

Chí Tôn Vô Lại

Contents

Chí Tôn Vô Lại	8
1. Chương 1 : Tiểu Lôi Và Thần Côn Thúc Thúc	8
2. Chương 2: Lại Không Phải Là Tháo Nội Khổ Của Người!	11
3. Chương 3: Diễm Ngộ Đất Tiên	15
4. Chương 4: Tiểu Tiểu Thần Côn	21
5. Chương 5: Hào Môn Điền Gia, Chương 6: Phiên Kiểm Bất Nhận Nhân (trở Mặt Không Nhận Người)	24
6. Chương 7: Quái Bệnh Của Tiểu Thư Điền Gia	33
7. Chương 8: Xử Nam	36
8. Chương 9: Chiêu Hồn Quỷ	39
9. Chương 10: Tiểu Lôi Bày Trận	42
10. Chương 11: Cơ Thể Nam Nhuyễn Lặc	44
11. Chương 12: Thí Cổ Khai Hoa	47
12. Chương 13: Quân Gian Sự Địch Lão Hồn Đản	50
13. Chương 14: Ngũ Hành Tông	52
14. Chương 15: Lão Hồn Đản Đấu Pháp	55
15. Chương 16: Nhập Môn Của Ta, Sống Chết Cũng Chớ Có Trách	57
16. Chương 17: Tiêu Dao Phái	60
17. Chương 18: Lao Phòng Tiên Cảnh	62
18. Chương 19: Nhuyễn Cẩm	65
19. Chương 20: Vương Bất Kháng Đại Mạch	67
20. Chương 21: Hồng Phấn Xà Tinh	70
21. Chương 22: Thoát Thai Hoán Cốt	72
22. Chương 23: Thịt Đường Tăng?	75
23. Chương 24: Nương Nương Khang Địch Khinh Linh Tử	77
24. Chương 25: Thủ Đoạn Gian Trá	80
25. Chương 26: Ô Quy Đại Pháp	82
26. Chương 27: Tục Sáo Địch Anh Hùng Cứu Mỹ	84
27. Chương 28: Tiểu Lôi Hạ Sơn	86
28. Chương 29: Khủng...khủng Long???	90
29. Chương 30: Thiên Kim Tán Tẫn Hoàn Phục Lại !	92
30. Chương 31: Tình Tổ Âm Lưu	96
31. Chương 32: Di Ti Bỉ Đối Phó Ti Bỉ	99
32. Chương 33: Tiểu Lôi Sái Trá	101
33. Chương 34: Phá Sơn Không	104
34. Chương 35: Tỷ Tỷ Của Lôi Hồng	107
35. Chương 36: Tình Sắc Giao Dịch?	110
36. Chương 37: Chức Nghiệp Tiểu Bạch Kiểm	112
37. Chương 38: Huyết Chú	115
38. Chương 39: Tình Yêu Của Gã Cơ Bắp (thượng)	118
39. Chương 40: Tình Yêu Của Gã Cơ Bắp (hạ)	121
40. Chương 41: Quần Cư Sanh Hoạt	124

41. Chương 42: Tân Gia	127
42. Chương 43: Thâu Nội Y Địch Tặc	130
43. Chương 44: Thâu Nội Y Địch	133
44. Chương 45: Tiểu Lô Tróc Quỷ	138
45. Chương 46: Xà Tinh Tiểu Thanh	143
46. Chương 47: Phương Lâm	146
47. Chương 48: Kiến Quỷ!	148
48. Chương 49: Làn Đầu Gập Mặt	151
49. Chương 50: Ngũ Hành Nội Đấu	154
50. Chương 51: Mua Chuộc Lần Thứ Hai	157
51. Chương 52: Trúng Lớn Rồi!!	160
52. Chương 53: Con Gái Tiểu Lô	163
53. Chương 54: Siêu Cấp Đáng Yêu Tiểu Yêu Quái?	167
54. Chương 55: Mộng Phát Tài Tan Biến...	171
55. Chương 56: Đánh Nhau Đúng Là Sảng Khoái!	174
56. Chương 57: Bạo Cường Địch Danh Tự	177
57. Chương 58: Bảo Nhi	181
58. Chương 59: Linh Dị Sự Kiện	183
59. Chương 60: Dạ Ban Thám Sơn	186
60. Chương 61: Tinh Tinh Cứu Khủng Long	190
61. Chương 62: Tiểu Thanh Đăng Trạng	193
62. Chương 63: Lão Ô Quy	197
63. Chương 64: “thao” Chi Hữu Đạo	201
64. Chương 65: Sắc Lang Lão Sư	206
65. Chương 66: Tiểu Lô Tán Gái	210
66. Chương 67: Điều Kiện Của Diên Chấn	216
67. Chương 68: Khí Tức Nguy Hiểm	220
68. Chương 69: Phạm Đế Cường Địch Uy Hiếp	224
69. Chương 70: Trở Về Nga Mi	228
70. Chương 71: Khinh Linh Tử Thu Đồ Đệ	235
71. Chương 72: Vạn Tiên Đại Hội	238
72. Chương 73: Tiên Sơn Tiên Âm	245
73. Chương 74: Tuyệt Thế Pháp Bảo	249
74. Chương 75: Âm Dạ Yêu Mị	253
75. Chương 76: Huyền Không Đảo	258
76. Chương 77: Thượng Cổ Thần Thú	261
77. Chương 78: Diệu Văn Sử Trá	265
78. Chương 79: Đoạn Căn	268
79. Chương 80: Tiên Âm Độc Ác	273
80. Chương 81: Người Có Thích Ta Không?	280
81. Chương 82: Tiệp Nghi Lão Bà	283
82. Chương 83: Tiểu Ma Vương Bảo Nhi	287
83. Chương 84: Tiểu Lô Luyện Kiếm	292
84. Chương 85: Xuống Núi Lần Thứ Hai	295
85. Chương 86: Đại Phát Thư Uy	299
86. Chương 87: Thịnh Cầu Giải Hòa	303
87. Chương 88: Âm Sát	306
88. Chương 89: Hắc Âm Sinh Vật	309
89. Chương 90: Giao Dịch	311
90. Chương 91: Giải Thích Khoa Học Về Nữ Oa Vá Trời	314
91. Chương 92: Bách Trảm Quy Nhất	317
92. Chương 93: Thoát Y	320
93. Chương 94: Tiểu Lô - Bản Năng Cấp Toàn Thân	324
94. Chương 95: Giao Tế Hoa Trong Yến Hội	327

95. Chương 96: Có Thể Nhìn Nhưng Không Thể Ăn	331
96. Chương 97: Tôn Nghiêm Của Vô Lại	335
97. Chương 98: Thực Sự Thích Anh!	342
98. Chương 99: Khoảnh Khắc Đẹp Đẽ	345
99. Chương 100: Di Vật Của Mẫu Thân Bảo Nhi	348
100. Chương 101: Tới Châu Âu Xa Xôi	352
101. Chương 102: Tiến Công Âu Châu	355
102. Chương 103: Quỷ Dị	361
103. Chương 104: Giăng Co	368
104. Chương 105: Long Nhân	372
105. Chương 106: Thánh Địa	375
106. Chương 107: Người Đã Bị Đuổi Việc...	379
107. Chương 108: Người Bảo Vệ	383
108. Chương 109: Thế Giới Dưới Nước	385
109. Chương 110: Ngày Thứ Mười	389
110. Chương 111: Phát Hiện Của Đội Leo Núi Ngày Thứ Tám	392
111. Chương 112: Dẫn Đến Thiên Đường Hay Địa Ngục?	397
112. Chương 113: Tà Ác	400
113. Chương 114: Pandora	406
114. Chương 115: Quay Về Đền Thờ	409
115. Chương 116: Chư Thần Chiến Bại	421
116. Chương 117: Ý Loạn Tình Mê	424
117. Chương 118: Sát Nhân Trong Mộng	429
118. Chương 119: Phụ Thể	433
119. Chương 120: Trọng Thương	438
120. Chương 121: Hoa Sen Nở	441
121. Chương 122: Nữ Nhân Đáng Sợ	444
122. Chương 123: Sủng Vật	447
123. Chương 124: Chướng Nhãn Pháp	451
124. Chương 125: Truyền Tống Linh Hồn	455
125. Chương 126: Hoàng Hôn Của Chư Thần	458
126. Chương 127: Lừa Người Thì Đã Sao?	461
127. Chương 128: Lão Phong Tử Phát Uy	465
128. Chương 129: Tiến Thối Lương Nan	468
129. Chương 130: Trở Về Tương Lai	472
130. Chương 131: Di Vật	474
131. Chương 132: So Pháp Lực (thượng)	477
132. Chương 133: So Pháp Lực (hạ)	480
133. Chương 134: Nhẹ Nhàng Ra Đi	483
134. Chương 135: Mẫu Chót Thay Đổi Lịch Sử	486
135. Chương 136: Tiêu Dao Tự Tại	489
136. Chương 137: Viên Chân Diệu Quyết	493
137. Chương 138: Vấn Đề Nhân Phẩm	497
138. Chương 139: Tiểu Bạch	501
139. Chương 140: Tam Hồn Lục Phách	504
140. Chương 141: Vực Sâu Của Chúng Tộc	509
141. Chương 142: Bạch Y Tái Hiện	512
142. Chương 143: Điều Kiện Của Tiên Âm	516
143. Chương 144: Tiên Sơn Tứ Lão	519
144. Chương 145: Tiêu Dao Chi Uy	523
145. Chương 146: Bí Mật Của Tiêu Dao (thượng)	527
146. Chương 147: Bí Mật Của Tiêu Dao (hạ)	531
147. Chương 148: Đầu Cơ Trục Lợi	534
148. Chương 149: Tội Độc Phụ Nhân Tâm	538

149. Chương 150:	Giao Long	540
150. Chương 151:	Oan Gia Ngõ Hẹp	543
151. Chương 152:	Thần Tiên Đảo	546
152. Chương 153:	Hý Lộng Tiên Âm	548
153. Chương 154:	Luyện Thần Thiên	552
154. Chương 155:	Đồng Cam Cộng Khổ	556
155. Chương 156:	Môn Nhân Côn Luân	560
156. Chương 157:	Mưu Đồ Xấu Xa	564
157. Chương 158:	Sát Nhân Thường Mệnh	567
158. Chương 159:	Độc Long Thảo	570
159. Chương 160:	Hương Diễm Liệu Thương	574
160. Chương 161:	Ngọc Đá Cùng Nát	578
161. Chương 162:	Hữu Cầu Tất Ứng Hoạt Bò Tát	581
162. Chương 163:	Bách Vô Cấm Kỳ Hoạt Diêm Vương Tát	585
163. Chương 164:	Côn Luân Chương Môn Phô Trương	587
164. Chương 165:	Âm Mưu Của Tiểu Lôi	591
165. Chương 166:	Vô Địch Nhất Kiếm	595
166. Chương 167:	Kiểm Tên Là Nghịch Thiên	598
167. Chương 168:	Phiên Thủ Vi Vân, Phúc Thủ Vi Vũ	602
168. Chương 169:	Đồng Môn?	604
169. Chương 170:	Xông Vào Tiên Sơn	608
170. Chương 171:	Xem Người Có Ngắt Hay Không!	612
171. Chương 172:	Chấp Thuận	616
172. Chương 173:	Lên Côn Luân, Ức Hiếp Người	620
173. Chương 174:	Phá Trận	623
174. Chương 175:	Tiên Thảo Viên	627
175. Chương 176:	Cường Đạo Như Thế	631
176. Chương 177:	Quá Ức Hiếp Người!	634
177. Chương 178:	Theo Đuôi	638
178. Chương 179:	Nhập Ma	641
179. Chương 180:	Oan Gia Ngõ Hẹp	644
180. Chương 181:	Hiển Uy	648
181. Chương 182:	Biệt Ly	652
182. Chương 183:	Hộ Pháp	656
183. Chương 184:	Hoa Nở Có Thể Hái	660
184. Chương 185:	Kha Nhi Tình Thâm	665
185. Chương 186:	Đại Hoà Thượng	669
186. Chương 187:	Không Thể Nói	672
187. Chương 188:	Phiên Nào Của Điện Chấn	676
188. Chương 189:	Nhất Ngữ Kinh Nhân	680
189. Chương 190:	Lôi Đại Tiểu Thư	684
190. Chương 191:	Bí Mật Thân Thế	688
191. Chương 192:	Xuống Âm Phủ	692
192. Chương 193:	Hoàng Tuyên Lộ, Diêm La Điện	695
193. Chương 194:	Ngoài Ý Muốn	699
194. Chương 195:	Địa Tạng Vương Bồ Tát	702
195. Chương 196:	Điều Tra Kẻ Địch	706
196. Chương 197:	Biết Rồi Là Hố Mà Vẫn Nhảy!	711
197. Chương 198:	Siêu Cấp Vô Địch Tiểu Bảo Nhi	714
198. Chương 199:	Ngõ Ngang Nhìn Xung Quanh	718
199. Chương 200:	Nghịch Thiên Kiếm Xuất!	722
200. Chương 201:	Bà La Na Tề	725
201. Chương 202:	Có Nhận Hay Không	729
202. Chương 203:	Nhất Bộ Chi Gian	733

203. Chương 204:	Phi Tục Phi Tăng Phi Đạo	737
204. Chương 205:	Nhà Có Dị Bảo Tất Thị Phi	740
205. Chương 206:	Ngang Ngược Bĩ Ổi (thượng)	744
206. Chương 207:	Ngang Ngược Bĩ Ổi (hạ)	746
207. Chương 208:	Thánh Huyết Tông	750
208. Chương 209:	Phật Môn Chí Bảo	754
209. Chương 210:	Pháp Lực Mười Đồi	757
210. Chương 211:	Ai Là Thăng Ngốc?	761
211. Chương 212:	Theo Đuổi Quây Rầy (thượng)	766
212. Chương 213:	Theo Đuổi Quây Rầy (hạ)	769
213. Chương 214:	Nhân Quả Báo Ứng	772
214. Chương 215:	Chỉ Trách Người Đã Mang Nhầm Tên	776
215. Chương 216:	Hồ Thuyết Bát Đạo	780
216. Chương 217:	Xú Bà Nương Và Tặc Tiểu Tử	784
217. Chương 218:	Lê	788
218. Chương 219:	Trăm Tâm Ma (thượng)	794
219. Chương 219:	Trăm Tâm Ma (hạ)	797
220. Chương 220:	Đầu Pháp	799
221. Chương 221:	Phi Đạn Thịt Người	803
222. Chương 222:	Cốt Nhục Tương Liên	806
223. Chương 223:	Hôm Nay, Nhà Ta Không Thu Lê	811
224. Chương 224:	Kỳ Quái	815
225. Chương 225:	Hắc Sắc Yêu Liên Trọng Hiện	821
226. Chương 226:	Thái Hư Tiên Cảnh	826
227. Chương 227:	Biển Lửa Vô Bờ	829
228. Chương 228:	Thiên Đường Có Lối Người Không Đi, Địa Ngục Không Cửa Lại Xong Vào Mang Sơn.	832
229. Chương 229:	Sao Bay Đầy Trời	836
230. Chương 230:	Ký Sinh	841
231. Chương 231:	Tái Tạo Kim Thân	843
232. Chương 232:	Bồ Đề Tổ Sư	846
233. Chương 233:	Cường Bức Là Gian Lận	850
234. Chương 234:	Các Cô Gái Nhà Tiểu Lôi	858
235. Chương 235:	Bối Nhi Ra Trận	863
236. Chương 236:	Siêu Nhân	868
237. Chương 237:	Không Phải Người Nào Cũng Muốn Làm Thần Tiên	873
238. Chương 238:	Tiểu Vô Lại Bé Con	876
239. Chương 239:	Bảo Nhi Đại Tiểu Thư	881
240. Chương 240:	Đồ Đệ Của Cao Nhân	885
241. Chương 241:	Vô Lại Xong Ra Khỏi Cửa	890
242. Chương 242:	Truyền Thừa Chi Huyết	899
243. Chương 243:	Về Nhà	907
244. Chương 244:	Cổ Nhân Tối Thăm	912
245. Chương 245:	Lại Gặp Diệp Bất Quần	919
246. Chương 246:	Thánh Lực Gia Trì	922
247. Chương 247:	Bí Mật Kinh Khủng Nhất	926
248. Chương 248:	Một Phong Di Thư	936
249. Chương 249:	Chứng Cứ Của Máu	940
250. Chương 250:	Sát Nhân Diệt Khẩu	943
251. Chương 251:	Bọn Họ Tối!	946
252. Chương 252:	Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn	954
253. Chương 253:	Đông Tây Khác Biệt	958
254. Chương 254:	Tiểu Lôi Tìm Vợ	962
255. Chương 255:	Huyền Cơ Ngọc Bài	967

256. Chương 256:	Tiên Lâm Thịnh Hội	974
257. Chương 257:	Thiên Cơ Môn	978
258. Chương 258:	“tổ Sư Gia” Tới!	981
259. Chương 259:	Cổ Chung Hòa Thượng	985
260. Chương 260:	Thượng Thiên Thê	989
261. Chương 261:	Hòa Thượng Ngày Nay Cũng Gạt Người	995
262. Chương 262:	Kiểm Khí Tung Hoành	998
263. Chương 263:	Tính Kế	1001
264. Chương 264:	Thế Gian Ngoài Hẳn Chẳng Còn Gì	1006
265. Chương 265:	Dị Bảo Tiêu Dao Cung	1010
266. Chương 266:	Tiên Âm Hồi Tâm	1014
267. Chương 267:	Cao Nhân Tiên Bối!	1019
268. Chương 268:	Ai Dám Nhục Mạ Sư Môn Của Ta?	1022
269. Chương 269:	Cuối Cùng Mình Có Pháp Bảo Rồi!	1026
270. Chương 270:	Lúc Nửa Đêm	1030
271. Chương 271:	Kẻ Ngưỡng Mộ Diệu Yên	1035
272. Chương 272:	Thiên Cổ Thần Kiếm	1042
273. Chương 273:	Đã Đến Đây Một Lần	1048
274. Chương 274:	Kiểm Ra Khỏi Vỡ	1052
275. Chương 275:	Đấu Kiếm!	1056
276. Chương 276:	Thu Lộ, Đông Tuyết Và Tiểu Lôi	1065
277. Chương 277:	Chỉ Đơn Giản Như Vậy	1075
278. Chương 278:	Ngàn Vạn Lần Đùng Chọc Giận Tiên Âm!	1078
279. Chương 279:	Tiểu Lôi Xuất Chiến	1085
280. Chương 280:	Ai Dám Cùng Ta Quần Công?	1089
281. Chương 281:	Bại Gia Tử	1093
282. Chương 282:	Bí Mật Thánh Huyết	1097
283. Chương 283:	Đường Về Nhà!	1107
284. Chương 284:	Minh Nguyệt Gia Sự	1118
285. Chương 285:	Có Chuyện Âm Muội	1122
286. Chương 286:	Âm Mưu Tại Nguyệt Gia	1125
287. Chương 287:	Thụ Chi Dĩ Môn	1130
288. Chương 288:	Đoạt Vị	1133
289. Chương 289:	Không Khoan Nhượng	1140
290. Chương 290:	Cao Thủ Thế Thân	1143
291. Chương 291:	Có Chuyện Chơi Rồi.....	1148
292. Chương 292:	Ta Biết Chân Tướng!	1152
293. Chương 293:	Chứng Có!	1156
294. Chương 294:	Minh Nguyệt Đổ Máu!	1159
295. Chương 295:	Đùng Hỏi Ta Là Ai!	1162
296. Chương 296:	Khôi Lỗi Thuật!	1165
297. Chương 297:	Quan Công Chiến Tàn Quỳnh!	1168
298. Chương 298:	Giá Trị Lợi Dụng!	1173
299. Chương 299:	Trở Mặt	1181
300. Chương 300:	Siêu Cấp Vô Địch Thiết Kim Cương	1183
301. Chương 301:	Tiểu Lôi Liễu Mạng	1187
302. Chương 302:	Thần Phục	1190
303. Chương 303:	Chân Tướng Như Thế	1192
304. Chương 304:	Tìm Con	1197
305. Chương 305:	Thổ Lộ Tâm Trạng	1200
306. Chương 306:	Sự Ôn Nhu Của Nguyệt Hoa	1202
307. Chương 307:	Gặp Lại (thượng)	1205
308. Chương 308:	Gặp Lại (hạ)	1207
309. Chương 309:	Làm Tình Nhân Của Anh	1211

310. Chương 310:	Đạo Lý Trận Pháp	1216
311. Chương 311:	Đồ Đệ Kiếm Tiên	1221
312. Chương 312:	Hạnh Phúc Và Phiền Nao Của Tiểu Lôi	1229
313. Chương 313:	Có Người Con Gái Tình Thâm Như Biển	1234
314. Chương 314:	Ngôi Nổ Tội Hại!	1237
315. Chương 315:	Vị Hôn Phu Của Diên Kha Nhi	1241
316. Chương 316:	Quang Minh Cùng Hắc Ám Hợp Thể	1247
317. Chương 317:	Máu! Lại Thấy Máu!	1253
318. Chương 318:	Nhân Tính Đáng Sợ!	1256
319. Chương 319:	Hành Động Kỳ Quái Của Bảo Nhi	1263
320. Chương 320:	Một Tia U Ám!	1266
321. Chương 321:	Người Bí Ẩn	1271
322. Chương 322:	Chuyện Thần Bí	1275
323. Chương 323:	Hấp Huyết Quỷ Chi Gia!	1279
324. Chương 324:	Tuyệt Sắc Diễm Cơ	1284
325. Chương 325:	Biến Số!	1290
326. Chương 326:	Địch Bọn Khó Phân	1298
327. Chương 327:	Dò Thám	1305
328. Chương 328:	Kiều Nữ Si Tình	1310
329. Chương 329:	Người Cuồng Bơi Lội	1315
330. Chương 330:	Nỗi Sợ Hãi Của Nguyệt Hoa!	1321
331. Chương 331:	Ác Mộng Tái Hiện	1324
332. Chương 332:	Âm Mưu Của Đại Tinh Tinh!	1329
333. Chương 333:	Tây Môn Bí Hiểm	1334
334. Chương 334:	Tiết Lộ Đáp Án!	1343
335. Chương 335:	Hai Chuyện Ngoài Ý Muốn	1345
336. Chương 336:	Lần Phản Bội Nổi Tiếng Nhất Trong Lịch Sử	1347
337. Chương 337:	Toàn Bộ Lời Giải	1350
338. Chương 338:	Thiên Sứ Tại Nhân Gian	1358
339. Chương 339:	Một Đêm Dài Nhất, Ngàn Năm Bi Thương	1361
340. Chương 340:	Một Đêm Dài Nhất, Sự Yếu Kém Của Thiên Sứ	1367
341. Chương 341:	Một Đêm Dài Nhất, Tiểu Lôi Vs Tây Môn	1372
342. Chương 342:	Thần Bí Chi Vật	1378
343. Chương 343:	Suy Đoán	1383
344. Chương 344:	Tiểu Ma Tinh Cổ Quái!	1386
345. Chương 345:	Đúng Là Một Chỗ Dựa Lớn	1390
346. Chương 346:	Thanh Âm Ngàn Năm Biệt Tích!	1398
347. Chương 347:	Thắt Chặt Giao Tình, Nói Chuyện Tình Cảm!	1408
348. Chương 348:	Về Lại Núi Tuyết	1415
349. Chương 349:	Thần Sứ	1418
350. Chương 350:	Cửa Vào Vực Thẳm Địa Ngục	1425
351. Chương 351:	Địa Ngục Thần Tộc	1433
352. Chương 352:	Thành Olympia	1438
353. Chương 353:	Cô Quân Phấn Chiến (chiến Đấu Đơn Độc)	1444
354. Chương 354:	Nỗi Khổ Tâm Của Phoenix	1449
355. Chương 355:	Tin Xấu	1453
356. Chương 356:	Tinh Linh Mỹ Nữ	1457
357. Chương 357:	Sinh Vật Kỳ Quái	1463
358. Chương 358:	Sinh Vật Có Trí Tuệ	1468
359. Chương 359:	Vận Động Trước Bữa Ăn	1472
360. Chương 360:	Tiểu Lôi Thừa Nước Đục Thả Câu	1475
361. Chương 361:	Âm Mưu Của Tiểu Lôi	1479
362. Chương 362:	Có Thực Lực Mới Có Thể Làm Lão Đại	1483
363. Chương 363:	Thân Phận Của Hạt Tử Long Vương	1486

364. Chương 364: Tự Tác Tự Thụ	1493
365. Chương 365: Đến Trạm Dừng Chân	1498
366. Chương 366: Nhược Điểm Của Tiểu Lôi	1501
367. Chương 367: Vũ Khí Thật Là Lợi Hại	1506
368. Chương 368: Là Anh..... Không Phải Anh.....	1510
369. Chương 369: Phoenix Nghĩa Là Phượng Hoàng Tái Sinh	1513
370. Chương 370: Giải Thích Lịch Sử	1519
371. Chương 371: Kết Cục Của Vô Lại	1523

Chí Tôn Vô Lại

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Thể loại: Tiên hiệp, Hài hước Tiểu Lôi, một học sinh trung học mồ côi sống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-ton-vo-lai>

1. Chương 1 : Tiểu Lôi Và Thần Côn Thúc Thúc

Kết quả đại khái, sẽ giống như nam nhân vật chính trong kỳ huyền tiểu thuyết, tùy tiện phát ra một chút khí tức vương giả, sau đó sẽ là giang sơn và mỹ nhân . . .thống khoái a !

Ách . . . Người không phải là đang nằm mơ đấy chứ.

Tiểu Lôi, cái tên này rất là kỳ quái.

Tên của hắn chỉ có một chữ Lôi, sở dĩ hắn không có tên họ đầy đủ bởi vì năm đó, mẫu thân hắn sinh ra hắn sau đó đã qua đời vì bệnh tim phát tác. Mà bệnh viện dựa theo đơn đăng ký, thông báo rằng cha của Tiểu Lôi mang họ Lôi.

Giờ đây, Tiểu Lôi đã mười tám tuổi, không cha không mẹ, chỉ có một “thúc thúc”, nghe nói chính là một người anh họ xa của mẫu thân. Tiểu Lôi không có trực hệ thân thích, chỉ có thể cùng với thúc thúc đó . . . sống dựa vào nhau.

Nói về vị thúc thúc này, hắc hắc . . . Thúc thúc hắn tựa hồ không có nghề nghiệp gì chính thức. Bọn họ ở tại một phòng ở ngôi miếu phía nam thành, nghe nói là sản nghiệp của mẫu thân hắn lưu lại. Nói về công việc của thúc thúc này . . .hắc hắc.

Thầy tướng số, chiêm tinh, xem tướng đều tinh thông, chu dịch bát quái cũng tính toán thuần thục, lúc rảnh rỗi không có việc, cũng một người một cái la bàn chạy đi xem phong thủy cho người ta. Thậm chí . . .còn nghe đồn bắt quỷ nữa . . . Thấy bất kể cái gì không cần biết nó là cái chi, thúc thúc hắn cũng mặc vào một đạo bào tự chế màu vàng, viết mấy cái linh phù, cầm theo một cây mộc kiếm đến khu tà tróc quỷ. . .

Ách, khái quát đơn giản một chút, nghề nghiệp của thúc thúc hấn chính là thần côn (Pháp sư) ! Có điều, lão hồn dẫn đó thật sự cũng có chút bản lĩnh, nhưng cũng không thể xem như một tay giang hồ lừa đảo.

Đã là một lão gia hỏa, danh tự cũng có chỗ hay hay. Là một người hiện đại tự nhiên lấy tên gọi cái gì mà “Ngô Đạo Tử”

Tội quá, tội quá, cái tên này không phải là danh húy của họa thánh cổ đại sao?

May là mẫu thân có lưu lại một số tiền không nhỏ, mới có thể giúp hấn còn được đi học đến bây giờ. Đã có lúc Tiểu Lôi không ngăn được suy đoán rằng, vị thúc thúc chỉ thích nhàn rỗi rong chơi kia không phải vì tham lam di sản của mẫu thân lưu lại mới đến thu dưỡng mình đây chứ?

Ách . . . Việc này rất khó nói a. . .

Về phần cha, Tiểu Lôi chưa thấy qua, lại càng không biết là ai.

Đại khái giống như tiểu thuyết ngôn tình lãng mạn, mẫu thân là một cô gái gặp phải một nam nhân bất lương phóng túng, rồi sinh ra ta.

Bởi thân thể như vậy, Tiểu Lôi ở trường học có rất ít bằng hữu, cũng không phải tính cách hấn cô tịch, công tâm mà nói, hấn hoàn toàn có thể xem như một người ôn hòa. Chỉ là cùng lão Ngô Đạo Tử lão hồn dẫn lười biếng kia ở cùng một chỗ trong một khoảng thời gian quá lâu, Tiểu Lôi cũng tiềm nhiễm một ít tính cách cầu thả. Phàm là việc không liên quan đến bản thân, tuyệt đối nên tránh xa. Ngay cả trên đường thấy tai nạn hấn cũng tuyệt không chen vào xem, theo đường vòng mà tránh đi.

Ở tuổi mười tám, Tiểu Lôi cao gần một mét tám mươi, trong đám con trai cũng được xem là hiếm thấy. Bởi vì từ nhỏ ít khi được thư nhàn, cho nên không thể béo lên được, nhưng nhờ đó mà luyện được một thân thể cường tráng.

Nhìn bình thường, hấn thuộc loại tú khí nội liễm. Chỉ là lúc này đây, hấn đang mang hình ảnh của một siêu cấp suất cao....., Tiểu Lôi có hình dáng tuấn tú theo kiểu truyền thống, cơ bản không mang nét gì của kẻ buồn bán.

Tiểu Lôi không có quan điểm rõ ràng, hấn sớm đã có thói quen như thế. Hấn sống mà không cần quan tâm tới ánh mắt của người khác, cũng không để ý đến những gì người khác nói sau lưng hấn. Bình thường mỗi ngày lười biếng tại trường học, thành tích học tập tuy không giỏi nhưng cũng chưa đến mức tệ hại. Thời gian còn lại thì vui đùa vào máy tính, luyện Đài Quyền Đạo để phát tiết tinh lực dư thừa, nhưng cuộc sống đã thay đổi, tổng những khoản chi bữa bãi cuối năm đó, sau khi trải qua cuộc khảo thí vào một trường Đại học thuộc hàng tam lưu....., rồi tùy thuộc vào số tiền nhỏ thu được từ công việc làm thêm, di sản mẫu thân lưu lại lúc trước cũng đủ cho hấn chi trì cho đến khi tốt nghiệp đại học ra công tác.

Ách, thật không thể được, lại học theo cái lão gia hỏa kia đi làm thần côn, mỗi ngày vẽ vẽ linh phù, bưng la bàn đến xem phong thủy cho người ta, làm một kẻ theo nghề thần côn, nhưng cơm áo cũng không phải lo a. Chỉ là, nghe được vị thúc thúc này mấy năm gần đây danh tiếng dần dần khá lên, mỗi ngày người tìm hấn xem mệnh, bói toán, xem phong thủy rất đông. Trước cửa nhà cũng thường xuyên đậu các loại xe cao cấp, hiển nhiên là khách nhân không phải là người thiếu tiền

Đại khái là vì càng có nhiều tiền thì người ta lại càng sợ chết, phải dùng trăm phương ngàn kế để xem trước cát hung của bản thân. Cho dù biết rõ là bị lừa, coi như là đem tiền ra mua lấy chút an ủi thôi.

Nghĩ tới điều này, Tiểu Lôi nhẹ thở dài, cố gắng vận người một cách lười nhác, lỗ mũi ngửi thấy mùi khét, cúi đầu nhìn thoáng qua cái nồi đen chợt than một tiếng: “Đáng chết thật, suýt chút nữa thì làm vỡ lòng đồ trứng rồi”

Hấn nhanh chóng rán nốt trứng, đem điểm tâm đặt lên bàn, sau đó chạy đến trước cửa phòng thúc thúc, hung hăng đá một cước.

“Phanh” một tiếng, cửa bị đập mở, trong phòng bữa bãi như ổ chó, một đồng quần áo lộn xộn bẩn thỉu đặt tại đầu giường, một người Thoải mái duỗi thẳng chân tay ở trên giường, trên người đắp một cái chăn, khắp phòng nồng nặc mùi khói thuốc và rượu.

“Lão gia hỏa, đứng dậy ăn cơm !” Tiểu Lôi lạnh lùng rống lên, xoay người đi ra ngoài, coi như chưa thấy trên đầu Ngô Đạo Tử trùm một chiếc bát tất dài

Ngủ mà có bát tất trùm ở đỉnh đầu , thúc thúc này cũng thật là lợi hại.....

Người nằm trên giường xoay người một cái, chỉ là một cái xoay người, nhưng động tác rất dứt khoát và mạnh mẽ. Đáng tiếc là, quên mất cái giường của mình thật sự quá nhỏ hẹp. Lão ta cảm thấy kêu lên một tiếng, rơi xuống bên dưới giường, đang ôm đầu ngo ngoay, từ trên mặt đất tiện tay cầm lấy một thẻ trúc từ trong cái vò bể, chăm chú nhìn rồi bấm tay tính toán, ông ta gật gù đắc ý rồi than thở: “Àn...vô tung vô tích, xa gần khó tìm, đất bằng lại khởi phong ba, cười mà lại như khóc, thôi thôi, quả này không tốt. Xem ra không có việc gì làm được. Di? Khó trách hôm nay vừa đứng lên đã bị đau. Xem ra đạo pháp của ta gần đây có tiến bộ lớn a!” Dứt lời ông ta cố gắng lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa chỗ trán bị sưng phồng do té ngã.

Mới vừa bước khỏi cửa phòng đã nhìn thấy một bàn thức ăn nóng hổi, nhìn không được cười hì hì: “Hảo Tiểu Lôi, không uống công ta yêu thương người a.”

Mất thấy lão gia hỏa ăn hùng hục, Tiểu Lôi cười khổ lắc đầu.

Thật ra là ai nuôi ai a? Vốn nghĩ rằng có một thân nhân trưởng bối, ai biết mấy năm trước, từ khi Tiểu Lôi bắt đầu biết làm việc, liền biến thành tiểu quản gia bên người của lão gia hỏa này. Từ mấy năm trước, Tiểu Lôi dần dần lớn lên, có năng lực làm việc nhà, lão hồn dẫn cơ bản tập thành thói quen há mồm chờ cơm, chìa tay mặc quần áo.

Theo lời của lão thần côn mà nói: “Lão gia ta tốt xấu cũng là đem người nuôi lớn, để báo đáp công dưỡng dục của ta, gia vụ sau này người sẽ đảm nhiệm một phần, chỉ là giặt đồ, nấu cơm quét dọn nhà cửa!”

Tiểu Lôi từng hỏi một câu: “Nếu vậy ông đảm nhiệm cái gì cái gì?”

Lão thần côn lúc đó phun ra một câu vang dội, trơ tráo nói: “Ta đảm nhiệm chuyện gì...chính là mặc quần áo người giặt, ăn đồ ăn người nấu, thuận tiện ở trong căn phòng mà người quét!”

Tiểu Lôi mang giấy, buông một câu: “Ta đi học đây” cầm cặp đang định xuất môn, Ngô Đạo Tử phía sau kêu to: “Chờ một chút.”

“Chuyện gì?” Tiểu Lôi lập tức kinh hãi quay đầu hỏi: “Ta hôm nay về nhà rất trễ, không có thời gian làm món chân giò kho cho ông đâu!”

Ngô Đạo Tử trợn mắt nhìn khinh thị, nhàn nhạt nói: “Thúc thúc của ngươi hôm nay muốn đi xa, cùng đám đạo hữu ra ngoài dạo chơi, tìm kiếm một chút... Thiên địa linh khí...ách, sau này người tự chiếu cố cho mình a. Ta để một món tiền trong tủ, người cẩn thận mọi chuyện, nếu không đủ tiền xài...ách...” Nghĩ một hồi, đảo mắt, nhàn nhạt nói: “Chuyện đó người đừng để cho mình chịu đói a. Còn nữa, đừng có quên coi quán, trong lúc ta vắng mặt, sinh ý của quán người coi chừng một chút a, dù sao người cũng có được bấy phần chân truyền của ta, toán mệnh xem số gì đó, lừa gạt đám người có tiền một chút, cũng đủ xài rồi.”

Tiểu Lôi một lời không nói, chỉ nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi.

Xuất ngoại dạo chơi? Một tên thần côn lừa gạt thôi còn tưởng mình là thể ngoại cao nhân, giả vờ đi vân du a!

Hả? Không phải là đánh bạc thiếu tiền bỏ chạy chứ? Ách...cũng có thể lắm a!

Bất quá mà nói, lão gia hỏa này mà bỏ trốn, chính mình trái lại còn cảm thấy nhẹ nhàng a, mỗi ngày không cần phải làm người hầu chiếu cố cho lão gia hỏa lười như con heo này

Nghĩ đến đây, tâm tình Tiểu Lôi trở nên thoải mái hơn nhiều.

“OO cái XX của ngươi, (Câu chửi trứ danh trong tam tự kinh mắng người) Lão hồn dẫn tham ăn lười biếng này, tổ sư gia phóng sấm sét đánh ngươi a!” Tiểu Lôi hận hận mắng thầm một câu, lập tức nhìn trời, nghiêm mặt nói: “Tội quá tội quá, tổ sư gia tại thượng, ta không phải trù tên gia hỏa đó. Bất quá hán cũng là đệ tử của ngài, nếu không trừng phạt hán một chút, cũng là mất mặt ngài lắm a.” ”

2. Chương 2: Lại Không Phải Là Tháo Nội Khố Của Người!

(Tiểu Lôi ngữ lục)

Tiểu Lôi luôn luôn không thích mùa hè. Trong khí hậu nóng nực, phảng phất cả thành phố nằm trong một cái vĩ hấp, mọi người không phân biệt nam nữ, cả người đầy mồ hôi, đặc biệt là trong xe bus và tàu điện ngầm, họ đem cái cảm giác ẩm ướt trên người cọ xát vào những người chung quanh.

Ài, nếu là chen chúc bên cạnh một mỹ nữ trẻ đẹp thì cũng được thôi. Nhưng không may là mỹ nữ là một loại động vật quen nuông chiều. Mà cái loại người có tiền dành dụm đều có thói quen nuôi dưỡng cái loại động vật quen nuông chiều này làm thú cưng.

Chẳng lẽ người không thấy đại đa số mỹ nữ đều được kẻ có tiền nuôi làm thú cưng hay sao? Làm sao lại chạy tới chen chúc trên xe công cộng với người?

Cho nên, người nên tiết kiệm chút nước miếng trào ra đi.

Khu nhà Tiểu Lôi ở cách trường học không quá xa, cho nên hẳn quyết định không ngồi xe bus hay tàu điện ngầm mà đi bộ đến trường học

Đi bộ được hai mươi phút, trong lòng chờ rửa cái nắng ngày hè, Tiểu Lôi đã có thể thấy từ xa hai, ba tên thiếu niên bắt lương đầu tóc nhuộm xanh xanh vàng vàng đang ngồi trên lan can lề đường ở cổng trường học, có tên còn hướng các nữ sinh đi qua mà huýt sáo, nói cười tục tĩu không kiêng dè một ai.

Bác Văn là một trường học rất có danh tiếng. Không chỉ vì nó là một trường học loại B, càng không phải vì cuộc thi hàng năm của nó cho ra bao nhiêu học sinh giỏi, danh tiếng của Bác Văn hoàn toàn đến từ vấn đề đám thiếu niên bắt lương của nó.

Tiểu Lôi cẩn thận tiến đến cổng trường, ngay cả khoe mắt cũng không dám liếc bọn đó một chút. Không sợ chuyện nhưng cũng tuyệt đối không gây chuyện, đó là phương châm xử thế của Tiểu Lôi. Hiện tại ngay trong trường học cũng là rong rã hỗn tạp, có trời mới biết trong đám tiểu lưu manh này có kẻ chịu sự giật dây của một xã đoàn nào, nói không chừng lại là tiểu đệ của vài vị đại ca, tóm lại không phải là kẻ mà mình nên trêu chọc.

Buổi chiều, tiết đầu tiên là tiết lịch sử, vị giáo sư tóc hoa râm đứng bên trên kên gào rất cả cuồng hống, đem hết sức mình tiến hành đại công trình phun nước bọt, Tiểu Lôi khi vừa mới bị đánh thức bởi tiếng ồn ào liền lên chúi nước bọt, sau đó cẩn thận quan sát tình huống chung quanh.

Khí trời oi bức như vậy, trường học vì vấn đề kinh phí, cũng không chịu cung cấp tiền để gắn máy lạnh, phòng học và lò nướng căn bản là như nhau.

Ngủ suốt buổi chiều, cũng chỉ bị “phấn bút phi đạn” của giáo sư ném trúng một lần mà thôi, năng lượng Tiểu Lôi hao tổn suốt đêm hôm qua do lên mạng đã phục hồi đầy đủ, sau khi buổi học kết thúc, hắn đeo cặp lên vai, tinh thần phấn chấn chạy về sân tập của Đài Quyền Đạo xã đoàn.

Vì sao lại tham gia Đài Quyền Đạo xã đoàn?

Ách, câu hỏi này hỏi rất hay! Theo tính cách của Tiểu Lôi mà nói, cái chuyện đánh đám mà ít tham gia thì rất tuyệt, chỉ là ừ, lợi ích của Đài Quyền Đạo xã đoàn trong trường thật sự là hay không thể tả

Chẳng những không cần nộp học phí, còn tặng miễn phí võ phục(Mặc dù là đồ cũ), quan trọng hơn chính là lão đại của xã đoàn thân thủ cao cường, phần đông đệ tử đều đoàn kết, đội bộ da hổ này đám hỗn hồn bình thường trong trường tự nhiên không dám trêu chọc, thật sự so với môn thần còn hiệu nghiệm hơn nhiều.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là, mỗi tối còn tặng một phần ăn tối miễn phí, mặc dù chỉ là cơm hộp rẻ tiền nhất, nhưng là hai món rau hai món mặn, đĩa đầy ắp, cơm thêm không hạn chế, thật sự là vừa dinh dưỡng lại tiện lợi.

Tóm lại một câu, gia nhập Đài Quyền Đạo xã đoàn có rất nhiều cái hay ho a!

Nguyên là biết có phúc lợi tốt như vậy, tự nhiên là người đến ghi danh đông nghịt, chỉ là huấn luyện viên của hội tầm mắt rất cao, người bình thường là không chịu thu nhận, chỉ người có tư chất thượng thặng mới có thể lọt vào pháp nhãn của ông ta.

Bất quá Tiểu Lôi thân thể tráng kiện, từ nhỏ đã đi theo thần côn thúc thúc học bản lĩnh cái gì ngũ cảm hy cường thân kiện thể, là loại thái cực quyền giả hiệu, tự nhiên là dễ lừa đảo người ta.

Còn như thần côn vì sao muốn cường thân kiện thể...ách, vấn đề này, khi thần côn bị người ta bóc trần mảnh khoe, tự nhiên phải bỏ chạy, không có thân thủ cao cường, làm sao chạy thoát được?

Thay đổi y phục xong, hần đi vào luyện tập trường, lại không ngờ nghe tiếng cười ha ha, Tiểu Lôi trong lúc nhất thời bị bất ngờ, chẳng lẽ hôm nay Bạo Long đã cải tính? Ngày thường hần luôn tự chửi khí thể của mình quá tệ

Gặp quỷ rồi, chẳng lẽ trong khi ra tay nhất định phải gào rú lên giống như là giết heo mới gọi là có khí thể hay sao?

Trong sân tập có rất nhiều học viên đàn em, (Bởi vì Tiểu Lôi năm nay gần thi tốt nghiệp, cho nên người trong hội đa số là đàn em của hần) sớm đã làm thành một vòng tròn lớn, tựa hồ đang xem gì đó, hần lúc này mới nhú mày, vết đám đông ra đi vào.

Nhưng vì lão đại Bạo Long ở nơi đây là một trong số ít bằng hữu của Tiểu Lôi, hần mới đến xem đám rãnh chuyện này.

Quả nhiên khi tách đám đông ra, liền thấy Bạo Long ngày thường kiêu căng bạo ngược được hai tay đàn em nâng đỡ cơ hồ đứng không vững, khuôn mặt đầy mụn sưng tím, hai con mắt bùng bùng lửa giận, trợn lên cơ hồ muốn rớt ra ngoài, rất rõ ràng, mục quang sát nhân này hướng về phía trước.

Người bị bao phủ bởi mục quang sát nhân của Bạo Long đang quay lưng về phía Tiểu Lôi, nhìn qua thân hình cao chừng hai thước, vóc người vạm vỡ như là Arnold Schwarzenegger! Đặc biệt là trên người mặc một chiếc áo ba lỗ bó sát người màu trắng, cơ bắp cuộn cuộn..., nhìn cường tráng như vậy sao không đi thi lực sĩ đẹp a?

Bên cạnh người khổng lồ vây quanh vài chục người bạn đồng phục trường học, rất rõ ràng, đối phương là đến sân tập. Bạo Long của Bác Văn là Đài Quyền Đạo cao thủ, cũng từng đoạt giải quán quân một thời gian, cho nên luôn có cao thủ Đài Quyền Đạo của trường khắc không phục đến sân tập khiêu chiến, bất quá những tình huống loại này đã gặp trước kia, phần lớn, Bạo Long chỉ cần tam quyền lưỡng cước là xong xuôi. Bất quá xem tình huống hôm nay có vẻ khác, Bạo Long giống như bị thất thế...ách, cân nhắc thể tích của tên khổng lồ trước mắt, cho dù Bạo Long người cao cũng một thước bảy mươi lăm, cường tráng như một con trâu đực nhỏ, sức mạnh cũng không thể nào so với đối phương a...

Đám đồ đệ và đàn em xung quanh Bạo Long đều chửi bới ồm ồm, nhưng không một tên nào dám xông lên động thủ

Trên mặt đất còn lăn lóc hai ba tên học viên mặc võ phục của Bác Văn Đài Quyền Đạo xã đoàn, nhìn bộ dạng đều là bị đánh đến thê thảm. Cánh tay trái của Bạo Long tạo thành hình dáng hơi kỳ lạ, đại khái là bị đối phương bẻ sai khớp rồi đây.

Tiểu Lôi đi đến, đưa tay đỡ Bạo Long, hạ giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Ta OO cái XX của ngươi” Bạo Long chửi ngay một câu nổi tiếng trong “tam tự kinh chửi thề” rồi mới tức giận nói: “Là bọn trường Cơ Đức! Bất quá thân thủ thật lợi hại....ta...”

Người thua rồi?

“A...” sắc mặt Bạo Long cơ hồ đỏ lên.

Tiểu Lôi thở dài bĩu môi, uể oải nói: “Thua thì thua đi, đã là nghề không bằng người, cũng không có gì hay, luận võ luôn luôn có thắng có thua, người lại không phải thiên hạ vô địch, chúng ta đã thua thì phải tiếp nhận, thúc thời một chút đi”

Bạo Long trầm mặc một hồi, hạ giọng nói: “ta cũng không phải không phục, người ta lợi hại hơn ta, ta cũng không nói, nhưng bọn chúng rất thái quá, muốn tháo cờ của chúng ta”

Trong Bác Văn Đài Quyền Đạo xã đoàn, luôn treo lá cờ quán quân, đây là biểu tượng kiêu hãnh của Bác Văn, bình thường xem ra, đánh thắng thì cũng thắng rồi, nhưng còn muốn đem cờ của người khác ra tháo xuống thì có vẻ bắt nạt người ta quá đáng rồi.

Nhưng chuyện này với ta có quan hệ gì?

Tiểu Lô lộ vẻ dừng dừng, bất quá là vài miếng giẻ rách thôi, mỗi ngày bò lên bò xuống dọn dẹp còn phiền toái, tháo thì tháo đi, đã không phải là tháo quần lót của cái bồ nhà người, vậy còn khấn trương làm gì?

Vả lại, tiểu gia tham gia Đài Quyền Đạo xã đoàn hoàn toàn là vì hộp cơm miễn phí, mấy tấm cờ rách nát thì có liên quan gì đến ta?

Mọi người hai bên đều chửi kháy nhau, Bác Văn nơi này vì đệ nhất cao thủ Bạo Long bại trận, tuy ở trên địa bàn của mình, nhân số cũng chiến ưu thế tuyệt đối, nhưng chửi mắng cũng không quá tự tin. Ngược lại đối phương người của trường Cơ Đức tuy chỉ có khoảng chục người nhưng lại hết sức hung hăng

Trầm mặc một hồi, Tiểu Lô bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Bọn người Cơ Đức, tại sao bỗng nhiên lại hung hăng như vậy, cái tên gia hỏa ăn bận tựa như một tên mọi là từ đâu chui ra?”

“.....”Bạo Long tựa hồ có chút trầm lắng: “Ta làm sao biết? Cho tới bây giờ chưa hề thấy qua tên gia hỏa này, sức lực rất mạnh, hơn nửa tốc độ lại rất nhanh. Tóm lại là rất mạnh”

Nhảm nhĩ, có thể đánh cho quán quân Bạo Long bò lăn, tự nhiên đã là cường nhân rồi, Tiểu Lô nhìn khinh bỉ nói: “Chuyện đó còn nói gì? Đã đánh không lại thì chịu thua đi, dù sao cũng không có gì tệ hơn, bất quá là vấn đề thể diện thôi, mấy cây cờ đó đưa cho bọn chúng tháo, đợi người dưỡng thương xong, khổ luyện công phu, tương lai đến cửa tầm thù, đem tên gia hỏa đó đánh cho té lăn bò càng, rồi tháo cờ của bọn chúng, không phải đã báo được thù hay sao?”

“Hừ!” Bạo Long trợn mắt quát: “Thua trận chứ không thua người! Nếu bị bọn chúng tháo lá cờ, vậy thể diện Bác Văn của chúng ta ở đâu!”

Tiểu Lô nhún vai, lầm bầm: “Thể diện thể diện, ngay cả một miếng vải lót còn không có, còn cường cầu thể diện cái gì, tên gia hỏa này thật sự là đầu óc ngu si tứ chi phát triển” hắn nắm cánh tay Bạo Long, trầm giọng nói: “Nín thở, cố chịu đau” miệng đang nói, tay bỗng nhiên dùng sức.

“Rắc” một tiếng, cánh tay của Bạo Long bị đánh sai khớp đã ghép lại như cũ

“Tốt rồi” Tiểu Lô hài lòng nhìn cánh tay Bạo Long đã khôi phục lại như cũ, mỉm cười nói: “Thường ngày đi theo thần côn học một chút bản sự trật đả, xem ra thật là rất linh nghiệm ”

Bạo Long cẩn thận vận động cánh tay một chút, trợn mắt nói “Người, cái tên gia hỏa nhà người, sao cái gì cũng biết?”

Tiểu Lô vẫn bĩu môi.

Hừ, lão thần côn, thời không có tiền còn bán rượu thuốc trật đả tại tiệm của Lý Thuận, tự nhiên muốn học bản lĩnh đi lừa người, cái năm đầu tiên đó, lừa đảo quả không dễ dàng a!

Này! Bọn Bác Văn! Một giọng ồm ồm vang đến, chính là gã cơ bắp đó. Bộ mặt của hắn có vài phần sát khí, quát lớn: “Các người là muốn tự tay hạ cờ hay là để chúng ta kéo xuống!”

Gân xanh trên trán Bạo Long nổi lên, rồi đột nhiên rống lên một tiếng, lại muốn nhảy lên liều mạng lần nữa. Tiểu Lô ôm hắn kéo lại, thấp giọng cười khò: “Đồ ngu đồ ngu, vừa mới bị người ta đánh cho té lăn quay, bây giờ còn muốn bị đánh nữa sao? Đã không phải là đối thủ của người ta, hà tất phải chịu thiệt thòi trước mắt? Chỉ là hạ mấy lá cờ xuống thôi, lại không phải là bắt người tụt nội khó!”

Hai tay hắn ôm chặt hông của Bạo Long, mặc cho gã vặn vẹo ra sao, cũng không có cách thoát khỏi Tiểu Lô. Chỉ thấy Tiểu Lô trong mắt hiện lên một tia dị sắc, bỗng nhiên đưa tay chộp nhẹ vào một bộ vị trên hông của Bạo Long. Khí lực trên người Bạo Long trong nháy mắt như mất hết, cả người mỗi một rũ xuống.

Tiểu Lôi lúc này mới buông Bạo Long ra, khuôn mặt mỉm cười toát ra vẻ ôn hòa vô hại: “Vị lão huynh này, chỉ là mấy lá cờ thôi, hà tất...”

Gã đô con lạnh lùng nhìn tên gia hỏa so với mình còn thấp hơn nửa cái đầu, tuy Tiểu Lôi cũng cao đến một mét tám, nhưng đối mặt với tên không lồ cao hai thước, thật sự là quá nhỏ bé.

“Hừ, chúng ta vừa mới nói trước khi tỷ thí! Các người thua phải hạ cờ xuống! Bây giờ muốn nuốt lời hay sao?” tên đô con nói giọng khinh thường: “người là tên nào? Cũng là người của Bắc Văn Đài Quyền Đạo xã đoàn hay sao? Nếu người không phục, cứ tới đây cùng ta đấu!”

Bạo Long đột nhiên thấp giọng nói “Tiểu Lôi, nơi này ngoại trừ ta, thân thủ của người cũng khá lắm, người xông lên cùng đánh với hắn! Vô luận ra sao, hôm nay không thể làm mất mặt Bắc Văn chúng ta!”

Tiểu Lôi trừng mắt nhìn Bạo Long, trước tiên “Hừ” một tiếng rồi mới hung hăng nói: “Người đã ngu, chẳng lẽ ta cũng ngu sao? Tên gia hỏa này ngay cả người cũng không thể đánh ngã, chẳng lẽ da mặt ta bị ngứa, xông lên đánh hắn?” hắn quay mặt nhìn tên đô con, thở dài, bất đắc dĩ nói: “được rồi, các người đã thắng, dĩ nhiên người thắng có quyền bắt người thua phải làm chuyện gì đó, chỉ là vài lá cờ thôi, chúng ta tự mình hạ xuống đây.”

Nói xong hắn nhảy lên, thân mình bay vọt lên cao, chụp lấy lá cờ ba cạnh trên đỉnh đầu nhẹ nhàng tháo ra rồi hạ xuống.

Mọi người xung quanh không nhận được cùng hoan hô tán thưởng thân thủ đẹp mắt của hắn.

Tên đô con kia bỗng nhiên nhìn hắn từ trên xuống dưới dò xét rồi trầm giọng nói: “nhìn thân thủ của người cũng không tệ, đáng tiếc lá gan quá nhỏ, giống như bọn đàn bà!”

Tiểu Lôi trên mặt lộ ra vẻ tức cười, bĩu môi: “Đàn bà thì sao? Chẳng lẽ người coi thường nữ nhân? Chẳng lẽ người không phải là do nữ nhân sanh ra?”

Nói xong hắn tiện tay đưa lá cờ cho một tên đàn em, phẩy phẩy tay: “được rồi, các người đánh thắng rồi, mục đích cũng đạt rồi, xin mời đi cho, chẳng lẽ muốn lưu lại ăn cơm chiều hay sao? Cơm hộp của chúng ta nơi này chỉ cung cấp cho học viên trong trường thôi”

Mặt của tên đô con tím bầm, tức giận đến nắm chặt song quyền, nhìn tên nhóc đang mỉm cười trước mặt, hắn nghiến răng, lúc này mới phát tay hét: “Chúng ta đi!”

Tiểu Lôi lập tức vẫy tay tạm biệt: “Hẹn gặp lại, đại thúc, trời đang nóng, ngồi xe bus coi chừng cảm nắng nha”

“Đại...đại thúc?” hòng hắn gần như bị nghẹn bởi nước bọt, rống lên: “lão tử chỉ mới mười tám tuổi!”

“Mười tám tuổi?” Tiểu Lôi thở dài, ánh mắt không dấu được vẻ thương hại: “Nhìn nếp nhăn trên trán của đại thúc ngài, một đại nam nhân hơn ba mươi tuổi đã bại một thằng nhóc mười tám tuổi, chẳng lẽ rất là quang vinh sao?”

Nói xong, hắn xoay người đi về phía đám đồng bọn đã bỏ đi.

Nam nhân nọ giận đến run người, nghiến răng nói: “Tiểu tử, hôm nay tại địa bàn của người, ta không động thủ đã thương người! Sau này đừng để ta thấy người trên đường!”

Nói xong, hắn rống lên một tiếng, không quay đầu lại mà bước đi luôn. Hắn sợ rằng mình đi chậm một bước tên đáng ghét này lại nói ra điều gì, có thể làm mình tức chết tại chỗ.

Đợi cho bọn người Cơ Đức học viện đi hết, Tiểu Lôi nheo mắt, nói thầm: “Luyện được một chút công phu ngoại gia, ỷ vào sức mạnh cũng dám hoành hành bá đạo như vậy, sau này chết như thế nào còn không biết...”

Hắn mỉm cười, lúc này mới chỉ vào đám đàn em: “Người, người mấy tên này nữa, còn không mau đưa lá cờ cho ta treo lên!”

“...” Chúng nhân trợn mắt nhìn Tiểu Lôi, ngay cả Bạo Long cũng lộ vẻ quái dị: “Treo ...treo lên? Nhưng vừa rồi chúng ta rõ ràng đã thua, cũng là người tự thân lấy lá cờ xuống”

“Đồ ngốc” Tiểu Lôi hạ giọng chữ: “Ta tháo xuống, nhưng không đáp ứng với bọn chúng là sẽ không treo lên nữa, chúng ta không treo lên, bọn chúng làm sao biết? Bạo Long quả nhiên là một loại động vật có bộ não bị xơ cứng, khó trách khùng long lại bị tuyệt diệt.”

Những câu cuối chỉ có Bạo Long đứng bên cạnh nghe được đầy đủ, mặt hần đỏ bừng, nhẩn nhẩn một hồi rồi mới quát lớn: “Ta đã quyết định rồi, bắt đầu từ hôm nay, tất cả các học viên phải luyện tập gấp đôi, chưa lấy lại chỗ luyện tập này, Bác Văn chúng ta sẽ không ngừng lại! Một ngày không đánh thắng được bọn chúng, chúng ta lại thêm một ngày không tham gia thi đấu!”

Tiểu Lôi chậm rãi đi tới bên cạnh, lầm bầm: “Cũng cảm động quá a, chàng trai, thề làm cái gì? Nhìn cơ bắp của tên đó, ta đoán chừng hẳn luyện chính là công phu ngoại gia chánh tông, cái thứ Đài Quyền Đạo của bọn Đông Dương nhân làm sao là đối thủ a, cả đời người cũng không đánh nổi hẳn. Ờ ... dù sao một năm nữa ta cũng phải tốt nghiệp rồi, sau này các người có tham gia thi đấu hay không, không liên quan đến ta, có lẽ nên tập trung tinh thần vào hộp cơm miễn phí thì tốt hơn”

Nói rồi, hần chọn lấy một bao cát, bắt đầu tập đá một cách yếu ớt. Chỉ là hần thật sự quá lười biếng, mỗi quyền, mỗi cước đánh ra đều là yếu ớt vô lực, nói là đánh bao cát so ra còn không bằng nhào bột.

3. Chương 3: Điểm Ngộ Đất Tiền

(Tiểu Lôi ngữ lục)

Khi trời nhá nhem tối, khí trời cũng hơi nực, bắt quá mặt trời giống như trái cầu lửa kia cuối cùng cũng rơi xuống. Tiểu Lôi tắm rửa trong phòng tắm của đài quyền đạo xã đoàn, rồi thở dài bước ra khỏi trường

Đêm nay lão hồn dẫn không ở nhà, cuối cùng có thể nhẹ nhõm vài ngày rồi. Bất quá nghĩ đến đồng đồ dơ, chất cao như núi ở nhà, tiêu lôi nhin không được phải nhủu này

Ai, xem ra trong nhà thật sự thiếu một nữ nhân a!

Ách!...bằng không, tìm một bà sồn sồn giàu có bán cho bà ta cái lão gia hỏa Ngô Đạo Tử? Lão hồn dẫn đó tuy niên kỷ hơi lớn tuổi một chút, bắt quá hình dáng trông cũng nghiêm chỉnh, miệng mồm cũng có thể tính là biết ăn nói, miễn cưỡng cũng có thể đắc thủ, thuận tiện còn có thể đem về ít tiền phụ cấp chi phí sinh hoạt...a...bất quá nghe nói có mấy bà sồn sồn có tiền lại đi bao nam nhân, chắc sẽ tìm mấy tay thanh niên thân thể cường tráng, đặc biệt là năng lực giới tính mạnh mẽ! Lão gia hỏa này giống như là bốn mươi rồi hay sao? Không biết năng lực của phương diện đó có còn xài được không a...

Trong đầu xoay chuyển vài ý tưởng nham hiểm, Tiểu Lôi chạy nhanh về nhà. Vừa mới băng qua hai con đường liền nghe tiếng kêu kinh hãi từ góc đường truyền lại, phảng phất là tiếng của một cô gái.

Mắt Tiểu Lôi không hề nhìn lại, bản tính của hần lại không thích quản chuyện không đâu. Nhưng sự tình trên đời vị tất có thể như người ta muốn, hần vừa mới băng qua một lối vào đường hầm, một bóng người từ bên cạnh xông đến. Mặc dù chỉ là liếc vội, nhưng ánh mắt sắc bén của Tiểu Lôi vẫn nhớ kỹ diện mạo của đối phương.

Đó là một nam nhân khoảng hơn ba mươi ăn mặc tầm thường, vẻ mặt kinh hoảng, trong tay cầm chắc một chiếc túi xách nữ bị đứt dây đeo, đang vội vàng chạy, nhưng lại vừa vịn dụng ngay vào Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi không hề biến sắc dùng đảo Thái Thất Tinh Bộ, thân người nhẹ nhàng khéo léo xoay chuyển, liền né khỏi người đó, nam nhân đó như một cơn gió bỏ chạy mất

“Đảo Thái Thất Tinh Bộ” này của Tiểu Lôi đúng là pháp môn của một loại khinh thân do lão thần côn truyền thụ, bắt quá có thể so với cái loại khinh công phi thiên tẩu bích trong tiểu thuyết võ hiệp khác nhau rất xa, chỉ là một loại bộ pháp xảo diệu trong võ thuật mà thôi. Rất nhiều trong võ thuật dân gian hiện đại nhiều người cũng đã học qua mai hoa thung gì đó, cũng là một loại kỹ xảo rèn luyện công phu hạ bàn.

Bất quá bộ đảo thái thất tinh bộ này của lão thần côn nghe nói là của bản môn tổ sư Gia Gia Cát Khổng Minh truyền lại, Ngọa Long tiên sinh nghe nói rất am hiểu kỳ môn độn giáp, chữ độn này thế nào, trong

hán tự đương nhiên có nghĩa là bỏ chạy rồi. Có lẽ năm đó Gia Cát Khổng Minh Tổ sư gia đối với phương pháp “Bào lộ” ắt là cực kỳ am hiểu

Chẳng qua lão thần còn năm đó nói ra lai lịch của bộ pháp loạn xạ này, Tiểu Lôi nửa chữ cũng không tin, chỉ là bộ pháp này là do lão thần còn dùng sự uy hiếp của roi gây ép hấn luyện, mà Tiểu Lôi nghĩ thầm sau này cùng lão thần còn đi lừa đảo, vạn nhất lúc bị người vạch trần trò bịp, cũng có một bản sự bỏ chạy, nên sau đó đã học thật sự.

Lão thần còn tự nhiên là đem bộ pháp này khoe khoang là thần kỳ ảo diệu, nói là tu luyện đến cảnh giới tối cao, cho dù là trong lúc mưa bom bão đạn cũng có thể bình an vô sự! Mặc dù là khoa trương, bất quá bộ pháp này thật sự là có chút tà môn, lúc đó, trong khi truyền thụ lão thần còn đã từng diễn luyện qua một lần, chính lão ta biểu diễn bộ pháp rất nhanh, cho Tiểu Lôi mang một chậu nước hắt vào lão.

Kết quả một chậu nước hắt sạch trơn, lão thần còn lại chỉ là góc áo chỉ ướt một chút, làm Tiểu Lôi thật sự là hâm mộ một hồi, cũng chân tâm phát ra đối với lão thần còn vài phần kính nể.

Chỉ là sau đó lúc phải lau chùi các đồ gia dụng bị ướt, làm một chút kính nể vừa mới nổi lên của Tiểu Lôi đã biến thành chữ mắng.

Ngô Đạo Tử từng nói qua, luyện thành bộ pháp này, cho dù là mưa bom bão đạn cũng có thể an bình thoát khỏi, hôm nay thi triển một chút quả nhiên dễ dàng tránh được người đột nhiên nhảy tới, nhưng ngay sau đó lại có một thân hình mềm mại hung hăng xông lại, đụng vào ngay giữa ngực Tiểu Lôi.

Mang theo một luồng hương thơm, hai người đụng mạnh vào nhau, cũng may Tiểu Lôi thân thể cũng kể là cường tráng, chỉ là bật lùi lại hai bước, nhưng người kia lại ngã ngối trên mặt đất.

Ách...Gia Cát tổ sư tại thượng, bộ pháp này nói là có thể né tránh mưa bom bão đạn, nhưng lại không nói làm sao tránh khỏi một người sau khi đã tránh khỏi người thứ nhất...huống chi, người đụng vào ngực mình còn là một mỹ nữ?

Tiểu Lôi đứng vững rồi nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ ngồi trên mặt đất, đang ngơ ngác đứng lên, trên mặt đầy vẻ lo lắng, nhưng thân hình vừa cử động, lập tức kêu lên đau khổ, dùng lực ôm lấy đôi chân của mình.

Trong miệng kêu rên nho nhỏ: “Túi của tôi! Tiền của tôi... Tiền của tôi...”

Thiếu nữ này mặc một chiếc quần ngắn rất là hấp dẫn, thân trên mặc một chiếc áo ngắn hở rốn, mái tóc nhất định đã từng được chải suôn, khuôn mặt thật ra là xinh đẹp, chỉ là đôi mắt hơi sâu một chút, da mặt đánh phấn dường như đánh hơi dày, hơn nữa cũng không trơn nhẵn, có vẻ là bị một loại mỹ phẩm rẻ tiền làm hại.

“Hả? Lâm San San?” Tiểu Lôi nhíu mày

Nữ tử trước mặt này cũng là học sinh trường Bác Văn, Tiểu Lôi mặc dù không quen nàng, nhưng đối với tên của nàng, xác thật luôn nghe nói tới.

Tiếng tăm Lâm San San này trong trường học rất nổi tiếng, thanh danh này lại không được tốt, nghe đồn danh tiếng của nàng trong trường là một gái bao, khuôn mặt xinh đẹp nhưng liên tục bị tai tiếng.

Vài tên con nhà giàu trong trường nghe nói đều có dính líu tới nàng, hơn nữa nghe nói còn có một chút tiền bạc giao dịch tại chỗ, lại nghe đồn cuộc sống của nàng đều là dựa vào kẻ có tiền bao hết, bất quá gần đây hơi bí hiểm một chút, cái loại con nhà giàu bỏ tiền vui đùa với nữ nhân thì có điểm gì tốt, bất quá là bỏ tiền cho thân thể trẻ trung của nàng, vui đùa xong tự nhiên quẳng qua một bên.

Mà loại như cô gái này tự nhiên là chịu sự bài xích của toàn thể nữ sinh, đám nam sinh tự nhiên cũng khinh thường không đến gần nàng, cho dù ngẫu nhiên có người đến gần nàng, hơn phân nửa là có ý bất hảo. Cho nên Lâm San San trong trường cơ bản cũng là loại phạm trù khác biệt

Tiểu Lôi cũng không nguyện ý quan hệ cùng người như vậy, thậm chí cũng đã từng nghe một chút đánh giá của người khác đối với Lâm San San.

Trong đó có một câu nổi tiếng nhất: “trong đôi mắt xuân tình vạn chủng”....ách....nửa câu còn lại là “trong hai chân thâm sâu khó lường”

Tiểu Lôi thở dài, đưa tay kéo nàng lên, cau mày nói: “Có bị trầy xước gì không?”

Lâm San San tựa quây đứng lên, nhìn người trước mặt, lí nhí nói: “Là anh? Anh là người trong trường chúng ta, tôi nhận ra anh rồi, anh họ Lôi.”

Lập tức, trên mặt nàng lộ ra vài phần tức giận và căm hận, nghiêng răng nói: “Túi của tôi...túi của tôi bị người giật mất rồi! Là tên ăn cướp!” mắt nàng đỏ lên, rơi xuống vài giọt lệ: “Trong đó có tiền phòng tháng sau của tôi...chỗ tiền đó vất vả lắm tôi mới kiếm được”

Tiểu Lôi thở dài, trên mặt lộ ra một chút lúng túng, cười khổ nói: “đừng khóc nữa, người cũng đã chạy xa rồi, đuổi theo cũng không được”

Lâm San San dậm chân tức giận nói: “Nhưng chỗ tiền đó...chỗ tiền đó...”

Tiểu Lôi hiểu rõ đối phương có chút oán hận mình đã ngăn trở nàng truy đuổi đối phương, hần cười khổ nói: “chỗ tiền đó có đuổi theo cũng không lấy được, thật có lỗi vừa rồi ta đã ngăn trở cô, bắt quá vừa rồi không có ta, cô là một thiếu nữ có thể đuổi theo một gã đàn ông hay không? Cho dù đuổi kịp hần, cô có lấy túi lại được không?”

Lâm San San sau khi vừa dậm chân, mặt mày nhăn nhó vì đau, chân khuynh xuống đất, may mắn có Tiểu Lôi đỡ nàng.

“Nhìn bộ dáng của cô, sợ là chân bị đau rồi” Tiểu Lôi thở dài, hần ngồi xuống, nhẹ nhàng nắn cổ chân vài cái, Lâm San San nhăn mặt kêu đau, Tiểu Lôi buông tay nói: “Không có gì đáng ngại, bắt quá chỉ là trật khớp một chút thôi, nghỉ một đêm, ngày mai sẽ không sao. Hiện tại tự nhiên hơi đau một chút, cô không đi tiếp được, phải gọi một chiếc taxi về nhà thôi”

Nói rồi, Tiểu Lôi đứng dậy, bộ dạng như chuẩn bị bỏ đi.

Lâm San San lí nhí nói: “Đợi một chút...anh...anh có thể cho tôi vay chút tiền không? Túi của tôi bị người ta giật mất rồi”

Tiểu Lôi sờ sờ túi áo trống trơn của mình, cười khổ nói: “Thật có lỗi rồi, trên người ta một xu cũng không có” thở dài, thật sự hần không đành lòng để một thiếu nữ khóc như vậy trước mặt mình, hần trở tay về phía xa nói: “Nhà ta ở phía trước, hay là cô theo ta về, ta lấy một chút tiền cho cô mượn”

Lâm San San ngẫm nghĩ rồi cũng đáp ứng. Tiểu Lôi trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể cẩn thận dìu đối phương đi tiếp, dọc đường mùi nước hoa trên người Lâm San San không ngừng bay lên mũi Tiểu Lôi, loại nước hoa này nghe thôi đã biết là loại rẻ tiền, làm Tiểu Lôi không nhịn được chỉ muốn hắt hơi.

Sau một đoạn đường ngắn chừng mười lăm phút đã đến nhà Tiểu Lôi, hần mời Lâm San San ngồi trên ghế salon, rồi lạnh lùng nói: “nơi này chính là hàn xá cô ngồi đợi một chút, ta sẽ lấy tiền cho cô”

Lâm San San nhìn bên cạnh ghế có vài đồng quần áo dơ, ... Chết nỗi là bên trên còn có một món nội khóa không biết là của Tiểu Lôi hay Ngô Đạo Tử. Mặt nàng lập tức đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn nữa.

Tiểu Lôi vội vàng vào phòng lấy vài chục đồng đặt vào tay nàng, mỉm cười nói: “Tốt rồi, chỗ tiền này để cô đi taxi về nhà” nói xong hần chuyển sang bộ dáng chuẩn bị tiễn khách.

Lâm San San lí nhí nói cảm ơn, rồi miễn cưỡng đứng lên, nhưng sau lúc đó một chuyện rất không đúng lúc xảy ra, hai người đều nghe thấy tiếng ùng ục vang lên. Rất rõ ràng, là tiếng bao tử của ai đó đang đói bụng phát ra tiếng động.

Tiểu Lôi nhìn Lâm San San mặt không đổi sắc, vẻ mặt vô tội. Tối nay, tại Đài Quyền Đạo xã đoàn, hần đã ăn cơm hộp miễn phí rồi, âm thanh đó tự nhiên không phải do hần phát ra.

“A...anh...nhà anh ăn cơm chưa?”

Lâm San San mặt đỏ bừng, lí nhí nói tựa hồ rất xấu hổ: “Tôi...ví tiền của tôi đã bị cướp, không có tiền ăn cơm tối”

Tiểu Lôi lập tức trong lòng kêu khổ.

Không có tiền ăn cơm tối? Chẳng lẽ trong nhà người tiền ăn cũng không có sao?

Theo lương tâm mà nói, Tiểu Lôi không muốn quản việc không đâu, đồ ăn trong nhà mình tự nhiên là có, nhưng con gái người ta đã mở miệng muốn ăn, chẳng lẽ Tiểu Lôi còn không biết ngượng xua đuổi người ta sao?

Nhưng sự tình trên đời này, có mở đầu, sự tình tiếp sau cũng là thuận lý thành chương.

Sau khi ăn xong một tô mì, nhìn sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, Lâm San San sắc mặt đột nhiên biến đổi, lộ ra vẻ mặt có vài phần “bất hảo”.

Nàng đẩy tô mì ra trước mặt, nhìn Tiểu Lôi ảo não, tựa hồ không biết nói sao. Tiểu Lôi trong lòng cảm thấy bất diệu, quả nhiên, Lâm San San lại một lần nữa đỏ bừng mặt, thì thầm: “Tôi...chìa khóa nhà tôi nằm trong ví đã bị cướp, nhà tôi cũng không có người, tôi không tìm được người làm mở khóa...anh xem...anh xem có thể cho tôi ngủ ở đây một đêm không?”

OO cái XX người! Tiểu Lôi chửi thầm, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, chỉ lạnh lùng nói: “cô có thể đến cục cảnh sát báo án, chỉ cần chứng minh thân phận, cảnh sát sẽ giúp cô mở khóa”

Lâm San San lập tức lộ ra vẻ mặt hơi kỳ dị, lí nhí nói: “Tôi không tiện đến cục cảnh sát”

“Vì sao?” Tiểu Lôi rốt cục không nhịn được, không nghĩ đến sự tình lại phức tạp như vậy.

Mắt Lâm San San lại đỏ lên, thân mình bắt đầu run run, lập tức ứa nước mắt, bắt đầu khóc thút thít.

“OO cái XX người, lão tử xuất môn không xem ngày, nhặt lấy phiền toái mang về nhà a”

“Nữ nhân là một loại động vật kỳ quái, nhiều khi, nếu người gặp được trong những nữ nhân hiểm có đó, bọn họ không những ăn của người, uống của người, cuối cùng còn lấy mất tiền của người!” Tiểu Lôi ngū lục.

“Căn phòng ta hiện tại ở, không phải là của ta, là ...là của người khác. Nếu đến cục cảnh sát báo án yêu cầu mở khóa, cảnh sát nhất định sẽ yêu cầu để người cho mượn phòng xuất hiện, nhưng....nhưng đã trễ thế này, ta không tiện đi tìm chủ phòng...hơn nữa cho dù cảnh sát giúp ta mở cửa, nhưng sau khi mở khóa, ta một nữ hài tử đã trễ thế này, cũng không có cách lấp lại một cái khóa mới, hiện tại trị an cũng không được tốt, ta một mình trong nhà, cửa chính không thể khóa lại...” Lâm San San dè dặt nói ra lý do của mình, vẻ mặt rất đáng thương.

“Cha mẹ cô đâu?” Tiểu Lôi cau mày

“Tôi không có cha mẹ” sắc mặt Lâm San San trở nên ảm đạm, lạnh lạnh nói: “Lúc tôi mười ba tuổi, cha mẹ đều đã qua đời. Ta chỉ sống một mình”

Tiểu Lôi gật gật đầu, không hỏi tiếp nữa. Thân thể đối phương và mình tương đồng, bất quá, mình còn có lão thần côn có thể nhờ cậy, cũng tính là khá hơn một chút.

“Xin lỗi... Tôi cũng không muốn làm phiền anh, tôi biết thanh danh của tôi tại trường học không được tốt, đại khái chắc anh cũng có nghe nói qua, cho nên cũng không thích tôi” Lâm San San trên mặt hơi giắt giắt, hạ giọng nói: “Nếu anh không tiện nói, có thể cho tôi mượn thêm một chút tiền, tôi ra ngoài tìm nhà trọ ngủ một đêm...tôi sẽ hoàn tiền lại cho anh”

Tiểu Lôi trầm mặt trong chốc lát, cuối cùng mới nhân nhặt nói ra một câu: “Trong nhà ta không có dư giường, nếu cô không chê, tối nay có thể ngủ trong phòng thúc thúc ta a, hai ngày nay lão không có nhà”

Nói xong, Tiểu Lôi cầm cái tô trên bàn đi vào bếp.

Khó mà làm được một chuyện tốt, coi như tích đức đi, mấy năm nay cùng với cái lão gia hỏa Ngô Đạo Tử làm không ít chuyện xấu ở khắp nơi, tích một chút đức, cũng miễn cho sau này gặp báo ứng.

Tiểu Lôi tự an ủi.

Bất quá không được bao lâu, hắn đã bắt đầu hối hận.

Chuyện đầu tiên, khí hậu rất nóng, mà cuộc sống của Tiểu Lôi và Ngô Đạo Tử cũng không giàu có, trong nhà tự nhiên là không có máy lạnh, trong không khí oi bức, mọi người trong nhà đều mặc đồ lót, ngày thường, Tiểu Lôi và Ngô Đạo Tử hai người đều là nam nhân nên không sao cả, có thể mặc đồ lót đi tới lui trong nhà.

Mà hôm nay lại không được, dù sao trong nhà cũng có một cô gái.

Chuyện thứ hai, không khí nóng như vậy, buổi tối luôn muốn tắm rửa, nhưng tắm xong làm sao thay quần áo đây?

Nhà Tiểu Lôi không có quần áo nữ, chỉ có thể tìm một cái áo đàn ông sạch sẽ đưa cho Lâm San San.

Có thể tưởng tượng một chút, Lâm San San dù sao cũng là một thiếu nữ xinh đẹp, có thể là một thiếu nữ được đám con nhà giàu ưng ý, tự nhiên là có một chút tiền vốn nhất định, dù sao cũng không có một kẻ có tiền nào dám bỏ tiền bao dưỡng một con khủng long.

Mặt mũi Lâm San San có thể chấm tám điểm, mà cơ thể có thể chấm đến chín điểm. Hơn nữa cơ thể nàng so với các thiếu nữ đồng tuổi còn non nớt, có vài phần phong vận thành thực kiều mỵ hơn.

Buổi tối, Lâm San San tắm rửa xong, khi mặc một cái áo sơ mi rộng thùng thình đi ra, phía dưới chiếc áo lộ ra một đôi chân trắng đẹp thon dài, làm tim Tiểu Lôi không nhịn được lại hung hăng đập mạnh mấy lần. Mà mái tóc ướt trên đầu Lâm San San còn đang nhiều nước, khuôn mặt bị hơi nước làm hồng lên cùng với ánh mắt long lanh, nhìn qua lại càng hiện lên vài phần kiều mỵ.

Tiểu Lôi chỉ có thể ngay tức khắc tiến vào phòng của mình. Cảm giác được một bộ vị trên người mình không còn khả năng khống chế, bắt đầu biến hóa, Tiểu Lôi chỉ có thể ngồi trên giường cười khổ, trong lòng mặc niệm tên của tổ sư gia.

Nhưng vừa mới ngồi không được đến năm phút, đã nghe tiếng Lâm San San thét lên bên kia tường. Tiếng thét đó mang theo một sự kinh hoàng mãnh liệt, Tiểu Lôi không kịp tự hỏi, nhảy dựng lên lập tức chạy qua phòng bên.

Trước mặt chỉ thấy một cảnh tượng làm hấn cơ hồ phún huyết.

Lâm San San cơ hồ hoàn toàn lỏa thể đang đứng trên giường ra sức dậm chân, một cơ thể trắng nõn nà đang nhảy dựng lên dưới ánh đèn mờ ảo trong phòng, dường như đang muốn mê hoặc người ta. Khó chịu nhất là toàn thân Lâm San San từ đầu đến chân chỉ mặc một món hồng sắc nội khổ, mà còn là nội khổ hình chữ T, cùng với những cái dậm chân trên giường của nàng, hai chú tiểu bạch thổ trắng muốt trước ngực nàng cũng run lên lấy bầy.

Tuy nhiên chỉ là thoáng qua một chút, bất quá mục lực của Tiểu Lôi vượt xa người thường, sớm đã nhìn trọn thân thể của Lâm San San, rắc biệt là đôi chân săn chắc khỏe mạnh của nàng, còn có vòng eo thon không hề có lấy một vết sẹo.

“A.....” ánh mắt hai người gặp nhau, Lâm San San hét lên một tiếng, nhanh như chớp nhảy xuống đầu giường bên kia, ngồi thụp xuống, chụp lấy tấm chăn quấn quanh mình

Tiểu Lôi ho khan vài tiếng, cười khổ: “Đại tiểu thư, cô kêu cái gì!

Lâm San San chỉ vào góc tường, run giọng: “Chuột...chuột...có chuột!”

Tiểu Lôi nhìn vào góc tường, ở đó quả nhiên có một chú chuột lông xám, chỉ có điều nhìn bộ dạng của nó đã sợ đến chết khiếp, thân mình run lấy bầy. Xem ra tiếng hét của nữ nhân này đã làm tiểu gia hỏa này sợ hết hồn

Tiểu Lôi thở ra một hơi, thông thả đi tới nắm đuôi chú chuột nhấc lên, cười nói: “A, đây là Eva hàng xóm của ta. Yên tâm đi, nó là một con chuột cái, tuyệt đối sẽ không ”quấy rối” cô đâu”

Lâm San San mở to hai mắt: “Đây là thú cưng của anh?”

“Thú cưng? Cũng không tính là thú cưng, chỉ là trong nhà chúng ta chỉ có hai gã đàn ông, nên hơi bầy hầy một chút, trong nhà có chuột cũng bình thường. Với lại thúc thúc ta là người tu đạo, ông trời có đức hiếu sinh, cho nên cũng thuận tiện nuôi dưỡng nó”

Lâm San San khấn trương giường mắt nhìn con chuột trên tay Tiểu Lôi, nhìn thấy Tiểu Lôi đi ra cửa, mới khấn trương nói: “Anh, anh...”

“Cái gì mà anh em em, yên tâm đi, chỉ có Eva thích chui vào phòng của thúc thúc ta thôi, bắt quá chồng của nó là Adam lại không thích như vậy, chỉ thích hoạt động dưới bếp thôi, cô buổi tối đóng cửa phòng lại là có thể an tâm rồi”

Adam? Eva?

Lâm San San cơ hồ muốn té xỉu. Trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, run giọng hỏi: “Ở đây...đây trong nhà anh có còn hàng xóm...hàng xóm nào khác không?”

“Cái gì?”

“Ví như...gián hay con gì đó...” Lâm San San căng thẳng nhìn Tiểu Lôi, trên mặt lộ vẻ đáng thương

Cô nói là gián? Đương nhiên không có! Tiểu Lôi tự hào nói một câu, sau đó bổ sung rất nghiêm túc: “Adam và Eva nhà chúng tôi rất thích sạch sẽ! Từ khi chúng vào nhà chúng tôi, trong nhà trở nên không còn cái loại đó”

Lâm San San nghe xong liền chờ người ra đó.

Nói đến đây, Tiểu Lôi nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ánh mắt không chớp đảo qua bộ ngực của Lâm San San...tầm chắn đơn đó hình như hơi nhỏ một chút, hơn nữa Lâm San San trong lúc vội vàng tựa hồ cũng không có chú ý đến một vài vị trí trọng yếu không được che lại, đèn trong phòng mặc dù mờ mờ, bắt quá bằng mục quang của Tiểu Lôi, đã có thể thấy nhũ phong bên trái của Lâm San San lộ ra đến quá nửa, hơn nữa còn có thể thấy một chút hồng hồng...

Lâm San San hét lên một tiếng, vội vàng che người lại, không đợi nàng ngẩng đầu lên, Tiểu Lôi đã xoay người đi ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Đem con chuột Eva đặt ở nhà bếp, Tiểu Lôi trở về phòng mình, trong lòng mặc niệm một bộ khẩu quyết tĩnh tâm, nhưng không thể gạt ra khỏi đầu cái thân thể hầu như xích lửa, cười khổ một tiếng, mắng khê: “Không tức thì sắc, sắc tức thì không. Mẹ nó, để một nữ nhân lửa thể đứng trước mặt, cho dù là hòa thượng cũng không thể không động tâm, cố chịu? Tiểu gia là Gia Cát môn hạ” sao lại niệm kinh phật a! Nói rồi dùng gối đánh lên đầu, chải rửa vài câu, rồi ngủ mê mết.

Ngày thứ hai là thứ bảy, là ngày nghỉ.

Ngày nghỉ nghĩa là gì? Theo quan niệm của đại đa số công nhân chức và học sinh, ý nghĩa lớn nhất của ngày nghỉ là buổi sáng có thể ngủ nướng thêm một chút.

Không cần lo lắng đi trễ sẽ bị xử phạt trừ lương, không cần lo lắng sẽ không bắt kịp tàu điện và xe bus, không cần lo lắng sẽ nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của ông chủ và thầy giáo....hơn nữa cũng không cần nghe tiếng chuông báo thức chói tai đáng chết.

Cho nên Tiểu Lôi ngủ rất ngon giấc. Đặc biệt là Tiểu Lôi đêm hôm qua bị bóng dáng gợi tình đó hành hạ cơ hồ nửa đêm chưa ngủ được, lúc này còn đắm chìm trong giấc mộng.

Còn như hấn trong giấc mộng có phải là mơ thấy một ít nội dung son phấn hay không, việc này cũng không thể nào biết được. Tóm lại lúc nhân vật chính của chúng ta tỉnh lại trên khốe môi còn mở một dòng nước bọt.

Lúc mười giờ, Tiểu Lôi mở cửa phòng ra ngoài.

Phòng bên cạnh đã trống không, cửa phòng mở toang, mà Lâm San San cũng không biết đi đâu rồi.

Căn phòng vốn bữa bộn như chuồng heo của Ngô Đạo Tử được dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ, sàn nhà dơ dáy lộn xộn rõ ràng đã quét dọn sạch sẽ, tấm trải giường được gấp lại gọn gàng.

Đồng quần áo dơ trên ghế salon trong phòng khách cũng không thấy nữa, toàn bộ được giặt giũ sạch sẽ treo trên ban công- kể cả đám nội đồ khổ khổ nghi bên trong.

Ngay cả chậu chén bát dơ trong bồn rửa nhà bếp cũng được rửa sạch xếp chỉnh tề trên tủ chén, thùng rác cũng trống không.

Hả? Chẳng lẽ tối qua ta mang về nhà không phải là Lâm San San mà là một diên loa cô nương? (Cô gái chui ra từ vỏ ốc, tương tự như cô Tấm chui ra từ quả thị)

Tiểu Lôi vò vò đầu, thở dài: “Mặc kệ ra sao nàng đã đi là tốt rồi, cuối cùng đã rũ bỏ một nỗi phiền toái. Bất quá xem nàng cũng biết việc, ít nhất giúp ta làm ít việc vặt a.”

Nhưng lập tức Tiểu Lôi thấy một tờ giấy trên bàn, lòng hảo tâm nguyên bản cũng đã bị quét sạch

Trên tờ giấy là vài dòng cũng tính là chữ đẹp

“Tiểu Lôi, cảm ơn anh tối qua đã thu nhận, cũng cảm ơn sự trợ giúp của anh. Tôi biết người trong trường đa số là coi thường tôi, nhưng anh lại không kỳ thị tôi, sau này tôi nhất định sẽ báo đáp! Mặc dù trong trường, những người khác đều nói anh lạnh nhạt hờ hững, nhưng tôi biết anh là một người tốt, ít nhất tối hôm qua anh đã giúp đỡ tôi mà không hề đề xuất yêu cầu quá đáng....tôi đã giúp anh thu dọn phòng trong nhà. Quần áo treo trên sân thượng, điểm tâm đã làm rồi, để trong lò vi ba. Cuối cùng, phải nói một câu rất xin lỗi với anh...trên người tôi ngoại trừ mười đồng anh cho tôi mượn tối qua, đã không còn chút tiền nào khác, mà tôi hai ngày nay rất cần một món tiền, cho nên, tôi đã lấy hai ngàn trong ngăn tủ của anh, hy vọng anh có thể tha thứ! Tôi nhất định sẽ hoàn lại cho anh!”

OO cái XX nhà người!

Tiểu Lôi chữ thề, vừa mở tủ ra xem, năm ngàn đồng của Ngô Đạo Tử để lại, quả nhiên chỉ còn lại ba ngàn.

“Mẹ, xem ra làm người tốt không được a! Lão tử cho nàng ăn, cho nàng chỗ ngủ, kết quả còn phá sản mất hai ngàn! Mẹ, chẳng qua chỉ là quét vài chổi, làm một chút điểm tâm, còn lấy của lão tử hai ngàn đồng! Á ở khách sạn năm sao cũng không có đắt như vậy a!”

Tiểu Lôi chữ bối một hồi, thở dài thườn thượt: “Đợi thứ hai đến trường rồi tìm ả lý luận một phen a.”

Nhưng nói cho cùng, nhìn bộ dạng của nàng mặc dù thiếu tiền thật sự, nhưng cũng không phải là một nữ nhân tham lam xấu xa, không lấy hết năm ngàn của Ngô Đạo Tử mà chạy, bằng không, tiểu gia mấy ngày tới phải uống gió tây bắc a.

4. Chương 4: Tiểu Tiểu Thần Côn

(Tiểu Lôi ngữ lục)

Ăn xong bữa sáng trị giá hai ngàn đồng do Lâm San San làm, Tiểu Lôi miệng ngậm nửa cái bánh nướng, rất khó chịu bước xuống lầu mở cửa hàng.

Ừm, thú vị Ngô Đạo Tử kẻ lừa người không đền mạng này có quán coi bói nằm ngay dưới lầu mặt hướng ra một con đường. Phía trước là một tấm bảng gỗ đã mục nát gần như sắp rớt, viết “miệng đồng răng sắt thần toán tử”, sau đó là một cái đồ án Thái cực ngũ hành bát quái.

Cửa hàng nhỏ nhỏ bất quá chỉ hai mươi mét vuông, nhưng lại được ngăn cách thành hai căn phòng. Dừng lời của thần côn thúc thúc Ngô Đạo Tử mà nói, phía ngoài là dùng để tiếp đãi những khách khứa bình thường, cái gì mà mấy mụ hàng xóm, mấy bà bán rau loại đó.

Còn gian phòng phía trong, he he, cái đó thì không đơn giản à, kiếm ăn toàn phải dựa vào nó, đó là phòng khách quý chuyên môn dùng để chém dê béo! Cũng thường được gọi là khu VIP.

Đối với khách có thân phận, tự nhiên là không thích hỗn tạp một chỗ cùng với người bình thường. Một địa phương riêng biệt dùng để tiếp đãi những quý khách kia, khiến bọn họ có một loại cảm giác được trọng thị, cũng có thể càng dễ dàng từ trong túi họ móc tiền ra không phải sao?

Hơn nữa phòng khách quý cũng được chuyên tâm bố trí, trên tường là một cặp đối liễn, bàn thân Ngô Đạo Tử nói là thủ bút của Nạp Lan Tính Đức đời nhà Thanh - - - bất quá theo suy đoán của Tiểu Lô, chỉ sợ quá nửa là chợ đồ cũ bỏ ra vài đồng mà mua về.

Trên bàn quý còn có để một bộ la bàn dùng để xem phong thủy, còn có một chuỗi Kim Cương linh dùng để chiêu hồn, cùng với đào mộc kiếm dùng đuổi quỷ. Để càng thêm đặc biệt ! Đặt phía trên hương án thượng thư chính là bài vị tổ sư gia à !

Thế nào? Các pháp khí này chính là tổ sư gia truyền lại à ! Bảo bối ! Đối phó với khách nhân bình thường, thực không cần động dụng đến mấy thứ này. Cũng chỉ có khi gặp phải khách quý chịu bỏ ra cái giá lớn, mới có khả năng thấp hương bái qua tổ sư gia, mới có thể động dụng những bảo bối này mà sử dụng.

Do vậy, giá cả không thể nào thấp được, mặc dù ta một đời người tu hành lấy từ bi vi hoải, tế thế vi bản (ý nói mình lấy việc từ bi tế thế là chính, không tham lam vật chất). Nhưng mà pháp khí tổ sư gia lưu hạ nào phải tầm thường, nếu cái giá thấp quá, vậy không phải có phần bất kính với tổ sư gia cao?

Đầu năm nay, kể cả muốn lừa người, cũng cần phải để ý đến bao bì bề ngoài sao cho hấp dẫn

Tội quá tội quá à, Gia Cát tiên thánh tổ sư ở trên cao, đệ tử lại nghĩ lệch rồi.

Tiểu Lô ngồi phía sau chiếc bàn, trong tay cầm một quyển “Gia Cát thần toán kinh”, đây chính là bí cấp của bốn môn à.

Dù sao Ngô Đạo Tử lão thần côn kia miệng mở ra là nói mình là đệ tử truyền lại của Gia Cát Lượng, Gia Cát Khổng Minh, Ngọa Long tiên sinh, là truyền nhân của Gia Cát thần toán. Mặc kệ đi, dù sao đầu năm nay muốn gạt người cũng cần phải lộ mặt là có khí thế đại kỳ tài, đây gọi là hiệu ứng của chiêu bài.

Tiểu Lô mắt nhìn quyển sách trong tay, nhưng trong lòng lại tính toán nghĩ xem có biện pháp nào để lấy lại tổn thất hai ngàn đồng kia !

Buổi sáng nay hẳn đã tiếp đãi ba người khách rồi.

Người thứ nhất là một nữ nhân khoảng 30 tuổi, nói là định tự tử. Ài, nữ nhân 30 tuổi mà chưa thể sinh ra hài tử, chắc là áp lực trong gia đình rất lớn à, nhưng mà, người sinh không được hài tử thì đi bệnh viện kiểm tra đi, lẽ nào Gia Cát tiên thánh tổ sư gia của môn phái chúng ta và Tống Tử Quan Âm Bồ Tát là cùng một bộ môn sao? (Tống Tử Quan Âm: sự tích Quan Âm cho con, ai muốn biết rõ thì vào đây).

Tiểu Lô để nàng ta rút xăm, trên xăm ghi chính là: “Ý tại nhân trung tín vị lai, cố nhân thiên lý tự bồ hồi, thiên biên nhận túc truyện tiêu tức, nhất điểm mai hoa xuân sắc hồi”. Ý tứ là: Hết thấy chờ mong, sẽ có kết quả, chỉ là phải chờ thêm một thời gian nữa.

Một phen giải thích cuối cùng đã lừa gạt được người phụ nữ đáng thương này.

Người khách thứ hai đến chính là một tiểu tử muốn hỏi nhân duyên, nhìn qua so với Tiểu Lô cũng không lớn hơn bao nhiêu.

Ai, người trai trẻ, không biết đi xây dựng sự nghiệp, đã vội vã đi hỏi chuyện nhân duyên, người vội cái gì à? Không phải là ở nhà xem phim cấp A nhiều quá nên hỏa khí bốc lên chứ? Ừm, nói vậy ngược lại cũng là người đồng đạo à, chỉ là không biết hấn thích loại phụ nữ cuồng loạn, hay là phong cách ngây thơ à... ..

Tiểu Lô để hắn rút xăm, trên xăm ghi chính là: “Ý tại nhân trung tín vị lai, cố nhân thiên lý tự bồ hồi, thiên biên nhận túc truyện tiêu tức, nhất điểm mai hoa xuân sắc hồi”. Ý tứ là: Hết thấy chờ mong, sẽ có kết quả, chỉ là phải chờ thêm một thời gian nữa.

Một phen giải thích đã lại lừa gạt được người trẻ tuổi có xuân tâm nhộn nhạo này.

Còn người thứ ba, ngược lại khiến Tiểu Lô phải phí đi một chút trí óc.

Người khác thứ ba, chính là một nam nhân trung niên, thân hình không cao, mập mập lùn lùn, khuôn mặt hồng hào. Trên cổ đeo một sợi dây chuyền bằng vàng ròng to bằng ngón tay, hay cánh tay lớn cũng đeo bốn năm cái nhẫn lớn bằng vàng ròng.

Ừm? Người có tiền! Một con dê béo tống đến cửa.

“Vị tiên sinh này, ngài là cầu nhân duyên? Hay là hỏi tài vận vậy?” Tiểu Lô lên tinh thần, khuôn mặt tươi cười hiện lên mười hai vạn phần chân thành.

“Đây là... ..” Đối phương ngược lại có vài phần nghi ngờ, có chút chần chừ liếc thấy Tiểu Lô còn trẻ tuổi: “Xin hỏi Ngô Đạo Tử đại sư có nhà không vậy?”

“A, thúc thúc ta là cao nhân đắc đạo, đã ra ngoài viễn du rồi. Ngài tính làm gì, tìm ta cũng được rồi”. Tiểu Lô cẩn thận chọn lựa ngôn từ.

“Người?” Trong mắt đối phương đầy vẻ không tin nhiệm: “Một tiểu tử trẻ như ngươi, cũng biết tính sao?”

“Đương nhiên, tuyệt học gia truyền ! Ta cũng học đến bảy phần công lực của thúc thúc rồi !” Tiểu Lô vỗ ngực, con người chuyển động, cười nói: “Thế này đi, nếu như ngài không tin, ta trước tiên miễn phí xem bàn tay cho ngài, sau đó tặng ngài mấy câu, đây cũng là đưa tặng miễn phí, nếu như ta nói chuẩn, chúng ta mới nói chuyện khác ! Nếu như ta nói không chuẩn, ngài có thể lập tức quay mặt bỏ đi, thế nào?”

Đối phương ưu uất một lát, đại khái là bị “đưa tặng miễn phí” bốn từ này đã động rồi. Cuối cùng ngồi xuống, đưa cánh tay trái của mình ra.

“Ừm... ..” Tiểu Lô díp mắt lại, làm bộ dạng nhìn vài cái, trong lòng thì hạnh phúc kêu lên: “Tốt à tốt à, thật là một đôi tay to béo à, cái nhẫn trên ngón tay này chỉ sợ là vàng hai mươi bốn K, tổng cộng lại sợ rằng có đến ba đến năm ounce (đơn vị đo khối lượng vàng)? Quả nhiên là một con dê rất béo à !”

Làm bộ dạng lắc đầu lắc cổ trầm ngâm một lúc, nhẹ nhàng ho một tiếng, Tiểu Lô chỉnh sắc nói: “Ngài khoảng thời gian trước xem ra tài vận không tệ, thực sự còn có chút tài lộc nhỏ. Ách... ..ta nói có đúng không?”

Khuôn mặt tên mập lập tức có vài phần tín nhiệm, vội vàng nói: “Không sai, không sai !”

Hừ, đương nhiên không sai rồi ! Nhìn người đầu mập tai to, toàn thân trọc khí, vàng bạc đầy người, bộ dạng của một kẻ mới giàu, tự nhiên là phát đạt chưa lâu... ..ách... .. đương nhiên ! Càng trọng yếu chính là mấy chiếc nhẫn vàng này màu sắc còn rất mới à, xem ra là đeo chưa có lâu, quả nhiên là phát tài được vài ngày à ! Mới giàu, mới giàu, he he... ..

“Ừm, xem tướng mặt của ngài, ài... ..trên mệnh cung có hung sắc sát khí, tin rằng mấy ngày gần đây có chuyện không được thuận... ..” Nói rồi, nhìn ánh mắt đối phương dò xét.

Quả nhiên, kẻ mới giàu kia ngoác miệng cười lớn mấy tiếng, lập tức nắm chặt tay Tiểu Lô, kích động nói: “Chuẩn chuẩn chuẩn ! Quả nhiên chuẩn à ! Lão tử gần đây đích xác có chút chuyện phiền lòng !”

Tiểu Lô sắc mặt bất động, vẫn là một bộ dạng đạo mạo cao cả, nhưng bụng thì cười đến phát đau.

Lời thừa, lời thừa à, người đương nhiên là có chuyện không vừa lòng, bằng không, không bệnh không tai, người chạy đến chỗ ta để tính xem khi nào chết à?

Kẻ mới giàu dưới tâm tình kích động, lấy ra một ngàn đồng đập lên bàn, lớn tiếng nói: “Còn mong tiểu sư phụ dạy ta !”

Tiểu Lô sắc mặt hồng hào, mỉm cười đem một ngàn đồng thu tay trong tay áo, trong lòng thầm kêu: “Nghe lời quá à, tùy tiện xem tướng bàn tay đã một ngàn đồng rồi, quả nhiên là con dê mập phi thường à... ..”

Hắn hốt nhiên lộ ra nụ cười ôn hòa vô bi: “Vị anh hùng này, hôm nay tại hạ sẽ liều mạng tổn hao nhiều đạo hạnh để tìm ra thiên cơ... ..Ta xem tướng toàn thân cho ngài à ! ! !”

Kẻ mới giàu kia lòng tin đối với Tiểu Lô lập tức tăng lên nhiều, Tiểu Lô cũng thi triển ra hồn thân giải số, miệng mở ra là văn tung tóe nói đến độ đối phương đầu vầng mắt hoa, cuối cùng bỏ xuống một vạn đồng mới chịu thả con dê béo này.

Cứ như vậy, chỉ trong thời gian một buổi sáng ngắn ngủi, Tiểu Lô đã kiếm được hơn một vạn đồng, xem ra đầu năm nay thân còn sống rất có tư vị à. Trong đầu xoay chuyển ý niệm này, mắt thấy thái dương đã ở trên đầu, thời gian đã là giữa trưa, đang chuẩn bị đóng cửa đi ăn, chợt nghe két một tiếng.

Một chiếc xe chở hàng màu đen đầu hình viên đạn rất nhanh phi đến, đập thẳng ngừng lại trước cửa hàng. Một tiếng hô từ trên xe nhảy xuống ba đến năm đại hán.

Mấy người này toàn thân mặc đồ Tây màu đen, người nào cũng thân thể cường tráng cao ráo, mỗi người còn đeo một chiếc kính đen, thật đúng là giống như bảo vệ tổng thống trên phim ảnh..

Ừm? Tiểu Lô cũng ra một chút, rồi nhanh chóng liếc nhìn an bài trên bàn. Hôm nay không có hẹn với khách quý VIP gì.

Mắt thấy đám người đằng đằng sát khí này tiến đến cửa hàng của Tiểu Lô, tựa như muốn đem cái cửa hàng nhỏ bé đó đập tan vậy.

Tiểu Lô miễn cưỡng nặn ra vài phần tươi cười, thăm dò nói: “Mấy vị lão huynh, là xem quẻ? Hay là xem phong thủy?”

5. Chương 5: Hào Môn Điền Gia, Chương 6: Phiên Kiểm Bất Nhận Nhân (trở Mặt Không Nhận Người)

Hiện tại người nào cũng học được thông minh rồi, cho nên có ra ngoài lừa gạt, thì cũng cần phải có vỏ bọc hấp dẫn !

(Tiểu Lô ngữ lục)

Khi mà tên đầu to trọc lóc đi đầu bỏ mất kính xuống, hai luồng mục quang tựa như đao phong đánh giá trên dưới Tiểu Lô một chút.

Tiểu Lô trong lòng hơi kinh hãi, nghiêm trọng rồi, cái tên này thần khí nội liễm, chỉ sợ là nhân vật lợi hại. Loại người này tâm chí kiên định, không phải là loại mà hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt của hắn có thể tùy tiện qua mặt được. Hắn theo thần côn thúc thúc kia mấy năm, mặc dù cái gì bát quái kinh dịch các thứ chỉ học được đại khái, nhưng mà thuật xem tướng này ngược lại đạt được bảy tám phần chân truyền rồi.

“Ngô Đạo Tử tiên sinh có nhà không?” Đại hán trọc đầu mở miệng, thanh âm âm lãnh phảng phất có cảm giác như ngày đông mà đem khối băng nhét vào trong quần áo người ta vậy, lập tức dọa Tiểu Lô nhảy dựng lên, cười nói: “Cái này... ..người không có nhà, các vị có chuyện gì không?”

Trọc đầu lạnh lùng nhìn Tiểu Lô, đột nhiên vung tay, thấp giọng hét một câu: “Đến đi !”

Mấy đại hán như hổ như sói lao lên, không để phân bua liền nắm tay Tiểu Lô lôi ra ngoài, Tiểu Lô mặc dù cũng cao một mét tám, nhưng mấy đại hán này ai cũng khoảng hai mét, mặt mũi bặm trợn, cơ bắp còn to hơn chân người thường, Tiểu Lô không kịp phản kháng đã bị bọn chúng kéo ra ngoài cửa.

“Ai chà các vị, các người tìm Ngô Đạo Tử mà, bắt ta làm gì? Lẽ nào lão thiếu các người tiền đánh bạc?” Tiểu Lô luôn miệng kêu to. Mắt thấy bộ dáng hung ác của mấy đại hán này, nhìn sao cũng thấy giống người trong hắc đạo, không phải là Ngô Đạo Tử lão hỗn đản kia thực sự gây ra họa chứ? Nó trách lão từ sớm đã vội vàng bỏ chạy rồi, còn nói cái gì ra ngoài vân du, cái nên bị ngàn đao... ..tội quá tội quá, Tổ sư gia ở trên cao, đệ tử thực không có nguyên rủa thúc thúc của mình, chỉ là, ai... ..

“Buông ra, buông ra à... ..” Tiểu Lô miễn cưỡng tránh né, nhưng làm sao địch lại lực khí của bọn chúng, vội quá hẳn hô lớn: “Các người tìm Ngô Đạo Tử lão tặc kia, nhà của lão ở trên lầu, các người cứ việc đập phá, cứ việc lấy đi. Ta vô can mà, ta chỉ là hàng xóm của lão, ta và lão cũng không có thân quen à! Ta chỉ là được lão nhờ coi dùm cửa hàng... ..”

Tiểu Lô đã bị tổng vào trong xe, hai đại hán canh giữ Tiểu Lô, mặc dù tuyệt không làm gì với hắn, nhưng bọn họ hiển nhiên đều là người rất có kinh nghiệm, giữ chắc lấy đầu bả vai của Tiểu Lô.

Tiểu Lô hô to một trận, lúc này bị ném trong xe, trong mắt thoáng qua một tia tinh mang kỳ lạ. Một tay không chút tiếng động đã yên lặng đặt bên cạnh phần eo của một hắc y đại hán, nhưng liền đó tựa hồ do dự một chút, tia tinh mang trong mắt kia lùi đi, tay cũng yên lặng thu về. Trên mặt khôi phục lại giả lộ ra bộ dạng hoảng sợ, thảm đạm một tiếng, rồi mới thành thật ngoan ngoãn ngồi xuống

Đại hán trọc đầu thủ lĩnh nhóm đứng trong cửa hàng, ánh mắt quét một vòng, nhìn thấy các loại “pháp khí” như la bàn, kiếm mộc đào, bút chu sa chỉnh tề bày trên bàn, vung tay hạ lệnh: “Toàn bộ mang đi !”

Ba đại hán dưới tay phân ra mà làm, cũng không kể đến cái gì bảo bối mà Tổ sư gia dùng qua, tóm lấy rồi ném vào trong cái bao lớn mang theo bên người, sao đó mọi người lên xe, lập tức đi luôn.

“Các vị lão đại, các người tìm Ngô Đạo Tử xúi quẩy, bắt ta về làm gì? Ta chỉ là một tên giúp việc trông coi cửa tiệm mà thôi, cùng Ngô Đạo Tử lão già đó không có nửa điểm quan hệ !” Khuôn mặt Tiểu Lôi nặn ra nụ cười cẩn thận nói, trong lòng thì chửi lớn, hôm nay ra cửa mà không chịu bói cho chính mình một quẻ, trọc khí trùng thiên, là điềm đại bất tường à... .. A phi phi phi phi phi ! Tiểu gia ta linh quang hộ thể, quỷ thần bất xâm, mệnh cung có kim quang, đại cát đại lợi mới đúng !

Vô lượng thọ Phật, A di đà Phật, chân Chúa bảo hộ, thánh Allah, a phi phi phi, Gia Cát tiên thánh tổ sư bảo hộ tiểu gia ta được bình an vô sự... ..

Chiếc xe đó đi một lèo không dừng, kể cả trong thành phố cũng phóng đi rất nhanh, tựa như hồn nhiên không coi quy tắc giao thông vào mắt. Dọa cho Tiểu Lôi suốt quãng đường cứ ở trên xe la hét, cho đến khi xe ra khỏi thành phố, chậm chậm đi vào con đường núi nổi tiếng, mới an tĩnh lại.

Đây là khu vực nổi tiếng dành cho người giàu, nhà cửa xung quanh đều là của những người đại phú đại quý, căn nhà kém nhất chỉ sợ cũng có giá trị ngàn vạn. Mỗi cánh cổng lớn đều trang trí tinh mỹ dị thường, Tiểu Lôi mặc dù tu hành không sâu, nhưng linh giác cũng phát triển dị thường, vừa tới liền cảm giác được một cỗ khí tức quét vào mặt, trong lòng thầm nói khó trách khó trách, khó trách có thể sống ở nơi đây đều là hào môn nổi tiếng các tỉnh cảnh, không nói đến quý khí nguyên bản của các hào môn này, phong thủy của địa phương này cũng cực kỳ tốt à, chính là nơi tàng phong tụ khí, sơn hoàn thủy bảo, có thể nói là người mượn thể đất, đất trợ khí cho người, khó trách là nơi đây đều là hào môn ở.

Chiếc xe theo con đường đi lên, đến một căn biệt thự lớn nhất, chiếc xe dừng lại trước cổng lớn, thiết bị giám thị điện tử thoắt rung lên liền đó cổng lớn tự động mở ra.

Tiểu Lôi gần như bị áp giải đi như phạm nhân vào trong tòa nhà này.

Ừm, rất lớn, tòa nhà ba tầng với hai ngàn mét vuông, trong ngoài đều có sân, bên ngoài nhà có bảo vệ mặc đồ Tây màu đen, người nào cũng đeo earphone, đều có bộ dạng giới bị, còn bên trong thì hấp dẫn hơn nhiều, có thể nhìn ra xa thấy cảnh biển, còn có hồ bơi riêng và vườn hoa, xem ra người có tiền thật biết cách hưởng thụ.

Nguyên bản còn muốn cẩn thận xem xét hoàn cảnh xung quanh, nhưng mấy tên bảo vệ bắn qua ánh mắt băng lãnh khiến Tiểu Lôi vội cúi thấp đầu xuống.

Bước vào căn nhà, đẩy cửa tiến vào một căn phòng giống như phòng khách, hai hắc y đại hán theo “hộ tống” Tiểu Lôi đẩy hắn vào bên trong cánh cửa, rồi phanh một tiếng đóng cửa lại.

“OO cái XX của ngươi !” Tiểu Lôi chửi một câu, quay đầu nhìn, không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Ừm? Các vị đồng đạo trưởng bối, các người sao lại đều ở đây?”

Nguyên lại tại căn phòng này, căn bản tụ tập những người nổi danh trong giới huyền học ở thành phố này !

Ách, cơ bản cũng là những thần côn tương đối có tiếng tăm ở thành phố !

“Ai chà, Diêu Bán Tiên ở thành Nam, Trương Thiết Chủy ở thành Bắc ! Di? Còn có Mạc lão tiên bối ! Còn gió nào đã thổi lão nhân gia tới đây vậy?” Tiểu Lôi hi hi ha ha chào hỏi một vòng. Cũng chỉ giới hạn trong ba thân côn danh khí lớn nhất, còn một số người khác, Tiểu Lôi mặc dù không quá quen biết, cũng quá nửa đều là có chút thành tựu trong giới giang hồ lừa đảo.

Nguyên bản thấy lại có một người bị đẩy vào, ba người ở trong phòng trước là mặt mày vui mừng, liền đó nhìn thấy tiến vào chính là Tiểu Lôi, trong ánh mắt không khỏi thoáng qua một tia thất vọng.

Người lớn tuổi nhất là Mạc lão tiên bối, có thể nói là tiên bối cao nhân của giới thần côn thành phố này, một đầu tóc bạc trắng, khuôn mặt đầy thần thái ung dung tường hòa, nhìn thấy Tiểu Lôi, không khỏi than một tiếng: “Đây không phải là đứa cháu Tiểu Lôi của Ngô Đạo Tử sao? Người... .. thúc thúc ngươi đâu?”

Tìm một cái ghế lớn còn trống ngồi xuống, Tiểu Lô cười nói: “Các vị tiền bối, thúc thúc ta hôm nay từ sớm đã ra ngoài vân du, do vậy mới bắt ta đến đây”. Con người chuyển qua, thăm dò nói: “Các vị cũng là... ..”

Tiểu Lô ngoài mặt mang vẻ tươi cười, trong lòng lại nghi hoặc, có khi nào Ngô Đạo Tử lão thần côn kia đoán hôm nay có chuyện, nên mới sớm cao chạy xa bay rồi không? Ừm, bất kể thế nào, không phải xã hội đen đòi nợ là tốt !

Vì sao loại sự tình lãng mạn như anh hùng cứu mỹ nhân luôn phát sinh trên đầu ta vậy? - Tiểu Lô ngữ lục.

Trương Thiết Chủ ở thành Bắc chuyên môn xem phong thủy cho người trời sinh đã có khuôn mặt gãy gò hốc hác, để hỗ trợ cho khuôn mặt, lại cố ý lưu lại một chòm râu dê, hai ngón tay đang kẹp lấy râu than: “Ai, đáng tiếc à, Nơi đây có một chuyện khó giải quyết, ngoại trừ thúc thúc Ngô Đạo Tử của người, bằng vào pháp lực cao cường của lão, chỉ sợ không có biện pháp giải quyết, sao lão lại đứng ngày hôm nay mà ra ngoài vân du vậy chứ?”

“Nơi đây mời đến các vị tiền bối của thành phố này, rốt cuộc là có chuyện gì khó giải quyết? Lẽ nào bằng vào nhiều năm kinh nghiệm của các vị cũng không thể giải quyết?” Tiểu Lô quay đầu nhìn Mạc lão tiền bối kia cười nói.

Lão gia khuôn mặt ngượng ngùng mỉm cười, chúng nhân trong phòng cũng đều tựa hồ nói không ra lời.

Đám người này phần lớn thực sự không có bản lĩnh thông huyền gì cả, bất quá đều là bằng vào một cái miệng và ba tác lược không xương, lừa gạt đám người ngu muội, kiếm chút tiền tài mà thôi.

Nói đến chuyện này, cũng cần nhắc nhở một chút, Ngô Đạo Tử lão già kia mặc dù là hỗn đản, nhưng mà bản lĩnh thì ít nhiều gì còn có được một chút. Bất quá ngày thường quan hệ với chúng vị đồng đạo không được hòa hiệp lắm.

Có thể hòa hiệp sao? Người ta làm việc cũng có quy tắc, mặc dù đều là kiếm ăn hỗn tạp, nhưng đều phân công rõ ràng, người bói quẻ của người, ta xem tướng của ta, người làm phong thủy của người, ta đuổi tà của ta. Ai cũng không được xâm phạm địa giới của người khác, cũng như nước sông không phạm nước giếng, Bằng không, không phải là giành miếng ăn của nhau sao?

Còn như Ngô Đạo Tử, xem tướng đoán mệnh, xem phong thủy còn tiện đó làm luôn tróc quỷ đuổi tà, chỉ cần có thể kiếm tiền là cái gì cũng làm, cái đó là đã triệt để bước qua giới hạn rồi. Mấy năm nay cũng không biết đã cướp đi miếng ăn của bao nhiêu người rồi, tự nhiên là có người đổ kị hận thù rồi. Mấy người này ngày thường mình thương ám tiền cũng không biết đã sử ra bao nhiêu, nhưng mà Ngô Đạo Tử thủ đoạn cao minh, bao nhiêu năm đứng vững không ngã, ngược lại còn đánh ra được tiếng tăm một vùng. Chúng vị đồng đạo mặc dù đổ kị hận thù, nhưng mà lại không làm gì được, trong lòng đối với bản lĩnh của Ngô Đạo Tử cũng rất bội phục.

Thấy sắc mặt ngượng ngùng của mọi người, Tiểu Lô trong lòng lạnh giá !

Nhất định là người gia chủ này gặp phải chuyện gì khó khăn rồi, mới đem các “cao thủ” nổi tiếng của huyền môn tất cả mời đến, kết quả không ai có thể giải quyết vấn đề, đám người này giờ mới nghĩ đến việc mời Ngô Đạo Tử lão hỗn đản kia.

Trong chuyện này chỉ sợ không có tâm tốt lành gì !

“Ồ... ..Cái này”. Vẫn là Mạc lão tiền bối lớn tuổi nhất, tin chắc cũng là lão già lừa đảo da mặt dày nhất, mở miệng đầu tiên nói: “Tiểu Lô, thúc thúc ngươi thực không có ở trong thành thị à? Ai, việc này làm sao mới tốt đây? Người gia chủ này đã mời chúng ta đến, nhưng chuyện này chúng ta không giải quyết được, bọn họ sẽ nhốt chúng ta tại đây, một ngày không giải quyết, sợ là một ngày không thả ngươi”.

Tiểu Lô lập tức làm ra bộ dạng vì nghĩ mà phẫn nộ, hét lên: “Lý nào như vậy ! Có chuyện ép người làm việc trái ý mình sao? Đây”

“Nhỏ tiếng ! Nhỏ tiếng !” Trương Thiết Chủ vội vàng thấp giọng hô, cười khổ nói: “Điền gia bọn họ tài đại khí thô (giàu có thế lực), hơn nữa... ..he he, thế lực đến khiếp người à, đám cô hồn dã quỷ chúng ta không chọc vào được”.

Lời nói vừa ra, Tiểu Lô cũng hơi biến sắc: “Điền gia? Lẽ nào là Điền gia kia?”

“Còn có thể là Điền gia nào nữa? Tại địa phương này, còn ai có thể hành sự hoành hành bá đạo như Điền gia đó chứ? Bọn họ nói rồi, chuyện này nếu như làm không tốt, chỉ sợ chúng ta cũng phải bồi táng à!”

Tiểu Lôi trầm mặc không lên tiếng, sự hoành hành của Điền gia này bản thân tự nhiên là biết, Điền gia nhất môn có tiền có thế, dưới cờ khổng chế mấy cái công ty trên thành phố, thêm vào đó nghe nói còn có hắc đạo ở hải ngoại đứng sau lưng, nghe nói cả việc buôn lậu súng ống cũng là đại long đầu, Ngày thường ngay cả mấy cái đại xã đoàn thấy Điền gia lão đầu tử kia cũng phải cúi đầu chào.

Điền gia nếu muốn giết mấy tên lừa đảo trên giang hồ, còn không phải là dễ dàng như bóp chết gà?

Đang nghĩ đến đó, liền nghe thấy cửa phòng mở ra, bốn hắc y nam tử tiến vào, liền đó một thanh âm thô quát hét lên: “Vị nào là môn hạ của Ngô Đạo Tử sư phụ?”

Cước bộ vội vã, một trung niên nam tử cường tráng đi nhanh vào, trên mặt mang theo biểu tình nóng vội. Người này thân thể cao lớn, cũng mặc một bộ thâm sắc Tây phục, chỉ nhìn hình dáng ít ra giá trị cũng là mấy vạn đồng rồi. Tiểu Lôi đi theo lão già lừa đảo kiểm ăn, bản lĩnh nghe tiếng nhìn mặt cũng có được một chút.

Nhìn bộ dáng thực là cực kỳ đoan chính, chính như cổ nhân nói là loại tướng mạo đường đường, chỉ là lông mày nhú lại một chỗ, hiển nhiên là có chuyện gì đó lo lắng.

Tiểu Lôi ngược lại không vội không vàng trước đó chỉnh lý lại dáng dấp của mình một chút, rồi mới từ từ đứng dậy, lộ ra một vẻ tươi cười không nóng không lạnh, ôn tồn nói: “Tại hạ chính là Tiểu Lôi môn hạ đệ tử Gia Cát môn, được vị tiên sinh này mời đến”.

Mấy động tác này của hắn, người người trên mặt đều không khỏi lộ ra vài phần tán thán. Có mặt ở đây có người nào không phải cả một đời đã nhảy múa trên đầu thương mũi giáo chứ? Phải biết chừng này tuổi muốn lừa đảo, vậy dáng dấp ngoại hình là quan trọng nhất, làm sao cũng phải nói đến vỏ bọc bên ngoài.

Bộ dạng lúc này của Tiểu Lôi, cười đến mức không nóng không lạnh, thần thái không vội không vàng, bộ dạng đạo mạo an nhiên đầy tự tin, đó mới là phong phạm của bậc cao nhân đệ tử! Thêm vào đó một thân bề ngoài của hắn... ..

Ách, Tiểu Lôi hôm này vì trong coi cửa tiệm cho lão thần côn không có trách nhiệm kia, nên đặc biệt cố ý mặc một thân áo dài kiểu xưa - - - Lẽ nào để hắn mặc đồng phục mang giày Nike rồi đi đoán mệnh cho người ta sao?

Thêm vào bộ dạng xuất chúng của Tiểu Lôi, mang chút mùi vị phong trần tuấn lãng, cứ như vậy xem ra, thực sự có vài phần thần vận của cao nhân đắc đạo.

Ánh mắt của người trung niên lập tức nhìn qua, vừa mới tiếp xúc ánh mắt đó, trong lòng Tiểu Lôi cũng hơi hơi chấn động, người này ánh mắt có thần, nhưng là tinh thần nội liễm, một tia lệ khí cũng không lộ ra ngoài, hiển nhiên là có bản lĩnh dưỡng khí.

“Ồ, người chính là?” Người trung niên trước là vì Tiểu Lôi tuổi còn trẻ mà kinh ngạc, liền đó ánh mắt đánh giá Tiểu Lôi hai cái, trong mắt mới miễn cưỡng lộ ra ba phần hài lòng. Lòng nghĩ: Người thân hoài dị năng tất có dị tướng! Tiểu tử này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng mà nhìn bộ dạng thực có chút đạo môn, chỉ là hy vọng hắn không phải là loại người chỉ có cái vỏ bên ngoài.

Liền đó ra dấu cho thủ hạ hai bên, bốn người tùy tùng phía sau liền tránh ra khỏi cánh cửa, người trung niên thần nhiên cười nói: “Tiểu sư phụ xin mời, trong nhà tôi có chút sự cố, mong ngài đến giúp đỡ hóa giải cho, chúng ta ra ngoài nói chuyện nào”.

Tiểu Lôi mỉm cười, cũng không chối từ, lập tức đi ra ngoài. Phía sau đám người lừa đảo không khỏi lộ ra các loại ánh mắt phức tạp, vui mừng trước bất hạnh của người khác, đó là những kẻ ghen tỵ với Ngô Đạo Tử đã lâu. Còn có loại lòng đầy kỳ vọng, đó là hy vọng Tiểu Lôi thực sự có thể ra tay giải quyết nan đề, để chủ nhân có thể thả mọi người đi.

Chỉ riêng một khuôn mặt này, đã có thể coi là một mỹ nhân “khuyên quốc khuyên thành, yên thị mị hành*”. Tiểu Lôi không kiềm chế được tâm thần bị thu hút, mắt nhìn tiểu mỹ nhân giống như đang chịu thống khổ, sắc mặt hắn cũng có chút trầm mặc, trong lòng tự nhiên nảy sinh mấy phần thương xót.

(*Yên thị mị hành:

- Yên thị: nhìn qua qua; mắt ám khói nhìn

- Mị hành: bước đi chậm chậm

Hình dung nữ tử tao nhã tú sắc.

Câu thành ngữ này được nhắc đến trong các sách: “Lã thị xuân thu - Bất khuất” thời Tần, “Đào am mộng ước - Chu sở sinh” của Trương Đại thời Minh...))

Nhìn xuống phía dưới, trên người khoác một cái áo dài màu trắng, thân hình nhỏ bé yếu đuối cực kỳ đầy đặn, tiểu yêu căng đầy không thể hiện sự ốm yếu, đặc biệt là cái cổ trắng như tuyết, đẹp như thiên nga.

Lại còn có...ực...chính là bộ ngực nhô cao... ực... điều này, không phải là khoa trương, bất quá dùng mắt cũng nhìn ra tuyệt đối là áo nịt cỡ D. Hắc hắc, loại thuật nhìn người này không phải là do lão hồn dẫn Ngô Đạo Tử truyền thụ, mà chính là Tiểu Lôi tiểu gia sau khi nhìn qua vô số lần, kết tinh vô số tinh hoa mới “thần thông đại thành”, tu luyện thành “quan nữ thần thuật” đến đẳng cấp vô thượng này!

Biết rõ Điền Chấn đang ở bên cạnh dò xét, Tiểu Lôi cũng không dám nhìn nhiều, sau khi nhìn kĩ hai lần, lúc đó mới quay đầu nhìn Điền Chấn, nói: “Đây là...”

“Đây chính là tiểu nữ!” Điền Chấn nhìn ái nữ nằm trên giường, trên mặt lộ ra biểu tình thống khổ, sau đó nặng nề nói: “ta có mấy đối thủ lợi hại, ba ngày trước tập kích tiểu nữ, sau đó nó liền trở thành tình trạng như thế này. Hôn mê ba ngày liền chưa tỉnh, chỉ là toàn thân rất lạnh. Lúc đầu, người bình thường cũng đều không thể tới gần người nó, sau đó ta mới đến một vị đắc đạo cao tăng, vị cao tăng kia cho biết tiểu nữ bị đối phương dùng một thủ đoạn đặc biệt làm hại. Nhưng mà vị cao tăng kia đối với tà pháp cao siêu như thế này cũng hoàn toàn bó tay, chỉ đưa cho hai đôi kim cương linh, một tấm chiếu hồn kính, nói rằng có thể trong vòng năm ngày giữ cho hồn phách của tiểu nữ không tán. Lại nói ta phải nhanh chóng tìm kiếm huyền môn cao nhân đến cứu giúp...”. Nói xong, đôi mắt tràn đầy hi vọng nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi sắc mặt ngưng trọng, hần lúc vừa mới bước vào căn phòng, đã cảm thấy một loại khí tức âm độc cực kỳ tà ác lưu chuyển. Hần khí này làm cho hần da thịt hần bên ngoài nổi da gà, lập tức bề mặt da hơi hơi xám lại, hiển nhiên đây là một loại tà pháp rất lợi hại.

Trầm mặc một lúc, hần mới nhìn lại tiểu nữ Điền gia đang nằm trên giường, trong lòng than một tiếng, tiểu cô nương xinh đẹp này, không nên chết sớm a.

Ngẫm nghĩ, hần mỉm cười nói: “Điền tiên sinh trước hết không cần phải lo lắng như vậy, ta mặc dù không biết phương pháp giải cứu, nhưng mà ta tinh thông thuật xem tướng, nhìn tướng mạo của Điền tiểu thư, không phải là người phúc mỏng, càng không phải là tướng chết yểu. Người tốt thì tự nhiên có trời giúp”.

Điền Chấn lộ ra mấy phần vui mừng, vội vàng nói: “Vậy Tiểu Lôi tiên sinh xem có biện pháp nào không?”

Tiểu Lôi lắc đầu, nghiêm túc nói: “Thế này vậy, ta phải kiểm tra kỹ một lúc mới được. Ân... Điền tiểu thư cuối cùng là thể nào mà biến thành thể này vậy, mời Điền tiên sinh kể ra chi tiết”.

Điền Chấn im lặng một lúc, dường như tương đối sầu muộn, lúc này mới thở ra một hơi, kéo Tiểu Lôi tiến đến bên giường, nhẹ nhàng cầm một tay của nữ tử đang hôn mê lên, nhẹ nhàng gỡ bàn tay của cô ta ra, hạ giọng nói: “Mời tiên sinh xem!”

Chỉ thấy trên cánh tay nhỏ nhắn như ngọc, trong lòng bàn tay được che bởi một tấm hoàng sắc linh phù, sau khi lấy ra, chỉ thấy một vết thương đỏ bầm! Vết thương kia cực kỳ gọn ghẽ, giống như là dùng một vũ khí sắc bén nhẹ nhàng cắt vậy. Chỉ là miệng vết thương rất kỳ quái, Tiểu Lôi vừa nhìn một cái, đã nghe thấy Điền Lôi nói: “Vết thương này đã ba ngày rồi, vô luận dùng biện pháp gì, đều không thể làm lành miệng vết thương, thuốc gì cũng không có tác dụng, chỉ có không chảy máu nữa”.

Tiểu Lôi nhíu mày, trong lòng nghĩ rằng chỉ sợ máu trong người cô ta đều bị đông cứng rồi, làm sao mà chảy ra được chứ?

Trong lòng thoáng động, nhẹ nhàng dùng ba ngón tay bắt mạch cho tiểu nữ Điền gia, chỉ là ngón tay vừa mới tiếp xúc với da thịt của cô ta, Tiểu Lôi không kiềm được phát ra một tiếng kinh hô, nhanh như điện lùi

ra sau!

Nguyên là vừa mới chạm vào da thịt của đối phương, chỉ cảm giác đầu ngón tay đau như bị kim chích! Cũng không biết là lực lượng quái dị nào, sai khiến khí tức cực kỳ âm độc xâm nhập vào theo lỗ chân lông!

“Ài, nó sau khi bị thương, không có ai dám chạm vào người của nó. Điều này...” Điền Chấn đường đường là một nam tử, vầng trán cau lại u buồn, trong mắt dường như ướt ướt, hiển nhiên là trong lòng cực kỳ thương xót nữ nhi này.

Tiểu Lôi thở dài một tiếng, hần đi theo lão thần côn Ngô Đạo Tử tu luyện nhiều năm, tự nhiên học được một chút bản lĩnh, không giống với mấy tên giang hồ phiến tử ngoài kia. Hần nhìn Điền Chấn một lúc lâu, hạ giọng nói: “Thành hay không thành, ta cũng không thực sự dám chắc, nhưng mà có thể thử qua”.

Điền Chấn tức thì tăng thêm ba phần hi vọng, nói chắc chắn: “Nếu như có thể cứu sống tiểu nữ, ta nguyện sẽ cảm tạ trọng hậu!”

Tiểu Lôi thở dài, sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng thì xao động không thôi, đây đúng là một vụ làm ăn lớn a! Điền gia có tiền có thế, lần này không biết nên bắt chẹt ông ta bao nhiêu đây? Ân, thúc thúc nói năm sau tiền thuê nhà sẽ tăng lên, có lẽ bắt chẹt ông ta mười vạn, tám vạn cũng không vấn đề gì? Ân, cũng không biết Điền gia có mấy nữ nhi đây, nếu như chỉ có một cô con gái độc nhất này, có lẽ phải xem xét tăng thêm ít tiền a...

Nghĩ đến đó, hần hít một hơi dài, huyền môn nội tức trong phiên khác đã lưu chuyển toàn thân, lúc đó mới bài trừ được tạp niệm trong lòng, ngưng thần xuất ra ba ngón tay, hướng đến cổ tay của nữ tử Điền gia.

Hần lần này đã có chuẩn bị, mặc dù đầu ngón tay vừa mới tiếp xúc da thịt của đối phương là lập tức cảm thấy đau đớn, nhưng nhờ có huyền môn tâm pháp bảo vệ tâm thần, cũng không có cảm giác khó chịu. Chỉ từ từ truyền qua một ít lực đạo nhu hòa vô hình.

Lực đạo này không phải là võ công nội lực gì, mà là một loại kì quái tâm pháp hần cùng lão hống dẫn Ngô Đạo Tử tu luyện, đó không phải là loại nội công được nhắc tới trong tiểu thuyết võ hiệp, mà là một loại huyền công nội tức giống như tinh thần niệm lực vậy. Lúc này, sắc mặt hần ngưng trọng, ba đầu ngón tay đặt trên cổ tay đối phương, một đạo nội tức vô hình liền theo kinh mạch cánh tay của đối phương chạy lên trên, cẩn thận quan sát kinh mạch của tiểu thư Điền gia xem có gì kì quái không. Chỉ là trên mặt tuyệt không lộ ra nửa điểm biểu hiện, trái lại còn nhắm mắt, tạo nên dáng điệu giống như thầy thuốc Đông y xem mạch vậy.

Đứng bên cạnh Điền Chấn sắc mặt lo lắng, đến thở mạnh cũng không dám, chỉ nhìn trân trân vào Tiểu Lôi, chỉ mong chờ hần có thể mở mắt nói với mình một câu: “Có thể trị được”.

Sắc mặt Tiểu Lôi từ từ ngưng trọng hơn, hần cảm giác nội tức của mình càng tiến gần tâm mạch của đối phương xem xét, thì càng gặp phải âm lực cực kỳ cường liệt, lực đạo kia cực kỳ âm độc, không chỉ âm lực nặng nề, làm cho sự lưu chuyển nội tức của Tiểu Lôi dần dần khó khăn hơn, mà còn thuận theo nội tức thăm dò kia hướng đến thân thể Tiểu Lôi công kích ngược lại!

Đột nhiên, Tiểu Lôi phát ra một tiếng kinh hô, chỉ cảm thấy trên cổ tay đối phương sinh ra một lực đạo cường đại hướng đến hần công kích mạnh mẽ. Lại có một dòng lực đạo âm độc dường như châm chích một cách hung ác trong lòng hần một lúc, hần không kịp đề phòng, cả người té bật ra sau nửa mét, ngã chổng vó lên trời.

Thiếu nữ Điền gia hôn mê trên giường đột nhiên ho lên hai tiếng, phì một tiếng, từ trong cái miệng nhỏ nhắn phun ra một dòng máu tươi, làm cho nửa khuôn mặt nhiễm hồng. Lúc đó mới tiếp tục hôn mê trở lại.

Điền Chấn sắc mặt cự biến, liền vội vàng đi đến trước giường, quay mặt quát lớn: “To gan! Người làm cái gì vậy! Nó... Nó đang yên lành, tại sao lại thổ huyết chứ!!”

Tiểu Lôi từ dưới đất bò dậy, trong lòng đang tức giận, chửi thề, con bà nhà người! Lão tử hao tâm phí lực trị bệnh cho con gái người, vừa mới mở miệng một câu là tiểu sư phụ, giờ đã lại trở mặt không nhận người rồi!

Dưới chân Nga My sơn. Một dãy núi xanh thẫm như được che chắn, kéo dài bất tận. Mây quần lấy mây, dương quang kim sắc giống như bị bao phủ, ánh lên một tầng quang hoa kì dị.

Lúc này chính là mùa hè, nhưng mà không khí dưới núi Nga Mi cực kỳ mát mẻ dễ chịu.

Dưới chân núi, hai nam tử mặc thanh sắc đạo bào đang đi một cách vội vàng. Nếu như tiến lại gần nhìn, thì có thể phát hiện ra hai người “đại bộ phiêu phiêu”, mỗi bước dường như chân không chạm đất, mà có phần xuất thần!

Đạo tử phía sau vừa đi được một đoạn, đột nhiên miệng “ý” một tiếng, vội vàng dừng bước, sắc mặt quái dị, bấm ngón tay cẩn thận tính toán một lúc, ánh mắt có phần kỳ lạ.

Người này mặt mũi hồng hào, chính là lão thần côn thúc thúc của Tiểu Lô - Ngô Đạo Tử!

Chỉ là Ngô Đạo Tử lúc này tuyệt không có bộ dạng lời thôi léch thếch, đạo bào trên người sạch sẽ phẳng phiu, đến cả đầu tóc cũng đều rất gọn gàng.

Đạo nhân đi trước cũng dừng bước, nhíu mày nói: “Ngô Đạo Tử, sao ngươi lại dừng lại vậy? Không còn sớm nữa, nếu như để lỡ buổi chúc thọ hai trăm tuổi của sư tôn, không chỉ sư tôn không vui, mà ngươi ta cũng sẽ mất mặt trước các vị sư huynh đệ!”

Ngô Đạo Tử cười hi hi, không trả lời, chỉ chớp chớp mắt, tự lẩm bẩm cười nói: “Là tên tiểu tử Tiểu Lô a, ân, hẳn lần này có lẽ gặp khó khăn. Ày, bất quá trong hung có cát, tự nhiên gặp phải khó khăn thế này, đúng là đạo gia ta lo lắng quá, tiểu tử này phúc trạch không mỏng a!”

Đạo tử phía trước lại thúc giục thêm mấy câu. Ngô Đạo Tử lúc đó mới ngẩng đầu, cười hi hi: “Giục cái gì mà giục? Sư tôn lão nhân gia nhiều năm không gặp ta quay về, lần này quay về chỉ sợ lão nhân gia vui mừng khôn xiết, làm sao có thể trách cứ ta? Ày, chỉ là ngươi tính khí nóng nảy, lúc đầu ta đã nói với ngươi, chúng ta người tu đạo cần tâm khí tương hòa, như ngươi thế này, đến ngày nào mới có thể tu thành đại đạo? Mà thôi, ngươi đã giục như vậy, ta đi trước một bước vậy”.

Nói xong, ông ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, lấy từ sau lưng ra một thanh kiếm, lặng lẽ niệm khẩu quyết, chỉ thấy một đạo thanh sắc đột ngột xuất hiện, vù một tiếng, ngự kiếm bay đi!!!

Đạo tử phía sau liên tục giậm chân, hạ giọng chửi mắng: “Giỏi cho Ngô Đạo Tử nhà ngươi, Ngô phong tử (phong tử: kẻ điên khùng)! Tự nhiên giữa thanh thiên bạch nhật, ngự kiếm phi hành dưới chân núi! Nếu như để cho phạm phu tục tử trông thấy, đúng là phiền phức!”

Nói xong, hắn than một hơi, nhìn ngó xung quanh không có người, cũng lấy ra bội kiếm của mình, không bao lâu, lại thấy một đạo thanh quang bay lên, hướng đến đỉnh núi Nga My.

Chương 6: Phiên kiếm bắt nhận nhân (Trở mặt không nhận người)

Tiền là thứ đang yêu, một vạn tệ là một thứ cực kì đáng yêu, mà thứ càng đáng yêu hơn cả một vạn tệ, chính là hai vạn tệ!

(Tiểu Lô ngữ lục)

oOo

Căn phòng này bên trong khoảng mười mấy mét vuông. Chỉ thấy bốn góc phòng có bốn lò sưởi đang cháy hừng hực, bốn chiếc kim cương linh treo ở bốn góc, bên dưới có buộc một đạo linh phù. Cũng không biết là làm thành trận pháp gì nữa.

Chỉ là cho dù bốn góc tường có bốn cái lò sưởi, nhưng trong phòng vẫn lạnh đến kinh người. Chỉ thấy trên trần nhà treo một tấm chiếu hồng kính, trên mặt không biết là dùng loại chữ gì viết thành mấy hàng ẩn kí của Phật môn chính tông, dưới ánh lửa trong căn phòng, ẩn kí kia ẩn ẩn phát tán ra một chút kim quang.

Bên dưới chiếu hồng kính, chính là một cái giường lớn. Ngoài ra, trong phòng không có gì khác.

Tiểu Lô theo sự ra hiệu của Điền Chấn, bước tới gần hai bước, lúc đó mới nhìn thấy trên giường có một bạch y thiếu nữ đang nằm.

Mái tóc đen dài, bờ vai nhỏ nhắn. Khuôn mặt má lúm đồng tiền hoàn toàn không có khuyết điểm, da dẻ mịn màng mềm mại, trắng hồng, không có lấy nửa điểm xanh xao; đôi mắt khép lại, ẩn dưới hai hàng lông mi dài, dường như nhìn vào làm cho người ta phải đau tim. Cái miệng nhỏ đỏ thắm, nếu như mỉm cười, cũng không biết sẽ xinh xắn, yêu kiều như thế nào nữa, chỉ là lúc này cái miệng đang mím chặt, một hàm răng nhỏ trắng như ngọc cắn nhẹ vào môi trên, giống như cô ta đang phải chịu đựng nỗi thống khổ vô hạn.

Chỉ riêng một khuôn mặt này, đã có thể coi là một mỹ nhân “khuyên quốc khuyên thành, yên thị mị hành*”. Tiểu Lôi không kiềm chế được tâm thần bị thu hút, mắt nhìn tiểu mỹ nhân giống như đang chịu đựng nỗi thống khổ, sắc mặt hần cũng có chút trầm mặc, trong lòng tự nhiên nảy sinh mấy phần thương xót.

Nhìn xuống phía dưới, trên người khoác một cái áo dài màu trắng, thân hình nhỏ bé yếu đuối cực kỳ đầy đặn, tiểu yêu căng đầy không thể hiện sự ốm yếu, đặc biệt là cái cổ trắng như tuyết, đẹp như thiên nga.

Lại còn có... ực... chính là bộ ngực nhô cao... ực... điều này, không phải là khoa trương, bất quá dùng mắt cũng nhìn ra tuyệt đối là áo nịt cỡ D. Hắc hắc, loại thuật nhìn người này không phải là do lão hỗn đản Ngô Đạo Tử truyền thụ, mà chính là Tiểu Lôi tiểu gia sau khi nhìn qua vô số lần, kết tinh vô số tinh hoa mới “thần thông đại thành”, tu luyện thành “quan nữ thần thuật” đến đẳng cấp vô thượng này!

Biết rõ Điền Chấn đang ở bên cạnh dò xét, Tiểu Lôi cũng không dám nhìn nhiều, sau khi nhìn kỹ hai lần, lúc đó mới quay đầu nhìn Điền Chấn, nói: “Đây là...”

“Đây chính là tiểu nữ!” Điền Chấn nhìn ái nữ nằm trên giường, trên mặt lộ ra biểu tình thống khổ, sau đó nặng nề nói: “ta có mấy đối thủ lợi hại, ba ngày trước tập kích tiểu nữ, sau đó nó liền trở thành tình trạng như thế này. Hôn mê ba ngày liên tục, chỉ là toàn thân rất lạnh. Lúc đầu, người bình thường cũng đều không thể tới gần người nó, sau đó ta mới đến một vị đắc đạo cao tăng, vị cao tăng kia cho biết tiểu nữ bị đối phương dùng một thủ đoạn đặc biệt làm hại. Nhưng mà vị cao tăng kia đối với tà pháp cao siêu như thế này cũng hoàn toàn bó tay, chỉ đưa cho hai đôi kim cương linh, một tấm chiếu hồn kính, nói rằng có thể trong vòng năm ngày giữ cho hồn phách của tiểu nữ không tán. Lại nói ta phải nhanh chóng tìm kiếm huyền môn cao nhân đến cứu giúp...”. Nói xong, đôi mắt tràn đầy hi vọng nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi sắc mặt ngưng trọng, hần lúc vừa mới bước vào căn phòng, đã cảm thấy một loại khí tức âm độc cực kỳ tà ác lưu chuyển. Hần khí này làm cho hần da thịt hần bên ngoài nổi da gà, lập tức bề mặt da hơi hơi xám lại, hiển nhiên đây là một loại tà pháp rất lợi hại.

Trầm mặc một lúc, hần mới nhìn lại tiểu nữ Điền gia đang nằm trên giường, trong lòng than một tiếng, tiểu cô nương xinh đẹp này, không nên chết sớm a.

Ngẫm nghĩ, hần mỉm cười nói: “Điền tiên sinh trước hết không cần phải lo lắng như vậy, ta mặc dù không biết phương pháp giải cứu, nhưng mà ta tinh thông thuật xem tướng, nhìn tướng mạo của Điền tiểu thư, không phải là người phúc mỏng, càng không phải là tướng chết yểu. Người tốt thì tự nhiên có trời giúp”.

Điền Chấn lộ ra mấy phần vui mừng, vội vàng nói: “Vậy Tiểu Lôi tiên sinh xem có biện pháp nào không?”

Tiểu Lôi lắc đầu, nghiêm túc nói: “Thế này vậy, ta phải kiểm tra kỹ một lúc mới được. Ân... Điền tiểu thư cuối cùng là thế nào mà biến thành thế này vậy, mời Điền tiên sinh kể ra chi tiết”.

Điền Chấn im lặng một lúc, dường như tương đối sầu muộn, lúc này mới thở ra một hơi, kéo Tiểu Lôi tiến đến bên giường, nhẹ nhàng cầm một tay của nữ tử đang hôn mê lên, nhẹ nhàng gỡ bàn tay của cô ta ra, hạ giọng nói: “Mời tiên sinh xem!”

Chỉ thấy trên cánh tay nhỏ nhắn như ngọc, trong lòng bàn tay được che bởi một tấm hoàng sắc linh phù, sau khi lấy ra, chỉ thấy một vết thương đỏ bầm! Vết thương kia cực kỳ gọn ghẽ, giống như là dùng một vũ khí sắc bén nhẹ nhàng cắt vậy. Chỉ là miệng vết thương rất kỳ quái, Tiểu Lôi vừa nhìn một cái, đã nghe thấy Điền Lôi nói: “Vết thương này đã ba ngày rồi, vô luận dùng biện pháp gì, đều không thể làm lành miệng vết thương, thuốc gì cũng không có tác dụng, chỉ có không chảy máu nữa”.

Tiểu Lôi nhíu mày, trong lòng nghĩ rằng chỉ sợ máu trong người cô ta đều bị đông cứng rồi, làm sao mà chảy ra được chứ?

Trong lòng thoáng động, nhẹ nhàng dùng ba ngón tay bắt mạch cho tiểu nữ Điền gia, chỉ là ngón tay vừa mới tiếp xúc với da thịt của cô ta, Tiểu Lôi không kiềm được phát ra một tiếng kinh hô, nhanh như điện lùi

ra sau!

Nguyên là vừa mới chạm vào da thịt của đối phương, chỉ cảm giác đầu ngón tay đau như bị kim chích! Cũng không biết là lực lượng quái dị nào, sai khiến khí tức cực kỳ âm độc xâm nhập vào theo lỗ chân lông!

“Ài, nó sau khi bị thương, không có ai dám chạm vào người của nó. Điều này...” Điền Chấn đường đường là một nam tử, vầng trán cau lại u buồn, trong mắt dường như ướt ướt, hiển nhiên là trong lòng cực kỳ thương xót nữ nhi này.

Tiểu Lô thở dài một tiếng, hần đi theo lão thần côn Ngô Đạo Tử tu luyện nhiều năm, tự nhiên học được một chút bản lĩnh, không giống với mấy tên giang hồ phiến tử ngoài kia. Hần nhìn Điền Chấn một lúc lâu, hạ giọng nói: “Thành hay không thành, ta cũng không thực sự dám chắc, nhưng mà có thể thử qua”.

Điền Chấn tức thì tăng thêm ba phần hi vọng, nói chắc chắn: “Nếu như có thể cứu sống tiểu nữ, ta nguyện sẽ cảm tạ trọng hậu!”

Tiểu Lô thở dài, sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng thì xao động không thôi, đây đúng là một vụ làm ăn lớn a! Điền gia có tiền có thế, lần này không biết nên bắt chẹt ông ta bao nhiêu đây? Ân, thúc thúc nói năm sau tiền thuê nhà sẽ tăng lên, có lẽ bắt chẹt ông ta mười vạn, tám vạn cũng không vấn đề gì? Ân, cũng không biết Điền gia có mấy nữ nhi đây, nếu như chỉ có một cô con gái độc nhất này, có lẽ phải xem xét tăng thêm ít tiền a...

Nghĩ đến đó, hần hít một hơi dài, huyền môn nội tức trong phiên khắc đã lưu chuyển toàn thân, lúc đó mới bài trừ được tạp niệm trong lòng, ngưng thần xuất ra ba ngón tay, hướng đến cổ tay của nữ tử Điền gia.

Hần lần này đã có chuẩn bị, mặc dù đầu ngón tay vừa mới tiếp xúc da thịt của đối phương là lập tức cảm thấy đau đớn, nhưng nhờ có huyền môn tâm pháp bảo vệ tâm thần, cũng không có cảm giác khó chịu. Chỉ từ từ truyền qua một ít lực đạo nhu hòa vô hình.

Lực đạo này không phải là võ công nội lực gì, mà là một loại kì quái tâm pháp hần cùng lão hồn dẫn Ngô Đạo Tử tu luyện, đó không phải là loại nội công được nhắc tới trong tiểu thuyết võ hiệp, mà là một loại huyền công nội tức giống như tinh thần niệm lực vậy. Lúc này, sắc mặt hần ngưng trọng, ba đầu ngón tay đặt trên cổ tay đối phương, một đạo nội tức vô hình liền theo kinh mạch cánh tay của đối phương chạy lên trên, cẩn thận quan sát kinh mạch của tiểu thư Điền gia xem có gì kì quái không. Chỉ là trên mặt tuyệt không lộ ra nửa điểm biểu hiện, trái lại còn nhắm mắt, tạo nên dáng điệu giống như thầy thuốc Đông y xem mạch vậy.

Đứng bên cạnh Điền Chấn sắc mặt lo lắng, đến thở mạnh cũng không dám, chỉ nhìn trân trân vào Tiểu Lô, chỉ mong chờ hần có thể mở mắt nói với mình một câu: “Có thể trị được”.

Sắc mặt Tiểu Lô từ từ ngưng trọng hơn, hần cảm giác nội tức của mình càng tiến gần tâm mạch của đối phương xem xét, thì càng gặp phải âm lực cực kỳ cường liệt, lực đạo kia cực kỳ âm độc, không chỉ âm lực nặng nề, làm cho sự lưu chuyển nội tức của Tiểu Lô dần dần khó khăn hơn, mà còn thuận theo nội tức thăm dò kia hướng đến thân thể Tiểu Lô công kích ngược lại!

Đột nhiên, Tiểu Lô phát ra một tiếng kinh hô, chỉ cảm thấy trên cổ tay đối phương sinh ra một lực đạo cường đại hướng đến hần công kích mạnh mẽ. Lại có một dòng lực đạo âm độc dường như châm chích một cách hung ác trong lòng hần một lúc, hần không kịp đề phòng, cả người té bật ra sau nữa mét, ngã chổng vó lên trời.

Thiếu nữ Điền gia hôn mê trên giường đột nhiên ho lên hai tiếng, phì một tiếng, từ trong cái miệng nhỏ nhả phun ra một dòng máu tươi, làm cho nửa khuôn mặt nhiễm hồng. Lúc đó mới tiếp tục hôn mê trở lại.

Điền Chấn sắc mặt cự biến, liền vội vàng đi đến trước giường, quay mặt quát lớn: “To gan! Người làm cái gì vậy! Nó... Nó đang yên lành, tại sao lại thổ huyết chứ!!”

Tiểu Lô từ dưới đất bò dậy, trong lòng đang tức giận, chửi thề, con bà nhà người! Lão tử hao tâm phí lực trị bệnh cho con gái người, vừa mới mở miệng một câu là tiểu sư phụ, giờ đã lại trở mặt không nhận người rồi!

Dưới chân Nga My sơn. Một dãy núi xanh thẫm như được che chắn, kéo dài bất tận. Mây quần lấy mây, dương quang kim sắc giống như bị bao phủ, ánh lên một tầng quang hoa kì dị.

Lúc này chính là mùa hè, nhưng mà không khí dưới núi Nga Mi cực kỳ mát mẻ dễ chịu.

Dưới chân núi, hai nam tử mặc thanh sắc đạo bào đang đi một cách vội vàng. Nếu như tiến lại gần nhìn, thì có thể phát hiện ra hai người “đại bộ phiêu phiêu”, mỗi bước dường như chân không chạm đất, mà có phần xuất thần!

Đạo tử phía sau vừa đi được một đoạn, đột nhiên miệng “ý” một tiếng, vội vàng dừng bước, sắc mặt quái dị, bấm ngón tay cẩn thận tính toán một lúc, ánh mắt có phần kỳ lạ.

Người này mặt mũi hồng hào, chính là lão thần côn thúc thúc của Tiểu Lô – Ngô Đạo Tử!

Chỉ là Ngô Đạo Tử lúc này tuyệt không có bộ dạng lời thôi léch thếch, đạo bào trên người sạch sẽ phẳng phiu, đến cả đầu tóc cũng đều rất gọn gàng.

Đạo nhân đi trước cũng dừng bước, nhíu mày nói: “Ngô Đạo Tử, sao ngươi lại dừng lại vậy? Không còn sớm nữa, nếu như để lỡ buổi chúc thọ hai trăm tuổi của sư tôn, không chỉ sư tôn không vui, mà ngươi ta cũng sẽ mất mặt trước các vị sư huynh đệ!”

Ngô Đạo Tử cười hi hi, không trả lời, chỉ chớp chớp mắt, tự lẩm bẩm cười nói: “Là tên tiểu tử Tiểu Lô a, ân, hẳn lần này có lẽ gặp khó khăn. Ày, bất quá trong hung có cát, tự nhiên gặp phải khó khăn thế này, đúng là đạo gia ta lo lắng quá, tiểu tử này phúc trạch không mỏng a!”

Đạo tử phía trước lại thúc giục thêm mấy câu. Ngô Đạo Tử lúc đó mới ngẩng đầu, cười hi hi: “Giục cái gì mà giục? Sư tôn lão nhân gia nhiều năm không gặp ta quay về, lần này quay về chỉ sợ lão nhân gia vui mừng khôn xiết, làm sao có thể trách cứ ta? Ày, chỉ là ngươi tính khí nóng nảy, lúc đầu ta đã nói với ngươi, chúng ta người tu đạo cần tâm khí tương hòa, như ngươi thế này, đến ngày nào mới có thể tu thành đại đạo? Mà thôi, ngươi đã giục như vậy, ta đi trước một bước vậy”.

Nói xong, ông ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, lấy từ sau lưng ra một thanh kiếm, lạng lẽ niệm khẩu quyết, chỉ thấy một đạo thanh sắc đột ngột xuất hiện, vù một tiếng, ngự kiếm bay đi!!!

Đạo tử phía sau liên tục giậm chân, hạ giọng chửi mắng: “Giỏi cho Ngô Đạo Tử nhà ngươi, Ngô phong tử (phong tử: kẻ điên khùng)! Tự nhiên giữa thanh thiên bạch nhật, ngự kiếm phi hành dưới chân núi! Nếu như để cho phàm phu tục tử trông thấy, đúng là phiền phức!”

Nói xong, hắn than một hơi, nhìn ngó xung quanh không có người, cũng lấy ra bội kiếm của mình, không bao lâu, lại thấy một đạo thanh quang bay lên, hướng đến đỉnh núi Nga My.

Yên thị mị hành:

- Yên thị: nhìn qua qua; mắt ám khói nhìn

- Mị hành: bước đi chậm chậm

Hình dung nữ tử tao nhã tú sắc.

Câu thành ngữ này được nhắc đến trong các sách: “Lã thị xuân thu – Bất khuất” thời Tần, “Đào am mộng ước – Chu sở sinh” của Trương Đại thời Minh...

6. Chương 7: Quái Bệnh Của Tiểu Thư Điền Gia

Tiểu Lô trong lòng oán niệm. Nhưng trên mặt lại giả bộ trang nghiêm, nghiêm túc nói: “Điền tiên sinh, vừa rồi ta chỉ mới dò xét một chút bệnh tình của Điền tiểu thư thôi, bên trong thân thể nàng âm khí khá nặng, chuyện này còn cực kỳ cổ quái, sợ rằng chúng ta còn cần phải nói chuyện dài dài !”

Nói xong, hắn không để ý tới Diên Chấn, nhẹ nhàng phủ lại quần áo của mình, xoay người đi ra khỏi phòng.

Phía sau, Diên Chấn trên mặt lộ ra vài phần dị sắc. Chỉ cảm thấy Tiểu Lô này quả nhiên là dị nhân, nếu đổi lại là những tên giang hồ bịp bợm ở bên ngoài, vừa nhìn vào tròng mắt của mình, hẳn là sợ đến tè cả ra quần. Chỉ là tiểu tử này lại có bộ dáng thần nhiên như không, xem ra có vài phần bản lãnh thật sự, nói không chừng, sợ rằng tính mạng của con gái mình còn phải nhờ vào hắn.

Hai người trở về phòng khách, Tiểu Lô ngồi xuống, nhíu mày thấp giọng nói: “Diên tiên sinh, Diên tiểu thư cuối cùng là như thế nào bị thương, bị người nào gây ra thương tích, chỉ sợ chuyện này còn có ẩn tình?”

Dừng một chút, hắn không để ý tới vẻ mặt của Diên Chấn, chậm rãi nói: “Ta xem miệng vết thương trên tay Diên tiểu thư rất cổ quái, e rằng là bị một loại vũ khí cực kỳ tà độc gây thương tích. Bản thân vũ khí này hoạt động theo một cách thức riêng tà ác, một cỗ lực lượng cực kỳ âm độc đang xâm chiếm nguyên khí của Diên tiểu thư, sợ rằng cứ tiếp tục như vậy, không tới hai ba ngày, sẽ hồn phi phách tán!”

Trong lòng hắn còn có một câu nói không nói ra.

Tiểu nư tử này hít thở hầu như đã không có, thân thể lạnh lẽo, sớm đã chết bảy tám phần. Nếu là người bình thường lâm vào trạng thái như thế, e rằng Hắc Bạch vô thường tiểu quỷ của Diêm La vương điện hạ sớm đã câu hồn rồi. Tất cả nhờ vào bốn bồn lửa linh phù pháp trận ở bốn góc bên trong phòng, và chiếu hồn kính trên trần nhà, mới có thể miễn cưỡng bảo vệ hồn phách không bị tiêu tan. Nhờ đó mới giữ lại được một chút tính mạng!

Chỉ là nhìn thấy Diên Chấn sắc mặt bất thiện, nếu chính mình trực tiếp nói tiểu nư tử kia kỳ thật đã chết bảy tám phần rồi, sợ rằng đối phương tức giận, cái mạng nhỏ của chính mình sẽ bị nguy. Cho nên những lời này vạn lần không thể nói ra.

Diên Chấn nghe hắn nói sự tình nghiêm trọng, sắc mặt âm trầm, quát: “Tiểu Lô sư phụ, người đã nói như vậy, vậy cuối cùng là có thể cứu hay không cứu được?”

Tiểu Lô mất thấy đối phương tâm tình kích động, không dám thừa nước đục thả câu nữa, thở dài nói: “Nếu như ta sớm đến đây 2 ngày, có lẽ còn có thể cứu. Nhưng mà hôm nay thì Ài... Nhưng thật ra có một vấn đề khó nhất.”

“Hả, nói như thế nào?”

Tiểu Lô lúc này mới thực sự thở dài, chần chừ trong chốc lát, nói: “Diên tiểu thư với bộ dáng như vậy, sinh cơ bên trong có mười phần thì đã mất chín phần, tất cả chỉ nhờ vào pháp khí trong phòng bảo vệ hồn phách không bị tiêu tan, nhưng rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi quỷ thần chi nhãn của âm phủ. Ta đã bấm quẻ, sợ rằng đêm nay Vô Thường quỷ của địa phủ sẽ đến đây câu hồn. Sống chết do trời, phàm nhân chúng ta vạn lần không thể chống lại. Một khi hồn phách của tiểu thư bị dẫn đến địa phủ thì tất cả sinh cơ đã không còn.”

“Nói xằng nói bậy!” Diên Chấn sắc mặt đỏ bừng, gầm lên một tiếng, bàn tay đập lên bàn một phát, rầm một tiếng, cái bàn làm từ gỗ lim bị hắn đánh nứt làm đôi.

Tiểu Lô long mày giương cao, ôn hòa cười nói: “Công phu của Diên tiên sinh thật mạnh à. Công phu của ngài lợi hại đến bậc này, e rằng chính là luyện một loại công phu chí cương chí dương phải không? Quan trọng nhất là công phu này đúng là khắc tinh của âm độc tà khí! Nếu trong ngày đầu tiên tiểu thư bị thương, người sớm liệu mạng hao tổn công lực của mình, dùng mười năm công lực cứu nguy, thì đã sớm cứu được tính mạng của tiểu thư rồi, cũng không cần chờ cho tới hôm nay!”

Khẩu khí của hắn mặc dù nhẹ nhàng, nhưng lời nói lại giống như là một cây kim đâm vào bên trong lỗ tai của Diên Chấn, khí thế của ông ta lập tức ngừng lại, nặng nề ngồi xuống, vẻ mặt lúc xanh lúc trắng, trong mắt vừa áy náy vừa phẫn nộ, trong lúc nhất thời dường như không có chủ ý nào?

Thật lâu sau, ông ta mới thở dài, miễn cưỡng nói: “Tiểu Lô tiên sinh quả nhiên lợi hại! Lời ngài nói cùng vị cao tăng kia quả thật là như nhau! Vị cao tăng kia cũng nói, nếu ta liều mạng hi sinh hơn mười năm công lực khổ tu của bản thân thì cũng có thể giải cứu tiểu nữ. Chỉ là....” Ánh mắt ông ta lộ ra vẻ sâu thẳm, lãnh đạm nói: “Trong những ngày gần đây kẻ thù lớn nhất của ta sẽ tới cửa Diên gia gây phiền toái! Nếu ta hao tổn công lực nhiều thì không người nào có thể chống lại hắn. Đến lúc đó nếu ta bị thua, sợ rằng! Sợ

rằng gia nghiệp của mấy đời Điền gia chúng ta đều bị hủy! Ta làm sao có thể vì một mạng của tiểu nữ mà hủy hoại vận mệnh của cả gia tộc Điền gia ta? Nếu không thì con người Điền mỗi đâu có keo kiệt đến mức giữ bo bo mấy chục năm công lực ít ỏi đó.

Tiểu Lôi trong lòng thất kinh, nghĩ rằng chuyện này có chút phức tạp, nghe Điền Chấn nói chuyện, sợ rằng địch nhân họ tìm ông ta gây phiền toái không có đơn giản như vậy, e rằng việc ám toán Điền tiểu thư dường như là nhằm tiêu hao thực lực của Điền Chấn. Nếu chính mình không phân biệt được nặng nhẹ cứu sống cô gái này, tiểu mỹ nhân tất nhiên sống được, đến lúc đó địch nhân của Điền gia ghi hận lên chính mình! Bản thân là một tiểu tử không tiền bạc, không thế lực, ngay cả trùm xã hội đen như Điền Chấn thậm chí phải kiêng kỵ bọn chúng như vậy, nếu bọn chúng muốn trả thù chính mình một tiểu tiểu giang hồ thần côn, hắc hắc

Điền Chấn cơ trí đến mức nào? Cho tới hôm nay có thể có một phần gia sản lớn đến như vậy, hiển nhiên là ông ta đã trở thành hồ ly tinh rồi. Ông ta “sát ngôn quan sắc” (thăm dò hoặc đoán ý qua lời nói và sắc mặt), thấy Tiểu Lôi sắc mặt khác thường, lập tức đoán được tâm tư của đối phương bảy tám phần.

Ông ta từ dưới bàn rút ra một tấm chi phiếu, trầm giọng nói: “Tiểu Lôi sư phụ, đây là tấm chi phiếu trắng! Từ một ngàn vạn trở lại, tùy ý cho người điền vào!” Ngừng lại một hồi, dường như muốn tăng thêm quyết tâm của Tiểu Lôi, nói: “Nếu có thể cứu sống tiểu nữ, ta còn có hậu lễ đáp tạ!”

Nói xong, nhẹ nhàng đẩy tấm chi phiếu về phía trước.

Đôi mắt của Tiểu Lôi lập tức phát quang, nụ cười trên mặt cũng nhu hòa hơn ba phần, trong lòng thầm kêu, thật là ghê gớm ghê gớm, tấm chi phiếu một ngàn vạn tùy ý ta điền vào, đó chính là số tiền lớn nhất mà ta từng thấy, hừ, cho dù tiểu gia ta đi học đi làm cả đời cũng khó có thể kiếm được nhiều như thế, cho dù đi theo lão hỗn đản làm thần côn, để có một ngàn vạn này không biết phải đoán mệnh bao nhiêu lần, xem bao nhiêu phong thủy mới có thể kiếm đủ à....

Nếu có số tiền ngàn vạn này, tình huống lại khác đi. Sau khi cứu tiểu thư Điền gia, mình và lão thần côn rời khỏi nơi này, thiên hạ to lớn, có nơi nào không thể đi. Tùy tiện tìm một thành phố cư trú, ung dung tự tại cả đời, cho dù địch nhân của Điền gia muốn trả thù cũng chưa hẳn là tìm được!

Tiểu Lôi cười hì hì, chậm rãi vươn cánh tay áo nhẹ nhàng đảo qua, tấm chi phiếu tự tiến vào tay áo. Lúc này mới ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Phương pháp giải cứu ư, thật ra thì cũng có, chỉ là tốn chút thời gian thôi. Việc khẩn cấp trước mắt là làm thế nào để thoát khỏi địa ngục câu hồn quỷ. Cũng may tông môn của ta có bí pháp này, cái việc thâm thiên hoán nhật này cũng không phải một hai hồi có thể làm xong, chỉ là còn có một số việc....” dứt lời, trên mặt lộ ra vài phần thâm ý.

Điền Chấn mỉm cười, nói: “Tiểu Lôi sư phụ yên tâm, chuyện ngài giúp ta, ta tuyệt sẽ không lộ ra ngoài nửa lời! Cho dù là những người ở bên ngoài đó, ta cũng có biện pháp để cho bọn họ ngậm miệng lại!” Nói xong, ánh mắt lộ ra một tia sát ý!

Tiểu Lôi trong lòng căng thẳng, hẳn có thể cảm thấy sát khí trong mắt đối phương là thật, hai tay không có nhiễm máu người, tuyệt đối không có loại khí thế này, Điền gia này cũng không phải là thiện nam tín nữ gì! Cười vội một tiếng rồi nói: “Ta là người tu hành, há có thể giết người bừa bãi? Còn phải tuân theo ý trời nữa, nếu như bởi vì duyên cớ của ta mà hại người khác, chỉ sợ lão thiên gia cũng có thể giảm âm đức của ta, sợ rằng sau này ta sẽ gặp nhiều điều bất diệu. Điền tiên sinh nhất thiết không thể làm loạn à..... Ai, bất quá có thể làm bọn họ câm miệng, thời gian một tháng sau một tháng thì cũng không có vấn đề gì nữa.”

Điền Chấn cười ha ha, đột nhiên kêu lớn: “A Liệt!”

Ông ta kêu to một tiếng, ngoài cửa lập tức có một người đi vào. Chính là đại hán đầu trọc, người mà cầm đầu đi bắt Tiểu Lôi. Hắn bước từng bước dài tiến đến, ánh mắt sắc bén hoàn toàn được thu liễm, khom người nói: “Điền tiên sinh!”

Điền Chấn phẩy tay, lãnh đạm nói: “Những tiên sinh mời đến bên ngoài, đều dẫn đến khu nhà khách nằm phía sau nhà chúng ta, người mang người đích thân bảo vệ, mời họ ăn ở ở đây, ở đúng một tháng rồi thả người, chuyện này người làm cẩn thận một chút, biết không!”

A Liệt nghiêm mặt, lập tức gật đầu nói: “Vâng, Điền tiên sinh yên tâm, những vị tiên sinh mời đến này,

bắt đầu từ hôm nay, nửa bước cũng không được ra ngoài, thuộc hạ nhất định để cho bọn họ thành thật làm khách ở đây một tháng!”

Tiểu Lôi âm thầm lè lưỡi, nghĩ thầm, cũng quả nhiên là trùm xã hội đen, một câu nói đơn giản như vậy mà đem nhốt mười mấy người trong một tháng. Chỉ một câu nói của mình, cũng coi như là cứu tánh mạng của bọn họ.

Có điều mười mấy tên giang hồ phiến tử ở bên ngoài, cũng không biết chính mình trong lúc vô ý đã đi một vòng ngay trước quỹ môn quan.

Đang trong lúc nói chuyện, từ bên ngoài đột nhiên truyền đến một hồi huyền não, chợt nghe một tiếng quát lớn: “Kha Nhi muội muội của ta rốt cuộc là bị làm sao? Các người mau tránh ra, ta muốn gặp Điền thúc !”

Lại nghe hai tiếng ‘bịch, bịch’, dường như là âm thanh của quyền cước, Điền Chấn sắc mặt không tốt, cười khổ nói: “E rằng là nhi tử lão bằng hữu của ta tới, hắn là vị hôn phu của tiểu nữ, chỉ là bệnh tình của tiểu nữ mấy hôm nay có chút quái dị, nói ra ngoài thì không tốt, nên ta mới che dấu tin tức, không nghĩ hắn lại tự mình xông vào.”

Chợt nghe rầm một tiếng, cửa phòng bị một cước mở ra, một bóng người cao to uy mãnh hất văng hai bảo vệ đang cố ngăn cản, bước từng bước dài đi vào. Giống như một con trâu điên, trên người mặc một cái áo sơ-mi phanh ra hai bên để lộ bộ ngực đầy lông đen, cơ bắp toàn thân vòng lên như muốn xé nát y phục. Hắn ta bước từng bước dài đi vào, ánh mắt nhìn thấy Điền Chấn, cất giọng ồm ồm nói: “Điền thúc, Kha Nhi muội muội của ta bị sao vậy?”

Tiểu Lôi sắc mặt cổ quái, trừng mắt nhìn người đang xông tới, nhưng trán lại chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh, miệng bật ngay một câu.

“Ặc? Là người, tên đô con. Đại thúc?! Vị hôn phu??”

“A !” Người nọ đột nhiên quay đầu lại, đã thấy Tiểu Lôi, kêu lên quái dị: “Là nhà người, tên đồng bóng đáng ghét!”

7. Chương 8: Xử Nam

(Tiểu Lôi ngữ lục)

Ôi, không thể tưởng tượng nổi rằng gã đô con này, căn bản vẫn là một con đại tinh tinh còn chưa tiến hóa hoàn toàn, thật không ngờ là hôn phu của tiểu mỹ nhân xinh đẹp hấp dẫn như tiểu thư Điền gia?

Đáng tiếc, thật đáng tiếc, bông hoa lài cấm bãi phân trâu... Ách, phải nói là cấm trên bãi phân tinh tinh mới đúng!

Trong đầu Tiểu Lôi bất giác hiện ra cái dáng vẻ lúc nãy của tiểu mỹ nhân Điền gia rụt rè, e lệ, khiến người ta trông thấy phải đem lòng yêu mến, đứng cùng với gã đô con trước mặt này, trong lòng phát sinh một trận ác hân.

Gã đô con đó hung hăng kêu lên: “Tên đồng bóng nhà người sao lại ở chỗ này?” Nói xong, chợt nhớ tới tình cảnh hôm ấy ở Đài Quyền Đạo xã đoàn, liền vươn bàn tay to lớn ra chụp lấy Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi lập tức lách mình ra sau lưng Điền Chấn lẩn tránh, sắc mặt Điền Chấn khẽ trầm xuống, quát: “Lôi Hồng! Còn không mau dừng tay!” Ông ta đưa một tay, điểm nhẹ vào lòng bàn tay gã đô con, sắc diện hắn hơi biến đổi, lập tức lui về phía sau một bước.

Điền Chấn thở ra một hơi, sắc mặt lúc này mới ôn hòa, thấp giọng nói: “Tiểu Lôi sư phụ chớ hoảng sợ, đây là Lôi Hồng cháu ta, tính khí có chút lỗ mãng. Người là cao nhân Huyền môn, xin đừng chấp nhất.” Lập tức lại đưa mắt lườm gã đô con Lôi Hồng, trầm giọng nói: “Lôi Hồng, người đứng đằng hoàng cho ta! Vị Tiểu Lôi sư phụ này là khách quý ta mời đến. Chính là cao nhân Huyền môn nổi tiếng ở thành này. Không được vô lễ!”

Tiểu Lôi nghe xong, trong lòng cảm thấy thật là sai lầm, nghĩ thầm cao nhân Huyền môn cái gì, lúc mấy lão gia hỏa bên ngoài được mời đến, trong lòng người đều là cao nhân Huyền môn, nhưng chỉ cần thấy bọn họ không thể cứu được nữ nhi của người, cao nhân Huyền môn tức khắc sẽ biến thành bọn bịp bợm giang hồ. Hiện tại, có lẽ thấy ta có hy vọng cứu được nữ nhi của người, mới có thể đối với ta khách khí như vậy.

Nghĩ đến đây, không kềm được lên thò tay sờ sờ tấm chi phiếu khi nãy giấu trong ống tay áo, thầm thở dài, lo lắng nhiều như thế làm gì, dù sao chi phiếu đã tới tay rồi, tiền tài đang ở trước mặt, đành phải bất chấp mọi thứ thôi.

Tiểu Lôi gương cười, nhìn Lôi Hồng nói: “Nguyên lai người gọi là Lôi Hồng à? Không thể tưởng được hai người chúng ta lại thành người một nhà nhỉ? Ngày đó ở Đài Quyền Đạo xã đoàn mọi người xem như đã biết nhau rồi, hôm nay, trước lạ, sau quen, ta là người Điền tiên sinh mời đến để xem bệnh cho Điền tiểu thư.”

Lôi Hồng trừng trừng đôi mắt trâu nhìn Tiểu Lôi, há hốc mồm, rồi mới nói: “Xem bệnh? Kha Nhi muội muội của ta có bệnh thật sao? Vì có gì không nói cho ta hay? À mà... Không đúng. Tên đồng bóng nhà người mà cũng biết xem bệnh ư? chỉ sợ là đến lừa tiền thôi!”

Lôi Hồng nói một hồi, trái lại, cũng chẳng khiến cho trên mặt Tiểu Lôi thoáng một tia xấu hổ nào, hắc hắc ho khan một tiếng, mới liếc mắt nhìn Điền Chấn nói: “Như vậy đi, ta ra ngoài thương lượng cùng các vị đồng đạo vài lời trước, sợ rằng sự tình đêm nay cần phải nhờ họ giúp sức một phen, ngoài ra, ta cũng cần thêm vài thứ nữa, nơi này... hắc hắc...”

Điền Chấn là người thông minh, liền cười nói: “Mời Tiểu Lôi sư phụ, ta tất nhiên sẽ giáo huấn Lôi Hồng chu đáo.” Nói xong, phái một tên vệ sĩ đi theo Tiểu Lôi. Ra lệnh chỉ cần là thứ Tiểu Lôi muốn, bất kể là cái gì, cũng đều phải tận lực thỏa mãn.

Tiểu Lôi chấp tay, lại không thêm nhìn Lôi Hồng, bước ra ngoài. Trong lòng hắc hắc thật ra đối với Lôi Hồng có chút địch ý, địch ý mơ hồ này có lẽ là vì vừa mới biết Lôi Hồng này, chẳng ngờ lại là hôn phu của tiểu thư Điền gia. Nam nhân thô bỉ như con trâu điền này, hứa hôn cùng với tiểu mỹ nhân yêu kiều, quyến rũ, dung mạo như hoa, như nguyệt kia sao?

Hừ, Lôi Hồng, Lôi Hồng, quả nhiên là một cái tên tục tĩu, thô bỉ, thật xứng với thân hình xấu xí, dữ tợn của tên gia hỏa ấy. Ấy da, thật là đáng tiếc cho tiểu thư Điền gia... Năng tên là Kha Nhi thì phải, cái tên này thật mới hay, mới đẹp làm sao!

Ài, nhãn quang kén rẻ của Điền Chấn này xem ra vô cùng không ổn à.

Ra ngoài, Tiểu Lôi trước hết tìm ngay tên vệ sĩ, muốn đòi lại bao tải to đựng pháp khí bị bọn chúng ép mang đi. Đầu tiên, tự mình kiểm tra toàn bộ, sau đó lại chạy đi kiểm tất cả bọn đồng đạo lừa đảo trong thành.

Những tên này, mặc dù đại đa số đều chẳng phải là kẻ bịp bợm giang hồ có bản lĩnh thật sự gì, nhưng một ít tài liệu cơ bản trong tay thì vẫn có, ví dụ như bột chu sa để vẽ linh phù, đạo phù, v.v... Những tên này ra ngoài gạt người, những đạo cụ cơ bản này chắc chắn phải chuẩn bị đầy đủ.

Sau khi tìm một lượt, lại tìm người của Điền gia đòi ăn, cơm trưa hắc hắc chưa được ăn đã bị bắt đi, dạ dày lúc này sớm đã réo âm âm rồi. Tên bảo vệ đi theo hắc hắc đã nhận được chỉ thị của Điền Chấn, đương nhiên sai người bưng lên toàn những đồ ăn thức uống thượng hạng. Tiểu Lôi không chút ngại ngùng, ăn liền hai chén cháo vì cá mập, bốn chén bào ngư, lại uống nửa bình Remy Martin XO, lúc này mới cơn no rượu say, ợ vài tiếng rõ to, sau đó bảo rằng mình cần phải luyện công, dẫn bọn bảo vệ bên ngoài không được quấy rầy, rồi lăn ra ngủ một giấc ngon lành ngay trên ghế sofa, thẳng đến khi mặt trời ngả về tây, mới xoay người bật dậy, chỉ thấy cả người tinh thần sảng khoái, lại kêu người hầu đến, uống hai tách trà Tây Hồ Long Tỉnh chánh tông vừa hái vào ngày xuân năm nay.

đang lúc ngồi nhắm nháp, Điền Chấn dẫn theo Lôi Hồng thần tình xấu hổ đi vào.

“Tiểu Lôi sư phụ nghỉ ngơi tốt chứ?”

Tiểu Lôi thở dài, vỗ vỗ bụng, cười khì nói: “Đa tạ đã khoản đãi, cái bụng này của ta lâu lắm chưa được ăn sáng khoái như vậy.”

Điền Chấn lúc này mới cười nhạt nói: “Nếu Tiểu Lô sư phụ đã nghỉ ngơi thoải mái rồi, người xem...”

Tiểu Lô lập tức ngồi xuống, nghiêm chỉnh nói: “Không cần nóng, ta lập tức bắt đầu làm việc.”

Vươn tay ra mở cái bao tải lớn đựng vô số pháp khí đặt bên người, một loạt đồ vật lần lượt được bày ra trên bàn. Tiểu Lô đi qua phía trước cái bàn, đầu tiên mặt hướng nam, lưng hướng bắc làm bộ yên lặng thì thầm mấy câu, sau đó cung kính quỳ xuống dập đầu lạy, nói lớn: “Gia Cát thần toán môn, đệ tử Tiểu Lô cung thỉnh pháp khí Tổ sư gia!”

Sau đó, hẩn một tay bày ra vài đạo linh phù lên mặt bàn, tay kia cầm bút chu sa lên, khuấy nhẹ hai lần vào đám bột chu sa đã mài thành mực, bàn tay cầm bút làm thành hình hổ trảo, thở ra một hơi, lúc này múa bút nghịch ngoạn một phen. Chỉ trong chớp lát, bảy tám đạo linh phù của đạo gia đã vẽ xong.

Buông bút xuống, Tiểu Lô nhìn qua tác phẩm của mình với vẻ hài lòng, nghĩ thầm xem ra ngày thường theo lão hẩn dẫn học thật không tệ, mấy đạo linh phù này ta vẽ cũng nên hình nên dáng quá chứ. Điền Chấn và Lô Hồng ở phía sau tò mò, đi lên liếc nhìn, chỉ thấy một đồng linh phù to bằng lòng bàn tay, trên đó dùng bút chu sa vẽ bao nhiêu là ký hiệu cổ quái, cũng không biết là văn tự gì, càng không hiểu ý nghĩa ra sao.

Tiểu Lô vô cùng cẩn thận đem mấy đạo linh phù đó cất đi, lại cầm lấy một cái tráp nhỏ xanh biếc, mở ra xem, bên trong chính là hai lá liễu màu xanh.

Lá liễu đó có màu xanh non, có vẻ như vừa mới được hái xuống vậy.

“Cái quái gì thế này? Chỉ là hai lá cây héo mà thôi...” Lô Hồng đó hiển nhiên đối với Tiểu Lô trong lòng vẫn rất căm ghét, không nhin được khê lằm bằm một câu.

Tiểu Lô liếc ngang nhìn hẩn một cái, cười lạnh nói: “Lá cây héo? Cái lá cây héo này chính là bảo bối của môn phái ta đó.”

Nói cho cùng thì dù sao Điền Chấn cũng là người trong giang hồ, hiểu rằng bất luận môn phái lớn nhỏ, đối với bảo bối của môn phái mình đều cực kỳ xem trọng, bất cứ một sự bất kính nào của ngoại nhân đều là vi phạm quy củ giang hồ, ông ta trừng mắt nhìn Lô Hồng, rồi mới nói: “Tiểu Lô sư phụ, hai nhánh lá này, à... rốt cuộc là có tác dụng gì?”

Tiểu Lô nhìn hai gã, nhẹ nhàng nhón lấy nhánh cây ấy trên đầu ngón tay, nghiêm mặt nói: “Điền tiên sinh, ta là người trong chốn Huyền môn. Người trong Huyền môn chúng ta kính thiên địa, tin quỷ thần. Đặc biệt là rất nhiều người bình thường không tin thuyết quỷ thần, được chúng ta giảng giải đều tin theo!” Hẩn liếc nhìn thứ trong tay, mỉm cười nói: “Hai nhánh cây này chẳng qua chỉ là nhánh liễu tầm thường, nhưng lại là pháp khí tổ sư gia môn phái bọn ta lưu lại, trên đó có pháp lực của tổ sư gia, vô cùng màu nhiệm! Chờ ta làm phép qua, thì có thể giúp hai vị mở ra thiên nhãn! Ít nhất trong sáu tiếng, hai vị có thể thấy... ha ha, có thể thấy những thứ mà ngày thường các vị không thể thấy được! Cũng có thể dùng mắt thường xem những u hồn của âm phủ và tiểu quỷ câu hồn. Quỷ hồn như thế, mắt của người tầm thường không thể nhìn thấy được, đó là vì thân thể phàm nhân bị tục khí thế gian che khuất, tuy nhiên, dùng pháp khí này của ta, lại có thể trong thời gian ngắn, nâng cao linh giác của các vị.”

Điền Chấn và Lô Hồng đều cả kinh, bất giác cùng liếc nhìn nhau, Lô Hồng thấp giọng nói: “Mở thiên nhãn?”

Tiểu Lô im lặng không nói, một tay nắm hai nhánh liễu kia, một tay bắt kiếm quyết, nhìn hai nhánh liễu niệm mấy câu khẩu quyết, đột nhiên quát: “Mở!”

Chỉ thấy trên hai nhánh liễu ở đầu ngón tay hẩn ản hiện có một tia sáng xanh thoáng qua, Điền Chấn nhìn thấy, trong lòng càng chấn động, lòng tin đối với Tiểu Lô lập tức lại tăng thêm ba phần.

Tiểu Lô ung dung dùng nhánh liễu quét nhẹ lên mắt của hai gã, rồi mới lấy nước phép rửa sạch nhánh liễu một lần nữa, và hết sức cẩn thận để nhánh liễu đó trở lại vào trong hộp. Trong lòng lại nói, lão hẩn dẫn dắt ta nhánh cây khai nhãn này không thể đem dùng, tuy nhiên hiện tại người ta là ông chủ lắm tiền, đưa giá cao, có lẽ lão hẩn dẫn trở về, nhìn thấy mặt tờ chi phiếu này, cũng sẽ không mắng chửi ta đâu.

Điền Chấn và Lôi Hồng chỉ cảm thấy trên trán ẩn hiện một cảm giác mát rượi, lập tức mở hai mắt, nói không nên lời, phảng phất như hết thấy những gì trong tầm mắt đều trở nên sáng tỏ hơn rất nhiều.

Nhưng Lôi Hồng lại trừng mắt nhìn khắp nơi một lượt, gần như kêu lên: “Tên đồng bóng, không phải người nói có thể nhìn thấy quỷ à? Sao chỉ có mỗi một cái bóng quỷ tầm thường thế này?”

Tiểu Lôi trợn mắt, cười lạnh nói: “Quỷ? Trên đời này lại có nhiều cô hồn dã quỷ để cho người xem vậy ư? Huống chi chúng ta đang ở trong nhà của Điền gia, chẳng lẽ hai đạo Thần môn thần dân trên đại môn của Điền gia là giả hay sao? Những cô hồn dã quỷ tầm thường làm sao mà tiến vào tòa nhà này được?”

Lôi Hồng suy nghĩ một chút, chỉ lẩm bầm: “Ta, ta nói không lại người. Tên đồng bóng nhà người chỉ chăm chăm lo bắt bẻ thôi! Ta còn phải đi xem Kha Nhi muội muội! Ài, nàng trở nên lạnh như vậy, sẽ không bị cảm lạnh chứ?”

Tiểu Lôi nhin cười, quát: “Chờ một chút!”

Hắn chạy đến, quan sát Lôi Hồng từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt lộ xuất vài phần tiếu ý, sau đó đột nhiên kéo tay Lôi Hồng lên, khẽ đặt ba ngón tay lên trên cổ tay Lôi Hồng, cười nói: “Lôi Hồng, công phu người luyện cũng là chí cương chí dương phải không?”

Điền Chấn lộ xuất vài phần kinh ngạc, nói: “Lôi Hồng là cháu ta, công phu của hắn là do chính ta truyền thụ từ nhỏ, cũng coi như là đồ đệ của ta. Tiểu Lôi sư phụ có nhãn quang thật tinh tường.”

Tiểu Lôi gật đầu, trên mặt lộ xuất nét cười cổ quái, nhìn vào mắt của Lôi Hồng, thấp giọng nói: “Nếu ta không nhìn lầm, Lôi Hồng vẫn còn thân đồng nam phải không?”

Khuôn mặt đang căng lên của Lôi Hồng lập tức chuyển thành màu tím, hất tay Tiểu Lôi ra, biểu tình hết sức khó coi, ấp úng nói: “Người... làm sao người lại biết được?”

Tiểu Lôi lắc đầu nói: “Điều đó không cần nhiều lời.” Dừng một chút, hắn nghiêm mặt nói: “Đêm nay ta cần đối phó với bọn quỷ chiêu hồn của địa phủ, cái mà Lôi Hồng luyện chính là công phu cương mãnh chí dương, lại là thân đồng nam, dương khí đầy người như vậy rất quan trọng, có lẽ cũng cần hắn lưu lại giúp ta.”

“Cái gì mà chiêu hồn quỷ của địa ngục?” Lôi Hồng hơi sững sốt.

Tiểu Lôi sắc diện cổ quái, trong lòng lại thầm nghĩ: thằng cha khờ khạo, dùng để làm cái mộc người che chắn thật không còn nhân tuyển nào thích hợp hơn. Ái chà, chỉ là nếu quả thật bị tiểu quỷ âm phủ hút cạn dương khí, cũng đừng có trách lão tử, là người muốn cứu Kha Nhi muội muội của người, không liên quan gì đến tiểu gia ta à...

8. Chương 9: Chiêu Hồn Quỷ

(Tiểu Lôi ngữ lục)

Điền Chấn cũng cau mày nói: “Tiểu Lôi sư phụ, người buổi chiều hôm nay nói cái gì mà đêm nay có câu hồn quỷ tới lấy hồn phách nhi nữ của ta, vậy rốt cuộc là ý gì?”

Tiểu Lôi mỉm cười, tìm cái ghế ngồi phịch xuống, lắc đầu tự mãn nói: “Chuyện này, nói tới còn có vài cách nữa”

Hắn ho nhẹ một tiếng rồi mỉm cười nói: “Mọi người thường gọi là ‘quỷ hồn’. ‘quỷ hồn’, kỳ thật đều là một sự hiểu lầm, ý chân chánh của ‘quỷ’ và ‘hồn’ là hai thứ bất đồng! ‘Hồn’ đơn giản nhất, một con người nếu chết đi hồn phách ly khai thân thể, đó chính là tử vong. Người sau khi chết đều có hồn phách, kỳ thật thì hồn phách đó không có gì lợi hại và cũng không hại người. Hồn phách không gì ngoài linh hồn con người, không có pháp lực gì, thường thường khi người vừa chết, thiên địa tự nhiên có quy tắc, hồn phách sẽ bay về địa phủ. Cho dù đôi khi có vài hồn phách nhân vì nguyên nhân đặc biệt gì lưu lại phạm gian, cũng bất quá chỉ là du hồn mà thôi. Thứ này không có gì phải lo lắng, càng không cần sợ hãi.”

Nói xong hắc hắc không tự chủ được liếc mắt nhìn Điền Chấn, nghĩ bụng, thật ra con gái hắc coi như chết rồi, chỉ bất quá nhờ vào một hòa thượng dùng pháp khí trấn trụ để hồn phách không bị tiêu tán, hồn phách đó bị lực lượng của pháp khí giữ lại trong thân thể con gái hắc, mới không bay về địa phủ.

Sau đó Tiểu Lôi dần dần nghiêm sắc mặt, nói: “Nhưng mà ‘Quỷ’ lại không đồng dạng. Quỷ và hồn phách là hai thứ khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu cần phải định nghĩa thì ‘Quỷ’ là những hồn phách có pháp lực nhất định. Tỷ như trong truyền thuyết của chúng ta có lệ quỷ ăn thịt người, nhưng thật ra thì quỷ không ăn thịt người, chỉ những mà lệ quỷ có tồn tại. Nhiều khi con người chết vì nguyên nhân đặc thù gì đó, tỷ như người hàm oan mà chết, hồn phách vì có vài nguyên nhân đặc biệt không cách nào bay tới địa phủ, lưu lại phạm trần một khoảng thời gian dài, những oán niệm sanh tiền của hồn phách này dần dần tích lũy nhiều biến đổi, tựu thành lệ khí! Hồn phách này vì vậy mà có pháp lực, vì vậy biến thành ‘quỷ’. Những dạng quỷ này khá phiền toái, người bình thường không thể chống lại lệ khí của nó do pháp lực và oán niệm cường đại hóa thành.”

Dừng một chút, hắc hắc nhìn thoáng thấy vẻ xuất thần của Lôi Hồng, trên mặt lộ ra vài phần xảo trá mỉm cười nói: “Bất quá, con quỷ chúng ta đối mặt đêm nay, so với lệ quỷ trong truyền thuyết dân gian lại càng đáng sợ hơn!”

“Chúng ta đêm nay đối diện chính là chiêu hồn quỷ của địa phủ. Đám quỷ này chính là quỷ binh quỷ tướng do Diêm La vương quản hạt, nguyên bản là hồn phách con người sau khi nhập địa phủ, vì nguyên nhân gì đó không được đầu thai, mà trở thành bộ hạ của Diêm La vương, cũng là một loại quỷ binh quỷ tướng của Diêm La vương, có chức trách tuần tra nhân gian vài ngày nhất định mỗi tháng, để kéo hồn phách vì nguyên nhân đặc thù gì đó lưu tại nhân gian trở về địa phủ! Thứ này mặc dù chỉ là tiểu quỷ, dù gì cũng là quỷ quan, pháp lực tuy không tính là lợi hại lắm, nói như thế nào cũng là bộ hạ chính thức của Diêm La vương, phạm nhân rõ ràng là không chống cự được.”

Thấy mặt Lôi Hồng dần dần trắng bệch ra, Tiểu Lôi mỉm cười nói: “Nói đơn giản một chút, Điền tiểu thư kỳ thật đã mất đi chín phần sinh cơ, hồn phách cũng sớm phải rời khỏi nhục thân bay về địa phủ, chỉ nhân vì Điền tiên sinh tìm được chiêu hồn kính có thể làm hồn phách bất tán! Nhưng y theo thiên điều âm phủ, hồn phách con người sau khi chết không được lưu lại nhân gian, lại đúng hôm nay là chu kỳ mỗi tháng chiêu hồn quỷ của âm phủ tuần tra nhân gian. Ta sợ rằng chiêu hồn quỷ nhất định đến đây kéo hồn phách Điền gia tiểu thư về âm phủ, cho nên nếu muốn giữ được Điền tiểu thư, tối nay chúng ta phải nghĩ được cách đối phó tốt với chiêu hồn quỷ của âm phủ.”

Sắc mặt Điền Chấn chợt biến, lộ ra trên mặt vẻ âm tình bất định, rốt cuộc cắn răng, hung hăng vỗ bàn sang sảng quát: “Ta mặc kệ là thần hay là quỷ. Đêm nay đừng mơ tưởng lấy được tính mạng con gái ta!”

Tiểu Lôi cười thâm, thấp giọng nói: “Điền tiên sinh yên tâm, đêm nay ta tự nhiên có cách. Nói tới chiêu hồn quỷ, bọn họ chính là chánh bài quỷ quan, không phải đám cô hồn dã quỷ tầm thường, mặc dù có chút pháp lực, nhưng cũng may là còn có một nhược điểm trí mạng! Bọn chúng nếu là chức quỷ quan tại âm phủ, vậy coi như tính là người của quan trường âm phủ, tự nhiên là bị âm phủ pháp lệnh câu thúc. Dựa theo pháp lệnh âm phủ, quỷ quan đi tìm du hồn tại nhân gian, không được làm thương hại tới những người phạm mà dương thọ chưa tận, bọn chúng tuyệt đối không thể làm thương tổn tới ai! Nếu không chính là phạm vào thiên điều, sẽ bị phạt hồn phi phách tán! Cho nên dù pháp lực của đám quỷ quan này có chút điểm lợi hại, cũng không phải không có biện pháp đối phó.”

Sau đó ba người lại quay về phòng của Điền tiểu thư, Tiểu Lôi nhìn kỹ trận pháp trong phòng một hồi, khẽ nhún mày, rút từ trong người vài đạo linh phù vừa mới vẽ ra, đi tới một góc tường, một tay nắm một đạo linh phù, miệng niệm vài câu khẩu quyết, tiện tay rung lên, đạo linh phù lập tức bùng lên bắt đầu cháy, hắc hắc cầm linh phù ném vào lò lửa, lập tức lửa bên trong lò bùng lên cao ba thước, ngọn lửa biến thành màu xanh biếc.

Trong khoảnh khắc, hàn khí đầy ngập trong phòng đã giảm đi vài phần, mọi người dù không sợ âm hàn khí, nhưng cũng thấy dễ chịu vài phần.

Tiểu Lôi có vẻ đắc ý, nhân vì thấy linh phù của tự mình vẽ quả nhiên có hiệu quả, mặc dù đã theo Ngô đạo tử học được vài năm, nhưng đây cũng là lần đầu một mình đơn độc ra tay, linh phù này cũng là lần đầu vẽ để sử dụng, mắt thấy quả nhiên hữu hiệu, tự nhiên là khoan khoái trong lòng.

Điền Chấn nhìn Tiểu Lôi làm phép có hiệu quả, trong lòng cũng tín nhiệm hẳn được hơn ba phần. Nhịn không được nói: “Tiểu Lôi sư phụ, người mới thi pháp một lần, nơi này thật ra đã ẩm lên nhiều, so với pháp khí cao tăng kia lưu lại tựa hồ thấy có hiệu quả hơn.”

Tiểu Lôi bủi môi, ngoài miệng không nói, trong lòng thầm nghĩ, hòa thượng ư, bọn họ chỉ am hiểu siêu độ vong hồn, ý tứ của siêu độ chính là để hồn phách sớm về địa phủ, sớm được đầu thai. Cách cưỡng ép giữ cho hồn phách bất tán lại không phải là sở trường của họ. Luận về bản lãnh của phương diện này, sao qua được tiểu gia ta?

Lập tức, theo sự phân phó của Tiểu Lôi, Điền Chấn hạ lệnh cho thủ hạ thuận theo ý Tiểu Lôi bố trí, bận rộn suốt cho tới khi trời tối đen, lúc đó mới chuẩn bị xong xuôi.

Tiểu Lôi nhìn ra ngoài thấy một màu đen ngòm, lại nhịn không được nhìn đồng hồ đeo tay, cũng đã quá một giờ đêm.

Theo phân phó của Tiểu Lôi, Điền Chấn một mình bên ngoài chờ đợi, Tiểu Lôi cùng Lôi Hồng ngồi trong phòng, trong ngoài ba người không hẹn mà cùng có chút khẩn trương. Điền Chấn trong lòng lo cho an nguy của ái nữ, Tiểu Lôi thì vì lần đầu thi triển pháp thuật một mình, chỉ có Lôi Hồng lúc ban ngày bị Tiểu Lôi nói đến quỷ thần khiến cho trong lòng có chút bồn chồn bất an.

Tiểu Lôi vỗ vỗ Lôi Hồng, thấp giọng cười nói: “Lôi Hồng huynh, người không cần khẩn trương, lát nữa cứ dựa theo lời ta làm theo là được rồi.”

Lôi Hồng cả người căng thẳng, miễn cưỡng lộ ra vài phần vui vẻ, trong lòng mơ hồ nghĩ cái tên gia hỏa đồng bóng này tựa hồ cũng không phải là đáng ghét lắm.

Hắn đột nhiên khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Đồng bóng, người thường hay làm cái trò này à?”

“Hả?”

Lôi Hồng thấp giọng nói: “Ý ta là, người thường cùng đám quỷ hồn đánh nhau à?”

Tiểu Lôi cười khổ lắc đầu, nghĩ thầm, nếu không phải lần này Ngô đạo tử không ở nhà, phỏng chừng không cần tới phiên mình phải vượt qua vụ lộn xộn này. Nghĩ đến đây, hắn thật nhịn không được có chút hoài niệm Ngô đạo tử cái lão hồn đản này. Nếu có lão ở đây, bản lãnh lão tự nhiên là cao minh hơn so với chính mình, lão sắp xếp mọi chuyện cũng chắc chắn hơn nhiều. Dù sao hôm nay Tiểu Lôi cùng Điền Chấn, Lôi Hồng hai người nói chuyện, mặc dầu là thấy gì nói đó, nhưng hắn luôn luôn học theo Ngô đạo tử, cho tới giờ vẫn chưa tự mình thi triển qua pháp thuật này, mặc dù trên mặt làm bộ ra dáng quả quyết, cũng chỉ có thể qua mặt Điền Chấn cùng Lôi Hồng và người không chuyên một chút. Nhưng Tiểu Lôi tự mình cũng hiểu bất quá mình chỉ là một tên thái điều mà thôi.

Lôi Hồng nhìn Tiểu Lôi lắc đầu, thở dài nói: “Đồng bóng, chuyện ngày đó tại học viện Đài Quyền Đạo xã, ta trước tiên nói một câu xin lỗi. Chỉ cần hôm nay người có khả năng cứu sống Kha Nhi muội muội của ta, Lôi Hồng ta sau này coi người như là huynh đệ! Sau này người có khó khăn gì, cứ tới tìm ta!”

Con mắt Tiểu Lôi sáng ngời!

Cái tên Lôi Hồng bộ dáng thô lỗ như bò rừng, nhưng trang phục quần áo không món nào không phải là đồ thượng đẳng, hiển nhiên gia cảnh cũng rất khá, hơn nữa Điền Chấn cứ luôn mồm kêu hắn là cháu họ, nếu có thể cùng với người có quyền thế kinh người như Điền gia thân mật thế này, nói vậy sợ rằng gia đình Lôi Hồng cũng không đơn giản đâu!

Đương nhiên, tối trọng nhất chính là tên vai u thịt bắp này nhìn đầu óc tựa hồ dường như có chút đơn giản, đại khái chắc cũng không khó gạt lắm. Từ hắn tìm ra được một chút lợi ích, tự nhiên so với cùng tay Điền Chấn tinh minh tài giỏi thỏa thuận giao dịch thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Hắn miên man suy nghĩ trong đầu, thần sai quỷ khiến buột miệng hỏi một câu: “Lôi Hồng, người nhất định thích Kha Nhi tiểu thư lắm phải không?”

” Thích! Đương nhiên thích!” Lôi Hồng lập tức trả lời: “Kha Nhi từ nhỏ thân thể có chút yếu đuối, là toàn do ta bảo hộ nàng! Trong lòng ta, đã coi nó giống như là thân muội muội của ta! Nếu có tên nào khi dễ nó, ta nhất định một quyền đập bẹp tên đó!” Nói xong, hung hăng vung cái nắm tay bự như cái nồi đất.

Tiểu Lôi nhin cười nói: “Thân muội muội? Người không phải đang muốn cưới nàng về làm vợ đó sao?”

Lôi Hồng lập tức đem cái đầu to lắc mạnh như cái trống bỏi nói liên tục: “Không được, không được! Cha ta và Điền thúc đều muốn ta cưới Khả Nhi muội muội, nhưng chính ta thì lại không muốn! Cho nha đầu này làm muội muội là tốt rồi, làm vợ, ta không muốn vậy!”

“Gi?” Tiểu Lôi kinh ngạc nói: “Không tốt như thế nào?”

Lôi Hồng nhíu mày, thiết tình nói: “Nha đầu này, cả người nặng chưa tới hai lượng, một quyền đánh không chết một con gà, lá gan còn nhỏ hơn gan thỏ! Muốn ngực không có ngực, muốn hông không có hông! Vợ Lôi Hồng ta sao có thể là một tiểu nha đầu như vậy! Vợ ta, nhất định có được một cái... như vậy... như vậy... đó...” Hắn vừa nói vừa dùng song thủ phát họa một cái.

Cái hắn đang phác họa chính là một hình chữ “S” to lớn, cực kỳ khoa trương.

Tiểu Lôi há họng, trừng mắt nhìn Lôi Hồng, nhưng chưa kịp cho hắn phản ứng lại thì Lôi Hồng đã tiếp tục nói: “Huống chi nha đầu này thân thể quá yếu đuối, một chút công phu cũng không có, nhưng luôn chảy nước mắt. Khóc đến ta phiền luôn! Ta muốn tìm vợ phải là thứ không khóc... Tốt nhất là có thể thường xuyên theo ta luyện quyền mới hay!”

“Thường xuyên... thường xuyên... cùng người... luyện quyền?!” Tiểu Lôi chợt thấy lạnh người, nhin không được, trong đầu hiện ra cảnh một con khủng long cái và Lôi Hồng cùng nhau đánh lộn qua lại.

Nhin không được từ miệng thở dài thốt ra lời: “Lôi Hồng, ta thấy ngươi nên tính chuyện lấy con gái Mike Tyson đi!”

9. Chương 10: Tiểu Lôi Bày Trận

“Tên đồng bóng, quỷ chiêu hồn gì đó mà ngươi nói, khi nào thì tới vậy?” Lôi Hồng có chút nóng lòng.

Tiểu Lôi thoáng nhìn qua Lôi Hồng đang khấn trương, cười nói: “Không phải ngươi sợ đấy chứ?”

“Sợ cái con chim! Lôi Hồng ưỡn ngực nói, trong mắt hiện lên một vẻ nghiêm nghị, nhưng lập tức lại có chút do dự, nói: “Chỉ là ta cho tới bây giờ chưa thấy qua quỷ, nên mới có chút khấn trương.”

Tiểu Lôi cười thầm, nghĩ

tên này cũng nói rất thật lòng, nên nhìn hắn nghiêm mặt nói: “Nhanh! Người xưa có câu ‘nửa đêm canh ba quỷ môn mở’, nửa đêm canh ba của cổ nhân cũng chính là rạng sáng của thời đại chúng ta. Có nghĩa là khoảng 2 giờ sáng. Lúc này, chính là thời khắc dương khí trong trời đất yếu nhất, âm khí thịnh nhất. Những tí chức tiểu quỷ chiêu hồn của âm phủ cũng thừa lúc này mà ra ngoài... chỉ là hy vọng chỉ có tiểu quỷ tới, nếu là hắc bạch vô thường tới, vậy thì gặp phiền toái rồi.

Lôi Hồng tựa hồ có chút nghi hoặc, thấp giọng nói: “Tên đồng bóng, ta đã nghe một lão nhân nói qua vài chuyện quỷ thần, không phải Âm phủ trong truyền thuyết phụ trách câu hồn chính là ‘hắc bạch vô thường’ hay sao? Tại sao ngươi lại nói là cái gì câu hồn tiểu quỷ?”

Tiểu Lôi mỉm cười: “việc này a, Hắc bạch vô thường là quỷ đầu mục của thủ hạ Diêm La vương, chuyên phụ trách câu hồn những người ở dương gian xuống địa phủ, nhưng người nghĩ trên đời này có bao nhiêu người? Mỗi ngày lại chết bao nhiêu người? Chẳng lẽ toàn bộ là do hắc bạch vô thường hai tên gia hỏa này mang tới hết sao? Đơn giản mà nói, câu hồn quỷ giống như cục cảnh sát, còn hắc bạch vô thường là cảnh sát trưởng, còn những tiểu quỷ thì chính là các tiểu binh. Binh thường nếu không có một cái chết nào quan trọng thì cục trưởng sẽ không xuất hiện đâu.”

“Mẹ kiếp, nghĩ không ra âm phủ mà cũng có quỷ đạo.” Lôi Hồng thấp giọng mắng một câu, nhưng lại cảm thấy ngạc nhiên nói: “Tại sao ngươi lại biết việc này?”

Tiểu Lôi thông thả từ trong ngực lấy ra một quyển sách rách nát, trên bìa sách viết nguệch ngoạc mấy chữ đại tự: (quỷ thần từ điển thế kỷ 21 tân biên) Biên soạn: Ngô Đạo Tử

Đinh đinh đương đương, một cái kim cương linh (chuông gió) đột nhiên khê lắc, phát ra những tiếng vang trong trẻo, Tiểu Lô vốn đã thi triển pháp thuật khiến cho trong phòng không còn rét lạnh, đột nhiên lại xuất hiện một đạo khí tức chí âm chí hàn, trong lúc nhất thời, cả tiểu Lô và Lô Hồng đều cảm thấy lạnh gáy, hơi thở ra cũng thành bạch khí, như vậy cũng có thể biết được nhiệt độ ẩm phòng giảm xuống nhiều như thế nào.

“Tối rồi!” Tiểu Lô kêu khẽ một tiếng, đánh mắt ra hiệu với Lô Hồng.

Bên trong tòa nhà của Điền gia, chỗ hai người đang đứng là ở một gian phòng bên ngoài.

Ở trong đại sảnh, Điền Chấn đang ngồi trên ghế, hẳn cũng cảm giác được khí âm hàn trong không khí, sau đó lại nhìn thấy hai bóng đen bỗng nhiên xuất hiện trong đại sảnh.

Hai cái bóng này nhìn rất mờ lung, phảng phất chỉ là hư ảo, hai tên gia hỏa này trên mũ có một cái nón lông dài, bộ dáng giống như dùng giấy mà bồi nên, cái lưỡi từ trong miệng thò dài ra, một người sắc mặt từ màu xanh đen, còn một người sắc mặt tái nhợt, trong tay đều cầm một cái chổi lông gà rất to, bất quá hôm nay Điền Chấn cũng đã được tiểu Lô miêu tả qua đây chính là vũ khí của của lũ tiểu quỷ - Câu hồn bài!

Càng làm cho người ta cảm thấy da đầu ngứa ngáy chính là hai tên gia hỏa này lại không có chân, trong lúc di chuyển phảng phất như chỉ nhảy tới phía trước.

Hai hai tên gia hỏa này vừa hiện thân đã nhìn thấy Điền Chấn đang ngồi đó, chỉ là chúng cũng chẳng thèm liếc Điền Chấn lấy một cái, huy động câu hồn bài trong tay, đã xác định rõ mục tiêu, quay sang một cánh cửa phòng khác nhảy tới.

“Này!” Điền Chấn khí trầm đần độn, đột nhiên hét to một tiếng, đã căn ở chính giữa, lông mi nhú lại, lạnh lùng nói: “Yêu nghiệt phương nào, dám xông vào nhà ta làm càn!”

Hai tiểu quỷ nhìn thoáng nhau, ngữ khí uy nghiêm phảng phất như đến từ Cửu U địa phủ, vang lên những tiếng như dứt quãng.

“tên phạm nhân này có thể nhìn thấy chúng ta sao?”

“xem bộ dạng thì là người có thể thông linh.”

Hai tên tiểu quỷ gương mặt lạnh như băng vừa nói với nhau được một câu, Điền Chấn đã hung hăng huy động một thanh trường kiếm cổ ở trong tay, tay nắm kiếm quyết, quát lên: “Yêu ma quỷ quái, mau mau lui lại!”

Hai tên tiểu quỷ chưa kịp có động tĩnh gì, vì một cái, kiếm đã đâm tới, chỉ thấy một đạo thanh quang chợt lóe, một kiếm đâm tới này của Điền Chấn rất có uy lực, hiển nhiên bản thân ông ta cũng có một nền tảng võ công chân chính, chỉ là một kiếm này đâm vào người tiểu quỷ, lại xuyên qua thân, phảng phất như đâm vào không khí, cái loại cảm giác này như là dụng khí lực đâm tới nhưng lại đâm không trúng vậy, làm cho người ta vận lực rất khó khăn quá đi.

Tiểu quỷ đó cười lên kiết kiết hai tiếng, không nói lời nào cũng không đánh trả, chỉ là cùng đồng bạn tiến về phía trước, hai người giống như chỉ là hai cái bóng trong suốt, lại không thèm để ý chút nào tới Điền Chấn đang đứng ngay trước mặt.

Điền Chấn chỉ cảm thấy thân thể lạnh thấu xương, hai tiểu quỷ đã xuyên thân đi qua.

Tiếng cười của hai tiểu quỷ tỏ ý khinh thường, giống như đang đùa cợt Điền Chấn không biết tự lượng sức mình.

Dù sao chỉ là phạm nhân a, chẳng lẽ lại không biết loài quỷ chính là thân thể hư ảo, sao có thể bị thương bởi những vật ở nhân gian được chứ?

Chỉ là trong mắt Điền Chấn lại bắn ra một tia khác thường nhưng không bị chúng nó nhìn thấy. Chỉ thấy Điền Chấn mặt không đổi sắc, tay trái từ trong người lấy ra một thanh kiếm gỗ đào dài, trở tay một cái thanh kiếm đã chém về phía hai tiểu quỷ.

Gỗ đào mang theo mùi hương nhàn nhạt, trên kiếm lại có dán hai lá bùa của tiểu Lô đại sư tự tay vẽ lên.

Thanh kiếm gỗ đào vừa mới đâm trúng một tiểu quỷ, tên tiểu quỷ lập tức giống như mèo bị chặt đuôi đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, linh phù biến thành một đạo kim quang nhập vào thân thể của tiểu quỷ, khuôn mặt đang màu xanh đen của nó càng biến thành đen tới dọa người, vừa la lên một tiếng, một đạo hàn khí màu trắng từ trong miệng nó bay ra, con tiểu quỷ lao đảo vài bước rồi ngã xuống, chỉ thấy nó vốn mỏng lung như cái bóng bị kim quang chiếu vào lập tức phai nhạt vài phần, giống như sắp bị tiêu tán vậy.

“Thật to gan! Dám dă thương âm tào quỷ sai!” Hai tiểu quỷ đồng thời la lên, câu hồn bài trong tay quay lại đánh tới Diên Chấn, Diên Chấn chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí nhập vào cơ thể trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân, sau đó liền té xuống, kiếm gỗ đào trong tay cũng gãy lụn, thân thể bất tỉnh nằm trên mặt đất, nhưng tiếp theo lại cảm thấy linh hồn của mình có chút đau đớn.

Diên Chấn nằm trên mặt đất, tức giận mắng: “còn chưa động thủ!!”

Một tiếng ra lệnh, đã thấy ở trên trần mở ra mấy cái lỗ hồng, mấy tên hắc y bảo xuất hiện, bọn họ mỗi người cầm trong tay một cái bình phun trong vườn hoa, nghe được một tiếng ra lệnh, đồng thời hành động, nhất thời bảy tám đạo chất lỏng đen không ra đen đỏ không ra đỏ mang theo mùi xú khí nồng nặc phun ra.

Hai tiểu quỷ lập tức hét lên một tiếng, quỷ khí sâm sâm, cả giận nói: “Máu chó! Các ngươi ngang nhiên lấy máu chó phun vào bọn ta!”

Chỉ là bảy tám đạo máu cho này thật sự quá nhiều, những đạo máu to nhỏ tỏa ra khắp cả bốn góc phòng, hai con tiểu quỷ hư ảo bị vô số máu đen tạc trúng người, linh thể vốn hư ảo lại bị máu chó dơ bẩn của thể gian tạc trúng, liền ảm đạm tới cực điểm, giống như tùy lúc có thể bị gió thổi tan mất.

Nhưng thánh nhân cũng có lúc lầm, chính là Diên Chấn. Hiện ở nơi này chỉ có mình hắn được mở thiên nhãn, dám thủ hạ căn bản không nhìn thấy quỷ quái gì, tự nhiên cũng không thể ngấm trúng, chỉ nghe theo lệnh của lão bản mà phun máu chó, còn phun trúng cả mặt nữa, chẳng những vậy những đồ đạc quý bằng gỗ trong phòng toàn bộ cũng bị dính, Diên Chấn đứng ở trong phòng lúc này cũng vậy.

Cái này đúng là danh phó kỳ thật “Máu chó lâm đầu”.

Còn về phần máu chó này - ưm, đương nhiên một nhà giàu có tiền có thể, trong nhà nuôi bảy tám con chó làm sủng vật cũng rất bình thường.

Vì lấy cho đủ năm bình máu chó, vào buổi tối, đám danh cầu giá trị vạn kim do Diên gia nuôi dưỡng cũng đã xuất đi tong, bốn con chó Sherpher thuần chủng Tô Cách Lan bị lấy máu cơ hồ sắp chết, hai con chó Altair Anh Quốc thiếu chút nữa bởi vì mất máu quá nhiều mà mạng chó khó giữ rồi.

Mấy con súc sinh này tuyệt đối không nghĩ tới mình lại có ngày hôm nay, một trận huyết quang tai ương này, chỉ bởi vì một tên gia hỏa cơ cảnh muốn bày ra cái gì “cầu huyết đại trận”.

10. Chương 11: Cơ Thể Nam Nhuyễn Lặc

Hai tiểu quỷ quát lên một tiếng chói tai, câu hồn bài trong tay vung lên, một đạo quỷ hỏa màu trắng bạch vô hình hiện lên. Một ngọn quỷ hỏa thiêu đốt sạch sẽ hồng sắc cầu huyết đang bao quanh thân thể bọn chúng, chỗ tối cổ quái của quỷ hỏa kia là ngọn lửa lại không nóng, mà là lạnh như băng!

Mắt thấy quỷ hỏa bốc lên, không khí chung quanh lại một lần nữa hạ xuống. Chỉ thấy hai tiểu quỷ đồng thời há miệng, cùng lúc từ trong miệng phun ra hai luồng bạch khí.

Luồng khí bạch sắc bay lên tới tới trần nhà, đám bảo vệ này không được khai thiên nhãn, tự nhiên là không nhìn được dị tượng này, cảm thấy cả người run rẩy bởi một trận hàn lạnh không thể kiềm chế, lực đề kháng trở nên yếu ớt, tay run rẩy, bình phun trong tay đều tuột tay rơi từ trên trần xuống đất.

Tiểu Lôi ở trong phòng nghe rõ mọi chuyện, linh giác của hắn phát triển dị thường, cho dù là được mở thiên nhãn như Lôi Hồng và Diên Chấn cũng không thể so với hắn, mọi việc phát sinh bên ngoài, hắn mặc dù không phải tự mắt thấy, nhưng lại không bỏ sót chút nào.

Hừ hừ, nếu không này hai tiểu quỷ e ngại thiết quy của âm phủ , không được thương tổn tính mệnh con người, chỉ một đạo quỷ khí đã có thể lấy đi mạng sống các người.

Bất quá cho dù như thế, con người bình thường làm sao có thể chống cự quỷ khí của Diêm La vương điện hạ tiểu quỷ, mặc dù tính mệnh vô ngại, nhưng trúng phải chí âm chí hàn quỷ khí này, sau khi về nhà phát lạnh bệnh nặng năm ba ngày là cái chắc.

Hừ hừ, ai kêu các người hôm nay trong khi mời ta tới lại có thể thô lỗ vậy?

Tiểu Lôi thật sự nhìn thấy mấy tên trốn trên trần nhà, chính là mấy tay hắc y trắng hán bất ngờ hôm nay đã bắt cóc hẳn.

Hai tiểu quỷ xông qua cửa quan bên ngoài, mặc dù pháp lực hao phí rất nhiều, thân hình cũng mờ mờ có xu thế tiêu tán, nhưng đột nhập rất nhanh, chỉ thấy quỷ ảnh chợt nhoáng lên, bọn chúng đã xuyên qua cánh cửa trước mặt , lướt vào trong phòng.

Tiến vào bên trong, lại thấy hai người Tiểu Lôi và Lôi Hồng, ngồi ở bên giường, thần tình kinh hãi bày thế trận chờ quân địch. Hai ti chức chiêu hồn tiểu quỷ thấy pháp trận bày ở bốn góc phòng điện, lại thấy chiêu hồn kính gắn trên đầu giường, không khỏi đắc quất lớn: "Hừ, phạm nhân lớn mật, dám dụng pháp thuật ép buộc vong hồn lưu lại! Không biết là trái với luật trời sao!

Hai chiêu hồn bài giờ cao, Lôi Hồng lập tức kêu to một tiếng, tay cầm thanh kiếm gỗ đào do Tiểu Lôi đưa cho, trên mặt kiếm cũng dính mười bảy, mười tám đạo linh phù.

Lôi Hồng cho tới bây giờ hề cùng âm phủ tiểu quỷ đối mặt, trong lòng khẩn trương, ồ ồ đạo: "Tiểu tử đồng bóng, người không phải nói bên ngoài cầu huyết đại trận có thể ngăn lại bọn chúng sao?"

Tiểu Lôi chớp mắt, trên mặt lộ ra vài phần cao thâm khó lường, thấp giọng cười, nói: "Ta nói người lại tin sao? Người nghĩ xem, nếu bên ngoài, cầu huyết có thể đuổi bọn chúng đi, ta đây đêm nay còn lưu giữ người ở chỗ này làm cái gì?"

"Vậy vậy bây giờ làm sao đây?"

"Còn có thể làm sao bây giờ? Đáp bệch chúng nó đi! OO người cái XX , người chẳng lẽ sợ quỷ sao?"

Lôi Hồng sắc mặt biến đổi, trên mặt lộ ra dữ tợn vẻ mặt, trong mắt lộ ra chiến ý đậm đặc, cao giọng gào thét: "Đến đây đi! Để Lôi Hồng đại gia bóp chết hai tên tiểu quỷ các người!" Nói xong, trong kiếm gỗ đào tay hung hăng bổ xuống hai nhát, thế chém này không giống như muốn khu yêu trừ quỷ, nhưng lại có vài phần giống bọn lưu manh đầu phố chém người.

Tiểu Lôi trong mắt lộ ra một tia tinh quang, đột nhiên từ tay áo bật ra một cây tiểu chủ thủ, sau đó hàn quang chợt lóe.

"Ai nha!!"

Chính là tiếng kêu thảm thiết của Lôi Hồng!

Tiểu Lôi tay cầm chủ thủ hung hăng cắm vào bả vai Lôi Hồng, nhất thời đầu vai Lôi Hồng máu chảy như suối, máu tươi phảng phất không ngừng lại phun vào mặt Tiểu Lôi, văng cả lên khăn trải giường, ngay cả Diên gia Kha Nhi tiểu thư trên mặt cũng dính đầy máu đỏ.

Lôi Hồng vô ý thức hung tợn tung một cùi chỏ vào mặt Tiểu Lôi, đây đều là bản năng phản ứng luyện võ của hắn. Bất quá Tiểu Lôi động tác lại càng nhanh hơn, hắn chỉ hơi nghiêng đầu, liền tránh khỏi.

Bản năng của Lôi Hồng phản ứng lại một kích, Tiểu Lôi xảo diệu xoay người, lách tới một bên của Lôi Hồng, chủ thủ trong tay giơ lên chém xuống.

Chỉ thấy một màn huyết ảnh, chủ thủ lại cắm mạnh trên vai kia của Lôi Hồng, máu tươi lại phun vào mặt Tiểu Lôi.

Lôi Hồng đồng thời đột nhiên phát sinh một tiếng rống kinh thiên động địa "Aaa!!!" Hắn mặc dù thân thể cường hãn dị thường, nhưng dù sao cũng là cơ thể huyết nhục, trên vai bị người đâm hai lỗ thủng, máu tươi

giống như không cần tiền chảy ào ào ra ngoài, mà lại là bị “người mình” xuất kì bất ý tập kích, như thế nào lại không đau?

Mắt thấy Lôi Hồng trợn trừng, thần tình tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống, Tiểu Lôi lập tức vui vẻ, cười lớn: “Uy uy uy Lôi Hồng, người đừng kích động a, ta sớm nói qua đêm nay phải cần người hỗ trợ! Ta bố trí trận pháp này chính là do thúc thúc của ta tự sáng lập ra, ”cửu thiên thập địa bồ tát điều đầu phạt tiểu quỷ nan triển cầu huyết xử nam đại trận”! Người tu luyện chính là thuần dương cương bản sự, vừa là đồng nam thân, vừa là thể trạng trời sanh biến thái như vậy, huyết dịch dương khí cả người người cho dù tìm khắp thiên hạ cũng không có được vài người. Dương khí cường liệt như vậy vừa vận khắc chế âm khí này của âm tào quỷ soa, dùng để bố trí trận pháp này của ta là rất thích hợp hơn nữa máu huyết này còn phải thật sự trong khi người sôi trào tràn ngập chiến ý huyết khí phải xuất kì bất ý phóng xuất hiện mới có thể có công dụng kỳ diệu a!!

Hắn nói một hơi rất nhanh nước bọt bay tứ tung, hai mắt không ngừng nhìn nắm đấm to như cái nồi đất của Lôi Hồng bay tới, sợ đối phương lại tung ra một đòn nữa.

“Người còn muốn cứu Kha Nhi muội muội của người !” Trong lúc cấp bách Tiểu Lôi tung ra một chiêu sát thủ.

Lôi Hồng buồn bã gật đầu, lúc này mới hung hăng nhìn qua Tiểu Lôi.

Hai tiểu quỷ bên cạnh tựa hồ cũng ngây người, bọn chúng sống lâu ít nhất cũng có trên ngàn năm, chuyện gặp qua cũng không ít, nhưng khi lâm trận đột nhiên dụng đao đâm đồng bạn của mình, loại sự tình này thì chưa hề không có gặp qua.

Bọn họ chỉ sửng sốt như vậy một lúc, động tác Tiểu Lôi đã bắt đầu rất nhanh. Trong miệng mặc niệm một tràng khẩu quyết, trong tay đào xuất một cây bút lông to giống như cây chổi quét vôi nhúng vào máu tươi của Lôi Hồng lướt rất nhanh vài nhát vào những ký hiệu trên bức họa đặt trên giường.

Trong khoảnh khắc, một cổ dương khí cực kỳ khô nóng bắt đầu hình thành trong phòng, nó tỏa ra một luồng hồng sắc quang mang bao phủ chiếc giường mà Lôi Hồng và Tiểu Lôi đang đứng kế bên. Tiểu Lôi cười hì hì, ngồi xuống, nhìn hai tiểu quỷ đứng trước mặt, mỉm cười hỏi: “Hai vị, bây giờ còn muốn nói gì nữa?”

Hai tiểu quỷ đưa mắt nhìn nhau, huyết hồng sắc trận pháp trước mặt tỏa ra một loại cảm giác cực kỳ khó chịu, một thứ khí tức thiên sanh tương khắc ập đến, hai tiểu quỷ đều lui về phía sau một bước, lớn tiếng quát: “Phàm nhân to gan, dám cả gan dùng thủ đoạn này xâm phạm thiên ý! Người không sợ bị trừng phạt sao!”

Tiểu Lôi tùy tiện cười nói: “Cho dù là trừng phạt, cũng không đến phiên đám người địa phủ các người! Tiểu gia ta đã tính qua số mệnh, tự nhiên là trường thọ chi mệnh, đám người địa phủ các người muốn quản ta, cũng phải đợi một trăm tám mươi năm nữa!”

Lôi Hồng chảy máu nhiều như vậy, mặc dù hắn cường tráng, cũng chịu không nổi, nhưng do đại địch trước mắt, vẫn phải cố nén đau đớn, kiên cường đứng vững, hắn không hề kêu rên dù đau đến mất cật cũng ra không chút máu, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, nhưng vẫn hung hăng quát: “Còn không mau biến!”

Hai người hai quỷ cứ như vậy dằng co một hồi, một tiểu quỷ đột nhiên tức giận vung chiêu hồn bài, trong miệng phun ra một luồng quỷ hỏa.

Luồng quỷ hỏa bạch sắc hàn lãnh đó vừa mới chạm đến huyết hồng sắc trận pháp, lập tức phát ra tiếng xoạt xoạt, huyết hồng sắc trận pháp lập tức ba động một chút.

Tiểu Lôi trong lòng run lên, biết rằng pháp lực của mình quá thấp kém, cho dù là dựa vào thuộc tính tương khắc, loại pháp lực thấp kém làm ra trận pháp này sợ rằng cũng khó có thể chống cự loại chánh bài quỷ quan của âm phủ này.

Ngay lúc này, bên tai bỗng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gà gáy o o.

Tiểu Lôi lập tức ha ha cười lớn, nói: “Hai vị quỷ sai, bây giờ gà gáy sáng, đã sắp đến hừng đông rồi! Đợi cho gà gáy lần thứ ba, sắc trời đã sáng tỏ, các người chính là do quỷ khí chí âm nơi âm phủ hình thành, bị

dương quang chiếu phải, sợ rằng sẽ lập tức tan thành mây khói ân, cho dù các người là chánh bài quỷ quan, sẽ không tan thành mây khói, nhưng cũng tránh không khỏi đạo hạnh bị tổn hao!”

Hai tiểu quỷ nhìn nhau, đồng thời giận dữ rít lên một tiếng chói tai, đồng thời bất thần nhảy lên, ngay sau đó như biến xuống đất, không thấy nữa!

Tiểu Lô lúc này mới thở hắt ra một hơi, vẻ mặt ung dung điềm tĩnh lập tức biến mất, mồ hôi chảy ròng ròng đầy đầu, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

“May mắn may mắn! Nếu hai tiểu quỷ đó lá gan lớn một chút, công kích thêm vài lần, trận pháp lập bằng pháp lực thấp kém của ta có lẽ không đánh lừa được bọn chúng!” Hắc thở dài, lau mồ hôi trán, vỗ vai Lô Hồng đứng bên cạnh.

Lô Hồng không nhúc nhích, Tiểu Lô lại đắc ý nói: “May mắn lão tử đã bố trí hậu chiêu, có thể bố trí được tiếng gà gáy bên ngoài! Cuối cùng cũng lừa được hai tiểu quỷ kia! Hừ hừ, bọn âm phủ tiểu quỷ này là sao biết được chuyện dương gian? Thời đại bây giờ, có nhà nào còn nuôi gà báo thức đây?”

Tiếng gà gáy bên ngoài vừa rồi, căn bản là do chiều nay Tiểu Lô bảo Điền Chấn làm một đoạn ghi âm mà thôi !!

Đáng thương tiểu quỷ nọ, có lẽ ngay cả cái gì gọi là máy móc điện tử cũng không hiểu được!

Lô Hồng bên cạnh vẫn không có động tĩnh, Tiểu Lô trong lòng bất an, đẩy mạnh, nhưng Lô Hồng lại theo thế đẩy mà té nhào, thân người to lớn vô thanh vô tức té xuống sàn.

“Uy! Gã đồ con, người sao đó? Bất quá chỉ chảy chút máu mà thôi! Người không chịu nổi hay sao?”

Lô Hồng sắc mặt tái nhợt, cắn môi, mắng khê: “Một chút máu? Người thử để ta đâm hai lỗ trên vai người xem!”

Tiểu Lô còn định nói gì nữa, Lô Hồng lại buông ra một câu làm hắc hoàn toàn sụp đổ .

“Tên đồng bóng, còn ngây người ra đó, đi tìm bác sĩ cho lão tử a lão tử, lão tử bị mắc chứng sợ máu cấp độ nhẹ a” nói xong, tên đồ con lộ ra vẻ mặt giống như tiểu cô nương ngượng ngùng. Tiểu Lô nhìn thấy, chấn động đến toàn thân nổi da gà.

11. Chương 12: Thí Cổ Khai Hoa

(Tiểu Lô ngữ lục)

Trong căn phòng âm u.

Lúc này bên ngoài trời đã tối, Tiểu Lô nghỉ ngơi được vài tiếng, cuối cùng cũng trở lại phòng bệnh của Điền gia tiểu thư, trận pháp trong phòng cũng đã được tháo dỡ toàn bộ.

” Tiểu Lô sư phụ....cái này dài như vậy, có thể cắm vào được không?” Có tiếng hỏi ngạc nhiên vang lên.

“Ông yên tâm đi, ta kinh nghiệm phong phú, sẽ không có vấn đề gì đâu” Đáp lại là câu trả lời ôn hòa.

“Ừ, nhưng, dài như vậy, cắm vào có đau không?” Lại là tiếng hỏi lo lắng.

“Ai, ta nhất định sẽ cẩn thận một chút, bất quá, ban đầu sẽ đau một chút, đợi một hồi rồi sẽ hết đau” câu trả lời có chút khấn trương.

“Cái đó....cái đó, người nhất định phải làm nhẹ một chút, ta thấy nó dài như vậy, trong lòng cảm thấy hơi sợ...” bất đắc dĩ đề nghị thỏa hiệp.

Đang nói chuyện trong phòng chính là gia chủ Điền gia Điền Chấn, hai người một mặt nói chuyện với nhau, một mặt khấn trương nhìn Điền gia tiểu thư.

Chung quanh giường bệnh đốt bốn ngọn trường minh đăng bảo vệ hồn phách, Tiểu Lôi cẩn thận lấy ra từ trong bao một cái tráp dài màu đen, trong đó có sáu cây châm đen sáng bóng, chỉ thấy đầu châm đường như rồng ruột, cũng không biết là làm từ vật liệu gì.

Vẻ khăn trương hiện lên trên mặt Điền Chấn, lúc này ông ta đã tắm rửa thay đổi quần áo, mặt dù trên người vẫn còn mùi tanh hôi của máu chó, nhưng chuyện đó cũng không thể thay đổi được. Cả tâm trí đều đặt ở con gái đang nằm yên tĩnh trên giường.

Còn như Lôi Hồng...hừ, cái khúc gỗ bỏ đi này sớm đã bất tỉnh rồi.

Tiểu Lôi dùng ba ngón tay nhón lấy một cây trường châm, đưa lên trước mắt nhìn kỹ, sau đó hít một hơi thật sâu.

Nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, Tiểu Lôi cố gắng tạo ra một vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Điền tiên sinh, ta muốn bắt đầu, ở...đợi lát nữa nếu có xuất hiện tình huống gì, ông chỉ cần lo canh chừng bên ngoài, ngàn vạn lần không được xông vào làm kinh động đến ta, nhớ kỹ, lát nữa, trong lúc trị liệu có thể sẽ có chút đau đớn, nếu nghe Điền tiểu thư kêu đau, ông tuyệt đối không thể quấy rầy ta! Nếu không tính mệnh sẽ không đảm bảo! ”

Điền Chấn nhìn thật sâu vào mắt Tiểu Lôi, trong mắt dường như có vài phần nghi kỵ, Tiểu Lôi cười nhạt: “Điền tiên sinh, nếu không tin tưởng ta, cứ để ta về nhà là xong” ngừng lại một chút, hẩn nhìn qua cây trường châm trên tay, hạ giọng nói: “Đây là pháp khí của bốn môn, hắc cốt châm! Chuyên môn dùng để khu trừ tà khí bên trong người bị trúng tà, cây châm này bên trong rồng ruột, phối hợp với pháp môn nội tức kỳ diệu của bốn môn, hắc cốt châm đến là bệnh trừ ”

Nghĩ tới số chi phiếu đến ngàn vạn, Tiểu Lôi đành phải đành lòng giải thích rõ ràng rồi gục gặc đầu về tự mãn, ngâm nhò: “Cơ thể người có mười ba quỹ huyết: quỹ cung, quỹ tín, quỹ lữ, quỹ tâm, quỹ lộ, quỹ chẩm, quỹ sàng, quỹ thị, quỹ quật, quỹ đường, quỹ tàng, quỹ thần, quỹ phong, phạm điền cuồng hồ ngôn loạn ngữ, trào cao ca hát, hồ mị cuồng tẩu, nằm mộng gặp quỷ, quỷ tà quỷ khóc, điên dại không nhìn ra thân nhân, châm vào mười ba huyết này sẽ lập tức hữu hiệu. Những thứ này, thượng cổ thần y Biển Thước cũng có ghi chép lại. Chỉ có điều những thứ này cùng Trung y không cùng thể hệ, cái loại kiến giải quỷ thần này vẫn còn bị y học chính thống xem thường .”

Điền Chấn nhìn Tiểu Lôi thật lâu, cuối cùng gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có Tiểu Lôi và Điền gia tiểu thư đang nằm trên giường, Tiểu Lôi lúc này mới hít sâu vào, chậm rãi ngồi bên cạnh giường, một tay thăm dò trên ngực Điền tiểu thư, ngón tay nhanh chóng cỡi khuy áo trước ngực nàng, mặc dù trong phòng ánh sáng mờ ảo, khi áo của Điền tiểu thư được cỡi ra, bộ ngực trắng nõn nà lập tức hiện rõ.

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn, cho dù hẩn sớm đã loại trừ tạp niệm trong lòng, hô hấp cũng không khỏi bắt đầu trở nên gấp gáp.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, cơ thể mỹ nhân trên giường da thịt toàn thân trắng như bạch ngọc, giống như một pho tượng bằng ngọc, trên khuôn mặt không có lấy một tia huyết sắc càng lộ rõ vẻ yêu kiều, động nhân. Quần áo trên người được cỡi bỏ, bộ ngực trắng nõn nà lộ ra trước mắt Tiểu Lôi, đặc biệt là một đôi phong doanh kiều ngạo trước ngực càng làm tim Tiểu Lôi đập loạn, không nhìn được miệng lưỡi khô khốc. Ánh mắt được một lúc lại nhìn chăm chú vào cơ thể phong vận mềm mại kia, đặc biệt là hai điểm yên hồng càng hấp dẫn toàn bộ tâm thần Tiểu Lôi.

Ngón tay cầm kim châm của hẩn không khỏi run lên nhè nhẹ, vội vàng nhắm mắt, trong lòng mặc niệm hơn mười lần danh hỷ của tổ sư gia, lúc này hẩn mới mở mắt ra, một khẩu khí tức huyền môn nén ở trước ngực, tâm thần mới dần dần an tĩnh trở lại.

Chỉ thấy hắc quang lóe lên, hắc cốt châm trong tay Tiểu Lôi đã phóng xuống. Động tác của hẩn như bay, trong lòng biến ảo khôn lường, chỉ thỉnh thoảng mặc niệm khẩu quyết.

“Người có trăm bệnh, châm có mười ba huyết. Phạm khi châm lên cơ thể, bắt đầu từ quỹ cung, kế đến quỹ tín, quỹ lữ, quỹ tâm, không cần phải châm hết, chỉ cần năm sáu huyết là đã có thể biết, ..., nam châm từ bên trái, nữ châm từ bên phải...”

Giờ phút này, trên mặt Tiểu Lôi không hề có vẻ gì là mệt mỏi lười biếng, tập trung tinh thần, ánh mắt chớp động, ba ngón tay cầm lấy hắc cốt châm như múa, một luồng huyền môn nội tức chính tông thông qua ruột châm tiến vào trong cơ thể Điền tiểu thư. Dần dần, cả người hắn đã ướt đầm mồ hôi, Điền tiểu thư hoàn toàn xích lỏm nửa thân trên đang nằm trên giường, da thịt trắng nõn cũng toát ra những giọt mồ hôi như trân châu, vị Điền tiểu thư tựa hồ cũng có cảm giác, mặc dù vẫn đang hôn mê, nhưng lông mày lại hơi cau lại, mũi cũng thở ra nặng nhọc, xen lẫn những tiếng rên nho nhỏ.

Tiểu Lôi lúc này đem huyền môn nội tức do lão hổ dẫn Ngô Đạo Tử dạy cho mình tu luyện hơn mười năm qua, toàn bộ thì triển ra, chỉ thấy hắn phun ra một luồng bạch khí nóng ấm, ánh mắt trở nên lờ mờ, mặc dù cơ thể bắt đầu hơi run run, nhưng ngón tay vẫn vững như bàn thạch.

Bỗng nhiên, Điền gia tiểu thư đang nằm trên giường đột nhiên hé miệng, ho khan một tiếng, một ngụm máu đen phun ra, máu thấm trên tấm drap giường, ầm ầm tỏa ra khí tức âm hàn, còn có một ít lạnh khí bốc lên.

Tiểu Lôi cảm thấy an tâm một chút, nhìn thấy mình thi pháp kiến hiệu, trong lòng không khỏi phấn khích. Nội tức trong người hắn xoay chuyển cuộn cuộn như luân xa, theo lỗ châm truyền vào cơ thể của Điền gia tiểu thư, giống như một cái cối xay, đẩy lui cổ tà khí âm hàn trong cơ thể Điền tiểu thư. Bộ mặt trắng bệch của Điền tiểu thư từ từ có thần trở lại, hàn khí trên người cũng đã giảm xuống, sắc diện của Tiểu Lôi cũng có chút mệt mỏi.

Sắc mặt Điền tiểu thư bắt đầu hồng nhuận trở lại, chỉ là hơi đỏ không giống như bình thường, dần dần khuôn mặt đỏ lên như chu sa, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng nóng lên, mồ hôi khắp người đổ ra li ti, tiếng rên nho nhỏ trong miệng cũng dần trở thành tiếng kêu rên thống khổ.

Tiểu Lôi đột nhiên hít sâu một hơi, đầu lưỡi đẩy lên, một luồng huyền môn nội tức phun ra, đột nhiên quát: “Đi!”

Một tay giữ bên mình, nắm thành kiếm quyết, ngón trỏ điểm mạnh vào trán Điền gia tiểu thư.

Điền gia tiểu thư như bị sét đánh, đột nhiên mở miệng khẽ kêu đau rồi mở bừng mắt, một lát sau nàng ngồi dậy, miệng há ra phun ngay một ngụm máu vào mặt Tiểu Lôi.

Mẹ! Tiểu Lôi vội vàng lấy tay lau mặt, chỉ thấy một màn đỏ trước mắt, đang muốn dùng tay áo để lau. Lúc đó, Điền gia tiểu thư đã ngồi thẳng dậy, giật mình nhìn thấy Tiểu Lôi, lập tức nàng cảm thấy thân trên của mình trần trụi, khuôn mặt trong nháy mắt biến thành trắng bệch, đột nhiên hét lớn, trong lúc cấp bách, theo phản xạ vươn ngọc cước tặng cho Tiểu Lôi một đá.

Lúc này, Tiểu Lôi sau khi vận công, cơ thể mệt mỏi, lại bị máu tươi che mất tầm nhìn, vừa khôi phục một chút đã bị đá văng xuống sàn.

Điền tiểu thư quả nhiên không hổ là con gái của Điền Chấn hắc đạo kiêu hùng, mặc dù ngày thường tính tình nhu mì, nhưng giờ phút cấp bách này không biết một cổ dũng khí từ đâu xuất hiện, nhìn thấy mấy cây hắc sắc châm bên cạnh giường, mặc kệ nhiều ít, chụp lấy toàn bộ, quay sang Tiểu Lôi đang nằm dưới đất, hung hăng đâm xuống.

Tiểu Lôi bị một cước đá bay xuống đất, đang lúc lồm cồm bò dậy, móng vừa chống lên, lập tức bị một nắm trường châm hung hãn cắm vào....

“A!!!” Tiểu thần còn lập tức phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thảm.

Bên ngoài Điền Chấn khẩn trương chờ đợi đã nửa ngày, nghe thấy tiếng hét, sắc mặt trở nên cổ quái. Trong lòng nghi hoặc: “A? Tiểu Lôi sự phụ không phải đã nói trong chốc lát sẽ nghe thấy tiếng con gái mình kêu đau sao? Không biết tại sao hắn lại la lên. Xem ra pháp thuật huyền diệu của bậc thể ngoại cao nhân, thật sự bọn phạm phu tục tử chúng ta không thể nào đoán được a...”

12. Chương 13: Quản Gian Sự Đích Lão Hồn Dẫn

Tiểu Lô chỉ cảm thấy dưới móng đau rất, trong lòng đầy tức giận, vốn là Ngô đạo tử đã từng dạy hắn, làm người cần có chút linh động, nếu như đã nhận tiền của người khác, nghìn vạn lần đừng tham lam vô độ, thiên đạo tuần hoàn tự có định số, ngàn vạn lần đừng có lòng tham không đáy. Chỉ là lần này trong lòng hắn tức giận, sớm đã quẳng lời cảnh báo của lão hồn dẫn vào một góc nào, thẳng tay nhận tám chi phiếu, nhìn qua một cái, cũng không biết là bao nhiêu số không, tiện tay cất vào trong ngực.

Điền Chấn cũng không khách sáo với Tiểu Lô, tiểu thư kia của Điền gia cũng không ra gặp Tiểu Lô, nghĩ lại tự nhiên làm cho Tiểu Lô trong lòng cảm thấy nhục nhã, lại còn bị Tiểu Lô nhìn thấy toàn bộ thân thể, xấu hổ không dám ra gặp người.

Sau đó Điền Chấn sai người tiễn Tiểu Lô ra về, trước lúc rời đi, Điền Chấn thân mật nhìn Tiểu Lô, mỉm cười nói: “Tiểu Lô sư phụ thuật pháp huyền diệu, chắc hẳn thúc thúc của ngài Ngô Đạo Tử đại sư nhất định là một cao nhân, nếu như có cơ hội, ta thực sự muốn gặp Ngô Đạo Tử tiên sinh một lần. Đợi hai ngày nữa, Ngô Đạo Tử tiên sinh vân du trở về, ta nhất định thượng môn bái phỏng!”

Tiểu Lô âm âm ừ ừ, trong lòng thầm nghĩ, lão tử đã lấy số tiền này thì sẽ cao chạy xa bay, có trời mà biết cừu gia của người liệu có đổ cơn thịnh nộ lên người ta hay không, nếu như người muốn bái phỏng, cứ đi là được thôi.

Quay về tới nhà, tìm lấy một ít dược cao tốt, đắp lên miệng vết thương ở móng một lúc, Tiểu Lô trong lòng không nhịn được phát hận: “Tiểu nương bì, tiểu gia ta hảo tâm cứu tính mạng người, người lại chọc cho móng ta nở hoa, sẽ có một ngày, hừ hừ, lão tử cũng chọc vào người...”

Thậm chí trong lòng tiểu vô lại nghĩ ra ý tưởng đen tối gì, người ngoài không thể biết được.

Nghỉ ngơi một ngày, đã là ngày thứ Hai, theo lý mà nói thì cần phải đi học rồi, chỉ là Tiểu Lô móng vẫn bị thương, tùy tiện bịa đặt ra lý do đau đầu chóng mặt gọi điện thoại đến trường xin nghỉ vì bệnh. May mà hắn bình thường ở trường học không có gì nổi bật, người khác cũng không thêm truy cứu hắn.

Buổi chiều, Tiểu Lô nằm sấp trên giường cả nửa ngày, không khỏi cảm thấy khó chịu, đột nhiên nghĩ tới sự tình hai tám ngàn phiếu.

Hắn trầm tư một lúc, tên gây ra oán cừu với Điền gia khẳng định là không đơn giản, tự mình đã có chủ ý đợi lão hồn dẫn quay về là xóa sạch dấu vết rồi cùng bỏ trốn, có điều tám ngàn phiếu này phải nhanh chóng đưa đi đổi thành tiền mới được!

Hai tám chi phiếu Điền Chấn tặng, một tám không ghi gì cả, còn tám thứ hai ghi đủ một nghìn vạn. Tiểu Lô cầm trong tay xem đi xem lại, dán mắt vào tám chi phiếu trắng, chần chừ không dám hạ bút, hắn trong lòng do dự, không biết ghi vào bao nhiêu mới được.

Về mặt lý thuyết mà nói, tám chi phiếu nghìn vạn, nếu không tính số lẻ, cao nhất cũng chỉ có thể điền vào chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn. Nhưng mà nếu hắn tham lam như vậy, nếu như làm cho Điền gia tức giận, chỉ sợ đến một hào cũng không nhận được. Với lại tám chi phiếu nghìn vạn thứ hai mà Điền Chấn tặng, nghĩ tất phải có ẩn ý gì đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu như điền vào một nghìn vạn, đúng là có lỗi với bản thân, mà sự đau đớn trên móng cũng làm cho hắn trong lòng có chút không cam chịu. Chỉ là nếu như điền nhiều vào, thì không biết số lượng nào cho đủ đây?

Suy nghĩ đã một tiếng đồng hồ, Tiểu Lô trong lòng thở dài, kẻ có lòng tham không đáy từ trước tới nay cũng không có kết cục tốt đẹp nào. Tức thì hạ bút điền vào một nghìn vạn. Đợi cho đến khi thực sự hạ quyết tâm, hắn trong lòng mới vui mừng trở lại, dấu sao tự hắn trong vòng hai ngày đã kiếm được hai nghìn vạn, những người tầm thường đều không thể kiếm được số tiền lớn như vậy.

Hắn lại sợ đêm dài lắm mộng, liền cố chịu đựng sự đau đớn ở móng, khó nhọc ra khỏi giường ra ngoài, trực tiếp đi đến ngân hàng.

Tiểu Lô trên đường cố nhớ lại lời dạy của lão hồn dẫn, nhớ đến bốn chữ “tiểu tâm cẩn thận” mà lão thường nhắc hắn. Tự hắn mấy ngày gần đây đã muốn bỏ đi, như vậy số tiền này chuyển đi có thể không tồn tại

dưới danh nghĩa của hắn nữa. Hiện tại tài khoản ngân hàng đang dùng tên thật của hắn để đăng ký. Mà tương lai nếu như dịch nhân của Điền gia muốn đối phó với hắn, dựa vào thần thông quảng đại của chúng (điều này là khẳng định, loại cừu gia này như thế nào mà có thể làm cho Điền gia sợ hãi như thế chứ?), nếu quả muốn tìm kiếm hắn, sẽ không khó để tìm ra tài khoản ngân hàng của hắn, rồi từ đó mà tìm thấy hắn.

Nghĩ đến đó, Tiểu Lôi lại gắng mang tấm thân bệnh tật quay về nhà tìm tờ giấy chứng nhận giả mà hắn đã sớm chuẩn bị, tìm đến một ngân hàng để mở tài khoản, sau đó lại ôm chi phiếu đến ngân hàng này để chuyển tiền vào.

Đúng là một ngày bận rộn, sự đau đớn ở hông cơ hồ đều tê tê, lúc đó mới đến được ngân hàng. Mặc dù đau đến nỗi rớt mồ hôi lạnh, trong lòng vẫn có sự an ủi lớn.

Tối đến nằm ở nhà nghỉ ngơi, một mình đối diện với căn phòng trống không, trong lòng khó tránh việc nảy sinh một chút suy nghĩ viển vông, đặc biệt là nghĩ đến thân hình mỹ diệu của Điền Kha Nhi tiểu thư kia, lấy làm hối hận là ngày đó không có thêm có hội để sờ mó thêm vài lần nữa. Lại nghĩ tới vị hôn phu tương lai đầy thịt của Điền Kha Nhi là tên đồ con Lôi Hồng, một tên cao to cường tráng vậy mà lại có chứng sợ máu, không biết sau này trong ngày kết hôn nhìn thấy tân nương “lạc hồng”(rớt cái gì đó màu đỏ), thì có bị liệt dương không nhỉ?

Nghĩ đến điều đen tối đó, miệng hắn không nhin được, mím cười tà ác. Sau đó, lại nghĩ tới tiểu nữ Lâm San San, nói ra, cô ta còn lừa hắn hai nghìn tệ a. Chỉ là hiện tại Tiểu Lôi đã phát tài, hai nghìn tệ ít ỏi đó hắn sớm không để ý, trong lòng đối với Lâm San San cũng không có chút chán ghét nào nữa.

Nghĩ lung tung cả nửa ngày, Tiểu Lôi mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Lại nói đến đêm hôm nay, không gian đêm của thành phố tĩnh mịch. Ở thành phố duyên hải này, không khí so với những thành phố trong lục địa tốt hơn rất nhiều, cho nên cả bầu trời đầy sao lấp lánh.

Thời tiết nóng ẩm của mùa hạ bị gió biển mát mẻ thổi bay, trong thành phố khó khăn lắm mới chút cảm giác mát mẻ. Chỉ thấy từ hướng tây bắc trên bầu trời có một đạo lưu quang nhanh chóng xuất hiện ở đường chân trời, thu hút không ít nam nữ si tình trong cảnh “hoa tiền nguyệt hạ” xôn xao cầu nguyện.

“Ài, thế nhân ngu muội, đạo gia ta bất quá chỉ đang quay về nhà, các người muốn cầu xin làm môn hạ của ta sao?” Trên đám mây, Ngô Đạo Tử cước đạp trên một thanh cương kiếm, chính là đang ngự kiếm bay nhanh. Trên đỉnh đầu, một vầng trăng sáng, tựa hồ như có thể với tay tới, dưới chân là ánh đèn của vạn nhà.

Lần này quay về sư môn chúc thọ sư tôn, không thể thiếu việc uống ít rượu hầu tử của núi Nga My, đợi đến khi thọ khánh điển lễ xong xuôi, con người yêu rượu như mệnh Ngô Đạo Tử cũng khó tránh được có chút say sưa.

Mấy sư huynh đệ lạy bái sư tôn, sau khi làm cho chim thú chạy tán loạn, Ngô Đạo Tử lúc đó mới nhận được mấy câu dặn dò của sư phụ, vội vàng vàng rời Nga My sơn quay trở về.

Thân phận chân thực của Ngô Đạo Tử vốn là đệ tử một môn phái lâu đời trên núi Nga My, tương truyền môn phái này do tiên nhân lập nên, mà Ngô Đạo Tử chính là người tu luyện vô thượng huyền môn pháp thuật. Có điều môn quy của môn phái quái dị, môn hạ đệ tử không được cả ngày bế môn khổ tu, được giải thích là xuất thế nhập thế, đại đạo vô hình. Cho nên Ngô Đạo Tử bình thường căn bản đều ẩn cư trong thành phố tiêu dao tự tại mà thôi.

Môn phái của ông ta vốn là theo môn quy mà tứ tán, chúng đệ tử bình thường mười năm cũng không gặp nhau, lần này nhân sư tôn thọ đản, sư phụ lại mở miệng nói muốn chính thức cho phép mọi người thu nhận đệ tử đời thứ ba nhập môn. Trong lúc Ngô Đạo Tử uống rượu, mấy vị sư huynh đệ lập tức mang mấy đồ tôn mới thu nhận hồi môn thụ lễ. Ngô Đạo tử lúc đó mới vội vàng từ Nga My sơn quay về.

Ông ta một đêm trước ngự kiếm phi hành cả nghìn dặm, lúc này tửu ý bốc lên, trong lòng không nhin được sự đắc ý. Cái tên tiểu tử Tiểu Lôi kia mặc dù được mình “bồi dưỡng” thành một người kẻ lừa nhác y như mình, nhưng mà tư chất tuyệt đối không nghi ngờ là rất rất cao. Lần này nếu như có thể mang nó quay về núi, trước mặt sư tôn và chúng sư huynh đệ, mình cũng có được thể diện lớn lớn a.

Ông ta trong lòng đắc ý, phi kiếm dưới chân càng thêm xé gió phân mây, trong khoảnh khắc đã đến bên trên thành phố, tùy ý dừng trên mây, Ngô Đạo Tử mở đôi mắt còn mờ hơi rượu, đang xác định phương hướng chính xác, thì đột nhiên liếc mắt nhìn tinh tượng trên trời, lòng mảy mui lại.

“Bạch hổ hung sát tại thiên, đông phương có hồng sắc vân hà, chẳng lẽ đêm nay ở đây có vụ sát lục gì hay sao? Ngô Đạo Tử nghĩ thoáng qua, tự mình nói: “Hiếm khi, đạo gia ta hôm nay tâm tình rất tốt, nên giúp mấy người đáng thương này hóa giải huyết quang chi tai”.

Nói xong, ông ta bấm đốt tay tính toán, thu liễm thân hình, đi đến con đường trên đỉnh núi trong thành phố.

Hướng đó, dường như chính là nơi Tiểu Lô lưu lại hai ngày trước - Điền gia hào trạch!

13. Chương 14: Ngũ Hành Tông

Điền Chấn một thân hắc sắc kinh trang, trong tay cầm một thanh bảo kiếm, một loạt hắc y bảo vệ đứng bên, mỗi người trong tay đều cầm vũ khí, kỳ quái là, bọn họ không hề trang bị súng ống hiện đại.

Trong Điền gia nội trạch viện, hai nhóm người đang ở thế giằng co.

Điền Chấn vững vàng ngồi trên ghế, sắc mặt âm trầm, gã đầu trọc A Liệt đứng phía sau hắn, còn có gã đồ con Lô Hồng. Hai bên hơn mười tên thủ hạ đứng dàn hàng ngang.

Tuy vậy, đứng trước mặt Điền Chấn, chỉ có bốn người.

Bốn người này, một tên to cao lực lưỡng, so với Lô Hồng không kém gì, trên mặt thần tình dữ tợn, hung hãn, đầu bóng loáng, một sợi tóc cũng không có.

Một tên khác, người thấp lùn, thân cao không tới một mét sáu, giống như một trái banh, mặt luôn cười ngớ ngẩn, đôi mắt lảo liên, thỉnh thoảng lộ ra nét gian xảo.

Tên thứ ba và tên mập này hoàn toàn khác biệt, hắn vừa cao vừa gầy, phẳng phất giống như một cây tre khẳng khiu, khuôn mặt chỉ có da bọc xương, chẳng khác gì một khô lâu. Đặc biệt là một đôi tay gầy trơ xương giống như hai cái chân gà thật lớn.

Tên cuối cùng, lại là một tên trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt. Hắn mặc một bộ quần áo đen tuyền, mái tóc để dài, khuôn mặt nhìn qua quả thực còn thanh tú hơn nữ nhân. Nếu không phải trên mắt ẩn chứa ba phần sát khí và khi hắn mở miệng nói chuyện lộ ra giọng nói, sợ rằng người ta sẽ nghĩ hắn là nữ nhân.

“Điền Chấn, người đêm nay bày bố đại trận như vậy, có phải vì đối phó bốn người chúng ta?” Tên thanh niên sắc mặt tái nhợt thanh âm lạnh như một khối băng, hắn ôm vào lòng một thanh trường kiếm hình dáng hơi kỳ lạ, lạnh lùng nhìn Điền Chấn.

Mà mà tên thanh niên này rõ ràng là kẻ đứng đầu trong bốn người, những tên khác, một lực lưỡng một mập một ốm, giống như là chúng tinh cùng nguyệt (sao vây quanh mặt trăng) đứng bên cạnh hắn.

Điền Chấn sắc mặt ngưng trọng, mặc dù trước mặt tên thanh niên này sợ rằng tuổi còn không bằng phân nửa hắn, nhưng trong ánh mắt của hắn cũng không hề có ý khinh là. Hắn trầm giọng nói: “Lần này, chỉ có bốn người các ngươi thôi sao?”

Tên thanh niên nhìn chằm chằm Điền Chấn, khóe miệng nhếch lên, cười lạnh: “Làm sao vậy? Bốn người, người hiếm quá ít sao? Đợi chút nữa động thủ, người sẽ biết lợi hại.”

Điền Chấn ánh mắt ngưng lại ở thanh trường kiếm trong lòng tên thanh niên, chỉ cảm thấy thanh trường kiếm kỳ quái này mờ mờ tỏa ra một tia khí tức âm hàn tà ác, hắn sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Mấy ngày trước đây các ngươi ám toán tiểu nữ, nhất định là dùng thanh kiếm trong lòng người phải không?”

Thanh niên đó lắc đầu, lạnh lùng nói: “Nhiều lời vô ích, hôm nay chúng ta sẽ tỷ thí một chút, nếu người thua, phải đem quyền lợi tông chủ nhượng lại cho ta. Còn về nữ nhi của người, người đã có bổn sự cứu sống nàng, lại không hề tổn thương công lực, sau này vẫn có thể tìm ta trả thù.”

Điền Chấn hắc hắc cười lạnh vài tiếng, thở dài nói: “Tông chủ, tông chủ, hừ, một cái ghế tông chủ khiến cho các người khổ ải cũng đã hơn mười năm, già cũng điên cuồng, trẻ cũng điên cuồng như vậy!”

Thiếu niên sắc mặt không thay đổi, dùng bình tĩnh ngữ khí chậm rãi nói: “Điên cuồng sao? Tên của ta chính là Phong Cuồng.”

“Phong Cuồng Phong Cuồng” Điền Chấn mặc niệm cái tên này vài lần, đột nhiên ha ha cười to: “Hừ, cuồng vọng tiểu tử! Nếu là lão gia hỏa sư phụ người đến đây, ta còn sợ hấn vài phần, nhưng hôm nay tới là lũ nhóc con các người, vậy chớ có trách Điền Chấn ta khi dễ lũ tiểu bối các người!”

Phong Cuồng lẳng lặng nhìn Điền Chấn cười to, cũng không hề nói gì, chỉ đợi Điền Chấn cười dứt hẳn, hấn mới lạnh lùng nói một câu: “Người cười cái gì? Hừ, lão gia hỏa sư phụ trưởng thành thế, hôm nay ta đã có tư cách đứng ở chỗ này, tự nhiên là bốn sự của ta đã thắng được lão gia hỏa đó, có tư cách đại biểu phong môn cùng Điền môn các người đánh một trận. Người rõ ràng đoán được điểm này, lại cố ý dụng tiếng cười để che dấu sự bất an trong lòng sao?”

Phong Cuồng lắc đầu, nhìn Điền Chấn ánh mắt có chút khinh thường: “Hai mươi năm trước, vị trí tông chủ của Điền môn các người đã phải nhường lại, năm đó nếu không phải có dị nhân tương trợ, tên sư phụ phế vật của ta cũng có thể thắng được người. Bây giờ hai mươi năm ước định đã đến, cũng đã tới lúc Phong môn chúng ta làm tông chủ.”

Hắn chậm rãi rút ra thanh trường kiếm, dưới ánh nguyệt quang, kiếm phong chiếu rọi nguyệt sắc nhàn nhạt, tỏa ra nhiều điểm hàn quang, phảng phất giống như một hồ nước lấp lánh.

Trên lưỡi kiếm ẩn hiện một tia thanh khí lưu động, vừa mới xuất khỏi vỏ kiếm, đã lập tức tỏa ra một mảnh khí tức âm hàn!

Điền Chấn sắc mặt biến đổi, nhin không được bật thốt lên: “Các người đã luyện thành rồi!”

Phong Cuồng sắc mặt phảng phất như đang cười, hàn quang từ kiếm phong thượng phản xạ trên mặt, khiến cho nụ cười của hắn mang theo vài phần âm hàn: “Lão gia hỏa sư phụ của ta lao tâm khổ tứ suốt hai mươi năm, mới nghĩ thông suốt được một tầng, ta đã thắng được lão, lão tự nhiên đã không còn quyền luyện cuộc sống, dứt khoát dùng thân luyện kiếm, cuối cùng mới luyện thành thanh kiếm này. Điền Chấn, ta đã đáp ứng với lão, thanh kiếm này một khi ra khỏi vỏ, nhất định phải uống máu của người.”

Phong Cuồng quay ngược lưỡi kiếm, mũi kiếm chỉ vào mặt đất, thấp giọng nói: “Phong môn tà kiếm đã luyện thành, các người Điền môn còn có cái gì có thể dựa vào? Lần này cho dù các người lại mời đến cao nhân như thế nào, ta đều nắm chắc chém hấn dưới kiếm của ta.”

Điền Chấn sắc mặt âm trầm bất định, ánh mắt cũng chớp lên một tia sợ hãi, hấn rốt cục nghiêng răng, thấp giọng đạo: “Hảo! Cứ dựa theo quy củ tông môn, nếu các người có thể thắng được ta hai trận, vị trí tông chủ này, ta nhường lại cho người! Tông môn sản nghiệp hơn mười năm, cũng toàn bộ trả cho người! Ta mang theo Điền môn một nhà gia trẻ tìm một sơn thôn ẩn cư là được.”

Phong Cuồng nhìn Điền Chấn, hờ hững lắc lắc đầu, dụng ngữ khí quái dị ngữ nói: “Điền Chấn a Điền Chấn, người thật sự là ngốc vậy sao, hay quá mức thông minh muốn để lại hậu lộ cho mình? Người biết rõ nếu Phong môn ta đoạt được vị trí tông chủ, chuyện đầu tiên nhất định đem Điền môn các người giết hết!”

Những lời của hắn từng từ chậm rãi nói ra, trong thanh âm bình tĩnh lại hàm chứa oán độc và cừ hận vô tận, Điền Chấn nghe vậy trong lòng nhin không được lại phát lạnh, cơ thể cũng lui về phía sau một bước.

“Nhắm nhí, đánh trước nói sau!” Lôi Hồng đứng ở phía sau Điền Chấn đột nhiên kêu to, bước nhanh qua Điền Chấn đi đến giữa song phương.

Phong Cuồng nhìn gã khổng lồ Lôi Hồng đứng ở trước mặt mình phảng phất giống như thiết tháp, khoe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt, nhàn nhạt nói: “Hảo, vậy đánh đi.”

Bên này Điền Chấn cũng chần chừ hai phút, lui ra phía sau một bước, trầm giọng nói: “Cẩn thận.”

Lôi Hồng hít sâu một, đột nhiên toàn thân xương cốt kêu lên răng rắc, phảng phất như tiếng rang đậu không ngừng từ thân thể hắn truyền ra, chỉ thấy hấn đột nhiên vươn thẳng người, quần áo trên người lập tức xé

toạc, cơ thể phảng phất cường tráng như sanh thiết, gầm nhẹ: “Đến đây đi! Tên nào cùng Lôi gia gia của người độ sức một chút!”

Đối phương đứng bên cạnh Phong Cuồng một ồm một mạp một lực lưỡng ba người nhìn nhau, tên vừa lùn vừa mạp bước lên vài bước, trên mặt mang theo nụ cười quái dị: “Được rồi, ta lên cùng người tỷ thí.”

Lôi Hồng nhìn tên trước mặt này phảng phất giống như một trái bí đao, đối phương cho dù nhón chân sợ rằng vị tất có thể cao đến ngực mình, giống như mình tùy tiện một quyền đánh xuống đều có thể đập nát hẳn, không khỏi hừ một tiếng, quát: “Người tên gia hỏa này không được, để tên to cao này đánh với ta!”

Đại thủ giơ lên, chỉ vào đầu trọc to con không khác so với mình. Tên đầu trọc nét mặt lộ ra vẻ tức giận, đang muốn tiến lên, tên lùn mạp lại giành nói: “Đừng vội đừng vội, ta cùng người chơi một trận đã, nếu người có bốn sự đánh chết ta, lúc đó tìm hẩn cũng không muộn.”

Điền Chấn ở phía sau quát: “Lôi Hồng, đừng khinh địch!”

Lôi Hồng liếm môi, hừ một tiếng, cười lạnh nhìn trái bí đao trước mặt, quát: “Hảo! Bóp chết người trước, rồi bóp chết những tên khác khác!” Nói xong, đại thủ liền hướng trái bí đao chụp tới. Hẩn mặc dù lỗ mãng, nhưng vừa ra tay lại cũng thật nhạy bén dị thường.

Nhưng Lôi Hồng chỉ cảm thấy tay chụp vào khoảng không, nhìn lại thì thấy trái bí đao này đã biến mất.

Đang kinh ngạc, liền nghe thấy Điền Chấn ở phía sau quát: “Cẩn thận dưới chân!” Lôi Hồng lập tức cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt đất bằng phẳng, phảng phất ự đất chuyển động rất nhanh quanh thân mình. Hẩn đột nhiên thổ khí quát to một tiếng, khom người xuống, tung một quyền đánh xuống mặt đất.

“Oanh” một tiếng, chỉ người có mục quang linh mãnh mới có thể nhìn ra quyền của Lôi Hồng lúc đánh xuống, trên quyền đầu lại mang theo luồng khí xoáy ẩn hiện! Bãi cỏ bằng phẳng trong sân lập tức lõm xuống thành một cái hố to, nhưng ự đất này lại di chuyển cực kỳ nhanh chóng.

Phác!

Ự đất đã vòng ra phía sau Lôi Hồng, chỉ thấy đất cát tung bay, một bóng người từ mặt đất phóng lên, một cước vừa thô vừa ngắn đá mạnh về phía Lôi Hồng, Lôi Hồng hơi nghiêng người, giơ tay lên đỡ, tên lùn mạp lập tức mượn lực đạo bắn ngược về sau vài thước, đột nhiên lại tung người chui xuống đất biến mất!

Lôi Hồng trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, cẩn thận xem xét mặt đất chung quanh, lại thấy ự đất này thỉnh thoảng lại di chuyển chung quanh, hẩn cơ thể to lớn, nhưng tốc độ không hề chậm chạp, đột nhiên hét to một tiếng, phảng phất như một con báo giống vồ mồi, chỉ nghe thấy phanh phanh phanh phanh phanh liền tiếp tung trọng quyền đâm xuống mặt đất. Mặt đất bị hẩn khoan thành mấy cái hố sâu, nhưng ự đất này tốc độ còn nhanh hơn Lôi Hồng, Lôi Hồng dùng toàn lực lại chỉ có thể đánh hụt, hẩn tức giận liên tục la hét.

Điền Chấn đứng bên cạnh, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Lôi Hồng đứng giữa sân đang nổi trận lôi đình. Đối phương ba người còn lại sắc mặt vẫn bình tĩnh, duy nhất chỉ có tên Phong Cuồng thần tình hồ hững, tựa hồ căn bản không quan tâm đến trận đấu trong sân, hai mắt xạ ra hai đạo tử khí nhìn chăm chăm vào Điền Chấn.

Vài trăm thước trên bầu trời, Ngô Đạo Tử đang ngồi ở giữa không trung, dùng ẩn thân pháp, ngưng thần nhìn trận kịch chiến dưới mặt đất, vẻ mặt lão lộ ra vài phần hứng thú, trong miệng lẩm bẩm nói: “Di? Lại có thể là ‘Ngũ Hành Tông’ ‘Thổ Độn Thuật’..... thú vị a thú vị, chẳng lẽ đạo gia ta đêm nay lại có thể thấy được ‘Ngũ Hành Tông’ lưỡng môn đoạt vị tranh đấu? Ân, này tên hình như là Điền môn thì phải, mặc dù chỉ là môn phái thể tục, bất quá giống như cùng bốn môn còn có chút liên hệ, không lẽ đạo gia ta hôm nay còn phải giúp bọn họ một phen”

14. Chương 15: Lão Hổ Dẫn Đầu Pháp

Nhìn thấy tên bị thịt kia một lần nữa cố gắng bới đất chui lên, Lôi Hồng sớm đã chuẩn bị, nhìn cước của đối phương đá tới, hắt dút khoát không thèm chống đỡ, mà đánh ra một quyền về phía trước!

Lôi Hồng tin rằng dựa vào ngoại môn công phu của mình, một cước của quả bí đao này cũng không làm gì được mình, chỉ cần hắt ta trúng phải một quyền, Lôi Hồng tuyệt đối có thể cầm chắc biến hắt thành một quả bí đao nát bét!

Thế nhưng chỉ có Điền Chấn bỗng nhiên thấy cước của tên bị thịt kia giống như thoáng chớp động hàn quang! Ông ta giật mình, vội vàng kêu: “Lôi Hồng nhanh tránh ra!”

Đúng lúc này, một thân ảnh màu xanh từ trên trời rơi xuống, giống như là một trận gió lướt qua người Lôi Hồng, hắt chỉ cảm thấy một luồng đại khí lực bỗng nhiên kéo mình đi, thân hình bất giác ngã qua một bên. Tên mập lùn kia cũng cảm giác hai chân tê tê đã bị người khác giữ chặt, hắt ta phản ứng cực nhanh, lập tức dùng lực kéo quần của mình.

Kêu to một tiếng, thân hình hắt ta đã bắn ra sau, lui ra ngoài xa mấy thước, đứng vững trên mặt đất.

Ngô Đạo Tử đứng ngay tại chỗ, trên người giống như được bao phủ bởi một tầng kim quang, nhìn lại thứ chụp được trong tay, dường như có chút bất ngờ, trong tay không ngờ là một cái quần, chỉ là trên ống quần này được gắn một vòng lưỡi dao nhỏ bằng kim loại, trên lưỡi ắt ắt lam sắc, hiển nhiên là đã được tẩm chất độc.

Ngô Đạo Tử lông mày dưng dưng, quát lớn: “Giỏi cho Phong môn của Ngũ hành tông, lời đồn các người thủ đoạn nham hiểm, hành sự tà dị, hôm nay ta thấy quả nhiên không sai! Ngũ hành tông các người mặc dù là thế tục môn phái, nhưng cũng coi là đạo hữu của tu sĩ chúng ta, lại có thể dùng loại pháp thuật độc địa này!”

Ông ta khua tay một vòng, cái vòng dao kim loại trên ống quần lập tức vỡ nát rơi xuống mặt đất.

Điền Chấn nhìn thấy Ngô Đạo Tử từ trên trời hạ xuống, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, bất giác nhớ lại trước đây được kể rằng bản môn trong một lần tranh đoạt chức môn chủ đã từng được thế ngoại cao nhân tương trợ, không ngờ hôm nay bản thân lại may mắn gặp được.

Ông ta không dám chần chừ, cung cung kính kính khom người, nghiêm mặt nói: “Vị tiên sinh này không biết là cao nhân tiền bối ở phương nào?”

Ngô Đạo Tử gật gù đầu, mỉm cười nói: “Các hạ chính là Tông chủ Ngũ hành tông Điền môn đúng không, ta với quý môn có chút hương hỏa phân tình, hôm nay cũng là trên đường qua đây vừa lúc gặp phải sự tình này mà thôi”.

Điền Chấn nhìn lên nhìn xuống đánh giá Ngô Đạo Tử, chỉ là lúc này Ngô Đạo Tử toàn thân được bao phủ bởi kim quang, người ngoài căn bản nhìn không rõ diện mạo với dáng người của ông ta, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một nhân hình đứng trong vòng kim quang.

Ngô Đạo Tử nói xong câu này, quay qua mấy người Phong Cuồng quát lớn: “Sự tình của Ngũ hành môn, căn bản không cần ngoại nhân chúng ta nhúng tay vào, nhưng mà Phong môn các người hành sự tà dị, sớm đã bị trục xuất khỏi Ngũ hành môn, việc này sớm được phán xét rồi. Hôm nay các người đã đến quấy phá Điền môn, vậy đừng trách đạo gia ta ra tay”.

Phong Cuồng im lặng một lúc, lẳng lặng quan sát Ngô Đạo Tử, hơi nhíu mày, quay qua một người cao gầy bên cạnh nói: “Người thử đấu với hắt xem sao”.

Tên gầy ồm bước lên trước một bước, lạnh lùng quát: “Giả thần giả quỷ! Lão tử đến vạch trần mách lới của người!”

Nói xong, hắt ta hai chân xuống tấn đứng tại chỗ, lấy từ trong ngực ra một vốc hạt tròn màu đen rải trên mặt đất, trong miệng âm thầm niệm khẩu quyết, trong chốc lát, đã cảm thấy từng trận âm phong mang theo một luồng hắc khí từ trên mặt đất bốc lên, hình thành một cái gì đó giống như một đám nhân ảnh vậy,

phiêu dạt một hồi, dần dần lộ ra một khuôn mặt hung ác, mặt mũi dữ tợn, hướng về Ngô Đạo Tử giương nanh múa vuốt.

Ngô Đạo Tử cười lạnh một tiếng: “Hừ, xem ra Phong môn quả nhiên hành sự tà ác, không chịu khó tu luyện bí thuật ngũ hành vốn là sở trường của Ngũ hành tông các ngươi, mà lại tu luyện cái thứ tà môn ngoại đạo thể này! Một chút mảnh khốe triệu tập địa hồn thể này, cũng dám trước mặt Ngô... cũng dám thi triển trước mặt đạo gia nhà ngươi!”

Chỉ thấy đám hắc khí bao quanh trên thân của đám địa quỷ mặt mày hung ác, nổi lên từng hồi gào rít mãnh liệt, móng vuốt chúng mọc dài ra, cho dù là bọn người đứng bên phía Điền Chấn, cũng cảm giác trong lòng phát lạnh.

Ngô Đạo Tử lẳng lặng nhìn lũ địa quỷ đang gây sức ép lên mình, lấy từ trong ngực ra hai hình người bằng giấy, đặt vào lòng bàn tay niệm động chú ngữ, ngón tay giương lên, hô một tiếng: “Nhập!”

Chỉ thấy hai người giấy kia bay xuống mặt đất, hô một tiếng, tỏa ra hai luồng kim quang, lập tức biến hóa thành hai kim giáp môn thần tay cầm đao kiếm! Hai vị môn thần vừa nhìn thấy địa quỷ trước mặt, lập tức hét lớn một tiếng, bỏ nhào về phía trước, một trận kim quang tỏa ra bốn phía, đánh cho mấy tên địa quỷ kia chạy tối tăm mặt mũi, phàm là địa quỷ bị môn thần đánh trúng, tức khắc gào lên một tiếng đau thương, hóa thành một làn khói đen tiêu tán mất.

Ngô Đạo Tử cười tít cả mắt nhìn mấy tên địa quỷ trước mặt đang hồn phi phách tán, trong tay bắn ra một đạo kim quang, thân thể hai môn thần kia nhất động, kim quang thu lại, một lần nữa biến thành hai hình nhân giấy. Ngô Đạo Tử vung tay áo, hai hình nhân giấy kia liền bay trở lại tay ông ta.

“Thế nào? Tiểu gia hỏa Phong môn, còn có bản sự gì nữa không?” Ngô Đạo Tử bất giác vân vê cằm, cười nói: “Việc đuổi ma trấn ác như thế này, đạo gia ta giỏi nhất”.

Phong Cuồng ngăn cản tên gầy như cây sậy đang muốn động thủ tiếp, hắn ta lẳng lặng nhìn Ngô Đạo Tử hai cái, trầm giọng nói: “Các hạ pháp thuật cao cường, không biết là cao nhân của môn phái nào?”

Ngô Đạo Tử lắc lắc đầu nói: “Lão gia ta thuộc phái nào, nói ra ngươi cũng không biết. Hà tất phải hỏi? Tiểu tử ngươi còn không đi đi, đợi sau 20 năm, lại cho đồ đệ của ngươi đến, hừm, các ngươi tu hành thứ tà môn ngoại đạo, khẳng định là tuổi thọ không dài a”.

Phong Cuồng đột nhiên cười lớn mấy tiếng, giơ kiếm chỉ vào Ngô Đạo Tử, lạnh lùng nói: “Ngươi pháp thuật mặc dù lợi hại, ta cũng vị tất đã sợ ngươi! Ta hôm nay ở đây, trừ phi ngươi thắng ta, còn không, tính mạng của Điền môn, tối nay ta nhất định lấy!”

Nói xong, hắn ta căn bản không đợi Ngô Đạo Tử trả lời, miệng khẽ hô một tiếng, trường kiếm trong tay như độc xà bắn ra. Cây kiếm này giống như có sinh mệnh vậy, trên mũi kiếm có thanh khí lưu chuyển, một tia hàn khí âm tà liền bức tới Ngô Đạo Tử.

Ngô Đạo Tử “Í” một tiếng, cả người bay về sau mấy bước, miệng kinh ngạc nói: “Các ngươi quả nhiên luyện thành thứ này?”

Điền Chấn ở phía sau nóng ruột theo dõi, không nhịn được hét lớn: “Tiên sinh cẩn thận, đây là cấm bảo của Phong môn bọn chúng, vô cùng tà độc, nếu như bị dính một kiếm, sợ rằng...”

Ông ta còn chưa nói xong, Ngô Đạo Tử đã cười lạnh hắc hắc hai tiếng, quát lớn: “Kiếm là lợi kiếm, nhưng cần phải xem ở trong tay ai!” Nói xong, há to miệng, dưới đầu lưỡi thò ra một thiết kiếm nhỏ nhỏ chỉ dài mấy phân.

ông ta cầm thiết kiếm đó trong tay, giống như là một món đồ chơi của trẻ sơ sinh vậy, Ngô Đạo Tử nhẹ nhàng cười, âm thầm niệm mấy câu tâm quyết, một đạo kim sắc thoáng qua trong tay, một cây thanh phong trường kiếm dài ba xích đã nằm trong tay ông ta.

“Thứ kiếm của đạo gia nhà ngươi!” Ngô Đạo Tử cười ha ha, bàn tay thả lỏng, hét lớn: “Đi!”

Kiếm của Ngô Đạo Tử hóa thành một đạo kim quang, chém về phía Phong Cuồng, hắn cũng không né tránh, hoành ngang kiếm mà đỡ.

Chỉ nghe thấy một tràng âm thanh trong trẻo “Đinh! Đinh! Đinh!” vang lên.

Ngô Đạo Tử nhàn rỗi đứng nguyên tại chỗ, mỉm cười nhìn Phong Cuồng, trong miệng âm thầm niệm ra từng đoạn khẩu quyết, ngón tay không ngừng co duỗi, điều khiển thanh phi kiếm đằng xa bay lên bay xuống, thỉnh thoảng lại chém xuống vài nhát, công kích Phong Cuồng một trận mãnh liệt. Tốc độ ngày càng nhanh, dần dần dùng mắt thường cũng không thể nhìn thấy, chỉ thấy đạo đạo kim quang bay qua bay lại rất nhanh xung quanh người Phong Cuồng. Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kim loại va chạm lạnh lạnh.

Thân hình Phong Cuồng kia như quỷ mỵ nhẹ nhàng phiêu dật, giống như là không có lấy nửa phần sức lực, cho dù phi kiếm của Ngô Đạo Tử nhanh như thế nào, động tác của hắn ta cũng không hề chậm chạp, trường kiếm kì lạ trong tay mang theo đạo đạo hàn khí, nhẹ nhàng hóa giải thể tấn công cuộn cuộn như mưa rơi xuống đất của phi kiếm.

Dần dần, Ngô Đạo Tử sắc mặt lộ ra mấy phần kì quái, ông ta đột nhiên nhảy lên, kêu to một tiếng “Ái chà, không tốt!”, đúng lúc đó phi kiếm của Ngô Đạo Tử cũng phát ra một tiếng kêu, sắc mặt ông ta cũng có chút biến hóa, gấp gáp khua tay áo, trường kiếm bay về trong tay ông ta, phóng mắt nhìn, nộ khí không nhìn được bốc lên.

Hóa ra là trên mũi kiếm của thanh trường kiếm đã chi chút xuất hiện vô số vết nứt mẻ, Ngô Đạo Tử trong lòng đau xót, thanh trường kiếm này mặc dù không phải là thượng phẩm, nhưng mà đã theo mình bao nhiêu năm, lúc mới tu luyện cũng không dễ dàng, không ngờ hôm nay suýt bị địch nhân chém gãy. Nhìn trường kiếm bị phá hủy đến thế này, muốn khôi phục lại sợ rằng phải rất mất công.

Ngô Đạo Tử nộ khí bùng phát, không nhìn được buột miệng chửi một câu: “Ta chửi tổ tông nhà ngươi! Đạo gia trong lòng vốn nhân từ, muốn đuổi ngươi đi là được rồi, cái tên tiểu vương bát đản nhà ngươi không biết thế nào là tốt xấu! Xem lão tử đập nát trứng dái nhà ngươi!!”

Ông ta lần này cực kì tức giận, hình tượng cao nhân thế ngoại đạo mạo cao ngạo ban đầu lập tức bị sụp đổ, mắt nhìn vị “cao nhân” nhảy dựng thở hổn hển, trong miệng phát ra mấy lời “ô ngôn uế ngữ” thô bỉ không chịu nổi của phường chợ búa, Điền Chấn dĩ nhiên là kinh ngạc đến ngẩn cả người, mà ngay cả Phong Cuồng kia cũng ngờ ngợ ngắc ngắc.

Ngô Đạo Tử đêm nay vốn là muốn quay về đưa Tiểu Lôi về núi ra mắt, không ngờ gặp phải sự tình như thế này, lại còn lỗ vốn một thanh bội kiếm theo mình nhiều năm, lúc này trong lòng tà hỏa trở nên lợi hại hơn bất cứ thứ gì. Ông ta hô một tiếng bay cao lên mấy thước, một đạo kim quang từ trong người tỏa ra, chỉ thấy trong miệng ông ta một mặt lăm lăm cái gì đó, một tay giơ ra, lòng bàn tay dán một đạo đạo gia linh phù hoàng sắc!

“Tiểu vương bát đản, xem chương tâm lôi của lão tử!!”

Đêm hè đang yên tĩnh, trên bầu trời đột nhiên truyền đến trận trận âm vang, sau đó trong thành phố rất nhiều thị dân đều tận mắt nhìn thấy một cảnh tượng kì dị!

Giữa trời một loạt tia chớp từ trên không trung xuất hiện, mạnh mẽ nhắm vào trên đỉnh núi bên cạnh thành phố...

Mà Tiểu Lôi lúc đó đang nằm mơ ngủ, trong mơ lật qua lật lại, luôn hiện lên tiểu mỹ nhân Điền gia sắc mặt kinh hoàng, nửa thân trên xích lỏa...

15. Chương 16: Nhập Môn Của Ta, Sống Chết Cũng Chớ Có Trách

Miệng vết thương trên mông tựa hồ đã tốt hơn rất nhiều, đã không còn đau nữa, chỉ là có chút cảm giác như bị kiến bò vậy. Xem ra chút được hoàn mà lão thần côn trong nhà kia phối chế đúng là rất hữu hiệu.

Vô cùng cẩn thận bò dậy, hắn rửa mặt qua một lần, tiếp đó bật ti vi và chuyển đến kênh bản tin buổi sáng.

À, dường có hiểu nhầm, Tiểu Lôi tịnh không phải cái loại người thích quan tâm đến bản tin về đời sống dân sinh hay là quốc gia đại sự. Chỉ bất quá nữ nhân dẫn chương trình bản tin buổi sáng của đài truyền hình

đó thật sự rất giống vị nữ minh tinh AV của Nhật Bản mà Tiểu Lôi thích, đặc biệt là song phong vô cùng quyến rũ được bó chặt dưới bộ đồng phục.....

Ồ, liếm liếm mép, Tiểu Lôi đã xuất thần tập trung vào tân văn tiểu thư(cô dẫn chương trình) bên trong chiếc ti vi. Vị mỹ nữ đang hướng về nhân dân toàn thành phố mà nói về hành tung của các vị lãnh đạo lớn trên thế giới ngày hôm qua.....Đôi tai trên cơ thể Tiểu Lôi giống như đang trong giai đoạn bãi công, toàn bộ tinh thần hẳn đều đang tập trung nhìn chăm chăm vào bộ ngực mỹ nhân trong ti vi.

“Rút cục là bên trái to hơn một chút, hay là bên phải kia nhĩ.....Mẹ nó, bây giờ lão tử có hai mươi triệu, bỏ ra một chút mà bao nuôi nàng, đưa lên trên giường rồi sẽ tử mĩ nghiên cứu tiếp”

Cuối cùng tiếng động từ lo vi ba vang lên đã cắt đứt nghiên cứu của hắn. Cầm bát mỳ trong tay Tiểu Lôi không khỏi thở dài, tốt xấu gì lão tử bây giờ cũng có gia sản hai mươi triệu rồi. Sáng sớm ngủ dậy đến một bát vi cá cũng chẳng có.....”

Đúng vào lúc này, hắn vừa đi ra khỏi cửa phòng bếp, ngẩng đầu lên nhìn thấy một khuôn mặt đen xì, một đôi mắt giống hệt như mắt cá chết đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Hứ! Yêu quái phương nào!” Tiểu Lôi lập tức la lên một tiếng sắc nhọn theo phản xạ, bát mỳ trong tay thuận thể ném qua, thân hình nhảy bật về phía sau, đứng theo một tư thế phòng ngự.

“Người, thúc thúc của người đây!” Kẻ có đôi mắt cá chết đó lộ ra vẻ phẫn nộ.

Ngô Đạo Tử không biết đã chạy trở lại từ lúc nào, chỉ là bộ dạng của hắn hiện giờ đúng là có chút tả tơi, cả người giống như vừa từ biển lửa chạy ra, một thân hắn phục bị thiêu cháy gần hết không nói, nhưng khuôn mặt đã bị đốt cho đen xì, đầu tóc tán loạn, lại còn tỏa ra mùi khét khét.

Tiểu Lô trừng trừng đôi mắt tròn xoe nhìn vào Ngô Đạo Tử, ngớ ngẩn nhím nhắm đủ năm giây mới nhận ra được, hắn kinh hô: “Tên đen xì nhà người! Lão gia hỏa, sáng sớm tinh mơ thế này sao người lại có bộ dạng đó? Định đóng vai cương thi hả? Không phải ông đang ra ngoài vân du sao?”

Ngô Đạo Tử không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng nói của vị tân văn tiểu thư xinh đẹp quyến rũ kia có dáng vẻ giống minh tinh AV của Nhật Bản kia truyền đến.

“Đêm qua thành phố ta đã xảy ra một hiện tượng khí tượng kì quan, ước chừng vào lúc trời rạng sáng bầu trời đột nhiên phóng xuống sấm chớp liên hoàn, có mấy trăm thị dân đã được nhìn thấy kỳ quan này của tự nhiên, họ còn dùng điện thoại và máy Digital Video quay được, phần sau xin hãy xem ký giả bản đài phát hình.”

Bên trong ti vi xuất hiện một vài hình ảnh mơ hồ, độ phân giải của những hình ảnh này tịnh không cao, ngoài ra còn chớp giật mạnh mẽ. Chỉ nhìn thấy dưới bóng đêm đen, đột nhiên bầu trời phóng xuống một dải sấm chớp liên tiếp, nương theo tiếng sấm oành oành, bên ngoài còn truyền ra một vài tiếng kinh hô của những thị dân.

Tiểu Lôi nhìn chăm chăm vào ti vi, hắn tự nhiên liếc mắt cái là nhìn ra ngay, kia tuyệt đối không phải là cái “đại tự nhiên kỳ quan” rắc rối gì đó. Hắn quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Ngô Đạo Tử, lưỡi như cứng lại nói: “Lão gia hỏa, ông, ông, ông không phải là bị lôi điện phóng cho thành ra thế này chứ?”

Ngô Đạo Tử đã vội vội vàng vàng cởi đám y phục đã bị thiêu cháy của mình xuống vứt vào thùng rác. Tiếp đó lão lao vào bếp, đưa đầu xuống dưới cái vòi nước mà rửa, trong miệng còn vang ra những lời chửi hàm hồ không rõ ràng: “Lão tử thực là hỏng cả não rồi, tiểu tử đó rõ ràng là người của Ngũ Hành tông, cái mà Ngũ Hành tông bọn chúng am hiểu nhất rõ ràng là ‘Ngũ Hành Chánh Lôi thuật’, vậy mà ta còn phóng lôi trước mặt người ta, ai.....”

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy hôm nay Ngô Đạo Tử đúng là có chút quỷ dị, đầu tiên là độ nhiên vô thanh vô tức xuất hiện trong bếp.....

Ân, lên nhìn cửa phòng một cái, cửa đang đóng!

“Lão gia hỏa!” Tiểu Lôi trong lòng phát lạnh, miệng hắn thốt lên: “Không phải là ở bên ngoài bị người ta giết rồi, hồn phách mới chạy về nhà chứ?”

“Hồn cái đầu quỷ nhà ngươi!” Ngô Đạo Tử lắc lắc cái đầu ướt mẹp, rửa xong cái đầu bị thiêu cháy, hấn hung hăng gõ đầu Tiểu Lôi một cái rồi chửi: “Tốt xấu gì ta cũng nuôi người mười tám năm, dám trù ẻo ta chết sao?”

Trên đầu bị gõ rất đau, bất quá vậy ít nhất cũng chứng minh được lão gia hỏa này là người chứ không phải quỷ. Nhìn những thương tích trên mặt và người Ngô Đạo Tử, Tiểu Lôi vội vàng chạy vào trong lấy thuốc ra giúp ông ta bằng bó.

Ngô Đạo Tử đau đến phải kêu lên liên tục, miệng ông ta không ngừng mắng lớn: “Tên tiểu hồn đản Ngũ Hành tông nhà ngươi thật giảo hoạt, đã thấy lão tử dẫn phát lôi điện trong chưởng tâm ra mà còn cố ý không ngăn cản, nếu không phải lão tử phản ứng nhanh thì chỉ sợ đã phải chịu thiệt thòi lớn rồi.

Tiểu Lôi vừa cẩn thận đem dược cao băng bó lên đầu lão hồn đản, vừa cẩn thận hỏi: “Cái gì mà tiểu hồn đản? Rút cục là vì sao ông lại bị biến thành bộ dạng này hả? Còn cái gì ‘Ngũ Hành tông’ mà ông nói là thứ đồ gì vậy? Còn cái gì mà ‘Ngũ Hành Chánh Lôi thuật’ nữa, tất cả có ý gì vậy?”

“Ân.....” Ngô Đạo Tử nghe xong thì không mắng nữa, ông ta thở dài: “Ta cũng là nhất thời hưng phấn, tự nhiên hứng khởi xen vào chuyện người ta, nhìn thấy có một vài người dùng tà pháp khi phạm nhân cho nên ta mới xuất thủ quản giáo chúng một chút, ai biết.....”

Ngô Đạo Tử hùng hùng hổ hổ đem chuyện hôm qua kể ra một lượt, nói đến đoạn cuối, do hấn tức giận phóng ra một cái linh chú chưởng tâm lôi, kết quả là tên diên của Ngũ Hành môn đó lại dùng “Dẫn Lôi thuật” của Ngũ Hành tông, đem đạo lôi điện đó phóng trở lại Ngô Đạo Tử.

Còn may mà Ngô Đạo Tử cũng có chút đạo hạnh, tuy bị đánh cho trở tay không kịp nhưng cũng không phải chịu thiệt thòi lớn.

Tiểu Lôi nghe đến xuất thần, trong lòng hấn lại như nhảy loạn lên, hấn đem đôi mắt vô cùng ngạc nhiên mà nhìn vào Ngô Đạo tử đang vừa nói mà nước bọt vừa bắn ra ầm ầm.

Lão gia này bình thời nhiều nhất chỉ là lưỡi một chút, tính tình cũng chỉ hơi có chút vô sỉ mà thôi. Cho dù ông ta cũng có một chút phép thuật thần thông, nhưng hình như cũng không lợi hại như ông ta vừa nói chứ?”

Phi kiếm? Chưởng tâm lôi? Ngự kiếm thuật?

Lão gia hỏa này không phải đã xem lên tiên hiệp tu chân tiểu thuyết trong máy tính của ta chứ?

Khó khăn lắm mới đợi được lão gia hỏa này ngưng lời hít thở, Tiểu Lôi vô cùng cẩn thận hỏi một câu: “Tên tiểu tử đó đánh lên lão nhân gia ngài như vậy, lẽ nào hấn cứ thế mà chạy mất sao?”

Hấn hôm nay mới biết được thần thông của Ngô Đạo Tử, trong lòng cũng có chút tự lự, động tác băng bó thuốc cũng ngưng lại, cũng không dám kêu mấy tiếng “lão gia hỏa” “lão hồn đản” để gọi Ngô Đạo Tử nữa mà cung cung kính kính xưng hô “lão nhân gia ngài”.

Ngô Đạo Tử có vẻ như không chú ý gì đến sự thay đổi thái độ của Tiểu Lôi, mà ông ta dương lên, cười nói: “Ha, tên tiểu hồn đản đó, đã dám ám toán lão tử, lão tử tự nhiên không thể tha cho hấn rồi! Ngũ Hành môn bọn chúng am hiểu dẫn lôi, nhưng tên tiểu tử đó trẻ tuổi, có được bao nhiêu đạo hạnh chứ? Chưởng tâm lôi mà lão tử dẫn phát cũng dễ bị khống chế vậy sao? Hấn đạo hạnh không đủ, tuy đánh lên được lão tử, nhưng cũng đã bị thổ huyết đương trường và được thủ hạ của hấn cứu đi rồi. Tên tiểu tử Phong môn tuy có chút lợi hại, nhưng với vết thương này, phỏng chừng không có năm ba tháng thì đừng hòng hồi phục được nguyên khí!”

Biểu tình trên mặt Tiểu Lôi càng ngày càng quái dị, hấn cảm thấy mấy lời mà lão hồn đản nói hôm nay đều là không thể tưởng tượng nổi, chắc không phải là đi ra ngoài bị lôi điện đánh cho ngốc nghếch rồi chứ?

Trong lòng hấn chợt động, hấn thử thăm dò: “Đem qua lão nhân gia ngài đã gặp phải người của hai bang phái, người nói cái gì mà Phong môn, Diên môn đó, người tự nhiên là giúp Diên môn đánh Phong môn rồi, Diên môn đó nằm ở Phú Nhân khu trên đỉnh núi.....lẽ nào cái người nói là.....”

“Ân, nếu không nhầm, hình như đó chính là Diên gia rất có tiền có thế thì phải.”

Trong lòng Tiểu Lôi cảm thấy khiếp sợ.

Đó đã là Diên gia, vậy thì không sai rồi! Diên gia có thù địch lợi hại, Tiểu Lôi cũng biết rõ. Cứ theo đó mà suy xuống, nhưng lời Ngô Đạo Tử nói hôm nay không phải là diên mà là lời thật rồi!

Hắn vừa nghĩ đến đây, lại đột nhiên nhìn thấy Ngô Đạo Tử đưa đầu qua, sắc mặt giống như cười mà không phải cười nhìn mình, trong lòng hắn không khỏi sinh ra sợ hãi.

“Tiểu tử, có phải ngươi cho rằng hôm nay thúc thúc ngươi phát điên nên nói xằng không?” Ngô Đạo Tử mỉm cười một chút rồi lắc đầu nói: “Nói nhiều như vậy, trong lòng ngươi nhất định đang rất nghi hoặc rồi. Bất quá hôm nay lão tử vội vã trở về đây chính là vì chuyện của ngươi....Ân, ngươi theo ta đến đây!”

Nói xong, lão hồn dẫn đường dậy, chuyển thân đi về hướng phòng mình. Tiểu Lôi mơ mơ màng màng theo sau. Vừa đi vào cửa, lão hồn dẫn đột nhiên quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, ông ta nhẹ nhàng nói một câu: “Nhập môn của ta, sống chết cũng chớ có trách!”

16. Chương 17: Tiêu Dao Phái

Đến lúc đó mới cung cung kính kính đặt bài vị lên trên đầu giường, khom người đập đầu bái lạy một cái, rồi quay lại nhìn Tiểu Lôi đang đứng trước cửa, cười nói: “Tiểu tử, còn không vào đi?”

Tiểu Lôi tuy ngổ ngược, dù sao thì trước mặt cũng là người nuôi dưỡng mình từ nhỏ Ngô Đạo Tử lão hồn dẫn, trong lòng cũng không thắc mắc gì, bước lại gần hỏi: “Bài vị này là cái gì vậy?”

Ngô Đạo Tử lườm hắn một cái, nói: “Đây là bài vị của Tổ sư gia!”

Tiểu Lôi kinh ngạc hỏi: “Tổ sư gia? Ông không phải nói rằng chúng ta là môn hạ của Gia Cát sao, Tổ sư gia chính là Gia Cát Khổng Minh Ngọa Long tiên sinh mà”.

Ngô Đạo Tử lắc lắc đầu, hạ giọng nói: “Không phải vậy, không phải vậy, lão tử chẳng qua là nhập thế tu hành, danh tự Gia Cát môn bất quá là mượn da hổ làm đại kỳ. Gia Cát môn gì đó trên thế gian, không chừng chỉ là một nhóm giang hồ phiến tử phong thủy tiên sinh mà thôi”.

Tiểu Lôi nghe xong lập tức không nhịn được chửi mắng: “Giỏi cho tên Ngô Đạo Tử nhà ngươi! Lừa ta, nói cái gì mà chúng ta là Gia Cát môn hạ! Bao nhiêu năm nay lão tử đập đầu bái lạy cái bài vị của Gia Cát Khổng Minh mấy trăm lần! Ngươi hôm nay lại nói với ta, vị tổ sư gia kia là giả?”

Ngô Đạo Tử cười hi hi nói: “Ngươi khẩu đầu là việc của ngươi, mà ngươi đã thấy ta khẩu đầu trước bài vị của Gia Cát Khổng Minh lúc nào chưa?”

Tiểu Lôi tức thì ngắc ngứ, nghĩ lại một lúc, bao nhiêu năm nay, Ngô Đạo Tử đích xác không có chuyện khẩu đầu “Gia Cát tổ sư gia” gì đó, trong lời nói cũng không có chút nào cung kính. Đúng là hắn đã bị lão hồn dẫn lừa gạt, thực sự coi Gia Cát Lượng là tổ sư gia của mình, miệng suốt ngày nhắc đến danh tự của tổ sư gia.

Nhìn thấy trên mặt Tiểu Lôi từ chỗ cáu gắt có phần chuyển thành tức giận, Ngô Đạo Tử vội vàng cười, nói: “Tiểu Lôi không cần phải tức giận ta, thúc thúc của ngươi mặc dù có chút không đúng với ngươi, ngươi nghĩ xem thế gian đoán mệnh tiên sinh phong thủy đại sư nhiều như vậy, có mấy người thực có bản sự? Đa số bất quá là giang hồ phiến tử. Nhưng mà bao nhiêu năm nay, ta quả thực đã dạy cho ngươi không ít bản lĩnh a. Mà khi ngươi còn nhỏ, ta đã phải hao phí công lực giúp ngươi khai thiên nhân , dẫn thông lục thức, còn giúp ngươi hấp thu thiên địa linh khí. Bao nhiêu năm nay ngươi lớn lên mà vô bệnh vô tai. Thúc thúc của ngươi cũng tính là đối tốt với ngươi rồi a?”

Tiểu Lôi hồi tưởng lại, hắn đến nay đã 18 tuổi, quả thực là từ nhỏ đến giờ không có chút bệnh tật nào, trong lòng đối với lão hồn dẫn có phần cảm kích.

Ngô Đạo Tử than một tiếng: “Ta vốn tưởng còn mấy năm nữa, ai mà biết hiện nay xem ra phải sớm một chút”. Ông ta chỉnh lại y phục cho nghiêm chỉnh, nhìn qua Tiểu Lôi, nghiêm túc nói: “Ngươi qua đây!”.

Tiểu Lôi tiến lại, Ngô Đạo Tử hạ giọng nói: “Quý xuống!”

Nhìn thấy Tiểu Lôi quý bên cạnh mình, Ngô Đạo Tử mãi ý gật đầu, suy nghĩ qua qua trong giây lát, mới nói: “Hôm nay ta có mấy chuyện muốn nói với người, nghe xong, trong lòng sẽ thấy rõ ràng hơn”.

Giọng rõ ràng, Ngô Đạo Tử trầm ngâm giây lát, chậm rãi nói: “Tiểu Lôi, kỳ thực, ta không phải là thúc thúc của người”.

“Cái gì?” Tiểu Lôi lập tức giật nảy người, bất giác lùi lại một bên, biểu tình trên mặt ác hàn, khẩn trương nói: “Ông.. ..ông không thể làm giống với loại tình tiết nhảm chán trên ti vi, nói cái gì mà ta là nhi tử của ông?”

“Con mẹ nhà người!”. Ngô Đạo Tử lập tức đại nộ nói: “Nói linh tinh cái gì! Ta trước giờ chưa cưới vợ thì lấy đâu ra nhi tử! Ta nói ta không phải là thúc thúc của người, ý là, giữa ta với người không có quan hệ máu mủ gì cả!”.

Tiểu Lôi lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, trợn mắt nói: “Ông mà nói ta là nhi tử của ông, ta cũng không tin! Di truyền học có thể chứng minh điều này, ta là ngọc thụ lâm phong, loại phẩm chất như thế này ước chừng ông cũng không sinh ra được”.

Ngô Đạo Tử lỗ mũi đều bốc khói, quát lên: “Hừm! Tiểu tử câm miệng!” Ngay một lúc, nghiêm khắc nhìn Tiểu Lôi, rồi nói tiếp: “Thân thể của người ta tuyệt không lừa người, chỉ là năm xưa ta vừa khéo đi qua bệnh viện, coi như người và ta có duyên, lại nhìn thấy người đáng yêu, thấy thiên chất của người thông minh, cho nên nhất thời phát sinh thiện tâm, mạo nhận là thân thuộc của người, thu dưỡng người”.

Tiểu Lôi lúc này trầm mặc một lúc, sắc mặt có chút ngưng trọng: “Ông..... ông thực sự không phải là thúc thúc của ta? Ông cũng không phải là thân thích của ta? Ta chỉ được ông nhận về nuôi dưỡng?”

Ngô Đạo Tử nhìn thấy sắc mặt Tiểu Lôi kỳ quái, trong lòng nổi lên mấy phần thương xót, nghĩ đến hài tử này từ nhỏ vô phụ vô mẫu, trước giờ coi mình là người thân duy nhất. Hôm nay nói với nó chuyện này, hóa ra người thân duy nhất này là giả, chỉ sợ nó trong lòng nhất định có phần thương cảm khó tiếp nhận.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng sinh ra mấy phần thương xót, không kìm được đưa tay ra xoa xoa trên đầu của Tiểu Lôi. Chỉ là Tiểu Lôi nói ra một câu, suýt nữa làm cho Ngô Đạo Tử ối máu.

“Ân... .. Ông thu dưỡng ta cuối cùng có mưu mô gì vậy! Tiểu Lôi liếc mắt nhìn Ngô Đạo Tử với ánh mắt nghi ngờ, cảnh giác nói: “Ta nghe nói, thường thường những phần tử vô pháp luật hay thu dưỡng những thằng bé tuần tú, từ nhỏ dạy dỗ, đợi đến khi chúng lớn lên là bán cho mấy chỗ “sắc tình hành nghiệp”, chuyên môn hầu hạ các quý bà giàu có... .. ông không phải cũng kiếm cơm bằng việc đó chứ?”

.....Trầm mặc

“Ta đánh chết nhà người, cái tên tiểu hồn đản trong đầu đầy những suy nghĩ bẩn thỉu!!” Ngô Đạo Tử đột nhiên bước mạnh tới, nếu không phải là phi kiếm của mình đã bị hỏng, thực sự muốn đem tên tiểu tử vô tâm vô phế này bổ ra!

Tiểu Lôi lập tức nhảy qua một bên, cười nói: “Lão gia hỏa, ông lừa ta 18 năm, không lẽ bị ta chửi mấy câu cũng không được sao?”

Ngô Đạo Tử kiềm chế sự tức giận của mình, nói: “Cái tên tiểu vô lại bất lương kia, mau đến khấu đầu trước tổ sư gia của bản môn!”

Tiểu Lôi nhú mày nói: “Cái gì mà bản môn? Ông nói bản môn cuối cùng là môn phái gì, không phải là lại lừa ta đấy chứ?”.

Ngô Đạo Tử vỗ một cái vào đầu: “Ân, tí nữa thì quên nói với người, bị cái tên tiểu vô lại nhà người làm cho hồ đồ rồi”.

Ngay sau đó, hít một hơi dài, nghiêm giọng nói: “Tiểu Lôi, người nghe cho rõ đây, môn phái của thúc thúc người, chính là một thể ngoại tiên môn cổ xưa! Tổ sư gia khai sơn đời thứ nhất, là một đắc đạo tiên nhân! Thực tế là người của thân tiên giới. Chương môn của môn phái ta hiện nay là sự phụ của thúc thúc người, đợi sau khi người khấu đầu, ta tự nhiên có thể mang người đi bá kiến lão nhân gia. Người cần phải nhớ,

bản môn mặc dù môn quy không tính tiểu tiết, không giống như những môn phái khác thông thái rôm, nhưng cũng có thất đại giới điều! Chỉ cần người tiến nhập bản môn, tất phải tuân thủ giáo điều! Bản môn pháp thuật thần diệu kì huyền, không phải thường nhân có thể tưởng tượng được. Sau khi đắc đạo, thiên hạ rộng lớn tùy ý cho người ngang dọc Tiêu Dao. Nếu như người cần lực khổ tu, sẽ có ngày đắc đạo thăng tiên, không phải là không có khả năng a!”.

Nói đến đó, Ngô Đạo Tử dùng ánh mắt đầy kỳ vọng nhìn Tiểu Lô.

Tiểu Lô thở một hơi, lẩm bẩm nói: “Đắc đạo thăng tiên? Không lẽ đây chính là tu chân môn phái mà những kỳ huyền tiểu thuyết nói đến? Hắn hốt nhiên trừng mắt nhìn Ngô Đạo Tử, nói: ”Lão gia hỏa, ông nói sau khi tiến nhập môn phái của ông, có thể học được pháp thuật giống như lúc ông động thủ với người ta tối hôm qua?”

Ngô Đạo Tử cao ngạo nói: “Điều đó là đương nhiên! Ngày thường những gì ta dạy người bất quá chỉ là một chút thể tục tiểu pháp thuật mà thôi, đạo hành chân chính người còn xa mới tới! Cho dù là ta, thúc thúc của người, cũng mới chỉ là có chút tiểu thành mà thôi”.

“Có chút tiểu thành...” Tiểu Lô nhăn nhu cầu loạn chuyển, bỗng nhiên hỏi: “Vậy ông hiện nay tu luyện tới cảnh giới nào rồi? Là kim đan kỳ hay là nguyên anh kỳ vậy?”

Ngô Đạo Tử trừng mắt nói: ”Cái gì mà kim đan, nguyên anh? Ta thấy người đọc nhiều tiểu thuyết tu chân tiên hiệp quá rồi, chân chính tu đạo chi nhân, nghiên cứu thiên đạo vô hình, người lại cho đó là trò vui của mấy tác giả vô căn cứ.

Nói đến đó, Ngô Đạo Tử cũng không bình tĩnh được nữa, giơ tay kéo tai Tiểu Lô, quát: “Quý xuống khấu đầu, người trước tiên hãy khấu đầu ta ba cái, coi như là bái làm môn hạ của ta, ta chính thức thu nhận người làm đồ đệ. Sau đó, người khấu đầu ba cái trước bài vị của tổ sư gia, từ lúc này người sẽ trở thành môn hạ của Tiêu Dao phái ta!”.

“Tiêu Dao phái?” Tiểu Lô tròn mắt, phá lên cười, nói: “Ông nói Tiêu Dao phái?”

Mẹ nó, không biết có Thiên sơn đồng mẫu với Bắc minh thần công không nữa?

Ngô Đạo Tử nhìn hắn hi hi ha ha, hoàn toàn không có lấy nửa phần nghiêm chỉnh, không nhận được tức giận nói: “Người cười cái gì, mau khấu đầu bái ta làm sư phụ!”.

Tiểu Lô đảo mắt một cái, không hoảng không vội, lắc lắc đầu, chậm chậm nói: “Không làm!”

17. Chương 18: Lao Phòng Tiên Cảnh

Ngô Đạo Tử càng nói càng giận, cuối cùng cái mũi díp sát vào mặt Tiểu Lô.

Tiểu Lô cuống quýt lui ra sau hai bước, lấy lại bình tĩnh, mắt liếc ngang Ngô Đạo Tử một cái, nói: “Lão gia hỏa này, đừng tưởng rằng ta không biết ý của ông! Hừ hừ... Bao nhiêu năm ông vẫn lừa gạt ta, việc này cho tới bây giờ đều không nói với ta, như thế nào hôm nay đột nhiên nảy sinh hảo tâm muốn thu ta làm môn hạ, dạy ta tiên pháp? Hừ hừ, nhất định là có nguyên nhân gì trong đó?”

Ngô Đạo Tử bị Tiểu Lô đoán trúng tâm sự, lập tức tắc họng. Vốn là lão nhân gia sư phụ lão đột nhiên quyết định muốn bắt đầu thu đệ tử đời thứ ba, chính mình và mấy sư huynh đệ lúc này mới đi tự thu đồ đệ. Nếu thu được đồ đệ tốt, hẳn tại trước mặt sư phụ cũng là chuyện tốt, nếu sư phụ cao hứng, thường cho tiên đan hoặc là pháp bảo, vậy là trúng lớn. Cho dù không tham bảo bối của sư phụ, nhưng ở trước mặt sư huynh đệ có thể ngẩng cao đầu, cũng là việc rất sáng khoái a!

Tiểu Lô liếc con mắt đánh giá Ngô Đạo Tử, thấy bộ dáng ấp úng, trong lòng càng đoan chắc mình đoán đúng. Hắn trong lòng quyết định chủ ý, Tiêu Dao môn này nhất định phải gia nhập, ngày thường xem truyền kỳ tiểu thuyết cổ sự, luôn hâm mộ có thể thành tiên đắc đạo uy phong bát phương, bây giờ có kỳ duyên như vậy xảy ra trước mắt, đâu có lý nào bỏ qua? Chỉ là mắt thấy lão gia hỏa này câu mình, nếu là không nhân cơ hội kiểm soát, chẳng phải là uống công theo lão nhiều năm sao?

Ngô Đạo Tử trong lòng tức giận, dứt khoát nặn ra một sắc mặt trưởng bối, nhướn lông mi quát: “Người có bái sư hay không?”

“Không bái!” Tiểu Lôi kiên định lắc đầu: “Trước kia ở nhà giặt quần áo nấu cơm quét dọn phòng, nếu lạy ông làm sư phụ, có thêm cái danh phận sư đồ, sau này chẳng phải là ngay cả cái bô cũng phải chùi cho ông?”

Ngô Đạo Tử mặt đỏ lên, nhưng mắt thấy Tiểu Lôi một bộ dáng vô lại, trong lòng âm thầm hối hận ngày thường dạy hắn nhiều thủ đoạn giáo hoạt, rốt cục nhụt chí, cười khổ nói: “Tốt lắm, rốt cục người muốn thế nào, nói điều kiện đi!”

Tiểu Lôi đảo mắt, hì hì cười nói: “Ông nói phái Tiêu Dao trên trời ít có dưới đất vô song, trước tiên cũng nên cho ta xem một chút bản lĩnh thật sự a? Phẩm giá ông quá mức giáo hoạt, người khác không biết, nhưng ta biết quá rõ. Không biết ông nói thật hay chỉ dùng để lừa ta.”

Ngô Đạo Tử cố nén tức giận trong lòng, hận nói: “Được rồi, tiểu tử ngươi được lắm!”

Chỉ thấy Ngô Đạo Tử vươn hai ngón tay, trong miện nói lẩm bẩm một câu: “Cháy!”

Hai đầu ngón tay lập tức thoát ra một chùm ngọn lửa dài ba thốn! Lửa này màu xanh, mơ hồ mang theo vài phần kim quang khiến người khác không dám nhìn, Tiểu Lôi trong lòng có chút bối rối, đi lui về sau vài bước, nhưng vẫn cứng đầu mạnh miệng nói: “Cái này, thuật phóng lửa mua vui mà thôi, không được tính là cái gì thần thông!”

Ngô Đạo Tử tức giận đến nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên, ngón tay xuất ngọn lửa ba thốn, đó là tự mình tinh tu hơn nhiều năm mới xuất ra một chút “tam muội chân hỏa!” Đó là đạo gia pháp thuật vô thượng, nhưng trước mắt tiểu vô lại này lại không nhìn ra được! Hắn tức giận, thu hồi ngọn lửa quát: “Tiểu hỗn đản, vậy ngươi muốn xem cái gì?”

Tiểu Lôi cẩn thận từ trong ngực hé ra một tờ tiền mười đồng, nhìn thẳng Ngô Đạo Tử, nghiêm mặt nói: “Ông có thể biến tờ tiền này thành một trăm đồng không?”

Tam thanh đạo tôn tại thượng! Nếu không phải niệm tình 18 năm khổ cực dưỡng dục, Ngô Đạo Tử thật muốn xuất “chương tâm lôi” đánh chết tiểu vô lại trước mặt này!

Tiểu Lôi mắt thấy Ngô Đạo Tử sắc mặt tái đi, không nhịn được lắc đầu, vẻ mặt khinh thường, thần nhiên thở dài nói: “Ai, xem ra là làm khó ngươi rồi, chỉ là bản lĩnh đơn giản như vậy cũng không có, còn nói cái gì có thể tu luyện thành tiên? Nếu không... ta hạ yêu cầu, ah, ta nghe nói các người tu đạo đều có phi kiếm, có thể ngự kiếm phi hành, vậy ngươi đưa cho ta một cây phi kiếm nha!”

Nói đến đây, tiểu vô lại mắt tỏa sáng, vẻ mặt tham lam nhìn Ngô Đạo Tử.

Ngô Đạo Tử rút cuộc nhẫn nại không được, quát to một tiếng: “Lão tử hôm nay không giáo huấn tiểu vô lại ngươi một chút, quả thực không có thiên lý a!”

Nói xong, tay áo vung lên, một trận cuồng phong xoắn tới, Tiểu Lôi nhất thời hít thở khó khăn, đột nhiên đầu tê rần, trước mắt tối sầm, ngất đi.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Lôi từ trong mơ màng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy không khí cực kỳ tinh khiết sáng khoái, trong tai nghe thấy tiếng nước chảy đều đều, trên mặt cảm thụ một chút uy phong nhẹ nhàng.

Hắn mở mắt, nhìn thấy mình sớm đã không ở trong phòng Ngô Đạo Tử. Khẽ dụi con mắt, thấy rõ toàn cảnh chung quanh, không khỏi trợn mắt há mồm!

Lúc này Tiểu Lôi đang nằm trên một chiếc giường trúc, ở trong một cái lương đình được kiến tạo bằng trúc xanh. Trong lương đình cũng chỉ có chiếc giường hắn nằm, ở giữa có một cái bàn gỗ nhỏ, trên cột có treo một cái hồ lô màu vàng.

Lương đình bốn bề gió thổi, bên ngoài đình khắp nơi hoa cỏ, lá cây sum xuê mơ hồ truyền đến tiếng chim hót, bên trái còn có hai ngọn núi, ngọn núi đó có một con suối, một luồng nước trắng xóa chảy xuống cái đầm nước dưới chân núi, tạo nên muôn ngàn bọt nước.

Tiểu Lôi trong lòng nhảy loạn, lúc này tỉnh lại thấy một địa phương như vậy, cơ hồ là cảnh thế ngoại đào tiên, thực sự là điều không thể ngờ.

Hắn đứng lên đi ra ngoài, trong lòng không nhịn được kêu khổ.

Nguyên nơi này là một cái sơn cốc thiên nhiên, phương viên bất quá bằng một cái sân bóng đá mà thôi. Bốn bề đều là núi xanh vây quanh, căn bản không có đường ra. Ngẩng đầu nhìn chim bay trên trời, thật là lên trời không đường xuống đất không cửa.

Tiểu Lôi trong lòng lo lắng, nhịn không được lớn tiếng kêu lên: “Ngô Đạo Tử! Ngô Đạo Tử!!”

Hét to vài tiếng không có trả lời, Tiểu Lôi trong lòng lúc này mới thật sự luống cuống! Hắn đi một vòng trong sơn cốc, xem kỹ nơi này quả thật không có đường ra, vẫn không cam lòng chạy đến thủy đàm phía trước nhìn một lúc.

Chỉ thấy nước hồ trong suốt, mơ hồ có màu xanh biếc, trong nước còn có cá lớn màu trắng bơi qua lại. Hắn sờ thử, chỉ thấy nước trong đàm lạnh như băng vô cùng, lúc này mới hiểu được tại sao trong sơn cốc khí trời lại trong lành như vậy.

Có một cái hàn thủy đàm như vậy, giống như trong sơn cốc có một cái máy lạnh tự nhiên.

Chỉ là ngoại trừ những thứ này ra, trong sơn cốc không còn phát hiện cái gì khác.

Tiểu Lôi thở dài, chạy về ngồi trong trúc đình, ngồi một lát, trong lòng trầm tính toán.

Nếu tự mình đến đây, dám chắc là do lão hồn dẫn Ngô Đạo Tử động tay chân rồi. Lão gia hỏa này mục đích đơn giản là muốn tự mình báỉ sư mà thôi, cho nên lão sẽ không bỏ mặc mình ở chỗ này đâu. Nghĩ thông suốt điều này, Tiểu Lôi trong lòng thoáng yên ổn, không còn hoảng hốt rối loạn, dứt khoát yên tâm nằm xuống cái giường êm ái, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ là mắt thấy sắc trời dần tối sẫm xuống, hắn trong lòng có chút lo lắng. Mặc dù không sợ có chuyện gì, nhưng mà nửa ngày rồi không khỏi có chút miệng nóng lưỡi khô, bụng cũng thấy đói.

Chính lúc này, nhìn thấy trên sơn cốc một đạo kim quang bắn tới, hạ xuống đất hóa thành một người. Tiểu Lôi ngưng thần nhìn, thấy một người mặc bộ đạo bào màu xanh sạch sẽ, khuôn mặt trắng trắng trẻo mang theo vài phần tươi cười đắc ý - a, nói là tươi cười đắc ý, là không muốn nói lên lút vụng trộm.

“Không phải Ngô Đạo Tử thì là ai?”

Tiểu Lôi lập tức quát to một tiếng nhảy dựng lên, lao ra lương đình ôm tay Ngô Đạo Tử, reo lên: “Lão gia hỏa hảo a, ông làm sao mang ta đến nơi này!”

Ngô Đạo Tử khẽ đẩy Tiểu Lôi ra, mỉm cười nói: “Ha, người ở chỗ này nghỉ ngơi khoái hoạt, lão tử phải quay về làm công chuyện cho người!”

Lão lấy từ sau lưng ra một bọc đồ, nhẹ nhàng ném trên mặt đất, đắc ý nói: “Tiểu tử, người còn không báỉ ta làm thầy, nơi này là một tuyệt cảnh sơn cốc, trừ phi có bản lĩnh thông thiên, còn lại tuyệt đối không chạy ra được. Nơi đây chính là nơi thúc thúc ngươi thanh tu lúc chưa nhập thế. Trước tiên ta đưa ngươi một quyển đạo thư, ngươi an tâm ở chỗ này tu hành vài ngày, chờ qua mấy ngày khi nào sư tôn ta triệu tập môn nhân, ta tự nhiên mang ngươi đi gặp.”

Tiểu Lôi hét lớn: “Cái gì? Ông muốn ta ở lại đây? Chẳng lẽ không cho ta đi học?”

Ngô Đạo Tử trên mặt cười đắc ý: “Ta nửa ngày nay chính là trở về trường học xin cho ngươi tạm thời nghỉ học. Chuyện bên ngoài ngươi không cần phải xen vào, an tâm ở chỗ này đợi, hừ hừ, Tiểu vô lại, muốn cùng thúc thúc đấu tâm cơ, chúng ta xem ai lợi hại!”

Tiểu Lôi vẻ mặt như đưa đám nói: “Ta không nói là không chịu báỉ ông làm sư phụ, chỉ là muốn ông cho ta chút lợi ích.”

Ngô Đạo Tử trong lòng đắc ý, nhưng trên mặt nghiêm lại, quát: “Hừ, bây giờ cầu xin tha thứ muộn rồi!” Hắn chỉ ngón tay vào bọc đồ trên mặt đất, nói: “Đây chính là ”túi Càn Khôn” của môn phái chúng ta, bên

trong ta mang đến mấy thứ vật dụng ở nhà, thức ăn và quần áo đều tại bên trong! Mấy ngày nay ta cũng không quấy rầy người, người ở đây tận tâm tu luyện cho tốt.”

Nói xong, từ trong lòng lấy ra một quyển cổ thư nhét vào trong ngực Tiểu Lôi, nghiêm mặt nói: “Đây là quyển bí kíp nhập môn phái ta, bây giờ ta truyền cho người. Quá mấy ngày ta sẽ kiểm tra sự tiến triển, nếu người không làm ta vừa lòng...” Nói đến đây, trên mặt tỏ vẻ suy nghĩ, hắc hắc cười nói: “Thúc thúc người tự nhiên sửa trị người thật tốt!”

Ngô Đạo Tử nói xong những lời này, dậm chân một cái, không đợi Tiểu Lôi mở miệng lập tức hóa thành một đạo kim quang bay đi.

18. Chương 19: Nhuyễn Cầm

(Tiểu Lôi ngữ lục)

Tiểu Lôi bị Ngô Đạo Tử bỏ lại, trợn mắt há hốc mồm đứng ở nơi này, trong lòng tức giận, nhưng chỉ có thể dậm chân tức tối. Hắn cầm cái gì “Bí cấp” trong tay, muốn xé nát nó ra, nhưng nghĩ đến thủ đoạn của Ngô Đạo Tử, cuối cùng lại không dám.

Sững sờ nửa ngày, lúc này, hắn rốt cuộc mới thở dài, dè dặt đem cuốn sách cất trong người, rồi cúi người mở cái gói kia.

Mặc kệ như thế nào, trước tiên tìm cái gì bỏ vào cho no bụng đã?

“Di? Đây”

Tiểu Lôi đang ngồi trên đất, mở ‘Túi Càn Khôn’ kia ra, không khỏi sợ hãi nhảy dựng lên!

Túi càn khôn này nhìn qua còn không lớn hơn túi sách của mình, nhưng khi mở dây thừng cột ra, bên trong lại làm hắn chấn động! Bên trong túi này dường như có cả Càn Khôn Thiên Địa, cho tay vào không chạm đến đáy!

Trong cốc chỉ còn lại có Tiểu Lôi một mình ngồi trên mặt đất, mắt thấy sắc trời dần dần tối, cả sơn cốc chỉ có thanh âm một mình Tiểu Lôi.

“Hả? Mì ăn liền? Quần áo? Một bao gạo? Thịt? Coca cola? Mẹ nó, lại còn có nôi?? Gặp quỷ rồi, cái hộp kim loại này là bình ga? Trời a, còn có bếp? Lão già đó đem cả nhà bếp đến đây sao??”

Dốc hết sức bình sinh, Tiểu Lôi rốt cuộc đem toàn bộ những thứ trong túi càn khôn ra ngoài, mặc dù là thân thể cường tráng hắn được rèn luyện từ nhỏ, cũng mệt đến không thể đứng vững.

Nhìn các thứ chung quanh, hắn cũng không biết phải làm sao. Lão Ngô Đạo Tử này, cơ hồ đem hết tất cả mọi thứ trong nhà tới đây.

Càng kỳ quái hơn là lão lại có thể mang cả tủ lạnh đến, nhưng mà trong sơn cốc này lại không có điện a!

Tiểu Lôi cũng bất ngờ tìm được điện thoại di động của mình, vốn định gọi điện thoại cầu cứu, nhưng tại sơn cốc căn bản không có tín hiệu.

Làm Tiểu Lôi tức giận nhất chính là, Ngô Đạo Tử lại có thể đem tivi bỏ vào túi càn khôn, nhưng không có điện Tiểu Lôi như thế nào xem được?

Lục lọi được nửa ngày mới tìm ra một máy MP3, Tiểu Lôi như tìm được chí bảo, ôm trong tay nghe được nửa ngày, dần dần cũng cảm thấy vô vị, rồi vứt qua một bên.

Bụng dần dần bắt đầu kêu gào không ngừng, Tiểu Lôi bắt đắc dĩ, chỉ có thể đem bình ga bày ra, dựng bếp nhóm lửa nấu ăn. Hắn lại từ trong tủ lạnh tìm ra một hộp lớn sủi cảo đông lạnh.

Vì vậy, tại nơi sơn cốc thế ngoại đào nguyên nhỏ bé, khói bếp dần dần bốc lên.

Điều Tiểu Lôi không hề biết chính là, trong khi hắn đang bận rộn, Ngô Đạo Tử kỳ thật không hề rời đi.

Lão già này sử dụng Ấn Thân Pháp, vẫn đứng ở trên trời khoảng mười thước cao nhìn Tiểu Lô. Chỉ thấy Ngô Đạo Tử khuôn mặt tươi cười, nhẹ giọng cười nói: “Tiểu tử a tiểu tử, không cần trách thúc thúc ta nhần tâm. Chỉ là người sinh trưởng tại thế tục, thành ra tính khí nông nổi, đem người bỏ ở chỗ này vài ngày, cũng là muốn đem cái tính khí nóng nảy của người ra mài dũa cho tốt, nếu không người như thế nào có thể tập trung vào tu luyện thuật pháp đây?”

Thở dài một hồi, mũi người được mùi thức ăn từ bên dưới bốc lên, lão già hỏa này nhin không được chảy cả nước miếng, ngón trở máy động.

“Ai, tiểu tử này mặc dù có chút bướng bỉnh bất trị, nhưng lại là một tay đầu bếp giỏi a!” Lão già hỏa cảm thấy hơi dao động, lập tức không dám tiếp tục nhìn, lúc này mới thật sự lặng lẽ rời đi.

Đêm này, Tiểu Lô chỉ có thể nằm trên chiếc giường nhỏ trong lương đình mà ngủ. Mặc dù bây giờ là mùa hè, nhưng trong sơn cốc đến đêm lại lạnh đến run người. Đặc biệt là cách đó không xa là một hàn thủy đàm tự nhiên, giống như đặt một chiếc máy lạnh bên cạnh sơn cốc mà thổi vào. Ban ngày tịnh không có cảm giác gì, nhưng tới buổi tối, lại lạnh đến không chịu nổi.

Mặc dù Ngô Đạo Tử lưu lại trong túi càn khôn có quần áo chăn đệm, nhưng Tiểu Lô đắp một cái chăn bông ngủ đến nửa đêm, vẫn bị lạnh cóng mà tỉnh lại. Cái mũi người phải khí lạnh, hần nhin không được phải rùng mình.

Trong tai nghe thấy kia thác nước róc rách vang lên, dù sao cũng ngủ không được nữa, Tiểu Lô dứt khoát đứng dậy quần chăn đi một vòng quanh sơn cốc.. Lại dựa theo “Ngũ cầm hí” mà Ngô Đạo Tử dạy mình luyện tập từ nhỏ đi mấy bài, lúc này cơ thể mới dần dần nóng lên.

Tiểu Lô thấy sắc trời dần dần sáng, dứt khoát chạy tới bên bờ hàn thủy đàm khom người múc nước rửa mặt. Mặc dù nước trong đầm rất lạnh, nhưng là hần vừa mới tập luyện xong, dùng nước lạnh rửa mặt cảm thấy rất sướng khoái.

Ngay lúc này, đột nhiên phía trước mặt nước ba động, bùm một tiếng, cái đầu hình tam giác to như một cái chậu rửa mặt trôi lên khỏi mặt đầm!!

Chỉ thấy một con đại xà thân hình to như thùng, xé nước vươn nửa thân mình lên khỏi mặt nước chừng một thước, cái đầu hình tam giác được che phủ bởi một lớp vảy màu đen nhỏ li ti, đôi nhãn châu xanh biếc nhìn chăm chăm vào Tiểu Lô, xà khẩu há ra, một cái lưỡi đỏ tươi thò ra thụt vào.

Tiểu Lô chờ người ra chừng năm phút, lúc này mới đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm. “Aaa!” té bò lăn về sau mấy bước, rồi ngồi bệch trên mặt đất. Khuôn mặt sợ tới mức trắng bệch, há hốc mồm nhìn đại xà.

Đại xà chậm rãi chồm lên khỏi mặt nước, thân rắn vươn cao, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Lô.

Tiểu Lô sợ tới mức hồn phi phách tán, muốn kêu to, nhưng yết hầu phát run, răng cũng gõ “Cập cập”, không thể phát ra tiếng. Mà hần giờ phút này hai chân mềm nhũn, nửa điểm khí lực cũng không có được, nói gì đến bỏ chạy, ngay cả con người cũng không dám động một chút, cứ như vậy trợn mắt nhìn đại xà trước mặt

Bọt nước vang động, đại xà dần dần bò lên bờ, cơ thể khoanh thành một khối, Tiểu Lô nhìn sơ qua, đại xà dài chừng hai mươi bốn thước, nằm khoanh tròn bên cạnh Tiểu Lô, ngóc đầu lên chừng một thước, trừng mắt bất động nhìn Tiểu Lô.

Tiểu Lô dần dần lấy lại tinh thần, trong lòng vừa tức lại sợ, ra sức chửi bới tổ tông mười tám đời Ngô Đạo Tử, nhưng lại thấy con quái vật trừng mắt mình, không dám cử động, sợ mình vừa động, đại xà kia sẽ cắn ngay.

“Gia Cát tổ sư a không, Tiêu Dao phái tổ sư gia phù hộ, Như Lai Phật Tổ, Ngọc Hoàng đại đế, Quan Âm bồ tát, chúa Jesus, thánh Alah, mẹ nó tới cứu cứu lão tử a, lão tử hôm nay tính mệnh không đảm bảo, có trách thì trách lão vương bát đản Ngô Đạo Tử đó” Tiểu Lô sợ tới mức mở miệng nói hừ nói vượn.

Một người một xà giằng co chừng một phút, đại xà lại đột nhiên bò lại gần, Tiểu Lô sợ tới mức thở không nổi, suýt nữa thì ngất đi. Trong lúc mơ hồ hần cảm thấy một cái gì đó lạnh lẽo ẩm ướt kề trên mặt mình, hần mở to mắt nhìn thấy đầu rắn gần trong gang tấc, một cái lưỡi đỏ tươi đang liếm trên mặt mình.

Nỗi sợ hãi lại làm Tiểu Lôi lấy khí lực trở lại.

Cũng không biết dùng khí từ đâu tới, Tiểu Lôi đột nhiên quay đầu bỏ lặn rồi bỏ chạy ra xa kêu thảm thiết, chạy được chừng năm sáu thước, lúc này mới cẩn nhìn lại phía sau.

Thấy đại xà không đuổi theo, Tiểu Lôi trong lòng thoáng bình tĩnh được một chút, hồn phách cũng quay trở về, có điều trong lòng vẫn sợ hãi, run rẩy lấy từ trong lòng nửa cái bánh bao tối hôm qua ăn còn thừa, từ xa xa run giọng cầu xin: “Đại xà a, đại xà, thiếu gia ta thịt ăn không ngon, người nếu đói bụng, thì ăn cái bánh bao này, mặc dù là thực phẩm đông lạnh trong siêu thị, nhưng còn ngon hơn thịt của bốn thiếu gia”

Hắn trong lòng cực kỳ sợ hãi, sơn cốc này không có đường ra, nếu đại xà muốn ăn mình, sợ rằng mình cũng không đường bỏ trốn. Chỉ mong rằng đại xà này thích ăn bánh bao không thích ăn thịt người. Còn như thế nào đại xà lại thích ăn bánh bao, lại là vấn đề trong khoảng thời gian ngắn Tiểu Lôi không thể suy nghĩ ra.

May mắn kia đại xà tựa hồ cũng không có ý muốn ăn thịt Tiểu Lôi, thấy Tiểu Lôi từ xa thấy bánh bao tới, cũng cố gắng bỏ tới ngồi ngửi.

Tiểu Lôi trong lòng lo lắng, thấy đại xà không thích ăn bánh bao, liền chạy vài bước đến đồng đồ gia dụng Ngô Đạo Tử lưu lại, mở tủ lạnh không ngừng đem các thứ quăng ra, các thứ jambong, thịt tươi, phô mai, trứng gà, ... toàn bộ ném ra ngoài.

Động tác này quả nhiên kiến hiệu, vài quả trứng gà rơi trên mặt đất vỡ ra, đại xà kia lại đột nhiên bỏ đến, thè lưỡi liếm lòng đỏ trứng trên mặt đất.

Tiểu Lôi thở ra một hơi, nhờ trời phù hộ, đại xà cũng thích ăn trứng. Vì vậy đem trứng gà trong tủ lạnh toàn bộ ném ra ngoài, chỉ mong đại xà ăn no rồi rời đi, không cần thương tổn đến mình.

Hơn mười quả trứng gà trong tủ lạnh đã quăng sạch, đại xà cũng liếm ăn sạch sẽ, nó nhìn Tiểu Lôi vài phút, đột nhiên quay đầu bỏ đi, xì xì vài tiếng rồi bỏ xuống thủy đầm, một lát sau đã biến mất.

Tiểu Lôi ngơ ngác nhìn đại xà rốt cuộc đã rời đi, khí lực toàn thân đều biến mất, ngồi bịch trên mặt đất, kêu lên như đưa đám: “Mẹ lão Ngô Đạo Tử, đây là cái địa phương quỷ gì!”

19. Chương 20: Vương Bát Khăng Đại Mạch

Tiểu Lôi mở túi càn khôn ra nhìn vào khắp nơi bên trong tìm kiếm, muốn tìm cái gì đó có khả năng phòng thân nhưng toàn bộ vũ khí cũng chỉ có một cái dao bếp, và một cái chảo đáy bằng.

Vì vậy tiểu vô lại tay phải giờ dao bếp tay trái cầm chảo đáy bằng, cảnh giác ngồi trong đình, cặp mắt nhìn trừng trừng vào thủy đầm, suốt một buổi sáng hắn vô tâm không làm chuyện gì khác. Giờ phút này. Lúc này trong tủ lạnh đã không có trứng gà nữa, sợ là khi con rắn đó đến không có trứng gà cho nó ăn, tính mệnh mình khó mà bảo toàn rồi,

Tiểu Lôi lo lắng buồn bã, ngày thường thì hằng ngày đều bị lão hồn dẫn Ngô Đào Tử mắng vài câu, bây giờ trong lòng ngược lại bắt đầu thấy khả ái, chỉ hy vọng lão hồn dẫn kia lập tức xuất hiện, mang hắn đi khỏi quỷ sơn cốc này.

Đừng nói là đập đầu ba cái bái sư, cho dù bắt hắn một trăm cái đập đầu cũng nguyện ý a!

Nhưng khi nhìn thấy trời đã là giữa trưa, cố nhiên không thấy bóng dáng của lão hồn dẫn, Tiểu Lôi cảm thấy đói bụng, bắt đầu chạy ra khỏi lương đình, tùy ý tìm cái gì ăn trước đã.

Tìm được gói mì ăn liền, một chai nước khoáng để ăn, Tiểu Lôi vẫn không quên đặt dao bếp ở dưới chân. Chính lúc này, đột nhiên ồm một tiếng, nước trong đầm xao động một khoảng, một cái bóng lớn thon dài từ trong đầm nước bắn lên..

Lúc này dưới ánh nắng mặt trời, Tiểu Lôi rốt cục đã thấy rõ hình dáng của đại xà.

Đại xà phóng một cái lên bờ, thân thể hoàn toàn lộ ra, thân rắn to như thùng nước, cả người được phủ kín trong những cái vảy nhỏ li ti. Mơ hồ lớp vảy như phản chiếu thanh sắc quang mang.

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn lại, giật mình làm gói mì ăn liền đã ăn một nửa trong mồm rơi xuống đất, kêu lên một tiếng quái dị.

Con Đại Xà này cũng vô tư, trườn về phía Tiểu Lôi. Thân thể khổng lồ lướt trên mặt đất những miếng vảy cọ sát vào mặt đất tạo nên những tiếng sột soạt.

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy chân bủn rủn, dao bếp cầm trong tay run rẩy không thôi, cổ họng nấc cục, trong lòng chỉ còn ý niệm kế tiếp: “Xong đời rồi, bụng con Đại Xà đang đói, hôm nay tính mạng của ta thật khó bảo toàn.”

Đại Xà này khi tới bên ngoài lương đình. Đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Lôi trong chốc lát, đột nhiên lại khẽ gật đầu, thân thể phục xuống. Tựa hồ không có địch ý gì.

Trong lòng Tiểu Lôi kinh hoàng, cặp mắt suýt nữa thì rơi từ trong hốc mắt ra, chỉ thấy con Đại Xà đột nhiên mở to miệng ra, trong miệng học ra hai quả to bằng nắm tay! Rơi bộp bộp xuống dưới đất,

Mấy quả này có hình dáng kỳ lạ, tựa hồ giống như quả đào, chỉ là quả màu đỏ như lửa. Đại Xà học ra quả đào, quay về phía Tiểu Lôi gật đầu ba cái, rồi liếc mắt nhìn con dao bếp trong tay Tiểu Lôi.

Trong lòng Tiểu Lôi đột nhiên sinh ra vài phần cảm giác quái dị, ánh mắt đại xà tựa hồ ẩn chứa vài nét giống như đùa cợt.... rắn cũng biết biểu lộ tình cảm sao?

Mắt thấy đại xà quay người bỏ đi, một lần nữa lại bơi vào đầm nước, lúc này Tiểu Lôi mới thở học ra một hơi thật dài, đặt mông lên chiếc võng. Dao bếp trong tay rơi xuống mặt đất keng một tiếng,

Trong lòng hần tò mò, rõ ràng không phải con đại xà đó muốn làm thương tổn mình, ngược lại còn mang cho mình hai quả đào, chẳng lẽ tối hôm qua ăn trứng gà của mình cảm thấy không yên tâm nên trở lại đáp lễ sao?

Trong đầu lưu chuyển ý nghĩ kỳ quái này, đột nhiên Tiểu Lôi kêu một tiếng.

“Gặp quỷ, gặp quỷ! Cái lão Ngô Đạo Tử nói muốn dạy lão tử tu luyện thành thần tiên. Trên thế giới này đã có thần tiên, dám chắc là có yêu quái rồi, con đại xà kia lớn như vậy, hình như còn biết biểu lộ tình cảm, chẳng lẽ là một con xà tinh sao?”

Tiểu Lôi suy đoán đoán cũng không sai!

Con đại xà đó quả thật là một con xà tinh trong núi. Một góc của ngọn núi này là nơi Ngô Đạo Tử tu luyện, chỉ là nhiều năm trước đây, Ngô Đạo Tử rời nơi này nhập thế tu hành, đã lâu lắm rồi không trở lại.

Con đại xà này vốn đã tu luyện trong núi này đã ba bốn trăm năm rồi, một ngày vô tình đến thác nước trong sơn cốc, lại trở thành chủ nhân của nơi này.

Sơn cốc này vốn thuộc về Ngô Đạo Tử, lúc trước có thể được Ngô Đạo Tử chọn là bảo địa để tu luyện, tự nhiên là tàng phong tụ khí, là nơi hội tụ của thiên địa linh khí, đại xà đã tu luyện ở chỗ này vài chục năm rồi, kỳ thật trở thành xà tinh, đã có nhân tính. Tối hôm qua gặp Tiểu Lôi, cho nên không đả thương người. mà Tiểu Lôi còn tặng cho hơn mười quả trứng gà, coi như đã vô tình tạo thành thiện duyên. Thiên đạo tuần hoàn, xà tinh tự nhiên cũng tặng quà báo đáp.

Tiểu Lôi thoáng lấy lại bình tĩnh, lúc này mới bạo gan, nhặt lấy hai quả đào to bằng nắm tay trên mặt đất.

Tay vừa chạm một cái, Tiểu Lôi không nhận được hô nhẹ một tiếng, mấy quả đào này chẳng những toàn thân đỏ đậm, chạm tới cũng thấy nóng sôi lên. Cầm ở trong tay thấy nặng, giữ trong tay chỉ cảm thấy một mùi hương thơm ngát thốc vào mũi, làm cho nước dãi chảy ròng.

Tiểu Lôi trầm nghĩ vật do xà tinh tặng, sợ rằng hai quả đào này không đơn giản đâu, nói không chừng là thiên địa tài bảo gì đó, chỉ là không biết có độc hay không.

Hần nhìn kỹ nửa ngày, trong lòng mặc dù do dự. nhưng không đành được lòng hiếu kỳ nổi lên và nước miếng giàn dụa, nhìn không được liền cắn nhẹ.

Cắn một cái, lập tức thấy miệng đầy hương thơm, nước ngọt chảy giàn dụa, trong miệng đều là vị ngọt, thịt đào vừa vào miệng lập tức thành một đạo nước mật nóng bỏng theo thực quản trôi xuống bụng.

Tiểu Lôi giật mình chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng theo cổ họng đi xuống, cỗ nhiệt khí từ trong miệng theo xoang mũi truyền lên não, trong lúc nhất thời thấy cả người thư thái, nhin không được kêu lớn một tiếng,

‘Bảo bối! Bảo bối! Quả nhiên là bảo bối!’ Hắn khen không dứt miệng, lập tức yên tâm không chút nghi ngờ, hung hăng nuốt một cái.

Cẩn thận nhắm nháp chút tư vị này, chỉ cảm thấy quả đào này vào miệng rất mềm, khẩu vị tuyệt vời, lúc ăn có một cỗ nhiệt khí lưu chuyển toàn thân, mười vạn tám ngàn lỗ chân lông trên người như nở ra, làm cho người ta nhẹ nhàng bay bổng.

Duy nhất có một chút không hoàn hảo, chỉ là quả đào này tựa hồ chưa chín lắm, hình như ngoài vị ngọt còn thoát qua một vị chát ,

Hơn nữa, quả đào nóng bỏng này, nuốt một cái xuống họng tựa như uống thiên tửu, một đạo nhiệt lưu nóng bỏng lưu lại trong bụng, làm cho người ta thoải mái không nhin được phải rên lên.

Tiểu Lôi cắn liền một mạch, quả đào đã không còn lại gì, mắt nhìn thấy trong tay chỉ còn hột đào, nhin không được thở dài nói: “Lão tử ăn thủy quả vài chục năm, cho tới giờ chưa từng ăn thứ gì ngon như quả đào này, còn cái nóng bỏng gì đó, chưa từng thấy cũng chưa từng nghe nói qua, chẳng lẽ là thiên thượng bàn đào trong truyền thuyết sao?”

Suy nghĩ một chút, trong lòng hắn nghĩ ra một ý, liền cẩn thận cho quả đào kia bỏ vào trong ngực.

Hắn hít thở một hồi, chỉ cảm thấy trong bụng có một cỗ khí tức hỏa nhiệt, di chuyển qua lại, nhin không được ợ một tiếng.

Miệng vừa hé ra, lập tức nhin thấy một cỗ bạch khí nóng bỏng từ trong miệng phun ra, làm cho Tiểu Lôi tự mình lại càng hoảng sợ.

Trong bụng nóng như vậy sao? Sẽ không nướng chín nội tạng của ta chứ?

Chỉ là nhiệt khí trong bụng làm hắn thoải mái vô cùng, chỉ cảm thấy cả người nóng lên, một tia nhiệt khí trong bụng cứ xoay vòng, dần dần một tia di chuyển ra toàn thân. Hắn càng ngày càng thoải mái, nhin không được không muốn nhúc nhích nữa, dần dần khép con mắt lại, tự nhiên mơ màng ngủ.....

Tiểu Lôi cũng không biết, vừa rồi hắn đoán bừa lại hoàn toàn chính xác

Hai quả đào này đích xác là thiên thượng bàn đào trong truyền thuyết.

Chỉ là không biết như thế nào, tại trăm ngàn năm trước có một quả đào lưu lạc trong nhân gian, rơi xuống núi Nga Mi, mọc rễ nảy mầm, dần dần phát triển trong núi này.

Bàn đào trên trời linh khí mười phần, tất nhiên cây đào ở núi Nga Mi phát triển khỏe mạnh, có kết quả đó khiến cho khỉ trên núi Nga Mi bắt đầu phát triển phồn vinh, khiến cho tới đời sau, lũ khỉ núi Nga Mi trở thành một kỳ quan nổi tiếng khắp thiên hạ.

Xà tinh vô tình tìm thấy cây bàn đào trong núi, mặc dù không biết là vật gì, nhưng cây bàn đào linh khí tập nhân, liền biết được là thiên địa tài bảo, xà tinh này được thiên địa tạo hóa mà thành linh tính, tự nhiên từ đó về sau nó coi giữ cây đào không hề rời đi.

Chỉ là tối hôm qua nhận hơn mười quả trứng gà thiện duyên của Tiểu Lôi, Xà tinh liền quay trở về, hái hai quả đào chưa chín đem tặng.

Bàn đào là tiên phẩm trên thiên giới, là linh vật tạo hóa của thiên địa, phải ba ngàn năm khai hoa, ba ngàn năm kết quả, mặc dù chỉ là hai quả đào chưa chín nhưng giá trị thì vô cùng trân quý, nếu rơi vào trong tay người tu tiên, chỉ cần cố gắng sử dụng, ăn vào lập tức ngồi xuống tu luyện, không tới mấy năm là có thể thăng thiên trở thành tiên nhân.

Chỉ là Tiểu Lôi dùng hơn mười quả trứng gà để trao đổi hai quả bàn đào, bản thân không biết vụ mua bán này chính là đã chiếm tiện nghi rất lớn, chỉ là hắn không biết lợi dụng, lại thành vương bát ăn lúa mạch, ăn xong lại đi ngủ, lãng phí một đại tiên duyên trời ban,

Có điều dù sao bàn đào cũng là linh vật, sau mấy ngàn năm tích tụ linh khí kết ra mấy quả đào! Bị Tiểu Lôi ăn nguyên quả, bây giờ linh khí dần dần hình thành một đoàn, càng ngày càng đậm đặc, lợi ích sau này, chỉ sợ không có cách nào nữa.....

20. Chương 21: Hồng Phấn Xà Tinh

(Tiểu Lôi ngủ lục)

Ngày đến ngày đi.

Tiểu Lôi trong mê man hoàn toàn không biết rằng, hắn ngủ lần này, ngủ liền hai ngày hai đêm vẫn chưa thức dậy!

Trong lúc mê mê man man, Tiểu Lôi đang ngủ mê cảm giác toàn thân khô nóng khó chịu, đạo nhiệt khí trong người ngày càng nóng hơn, cả người giống như đang bị thiêu cháy, đạo nhiệt khí kia chạy khắp toàn thân, cả người hắn mồ hôi toát ra như tắm.

Từng giọt từng giọt mồ hôi to như hạt đỗ tương từ trong da thịt thoát ra, chảy theo bề mặt da ra ngoài. Y phục trên người nhanh chóng bị mồ hôi thấm ướt, cả người giống như mới chui từ trong nước ra vậy.

Tiểu Lôi thực sự không biết rằng, quả bàn đào kia do thiên địa linh khí sinh ra, mặc dù vẫn chưa chín muồi, nhưng mà thiên địa linh khí trong đó, há có thể để cho một người bình thường có thể hoàn toàn tiêu hóa sao?

Cho dù là một tu đạo gia tu hành lâu năm, nếu như ăn những loại linh vật này, cũng cần lập tức tu luyện, từ từ luyện hóa lượng linh khí đó trở thành của bản thân mới thành.

Mà Tiểu Lôi lúc đó, giống như một con rắn mà nuốt trọn một con voi lớn, no thì no, nhưng mà là no quá mức!

Linh khí cường đại nóng bỏng lưu chuyển toàn thân, làm cho toàn thân Tiểu Lôi bức ra từng lớp mồ hôi dính dính.

Trọc khí hàm chứa trong mồ hôi do người bình thường ăn ngũ cốc tạp lương mà hình thành nên, toàn bộ theo mồ hôi thoát ra ngoài. Chỉ thấy trên da thịt toàn thân Tiểu Lôi ẩn ẩn hiện ra sắc hồng, trong suốt lấp lánh, giống như một khối huyết ngọc vậy. Mồ hôi xuất ra lớp này đến lớp khác, lông mày của Tiểu Lôi đang ngủ nhú lại, lần này chảy ra bao nhiêu là mồ hôi, cả người đồng thời cũng mất đi từng đó nước, điều này làm cho hắn mặc dù đang ngủ, nhưng vẫn thấy miệng khô lưỡi rát, không chịu được, rên rỉ khe khẽ.

Cũng là do hắn may mắn, từ nhỏ đã nhận được sự giúp đỡ của Ngô Đạo Tử, khai thiên nhãn cho hắn, đã thông lục thức, linh khí trong người so với người thường cường đại hơn rất nhiều. Thêm vào đó, Ngô Đạo Tử đã truyền thụ cho hắn phương pháp điều hòa nội tức chính tông của huyền môn, mặc dù không phải là pháp môn cao thâm gì, nhưng tuyệt đối là thuật tu hành căn bản cực kì quan trọng của người tu luyện.

Lúc này toàn thân hắn trọc khí dần dần được bức ra, thân thể cảm giác được chút sáng khoái, chỉ là trong người vẫn nóng nực khó chịu như cũ. Một trong một ngoài, làm cho Tiểu Lôi lâm vào cảnh “thủy thâm hỏa nhiệt”, là cảm giác đại khái được gọi là “đau đốn song hành cùng thống khoái”.

Dần dần, trong sự hô hấp khi đang ngủ của Tiểu Lôi, thân thể hắn bắt đầu tự động vận chuyển phương pháp điều hòa nội tức huyền môn mà hắn đã tu luyện từ nhỏ, đây cũng là tình trạng phản ứng tự nhiên của cơ thể do hắn đã tu luyện mười mấy năm nay.

Nhất hô nhất hấp, dòng linh khí trong thể nội lập tức bắt đầu chiếu theo thuật điều hòa nội tức hướng đến thất kinh bát mạch. Linh khí cường đại trong thể nội do quả bàn đào mang đến này, vốn giống như giao thông ách tắc, bị ép buộc dồn lại ở trong bụng, lúc này, thuận theo phản ứng tự nhiên của thân thể Tiểu

Lôi bắt đầu vận chuyển huyền môn nội tức, giống như được bật đèn xanh vậy , vui sướng theo van xả chạy đi.

Lượng linh khí dồn ứ rất lâu ban đầu một khi được khai thông dòng chảy, tốc độ lưu chuyển càng mãnh liệt hơn, cũng may Tiểu Lôi từ nhỏ tu luyện, kinh mạch so với thường nhân vững chắc hơn rất nhiều. Nếu như là một người bình thường, chỉ sợ linh khí lưu chuyển không đến hai lần, kinh mạch đứt đoạn, toàn thân tê liệt.

Linh khí tuôn ra giống như một dòng nước lũ cuộn cuộn, trong thời gian một lần hô hấp đã chuyển hóa toàn thân, theo nhịp thở của Tiểu Lôi đang mê man ngủ, cũng không biết đã chuyển khắp toàn thân bao nhiêu vòng rồi. Hắn trong miệng ngày càng khô rát, môi trở nên nứt nẻ, mồ hôi trên người cũng sớm chảy ra hết rồi.

Nếu như là người khác, lúc này cả người mất đi nhiều nước cũng không tránh khỏi mất nước mà chết. Chỉ là Tiểu Lôi suy cho cùng “phúc trạch thâm hậu”, lão thiên dường như không muốn hắn chết. Cũng may, trong sơn cốc này, ngoại trừ Tiểu Lôi ra còn có một con xà tinh đặc đạo.

Qua một ngày sau, xà tinh kia lại từ trong thủy đầm bơi lên. Xà tinh này sống trong một động huyết dưới thủy đầm, mỗi ngày đều bơi lên mặt nước thở nạp một lúc, hấp thu thiên địa tinh hoa. Lần này nó lại bơi lên, dần dần bò đến lương đình bên cạnh. Lập tức cảm nhận được một luồng hơi nóng từ trong lương đình tán ra.

Xà tinh bò đến bên người Tiểu Lôi, chỉ thấy Tiểu Lôi toàn thân da thịt ửng hồng, môi miệng nứt nẻ, mồ hôi trên người sớm đã bay hơi hết, cả người nóng như phát sốt, trong thời gian hô hấp, mũi miệng cũng phun ra một dòng bạch khí nóng.

Xà tinh giật mình!

Nó cũng là con vật tu luyện đặc đạo, tự nhiên biết rằng tình huống của Tiểu Lôi lúc này vạn phần nguy hiểm. Hai quả bàn đào mà nó tặng, bất quá là chút tình cảm do Tiểu Lôi đã tặng nó quả trứng gà “Thiện duyên” mà thôi. Chỉ là xem ra hiện tại, quả bàn đào nó tặng, chỉ sợ không phải là tình cảm, mà ngược lại đã giết chết đối phương rồi.

Cái gọi là thiên đạo tuần hoàn, nếu như Tiểu Lôi thực sự đã chết rồi, khoản nợ này lão thiên tự nhiên tính lên thân xà tinh, sau này tu luyện chính quả, chỉ sợ thiên kiếp đến, cực kỳ bất diệu a!

Xà tinh sớm đã thông linh, ngay lúc này, cả thân hình bò đến cạnh người Tiểu Lôi mấy vòng, ngẩng đầu lên, cái lưỡi hồng tươi thò ra thụt vào, tựa hồ rất khẩn cấp.

Cuối cùng, nó chuyển đầu bò đến bên thủy đầm, cúi đầu uống no nước, sau đó lại quay về bên người Tiểu Lôi, há miệng, phun nước lên mặt Tiểu Lôi.

Xà tinh thân thể to lớn, lần này phun nước, thì giống như là hất cả một chậu nước lên mặt Tiểu Lôi vậy, lập tức làm cho nửa người hắn ướt hết.

Tiểu Lôi trong cơn mê man miệng khô khó chịu, lúc này, đột nhiên dòng nước trong veo, mát lạnh giọt xuống đầu, tự nhiên mở miệng ra...

Chỉ là nhiệt độ cơ thể Tiểu Lôi lúc này quá nóng, nước trên đầu trên người phút chốc bốc hơi hết, lượng nước mà đại xà kia phun xuống mặc dù có làm giảm chút nhiệt độ cơ thể của hắn, nhưng sau một chốc, nhiệt độ cơ thể lại tăng lên lại.

Xà tinh không biết làm sao, chỉ có thể gấp rút quay lại, không ngừng bò tới bên thủy đầm, sau đó lại phun nước lên mặt lên người Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi trong lúc hôn mê tự nhiên là không biết, chỉ là miệng mở ra, cảm giác giống như có một dòng nước mát lạnh bên miệng, lập tức cổ họng dễ chịu, tùy ý để cho dòng nước chảy vào trong miệng...

Thủy đầm kia là thiên nhiên hàn đàm, thêm vào đó có một xà tinh tu luyện trong thủy đầm.....hơn nữa xà tinh thuộc âm, nước trong đó càng thêm âm hàn. Mặc dù không so được với quả bàn đào, linh vật thiên địa tạo hóa, nhưng nhờ xà tinh gấp rút đi về, thì giống như từng thùng nước lạnh dội lên người của Tiểu Lôi. Hô hấp của hắn cuối cùng dần dần nhẹ nhàng hơn một chút.

Xà tinh cố nhiên là mệt đứt hơi, mà Tiểu Lôi tất nhiên không hề biết gì.

Cuối cùng, xà tinh kia dường như không còn cách nào, bò đến bên người Tiểu Lôi. Thân hình to lớn cuộn Tiểu Lôi vào trong, thân xà trắng muốt lạnh giá giống như một khối băng bao bọc Tiểu Lôi vào trong.....

Thân nhiệt nóng bỏng, cuối cùng cũng có biện pháp..... chỉ là thân tình xà tinh ngày càng mệt mỏi, muốn há miệng, cũng không đủ sức.

Có được sự tương trợ của xà tinh, nhiệt độ cơ thể Tiểu Lôi không tăng lên lại, cũng giúp hắn thoát khỏi nguy hiểm chết vì mất nước. Linh khí mà quả bàn đào mang lại cuối cùng cũng bình tĩnh lại, theo huyền môn nội tức lưu chuyển. Dần dần, trong lúc Tiểu Lôi hô hấp, dường như trong miệng thoát ra đạo đạo hơi sương. Hơi sương mặc dù màu trắng, nhưng tụ lại xung quanh thân thể Tiểu Lôi, không tán. Từ từ, rõ ràng giống như thực thể, hình thành nên một cái kén bằng sương khổng lồ, đem cả cái giường nhỏ, cùng với Tiểu Lôi và xà tinh bao bọc vào bên trong...

Vật đổi sao dời, mặt trăng mọc lên mặt trời hạ xuống, đủ ba mươi sáu thời thần, cũng chính là ba ngày ba đêm sau đó, cái kén bằng sương màu trắng đó mới dần dần tan đi.

Chỉ thấy trên giường, hai nhân ảnh quấn vào nhau, Tiểu Lôi vẫn còn mê man, hơi thở sâu ổn định, mà bên cạnh, một thân thể trắng muốt như con bạch tuộc bao bọc lấy hắn.

Mái tóc đen xỏa tung lên đầu lên mặt Tiểu Lôi.

Chỉ thấy một nữ tử toàn thân tỏa thể run rẩy một lúc, yếu ớt tỉnh lại, xà tinh cùng với Tiểu Lôi nằm một chỗ, ba ngày hóa kén mà ra. Đương nhiên dưới linh khí cường đại của quả bàn đào, một bước đã vượt qua đại quan khẩu của tu luyện, thoát khỏi hình rắn, biến thành hình người!

Xà tinh đã hoàn toàn biến thành hình dáng một thiếu nữ tỏa thể, một khuôn mặt kiều mị động nhân không nói nên lời, cái cằm nhỏ nhỏ, chỉ thấy hàm răng nhẹ nhàng cắn vào môi, hai con ngươi nhìn thân hình mới, ẩn ẩn lưu quang chuyển động.

Lúc này cô ta vừa mới hóa thành nhân hình, toàn thân tỏa thể, thân hình thon dài quyến rũ, yếu điệu động nhân, song phong căng tròn, một đôi chân dài thon thả mịn màng, đang quấn chặt lấy Tiểu Lôi. Da thịt thanh khiết như ngọc. Cả người giống như một mỹ nữ do ngọc khắc thành.

Bởi vì quả bàn đào là tiên giới thánh phẩm, Tiểu Lôi vào thời khắc sinh tử quan trọng nhận được sự tương trợ của xà tinh, hai người đồng thời hóa kén tu luyện, cho nên xà tinh sau khi hóa thành hình người, đương nhiên yêu tinh khí tức trên người cũng được luyện hóa hết! Trên người ẩn ẩn phát tán một chút tiên khí!

Xà tinh tỉnh lại, song nhãn nhìn Tiểu Lôi rất lâu, hốt nhiên phát hiện thân thể mình đã biến hóa rồi, trên mặt lộ ra mấy phần biểu tình quái dị. Đôi mắt nhìn Tiểu Lôi hiện ra mục quang phức tạp, giống như có phần cảm kích.

Nàng ta với thân xà tu luyện, cũng tính là một dạng yêu tinh. Lần này nhận được linh khí của quả bàn đào trên người Tiểu Lôi, đó là pháp môn cực kỳ tinh túy của huyền môn nội tức, tự nhiên giúp nàng luyện hóa hết yêu khí trên người. Từ nay về sau, nếu nàng tiếp tục tu luyện, tương lai đắc đạo chính quả, do không có yêu khí, đến khi trải qua yêu tinh thiên kiếp, liệu rằng sẽ có lợi rất lớn!

Nghĩ đến đó, thiếu nữ này từ từ đứng lên, đối với Tiểu Lôi đang hôn mê lạy đủ ba lạy, lại thắm thiết nhìn Tiểu Lôi một hồi, rồi mới bước ra khỏi lương đình.

Ánh mặt trời chiếu lên thân thể trần trụi của nàng, trông nàng vừa giống như một người ngọc tỏa sáng lấp lánh, lại vừa giống như một tiên nữ tỏa thể, sau đó nàng bước vào thủy đầm, từ từ chìm xuống.....

21. Chương 22: Thoát Thai Hoán Cốt

Trong lòng hắn vừa sợ vừa ngạc nhiên, chậm rãi đứng lên, chỉ cảm thấy một cỗ thanh khí xông lên não, toàn thân thoải mái không nói nên lời, quanh thân tinh lực tràn ngập, giống như muốn nổ tung ra ngoài. Chỉ là cảm giác cả người đều không điều khiển được khí lực này.

Cả người hấn trần truồng, mặc dù trong lòng cảm thấy kỳ quái, cũng nhanh chóng lấy trong tủ ra một bộ quần áo, lúc này mới ngấn ngờ hồi tưởng.

Mặc dù mấy ngày nay hấn ngủ mê nhưng dù sao con người còn có cảm giác của tiềm thức, mặc dù tao ngộ lần lượt như trong lò thiêu đốt, linh khí lưu chuyển, nhưng trong đang ngủ lại có một giấc mộng lạ cứ lật qua lật lại, vừa rồi trước khi tỉnh lại, trong mộng phảng phất mơ thấy một cô gái lỏa thể ôm mình, nhưng mặc dù cố gắng thế nào vẫn không thể tỉnh mộng, không mở miệng được và cũng không phát ra thanh âm. Giờ phút này khi tỉnh lại, phát hiện ra sự khác thường của thân thể mình, mơ hồ có chút cảm giác không ổn.

Tiểu Lô không biết thật ra mình đã ngủ ba ngày rồi, có điều khi tỉnh lại, cảm thấy miệng lưỡi khô cứng, trong bụng đói khát. Liếc mắt một cái nhìn thấy trên mặt đất còn có một quả đào chưa ăn, suy nghĩ một lát, trong lòng mơ hồ có cảm giác vừa rồi ngủ mơ trong cơ thể mình khó chịu, sợ rằng có quan hệ cùng với quả đào này. Về phần quần áo trên người bị nát thành bụi phấn, càng làm hấn không cách nào giải thích được.

Trên mặt đất có một quả đào, còn có một hạt đào nữa. Lúc này hấn mới nhìn về bốn phía, lập tức nhận thấy sự khác biệt của chính mình!

Thị lực của người thường có hạn, cho dù thị lực của một người ưu tú nhất thì khi nhìn xa xa cũng chỉ luôn thấy mơ hồ, nhưng giờ phút này Tiểu Lô phóng mắt nhìn lại, sự vật gì xung quanh trong vòng trăm mét, vô luận là hoa cỏ cây cối, sỏi đá côn trùng, rơi vào mắt hấn đều hiện rõ.

Liếc mắt nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong mắt hết thấy mọi thứ đều nhẹ nhàng phiêu dật, sắc thái tươi sáng, giống như thể thế giới vốn u tối được trù lên một tầng sắc thái tươi sáng.

khắp châu thân hấn đều là tinh lực, tùy ý đi hai bước, chỉ cảm thấy bước đi nhẹ nhàng, cả người phảng phất bay bổng như tiên. Thân thể nhẹ nhàng như không có trọng lượng, chỉ một trận gió như là có thể bay lên.

Dù sao Tiểu Lô cũng là người thông minh, trong lòng lập tức hồi tưởng bản thân đã xem qua các tiểu thuyết tu chân tiên hiệp, liền nhớ tới các truyện đó.

Phàm là yêu quái dị vật sinh trưởng tại địa phương này, xung quanh tất nhiên là có linh chi ngàn năm vạn năm hầu hết là các loại tài bảo của thiên địa, các vai chính trong tiểu thuyết , tùy tiện lấy ra một thứ để ăn là có thể gia tăng mấy trăm năm công lực.....

Ài, mặc dù đều truyện là do tác giả pha chế viết phi lý, nhưng mình ăn quả đào do xà tinh đưa cho, nói vậy quả đào kia tất có cổ quái a! nếu không người bình thường có ai thấy qua quả đào đỏ hồng, nóng bỏng như vậy.

Nghĩ tới đây, hấn không nhịn được có chút đắc ý, lập tức giơ chân nhấc tay, nhưng lại thất vọng phát hiện, khắp châu thân thư thái, tinh lực tràn trề, ngoài ra không có trạng thái đặc dị nào khác.

Về phần cái gì mà nhấc chân là có thể đá bay một ngọn núi, xuất quyền là có thể cắt đứt con sông, vậy càng không thể.

Hấn ngồi xuống suy nghĩ một chốc, càng nghĩ càng muốn hiểu được chuyện cổ quái này, hấn chạy đi nhìn đồng hồ bên cạnh bếp, rốt cục cũng phát hiện ra điểm sai khác này,

Đã ba ngày đã trôi qua rồi!

Tiểu Lô sắc mặt cổ quái, nhịn không được thở dài nói: “Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh cũng không khỏi! Mẹ kiếp, ta ăn cái quả đào kia cũng không biết là cái bảo bối gì, tựa như cảm giác vừa mơ màng ngủ một giấc”

Trong lòng hấn chợt nghĩ ra, đột nhiên chạy đi tìm dao bếp, cẩn thận cắt một chút vào ngón tay. Nhát cắt này làm hấn kinh hãi phát hiện ra sự mềm dẻo cực kỳ của da thịt mình, dao bếp không thể nào cắt được da thịt của mình! Hấn rất cao hứng, đã có thể phá hủy rồi.

Lực của tay mạnh một chút, rốt cục trong tay chỉ có một vết máu đi ra, Tiểu Lô sợ hãi vứt cả dao đi để ôm lấy ngón tay, đau đớn cuống quýt cau mày, trong lòng cảm thấy kỳ quái: “Nếu là bình thường, với lực

dao của mình có thể chặt đứt một cái đùi lợn rồi, giờ phút này chỉ có thể là rách ngón tay của mình..... Gặp quỷ, gặp quỷ? Chẳng lẽ ta biến thành yêu quái rồi sao?

Suy nghĩ trong chốc lát, nhìn vào vết thương trên ngón tay, phát hiện ra miệng vết thương đã khép lại rồi! chỉ để lại một vết máu nhàn nhạt, da thịt chỗ vết thương đã khôi phục như thường, một chút dấu vết cũng không lưu lại!

Tiểu Lôi trợn mắt há mồm, sửng sốt một lát rồi đột nhiên cười ha ha. cười cực kỳ đắc ý,

Nếu vậy là người tu tiên khác gặp cảnh tao ngộ như hần, giờ phút này hần là phải vui mừng vì cơ thể không còn là nhục thể phàm thai, đã đột phá lên cảnh giới thiên nhân.

Nhưng Tiểu Lôi nghĩ đến chỗ này, chỉ thấy vẻ mặt hần tươi cười quái dị, trong miệng lẩm bẩm nói: “Thân thể lão tử tất nhiên là cứng cỏi như vậy rồi, vậy thì không cần phải nói nữa, tự nhiên tiểu đệ đệ cũng cứng cáp vô cùng a! Sau này” tính phúc” có thể...hắc hắc...”

Nếu lão thiên có biết tiểu tử này đối với tiên duyên khó gặp lại toát ra ý nghĩ đề tiện như vậy, sợ rằng đã sớm cho xuống một tràng sấm sét đánh chết tiểu vô lại này rồi.

Cười ngây ngô một lát, rốt cục Tiểu Lôi thu liễm tâm thần, cẩn thận nhặt hạt đào dưới đất bỏ vào túi càn khôn. Ý nghĩ hần càng bất thiện: cái quả đào kia đã thần kỳ như thế, có thể cải lão hoàn đồng, dùng hạt đào này làm giống, giống cho một cây đào, sau đó cho nhân công nuôi dưỡng, bán nó lấy mấy ngàn đô la một quả, sợ rằng cũng không mắc a!

Dù sao lần kỳ ngộ này đều do đại xà tặng cho, giờ phút này sự sợ hãi của Tiểu Lôi với đại xà đã sớm không còn nữa. Chạy vài bước tới bên trên bờ đầm nước, cẩn thận hứng nước trong hai lòng bàn tay rửa mặt sạch sẽ, vừa đánh răng, vừa suy nghĩ, dù sao bản thân đã ba ngày chưa tắm rửa, rồi dứt khoát cởi hết quần áo rồi nhảy vào đầm nước

Cái đầm nước này là nơi xà tinh tu luyện, nước đầm chí âm chí hàn, nếu là người bình thường nhảy xuống sợ rằng không tới một khắc ba canh đã chịu không nổi rồi, nhưng Tiểu Lôi bây giờ khắp người đều là linh khí tràn đầy, sớm đã không phải là thân thể người thường nữa, chỉ cảm thấy mát lạnh thống khoái, cuống quýt hô to gọi nhỏ, kỳ cọ thân thể sạch sẽ, lúc này mới chạy lên bờ.

Trong lòng hần thầm cảm tạ đại xà rất nhiều, tìm kiếm trong tủ lạnh lấy ra tất cả những gì có thể ăn, cả thịt lợn thịt bò lẫn hoa quả tươi, trên bờ đầm nước thả xuống một loạt, miệng lớn tiến nói: “Rắn ơi rắn ơi, đa tạ người đã tặng ta hai quả đào, ta cũng đã ăn nhiều của ngươi. Những thứ này là ta hồi lễ ngươi!”

bận rộn một hồi, Tiểu Lôi mới làm đồ ăn cho chính mình, lúc này một lần nữa chạy về chiếc giường nhỏ trong đình.

Tại thời khắc này, chỉ nhìn thấy một đạo kim quan từ đỉnh núi bắn xuống, rơi trên mặt đất hóa thành hình người. Lão hồn dẫn Ngô Đạo Tử rốt cuộc cũng chạy tới tìm Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn lại một cái, lập tức nhảy dựng lên, chạy vài bước tới nắm lấy Ngô Đạo Tử, kêu lên: “Lão gia hỏa! ngươi bỏ ta ở chỗ này vài ngày rồi! Lần này nói thế nào cũng phải dẫn ta đi! Không để ta ở đây nữa!”

Ngô Đạo Tử cười hi hi, đang muốn nói chuyện, liếc mắt nhìn mặt Tiểu Lôi một cái, không khỏi giật nảy người!

Giờ phút này da thịt trên mặt Tiểu Lôi tươi sáng như ngọc, sáng bóng nhu hòa, quanh thân thanh khí bao phủ, trong lòng Ngô Đạo Tử kinh ngạc, kim quang tụ nhãn, đẩy Tiểu Lôi lùi lại một bước, đánh giá từ trên xuống dưới vài lần, sắc mặt càng thêm cổ quái.

Ngô Đạo Tử tự nhận đã luyện thành: “Thiên nhân thông”? không có cái gì trên đời nhìn không thấu, cho dù là có một bức tường dày trước mặt thì hần cũng có thể nhìn xuyên qua, quả thực còn lợi hại hơn tia X quang. Nhưng hiện giờ mặc cho hần có nhìn Tiểu Lôi như thế nào cũng chỉ phát hiện lưu quang kỳ dị quanh thân hần, trong thân thể có một cỗ ẩn giấu một luồng tiên khí phiêu đăng lưu động.....

Đó rõ ràng là cảnh giới linh thể sơ thành rồi a!

Ngô Đạo tử kinh hãi thất sắc, cuống quýt truy vấn Tiểu Lôi có từng gặp kỳ ngộ gì không, Tiểu Lâm trong lòng sợ Ngô Đạo Tử tức giận bắt hấn ở chỗ này, hấn không chịu nói thật, trong miệng nói hươu nói vượn, chỉ nói là tối hôm qua nằm mơ thấy có thần tiên điểm hóa mình vân vân.

Mặc dù là nói hươu nói vượn nhưng Ngô Đạo Tử lập tức tin ngay, dù sao bây giờ linh khí quanh thân thể Tiểu Lôi biến thân thể phàm tục thành linh thể, loại cảnh giới này cho dù là đã tu luyện nửa đời người như Ngô Đạo Tử cũng không đạt tới.

Ngô Đạo tử sắc mặt không tốt, đột nhiên nhin không được chỉ lên trời mắng to: “Lão tặc thiên thật không có mắt a! Lão tử ta tu luyện nửa đời người, linh khí còn đang sơ tụ lưu chuyển thành vòng tròn, nhưng tiểu tử này chỉ ba ngày là thoát thai hoá cốt! Chẳng nhẽ Ngọc Hoàng đại đế là thân thích của tiểu tử này sao?!!”

22. Chương 23: Thịt Đường Tăng?

Ngô Đạo Tử lại mắng thêm vài câu, rốt cuộc đành thở dài, lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, người có vận mệnh của người, đó là thiên mệnh.”

Ông ta nhìn thật kỹ gã tiểu vô lại, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Người đạo hạnh quá ngắn, lại vì một phen kỳ ngộ có thể thoát thai hoá cốt, đã thành linh khí chi thể, đây là vận mệnh mà người bình thường cầu cũng không thể cầu được! Nhưng mà đối với người mà nói, đạo cơ chưa ổn...” Nói đến đây, ông ta không nhin được lại mắng tiếp một câu: “Con mẹ nó, cái gì mà đạo cơ không ổn, tiểu tử nhà ngươi căn bản đạo hạnh một chút cũng không có, nói cái gì mà ổn với định. Người căn bản là không có một tí gì cơ sở cả! Ta nói cho ngươi, tao ngộ hiện tại của ngươi không phải là sự tình gì tốt đẹp! Bây giờ linh thể mới thành lập, thân thể đã siêu phàm nhập thánh, nhưng mà không có nửa điểm đạo pháp chính thức. Hừ hừ, nói không dễ nghe, bây giờ ngươi rõ ràng là một Đường Tăng a!”

“Đường Tăng?” Tiểu Lôi sửng sốt một chút, khó hiểu hỏi.

Ngô Đạo Tử cười hắc hắc: “Người xem qua Tây Du Ký chưa? Trong đó có nói, ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão, bây giờ a, thân thể ngươi đã thoát thai hoá cốt, có thể nói là bán tiên chi thể rồi. Tự tập phi thăng làm tiên cũng không xa lắm. Nếu con người có thể ăn được một miếng thịt của ngươi có thể ích thọ trăm năm! Nếu uống một ngụm máu, cứ xem như người chết cũng có thể sống lại a!”

“Con mẹ nó! Mạnh như vậy nữa!” Tiểu Lôi tim đập bùm bụp, sắc mặt cũng thay đổi.

“Không sai!” Ngô Đạo Tử nghiêm mặt nói: “Thế gian này chẳng những chỉ có người tu tiên, trong núi cũng có yêu tinh tu luyện đó. Những yêu tinh này không như loài người, cũng không có quy củ gì cả, nếu là người không cẩn thận bị yêu tinh quờ tới, hắc hắc...một thân thịt béo của ngươi đúng là món ăn ngon nhất a! Người nghĩ đi, nếu đám tà ác tu tiên trong thế gian này biết có một bán tiên chi thể, như vậy chẳng không giống một đám ruồi bu lại quanh người nữa? Người bây giờ không có nửa điểm đạo pháp, đạo thuật căn cơ cũng không có, mặc dù là bán tiên chi thể, nhưng cứ cho là gặp một gã tu tiên bét nhất, người cũng không phải đối thủ, càng không cần nói tới mấy con yêu quái tu luyện thành tinh nữa!”

Tiểu Lôi nháy nháy mắt, đột nhiên cười lớn: “Lão già này, ông nói nhiều như vậy chẳng phải là muốn ta bái ông làm thầy sao?”

“Đương nhiên!” Ngô Đạo Tử nghiêm túc nói: “Ta mặc dù là thúc thúc của ngươi, nuôi ngươi thành người. Nhưng nếu ngươi không chịu bái làm môn hạ của ta, đạo pháp bốn môn nhất định sẽ không truyền lại!”

Nói đến đây, lão hống dẫn rất cục lộ ra khuôn mặt xảo trá: “Người bây giờ là một đứa trẻ, trong tay hết lần này tới lần khác lại cầm thiên vận tài phú, nghênh ngang đi giữa đường. Nếu gặp phải mấy gã tặc nhân, lại không bái ta làm thầy, chằm chằm học tập vài đạo pháp, chỉ sợ tánh mạng ngươi không dễ lưu lại a!”

Tiểu Lôi thở dài, cười khổ nói: “Bái sư thì bái sư, dù sao ông cũng là thúc thúc của ta, vài mấy cái với ông, ta cũng không bị thiệt gì a.”

Nói xong vừa muốn quỳ xuống nhưng Ngô Đạo Tử lại đưa tay ngăn hãm lại, nhú mồm nói: “Mấy hôm trước ta muốn ngươi bái sư, nhưng mà bây giờ a, tình huống có một chút biến hóa rồi.”

Tiểu Lôi giận dữ quát: “Lão già kia, ông khổ khổ bức ta bái sư, bắt nhốt ta ở cái quỷ địa phương này ba ngày! Bây giờ lại nói không cần ta bái sư, ông rốt cuộc có ý gì!”

Ngô Đạo Tử cười khổ nói: “Người không được tức giận, sự tình này không thể trách ta được. Chỉ là vị sư phụ kia của ta a, tính tình có chút cổ quái, hôm đó vốn vì muốn bái thọ ông ấy, ta cùng vài sư huynh đệ mới từ trời nam biển bắc tụ tập lại. Sư tôn mà, đại khái buổi tối uống vài chén, hạ lệnh cho chúng ta thu đồ đệ, nhưng mà hai ngày nay, phỏng chừng tỉnh rượu rồi, lại có một ít hối hận... ta nói mà, bốn môn tiên pháp ảo diệu, thu đồ đệ - sự tình trọng đại như vậy sao có thể dễ dàng quyết định? Cứ xem như sư phụ năm đó thu ta làm đồ đệ cũng phải âm thầm quan sát ta ba năm, lại khảo sát ta ba năm nữa mới chịu thu ta làm đồ đệ chính thức.”

Tiểu Lôi thở dài, lắc đầu nói: “Vốn là ông cầu ta bái sư, bây giờ ta đã biến thành như thế, ông nói ta lại phải chờ nữa. Một Đường Tăng rõ ràng như ta thế này, quả không muốn bị yêu ma quỷ quái bắt đầu. Ta bên người không có Tôn Ngộ Không hay là Trư Bát Giới, ông còn bảo không thu ta làm đồ đệ nữa, vậy rốt cuộc ra sao đây?”

Ngô Đạo Tử mỉm cười: “Thu a, tự nhiên là vẫn phải thu, chỉ là sư phụ sau khi tỉnh rượu đại khái cũng thấy có chút quá khinh suất nên mệnh lệnh cho ta, thay đổi một chút... ài, nhiều lời vô ích, người cùng ta đi một chuyến là biết.”

Nói đến đây, Ngô Đạo Tử vung tay một cái, Tiểu Lôi liền cảm thấy thân thể bay lên không, nhẹ nhàng theo Ngô Đạo Tử hóa thành kim quang bay đi.

Trong sơn cốc, giữa làn nước lạnh cóng, một khuôn mặt kiêu diễm từ trong mặt nước hiện ra, sau đó lập tức một thiếu nữ lửa thể chậm rãi đi lên bờ. Trên đôi chân trần còn nhỏ xuống vài giọt nước lấp lánh, đi tới bên đồng gia cụ Tiểu Lôi lưu lại, trong mắt lộ ra vài phần tò mò.

- - -

Sơn đạo quanh co, Tiểu Lôi theo Ngô Đạo Tử một đường đạp gió mà đi, hai bên đều là rừng hoang vắng lạnh, mây mù dày đặc, sơn u lộ tích, một đường thẳng tới. Nga Mi Sơn dưới chân trùng trùng điệp điệp trôi qua, Tiểu Lôi nhìn thấy hồ to gọi nhỏ, bên tai tiếng gió ầm ầm, còn truyền tới tiếng khỉ hú đầu đây.

Tiểu Lôi theo gió bay đi, cũng không biết rốt cuộc đã tới nơi nào, chỉ nghe thấy Ngô Đạo Tử kêu lớn một câu: “Tới!”

Một trận cuồng phong hạ xuống, Tiểu Lôi không kịp phòng bị, dập mông xuống đất lăn đi mấy vòng. Cũng không biết trong mồm ngậm phải bao nhiêu đất cát, không nhịn được hét lớn: “Lão già kia, ông khi dễ ta không biết bay phải không?”

Ngô Đạo Tử hắc hắc cười cười: “Tiểu tử, chớ có trách ta, người không biết phi hành thuật, mà ta đạo hạnh cũng chưa thuộc, mang theo một người phi hành đã rất miễn cưỡng rồi.”

Tiểu Lôi hừ hừ đứng dậy, nhìn bốn phía, chỉ thấy trước mắt là một vách núi cao dựng đứng, đằng sau là cây cỏ rậm rạp xanh tươi, xa xa nhìn lại, chỉ thấy một biển mây, hẳn không nhịn được thở dài: “Quả là một tiên cảnh, lão già, ông trước kia ở chỗ này sao? Phong cảnh ở đây quả rất khá a.”

Ngô Đạo Tử lắc lắc đầu cười nói: “Nơi này là Cửu Lão động, có thể coi là một danh lam thắng cảnh nổi danh của nhân loại, ngày thường cũng có một ít người đi lại, người tu tiên sao có thể ở đây được? Người tiến lên phía trước đi!”

“Phía trước? Nhưng đây là vách núi mà!” Tiểu Lôi mắng lớn một tiếng, Ngô Đạo Tử thở dài, tự tay nắm lấy cổ áo hắn, trong miệng mặc niệm vài câu khẩu quyết, chỉ thấy hắn chỉ một cái, một đạo kim quang phóng tới, vách núi trước mặt trống rỗng hiện lên một cây cầu!

Phía trước vốn là biển mây mênh mông, lại có thể tách ra hai bên, trống rỗng xuất hiện một ngọn núi!!!

Ngọn núi kia không cao hiểm như các ngọn núi khác của Nga Mi. Liếc mắt nhìn lại, chân núi sâu thẳm, vụ khí vờn quanh, ẩn ẩn một bầu không khí yên bình.

Ngô Đạo Tử chỉ vào cây cầu, mỉm cười nói: “Tiểu tử, đây là sơn môn của Tiêu Dao phái chúng ta, Nga Mi sơn mặc dù đường núi quanh co nhưng mấy năm nay con người cũng thấm dần vào, vì thế người trong phái ta dùng pháp thuật dấu đi sơn môn, người tầm thường tuyệt đối không thể nhìn thấy.”

Tiểu Lôi nhìn một lát, rốt cục cũng thở phào, giương mắt nhìn Ngô Đạo Tử, trong mắt tựa hồ mang theo vài phần u oán: “Giải cho lão già ông, pháp thuật có thể làm biến mất cả một ngọn núi! Ngày thường ta phục dịch ông cực khổ, có một nhân gian tiên cảnh như vậy mà mười tám năm nay cũng không đem ta đi qua! Mẹ nó, cứ cho là đi du lịch, ông cũng không thèm cho ta đi theo!”

Ngô Đạo Tử xấu hổ cười cười, bước lên cây cầu. Hai người vừa đi vào, một đạo kim quang thu lại, cây cầu dần dần biến mất. Sau đó, mây mây, núi núi, lập tức khôi phục lại thành một biển mây.

23. Chương 24: Nương Nương Khang Đích Khinh Linh Tử

Ngô Đạo Tử nhú mày muốn nói gì chợt nghe thấy bậc thềm trước mặt truyền tới một tiếng ca:

”Đạp biến thanh sơn vô trọng số,

Hành đảo tây nam, sạ kiến Nga Mi vụ,

Đình ngộ âm âm như bạc mộ, giáo nhân nan nhận lai thì lộ,

Liệu thị tiên gia lưu khách trụ, hoặc cự trần phàm, cố tác trường gia thuật,

Mạc thán vô duyên không tứ cố, hữu duyên đoạn tại vô duyên xứ, ”

Lập tức nhìn thấy một người, tay áo tung bay từ trên đi xuống, chờ tới trước mặt hai người thì khúc ca đã hát xong.

Tiểu Lôi quan sát người này, cũng mặc một bộ quần áo giống của Ngô Đạo Tử, đều là một thân đạo bào, chỉ là tướng mạo so với Ngô Đạo Tử dễ nhìn hơn. Khuôn mặt như ngọc thạch, răng trắng môi hồng, trên đầu đội một chiếc đạo quan, mỉm cười nhìn Ngô Đạo Tử và Tiểu Lôi hai người.

Tiểu Lôi cố tình thở dài một tiếng, nói lớn: “Lão già a lão già, đồng dạng là tu tiên mà vị tiên sinh này so với ông hơn vài phần tiên khí a. Vừa thấy là biết đắc đạo cao nhân, không giống như ông, mặc đạo bào vào cũng chỉ một bộ giang hồ lừa đảo.”

Ngô Đạo Tử tức tới lông mi dựng đứng, vừa muốn lên tiếng thì nghe thấy người nọ “Y” một câu, giương hai mắt nhìn Tiểu Lôi: “Ngô Đạo Tử sư đệ, đây là đồ đệ người đem về sao?”

Sắc mặt hần dần xuất hiện vài phần kinh ngạc, hô nhỏ: “Tiểu tử này lại có thể là linh thai tiên thể! Xem tuổi của hần bất quá chỉ trên dưới hai mươi a, như thế nào có thể tu luyện tới bậc này?”

Ngô Đạo Tử cười hắc hắc, cúi người, cười nói: “Khinh Linh Tử sư huynh, đồ đệ này của ta trên người mang kỳ duyên nên ta mới đặc ý dẫn hần lên núi. Sư phụ lão nhân gia còn có đó không?”

Khinh Linh Tử cười nói, chỉ lên cuối bậc thềm, rồi lại nhìn trên dưới Tiểu Lôi, hít một hơi dài: “Xem ra bốn phái lần này hần sẽ là người đứng đầu trong hàng tam đại đệ tử rồi, ngoài hần không có ai được. Các vị sư huynh đệ mang theo mấy gã kia mấy ngày nay xem như uống phí công phu a.”

Khinh Linh Tử lại liếc mắt nhìn Ngô Đạo Tử, mỉm cười nói: “Sư phụ đang ở bên trên cùng các sư huynh đệ giảng đạo, người lên đi ta còn có vài tục sự phải làm, đi trước đây.”

Nói xong cứ như vậy nhanh chóng rời đi.

Tiểu Lôi nhin không được nhìn Ngô Đạo Tử hỏi: “Cái gã ái ái này là sư huynh của ông hả? Sư phụ bên trên giảng đạo sao hần lại có thể rời đi được?”

Cái câu “Ái ái” khiến Ngô Đạo Tử khóc cười không được, lập tức trầm giọng nói: “Nhỏ giọng một chút! Khinh Linh Tử là đại sư huynh của phái ta! Đạo pháp rất mạnh, phóng mắt nhìn thiên hạ cũng không có

mấy người là đối thủ! Chỉ là hấn tính tình cổ quái, đừng xem hấn một bộ hiền lành, khi trở mặt sẽ nổi điên đó, ngay tới sư phụ cũng không trị được hấn a!”

Tiểu Lôi mặt khinh thường nói: “Sư phụ ông không trị được hấn? Một người ngay tới đồ đệ mình cũng đánh không lại, ta xem sư phụ ông lợi hại cũng chỉ có hạn a.”

Ngô Đạo Tử hít một hơi dài, nhìn xung quanh rồi mới trầm giọng nói: “Đây là môn quy kỳ quái của phái ta, bất quá, người đã muốn nhập phái ta rồi thì cũng không ngại nói cho người nữa...”

Nói đến đây, sắc mặt Ngô Đạo Tử kỳ quái, khuôn mặt đỏ bừng bừng, trầm giọng nói: “Khinh Linh Tử sư huynh này, kỳ thật không phải đồ đệ của sư phụ ta, hấn thậm chí căn bản không phải là người của Tiêu Dao phái ta.”

“A?”

“Khinh Linh Tử vốn là một tu hành giả trong Nga Mi sơn, vốn mấy trăm năm trước hấn có cơ hội tu thành tiên, kết quả... Ài, kết quả vì một việc ngoài ý muốn nên phải lưu tới hôm nay. Vốn cơ hội thăng thiên cũng bị mất rồi, nếu hấn muốn tiếp tục tu tiên, chỉ có thể cầu biện pháp khác thôi. Ài, hấn vốn không phải con người, đạo hạnh lại cao, nhưng sự việc mấy trăm năm trước đã hủy diệt con đường tu tiên của hấn, kết quả không thể không đi tìm con đường khác, lúc đó mới xin ở nhờ tại Tiêu Dao phái ta, học tập tu tiên pháp môn của Tiêu Dao phái. Luận về tuổi, hấn so với sư phụ còn lớn hơn nhiều lắm lắm. Vốn người có bốn sự như hấn không có khả năng ở chỗ chúng ta đây, cho nên... Ài, cho nên lúc hấn nhập môn, bốn môn đã lập ra một quy củ, hứa với hấn là” chỉ dưới chương môn một bậc “Ngoại trừ chương môn của bốn phái ra, mọi người khác nhìn thấy hấn đều phải gọi một tiếng sư huynh!”

Nói đến đây, Ngô Đạo Tử sắc mặt quái dị, cười khổ nói: “KHông được xem ta bây giờ gọi hấn là sư huynh, cứ xem là sư phụ của ta năm đó lúc chưa kiêm nhiệm chương môn cũng phải kêu hấn một tiếng sư huynh!”

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Như vậy bối phận chẳng phải loạn rồi sao?”

Ngô Đạo Tử lắc đầu nói: “Khinh Linh Tử đối với Tiêu Dao phái ta có ân huệ, vì thế lúc trước hấn gặp nạn chúng ta mới thu nhận hấn, vì hấn mà đặc ý lập ra môn quy này. Vì vậy, trong phái, người có bốn sự lớn nhất là hấn. Chỉ là, vì môn quy kia, ngoại trừ sư phụ ra, mỗi người đều phải xưng hô hấn là” Sư huynh “, a... Tương lai nếu người nhập môn, người gặp hấn cũng phải kêu” sư huynh “, đã hiểu được không?”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Ông kêu hấn là sư huynh, tôi cũng kêu hấn là sư huynh, thế này.. Thế này thì còn quy củ mẹ gì.” Con người hấn vừa chuyển, cười nói: “A, Khinh Linh Tử kia, rốt cuộc lúc trước gặp việc gì mới phải làm môn hạ của Tiêu Dao phái vậy?”

Ngô Đạo Tử lắc đầu: “Không thể nói, không thể nói. Đây là cấm kỵ của bốn môn, tuyệt đối không thể nhắc tới, tương lai người cũng sẽ biết, chỉ là, ngàn vạn lần không được nhắc tới. Người mà nhắc đến, vạn nhất bị Khinh Linh Tử nghe thấy, hấn sẽ nổi điên đó.”

Nói xong, không chờ Tiểu Lôi hỏi tiếp, Ngô Đạo Tử lại một hơi kéo hấn đi, nhanh chóng bước lên trên.

Sau khi đi qua mấy trăm bậc thềm, rốt cuộc tới đỉnh núi, nhìn thấy một tòa đạo quan đồ nát, ngay cả tấm biển trên cửa cũng phá lạc không chịu nổi, Tiểu Lôi nhìn thấy nhú mày, trong lòng càng coi thường Tiêu Dao phái.

Ngô Đạo Tử lại mỉm cười, mang theo Tiểu Lôi đẩy đại môn, một bước tiến vào.

Một bước vượt qua cánh cửa, lập tức Tiểu Lôi chấn động!

Từ bên ngoài đạo quan mà nhìn, nơi này bất quá chỉ là một tiểu viện rách nát, lớn nhất cũng chỉ hơn trăm mét. Nhưng mà, vừa bước qua cửa, chỉ thấy tầng tầng lầu các, nơi nơi cung ngọc, rộng rãi sáng ngời, khí khái xa hoa! Phóng mắt nhìn tới, trước mặt trong tòa đại điện, kim bích huy hoàng, đại môn rộng mở, bên trong một hàng người đang ngồi ngay ngắn.

Ngô Đạo Tử liếc mắt, mỉm cười nói: “Đây là tiên gia diệu thuật, chính là vô thượng đạo pháp của tổ sư khai sơn bốn phái, người ở đây lâu sẽ không còn thấy kỳ quái nữa.”

Đi vào đại diện, chỉ thấy chung quanh ngồi ba trung niên ăn mặc giống Ngô Đạo Tử, đều ngồi trên bồ đoàn trên mặt đất, chiếc bồ đoàn sau cùng là không có ai ngồi.

Ở giữa đại diện là một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, một thân đạo bào sạch sẽ, trên đầu búi tóc, thần tình phiêu nhiên, khí tức xuất trần, mặc dù râu tóc bạc phơ nhưng da mặt lại mềm mại, một “Hạc phát đồng nhan” tiêu chuẩn.

Vị đạo sĩ kia mở to mắt nhìn Ngô Đạo Tử một cái, một giọng tiên âm từ xa xa vang tới: “Ngô Đạo Tử, ngươi đã trở lại sao?”

Ngô Đạo Tử kéo qua Tiểu Lôi, cung kính đi tới trước, cúi mình, trầm giọng nói: “Đệ tử Ngô Đạo Tử, lần này xuống núi dẫn theo cháu trai tới gặp sư phụ.”

Nói xong, không chờ Tiểu Lôi phản ứng, Ngô Đạo Tử đã hung hăng đá một cái vào kheo chân Tiểu Lôi, làm hắn quỵ xuống.

Tiểu Lôi lớn lên ở trong xã hội hiện đại, cho tới bây giờ đều không quỵ trước mặt ai, lúc này lại bị Ngô Đạo Tử đá cho một cái quỵ xuống, trong lòng phát hỏa, đang muốn hét lớn. Vị đạo sĩ phía trên lại cười nhẹ hai tiếng, tùy tay nhắc lên, một trận gió cuốn tới đỡ Tiểu Lôi dậy.

“Ngô Đạo Tử, ngươi vừa thấy mặt đã muốn cháu ngươi quỵ xuống, ta còn chưa đáp ứng cho hắn nhập môn a!”

Ngô Đạo Tử khuôn mặt đỏ bừng, âm mưu bị phát hiện, lập tức vàng vang dạ dạ, hạ giọng nói: “Sư phụ, đứa cháu này tính tình cứng rắn nhưng tư chất cũng không tệ, thêm vào từ nhỏ hắn cũng được đệ tử dạy, lục thức đã thông, cũng tính là có chút căn cơ. Gần đây lại được kỳ duyên, lúc này đã thoát thai hoá cốt, không phải phạm nhân nhục nữa, đệ tử muốn cho hắn thu làm môn hạ, sư phụ minh giám!”

Lão đạo sĩ lúc này mới mở hai mắt, ngưng thị nhìn Tiểu Lôi vài giây, khuôn mặt vốn hòa hoãn cũng đã lộ ra vài phần ngạc nhiên: “A? Kẻ này quả nhiên kỳ quái! Đã là cháu của ngươi, vậy năm nay cũng chưa tới hai mươi tuổi a. Như thế nào đã tu luyện tới mức này? Ta xem trong thân thể hắn đã” tẩy kinh phạt tủy “Thoát thai hoá cốt, sớm đã thành bán tiên chi thể rồi?”

Ba đạo sĩ phía dưới cũng ngạc nhiên nhìn Tiểu Lôi. Ngô Đạo Tử vẻ mặt đắc ý, đem đoạn hoang thoại kia của Tiểu Lôi nói lại một lần, cái gì mà trong mộng được tiên nhân điểm hóa .v.v.v

Tiểu Lôi bên cạnh cười thầm không thôi, mà lão đạo sĩ kia càng nghe sắc mặt càng chú tâm, rốt cuộc hít một tiếng dài: “Tam thanh đạo tôn tại thượng, chẳng lẽ tổ sư gia hiển linh, điểm hóa đệ tử bổn môn?”

Hắn ngưng thần nhìn Ngô Đạo Tử, nghiêm mặt nói: “Ngô Đạo Tử, đạo pháp tu luyện của ngươi đã tới cấp mấy rồi?”

Ngô Đạo Tử lập tức khom người: “Sư phụ tại thượng, đệ tử ngu dốt, chỉ tu luyện tới thất cấp phẩm.”

Lão đạo sĩ kia cũng gật gật đầu, trên mặt không buồn không vui, nhàn nhạt nói: “Cũng khó cho ngươi, ngươi năm nay cũng chưa quá năm mươi, tu luyện tới thất cấp đã là khó được rồi.”

Lão đạo sĩ gật một lát, nghiêm mặt nói: “Ngô Đạo Tử, ta xem đứa cháu của ngươi, tạo hóa kỳ duyên, đã là phúc trạch cực kỳ thâm hậu rồi! Ngươi phúc trạch chưa sâu, nếu tùy tiện thu hắn làm đồ đệ, có lẽ sẽ bị trời ghen ghét! Cái này không ổn...” Nói đến đây, lão đạo sĩ thở dài nói: “Ta đành thu hắn làm môn đệ a, cứ xem như là ‘quan môn đệ tử’ Vậy!”

Ngô Đạo Tử lập tức khuôn mặt trở nên quái dị, nhìn lão đạo sĩ, ba đạo sĩ bên cạnh cũng kinh nghi không thôi.

Lão đạo sĩ mỉm cười: “Ngươi cũng đã khó khăn đem cháu mình lên núi muốn thu nó làm đồ đệ, vì sư ta lại cướp hắn của ngươi, nói thế nào cũng là không phải, như vậy đi... Ta tặng ngươi một món pháp bảo xem như là vì sư bồi thường cho ngươi.”

Nói đến đây, lão đạo sĩ vung tay, một đạo kim quang bắn tới tay Ngô Đạo Tử, chỉ thấy một thanh bảo kiếm dài ba thước, trên thân kiếm hàn quang trận trận, lấp lánh phi phàm, lão đạo sĩ thở dài nói: “Đây là phi kiếm vì sư từng dùng, bây giờ đem tặng cho ngươi a.”

Ngô Đạo Tử lập tức trên mặt bừng bừng, cung kính thu kiếm về, quỳ sụp trên đất: “Đa tạ sư phụ cho kiếm!”

Tiểu Lôi buồn bực nghĩ thầm: “Lão hỗn đản nhà ngươi, vì một thanh phá kiếm mà đem bán đứng ta!”

Ba đạo sĩ bên cạnh thần tình hâm mộ. Lão đạo sĩ phía trên nhìn mọi người, lại nói: “Thôi, hôm nay lão đạo sĩ ta làm việc cũng quá phân, thanh kiếm này của ta các người đã muốn bấy lâu nay, giờ ta lại cho Ngô Đạo Tử, có lẽ các người trong lòng cũng bất mãn. Ba gã tiểu tử các người đem lên núi hôm nay ta cũng phá lệ xem xét, đều cho các người thu làm môn hạ, xem như là đệ tam đại đệ tử đi vậy!”

Nói xong, lão đạo sĩ ngoắc ngoắc tay với Tiểu Lôi, cười nói: “Tiểu tử, còn không quỳ bái sư?”

Tiểu Lôi mắt đảo quanh, đột nhiên mở miệng hỏi: “Bái ông làm sư phụ thì có gì tốt?”

24. Chương 25: Thủ Đoạn Gian trá

Và không đợi Tiểu Lôi nói tiếp, lão đạo sĩ phẩy tay nói: “Các người lui ra cả đi”.

Nghe lệnh, ba vị đạo sĩ lập tức khom người cáo lui, một lão lùn mập còn dụng lực vỗ vai Tiểu Lôi nói “Không sai, không sai, quả nhiên là diệt nhi của Ngô đạo tử, một điểm cũng không chịu kém, có thể lấy ra hai lượng tinh dầu từ tảng đá, đích thực là tính cách của Ngô Đạo Tử mà”.

Ngô Đạo Tử sắc mặt càng đỏ bừng, hàm hừ liếc Tiểu Lôi, nhưng hấn nào có để vào mắt, cũng trợn mắt nhìn lại.

Ngô Đạo Tử bắt đắc dĩ thấp giọng nói: “Nhà ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi!”

Nói xong, mấy người đều ly khai đại điện.

Tiểu Lôi liếc trộm thấy ba vị đạo sĩ vừa ra khỏi đại điện liền vội bỏ đạo bào, bên trong đều mặc quần áo theo kiểu phương tây, một gã mập lại còn rút di động bị bỏ, dường như đang to tiếng với ai đó. Đám đông ồn ào như tổ ong vỡ rồi cũng rời đi, chỉ còn lại mình Tiểu Lôi và lão đạo sĩ hai người trong đại điện giương mắt nhìn nhau.

Tiểu Lôi nhìn lão đạo sĩ trước mặt, ho khan hai tiếng, lớn tiếng nói: “Lão lưu mình ta lại đây có dụng ý gì?”

Lão đạo sĩ cười nói: “Ngươi nói bái ta làm thầy trước tiên phải có lợi ích, vậy ta hỏi ngươi, thu ngươi làm đồ đệ có điểm nào tốt cho ta?”

Tiểu Lôi lập tức cầm họng, há hốc mồm một hồi rồi ngang ngược trả lời: “Bây giờ ông nhận ta làm đồ đệ, nhưng không có nghĩa là ta sẽ gọi ông bằng sư phụ.”

Lão đạo sĩ cười nói: “Ngươi bái ta làm thầy, học được pháp thuật thần thông quảng đại của chúng ta, có thể tung hoành thiên hạ, há chẳng thống khoái sao?”

Tiểu Lôi bĩu môi: “Hiện giờ lên trời có thể ngồi máy bay, chỉ cần có tiền, khắp thế gian này có nơi nào ta không thể đi? Cho dù là Nhà Trắng của tổng thống Mỹ quốc, cũng có thể mua vé vào tham quan mà!”

Lão đạo sĩ cười ha ha, nói tiếp: “Học pháp thuật của ta, có thể kéo dài tuổi thọ, ta năm nay đã hai trăm tuổi rồi, răng không rơi, tóc không rụng, tương lai nếu ngươi tu luyện đắc đạo, cũng có thể đạt được những điều này!”

Tiểu Lôi càng tỏ vẻ coi thường: “Sống trên đời, quan trọng là cảm thấy thoải mái, ngay cả khi chỉ có thể sống ngắn ngủi trong vài chục năm nhưng trong lòng vui vẻ, còn hơn hàng trăm năm sống vô vị buồn tẻ!”

Lão đạo sĩ trên mặt hiện vẻ ngạc nhiên, lại nói: “Học pháp thuật của ta, sau này ngươi sẽ tự nhiên có khả năng phòng thân, ngươi hiện nay đã có bán tiên chi thể, nếu gặp phải kẻ có tâm địa bất trắc bắt ngươi đem vào lò luyện nhục thể nhà ngươi thành đan dược, bồi bổ tu luyện, nếu gặp phải yêu quái thành tinh nhất định sẽ ăn thịt ngươi ngay lập tức. Chẳng lẽ ngươi không sợ? Lẽ nào nhà ngươi không muốn học pháp thuật?”

Tiểu Lôi lúc này gật gật đầu nói: “Ta đã nói rồi, ba cái trò lên trời xuống đất, tăng cường tuổi thọ đều là quảng cáo loè bịp. Ta hỏi ông, ta bái ông làm thầy, ông có thực sự dạy ta pháp thuật?”

“Đương nhiên!”

Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Vậy ông sẽ dạy ta những gì đây?”

Lão đạo sĩ trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Pháp thuật của chúng ta vô biên, có bốn môn công pháp, Ngô thúc của người với ba người sư huynh đồng môn đều học chung bốn môn công pháp này”.

Dừng một chút, lão đạo sĩ chậm rãi nói: “Môn thứ nhất là loại Ngô thúc của người học, chính là thỉnh tiên phù loan, phong thủy tương học, kỳ môn bát thuật, một khi đắc đạo có thể tham tường thiên cơ, đoán biết được vận mệnh, từ đó có thể đón may phòng nguy!”

Tiểu Lôi lập tức trợn mắt lên nói: “Ta học với Ngô đạo tử 10 năm, chính là mấy thứ xem tướng đoán mệnh này, cho nên có học đi chẳng nữa chẳng qua chỉ là một tên thầy tướng số, tương lai không xa sẽ bị người đời coi là giang hồ phiến tử không... ta không học!”

Lão đạo sĩ cười ha ha nói: “Vậy ta dạy người công pháp đại đồ đệ của ta đã học qua, chính là Bách Gia Chư Tử, thiên hạ tạp học, dùng lý nhập đạo! Học xong, người có thể trở thành nhân tài đương thời, người trong muôn người! Tương lai một khi đắc đạo, có thể thành tiên!”

Tiểu Lôi tìm một cái bồ đoàn dứt khoát ngồi xuống, cười nói: “Cái gì Bách Gia Chư Tử, người còn cho thời đại bây giờ giống như thời cổ đại ư? Những thứ này, phỏng có ích gì? Hiện giờ trong trường học đều giảng dạy vật lý, hoá học, đi khắp thế gian đều không sợ! Ta học mấy thứ cái gì Bách Gia Chư Tử, lẽ nào nhà người còn cho rằng đây là thời đại phong kiến, có thể đi thi trạng nguyên? Hừ... ta không học!”

Sắc mặt lão đạo sĩ có chút xấu hổ, nói thêm: “Vậy ta dạy người môn công pháp thứ hai của ta, phương pháp là chay tịnh, tham thiền đả tọa luyện khí, học xong nhất thời hoá vũ thành tiên, có thể đắc đạo!”

Tiểu Lôi gác chân lên gối, uể oải nói: “Cái gì tham thiền đả tọa, lại còn chay tịnh? Tiểu gia ta không ăn thịt không được, còn hận không được ăn sơn hào hải vị! Người muốn ta ăn chay niệm phật, khác nào giết đi sự thống khoái của ta. Không học, không học!”

Trên trán lão đạo sĩ phút chốc đổ mồ hôi, cắn răng bảo: “Tốt thôi, vậy ta dạy người công pháp của đệ tử thứ ba của ta, chính là thái âm bổ dương, hợp tịch song tu thuật, ... luyện chế đan dược, sau khi thành công có thể luyện xuất tiên đan, tăng cường đạo hạnh, có cơ hội phi thăng thành tiên!”

Tiểu Lôi nghe thấy bốn chữ “thái âm bổ dương” lập tức hai mắt sáng rực, không nhận được liền hỏi: “Loại công pháp này có điểm hay đó, này, người nói đệ tử thứ ba, có phải cái lão béo lùn lúc này không?”

Lão đạo sĩ không ngăn nổi phải lau mồ hôi, ngượng nghịu cười nói: “Không sai, đúng rồi!”

Tiểu Lôi lúc này cố nén vẻ tinh nghịch, suy ngẫm cẩn thận về mấy loại công pháp đó, thở dài nói: “Ài, loại công pháp này thực là có ý nghĩa, chỉ là ta nghe thấy cái phương pháp luyện đan đã thấy đau đầu rồi, lão đạo sĩ có lẽ nào không biết điều này: căn cứ theo chứng minh của khoa học, cái gì chứ kiểu luyện đan được thời cổ đại, đều là sử dụng quá hàm lượng chì, ăn nhiều sẽ trở nên ngớ ngẩn a! Cái kiểu chết người này, thôi, không học không học!”

Lão đạo sĩ rốt cục không ngăn được sự giận dữ trên khuôn mặt, đứng lên quát: “Cái này không học, cái kia cũng không, nhà người rốt cục là muốn học cái gì hả?”

Lúc này Tiểu Lôi trên mặt lộ ra vài phần xảo trá, hai mắt sáng rực, cười hì hì: “Ông nói có bốn môn công pháp, có đúng không? Ta hỏi ông, gã Khinh Linh tử kia, hắn có bản lĩnh gì thế? Thứ ta muốn học chính là loại công pháp của hắn!”

Thì ra lúc vừa rồi khi lên núi, trên đường gặp Khinh Linh tử, Ngô Đạo tử có nói bản lĩnh của Khinh Linh tử rất cường đại, phóng mắt khắp thiên hạ không có mấy người đáng gọi là đối thủ, tên tiểu tử vô lại giáo hoạt này ngay lập tức lưu tâm, sau khi cùng lão đạo sĩ nói vòng vo nửa ngày, cuối cùng đã tự nói ra dã tâm của mình!

Lão đạo sĩ sắc mặt có vẻ thay đổi, ngưng thần nhìn Tiểu Lôi vài lần rồi trầm giọng nói: “Pháp thuật của Khinh Linh tử là pháp thuật cao siêu nhất của bốn môn, là một con đường lớn vô hình, cái hấn tu luyện chính là vô hình chi pháp! Phương pháp cao thâm ảo diệu này sau khi tu luyện thành công sẽ cường đại đến cực điểm, phóng tầm mắt khắp thiên hạ không có đối thủ, cho dù gặp phải tiên nhân trên thiên giới cũng có thể chiến thắng! Có điều thủ pháp quá bá đạo, phải dùng võ nhập đạo! Bọn Ngô đạo tử bốn người phúc khí và tư chất không đủ, có luyện cả đời cũng không thành công được.”

“A, ta hiểu rồi!”, Tiểu Lôi mỉm cười nói: “Nguyên lai là trong nhóm Ngô đạo tử vài người tu bằng văn đạo, nhưng Khinh linh tử lại tu theo võ đạo! Làm thế nào mà tu tiên toàn là khinh văn trọng võ? Nghe ông nói này giờ về mấy loại tu văn đều là loại nhu nhược yếu ớt, chỉ có vũ lực cường bạo mới là pháp môn lợi hại nhất”.

Lão đạo sĩ liếc nhìn Tiểu Lôi, cười lạnh: “Tiểu tử nhà ngươi thật không hiểu chuyện! Bốn loại công pháp của đám Ngô đạo tử, tu luyện chính là tuần tự nhi tiến, một khi thấu hiểu thiên cơ, tương lai sau khi phi thăng thành tiên sánh cùng tạo hoá. Còn như công pháp của Khinh Linh tử sát khí quá nặng, nếu không có được phúc khí và cơ duyên cường đại sẽ dễ dàng nhập ma đạo!”

25. Chương 26: Ô Quy Đại Pháp

Tiểu Lôi lập tức mở to hai mắt, nói to: Vậy học môn này đi ! Nếu như bỏ qua cái thứ có sức mạnh này mà không học, ngược lại học cái thứ yếu ớt kia thì còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Nói đến đây, Tiểu Lôi đột nhiên giật bắn người, thốt lên: “Đúng rồi, chút nữa là quên một chuyện rất là quan trọng, ta nghe nói loại pháp thuật này, cuối cùng cũng gặp thiên kiếp! Loại pháp thuật của Khinh Linh Tử này, tương lai sẽ gặp thiên kiếp, có phải rất lợi hại phải không?”

Lão đạo sĩ sững sốt một hồi nhin không nổi bật cười to haha..., cười đến khi Tiểu Lôi trong lòng cảm thấy lo lắng, lúc này lão mới hạ thấp giọng nói: “Tiểu tử, cái cách nói thiên kiếp là ngươi nghe từ đâu vậy? Trời cao có đức hiếu sinh, đã có người một lòng hướng đạo, thế thì thượng thiên khích lệ còn không kịp nữa là, làm sao có thể giáng thiên kiếp xuống làm khó người ta chứ?”

Tiểu Lôi sững sốt một hồi, há hốc miệng nhìn lão đạo sĩ: “Ý ông nói là không có thiên kiếp?”

Lão đạo sĩ lắc đầu nói: “Có thì tự nhiên sẽ có, phạm là những người tu luyện, phương pháp tu hành, phần lớn đều là tuần tự mà làm , chứ không hề có cách nói thiên Kiếp. Mà những yêu tinh tu luyện thành sinh linh khác, trước khi đắc đạo mới phải gặp thiên kiếp thật sự!”

Tiểu Lôi trong lòng buồn bã nghĩ: Xem mấy quyển tu chân tiểu thuyết, viết cái gì là Thiên Kiếp thật đáng sợ, cái gì mà Thiên Lôi đánh xuống, lửa trời thiêu đốt, thì ra đều là giả.

Chỉ nghe thấy đạo sĩ tiếp tục cười: “Những người tu thành tiên như chúng ta, một lòng hướng đạo, ông trời sẽ không làm khó đâu. Mà nếu như tu đạo ma đạo yêu thì mới gặp thiên kiếp. Giống như bọn Ngô Đạo Tử, mấy công pháp tu luyện, mặc dù người không chịu học nhưng đều là những pháp môn ổn thỏa nhất, chỉ cần họ theo trình tự mà từ từ luyện, tương lai ắt có cơ hội đắc đạo thành tiên, cái gọi là Thiên Kiếp sẽ không rơi xuống đầu họ được đâu.”

Không có Thiên Kiếp thế thì chẳng phải chỉ cần sống lâu, thì nhất định sẽ thành tiên? Thế thì mọi người đều học rùa đen, trường thọ hơn người là được rồi! Cái gì mà Pháp thuật tu tiên, vốn chỉ là Ô Quy đại pháp thôi!

Tiểu Lôi cau mày nói: “Ông nói Ngô Đạo tử mấy người họ không bị Thiên Kiếp, thế Khinh Linh Tử...”

Lão đạo sĩ nhìn sâu vào mắt Tiểu Lôi rồi nghiêm mặt nói: “Đó chính là nguyên nhân ta ngạc nhiên khi thấy người chọn pháp môn Khinh Linh tử. Pháp môn Khinh Linh tử tu luyện sát khí rất nặng, thượng thiên có đức hiếu sinh. Vì vậy , võ đạo tu luyện đến cuối cùng cũng sẽ gặp Thiên Kiếp!Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ càng!”

” Cái gì?” Mặt Tiểu Lôi lập tức trắng bệch kêu lên: “Tại sao? Tại sao những pháp môn khác đều không có Thiên Kiếp, mà pháp môn của Kinh Linh Tử lại có?” Mặt thấy lão đạo sỹ mặt đầy vẻ nghiêm trang, Tiểu Lôi biết đây là sự thật, không thể tránh khỏi, lúc này lại chuyển qua hỏi: “Thế cái gì là Thiên Kiếp? Khi nào sẽ xảy ra?”

Lão đạo sỹ chậm chậm thò ra ba ngón tay, nghiêm mặt nói: ”Cái gọi là Thiên kiếp, chính là thượng đế mở một con đường cho những kẻ tu luyện ngoài chính đạo. Rốt cuộc thì lưới trời cũng mở ra một bên, để cho những kẻ tu luyện những pháp môn khác cũng có cơ hội thành tiên. Chỉ cần có thể vượt qua Thiên kiếp, từ đó có thể đột xuất ngũ hành, siêu thoát thiên địa. Có thể nói là đã tu thành chánh quả.

Tiểu Lôi cười hì hì: “Thế nếu như không vượt qua được, tức là chết không toàn thân, đúng không?”

Lão đạo sỹ cười nhẹ: “Pháp môn của Kinh Linh Tử , đó là cưỡng đoạt tạo hóa của thiên địa về mình, ngầm xâm nhập vào huyền cơ trúc thân thể của nhật nguyệt, đó là hành động trái với trời! Tương lai nếu như người tu luyện được, tiến triển nhanh chóng, đợi đến một ngày nào đó người tu luyện đến địa cấp tuyệt phẩm, thế thì sau 500 năm, trên trời sẽ có Thiên lôi đánh người! Người chống đỡ được, thế thì sẽ có đường sống, chống không được, thì thần hồn đều tiêu tan! Nếu như người qua được một cửa này của Thiên Lôi, thế thì đợi thêm 500 năm nữa, một khi người đạt đến Thiên cấp nhất phẩm, thế thì trên trời sẽ giáng xuống thiên hỏa thiêu cháy người! Thiên hỏa này không phải là lửa bình thường, cũng không phải là ngọn lửa có thể nhìn thấy được! Chính là âm hỏa trong người người ! từ huyết Dũng Tuyền bốc lên, thấu đến nê viên cung, cho đến khi ngũ tạng thành tro tàn, tứ chi đều hủ nát, nếu người chống lại không được, thế thì bất luận đạo pháp của người thông huyền, cũng là tro bay khói tan! Nếu như người may mắn có thể chống lại sự thiêu đốt của thiên hỏa, qua được cửa đó, thế thì lại đợi thêm 500 năm nữa. Đợi đến lúc người tu luyện đến thiên cấp nhị phẩm, hì hì...Trên trời lại sẽ giáng xuống Thiên phong, cũng chẳng phải gió Đông Tây Nam Bắc gì đâu, mà là âm phong trong người người! Đến lúc sẽ từ đỉnh đầu người thổi tới cung mạng, nhập vào lục phủ, qua đan điền, xuyên cửu khiếu, nếu người chống lại không được thì sẽ thịt nát xương tan, những gì tu hành trong ngàn năm qua sẽ hóa thành cát bụi, từ đó vạn kiếp bất phục!” (Chú thích: Về cách nói Thiên kiếp, ở đây dùng thiết định trong Tây Du Ký- TG.).

“Mẹ kiếp, phúc tạp thế à?” Trên mặt Tiểu Lôi lộ chút sợ hãi, chịu không được bèn nói: “Cái Thiên kiếp này không chỉ có ba lần, mà theo ông nói, càng lúc càng lợi hại?”

Lão đạo sỹ cười haha..., nói: “Nếu như người sợ rồi, thì cố gắng theo ta học pháp thuật của bọn Ngô Đạo Tử đi, tự nhiên sẽ không có thiên kiếp giáng xuống đâu. Đây là cách ổn thỏa nhất rồi.”

Tiểu Lôi do dự một hồi, nói: “Lúc đầu ông có nói, dựa theo phương pháp của Kinh Linh Tử, nếu như qua được ba lần Thiên kiếp thì sao?”

Lão đạo sỹ trầm ngâm một hồi, nhìn chăm chú Tiểu Lôi một hồi lâu, từ từ thốt ra một câu: “Từ đó có thể đảo ngược ngũ hành, Thiên giới Địa phủ, vạn vật tạo hóa, một mình tha hồ tung hoành! Cả thần phật cũng tùy ý người, kim thân bất tử bất diệt, từ đó trên trời dưới đất, sẽ không còn bất cứ thứ gì có thể cấu thúc quy tắc của người!!”

Tiểu Lôi nghe vậy trong lòng kích động không thôi, không ngăn được một dòng máu nóng dâng lên, cắn răng mà nói: “Được! Ta sẽ học cái này !”

Gương mặt hần đỏ bừng, ánh mắt long lanh. Lão đạo sỹ nhìn mấy lần, thở dài, hạ thấp giọng trầm trầm nói: “Được rồi, được rồi, sinh tử do trời vậy. Ta đã khổ cực phí nhiều lời, hần quả nhiên vẫn chọn con đường gian nan nhất đó, lão đạo ta đã cố gắng hết mình, hần đã chọn con đường này thế thì theo ý hần vậy.”

Tiểu Lôi mặt biểu hiện đầy vẻ kiên quyết, dáng vẻ ấy, giống một tử tù sắp phải lên pháp trường kiên quyết nói: “Lão đạo sỹ, hôm nay ta xin bái người làm sư !”

Nói xong, quỳ xuống dập đầu 3 cái, xong mới đứng lên, nói to: “Sư phụ, con đã dập đầu rồi, thầy dạy con pháp thuật đi !”

Lão đạo sỹ xấn tay áo lên nghiêm chỉnh nói: “Được, hôm nay người đã bái ta làm thầy, người chính là người đệ tử cuối cùng của ta, cũng là đệ tử nhỏ nhất. Người nên nhớ lấy, tên gọi của ta là Tiêu Dao Tử, từ nay người chính là đồ đệ của Tiêu Dao Tử ta, người phải tuân thủ môn quy của ta, tu luyện thật chăm chỉ”

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Sư phụ, môn phái chúng ta gọi là phái Tiêu Dao, sao đạo hiệu của thầy cũng là hai chữ Tiêu Dao?”

Tiêu Dao Tử cười khở nói: “Đây là quy cũ do Tổ sư định ra, bất luận đạo hiệu vốn là gì, một khi tiếp nhận chương môn, đạo hiệu đều tự động đổi thành Tiêu Dao Tử, từ lúc môn phái chúng ta khai sơn, đều như vậy, mỗi một đời chương môn, đều gọi là Tiêu Dao Tử. Trong tương lai nếu như người có cơ hội làm chương môn, cũng sẽ gọi là Tiêu Dao Tử, đều như nhau cả.”

Tiểu Lôi thề lưỡi cười hì hì...nói: “Bản tính con không thích gò bó, bởi thế cái chức chương môn đó, có muốn nghĩ cũng chẳng nghĩ tới.”

Tiêu Dao Tử hai mắt nhìn Tiểu Lôi, thở dài nói: “Tính người quá tùy tiện, thực tế không thích hợp loại tu luyện thanh tâm quả dục, xem ra loại pháp môn của Khinh Linh Tử, ngược lại lại thích hợp với người, người đến đây ta truyền cho khẩu quyết”.

Nói xong, muốn Tiểu Lôi đưa tai lại gần, Tiêu Dao Tử từng chữ từng chữ khẩu quyết tu luyện nhớ trong đầu nói ra một lần. Ông ta đạo thuật cường đại, những khẩu quyết này một khi nói ra, đều hóa thành một tia thần niệm, in sâu vào trong đầu của Tiểu Lôi, vĩnh viễn cũng quên không được.

“Pháp môn này tên là Viên Chân Vô Thượng Diệu Quyết! Pháp bất truyền lục nhĩ, những khẩu quyết này, miệng ta nói ra, tai người nghe vào. Người không được truyền cho người khác. Càng không cho phép người tự ý thu đồ đệ! Nếu như người phạm vào điều này, ngay cả chúng ta sư đồ một nhà, ta cũng nhất định sẽ tự tay thanh lý môn hộ, phế bỏ người!”. Lão đạo sỹ nói xong câu cuối cùng, thần sắc nghiêm trang.

Tiểu Lôi thờ dài, uể oải nói: “Biết rồi, biết rồi. Con tính tình lười biếng, cái việc thu đồ đệ này, cả đời cũng sẽ không có đâu.”

Lão đạo sỹ thở dài, thấp giọng nói: “Được rồi. Người theo ta, người đã thành môn hạ của ta, thì trú ngụ tại đạo quán mà tu luyện. Ta lại truyền cho người khẩu quyết sơn môn, để người tự do ra vào bốn môn...”

Nói xong, kéo tay Tiểu Lôi, đi về hướng hậu điện.

26. Chương 27: Tục Sáo Đích Anh Hùng Cứu Mỹ

Một năm gần đây, đa số thời gian của hắn đều trốn trong đạo quán tu luyện. Những đạo pháp mà Tiêu Dao tử truyền thụ quả nhiên cực kỳ bá đạo.

Tiểu Lôi những ngày này, đối với những pháp môn của Tiêu Dao phái đều xem qua, càng ngày càng cảm thấy những pháp môn mình học và những pháp môn khác có khác biệt rất lớn.

Những pháp môn mà bọn Ngô Đạo Tử học, ám hợp thiên đạo, chính là con đường tuần tự vững chắc, tu luyện tiếp tục theo một con đường, không có lấy nửa phần yên hỏa khí tức, nhờ vào Thiên Địa linh khí bổ cái cũ nạp cái mới.

Nhưng những pháp môn mà Tiểu Lôi học hiện nay, vẫn cứ là một loại ma đạo khác ! Thông thường những người tu luyện học những tiên pháp đó, đều thuận theo trời mà làm. Mà pháp môn này, lại có chút ý nghịch thiên...

Đặc biệt là trong pháp môn đó, chú trọng bắt buộc hấp thu Thiên Địa linh khí để dùng riêng, xâm chiếm huyền cơ của nhật nguyệt tạo ra thần thể. Mặc dù đạo gia cũng có pháp môn hấp thụ linh khí của thiên địa, nhưng pháp môn của mình chỉ mượn Thiên Địa linh khí, dùng pháp thuật chính mình đem máu thịt trên cơ thể dần dần chuyển đổi.

Nói cách khác, theo như cách nói của Tiểu Lôi, pháp môn của bọn Ngô Đạo Tử, giống như bỏ tiền ra đi với gái lầu xanh. Mà pháp môn Tiểu Lôi học, căn bản chính là đi cường gian !

Lúc đầu Tiểu Lôi vẫn thấy chút kỳ quái, uy lực pháp môn này cực kỳ cường đại, tại sao Tiêu Dao Tử lại nói trên đời chẳng có người tu đạo nào tu luyện pháp môn này. Sau khi Tiểu Lôi đã học được vài ngày, mới mới dần dần hiểu được chuyện đó.

Phàm là người tu luyện, mục đích cuối cùng đều là tu thành chánh quả, đắc đạo thành tiên. Nhưng pháp môn này, mặc dù có thể khiến người tu luyện ra pháp thuật và đạo hạnh cường đại với tốc độ rất nhanh, nhưng đến lúc tối hậu, ngược lại phải đối mặt với Thiên kiếp !

Mà đáng nhắc tới, vốn Tiểu Lôi xem rất nhiều tiểu thuyết tu chân, bên trong có nói các loại Nguyên Anh kỳ, Kim Đan Kỳ gì đó, hiện nay ở cấp độ tu luyện của hắn lại biết rằng, kỳ thực không phải phân ra như vậy

Nguyên Anh là không có thật, lúc đầu hắn đã có kéo Tiêu Dao Tử đi hỏi, cái gì là Nguyên Anh, ngược lại thấy Tiêu Dao Tử im miệng không nói lời nào, rõ ràng là cũng không biết là thứ gì. Tiểu Lôi khoa chân múa tay giải thích một hồi, nói là linh thể của người tu tiên, lúc thành tiên thì có thể vứt bỏ xác thịt dùng linh thể bay lên thiên giới trở thành tiên nhân.

Lúc đó Tiêu Dao Tử cười to, hỏi ngược lại: “Linh thể thăng thiên, vứt bỏ thân xác? Thế há không phải trở thành sống vất vưởng rồi sao? Thần phật các nơi, từ Ngọc Hoàng đại đế đến các vị Đại La kim tiên, đều có thân thể cả, người có nghe nói qua vị thần tiên nào chỉ có một hồn phách không? ”

Tiểu Lôi không nói gì.

Ngay lập tức hắn chậm chậm hiểu ra, việc tu tiên trên thế giới này mãi chẳng có phức tạp và kỳ dị như trong tiểu thuyết đã nói. Phân tích đơn giản một chút. Dựa theo “Thiên can địa chi” mà phân tích. Đẳng cấp tu luyện phân thành hai đẳng cấp.

Phàm là đã thành tiên nhân của tiên giới, đều tính là Thiên cấp, mà những người tu tiên vẫn đang tu luyện dưới trần gian, đều là Địa cấp.

Cái gọi là Thiên can địa chi, Thiên can phân thành Thiên cấp, tổng cộng có 4 phẩm cấp, Địa chi thì phân thành Địa cấp tổng cộng mười hai phẩm cấp.

Dựa theo loại pháp môn tu luyện ” Nhân Súc Vô Hại” kia của Ngô Đạo Tử. Một khi tu luyện đến thập nhị phẩm Địa cấp, thì xem như là tuyệt phẩm của Địa cấp, lập tức có thể hóa vũ thăng tiên. Từ siêu việt Địa cấp trở thành Thiên cấp.

Mà nói một cách đơn giản, tất cả thần tiên trên trời, đại đa số cũng chỉ là Thiên cấp nhất phẩm mà thôi.

Mà đại đa số những kẻ phàm nhân tu luyện vẫn đang tu tiên, cả đời cũng chỉ tu luyện đến khoảng Địa cấp thập phẩm mà thôi - - - Cách nói này làm cho Tiểu Lôi buồn phiền rất nhiều. Chỉ là Tiêu Dao Tử nói một câu đã khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn.

” Pháp môn tu tiên mặc dù sâu xa huyền diệu, kỳ duyên của mỗi người không giống nhau. Nếu tùy tiện lôi một người ra, dựa theo pháp môn tu luyện là có thể tu luyện thành tiên, thế thì mấy ngàn năm trở lại đây, người tu tiên nói ít nhất cũng có mấy chục vạn rồi, đều hoàn toàn tu luyện thành thần tiên rồi, thế thì thần tiên cũng không có giá trị rồi ! Thì tính đến bốn môn Tiêu Dao phái, trong giới tu tiên rất có tên tuổi, từ lúc khai sơn lập phái đến bây giờ, trong hàng trăm hàng ngàn năm, cũng chỉ có một người là khai sơn tổ sư tu thành tiên nhân mà thôi.

Dựa theo pháp môn mà Tiểu Lôi tu luyện, mặc dù có thể nhanh chóng nâng cao thành tuyệt phẩm của Địa cấp, cũng chính là thập nhị phẩm của Địa cấp, nhưng lập tức sẽ tạo ngộ Thiên kiếp ! Sự cường đại của Thiên kiếp, không phải người bình thường có thể hiểu được, càng không thể xem nhẹ là có thể tránh được, ngăn cản được. Ngoài ra, người tu luyện pháp môn này, thì xem như là đã đạt đến tuyệt phẩm của Địa cấp, đều không có cách nào thành tiên, đợi đến khi trải qua ba lần Thiên kiếp, sau khi đạt đến Thiên cấp nhị phẩm, mới có thể thành tiên ! Mà những pháp môn khác, đạt đến tuyệt phẩm Địa cấp, thì có thể tự nhiên thành tiên rồi. Trên cơ bản những người tu luyện loại pháp môn này, đều tránh không khỏi Thiên kiếp. Có thể thuận lợi vượt qua Thiên kiếp lần thứ nhất, là phượng mao lân giác (Lông phượng vậy lân - rất hiếm có), còn về thông qua lần thứ hai, thì ngay đến Tiêu Dao Tử còn chưa nghe nói qua.

Nói rõ hơn một chút, trong mắt đại đa số người tu tiên, đây căn bản chính là một loại pháp môn hoàn toàn không có công dụng. Người tu tiên thà rằng một lòng một dạ mà theo loại phương pháp ” Nhân súc vô hại” đó, tu luyện lâu ra đó, mặc dù chậm một chút nhưng không có Thiên kiếp giáng xuống. Chỉ cần tự mình có thể sống lâu trường cửu, thế thì có hy vọng thành tiên.

” Sống lâu...mẹ nó, thế há chẳng phải những người tu tiên hiện nay, người nào cũng giống ô quy cả sao, sống lâu so với ai nữa?” Tiểu Lô lắc đầu, thầm chửi một câu: “Thế pháp thuật ta đây đang tu luyện này đây, há chẳng phải luyện càng nhanh, chết càng mau sao? ”

Tiêu Dao Tử nói nào là đây là “Viên Thông Vô Thượng Diệu Quyết” căn bản chính là pháp thuật tự sát à !
Tiểu Lô mặc dù tức giận rất lâu, nhưng dù sao trời sanh hắn lại có tính lạc quan.

Hắn vốn chỉ là một người bình thường mà thôi, cứ cho là sức khỏe tốt, cũng bắt quá sống đến tám mươi tuổi mà thôi. Bây giờ tu luyện pháp thuật, thoát thai hoán cốt, dựa theo những điều Tiêu Dao Tử nói, sống mấy trăm tuổi thì không thành vấn đề.

“Có thể sống hơn mấy trăm tuổi, thế là đã quá lớn lao rồi, còn mấy trăm năm về sau, cái gì mà Thiên kiếp, Địa kiếp, dù thế nào thì cũng chết mà thôi, bị lôi phách đánh chết hay là sinh lão bệnh tử, hay là cũng như nhau? Sự việc mấy trăm năm sau, nghĩ nhiều như thế làm gì? ”

Nghĩ đến đây, Tiểu Lô dứt khoát không để ý tới mấy ý nghĩ phiền phức đó nữa. Đặt lên trước mặt một quyển đạo thư, hắn rì rầm đọc: ”Đạo khả đạo, phi thường đạo...con mẹ nó, tiểu gia bất kể là đạo gì hay không đạo, bây giờ bụng rất đói, mấy ngày nay cứ phải ăn những thứ trà thô cơm đạm, trong miệng lạt lẽo, chỉ bằng ra ngoài đi dạo, xem có thể làm chút gì tươi ngon thưởng thức không.

Nói xong, hắn cầm lấy mấy món đồ, từ từ chạy ra khỏi đạo quán.

Những ngày này ở Tiêu Dao Phái, hắn sớm đã đi dạo hết khắp nơi trên núi, xem như phong cảnh Nga Mi sơn, cũng đã xem rồi, cái gì mà Nga Mi phong cảnh trứ danh, cũng là thuộc lòng ở trong đầu. Lần này lại lên lúc chạy ra ngoài, chạy ra khỏi sơn môn của Tiêu Dao Phái, xuống núi đi dạo.

Trong tay hắn đang cầm một cây phi kiếm nho nhỏ, đó là Tiêu Dao tử tặng hắn, mặc dù uy lực thực ra có hạn, nhưng các chiêu thức công kích đánh chim non, hù dọa các con khỉ trên núi Nga Mi cũng là dư sức.

Hắn vừa chạy một mạch, đi dạo trên núi, lúc thì nhặt những viên đá để chơi chim, lúc thì nhặt những cành cây đuổi theo những con khỉ trên núi. Những động vật hoang dã ở quanh đây một năm trở lại đây toàn bộ đều bị hắn làm cho sợ hãi. Mất thấy Tiểu Lô từ xa đi lại đều nháo nhào chạy trốn. Thì ngay cả những con khỉ ngỗ ngược nổi tiếng của Nga Mi sơn, nhìn thấy hắn cũng ôm đầu chạy bán sống bán chết, tuyệt đối không dám dừng lại một khắc nào.

Đi lại trên núi cả ngày, ngược lại chỉ bắt được hai con sơn tước. Tiểu Lô nhặt mấy cành cây nhóm lên một đống lửa, lấy từ trong cái túi càn khôn mang bên người ra ấm nước và gia vị, đem sơn tước ra vặt sạch lông, ngồi ngoài trời mà nướng lên.

Mất thấy món ngon đã chín, nước miếng Tiểu Lô chảy giàn dụa, đột nhiên nghe thấy phía ngoài rừng vang lại tiếng la hét.

Nghe thấy tiếng quát rất to: “To gan, thấy Phật gia, nhà ngươi còn dám bỏ chạy, đứng lại nạp mạng đi !”

Lời vừa dứt thì nghe thấy tiếng gió thét gào, lập tức lại nghe thấy văng vẳng tiếng thét trong trẻo sợ hãi của một cô gái.

Tiểu Lô “í” một tiếng, than thở: “Xem ra hôm nay muốn yên thân cũng không được, sao mà ta đi đến đâu cũng đều gặp phải cái cảnh anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển thế này...”

Nói đến đây, liền chạy thật nhanh về phía bìa rừng.

27. Chương 28: Tiểu Lô Hạ Sơn

Cô gái đó mặc một chiếc quần jean, trên mình là chiếc áo sơ mi. Có điều bộ quần áo đó hình như hơi rộng, có vẻ như họ đã trải qua một cuộc rượt đuổi, lão hòa thượng mập tât nhiên là một thổ hồng học, y phục cô gái cũng có chút xóc xếch.

Tiểu Lôi bước ra khỏi rừng, nhìn qua một lượt, ánh mắt dừng trên khuôn mặt cô gái, lập tức dờ người ra, không di động được dù chỉ là nửa phân!

Cô gái ấy mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt xinh đẹp không thể diễn tả bằng lời, nước da mịn màng, lúc này càng đỏ ửng hơn. Mục quang của nàng lưu chuyển, trông hoảng sợ vạn phần, càng làm cho người ta thấy thương cảm.

Tiểu Lôi nhìn qua một lượt, lập tức trong đầu có tiếng vo ve, tim đập nhanh gấp đôi, nhin không được miệng lẩm bẩm: “Muốn chết ta rồi, muốn chết ta rồi, một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như nàng tại sao lại sợ hãi kinh hoàng như thế? Trên thế gian này rốt cuộc là kẻ nào mà có tâm địa sắt đá, hung ác, lại bức một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người đến bước đường này?”

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi hét to một tiếng: “Này!”

Hắn một bước nhảy ra khỏi rừng, chặn ngay trước mặt của gã hòa thượng cao to, nói lớn tiếng: “Ban ngày ban mặt, đất trời sáng sủa...con mẹ nhà ngươi, hứ...”

Vừa nói được nửa câu, đột nhiên cảm giác có chút gì đó không bình thường, thì ra trong một năm trở lại đây, hắn lưu lại chỗ của Tiêu Dao Tử, suốt ngày cùng lão gia hỏa Tiêu Dao Tử nói chuyện. Vô tình thành thói quen, khẩu khí nói ra trau chuốt từng câu từng chữ, giọng điệu cứ giống như những người thời xưa nói chuyện vậy. Lúc này, nói được nửa câu, bỗng nhiên nhớ lại, lớn tiếng nói: “Hòa thượng! Người cầm cái thứ đó để ức hiếp con gái sao? Coi chừng lão tử gọi điện báo cảnh sát à!”

Nói xong, hắn móc từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động. Mặc dù đa số gia sản của hắn đều để lại trong sơn cốc nơi bị Ngô Đạo Tử giam lỏng rồi, nhưng trong túi càn khôn vẫn còn mang theo không ít.

Tiểu Lôi một tay cầm một nhánh cây, phía trên còn cầm vào một con sơn tước đã được nướng chín, mặc một cái áo thun, dưới chân mang đôi giày leo núi. Gã hòa thượng nhìn qua, vẫn cho là du khách trên núi, lập tức đặt thiền杖 xuống, nói một cách nghiêm chỉnh: “Chàng trai trẻ tránh ra, ả này chẳng phải là người tốt gì đâu, ả...”

“Phiiii..., ta xem ngươi mới không phải là người tốt.” Tiểu Lôi to tiếng nói: “Nơi hoang dã này, ngươi đuổi theo một cô gái như vậy, rốt cuộc là đang có ý nghĩ gian tà gì trong đầu? Không lẽ ngươi định cưỡng gian hay cướp bóc? Đừng tưởng ngươi là hòa thượng, tiểu gia ta từ trước tới giờ không tin loại này, làm ta nổi giận, bắt ngươi xuống núi đến cục cảnh sát à!”

Gã hòa thượng trên mặt đã có vẻ giận dữ, quát lớn: “Ta là tăng nhân hộ tự của Phục Hổ Tự trong núi, cô gái này len lén vào chùa ở hậu sơn trộm cắp, bị ta truy đuổi đến đây! Ngươi mau tránh ra, nếu không Phật gia nổi nóng, ngươi cẩn thận kéo bị thương.”

Tiểu Lôi là loại người gì? Đó là tiểu vô lại thà chết chứ không chịu nhục, lúc này mỹ nữ bên cạnh, tự nhiên không muốn thoái lui. Hơn nữa hắn tu hành nửa năm trở lại đây, đạo hạnh đã tăng, đầy tự tin, một hòa thượng trong mắt hắn chẳng là gì?

Vị hòa thượng kia mặt đầy vẻ lo lắng, ông ta đúng thật là tăng nhân của Phục Hổ Tự trên núi Nga Mi. Phục Hổ Tự tại Nga Mi sơn rất có danh tiếng, là một địa điểm du lịch nổi tiếng, đồng thời cũng là một Phật môn tông phái ở Nga Mi sơn. Vị hòa thượng này cũng là một người tu luyện, nhưng ngược lại ông ta cho là Tiểu Lôi là một khách du lịch bình thường thích nhiều chuyện, tự nhiên không dám ra tay, nghiêng răng nói: “Cô gái này đích thị là trộm cắp, bị ta truy đuổi cả ngày nay rồi. Ngươi vẫn không tránh ra, ta...”

Tiểu Lôi hừ một tiếng, bước lên, từ trong người lấy ra một thanh bảo kiếm dài khoảng một thước. bảo kiếm đó là một cây phi kiếm cấp thấp mà Tiêu Dao Tử cho hắn, hắn vẫn chưa sử dụng qua. Lúc này cầm trong tay, hung hăng quơ quơ vài cái, hét: “Nói nhảm gì đó! Còn không mau biến! ”

Vị hòa thượng đó nhìn thanh bảo kiếm trong tay Tiểu Lôi, thanh bảo kiếm ẩn hiện kim quang, hiển nhiên không phải là vật phàm, ông ta tức giận nói: “Thì ra ngươi cũng là người tu luyện! Vậy sao không nói đạo lý thế! Cái tên Phục Hổ tự không lẽ nào ngươi chưa nghe qua? Tăng nhân Phục Hổ Tự còn có thể lừa người được sao!”

Tiểu Lôi ” A ha ” một tiếng, cười nói: “Chiêu bài gì chứ? Cái gì mà Phục Hổ Tự, tiểu gia ta là Tiêu Dao phái! Phục Hổ tự lão tử đây chưa nghe qua. Có bản lãnh thì đến đây thử đi.”

Vị hòa thượng kia dậm chân, ông ta đương nhiên biết cái tên Tiêu Dao Phái rồi, hai bên đều ở trên Nga Mi sơn mà khai tông lập phái, chỉ là phật đạo hai nhà, chẳng có giao tình gì. Đặc biệt là, trong Tiêu Dao phái có một lão quái vật ai thấy đều phải sợ, đó là người mà ông ta tuyệt đối không dám đụng đến. Vị hòa thượng phần nọ nói: “Cứ cho là ngươi là người của Tiêu Dao Phái, cũng không thể không nói đạo lý chứ? Lẽ nào ngươi nhìn không ra, cô gái này là.....”

Ông ta vừa tính nói tiếp, cô gái bỗng nhiên chạy tới kéo tay áo của Tiểu Lôi, vội vã nói: “Tráng sĩ cứu mạng, ta chỉ là vô tình đi lạc vào chùa ở hậu sơn của họ, ông ta liền đuổi theo ta cả ngày, ta.....”

“Tráng sĩ?” Tiểu Lôi thấy trong lòng quái dị, sao mà những người trên núi Nga Mi nói chuyện đều có giọng điệu lạ kỳ? Đây là niên đại gì, còn có cách xưng hô “Tráng sĩ” này chứ?

lão hòa thượng cả đầu đều đầy mồ hôi, nếu lúc này Tiểu Lôi đứng trước mặt lão không phải là người của Tiêu Dao phái, lão đã sớm cho một trận mà rút lui khỏi đây rồi. Nhưng trong Tiêu Dao phái có một lão quái vật, đó là phong tử nổi tiếng nhất Nga Mi sơn, thích nhất là che chở cho điều sai trái, nếu bất kính với Tiêu Dao phái, lão quái vật nổi giận lên, thế thì chuyện gì cũng sẽ xảy ra.

“Hậu sơn bốn tự là cấm địa, đó là người ngoài tuyệt đối không thể vào trong, Tiêu Dao phái các người cũng không thể không nói đạo lý chứ...” khẩu khí của hòa thượng đã dịu xuống một chút.

Tiểu Lôi đang muốn nói, đột nhiên nghe âm thanh lạnh lùng vọng lại.

” Tiểu hòa thượng, ngươi nói ai không nói đạo lý?”

Chỉ thấy một đạo sĩ vóc người cao gầy, không biết đã đứng sau lưng hòa thượng từ lúc nào, ông ta đột nhiên xuất hiện, cứ giống như là quỷ mị, ngay đến Tiểu Lôi cũng không thấy rõ ông ta đến từ lúc nào nữa.

Hòa thượng đột nhiên quay đầu lại, mắt thấy vị đạo sĩ thân người cao gầy, người mặc đạo bào, gương mặt tuấn lãng, vóc dáng nhẹ nhàng như tiên. Vị hòa thượng kia liền nghĩ đến sát tính của Tiêu Dao phái được các môn phái trên núi Nga Mi nói đến, mặt mũi trắng bệch, ấp úng nói: “Ta, ta, ta...”

Khinh Linh tử cười lạnh một tiếng đột nhiên thân thủ lăng không, nghe một tiếng keng, hòa thượng liền cảm giác được một luồng lực đạo lớn áp tới, thiên tượng trong tay đột nhiên vụt khỏi tay bay vút lên trời. Sau đó nghe một tiếng phập rơi xuống đất, cắm sâu vào đất mấy tấc. Hòa thượng hét to một tiếng, lao đảo lùi mấy bước, lúc này mới đứng lại, run rẩy sợ hãi nhìn Khinh Linh Tử miệng nói lí nhí: “Tiền, tiền bối...”

Trên khuôn mặt của Khinh Linh Tử xuất hiện một nụ cười hiểm ác, ngạo nghễ nói: “Việc này Tiêu Dao phái muốn nhúng tay vào! Người nghĩ thế nào?”

Tiểu Lôi đứng phái sau cười hi hi, nói: “Khinh Linh Tử sư huynh người đến rồi.”

Khinh Linh Tử nhìn Tiểu Lôi một cái, sắc mặt hiện chút vẻ lưỡng thiện, cười mắng: “Càng lúc càng hỗn láo. Hôm nay còn lén chạy ra ngoài, còn không mau chóng chạy về, sư phụ của ngươi đang tìm ngươi đấy.”

Nói xong, nhìn hòa thượng lạnh lùng nói: “Ngươi nói hậu sơn của các ngươi không thể vào sao? Nơi đó cũng chẳng có gì, cách đây 200 năm ta sớm đã đi tham quan qua một lần, cũng chẳng có gì kỳ lạ.” . Phất phất tay, lạnh lùng nói: “Còn không mau đi, chọc ta nổi giận, thiêu cháy cả sơn môn Phục Hổ tự các ngươi!”

Vị hòa thượng hai mắt kinh ngạc nhìn Khinh Linh Tử, bất đắc dĩ thở dài, tiến lên lấy cây thiên tượng đang cắm xuống đất, chân nọ vướng chân kia, sải bước lớn rời khỏi.

Tiểu Lôi cười haha: “Sư huynh Khinh Linh Tử đúng là lợi hại. Chỉ hai câu thôi là đã đuổi ông hòa thượng bỏ chạy rồi.”

Khinh Linh Tử cười mỉm, mắt lại dừng trên người của cô gái với gương mặt đầy vẻ sợ hãi đang đứng sau lưng của Tiểu Lôi, lạnh nhạt nói: “thượng thiên có đức hiếu sinh, ngươi đi đi. Sau này hành tẩu trên núi Nga Mi, cẩn thận chút!”.

Nói xong, lại nhìn Tiểu Lôi, ngược lại trong ánh mắt có chút ảm áp. Cả nửa năm nay, tính cách của Tiểu Lôi lười nhác, tình quái, nhưng thật ra đối với Khinh Linh Tử, cả Tiêu Dao Phái, chỉ có tên tiểu tử này là Khinh Linh Tử có cái nhìn khác. Ông ta thở dài: “Mau về nhanh! Sư phụ ngươi đã tìm ngươi 2 lần rồi đấy, còn không chịu về cẩn thận không lại bị phạt quỳ.”

Nói xong, phất tay rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Khinh Linh Tử vừa đi, Tiểu Lôi quay người nhìn cô gái, gương mặt cô gái đầy vẻ tái nhợt, tỏ vẻ sợ hãi, đột nhiên thân người mềm ra đứng không còn vững. Tiểu Lôi đỡ lấy cô gái, chỉ cảm thấy có một mùi hương xông vào mũi.

Cô gái ấy miễn cưỡng cười, miệng nói rất nhỏ: “Cám, cảm ơn anh, lại giúp ta lần nữa.”

Đôi mắt cô ấy nhìn chăm chăm Tiểu Lôi, trong ánh mắt mang chút gì đó phức tạp. Về ai oán lộ trên gương mặt mang chút ý cảm kích, lại dường như có nhiều điều kỳ lạ. Tiểu Lôi bị cô gái nhìn một hồi lâu không khỏi có chút xuất thần, mặc dù trong lòng thầm cảm thấy cô gái này nói chuyện có chút cổ quái, nói cái gì “lại” giúp cô ấy một lần. Nhưng trong lòng ngần ngại nên cũng quên hỏi luôn.

Mặt cô gái kia đỏ lên, vội vàng cúi đầu xuống, chỉ là mắc cỡ đến cổ cũng đỏ lên. Giọng nói càng nhỏ nghe cứ như muỗi kêu: “ngươi, ngươi thả ta ra trước.”

Tiểu Lôi cười hì hì, buông lỏng tay ra, lại uể oải nói: “Cô tên gì? Sao lại bị ông hòa thượng kia truy đuổi? Cô đến núi Nga Mi du lịch à?”

Cô gái kia lắc lắc đầu, hạ thấp giọng nói: “Ta, ta tên Tiểu Thanh.”

Tiểu Lôi càng đặc ý: “Cô tên Tiểu Thanh? Thế thì tốt quá, ta là Tiểu Lôi, tên của chúng ta lại khá giống nhau.”

Đầu Tiểu Thanh cơ hồ cúi gần tới ngực, không dám nhìn Tiểu Lôi. Miệng lại nói một câu rất nhỏ: “Tiểu Lôi, Tiểu Lôi...” cô ấy đọc cái tên ba lần, dường như muốn nhớ thật kỹ.

Con người của Tiểu Lôi bắt đầu di chuyển loạn xạ, đã gặp được một cô gái tuyệt vời như vậy, đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua, làm sao phải có được số điện thoại của cô ta mới được? Vẫn đang suy nghĩ, Tiểu Thanh chợt ngẩng đầu lên nói: “Ta, ta phải đi đây. Hôm nay cảm ơn ngươi, sau này ta nhất định sẽ báo đáp...”

Nói xong, cô ấy từ bên cạnh Tiểu Lôi bước đi, theo con đường nhỏ bên cạnh rừng mà chạy đi mất hút.

Tiểu Lôi nhìn theo bóng cô ta, trong lòng thấy kỳ lạ.

Í? Y phục cô ta mặc nhìn rất là quen, chiếc áo sơ mi đó, còn cả chiếc quần Jean đó, hình như trước đây mình cũng có một bộ. Uhm, sao mà ngay cả cái lỗ thủng sau đít quần nhìn cũng quen đến thế?

Hắn nghĩ lung tung một hồi, lại thở dài, nhớ tới lời nói của Khinh Linh Tử, lúc này mới quay người chạy về Tiêu Dao Phái.

Vừa mới chạy đến cửa đạo quán thì nhìn thấy hai nam một nữ, ba người thanh niên đang đứng đó, cô gái đứng giữa mặt đầy vẻ lo lắng. Cô gái đó da trắng, dung mạo mặc dù chỉ là dung mạo bình thường, nhưng gương mặt cũng toát ra một vẻ đẹp dịu dàng, khả ái, chỉ là hai thanh niên đứng bên cạnh có bộ dạng sốt ruột nóng nảy.

Cô gái vừa nhìn thấy Tiểu Lôi liền chạy lại, lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Tiểu Lôi sư thúc, sư tổ tìm người cả buổi rồi. Người chạy đi đâu vậy?”

Ba người thanh niên trẻ này đều là đồ đệ của sư huynh Ngô Đạo Tử. Lúc đầu Tiêu Dao Tử bởi vì thu nhận Tiểu Lôi làm đồ đệ, bù cho Ngô Đạo Tử, để an ủi ba vị sư huynh khác của Ngô Đạo Tử, cho phép họ tự thu nhận đồ đệ.

Một năm trở lại đây, Tiểu Lôi và ba người thanh niên đều sống trong đạo quán, chỉ là hai người thanh niên trẻ kia ngược lại nhìn Tiểu Lôi không vừa mắt, đại khái là vì Tiểu Lôi tuổi còn nhỏ, lại có thể được Tiêu Dao Tử thu nhận làm đệ tử, lớn hơn họ một vai, trong lòng có chút ầm ứ.

Duy chỉ có tiểu nữ hài này, lại luôn thân cận với Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi vẫy tay, cười nói: “Tiêu rồi, lão gia hỏa Tiêu Dao Tử đang ở trong đợi mình sao? ”

Hai người thanh niên lập tức biến sắc, hét lên: “To gan, sao ngươi dám xưng hô danh hủ của sư tổ! ”

Mắt Tiểu Lôi trợn lên, lạnh lùng nói: “Người cái gì mà người, ta vẫn là sư thúc của các người đó! Hơn nữa, tên là để người ta gọi, nếu không gọi, cần tên để làm gì!”

Nói xong, nhìn cũng chẳng thèm nhìn hai người thanh niên lấy một cái, bước bước lớn vào trong. Cô gái kia đột nhiên nói: “Tiểu Lôi sư thúc cẩn thận, sư phụ của chúng con đều đang ở trong đó, hình như có đại sự gì đó.” Nói xong cùng bước vào trong.

Hai người thanh niên kia không biết làm sao, do dự một lúc, cũng theo sau cô gái.

Tiến vào đại điện, Tiêu Dao Tử đang ngồi phía trên, bế mục đường thần. Bọn Ngô Đạo Tử bốn người cũng ngồi ngay ngắn không dám nói gì. Chỉ là trên mặt đất ở giữa đang đặt một tay nải.

Mắt thấy Tiểu Lôi tiến vào, Tiêu Dao Tử mở mắt ra, nhìn Tiểu Lôi, lạnh lùng nói: “Người về rồi à? Thế thì tốt, đây là tay nải của người, bắt đầu từ hôm nay người có thể hạ sơn rồi.”

Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Sao vậy? Rốt cuộc là muốn đuổi con đi sao? ”

Tiêu Dao Tử thở dài: “Ta đã phí thời gian một năm với người, bắt đầu từ ngày mai ta muốn bế quan tu luyện. Không có thời gian chú ý đến người nữa, sau khi ta bế quan người ở lại đạo quán cũng chẳng có ích gì, chỉ bằng người hạ sơn về nhà đi. Tiêu Dao Phái ta tu hành, chú trọng là xuất thế nhập thế, người về lại trần thế, đối với người cũng có lợi. ”

Tiểu Lôi cười to ha ha, nhảy một cú cao ba thước, nói to: “Hay hay hay! Ở trên núi một năm, thiếu chút nữa buồn chết ta rồi! ”

Nói xong, bước lên lôi kéo Ngô Đạo Tử, lớn tiếng nói: “Đi đi đi, lão gia hỏa, chúng ta về nhà đi! ”

Thế mà Ngô Đạo Tử lại có dáng vẻ lúng túng, cười hì hì hai tiếng, hai mắt lảo liên, đầu lắc lắc như cái trống bỏi: “Ta phải theo sư phụ bế quan, lần này không về với người được.”

28. Chương 29: Khủng...khủng Long???

Mặc dù vẫn là ngày xuân, các cô nương trên đường đều đã nhanh chóng khoác lên mình trang phục mùa hạ, tranh nhau phô bày cơ thể xuân sắc mê người của mình.

Tiểu Lôi tranh thủ lúc trời tối về đến trong thành phố, xa cách một năm mới trở về trần thế phồn hoa. Lúc này trong lòng Tiểu Lôi cực kỳ vui vẻ, đôi mắt cứ liếc trái nhìn phải, nhìn chăm chăm vào những cô gái ăn mặc mát mẻ đang không ngừng đi qua.

Cũng không trách được hẳn. Bất cứ một thanh niên nào, ở trong núi lâu như thế, suốt một năm nhìn thấy đều là mấy đạo sĩ của Tiêu Dao phái, căn bản là không gặp được cô gái nào. Chính cái gọi là trong quân đội ba năm, heo mẹ cũng cho là Điều Thuyền!

Nhớ lại một năm trước, bản thân vẫn là một tên giang hồ phiến tử không tiền không thế. Còn hiện tại, mò mẫm ôm cái túi càn khôn, bên trong còn có mấy món bảo bối trộm được từ Tiêu Dao Phái.

Hừ hừ..., với tính cách vô lại của Tiểu Lôi, theo Tiêu Dao Tử một năm, tự nhiên là chôm được mấy món đồ tốt của lão gia hỏa đó.

Còn trước khi xuống núi, Khinh Linh Tử đã đứng đợi trước sơn môn, mặc dù địa vị của Khinh Linh Tử ở Tiêu Dao Phái rất đặc biệt, nhưng lại cảm thấy tính cách bướng bỉnh lười biếng của tên tiểu tử Tiểu Lôi này rất hợp với mình. Trước khi sắp đi, còn tặng Tiểu Lôi một miếng ngọc Như ý. Nói là nếu như gặp phải chuyện gì khó khăn thì đập vỡ, Khinh Linh Tử sẽ biết, tự nhiên sẽ đến giúp đỡ.

Còn nữa, đó là tiền bạc. Hai ngàn vạn lấy từ Điền gia một năm trước vẫn còn. Lúc này Tiểu Lôi thân hoài pháp thuật, đã có số tài sản to lớn. Lần này trở về xã hội phồn hoa, trong lòng muốn thoải mái bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Trong tâm đã nghĩ làm sao để vui vẻ hơn một chút.

Chỉ có một điều nghi hoặc duy nhất trong lòng, chính là lão Ngô Đạo Tử kia nói cách nào cũng không chịu cùng về. Chẳng những thế, ngược lại còn phí sức tiền Tiểu Lôi một đoạn từ núi Nga Mi về, sau đó vội vàng chạy mất giống như tên ăn trộm.

Mang theo một chút nghi ngờ, Tiểu Lôi vội vàng chạy về nhà, một năm không về nhà, con đường cũng chẳng có thay đổi gì lớn. Bất quá là cửa hàng dùng để ngồi đoán tướng số dưới lầu, một năm không trả tiền thuê, tự nhiên sớm đã bị chủ nhà thu lại.

Chạy lên lầu, dùng khóa mở cửa nhà, bước vào trong cửa, trở tay đóng lại cửa, Tiểu Lôi chợt thấy có chút gì đó bất ổn. Một năm trước lúc rời khỏi, vật dụng trong nhà đều bị Ngô Đạo Tử bỏ và túi Càn khôn rồi, ngay đến tủ lạnh trong bếp đều bị mang đi. Nhưng vừa bước vào cửa, trong phòng khách đủ cả sofa, bàn, ghế bày trí ngay ngắn.

Mặc dù toàn bộ vật dụng gia đình mới nhìn là biết đồ cũ lấy về từ chợ đồ cũ, nhưng ngược lại được quét dọn rất sạch sẽ, trên bàn thậm chí còn có một tấm trải bàn điểm hoa, phía trên là một cái bình thủy tinh nhỏ nhỏ, cắm một bông hoa Tulip. Thử ngửi ngửi, một mùi hương nhẹ nhẹ, không giống hương hoa, ngược lại có mấy phần giống như mùi thơm mỹ phẩm trên người một cô gái.

Tiểu Lôi nhíu mày...không sai mà! Là nhà mình mà.

Chính lúc này thì nghe thấy tiếng nước róc rách từ trong nhà vệ sinh vọng lại, ngay lập tức kéo cánh cửa ra, một người một tay kéo quần, một tay cầm quyển sách cúi đầu bước ra.

Tiểu Lôi chỉ sửng sốt một chút, còn người kia vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Tiểu Lôi, cả gương mặt lộ vẻ kinh hãi. Trầm lặng khoảng chừng ba giây, từ trong cổ họng người này phát ra một tiếng thét chói tai!

“A...a...a...!”

Kêu lên một tiếng, quăng quyển sách trong tay vào Tiểu Lôi. Sau đó lập tức chạy vào nhà vệ sinh, vừa lui vào trong vừa dùng một giọng nói khàn khàn khó nghe hét: “Cường hiếp á! Cường hiếp á! Sàm sỡ phụ nữ!”

Ách..., nói thực lòng, người bị làm cho giật cả mình, thật ra lại là Tiểu Lôi. Hắn ta vừa nhìn thấy một người từ trong nhà vệ sinh bước ra, mới nhìn qua, lập tức tìm đập mạnh hơn, tiếp theo lại bị một quyển sách đập vào mặt, hắn liền tránh người qua một bên. Cho đến lúc người đó hét lên, Tiểu Lôi lúc này mới tỉnh người lại, đó là một cô gái!

Thiên địa chứng giám, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tiểu Lôi chính là: “Thì ra trên thế giới này, loài khủng long vẫn chưa tuyệt chủng!”

Vội vã liếc mắt nhìn, cô gái ấy trẻ cũng gần bằng Tiểu Lôi, cái mũi trên gương mặt cứ như một củ tỏi, cái miệng rộng gần đến mang tai, đôi mắt nhỏ như hạt đậu, lại còn mang thêm đôi mắt kính dây cộp, còn có hàng ria mép đậm trên mép...Uhm...? Râu mép?

Nhìn kỹ một chút, Tiểu Lôi gần như xỉu tại chỗ. Đây đâu phải là râu ria gì, rõ ràng là lông từ trong lỗ mũi chìa ra!

Riêng cô gái thì hai tay che bộ ngực, mặt đầy vẻ hoảng sợ, cổ họng phát ra cái gì mà “Sàm sỡ phụ nữ.”

Tiểu Lôi có thể thề với Tam Thanh đạo tôn, hắn thà đi sàm sỡ một con tinh tinh cái, cũng tuyệt đối không ở trước mắt cô gái này mà nảy sinh bất cứ “ý nghĩ xấu xa” nào.

Cô gái kia vừa hét, tay chân luống cuống, chụp lấy tất cả những thứ gì có thể chụp được trong nhà vệ sinh, bất phân xanh đỏ đen trắng, ném về phía Tiểu Lôi. Cái gì mà xà bông, bình nước gội đầu, còn có cuộn giấy, thậm chí còn có 1 bao khăn vệ sinh của phụ nữ dùng chưa có mở!

Né khỏi cái bàn chải chà cầu tiêu cuối cùng bay đến, Tiểu Lôi lúc này mới rống lên một tiếng: “Câm miệng!!”

Tiếng rống này của hắn cơ hồ dùng chân khí từ đan điền. Lực rung chuyển đó không phải chuyện đùa, mẩu bạo long trong nhà vệ sinh sửng sốt một chút, mắt thấy bên tay chẳng còn bất cứ thứ gì có thể ném, lúc này mới im miệng, run rẩy sợ hãi nhìn Tiểu Lôi, đôi mắt nhỏ như hai hạt đậu vàng đầy vẻ cảnh giác.

“Người! người là ai?” Tiểu Lôi cứng lý mạnh miệng hét một câu, cố gắng không nhìn vào lông mũi của cô ta. Hấn sợ nhìn lâu sẽ bị ám ảnh.

Mẫu bạo long kia giọng run run nói: “Người, người là ai? Người là ăn trộm? Cường đạo? Van xin người đừng sát hại ta, đồ vật trong nhà người cứ tùy ý lấy”. Dừng một chút, cô ta lại rất cẩn thận nói thêm một câu:

“Nếu ...người nhất định muốn...Ta, xin người dịu dàng một chút có được không...người ta vẫn là lần đầu tiên...”

Nếu nói đến cái tính khí lười biếng của Tiểu Lôi, cũng sẽ bị người ta làm cho tức giận đến thổ huyết. Vậy mà bây giờ, hấn sắp bị thổ huyết rồi. Nếu nói Tiểu Lôi cũng có lúc muốn chém người, vậy mà bây giờ, hấn thật sự xúc động muốn rút cây phi kiếm ra.

“Đồ điên! Người xem ta giống tên trộm không? Tiểu gia ta sống ở đây! Đây là nhà của ta!! Người sao lại ở trong nhà của ta? ” Tiểu Lôi cố nén tức giận.

“Ý? Nhà của người? ” Bạo long cái kia sắc mặt lập tức bình thản trở lại, không kinh hoàng nữa, vuốt ngực thở dài: “Thì ra người là chủ nhà à...sao không nói sớm? Xem chút làm bổn tiểu thư hết cả hồn!”

Cô ta chậm rãi bước ra khỏi nhà vệ sinh, hồ nghi nhìn Tiểu Lôi: “Uhm, lúc nãy người chưa thấy gì chứ? Cứ cho người là chủ nhà, cũng không thể nhân lúc người ta...mà xông vào chứ!”

“Nhà, chủ nhà? ” Tiểu Lôi mở to mắt nhìn bạo long cái trước mặt.

Là chuyện gì đây? Chủ nhà?

Trong đầu Tiểu Lôi lập tức tỉnh ngộ. Nhớ lại biểu hiện kỳ quái của Ngô Đạo Tử...nhất định là việc tốt của lão hỗn đản kia làm đây.

Nghĩ đến đây, hấn cố nén tức giận lại, trầm giọng nói: “Người là người thuê nhà này à? Nhà này là ai cho người thuê? ”

Bạo long cái chưa kịp trả lời, phía sau vang lại tiếng mở cửa, cánh cửa lớn lập tức bị đẩy ra, một âm thanh nhẹ nhàng truyền vào, mang theo chút hơi thở dốc vội vã nói: “Như Hoa, nhanh đến giúp một tay, ta mua được nhiều thứ lắm.”

Tiểu Lôi quay đầu, nhìn người mới bước vào, chỉ thấy ở cửa lớn có một cô gái xinh đẹp đến động lòng người đang đứng, mái tóc dài với những lọn nhỏ màu nâu phủ vai, trên gương mặt có chút ửng đỏ, trên mũi còn lấp lăm vài hạt mồ hôi, trong tay cầm một túi giấy to, trong túi lộ ra một ít rau và trái cây. Nhìn thấy dáng vẻ cô ta, cảm nhiều đồ như vậy lại leo một mạch bốn tầng lầu, dường như là quá sức.

Hai người nhìn nhau, đồng thời kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Cô gái kêu lên kinh ngạc: “Là anh? Tiểu Lôi? ”

Tiểu Lôi nói: “Cô? Cô là Lâm San San? ”

Mà cái cô “Như Hoa” đang đứng chỗ cửa nhà vệ sinh kia, trên mặt lộ rõ mấy phần biểu tình quái dị, đôi mắt như hạt đậu vàng nhìn chăm chăm Tiểu Lôi, thấp giọng lầm bầm nói: “Hấn ta chính là Tiểu Lôi mà San San luôn nhắc đến à...”

29. Chương 30: Thiên Kim Tán Tẩn Hoàn Phục Lai !

Một năm trước, Tiểu Lôi bị Ngô Đạo Tử bắt tới sơn cốc. Mà Ngô Đạo Tử đã quay trở về một lần, tiến hành nhiều thủ tục xin cho Tiểu Lôi tạm nghỉ học, đồng thời còn chạy về nhà đem các thứ mang đi. Kết quả là gặp Lâm San San tìm tới cửa.

Lâm San San mấy ngày hôm trước trộm của Tiểu Lôi hai ngàn đồng, vốn do sự tình khẩn cấp nên bắt đắc dĩ phải làm. Nàng mặc dù thanh danh bất hảo, nhưng lại là một nữ hài có tính cách cổ chấp, sau đó liền

tìm thiên phương bách kế xoay sở tiền, muốn hoàn trả cho Tiểu Lôi. Chỉ là trên thế giới sự tình hết lần này tới lần khác đều là tình cờ. Tiểu Lôi bị Điền gia tiểu thư đâm đến thối chí khai hoa, sau đó hai ngày đều không đến trường học. Lâm San San bắt buộc phải tìm đến tận nhà.

Ngô Đạo Tử là loại người nào? Một bộ giáo hoạt lười nhác của Tiểu Lôi, tất cả đều là do lão dạy dỗ. Mất thấy có một nữ hài đến nhà tìm Tiểu Lôi, trong lòng tò mò, lão hừ hừ thật thật cẩn thận hỏi han vài câu. Biết được Lâm San San là đồng học của Tiểu Lôi, mà kinh tế đang quần bách, lão lập tức vỗ ngực, nói rằng nhà này tạm thời không sử dụng đến, dứt khoát hạ giá tiền thuê cho Lâm San San.

Theo suy nghĩ của Ngô Đạo Tử lúc đó, lão nhất tâm thu Tiểu Lôi làm đệ tử, đem cho thuê nhà, có thể cắt đứt đường về của Tiểu Lôi! Nếu Tiểu Lôi nhất quyết phản kháng, nhưng hẳn lại không có nhà để quay về, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời của mình thôi. Đồng thời, bản thân khi quay về Nga Mi sơn, căn nhà này cũng bỏ không, lão gia hỏa cả đời tính toán cẩn thận, không chịu có hại, tự nhiên muốn tận dụng, không bằng thu một ít tiền nhà, mua một chút rượu uống cũng tốt!

Mà Lâm San San lúc ấy cũng đã cùng đường, hơn nữa khi nàng tìm tới nhà, Ngô Đạo Tử đã đem đồ đạc trong nhà bỏ hết vào túi càn khôn, nhìn nhà cửa trống trơn, quả nhiên là nhà không có người ở. Bản thân nàng cũng quả thật kinh tế đang eo hẹp, Ngô Đạo Tử định giá lại thấp, liền dứt khoát thuê ngay.

Sau đó, Lâm San San lại gọi đến một cô bạn của mình, chính là “Như Hoa cô nương”, hai người cùng chia sẻ tiền thuê.

Hiểu được sự việc đã qua, Tiểu Lôi âm thầm cắn răng, hận không được lập tức bay trở về Nga Mi sơn tìm Ngô Đạo Tử tính sổ. Lập tức hần trầm mặc trong chốc lát, trong lòng đột nhiên cười rộ lên.

“Lão tử bây giờ đã có hai ngàn vạn rồi, tự nhiên muốn hưởng thụ một chút. Ngôi nhà nhỏ này, không ở cũng được. Coi như làm chuyện tốt, cho Lâm San San mượn ở cũng hay. Trong tay có nhiều tiền, ra ngoài tìm một căn nhà lớn, rộng rãi, sáng sủa, lại thuê vài cô giúp việc trẻ tuổi xinh đẹp, chẳng phải thống khoái hơn sao?”

Nghĩ đến đây, hào khí trong lòng nổi lên, nếu không nhớ đến căn nhà này là sản nghiệp duy nhất mẫu thân để lại cho mình, trong lòng không nở tặng cho người. Nếu tặng cho Lâm San San thì biết làm sao?

Hắn nghiêm túc nhìn Lâm San San: “Chuyện cho thuê nhà ta tính không biết. Nhưng lão gia hỏa đó đã cho cô thuê thì cũng chấp nhận được. Chỉ có điều trong phòng ta còn có vài thứ, ta đi lấy lại đã.”

Nói xong, Tiểu Lôi cũng không nhìn vẻ mặt của Lâm San San, bước nhanh vào phòng của mình. Đến cửa phòng, đã ngửi được một mùi hương thơm ngát, căn phòng nhỏ chỉ khoảng mười thước vuông được bố trí rất ấm cúng, trên cửa sổ treo một tấm rèm màu xanh nhạt, trên chiếc giường nhỏ trải một tấm khăn trải giường có hình vẽ vui nhộn. Chiếc tủ nhỏ chứa vài món đồ giản dị đặt ở bên cạnh. Nhìn sơ qua, tuy đầu giường có đặt vài con gấu bông, không có cái gì gọi là đồ trang trí trong phòng, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự cẩn thận và sạch sẽ của chủ nhân.

“Phòng này ai ở?” Tiểu Lôi hỏi một câu, nếu phòng của mình bị Như Hoa cô nương đó ở qua, hẳn cả đời này sẽ không bao giờ tiến vào phòng này nữa.

“Ta” Lâm San San đứng sau, sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng đáp. Ánh mắt lẩn tránh, tựa hồ không dám nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi trong lòng có chút kỳ quái. Căn nhà này có hai phòng ngủ, một phòng khách, căn phòng của Ngô Đạo Tử còn rộng rãi thoáng mát hơn rất nhiều. Lâm San San lại như thế nào lại chọn căn phòng nhỏ hơn?

Bất quá hẳn giờ phút này trong lòng còn thấp thỏm chuyện khác, ý niệm này trong đầu cũng chợt lóe qua, tịnh không hề nghĩ lại. Chỉ là nghe nói không phải mẫu bạo long kia ở phòng của mình, cũng cảm thấy an ủi một chút.

Hắn cũng mặc kệ hai người đang đứng phía sau, lấy một cái ghế đặt ở giữa phòng, sau đó đứng lên trên, lấy tay nhẹ nhàng đẩy một tấm trần treo. Sau đó lấy ra một tấm lụa.

Tiểu Lôi vừa nhìn qua, lập tức kêu lên một tiếng thán thiết, thanh âm đó chính là tiếng than của chim đỗ quyên, thắm tuyệt nhân hoàn.

“Tiền của ta aaa!!!”

“Bịch” một tiếng, hần từ ghế trên té xuống, móng đập trên mặt đất, tấm nhựa cũng rớt xuống theo.

Trong lúc đó một cái bọc giấy rách rớt xuống đất. Nguyên bản bên ngoài bao là một lớp giấy dầu chỉ đã chỉ còn lại một phần tư. Bên trong lộ ra những thứ gì đó.

Một thứ trong đó, mơ hồ có thể thấy được nguyên bản là một cuốn sổ tiết kiệm. Có điều đã bị con gì gặm nhấm hơn phân nửa. Các số tiền, số tài khoản vốn có đều nhìn không thấy nữa.

Mà một thứ khác, lấp lánh, hình như là một tấm giấy ép plastic, nhìn kỹ, nguyên lai là một tấm giấy chứng minh. Có điều đáng tiếc là chỉ còn lại khoảng một phần ba.

Tiểu Lôi sắc mặt trắng bệch, trợn mắt há hốc mồm nhìn trên mặt đất gì đó, đột nhiên “bộp” một tiếng, hai cục lông lá đen thui gì đó từ trên trời rớt xuống, run lẩy bẩy, đứng không vững. Nhìn kỹ, lại là hai con chuột, có điều ốm đến chỉ còn da bọc xương, khí lực để di chuyển cũng không có, miễn cưỡng co giật, vô lực chạy trốn.

“Adam? Eva?” Tiểu Lôi bật thốt lên.

Như Hoa cô nương đứng sau thấy hai con chuột, lập tức sợ tới mức thét lên, phóng ra phòng khách, Lâm San San cũng từng gặp qua hai “Sủng vật” này của Tiểu Lôi, mặc dù theo thiên tính nữ hài tử, nàng cũng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nhưng nàng thấy vẻ mặt quái dị Tiểu Lôi, nàng lộ ra vẻ thương cảm, rốt cuộc đứng lại không bỏ chạy.

Tiểu Lôi thấy trên mặt đất chỉ còn lại phân nửa cuốn sổ tiết kiệm và một phần ba tờ giấy chứng minh, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Có lẽ sau khi hai nữ hài tử chuyển đến ở, phụ nữ thiên tính sạch sẽ, tự nhiên sẽ không giống Tiểu Lôi và Ngô Đạo Tử để cho chuột sống trong nhà.

Sau khi trải qua quá trình quét dọn cẩn thận, Adam và Eva ẩn trốn khắp nơi, cùng hai nữ hài bộc phát một cuộc chiến tranh du kích dài dằng dặc, sau khi trải qua mấy tháng ẩn trốn, cuối cùng cũng không biết là hai tiểu súc sanh thông minh hay ngu xuẩn, lại có thể trốn tới phòng của Lâm San San. Nhưng thật ra lại đúng với chân lý “nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”, từ đó về sau lại có thể tránh khỏi sự đuổi giết của hai nữ hài, kéo dài hơi tàn cho đến hôm nay.

Chỉ là sống trên trần nhà, lại không có đồ ăn, hai nữ hài ngày thường lại rất sợ hãi, tại phòng bếp đã bố trí rất nhiều bẫy chuột, Adam và Eva đáng thương khi Tiểu Lôi Ngô Đạo Tử còn ở thì áo cơm vô ưu, bây giờ mỗi ngày lại tìm kiếm đồ ăn rất gian nan, cuối cùng chỉ có thể suốt ngày gặm nhấm thứ gì đó của Tiểu Lôi lưu lại. Sức sống của chuột rất cường đại, cái gì cũng có thể trở thành thực vật, cuối cùng đem sổ tiết kiệm hai ngàn vạn của Tiểu Lôi lưu lại gặm nhấm đến cơ hồ chỉ còn một mảnh giấy vụn, lại có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn!

Có điều đáng thương cho Tiểu Lôi, trong lòng hần nhỏ máu, tức giận đến thổ không nổi, thiếu chút nữa thì ngất đi. Cả người chao đảo nhìn hai con chuột trước mặt đang chậm chạp mưu toan tìm đường thoát thân, hần chửi một câu rồi nhảy dựng lên, một tay tóm đuôi, mở cửa sổ hung tợn quăng chúng ra ngoài ra ngoài.

Hần xoay người lại, mặt đầy sát khí, hai mắt đỏ rực, nghiêng răng, bộ dạng dữ tợn, làm Lâm San San hoảng sợ lùi lại một bước.

“Anh, anh không có việc gì chứ?” Lâm San San dè dặt hỏi.

“Không có việc gì? Không có việc gì mới là lạ ! Sau này lão tử mà thấy chuột, thấy một con giết một con, thấy hai con giết một đôi !” Tiểu Lôi mở miệng chửi bới, ngực kịch liệt phập phồng, hiển nhiên tâm tình kích động.

Lâm San San không dám nói gì, chỉ đứng xa xa nhìn Tiểu Lôi.

Rốt cuộc, chừng ba phút, Tiểu Lôi thở dài thườn thượt, lắc đầu, sắc mặt rốt cuộc bình tĩnh trở lại. Hần chạy đi rửa tay, rồi ngồi phịch trên ghế trường kỷ trong phòng khách, hai tay ôm đầu bối rối.

Nếu không có sổ tiết kiệm, còn có thể mang theo giấy chứng minh đến ngân hàng làm thủ tục giải quyết, có thể dễ sổ tra lại. Nếu giấy chứng minh bị mất, cũng có thể đi làm giấy mới.

Cho dù thị sổ tiết kiệm và giấy chứng minh đều đã đánh mất, cũng có biện pháp

Nhưng nhưng nhưng tấm giấy chứng minh của Tiểu Lôi dùng để đến ngân hàng mở tài khoản là tờ giấy giả!! Lúc trước hắn vốn đã chuẩn bị bỏ trốn, vì sợ cừu nhân của Điền gia trả thù, sợ cừu nhân tìm cừu từ ngân hàng truy ra, liền dùng tờ giấy chứng minh giả đến ngân hàng mở tài khoản. Đó cũng là biện pháp cẩn thận của hắn.

Nguyên bản hắn theo Ngô Đạo Tử làm giang hồ phiến tử mưu sinh, loại nghề nghiệp ăn cơm giang hồ, làm sao thiếu được một, hai tấm giấy chứng minh chuẩn bị để phòng thân, đó là lệ thường trong giang hồ.

Nhưng bây giờ, giấy chứng minh giả ở đâu để hắn đi bỏ túc hồ sơ??

Đáng thương Tiểu Lôi ngay cả sổ giấy chứng minh cũng không nhớ nổi, cho dù muốn đi làm lại cũng không được !

“Lần này là tự mình đá trúng tảng đá.” Thật lâu sau, Tiểu Lôi rút cuộc ngẩng đầu lên, bắt đắc dĩ thở dài.

Mắt thấy Tiểu Lôi cúi đầu ủ rũ, Lâm San San nhẹ nhàng bưng một ly nước, ôn nhu nói: “Anh, anh đừng buồn, rốt cuộc là sự tình gì”

“Cô không biết đâu.....” Tiểu Lôi lắc đầu, ngậm nhỏ: “Giấc mộng hoàng kim a, rốt cuộc chỉ là công dã tràng. Hắc hắc!!”

Như Hoa cô nương, trốn sau cửa phòng, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn Tiểu Lôi và Lâm San San.

Lâm San San không biết an ủi như thế nào, chần chờ một lát, nói: “Này, anh tối nay ở đây ăn cơm đi, tôi vừa lúc mua về rất nhiều đồ ăn.”

Tiểu Lôi do dự một chút, thật ra hắn cũng hơi đói, giờ phút này lại đã nghèo rớt mồng tơi, dứt khoát gật đầu đáp ứng.

Trù nghệ Lâm San San thật sự không kém, Tiểu Lôi mặc dù tâm tình buồn bực, nhưng quả thật đã đói, ăn một hơi no nê, hắn tâm tình cũng bình tĩnh lại một chút, nhìn mảnh sổ tiết kiệm đặt ở ghế trường kỷ, dứt khoát đi tới quăng vào thùng rác.

Hừ, ta bây giờ mặc dù không có tiền, nhưng dù sao cũng đã tu tiên một năm, pháp thuật cao minh. Chỉ là hai ngàn vạn mà thôi ! Chỉ cần một năm tiền của tiểu gia có thể đủ hai ngàn vạn, sau này còn có thể lên đến ba ngàn vạn, bốn ngàn vạn !

Hắn nghĩ đến đây, tính vô lại quang côn của hắn bắt đầu kích phát, sắc mặt lại bắt đầu tươi tỉnh. Trong lòng cảm thấy đắc ý: “Hừ, lão tử đem hai ngàn vạn dùng để nuôi chuột, trên đời này ai có thể làm ra loại chuyện kinh thiên động địa như thế?”

Nhưng đắc ý không lâu, lập tức một chuyện khó xử lại hiện ra.

“Bây giờ trên người chỉ có trăm mấy chục đồng mà thôi, sau này làm sao bây giờ? Không nói đến chuyện khác, ít nhất phải giải quyết chỗ ở trước ra sao?”

Nghĩ vậy, Tiểu Lôi sắc mặt cổ quái, liếc nhìn Lâm San San, lúng túng nói: “Cái đó, a Lâm San San, a ta có thể ở đây hai ngày được không?”

Lâm San San tay đang cầm chén dưa không nhận được run lên, khuôn mặt bỗng đỏ bừng, liếc nhìn Tiểu Lôi, lí nhí nói một câu: “Được.”

Mẫu bạo long Như Hoa cô nương sắc mặt cổ quái đứng bên cạnh, nhưng nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Lâm San San, rốt cuộc lại gật gật đầu.

30. Chương 31: Tình Tổ Ấm Lưu

Buổi tối, Như Hoa cô nương kia rõ ràng là cố ý trốn vào trong phòng, để lại Lâm San San với Tiểu Lôi hai người ở phòng khách.

Trong ánh mắt của Lâm San San hiển nhiên là có vài phần u oán, nhưng không tùy tiện thể hiện trước mặt Tiểu Lôi, hai người thuận miệng nói chuyện vô thưởng vô phạt.

Trong lúc tán gẫu, Tiểu Lôi biết được, những ngày tháng hiện tại của Lâm San San trôi qua rất khó nhọc. Căn nhà này nguyên là Ngô Đạo Tử cho cô ta thuê với giá rẻ, nhưng mà với cái giá ít ỏi như vậy, Lâm San San một người cũng không chịu nổi, cuối cùng phải gọi Như Hoa cô nương kia đến ở cùng, hai người cùng chia tiền.

Mà Như Hoa cô nương kia..., điều làm Tiểu Lôi kinh ngạc chính là, tên của cô ta quả thật gọi là Như Hoa! Cũng không biết phụ mẫu của cô ta có phải là muốn đùa dai hay không.

Hiện nay Lâm San San với Như Hoa cùng học ở Bác Văn Học viện. Như Hoa cô nương kia, lại chuyển tới vào cái năm mà Tiểu Lôi nghỉ học. Tiểu Lôi tức thì thấy thoải mái - tưởng tượng xem Như Hoa cao quý như thế, nếu như là ở trường của hắn, hắn tuyệt đối không thể chưa từng nghe nói qua.

Nhìn thấy trên người Lâm San San rõ ràng là một bộ y phục rẻ tiền, Tiểu Lôi trong lòng có chút hiếu kỳ.

Tên tuổi của Lâm San San trong trường học trước kia, hắn tự nhiên đã nghe nói qua. Nghe nói nữ hài này cùng với mấy tên con em nhà quyền quý trong trường có quan hệ âm muội, căn bản có thể coi là một loại gái bán hoa hạng sang. Làm sao bây giờ lại có thể lâm vào cảnh túng bấn như thế này? Nhìn thấy trong nhà ăn mặc tiêu phí mười phần tiết kiệm, mặc dù đã có sự sắp xếp cẩn thận của nữ nhi, nhưng người ta nhìn vào là có thể thấy được những ngày tháng vừa qua thực sự túng bấn...

Đối phương hỏi đến việc bỏ học năm đó của Tiểu Lôi, Tiểu Lôi tiện mồm nói lung tung rằng lão gia hỏa Ngô Đạo Tử gặp phải trọng bệnh cần quay về quê nhà trị liệu, lão gia hỏa đó bên cạnh không có người thân, hắn chỉ có nước đi theo giúp đỡ.

Mặc dù trên mặt Lâm San San hiện rõ nét nghi hoặc, nhưng mà cô ta tuyệt không truy hỏi. Hai người trầm mặc một lúc, dường như đều không có gì để nói. Tiểu Lôi lắc lắc đầu, nói: “Muộn rồi, ngủ thôi!”.

“Ừ”. Lâm San San gật đầu, cả mặt ửng hồng trong thoáng chốc, sau đó đến cả cái cổ cũng đều biến thành màu hồng nhạt.

Tiểu Lôi không phải là thánh nhân, một tiểu gia hỏa trẻ tuổi, nhốt mình trên núi suốt một năm, bắt gặp hình dạng mê người như vậy của nàng, trong lòng cũng hơi rung động, liền quay mặt đi, giấu diếm nói: “Tối nay, ta ngủ ở sofa”.

Lâm San San lắc đầu, nghiêm chỉnh nói: “Không, căn nhà này vốn là thức thức của anh cho thuê với giá rất rẻ, trong lòng tôi rất cảm kích. Sự tình trước kia, tôi cũng rất hổ thẹn.....Bây giờ người đã quay lại rồi, tôi làm sao có thể để anh ngủ ở sofa?”

Ngừng một lúc, cô ta cắn răng nói tiếp: “Tối nay anh ở phòng của tôi vậy Tôi sang ngủ với Như Hoa.”

Nói xong, không đợi Tiểu Lôi chối từ, cô ta vội vàng vàng đi vào phòng, sau một lúc bận rộn, đã dọn cái giường gọn gàng, nhìn Tiểu Lôi đang đứng ở trước cửa phòng, nhân thần của cô ta thoáng chút bối rối, nói nhỏ: “Àn... Khăn mặt với bàn chải đánh răng, anh dùng của tôi là được, ngày mai tôi đi mua cái mới...”

Giọng nói của cô ta dường như có chút run rẩy, cúi đầu đi ngang qua người của Tiểu Lôi, rồi chạy nhanh qua phòng của Như Hoa.

Tiểu Lôi há hốc miệng, không biết nên nói gì. Rồi lại nhìn thấy Lâm San San đứng trước cửa phòng, tựa như do dự một lúc, lấy thêm dũng khí, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn vào mắt của Tiểu Lôi, chậm chậm nói: “Nói ra, tôi thực sự rất cảm kích anh. Không chỉ vì buổi tối lần trước anh giúp đỡ tôi, cũng không chỉ là vì tôi lấy tiền của anh mà anh tuyệt không truy cứu. Tôi biết những người khác trong trường học nhìn tôi ra sao, chỉ là ngày đó, khi mà anh giúp đỡ tôi, trong mắt của anh, không hề có chút khinh bỉ”.

Nói xong, cô ta nhìn thật sâu vào mắt Tiểu Lôi vài giây, rồi từ từ đóng cửa phòng.

Tiểu Lôi trong lòng ần ần có chút rung động.

Trong trái tim mười chín tuổi của hắn, bỗng nhiên có chút cảm giác vi diệu mà suốt mười chín năm nay chưa từng trải qua. Cảm giác đó dường như có chút rung động con tim, có chút cảm động, lại giống như có chút ảm áp.

Ngẫm nghĩ một hồi, hắn đóng cửa phòng, nhảy một phát lên giường.

Bị mùi hương thoang thoang nhập vào phế phủ, trong đầu bắt gặp lại buổi đêm một năm trước. Nghĩ đến thân hình thanh xuân mê người của Lâm San San, trong lòng hắn có chút mê loạn, không nhịn được thở ra một hơi. Hắn cố gắng áp chế bài trừ tạp niệm trong lòng, ám niệm tâm quyết, đến lúc đó mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này, cũng không biết mơ bao nhiêu giấc mơ đẹp đẽ. Ngủ một giấc đến khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, Tiểu Lôi trở mình nhảy xuống, vận người vài cái, đi ra khỏi phòng.

Trong nhà không có ai, nghĩ đến Lâm San San với Như Hoa cô nương sớm đã đi học rồi.

Điều làm Tiểu Lôi cảm động là, bên cạnh bồn rửa mặt, bàn chải đánh răng đã được bôi kem. Trên bàn trong phòng khách đã có bữa sáng. Mười chín năm nay, Tiểu Lôi chỉ có phục dịch người khác, trước giờ chưa cảm nhận qua cảm giác được nhận sự chiếu cố của người khác, nhất thời không cảm được có chút cảm động trong lòng. Lại nhìn thấy bên trên bàn đặt một ít tiền, tờ tiền giấy rõ ràng là đã cũ nát, mặt dù được vuốt phẳng cẩn thận, nhưng mấy tờ tiền giấy mệnh giá thấp này dường như mang theo ma lực thần kỳ, đặc biệt là nhìn thấy tờ giấy để bên cạnh:

“Anh trên người không có tiền, anh cầm trước từng này vậy”.

Cẩn thận cầm lên, biểu hiện trên mặt Tiểu Lôi là sự nghiêm trang mà trong cuộc đời hắn chưa từng trải qua. Đồng tiền kia không đến một trăm tệ, tiền không nhiều, nhưng mà Lâm San San hiện tại đến một bộ y phục có giá tầm một trăm tệ cũng không có.

Nghĩ đến đó, Tiểu Lôi nhất thời có chút si ngốc.

Cho đến tận nhiều năm sau, Tiểu Lôi mới hiểu ra một đạo lý: “Nếu như có một người con gái như vậy, cô ta tự nguyện đưa bàn chải đánh răng của mình cho người sử dụng, tự nguyện móc hết tiền trong túi cho người, số tiền mà ngay cả cô ta cũng không nỡ dùng để mua quần áo - người con gái như vậy, nếu người không biết mà trân trọng cô ta, thì người đúng là một tên cầm thú!”

Trong nhà không có người, Tiểu Lôi yên tâm lấy ra túi càn khôn của mình, xếp lại mấy thứ. Nghĩ đi nghĩ lại, hôm nay không có việc gì làm, vậy thì phải nghĩ ra biện pháp gì để trước tiên kiếm được ít tiền cái đã.

À... lập tức, trong đầu hắn hiện ra hình ảnh của một người. Thân là một giang hồ phiến tử tiểu thần côn, thích nhất là ai? Tự nhiên là mấy con dê béo đầu óc đơn giản dễ bị mắc lừa. Điều trùng hợp là, loại người đầu óc đơn giản này, Tiểu Lôi vừa vận biết một tên... liền đó, trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh cao to uy mãnh.

Sau đó, Tiểu Lôi vứt bỏ nỗi ưu tư của mình, trên mặt lại hiện một nụ cười uể oải, vênh mặt uốn ngược đi ra khỏi nhà.

Trường Cơ Đức là trường học có tiếng của thành phố này. Không giống với trường Bác Văn nơi Tiểu Lôi ở, vốn nổi tiếng về vấn đề thiếu niên bất lương, Cơ Đức nổi tiếng ở học phí đắt đỏ và cơ sở vật chất trang bị gần như xa xỉ.

Có thể nói, đây là ngôi trường “quý tộc” tiêu chuẩn cực cao. Đi trên con đường ở trước mặt cổng lớn trường Cơ Đức, Tiểu Lôi trong lòng không nhịn được than vãn, bọn phú gia tử đệ đại gian đại ác, rõ ràng xa xỉ thể này, xây dựng trước cổng chính của trường một con đường bốn làn xe, cây cối hai bên đường giống như hai hàng vệ binh, hoa cỏ được trồng rất thẳng hàng. Hai bên đường thỉnh thoảng có nam nữ thanh niên ăn mặc hoa lệ gọn gàng đi lại, những người này đều có chung một đặc điểm: Trên mặt mỗi người đều có chút ngạo mạn.

Trước cổng trường chính là một bãi đậu xe rộng rãi, Tiểu Lôi liền giống như đang đi vào một triển lãm xe hơi vậy, cơ bản trên thế giới có hãng xe hơi đắt tiền nổi tiếng nào, ở đây đều có cả. Tiểu Lôi đi trên đường,

đường như nhìn hoa cả mắt.

Tiểu Lôi hiện tại nghĩ không ra, hóa ra thành phố mình ở lại có nhiều người có giàu có đến vậy.

Hắn hoàn toàn không để ý những người xung quanh đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn. Quả thực, những người xung quanh đều mặc các loại đồ hiệu của thế giới, cả người Tiểu Lôi vừa nhìn đã thấy rõ ràng là loại quần áo rẻ tiền bình dân.

Tiến vào trong trường, hắn lại nhin không được than vãn lần nữa. Những cái khác không nói, đơn thuần cái nhà thể dục to lớn trước mắt, chỉ sợ giá thành ít nhất cũng hơn cả cái trường học của mình! Hắn thuận tay giữ lại một thanh niên bên cạnh, hỏi một câu: “Xin hỏi CLB Đài Quyền Đạo (Teakwondo) nằm ở đâu?”

Người thanh niên kia cũng là học sinh của Cơ Đức, trên mặt không dấu được sự bức bối, đưa tay chỉ nhà thể thao trước mặt, sau đó nhanh chóng rời đi, giống như sợ đứng cùng Tiểu Lôi lâu hơn tí nữa là có thể lây nhiễm bệnh độc hại gì đó.

Bước vào cửa nhà thể thao, theo những tấm biển to nhỏ của các CLB treo trên tường, Tiểu Lôi tuyệt không tìm được mấy chữ “CLB Đài Quyền Đạo”, tìm đến hai lần, mới nhìn thấy một tấm biển, trên đó viết “Cơ Đức võ thuật bác kích liên minh”.

Hắn đang cảm thấy kỳ lạ, bên cạnh có hai người mặc đồng phục bóng rổ đi tới, Tiểu Lôi kéo một người lại: “Xin hỏi, ở đây tại sao lại không có CLB Đài Quyền Đạo vậy?”

Cậu thanh niên kia trên mặt cũng có biểu hiện kiêu ngạo, nhìn Tiểu Lôi một lúc: “Người không phải là người của Cơ Đức sao? Tại sao đến việc này cũng không biết? Kể từ ba năm trước, sau khi Lôi Hồng vào trường học của chúng tôi, đánh bại người trong các CLB Đài Quyền Đạo, Không Thủ Đạo, Nhu đạo, lại đánh bại cao thủ các môn võ thuật khác; thành lập nên Liên minh võ thuật ở trường Cơ Đức. Hiện tại Cơ Đức không có các CLB của các loại hình võ thuật khác, chỉ có một Liên minh võ thuật duy nhất!”

Nói xong, liếc ngang Tiểu Lôi một cái, nhanh chóng chạy đi.

Tiểu Lôi ngẩn người một lúc, cười khổ nói: “Ta nói cái tên cơ bắp này ban đầu tại sao lại đi khắp nơi thách đấu, hóa ra hắn đem các môn phái sát nhập lại a”.

Hắn tìm đến Võ thuật liên minh kia, bước vào một bước, hắn không tìm được thở dài. Khỏi phải nói, cái võ đài tiêu chuẩn ở chính giữa phòng, tìm khắp thành phố này, chỉ sợ tìm không thấy cái thứ hai!

Một nhóm thanh niên mặc đồng phục của CLB đứng thành một vòng tròn, ở giữa hình như có người đang thi đấu, nhóm người không ngừng truyền đến từng hồi kinh hô và tiếng nói ồn ào. Sau đó Tiểu Lôi liền nghe thấy trong sân đấu một tiếng hét lớn.

Trong âm thanh kia, khí mười phần, lực hùng hậu, ầm ầm mang theo mấy phần nộ khí, mơ hồ dường như là của tên vai u thịt bắp Lôi Hồng!

Àn? Có vẻ tên gia hỏa này đang thi đấu với người khác, cuối cùng là ai mà sống không nhăn nhó, lại đi đánh nhau với đại tinh tinh kia a?

Hắn lập tức bước về phía trước, chỉ là mới bước tới gần, đã nghe thấy nhóm người phát ra một tiếng kinh hô, sau đó một nhân ảnh bay ra ngoài, nặng nề đập xuống mặt sàn trước mặt Tiểu Lôi.

Nhìn thấy hình dạng thô thển của người nằm dưới chân, gắng gượng cả nửa ngày mà không đứng lên được, nụ cười trên miệng Tiểu Lôi lập tức biến thành kinh ngạc!

Là Lôi Hồng!

Người bị bay ra hiển nhiên là Lôi Hồng! Là một người luyện ngoại gia công phu, là người có cơ bắp biến thái giống như Kim Cang lực sĩ - đại tinh tinh Lôi Hồng!

31. Chương 32: Dĩ Ti Bĩ Đối Phó Ti Bĩ

(Tiểu Lôi ngữ lục)

Y phục luyện công trên người Lôi Hồng đều bị rách nát, sắc mặt ngăm đen của hắn bấy giờ đã trắng bệch, trên trán xuất ra từng mảng mồ hôi lạnh, cổ gồng cứng, đôi môi của mình, hắn tựa hồ như đang chịu một sự thống khổ rất lớn, nhưng quyết không chịu kêu rên.

Tiểu Lôi thấy rõ ràng giữa ngực Lôi Hồng bị lõm vào, trên cơ ngực cường tráng in rõ một ấn kí màu đen, rõ ràng là đã bị đánh trúng. Ấn kí đó cũng không lớn, chỉ bằng đầu ngón tay.

Chẳng lẽ là bị người ta dùng ngón tay điểm lên?

Không cần suy nghĩ nhiều, hắn nắm tay Lôi Hồng, một tia nội tức huyền môn của đạo gia lập tức truyền vào, vô thanh vô tức chạy khắp toàn thân Lôi Hồng. Tiểu Lôi cảm giác được, rõ ràng thương thế của Lôi Hồng cũng không nặng, nhưng lại rất kì quái - rõ ràng là nội thương! Là một loại biện pháp đặc thù, kích phá ngoại môn công phu của Lôi Hồng! Lôi Hồng lợi hại thế nào, Tiểu Lôi ít nhiều cũng đã biết.

Hắn sắc mặt ngưng trọng kéo Lôi Hồng dậy, Lôi Hồng chỉ cảm thấy một cánh tay hữu lực truyền khí sang người mình, lập tức một cảm giác dễ chịu từ lòng bàn tay truyền lên, chạy dọc theo cánh tay, cả người tức khắc nhẹ nhàng, thương thế trước ngực làm cho hắn tối sầm mắt dường như cũng trở nên dễ chịu.

Thở phào nhẹ nhõm, nhìn qua người vừa đến, Lôi Hồng sửng sốt, kinh hô: “Là người? Người là Lôi, Lôi ...Lôi tiểu tử!”

Tiểu Lôi trong lòng nở phục, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ: “Hề hề, tên đồ con, một năm không gặp, hôm nay vừa đến đã thấy người bị người ta đánh cho bầm dập...”

Lôi Hồng trong mắt thoáng hiện chút ngạc nhiên, nghe Tiểu Lôi nói xong, sắc mặt buồn bã, nghiêng rằng nói: “Con mẹ nó! Thật sự là tà môn! Tên gia hỏa đó có chút cổ quái.”

Tiểu Lôi đưa mắt nhìn đám người, thấp giọng nói: “Cái gì cổ quái? Ai có thể dả thương người?”

“Là ta.”

Một giọng nói không thực sự lưu loát từ giữa sân truyền đến, lập tức đám người tách ra, một người trẻ tuổi cao gầy xuất hiện. Người này tóc vàng, mắt xanh, vừa nhìn đã biết là người da trắng. Khuôn mặt cực kì tuấn mỹ, chỉ là da dẻ có chút tái nhợt, mang theo một vẻ bệnh hoạn. Mặc dù khoe miệng mang theo một tia cười lạnh, ánh mắt lại giống như độc xà, nhìn chằm chằm vào Tiểu Lôi.

Các cô gái trẻ trong đám đông chung quanh lập tức phát ra một trận reo hò ầm ĩ. Người thanh niên da trắng kia tựa hồ có chút đắc ý, nhìn thoáng qua đám đông, tùy ý lộ ra một nụ cười.

Tiểu Lôi lại tập trung chú ý vào đôi tay của đối phương!

Đó căn bản không phải là đôi tay của người luyện võ! Đôi tay người này khoanh trước ngực, ngón tay nhỏ, nước da mịn màng, móng tay cũng rất sạch sẽ. Công bằng mà nói, đôi tay này đẹp như một đôi tay của nữ nhân.

Ánh mắt người tuổi trẻ tiếp tục hạ xuống người Lôi Hồng, dùng thứ tiếng Trung gượng gạo quát: “Lôi Hồng, ngươi còn muốn đánh tiếp không?”

Cả khuôn mặt Lôi Hồng đỏ bừng, đang muốn lên tiếng, Tiểu Lôi đột nhiên nắm tay hắn kéo lại, cười nói: “Không đánh!”

Lôi Hồng trừng mắt liếc Tiểu Lôi một cái, vội vàng lớn tiếng nói: “Đánh! Sao lại không đánh!”

Tiểu Lôi lắc đầu, cười khổ nói: “Đánh cái gì? Người không thấy bộ dạng của người ta sao? Người vừa rồi thở như trâu, người ta trên đầu ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có, rõ ràng là không dùng toàn lực.”

Lôi Hồng đỏ bừng mặt, nhưng lại lại cắn răng nói: “Đánh không lại cũng phải đánh!” Nói xong, vội vàng tránh khỏi tay của Tiểu Lôi đi lên phía trước.

Tiểu Lôi thở dài, không đợi Lôi Hồng bước đi, thân thủ nhanh như thiểm điện, lập tức túm lấy eo Lôi Hồng, cũng không biết hắn dùng sức như thế nào, một thân khí lực của Lôi Hồng tự động tiêu thất, Tiểu Lôi kéo một cái, lập tức đem Lôi Hồng trở về.

“Đồ ngốc, không lẽ trong đầu hần toàn là bột nhào hay sao?” Tiểu Lôi thở dài, liếc mắt nhìn Lôi Hồng. Bản thân mình hôm nay đến đây chính là hy vọng kiếm được ít tiền từ hần, không thể để mỏ vàng này bị người ta đánh hỏng được.

Gã thanh niên kia vừa nhìn thấy động tác của Tiểu Lôi, đôi mắt lập tức nheo lại, sắc như một lưỡi đao chăm chú nhìn vào đôi tay của Tiểu Lôi.

“Người không phải đối thủ của hần”. Tiểu Lôi nhú mày, cái loại động vật đơn bào đầu óc đơn giản này, một khi gặp phải đối phương mạnh hơn, thật sự không thể xử lý hoàn hảo được.

Gã thanh niên kia đã bước lên phía trước một bước, nhìn chăm chăm vào Tiểu Lôi, nghiêm mặt nói: “Ta là Lyon đến từ Italy, các hạ cũng là người của Cơ Đức Đài quyền đạo xã đoàn sao?”

Tiểu Lôi hì hì cười: “Không phải, người xem quần áo của ta thì biết, ta không phải người của Cơ Đức.”

Lyon trên mặt lộ ra tiểu ý, hất cằm cười lớn, nói: “Nếu các hạ không phải là người của nơi này, vậy trong lúc ta và Lôi Hồng tiên sinh đang công bình tỉ thí, xin người không nên nhúng tay! Đây chính là tôn nghiêm của võ giả chúng ta, cho dù là thua, Lôi Hồng tiên sinh chắc hần cũng nguyện ý thua một cách đường đường chính chính!”

Hần nói xong một tràng oai phong lẫm liệt này, người chung quanh cũng nhin không được phát ra một trận tán thưởng, ngay cả ánh mắt của Lôi Hồng nhìn hần ta cũng bớt đi vài phần tức giận, thêm vào vài phần tôn trọng đối với địch nhân.

Tiểu Lôi trên mặt nụ cười không thay đổi, trong lòng thì chửi lớn: “Hèn hạ a hèn hạ! Tên này không đơn giản, mấy câu nói đó bề ngoài thì tốt đẹp, kỳ thật là đang ép Lôi Hồng và hần đánh tiếp, hần biết rõ Lôi Hồng không phải đối thủ của hần, cái gì chó má công bình tỉ thí, căn bản là hần ra sức đánh Lôi Hồng mà thôi!”

Trong lòng Tiểu Lôi cho rằng, nếu một người biết rõ thực lực của đối thủ quá cách xa mình, nhưng lại muốn cùng đối thủ dùng cái gì “công bình tỉ thí”, vậy thì căn bản là không có cái gì gọi là công bình! Mà là khi dễ người khác!

Nếu thật sự muốn “Công bình”, vậy người như thế nào lại không đi tìm một người có thực lực tương đương người mà tỉ thí?

Có điều tên Lyon này quá mức giáo hoạt, một lời quang minh lỗi lạc này nói xong, làm cho Tiểu Lôi trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào. Tên Lôi Hồng ngu ngốc này, trên mặt lại tràn đầy chiến ý, hai mắt lập tức nắm lại. Giống như đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên.

Tiểu Lôi âm thầm thở dài: “Thôi, hôm nay đến đây vốn là muốn định tìm Lôi Hồng lừa một ít tiền. Coi như là giúp hần một chút vậy, lát nữa lừa hần, mình cũng bớt được vài phần áy náy.”

Nghĩ vậy, trên mặt hần lộ ra một nụ cười ôn hòa, nhìn Lyon, cười nói: “Như vậy đi, ta thay thế Lôi Hồng cùng người đánh, nếu người thua thì sao?”

Tiểu Lôi đem những lời này nói ra, đám người xung quanh đều phát ra một trận âm thanh khinh thường. Rõ ràng là có chút coi thường Tiểu Lôi. Trong mắt bọn họ, đến Lôi Hồng cao lớn uy mãnh còn bị đánh bại, Tiểu Lôi này nhìn qua so với Lôi Hồng thì yếu hơn nhiều, làm sao có thể là đối thủ của Lyon?

Nhất là những cô gái trẻ tuổi suy nghĩ đơn giản, đều nhin không được phát ra âm thanh khinh thường.

“Đúng là một đám vừa nhìn thấy anh đẹp trai thì đến mình là ai cũng không biết” Tiểu Lôi trong miệng cố ý nói lớn: “Nhìn người nước mình bị người ngoại quốc đùa giỡn, chẳng lẽ các người cảm thấy rất thích thú sao?”

Lôi Hồng tròn tròn con mắt, nhìn Tiểu Lôi, nhin không được nói: “Người? Người chơi được không?”

Tiểu Lôi nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Nam nhân không thể nói ‘Không Được’! Tên đồ con, những lời này người cần phải nhớ thật kĩ!”

Nói xong, hắn bước đi tới trước, đứng ở trước mặt Lyon, mỉm cười nói: “Tốt lắm, hai người chúng ta đánh, người nói đi, muốn đánh như thế nào?”

Đứng trước mặt Lyon, Tiểu Lôi trong lòng nhin không được phải có chút sầu nào.

Tên gia hỏa này sao lại cao như thế?

Tiểu Lôi cao hơn một mét tám, nhưng đứng trước mặt Lyon mới phát hiện, chính mình cũng thua đối phương nửa cái đầu. Đối phương thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, thân thủ cao minh, hơn nữa trên mặt đầy ngạo khí, có vẻ trong nhà cũng rất giàu có.

Nam nhân như vậy khó trách lại làm cho nữ sinh trong Cơ Đức học viện nhất nhất bỏ chạy theo địch.

“Các hạ, xin hỏi người muốn đánh như thế nào?” Lyon trong mắt một tia khinh miệt cũng không có, chăm chú nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi ho khan một tiếng: “Đánh nhau là một loại vận động cực kỳ cao thượng! Nhìn bộ dáng của người, nhất định là trong nhà rất có thân phận?”

“Ta đến từ gia tộc Rodriguez của Italy!” Lyon lập tức ưỡn ngực, trên mặt thể hiện sự kiêu ngạo hãnh diện.

“Hay lắm.” Tiểu Lôi cười nói: “Nếu tất cả mọi người đều là người có thân phận, vậy đánh nhau tự nhiên cũng không thể học theo bọn lưu manh đầu đường xó chợ đánh nhau loạn xạ không có cách thức, người nói đúng không?”

“Vậy người muốn thế nào?” Lyon cười lạnh.

Tiểu Lôi cố ý thở dài: “Như vậy đi, chúng ta hai người cứ đứng như vậy, luân lưu ra tay, mỗi người có một phút thời gian công kích, còn một người chỉ có thể phòng ngự không thể phản công. Hết một phút, nếu người bị công kích không bị đánh bại, thì tính là công kích thất bại, đổi lại người phòng thủ sẽ công kích, thời gian cũng là một phút, người nghĩ thế nào?”

“Có ý tứ!” Lyon cười lạnh hai tiếng: “Vậy ai sẽ công kích trước, ai phòng thủ trước?”

Tiểu Lôi đảo mắt một cái, hì hì cười nói: “Người cao hơn so với ta, đáng lẽ nên nhường ta một chút, để cho ta ... đánh trước...” Hắn mới nói tới đó, mấy cô gái trong đám người liền nhao nhao, có người còn hét to: “Không biết xấu hổ, hèn hạ...”

Tiểu Lôi trừng mắt quát: “Con mẹ các người! Câm miệng hết cho ta! Nhìn qua đã biết là một đám nữ nhân vô tri không muốn sống!”

Không để ý tới ánh mắt độc ác của đám người, hắn lúc này mới quay đầu nhìn Lyon tiếp tục cười nói: “... Nhưng mà, vừa rồi người đã đánh một hồi, thể lực tiêu hao nhiều hơn ta, cho nên ta nhường người đánh trước, được không?”

32. Chương 33: Tiểu Lôi Sái Trá

Tiểu Lôi trong lòng cười lạnh, quả nhiên không biết xấu hổ a, biết chiếm tiện nghi của người khác mà lại còn rất thực tế. Đám nữ hài bên cạnh lại phát ra một trận reo hò, làm Tiểu Lôi buồn bực lắc đầu.

Mẹ! Đám thiếu nữ vô tri này, một chút tinh thần chủ nghĩa ái quốc cũng không có a.

Hai người lùi lại vài bước, Lyon hai tay tự nhiên buông xuống, nhìn chằm chằm vào Tiểu Lôi, chỉ cái đồng hồ lớn treo trên tường, lớn tiếng nói: “Người chuẩn bị đi, ta muốn bắt đầu đây!”

Chỉ thấy kim phút vừa dời qua số “Mười hai”, Lyon đột nhiên chuyển động!

Hắn phảng phất đứng ở tại chỗ, thân thể thoáng chốc đã tới trước mặt Tiểu Lôi, trong mắt người xem, thân ảnh hắn như quỷ mị, tất cả mọi người đều hoa mắt, thấy đòn thủ của Lyon như phóng thẳng vào ngực Tiểu Lôi!

Tiểu Lôi lập tức cảm nhận được một tia quái dị! Thủ chỉ của đối phương điểm tới trước mặt, dường như mang theo một tia khí tức hắc ám độc vô tận, trong nháy mắt, Tiểu Lôi phảng phất thấy đôi mắt của Lyon đều biến thành màu đỏ!

Chuyển vận nội tức, Tiểu Lôi giống như tùy ý, bước ngang một bước.

Chỉ bước ra một bước đơn giản như vậy, một kích như thiểm điện của Lyon bỗng nhiên rơi vào chỗ trống, Lyon sắc mặt hơi đổi, thân thể bỗng nhiên bắn mạnh về phía trước, trong miệng phát ra một tiếng rít, ngón trở điểm thẳng về phía Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi sắc mặt không thay đổi, thân thể như không trọng lượng, nhẹ nhàng lướt về phía sau.

Mắt của những người đứng chung quanh đều chăm chú theo dõi! Chỉ cảm thấy tiểu tử trước mặt thân thể giống như đang bay. Nếu nói tốc độ của Lyon đích có chút quỷ dị, phảng phất như quỷ mị. Vậy thân pháp Tiểu Lôi lại mang theo vài phần khí tức xuất trần! Nhìn nhẹ nhàng thanh thoát, mà lại lộ ra vài phần tiêu sái.

Lyon tái mặt, hai tay mở ra, quay về phía Tiểu Lôi chụp tới. Tiếng kêu the thé của hắn như muốn chấn nhiếp hồn phách, những người đứng xem chung quanh nghe qua, sắc mặt đều biến đổi, do thể chất yếu ớt chịu không nổi, phải bịt lỗ tai lại.

Nhưng Tiểu Lôi là ai? Hắn là người tu đạo, am hiểu nhất chính là loại công pháp bảo vệ tâm thần, sự kiên định tâm trí vượt xa so với người bình thường. Chỉ thấy thân thể hắn phiêu phiêu, tránh khỏi sự công kích như vũ bão của Lyon, trong miệng lại còn có thừa lực phát ra những lời khiêu khích: “Người, người kêu như vậy thật khó nghe, tỷ đầu kiểu gì mà kêu giống như giết heo?”

Lyon tức giận đến sắc mặt âm trầm, mắt đỏ ngầu, Tiểu Lôi liếc qua, trong lòng phát lạnh!

Đó là sát khí! Là sát khí thật sự! Loại sát khí này, trừ phi là kẻ đã từng giết người mới có được!

Mắt thấy Lyon đột nhiên xuất ra một tư thế cực kỳ quái dị, hướng về Tiểu Lôi đánh tới! Loại tư thế này người thường tuyệt đối không thể xuất ra được! Mà lại có phần giống như tư thế của một loài động vật

Tiểu Lôi nheo mắt, thân thể đột nhiên thối lui vài chục bước, dưới chân hắn giống như có gắn bánh xe, trên người nghiêm nhiên bất động, dưới chân lại lướt ra ngoài.

Đây chính là Đảo thải thất tinh bộ mà hắn luyện tập từ nhỏ! Có điều tu luyện một năm trên Nga Mi sơn, hắn mới biết được, loại bộ pháp này căn bản không phải là cái gì pháp thuật của Gia Cát môn hạ, mà là tuyệt học chính tông của Tiêu Dao phái! Loại bộ pháp này có hai ưu điểm, thứ nhất tự nhiên là khi lâm địch né tránh như thần, bộ pháp ám hợp dịch lý, thông hợp thiên cương, quái dị thần kỳ, mặc cho địch nhân công kích như thế nào, đều đánh không trúng.

Mà ưu điểm khác, đây kỳ thật cũng là một loại công pháp tu luyện. Loại bộ pháp này mỗi một bước, đều phải dùng một loại kỹ xảo điều tức nội tức đặc biệt, thi triển xong bộ pháp, huyền môn nội tức trong cơ thể sẽ tự nhiên chạy khắp toàn thân, quả thực so với tiến độ đả tọa tu luyện cũng không thua kém!

Lyon liên tục công kích đều thất bại, trong lòng có chút lo lắng, đột nhiên há mồm, phảng phất như thét lên chói tai, nhưng người chung quanh nghe lại không nghe được hắn phát ra thanh âm gì. Tiểu Lôi lại biến sắc, người khác nghe không được, hắn lại rõ ràng nghe được một thanh âm cực kỳ quỷ dị, thanh âm đó phảng phất như kim đâm vào tai, trong lòng đột nhiên máy động, ngay cả bộ pháp dưới chân thiếu chút nữa bước nhầm.

Tiểu Lôi trong lòng rung mình, đột nhiên cười to ba tiếng, thân thể không lùi mà tiến tới, quay sang Lyon đang xông tới, ngữ khí trong miệng hắn biến đổi, đột nhiên thấp giọng ngâm: “Bắc minh hữu ngư, kỳ danh vi côn. Côn chi đại, bất tri kỳ kỷ thiên lý dã. Hóa nhi vi điểu, kỳ danh vi bằng. Bằng chi bối, bất tri kỳ kỷ thiên lý dã. Nộ nhi phi, kỳ dục nhược thù thiên chi vân. Thị điều dã, hải vận tắc tương tỷ vu nam minh. Nam minh giả, thiên trì dã.....”

Chỉ thấy thân ảnh của hắc nhệ nhàng phiêu lãng lướt qua bên cạnh Lyon, phảng phất như cá trong nước, chim trên trời, từng bước mà di chuyển, nhưng lại rất tự nhiên, phảng phất như linh dương quải giác. Miệng Lyon tiếp tục phát ra tiếng thét vô thanh, cũng không cách nào làm rung động tâm thần của Tiểu Lôi, trên mặt hắc bắt đầu xuất mồ hôi, tay lại không ngừng chụp, chém các kiểu, nhưng lại vĩnh viễn bắt không được thân ảnh của Tiểu Lôi.

Mọi người chung quanh, dần dần bắt đầu phát ra những tiếng than kinh sợ. Chỉ cảm thấy thân ảnh Tiểu Lôi mờ mờ mang theo tư thái nhẹ nhàng thanh thoát, Lôi Hồng trợn đôi ngươi nhãn, há hốc mồm nhìn, một lời cũng không thốt lên được.

Tiểu Lôi rõ ràng nhắm mắt, một mặt chạy, trong miệng lại tiếp tục ngâm: “.....nhược phu thừa thiên địa chi chánh, nhi ngũ lục khí chi biệ, dĩ du vô cùng giả, bĩ thả ác hồ đãi tai! Cổ viết: Chí nhân vô kỷ, thần nhân vô công, thánh nhân vô danh.”

Một thiên Tiêu Dao Du của Trang Tử vừa ngâm xong, trong miệng phát ra một chữ tối hậu, thân thể hắc phảng phất như một chiếc lông vũ lướt đi vài bộ, ngừng lại phía sau Lyon, nói rõ ràng: “Hết giờ!”

Thân thể Lyon đột nhiên run lên, nhưng không cử động, chỉ là nặng nề xoay người lại, sắc mặt kinh nghi nhìn chăm chăm vào Tiểu Lôi.

Màu đỏ sậm trong mắt hắc sớm đã biến mất, khôi phục lại màu xanh của con người, nghiêm nghị nói: “Người người! Đây là bản lãnh gì?”

Tiểu Lôi cười thần bí, thần tình ngạo nghễ, thấp giọng nói: “Lăng ba vi bộ! Nghĩ đến người một tên Tây dương quỷ tử, phỏng chừng cũng chưa đọc qua tiểu thuyết vũ hiệp của Kim Dung!”

Hắc dương dương đắc ý, trong lòng lại cười thầm.

Bộ pháp này, tên thật sự gọi là “Tiêu Dao Du”, cùng tên với thiên cổ danh tác của Trang Tử, chính là tuyệt học của Tiêu Dao phái. Bộ pháp này mặc dù Ngô Đạo Tử từ nhỏ đã dạy Tiểu Lôi, nhưng lúc ấy Tiểu Lôi còn chưa là môn nhân Tiêu Dao phái, Ngô Đạo Tử chỉ là dạy một ít sơ bộ bên ngoài, nhìn qua bất quá chỉ là một ít bộ pháp rèn luyện hạ bàn công phu đơn giản của võ thuật thể tục mà thôi, tinh túy huyền bí chính thức bên trong cũng không dám truyền thụ cho hắc. Mãi đến khi Tiểu Lôi gia nhập Tiêu Dao phái, sau khi đã báỉ Tiêu Dao Tử làm sư phụ, mới chính thức học được ý nghĩa tinh túy thâm sâu.

Khi học môn này, hắc lập tức say mê! Tiểu Lôi từ nhỏ xem vũ hiệp tiểu thuyết, đối với bộ pháp thần kỳ “Lăng ba vi bộ” trong tiểu thuyết Kim Dung càng cực kỳ hâm mộ, lần này vào phái Tiêu Dao, phát hiện lại có một bộ pháp thần kỳ như vậy, so với cái gì “Lăng ba vi bộ” càng thêm thần kỳ ảo diệu, liền mê muội ngay, đến bây giờ, trong các pháp thuật của hắc, bộ “Tiêu Dao Du” này là luyện thuần thực nhất.

Mà tính toán trong lòng của Tiểu vô lại cũng rất giáo hoạt. Hắc biết chính mình bây giờ, trong lúc vô ý biến thành bán tiên chi thể, thoát thai hoá cốt. Trong mắt yêu tinh và người tu yêu, tu ma trong thế gian này, hắc căn bản là một khối thịt Đường Tăng. Nếu tương lai gặp phải cường địch, khi đánh không lại địch nhân, bộ pháp này ít nhất có thể dùng để chạy trốn bảo vệ tánh mạng!

Lyon sắc mặt trắng bệch, cắn răng nhìn Tiểu Lôi, trong miệng yên lặng lẩm bẩm: “Lăng ba vi bộ, lăng ba vi bộ, lăng ba vi bộ” Phảng phất muốn đem cái tên này nhớ thật kỹ.

Hắc ngẩng đầu, nhìn Tiểu Lôi, âm trầm nghiêm mặt nói: “Tốt lắm! Ta không đánh trúng được ngươi, bây giờ đổi thành người công kích ta!”

Đám người chung quanh phát ra trận trận hoan hô. Hiển nhiên thực lực của Tiểu Lôi ngoài dự đoán, đã lấy được sự ủng hộ của những người đứng xem.

Tiểu Lôi mỉm cười: “Vậy sao? Vậy người chuẩn bị cho tốt, ta ra tay đây.”

Hắc đột nhiên ưỡn ngực, vẻ tươi cười lười nhác trên mặt đột nhiên biến mất, vẻ mặt trang nghiêm, một khí tức uy nghiêm lâm liệt tự nhiên nảy sinh!

Lyon trong lòng ngưng trọng, lại thấy Tiểu Lôi nhìn chăm chăm chính mình, trong miệng còn phát ra những thanh âm rất nhỏ, thanh âm đó phảng phất như tiếng muỗi kêu, nhưng lại mang theo ngữ khí ngưng trọng: “Ta ra tay đây..... ba hai”

Dựa theo quán tính tâm lý của người bình thường, nghe thấy người khác đếm “Ba hai” Hơn phân nửa sẽ tưởng rằng đối phương cuối cùng khi đếm đến “Một” sẽ bắt đầu. Cơ thể cũng sẽ điều chỉnh co giãn theo tiết tấu.

Đây là phản ứng tự nhiên của con người, giống như ý thức tiềm ẩn.

Quả nhiên, Lyon tựa hồ cũng không phát hiện bất ổn, ngưng thần chuẩn bị đợi Tiểu Lôi đếm “Một”, cơ thể cũng bắt tri bắt giác dựa theo điều chỉnh tiết tấu đếm số của đối phương.

Nhưng! Không có “Một!”

Tiểu Lôi đếm đến “Hai”, đột nhiên ánh mắt lộ ra một tia trào lộng, Lyon nhìn thấy ánh mắt đó, hần lập tức phản ứng, cảm thấy có điều không ổn. Nhưng chuyện đã xong!

Chỉ thấy thân thể Tiểu Lôi chớp lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt Lyon.

Lập tức Lyon liền thấy quyền đầu tả thủ của đối phương không ngừng phóng đại trong mắt mình hần lập tức muốn nghiêng người né qua

Bịch!

Một tiếng vang lên, mọi người rõ ràng thấy Lyon bị Tiểu Lôi giáng cho một quyền vào bụng.

Hần ra đòn bằng tay phải!

Lyon hừ một tiếng, phảng phất phía sau có một lực lượng thật lớn kéo hần, bay ra phía sau năm sáu thước, sau đó lảo đảo trên mặt đất hai vòng, lúc này mới quỳ trên mặt đất. Hần miễn cưỡng muốn đứng lên, nhưng thân thể vừa động, lại đột nhiên há mồm phun mạnh ra một búng máu!

33. Chương 34: Phá Sơn Không

Hần miễn cưỡng gắng gượng đứng lên, giương mắt nhìn Tiểu Lôi, nói gần từng tiếng một: “Người, người đề tiện !”

Lyon tức giận đến run người.

Tiểu Lôi cười ha hả, uể oải cười cười, cố ý giả vờ ngỡ ngàng nói: “Cái gì đề tiện? Người ngay cả một quyền của ta cũng không tránh khỏi.”

Hần vừa rồi cố ý đếm cái gì “một hai ba” kỳ thật thanh âm cực kỳ nhỏ, người đứng xem chung quanh, căn bản nghe không được, giờ phút này với bản tính tiểu vô lại, hần tự nhiên là không thừa nhận. Cho nên khơi khơi bắt Lyon phải chịu thiệt.

Loại con em quý tộc có thân phận này, dù sao cũng là hoa trồng trong nhà kính. Không đủ kinh nghiệm a ! Cho dù hần giảo hoạt một chút, như thể nào so được với tên giang hồ phiến tử tiểu vô lại, từ nhỏ đã đi theo Ngô Đạo Tử lăn lộn ở dưới đáy xã hội đã được chục năm đây?

Tiểu Lôi lạnh lùng nhìn Lyon, cố ý cười, nói: “Tốt lắm, đừng tự ép mình nữa, trúng một quyền của ta thì ngoan ngoãn nhận thua đi. Một quyền này người ít nhất phải dưỡng thương một khoảng thời gian rồi! Bất quá, ta đã hạ thủ lưu tình, chỉ là đơn giản giáo huấn người một chút, để người biết Trung Hoa quốc học của chúng ta cao thâm ảo bí, không phải người, một Tây dương quỷ tử có thể lý giải được!”

Tiểu Lôi lạnh lùng nhìn Lyon, hần mặc dù ăn nói ngạo mạn, nhưng trong lòng cũng thật sự kinh ngạc!

Người khác không biết, Tiểu Lôi tự biết sức mạnh của một quyền kia của mình!

Tên gọi một quyền đó chính là “Phá sơn không !”

Đó thật ra không phải là tuyệt học của Tiêu Dao phái, mà là tuyệt chiêu của Kinh Linh Tử! “Phá sơn không” chỉ có một quyền như vậy mà thôi, nhưng uy lực vô cùng lớn, sát khí rất nặng, không phù hợp phong cách của Tiêu Dao phái.

Khinh Linh Tử là một kì nhân trong Tiêu Dao phái, bởi vì đối Tiểu Lôi tiểu vô lại này rất coi trọng, nên đã truyền thụ cho hắn.

Tiểu Lôi rõ ràng nhớ rõ Khinh Linh Tử từng nói với mình.

“Lúc lâm địch, cho dù bị thương một tay, không bằng gãy một ngón! Giống như người đánh đối phương hơn mười quyền, nhưng lại không bằng đem khí lực mười quyền ngưng tụ tại một quyền, sau đó một quyền đánh thẳng ra ! Đã lâm địch, ra tay nhất định phải ngoan độc! Chiêu ‘Phá Sơn Không’ này, lợi hại ở chỗ có thể cho người đem công lực toàn thân ngưng tụ trong một kích! Một kích đó, chỉ tiến không lùi! Nhưng sau một kích, nội công toàn thân của người cũng đều tiêu hao hết, trong một thời gian ngắn không thể tung ra một kích nữa. Bất quá nếu đã ngưng tụ lực lượng toàn thân của người mà một kích cũng không đánh ngã địch nhân, cấp bậc của loại địch nhân này, rõ ràng người căn bản thắng không được. Cho dù người lưu giữ khí lực đánh thêm vài quyền, cũng là vô dụng.”

Với công lực trước mắt của Tiểu Lôi, lúc hắn ở Tiêu Dao phái từng vụng trộm luyện tập qua chiêu này, kết quả là chỉ một quyền, đã đánh sập bức tường của đạo quan xây bằng đá xanh, một đoạn bảy tám thước! Uy lực làm Tiểu Lôi kinh ngạc không thôi.

Đương nhiên, sau đó hắn cũng bị Tiêu Dao Tử tức giận phạt hắn diện bích mất một ngày. Hơn nữa, Tiêu Dao tử cũng cảnh cáo Tiểu Lôi, loại công pháp quá mức bá đạo này, hơi một tí sẽ đã thương tính mệnh con người, ảnh hưởng đến thiên hòa, bắt buộc Tiểu Lôi không được tùy tiện sử dụng.

Bất quá, với tâm tư Tiểu vô lại, đã cùng người lâm địch, trong khi liều mạng, chỉ cầu có thể đánh thắng địch nhân, cái gì ảnh hưởng đến thiên hòa rắm thối, hắn hoàn toàn không để ý tới!

Đương nhiên, tỷ thí hôm nay, Tiểu Lôi cũng không muốn giết người, cho nên một kích của hắn vừa rồi, bất quá chỉ sử dụng không đến ba thành công lực. Nhưng công lực một quyền của hắn đã giảm như vậy khi đánh ra, cho dù là cây một người ôm cũng bị một quyền này đánh đổ, nhưng tên Lyon này chỉ là thổ ra một khẩu huyết, lại còn đủ khí lực đứng dậy !

Lyon cơ thể run rẩy, miễn cưỡng đi vài bước, ánh mắt tràn ngập oán độc, giương mắt nhìn Tiểu Lôi, trầm giọng nói: “Ta thua, hôm nay người đã đánh bại ta, ta thua tâm phục khẩu phục.”

Nói đến nơi này, khí tức của hắn bất ổn, phát ra một hồi ho khan hư nhược, trong miệng chảy ra một dòng nước bọt pha lẫn máu, lại cố gắng nuốt xuống, nhìn Tiểu Lôi chằm chằm, thấp giọng nói: “Nhưng người lại có thể làm ta thổ huyết, làm ta chảy ra huyết dịch cao quý, đây là sự sỉ nhục lớn nhất của ta, ta nhất định sẽ không buông tha người ! Người Trung Quốc các người nói quân tử báo thù, mười năm không muộn”

Hắn chậm rãi đi tới bên người Tiểu Lôi, đột nhiên hạ thấp giọng, một câu nói lạnh lùng truyền đến bên tai Tiểu Lôi: “Châm ngôn của chúng ta chính là, thần tộc báo thù, ngàn năm không muộn !”

Những lời này nói xong, Lyon cũng không quay đầu lại, liền đi ra ngoài, hắn mặc dù cơ thể lão đảo, nhưng vẫn ngẩng đầu ưỡn cao ngực.

Tiểu Lôi đột nhiên trong lòng rung mình, trong miệng thầm niệm động một câu khẩu quyết gì đó. Hắn neoh mắt lại, một tia kim quang trong mắt hiện lên, hắn nhìn hình bóng Lyon, đột nhiên sắc mặt liền thay đổi.

Đội Lyon khuất sau cánh cửa, đám người trong nhà thi đấu rốt cuộc phát ra một trận hoan hô, lập tức Lôi Hồng cũng bước tới bên cạnh Tiểu Lôi, dùng sức vỗ vai Tiểu Lôi, ồm ồm nói: “Tên đồng bóng, không thể tưởng được người lại có thể lợi hại như vậy!”

Những người đứng chung quanh cũng reo hò ủng hộ.

Loại tỉ đấu ngoạn mục kịch liệt này, ngày thường căn bản chỉ có thể xem trên phim a! Không thể tưởng trong đời thực lại có thể thấy được!

Tiểu Lôi lại không đánh giá cao sự ủng hộ của đám người này, cười lạnh một tiếng, kéo Lôi Hồng nói: “Đi, gã đồ con, chúng ta đi ra ngoài. Ta có việc tìm đến người.”

Lôi Hồng cười cười, kéo Tiểu Lôi chạy đi thay đổi quần áo, hai người đi tới bên ngoài.

Ra khỏi nhà thi đấu, Lôi Hồng mới nhận không được nói: “Tên đồng” Hấn vừa định nói “Tên đồng bóng”, nhưng mắt thấy Tiểu Lôi trong mắt lộ ra một tia tinh quang, lập tức đem một chữ cuối cùng nuốt xuống. Vừa rồi một quyền thạch phá thiên kinh kia của Tiểu Lôi, thật sự làm hấn rung động không thôi.

Hấn hôm nay cùng Lyon tỷ thí, từng đánh trúng Lyon vài quyền, luôn luôn tin vào trọng quyền của mình, lại phảng phất như là gãi ngứa cho đối phương, có thể tưởng tượng được, một quyền kia của Tiểu Lôi lợi hại bao nhiêu!

“Lôi, Lôi tiểu tử, ta thật sự không thể tưởng được, ngươi lại có thể như vậy lợi hại a”

Tiểu Lôi thở dài, nhìn Lôi Hồng liếc mắt, ngữ khí mang theo vài phần đùa cợt, cười nói: “Ta lợi hại? Ngươi so với ta càng lợi hại!”

“A?”

Tiểu Lôi mang theo châm chọc, mỉm cười nói: “Ngươi có biết không? Tên Lyon đó, căn bản không phải là nhân loại! Ngươi lại dám cùng hấn đánh nhau, chẳng lẽ không lợi hại sao?”

“Cái, cái gì? Không phải người?” Lôi Hồng sắc mặt thay đổi.

Hấn từng cùng Tiểu Lôi đối mặt qua chiêu hồn quỷ của âm phủ, tự nhiên biết thủ đoạn của Tiểu Lôi, đầu óc hấn đơn giản, chỉ cảm thấy tiểu tử này bốn sự thực sự quỷ dị, hấn đã nói tên Lyon đó không phải người, vậy thật sự Lyon hơn phân nửa không phải là người!

“Chẳng lẽ hấn là quỷ? Rõ ràng là trời sáng, quỷ cũng có thể xuất hiện sao?” Lôi Hồng liếm liếm môi của mình, cảm thấy trong miệng có chút vị đắng. Nghĩ đến mình lại có thể cùng một con quỷ đánh cả nửa ngày, mặc dù hấn can đảm, trong lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi.

“Không phải quỷ!” Tiểu Lôi lắc đầu, nói một câu làm Lôi Hồng yên tâm rất nhiều, lập tức Tiểu Lôi nhắm mắt, cẩn thận hồi tưởng vừa rồi trong khi cùng Lyon đánh nhau, động tác của đối phương...

Về mặt hấn càng ngày càng quái dị, đột nhiên dùng một loại ngữ khí cực kỳ kì quái nói: “Đồ con ngươi có... cảm thấy hay không, động tác ra tay của tên Lyon này, tư thái giống như không phải của người, mà là giống một loại động vật”

“Cái gì?” Lôi Hồng trợn đôi mắt trâu nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi suy tư một lát, đột nhiên kiên định nói một câu: “Biển bức! Hấn của động tác giống biển bức!”

Lôi Hồng ánh mắt ngơ ngàng, còn không nói gì, lại nghe thấy phía trước truyền đến một tràng âm thanh của động cơ xe hơi.

Lập tức một chiếc xe hơi màu đỏ nhanh như chớp vọt tới. Người đi bộ dọc theo đường đi trong học viện đều né tránh, nhưng không có một ai dám chửi bới la hét, phảng phất đều mang theo vẻ mặt sợ hãi né tránh.

Tiểu Lôi tò mò, không biết là ai lại có thể dám hoành hành ở Cơ Đức học viện như vậy. Con em nơi này, đều là không phú thì quý a! Mọi người đều có gia thế vững chắc!

Ý niệm trong đầu trong đầu còn chưa xoay chuyển, chiếc xe đua như một đạo hồng sắc thiểm điện phóng thẳng tới trước mặt Tiểu Lôi và Lôi Hồng, không đợi hai người né tránh, bánh xe thắng kết một tiếng rồi dừng lại, hiển nhiên có một bộ thắng bám đất cực tốt.

Hai bên cửa xe đồng thời chậm rãi mở ra, từ ghế ngồi phía trước xuất hiện một bạch y thiếu nữ, dưới ánh dương quang, mái tóc giống như lấp lánh kim quang, khuôn mặt đẹp như tượng, đôi mắt to long lanh, cả người mang theo vài phần tú khí nhu mì, nhìn Lôi Hồng ngọt ngào cười, nói: “Lôi Hồng ca ca!”

Tiểu Lôi lập tức ánh mắt sáng ngời, hấn nhận thức được thiếu nữ thanh xuân động lòng người trước mắt này!

Hơn nữa là phi thường “Quen thuộc!”

Cô gái này không phải là Kha Nhi muội muội sao?

Tiểu Lôi nở nụ cười cổ quái, nhìn Điền tiểu thư, lớn tiếng nói: “Kha nhi tiểu thư, cô khỏe không, chúng ta lại gặp nhau!”

Điền Kha Nhi ánh mắt rớt cuộc dừng trên mặt Tiểu Lôi, trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức cơ thể run lên, thiếu chút nữa không đứng vững, khuôn mặt thoáng chốc trở nên đỏ bừng, giật mình mở to mắt nhìn Tiểu Lôi, thanh âm có chút run rẩy bất ổn: “Là, là anh?!”

Mà lúc này, ở băng ghế trước của chiếc xe đua cũng xuất hiện một thân ảnh đỏ rực!

Chỉ thấy một nữ lang nóng bỏng bước ra khỏi xe, mái tóc uốn quăn gọn sóng, thân hình thon dài đầy đặn khoác một chiếc áo da mỏng màu đỏ, càng làm lộ rõ vẻ nóng bỏng của nàng. Đôi chân dài rắn rỏi đi đôi ủng da nhỏ.

Toàn bộ những thứ này, khiến cho nữ lang đang đứng trước mặt, lập tức làm cho người ta cảm thấy một loại nhiệt lực bức nhân!

Khuôn mặt của nàng, cũng điểm lệ động nhân, ánh mắt tràn ngập vẻ ngang bướng, khóe miệng mang theo một nụ cười lãnh ngạo.

“Lôi Hồng, người như thế nào lại gục đầu ừ ừ?” Nữ lang này liếc nhìn Lôi Hồng, ánh mắt chỉ lướt qua Tiểu Lôi, phảng phất giống như hấn không tồn tại.

Mà điều làm Tiểu Lôi kinh ngạc chính là, tên Lôi Hồng quật cường này, một bộ dạng ngày thường không sợ trời không sợ đất, tính tình ngang ngược, lại có thể lộ ra một vẻ mặt tiểu bằng hữu phạm sai lầm, nơm nớp lo sợ tựa hồ không dám nhìn nữ lang bốc lửa này!

Chỉ thấy Lôi Hồng cúi gục đầu, dè dặt nói một câu: “Tỷ, tỷ tỷ ! Tỷ đã đến rồi”

34. Chương 35: Tỷ Tỷ Của Lôi Hồng

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Lôi là suýt nữa nhảy dựng lên!

Một con đại tinh tinh, lại có một tỷ tỷ xinh đẹp, nóng bỏng hoang đại thế này ư?

Chẳng lẽ tinh tinh cùng với nhân loại lại có thể sống cùng với nhau trong một nhà?

Không lẽ thuyết di truyền học của nhân loại đã bị lật lại?

Ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Lôi chăm dù dò xét thân hình của “tỷ tỷ” kia mấy lần, rốt cục khiến cho đối phương chú ý.

- “Lôi Hồng, đây là ai?”

Lôi Hồng lập tức ưỡn ngực lên, lớn tiếng nói: “Đây là Tiểu Lôi, là bằng hữu của ta, uhm...Kha Nhi muội muội cũng quen (biết) hấn.”

- “Ồ?” Nữ lang áo đỏ nóng bỏng này có chút kinh ngạc, hướng Điền Kha Nhi nhìn thoáng qua, nhưng không ngờ lại thấy nàng cả mặt đỏ bừng xấu hổ cơ hồ không dám ngẩng đầu lên. Trong lòng nữ lang áo đỏ này có chút nghi hoặc, nàng lại liếc mắt nhìn Tiểu Lôi một cái, ánh mắt có chút suy nghĩ không ra.

- “Uhm, là như thế này...” Lôi Hồng sắc mặt có chút ửng đỏ, đem chuyện vừa rồi đại khái nói lại một lần. Hấn bị người khác đánh bại, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, nói chuyện cũng có chút ấp úng.

Nữ lang áo đỏ nghe xong, con mắt lập tức nhướng lên, nở cười trên mặt mang theo ý vị phức tạp: “Ồ? Hôm nay người cũng đã bị đánh bại?” Nàng mặc dù đang cười, nhưng là ánh mắt lại phi thường lăng lệ. Lôi Hồng sợ đến lập tức cúi đầu, hiển nhiên đối với tỷ tỷ này rất sợ hãi.

Tiểu Lôi vốn im lặng đứng tại một bên, nghe được câu nói đó, lập tức nói chen vào: “Luận võ mà, thắng bại là chuyện thường tình. Nói không chừng Lôi Hồng hôm nay cảm sốt, trạng thái không được tốt.”

Lôi Hồng tức thì thở dài ra một hơi, cảm kích liếc nhìn Tiểu Lôi.

Nữ lang áo đỏ này cười cười, quay sang Tiểu Lôi nói: “Người gọi là Tiểu Lôi đúng không? Ngay cả người Lôi Hồng đánh không lại, người cũng có thể đánh bại, xem ra thân thủ của người rất không tầm thường. Không biết người là người của võ quán nào?”

Tiểu Lôi cố tình không nói, con mắt chuyển qua chuyển lại trên bộ ngực cao vút của nàng, quả nhiên, hồng y nữ lang trên mặt lộ ra vài phần khinh bỉ, lạnh nhạt nói: “Nếu đã là bằng hữu của Lôi Hồng, không ngại thì cùng chúng ta đi ăn cơm”. Nàng liếc mắt nhìn Lôi Hồng, thở dài một cái, ánh mắt có chút ám áp: “Xuân ngư, về nhà sẽ chỉnh đốn người, còn không lên xe?”

Lôi Hồng như trút được gánh nặng, kéo Tiểu Lôi lên xe, Tiểu Lôi cười cười, cũng không từ chối, cùng ngồi ở phía sau xe.

Hồng y nữ lang lái xe, Điền Kha Nhi ngồi ở phía trước xe, có điều khuôn mặt vẫn đỏ hồng như cũ, thỉnh thoảng lại lén nhìn Tiểu Lôi một cái.

Nữ lang áo đỏ dọc đường lái xe, cũng không nói chuyện cùng Tiểu Lôi, chỉ hỏi tỉ mỉ quá trình Lôi Hồng hôm nay thất bại ra sao, Lôi Hồng một năm một mười nói ra, nữ lang này càng nghe về mặt càng ngưng trọng, cuối cùng mới chậm rãi nói: “...Hừ hừ, chính diện phá công phu khổ luyện của người? Cái này cũng chẳng nói lên điều gì. Tên gốc nhà người, tưởng rằng đem thân thể luyện khỏe như trâu là lợi hại sao? Đừng nói là trâu, cho dù là người luyện thành voi, nhiều nhất cũng chỉ là chịu đòn mà thôi, loại công phu thô kệch này, cũng chỉ có người mới chịu luyện. Nhưng mà tên Lyon kia có thể trúng mấy đòn nặng của người mà cũng không có việc gì, người này không đơn giản, lần sau gặp lại, người phải cẩn thận!”

Lôi Hồng chỉ cúi đầu không nói gì, cũng không dám phản bác.

Chiếc xe màu đỏ này chạy rất nhanh, cuối cùng lại dừng lại ở ngã tư của một con đường thương mại nằm ở trung tâm thành phố. Tiểu Lôi mặc dù một năm không có trở lại, nhưng vẫn loáng thoáng nhận ra nơi này, chính là một tòa “Tư nhân sở hội” nổi tiếng của thành phố.

Sở dĩ gọi là “Tư nhân sở hội”, chính là nơi cung cấp dịch vụ cho tư nhân hội viên. Có thể có được thân phận hội viên ở những nơi như thế này, đều là những người “phi phú tức quý” (không giàu có thì cũng có địa vị). Tương ứng, sự phục vụ ở những nơi này tuyệt đối là dạng cao cấp nhất.

Đương nhiên, giá cả cũng là cao nhất.

Lúc Tiểu Lôi kiểm được hai ngàn vạn, từng quyết chí đến nơi này ăn uống một hồi, thể nghiệm một chút hưởng thụ của người có tiền, nhưng mà về sau này hai ngàn vạn tài sản cho chuột ăn rồi (?!), tự nhiên không đề cập đến nữa.

Hiển nhiên Tư nhân hội sở này đẳng cấp cực kỳ cao, ở nơi tuyến phố thương mại tắc tắc vàng này, nhưng lại chiếm cứ đến hai mươi mét mặt phố. Mặt tiền mặc dù xây dựng cũng không phải kim bích huy hoàng gì, nhưng lại là khí thế phi phàm. Mấy người xuống xe, tỷ tỷ của Lôi Hồng tiện tay đưa chìa khóa xe cho một người gác cửa, dẫn đầu tiến vào. Suốt dọc đường, phục vụ nhân viên thấy nàng lập tức cúi mình chào.

Tiểu Lôi cho tới bây giờ chưa có đến những nơi như thế này, bình thường cũng chỉ có thể nhìn từ bên ngoài. Đây là lần đầu tiên đi vào, nhìn không được tò mò quan sát xung quanh. Nơi này tất cả đều dùng kỹ thuật trang hoàng hiện đại tiên tiến nhất đến xa xỉ. Mặc dù có phong thái, nhưng lại không có biểu hiện dung tục. Nhân viên phục vụ trong đại sảnh đều quần áo sạch sẽ, trên mặt đều nở nụ cười cung kính lễ mạo rõ ràng được huấn luyện mà nên.

Theo thang máy tới tầng cao nhất, vừa bước chân ra, đây hiển nhiên là sân thượng của tòa nhà!

Tiểu Lôi nhìn thoáng qua, cũng không nén được sự kinh ngạc trước sự khoa trương của nơi này.

Chu vi khoảng nghìn thước vuông của tầng thượng này đã được tu sửa quy mô lớn. Trên này xây lên một tòa đình đài lầu các ngói xanh cột đỏ theo phong cách cổ xưa, ở giữa còn có một tiểu trì theo phong cách thời Minh Thanh, xung quanh được trồng một khóm “tương phi trúc” nhỏ.

(Tương phi trúc: tương truyền vua Thuần đi tuần ở Thương Ngô thì băng hà, hai vợ vua Thuần thương chông than khóc ở khoảng giữa hai bờ Tương Giang và Trường Giang. Nước mắt bay vào các cây trúc, từ

đó bề mặt thân trúc có đốm.)

Nước chảy róc rách, lá trúc xào xạc trong gió. Lại còn có âm thanh cổ nhạc, thật khó có thể làm cho người ta tin được nơi này lại là tầng thượng của một tòa nhà lớn trong chốn phồn hoa đô thị!

“Người có tiền thật sự là biết hưởng thụ a...” Tiểu Lôi lẩm bẩm trong lòng.

Theo một cô gái phục vụ mặc áo dài đi tới một cái lương các nho nhỏ, bốn người lúc này mới ngồi xuống.

“Thời tiết có chút hơi nóng bức, ăn một chút thanh đạm nha.” Tỷ tỷ của Lôi Hồng tùy ý phất tay, ra hiệu cho nữ phục vụ. Cô ta đột nhiên quay về hướng Tiểu Lôi cười ngọt ngào, ánh mắt mang theo vài phần mờ ám: “Tiểu Lôi, người thấy nơi này thế nào?”

“Rất tốt.” Tiểu Lôi thật thà nói.

“Ah, ta thực không biết Lôi Hồng còn có một vị bằng hữu là người. Người làm nghề gì?”

A ha, sao lại muốn biết tường tận về ta?

Tiểu Lôi hì hì cười nói: “Ta ư? Bất quá là một người bình thường mà thôi. Từ nhỏ cùng thúc thúc học được một chút kỹ thuật bấm huyệt Trung y (Đông y TQ), cũng học qua qua tí võ thuật truyền thống, một chút quyền cước mà thôi. Ngày thường thường đi theo thúc thúc xem phong thủy, thỉnh thoảng cũng có xem bệnh cho người ta.”

Khi hắn nói đến hai chữ “xem bệnh”, cả người Điền Kha Nhi rõ ràng run lên, đến ngay cả cái lỗ tai cũng đỏ hồng lên, cái đầu cúi xuống gần như chạm vào ngực. Những biểu hiện đó đều bị tỷ tỷ của Lôi Hồng nhìn thấy, khóe miệng hiện ra một nụ cười quái dị, đột ngột đứng lên, cười nói: “Tiểu Lôi, nếu người thích nơi này, ta dẫn người đi xem một vòng.”

Không đợi Tiểu Lôi lên tiếng, cô ta quay sang Lôi Hồng lạnh nhạt nói: “Người ngồi tại chỗ này bồi tiếp Kha Nhi”

Nói xong, nàng đi trước bước ra ngoài, Tiểu Lôi sắc mặt không thay đổi theo sát bên.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng nói “đưa Tiểu Lôi đi xem xung quanh” nhưng sau khi ra khỏi cửa, nàng căn bản không hề để ý đến Tiểu Lôi, mà bước nhanh qua tiểu đàm nằm ở giữa tầng thượng, Tiểu Lôi cũng không nói lời nào, theo ở phía sau, nhưng mắt cứ đảo qua đảo lại.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng dáng người thật sự nóng bỏng, bộ áo quần bó sát làm lộ ra đường nét tuyệt mỹ của người nàng, trước mặt, cái eo nhỏ lắt lư đung đưa, lại còn đồn bộ sản chắc kinh người phía dưới. Tiểu Lôi nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng.

“Tốt rồi, chính là chỗ này.” Tỷ tỷ của Lôi Hồng đột nhiên dừng lại, đứng ở bên cạnh hồ nước, bên trái một khóm tương phi trúc nhỏ, vừa hay ngăn cách với lương các chỗ Lôi Hồng, Điền Khả Nhi.

Mắt thấy tỷ tỷ của Lôi Hồng xoay người lại, Tiểu Lôi lập tức thu hồi ánh mắt của mình, sắc mặt khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười nói: “Lôi đại tỷ, người dẫn ta đến nơi này là để xem cái gì?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng sắc mặt đột nhiên lạnh lùng, đôi mắt từ trên xuống dưới đánh giá Tiểu Lôi: “Thứ nhất, ta không phải đại tỷ của người, nếu người muốn xưng hô, tốt nhất gọi ta Lôi tiểu thư. Thứ hai...”

Nàng nhìn tay Tiểu Lôi một chút, thấp giọng nói: “Lôi Hồng nói người có thể đánh bại người nước ngoài kia, ta không quá tin tưởng, mặc dù Lôi Hồng không thể nói dối, nhưng là nhìn tay người thanh tú như vậy, cũng không giống với người luyện võ...”

Nàng đột nhiên trừng mắt quát: “Người cuối cùng là ai? Tiếp cận Lôi gia chúng ta có ý đồ gì?”

Nói xong, nàng đột nhiên trở tay một cái, trong tay đã xuất hiện một thanh chủy thủ sáng chói, bất thành linh nhằm cổ Tiểu Lôi chém tới.

Tiểu Lôi bị dọa đến nhảy dựng lên, không thể tưởng tượng nữ tử xinh đẹp này nói trở mặt là trở mặt, nhưng là hắn phản ứng cũng không chậm, nghiêng mình bước một bước, tránh khỏi chủy thủ của đối phương, trở tay hất lên, hai ngón tay kẹp chặt chủy thủ của đối phương, miệng kêu lên: “Cô làm gì vậy?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng một chiêu đã bị đối phương đoạt mất vũ khí, sắc mặt khê đỏ, lập tức buông chủ thủ ra, người nhanh chóng lùi về phía sau, cũng không biết cô ta moi ở đâu ra một cây súng, chĩa về Tiểu Lôi nói: “Hừ, không được cử động, người nếu lợi hại, có thể nhanh hơn đạn sao?”

Tiểu Lôi ném chủ thủ về phía hồ nước, hai tay dang ra, cười khở nói: “Được rồi, Lôi tiểu thư, ta và cô không có thù oán gì. Cô sao lại làm vậy?”

Hắn miệng nói chuyện, nhưng cước bộ lại chậm rãi tiến về phía trước từng bước một. Tỷ tỷ của Lôi Hồng cũng cực kỳ cảnh giác, lập tức nhường mảy quất: “Không được qua đây!”

Tiểu Lôi sắc mặt lúng túng, mắt thấy đối phương đặt tay lên cò súng, lập tức thu hồi cước bộ, cười khở nói: “Ta không có chọc giận cô chứ?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng ánh mắt lạnh lùng “Người thân thủ quả nhiên rất nhanh nhẹn, nhưng là người có tin hay không, ở chỗ này ta chỉ cần ra lệnh một tiếng, lập tức có mười mấy khẩu súng chĩa vào người người!”

“Ta tin!” Tiểu Lôi lập tức mở miệng: “Đây là địa bàn của cô. Nhưng là chúng ta vô duyên vô cớ. Cô cũng không có lý nào vừa thấy mặt, đã muốn lấy mạng ta chứ?”

“Yên tâm, ta cũng không muốn giết người. Chúng ta làm một cuộc giao dịch thôi”. Tỷ tỷ Lôi Hồng đột nhiên nở nụ cười, buông súng xuống, cô ta cười rất phong tình, mang theo vài phần dã tính.

35. Chương 36: Tình Sắc Giao Dịch?

Tỷ tỷ của Lôi Hồng chỉ cười lạnh, ánh mắt mang theo vài phần khinh thường, đối với ánh mắt của hắn cũng không có ý né tránh, ngược lại còn ưỡn ngực, cười nói: “Làm sao vậy? Người sợ hay sao?”

“Sợ? Ta sợ cái gì? Ta chỉ là tên nghèo khổ, chẳng lẽ còn sợ cô mưu đồ gì hại ta sao?” Tiểu Lôi lắc đầu.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng cười cười, chỉ vào khung cảnh chung quanh, chậm rãi nói: “Địa phương này thuộc về ta, toàn bộ hội sở được xây dựng ở tầng thượng của tòa nhà này. Không nói đến những thứ khác, chỉ cái hồ bơi này, còn có những bụi tre được dời đến đây, đã tiêu mất mấy trăm vạn. Còn xây dựng những lương các này, những nhân viên phục vụ, trừ sư, bao gồm cả một tầng lầu này ta lập nên hội sở này, tổng cộng đã đầu tư ba ngàn sáu trăm vạn.”

Tiểu Lôi thở dài: “Đối ta mà nói, đây là một con số rất lớn.”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng trong mắt hiện lên một tia đắc ý: “Hội sở này mặc dù phí tổn đắt tiền, kiếm được lại càng nhiều ! Nơi này trước mắt có hai mươi hội viên cao cấp, bảy mươi ba hội viên phổ thông. Hội phí của mỗi hội viên cao cấp, một năm là hai mươi vạn. hội phí của phổ thông hội viên, một năm cũng phải mười vạn. Tính ra, cho dù hàng năm chỉ thu vào hội phí, thì có hơn một ngàn một trăm vạn!”

Tiểu Lôi nhin không được huyết sáo.

“Mà khách nhân tới nơi này, mỗi người đều là phú hộ hoặc yếu nhân có thân phận tại bản địa, bọn họ đã đi vào nơi này, không bao giờ kể đến chi phí đắt tiền, ta có thể nói cho người một cách rõ ràng, tại đây địa phương này, cho dù là một chi phí bình thường nhất, ăn một bữa ăn, tính theo đầu người cũng phải hơn một vạn ba ngàn tệ! Mà chi phí của một yến tiệc cao cấp, người càng không thể tưởng được tính ra, doanh thu của ta tại nơi này một năm có thể đạt tới trên dưới bốn ngàn vạn. Khấu trừ chi phí và lương nhân công, lợi nhuận hàng năm cũng có thể đạt tới trên dưới hai ngàn vạn nói cách khác, thành lập gần một năm nơi này, ta đã thu hồi toàn bộ số tiền đầu tư! Hiện tại chỗ này hàng năm có thể mang cho ta lợi nhuận đến hai ngàn vạn!”

“Chi phí theo đầu người thấp nhất là một vạn ba ngàn sao” Tiểu Lôi lắc đầu: “Một vạn ba ngàn đủ cho ta ăn mấy tháng đó.” Hắn đột nhiên ngừng đầu, trong ánh mắt mang theo vài phần giáo hoạt: “Mỹ nhân, cô nói những chuyện này với ta làm gì?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng vẫn không trực tiếp trả lời, lạnh lùng nói: “Số tiền thu vào này chỉ là một phần mà thôi. Những người khách tới nơi này là rất có thân phận, các doanh nghiệp, đại nhân vật tam giáo cửu lưu

đều có. Bọn họ chẳng những là khách quen của ta, thông quá những người này tiếp cận, kết giao, có thể có những mối quan hệ cực kỳ rộng lớn! Cũng sẽ rất có lợi đối với sự phát triển những lĩnh vực khác của ta! Đồng thời, những quý nhân tới nơi này tiêu xài, bọn họ đi đi về về, cũng sẽ đàm luận một ít chuyện sanh ý và một ít tin tức khác trên bàn rượu, thường thường từ trong đó có thể tìm được rất nhiều tin tức tình báo trân quý những giá trị ngầm này, càng vượt xa doanh thu bề ngoài hàng năm!”

Tiểu Lôi cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ của Lôi Hồng: “Người rót cuộc muốn cùng ta nói cái gì?”

Trên khóe miệng tỷ tỷ của Lôi Hồng hiện ra một nụ cười phức tạp, ánh mắt nhìn xoáy vào Tiểu Lôi, nói chậm rãi từng tiếng một: “Ta và người làm một giao dịch, chỉ cần người đáp ứng ta một điều kiện, ta sẽ đem địa phương này tặng cho người !”

Tiểu Lôi thật sự giật mình!

Tặng cho người !

Nhìn qua nữ nhân xinh đẹp nóng bỏng này, tuyệt đối không phải một ả ngốc! Mặc dù đệ đệ Lôi Hồng của nàng đích thị là một tên gia hỏa đầu óc giản đơn, nhưng rất rõ ràng, nữ nhân này tựa hồ chiếm mất toàn bộ phần trí tuệ mà đệ đệ nàng nên có.

Tiểu Lôi cũng hiểu được, có thể mở một hội sở cao cấp như vậy, phải có bao nhiêu thủ đoạn và năng lực lợi hại. Kết giao được với đám quyền quý giàu có, nơi này không đơn thuần chỉ là một quán rượu, mà chính là một trung tâm thu thập tình tức tình báo!

Những năm này cái gì là có giá trị nhất? Không phải vàng không phải bạc, mà là tin tức tình báo ! Một tin tức tình báo trân quý đôi khi giá trị không thể đánh giá a!

Một nữ nhân có thể duy trì một nơi như vậy, tuyệt đối sẽ không là một ả ngốc! Mà câu nói đầu tiên của nàng là đem một nơi như vậy tặng cho người

Có thể đưa ra điều kiện ban đầu như vậy, vậy điều kiện trao đổi của nàng là cái gì?

Ánh mắt Tiểu Lôi chớp động, trên mặt hắn không lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, ngược lại rất có thâm ý nhìn xoáy vào tỷ tỷ của Lôi Hồng , dò xét đối phương từ trên xuống dưới.

Sau một phút, hắn mới thở dài sườn sượt: “Được rồi, ta thừa nhận ta có chút động tâm rồi vậy điều kiện của cô đâu? Mỹ nhân, cô tố ra một cái giá cao như vậy, cô muốn ta đổi lấy thứ gì?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng không trực tiếp trả lời, nàng cười nhẹ, đột nhiên chậm rãi ngồi xuống chiếc thang bên cạnh hồ bơi, nhướn mắt nhìn Tiểu Lôi, dường như nghĩ về ai đó, nói: “Người, có biết Điền Kha Nhi, đúng không?”

“Coi là như vậy” Tiểu Lôi nhàn nhạt trả lời, trong lòng lại thầm nghĩ: “không phải chỉ là nhận thức, quả thực là ”quen thuộc” đến không thể ”quen thuộc” hơn nữa, ngay cả bộ ngực bên trái của tiểu ny tử có một nốt ruồi nhỏ ta còn biết nữa.....”

“Tốt lắm vậy” Tỷ tỷ của Lôi Hồng chậm rãi nói: “Người có thể cho ta biết, người như thế nào biết được Điền Kha Nhi? Theo ta được biết, Điền Kha Nhi tựa hồ rất ít quen biết nam nhân.”

Tiểu Lôi nhanh chóng hiện lên vài ý niệm trong đầu.

Điểm thứ nhất, rất rõ ràng, chuyện mình chữa bệnh cho Điền Kha Nhi, tỷ tỷ này của Lôi Hồng tịnh không hề biết, cho dù là biết, sợ rằng cũng không rõ ràng lắm chuyện mình dùng “phương thức” đó để chữa bệnh cho Điền Kha Nhi!

Mà điểm thứ hai, nhớ lại một cách kỹ càng, có lẽ Lôi Hồng vị tất đã biết chuyện mình lọt trần vị hôn thê Điền Kha Nhi của hắn để chữa bệnh..... rất rõ ràng, loại sự tình này, Điền Chấn lão gia hỏa đó sẽ không nói cho Lôi Hồng. Dù sao Lôi Hồng là vị hôn phu Điền Kha Nhi, với sự thông minh của lão gia hỏa Điền Chấn, tuyệt đối sẽ không nói cho Lôi Hồng, toàn thân trên dưới của con gái mình bị một thanh niên trẻ tuổi xem qua, chạm qua loại sự tình này, chẳng những sẽ không nói cho Lôi Hồng, mà ngay cả bất kỳ ai cũng không thể nói.

Mà Lôi Hồng hôm nay nhìn thấy thái độ của mình, cũng không cần giải thích đến điểm thứ nhất.

Ít nhất, Tiểu Lôi có thể khẳng định, bất luận là một nam nhân, ngay cả là một tên gia hỏa đầu óc giản đơn như Lôi Hồng, nếu thấy một nam nhân đã từng lột trần toàn thân vị hôn thê của mình, tuyệt đối sẽ không có thái độ tốt như vậy! Sợ rằng nếu Lôi Hồng biết được, phản ứng đầu tiên nhất định là tự mình một quyền đập chết “Tên đồng bóng” a?

Ý niệm trong đầu này của hắn chỉ hiện lên trong nháy mắt, trên mặt lại không hề đổi sắc - Tiểu Lôi mấy năm nay theo Ngô Đạo Tử lăn lộn đã nhiều, mà một năm tại Tiêu Dao phái, các công phu khác chưa chắc đã có nhiều lợi hại, nhưng loại công phu dưỡng khí luyện khí của đạo gia lại rất có trình độ.

“A, chuyện này sao, ta đã nói rồi, ta là một thuật sĩ xem phong thủy, từng được Điền Chấn tiên sanh mời đến hỗ trợ một việc mà thôi. Cũng từng gặp qua Điền gia tiểu thư ta nói, Lôi đại tỷ, cô hỏi ta câu này có dụng ý gì?” Tiểu Lôi chớp mắt mỉm cười.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng nghe xong trầm mặc vài phút, rồi chậm rãi nói: “Điều người nói, là thật cũng tốt, giả cũng tốt, nhưng hôm nay ánh mắt Điền Kha Nhi nhìn người rất quái lạ, chuyện đó tuyệt đối không lừa được ta. Ta cũng mặc kệ người rốt cuộc là như thế nào nhận thức Điền Kha Nhi, yêu cầu của ta chỉ có một, chỉ cần người có thể làm được, địa phương này ta sẽ tặng cho người!”

Nói đến đây, Tỷ tỷ của Lôi Hồng hít một hơi thật sâu, ánh mắt như điện xạ trên mặt Tiểu Lôi, trầm giọng nói: “Ta muốn người nghĩ ra biện pháp tiếp cận Điền Kha Nhi, bất luận người dùng biện pháp gì để thực hiện, hoặc là người trực tiếp chiếm lấy nàng hoặc có thể tóm lại, ta không hy vọng đệ đệ của ta cười nha đầu đó! Đây là điều kiện của ta! Chỉ cần người có thể làm được, địa phương này nhất định thuộc về người! Người có được địa phương này, chẳng những có số của cải thật lớn, cũng có thể bồi dưỡng mối quan hệ của mình, đến lúc đó, người có thể từ dưới đáy xã hội trèo lên một cao độ mà cả đời người cũng không thể đạt được!”

Ngữ khí của Lôi Hồng tỷ tỷ thông thả, nhu hòa, mang theo một vẻ hấp dẫn không thể tả

Cho dù Tiểu Lôi giữ vẻ bình tĩnh như thế nào, nghe xong những lời này này, cũng nhảy dựng lên như một chú thỏ!

“Cái gì??” Hắn trừng mắt nhìn mỹ nữ nóng bỏng trước mặt, kinh hô: “Cô muốn ta đi câu dẫn vị hôn thê của đệ đệ cô?”

Trước tiên, trong đầu Tiểu Lôi lập tức nảy ra một ý niệm bản thủ.....

Nữ nhân này, không phải là lâm vào tình huống yêu em trai của mình phải lòng đệ đệ Lôi Hồng, sau đó tìm người chia cắt Lôi Hồng và Điền Kha Nhi a.....

Ai, đáng tiếc một mỹ nữ như vậy, sao lại thích yêu đương vô luân như vậy.....

Ách bất quá, con mẹ nó nhưng thật ra lại rất kích thích a -

36. Chương 37: Chúc Nghiệp Tiểu Bạch Kiểm

Một nữ nhân xinh đẹp đứng trước mặt, tạo ra một dáng điệu đủ để làm cho động tâm bất cứ người nào, mà mục đích chính là muốn hắn câu dẫn bạn gái của đệ đệ?!

Sự việc hoang đường như thế, từ miệng cô ta từ từ nói ra, mang theo sức mê hoặc làm cho người khác khó lòng kháng cự.

Đặc biệt là đối với nam nhân!

Huống hồ, dáng điệu của cô ta lại khiêu khích như vậy!

Tiểu Lôi một chút cũng không hoài nghi, nếu như đồng ý với đối phương, chỉ cần nắm lấy cơ hội lần này, có lẽ ngay lập tức có thể có được quyền lợi, tài phú hoặc là nhiều thứ khác... mà người bình thường nằm mơ mới có.

Chỉ là sự hứng thú duy nhất trong đầu hần bây giờ, đương nhiên không phải là chuyện này.

Nhưng mà vị tỷ tỷ đang đứng trước mặt này của Lôi Hồng, cô ta đưa ra giao dịch hoang đường như vậy, cuối cùng là vì cái gì?

“Thế nào?” Tỷ tỷ của Lôi Hồng chớp mắt nhìn Tiểu Lôi, từ cái miệng đỏ xinh từ từ buông ra tiếng nói có phần thu hút: “Còn cần nhắc suy nghĩ gì nữa?”

“Ha ha...” Tiểu Lôi bật cười, hần cười rất quái dị, giống như là dạng giả hoạt của tiểu hồ li, hần tỉnh không trực tiếp trả lời, ngược lại, lại còn cười châm biếm: “Ta thực sự không nghĩ đến..... lẽ nào ta trong mắt cô, rất giống với mấy tên mặt trắng chuyên môn câu dẫn nữ nhi hay sao?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng thoáng qua chút mắt bình tĩnh, nén giọng nói: “Vậy còn do dự cái gì nữa? Tiền bạc, tài phú, những cái đó người muốn có thì dễ như trở bàn tay. Không lẽ đó không phải là những thứ mà nam nhân các người nằm mơ mới có sao?”

“Dễ như trở bàn tay...” Tiểu Lôi dường như đang nhẩm lại bốn chữ này. Hần đột nhiên cười, hỏi: “Tại sao? Tại sao lại là ta? Tại sao người lại lựa chọn ta? Tại sao người lại cho rằng chuyện này là nếu ta làm, thì dễ dàng như trở bàn tay?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng cười nhẹ một tiếng: “Có lẽ người không phải là loại tiểu bạch diện gì đó... Tiểu tử, người đừng có tự đề cao mình vậy, nếu nói là muốn cái loại tiểu bạch diện chuyên môn câu dẫn nữ nhân, ta tùy tiện bỏ ra một chút tiền là có thể kiếm được một đồng!” Cô ta giơ tay chỉ một dây lều các bên cạnh, cười lạnh: “Không cần nói đến nơi khác, chỉ tính nơi này của ta, đã có nhiều kẻ có nghề hơn người. Họ đều đã trải qua huấn luyện đặc thù, chuyên môn ở đây giúp ta lấy lòng những quý phu nhân có tiền có thế với những nữ nhân cô đơn! Từ phương diện này mà nói, ”năng lực chuyên môn” của họ so với người giỏi hơn rất nhiều!”

Tiểu Lôi không những không tức giận mà còn bật cười, hần giả vờ như không nghe thấy ý tứ trào lộng trong lời nói của tỷ tỷ Lôi Hồng, ngược lại cười hi hi: “Vậy ta càng thêm hiếu kỳ a... .. còn câu nói kia, tại sao lại tìm ta?”

Tỷ tỷ của Tiểu Lôi trầm mặc mất mấy giây, ánh mắt của cô ta tránh né Tiểu Lôi, tựa hồ nhìn ra xa, miệng từ từ nói: “Ta với Điền Kha Nhi quen biết nhau đã mười năm, lúc cô ta mới tám tuổi, ta quen cô ta. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa thấy cô ta để ý qua một nam nhi nào...” Cô ta nhíu mày, tựa hồ ngập ngừng một lúc, mới tiếp tục nói: “Ánh mắt mà cô ta nhìn người hôm nay, rất kì lạ... Với điều kiện của Điền Kha Nhi, bao nhiêu phú gia tử đệ, thanh niên anh tài đều muốn thu hút sự chú ý của cô ta, hừ, chỉ là trước giờ cô ta chưa từng dùng ánh mắt như vậy để nhìn người khác”.

Tiểu Lôi trong lòng tự nói: “Đúng là oan uổng. Điền Kha Nhi nhìn ta thất thần, đó là vì lão tử đã nhìn qua thân thể của cô ta. Thử tưởng tượng xem, một tiểu nữ trong trắng từ nhỏ đến lớn sống ở trong nhà như thế này, thân thể bị một nam nhân trẻ tuổi nhìn thấy hết, lần sau gặp lại đối phương, không luồng cuống mới lạ!”

Nghĩ đến đó, hần lại cười, nói: “Đó cũng tính là lí do sao?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng lắc đầu nói: “Ta tự nhiên còn có lí do khác, chỉ cần chờ một lúc, người gặp rồi tự nhiên hiểu. Giờ chỉ có một câu, người đồng ý hay không đồng ý?”

Tiểu Lôi trợn mắt, cười lạnh nói: “Cô nói gì? Lôi đại tỷ! Cô đưa khẩu súng ra, mà cô cũng vừa nói rồi, đây là địa bàn của cô, cô lúc nào cũng có thể gọi ra mười mấy khẩu hướng vào ta. Nếu ta không đáp ứng, thì cho dù là ngay ở đây, cô cũng không thể làm gì được ta, chỉ sợ ra khỏi đây, lúc nào cũng có thể giết ta diệt khẩu đúng không?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng trong mắt thoáng ra chút giễu cợt, cười lạnh, nói: “Nói như vậy là người đáp ứng rồi!”

Tiểu Lôi nhún vai: “Cho là vậy đi”. Hần lộ ra nụ cười bồn chồn: “Sự việc tốt đẹp như thế này, làm sao mà lại cứ rơi lên đầu ta vậy a... Xem ra là nhân phẩm của ta tốt, ông trời đều giúp ta... Hắc hắc... Tiểu nữ Điền Kha Nhi lớn lên lại càng đẹp, gia đình lại có tiền, cô ta lại là con gái độc nhất. Nếu như có thể lấy cô ta, đó vốn là sự tình đẹp để ”tài sắc kiêm thu“, hưởng hồ, còn có cô đằng sau giúp đỡ”.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng nhìn Tiểu Lôi, dường như có chút nhìn không thấu tên tiểu tử trẻ tuổi này. Rõ ràng cảm thấy hắn rất giỏi hoạt, nhưng mà lại có dáng điệu cầu thả.

Tiểu Lôi nuốt nước bọt, hốt nhiên nói: “Tốt thôi, việc này ta coi như tiếp nhận, giờ có thể đi ăn được chưa? Hôm nay đúng là ta đã giúp đệ đệ của cô đánh một trận, nhưng mà cô là lão bản ở đây, mời ta ăn cái gì đó ngon ngon, không phải là quá đáng chứ?”

Tiểu Lôi vừa nói, vừa cười hi hi ha ha đưa tay kéo tỷ tỷ của Lôi Hồng, nhưng mà đầu ngón tay vừa chạm vào vai của đối phương, tỷ tỷ của Lôi Hồng liền giống như bị điện giật lui về sau một bước, nhân thần lập tức băng lãnh.

“Đi thôi !” Cô ta bước nhanh về phía trước dẫn đường. Tiểu Lôi lè lưỡi, làm mất quỷ, đi theo sau. Chỉ là nhân tình tuyệt đối không chú ý đến lưng và mông đang lắc qua lắc lại của mỹ nhân bốc lửa trước mặt, thậm chí, trong đầu hắn có suy nghĩ đen tối gì, người khác không thể nào biết được.

Lôi Hồng cùng với Điền Kha Nhi đã đợi một lúc, nhìn thấy hai người quay lại, ánh mắt của Điền Kha Nhi khi nhìn thấy Tiểu Lôi, lập tức giống như con thỏ bị làm cho kinh sợ né tránh nhìn đi chỗ khác. Nhưng mà vẫn không kìm được liếc mắt nhìn trộm Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi giả như không biết, nghe thấy Lôi Hồng cười nói: “Mẹ nó!..A, Tiểu Lôi, người cảm thấy nơi này thế nào? Tỷ tỷ đã đưa người đi xem qua chưa? Ài, trên lầu phức tạp như vậy, có gì hay chứ?”

Tiểu Lôi nhìn Lôi Hồng một cái, trong lòng than thở: “Xuân ngư, ta mới đi quanh một vòng, tỷ tỷ của người đã đem lão bà của người bán cho ta rồi... hắc hắc..., mặc dù người đối với ta không tồi, nhưng mà ngược lại người cũng không thích Điền Kha Nhi, a... đúng rồi, người thích những nữ nhi như con gái của Mike Tyson, loại nữ nhân có thể cùng người luyện quyền. Điền Kha Nhi a, dáng điệu ông ọ, loại tiểu mỹ nhân này, xem ra không thể cùng người luyện quyền. Tiếc thế người không thích cô ta, tiểu gia ta không quản vất vả thu nhận giúp người vậy...”

Đúng lúc này, mấy cô tiếp viên mặc kỳ bào được may bó sát thân hình đi vào. Chỉ thấy mỗi người đều tóc dài phủ vai, thân hình thon thả, khuôn mặt xinh xắn, trên mặt đều nở nụ cười ngọt ngào. Tiểu Lôi tuyệt không nhìn mấy người bọn họ, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào mấy cái khay bằng bạc trên tay họ.

“Á, toàn là bạc a... đến cả mấy cái chén bên trên cũng là bạc ... chỉ là không biết trong đó có đựng gì ngon không... Tỷ tỷ của Lôi Hồng nói, người ở đây tiêu phí ít nhất cũng đã một vạn ba, nhiều tiền như vậy, cuối cùng là ăn thứ sơn hào hải vị gì đây a...”

Hắn cùng với Ngô Đạo Tử đi lừa gạt người ta nhiều năm, không nói đến cái khác, đơn thuần nhân quang phân biệt cái gì là vàng bạc châu báu, sớm đã hoàn toàn rèn luyện xong xuôi.

Chỉ thấy những tiếp viên xinh đẹp, với dáng điệu tao nhã giống như theo lễ nghi cung đình, lấy từ trong khay bạc từng cái chén nhỏ màu bạc đặt trước mặt bốn người.

Cái chén không lớn, nhưng mà hoàn toàn được làm từ bạc ròng, phát tán ánh bạc nhu hòa, trên bề mặt được chạm khắc công phu hoa văn nhỏ, tạo nên một hình bát giác, giống như hình một đóa hoa sen nở rộ.

Chỉ đơn thuần một cái chén, đã là một vật có giá trị không nhỏ a.

Tiểu Lôi nhân châu loạn đảo, trong lòng bất giác nghĩ, đợi chút nữa làm sao nghĩ ra biện pháp chờ sau khi ăn xong lên lên lấy một cái chén đi mới được...

Xoa xoa cái bụng sớm đã đói meo, Tiểu Lôi than một tiếng: “Trước tiên cứ ăn gì đã rồi nói sau. Chiêu Phá sơn không mặc dù lợi hại, nhưng mà cũng rất hao phí năng lượng, hiện giờ bụng đúng là đói quá rồi”.

Chỉ là không biết, trong những cái chén bằng bạc đẹp đẽ kia đựng cái gì đây?

Vi cá? Bào ngư? Tổ yến?

Tại sao lại là một cái chén nhỏ vậy? Không lẽ chỉ là món khai vị?

Liền đó, những thị nữ đứng phía sau lưng đưa cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn mở cái nắp trên chén, Tiểu Lôi nhìn qua, mắt trợn lên.

Hắn không dẫn được sự tức giận trong lòng, trừng mắt nhìn tỷ tỷ của Lôi Hồng nói: “Không thể nào? Cô trưa nay không phải là mời chúng tôi ăn cháo đây chứ?”

Trong chén nhỏ tinh xảo trước mặt, toàn là cháo loãng !

Không cần nghi ngờ gì, quả thực đó là một chén cháo ! Mà lại còn không có lấy bất cứ nguyên liệu trên quý gì...

Tỷ tỷ của Lôi Hồng nhìn sang Tiểu Lôi, nói giọng khinh thường: “Không lẽ ngươi không biết món ăn loãng đối với con người rất tốt sao? Ăn mỗi ngày càng tốt, dinh dưỡng càng nhiều ! Kha Nhi, muội nói có đúng không? Còn nữa, muốn hiểu rõ đạo dưỡng sinh ! Cần phải hiểu rõ ”Tích phúc“! Hừ, xem cái mặt ngươi như vậy, là biết ngươi không hiểu rồi !”

Tiểu Lôi không nói gì được, chỉ nhìn trừng trừng vào chén cháo trước mặt.

Con mẹ nó!. Cái gì mà người ta phải tiêu phí một vạn ba ! Chỉ cho một chén cháo? Không lẽ gạo này là làm từ vàng hay sao??!!

37. Chương 38: Huyết Chú

Có thể thấy, tỷ tỷ của Lôi Hồng cùng Điền Kha Nhi tựa hồ đã quen với khẩu vị “Thanh đạm” kiểu này. Nhưng Lôi Hồng cùng Tiểu Lôi nét mặt đều khổ sở như nhau, một cái chén nho nhỏ chỉ vừa hắn ăn một miếng, lập tức liền ngồi ngầy người mắt to trừng mắt nhỏ.

Điền Kha Nhi tư thái ưu nhã, ngón tay giống như hoa lan nhẹ nhàng cầm một cái muỗng, từng miếng từng miếng nhỏ đưa vào trong miệng. Có thể thấy loại tư thái này là thói quen được dạy dỗ từ nhỏ.

Bởi vì tại thời khắc này, trong lòng hắn đối với tiểu ny tử này đã có “ý đồ”, ánh mắt Tiểu Lôi thỉnh thoảng lại hướng về nàng liếc nhìn, Điền Kha Nhi tựa hồ đã nhận ra ánh mắt gần như phóng túng của Tiểu Lôi, nhưng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, đầu càng ngày càng cúi thấp hơn, cuối cùng đến cả lỗ tai cũng đỏ lên, ngón tay cầm muỗng tựa hồ run lên nhẹ nhẹ.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng bất động thanh sắc, hết thấy đều không qua khỏi mắt nàng, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Rốt cuộc, đợi tiếp viên đem tất cả thu dọn đi, tỷ tỷ của Lôi Hồng lại muốn mang trà lên, Lôi Hồng rốt cuộc là vẫn còn chút táo bạo, nhin không được liền lớn tiếng nói: “Uống trà làm gì, không bằng chúng tìm một quán ăn mà gọi đùi dê nướng!”

Hắn ta không nhin được, đứng dậy định đi. Cái tên gia hỏa giống như man ngư này tựa hồ trở thành thông minh, cố ý tóm lấy Tiểu Lôi, muốn Tiểu Lôi đi cùng hắn.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng lại không trừng mắt, thản nhiên nói: “Được rồi, ngươi đi đi. Ta vốn đã biết, man ngư ngươi căn bản không hiểu được loại mỹ thực này, hừ, đùi dê nướng? Rõ ràng là uống phí chén ”Bạch Nhân Sa Ngư Sí Chúc” (Cháo vây cá mập mắt trắng) của ta mà! Hừ...”

Thấy tỷ tỷ không phát hỏa, Lôi Hồng lập tức thở phào nhẹ nhõm, kéo Tiểu Lôi đi. Vừa mới đi đến cửa, tỷ tỷ của Lôi Hồng lại nói một câu: “Đứng lại! Các ngươi định để Kha Nhi ở lại đây sao? Lôi Hồng, ngươi dẫn Kha Nhi trở về đi.”

Điền Kha Nhi tựa hồ muốn cự tuyệt, tỷ tỷ Lôi Hồng đã rút ra chìa khóa xe, thản nhiên nói: “Ta còn có việc, Lôi Hồng, ngươi cẩn thận đưa Kha Nhi trở về.”

Tiểu Lôi trong mắt hiện lên một tia giễu cợt, chỉ là đứng ở cửa không nói lời nào.

Nhìn thấy ba người rốt cục đã rời đi. Tỷ tỷ của Lôi Hồng bộ dạng lại tựa như thở phào nhẹ nhõm.

Nàng chậm rãi đứng lên, ánh mắt có chút phức tạp, biểu tình thống khổ cùng do dự nói không lên lời, còn có vài phần bất đắc dĩ.

Chỉ thấy nàng vươn một cánh tay thon thả nhẹ nhàng xoa nhẹ trên mặt bàn, mặt bàn được chế tạo bởi loại hồng mộc quý giá đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện một đường ấn rất sâu.

“Lựa chọn thật sự là một chuyện rất thống khổ a, nhất là lại phải lựa chọn giữa tình cảm và sứ mạng, hừ ...”

Nàng nói xong, bước đi khỏi lương các, đi qua một chỗ ngoặt, rồi tiến vào một gian phòng.

Trong gian phòng này giống có một cầu thang đi xuống, đến khi đi tới chợt hiện lên một cánh cửa gỗ màu đỏ, tỷ tỷ Lôi Hồng thở dài, song chưởng chạm vào một thủ ấn cổ quái, trong miệng phát ra những câu ngưng trọng...

Chỉ thấy một đạo hỏa diễm thanh sắc từ bàn tay nàng bắn ra, trên cửa gỗ màu đỏ phảng phất xuất hiện một đồ hình giống như họa phù của đạo gia, lập tức đồ hình thiểm động, cánh cửa vô thanh vô tức mở ra.

Trong phòng vốn không có gì, toàn bộ đều trống không, ngoại trừ bốn phía vách tường ra, cũng chỉ có phía trước mặt có một trang thờ thần nho nhỏ.

Không giống với tượng thần trong các chùa miếu, bức tượng trong trang thờ này không phải làm bằng vàng, trên thân ánh lên màu đỏ, phảng phất giống như bị quét bởi một lớp sơn đỏ tươi, màu đỏ tỏa sáng có vài phần diễm dứa quý dị!

Trong phòng bày năm chiếc bồ đoàn, dựa theo ngũ hành bát quái phương vị bày trên sàn. Trong đó bốn chiếc bồ đoàn đã có người đang ngồi ngay ngắn.

Một người trẻ tuổi trong đó, sắc mặt tái nhợt, lộ ra khuôn mặt tựa như không hề có chút huyết sắc, mà phảng phất nữ nhân, chỉ là giữa mi tâm mang theo ba phần sát khí. Mái tóc đen dài che nửa khuôn mặt hắc, khiến cho hắc nhìn qua có chút lạnh khí uy nghiêm. Nhất là một thân hắc sắc y sam, càng lộ ra khí tức oai vệ.

Ba người kia, một béo một gầy cùng với một tráng hán khôi ngô, ngồi bên cạnh người trẻ tuổi phảng phất giống như chúng tinh cũng nguyệt, bốn người đều nhắm mắt khoanh chân tĩnh tọa, bàn tay bốn người nắm thành bốn loại thủ ấn khác nhau.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng đi đến gần, người trẻ tuổi ở giữa rớt cuộc mở mắt, liếc nhìn nàng: “Người đã đến rồi.”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng gật gật đầu, nàng ngữ khí lạnh lùng nói: “Có cảm thấy tốt hơn không?”

Người trẻ tuổi nhẹ nhàng đưa ngón tay gật che ở mái tóc rồi bởi che trước mặt, lộ ra tướng mạo của hắc...

Người này, hiển nhiên chính là tên trẻ tuổi Phong Cuồng của Ngũ Hành Tông Phong môn! Chính là tên Phong Cuồng, lúc trước cùng Điền gia tranh đấu, bị Ngô đạo tử đả thương - .

“Ta đã tốt lắm rồi. Chỉ là còn có một chút công pháp chưa hiểu rõ.” Phong Cuồng ngữ khí lạnh nhạt, ánh mắt quét qua một chút trên mặt tỷ tỷ của Lôi Hồng, ánh mắt lập tức lại nhìn vào ngón tay của chính mình, dụng một loại khẩu khí quái dị hỏi: “Người đã hai ngày không đến thăm chúng ta. Hôm nay người tới, nói vậy là người đã quyết định?”

“Đã quyết định.” Tỷ tỷ của Lôi Hồng sắc diện ngưng trọng, chậm rãi ngồi xuống chiếc bồ đoàn còn trống. Nàng cũng giống như Phong Cuồng bốn người, khoanh chân mà ngồi, thủ chỉ nắm thành một thủ ấn.

“Rất tốt.” Phong cuồng hài lòng gật gật đầu: “Xem ra người quả thật đã nghĩ thông suốt. Nguyên bản Ngũ Hành Tông chúng ta chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành tề tụ, nhưng là bởi vì Điền gia thuộc ”Kim” lại là một tên nghịch tặc...hắc hắc...”

Người mập mập bên cạnh đột nhiên mở mắt cười nói: “Hay lắm, nếu Lôi tiểu thư đã đáp ứng, vậy vị trí ”Kim Sứ” do Điền gia cưỡng chiếm, tự nhiên là do nàng tiếp nhận. Điền gia đã nhiều năm như vậy chiếm cứ vị trí đó, chính là bởi vì Ngũ Hành Tông toàn bộ tài lực đều do Kim sứ bọn họ nắm trong tay. Bây giờ có Lôi tiểu thư, cuối cùng cũng có cơ hội đánh bại bọn họ!”

Phong Cuồng lạnh lùng liếc nhìn tỷ tỷ của Lôi Hồng: “Người chính là thật sự nghĩ kỹ rồi? Một khi quyết định, tuyệt đối không có đường lui! Nếu tương lai người làm chuyện phản bội, ta sẽ đích thân giết người!”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng ánh mắt lộ ra vài phần thống khổ, khoe miệng nàng lại mang theo vài phần cười cợt lạnh lùng nói: “Hối hận? Hừ, chúng ta Lôi gia nhất môn vốn là do thể lực Phong môn các người âm thầm bồi dưỡng! Nói cái gì hối hận hay không hối hận! Từ khi ta sinh ra tới nay, chính là đã được định đoạt cả rồi! Lôi gia chúng ta vẫn tiềm phục ở bên cạnh Điền gia, không phải là chờ đợi ngày này sao? Đây là sứ mạng của Lôi gia chúng ta mà thôi, người không cần phải uy hiếp ta. Ta trong lòng rất rõ ràng!”

Nàng trên mặt oán hận không một chút giấu diếm, lời đã nói rất không khách khí, nhưng Phong Cuồng cũng không có chút tức giận, khẽ liếc nhìn nàng, dùng một loại ngữ khí rất bình thản nói một câu: “Người trong lòng nhất định rất hận, hận thì hận a, muốn hận thì hận người sao lại sinh ra tại Lôi gia, tại sao sinh ra lại mang theo sứ mạng này!”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng thân thể khẽ run lên, sắc mặt trở nên tái nhợt, cắn môi, trầm mặc trong chốc lát, lại nói: “Người muốn gì, ta đều có thể cho người. Chỉ có điều là, nếu các người thương tổn đệ đệ của ta, vậy thì cho dù chết, mọi người đều là đồng quy vu tận!”

Phong Cuồng gật đầu: “Người yên tâm, ta đã thân là thủ lĩnh Phong môn, công pháp huyết chú đối với Lôi gia các người, ta tự nhiên sẽ giải khai cho các người. Cho dù là đệ đệ người Lôi Hồng, ta nhất định sẽ giải trừ huyết chú cho hẳn.”

Tỷ tỷ Lôi Hồng cười lạnh vài tiếng: “Ta đã đáp ứng các người, căn bản là không sợ cùng các người đi liều mạng, huyết chú cái gì chứ, ta không quan tâm! Ta chỉ cần đệ đệ ta có thể sống sót!”

Dùng lại một chút, nàng chậm rãi nói: “Người yên tâm, đệ đệ ta sẽ không cùng Điền gia lại có cái gì qua lại nữa, ta tự nhiên sẽ xử lý sạch sẽ!”

Nói xong những lời này, nàng hắc hắc cười lạnh, giống như tự nói một mình: “Các người Phong môn giải Lôi gia chúng ta như một quân cờ tại Điền môn bên cạnh nhiều năm như vậy, thật sự hảo thủ đoạn a! Hừ hừ, huyết chú huyết chú, nếu như phản bội, mạng sống không quá hai mươi ba...ha ha, bây giờ ta với các người cùng Lôi gia trở mặt liều mạng, thật sự là có thể sống quá hai mươi ba tuổi không?”

Tiếng cười của nàng tràn ngập oán độc cùng bi thương, tiếng cười sắc nhọn tại phòng trống phiêu đảng qua lại, ngoại trừ Phong Cuồng ra, ba người khác trên mặt đều biến sắc.

Mà tại phía nam của thành thị.

Tại trong nhà của Tiểu Lôi, Lâm San San hôm nay trở về đặc biệt sớm, trong lòng nàng giống như có gì đó thúc dục nàng sớm trở về. Tựa hồ trong đầu luôn luôn ẩn hiện một khuôn mặt tươi cười dương dương tự đắc.

Nhưng khi chạy một hơi về, trong nhà lại trống rỗng, Lâm San San trong lòng không khỏi có chút mất mát, lập tức nàng tựa như nghĩ ra chuyện gì, tinh thần lại phấn chấn, chạy vào trong phòng, đem khăn trải giường mà tối hôm qua Tiểu Lôi dùng lên sân thượng cẩn thận giặt sạch.

Lâm San San không biết, ngay trên nóc một tòa nhà ở ngã tư đường đối diện, trên sân thượng, có một đôi mắt đang quan sát nàng.

Ánh mắt sáng ngời động lòng người, phẳng phất như làn thu thủy, mái tóc tung bay, càng thể hiện tiên khí xuất trần. Cô gái này đứng ở lầu cao, ngưng thần nhìn Lâm San San ở phía sân thượng đối diện, biểu tình lộ ra vài phần lơ đãng.

Dương quang chiếu sáng trên khuôn mặt xinh đẹp, làm nàng giống như một pho tượng bằng ngọc.

Cũng không biết nàng đứng nhìn bao lâu, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến vài tiếng “Chi Chi”. Cô gái xoay người lại, khuôn mặt vốn lạnh như tiền lại lộ nụ cười ôn nhu, nhìn xuống mặt đất phía sau.

Chỉ thấy trên mặt đất, hai con chuột gầy yếu đang chi chi kêu loạn, nhưng chung quanh thân thể lại bị vẽ một vòng tròn, vòng tròn này hiện ra màu vàng chói lọi, hai con chuột kiệt lực chạy loạn, đều không thể đột phá khỏi vòng tròn này.

Cô gái ôn nhu nói: “Các người nhất định là đói bụng a... yên tâm, các người là ”thứ” ở trong nhà của hẳn, ta nhất định sẽ nuôi dưỡng các người thật tốt.”

Nói xong, nàng cúi người xuống, thông dong lấy ra một miếng bánh quy, nhẹ nhàng ném tới.
Mặc dù trước mặt chỉ là hai con chuột, trong mắt cô gái cũng lộ ra vài phần dịu dàng ôn nhu...

38. Chương 39: Tình Yêu Của Gã Cơ Bắp (thượng)

Lôi Hồng chạy đi nổ máy xe.

Tiểu Lôi tay dứt túi quần, đứng bên đường, bên cạnh hắn là Điền Kha Nhi. Tiểu nư tử này ngày hôm nay cho tới giờ chỉ nói không quá ba câu, chỉ đứng cạnh Tiểu Lôi, cẩn nhẹ đôi môi, trên mặt điểm sắc hồng.

“Cô sợ ta?” Tiểu Lôi khẽ hỏi.

Điền Kha Nhi lắc đầu.

“Cô rất hận ta?”

Hắn lại nhận được cái lắc đầu.

“Hay... cô rất chán ghét ta?”

Tiểu cô nương trầm mặc suy nghĩ, rồi khẽ lắc đầu.

Tiểu Lôi nở nụ cười pha lẫn nét đắc ý trong ánh mắt, dịch chân đến sát Điền Kha Nhi thêm vài phân.

Thật may lúc này gã cơ bắp kia đã chạy vào chỗ để xe lấy xe, hy vọng gã quay trở lại trễ thêm chút nữa.

“Kha Nhi tiểu thư”, Tiểu Lôi chậm rãi cất tiếng, “Sự tình lần trước, ta vì chữa bệnh cho tiểu thư, với tấm lòng lương y như từ mẫu, khi chữa bệnh cho tiểu thư, trong mắt ta tiểu thư chỉ là một bệnh nhân, không hề liên quan đến việc quan hệ nam nữ, càng không hề có một chút sắc ý”.

Hắn nói mấy câu đó không chậm không nhanh với ngữ khí thành thực, trên mặt càng biểu lộ thái độ nghiêm túc. Nếu là người không biết gì về hắn, chắc rằng cũng bị cái bộ dạng đạo mạo ấy lừa bịp một cách tất nhiên.

Ánh mắt Tiểu Lôi có bao nhiêu phần chân thành, vẻ mặt hắn khéo biểu hiện bằng ấy phần nghiêm túc. Điền Kha Nhi có chút mơ hồ, liền nhẹ gạt đầu, kêu một tiếng “ôi”, trên vẻ mặt nhợt nhạt hơi có nét cười, thấp giọng nói: “Ta biết rồi”.

Tiểu Lôi cười hì hì, châm chọc: “Hôm đó sau khi tiểu thư tỉnh lại, ngay lập tức làm nở hoa lên mông ta, báo hại ta hai ngày đều phải nằm sấp, ngồi cũng không dám ngồi a.”

Điền Kha Nhi khúc khích cười, mặt đỏ bừng dậm chân mắng: “Anh, anh nói cái gì... nở hoa hả?”

Tiểu Lôi nghiêm mặt nói: “Chính là nở hoa trên mông, nếu cô không tin, bây giờ trên mông ta hãy còn vết thương, cô có muốn nhìn xem không?”

Điền Kha Nhi càng ngưỡng chừng, cẩn rằng nói: “Ta, ta không muốn xem”

Sau đó thở dài, tựa hồ tập trung dũng khí, thấp giọng nói một câu: “A, ta còn phải nói cảm ơn anh một câu chứ. Cha ta nói, nếu anh không cứu e rằng bây giờ ta đã chết rồi.”

Tiểu Lôi cười hì hì song không nói gì.

Nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: vết thương trên mông ta, cô tốt nhất không nên xem qua, vì nếu có muốn cũng chẳng có mà xem. Tiêu Diêu Tử nói tiểu gia ta đã là cái gì thoát thai hoá cốt, trên người một vết thương tích nhỏ cũng không thể có. Hắc hắc... Bây giờ không cần cô cảm ơn, tương lai sợ không có cơ hội sao?

Trong lòng hắn chuyển đổi ý niệm, trên mặt không nén được vẻ cổ quái, nhìn Điền Kha Nhi không khỏi nhớ tới những giây phút màu nhiệm khi chữa thương cho nàng.

Điền Kha Nhi cảm thấy đối phương nhìn chằm chằm vào mình, trên mặt nóng bừng, tim đập loạn xạ.

Lúc này, một chiếc BMW Z8 màu xanh bất thành linh từ góc phố trở tới, dừng lại trước mặt hai người, cửa vừa mở có một người nhảy ngay ra, kinh hãi kêu lên: “Điền Kha Nhi, Kha Nhi tiểu thư, quả nhiên cô ở đây, thật là quá tốt, quá tốt ha ha ha...”

Gã này niên kỷ vào tầm hơn hai mươi, thân hình gầy gò, mái tóc chải chuốt cẩn thận, có lẽ dùng hết nửa lọ keo bột, trên người đầy mùi nước hoa Cologne, khoác một cái áo sơ mi Patrick Dempsey, điệu bộ có thể tạm coi là đoan chính, nhưng sắc mặt lợt lạt như người có bệnh, hốc mắt vàng vọt tựa hồ như dấu vết của tử sắc quá độ.

A, nói một cách khái quát nhất thì đây chính là hình ảnh chung của công tử con nhà thế gia.

Gã này vừa xuống xe đã bước vội về phía Điền Kha Nhi, tựa hồ như đang hai tay ra làm động tác muốn ôm cô nương kia vào lòng. Điền Kha Nhi cười, chuyển thân tránh về phía sau lưng Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười hi hi, đứng che trước mặt Điền Kha Nhi hỏi: “Tiên sinh, ngài ở đâu ra vậy?”

Gã công tử bị Tiểu Lôi chặn đường, sắc mặt hiện lên vẻ không hài lòng, khô khan lên tiếng: “Kha Nhi, đây có phải là người bảo tiêu của người? Làm thế nào mà lại ăn mặc thế này?”

Điền Kha Nhi ở phía sau Tiểu Lôi, thái độ có chút lạnh lùng, thấp giọng nói: “Không, đây là bằng hữu của ta”

“Bằng hữu?” gã công tử lập tức kêu lên: “Trời ạ, Kha Nhi cô lại kết giao với loại bằng hữu này?”

Hắn đột nhiên trừng mắt nhìn Tiểu Lôi nạt: “Tiểu tử nhà ngươi làm nghề gì? Hừm, nhìn dáng vẻ nhà ngươi không có vẻ gì là người tốt, ngươi đứng sát Kha Nhi có dụng ý gì đây?”

Hắn liếc nhìn Kha Nhi, thay đổi khẩu khí giận dữ sang nhu hoà: “Kha Nhi, bên ngoài loại người hám tài hám sắc xấu xa này rất nhiều, muội không nên giao lưu với chúng làm gì.”

Điền Kha Nhi cắn môi, giọng nói không lớn nhưng rất kiên quyết: “Không, hắn không phải là người xấu, mà chính là người!”

Tiểu Lôi lúc này thấy trong lòng hết sức khó chịu.

Không sai, hắn chính là một tiểu giang hồ phiến tử. Nhưng cho dù là lừa đảo, cũng có sự tôn nghiêm của nó! Nhắm ngay mặt Tiểu Lôi mà chửi hắn là kẻ lừa gạt, không phải là mắng kẻ trọc đầu trước mặt hoà thượng sao?

Hắn trong lòng cười lạnh, trên mặt thể hiện một nụ cười dương dương tự đắc nói: “Không sai, không sai, vị tiên sinh này nói rất đúng. Bây giờ kẻ lừa đảo thật là quá nhiều, còn có loại lừa đảo cao cấp, lại còn thích ăn mặc lòe loẹt nữa, loại lừa đảo này thật là biết cách trang trí bề ngoài a.”

Điền Kha Nhi liền che miệng cười hi hi. Gã trẻ tuổi lập tức sa sầm mặt như muốn phát hoả.

Đột nhiên, tại bãi đỗ xe bên đường vọng lại tiếng động cơ công suất nổ oanh oanh như sấm, một chiếc Hummer địa hình màu đen xông tới.

Chiếc xe Hummer màu đen chính hãng kiểu Mỹ hình như cố tình muốn xô vào chiếc BMW, gã lái xe nạt một tiếng, chỉ nghe “rầm”, cả chiếc BMW đã bị xô lùi lại phía sau vài mét, toàn bộ đèn trước đều bị vỡ, cản trước méo mó.

Gã kia hét to, tức giận muốn phát hoả, vừa lúc chiếc Hummer đỗ lại, cửa xe mở ra, Lôi Hồng liền hùng hổ nhảy xuống.

Hắn trợn mắt hung hăng nhìn nam nhân kia, giọng đầy nộ khí nói: “Mã công tử a, ngày hôm nay tại sao ngươi lại tới đây? Lần trước bị đánh nằm nhà chưa đủ hay sao mà lần này lại muốn nằm thêm 2 tuần nữa?”

Hắn đi tới với sắc mặt dữ tợn, tay nắm thành quyền đầu phát ra tiếng răng rắc.

Gã Mã công tử nhìn thấy Lôi Hồng vội thu lại nét mặt phẫn nộ như chưa có gì xảy ra, trên mặt phảng phất sự sợ hãi như gặp phải quỷ, kêu lên một tiếng, cuống quýt lùi về phía sau nói: “Người, người đừng lại gần! Lôi hồng! Người còn lại gần ta, ta sẽ...”

Lôi Hồng khinh bỉ nói: “Cút đi, lần trước ta đã nói rồi, nếu còn nhìn thấy nhà người có ý bắt nạt Kha Nhi muội muội, ta sẽ bẻ gãy hai chân người!”

Nói xong, kéo Kha Nhi lên xe. Tiểu Lôi thở dài cười khổ, thảo nào tỷ tỷ của Lôi Hồng muốn tìm mình giúp đỡ, đổi lại nếu có người nào khác đến lôi kéo Điền Kha Nhi, chưa đợi đến khi có thể tiếp cận được chỉ sợ đã bị gã cơ bắp này đánh đuổi mất rồi.

Bẻ gãy hai chân ư? Tiểu gia ta cũng có chủ ý với Điền Kha Nhi, lẽ nào Lôi Hồng cũng có thể bẻ gãy chân ta?

“Tiểu Lôi, lên xe mau” Lôi Hồng đưa Kha Nhi vào xe, giục Tiểu Lôi.

”Đợi ta một lát. Tiểu Lôi trong tâm vừa động, chân bước về phía tên Mã công tử.

“Người, người muốn làm gì?” Mã công tử sợ hãi lui về phía sau.

Tiểu Lôi đứng trước mặt hắn, vỗ vai hỏi: “Mã công tử, làm sao người biết Kha Nhi tiểu thư ở đây?”

“Hừ, bốn thiếu gia tự nhiên có biện pháp a!”

Tiểu Lôi sắc mặt căng biểu lộ hoà khí “Yên tâm, ta không phải là Lôi Hồng, ta cũng sẽ không đánh người”

“Hừm!”

Tiểu Lôi cười hì hì “Tuy nhiên ta phải nói cho người biết lời này, Lôi Hồng nói nếu người có ý định hành hạ Kha Nhi, sẽ đánh gãy hai chân người ư? Ta nói cho người biết, nếu người có ý đó, ta sẽ không bẻ gãy chân người...”

Mục quang của hắn từ từ chuyển động rồi dừng lại tại hạ thân của đối phương, thản nhiên nói: “Ta sẽ vật hết lông trên cả người nhà người... nhớ ta nói là toàn thân đấy!”

Nói xong hắn tựa hồ như vô ý vỗ vào nóc xe đối phương, sau đó trở về ô tô.

Gã Mã công tử mặt tái mét, gò má run bần bật, nhin không được quát: “Tên tiểu tử hỗn xược này ở đâu ra vậy? Dám đe dọa ta ư?”

“Thật tức quá đi!”, tuy ta không đánh lại cái gã Lôi Hồng quái vật kia, nhưng một tên tiểu tạp nư nhà người cũng dám vô lễ với bốn công tử ư?”

Mã công tử nhìn lại chiếc xe BMW mới toanh của mình, trong lòng vừa thẹn vừa giận, thấy xe của Lôi Hồng đi rồi mới hăm hăm vào xe.

Xe ba người Tiểu Lôi vừa đến đầu đường, Tiểu Lôi đột nhiên nói: “Dừng xe, Lôi Hồng, dừng xe!”

Lôi Hồng ngay lập tức đạp phanh, hào hứng đáp lại: “Là sao vậy? Chẳng lẽ người không thấy đã, muốn quay lại đập hắn một trận a? Tốt thôi, tốt thôi!”

“Đánh cái đại đầu quỷ nhà người ấy!”

Tiểu Lôi trề môi: “Đánh cái gì mà đánh, muốn trừng trị hắn không nhất thiết phải dùng nắm đấm, các người cứ chờ ở đây khắc biết.”

Thấy đằng sau chiếc BMW của Mã công tử đã bắt đầu nổ máy, nhưng tiếng động cơ nghe rất to, tựa hồ có trục trặc khi khởi động, bốn bánh xe dường như phải chịu áp lực rất lớn, thảo nào lăn bánh rất chậm chạp.

Mã công tử trong xe cảm thấy thực sự căm tức vì hôm nay việc gì cũng không thuận, bây giờ xe lại phát sinh sự cố, nộ khí bốc lên tận đỉnh đầu, liều lĩnh đạp lút chân ga.

Công suất động cơ chiếc BMW của Đức quả nhiên bất bình thường, chiếc xe vừa run rẩy vừa phát ra tiếng nổ rất to.

Ngay lập tức, trước mắt 3 người Tiểu Lôi trên đường nhìn thấy chiếc BMW đi như trong tình trạng say rượu, leo lên vệ đường đâm vào một trụ cứu hoả, nghe “rầm” một tiếng, trụ cứu hoả bị đánh bật đi, chiếc xe cũng vô lực dừng lại, toàn bộ đầu xe đã hoàn toàn biến dạng, nước từ trong trụ cứu hoả phun tung toé lên trời.

Tiểu Lôi mỉm cười thoả mãn, vẫy tay nói “Tên cơ bắp kia, xem náo nhiệt đủ rồi, chúng ta đi thôi”

Lôi Hồng cười vừa sợ vừa mừng, ngoác cái miệng rộng của hắn ra hỏi: “Thế này là thế nào?”

Tiểu Lôi cười hì hì, nhìn Điền Kha Nhi chậm rãi nói: “Có trời biết, có thể là vấn đề nhân phẩm trong truyền thuyết chăng...”

Hừm, tiểu gia ta đặt một cái “Thái Sơn phù” của đạo gia trên nóc xe, chiếc xe này phải chịu tải trọng nặng lên tới bảy, tám lần, chưa biến xe của hắn thành con rùa đen, tính ra hắn vẫn còn vận khí!”

Nhưng, tại sao hắn lại biết Điền Kha Nhi ở chỗ này...

Nguyên lai hôm nay hắn gặp Điền Kha Nhi, nha đầu này ở cùng tỷ tỷ của Lôi Hồng, chẳng lẽ do tỷ tỷ của Lôi Hồng sắp đặt?

Hừ, nữ nhân này xem ra che dấu nhiều âm mưu bên trong đây....

39. Chương 40: Tình Yêu Của Gã Cơ Bắp (hạ)

Lập tức hắn nghĩ đến: “phải rồi ! Cánh cửa kia và tường bao bên ngoài trang viên, hình như vừa mới xây. Mà cho dù là cây cối hai bên, cũng tựa hồ có chút biến hóa.”

Hắn lập tức nhớ tới Ngô Đạo Tử từng kể lại: “Lúc trước nơi này bị Ngô Đạo Tử triệu hồi lôi kích.”

Vài hắc y bảo vệ nhân viên đứng ở đại môn, vừa thấy bảng số xe của Lôi Hồng, lập tức khai mở đại môn để xe bọn họ tiến vào. Tiểu Lôi thấy bãi cỏ bên ngoài, tựa hồ cũng mới tu chỉnh qua, mà hình dáng của dinh thự, cũng khác hẳn so với một năm trước.

Nghe Ngô Đạo Tử lúc trước nói, tình huống buổi tối ngày đó, giống như dinh thự đã bị sét đánh sập phân nửa tường bao.....

Xe hơi dừng lại, Điền Kha Nhi vội vàng nhảy xuống xe, cười nói: “Ta đi đây. Tạm biệt Lôi Hồng ca ca.”

Nàng tựa hồ có chút ngượng ngùng, lại liếc nhìn Tiểu Lôi, thấp giọng nói: “A, tạm biệt ư”

Tiểu Lôi hì hì cười: “Gọi ta Tiểu Lôi đi.”

Điền Kha Nhi nhoẽn miệng cười: “A, tạm biệt Tiểu Lôi ca ca.”

Nói xong, vừa nhảy vừa chạy vào nhà.

Tiểu Lôi mỉm cười, không tệ a, như vậy chỉ trong chớp lát, đã thăng cấp thành “Tiểu Lôi ca ca” rồi.

Xe hơi chạy khỏi trang viên của Điền gia, Lôi Hồng mới nói: “Tiểu Lôi, hôm nay vẫn không có thời gian hỏi người, người và Tây dương nhân đó trong khi đánh nhau, rốt cuộc đã dùng công phu gì?”

Tiểu Lôi nhìn Lôi Hồng liếc mắt, nhàn nhạt nói: “Làm sao vậy? Người muốn học sao?”

“Ừ !” Lôi Hồng lập tức gật mạnh, trên mặt lộ vẻ chờ mong, hâm mộ nói: “Ta từ nhỏ đã luyện võ, tự nhận khổ luyện công phu ngoại gia cũng không tệ , cho tới bây giờ chỉ có ta đánh người, không ai đánh ta ! Người có thể bị ta đánh một quyền không ngã, ta đều chưa thấy qua, tên gia hỏa đó lại liên tiếp trúng của ta bảy tám quyền. Nhưng hắn vừa điểm trúng ta một chỗ, ta đã gục xuống..... sĩ diện này ta nhất định phải tìm cơ hội lấy về! Một chương cuối cùng kia của ngươi quá thần kì, lại có thể bộc phát cường lực đến mức đó, người làm thế nào mà được như vậy?”

Tiểu Lôi mỉm cười, lắc đầu nói: “Chiêu đó ư, thật có lỗi quá, chiêu cuối cùng đó, ta khẳng định không thể dạy cho người. Nếu ta vụng trộm dạy người, sợ rằng người truyền thụ chiêu này cho ta biết được, ít nhất là chặt chân của ta. E rằng ngay cả người cũng sẽ bị liên lụy !”

Nhớ tới Khinh Linh Tử lúc trước một phen cảnh báo, từng tự miệng nói qua, uy lực của Phá Sơn Không quá bá đạo, sát khí quá nặng, không được tự mình dạy cho người khác. Nếu không..... mặc dù Khinh Linh Tử chưa nói sẽ thế nào, nhưng lúc ấy hắn trong mắt lóe lên một tia sát khí, Tiểu Lôi thấy rất rõ ràng.

Khinh Linh Tử mặc dù ngày thường đối mình rất hòa khí, nhưng tên Tây dương kia lại không thể dùng quy tắc bình thường mà tính. Ít nhất Tiểu Lôi cũng biết, Tiêu Dao phái từ trên xuống dưới, sự kính nể đối với Khinh Linh Tử thậm chí còn vượt xa so với chưởng môn nhân Tiêu Dao tử. Những tông phái trên Nga Mi sơn, không ai dám trêu chọc Khinh Linh Tử. Mà khi lão trở nên nổi điên, sự tình gì cũng có thể làm được.

Trên mặt Lôi Hồng lộ ra vẻ thất vọng, theo hắn thấy, Tiểu Lôi ban đầu dụng những thân pháp mặc dù nhẹ nhàng, linh hoạt và rất kỳ diệu, nhưng lại không phù hợp tính tình của hắn, với tính khí thích cứng không thích mềm của lôi hồng, chỉ có cái loại chiêu số đánh đắm vào người, mới là phong cách của nam tử hán.

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, đột nhiên trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo: “Lôi Hồng, chiêu đó mặc dù ta không thể dạy người, nhưng ta có thể dạy người một chút gì đó khác”

“A, tên gia hỏa tự xưng là Lyon có thể một chỉ điểm ngã người, người có biết đó là vì cái gì không?”

“Vì cái gì? Chẳng lẽ lực lượng của hắn cường đại?”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Lực lượng của hắn dùng, người không thể so được. Người luyện bất quá chỉ là một ít ngoại gia rèn luyện thân thể cường độ ngoại môn công phu mà thôi. Cái trò mất thời gian và khí lực này, cũng chỉ có mấy tên ngốc như người mới luyện mấy thứ công phu đó. Hừ, công phu của ngoại gia, ngay cả đến mức tối cường đại như thế nào? Cũng bất quá là có thể đánh ra vài quyền mà thôi. Nhưng nếu gặp cao thủ dùng khí chân chính, chỉ một chút đã có thể đánh ngã người !”

“Thật sao? Chẳng lẽ tên Lyon đó lại là cao thủ dùng khí? Nhưng hắn là một tên ngoại quốc mà!”

“Phì !” Tiểu Lôi khinh thường nói: “Người nghĩ rằng khí công là độc quyền của người Trung Quốc hay sao? Đầu tiên người phải biết rằng, cái gì là khí ! Khí bất quá là một loại lực lượng mà thôi. Chỉ có điều mấy ngàn năm truyền thuyết của Trung Quốc làm nó thành thần thoại. Khí cũng bất quá chỉ là một loại nắm giữ lực lượng, nói ra cũng không có chỗ nào thần kì. Người ngoại quốc sao lại không thể nắm giữ loại phương pháp này? Cứ cho là bọn họ đã nắm giữ , cũng sẽ không gọi là ‘Khí’ , hơn nữa là dùng một tên gọi khác a” Tiểu Lôi đột nhiên cười nói: “Người không thấy trong tiểu thuyết sao? Ít nhất, ta biết trong rất nhiều tây phương tiểu thuyết nói qua một loại ‘Đấu Khí’, xem ra, không phải cái gọi là ‘Khí’ của võ lâm cao thủ Trung Quốc rất tương tự sao?”

Lôi Hồng lại lắc đầu, vẻ mặt đau khổ nói: “Không biết, không thấy qua. Ta không có thời gian đọc sách. Từ nhỏ ta có thời gian thì luyện công phu, loại đọc sách nhàm chán, ta mặc kệ.”

Tiểu Lôi trừng mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, nói đơn giản, ta nhất định dạy người một loại phương pháp dụng khí. Chỉ cần người luyện tập cho tốt, ít nhất người mỗi ngày luyện cơ thể sẽ mạnh hơn. Tối thiểu gặp lại cái tên Lyon đó, người cũng sẽ không gặp phải trường hợp, ngay cả một chiêu của hắn cũng không chịu nổi.”

Lôi Hồng lập tức gật đầu, hắc hắc cười: “Chuyện đó đương nhiên tốt lắm. Bắt đầu ngày mai, ta mỗi ngày đến tìm người học !”

Tiểu Lôi hì hì cười: “Dạy người cũng có thể, nhưng học phí đâu?”

“Học phí?” Lôi Hồng trừng mắt đôi mắt bò.

“Đương nhiên !” Tiểu Lôi cả kinh kêu lên: “Chẳng lẽ bên ngoài võ quán dạy người luyện công phu đều là miễn phí sao?”

“Được rồi ! Người nói người muốn thu bao nhiêu học phí?”

Tiểu Lôi trong lòng âm thầm tính toán, rất nhanh báo ra một vài chữ: “Một vạn !”

“Hảo!”

Mắt thấy Lôi Hồng đáp ứng dứt khoát như vậy, Tiểu Lôi lập tức hối hận, ngẫm nghĩ, lại bồi thêm một câu: “Là theo thời gian mà tính!”

Lôi Hồng lại gật đầu: “Được!”

Tiểu Lô mắt thấy Lô Hồng lại trả lời dứt khoát, trong lòng thầm nghĩ sợ rằng giá bỏ quá thấp, vội vàng bổ sung một câu: “Ta nói tính theo thời gian, một ngày một vạn a!”

Lần này Lô Hồng không gạt đầu, nhin không được tròng đôi ngươi nhin Tiểu Lô, lâu bầu nói: “Ngươi, ngươi rốt cuộc dạy ta cái gì? Sẽ không dạy ta làm sao gạt tiền người ta chứ?”

Tiểu Lô không nói gì -

Xe hơi chạy tới ngã tư đường chỗ Tiểu Lô cư trú, đứng ở dưới lầu, Lô Hồng nhin không được nói: “Đây là chỗ ở của ngươi sao..... quá”

Hắn tựa hồ có thể muốn nói “quá nát” “quá tệ” “quá dơ” các loại, nhưng mắt thấy Tiểu Lô khoe miệng cười lạnh, lời vừa đến bên miệng lập tức đổi thành: “..... quá có cá tính a !”

Tiểu Lô híp mắt cười: “Tên cơ bắp, ngươi trở nên thông minh rồi.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên ánh mắt Tiểu Lô nhìn ra ngoài xa, trở nên lạnh xuống, trên mặt nụ cười biến mất, sắc mặt âm trầm như nước

“Các ngươi muốn làm gì?” Thanh âm sợ hãi khẩn trương của một nữ hài.

Chỉ thấy nơi đầu phố, Lâm San San và Như Hoa cô nương hai người bị ba bốn tên lưu manh ngăn lại, cầm đầu là một tên gia hỏa ước chừng không đến hai mươi tuổi, tóc tai tua tủa, trên mặt mang theo nụ cười tiêu chuẩn “Dâm tiện”, hì hì lớn tiếng nói: “Tiểu nữ ngươi ngụ ở gần đây a, ta đã chú ý ngươi mấy ngày rồi”

Nói xong, đưa tay vuốt cằm của Lâm San San. Lâm San San lập tức kinh hô, người lui về phía sau, Như Hoa đứng bên cạnh lập tức bước tới một bước, chặn ngay phía trước nàng, kêu lên: “Các ngươi muốn làm gì !”

Tới bây giờ mọi chuyện đều rõ, đây là một trường hợp có thể liệt vào hình tượng tiêu chuẩn của bọn lưu manh đầu phố trêu ghẹo mỹ nữ

Mà dựa theo phát triển của lệ thường, sự tình kế tiếp, phải là anh hùng xuất hiện cứu mỹ nhân

Tiểu Lô cũng đã chuẩn bị nhảy xuống xe, nhưng ngay lúc này, tình huống đột nhiên đã xảy ra biến hóa !

Tên lưu manh đó liếc mắt nhìn Như Hoa cô nương, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét: “Sửu bát bà ! Cút ngay, bằng không ta”

Lời thoại đến đây là xong!

Chỉ thấy Như Hoa cô nương đột nhiên vươn cánh tay trắng kiện, cánh tay - ách đúng vậy, đích thị là cánh tay “Trắng kiện”!

Sau đó Tiểu Lô tự mắt thấy Như Hoa cô nương dụng một động tác quảng lưng kinh điển phối hợp cùng cánh tay cơ bắp cuộn cuộn, dùng sức hét lên một tiếng rồi ném cả người đối phương ra ngoài xa!!

Khi tiếng thét kinh hãi của Tiểu Lô vừa mới đến cổ họng, động tác của Như Hoa cô nương lại càng nhanh hơn ! Đối phương chưa kịp phản ứng, cánh tay trắng kiện của nàng đã túm chặt cổ một đối phương khác, sau đó đầu gối hung hăng giật lên!

“Úc!!!”

Người nọ kêu thảm thiết một tiếng, thanh âm cuối cùng rung lên. Lập tức Như Hoa cô nương lại xuất kích tiếp! Một chiêu “Khủng long chụp mồi”, a, không, nói sai rồi, là “Mãnh hổ chụp mồi”, đem tên lưu manh cuối cùng quảng trên mặt đất, cười lên trên người đối phương, vươn hai bàn tay to như cái quạt tát bóp bóp vào mặt đối phương.

Người kia chỉ kêu thảm thiết ba tiếng, bị đánh đến nổi không nói được câu nào, chỉ còn có lỗ mũi còn phát sinh thanh âm “Hừ hừ”.

Cuối cùng, Như Hoa cô nương dũng cảm tự tin rút cuộc đã “Ngược đãi”..... á, lại nói sai rồi, là “Trùng phạt” bọn bại hoại này, đứng dậy, vỗ vỗ hai hai tay, phun một ngụm nước bọt lên mặt người kia, ngạo nghễ nói: “Lần sau còn dám chọc ghẹo bọn cô nương, ta sẽ đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra luôn!”

Người nằm trên mặt đất vẫn chưa có khí lực để nói chuyện lại , nhưng vẫn khổ sở nói một câu cuối cùng: “Ta, chúng ta không có trêu ghẹo ngươi, chỉ trêu ghẹo nàng”

Rốt cuộc, đã an tĩnh.

Tiểu Lôi và Lôi Hồng cơ hồ ngây người cả mười phút, ánh mắt Tiểu Lôi cũng đã mờ dần .

Ánh mắt Lôi Hồng lại đột nhiên phát sáng, run giọng nói: “Quá có cá tính !! Nữ hài này thật sự có cá tính !”

Tiểu Lôi cũng nuốt nước bọt, bất quá lời hắn nói chính là: “Thật là đáng sợ ! Mẹ nó, thật là đáng sợ ! Lão tử còn ở cùng nhà với nàng a”

40. Chương 41: Quần Cư Sanh Hoạt

“Chuyện gì xảy ra?” Tiểu Lôi chỉ mấy tên côn đồ đang nằm ngổn ngang trên mặt đất: “Có người khi dễ cô hả?”

Một tên lưu manh đang nằm ôm bụng rên rỉ trên mặt đất, nhin không được thều thào nói: “Đại ca, không thể nói như vậy được? Con mắt nào của huynh nhìn thấy chúng ta khi dễ người ta? Căn bản là chúng ta bị khi dễ mà...”

Lôi Hồng đi theo sau Tiểu Lôi, nghe vậy giận dữ, quát: “Muốn chết à!”

Nói xong, cuộn tay áo lên rồi bắt đầu xóc tên đó lên, giống như quăng con gà con ra ngoài.

Mắt thấy Lôi Hồng tướng mạo khiếp người, thân thể trắng kiện như nửa cái tháp bằng sắt đen, Lâm San San có chút động dung, nhin không được nói: “Tiểu Lôi, đây... là bạn của anh à?”

Tiểu Lôi mỉm cười: “Đồ đệ của ta”

Hắn kéo Lôi Hồng đi, mặc kệ biểu tình kinh ngạc trên mặt Lâm San San, cười nói: “Đi thôi đồ đệ, có muốn đi uống trà không?”

Mục quang Lôi Hồng tựa hồ có chút lơ đãng, khuôn mặt ngăm đen như hơi ửng đỏ, ánh mắt thì tựa hồ vô tình liếc nhìn về hướng Như Hoa cô nương, hơi ngưng ngậm nói: “Này... ặc... được, được a.”

Mọi người lên lầu, đi vào trong căn phòng nhỏ của Tiểu Lôi, nhìn cách bày biện đơn sơ trong nhà, Lôi Hồng nhin không được há hoác miệng, giật mình nói: “Tiểu Lôi, người hiện đang ở chỗ này hả”

“Sao hả?”

Ài... không có, chỉ là ta nghe Điền thúc nói người lẽ ra có rất nhiều tiền a.”

Nhắc tới chuyện này, Tiểu Lôi lập tức trợn trắng mắt. Như Hoa cô nương bên cạnh liền nói: “Làm sao vậy? Không đề được cái xe Hummer à? Lão nương rất thích ở đây? Khỉ đột, người lo lấy đồ nha!”

Làm Tiểu Lôi bất ngờ, đối với câu nói mỉa mai này, Lôi Hồng không dám phản bác chút nào, lập tức ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn tiểu lôi có chút tội nghiệp.

Lâm San San tựa hồ muốn xin lỗi, bưng ly trà lại, liếc Như Hoa một cái, nhẹ giọng nói: “Được rồi, đừng coi nhau như người lạ vậy. Đây là bằng hữu của Tiểu Lôi a!”

Như Hoa bĩu môi, quay mặt đi, lẩm bầm một câu: “Ái tình, giống như một loại bệnh ho không cách nào che dấu được...”

Lâm San San nghe xong mặt lập tức đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn Như Hoa.

Tới đây thì đột nhiên dưới lầu có tiếng ồn ào chửi bới truyền đến, nghe dường như có cả chục người hò hét kêu to. Mơ hồ nghe có người chửi lớn: “Tên nào mới đánh huynh đệ của ta!!”

Ngay sau đó liền nghe tiếng đóng sầm một cái vang tới, còn có thanh âm kiếng bị đập bể.

Lôi Hồng lập tức biến sắc, la lên: “Xe của ta!!”

Hắn vọt tới cửa sổ từ trên nhìn xuống, chỉ thấy cả chục đứa con đồ tay cầm mộc côn, thiết côn vây quanh xe Hummer của hắn, vừa chửi bới, vừa nhắm xe mà đập, kiếng xe Hummer đã sớm bị đập nát, đèn xe cũng bị bể tan tành, thân xe cũng bị đâm lỗ chỗ

Lôi Hồng đau lòng hét một tiếng: “Chiếc xe Hummer limited edition của ta!”

Hắn đẩy bung cửa sổ, rống xuống dưới: “Vương bát dẫn, tên nào dám đập xe ta!”

Vừa bung cửa sổ ra chửi đồng, dưới lầu cả mười mấy tên côn đồ ngẩng đầu lên, trong đó một tên đúng là người vừa rồi bị Như Hoa cô nương “khi dễ”, tên nọ ngẩng đầu nhìn thấy Lôi Hồng, lập tức chỉ ngay hắn nói: “Là hắn là hắn! Vừa rồi cũng là nó với một con nhỏ trong đám đó đánh ta!”

Mười mấy tên côn đồ đều ngẩng đầu lên, sau đó đồng loạt hô lên một tiếng, chỉ thấy mười mấy chai bia nhắm khung cửa trên lầu chọi tới!

Cùng lúc mười mấy chai bia chọi tới làm lật ngược khung cảnh xung quanh, thật sự rất có vài phần uy thế khiếp người.

Lôi Hồng nhìn có chút lỗ mãng, thô lỗ, nhưng rốt cuộc cũng không phải là thằng khờ, cứng đầu, cũng không chủ động xung chằng với mười mấy chai bia. Hắn lập tức thối lui trở về.

Chỉ nghe cheng cheng cheng cheng, liên tiếp một chuỗi thanh âm va chạm, cả mười mấy chai bia đều đập trúng mục tiêu.

Rõ ràng thủ đoạn công kích từ xa là trò thường dùng của đám côn đồ đầu đường xó chợ này, tự nhiên là xác suất trúng khá cao, nhưng thật sự có bảy, tám cái đập trúng cửa sổ nhà Tiểu Lôi.

Có nhiều tiếng đổ bể, cửa sổ bị phá tan, còn có hai chai bia trực tiếp chọi trúng mặt bàn với vách tường làm mảnh vụn thủy tinh văng khắp nơi.

Tiểu Lôi phản ứng lẹ nhất, kéo Lâm San San ra sau né, Như Hoa hơi chậm một chút, cánh tay bị một mảnh thủy tinh làm tét một đường, chảy máu tại chỗ. Lôi Hồng quát to một tiếng, khí nóng bốc lên đầu, ác tính từ trong gan lộ ra. Mỗi tay một cái, xách từ trong phòng hai cái ghế vọt tới cửa sổ, vung tay liệng xuống dưới.

Người có luyện qua võ động tác thật là lạnh lẹ.

Không đợi Tiểu Lôi lên tiếng cản trở, chỉ thấy Lôi Hồng động tác như gió, bàn, ghế, chén, đĩa, chai, lọ luôn cả dao bếp, cái gì Lôi Hồng cũng lấy ra ném xuống, mắt thấy Lôi Hồng nắm tay cầm lò vi ba quăng ra luôn, vừa muốn xoay cái tủ lạnh thì Tiểu Lôi chửi to một câu: “Con bà ngươi dừng tay!!”

Lôi Hồng lập tức tỉnh ngộ ra, tủ lạnh quá lớn, chắc không ném ra được. Hắn dậm chân nhắm cửa phóng tới, chỉ là mở cửa trong lúc nóng giận dùng lực quá mức, kéo một cái cả cánh cửa rớt xuống, sau đó không chờ Tiểu Lôi lên tiếng chửi, cả người phóng ra ngoài.

Tiểu Lôi thấy cả nhà đều ngổn ngang, phía sau thì sắc mặt Lâm San San càng trắng bệch, Tiểu Lôi rút cuộc ngoác miệng kêu một tiếng: “Con bà nó! Đây là đánh lộn hay là phá hủy nhà ta!”

Dưới lầu truyền đến thanh âm bịch bịch, bốp bốp, chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, Lôi Hồng hiển nhiên đã cùng đối phương động thủ.

Lâm San San khẩn trương nói: “Tiểu Lôi, bằng hữu của ngươi... chúng ta có cần đi giúp hắn không? Hay là báo cảnh sát giúp hắn đi? Dưới lầu nhiều người quá à...”

“Báo cảnh sát? Ta báo con mẹ nó chứ!!” Tiểu Lôi giận quá chửi đồng: “Tên đó bị đánh chết mới đáng!”

Nhưng khi hết nóng, Tiểu Lôi trong lòng chợt rõ ràng. Cả đám côn đồ đầu đường xó chợ tuyệt đối không có tên nào có thể làm Lôi Hồng bị thương. Quả nhiên, cuộc đánh lộn phía dưới chỉ chớp lát là kết thúc, tiếng kêu thảm thiết phập phồng không ngừng dần dần đi xa.

Lâm San San lo canh cánh trong lòng, tìm miếng gạc cho Như Hoa lau vết máu trên cánh tay, Lôi Hồng chạy lệ lên, vẻ mặt phấn khởi, vừa vào cửa thì hét lớn: “Cả đám phế vật! Lão tử chỉ đánh có hai phút là tụi nó cầm cự không nổi rồi!”

Trên người hắn có vết máu, biểu tình hung ác trên mặt.

Tiểu Lôi sắc mặt, hắng giọng, lạnh lùng nói: “Người lợi hại! Cho dù người không coi việc đánh cả đám tiểu côn đồ ra gì, người làm cả nhà của ta biến thành cái giống gì đây? Trong nhà ta cái gì cũng bị người ném đi, tối nay chúng ta lấy cái gì nấu cơm? Người làm cánh cửa bị hủy đi, chúng ta làm sao ở?”

Như Hoa giờ mới hét lớn: “Kêu hấn đền! Hắn không phải có cái xe Hummer hả? Nhất định có nhiều tiền lắm!”

Lâm San San trong lòng bất nhẫn, thấp giọng nói: “Được rồi, đây là chuyện do chúng ta rước về. A...” Trán nàng có vài phần lo lắng: “Nhưng bọn hắn biết chúng ta trú tại đây, vừa rồi làm vài người bọn hắn bị thương, dám chắc sau này họ sẽ quay lại trả thù.”

Lôi Hồng trừng mắt: “Sợ cái gì! Bọn nó còn dám đến à! Lão tử gặp chúng lần nào đánh lần đó! Tiểu Lôi, mấy thằng ăn hại này người tiện tay cũng giải quyết được, lo gì chứ?”

Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Người lợi hại! Người là đại anh hùng! Người tự nhiên không sợ đám người này, còn hai cô này thì sao? Chẳng lẽ muốn chúng ta mỗi ngày ở nhà chờ chúng tới trả thù à?”

Lôi Hồng lập tức câm miệng.

Như Hoa nhảy dựng lên quơ tay hét lớn: “Khỉ đột, người trước tiên đền đồ đạc cho chúng ta đi!”

Lôi Hồng lập tức rụt ra sau một bước, ấp úng nói: “Ta, ta đền là được. Chỉ những mà...”

Con mắt hắn đột nhiên nháy một cái, không biết sao, yên nhiên nghĩ ra một chủ ý: “Tiểu Lôi, chỗ này dù sao... ặc, ý của ta là, dù sao cũng không ở được, chỉ bằng các người theo ta về đi, chỗ của ta còn một phòng trống, vừa hay là mọi người ở gần nhau, cũng thuận lợi người mỗi ngày dạy ta luyện cái thứ, cái gì ‘Khí’.”

Hắn trong miệng nói thuận tiện luyện võ, nhưng con mắt cứ đảo qua đảo lại liếc trên người Như Hoa.

Động tác của hắn làm Tiểu Lôi tự nhiên thấy rõ ràng, đột nhiên trong lòng giật mình.

Quỷ thần ơi, nè đừng nói với ta là tên vai u thịt bắp này chẳng lẽ đối với Như Hoa...

Tam Thanh Đạo Tôn tại thượng! Chẳng lẽ nhân châu của Nguyệt Lão mù rồi sao?

Nghĩ tới tên vai u thịt bắp này, không thích cái tướng tiểu mỹ nhân yếu điệu của Kha Nhi, chẳng lẽ đối với Như Hoa, loại sinh vật khủng long tiền sử này, lại vừa gặp đã yêu?

Nghĩ tới đây, Tiểu Lôi trên mặt đột nhiên lộ vẻ tươi cười, hắn cười phảng phất như chồn đi chúc tết gà mẹ, hì hì hà hà đi tới bên cạnh Lôi Hồng, dùng sức vỗ vai hắn, cười nói: “Tốt lắm, tốt lắm, hiếm khi thấy người đối với sư phụ ta hiếu tâm như vậy..... ta sẽ thành toàn cho người nha!”

Hắn hạ thấp giọng xuống nói: “Một ngày một ngàn đồng lệ phí. Ta lập tức dọn đồ tới nhà của người!”

Lôi Hồng sững sốt một chút, thấp giọng nói: “Cái gì?”

“Một ngày một ngàn đồng, ta mang theo Như Hoa cùng dọn qua, nếu không khỏi bàn!”

Lôi Hồng lập tức không cần suy nghĩ trả lời: “Được!”

Tiểu Lôi thò tay ra, thần nhiên nói: “Đưa đây chứ?”

“Bây giờ hả?” Lôi Hồng tròn tròn mắt

Mắt thấy Tiểu Lôi mặt không chút thay đổi, hắn cũng chỉ còn cách móc ví, lấy hết tiền giấy bên trong ra.

Tiểu Lôi hài lòng bỏ tiền vô trong người, ở phía sau Như Hoa ôm Lâm San San ngạc nhiên nói: “Các người đang làm gì đó?”

Tiểu Lôi không quay đầu lại, trả lời: “Tiền thuê phòng”

Như Hoa cùng Lâm San San thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, nhất là Như Hoa, trong lòng nhin không được đối với tên chủ nhà trẻ tuổi sinh bội phục.

Chạy tới nhà người khác ở, chẳng những không phải trả tiền phòng mà còn có thể khiến đối phương mất tiền, không có thủ đoạn nào như vậy được, thiệt là cao minh a!

Đáng tiếc là cô nàng lại hồn nhiên không biết chính mình bị Tiểu Lôi bán đứng.

41. Chương 42: Tân Gia

Sau đó có mấy người mặt đồng phục trắng từ trên xe nhảy xuống.

Ách..... Trên bộ đồng phục trắng của mấy người rõ ràng viết “Bệnh viện ABC”

Bệnh viện?

Không sai, là bệnh viện!

Lôi Hồng làm việc thật sự rất có hiệu suất, sau khi bàn xong chuyện dọn nhà, hắn chỉ đánh một cú điện thoại, rồi quay ra sau gặt đầu với Tiểu Lôi, sắc mặt tựa hồ có chút miễn cưỡng. “Được rồi, một chút nữa có người đến đón chúng ta.”

Người hắn run lên, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ đang cắn môi, sau đó giống như muốn vào phòng vệ sinh, có điều vừa đi được một bước, cả người mềm nhũn té xỉu.

Đúng vậy, Lôi Hồng đột nhiên té xỉu!

Tiểu Lôi sững sốt một chút, lập tức tỉnh ngộ ra, nhìn sắc mặt kinh dị của hai cô Lâm San San và Như Hoa, mở hai tay thở dài nói: “Ta thiếu chút nữa quên mất, tên đồ đệ này của ta, hắn bị chứng bệnh sợ máu.”

Vì vậy, vì để cấp cứu tên vai u thịt bắp mắc chứng bệnh sợ máu này, Tiểu Lôi đành phải làm ra vẻ thật tốt bụng, đánh điện thoại gọi xe cứu thương...

Ài, đương nhiên, chi phí đến chẩn bệnh của bệnh viện, Tiểu Lôi quyết định sẽ nã từ tên đồ đệ coi tiền như rác này gấp mười lần.

Lôi Hồng được đưa lên xe cứu thương, chưa quá mười phút, một chiếc xe của doanh nhân màu đen dừng ngay dưới lầu nhà Lôi Hồng. Cầm đầu nhóm người lần này, chính là tỷ tỷ của Lôi Hồng.

Sắc mặt tỷ tỷ của Lôi Hồng rất bình tĩnh, nhìn sang Tiểu Lôi, nhàn nhạt nói: “Được rồi, Lôi Hồng đã nói chuyện với ta rồi.”

Cô ta vẫy tay một cái, đám thủ hạ lần lượt lên lầu dọn đồ đạc. Lâm San San có chút lo lắng, kéo kéo tay Tiểu Lôi: “Tiểu Lôi, mấy người này...”

Tiểu Lôi cười cười: “Không sao, là tỷ tỷ của bằng hữu ta.”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng liếc mắt nhìn Lâm San San, trên mặt cười có vài phần quái dị: “Tiểu Lôi, đây là bạn của người à? Cô gái này rất đẹp a”

Nàng mặc dù đang mỉm cười, nhưng trong ánh mắt phảng phất ám tàng vài phần cảnh cáo. Tiểu Lôi nhìn thấy, cũng không lộ vẻ gì, thản nhiên nói: “Bằng hữu của ta, hiện tại là khách trọ nhà ta. Tên xuẩn ngu đệ đệ của cô thiếu chút là kéo sập nhà ta, hiện tại khiến cho cả nhà không có chỗ ở, cô không thể không quan sao?”

Lâm San San trốn ngay sau Tiểu Lôi, cũng không ngừng đánh giá tỷ tỷ của Lôi Hồng, mục quang trong mắt làm cho người ta có chút suy nghĩ không thấu. Cũng không biết trong đầu đang nghĩ gì.

Mắt thấy thủ hạ của tỷ tỷ Lôi Hồng đi lên lầu, Lâm San San liền đột nhiên cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Tiểu Lôi, ta thấy chúng ta hay là không dọn nhà nha, phiền toái quá... đồ bị hư thì có thể mua mới lại, cánh cửa thì có thể sửa, hơn nữa...”

Tiểu Lôi cong môi ra: “Cần gì chứ, đã có người nguyện ý....”

Hắn tựa hồ còn muốn nói gì nữa, nhưng liếc thấy ánh mắt của Lâm San San, không khỏi sửng sờ. Chỉ thấy Lâm San San mục quang tựa hồ buồn bã, mang theo vài phần u oán và lo lắng, chỉ muốn nghỉ ngơi. Tựa hồ có chút gì làm cho người ta mềm nhũn trong lòng thiết có cảm giác không nỡ cưỡng cầu.

Cùng lúc đó, từ hành lang trên lầu truyền xuống một tiếng kêu to: “Cẩn thận một chút! Đó chính là bảo bối của bốn cô nương!”

Chỉ thấy Như Hoa xắn tay áo lên, lớn tiếng đi qua đi lại chỉ huy đám người đang dọn đồ xuống lầu. Về mặt hưng phấn, tựa hồ có vài phần vui vẻ phần khởi.

Như bị kim chích, tỷ tỷ của Lôi Hồng ở bên cạnh nói một câu: “Các người không cần mang theo gì hết, đã an bày chỗ cho các người rồi, cái gì cũng có, mang theo một ít y phục tùy thân với những đồ quan trọng thôi.”

Nàng thấy hai tên tráng hán đang hợp lực khiêng một cái thùng carton vừa cũ vừa nát đi tới, mắt thấy hai đại hán có chút cật lực, mang cái thùng bỏ lên xe. Nhưng Như Hoa đứng cạnh đó, dung mạo cũng có vẻ cổ quái, bộ dáng vô cùng cẩn thận, tựa hồ cực kỳ coi trọng món đồ này.

Về mặt đó, cùng với sự cẩn thận thái quá, còn không phải là có chút quý quý quái quái

Lôi Hồng tỷ tỷ có chút cau mày: “Mấy cái thùng to nhỏ này là cái gì đây? Không xài tới thì không cần mang theo”

Như Hoa lập tức đi tới ôm lấy cái thùng, cuống quýt kêu lên: “Không được đâu, không được đâu, đồ này có chỗ dùng đến mà!”

Tiểu Lôi cũng không nhịn được, thấp giọng hỏi Lâm San San: “Trong thùng là cái gì vậy?”

Lâm San San rõ ràng là biết, nhưng không biết nói thế nào, sắc mặt cô nàng đột nhiên hiện lên một tia ngưng ngưng, ấp úng, điệu bộ như có chút nói không nên lời.

Ngoại trừ cái thùng ra, Như Hoa đối với mọi thứ khác không hề quan tâm, chỉ là tranh thủ lên xe trước, ôm chặt lấy cái thùng, điệu bộ có vẻ hài lòng.

Lâm San San thấy chuyện đã rồi không cách nào thay đổi được, cũng chỉ đành chấp nhận, chỉ liếc mắt nhìn sâu Tiểu Lôi, thâm lặng thở dài.

Đợi khi hết thấy đều như chuẩn bị thỏa đáng, xe đang tính chạy, Tiểu Lôi liền chột phảng phất nhớ tới cái gì đó, kêu một tiếng: “Chờ một chút!”

Hắn phóng nhanh lên lầu, chỉ chớp lát là quay ra, trong tay đã cầm món đồ gì đó. Món đó không lớn lắm, được bọc kỹ lại bằng giấy báo cầm trong tay, lúc này hắn mới mỉm cười, leo lên xe.

Xe thương vụ bắt đầu chạy, Tiểu Lôi ngồi ở cuối xe, ngồi kế bên Lâm San San, nàng nhìn không được hỏi: “Anh mang đồ gì theo vậy?”

Tiểu Lôi mỉm cười, cũng không nói lời nào, nhẹ nhàng nhấc tờ báo lên một chút, Lâm San San nhìn thoáng qua, lập tức mặt ửng hồng, không nhịn được cúi đầu, ánh mắt nhìn Tiểu Lôi trở nên ôn nhu vô hạn, đôi mắt trong veo tựa như lông lánh nước.

Dưới tờ báo đó, chính là một cái bàn chải đánh răng.

Dưới ánh mắt của Lâm San San, Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy chưa bao giờ bị khấn trương như vậy, hắn chỉ cảm thấy trong tim thoáng như có gì đó khẽ rung động, nhịn không được liền cười khỏa lấp, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Như Hoa ngồi ở đằng sau: “Trong rương rốt cuộc là bảo bối gì vậy?”

Như Hoa cười thần bí, trên mặt càng có vẻ quý quý quái quái, lúc này mới chịu mở một bên rương ra, lộ một chút nhanh như chớp, sau đó khép lại.

Tiểu Lôi trừng lớn con mắt nhìn chăm chăm Như Hoa, há họng, lúc lâu mới thở ra được, nhin không nổi nói: “Này... cái này...”

Như Hoa cười đắc ý: “Cái này là ta tìm thấy trong thời gian ở trong nhà người! Xem ra trước kia người giấu đồ này kỹ lắm a!”

Vừa rồi cái rương chỉ mở có một chút, bên trong lộ cái đồ gì hoa hòe xanh xanh đỏ đỏ, tuy chỉ liếc mắt nhìn thoáng chút xiu, Tiểu Lôi đã nhận ra là cái gì!

Đây đều là tuyệt bản lưu trữ của mình a!

Không sai!

Đây chính là siêu cấp tuyệt bản số lượng rất ít trong truyền thuyết, bản đẹp không bị làm mờ, tuyệt đối kích thích đến xit máu mũi, là đồ trang bị tất yếu của mọi tên sắc lang! Đĩa DVD siêu cấp tinh phẩm +18 Uncensored!

“Người... người lại giữ cái thứ này làm chi?” Tiểu Lôi lắp bắp nói.

Như Hoa đảo mắt khinh khỉnh: “Thì sao? Cái thứ này, đám nam nhân các người coi được, nữ nhân chúng ta không coi được sao!”

Tiểu Lôi á khẩu không trả lời được, lại nghe thấy Như Hoa tiếp tục nói: “Hừ, bọn người nhìn thì nhìn gái, ta xem ah... đương nhiên là xem đồ bên trong của mấy tên đồ con đẹp trai ... ha ha ...!”

Nét mặt tươi cười này không phải là quỷ quỷ quái quái, mà quả thực chính là tục tĩu!

Tiểu Lôi đột nhiên lại vẻ mặt quái dị vừa rồi của Lâm San San, nguyên lai là cô nàng đã biết trước.

Ài... Chỉ là không biết cô nàng có xem qua chưa a...!

Nghĩ tới đây, hắn quay qua nhìn lên mặt Lâm San San, lại phát hiện khuôn mặt của Lâm San San đỏ lên cơ hồ như muốn xuất huyết ra ngoài mặt, lệ làng ôm đầu quay chỗ khác, không dám tiếp xúc với ánh mắt của Tiểu Lôi.

Chiếc xe mới đi ra tới ngoài đường, nhà của Tiểu Lôi vốn đối diện một con hẻm, một thiếu nữ từ trong hẻm đi ra.

Đầu cô gái này có mái tóc dài đen tuyền, từ góc tối trong hẻm đi ra ngoài sáng, vóc người mảnh khảnh, trên người khoác một cái áo thun đơn giản và quần jean. Cô ta tựa như si ngốc nhìn chiếc xe hơi đằng xa, đột nhiên quay đầu nhìn con hẻm cười cười: “Hắn bỏ đi rồi, chúng ta có nên theo hắn không?”

Con hẻm không hề có người, trên mặt đất chỉ có hai con chuột nhỏ, kêu chít chít rất đáng thương.

“A, bọn người cũng hy vọng đi theo hắn hả?” Cô gái nhớn miệng cười, khuôn mặt mỹ lệ phẳng phất như hoa xuân nở rộ.

Chiếc xe hơi đột nhiên rẽ sang một tuyến đường, trực tiếp hướng về vùng ngoại ô phía nam đô thành

Dưới chân núi phía nam ngoại thành, con đường trở nên quanh co.

Tiểu Lôi biết địa phương này, hồi hắn còn đi học đã từng theo trường tham quan qua đây. Nơi này vừa là nơi phong cảnh trữ danh phía Nam ngoại ô, chân núi phía Nam lại chính là địa điểm tập trung các biệt thự của những người có tiền.

Địa phương này, sơn minh thủy tú, là nơi tốt cho các phú hào thiết lập trang viên tư gia.

Quả nhiên, xe hơi đi tới phía chân núi, chỉ thấy trước mắt một địa phương từ từ lộ ra, bên ngoài ẩm áp, chung quanh dậy hương hoa cùng tiếng chim hót. Không khí không có mùi phế khí của thành thị. Đại môn trước mặt hoàn toàn theo phong cách kiến trúc Gordon, lập tức xe hơi bắt đầu đi vào, bên trong rõ ràng là một khu trang viên đã được chuyên tâm bảo quản tỉ mỉ.

Bãi cỏ nhìn là biết có người làm vườn chăm sóc tỉ mỉ, mùi thơm hoa nhài bay tới, Tiểu Lôi nhin không được cười nói: “Chỗ này quả nhiên không tệ”

Lâm San San liền nhíu mày nói: "Chúng ta tới ở chỗ này hả? Nơi này cách xa nội thành như vậy, mỗi ngày đi rất bất tiện."

Tỷ tỷ của Lôi Hồng ngồi một mình phía trên vẫn không nói chuyện, đột nhiên quay đầu cười: "Trong trang viên có một cái xe không xài, cũng có một tài xế kiêm làm vườn, mỗi ngày hắn lái xe đến nội thành mua đồ. Cho nên không có vấn đề gì. Hơn nữa, Lôi Hồng cũng sẽ tới đây. Mỗi ngày hắn cũng tự lái xe."

Trước hồ phun nước có một pho tượng tiểu thiên sứ theo phong cách Âu Châu, mọi người xuống xe, trước mặt là một biệt thự nhỏ rộng khoảng mấy trăm mét vuông, tuy hơi nhỏ nhưng thập phần tinh xảo.

Như Hoa vẽ mặt kích động cười to nói: "Tốt tốt, tốt! Chỗ này khá lắm! Ha ha! Ta muốn lấy phòng ở trên cùng!!"

Lâm San San chỉ đứng sát cạnh Tiểu Lôi, tinh tế đánh giá hoàn cảnh chung quanh, đang ở nơi thị khu đông đúc lại đối qua khu trang viên có cây xanh bao bọc, mặt nàng cũng nhin không được lộ ra vài phần hoan hỉ.

Như Hoa kéo Lâm San San chạy tuột vào bên trong, căn bản không cho Lâm San San giẫy dụa.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng bỏ hai tay sau lưng, nhìn Tiểu Lôi mỉm cười nói: "Thế nào? Đã vừa lòng chưa? Sau khi nghe cú điện thoại của Lôi Hồng, ta huy động hai mươi người tới đây quét dọn qua một lần, chắc cũng làm người hài lòng."

Tiểu Lôi trong lòng nghi hoặc: "Lôi đại tỷ, cô nói vậy, ta ngược lại có chút bất an đó. Hắc hắc... cô là loại người, sẽ không làm chuyện gì mà không có lợi? Mục đích của cô rốt cuộc là gì?"

Tỷ tỷ của Lôi Hồng cười cười, đột nhiên hạ thấp giọng nói: "Hy vọng các người ở chỗ này được vui vẻ, hơn nữa, ngày mai sẽ có một khách nhân tới nơi này. Người phải nắm lấy cơ hội tốt này a!"

"Khách nhân?" Tiểu Lôi lập tức tỉnh ngộ ra: "Cô sẽ không kéo Điền Kha Nhi cùng tới chứ hả?"

Tỷ tỷ của Lôi Hồng thở dài: "Người nói gì?"

42. Chương 43: Thâu Nội Y Đích Tặc

Nhìn qua tinh thần của hắn có vẻ tốt hơn, có điều sắc mặt hơi xấu hổ và giận dữ, hiển nhiên đối với chứng sợ máu của mình cực kỳ tự ti. Tiểu Lôi nhin không được tốt bụng vỗ vỗ hắn bả vai an ủi.

Lập tức thấp giọng kề sát tai hắn nói: "Ai, nhìn người như vậy, mai mốt phải làm sao đây a"

Lôi Hồng trừng mắt, thần tình ngỡ ngàng. Tiểu Lôi lắc đầu, xem ra tên xuẩn ngu này còn chưa hiểu a.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng vừa rời đi lúc chiều, lúc này, trong nhà chỉ còn lại Tiểu Lôi và Lôi Hồng, mà Như Hoa lại kéo Lâm San San đi dạo bên ngoài trang viên - nói theo cách của cô nàng, cái này gọi là trinh sát địa hình.

A! Trên cơ bản theo quan điểm của Tiểu Lôi, nên nói là: "Mẫu bạo long dò xét địa bàn của mình....."

Đang trong lúc nói chuyện, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hai nữ hài riu rít chạy đến, Như Hoa đổ ập xuống chiếc ghế trường kỷ, thở dài nói: "Chỗ này tốn rất nhiều tiền, xung quanh sợ rộng đến hơn trăm mẫu ! Trời ơi, người có tiền thật là con mẹ nó xa xỉ !!"

Lâm San San nghe Như Hoa nói chuyện thô lỗ như vậy, nhin không được cau mày.

Như Hoa lúc này mới nhượng mắt nhìn Lôi Hồng, cười lạnh: "A, đại tinh tinh đã đến sao? Cẩn thận một chút nha, đồ vật trong nhà có rất nhiều thứ màu đỏ đó."

Lôi Hồng khuôn mặt lập tức biến thành màu tím.

Tiểu Lôi thở dài, kéo tay Lôi Hồng, cười nói: "Đi, ra ngoài xem."

Hai người ra tới bên ngoài, hít thở không khí trong lành, Tiểu Lôi thấy trong lòng thoải mái, nhin không được thở dài nói: “Địa phương này tốt quá, lúc trước tại Nga Mi sơn không khí rất tốt, trở lại thành thị, lại ngày ngày phải đối mặt với ống khói.”

Lôi Hồng đi đằng sau, vẻ mặt rất buồn bực, nhin không được thở dài, đi được ba bước lại quay đầu lại quay mặt nhìn lại biệt thự phía sau.

“Xuẩn ngừ a.” Tiểu Lôi cười hi hi: “Người trong lòng nghĩ cái gì, chẳng lẽ ta không biết sao? Như vậy đi, ta đã nhận người làm đồ đệ, tóm lại là không thể nhìn đồ đệ có tâm sự cũng mặc kệ ài”

Lôi Hồng lập tức cảnh giác nói: “Người lại muốn thu bao nhiêu tiền?”

“Hả?” Tiểu Lôi cười nói: “Người lần này sao lại phản ứng nhanh như vậy? Cũng không nhiều lắm đâu, ta cho người chạm được móng vuốt của Như Hoa..... a, sai rồi, là bàn tay nhỏ bé của Như Hoa cô nương, người cho ta một vạn. Ta cho người có thể ôm Như Hoa, người cho ta năm vạn ! A nếu ta cho người có thể hôn môi Như Hoa, người cho ta mười vạn nếu ta cho người có thể cùng nàng OO XX..... không thể ít hơn một trăm vạn! Như thế nào?”

Lôi Hồng song quyền nắm chặt, nghiến răng nói: “Được! Thỏa thuận!!”

Tiểu Lôi lập tức cười to, kéo Lôi Hồng: “Theo ta lại đây !”

Hai người đi tới phía sau biệt thự, sau đó Tiểu Lôi nhẹ nhàng nhảy lên, cơ thể phảng phất thoát ly khỏi lực hút của trái đất ! Từ tại chỗ nhảy lên vài thước, người bay tới trên sân thượng!

“Xuẩn ngừ, chụp lấy!”

Chỉ thấy Tiểu Lôi tiện tay đem một cái gì đó hơi vuông vuông, màu sắc sặc sỡ quăng xuống.

Lôi Hồng cầm trên tay, vừa định thần, lại phát hiện đó là

Là một cái nội khổ phụ nữ có số đo lớn nhất ! Bên trên còn thêu hình một trái dâu tây

Lôi Hồng đứng đờ người tại chỗ, đôi tay run lẩy bẩy, con người cơ hồ rớt ra ngoài.

Tiểu Lôi nhảy xuống, đứng trước mặt Lôi Hồng, đột nhiên hoảng sợ nói: “Á? Người xem phía sau là ai?”

Lôi Hồng vừa quay đầu lại, Tiểu Lôi đột nhiên xuất chỉ như gió, điểm nhanh trên người Lôi Hồng vài cái, Lôi Hồng hự một tiếng, cơ thể nhũn ra ngồi trên mặt đất, cả giận nói: “Người muốn làm gì đây?”

Hắn chỉ cảm thấy khí lực trên người toàn bộ biến mất, cơ thể yếu ớt giống như bị trói chặt, một cọng lông cũng không di chuyển được.

Tiểu Lôi thở dài: “Hảo đồ đệ a, sư phụ làm chuyện này là cho người như ý mà thôi.”

Nói xong, Tiểu Lôi hít thật sâu, sau đó dùng khí lực toàn thân bóp họng kêu lên: “Có trộm ! Có trộm lấy nội y!!!!”

Lôi Hồng lập tức kinh hoảng nói: “Người người người người người”

Tiểu Lôi kêu một hơi, phía trước đã truyền đến tiếng hét của Như Hoa: “Ai trộm nội y của lão nương!!”

Tiểu Lôi hi hi cười, hạ thấp giọng nói: “Hảo đồ đệ, cơ hội đã đến!” Nói xong, người hắn chớp lên rồi biến mất.

Đáng thương Lôi Hồng ngồi trên mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ, trong tay đang cầm chiếc nội y cỡ lớn, mắt thấy Như Hoa phảng phất như một con bá vương long bị chọc giận chạy tới, liếc mắt thấy Lôi Hồng ngồi trên mặt đất, mà khi ánh mắt nàng dừng ở trên tay Lôi Hồng

Xông lên!

Như Hoa không cần thanh minh, nhảy tới chụp cổ Lôi Hồng, năm ngón tay xò ra, một bạt tai vung tới.

Bốp! Một tiếng vừa to vừa rõ, lập tức quyền cước của mẫu bạo long tung ra loạn đả.

Đáng thương Lôi Hồng liên tục kêu đau, nhưng cơ thể mất hết khí lực, chỉ có thể ôm đầu kêu to: “Không phải ta! Không phải ta! Không phải ta!”

Như Hoa đánh Lôi Hồng một hồi, sau đó mới đoạt lại nội khổ của mình, mắng to: “Vương bát dẫn! Không biết lão nương là ai sao! Đồ của ta mà ngươi cũng dám trộm! Món hàng CK cao cấp này, lão nương để dành đến một tháng mới mua được!”

Lôi Hồng mặt mũi bầm dập, nói như khóc: “Không phải ta, là”

Tiểu Lôi rút cuộc lộ mặt ra, hấn từ phía sau nhà chạy tới, thở hổn hển, hét lớn: “Trộm ở đâu? Trộm ở đâu? Vừa rồi ai kêu?”

Lôi Hồng trợn mắt há hốc mồm, không biết phải nói như thế nào. Tiểu Lôi bắt đắc dĩ, chỉ có thể kêu lên: “Ta thấy có một hắc y nam nhân nhảy qua bên kia tường! Có phải là trộm không?”

Lôi Hồng rút cuộc cũng mở miệng, gật đầu liên tục, kêu lên: “Phải phải! Ta vừa thấy có người trộm cái gì đó nên mới kêu lên! Vừa rồi là ta kêu!! Tên trộm đó bị ta thấy, trong lúc vội vàng đã quăng lại cái gì đó, rồi chạy mất.”

Như Hoa hồ nghi nói: “Thật sự không phải người?”

Tiểu Lôi lập tức giành nói: “Chắc chắn không phải hấn đâu, Lôi Hồng là người trung thực như vậy, với lại sân thượng trên lầu hai, hấn người to như vậy trèo lên không nổi đâu.”

Như Hoa chớp mắt nhìn Lôi Hồng trong chốc lát, lúc này mới lạnh lùng nói: “Chuyện đó, cảm ơn người bất quá” Nàng hung tợn nói: “Nội khổ của lão nương bị người xem qua, người sau này dám nói ra ngoài thì chết chắc rồi đó!”

Nói xong, lại đá Lôi Hồng một cước, lúc này mới nghênh ngang mà đi.

Tiểu Lôi cười hì hì, đi đến bên cạnh Lôi Hồng, vỗ vai hấn: “Thế nào? Đồ đệ? Đưa tiền đây!”

Lôi Hồng tức giận đến trán nổi gân xanh, gào thét nói: “Con mẹ nhà ngươi! Đưa tiền gì! Ngươi vì cái gì mà hại ta!”

Tiểu Lôi dang hai tay ra, vẻ mặt vô tội: “Ngươi xem, ngươi nói muốn chạm tay Như Hoa cô nương mà, vừa rồi nàng đánh ngươi nhiều như vậy, chẳng lẽ không phải dùng tay sao?”

Hấn lại sờ cằm, vừa trầm tư, vừa lẩm bẩm nói: “A, đúng rồi, nàng còn đá ngươi một cước, cước này, ngay cả chân của Như Hoa cô nương ngươi cũng chạm qua, không phải là có lời rồi sao?”

Nói xong, hấn tự tay lấy ví trong túi áo của Lôi Hồng ra, lấy ra vài tờ giấy bạc, cười nói: “Tốt rồi, hai tờ xanh nhé! Hảo đồ đệ, sư phụ nhất định giúp ngươi đến cùng!”

Sau đó hôn lên tờ giấy bạc, ngậm nga một khúc nhạc rồi bỏ đi.

Lôi Hồng thần tình ngỡ ngàng, cũng không biết trong lòng nên tức giận hay cao hứng, nhưng nhớ tới vừa rồi lúc Như Hoa đánh đập mình, “cánh tay nhỏ bé” của đối phương quả thật là đã đụng vào mình vài cái, không nhận được cao hứng, trong lúc nhất thời, lại có thể ngậy ngốc ngồi thừ ra nơi đó.

Buổi tối, người làm vườn trong trang viên, rút cuộc lái xe đến từ nội thành.

Người làm vườn này họ Phương, là nhân viên trực tại biệt thự, ngày thường phụ trách chăm sóc sân nghiệp nơi này, nhìn qua chừng khoảng bốn mươi tuổi, bộ dạng trung hậu, hấn lái một chiếc xe pickup nhỏ chạy vào trong trang viên, vừa trông thấy bọn Tiểu Lôi, liền cung kính chào hỏi Lôi Hồng, lập tức đem các thứ đồ ăn mua được tới phòng bếp.

Lôi Hồng đối với bác Phương này thật ra rất tôn kính, không hề có dáng điệu thiếu gia, lập tức nói cho bọn Tiểu Lôi biết, bác Phương ở chỗ này đã vài chục năm, Lôi Hồng từ nhỏ tới nơi này chơi đùa, chính là do bác Phương trông nom hấn.

Nhưng cũng không biết vì cái gì, Tiểu Lôi vừa thấy bác Phương tướng mạo trung hậu như vậy, lại tựa hồ trong lòng có chút cảm giác quái dị.

Hắn đột nhiên nói: “Lôi Hồng, trang viên này, sao không nuôi chó?”

“Chó?”

“Phải a.” Tiểu Lôi nhú mày nói: “Một đại trang viên như vậy, chỉ có một mình bác Phương ở sao? Hắn một mình làm sao quản được? Những người làm trong các trang viên ngoại ô như vậy, đều nuôi một hai con chó giữ nhà, ngày thường cũng có con vật để làm bạn a.”

Lôi Hồng ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “Không có. Nơi này không có chó.”

Hắn đột nhiên lại nhớ ra cái gì, nói: “Nhưng thật ra lúc ta còn nhỏ, có nuôi một con chó chăn cừu Scotland thuần chủng. Mùa hè năm đó lúc ta tới nơi này nghỉ hè, kết quả là con chó của ta chạy mất. Ta mang theo người tìm khắp chung quanh suốt một ngày cũng không tìm ra, sau lại nghĩ, đại khái là bị người đánh cắp, cũng có thể là chạy lạc trên núi. Dù sao nơi này ngày thường chỉ có một mình bác Phương, chung quanh cũng không có dân cư, có lẽ là đã đi lạc.”

Như Hoa nghe đến đó, đột nhiên nói: “Không có người ở? Vậy sao lại có trộm?”

Nàng thần tình hồ nghi, Lôi Hồng lập tức né tránh ánh mắt không dám nhìn nàng.

Tiểu Lôi lại không đùa giỡn với bọn họ, trong mắt hắn ánh hiện lên một tia tinh quang, mỉm cười, nói: “Có ý tứ a có ý tứ.”

Hắn đứng lên, đi tới bên cửa sổ, mở ra, chỉ ra bên ngoài nói: “Các người hôm nay đi dạo ở chỗ này cả buổi chiều, có phát hiện được gì không?”

“Cái gì” ba người đều ngơ ngàng.

Tiểu Lôi xoay người lại, chậm rãi nói: “Bây giờ là mùa xuân! Mùa xuân là mùa động vật phát tình, nơi này là vùng núi, ngày thường cũng không có người ở, cây cối bụi cỏ cũng phải có vài con thỏ hoang a, rần rết các loại gì đó chứ? Nhưng các người chẳng lẽ không có phát giác, có chút kỳ quái trong sự an tĩnh ở nơi này?”

Hắn lại chỉ vào bên ngoài này rừng cây, lạnh lùng nói: “Ta nhìn qua trên cây này, ngay cả một tổ chim cũng không có !”

Tiểu Lôi từ lấy ra trong người thứ gì đó giống như một cái la bàn nhỏ, sắc mặt nghiêm túc, đi tới giữa phòng, mặt hướng nam, lưng hướng bắc, một tay kéo la bàn một tay chậm rãi bấm đốt tính toán tỉ mỉ, trong miệng niệm vài chữ: “Cần khôn, quy muội, vô vọng”

Hắn đột nhiên đi về bên trái hai bước, lại chuyển sang bên phải ba bước, sắc mặt càng ngày càng bất thường, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, rốt cuộc thu hồi la bàn.

Lập tức, Tiểu Lôi lại từ trong người lấy ra một chuỗi lục lạc kim loại, lắc trên tay kêu đình đình, hắc hắc cười nói: “Tốt rồi, đêm nay, ta dẫn các người đi xem kịch hay!”

Hắn nhảy lên, đem lục lạc nhẹ nhàng treo trên trần nhà, sau đó đứng trước mặt ba người, nghiêm mặt nói: “Đêm nay tất cả mọi người đừng ngủ, tập trung ở đại sảnh này! Hết thấy nghe ta phân phó, ai cũng không được rời đi!”

43. Chương 44: Thân Nội Y Đích

Trong những người này chỉ có Lôi Hồng thật sự thấy qua bản sự của Tiểu Lôi, hắn nhìn không được muốn hỏi, nhưng thấy ánh mắt cảnh cáo của Tiểu Lôi, rốt cuộc ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Suốt buổi chiều, dưới sự chỉ đạo của Tiểu Lôi, ba người Lâm San San, Như Hoa, Lôi Hồng, đem các thứ chăn mền trong phòng ra đại sảnh. Như Hoa mặc dù trong lòng có chút bất bình, nhưng vì Lâm San San đối với Tiểu Lôi cực kỳ vâng lời, nàng cũng đành phải ngậm miệng lại không nói. Tiểu Lôi một mình bận rộn tại chiếc bàn ở đại sảnh. Các thứ đồ làm phép, hắn âm thầm giấu trong túi Cần khôn, lúc này lại lấy ra.

Ba người kia lấy làm kỳ quái, sao không hề thấy Tiểu Lô mang theo thứ gì, bây giờ cũng không biết hẳn từ đâu lấy ra rất nhiều thứ lộn xộn.

Tiểu Lô cẩn thận vẽ ba tấm linh phù, thở dài, trong lòng thầm nghĩ: "Thật vất vả mới từ chỗ Tiêu Dao tử vớt được cực phẩm chu sa a, họa ra vài tấm linh phù hạ cấp, thật là đại thiệt thòi. Phải tìm biện pháp gì đó bù đắp chỗ tổn thất này mới được.

Nghĩ vậy, ánh mắt nhìn không được liền hướng về Lô Hồng đang dọn dẹp thứ gì đó ở đại sảnh, Lô Hồng nhất thời cảm thấy trong lòng phát lạnh, cơ thể to lớn lại có thể trở nên cực kỳ nhanh nhẹn, vội vàng chạy lên lầu, không dám để Tiểu Lô nhìn thấy.

Tiểu Lô lại đem ra một tấm ngọc bài trơn bóng, đó là vật thắng cược từ trong tay Khinh Linh Tử lão quái vật tại Nga Mi sơn.

Kể ra, Khinh Linh Tử cái lão gia hỏa đó tính tình thật sự rất rất nhàm chán !

Có một hôm. Lão kéo Tiểu Lô đi đếm trên một thân cây có bao nhiêu nhánh cây, hai người đánh cược kết quả là chẵn hay lẻ, cuối cùng hai người đếm đến ba ngày ba đêm mới xong. Do Tiểu Lô vụng trộm dấu đi một cây nhánh cây, mới từ Khinh Linh Tử, lấy được tấm ngọc bài này.

Nghe nói này ngọc bài có công hiệu tránh tà ma, các loại tà ác cô hồn dã quỷ cấp thấp, yêu ma quỷ quái, đến gần không được, dùng để phòng thân là rất tốt.

Hắn mân mê trong tay, nghĩ ngợi, rồi lặng lẽ quay sang Lâm San San, trịnh trọng đem ngọc bài đặt vào tay nàng, hạ giọng nói: "Cô giữ cái này bên mình, đến tối thì đeo vào, tuyệt đối không được tháo xuống."

Lâm San San mặc dù không biết Tiểu Lô vì cái gì đột nhiên tặng cho mình thứ gì đó, nhưng thấy vẻ mặt trịnh trọng của hắn. Trong lòng càng thêm vui sướng, lập tức cất đi, ánh mắt nhìn Tiểu Lô nhìn không được liền lộ ra vài phần si mê. Tiểu Lô âm thầm thở dài, trong lòng cũng có chút tư vị phức tạp, chỉ là nhất thời cũng không rõ.

Đợi đến lúc trời tối, mấy người mới dọn xong xuôi. Như Hoa nhìn khắp đại sảnh, kêu lên: "Tiểu Lô, người rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì đây?"

Chỉ thấy trong đại sảnh, trên cánh cửa, cửa sổ, đều bị dán một tấm linh phù, trên linh phù đều dùng hồng sắc chu sa vẽ ra mấy chữ nguệch ngoạc, Tiểu Lô trên vành tai còn dắt theo một cây bút chu sa, trong tay cầm thanh kiếm gỗ đào, đem cái bàn trước mặt làm thành một pháp đài tạm thời.

Chỉ thấy Tiểu Lô đơn thủ cầm kiếm gỗ đào, tay kia cầm một linh phù đạo gia, trong miệng niệm niệm vài câu, đột nhiên cổ tay run lên. Vài tiếng xọat xọat vang lên, linh phù đột nhiên bị thiêu cháy, trong tay hắn phụt ra một ngọn lửa rồi hóa thành một đạo sương khói màu xanh bay lên.

Tiểu Lô lập tức ngưng thần nhìn đám sương khói đó, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc.

Chỉ thấy kia đám sương khói ngưng tụ không tiêu tan, bay lên trần của đại sảnh, nó dần dần ngưng tụ tới chiếc đèn treo trên trần, rồi mới chậm rãi tắt mất.

Trong mắt Tiểu Lô hiện lên tinh quang, lập tức chỉ vào chiếc đèn treo, quát: "Lô Hồng, lên đem cái đó đèn đó xuống ! Xem bên trong có gì !"

Lô Hồng lập tức lấy cái ghế đứng lên, dùng sức kéo chiếc đèn thủy tinh, nhìn vào, kêu lên: "A? Trong này có một cái phong linh !"

Tiểu Lô gật gù: "Phải rồi ! Quả nhiên là cái này."

Hắn đi tới, nhận lấy đèn treo trong tay Lô Hồng, từ đèn treo lấy ra một chuỗi phong linh nhỏ, chuỗi phong linh đó cũng không biết treo bao lâu, bên trên đầy bụi bặm. Nhìn kỹ, chỉ thấy trên phong linh cũng được dùng thứ gì đó vẽ vài ký hiệu.

"Đây là cái gì?" Người thứ nhất hỏi chính là Như Hoa, nàng tính tình nôn nóng, nhìn không được liền nói: "Người hôm nay rốt cuộc đem cái quỷ gì ra diễn?"

Tiểu Lô cười hắc hắc: "Quỷ đem diễn sao? Xem ra xác thực là 'Quỷ' diễn kịch."

Hắn tiện tay đem phong linh quăng vào thùng rác, phủ bụi trên tay, cười nói: “Các người từng nghe nói qua trong nhà treo phong linh là ý tứ gì không?”

Lâm San San ngẫm nghĩ, nói: “Lúc ta còn nhỏ, trưởng bối đã qua đời, đã thấy người lớn treo ở nhà một phong linh, nói là có thể chiêu thỉnh âm linh”

Tiểu Lôi gật đầu, nói: “Không sai, một ít pháp thuật huyền môn sơ đẳng, cũng được lưu truyền trong những người bình thường. Dân gian cũng lưu truyền có phong linh treo trong nhà có thể chiêu thỉnh thần linh hoặc là âm linh tiến đến..... nhưng kiến giải này đại đa số đều là lầm lẫn.”

Hắn đi tới trước mặt mọi người, mỉm cười, nói: “Theo ta biết, trong pháp thuật đạo gia, quả thật là có dùng một loại pháp khí gọi là ‘Kim Cương Linh’, chuyên môn chiêu thỉnh thần linh trợ giúp. Nhưng điều kiện để sử dụng loại ‘Kim Cương Linh’ này, người sử dụng phải có pháp lực nhất định mới được, người thường lại không dùng được.” Hắn chỉ vào cái lục lạc trên trần mình đã treo buổi chiều, cười nói: “Đó là ta treo lúc chiều, là ‘Kim Cương Linh’ chân chính.”

Hắn tiếp tục cười nói: “Nhưng treo loại kim cương linh này cũng phải chú ý. Tối trọng yếu, nơi treo tuyệt đối không thể sai ! Chúng ta xem phong thủy một căn nhà, muốn tính toán ‘Cát Vị’ và ‘Hung Vị’ trong nhà. Tỷ như ta treo cái lục lạc này, tính toán ‘Cát Vị’ nhà này, tại chỗ đó treo lục lạc, có thể tăng lên chánh khí tài khí trong nhà, khiến cho nhân khí trong nhà tăng lên, khí vượng nhân vượng. Nhưng nếu treo tới ‘Hung Vị’.....”

Hắn chỉ cái đèn vừa rồi bị Lôi Hồng lấy xuống, cười lạnh nói: “Cái gọi là ‘Hung Vị’, nhất định là ‘Lục Sát Vị’, chính là trong phòng âm khí tối thịnh, vị trí hung hiểm nhất ! Tại vị trí này treo ‘Kim Cương Linh’, nếu là một người thường không có pháp thuật treo lên còn đỡ, nhiều nhất cũng là buổi tối sẽ hấp dẫn một ít cô hồn dã quỷ lảng vảng mà thôi, sau một thời gian dài sẽ tản đi nhưng nếu, là một người có pháp lực treo kim cương linh tại vị trí này hắc hắc”

“Chuyện đó sẽ thế nào?” Như Hoa tròn mắt.

Tiểu Lôi ngưng cười, nghiêm mặt nói: “Cũng phải xem kẻ treo lục lạc pháp lực như thế nào, nếu chỉ là pháp lực bình thường, cũng bất quá là gọi đến vài ác quỷ, hoặc là gọi đến vài yêu quái chuyên môn hấp thực âm khí... nếu nếu là pháp lực hơn người, hắc hắc, vậy người ở trong nhà, sẽ nảy sinh vận rủi bất ngờ, sinh vật trăm thuốc chung quanh sẽ không sinh sản, cây cỏ không mọc ! Còn có chủ nhân, sợ rằng đều sẽ đoạn tuyệt đường con cái ! Còn sẽ có ác quỷ yêu vương ngàn năm bị hấp dẫn tới, đến lúc đó, người và gà chó trong nhà cũng không còn ! Người lạ không tới gần được !”

Mọi người nghe hắn nói khủng bố như vậy, đều biến sắc.

Tiểu Lôi thở dài: “Ta hôm nay vừa tiến đến liền cảm thấy trang viên này có chút cổ quái, nhưng rốt cuộc cổ quái tại địa phương nào, ta lại không rõ. Mặc dù ta học một ít pháp thuật, nhưng dù sao chưa có kinh nghiệm a, thiếu chút nữa đã bị đánh lừa ! Hừ hừ !”

Hắn đẩy ra cửa sổ, chỉ vào bãi cỏ bên ngoài biệt thự, lạnh lùng nói: “Các người xem ! Bãi cỏ chung quanh đều là mới trồng ! Đây là mới nhổ lên, đây là cỏ mới ! Ngay cả đất cũng rất xốp, nhất định vừa mới dời đi không lâu ! Lôi Hồng, ta hỏi người, trong nhà của người cũng có bãi cỏ, bao lâu chính sửa một lần?”

“A, một năm cũng chỉ một lần thôi.”

“Đúng rồi.” Tiểu Lôi cười nói: “Ta cũng nghe nói, cho dù là chính sửa bãi cỏ, cũng hơn phân nửa là vào mùa thu, mùa đông, người có tiền mới có thể lấy tiền đem bãi cỏ chung quanh trang viên làm mới, bởi vì vào lúc thu đông cỏ cây khô héo, nhìn qua không đẹp. Nhưng bây giờ ngày xuân vừa qua khỏi, đúng là mùa, vạn vật sống lại, xuân về hoa nở, căn bản không cần phải lấp đất trồng cỏ mới a?”

Hắn vừa nói như vậy, tất cả mọi người lập tức hiểu được vài phần. Quả nhiên bên ngoài bãi cỏ tươi mới, vừa thấy nhất định là dời đến không lâu. Nhưng bây giờ lại không phải thu đông, nơi này xung quanh không có bóng người, bãi cỏ ngày thường cũng không ai giẫm lên, làm gì phải tu sửa?

“Lôi Hồng, nơi này hết thấy chuyện thường tình hàng ngày, đều là do Phương bá đó quản lý sao? Kinh phí bảo vệ trang viên này, cũng trong tay hắn a?”

Lôi Hồng gật đầu nói: “Đúng vậy, có một tài khoản do Phương bá quản lý, mỗi mùa đều sẽ có một khoản tiền gửi vào tài khoản. Phương bá đã làm vài chục năm trong nhà ta, chúng ta rất tin nhiệm hần.”

“Hừ” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Còn chuyện này, hôm nay Phương bá đó chỉ là đến đưa thứ gì rồi đi. Hần ở một căn nhà nhỏ bên ngoài trang viên sao? Vì cái gì không cho hần ở tại chỗ này?”

Lôi Hồng ngẫm nghĩ: “Nguyên bản là để hần ở tại chỗ, nhưng là hần không thích. Mặc dù Phương bá chỉ là người làm công chúng ta thuê đến, nhưng là chúng ta cho tới bây giờ không coi hần là ngoại nhân. Chỉ là hần muốn ở nhà của người làm bên ngoài, không muốn ở chỗ này.”

Tiểu Lôi gật đầu, lạnh lùng nói: “Vậy thì sự việc đã rõ ràng rồi.”

Lôi Hồng biến sắc nói: “Người nói Phương bá? Ông ấy là người làm lâu năm của nhà ta, sẽ không”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Không cần nhiều lời, người nếu thuận tiện, lập tức điện thoại cho tỷ tỷ người, nói là muốn nàng tra chi tiêu chi tiết trong một năm của trang viên, thì hiểu được ngay.”

Lôi Hồng trên mặt có chút không tin, nhưng vẫn điện thoại, Tiểu Lôi chỉ là đứng ở bên cửa sổ, nhìn ánh tà dương ngoài xa.

Tà dương đỏ như máu, có vẻ đáng sợ. Dư quang của tà dương đem bóng núi kéo xuống, phẳng phất trang viên dưới chân núi đều bao phủ trong bóng mờ.

Một lát sau, Lôi Hồng buông điện thoại, nhú mày nói: “Một chút cũng không sai. Trên sổ sách, bãi cỏ trang viên tu chỉnh thường ngày đều là thông qua một công ty chuyên nghiệp đến làm. Không có cái gì khả nghi. Chi tiết chi ra cũng rất bình thường a.”

Tiểu Lôi nhú mày, đột nhiên cầm lấy điện thoại, trước tiên lật bản chỉ dẫn điện thoại, đem tra công ty chuyên môn phụ trách bãi cỏ trang viên, sau đó lại điện thoại đi.

Ba người bên cạnh đều nghi hoặc, nhìn Tiểu Lôi gọi điện thoại cho công ty kia, Tiểu Lôi vẻ mặt bình tĩnh, trong điện thoại chỉ là ân ân a a, vài phút sau, hần sắc mặt hơi đổi, chậm rãi nói một câu: “Cảm ơn các người.”

Sau khi buông điện thoại, vẻ mặt hần trở nên lạnh lùng, hắc hắc cười lạnh hai tiếng, nói ngay: “Sợ rằng ta đoán không sai !”

Hần chậm rãi ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn trà trước mặt, chậm rãi nói: “Công ty đó nói, bọn họ mỗi tháng đều phái một nhóm người đến tu sửa một lần bãi cỏ và cây cối chung quanh, sau lại phát hiện nơi này thổ nhưỡng tựa hồ không thích hợp thực vật sinh sản, dứt khoát ở trang viên chung quanh trăm thước không trồng cây được, chỉ tu sửa bãi cỏ ! Bởi vì như vậy, chí phí sẽ ít đi”

Trong mắt hần chớp động tinh quang: “Một tháng tu sửa bãi cỏ một lần ! Hắc hắc, thú vị a, quả nhiên thú vị a !”

“Nhưng như thế nào lại như vậy? Trên sổ sách” Lôi Hồng ngạc nhiên nói.

Tiểu Lôi lắc đầu: “Ngu a, người của công ty họ nói, mỗi tháng đều có một tài khoản khác chi ra tiền công tu sửa bãi cỏ cho công ty họ, hơn nữa đã được hai mươi lăm năm rồi !”

“Hai mươi lăm năm !!”

Ba người đồng thời kinh hô.

Tiểu Lôi lắc đầu, nói: “Đã như vậy, chuyện ta đã nói tuyệt đối không có nhầm lẫn. Ngôi nhà này bị người bày ra trận pháp cực kỳ âm tà, hắc hắc, Lôi Hồng a, người nhà các người, ngày thường đại khái là rất ít tới nơi này phải không?”

“A, thường thì mỗi năm cũng chỉ tới một lần.” Lôi Hồng chậm rãi nói: “Hơn nữa, từ khi ta lớn lên, rất ít khi đến đây. Bình thường nhiều nhất lúc rảnh rỗi, đến du ngoạn một chút, cũng rất ít khi nghỉ lại.”

Như Hoa trừng mắt nói: “Chỗ này các người một năm chỉ dùng một lần? Thiên a đã như vậy, còn đem một khoản tiền lớn mà mua? Chuyện này cũng quá xa xỉ a??”

Tiểu Lôi cười hì hì, hạ giọng nói: “Tốt lắm, bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện này !”

Hắn nhìn Lôi Hồng, hạ giọng nói: “Ai, cũng may mắn các người ngày thường không ở chỗ này, nếu không nếu hắc hắc” Trên mặt hắn mặc dù là đang cười, nhưng hàn ý trong tiếng cười lại làm cho người ta nghe xong, trong lòng sợ hãi.

Như Hoa không nhịn được, nói: “Người nói đáng sợ như vậy, chúng ta bây giờ đi thôi ! Đại tinh tinh không phải lái xe tới sao? Chúng ta lập tức chạy ra đường ! Loại địa phương hoang vu hẻo lánh này, không ở cũng không sao !”

Tiểu Lôi liếc nàng: “Chạy? Vì cái gì phải chạy? Hừ, một trận pháp cốn con, tiểu gia ta còn không để vào mắt, đêm nay các người nghe ta, ta tự nhiên có thể giải quyết”

Hắn trong lòng lại nghĩ đến: thật vất vả tại Nga Mi sơn học được chút pháp thuật cổ quái, rốt cuộc có cơ hội có thể thi triển một chút, cơ hội khó được như vậy, sao có thể buông tha?

Lâm San San sắc mặt trắng bệch, nhìn không được liền nhích sang Tiểu Lôi một chút, nhẹ nhàng nói: “Ta thấy hay là đi thôi. Anh nói nơi này tà môn như vậy, chúng ta không cần phải tìm phiền toái.”

Lôi Hồng thần tình buồn bực, đột nhiên hét lớn: “Mẹ nó ! Ta không tin ! Phương bá là người tốt, lúc nhỏ ông ấy đã ôm ta đi chơi trên núi. Hắn sẽ không làm hại nhà chúng ta !”

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Tri nhân tri diện bất tri tâm. Nếu không tin, vậy người làm sao giải thích chuyện bãi cỏ bên ngoài?”

Lôi Hồng lắp bắp nói: “Có thể có thể là nơi này thổ nhưỡng không thích hợp cho cỏ sinh trưởng, phải thường thường bảo vệ”

“Hừ !” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Hắn như thế nào không nói cho các người ! Vì cái gì phải tự mình vụng trộm tìm tiền tu sửa? Hơn mười lăm năm qua, chi phí tu sửa bãi cỏ ở đâu ra?? Còn nữa, kim cương linh treo trên trần nhà là sao?”

Lôi Hồng lập tức câm miệng, một chữ cũng không nói ra được, chỉ nắm chặt hai tay, trừng mắt nhìn Tiểu Lôi.

“Ta, ta gọi điện thoại nói cho tỷ tỷ biết !” Lôi Hồng lập tức chụp điện thoại, muốn quay số.

Tiểu Lôi rất nhanh cướp lấy điện thoại, cười giả lả nói: “Cái này không cần.”

Hắn đột nhiên trong lòng nghĩ ra, kéo Lôi Hồng lại, hạ giọng nói: “Địa phương này ngày thường ngoại trừ người trong nhà các người đến, còn có những người khác không?”

“Có.” Lôi Hồng lập tức nói: “Này địa phương nguyên bản là nhà chúng ta và nhà Điền thúc thúc cùng mua, chúng ta hai nhà thâm giao, địa phương này tính là hai nhà cùng đứng tên. Ngày thường ta rất ít đến, dù sao loại sự tình du sơn ngoạn thủy, một người thô lỗ như ta cũng không quá thích. Nhưng thật ra”

Nói đến nơi này, Lôi Hồng trợn mắt.

Tiểu Lôi cười lạnh: “Nhưng thật ra người nhà Điền Chấn thường thường tới nơi này nghỉ ngơi, đúng không? Đặc biệt là Điền Kha Nhi tiểu thư, nữ hài tử a, đặc biệt là tính cách nữ hài tử của nàng, nhất định rất thích địa phương sơn minh thủy tú. Nàng có phải là thường thường đến địa phương này ở lại?”

Lôi Hồng lắp bắp nói: “Không, không riêng gì Kha Nhi muội muội là điền thúc thúc trước kia, cũng thường thường tới nơi này, còn có mẫu thân Kha Nhi, bà rất thích hội họa, trong một năm thật ra cũng có gần phân nửa thời gian thích ở chỗ này sau đó”

Nói xong, Lôi Hồng sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, ngữ khí cũng càng ngày càng ngưng trọng, rốt cuộc, hắn đột nhiên kinh hô một tiếng, thần tình rung động, giương mắt nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nheo lại ánh mắt: “A, đúng là một độc kế tuyệt tử tôn ! Hắc hắc”

Hắn thở dài: “Nói vậy mẫu thân Điền Kha Nhi, đã không còn ở nhân thế sao? Ta hỏi người, mẫu thân nàng, khi còn sống có phải là yếu ớt bệnh hoạn?”

“Phải..... chỉ là tất cả mọi người nghĩ rằng, nàng bởi vì ở chỗ này điều kiện quá kém, ngày thường dưới chân núi khí ẩm quá nặng, nhập vào cơ thể, thân thể quá yếu. Cho nên, khi sinh hạ Kha Nhi, lão nhân gia không lâu sau qua đời.”

Tiểu Lôi gật đầu, tiếp tục hỏi: “Kha nhi thì sao? Nàng cũng không khỏe?”

“Đúng vậy, nàng từ nhỏ thì có chút yếu đuối, hơn nữa diên thúc thúc nói, kha nhi cơ thể không tốt, hẳn nguyên bản muốn cho kha nhi học một ít gia truyền công pháp kiện thể, nhưng lại không được, kha nhi cơ thể tiên thiên quá yếu, không có cách nào khác luyện võ”

Lôi Hồng càng nói thanh âm càng thấp, trên mặt vẻ mặt dần dần lộ ra vài phần kinh hãi.....

Bên cạnh Như Hoa và Lâm San San sắc mặt cũng hoảng sợ, Lâm San San nhin không được nhớ tới Tiểu Lôi lời nói mới rồi:

“Chủ nhân ngôi nhà, sợ rằng đều sẽ đoạn tuyệt đường con cái !”

Tiểu Lôi thở dài nói: “Diên gia bây giờ chỉ có Kha Nhi một nữ hài, ngay cả con trai cũng không có, kha nhi mẫu thân cũng qua đời hắc hắc, chiều này quá độc, tuyệt hộ độc kế a !”

Hắn đột nhiên nhin không được lại nói: “Người có tiền, muốn tìm một nữ nhân sinh con trai không phải là rất dễ dàng sao?”

Lôi Hồng ngắt lời: “Không, không phải, Diên thúc thúc sẽ không tái gia lúc trước mẫu thân Kha Nhi qua đời, hắn đã phát thệ.”

Tiểu Lôi cười hắc hắc hai tiếng, cũng không nói nữa.

Hắn đột nhiên trong lòng nghĩ đến một ý niệm kỳ quái..... Lôi Hồng tỷ tỷ, một người tinh minh như vậy chẳng lẽ này sự tình này có thể lừa được nàng nhiều năm như vậy sao?

Trang viên này là hai nhà cùng mua, Phương bá đó nhìn như là người của Lôi gia..... chẳng lẽ

44. Chương 45: Tiểu Lôi Tróc Quỷ

Căn biệt thự này hiển nhiên là do một cao nhân tinh thông phong thủy bố trí qua.

Sau khi mất một tiếng đồng hồ để xem xét hai phòng ngủ chính với bốn phòng khách của biệt thự, Tiểu Lôi thở một hơi dài: “May mà ta cho các người tối nay ngủ ở trong này, nếu không, hắc hắc, mặc dù không có phiền phức lớn gì, nhưng mà cũng ném không ít đau khổ”.

Trong tay hắn cầm một cái la bàn, phía sau lưng là Lôi Hồng với vẻ mặt không hiểu gì cả.

Tiểu Lôi nhẹ nhàng nói: “Cái biệt thự này cuối cùng là do ai thiết kế vậy? Ta nghe nói mấy người giàu có xây nhà, đều mời phong thủy cao nhân đến tính toán...”

Lôi Hồng lắc đầu nói: “Ta không biết. Căn nhà này còn nhiều tuổi hơn cả ta, đại khái là do phụ thân ta xây”.

Tiểu Lôi chỉ lên trần nhà của phòng ngủ chính: “Người xem”.

Cái trần nhà này hiển nhiên là được dày công trang trí, trên một cái trần treo, có bố trí mấy cái đèn mờ ảo. Trần treo này được làm từ một loại đá đắt tiền. Tiểu Lôi nói tiếp: “Lôi Hồng, người đập bể cái trần treo kia giúp ta!”.

“Đập bể?” Lôi Hồng tròn mắt nhìn.

“Đập đi!”. Tiểu Lôi bình nói dứt khoát, “Xuẩn ngư, một quyền của ngươi, không lẽ không đập nát được nó?”

“Có thể. Nhưng đập nó rồi, phòng này sẽ thế nào?”

Tiểu Lôi trừng mắt: “Người có muốn ta giúp người theo đuổi Như Hoa không?”

Lôi Hồng lập tức cầm miệng, nhảy lên trên giường, đấm lên trần của căn phòng.

Ầm một tiếng, cái trần treo làm bằng đá kia bị hấn ta đấm thủng một lỗ. Đá vụn rơi đầy giường, Lôi Hồng ho lên liên tục, sau đó lại hắt hơi hai cái, đầu tóc đầy bụi hỏi: “Tiếp theo thế nào?”

Tiểu Lôi hơi tức giận nói: “Ta nói người đánh nát nó! Đánh cho rơi xuống đi, không lẽ người không nghe thấy?”

Lôi Hồng không còn cách nào khác, hai tay thò vào lỗ hồng dùng sức kéo một cái, rầm một tiếng, một nửa của trần treo bị hấn ném mạnh xuống.

Tiểu Lôi phản ứng cực nhanh, một bước lui ra tận ngoài cửa, giờ mắt nhìn đầu Lôi Hồng bị trần treo đập vào, che miệng cười mấy tiếng. Lôi Hồng mặt mày khổ sở, nhảy xuống giường, than vãn: “Ài, người bảo ta phá trần của phòng này, tối nay làm sao ở đây?”

Tiểu Lôi không để ý đến hấn, chỉ quan sát trần của phòng, cuối cùng thở dài nói: “Quả nhiên là như vậy”

Lôi Hồng phỉu phỉu bụi bặm trên đầu tóc: “Cái gì?”

Tiểu Lôi chỉ lên trần, nghiêm túc nói: “Người có nhìn thấy thanh xà ngang kia không?”

Chỉ thấy trên trần của căn phòng, sau khi phá nát trần treo, lộ ra xà ngang của căn phòng. Cái xà ngang đó không nghiêng không lệch, lại nằm chính ngay trên mặt giường.

Lôi Hồng ngơ ngác hỏi: “Chỉ là thanh xà ngang thôi mà. Nhà nào chẳng có?”

“Hừ, nhà thì đương nhiên phải có xà ngang”. Tiểu Lôi cười lạnh nói tiếp: “Nhưng mà mọi người trong nhà, đều tuyệt đối không để đặt giường ngay dưới xà ngang được. Đặc biệt là trong nhà những người giàu, càng không thể để việc đó xảy ra. Người không hiểu à. Tình trạng này, trong phong thủy học gọi là “Hoàn lương áp sàng” (xà ngang đè lên giường). Người xem, thanh xà ngang này vừa hay áp đúng vào đầu giường. Trong tình trạng này, người ngủ trên giường, đều cảm thấy trạng thái tinh thần không khỏe, thần kinh dễ bị suy nhược. Nếu kéo dài, tinh thần có thể sẽ ngớ ngẩn, người yếu lắm bệnh!”

Lôi Hồng tròn mắt, nhìn lên xà ngang trên trần, đột nhiên nói lớn: “A! Trước đây mỗi khi Kha Nhi muội muội tới đây, đều ở tại phòng này! Ta...Ta phá cái xà ngang này luôn!!”

“Đồ điên!” Tiểu Lôi cười, nói: “Không cần đâu! Người phá cái xà ngang kia đi, vậy thì trần nhà sẽ sập xuống! Chỉ cần chuyển cái giường đi chỗ khác là ổn thôi. Hắc hắc. Đây chẳng qua chỉ là một thủ đoạn nhỏ của bọn âm độc mà thôi. Nếu như chủ nhà không biết, là bị người ta ám toán...”

Tiểu Lôi kéo Lôi Hồng đi xuống đại sảnh phía dưới nhà: “Được rồi, mấy việc này đợi đến đêm nay tính tiếp. Chỉ ít hiện giờ ta đã phát hiện ra mấy trò ám phong thủy trong nhà này rồi, trước hết hãy qua đêm nay đã, những việc khác ngày mai nói”.

Trong đại sảnh, Lâm San San và Như Hoa đang ngồi trên sa lông, hai người đều có chút lo lắng. Điều khác biệt là, sự lo lắng trong lòng Lâm San San có mấy phần khủng bố bất an, trong khi đó Như Hoa là người có thần kinh vững, trên mặt hiện ra mấy phần cao hứng.

Tiểu Lôi đi vào đại sảnh, lấy ra ba đạo linh phù vẽ hồi chiều đưa cho ba người, nghiêm túc nói: “Tối nay cho dù thế nào, các người không được ra khỏi phạm vi đại sảnh, cho dù là đi vệ sinh, cũng phải được ta đồng ý! Chỗ này hung khí nặng nề. Hắc hắc. Nếu như các người không muốn đụng phải lệ quỷ, tối nay tốt nhất nên ngoan ngoãn ở cùng một chỗ”.

Như Hoa lập tức kêu lên: “Cái gì? Đi toilet cũng phải được người đồng ý?”

Tiểu Lôi vênh mặt: “Đương nhiên! Hừ, nhà này bị người ta ám phong thủy, xung quanh không có một ngọn cỏ, sinh vật ít ỏi, ở đây căn bản chính là một vùng đất chết! Là nơi âm khí tụ tập, ma quỷ lộng hành! Ta đã dùng linh phù trấn giữ phạm vi xung quanh đại sảnh, cửa sổ cũng được ta dán linh phù, những vị trí tốt trong nhà này cũng đã được treo “Kim cương linh”. Nhưng mà nơi này âm khí đã tụ tập hơn hai mươi năm, trong chốc lát không thể quét sạch toàn bộ. Chỉ có điều...”

Trên mặt hần xuất hiện nụ cười xấu xa: “Con người đều có ‘Lục dương chi khí’, mà đặc biệt là nam nhân bẩm sinh có tinh huyết khí vượng, dương khí nhiều nhất, mấy tên tiểu quỷ không thể đến gần. Nếu như muốn an toàn, hai cô tối nay nên ở gần với nam nhân cường tráng nhất ở đây là được...”

Như Hoa lập tức nhìn qua Lôi Hồng, hét lớn: “Đại tinh tinh, người nghe rõ chưa, tối hôm nay, ta ở đâu người phải theo đó! Không được rời khỏi ta ba bước!”

Lôi Hồng đầu tiên là ngẩn người ra, rồi lập tức mặt mày vui mừng gật đầu, nhìn Tiểu Lôi, trong ánh mắt lộ rõ mấy phần cảm kích. Trong lòng nghĩ rằng mình không bái nhầm sư phụ!

Trời đã tối hẳn. Tiểu Lôi lại lấy ra hai lá liễu, thi triển pháp thuật, dựa theo phương pháp trước đây để khai mở thiên nhãn của ba người.

Pháp thuật của hần bây giờ cao cường hơn trước đây rất nhiều, lá liễu dùng để mở thiên nhãn, tự nhiên cũng không phải là loại gia bảo của tổ sư vô tích sự gì đó mà trước đây Ngô Đạo Tử cho hần. (Sau này biết rằng Ngô Đạo Tử kỳ thực là từ Tiêu Dao phái, Tiểu Lôi đã từng hỏi kỹ càng pháp khí dùng để đi lừa gạt của tổ sư gia, Ngô Đạo Tử bị truy bức không biết làm thế nào, cuối cùng thật thà nói ra, tất cả đều là giả, mà lá liễu Tiểu Lôi từng dùng để khai mở thiên nhãn của Lôi Hồng và Điền Chấn (xem chương 8), thực ra là do Ngô Đạo Tử ngắt từ một cây liễu ven đường...)

Tiểu Lôi làm phép xong, dùng lá liễu mở thiên nhãn của ba người, tiện tay ném lá liễu đi, bình thản nói: “Con người đều có lục giác. Đáng tiếc đại đa số bình thường bị tục khí của thế gian che mất lục giác, chỉ có những người thiên sinh miễn nhiễm với linh giác thì mới có thể đắc đạo mà thôi. Hiện giờ ta đã khai mở thiên nhãn của các người, trong vòng sáu tiếng, các người có thể nhìn thấy âm vật xung quanh! Ma quỷ cũng không thoát khỏi mắt của các người đâu!”

Lôi Hồng đã từ được khai mở thiên nhãn một lần, lần này cũng coi là bình tĩnh. Lâm San San cũng không phải là loại người vui mừng quá mức, chỉ có Như Hoa, tròn mắt nhìn bốn phía, miệng hét lớn: “Quỷ đâu? Quỷ đâu? Ở đâu có quỷ? Một hai con ra đây cho lão nương dùng thiên nhãn nhìn nào!”

Tiểu Lôi hơi tức giận quát: “Bây giờ thì lấy đâu ra quỷ! Trong nhà này đều được ta dùng pháp khí trấn giữ! Mà lúc này cũng chưa đến giờ! Cô vội vàng gì chứ!”

Lôi Hồng tốt tính, kéo kéo tay của Như Hoa, nói nhỏ: “Tiểu Lôi nói không sai đâu, ta lần trước đã được khai thiên nhãn, quả thật đã nhìn thấy quỷ đó”.

Như Hoa thở dài, uể oải nói: “Vậy phải làm sao? Nhìn cũng không thấy, không lẽ thiên nhãn này mở ra vô ích à?”

Cô ta thất vọng một lúc, tự nhiên quên luôn việc tay mình đang bị Lôi Hồng nắm.

Trời ngày càng tối om, mấy người thanh niên này ngồi một vòng trên sa lông trong phòng khách. Tiểu Lôi thần sắc bình tĩnh, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không để ý đến ba người đang lo lắng bên cạnh. Đến tận hai giờ đêm, hần mới mở mắt, nói: “Đến rồi!”.

Nghe hần nói, ba người bên cạnh lập tức đứng cả lên. Lâm San San vô thức tiến gần Tiểu Lôi hai bước, tay nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của Tiểu Lôi. Mà Như Hoa cũng vội bước đến sau lưng Lôi Hồng, thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhờ ánh trăng sáng, ở bên ngoài cuối cùng đã có thể thấy cảnh tượng làm cho người ta sởn cả gai ốc!

Chỉ thấy bên ngoài biệt thự một đoàn thứ gì đó giống mây mù xanh xanh đen đen đang bay tới, mở ào giống như là hình dáng con người. Nhìn kỹ, lại thấy không hề giống.

Khuôn mặt màu xanh có răng nanh, toàn thân bao phủ hắc khí, trên khuôn mặt lộ ra đôi mắt to như mắt cá vàng, cái miệng mở ra, lộ hàm răng trắng ốn và cái lưỡi dài đỏ như máu

Cái lưỡi kia dài đến hai xích (1 xích = 1/3 met)! Trên lưỡi rõ ràng còn có cả lông tơ!

Lại có con quỷ mặc áo quần trắng, tóc tai bù xù, khuôn mặt bị tóc che mất, cả người nhẹ nhàng bay bay, giống như là không có chân vậy, nhưng mà chỉ bay qua bay lại xung quanh.

Hai cô gái bị dọa đến cả người mềm nhũn, chỉ cảm giác hai chân đứng không vững, rã va vào nhau cập cạp, mắt nhìn mấy con quỷ kia phát ra tiếng gào thét thê lương, dường như muốn xuyên qua cửa sổ đi vào. Nhưng mà vừa mới đến gần, linh phù trên cửa sổ lập tức phát ra từng trận kim quang!

Bọn ma quỷ kia có vẻ rất sợ hãi kim quang, từ từ lui lại, nhưng mà lui ra rồi, sau đó lại hướng về cửa sổ bay tới.

“A!!!”. Lâm San San cuối cùng không chịu được, hét lên một tiếng, mắt chớp mấy cái, giống như là muốn xỉu rồi. May mà Tiểu Lô ôm chặt cô ta, vỗ vỗ mấy cái vào vai, mỉm cười nói: “Yên tâm, yên tâm! Có ta ở đây, bọn ma quỷ cô hồn này đến tìm chết cả. Cô xem, bọn chúng vào không nổi”.

Như Hoa cũng bị dọa đến mức trắng bệch cả mặt. Nhưng mà cô ta can đảm hơn một chút, cả người trốn sau lưng Lô Hồng, chỉ thò đôi mắt ra nhìn qua nhìn lại, thỉnh thoảng lại kêu lên: “Ồ bên kia! Bên kia cũng có! A, bên này cũng có! A!”

Chỉ thấy xung quanh ba cửa sổ của đại sảnh, đều có ma quỷ nhẹ nhàng bay lượn. Bọn ma quỷ này bay xung quanh nhà, nhưng nếu muốn bay vào trong, đều bị Tiểu Lô dùng linh phù trấn giữ cửa sổ, cho nên không thể vào được.

Lô Hồng tất nhiên cũng sợ đến lông tóc dựng đứng, hấn ta mặt dù can đảm, nhưng mà cũng chỉ là người trần, nhìn thấy nhiều quỷ quái như thế này, chân cẳng cũng hơi run. Nhưng nghĩ tới người trong mộng đang đứng sau lưng mình, trong lúc này, cho dù thế nào cũng không được sợ sệt, tránh để nàng ta xem thường. Cho nên ho nhẹ một tiếng, đưa tay nắm lấy bàn tay của Như Hoa, vuốt vuốt, nói lớn: “Đừng sợ! Đừng sợ! Mấy con quỷ này không vào được đâu!!!”.

Tiểu Lô sắc mặt bình thường, vẫn ngồi trên ghế sa lông, kéo Lâm San San lại gần, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, cười nói: “Được rồi, được rồi, yên tâm đi. Bọn chúng tuyệt đối không thể tiến vào! Cô xem, bọn chúng giờ đây giống như động vật trong vườn bách thú, cô yên tâm xem. Cảnh kỳ dị như thế này, người bình thường cả đời cũng không thấy!”

Hắn thậm chí còn làm hướng dẫn viên miễn phí, chỉ ra phía ngoài, cười nói: “Cô xem, con có lưới dài dài đó, chính là ma thất cổ. Còn con mặc áo trắng đang bay bay kia, giống như là oan hồn, còn nữa, cô xem, con mà toàn thân nổi bong bóng, là do chết đuối...Ài... Đáng thương, đáng thương. Ý, kia là gì vậy?”

Ngữ khí của Tiểu Lô bỗng trở nên kỳ quái, sau đó cười lớn: “A! Ta biết rồi, hóa ra là một con quỷ nhát gan! Ha ha ha, loại ma quỷ này nhát gan nhất, cô kêu to một tiếng, bọn chúng liền lập tức tránh ra”.

Lâm San San gục đầu dựa vào vai của Tiểu Lô, làm thế nào cũng không dám ngược đầu nhìn ra bên ngoài. Bên tai thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng kêu khóc thê lương của ma quỷ, tim đập thình thịch, cũng may ôm chặt cánh tay của Tiểu Lô. Mà tay còn lại của Tiểu Lô, đang nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, thể hiện sự dỗ dành.

Đúng lúc này, kính cửa sổ dường như hơi rung lên, sắc mặt Tiểu Lô trở nên nghiêm túc trở lại: “Ý? Có một tên gia hỏa tới!”

Chỉ thấy từ dưới khe cửa chính, mờ ảo có làn khói trắng bốc lên, cánh cửa cũng hơi lay động, giống như có cái gì bên ngoài nhẹ nhàng đẩy vào.

Một lần, hai lần, ba lần...

Như Hoa cuối cùng cũng không ngăn được sự sợ hãi, ngồi bịch xuống ghế sa lông, há hốc miệng nhìn ra cửa chính, cứng họng nói không nên lời. Lô Hồng cắn chặt hàm răng, cố gắng nói được một câu: “Đừng sợ, đừng sợ”. Nhưng mà âm thanh phát ra, đến bản thân hắn ta cũng có cảm giác không có chút khí thế nào cả.

Tiểu Lô đột nhiên đứng lên, cười lạnh: “Tốt! Không ngờ lại có một tên gia hỏa to lớn như vậy! Xem ra ta đã quá coi thường rồi!”.

Hắn lên giọng hét lớn: “Lui ra! Toàn bộ lui ra sau lưng ta!!!”

Tiểu Lô nhanh chóng cầm cây bút lông để trên bàn, nhúng nhúng vào nước chu sa, sau đó vẽ lên mặt đất xung quanh một vòng tròn lớn, tiếp đó lại lấy trong túi cần khôn ra một con kì lân bằng ngọc!

Con kì lân này được chạm rất tinh xảo, vừa nhìn đã biết là một vật quý giá. Mà càng đặc biệt hơn, chính là trên hai mắt của kì lân được điểm hai chấm màu vàng! Màu vàng này không phải là vàng thật, cũng không biết là dùng thứ gì vẽ lên nữa.

Tiểu Lôi đặt con kì lân vào chính giữa vòng tròn, tay cầm một đạo linh phù, nhẹ nhàng tung lên một cái, linh phù tự nhiên bùng cháy, hần ta hét lớn: “Cần khôn vô cực, Vạn ác bất xâm! Nhanh!”

Linh phù cháy thành tro, nhưng mà con kì lân kia đột nhiên lại phát ra mấy phần kim quang, vòng tròn trên mặt đất cũng dường như phát ra tiếng kêu, phát tán kim quang ra bốn phía.

Tiểu Lôi nói lớn: “Mọi người đứng vào trong vòng tròn đi!”

Hần vừa diu Lâm San San vào trong vòng, vừa quát lớn: “Lôi Hồng! Đừng đứng gần ra vậy!”

Nhìn thấy ba người đã đứng vào trong vòng tròn, Tiểu Lôi nói thêm: “Đứng trong này, cho dù thế nào cũng không được loạn động! Chỉ cần các người không động, thì cho dù là quỷ vương nghìn năm tới đây, ngọc kì lân của ta cũng có thể kháng cự được hai tiếng!”

Hần ta lại lấy trong túi cần khôn ra một cây gậy gỗ nhỏ nhỏ, miệng niệm mấy câu, tay còn lại bắt kiếm quyết, hét to: “Xuất!”

Hu la một tiếng, cây gậy gỗ trong tay dài ra, lập tức biến thành một thanh bảo kiếm dài ba xích!

Tiểu Lôi một tay cầm kiếm, cười lạnh: “Kiếm pháp Tiêu Dao phái của tiểu gia ta đã luyện được một năm, đang không có chỗ luyện tập, đến đây! Xem ngươi là loại ma quỷ gì!”

Ầm một tiếng!

Từ phía ngoài truyền đến một tiếng động lớn, giống như có thứ gì nặng nề mạnh mẽ va vào cánh cửa, đạo linh phù trên cánh cửa thiểm động kim quang, bên ngoài lập tức vang lên tiếng kêu thảm. Trong tiếng gào thét đó mơ hồ có mấy phần thống khổ và phẫn nộ.

Nhưng mà linh phù trên cánh cửa cuối cùng cũng nổ ầm một tiếng, bốc cháy rơi xuống, hóa thành tro bụi!

Sắc mặt Tiểu Lôi ngưng trọng, nhìn chăm chăm cửa chính trước mặt, bỗng nhiên lại nghe thấy một trận gió mạnh bên ngoài, hô một cái. Sau đó là rầm rầm, cửa chính đã bị va thành hai nửa!

Chỉ thấy một cây gỗ to giống như bị người ta nện mạnh vào, xuyên thủng cánh cửa, rơi vào trong đại sảnh.

Tiếp theo là một trận gào thét thê lương truyền tới, bọn tiểu quỷ xung quanh lập tức tản ra, giống như cực kỳ sợ hãi. Âm phong nổi lên từng trận, thổi làm cho người ta lạnh thấy xương. Chỉ thấy bên ngoài cửa chính, một đám huyết sắc gì đó, giống như một dòng huyết dịch đặc sệt, xung quanh mờ ảo có sương mù màu hồng, bay tới.

Khối huyết đoàn hồng sắc lớn đó, to bằng cả nửa bức tường, trên bề mặt ẩn ẩn lộ ra vô số khuôn mặt, mỗi khuôn mặt đầy vẻ thống khổ, miệng phát ra tiếng gào thét thê lương.

Tiểu Lôi hít một hơi, cười khổ: “Vận khí của ta không thể tốt vậy chứ? Lần đầu tróc quỷ, đã gặp ngay một con quái vật gần như sắp tu thành quỷ vương...”

Hần ta tập trung nhìn huyết khối đang từ từ thu lại, trong lòng ngầm tính nhẩm số khuôn mặt trên nó.

Tương truyền có một loại lệ quỷ, chuyên môn hút hồn phách con người để tu luyện, hút đủ 99 hồn phách, tu luyện trăm năm, là có thể trở thành quỷ vương! Cho dù là người tu tiên, gặp phải cũng phải tìm đường mà tránh. Loại quái vật này thích nhất là những nơi có âm khí cực nặng, mà phạm là những nơi loại quái vật này lưu lại, thì đều có thể hiệu lệnh cho những tiểu cô hồn, ma quỷ yếu hơn ở xung quanh. Gọi là Quỷ vương, cũng chính là vì vậy.

Tiểu Lôi cắn răng, trong tay đột nhiên lấy ra một đạo phù nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng dán lên mũi kiếm, hô một tiếng: “Cần khôn vô cực!”

Thanh kiếm trong tay hóa thành kim quang, bắn về phía đồng huyết sắc hỗn độn kia.

Hô một tiếng, trên thân thể quỷ vương kia xuất hiện vô số xúc tu, nhanh chóng hình thành nên một tấm lưới bằng máu chắn ở phía trước, những khuôn mặt trên người đồng thời phát ra tiếng kêu kinh khủng, giống như cũng ý thức được sự lợi hại trên thanh kiếm của Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi đứng một cách trang nghiêm, một tay bắt kiếm quyết, miệng lầm nhảm niệm động khẩu quyết. Sau đó, ngón tay nhẹ nhàng đóng đưa, điều khiển thanh kiếm bay lên bay lượn xuống.

Xoẹt xoẹt mấy tiếng, nhẹ nhàng cắt đứt hai cái vòi của khối huyết sắc, cái vòi kia vừa bị chặt đứt, lập tức hóa thành một dòng huyết khí rơi xuống.

Nét mặt Tiểu Lôi ngày càng nghiêm túc, trong lòng thầm kêu: “Tiêu Dao Tử lúc tặng ta thanh kiếm này đã khoe khoang cả ngày, lão gia hỏa này không phải là lừa ta đấy chứ? Nếu như thanh kiếm này không linh, tiểu gia ta hôm nay há không phải là chết ở đây sao?”.

Hắn ta hạ quyết tâm, bắt ngờ cắn đầu lưỡi của mình, nhổ máu lên đầu ngón tay, hét lớn: “Trảm!”

Thanh phi kiếm kia đột nhiên biến lớn gấp ba lần, mang theo một vòng kim quang, trong nháy mắt đã xuyên qua huyết võng, đâm một nhát lên thân hình quỷ vương. Quỷ vương kêu một tiếng, cả người tức thì thối lui, nhưng mà phi kiếm đã đâm tới.

Chỉ nghe xoẹt xoẹt mấy tiếng, thân hình quỷ vương bị đâm vào chính giữa, nhưng mà chỉ mới đâm vào được một phần ba, thanh kiếm dường như hết lực dừng lại!

Tiếng kêu gào của quỷ vương ngày càng thê lương, bỗng nhiên, thân hình của nó bất thành linh co lại, quần chặt vào thanh phi kiếm trên người, rồi từng chút, từng chút hấp thu thanh kiếm vào trong!

Tiểu Lôi trên trán đã đổ mồ hôi, miệng niệm khẩu quyết ngày càng nhanh hơn, kiếm quyết trên tay chỉ động chỉ tây, nhưng phi kiếm bị đối phương giữ chặt, hắn ta rõ ràng không không chế nổi, từ từ bị quỷ vương hút vào trong, cuối cùng, chỉ còn lại chuôi kiếm...

45. Chương 46: Xà Tinh Tiểu Thanh

Hắn tức giận, từ trong túi càn khôn, lấy ra một lệnh kỳ nho nhỏ, đem lệnh kỳ đó cầm ngay trước mặt.

Lệnh kỳ đó không ngờ lại có thể tự đứng trên mặt đất, lập tức Tiểu Lôi lại lấy ra những lệnh kỳ tương tự, dựa theo phương vị ngũ hành bát quái sắp xếp một vòng, khoanh chân ngồi trên bên trong, tay bắt ấn quyết, trong miệng niệm vài câu chân ngôn khẩu quyết.

Lập tức chung quanh hắn kim quang bùng lên mãnh liệt, Tiểu Lôi mở to mắt, vung tay ném vài hình nhân bằng giấy nho nhỏ ra ngoài.

Vài tiếng xoẹt xoẹt vang lên, những hình nhân giấy nằm trên mặt đất, trong kim quang bao phủ, lập tức hóa thành bốn quang ảnh hình người cao đến hai thước!

Chỉ thấy bốn thân ảnh cao lớn, tướng mạo khôi ngô, dữ tợn, mặc kim sắc khải giáp, trong tay cầm các thứ bảo kiếm, trường đao, cương tiên, phục trang theo kiểu võ tướng thời cổ. Nhìn phảng phất như tứ đại môn thần thường thấy trong tranh!

Tiểu Lôi quát: “Khai! Thỉnh môn thần! Yêu ma quỷ quái thối lui!”

Bốn môn thần thân hình dao động, đồng thời phát ra một tiếng rống to, xông tới phía Quỷ vương.

Trong lúc nhất thời, các loại vũ khí chém tới tấp vào Quỷ vương, Quỷ vương tựa hồ cũng cảm giác được lợi hại, cơ thể liên tục lùi ra bên ngoài, thân hình như một khối huyết sắc hỗn độn dần dần thu nhỏ lại, phi kiếm phóng ra của Tiểu Lôi, cũng bị hắn hấp thu hoàn toàn.

Tiểu Lôi sắc mặt hơi tái, thời gian tu luyện của hắn bắt quá chỉ mới một năm, mặc dù ăn được bàn đào, nền tảng thoát thai hoá cốt, tu luyện so với bình thường nhanh hơn rất nhiều, nhưng dù sao với thời gian ngắn ngủi chỉ một năm, thì có được bao nhiêu đạo hạnh?

Việc bày trận pháp thỉnh môn thần này, cơ hồ lấy sạch pháp lực của hắn.

Có điều bốn môn thần kia quả nhiên lợi hại, Quỷ vương lập tức đã trúng vài đòn, tru lên rồi nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng bốn môn thần đã vây hắn lại, dùng thần binh lợi khí chém vào Quỷ vương, lập tức hắn trút bỏ cơ thể hồng sắc, hóa thành vụ khí hồng sắc.

Chỉ trong chốc lát, Quỷ vương giống như một cây củ cải bị lột bỏ lớp ngoài, cơ thể rút nhỏ vài phần. Hắn rốt cuộc không chịu nổi kêu to một tiếng, trước ngực đột nhiên phình ra, lập tức trong miệng phun ra một luồng hồng sắc vụ khí đậm đặc.

Tiểu Lôi mặc dù ngồi cách xa, cũng ngửi được mùi huyết tinh làm người ta buồn nôn.

Bốn môn thần kia bị hồng sắc vụ khí bao chung quanh, kim quang trên người dần dần phai nhạt. Pháp lực giống như dần dần sút giảm, hình dáng muốn tiêu thất.

Tiểu Lôi cắn răng, từ trong lòng lại lấy ra một trứng gà màu đen, dùng sức quăng mạnh về phía Quỷ vương.

Phịch một tiếng, trên mặt đất lại đột nhiên xuất hiện một con kỳ lân nhỏ !!

Con kỳ lân này cũng không phải là một thực thể, mà là một quang ảnh hư ảo. Chỉ thấy kì lân thú há miệng, cắn một miếng vào người Quỷ vương, sau đó dùng sức giật mạnh, cơ thể Quỷ vương đã bị nó cắn mất một miếng.

Lúc này, pháp lực của bốn môn thần cũng rốt cuộc mất hết, xì xì vài tiếng, hóa thành kim quang, rồi lại biến thành bốn hình nhân giấy rơi xuống đất. Nhưng Quỷ vương cũng bị thương quá nặng, tru lên vài tiếng, nhanh chóng lui về phía sau.

Tiểu Lôi trong lòng cảm tức, hắn hôm nay chịu thua thiệt, tổn thất một cây phi kiếm. Cây phi kiếm đó là do hắn vất vả lừa được từ Tiêu Dao tử.

Nguyên bản Tiêu Dao tử nói hắn pháp lực không đạt đến cảnh giới nhất định, không thể sử dụng phi kiếm, nhưng Tiểu Lôi không ngừng mài nhéo nài nỉ, rốt cuộc mới cho hắn một cây, kết quả hôm nay trận chiến đầu tiên thanh kiếm đã bị mất, chuyện này Tiểu Lôi làm sao chịu được?

Thấy Quỷ vương bị thương muốn bỏ chạy, hắn lập tức nhảy dựng lên, tiện tay thu kỳ lân trở về.

Kỳ lân thú chính là một pháp bảo do Khinh Linh Tử tặng, mặc dù lợi hại, nhưng nhiều nhất chỉ có thể kiên trì một lát mà thôi. Tiểu Lôi không dám qua loa nữa, mắt thấy Quỷ vương muốn chạy, lập tức thu hồi pháp bảo, tự mình đuổi theo.

“Lão quỷ! Trả kiếm lại cho tiểu gia !”

Nhưng Quỷ vương bỏ chạy cực kỳ nhanh chóng, cơ thể lay động vài cái đã lướt đi được chục thước, Tiểu Lôi chạy trong chốc lát, lại phát giác khoảng cách song phương càng ngày càng xa. Hắn trong lòng sốt ruột, không khỏi sờ sờ vào túi Càn Khôn.

Trong túi còn có một pháp bảo lớn nhất, đó là ngọc như ý do Khinh Linh Tử tặng cho, dùng cái đó để trực tiếp triệu hoán Khinh Linh Tử đến trợ giúp, nhưng trận chiến đầu tiên của mình đã mất mặt như vậy, làm sao có thể tìm lão gia hỏa đó nhờ hỗ trợ? Tiểu Lôi không muốn để lão quái vật đó cười nhạo.

Hắn cắn răng tung vài đạo linh phù ra ngoài, đây là “Hoa địa vi thôn thuật” của đạo gia, cũng là “Súc địa thuật” thông thường.

Pháp thuật vừa thi triển ra, hắn một bước đạp ra mặt dù không lớn, lại bỗng nhiên bước dài tới hơn hai thước.

Thân ảnh của Quỷ vương đã nhẹ nhàng lướt về hướng núi, Tiểu Lôi liên tục la hét, cũng chỉ duy trì cục diện hai bên

Quỷ vương này cũng cực kỳ xui xẻo, vốn địa phương này bị người thi triển ám phong thủy, tụ tập tất cả âm khí và ô uế xung quanh, chính là nơi quỷ vật rất thích tụ tập, nhưng hôm nay lại có Tiểu Lôi đến đây, dùng kim cương linh châu trụ “Cát vị” trong nhà. Hắn nhìn thấy lần này, không quá hai ngày, sợ rằng âm khí nơi này đã bị tan hết. Lúc này mới dẫn rất nhiều lệ quỷ đến công kích, nhưng Tiểu Lôi là người có pháp thuật,

một phen đấu tranh, Quỷ vương lại chịu thiệt, liên tục bị đả kích, ngay cả pháp thể tu luyện của mình cũng thụ tổn quá lớn.

Loại quỷ quái này, tu luyện thực sự không dễ dàng, nếu không có cần thiết, cũng sẽ không cùng người liều mạng. Cho nên giờ phút này hắn chuyên tâm chạy trốn. Tiểu Lôi quả thật yêu thương cây phi kiếm đầu tiên của mình, nói gì cũng phải lấy về. Một người một quỷ chạy về hướng núi.

Dù sao Quỷ vương tu luyện đã trăm năm, pháp lực mạnh hơn Tiểu Lôi, khi đến gần sơn lâm, thân ảnh đã nhanh chóng tiêu thất.

Không nói Tiểu Lôi ở phía sau đuổi theo, Quỷ vương này, đang phi nhanh trong sơn lâm. Hang ổ của hắn ở trong núi. Nguyên bản Quỷ vương này chính là u hồn lệ quỷ, chuyên môn hấp thụ hồn phách tu luyện của kẻ khác, đó là một loại lệ quỷ pháp thuật cường đại.

Trong trang viên này âm khí quá nặng, có thể hấp dẫn u hồn dã quỷ chung quanh đến tụ tập, đối với Quỷ vương mà nói, đúng là địa phương tốt nhất để đi săn. Nhưng đêm nay không ngờ lại bị người hủy đi nơi săn bắn, hắn tự nhiên sốt ruột, nhưng sau khi chiến bại, chỉ muốn chạy về núi.

Loại lệ quỷ này không có chỗ ở cố định, lang thang khắp chốn, ở trong núi nguyên bản có một phần mộ của một nhà giàu, kiến trúc đẹp đẽ, kết quả bị Quỷ vương đến đây, không khách khí hấp thụ quỷ hồn bên trong, chiếm cứ âm trạch. Hắn đã bị thương, tự nhiên đầu tiên nhất định nghĩ đến chuyện chạy về hang ổ tu dưỡng.

Đột nhiên phía trước một đại vòng kim sắc tung ra, Quỷ vương chạy thẳng vào trong đại vòng.

Nhục thân huyết sắc của hắn bị kim vòng trói chặt, lập tức nhẹ nhõm toát ra hắc khí, đau đến thét lên oa oa, nhưng đại vòng càng vùng vẫy càng xiết chặt.

Lúc này, đột nhiên trước mặt lại xuất hiện một thân ảnh yếu điệu. Chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi đang đứng, nhìn đại vòng kim sắc bao lấy Quỷ vương giữa không trung, cau đôi mày như lá liễu, trầm giọng nói: “Người, tại sao ngươi dám ức hiếp Tiểu Lôi?”

Thanh âm của nàng nhu mì dễ nghe, mặc dù đang tức giận hỏi, cũng rất ôn hòa nhu nhuyến. Quỷ vương lớn tiếng tru lên, cơ thể tán xuất vụ khí, hiển nhiên cực kỳ hoảng sợ.

Hắn bắt đầu dĩ, trước ngực phình ra, trong miệng lại phun ra một luồng hồng sắc khí vụ.

Loại hồng sắc khí vụ này chính là bản mệnh căn cơ chi khí của Quỷ vương tu luyện được, phun ra một ngụm thì thiếu đi một ngụm, không gặp tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối không nỡ dùng đến.

Thiếu nữ tóc dài tung bay, thấy trước mặt một đoàn hồng vụ bay tới, nhú mày nhanh chóng lui về phía sau, đột nhiên há mồm, từ trong miệng thổ ra một thứ gì đó giống như một trái cầu pha lê hồng sắc !

Quả cầu pha lê treo giữa không trung, tản ra hồng sắc quang mang, trông rất đẹp mắt.

Chỉ thấy thiếu nữ ngậm miệng lại, quả cầu lại có thể đem vụ khí hồng sắc hút vào!

Quỷ vương sợ tới mức hồn phi phách tán, liên tục kêu thảm thiết, nhưng hắn không phải loài người, căn bản nói không ra lời, trong miệng tru lên trận trận thê lương, xa xa Tiểu Lôi nghe thấy được, lập tức phóng tới nơi này.

Thiếu nữ nhẹ nhàng vung tay, hạt châu pha lê đó đã bay đến chướng tâm của nàng, nhìn thoáng qua, hạt châu pha lê tựa hồ càng phát ra vẻ hồng nhuận tươi đẹp. Nàng cười nhẹ, hạ giọng nói: “Cảm ơn người, nội đơn của ta vừa lúc cũng hoàn thành.”

Nói xong, nàng đột nhiên giang tay, trong miệng niệm vài câu khẩu quyết, đại vòng kim sắc đột nhiên co rút lại!

Quỷ vương kêu lên thảm thiết, cơ thể bị đại vòng xiết chặt lập tức bị cắt thành thành vô số mảnh nhỏ! Hóa thành từng đạo hồng khí, tan thành mây khói.

Thiếu nữ nhú mày, thờ dãi nói: “Ta tới bây giờ không thích sát sinh, nhưng tại sao ngươi lại muốn ức hiếp hắn?”

Keng một tiếng, một thanh kiếm rớt trên mặt đất, đúng là phi kiếm của Tiểu Lôi.

Thiếu nữ nghe thấy từ xa xa truyền đến trận trận cước bộ, nàng lập tức rùng mình biến mất.

46. Chương 47: Phương Lân

Chung quanh âm khí tràn ngập, hiển nhiên vừa rồi Quỷ vương đã ở chỗ này, có điều bây giờ sao lại biến mất? Lại còn quảng phi kiếm của mình ở đây?

Tiểu Lôi nhíu mày, hần trước tiên nhìn khắp chung quanh, lúc này mới cẩn thận đi đến phía trước.

Phi kiếm kim quang âm đạm, trên lưỡi kiếm tựa hồ bị một lớp huyết khí mờ mờ ngăn chặn. Tiểu Lôi thở dài, xem ra mình quá mức khinh địch, với đạo hạnh tu luyện một năm của mình, đã dám chính diện giao phong với một Quỷ vương tu luyện trăm năm. Thực sự là sai lầm quá lớn. Nếu không phải bên người đều là pháp khí pháp bảo chôn được từ mấy lão gia hỏa Tiêu Dao phái, sợ rằng hôm nay chết như thế nào cũng không biết.

Nhìn thấy cây phi kiếm này linh khí tan hết, sợ rằng cũng không biết phải hao phí bao nhiêu công phu mới có thể để nó khôi phục trở lại, Tiểu Lôi cảm thấy xót xa. Đồng thời tự nhủ, sau này vô luận thế nào? Phải nhớ kỹ một điều:

“Lúc thực lực bản thân không đủ, ngàn vạn lần đừng tùy tiện dùng các pháp bảo cao cấp. Nếu không, lộn lành chữa thành lợn què, tổn thất chỉ có tự mình chịu mà thôi.”

Cẩn thận cho cây phi kiếm vào túi Càn Khôn, hần nhíu mày nhìn chung quanh, không nhìn được, nói: “A, Quỷ vương này rốt cuộc là đi đâu”

Chung quanh âm khí tràn ngập, cơ thể Quỷ vương trên thực tế đã biến thành tro bụi, nhưng âm khí trăm năm do hần tu luyện lại dung hợp trong không khí, khu rừng này, khí lạnh phảng phất thấp hơn bảy tám độ so với bình thường, vào ban đêm làm cho người ta phát run.

Tiểu Lôi trong lòng càng thêm nghi hoặc, vậy âm khí cường thịnh như thế là từ đâu ra? Quỷ vương đó chẳng lẽ tự đem âm khí của mình xuất ra? Hần không muốn sống nữa sao?

Nghĩ vậy, Tiểu Lôi chợt nghĩ ra, cầm một đạo linh phù trong tay, nhìn khắp chung quanh. Hần nở nụ cười, đột nhiên đề khí kêu lên: “Là vị đạo hữu ở nơi nào đến đây?”

Chung quanh vẫn an tĩnh.

Tiểu Lôi tiếp tục nói: “Là vị đạo hữu nào vừa rồi âm thầm tương trợ ta?”

Vẫn không có hồi đáp.

Tiểu Lôi nheo mắt, lạnh lùng nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ là coi thường ta? Không muốn đi ra sao? Đã như vậy, ta cũng không muốn quấy rầy. Đa tạ lòng tốt trả kiếm của ngươi, sau này nếu có cơ hội nhất định hậu báo!”

Hần đang muốn bỏ đi, lại nghe thấy lá cây phía sau sột soạt vang lên, quay đầu lại chỉ thấy trên nhánh cây phía sau mờ mờ một bóng người đang đứng.

Nhân ảnh đó trong bóng đêm có thể thấy mờ mờ, đứng ở một cây nhánh cây cao cao, cành lá tầng tầng sum xuê che lấp, nhìn không rõ hình dáng đối phương, chỉ mơ hồ có thể thấy phảng phất là hình dáng một nữ tử, tóc dài tung bay, thân tư trác tuyệt. Mặc dù đứng trên nhánh cây, lại giống như đứng trên đất bằng.

“A, xin lỗi, ta không thích gặp mặt.” Thanh âm truyền đến, có điều đối phương tựa hồ muốn che dấu âm thanh của mình, nghe có chút cảm giác quái dị.

Tiểu Lôi trong lòng chợt nghĩ ra, là một cô gái?

Hần phát tay: “Đã như vậy, ta cũng xin cảm tạ. Có điều sao không lưu lại danh tự cho ta? Ta vốn là người không thích nhận ân huệ, bằng không nếu trong lòng luôn luôn khó chịu.”

Trên nhánh cây, người nợ lại trầm mặc không nói.

Tiểu Lôi mỉm cười: “Chuyện đó cũng tốt, cho dù không thể nói ra. Ta là người của Tiêu Dao phái, bây giờ ở trang viên dưới chân núi, nếu có chuyện gì cần ta hỗ trợ, cứ đến tìm ta. Mặc nợ người ta, ta nhất định trả.”

Nói xong, hắn phất tay, bỏ đi.

Đợi Tiểu Lôi đi khuất, nhân ảnh trên cây mới từ từ bay xuống đất.

Chỉ thấy trên khuôn mặt thoát tục, phẳng phất có vài phần do dự, nữ hài này, tự nhiên là xà tinh Tiểu Thanh.

Xà tinh này nguyên bản tại Nga Mi sơn tu luyện đã mấy trăm năm, nhờ cơ duyên xảo hợp, tìm được một gốc bàn đào thượng cổ lưu lạc tại Nga Mi sơn, lại bởi vì cùng Tiểu Lôi kết thiện duyên, nàng đã tặng cho Tiểu Lôi hai quả bàn đào, kết quả tối hôm đó một người một xà cùng nhận tiên khí của bàn đào mà thoát thai hoá cốt.

Lúc ấy Tiểu Lôi tự nhiên là một phạm nhân không có pháp thuật gì. Nhưng xà tinh này lại đã tu luyện mấy trăm năm, nhận được rất nhiều lợi ích, không chỉ lập tức hóa thành nhân hình, đột phá qua một đại quan, đạo hạnh gia tăng một bước dài.

Tiểu Thanh vì trong lòng nhớ nhung đến thiện duyên với Tiểu Lôi, liền quanh quẩn trên Nga Mi sơn. Sau đó nàng lại xâm nhập hậu sơn của Phục Hổ tự trên núi Nga Mi, Phục Hổ tự cũng là một tu tiên tông phái, mặc dù cùng Tiêu Dao phái tăng đạo không đồng môn, nhưng cũng có chút căn cơ, Tiểu Thanh là xà tinh tự nhiên không thể trêu chọc, kết quả bị người của Phục Hổ tự truy đuổi.

Nhưng lại gặp được Tiểu Lôi, nhờ Tiểu Lôi dẫn tới lão quái vật đệ nhất Nga Mi sơn Khinh Linh Tử, đó là lão gia hỏa cả Nga Mi sơn ai cũng không dám trêu chọc, Tiểu Thanh lại được Tiểu Lôi cứu một lần.

Trước sau hai lần thiện duyên cộng lại, món nợ tình cảm này rất lớn.

Cho nên xà tinh dứt khoát âm thầm đi theo Tiểu Lôi xuống núi đến phạm trần, chỉ muốn tìm kiếm cơ hội báo ân thôi.

Thấy Tiểu Lôi rời đi, khuôn mặt Tiểu Thanh không nhận được lộ ra vài phần u oán, trong lòng nảy sinh những tư vị cổ quái. Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vung lên, hai con chuột từ trên nhánh cây rơi xuống trên bàn tay nàng.

Hai con chuột, tự nhiên chính là “Sủng vật” nuôi trong nhà của Tiểu Lôi - Adam và Eva. Đáng thương hai con chuột vô tri, không cẩn thận gặm nát món hoạch tài ngàn vạn của Tiểu Lôi, bị vứt bỏ thê thảm, kết quả lại rơi vào tay xà tinh Tiểu Thanh !

Phải biết rằng, rắn nhất định ăn chuột, tự nhiên coi chuột như là thiên địch. Giờ phút này Tiểu Thanh mặc dù đã hóa thành nhân hình, nhưng chuột dù sao cũng là một con vật, động vật thiên tính vẫn có thể cảm giác được sự sợ hãi đối với Tiểu Thanh, bọn nó rơi vào tay của xà tinh có mấy trăm năm tu hành, suốt ngày sợ hãi bất an, sợ rằng mĩ nữ xà tinh đột nhiên một ngày bỗng dưng đói bụng, e là mạng chuột khó bảo toàn.

Tiểu Thanh lại dùng hai ngón tay mịn màng như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve Adam và Eva, trên mặt lộ vẻ nhu hòa khó tả.

Trong lòng nàng đang có những ý niệm rối loạn. Nàng một lòng đi theo Tiểu Lôi vào nhân gian, thấy này hai con chuột bị quăng ra từ nhà Tiểu Lôi, trong lòng có ý muốn chăm sóc chúng, mỗi lần cảm thấy tình cảm dâng lên trong lòng, phẳng phất không phải là đối với hai tiểu súc sinh, mà là đối với tiểu vô lại ở nơi xa.....

Chỉ thấy Tiểu Thanh trầm tư một lát, lẩm bẩm nói: “A, hắn nói hắn ở trang viên dưới chân núi, vậy, chúng ta cứ tiếp tục làm hàng xóm đi, ta cứ ở gần hắn như vậy, mỗi ngày nhìn thấy hắn, cũng là rất tốt”

Nàng đột nhiên nhớ tới hang ổ của Quỷ vương ở trong núi, trong lòng nghĩ ra, lập tức lên núi đi tìm.

Quỷ vương đã bị nàng tiêu diệt, hang ổ của Quỷ vương, chắc là âm trạch một không tẻ, bây giờ chủ đã không còn ở, vậy Tiểu Thanh tự nhiên là không khách khí dọn đến.

Còn như âm khí sâm nhiên trong âm trạch của Quỷ vương, chuyện đó đối với xà tinh mà nói thật sự không thành vấn đề. Xà tính thuần âm, hưởng hồ năng có mấy trăm năm đạo hạnh trong người, âm khí này, thuần túy coi như là bổ sung thêm.....

Tiểu Lôi chạy về trang viên, đại môn của biệt thự tự nhiên đánh nát, sau một phen ác chiến, cô hồn dã quỷ chung quanh cũng bỏ chạy sạch sẽ.

Buồn cười nhất, lại là Lôi Hồng Như Hoa Lâm San San ba người, vẫn cẩn thận ngồi trong ba cái vòng do Tiểu Lôi vẽ ra, ba người sắc mặt tái nhợt, không dám cử động, cơ thể cứng ngắc giống như pho tượng, sợ không cẩn thận lại vượt qua khỏi “Vòng bảo vệ”.

Tiểu Lôi trở lại biệt thự, nhìn thấy bộ dạng ba người, bật cười nói: “Tốt rồi tốt rồi, quỷ cũng đã chạy mất, có thể đi ra ngoài.”

Lôi Hồng lúc này mới thở ra, nhẹ nhàng đẩy Như Hoa cô nương đứng bên cạnh.

Đại tinh tinh này xem ra rốt cuộc đã trở nên hiểu biết, vừa rồi lại có thể nhân cơ hội ôm Như Hoa cô nương vào lòng. Lâm San San bên cạnh cơ hồ cũng ngất đi. Tiểu Lôi nhẹ nhàng bám vào nhân trung của nàng, lại lấy ra một bình nhỏ đựng hương liệu đặc biệt rắc nhẹ dưới mũi nàng, Lâm San San lúc này mới tỉnh lại.

Nàng vừa tỉnh táo, nhìn Tiểu Lôi vài phút, lúc này mới khóc òa lên một tiếng, nhào vào lòng Tiểu Lôi, như thể nào cũng không buông ra.

Như Hoa ở phía sau cũng sưng sốt trong chốc lát, đột nhiên nhảy dựng lên hét lớn: “Dọn nhà dọn nhà !! Lão nương muốn dọn nhà ! Địa phương quỷ quái này sao có thể ở được !!!”

Tiểu Lôi liếc nhìn nàng, đột nhiên nói: “Câm miệng !”

Ánh mắt hắn chuyển hướng nhìn Lôi Hồng, trầm giọng nói: “Lôi Hồng, người theo ta chúng ta đi xem Phương bá của người, nếu ta không đoán sai, hẳn bây giờ khẳng định đang làm một vài sự tình thú vị đây.”

47. Chương 48: Kiến Quỷ!

Chiếc xe tải Phương bá dùng để đi lại hàng ngày đang đậu bên ngoài. Tiểu Lôi và Lôi Hồng đi qua đó. Hắn quay qua phía Lôi Hồng ra dấu, ý nói cứ việc yên lặng bám theo mà đi. Hai gã nhờ xe tải che khuất, bám nhau ép người đi về hướng những gian nhà nhỏ. Đây là một dãy nhà thấp, hình dáng bên ngoài cao phồng chừng một tầng rưỡi. Tầng trên là cho người ở, tầng dưới là tầng hầm, chuyên dùng để chứa đồ.

Kỳ quái là phòng của Phương bá tối om, hoàn toàn không có tí ánh đèn nào, hơn nữa cũng không nghe thấy tiếng động nào. Lôi Hồng vừa tính mở miệng thì Tiểu Lôi vung tay ra dấu bảo hắn im lặng.

“Ồ đàn, trong phòng không có ai.” Tiểu Lôi và Lôi Hồng hai tên đang núp đằng sau xe hơi, Tiểu Lôi chỉ vào cửa sổ thấp giọng nói: “Người xem...”

Chỉ thấy Tiểu Lôi chỉ lên phía cửa sổ bên trên, có treo một chuỗi phong linh, trong gió đêm vang lên tiếng đing đing đang đang. Lôi Hồng kinh qua chuyện ngày hôm nay, lúc này lại thấy cái thứ này, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Tiểu Lôi liếc nhìn Lôi Hồng: “Xem ra người phải thất vọng rồi. Vị Phương bá này của người quả nhiên không phải là hảo nhân gì.”

Hai gã lẳng lặng đi tới gần. Tiểu Lôi chỉ về phía cây cầu thang sắt dẫn từ tầng hầm lên tầng trên của ngôi nhà, cổ hạ giọng: “Nhẹ chân, phía dưới”

Hắn lấy ra tay hai đạo linh phù, một đạo dán lên trên người Lôi Hồng, một đạo tự mình kẹp trên ngón tay. Hai gã nhẹ tay nhẹ chân ép người lên cánh cửa tầng hầm cố gắng lắng nghe....

Phảng phất trong tầng hầm tựa hồ có tiếng người đang khóc...

Thanh âm khóc lóc kia thật bi thiết, dường như của một nam nhân trung niên. Lôi Hồng vừa nghe được âm thanh này, lập tức nhận ra được, đúng là thanh âm của Phương bá.

Tiểu Lôi cười lạnh, lấy tay bịt miệng Lôi Hồng, ý bảo hắn không nên mở miệng, chỉ tiếp tục nghe thôi.

Thanh âm trong tầng hầm loáng thoáng, chỉ nghe thấy lúc thì khóc, lúc thì van nài nói: “Van cầu người, van cầu người đó, chỉ một lần thôi! Ta chỉ cần gặp mặt một lần là được rồi, một lần là được rồi a...”

Liền nghe được một giọng âm lạnh gian xảo phảng phất lúc ẩn lúc hiện: “Hôm nay, không phải mùng một, cũng không phải mười lăm. Nếu người muốn được gặp mặt thì, thì giúp ta lo liệu việc này cho tốt...”

Thanh âm hữu khí vô lực của Phương bá, ngữ khí tràn ngập vẻ áy náy và van cầu: “Không được, thật sự là không được... Ta thật sự không thể làm như vậy được a... Ta không thể hại tới thiếu gia...”

Thanh âm âm lãnh kia giống như không đủ hơi, ngữ khí chậm chạp, nhưng ngược lại phảng phất một thứ lực lượng mê hoặc thần trí con người, từ từ nói: “Một lần, một lần cuối thôi.... chỉ một lần.... không quan hệ gì.... một lần cuối cùng thôi...”

Thanh âm của Phương bá như đang mê sảng: “Người cho ta thấy một lần đi, chỉ một lần thôi...”

Bên trong im lặng, chỉ chốc lát, cái thanh âm âm lãnh kia lại vang lên: “Người muốn gặp hả? Vậy cứ việc nghe lời, lấy món này, ngày mai treo bên trong nhà chính, thừa dịp bọn họ không chú ý, âm thầm treo bên dưới trần đẳng như lần trước”

Phương bá lại bắt đầu khóc, bên trong truyền đến tiếng âm âm âm âm, chỉ nghe thấy tiếng cầu khẩn đứt quãng của Phương bá: “Không được, thật sự không được... Ta không thể tiếp tục hại người... không thể ... thật sự không thể... Van cầu người, van cầu người, buông tha ta đi, buông tha chúng ta đi!”

“Hừ, khẩu đầu thì có tác dụng sao?” Thanh âm lạnh lùng kia lại chậm rãi nói: “Người cho dù có khẩu đến bể đầu, cũng không có tác dụng gì! Lúc trước người đã đi bước đầu tiên, thì đã không thể quay đầu lại rồi...”

Đột nhiên, âm thanh này trở nên nhu hoà một chút, chậm rãi nói: “Ta đáp ứng người, đây là lần cuối cùng... ngày mai... ngày mai Điền gia tiểu thư sẽ tới nơi này, người đợi sau khi nó tới đây, thì bắt đầu treo vật đó lên, sau đó, ta sẽ cho người gặp mặt một lần...”

Tiểu Lôi và Lôi Hồng nhìn nhau, cả hai đều có chút nghi hoặc.

Rõ ràng, là dường như gã nào đó ở dưới tầng hầm đang uy hiếp Phương bá. Uy hiếp Phương bá để cho hắn bí mật bố trí ám phong thủy tại biệt viện. Điều mà Tiểu Lôi không hiểu là Phương bá và người kia nói tới “gặp mặt một lần”, là ý gì đây?

“Gặp ai?”

Từ bên trong lại truyền ra tiếng Phương bá khấu đầu, vang lên bình bình, nhưng giọng nói âm lãnh kia chỉ từ từ nói: “Người không cần khấu đầu nữa, cũng không cần làm ra dáng tội nghiệp. Bao nhiêu năm rồi, người cũng đã chết rồi, chết một lần cũng là chết, chết hai lần cũng là chết. Người hà tất phải canh cánh để trong lòng làm gì? Có phải không? Ta đáp ứng với người, sau khi lo liệu xong chuyện này, ta sẽ cho người gặp mặt một lần”

Phương bá trầm mặc một lát, đột nhiên trong tầng hầm truyền đến âm thanh hét to phẫn nộ của ông ta: “Ma quỷ! Người là ma quỷ! Ta sẽ không người làm lại việc này! Người giết ta đi... Ta... ta... ta... liều mạng với người!!”

Sau đó chỉ nghe được tiếng gầm gừ của Phương bá, nhưng chỉ nghe được một nửa, lập tức bùng một tiếng vang lên, tiếng gào thét của Phương bá lập tức biến thành tiếng rên rỉ thống khổ.

Hừ! Ngu xuẩn! Thanh âm âm lãnh khinh bỉ nói: “Người lại muốn nổi điên hả? Người đã ném thử rất nhiều lần rồi, nên biết người cần bản không có khả năng kháng cự lại ta, vậy uống phí khí lực đấu tranh làm gì?”

Thanh âm của Phương bá tràn ngập thống khổ, giường như đang chịu đau đớn khôn cùng, thanh âm khàn đục nhưng vẫn rít lên nói: “Không, không, trừ phi người cho ta gặp mặt một lần! Gặp một lần thôi! Bằng

không ta sẽ không đáp ứng người! Người cho ta gặp nàng một lần... ta muốn được gặp nàng... ta muốn được gặp nàng... ta muốn xem nàng có khỏe không... ”

Sau đó, chỉ nghe thanh âm âm lãnh kia đối với sự cố chấp của Phương bá có chút bất đắc dĩ, rồi cuộc lạnh lùng cười cười, hạ giọng nói: “Được rồi, đã người muốn được gặp. Hôm nay phá lệ cho người gặp một lần...”

Nghe tới đó, Tiểu Lôi chợt động trong lòng, ẩn ước đoán được điều gì đó!

Quả nhiên, sau đó nghe được thanh âm âm lãnh kia trở nên hàm hồ không rõ, từng lời từng lời chậm rãi nói ra. Mỗi một âm tiết đều làm cho người khác khó có thể nghe hiểu được. Lôi Hồng nghe xong thần tình mờ mịt, Tiểu Lôi chỉ mới nghe qua nửa câu, sắc mặt lập tức biến đổi.

Chỉ nghe thanh âm của Phương bá bên trong dần dần nhỏ xuống, đột nhiên bắt đầu khóc. Có điều tiếng khóc này không phải là tiếng khóc khẩn cầu bị thương, mà mang theo vài phần thương cảm cùng vui sướng

“Ô ô ô... là nàng, quả nhiên là nàng... ta lại gặp được nàng... Ta rốt cuộc lại gặp được nàng...” Thanh âm Phương bá mang vẻ không nói nên lời gồm cả buồn lẫn vui, giọng nói cùng có vẻ càng ngày càng hàm hồ không rõ.

Tiểu Lôi hét lớn một tiếng: “Lôi Hồng, phá cửa!!”

Lôi Hồng chuẩn bị sẵn sàng, lập tức một cước đá ra, ầm một tiếng, cửa tầng hầm bị một cước của Tiểu Lôi đá bay đi. Tiểu Lôi lập tức phóng mình vào trong trước.

Chỉ thấy tầng hầm này rộng khoảng mười mấy thước, chung quanh được bao bọc kỹ càng, trên đỉnh đầu chỉ có một ngọn đèn chụp kiểu cổ tỏa sáng lờ mờ.

Trong góc được soi sáng của hầm có vài cái hòm, cả hai lập tức đi vào, chỉ thấy Phương bá đang đứng cạnh một cái hòm, giương mắt si ngốc nhìn cái hòm đó, vẻ mặt không ngừng lộ ra thần tình bi thương, bất đắc dĩ, ánh mắt thất thần, tựa hồ như không biết tới hai người Tiểu Lôi tiến tới sau lưng.

Lôi Hồng hai mắt nhìn quanh phát hiện ra trong gian phòng chỉ có một mình Phương bá. Hắn lập tức kêu lên: “Kỳ lạ! Rõ ràng là nghe thấy hai người nói chuyện a! Sao giờ chỉ có một?”

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Không cần tìm! Người kia không ở chỗ này.”

Hắn chỉ về phía cái điện thoại trên bàn, cuộc gọi đã kết thúc, chỉ nghe tiếng tút tút báo điện thoại đã ngắt.

Tiểu Lôi thở dài, nhìn cái điện thoại trên bàn, nhẹ nhàng đập má, không khỏi cười khổ: “Hảo thủ đoạn a! Ngay cả ta cũng không nghĩ tới...”

Lôi Hồng lo lắng nhìn Phương bá. Phương bá một mình si si ngốc ngốc nhìn cái hòm trước mặt. Trong mắt đột nhiên từ từ chảy hai dòng lệ, âm thầm khóc, một tay vuốt nhẹ cái hòm, vẻ mặt vô cùng nhu hoà, chỉ là không ngừng hạ giọng thầm thì.

“Hắn làm sao vậy?”

Tiểu Lôi lắc đầu, hạ giọng nói: “Hắn bị người ta dùng thất hồn chú”!

Chỉ nghe thấy Phương bá hàm hồ không rõ nói: “Nàng gầy quá a, ai... Đừng nói với ta là nàng ở dưới đó cũng không được khỏe lắm? Ta mỗi tháng đều có đốt vàng mã cho nàng, nếu quả là không đủ thì nàng phải nói cho ta biết... ai... ai... đã bao nhiêu năm rồi, cũng hai mươi năm rồi, ta cũng đều nhớ tới bộ dáng của nàng, như thế nào cũng không sao quên được a... Kỳ thật, chúng ta đều quá ngu ngốc, thật ngu ngốc... Sự tình đó, chúng ta hai người đều sai rồi... Kỳ thật nàng không cần phải chết... thật sự là không cần phải chết...”

Nói đến đây, ông ta bắt đầu khóc rống lên. Lôi Hồng tựa hồ muốn lay tỉnh ông ta, Tiểu Lôi nhanh mắt, kéo tay Lôi Hồng, thấp giọng nói: “Đừng kinh động ông ta!”

Hít một hơi sâu, Tiểu Lôi cười khổ nói: “Hiện tại hắn bị trúng thất hồn chú, trong đầu sản sinh ảo giác. Hắn hình như đang cùng người nào nói chuyện. Người ngàn vạn lần không được kinh động hắn. Thứ nhất, thất hồn chú là một loại pháp thuật cực kỳ nguy hiểm. Nếu khi bị trúng phép mà tùy tiện lay tỉnh, ba hồn sáu phách sẽ phiêu tán, nếu không cẩn thận để thất hồn thất phách chạy mất, cho dù có tỉnh lại cũng trở

nên ngu ngốc! Hơn nữa...” Tiểu Lô ánh mắt chớp động: “Hiện tại chúng ta chỉ có một manh mối duy nhất, rốt cuộc là ai uy hiếp khiến hấn như thế này!”

Phía sau, Phương bá đột nhiên lớn tiếng khóc lớn: “Nàng chết thảm lắm a! Nàng chết thảm lắm a! Nàng chết thật đáng thương, tại sao lúc đó nàng không chịu cùng ta bỏ đi? Vì chuyện gì vậy a...”

Đèn trong phòng hôn ám, giờ phút này là vừa về đêm, mắt thấy một nam nhân ôm đầu thống khổ hô to: “Nàng chết thảm lắm...”

Cảnh tượng này thật sự làm người ta sợ hãi. Tiểu Lô một mặt chăm chú lắng nghe, một mặt âm thầm phân tích.

Thất hồn thuật này, kỳ thật cùng với thuật thôi miên có hiệu quả như nhau.

Tiểu Lô lơ mơ đoán ra được sự tình gì đó ở đây. Phương bá này, đại khái có tư niệm với một người đã chết. Đối phương dụ hoặc hấn, chỉ cần hấn chịu hợp tác, sẽ khiến cho hấn gặp được người thân đã chết. Đương nhiên... đây chỉ là lừa gạt, chỉ là đối phương thi triển một loại thất hồn thuật cao cấp, khiến cho hấn trong ảo giác tưởng rằng chính mình thật sự gặp được quỷ hồn của người thân.

Mà Tiểu Lô lại nghe ra, Phương bá này tựa hồ trong lòng còn có một ẩn tình gì đó. Đường như trong lúc lầm bầm trong ảo giác, lộ ra vẻ vài phần tư niệm cùng với áy náy đối với thân nhân đã chết kia, đối với chuyện cũ có phần hối hận...

Phía sau, Phương bá nói một câu, khiến Tiểu Lô cùng Lô Hồng nghe xong thiếu chút nhảy dựng lên!

Chỉ nghe Phương bá đột nhiên thu hồi nước mắt kiên định nói: “Nàng yên tâm, nàng yên tâm đi! Ta tuyệt đối sẽ không làm thương hại tiểu thư, sẽ không làm thương hại Lô Hồng! Ta tuyệt đối sẽ không làm cho Lô Hồng bị thương hại chút nào! Ta tuyệt đối sẽ không để nhĩ tử của nàng bị thương hại! Sẽ không đâu!!”

Lô Hồng sắc mặt trắng bệch, hấn mở miệng, môi run rẩy: “Phương bá hấn, hấn nhìn thấy chính là hồn phách mẫu thân của ta phải không?”

48. Chương 49: Lần Đầu Gặp Mặt

Kỳ thật, loại Thất Hồn Thuật này chẳng qua là một loại pháp thuật lừa người mà thôi. Con người tiến nhập vào trong ảo giác, cũng giống như nằm mơ vậy. Cái này gọi là “ngày có tâm tư, đêm về nằm mộng”.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ Phương bá này mỗi ngày “ngày có tâm tư”, tâm tư đó chính là mẹ Lô Hồng?

Ai, vấn đề này đáng để tìm hiểu cẩn thận một chút à...

Mặt Lô Hồng cũng đỏ bừng. Có lẽ trên thế giới này chẳng có thằng con trai nào, thấy một nam nhân khác trước mặt tư tưởng mẹ mình, tình thâm ý thiết, mà trong lòng không phát hỏa?

Quả nhiên, Tiểu Lô vừa mới kêu thầm một tiếng không hay, Lô Hồng rốt cục không nhẫn nại nổi, hét lớn một câu: “Hỗn đản!”

Hấn sấn sổ bước tới, túm lấy cổ áo Phương bá kéo lại, tức giận hỏi: “Người nói những lời hỗn xược gì vậy hả?”

Nhưng Phương bá sắc diện mờ mịt, mục quang trống rỗng, nhãn thần đờ đẫn, vẫn chẳng tỉnh được chút nào. Tiểu Lô sắc mặt đại biến, chạy nhanh đến chụp Lô Hồng, bắt hấn phải thả Phương bá ra, kìm giọng nói: “Người câm mồm ngay! Không được động đến hấn! Sự tình chưa rõ ràng, chẳng lẽ ngươi muốn hấn biến thành đần độn hay sao?”

Lô Hồng thần tình tức giận, nghiêng răng nói: “Nhưng, nhưng...”

Tiểu Lô đè chặt cánh tay hấn, nói: “Trước hết hãy nghe hấn nói đã.”

Về mặt Phương bá lộ ra biểu tình bi thiết, vừa nức nở vừa liên tục nói, nhưng lại vô cùng lộn xộn, chẳng có gì ngoài việc gọi lại một vài cuộc gặp trước kia với mẹ Lô Hồng, càng nói câu trước càng chẳng ăn nhập

gì với câu sau, Tiểu Lôi nghe một lúc, biết cũng không nghe ra được gì. Hắn đành thở dài, lấy ra một đạo linh phù, niệm một câu chân quyết, vỗ nhẹ vai Phương bá.

Bốp!

Thân hình Phương bá đột nhiên chấn động, chớp chớp mắt, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, cơ thể run lên mấy lần, lúc này mới tỉnh lại. Miệng thở hổn hển dữ dội, giương mắt nhìn Tiểu Lôi, thần tình vô cùng kinh hãi, kêu lên: “Người! Người làm sao... Người làm sao lại ở chỗ này... Lôi Hồng?!” Hắn đảo mắt thấy sắc mặt tái mét của Lôi Hồng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

Lôi Hồng thấy hắn đã tỉnh, không có gì cố kỵ nữa, giơ tay chụp ngay lấy áo hắn, hung hăng quát: “Nói! Người vừa rồi rốt cuộc... rốt cuộc nói cái quỷ quái gì?”

Phương bá đột nhiên sắc mặt đại biến: “Nàng? Nàng? Vừa rồi nàng vẫn còn ở chỗ này! Sao lại đi mất rồi? Các người đã đuổi nàng đi rồi?”

“Hừ, bị người gạt mà cũng không biết.” Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Mẫu thân của Lôi Hồng đã sớm qua đời rồi, người tưởng rằng dễ dàng nhìn thấy ma quỷ như vậy sao?”

“Không! Vừa rồi rõ ràng ta đã nhìn thấy nàng... Rõ ràng là ta nhìn thấy nàng...!” Phương bá đột nhiên tâm trí trở nên mất kiểm soát, hắn nhảy dựng lên, cơ thể không ngừng run bần bật, sắc mặt vô cùng cuồng loạn.

Lôi Hồng giơ tay chặn lấy vai hắn, vỗ nhẹ, Phương bá lập tức rũ xuống. Tiểu Lôi thở dài nói: “Người quỷ khác biệt, người chết đèn tắt. Người chết đi hồn phách tất nhiên là đã đến địa phủ, người tưởng người muốn gặp là có thể gặp hay sao? Trên thế giới này, quả thật có những người có thể chiêu hồn dẫn quỷ, nhưng quá nửa đều là trò bịp bợm rẻ tiền để lừa người thôi, thỉnh thoảng có một vài pháp thuật thật sự, cũng chỉ là có thể gọi một số cô hồn dã quỷ còn tạm lưu lại ở nhân gian mà thôi. Mà cô hồn dã quỷ như thế, cũng đều vì chết đi mà oán khí quá nặng, tạm lưu lại trần gian. Mẹ Lôi Hồng chết cũng đã nhiều năm, đã sớm vào địa phủ rồi, người tưởng rằng trên địa bàn của Diêm La vương có thể tùy tiện gọi quỷ hồn lên hay sao? Nực cười!”

Phương bá trừng mắt: “Không phải! Người nói vậy! Rõ ràng ta thấy nàng! Ta thấy!”

Lôi Hồng quát lên: “Cấm miệng! Người, người dám vũ nhục mẹ ta một lần nữa, ta sẽ vặn gãy cổ người!”

Phương bá trán đầm mồ hôi, hai gò má không ngừng co giật. Tiểu Lôi liếc nhìn Lôi Hồng, ý bảo hắn trước tiên đừng nói gì, rồi mới chậm chậm, cố gắng lấy giọng thật bình tĩnh hỏi: “Người bao nhiêu năm nay, bố trí những thứ này trong biệt thự, ta đều biết, những thứ âm độc đó, ta cũng đều hóa giải cả rồi. Bây giờ, người có nói cho ta biết rốt cuộc ai là người khiến người làm như vậy hay không?”

Những kỹ xảo địa lý phong thủy này, có lẽ Phương bá chẳng thể nào biết được. Nhất định là có người ở sau lưng xúi giục hắn, đa phần chính là người có thanh âm lạnh lùng trong điện thoại vừa rồi.

Môi Phương bá run run, đột nhiên kêu lớn một tiếng: “Không phải! Không phải! Người lừa ta!”

Hắn cũng không biết khí lực ở đâu ra, đột nhiên vùng thoát khỏi tay Tiểu Lôi, bỗng giống một con thú điên, xông tới cửa lớn của căn hầm, cướp đường chạy ra ngoài.

“Đuổi theo! Không được kinh động đến hắn!” Tiểu Lôi trong mắt thoáng qua một tia tinh quang.

Lúc hai người đuổi tới, chỉ thấy Phương bá vẻ mặt điên cuồng, nhảy vài bước đến cửa một chiếc xe tải, run rẩy móc chìa khóa ra, phát động động cơ, sau đó dậm chân ga, chiếc xe lập tức phóng chạy ra ngoài trang viên.

Hai người đuổi theo vài bước, bỗng Tiểu Lôi đột nhiên hét lớn: “Lôi Hồng, người quay về trông coi hai nữ hài, ta đi theo hắn!”

Lôi Hồng vốn dĩ muốn cự tuyệt, nhưng mắt thấy Tiểu Lôi sắc mặt nghiêm túc, mà quả thật chính hắn cũng không có khả năng dùng đôi chân để bắt kịp chiếc xe, chỉ có thể dừng cước bộ.

Tiểu Lôi nhanh chóng bắt kịp phía sau xe, tay hắn vẫy ra từng đạo linh phù, thi triển “Súc địa thuật”, đồng thời lại không tiếc hao phí pháp lực thi triển “Ngự phong thuật”, cơ thể nhẹ nhàng phóng nhanh theo chiếc xe đang ở phía xa.

May mà lúc này đêm đã xuống, hơn nữa xung quanh cũng không có bóng người, nói không chừng, nhờ có người thấy phía sau một chiếc xe bỗng nhiên có một người hai chân lơ lửng trên mặt đất, phiêu phiêu đang lơ lửng theo phía sau, có lẽ sẽ khiến cho người ta tưởng nửa đêm gặp quỷ.

Phương bá trong tâm trạng điên cuồng, chiếc xe cứ như một con thú hoang chạy loạn xạ, nhưng vẫn theo một con đường nhỏ, chạy đến một nghĩa trang dưới chân núi.

Tiểu Lôi mặc dù đã kiệt lực thi triển pháp thuật, nhưng dù sao đạo hạnh của hắn hãy còn nông cạn, chỉ có thể bám theo ở khoảng cách xa. Mãi đến khi bắt kịp, chiếc xe kia rốt cuộc cũng đã dừng lại trước một nghĩa trang, đèn pha cũng không tắt, cửa xe mở, đến cả chìa khóa cũng để lại trong xe. Phương bá không thấy đâu.

Tiểu Lôi nghe ngóng động tĩnh xung quanh, từng bước dò tìm. Chỉ thấy bên trong nghĩa trang, phía trước một ngôi mộ to lớn vừa mới được tu bổ lại, Phương bá quỳ trên mặt đất, ôm chặt một tấm bia mộ đau đớn khóc rống lên, Tiểu Lôi nhẹ nhàng bước đi, không làm kinh động lão, chỉ đứng ở phía sau lẳng lặng lắng nghe.

“Ôi, điều hắn nói là thật ư? Ta thật sự không có gặp nàng sao? Ta đã sai rồi, tất cả đều sai rồi... Ta chỉ là muốn gặp nàng, có thể thường xuyên gặp nàng, cũng đã thỏa mãn rồi.” Phương bá một mặt nói một cách đứt quãng, mặt khác nhẹ nhàng vuốt ve văn tự trên mộ bia.

Chỉ thấy trên mặt tấm bia mộ kia, bên trái chính là dòng chữ “Lôi môn Phương thị”, đó hẳn nhiên là mẹ của Lôi Hồng.

Phương bá thấp giọng, tiếp tục nói: “Ta mấy năm nay, đều không chịu rời đi nơi khác, chỉ vì ở trong trang viên, là gần với nàng nhất, có thể đến thăm nàng thường xuyên, người kia, hẳn gạt ta, chỉ cần ta làm việc cho hắn, sẽ cho ta được gặp nàng, ta thật sự đã nhìn thấy nàng, là thật phải không? Có phải là thật không?”

Tiểu Lôi nghe thấy trong lòng không nhin được, chậm rãi đi tới, thổ ra một luồng huyền môn nội tức: “Giả tất cả đều là giả!”

Hắn từng chữ từng câu, mỗi chữ đều nện vào lòng Phương bá một cách không thương xót.

Người và quỷ khác biệt! Người là một phạm phu tục tử, cho dù một quỷ hồn đứng ngay trước mặt, người cũng không làm sao thấy được! Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Người mấy năm nay, rốt cuộc ở trong Lôi gia đã làm việc gì?”

Cơ thể Phương bá chấn động, trong mắt hiện lên một tia áy náy, đột nhiên cười ngây ngốc: “Đã chết, đều đã chết rồi, nàng đã chết, Điền gia thái thái cũng đã chết, thiếu gia cũng đã chết, đều đã chết...”

Hắn đột nhiên nhảy dựng lên, cười to ba tiếng, kêu lên một câu: “Ta cũng đã chết rồi!”

Hắn xoay người lại, trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, hai mắt đỏ rực, kêu to miệng tiếng: “Chết đi! Đi chết đi!”

Hắn giơ mười ngón tay ra, đột nhiên đánh về phía Tiểu Lôi, hắn đã mất đi ý thức, kêu lên điên cuồng: “Đều là người! Đều là người gạt ta! Người gạt ta làm những việc xấu xa này!”

Chỉ thấy Phương bá sắc mặt dữ tợn, biểu tình méo mó, trong miệng phát ra những tiếng kêu giống như dã thú, xông về phía Tiểu Lôi. Tiểu Lôi nhướng mày, thông thả lách mình tránh đi, Phương bá nhào vào khoảng không, lại lao tới trước một cái cây, giờ phút này hắn đã hoàn toàn điên rồi, đột nhiên ôm cái cây kia mà cào, mà cắn, rồi lại đá, lại đánh. Một mặt đánh, một mặt kêu lên: “Đều do người! Đều do người! Đều là do người dụ hoặc ta!”

Tiểu Lôi nhìn một hồi, cũng không ngăn cản, đợi cho Phương bá khí lực không còn, lúc này mới tiến đến, khẽ điểm vài cái vào người hắn, mấy chỉ đỏ của hắn đã phong bế khí huyết Phương bá, lập tức đối phương lại rũ xuống ngồi trên mặt đất, có điều trong miệng thở hổn hển không ngừng.

Tiểu Lôi vẫn muốn hỏi điều gì đó, đột nhiên thấy xa xa trên đường xuất hiện một dãy đèn xe, một loạt xe đang cấp tốc chạy về phía này. Hắn nhíu mày, chỉ thấy một chiếc xe màu đen phóng như bay tới, dừng lại trước mặt, cửa xe mở ra, tỷ tỷ Lôi Hồng toàn thân mặc áo da màu đỏ từ trong xe nhảy ra.

Nàng sắc mặt ngưng trọng nhìn liếc nhìn Tiểu Lôi, trầm giọng nói: “Hai cô bé đã điện thoại cho ta, ta mới đuổi theo.” Ngữ khí của nàng có chút không hài lòng: “Những việc xảy ra đêm nay, người vì sao lại không báo cho ta hay trước?”

Tiểu Lôi mỉm cười rất thâm trầm: “Thật không? Muốn nói cho cô biết hả?” Hắn đột nhiên tiến đến vài bước, hạ giọng nói với tỷ tỷ của Lôi Hồng: “Cho dù ta không nói cho cô, chẳng lẽ cô lại không biết sao?”

Tỷ tỷ Lôi Hồng sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng lườm Tiểu Lôi: “Người có ý gì đây hả?”

Tiểu Lôi ung dung nói: “Lôi đại tỷ, có những lời, không cần nói mà vẫn minh bạch, phải không?” Hắn đột nhiên tiến gần hơn, kề sát vào tai tỷ tỷ Lôi Hồng trầm giọng nói: “Cô đoán xem, vừa rồi Phương bá và ta đã nói những gì?”

Tỷ tỷ Lôi Hồng thấy Tiểu Lôi sát ngay bên tai mình, một luồng hơi nóng tỏa ra trên lỗ tai, đang nhú mào muốn tránh ra, nhưng nghe nửa câu của Tiểu Lôi nói, lập tức quên khuấy hẳn ra, không kiềm được hỏi dồn: “Cái gì?”

Tiểu Lôi cười hì hì, con người khê đảo một cái, đột nhiên cười nói: “Cô bị lừa rồi!”

Hắn lập tức lui lại vài bước, nhàn nhạt nói: “Đã trễ thế này mà cô còn tìm tới, không nóng lòng gặp Lôi Hồng, chỉ mang người đến tìm ta... Hắc, chỉ sợ cô không phải tìm ta, mà là nôn nóng tìm cho được Phương bá, phải không?”

Dừng một chút, hắn tiếp tục cười lạnh nói: “Còn nữa, những việc của lão Phương bá này, ta cũng là đêm nay mới phát hiện ra. Nhưng cô vừa đến đã truy vấn Phương bá và ta nói những gì... Chẳng lẽ cô đã sớm biết những việc Phương bá đã làm hay sao?”

Tỷ tỷ Lôi Hồng sắc mặt biến đổi trong nháy mắt, trong mắt hiện lên một tia sát khí, không kiềm được nắm chặt cây súng trong tay, ngay lúc này, bỗng phía sau chiếc xe lại có một người bước ra.

Một người trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt phẳng phất giống như một cô gái xinh đẹp, trên mặt hắn mang một nụ cười lạnh lùng, từ trong xe đi ra, ánh mắt chăm chú nhìn Tiểu Lôi, đi đến phía trước, đưa ra một bàn tay cực kỳ thanh tú, nhàn nhạt nói: “Xin chào, người chính là Tiểu Lôi à? Lần đầu gặp mặt, ta tên gọi là Phong Cuồng.”

49. Chương 50: Ngũ Hành Nội Đấu

Tiểu Lôi trên mặt mỉm cười, nhưng trong lòng thì lại trầm xuống! Tên trẻ tuổi trước mặt này gọi là Phong Cuồng, nhìn qua mặc dù trong khí tức không có lấy nửa phần sắc bén, nhưng đứng trước mặt người ta, vẫn ẩn ẩn mang theo một khí thế kỳ quái, phẳng phất những người đứng chung quanh làm cho hắn thêm nổi bật. Khí thế của những người khác đều bị hắn đàn áp hết!

Cơ hồ trời sanh ra người này để làm thủ lĩnh vậy!

Phong Cuồng ngữ khí bình tĩnh, chậm rãi nói: “Ta chỉ là một bằng hữu của Lôi tiểu thư, nghe nói nhà nàng có chuyện, nên tới đây giúp đỡ mà thôi.” Hắn chậm rãi đi tới cạnh Tiểu Lôi, hướng về phía Phương Bá đang ngồi ủ rũ trên mặt đất.

Chỉ thấy Phong Cuồng trên mặt lộ ra nụ cười bình thản, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên đầu Phương Bá, mắt lại nhìn Tiểu Lôi nói: “Bất quá, xem ra phiền toái đều đã được người giải quyết hết rồi, ta có lẽ cũng không giúp được gì.”

Nói xong, cổ tay hắn đột nhiên run lên, nhẹ nhàng đánh vào động mạch sau cổ Phương bá, ông ta hừ một tiếng, người mềm oặt, ngã xuống.

Tiểu Lôi cười hắc hắc, ánh mắt không chút khách khí nhìn Phong Cuồng, nhàn nhạt nói: “Giúp đỡ sao? Ta thấy là người muốn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng thì có...”

Phong Cuồng lắc đầu, nhú mào nói: “Cái tên này người luôn nói chuyện chối tai như vậy sao?”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng vung tay lên, mấy tên thủ hạ đi tới, lôi Phương Bá đi.

Phong Cuồng ngửi khí thơm tho, thanh âm vẫn lạnh lùng nhàn nhạt như cũ: “Tiểu Lôi, ta tối hôm nay tới nơi này, kỳ thật mục đích chủ yếu là muốn gặp người thôi.”

Dừng một chút, hần đột nhiên trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái: “Sự tình trong trang viên, ta cũng vừa mới biết thôi, nếu không phải Lôi tiểu thư nhận được điện thoại, chúng ta cũng sẽ không tới... bất quá, chuyện làm ta thật sự cảm thấy hứng thú, lại chính là người đó.”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng cũng lạnh lùng nói: “Sự việc phát sinh trong trang viên, ta căn bản không biết! Đêm nay nhận được điện thoại ta cũng rất ngạc nhiên, cho nên mới vội vàng chạy đến! Chẳng lẽ người hoài nghi ta sao? Hừ... ta không lẽ ngay cả đệ đệ của mình cũng hại sao?”

Tiểu Lôi nhíu mày, lẩm bẩm: “Đúng vậy, việc này quả thật là không nghĩ ra được manh mối gì.”

Lúc này những người đó cũng đã đi đến, trong tay họ đều cầm theo đồ vật, có cầm thiết côn, cuốc xẻng. Phong Cuồng từ từ nói: “Việc này người không nghĩ ra, có lẽ ta có thể giải thích một chút cho người ...”

Trên mặt hần lộ ra chút vui vẻ, chỉ vào phía sau xe, nhàn nhạt nói: “Bây giờ trời cũng sắp tối rồi, chỗ mộ địa này không khí ẩm thấp quá, không bằng chúng ta vào xe nói chuyện, người thấy sao?”

Tiểu Lôi liền cùng hần đi tới chiếc xe.

Sau khi ngồi lên xe hơi đặc chế, hai người ngồi đối diện nhau, Phong Cuồng chậm rãi lấy từ trong xe ra bình rượu nói: “Uống một chút không?”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Ta chỉ uống nước.”

Phong Cuồng mỉm cười: “Thói quen tốt” Hần mở bình ra, uống rượu vào, nhắm hai mắt lại tựa hồ đang thưởng thức hương vị, khoảng năm giây sau, mới mở mắt ra, thở dài: “Ài... cái loại rượu này, thật sự là làm cho người ta vừa yêu vừa hận, biết rõ là nó có hại, nhưng người vẫn không thể cự tuyệt nổi sự hấp dẫn của nó.”

Tiểu Lôi nhìn tỷ tỷ của Lôi Hồng ở bên ngoài xe, nhíu mày nói: “Người rốt cục là ai? Tại sao đại tiểu thư của Lôi gia ở trước mặt người, giống như là người hầu vậy?”

Phong Cuồng cười nhẹ, nhàn nhạt nói: “Người nói cũng đúng. Nàng quả thật có thể xem là người hầu của ta.”

Dừng một chút hần chậm rãi nói: “Người có muốn nghe ta kể một chuyện cũ không?”

Tiểu Lôi ngả người ra sau, lại uể oải nói: “Có thể nghe kể chuyện cũ, đương nhiên là rất tốt.”

Phong Cuồng ừ một tiếng, uống một ngụm rượu, trầm tư một hồi, rồi chậm rãi mở miệng: “Tối nay, Lôi tiểu thư nhận điện thoại mới biết đã có chuyện xảy ra trong trang viên. Nhưng hai cô gái trong biệt thự nói, hình như bị dọa tới nỗi rất sợ hãi, nói chuyện trong điện thoại rất kỳ quái, đương nhiên, nếu người bình thường nghe được, tự nhiên là không tin. Chỉ là chúng ta đều không phải người thường, sự việc này, ta, hay là người, đều biết là thật. Ta chỉ có hai điểm tò mò, một là, tại sao trong trang viên nhà Lôi tiểu thư lại có quỷ phá? Theo tư liệu ta có, hình như có người dựa theo pháp thuật phong thủy bố trí một vài trận pháp, ảnh hưởng tới phong thủy chung quanh đây... mà việc thứ hai làm ta tò mò là người đấy.”

Nói xong câu cuối, trong mắt Phong Cuồng hiện lên một tia sắc bén.

Tiểu Lôi cố ý cười ha ha: “Ta sao? Ta có cái gì đáng để người tò mò chứ? Năm phút trước, ta thậm chí còn chưa quen người.”

Phong Cuồng thở dài: “Trên thế giới này, đại đa số đều là phạm phu tục tử. mặc dù thỉnh thoảng có một hai thần côn, cũng quá nửa là giang hồ phiến tử để lừa tiền thôi, người thật sự biết pháp thuật thật sự rất ít. Mà người tựa hồ là biết pháp thuật chân chính, hơn nữa vừa rồi ta ở trong biệt thự nghe được bọn họ nói chuyện, nếu ta đoán không sai, người chẳng những biết pháp thuật, mà công pháp còn là tu đạo huyền môn chánh tông, đúng không?”

Tiểu Lôi thở dài: “Ta có phủ nhận cũng vô dụng. Dù sao người cũng biết rồi.”

Phong Cuồng gật đầu, mỉm cười nói: “Hay lắm, chúng ta đều là người tu hành, vậy nói chuyện cũng đơn giản hơn...” Hắc nhệ nhàng nói: “Người có nghe qua ‘Ngũ hành tông’ chưa?”

Tim của Tiểu Lôi đập mạnh một cái!

Cái tên Ngũ Hành tông này, hắc đương nhiên đã nghe! Lúc trước nghe Ngô Đạo Tử nói qua lão gia hỏa đó và người của Ngũ hành tông từng đánh nhau! Kết quả là Ngô Đạo Tử phải chịu thua thiệt.

Hắn trong lòng mặc dù ý niệm chuyển động, nhưng trên mặt lại không biểu lộ chút nào, lông mày cũng không nhíu chút nào.

“Trên thế giới này các tông môn tu luyện không ít, Ngũ Hành tông vốn không phải có danh tiếng to lớn gì. Trong mắt các tông môn tu tiên chánh thức, Ngũ Hành tông chỉ có thể xem như một môn phái thế tục, không có chút phân lượng nào...”

Phong Cuồng không chút vội vàng, chậm rãi nói: “Nhưng, Ngũ Hành tông đã có thể tồn tại qua, mấy trăm năm, tự nhiên có đạo lý của nó. Ngũ Hành tông kiến lập vào mấy trăm năm trước, Do hai vị tu đạo cao nhân trong giới tu đạo sáng lập, một vị họ Điền, một vị họ Phong. Hai người đều là cao nhân am hiểu ngũ hành thuật pháp. Cho nên, môn phái của họ lấy tên là Ngũ Hành tông.”

Sau hai vị cao nhân đó, lại có đệ tử truyền lại. Bất quá thật là đáng tiếc, hậu nhân đệ tử của hai vị cao nhân đó, đối với công pháp tu luyện của Ngũ Hành tông lộ số lại chia ra khác nhau. Đệ tử sau này của vị cao nhân họ Điền, đều học võ công, phương pháp là dùng võ nhập đạo, vị cao nhân họ Điền vốn là cao thủ am hiểu võ công. Mà cao nhân họ Phong lại không giống, ông ta tu luyện thuần túy là thuật pháp, tu luyện các loại pháp thuật âm dương bát quái càn khôn ngũ hành. Vốn hai loại lộ số này, không thể nói là ai sai, nếu tu luyện một lộ số tới đỉnh cao, đều sẽ có thành tựu nhất định.” Phong Cuồng thần sắc bình thản, từ từ nói ra.

Tiểu Lôi nghe tên trẻ tuổi này nói xong không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm. Phong Cuồng rõ ràng là môn nhân của Phong môn Ngũ Hành tông, nhưng đối với công pháp tu luyện của tông phái còn lại của Ngũ Hành tông hẳn lại không hề bài xích, chỉ bằng khí độ này, cũng đủ khiến người khác bội phục.

Phong Cuồng thở dài, chậm rãi nói: “Nhưng sự việc sau này, lại trở nên rất khác biệt. Trên đời chỉ cần nơi nào có người, thì nơi đó sẽ có đấu tranh để tranh quyền đoạt lợi! Ngay cả dù là người tu hành có cuộc sống siêu nhiên cũng không ngoại lệ. Huống chi Ngũ Hành tông lúc ấy được coi như là một đại phái, vị trí tông chủ, Phong môn và Điền môn đệ tử của hai lưu phái này đều muốn tranh đoạt. Vốn mọi người đều là đồng tông đồng môn, cho dù có tranh đoạt cũng không quá đáng. Nhưng sau này, sự việc càng ngày càng lớn... Phong môn Điền môn tranh đoạt đã mấy trăm năm, mà thủ đoạn của song phương càng ngày càng tàn khốc, dần dần tạo ra rất nhiều thù hận. Hơn nữa, trong lúc tranh đấu thì mười phần hết tám chín là người của Phong môn đại bại. Người biết tại sao không?”

Tiểu Lôi thoáng suy nghĩ, lập tức nói: “Việc này có gì khó đoán chứ? Người nói Điền môn là chuyên dùng võ nhập đạo, Phong môn thì thuần túy là tu luyện thuật pháp. Theo đó mà nói, người của Điền môn tu luyện võ công, vài năm đã có chút thành tựu, sau khi tu luyện mười năm, dù cho tu luyện không thành pháp thuật gì, hay còn lâu mới đạt tới cảnh giới ‘dùng võ nhập đạo’ gì đó, nhưng ít nhất cũng có thể thành một cao thủ võ công. Nhưng người của Phong môn lại chịu thiệt nhiều hơn. Chỉ đơn thuần tu luyện pháp thuật, xem trọng tu hành huyền môn nội tức, luyện đạo dưỡng khí, cố bản bồi nguyên. Phương pháp tu hành thuần túy này, không cần nói là năm năm hay mười năm, ngay cả là hai mươi, ba mươi năm cũng chưa chắc có được hiệu quả gì. Hơn nữa, cánh cửa tu luyện của hai lưu phái không giống nhau. Điền môn tu luyện võ công, mặc dù trong khi tuyển đệ tử cũng chọn lựa tư chất tốt, nhưng cái loại người đó cũng không phải khó tìm. Mà pháp thuật tu luyện của Phong môn, chọn lựa đệ tử phải là người có tiên thiên linh giác thông tuệ, nhưng đại đa số người đều là bình thường linh giác bé tắc, loại người này có thể xem có một trong vạn người. Cứ như vậy, tự nhiên Phong môn dần dần càng thưa thớt, hơn nữa người ta chỉ cần tu luyện năm, sáu năm, cho dù không luyện thành pháp thuật cao thâm gì, cũng có thể luyện thành thành võ công cao cường, nhưng người của Phong môn các người đã tọa dưỡng khí hai mươi năm chưa chắc có công hiệu gì... hắc hắc, ta nói đúng không?”

Phong Cuồng đưa mắt nhìn Tiểu Lôi chốc lát, rồi cuộc lắc đầu, thở dài: “Người quả là rất thông minh!” Hắc nhụ mày nói: “Sự thật cũng như lời người nói, trong chuyện hai phái tranh đoạt chức tông chủ, Phong

môn đã một trăm năm rồi chưa hề giành được. Nhưng sau đó, sự tình đã có biến hóa....”

50. Chương 51: Mua Chuộc Lần Thứ Hai

Một phần tử trong một tông phái, liên tục một trăm năm bị đè nén, tự nhiên là có thể biến đổi suy nghĩ đến cùng cực. Trên cái thế giới này, bất cứ việc gì cũng có mặt phải và mặt trái. Tu luyện cũng như vậy.

Nếu như nói rằng công pháp tu luyện của Phong môn trong Ngũ hành tông ban đầu là pháp thuật chính tông quang minh chính đại, vậy thì sau liên tục trăm năm bị người của Điện môn ức hiếp, người của Phong môn đã bắt đầu phải suy xét.

Phương diện mà họ tập trung suy nghĩ chính là làm sao để có thể nâng cao tốc độ tu luyện một cách nhanh chóng nhất. “Người của Điện môn chủ yếu tu luyện võ công, chỉ mấy năm là có tiểu thành, vậy thì tại sao chúng ta không thể tìm lấy một biện pháp nhanh chóng để thăng thực lực, sau đó sợ gì không có chút vốn liếng tranh đấu cùng bọn chúng?”

Đó chính là ý nghĩ của người Phong môn lúc này.

Mặc dù con đường tu luyện không có con đường tắt, nhưng mà sức sáng tạo của con người là rất đáng sợ, dưới trí tuệ của toàn thể Phong môn vốn cùng cực cả trăm năm nay, bọn họ cuối cùng cũng tìm ra một con đường nâng cao tốc độ tu luyện. Đáng tiếc, phàm là việc có lợi tất sẽ có chỗ hại! Mặc dù con đường này có thể nhanh chóng nâng cao tốc độ tu luyện, làm cho người tu luyện có thể đạt được tiểu thành trong một thời gian ngắn, nhưng mà cái giá phải trả là quá đắt!

Phương pháp mà người trong Phong môn nghĩ ra, là một loại phương pháp mà người tu ma của tà phái sử dụng! Mà lại chuyên chọn lựa những thứ có uy lực cực kỳ cường đại, tu luyện cực kỳ nhanh chóng để nghiên cứu. Trong trăm năm lại đây, cũng có thu hoạch rất lớn.

Người của Điện môn mặc dù cảm thấy đối thủ lâu năm của mình từ từ biến thành kỳ quái quỷ dị, nhưng mà họ cũng không quá để ý. Tất nhiên, đối với một đối thủ đã bị họ áp chế một trăm năm nay, thế nào cũng tự nhiên nảy sinh sự coi thường.

Kết quả, trong đại hội tranh đoạt ngôi tông chủ 30 năm một lần giữa hai lưu phái, người của Điện môn cuối cùng đã húc đầu vào tấm sắt!

Trong lần tranh đấu đó, Phong môn đưa ra bốn vị cao thủ, liên tục đánh bại mười mấy nhân vật hàng đầu của Điện môn. Mà bọn họ xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, phàm là những người bại dưới tay bọn họ, không chết cũng bị thương, mà một khi bị thương, nhất định là tàn phế!

Đại hội lần đó, Phong môn cuối cùng cũng mở mày mở mặt, mạnh mẽ đập đổ mỗi oán hận một trăm năm nay. Có điều về sau này, người của Điện môn cuối cùng cũng phát hiện ra sự bất thường!

Ban đầu, là một đệ tử của Điện môn trong lúc ngẫu nhiên bắt gặp cảnh tu luyện của cao thủ Phong môn, hắn ta tận mắt nhìn thấy người của Phong môn nhân làm như thể nào để nhanh chóng nâng cao pháp thuật! Người của Phong môn bắt giết các yêu tinh tu luyện ở hậu sơn của Ngũ Hành tông, sau đó tàn nhẫn hấp thụ tinh phách của chúng.

Về sau, sau khi thu được tin tức, Điện môn ngầm tăng cường tra xét, quả nhiên lại có phát hiện. Bọn họ phát hiện người của Phong môn, rõ ràng là dùng một loại tu ma công pháp để truyền công! Cũng chính là sau khi pháp thuật của một đồ đệ đạt đến một trình độ nhất định, là có thể khiêu chiến sư phụ của mình, mà nếu như đồ đệ thắng lợi, sư phụ liền đưa toàn bộ pháp lực cả đời trút hết sang người của đồ đệ.

Sau đó, vị sư phụ bị mất đi pháp lực cả đời, cũng giống như ngọn đèn cạn dầu mà chết.

Phương pháp như vậy tự nhiên là tà ác quỷ dị, hoàn toàn không có lấy nửa phần nguyên tắc của đệ tử danh môn chính phái! Người của Điện môn đại nộ, thêm vào đó là cừ hận trăm năm với Phong môn, hai bên cuối cùng thẳng thừng trở mặt.

Điền môn tuyên bố Phong môn tu luyện yêu thuật tà phái, muốn trục xuất Phong môn ra khỏi Ngũ Hành tông.

Mà người của Phong môn, với danh nghĩa tông chủ cũng muốn trục xuất Điền môn ra khỏi Ngũ Hành tông.

Trong lần trở mặt này, hai bên cuối cùng không hề đắn đo, bắt đầu một trường tàn sát lẫn nhau, đao xuất máu chảy. Ngày trước mọi người còn nể mấy phần đồng tông, ngày bình thường ta tranh người đấu còn lưu lại chút phân tình, lần đoạn tuyệt cuối cùng này, mọi người không có chút dư địa nào cả. Hoàn toàn là liều mạng người chết ta sống!

Kết quả, vốn là một Ngũ Hành tông danh tiếng lừng lẫy, sau một trường nội chiến gần như đã diệt môn, tinh anh đệ tử trong tông phái ban đầu cũng gần như chết hết sạch, đại đa số là chết trong lúc tranh đấu. Mà hai phái từ nay cũng đã kết thành mối thù không thể giải!

Điền môn lại đem sự tình Phong môn tu luyện tà ác pháp thuật tuyên truyền ra ngoài. Loại tu luyện pháp môn đi ngược lại với thiên đức này lập tức gặp phải sự chỉ trích của tu hành giả của các tông phái khác, lại có thêm không ít chính tông tu hành giả muốn thể thiên hành đạo, muốn diệt ác để lập danh, trực tiếp ra mặt truy sát người của Phong môn. Trải qua hạo kiếp lần này, Phong môn cuối cùng dần dần mai danh ẩn tích. Mà ngược lại, Điền môn đã trở thành môn phái duy nhất của Ngũ Hành tông.

Có điều Ngũ Hành tông hiện nay, nguyên khí sớm đã đại thương, trở thành một tiểu tông phái trong thế tục.

Từ đầu tới cuối, Phong Cuồng đều như sử dụng một loại giọng điệu hời hợt để kể. Ngũ khí hần bình thản, lãnh đạm, giống như đang nói về một sự việc của người khác không liên qua chút gì đến mình vậy. Chỉ là Tiểu Lôi dường như có thể từ trong ngũ khí lãnh đạm của Phong Cuồng, nghe ra một chút bi thương không bình thường.

Thở một hơi dài, Tiểu Lôi cười khổ nói: “Một câu chuyện hay! Vậy thì người nhất định là một người trong Phong môn rồi, đúng không? Mà Điền môn kia, hiển nhiên là Điền gia rồi!”

Phong Cuồng gật gật đầu: “Không sai. Người thấy hay sao... Có thể nghe chuyện của người khác, là có cảm giác hay ho...”

Tiểu Lôi trầm mặc một lúc, nhú mày nói: “Đây là sự tình trong tông môn của các người, người nói với ta có dụng ý gì vậy?”

Phong Cuồng nhìn chằm chằm vào Tiểu Lôi một lúc, hơi nhếch mép, cười mỉm nói: “Thế nào? Người sợ gì chứ?”

Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Ta có thể không sợ sao? Vô duyên vô cớ biết được bí mật của tông phái người khác, đó là điều đại kỵ! Sự việc bí ẩn như thế này, người có thể kể cho ta, không lẽ người nắm chắc ta không thể tiết lộ ra ngoài? Hoặc là người đã chuẩn bị để thủ tiêu ta?”

Hắn nhìn Phong Cuồng, trong mắt lộ ra vẻ hài hước. Phong Cuồng lắc đầu nói: “Ta chỉ là rất có hứng thú với người... Với lại, Lôi tiểu thư cũng nói với ta giao dịch giữa người và cô ấy. Ta cực kỳ tò mò, một người trẻ tuổi như người, làm sao có thể là một người tu hành thân hoài pháp thuật? Ta tuyệt không muốn giết người... Thực tế, ta mặc dù là người của Phong môn, nhưng mà cho tới hôm nay, ta chưa giết một người nào”.

Mấy ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng đan xen vào nhau, làn da trắng như của con gái vậy.

“Vậy thì ta yên tâm rồi”. Tiểu Lôi cười hi hi: “Vậy thì, người không phải đang tính toán đường đi nước bước sao, rốt cuộc nghĩ thế nào?”

Phong Cuồng gật đầu nhìn Tiểu Lôi, đột nhiên nói: “Ta biết Lôi tiểu thư đã mua chuộc người một lần, giữa người và cô ta có một giao dịch... vậy thì, ta muốn... mua người thêm lần nữa!”

Tiểu Lôi ngơ ngác, hốt nhiên ha ha cười to, hắn chỉ vào Phong Cuồng, cười đến nỗi ngã nghiêng, giống như nghe thấy một chuyện gì đó cực kỳ hoang đường vậy.

Phong Cuồng bình tĩnh nhìn hắn, trên mặt không có chút tức giận, cũng không có biểu hiện gì khác, đợi Tiểu Lôi cười xong, hắn ta mới lãnh đạm nói: “Rất tức cười sao?”

“Rất tức cười”. Tiểu Lôi ngừng cười, lẩm bẩm nói nhỏ: “Hai ngày hôm nay thật là kỳ quái, không lẽ ta thiên sinh đều rất dễ dàng được người ta lấy lòng vậy sao? Tại sao luôn có người muốn cùng ta giao dịch vậy?”

Hắn than một hơi, nói to: “Được rồi! Người muốn mua chuộc ta làm gì vậy? Nói trước một điều, ta tuyệt đối không thể giúp người ra tay đối phó với Điền Chấn!”

“Ta tuyệt không muốn người điều đó. Ân oán của Ngũ Hành môn chúng ta, tự nhiên do chúng ta tự giải”. Phong Cuồng than vãn, nói: “Sự việc vừa rồi người đã nghe qua, chỉ là còn có một sự tình mà người hoàn toàn không biết”

Ngừng một lúc, Phong Cuồng nói tiếp: “Người của Phong môn chúng ta bị khi phụ bao nhiêu năm nay, coi như học khôn được một chút. Tất nhiên không thể đối phó một cách công khai Điền môn, mà bọn họ còn có thể có được sự giúp đỡ của các danh môn chính phái muốn ”mua danh mua tiếng“. Cho nên chính diện cùng Điền môn công kích, chúng ta không có cơ hội thắng. Ngũ Hành tông mặc dù không mất đi, nhưng rất nhiều pháp thuật cao thâm của tiền nhân đã bị thất truyền, vì vậy, bao nhiêu năm nay, Phong môn vì báo thù Điền môn, đã chuyển sang ám đấu”.

Tiểu Lôi cười hi hi một tiếng: “Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Câu nói này của người xưa, không lẽ Phong môn các người phải mất thời gian cả trăm năm mới hiểu đạo lý này sao?” Hắn liên tục lắc đầu, trong lòng đối với người của Phong môn bất giác rất coi thường.

Với tính khí của Tiểu Lôi, nếu quả như không địch lại cường địch, tự nhiên là nhờ vả bằng hữu, một người đánh không lại, thì dùng quần ấu. Nếu chính diện đánh không lại, thì tìm cơ hội đâm dao sau lưng. Rõ ràng là quan hệ địch ta, vậy còn tính toán đúng sai làm gì? Chỉ cần có thể hạ gục địch nhân là được!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiểu Lôi sáng lên: “Ta hiểu rồi, tỷ tỷ của Lôi Hồng, chính là người của Phong môn các người đúng không? Là mật thám mà các người cài cắm bên cạnh Điền môn...”

Phong Cuồng lãnh đạm nói: “Không sai”

“Giỏi giỏi giỏi! Không nghĩ ra các người mấy người tu hành gia, cũng có thể chơi cái trò cao cấp như Vô Gian Đạo a (Xem phim Vô Gian Đạo thì hiểu nhé)”. Tiểu Lôi cười ha ha: “Vậy thì chuyện nói xong rồi, người nói đi, người muốn mua chuộc ta làm việc gì?”

Phong Cuồng nghiêm túc nói: “Nơi mà người đang ở này, bên trong là do Phong môn chúng ta hơn hai mươi năm bố trí. Để đối phó Điền gia, người Phong môn chúng ta tự nhiên nghĩ ra một biện pháp, không chỉ có con cờ ngầm Lôi gia bên cạnh Điền gia bọn họ”.

Tiểu Lôi gật đầu, trầm giọng nói: “Vậy thì, người thừa nhận, trận pháp bên trong trang viện này, là do Phong môn các người ngầm bố trí?”

“Đúng vậy”. Phong Cuồng rất thẳng thắn trả lời: “Chỉ là sự việc này tự nhiên có người làm, Lôi tiểu thư thực sự không biết. Lúc xây dựng căn nhà này, Lôi tiểu thư vẫn còn chưa ra đời. Nhà này do người của Lôi gia một thế hệ trước, là đệ tử của Phong môn chúng ta, phụng mệnh Phong môn xây dựng nên. Chỉ là ám chiêu này bao nhiêu năm, đến hôm nay lại bị người phá tan, cũng chỉ có thể nói đó là thiên ý”.

Tiểu Lôi giơ hai tay ra, cười khổ nói: “Điều này không thể trách ta. Các người xây dựng căn nhà này là để hại Điền gia, hi vọng Điền gia trong thời gian sống ở đây sẽ ngầm bị phong thủy họa hại, chỉ là hiện nay nhà này do ta ở. Hắc hắc... Trận pháp phong thủy trong căn nhà này, nếu quả sống ở đây, sợ rằng không đến một tháng là ta đã có thể gặp phải xui xẻo lớn! Việc dùng trận pháp phá phong thủy để hại người, đúng là quá tổn âm đức”.

Phong Cuồng mỉm cười: “Ta mặc dù nói với người mấy chuyện này, tuyệt không phải là muốn truy cứu người. Chỉ là hy vọng người có thể giúp ta làm tốt việc ta nhờ vả mà thôi”.

“Người nói đi”.

Phong Cuồng im lặng mấy giây, đột nhiên vung tay một cái, hắn ta từ trong tay lấy ra thêm một chu sa chỉ phù nho nhỏ, bố trí “tĩnh âm chú” xung quanh (Ngăn không cho âm thanh lọt ra ngoài). Lại nhìn tỷ tỷ của

Lôi Hồng đang đứng ngoài xe đằng xa, lúc đó mới hạ giọng nói: “Việc ta nhờ người làm, chính là giúp ta tìm đệ đệ của cô ta!”

“Đệ đệ của cô ta? Không phải là Lôi Hồng sao?”

Phong Cuồng mỉm cười, trầm giọng nói: “Ta nói là, thân sinh đệ đệ (em ruột) của Lôi tiểu thư!”

Tiểu Lôi nhũ mày, không nhịn được kêu lên một tiếng kinh hô: “Người! Người nói là, Lôi Hồng hắc ta... Lôi Hồng hắc ta không phải là...”

“Không phải là Lôi Hồng!” Phong Cuồng điềm đạm trả lời.

Tiểu Lôi lần này cuối cùng trợn tròn mắt nhìn Phong Cuồng, hắc bất ngờ ôm bụng cười, nói: “Ha ha ha ha... Chuyện này thật thú vị! Tên gia hỏa Lôi Hồng rõ ràng... ha ha ha... hắc ta rõ ràng không phải là con trai của Lôi gia! Mấy việc này người làm sao mà biết vậy? Lôi Hồng kia cuối cùng là con của ai?”

Ánh mắt Phong Cuồng hướng đến cửa xe bên ngoài, trên một chiếc xe khác, Phương Bá đang yên tĩnh nằm bên trong.

“Vấn đề thứ nhất trong câu hỏi của người, ta chỉ có thể nói với người, ta tự nhiên có biện pháp để biết!” Phong Cuồng vẫn không quay đầu lại, trả lời đơn giản: “Đến vấn đề thứ hai trong câu hỏi của người, đáp án của ta chính là ...”

Hắc ta đưa tay chỉ, Tiểu Lôi lúc đó đột nhiên im miệng, cả khuôn mặt ngờ vực nhìn Phong Cuồng.

“Người nói ... hắc ta?!!”

51. Chương 52: Trúng Lớn Rồi!!

Lôi Hồng tỷ tỷ đưa người tới ở lại đó, hai cô gái rõ ràng chưa hết kinh hoàng. Nhìn thấy Tiểu Lôi trở về, Lâm San san thét lên một tiếng, lao về phía hắc.

Tiểu Lôi ôm nàng vào lòng, trong lòng thở dài. Từ sâu thẳm trong tim, Tiểu Lôi không phải không nhìn ra tình ý của Lâm San San đối với mình và trong lòng hắc, đối với cô gái này cũng có vài phần thương xót.

Chỉ là bây giờ hắc thật sự không có tâm tư lo lắng chuyện này. Bước vào cửa, ánh mắt Tiểu Lôi liền dừng lại ở trên người Lôi Hồng.

Phong Cuồng và tỷ tỷ của Lôi Hồng đều đã rời đi, chỉ để lại chỗ này một vài người tu chỉnh đại môn của trang viên bị tổn hại và những thứ bị phá hủy.

Mà mặt của Phong Cuồng thì ngay cả Lôi Hồng cũng không có thấy qua. Theo chính lời nói của Phong Cuồng: “Ta là một kẻ ẩn giấu ở phía sau.”

Cho nên ủy thác của Phong Cuồng, Tiểu Lôi thủy chung có chút nghi hoặc. Lôi Hồng không phải nhi tử của Lôi gia... chuyện này chính là một tin giật gân vô cùng a!

Bất quá... Tiểu Lôi thở dài, ít nhất chứng minh được gene di truyền của nhân loại vẫn rất khoa học a. Ít nhất Lôi Hồng tỷ tỷ xinh đẹp động lòng người vậy, làm sao có khả năng có một đệ đệ diện mạo “Siêu hiện thật chủ nghĩa” như thế được?

Và hoài nghi lớn nhất, chính là nội dung ủy thác của Phong Cuồng!

Tìm kiếm nhi tử chính thức của Lôi gia, đồng thời lừa gạt Lôi Hồng tỷ tỷ... Hừ hừ, xem ra Lôi gia mặc dù là con cờ do phong môn bố trí, nhưng vị tất Phong Cuồng lại có thể chân chính khống chế được Lôi gia.

Mặc kệ như thế nào, có rất nhiều bí ẩn bên trong phải giải quyết!

Tuy nhiên, giá Phong Cuồng mua Tiểu Lôi thật sự kỳ lạ. Hắc ra giá không ngờ lại là một bộ đạo thư bí truyền của Ngũ Hành tông!

Ngũ Hành tông chúng ta bây giờ trong mắt đại phái tu tiên chân chính, bất quá là một tông môn thể tục không hợp thời mà thôi. Nhưng Ngũ Hành tông ta năm đó cũng một thời huy hoàng, bản công pháp này chính là bí kíp tu luyện trong tông môn, mặc dù không là cái gì thần thông cả, nhưng đối với người tu luyện cơ bản cũng có chỗ độc đáo! Người và ta đều là kẻ tu hành, bình thường cái gì là vàng bạc tài vật, chúng ta quá nửa là coi thường, nhưng bản công pháp bí kíp này, đối với người thật sự có lợi. Công pháp phong môn của Ngũ Hành tông ta, là tiên nhân tiên bối nhiều đời nghiên cứu ra phương pháp tốc hành, người bình thường nếu dựa theo bí kíp này tu luyện, nhiều nhất mười năm tám năm có thể có thành tựu! Pháp lực người đã có cơ bản, quyển sách này người lấy về nghiên cứu, tự nhiên có thể đột phi mãnh tiến!

Chỉ là Phong Cuồng cũng lưu lại thủ đoạn, đưa Tiểu Lôi nửa phần trước, giữ lại nửa phần sau. Tất nhiên là muốn Tiểu Lôi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, mới bằng lòng giao ra.

Tiểu Lôi vừa hồi tưởng lời Phong Cuồng, ánh mắt thủy chung trên người Lôi Hồng chuyển tới chuyển lui. Cũng không biết hẳn đưa ra chủ ý gì.

Lôi Hồng hồn nhiên không phát hiện ra ánh mắt Tiểu Lôi, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn trộm Như Hoa cô nương.

Tiểu Lôi thở dài, vỗ vỗ Lâm San San ở trong lòng, dịu dàng nói: “Được rồi, bây giờ tốt hơn rồi chứ?”

Lâm San San lúc này mới phát hiện chính mình đã nằm trong lòng Tiểu Lôi cả nửa ngày, lập tức lui bước, trên mặt ửng đỏ, cúi đầu nói: “Ta tốt hơn nhiều rồi.”

Nàng lại ngược mắt lên, ngữ khí mang theo vài phần cầu khẩn: “Anh xem, chúng ta có phải là tìm một chỗ khác để ở?”

Tiểu Lôi nhún vai: “Tìm cái gì? Nơi này sơ minh thủy tú, không phải tốt sao. À, cô yên tâm đi, các thứ gần đây, đều bị đuổi chạy hết rồi. Phong thủy trận cũng đã bày lại rồi, sau này người ở trong nhà, tối thiểu cũng thân thể Khang kiện, chiêu tài tiến bảo. Cô cứ an tâm ở đi.”

Nhìn người ở chung quanh bận rộn, Như Hoa cũng dần dần khôi phục trở lại, đã nhảy dựng lên hoa tay múa chân, bắt đầu chỉ huy thủ hạ của Lôi gia xử lý các thứ trong phòng khách. Khúc cây gãy trong đại sảnh tự nhiên bị mang ra ngoài, các đồ đạc hư hỏng cũng thanh lý toàn bộ.

Tiểu Lôi mất thấy vô sự, tìm lấy cớ, lên lầu nghỉ ngơi. Hắn đêm nay thi triển không ít pháp thuật, trong ánh mắt Lôi Hồng và Như Hoa nhìn theo Tiểu Lôi đã có ba phần kính sợ, ngay cả Như Hoa, cũng không dám lại dùng ngữ khí phóng túng nói chuyện với hắn.

Lâm San San thấy Tiểu Lôi lên lầu nghỉ, chăm chú nhìn dáng Tiểu Lôi, mục quang tựa hồ có chút buồn bã, phảng phất mang theo vài phần u buồn ẩn ẩn.

Tiểu Lôi sau khi vào phòng liền đóng cửa lại. Hắn nằm lên giường, đem sự tình hôm nay cẩn thận hồi tưởng một lần, trong lòng đối với Phong Cuồng, nhịn không được sinh ra vài phần khiếp sợ. Phong môn nhân ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, bày ra nhiều chiêu số âm tổn hại người, loại tâm cơ ẩn nhẫn này thật sự làm cho người ta suy nghĩ mà trong lòng phát lạnh. Mà Phong Cuồng, nhìn như tuổi còn trẻ, hơn nữa bộ dạng lại tựa hồ tú khí vẫn như lúc trước, nhưng ngữ khí thần thái nói chuyện, ẩn ẩn vài phần lạnh lùng, đó là loại kiêu hãnh phát ra từ xương tủy.

Nói giả dụ, hắn có thể nói chuyện với người thật ôn hòa, nhưng cái loại ôn hòa này, giống như là ôn hòa của một chủ nhân đối với người hầu của mình!

Mà thực lực của hắn có lẽ trước mắt Tiểu Lôi không có khả năng đối phó được. Ít nhất lúc trước lão gia hỏa Ngô Đạo Tử, cũng phải chịu thiệt với thủ hạ của tên phong cuồng này a.

Nghĩ vậy, Tiểu Lôi đột nhiên nở nụ cười.

Hắn nhịn không được cười cợt chính mình: “Ta nghĩ vậy để làm gì? Không đối phó được hắn thì như thế nào chứ? Ta rốt cuộc cũng không có định làm kẻ thù bọn họ a! Cái gì Phong môn Điền môn, cái gì Ngũ Hành tông Lôi gia, quan hệ gì tới ta chứ?”

Ta bất quá chỉ là một tên tiểu phiến tử lừa tiền lừa tài mà thôi.

Ủy thác của Phong Cuồng, chính mình cũng bất quá là bằng mặt không bằng lòng, giả vờ cùng hắn bố trí chu toàn một chút. Lão tử cô độc một mình, ngoại trừ cái chết không có gì là đại sự, còn có gì mà phải lo lắng chứ?

hắn rảnh rồi không có việc, liền mở công pháp Ngũ Hành tông Phong Cuồng đưa cho xem qua.

Tiểu Lôi giờ phút này đã là môn nhân của Tiêu Dao phái, công pháp tu luyện chính là tiên pháp Tiêu Dao tử truyền thụ, ở trong lòng hắn, đối với Ngũ Hành tông loại môn phái thế tục không hợp thời này, thật sự có vài phần không hứng khởi lắm. Nhưng khi hắn mở sách ra, vừa nhìn hai trang, trong lòng không khỏi rung mình! Ý nghĩ vốn khinh thị Ngũ Hành tông, lập tức thu lại!

Cẩn thận nhìn một lúc, trên mặt Tiểu Lôi đột nhiên lộ ra vài phần hưng phấn. Từ trên giường nhảy dựng lên, không khỏi cười to ha ha: “Vận khí vận khí, xem ra tiểu gia ta thật sự may mắn a”.

Vốn công pháp tu hành của Tiểu Lôi, chính là chánh tông nhất trong tu tiên giới, cũng là loại lợi hại nhất. Chỉ là Tiểu Lôi bắt đầu tu luyện, lại có một việc khó xử. Nguyên nhân là hắn đã ăn một quả bàn đào!

Công pháp tu tiên các tông phái mặc dù bất đồng, nhưng dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, phần lớn đều dùng công pháp tu luyện tiên thiên chi khí trong cơ thể, luyện khí tu thần, sau khi tiên thiên chi khí đạt đến trình độ nhất định, có thể luyện hóa thành pháp lực bản thân.

giai đoạn đầu tiên, tu luyện tiên thiên chi khí trong cơ thể là khó khăn nhất. Người bình thường không có thiên tư, cho dù tu luyện cả đời cũng không ra tiên thiên chi khí.

Cho dù tư chất không tệ, muốn tu luyện tiên thiên chi khí đến mức tận cùng, phần lớn cũng phải hao phí cả đời mới được. Cho nên, trên thế giới này người hiểu được pháp thuật, là số rất ít. Đại đa số, đều dừng lại tại giai đoạn “luyện khí”. Mà luyện khí không đạt, sẽ không thể có pháp lực, không có pháp lực, tự nhiên không có khả năng thi triển pháp thuật thần kỳ

Mà Tiểu Lôi là người đã ăn một quả bàn đào, có thể nói tại nhân gian, không có ai có tiên thiên chi khí ở thân thể lợi hại như hắn. Nhưng tiên thiên chi khí sung mãn như thế nào, cũng vẫn chỉ dừng lại tại giai đoạn “luyện khí”.

Dù Tiểu Lôi đã tu luyện tại Tiêu Dao phái một năm, hắn cũng chỉ là thông qua Tiêu Dao tử truyền thụ tiên pháp, cố gắng đem tiên thiên chi khí trong thân thể mình hóa thành một chút pháp lực, qua một năm thời gian, chỉ miễn cưỡng luyện hóa thành một chút pháp lực của hắn hiện giờ mà thôi.

Cơ hồ tất cả các môn phái của thế gian đều là như thế. Con đường tu tiên tuần tự mà tiến, không ai có thể bỏ qua giai đoạn nền tảng trực tiếp tu thành đại đạo chánh quả. Có lẽ Tiểu Lôi là một “Dị số”, hết lần này đến lần khác hắn gặp được cơ duyên xảo hợp, so với công phu cả đời của người bình thường còn nhiều hơn, trực tiếp một bước tiến vào giai đoạn đỉnh cao của “Luyện khí”

Vấn đề cũng chính là ở chỗ này. Do thuận theo tự nhiên, mỗi tông phái tu luyện đều dựa theo con đường tuần tự mà tiến. Nhưng Tiểu Lôi hết lần này đến lần khác lại không theo quy luật này. Một thân tiên thiên chi khí của hắn, không phải chính mình tu luyện được, mà là vô cớ đạt được.

Tiêu Dao tử thường thở dài, nói Tiểu Lôi bây giờ là: khí có thừa mà thần không đủ.

Ý tứ chính là Tiểu Lôi bây giờ một thân tiên thiên chi khí, nhưng đạo tâm lại bất rất ổn. Đó là bởi vì hắn thiếu quá trình tu luyện cay đắng của người bình thường, không có trăm khổ không luyện thành đạo tâm sắt đá!

Cho nên “Đạo tâm” là cái gì, Tiểu Lôi đến bây giờ vẫn có chút mơ hồ không rõ. Chỉ là ân ẩn biết “Đạo tâm” mà Tiêu Dao tử nói, là trình độ khống chế tiên thiên chi khí trong tâm của mỗi người tu hành. Nếu “Đạo tâm” không ổn, sau này trong khi mang tiên thiên chi khí chuyển hóa thành pháp lực, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma!

Nói như vậy là hơi phức tạp một chút, so sánh một cách đơn giản hơn.

Tỷ như một người bình thường học lái xe. Trước tiên tại trường học lái phải học kỹ năng và kỹ thuật lái cơ bản, và tất cả tri thức lý luận. Sau đó, thường luyện tập lái xe, vừa luyện vừa học. Đợi cho người sau khi luyện tập đến trình độ thuần thục nhất định, thông qua khảo hạch, mới có thể lấy được giấy phép lái xe.

Mà Tiểu Lôi bây giờ, chính là một người vốn chưa bao giờ lái xe, đột nhiên trí não biết tất cả kỹ thuật lái và lý luận cơ bản. Nhưng hẳn cho tới bây giờ chưa có luyện tập qua! Mặc dù trí não có lý luận, nhưng nếu bảo hắn lập tức đưa xe ra đường, quá nửa là xảy ra tai nạn.

Cho nên mới nói, Tiểu Lôi mặc dù so với người khác đã vượt hơn mười năm công phu, trực tiếp tiến đến giai đoạn đỉnh cao của luyện khí, nhưng hẳn muốn đem tiên thiên chi khí của mình luyện hóa thành pháp lực chính thức, tốc độ và tiến triển ngược lại so với người tu hành khác chậm rất nhiều. Chính là bởi vì khí của hắn không phải chính mình luyện ra, “Đạo tâm” không ổn!

Bí kíp Phong môn của Ngũ hành tông này, hiển nhiên không giống với pháp môn tu luyện chánh tông của hắn. Phong môn bởi vì dựa theo phương pháp tu luyện tuần tự mà tiến truyền thống, kết quả bị Điền môn đàn áp trăm năm, tụ tập trí tuệ nhiều đời, dứt khoát từ bỏ phương pháp tuần tự mà tiến, không ngờ chia ra một con đường khác, tìm ra con đường “Tốc hành”!

Phương pháp tu luyện chánh tông, từ luyện khí, mới đem khí chuyển hóa thành pháp lực. Giống như là trồng cây, sau khi cây trưởng thành thì hạ xuống, rồi dùng gỗ để tạo thành vật dụng.

Tuy nhiên, muốn đốn cây, phải chờ cây trưởng thành đã! Đây là pháp môn chánh tông người tu hành bình thường sử dụng.

Nhưng Phong môn của Ngũ Hành tông, lại không phải như thế! Nói đơn giản, bọn họ vì khả năng rút ngắn thời gian làm thực lực tăng lên, chính là theo đuổi nhanh chóng đem tiên thiên chi khí chuyển hóa lập tức thành pháp lực. Nói cách khác, không kể cây nhỏ cây lớn, lập tức đốn hạ thành gỗ để dùng!

Biện pháp như vậy, mặc dù tốc hành, nhưng tuyệt đối không có khả năng sớm thành cao thủ, càng thêm không thể tu thành đại đạo!

Có thể tưởng tượng, luyện khí không đến mức, giống như là đem một cây nhỏ yếu không thể chờ đợi biến thành bó củi mà dùng - mặc dù cũng là bó củi, nhưng một cây nhỏ yếu có thể có bao nhiêu bó?

Chỉ là người Phong môn Ngũ Hành tông một lòng chỉ muốn áp đảo Điền môn, vì theo đuổi mục đích này, đã sớm đem các việc khác bỏ một bên không quản đến.

Tiểu Lôi càng xem càng cao hứng. Bên trong bí kíp này miêu tả pháp thuật Ngũ Hành tông, với hắn mà nói, đều có thể khinh thường, bởi vì hắn đã học tập pháp thuật lợi hại của Tiêu Dao phái!

Tuy nhiên, kỹ xảo Phong môn Ngũ hành tông có thể đem tiên thiên chi khí chuyển hóa thành pháp lực, quả thật làm cho hắn trong lòng thấy kinh hoàng!

Hừ Hừ, nếu là người Phong môn Ngũ Hành tông dựa theo cái này tu luyện, nhiều nhất trong một thời gian ngắn có thể luyện thành một chút pháp lực, chỉ có thể sử dụng một ít pháp thuật cấp thấp, mặc dù đủ đối phó cao thủ vũ kỹ của Điền môn, nhưng tuyệt đối không thể nói là kỹ năng chính thức!

Nhưng Tiểu Lôi, hắn bây giờ đúng là một đại thụ che trời, cai còn thiếu, không phải là khả năng mang đại thụ đốn hạ lập tức ư?

“Trúng rồi, trúng rồi, trúng lớn đây!” Tiểu Lôi cười to ha ha.

52. Chương 53: Con Gái Tiểu Lôi

Nghe nói đây đều là từ cửa hàng vật dụng có tiếng của Lôi gia mang đến trong đêm. Làm cho Tiểu Lôi bật cười chính là, Như Hoa biết có thể trực tiếp mang hàng từ cửa hàng vật dụng của Lôi gia, không ngờ dám kéo Lôi Hồng ngay trong đêm chạy vào thành tự mình chọn lựa một bộ mang trở về!

Tinh lực của mẫu bạo long quả nhiên mạnh mẽ hơn người thường! Ngay cả tên đô con Lôi Hồng, suốt đêm bận rộn, tinh thần cũng hơi mệt mỏi, nhưng Như Hoa không ngờ sáng sớm ra đã lôi Lâm San San lên xe trở về thành đi học.

Đáng thương Lôi Hồng đôi mắt kèm nhèm, một đêm bận rộn, vừa mới chợp mắt, lại bị Tiểu Lôi kéo dậy. Tuy hấn một bụng căm tức, nhưng nói gì cũng không dám phát hỏa với Tiểu Lôi.

“Lôi Hồng, người không phải muốn cùng ta học công phu chứ? Hôm nay ta chính thức dạy người một vài thứ.” Tiểu Lôi đứng ở trên bãi cỏ bên ngoài biệt thự, cười hì hì.

Lôi Hồng lập tức tinh thần chấn động, vẻ buồn ngủ trên mặt biến mất, mở miệng cười ha ha nói: “Tốt lắm! Tiểu Lôi, người hôm nay dạy ta cái gì?”

Tiểu Lôi cười hắc hắc: “Dạy gì ư, ta dạy thật ra không khó, chỉ cần người... như vậy... như vậy... lại như vậy...”

Lôi Hồng sau khi nghe xong trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, nửa ngày mới nhịn không được thốt ra một câu: “Người vừa rồi không lừa gạt ta chứ?”

Tiểu Lôi thở dài: “Đồ đệ ngoan, ta cũng là làm cho người tốt a... Nhưng hôm nay ta cần nhắc mãi, nghĩ trước tính sau, mới quyết định truyền thụ người môn tuyệt học này!” Nói đến đây, ánh mắt chăm chú nhìn Lôi Hồng, hàm chứa đầy kỳ vọng.

Lôi Hồng trong lòng cảm kích, sự nghi hoặc trong lòng nhất thời biến mất, cảm động nói: “Tốt! Chỉ cần người sẵn sàng dạy ta, sau này ta nhất định chuyên tâm luyện tập, tuyệt đối sẽ không làm nhục môn công phu của người!”

Tiểu Lôi mặt mày hớn hở, đưa tay ra: “Đưa đây!”

“Hà? Cái gì?”

“Học phí a” Tiểu Lôi thẳng thắn nói lớn: “Nói nhảm, đừng nói nhiều, ta dạy người, một ngày một vạn tệ thế nào?”

Lôi Hồng trừng mắt: “Bây giờ đã bắt đầu thu phí?”

“Đương nhiên”. Tiểu Lôi nghiêm mặt nói: “Người đến trường đi học, chẳng lẽ không phải đóng học phí trước mới có phải nhập học ư? Đạo này, làm ăn mà không thu lời thì ai mà làm? Giáo dục cũng phải công nghiệp hóa chứ...”

Lôi Hồng vẻ mặt nhăn nhó, chậm rãi móc túi tiền đưa đến: “Học phí ư... ta cho tới bây giờ chưa biết đến học phí, Cơ Đức học viện có cổ phần của nhà ta... Cầm lấy đi, tiền ta đều ở chỗ này. Mỗi tháng ta cũng là rút tiền từ chỗ tỷ tỷ, bây giờ toàn bộ đều đưa người.”

Tiểu Lôi tiếp nhận túi tiền, ước chừng một vạn hai ngàn tệ, hấn dứt khoát cắt vào trong người, lại thở dài nói: “Được rồi, vì sư nhận vậy. Ài...”

Hấn lục lọi trong người nửa ngày, lấy ra một quyển sách đưa Lôi Hồng, nhàn nhạt nói: “Đây, cái này vốn là bí mật bất truyền trong môn phái ta, sau khi người luyện thành tự nhiên có thể thần công vô địch, tương lai đánh khắp thiên hạ vô địch cũng chỉ là một ngày không xa a...”

Nói xong, hấn cước bộ di động muốn rời đi.

Vốn là dạy công phu gì chứ? Bất quá chỉ là lừa lấy tiền mà thôi. Mắt nhìn Lôi Hồng thấy hấn, một sinh vật đơn bào coi tiền như rác, mà không chém cho hấn vài đao, thì có phần không đúng với phẩm hạnh chức nghiệp của một tên giang hồ lừa đảo như mình?

Hướng hồ lão gia hỏa Tiêu Dao tử kia đã nói qua, không được tùy tiện thu nhận đồ đệ dạy người cái gì cả, bằng không, ngay cả chính mình cũng sẽ đem phế đi a!

Lôi Hồng trong mắt tỏa sáng, mở quyển sách trong tay ra, bí kíp này không phải dùng giấy kết lại, mà dùng vải soạn ra, bút đỏ ghi chú, tạo hình đơn giản, nhìn qua không phải vật bình thường!

Mở ra, nhìn hai bên vài lần, vẻ mặt chờ mong của Lôi Hồng giống như bị người bổ một đao, cả khuôn mặt đều cứng ngắc, vẻ mặt chuyển thành màu tím, hai gò má không ngừng run rẩy.

Chỉ thấy trên bí kíp này dùng bút lông tiểu triện tinh tế viết: “Sinh mệnh con người, gốc rễ của con người; là ham muốn, lợi ích của con người...”

Mở đầu cũng chỉ như thế, nhưng nhìn đến mặt sau, vài hàng chữ đập vào trong mắt...

Nữ tựa gối vào eo, nam quỳ cao trên giường. Ngọc hành quét lên quét xuống, dương phong trực nhập, giải cầu quá vu cầm huyền; môn tự lắc, hoặc nhanh, hoặc chậm đâm vào như hải nhi hàm nhũ, sâu như xà nhập quật...

Chỉ thấy ngực Lôi Hồng không ngừng phập phồng, hít thở dần dần nặng nề, vẻ mặt cũng không biết là khóc hay cười, hai tay đang cầm quyển sách run nhè nhẹ, rốt cuộc không nhẫn nại được, rống lên: “Tiểu Lôi! Người! Người! Người đưa ta đây là bí kíp chó má gì!”

Lật bìa ra nhìn, chỉ thấy viết vài chữ to:

Thiên Địa Âm Dương giao hoán đại nhạc phú

Tiểu Lôi nhìn thoáng qua, bay nhanh đến cầm lấy quyển sách thu vào trong lòng, cuống quýt cười: “Ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn! Không cần thận trọng sai rồi. Bí kíp này, hắc hắc, là bảo bối sư tập cá nhân, không thể đưa người a...”

Nói xong, không để ý tới Lôi Hồng vẻ mặt cơ hồ suy sụp, vội vàng từ trong lòng lấy ra một quyển công pháp tóm tắt đạo gia dưỡng khí đưa cho Lôi Hồng, cười nói: “Cầm lấy”

“Thiên Địa Âm Dương giao hoán đại nhạc phú” này chính mình vất vả mới trộm được từ lão già Tiêu Dao tử kia a!

Lôi Hồng liếc nhìn Tiểu Lôi, trong lòng không biết nghĩ thế nào, lật mở quyển sách trong tay nhìn vài lần, hai hàng lông mày nhíu lại, nhẹ giọng hỏi: “Phần trên này, ta nhìn một chữ cũng không hiểu? Người không phải lại tiếp tục lừa ta chứ?”

Lần này Lôi Hồng chính thật là trách oan Tiểu Lôi.

Sách Tiểu Lôi cho hắn, mặc dù không phải tâm pháp bí truyền của Tiêu Diêu phái, nhưng thật sự cũng chính là một môn công pháp luyện khí đạo gia. Tiêu Diêu phái lịch sử đã lâu, tại giới tu hành rất có thanh danh, cũng tàng trữ không ít điển tịch tu luyện đạo gia. Quyển sách này mặc dù không phải là cái gì cao thâm, nhưng coi như là một quyển công pháp luyện khí chánh tông.

Chỉ là đạo gia luyện khí giảng cứu chính là dưỡng khí ngưng thần, huyền môn nội tức từ đan điền mà dẫn phát kinh mạch toàn thân. Lôi Hồng là một người hiện đại, mặc dù luyện tập qua võ thuật, nhưng loại này là huyền môn nội tức chân chính, tất nhiên không biết gì cả. Cho nên đạo gia luyện khí giảng cứu “Bảo viên thủ nhất”, “Tâm ma bất xâm”, các kiến giải này càng nhìn vẻ mặt càng mờ mịt.

Để Lôi Hồng luyện tập đánh bao cát, hoặc là để hắn đứng Trung Bình tấn đánh Thiết Sa chưởng, có lẽ lại dễ dàng hơn.

Tiểu Lôi nhún vai, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, trên mặt hiện lên vẻ vô tội: “Ta không có biện pháp, bí kíp này là hàng thật giá đúng, người hiểu được sẽ hiểu, nếu không thể hiểu, ta cũng không có biện pháp...”

Lôi Hồng mặt như đưa đám: “Nhưng... Nhưng ta nhìn phần trên này, hình như là đạo gia gì đó, ta không muốn học bản sự của người về linh phù bắt quỷ quái, ta muốn học một chương ngày đó người đánh Lyon!”

Tiểu Lôi hì hì cười nói: “Đúng vậy, cái này đúng là đạo gia luyện khí, chờ người luyện khí tốt, một chương đánh ra, không cần nói một người, ngay cả tảng đá người đều có thể đánh ra vài đường nứt. Có điều, người tự mình tìm hiểu nha.”

Dừng một chút, trong lòng Tiểu Lôi tựa hồ cũng không đành lòng lừa gạt Lôi Hồng như vậy, thở dài nói: “Người xem không hiểu, đó là bởi vì người đối với tri thức lý luận của đạo gia không biết gì cả, có lẽ trước tiên cần thận nghiên cứu một chút điển tịch cơ bản đạo gia.”

Nói xong Tiểu Lôi bỏ chạy một hơi về phòng.

Hắn lừa tiền thành công, ban ngày vô sự, tự nhiên không muốn ở tại trang viên. Hoàn cảnh chung quanh không sai, phong cảnh rất tốt, nhưng Tiểu Lôi ở trên núi Nga Mi một năm, phong cảnh xinh đẹp gì không

thấy qua? Trong tầm nhìn của hắn, thanh tu trong núi, còn xa mới đạt được sự thống khoái xa hoa trụy lạc của phồn hoa nhân gian tại thành thị!

Hắn thay đổi y phục, đánh bóng giày da chuẩn bị đi dạo xung quanh.

Nhìn thấy Lôi Hồng ngồi trên trường kỷ ở đại sảnh, nhẩn máy nhíu mặt cẩn thận lật xem quyển bí kíp kia. Tiểu Lôi thở dài, nghiêm giọng nói: “Hiểu thì hiểu, không hiểu sẽ không hiểu, đó là cơ duyên của mỗi người, ngàn vạn lần không nên cưỡng cầu.”

Hắn trong tâm không đành lòng, rốt cuộc dạy Lôi Hồng tư thế đả tọa, đơn giản nói cho hắn đả tọa như thế nào, như thế nào cảm ứng nội tức trong cơ thể chính mình - nói như thế, cho dù Lôi Hồng có thể hay không thể hiểu, không liên quan Tiểu Lôi.

Lôi Hồng thở dài: “Không thể tưởng được môn công phu này học khó như vậy, chữ trên sách này ta đều nhận ra, nhưng ngay khi ở cùng một chỗ, mười câu bên trong thì có bảy tám câu đọc không hiểu.”

Tiểu Lôi mỉm cười, không nói lời nào. Hắn vốn không định thật sự dạy Lôi Hồng công phu gì cả, bí pháp Tiêu Dao phái, há có thể dễ dàng truyền ra ngoài?

Nhưng nói lại, tự mình cũng đã đối không tệ với Lôi Hồng. Bí kíp đạo gia này, mặc dù là tùy tiện một người tu hành trong giới tu hành đều hiểu được pháp môn cơ bản tối thô thiển, nhưng nếu người bình thường luyện, cho dù luyện không ra bốn sự gì cao thâm, chỉ cần kiên trì, những gì là cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ cũng không thiếu được.

Nhưng Tiểu Lôi dù sao cũng đã đánh giá thấp Lôi Hồng.

Nhưng loại người suy nghĩ đơn giản này, thường thường không có nghị lực kiên nhẫn bất khuất. Lôi Hồng thật sự là một người yêu võ như mạng sống, nếu là Tiểu Lôi dùng thứ khác lừa hắn, sau khi hắn va vào tường liền bỏ cuộc. Nhưng ngày đó Tiểu Lôi một chương đánh bại Lí Ngang chính mắt hắn nhìn thấy!

Sau này Lôi Hồng thật sự hạ quyết tâm, thu thập thật nhiều điển tịch học tập đạo gia, tốn nhiều thời gian nghiên cứu lý luận đạo gia, không ngờ hắn lại học được! Mang quyển bí kíp luyện khí này tu luyện, không ngờ cũng có chút thành tựu!

Đương nhiên giờ phút này Tiểu Lôi tự nhiên không thể nghĩ đến, hắn cẩn thận đánh bóng giày da liền chuẩn bị ra ngoài.

Lôi Hồng đang đọc sách ngẩng đầu lên: “Người muốn đi ra ngoài?”

“Đúng vậy, nơi này hoang giao dã ngoại, có ý nghĩa gì chứ? Bên ngoài mặt trời đẹp thế, nếu không ra ngoài tản bộ, không phải có lỗi với lão Thiên gia à?” Tiểu Lôi cười hì hì nói.

Hắn trong lòng chính là nói: “Vừa mới lấy được nhiều tiền như vậy, nếu không ra ngoài vui chơi, càng thêm có lỗi với chính mình a”

Lôi Hồng liếc mắt nhìn giày da của Tiểu Lôi: “Sao người đánh giày sáng vậy?”

“Dùng làm kính đây” Tiểu Lôi thần bí cười.

“Kính?”

Tiểu Lôi bước nhanh ra ngoài, không quay đầu lại đáp: “Dùng để nhìn xem màu nội khổ dưới váy nữ nhân, trai tân đúng là trai tân, cái này cũng không hiểu...”

Sử dụng Súc Địa thuật tới đường cái bên ngoài trang viên, bắt một xe taxi, Tiểu Lôi vào thành.

Mặc dù hôm nay không phải cuối tuần, nhưng khu trung tâm buôn bán vẫn thật náo nhiệt. Bởi vì vừa mới vào hè, các cửa hàng lớn đều thừa dịp hạ giá để hấp dẫn du khách.

Cửa hàng lớn, đổi lại trước kia, Tiểu Lôi tuyệt đối sẽ không đi vào. Nhưng hôm nay, túi tiền căng phồng, tất nhiên không có cấm kỵ.

Thông thường mà nói, túi tiền đúng là đảm lượng của nam nhân. Hôm nay đảm lượng của Tiểu Lôi, có thể xem như cũng đủ lớn.

Các cửa hàng trung tâm, là một trong những trung tâm mua bán tối cao của thành phố, nơi này tụ tập các loại thương hiệu cao cấp trên thế giới, quần áo cũng trị giá năm sáu con số, ngày thường Tiểu Lôi đều không liếc mắt nhìn đến, hôm nay thấy hứng thú nên phá lệ.

Đương nhiên... với loại nam nhân lười biếng như Tiểu Lôi, tất nhiên sẽ không hao phí tâm tư quan sát quần áo.

Ánh mắt hắn chuyển tới chuyển lui, kỳ thật là ngắm nghía các tiểu thư bán hàng xinh đẹp!

A, xem ra rốt cuộc là nhân viên công ty danh tiếng, vì hấp dẫn du khách, đám tiểu thư bán hàng đều là phục trang cao cấp diễm lệ động lòng người.

Trong khi Tiểu Lôi trong lòng âm thầm so sánh, trong hai tiểu thư y phục màu đen nhãn hiệu Louis Vuiton rốt cuộc người nào ngực lớn nhất, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng khóc nhỏ.

Ngước mắt qua, liền thấy tại cửa hàng bán kem, một thân ảnh nho nhỏ đang đứng đó.

Chỉ thấy một tiểu nữ hài ước chừng bảy tám tuổi đang đứng ở đó, đôi mắt nhìn người qua lại chung quanh, người mặc một bộ đầm trắng. Khuôn mặt tiểu nữ hài tròn nhỏ nhắn, da thịt phẳng phất như sữa. Trong ánh mắt thật to nước mắt vòng quanh, ngũ quan đẹp như búp bê. Chung quanh đã có người bị hấp dẫn bởi siêu cấp đáng yêu tiểu nữ hài đang khóc. Đã có người đi đến, một phụ nữ trung niên diện mực hiền lành kéo tay nàng, tựa hồ đang cẩn thận hỏi han.

Tiểu Lôi cũng bị cô bé siêu cấp đáng yêu này hấp dẫn, nhịn không được cũng đi lại gần.

“Tiểu cô nương, người bị lạc à?”

Cô gái vẻ mặt sợ sệt, không dám trả lời người đi đường hảo tâm bên cạnh, liếc mắt thấy Tiểu Lôi đứng ở một bên, đột nhiên dùng lực tránh khỏi người hảo tâm bên cạnh, hai chân nhỏ bay nhanh đến bên mình Tiểu Lôi, một mặt ôm lấy thắt lưng Tiểu Lôi, một mặt dùng thanh âm không lớn cả giận nói: “Ba ba, ba ba... người không cần con ư?”

Ba ba??

Ba ba!!!

Tiểu Lôi lập tức cơ bắp toàn thân cứng ngắc, cười khổ kéo tiểu nữ hài đang ôm mình ra, nhưng tiểu nữ hài lại không chịu buông ra, hai cánh tay dùng sức ôm chặt lưng Tiểu Lôi. Tiểu Lôi bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Ta không phải ba ba người...”

“Ba ba... người không cần con ư... người không cần con ư...” Cô bé lập tức khóc lớn.

Người vây xem chung quanh đều lộ ra trên mặt vẻ chỉ trích, lại thêm có người thấp giọng nói nhỏ, chỉ trỏ Tiểu Lôi...

53. Chương 54: Siêu Cấp Đáng Yêu Tiểu Yêu Quái?

Những người này đều mù hết sao? Bộ dạng ta nhìn như thế nào cũng không quá hai mươi tuổi. Như thế nào có thể có một đứa con gái tám tuổi? Tiểu cô nương này còn nhỏ không hiểu sự tình, cho dù nhận làm cha cũng được đi, chẳng lẽ người xem xung quanh đều là kẻ ngu?

Mắt thấy cô bé khóc rất thương tâm, Tiểu Lôi chỉ có thể cúi xuống, miễn cưỡng cười nói: “Bé ngoan, người không tìm thấy ba ba ư?”

Tiểu cô nương đang khóc, trong miệng chỉ lặp đi lặp lại đúng một câu: “Ba ba, người lại không cần con ư... lại không cần con ư...”

Mẹ, không cần thì nói không cần đi, sao lại còn thêm một chữ “lại” nữa?

Người chung quanh đều chỉ trích cha mẹ vô lương như thế, nhần tâm bỏ rơi tiểu cô nương đáng yêu như vậy... Trong lòng Tiểu Lô bốc lửa, nhưng lại không thể phát ra, chỉ có thể thở dài một tiếng, cúi xuống ôm tiểu cô nương, đẩy đám người ra, rồi bước đi.

Tìm một góc tối, Tiểu Lô đặt tiểu cô nương xuống, cố gắng dùng thanh âm rất thân thiện hỏi: “Tiểu cô nương, ngươi có phải là đi lạc? Người cùng với ba ba người đến ư?”

Cô bé một bên khóc, một bên dùng thanh âm hàm hồ đáp: “Mụ mụ không cần ta, ba ba cũng không cần ta...” Tiểu Lô đành chịu thua, nhưng tiểu cô nương này giống như phấn điều ngọc trác thật sự làm cho người vừa nhìn liền sinh lòng yêu thích, không thể nổi nóng, chỉ có thể kiên nhẫn cẩn thận hỏi.

Đột nhiên hần nhìn thấy trên cổ tiểu cô nương đeo một sợi dây chuyền nho nhỏ, liền nhẹ nhàng kẹp trên tay nhìn ngắm. Chỉ thấy dây chuyền kia có một ngân bài nhỏ, mặt trên có khắc ba chữ.

“Minh Nguyệt quán.”

Mặt sau là một hình trăng lưỡi liềm nho nhỏ.

Minh Nguyệt quán, tên này hình như rất quen thuộc a, tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào nhỉ?

Tiểu Lô nhú mày, suy nghĩ cẩn thận một lát, ôn nhu hỏi: “Tiểu cô nương người tên là gì?”

Tiểu cô nương cẩn nhẹ ngón tay mình, nhỏ nhẹ nói: “Bảo Nhi...”

“A, nhà người ở tại nơi nào? Minh Nguyệt quán là nhà người ư?” Tiểu Lô cười khổ.

“Không biết...” Bảo Nhi cô nương chỉ nắm lấy quần Tiểu Lô không chịu buông, vẻ mặt khiếp sợ, tựa hồ sợ mình một khi buông ra, Tiểu Lô liền bỏ chạy.

Tiểu Lô cười khổ, muốn đem cô bé này đến chỗ bảo vệ của khu mua sắm, nhưng vừa định kéo cô bé đi, cô bé lại bắt đầu khóc, tới tới lui lui lại chỉ một câu đó: “Ba ba người lại không cần con ư...”

Tiểu Lô mất thấy chung quanh lại có người nhìn nơi này, bất đắc dĩ thở dài: “Sợ người rồi, ta đưa người về nhà nha. Là Minh Nguyệt quán phải không? Ta đưa người đi xem.”

Nói xong, lấy ra điện thoại di động, trước tiên điện đến tổng đài để hỏi, kết quả hỏi được, địa phương tên gọi “Minh Nguyệt” ở thành phố này có khá nhiều!

Gọi đến số thứ nhất...

Xin chào, đây là “Trung tâm Mỹ thực Minh Nguyệt”, xin vui lòng nhấn các phím sau, đường dây nóng giao thức ăn nhấn phím Không, nhân công phục vụ xin vui lòng nhấn phím Một, yêu cầu đặt chỗ trước xin vui lòng nhấn phím Hai...”

Đối phương rõ ràng là hệ thống ghi âm điện thoại, Tiểu Lô thử gọi một nhân công phục vụ, kết quả sau nửa ngày, một thanh âm ngọt ngào mệ mội nói: “Xin lỗi, nhân công phục vụ bận... đường dây nóng giao thức ăn nhấn phím Không, yêu cầu đặt chỗ trước nhấn phím Hai, vui lòng gọi lại sau...”

“Mẹ!” Tiểu Lô chửi một câu. Bất quá liếc mắt tìm địa chỉ, không ngờ lại ở gần bên. Bất đắc dĩ cúi xuống, ôm lấy Bảo Nhi rời đi.

Qua một con đường, rốt cuộc tìm được môn bài địa chỉ, liền phát hiện nơi này đã không còn là cái gì “Trung tâm Mỹ thực Minh Nguyệt” nữa, đã biến thành McDonald’s...

Tiểu Lô chửi một câu: Đóng cửa cũng không chịu hủy số, hại ta uống công.

Bất đắc dĩ, gọi số thứ hai

“reng reng alo?”

Một thanh âm làm cho lòng người có chút sợ hãi.

Tiểu Lô thử nói: “Xin chào... xin hỏi là Minh Nguyệt...”

“Đúng vậy đúng vậy a, chàng đẹp trai... nơi này là Trung tâm Bồi Hộ Tình Cảm Minh Nguyệt”, nơi này chúng tôi có rất nhiều người đẹp, không biết là anh muốn tìm bạn tán gẫu hay bạn đồng hành? Chúng tôi

có thể cung cấp “phục vụ đặc biệt”? Suốt hai mươi bốn giờ, cam đoan ngài hài lòng! Giá cả có thể thương lượng...”

Không để Tiểu Lô nói nữa câu, đối phương giống như súng máy nã liên hồi...

Tiểu Lô lập tức ngắt điện thoại. Mẹ nó, một chỗ sắc tình a, một tiểu cô nương đáng yêu, khẳng định không phải ở đó!

Cú điện thoại thứ ba...

“Số quý khách vừa gọi, vẫn chưa được sử dụng, xin vui lòng gọi lại sau...”

Tiểu Lô bất đắc dĩ thu hồi điện thoại, thở dài. Đột nhiên cảm thấy phía dưới mình có động tĩnh, liền thấy Bảo Nhi cắn một ngón tay của mình, mặt khác cánh tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo góc áo Tiểu Lô, nhỏ nhẹ nói: “Ba ba, ba ba, Bảo Nhi đói bụng...”

Làm sao bây giờ?

Một tiểu cô nương siêu cấp đáng yêu như vậy, ngọt ngào một nói đói bụng. A, mặc dù câu “Ba ba” kia hơi làm người ta cười khở, Tiểu Lô chỉ có thể cười khở nói: “Được rồi, ta đưa người đi ăn... bất quá nhớ kỹ nha, không cần gọi ta ba ba đâu!”

Một tiểu cô nương thôi, để chăm sóc cho tốt, một món McDonald’s hai mươi hay ba mươi tệ là đủ thỏa mãn nàng rồi...

Nhưng mười phút sau, Tiểu Lô liền hối hận.

Tiểu cô nương này không ngờ chết sống không chịu đi vào McDonald’s?! Mà lại nói ra một câu làm cho Tiểu Lô cơ hồ ngắt ngay tại chỗ

“Ba ba, bác sĩ nói McDonald’s là thức ăn rác rưởi, ăn nhiều thịt béo sẽ biến thành con heo nhỏ...”

“ĩ¼&ĩ¼¥ĩ¼’.....” Tiểu Lô buồn bực, lập tức thở dài: “Người muốn ăn gì?”

Bảo Nhi lập tức chỉ nhanh ngón tay nhỏ bé...

Chỉ thấy “lan san trư”(Ế ử ử) - chỗ này BD bó tay!), một chiêu bài đồ trắng thật lớn, phía trước một hàng chữ ngoại ngữ.

Không sai, chính là nơi được xưng là chốn lãng mạn trong lòng thiếu niên nam nữ, đồng nghĩa với “Đất tiền”, địa phương nơi vô số cô nương hướng đến, làm nhỏ máu trong lòng vô số nam nhân túi tiền quần bách.

Haagen- Dazs!(một thương hiệu kem nổi tiếng)

Bảo Nhi này, thật sự biết chọn chỗ a... Tiểu Lô chỉ do dự hai giây, mắt thấy Bảo Nhi hình dáng đáng thương, đành phải thở dài nói: “Được rồi!”

Đi đến tiệm Haagen- Dazs đối diện, bàn ghế lau sạch không nhiễm một hạt bụi, không thể không nói chỗ này thật hiểu việc kinh doanh. Chung quanh cũng có một đôi nam nữ tuổi còn trẻ đang chiếu cố nơi này.

A, tuy nhiên nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trên mặt cô gái, còn nam nhân trên mặt vẻ mặt lo âu... lí giải vạn tuế a!

Một cô phục vụ mỉm cười rất chuyên nghiệp đi đến trước mặt, đưa ra một quyển thực đơn, cười nói: “Hai vị muốn thưởng thức món gì? Chúng tôi nơi này có...”

Tiểu Lô không nghe nàng nói, mở thực đơn ra nhìn.

Quá đen?

Một ly kem hai viên, tới một trăm tệ? Nhiều hơn một chút, tới hai trăm tệ... một bánh ngọt tới một trăm tám?

Con mẹ nó, bánh của các người nạm vàng chắc? Người rõ ràng dùng dao cướp tiền mà!

Nữ phục vụ còn đang nói, Bảo Nhi ngồi bên cạnh Tiểu Lôi đã kéo lấy Tiểu Lôi, ngọt ngào cười nói: “Ba ba, ba ba, con muốn ăn cái kia...”

Ngón tay bé nhỏ chỉ ra...

Mục tiêu là một tấm bảng quảng cáo xanh đỏ rất to

Nữ phục vụ lập tức mỉm cười nói: “Đó là một phần ăn gia đình đặc biệt của bản tiệm đưa ra, có đĩa sô cô la nhỏ, nước trái cây ép và các loại salad trái cây, cuối cùng còn có một phần lớn kem đủ màu, tuyệt đối cao cấp, một phần chỉ có chín trăm tám mươi tám đồng a Hơn nữa, chỉ cần ngài thêm vào một chút, tiêu phí đúng một ngàn có thể được bản tiệm trao tặng một phần lễ vật nhỏ, là một chú gấu bông Haagen- Dazs ...”

Giảo hoạt! Thật sự quá giảo hoạt!

Biết rõ là ta mang theo tiểu hài tử tới, không ngờ dùng cả gấu bông lớn dụ dỗ tiểu hài tử a!!!

Tiểu Lôi không dám cự tuyệt, hắn chỉ do dự một giây, Bảo Nhi liền lộ ra vẻ mặt đáng thương, đôi mắt to vô tội như có nước mắt đảo quanh...

“Món này vậy” Tiểu Lôi thở dài khép lại thực đơn.

Một bữa cơm tiêu mất Tiểu Lôi hai ngàn tệ!

Vì sao là hai ngàn tệ? Rất đơn giản, nữ phục vụ kia không phải giảo hoạt bình thường, không ngờ sau khi tặng Bảo Nhi một con gấu bông, lại cố ý giới thiệu: “Đây là một bộ đồ chơi của bản tiệm đưa ra, con gấu nhỏ này chỉ là một phần trong đó. Chỉ cần tiêu phí tròn hai ngàn có thể nhận được một bộ ba con gấu bông kích thước bất đồng, hơn nữa có thể được bản tiệm trao tặng thẻ VIP giảm giá.”

Bảo Nhi ôm gấu con lập tức hai mắt toả sáng: “Ba Ba, ba ba, Bảo Nhi muốn gấu con!!!”

Mẹ! Chỉ cần người đừng gọi ta ba ba, đừng nói gấu, người muốn khủng long cũng được!

Trải qua nửa giờ, sau khi đi khỏi tiệm Haagen- Dazs, túi tiền Tiểu Lôi thiếu mất hai ngàn tệ, có thêm một thẻ giảm giá và ba con gấu bông.

Tiền tay mang thẻ giảm giá ném vào thùng rác, Tiểu Lôi phát thệ đời này sẽ không bao giờ đến hắc điểm này nữa. Ngược lại Bảo Nhi ôm một gấu chú con, khuôn mặt trắng mịn tràn đầy nụ cười vui vẻ. Gấu con cơ hồ to bằng một nửa người nàng, mặt khác trên cánh tay nhỏ bé cầm một tập tranh Haagen- Dazs?

Xem ra hắc điểm này quả nhiên giảo hoạt a! đặt mục tiêu vào tiểu hài tử của khách hàng....

Đối với một tiểu cô nương đáng yêu như vậy, Tiểu Lôi thật sự không phát hỏa được. Nhưng tiếp theo làm sao bây giờ?

Trong khi Tiểu Lôi khó xử, đột nhiên, ven đường một xe buýt công cộng chạy qua, bức ảnh tuyên truyền trên xe làm cho ánh mắt Tiểu Lôi sáng ngời!

Chỉ thấy trên xe in hai người nam nữ mặc võ phục, thể hiện một dáng vẻ hung tợn, bên cạnh là một hàng chữ lớn:

Hội quán võ thuật Minh Nguyệt

Hả??

Chẳng lẽ là...

Tiểu Lôi lập tức mặt mày hớn hở, chắc là nhà này rồi? Hắn lập tức kéo Bảo Nhi chỉ vào xe: “Bảo Nhi, kia có phải là nhà của người?”

Bảo Nhi vừa ăn kem, vừa điềm nhiên nói: “Không biết...”

Lại là... không biết... ai, tiểu hài tử...

Đợi một chút!!!

Kem???

Tiểu Lô đột nhiên trừng mắt nhìn Bảo Nhi. Tiểu nha đầu này quả nhiên đã đem tiểu hùng đặt trên mặt đất bên cạnh, trong tay đang cầm một cây kem thật to, nửa bên mặt dính đầy kem.

“Bảo Nhi, người lấy kem ở đâu?” Tiểu Lô ngạc nhiên nói: “Lúc vừa đến, không thấy người cầm à?”

“Biến ra a” Bảo Nhi cười ngây thơ, ngồi trên mặt đất mở ra sách ảnh cấp căn đật tư, tùy tiện chỉ lên một ảnh, sau đó tay nhỏ lật qua, từ trong tay không ngờ thật sự “Biến” ra ra một cây kem!!

Tiểu Lô như hóa đá tại chỗ...

54. Chương 55: Mộng Phát Tài Tan Biến...

Bảo Nhi ngọt ngào cười: “Làm như thế này là biến ra à !” Nói xong, nàng chỉ vào một cây kem khác trong tập tranh, tiện tay một phen, trong tay đã biến ra một

“Trời ơi!!” Tiểu Lô nhin không được rên rĩ: “Ta gặp tiểu cô nương gì đây?”

Hắn lập tức lôi kéo Bảo Nhi bước đi, tới một chỗ vắng vẻ, lúc này mới dừng chân, nghiêm mặt nói: “Bảo Nhi, người nói cho ta biết, người như thế nào có khả năng dùng thứ gì đó trong tập tranh biến ra thế?”

Bảo Nhi chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp: “Con nhìn vào tập tranh đó, vừa nghĩ đến, là biến ra liền”

”Người như thế nào có loại..... pháp thuật này?”

Bảo Nhi sững sốt một chút, hỏi lại: “Ba ba, cái gì mà pháp thuật?”

Tiểu Lô ghen giọng, liền nói: “À, pháp thuật là cái tài biến của người, người như thế nào biến ra thế?”

Bảo Nhi trầm mặc trong chốc lát, khuôn mặt lộ ra thần sắc buồn bã, nhỏ nhẹ: “Từ nhỏ đã thế rồi nhưng nhưng mẫu thân bảo ta là yêu quái mẫu thân không cần ta, ba ba người cũng không cần ta

Nói đến đây, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên bắt đầu khóc hu hu.

Tiểu Lô lập tức tay chân hoảng loạn, hắn cho dù pháp thuật có lợi hại hơn nữa, có khả năng lật sông dốc bể, nhưng đối mặt một với tiểu cô nương khóc huhu, vẫn thúc thủ vô sách như thường.

Bất đắc dĩ, thấy bên cạnh là cái túi gấu bông, Tiểu Lô lập tức bắt đầu cầm lấy, dùng lời ngon tiếng ngọt ôn nhu vài câu, vừa làm mặt quỷ, vừa làm trò khỉ, vừa tung hứng, nhảy nhót, lúc này mới làm tiểu cô nương vui thích mỉm cười.

Tiểu Lô bế Bảo Nhi lên bắt đầu ôn nhu nói: “Bảo Nhi, người vì cái gì nói ta là ba người? Ca ca không phải ba người

“Người đúng là ba ba của con !!” Bảo Nhi thét lên ngay lập tức, ngữ khí chắc như đinh đóng cột: “Bảo Nhi không nhận lầm, người đúng là ba ba. Ba ba, ba cũng không cần ta ư?”

Mắt thấy Bảo Nhi trong mắt nước mắt lại chực trào ra, Tiểu Lô lập tức cuống quýt nói: “Được rồi được rồi ! Chỉ cần người không khóc, ta chính là ba ba người, đừng nói làm ba ba người, là ông nội người ta cũng nhận !”

Bảo Nhi lúc này mới nhận thật sự nhìn Tiểu Lô liếc mắt: “Người là ba ba ta, đúng vậy ta nhận đúng mùi vị trên người ba ba, rất quen thuộc, Bảo Nhi không nhận lầm đâu !”

Khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện vẻ mặt kiên quyết chắc nịch, làm cho Tiểu Lô thật ra có chút mờ mịt.

Mùi vị? Mùi vị nào đây?

“Đúng là mùi vị này” Bảo Nhi vẽ mặt cố chấp: “Khi còn nhỏ ba ba đã bế Bảo Nhi, Bảo Nhi không nhớ lầm đâu !”

Tiểu Lô trợn trắng mắt..

“Hiểu rồi !”

Tiểu yêu quái này nhận cha, thuần túy bởi vì ngửi thấy mùi vị trên người mình liền cho rằng chính mình là ba ba nàng?

Nhưng, chính mình trên người có cái mùi vị quý gì? Chẳng lẽ là mùi vị của món mì bữa trưa?

Hức, ba ba này của tiểu yêu quái không phải mở tiệm mì đấy chứ?

Định thần lại, thu hồi suy nghĩ miên man, Tiểu Lô lại hỏi: “Bảo Nhi, người hôm nay như thế nào lại đi lạc?”

Bảo Nhi lập tức cuống quýt lắc đầu, kiên định nói: “Bảo Nhi không có đi lạc! Bảo Nhi ngoan lắm! Là a di đã dẫn đi!”

Con Tiểu Lô vừa định nói lời thô tục, đột nhiên nhớ tới bên cạnh có cô bé chưa trưởng thành, lập tức cầm mồm, bất đắc dĩ nói: “Được được! Người không có đi lạc, người nói a di đi lạc là ai?”

“A di là a di ấy.”

Tiểu Lô cơ hồ muốn đập đầu mà chết.

Tuyệt đối đừng nói đạo lý với tiểu hài tử! Những lời này Tiểu Lô từ nay về sau nhất định vững vàng nhớ kỹ!

Bảo Nhi mắt thấy Tiểu Lô không nói lời nào, trên mặt có chút lo lắng: “Ba ba, ba sẽ không phải không cần ta chứ? Bảo Nhi nhất định nghe lời ba ba đừng có không cần Bảo Nhi được không? Bảo Nhi từ nay về sau từ nay về sau không dám đi lạc nữa..... sẽ không dám nữa.....”

Tiểu Lô trong lòng thật sự nghi hoặc. Tiểu cô nương này rốt cuộc có lai lịch gì? Cái pháp thuật kia, tuyệt đối không phải là loại pháp thuật che mắt gì đó, cây kem biến ra, hắn cũng bị tiểu cô nương bắt buộc cắn một ngụm, thật sự là thật a!

Nhưng

Nhưng mẹ nó, gặp quỷ rồi, Tiêu Dao Tử từng nói qua, loại pháp thuật hóa hư thành thật này, trừ phi là thần tiên mới có thể thi triển được! Một tiểu cô nương sáu bảy tuổi, thì làm sao có loại pháp thuật này?

Người tu hành toàn thế giới, rõ ràng mà biết chắc đập đầu tự tử ráo!

Tiểu Lô suy nghĩ trong chốc lát cũng nghĩ không ra đầu mối, bất quá, trước mắt nếu tìm được người nhà của nàng, có lẽ hết thảy sẽ sáng tỏ?

Một Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, thật sự làm cho Tiểu Lô có chút tò mò, cô bé này pháp thuật kinh người, thật ra từ nơi nào tới?

Hắn cẩn thận hỏi Bảo Nhi vài câu, tiểu cô nương mặc dù nói chuyện có chút quanh co không rõ, nhưng hỏi han kỹ lưỡng một hồi, cuối cùng hỏi ra một ít đầu mối.

“Mẫu thân nói Bảo Nhi không được dùng phép biến không được biến trước mặt a di, nhưng vừa rồi a di mang Bảo Nhi đi mua đồ, Bảo Nhi thấy a di mang không đủ, liền biến ra một tờ giấy nữa.....”

“Sao?”

“Giấy không đủ? Là tiền không đủ à?”

Tiểu Lô lập tức mặt mày hớn hở, móc ra một tờ tiền giấy lớn, cười hì hì nói: “Đây đây, Bảo Nhi ngoan, biến cho ba ba một tờ.”

Bảo Nhi nghi hoặc nhìn Tiểu Lô: “Nhưng nhưng mẫu thân không cho”

“Mặc kệ, ta là ba ba người. Ta cho người biến, hơn nữa không nói cho mẫu thân biết.” Tiểu Lô mỉm cười âm hiểm, giống như sói xám gặp ngựa con.

Bảo Nhi hì hì cười, tiện tay cầm tờ giấy bạc của Tiểu Lô, lập tức biến ra hai tấm!

Tiểu Lôi trong lòng kích động, không ngừng kêu thầm: “Bắt được bảo bối rồi!!”

Con mẹ nó, có một đứa con gái bảo bối như vậy, mẹ nàng không phải đại phát tài sao? Không biết sao bà già nàng lại không cho nàng biến?

Tiểu Lôi cầm hai tấm giấy bạc so với nhau vài lần, vẻ mặt lập tức đỡ ra

Nguyên lai như thế Tiểu Lôi cười khổ, nhất thời ủ rũ: “Chỉ giống nhau mặt ngoài”

Loại tiền này đem ra ngoài cho dù dùng được, nhưng nếu mang tới ngân hàng, có lẽ lập tức sẽ trở thành tiền giả, hơn nữa, nếu bị tóm, có lẽ còn có thể trở thành kẻ làm tiền giả

Mộng phát tài kiểu này đành tan biến. Tiểu Lôi bất đắc dĩ, lại hỏi: “Bảo Nhi, người nói cho ta biết, địa phương mẫu thân ở có hình dáng thế nào?”

A Bảo Nhi dùng một loại dáng điệu cực kỳ đáng yêu, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, mờ mịt nói: “Hình như có thật nhiều thức thức a di, đều là mặc bạch y, còn có thức thức a di trên võ đài”

Á? Bạch y? Trang phục luyện công? Võ đài? Vậy là rõ rồi!

Vừa rồi mới gặp quảng cáo về địa phương kia! Minh Nguyệt võ thuật hội quán!

Không cần phân bày, Tiểu Lôi lập tức ôm Bảo Nhi tìm một chiếc taxi, tới Minh Nguyệt võ thuật hội quán.

Minh Nguyệt võ thuật hội quán nằm trên một con đường tương đối phồn hoa trong thành phố, ở trên lầu hai của trung tâm thể thao. Nhìn hình dáng hội quán này có vẻ sinh ý không tồi, đúng rồi, bao cả lầu hai của trung tâm thể thao mà. Diện tích chừng một ngàn thước vuông.

Cửa vào trang trí khá tinh xảo, bức tranh to trên tường có những nét rồng bay phượng múa tạo thành ba đại tự “Minh Nguyệt quán”, với kết cấu hài hoà đối xứng, vừa thấy đúng là danh gia thư pháp. Cạnh cửa vào còn có một quầy tiếp tân, mặt trên có ghi số điện thoại và số fax, còn có những đồ dùng cho khách. Bên cạnh quầy tiếp tân, treo một cái poster hình một người cao bụng bự, đúng là khuôn mặt Tiểu Lôi nhìn thấy trên chiếc xe bus. Thấy nơi này sinh ý đúng thật không tệ, nhưng thật ra đây đúng là tiêu chuẩn của tầng lớp công chức trung tâm thành thị.

Chỉ là kỳ quái chính là, ở cửa quầy tiếp tân, không ngờ lại không có một ai.

Bảo Nhi, nơi này có phải là nhà người? Tiểu Lôi cuối xuống nhìn tiểu cô nương hỏi.

Bảo Nhi vẻ mặt khiếp sợ, tựa hồ không nguyện ý vào bên trong, trên mặt tựa hồ có chút uể oải, lắp bắp trong miệng hữu khí vô lực: “Đúng vậy”

Tiểu Lôi trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục tìm được rồi. Xem ra cuối cùng cũng gặp vị ba ba bị mình chiếm tiện nghi.

Hắn chỉ tò mò duy nhất một điều là, có khả năng sinh ra loại tiểu cô nương có pháp thuật thế này, cha mẹ nàng rốt cuộc là ai?

Kéo Bảo Nhi đi vào hội quán. Nơi này trang trí hoàn toàn có đẳng cấp, sàn nhà bóng loáng vừa thấy đã biết là dùng gỗ thượng đẳng. Cả một tầng trung tâm thể thao đều thuộc Minh Nguyệt quán, hắn từ quầy tiếp tân đi vào, phát hiện nơi này bị phân cách thành vài sân đấu. Hành lang hai bên sân, chỉ thấy hai cánh cửa to, bên trong một người cũng không có

À, bây giờ là buổi chiều, hơn nữa cũng không phải ngày nghỉ, đại khái thì còn chưa tới ngày mở khóa mới.....

Ngay lúc này, Tiểu Lôi nghe thấy bên trong phảng phất có tiếng người hô hô a a, tựa hồ có người đang đánh nhau. Hắn lập tức kéo Bảo Nhi hướng vào cánh cửa tối ở bên kia sân. Nhưng vừa đi đến cửa, hắn đột nhiên trong lòng mấy động !

Chỉ thấy cửa mở rộng, nhưng cả hai cánh đại môn lại bị phá hư, trên đó rõ ràng có dấu vết bị đập vỡ, phảng phất bị một người dùng trọng lực mạnh mẽ khai phá!

55. Chương 56: Đánh Nhau Đúng Là Sảng Khoái!

Đứng ở ngay cửa ra vào, chỉ thấy cái sân này đại khái rộng hai trăm thước vuông, mười mấy người nam nữ trẻ tuổi mặc võ phục ngồi ở một bên, mỗi người sắc mặt nghiêm trang, trước ngực áo có khắc hai chữ Minh Nguyệt màu đỏ, còn có hình trăng lưỡi liềm.

Mà bên cạnh, ba nam nhân cao to đang đứng, quay lưng về Tiểu Lôi. Bọn họ mặc một bộ trường bào màu đen, cổ áo cao, thật có vài phần giống trong phim Ma trận!!

Ở ngay giữa sân, có hai người đang giao thủ! Chỉ thấy hai bóng người đan xen qua lại chớp nhoáng, quyền cước tung ra, thập phần kịch liệt. Đôi giao thủ gồm một nam một nữ, nam nhân kia mặc trang phục màu đen bó sát người, thấy bên ngoài sân có một bộ hắc trường bào, có lẽ hắn cùng phe với nhóm đứng ngoài rìa đang quan chiến.

Mà nữ nhân đang cùng hắn giao thủ, lại mặc võ phục của Minh Nguyệt quán.

Tiểu Lôi vừa nhìn qua, trong lòng thất kinh!

Những người đang giao thủ này, không ngờ đều không phải thường nhân! Chỉ thấy nữ tử mặc trang phục Minh Nguyệt hội quán, đang sử dụng chính là một bộ Bát quái du thân chuyển pháp, bộ pháp uyển chuyển, xuất thủ rất nhanh, đúng là cao thủ có võ công hoàn hảo, tuyệt đối không thể là một trung tâm dạy luyện võ kiện thân bình thường được.

Mà hắc y nam nhân kia lại càng làm cho Tiểu Lôi kinh ngạc, chỉ thấy hắn tiến thoái nhanh chóng phẳng phất như quỷ mị, mười ngón tay mở ra, tiến thoái làm cho Tiểu Lôi nhìn không ra hắn rốt cuộc là môn phái gì, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn bằng tốc độ kinh người, thủy chung làm nữ tử đối thủ của hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ, Bát quái bộ pháp càng ngày càng mất tác dụng, tựa hồ dần dần thì triển như thế nào cũng không lối thoát, mặc cho nàng tránh né như thế nào, đối phương tốc độ càng lúc càng nhanh, từng chiêu không rời điểm yếu hại của nàng, mắt thấy đã có dấu hiệu bất ổn.....

Bảo Nhi đột nhiên dùng sức kêu lớn một tiếng: “Mẫu thân”

Ba nam nhân đang đứng quay lưng về Tiểu Lôi lập tức quay đầu lại, chỉ thấy trong đó một người thấy Tiểu Lôi, lập tức biến sắc: “Là người?!”

Tiểu Lôi rùng mình, cũng nói: “Lại là người?”

Nam nhân kia đúng là từng cùng Tiểu Lôi giao thủ qua, Lyon!

Mặt khác, hai hắc y nam nhân thấy Bảo Nhi tránh ở phía sau Tiểu Lôi, trong mắt hiện lên mục quang lạnh lẽ, đồng thời kêu lên: “Chính là nó!”

Nói xong, hai thân ảnh đột nhiên di chuyển, nhanh chóng hướng Tiểu Lôi xông tới!

Đối phương tới cực nhanh, song phương khoảng cách gần mười thước, phẳng phất đối phương chỉ hai bước nhảy đã tới, Tiểu Lôi đang đứng giữa vội đẩy Bảo Nhi ra phía sau một bước, chỉ kịp làm ra một động tác để chống đỡ, tên đi đầu đã xông tới, phóng ra một cước.

“Bịch” một tiếng, trúng vào cánh tay Tiểu Lôi thủ trước ngực, Tiểu Lôi lập tức cảm giác được cánh tay của mình đau nhức, phẳng phất xương cốt đều gãy đoạn, một cổ lực lượng cường đại lập tức lập tức ép hắn bắn về phía sau. Người hắn đập mạnh vào bức tường của hành lang, dư lực sau đó, làm bản gỗ bên kia vách tường lập tức phát ra tiếng vỡ tan, lưng của Tiểu Lôi cũng đau đến tê điếng cả người.

Hắn hít thật sâu, mắng to: “Mẹ nó!”

Hắn lắc người vọt lên, Hắc y nam nhân kia đá trúng Tiểu Lôi một cước, ra tay giữ chặt Bảo Nhi, nhưng hắn thấy Tiểu Lôi đã trúng một cước của mình, không ngờ không có vấn đề gì đã đứng lên, hơn nữa nhanh chóng hướng về phía mình triển khai phản kích. Hắn đầu tiên hơi sững sốt, theo hắn thấy, người dính một cước của mình, cho dù xương cốt không gãy vỡ, cũng tuyệt đối không thể đứng lên nhanh như vậy.

Nhưng Tiểu Lôi đang tức giận, ra tay càng thêm nhanh chóng, dưới chân lập tức dùng “Tiêu dao bộ”, người nhoáng lên đi tới trước mặt Hắc y nhân, ngón tay như móc câu hướng cánh tay đối phương đang cầm giữ Bảo Nhi.

Hắc y nhân cảm thấy cánh tay tê buốt, lập tức thu tay lại nhanh như chớp, nhưng một chưởng khác của Tiểu Lôi đã ấn vào ngực hắn

Ivan, cẩn thận!! Kẻ la lên chính là Lyon, hắn đã cùng Tiểu Lôi giao thủ, biết được sự lợi hại của Tiểu Lôi.

Nhưng chờ hắn la lên thì đã muộn !

Đơn chưởng của Tiểu Lôi ấn ở trên ngực Ivan, nội lực đột nhiên phát ra.

“Phá sơn không!!”

Tiểu Lôi tức giận đối phương đánh lên mình, ngay từ đầu đã dùng một chiêu uy lực cực kỳ bá đạo.

Bịch một tiếng! Chỉ thấy một bóng người màu đen bay thẳng ra ngoài. Từ đầu sân này bay tới đầu sân kia, người đập vào vách tường, nặng nề rơi xuống đất.

Mà sau đó, chữ “thận” trong câu “Cẩn thận” của Lyon vừa mới vang lên !

Ivan ngã xuống, cơ thể tựa hồ run lên, không tài nào đứng dậy được. Tiểu Lôi kéo Bảo Nhi qua một bên, cho nàng tránh ở phía sau mình, lạnh lùng nhìn Lyon cùng một hắc y nam nhân khác: “Các người là ai? Vì sao muốn tấn công ta?”

Hai người đang kịch chiến ở giữa sân rốt cuộc cũng tách ra, nam nhân đang cùng người Minh Nguyệt quán đánh nhau đột nhiên cười dài một tiếng, cả người đột nhiên lui về phía sau, người hắn hình như tại giữa không trung cũng có khả năng tùy ý điều chỉnh tư thế và phương hướng như nhau, đang lảng không bỗng nhiên quay chín mươi độ chuyển hướng về Tiểu Lôi bắn tới, sau đó văng vẳng đứng bên cạnh Lyon.

Mà nữ nhân Minh Nguyệt quán cũng cuống quýt lui về phía sau hai bước, trụ vững thân hình, không ngừng thở hổn hển, bộ mặt đỏ bừng, khắp đầu đầy mồ hôi.

“Lyon, tên kia là ai?” Gã vừa đối chiến với người của Minh Nguyệt quán đứng bên cạnh, cười lạnh, thanh âm của hắn cực kỳ chói tai, làm cho Tiểu Lôi nghe xong, phảng phất có cảm giác như tiếng cưa cắt vào kim loại. Hắn có vẻ thận trọng với khuôn mặt dài, cái cằm nhọn như một con rắn, một cái mũi cao, đứng là hình dáng của người da trắng, chỉ là trên môi có hai chòm râu nhỏ, bộ dáng nhìn có vài phần hoạt kê.

Gã khác đứng bên cạnh Lyon, cũng đặc ý cười nói: “Lyon, người kia không phải là người đã bại người lần trước chứ?” Hắn liếc mắt nhìn Ivan nằm sấp trên mặt đất, khinh thường nói: “Xem ra người và Ivan đều nên trở về nhà cố gắng tu luyện, không ngờ lại bị một người bị một tiểu tử đã bại !”

Ba người này sắc mặt khác nhau, nhưng đều đối với đồng bọn đang nằm trên mặt đất kia là Ivan tịnh không hề quan tâm, không có ý nâng hắn dậy.

Lyon khuôn mặt anh tuấn tái nhợt, nhưng đối mặt với sự đùa cợt của đồng bạn, hắn lại chỉ cần môi tịnh không hề phản kích.

Gã cằm nhọn cười liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, chậm rãi nói: “Các hạ là người của Minh Nguyệt quán? Nếu không phải, mời người không cần nhiều chuyện” Nói đến đây, hắn tựa hồ nhú nhú mày, rõ ràng tiếng Trung Hoa không quá thuần thục

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn hắn: “Các người muốn làm gì bây giờ?”

“Rất đơn giản, ta chỉ cần tiểu cô nương phía sau người” Hắn mới nói một nửa. Ở phía sau, nữ tử Minh Nguyệt quán vừa rồi cùng hắn đánh nhau hét to: “Bảo Nhi, mau tới đây!”

Nàng bước nhanh hướng về nơi này chạy tới, nhưng Lyon lập tức chắn ngay trước mặt. Nữ tử kia ước chừng trên ba mươi, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là trên mặt nhuốm màu phong sương, da dẻ cũng hơi thô ráp, thân người rắn rỏi, vừa thấy đúng là người luyện võ lâu năm. Về mặt nàng lo lắng, đối mặt với Lyon quát: “Tránh ra!”

Lyon cười hắc hắc, không nói lời nào. Có điều nữ tử này vừa rồi cùng những người kia giao thủ, biết bọn họ lợi hại. Chân nàng liên tục từ ba phương vị di chuyển vài lần, nhưng Lyon thủy chung vẫn đứng trước mặt. Nàng lúc này mới dừng cước bộ, định thần nhìn Lyon: “Mấy người các hạ tới võ quán này, rốt cuộc là vì cái gì? Vì sao làm khó con gái của ta?”

Lyon không nói gì, gã cầm nhon hướng về Tiểu Lôi hỏi: “Thế nào? Ý tứ các hạ thế nào?”

Tiểu Lôi kiên quyết lắc đầu: “Rất thối! Nha đầu này kêu ta là ba ba, ta phải có trách nhiệm, không thể giao cho mấy tên vương bát đản các ngươi.”

Người kia sắc mặt trầm xuống, trầm giọng nói: “Được ! Vậy chúng ta hãy dùng vũ lực giải quyết !”

Hắn hơi cúi người: “Bỉ nhân đến từ Âu châu, tên ta đọc nghe rất dài, nhớ kỹ, tên tiếng Hoa của ta là Dạ Xoa!”

Phần eo hắn giống như thủy xà đột nhiên nhúc nhích, bỗng hướng về Tiểu Lôi tung trào chụp tới.

Tiểu Lôi lập tức mở to mắt, đối phương động tác dù có nhanh hơn cũng thấy rõ ràng, hắn lui ra phía sau nửa bước, đợi tay đối phương vừa đến trước mặt, đột nhiên búng nhẹ hai ngón tay vào hõ khẩu của đối phương.....

Dạ Xoa chỉ cảm thấy lòng bàn tay của mình lập tức tê buốt. Một cảm giác đau đớn mỗi như lan tới nửa cánh tay, cánh tay này trong nháy mắt không còn khí lực. Hắn sắc mặt kinh sợ, lập tức lui trở về, kinh sợ hỏi: “Đây là công phu gì?”

Hắn ôm cánh tay, sắc mặt âm trầm, nhìn Tiểu Lôi: “Các hạ đã dùng công phu gì?”

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn hắn: “Trung quốc công phu!”

Dạ Xoa rõ ràng là người có thân phận cao nhất, ngữ khí của hắn cũng có vẻ tôn kính một chút, nghiêm mặt nói: “Các hạ nếu không phải người Minh Nguyệt quán, vậy sự tình này với ngài không quan hệ gì! Vị tiểu cô nương này chúng ta đối với nàng không có gì ác ý. Thuần túy chỉ là chuyện riêng trong tộc của chúng ta, thỉnh ngài không cần nhúng tay! Nếu không, thần tộc làm việc, ngoại nhân nhúng tay, có lẽ ngài sẽ không gánh nổi phiền toái !”

“Hức!” Tiểu Lôi cười lạnh, mắng: “Con mẹ thần tộc các ngươi! Thần tộc? Đây là bang hội gì? Hức, một đám người ngoại quốc đến Trung Quốc thành lập xã đoàn sao? Đã nộp phí bảo kê chưa?! Đã ra mắt đầu lĩnh bọn ta chưa?”

Dạ Xoa dù sao cũng là người ngoại quốc, cái gì mà “Xã đoàn”, “Đầu lĩnh”, “Phí bảo kê” tự nhiên là không hiểu, ngay cả câu “con mẹ” cũng nghe không rõ. Chỉ là lời mờ đoán được, đối phương thoại lí ý tứ tựa hồ nói tổ chức bọn họ có một cái tên gọi “Xã đoàn”.

Hắn sắc mặt càng ngày càng khó coi: “Nói hươu nói vượn! Thần tộc chúng ta làm việc, cần gì phải hỏi người? Người rốt cuộc là ai? Ở chỗ này xen vào xen vào”

Tiểu Lôi thở dài nói: “Là ‘Xen vào việc của người khác’”

Người kia trên mặt từ từ đỏ lên, lập tức ngang nhiên nói: “Người rốt cuộc là ai?”

Tiểu Lôi trong lòng vừa động, cười hì hì, dương dương tự đắc nói: “Khách khí rồi! Tại hạ đúng là người giang hồ gọi là ‘Đào Hoa Sơn Thượng Nhất Oa Phong’, di chuyển giữa vạn hoa, thân không vướng một chiếc lá, Lolita tiểu dâm trùng Chu Bá Thông!”

Quả nhiên, đối phương ba người ngoại quốc vẻ mặt đều mờ mịt, chỉ cảm thấy Tiểu Lôi dùng đúng là tiếng Trung, mỗi từ đều nhận biết được, nhưng ngay cả một câu, nghe như thế nào cũng không hiểu. Bọn họ tới Trung Quốc làm việc, chỉ là học một ít tiếng Trung đơn giản mà thôi. Cái gì “Di chuyển giữa vạn hoa, thân không vướng một chiếc lá” đó căn bản nghe không hiểu

Cho nên cái loại tên tuổi kinh điển trong điện ảnh “Lolita tiểu dâm trùng Chu Bá Thông”, nghe xong vẻ mặt càng mờ mịt.

Tiểu Lôi trên mặt ra vẻ đắc ý, vẻ mặt ngạo nghễ, trong lòng lại cười thầm: "Mẹ nó, một đám ngoại nhân, cái gì thần tộc, chẳng lẽ là tổ chức gì sao? Ta hôm nay vì bảo vệ Bảo Nhi cùng các người đánh nhau, chẳng lẽ còn để lại tên thật cho các người tầm cừu sao?"

Lyon sắc mặt cổ quái, hần thủy chung đứng ở phía sau, tịnh không cùng Tiểu Lôi xung đột, hần mặc dù không biết thân phận Tiểu Lôi, nhưng hần biết Tiểu Lôi và Lôi Hồng quen nhau. Có điều mấy người ngoại quốc này quan hệ cổ quái, thật sự không hòa thuận, tranh đấu âm thầm là chuyện xảy ra như cơm bữa. Giờ phút này hần tự nhiên không lên tiếng cảnh báo, thậm chí còn mong được thấy Tiểu Lôi ra tay giáo huấn Dạ Xoa, kẻ ngày thường luôn đè nén mình.

Dạ Xoa gật đầu, quát: "Được! Nguyên lai là tiểu tiểu dân trùng Chu Bá Thông các hạ! Vậy chúng ta dùng vũ lực để phân thắng bại! York, người lên trước! Đừng giết hần!"

Nam nhân đứng bên cạnh, tên là York, gã này đầu óc hơi đơn giản, nghe Tiểu Lôi nói, bối rối vò đầu tự hỏi: "Tiểu dân trùng này rốt cuộc là loại côn trùng gì? Chẳng lẽ là một loại côn trùng sinh trưởng ở Trung Quốc chưa được các nhà sinh vật học phát hiện....."

Đột nhiên nghe thấy thủ lĩnh ra lệnh, hần lập tức hét lớn, đánh về phía Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi trong mắt hiện lên một tia lãnh quang, mắt thấy một quyền của đối phương ập tới trước mặt, thân hình nhẹ nhàng xảo diệu tránh qua nửa bước. Nửa bước này của hần nhìn như đơn giản, kỳ thật đã đạt tới cảnh giới thần kỳ của "Tiêu dao bộ pháp", nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của đối phương.

Chỉ thấy một quyền của York trượt qua bên tai Tiểu Lôi, kinh khí của quyền đầu thổ tung nửa bên tóc Tiểu Lôi. Hần mỉm cười, tay vươn ra như tia chớp kèm giữ cổ tay đối phương, mạch môn đối phương bị hần nắm chặt, tên York chỉ cảm thấy cổ tay giống như bị kèm sắt kẹp lại, đau nhức đến phải kêu lên, muốn thoát ra, nhưng người Tiểu Lôi đột nhiên bước tới phía trước, mũi cơ hồ chạm tới trước mặt đối phương, nắm tay đưa lên trước mặt đối phương, nói nhanh: "Đồ ngu, quyền đầu to như cái nồi đã thấy qua chưa?"

"Á? Là ý gì?" Ý niệm trong đầu tên York phát ra theo phản xạ có điều kiện - Đây cũng là ý niệm cuối cùng của hần.

"Ầm" một tiếng. Một quyền của Tiểu Lôi trầm trọng nện vào ngực hần, York lập tức bay tung ra ngoài, nặng nề rơi bên cạnh Ivan.

Tiểu Lôi cười hì hì, giơ hai ngón tay, cười nói: "Lạy chúa! Đánh nhau đúng là sướng khoái!"

56. Chương 57: Bạo Cường Địch Danh Tự

Biểu tình trên mặt hần vui buồn bất định, cuối cùng cắn hận nói: "Tốt! Không ngờ trong Minh Nguyệt quán đột nhiên lại có một người lợi hại như ngươi, hôm nay coi như chúng ta đã đi một chuyến vô ích..."

Hần ta phát tay, quay người đi, không thềm để ý tới hai đồng bọn đang nằm trên mặt đất và Lyon.

Tiểu Lôi cũng không cản trở, tránh người qua nhường đường, hần ngưng cười, nhìn Lyon nói: "Anh đẹp trai, chúng ta lại gặp nhau rồi...Tại sao mỗi lần ta đến những nơi như thế này, lại thấy có người đang thách đấu?"

Lyon im lặng, trân trân nhìn tay của Tiểu Lôi, ánh mắt giống như đang có thâm ý, sau đó hần ta đột nhiên mỉm cười, mặc dù nụ cười lạnh lẽo, nhưng người hần cũng hoàn toàn thả lỏng, lắc đầu nói: "Ngươi vẫn còn không hiểu, ngươi đã gây ra phiền phức lớn rồi".

Hần ta chỉ Bảo nhi đang hoảng sợ đứng phía sau Tiểu Lôi, kính nể nói: "Tiểu cô nương này là người mà chúng ta nhất định muốn tìm! Ta biết mình không phải là đối thủ của các hạ, nhưng trong thần tộc của chúng ta tự nhiên có cao thủ có thể địch lại các hạ. Các hạ tuổi trẻ đầy triển vọng, thực lực ta thấy quả là cường đại nhất trong số thanh niên nhân loại, hà tất tự mình tìm lấy phiền phức này?"

Tiểu Lôi cả tay cũng lười giơ lên, mỉm cười nói: “Ta là người trước giờ sợ nhất là phiền phức, chỉ là hiện nay, tiểu cô nương Bảo nhi đích xác quá ham chơi, ta bắt luận các người là ai, còn như các người, xem ra cũng không phải là người tốt gì. Bảo nhi, người có biết họ không? Có đồng ý đi theo họ không?”

Hắn quay đầu hỏi một câu, Bảo nhi lập tức đơng đưa cái đầu nhỏ giống như lắc trống, cái miệng nhỏ cong lên lên, nói nhỏ nhẹ: “Bọn họ đánh mẹ con, là người xấu! Bảo nhi không muốn đi với người xấu...”

“Người xem...” Tiểu Lôi cười ha ha nói: “Người ta không biết các người, lão huynh, không lẽ không biết bắt cóc trẻ em là phạm tội sao?”

Lyon thở ra một hơi, lạnh lùng nói: “Bản lĩnh của chúng ta không bằng người, có biết nói gì nữa, chỉ có một câu, thần tộc phục thù, trăm năm cũng không muộn! Người sau này sẽ phải hối hận!”

Hắn ta chần chờ một lúc, đi qua đỡ hai tên đồng bọn bị Tiểu Lôi đánh bại dậy, mỗi tay đỡ một tên, sau đó hiên ngang như thế đi ra.

Tiểu Lôi vẫn như cũ không cản trở, chỉ đứng ở cửa lạnh lùng nhìn đối phương, cho đến khi đối phương đã đi hết, hắn lúc đó mới thở phào một tiếng, nụ cười uể oải trên mặt cuối cùng cũng không thấy nữa, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, miệng thở hổn hển, cả người tức khắc buông lỏng xuống.

Nữ tử của Nguyệt Minh quán đi tới, nghiêm chỉnh nói: “Xin chào, xin hỏi anh là...”

“Mẹ...” Bảo nhi từ phía sau Tiểu Lôi lộ đầu ra, e thẹn kêu một tiếng: “Con tìm thấy ba ba rồi...”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Bảo nhi ngoan, nói ta không phải là ba ba của người đi”. Hắn lại hướng về nữ tử kia hạ giọng nói: “Ta chỉ là trên đường gặp được Bảo nhi, liền đưa nó quay về. Những người lúc này...”

Nữ tử kia lập tức sắc mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Tiểu Lôi, trầm giọng nói: “Hình như người vừa này, anh có quen biết?”

Sau đó lại nói: “Cảm ơn anh lúc này đã giải vây cho chúng ta, nếu như không phải là anh, ta sợ rằng đã thua rồi”.

Tiểu Lôi nhẹ nhàng vỗ vỗ Bảo Nhi, nhu hòa nói: “Tốt rồi, Bảo Nhi, qua bên mẹ đi...”

Nữ tử kia trịnh trọng cúi người hành lễ với Tiểu Lôi, nghiêm túc nói: “Đa tạ anh”. Cô ta ôm lấy Bảo Nhi, quở trách: “Bảo Nhi, con tại sao lại đi lạc vậy? A di đâu?”

Bảo Nhi cắn ngón tay, xấu hổ nói: “Bảo nhi không đi lạc, là a di đi lạc...”

Tiểu nữ kia nhăn mày một cái, hạ giọng nói: “Con không phải là trước mặt a di biến...”

Cô ta đột nhiên nhìn Tiểu Lôi một cái, dường như có vẻ đắn đo, ngừng nói, Tiểu Lôi cười nhạt: “Tốt rồi, đây là chuyện của nhà cô, việc ta nên làm thì cũng đã làm xong rồi, vậy cáo từ...”

Nữ tử kia đột nhiên gọi hắn đứng lại: “Xin đợi một chút...”

Chỉ thấy cô ta hơi suy nghĩ một chút, nói nhỏ: “Hôm nay anh đã cứu Bảo nhi của ta, ta cho dù như thế nào cũng cần phải cảm tạ anh, nếu quả thuận tiện, mời vào trong ngôi một lúc, có được không?”

Tiểu Lôi nhìn hai mẹ con này, trong lòng thực sự cũng có chút hiếu kỳ, cho nên đồng ý liền.

Sau đó Tiểu Lôi được mời vào một căn phòng nhỏ, giống như là phòng nghỉ của huấn luyện viên vậy. Nữ tử kia để Bảo nhi ngồi lên sofa, cũng không biết cô ta dùng phương pháp gì, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Bảo nhi một lúc, sau đó Bảo nhi liền chìm vào giấc ngủ. Tiếp sau, cô ta quay người lại, bái Tiểu Lôi một cái.

Tiểu Lôi phản ứng cực nhanh, lập tức chuyển mình, không nhận một lạng này của cô ta, cười hắc hắc: “Cô làm gì vậy?”

Nữ tử kia nghiêm túc nói: “Ta mời ngài vào, là có một sự tình khác thính giáo ngài”.

Tiểu Lôi cười cười, nói: “Cũng tốt, ta cũng rất hiếu kỳ, vừa này là người nào vậy? Tại sao đối phó với nữ nhi như cô? Không lẽ cô không thể báo cảnh sát?”

Khuôn mặt của nữ tử kia bắt đầu âu lo, lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Bảo cảnh sát...Bảo cảnh sát đối với bọn họ cũng không có tác dụng”.

Cô ta dường như có lời khó nói, hơi lưỡng lự một chút, rồi từ từ nói: “Căn nguyên của sự việc này, vốn không nên nói với ngài. Nhưng mà hôm nay ngài đã ra tay đánh đuổi bọn chúng, giúp ta bảo vệ Bảo nhi... Ta biết yêu cầu này của ta có chút dày mặt, chỉ là...”

Cô ta lại bái Tiểu Lôi một lần nữa.

Tiểu Lôi nhú mày nói: “Được rồi, bái này bái nọ có ý nghĩ gì? Ý tứ của cô ta đã hiểu, cô sợ những người lúc này sau này lại đến, nên mời ta giúp cô giải quyết phiền phức này, đúng không?”

Khuôn mặt nữ tử kia ửng hồng, Tiểu Lôi lắc đầu nói: “Không phải là ta không giúp cô, ta đối với con gái cô rất ưa thích, chỉ là cô có thể kể qua sự tình này với ta không?”

Nữ tử kia gật đầu, chậm rãi nói: “Ta với Bảo nhi, là hậu nhân của Minh Nguyệt gia. Minh Nguyệt gia chúng ta, mặc dù không phải là đại gia tộc hào phú gì, chỉ là mấy đời nay, đều có một chút võ thuật gia truyền, ở phương Nam cũng có chút danh tiếng. Ngày trước, khi mà mấy đời tiền bối của gia tộc còn tại thế, đã đem võ học gia truyền truyền lại. Đến hôm nay, Minh Nguyệt gia chúng ta ở mấy thành phố phương Nam đều có hội quán, chuyên môn dạy mọi người võ thuật và phương pháp rèn luyện thân thể, mấy đời kinh doanh, cũng coi là có chút vốn liếng...”

“Thân thể của Bảo nhi này có phần phức tạp, phụ thân của nó hiện nay đã mất rồi. Có thể nói, phiền phức như hiện nay, đều là do phụ thân của nó để lại... Từ khi Bảo nhi sinh ra tới nay, căn bản là rất bình yên, chỉ là sau này có người tìm đến cửa, xưng là người nhà của phụ thân nó, muốn mang Bảo nhi đi. Nhưng mà Bảo nhi từ nhỏ đã ở nhà chúng ta lớn lên, lai lịch của đối phương lại mười phần kỳ quái, chúng ta tự nhiên không dám để họ mang Bảo nhi đi...”

Tiểu Lôi nhú mày: “Đợi một chút... Cô nói thân thể của Bảo nhi phức tạp, là có ý gì... Lại còn...” Hắn ta im lặng một lúc, nói dứt khoát: “Tiểu nha đầu này hiểu pháp thuật, là ai dạy cho nó?”

Nữ tử kia sắc mặt ưu tư, lắc đầu nói: “Việc này...Việc này coi như là một điều kiêng kỵ của Minh Nguyệt gia chúng ta. Dị năng của Bảo nhi, dường như là sinh ra đã có, không có ai dạy nó. Các hạ không phải là người bình thường, chắc có thể hiểu được, một tiểu hài tử của một gia đình bình thường, đột nhiên có thể dùng pháp thuật kì quái, người bình thường thấy được có thể không giữ mồm giữ miệng, đối với danh tiếng của nhà chúng ta cũng không tốt, cho nên... việc này, ngày thường là ta cấm nó biểu diễn trước mặt người ngoài”.

“Thiên sinh?” Tiểu Lôi thở một hơi: “Việc này ta lần đầu tiên nghe thấy”.

Nữ tử kia sắc mặt ngưng trọng, từ từ nói: “Việc này, ta nghĩ đi nghĩ lại, người trong nhà chúng ta từ trước tới giờ không có dạng dị năng kì quái này, do vậy chỉ có một cách giải thích, có thể nguyên nhân là từ phụ thân của nó”.

“Phụ thân của nó cuối cùng là ai?”

“Ta... ta cũng không biết...” Nữ tử kia cười khổ, cắn cắn răng, cuối cùng mới bật ra một câu: “Kỳ thực, ta không phải là mẫu thân của Bảo nhi ! Ta là tỷ tỷ của mẫu thân của Bảo nhi, cũng chính là tiểu di của nó. Mẫu thân của Bảo nhi chính là thân muội muội (em gái) của ta, ban đầu cô ta ra nước ngoài, nhưng mà mới có mấy năm đã quay về, lại mang theo một đứa bé gái, lúc đó Bảo nhi mới chỉ 3 tuổi, nói là cùng với một nam nhân sinh ra ở nước ngoài...”

Cô ta sắc mặt khó xử: “Gia phong nhà ta cực kỳ nghiêm khắc, sự việc này làm cho trưởng bối trong nhà cực kỳ tức giận. Nhưng mà cho dù người khác hỏi thế nào, em gái ta thủy chung vẫn không nói ra cha của đứa bé là ai... việc này... người khác cũng không có biện pháp gì”.

” Vậy mẹ của Bảo nhi đâu?”

Nữ tử kia lắc đầu, nét mặt đau khổ: “Đã qua đời rồi. Em gái ta sau khi quay về nhà đến cơ nước cũng không để ý, không đến một năm thì ốm chết. Chỉ là sự tình của Bảo nhi, trong nhà thực sự vì chuyện này mà xấu hổ, cho nên không muốn người ngoài biết. Mà ta...”

Nói đến đây, mặt cô ta ửng hồng, nhỏ nhẹ nói: “Ta thấy đứa bé này đáng thương, sợ nó ở trong nhà bị người khác ức hiếp, cho nên mới đưa nó ra ngoài. Dẫu sao nhà ta ở mỗi thành thị phương Nam đều có sản nghiệp, cho nên năm ngoái ta mới mang Bảo nhi tới đây. Chỉ là không nghĩ đến, đối phương lần này lại có thể tìm đến... Hôm nay bọn chúng tới, là muốn đưa Bảo nhi đi. Ta nhất thời kích động, đã đánh một tên trong bọn chúng, vốn là ta cho rằng đối phương ba bốn tên, nếu nói chuyện không thành, thì cũng có thể đuổi đi, nhưng mà đến khi giao đấu mới biết...” Sắc mặt cô ta trở nên hổ thẹn, hiển nhiên là có chút bất lực.

Tiểu Lôi hiếu kì nói: “Theo như lời cô nói, Minh Nguyệt gia các người cũng coi là một đại gia tộc có thế lực rồi, không lẽ không có cao thủ và trưởng bối lợi hại nào cả? Để mặc cho cô bị bọn họ khi phụ?”

Trên khuôn mặt nữ tử này hiện lên vẻ tức tối, cắn răng nói: “Mấy người đó... Hừ, bọn họ cho rằng sự tình của em gái ta làm bại hoại gia phong, trong lòng hận không thể đem Bảo nhi giao cho đối phương, cũng có thể hiểu mối lo lắng trong lòng bọn họ ! Bao năm nay, nếu không phải ta mang Bảo nhi đi, chỉ sợ đứa bé này cũng không biết đã phải chịu bao nhiêu tội nhục rồi ! Ta trốn đông núp tây, trốn tránh ở mỗi thành thị, cuối cùng chạy tới đây, nhưng mà không ngờ lại bị đối phương tìm ra... hừ...”

Tiểu Lôi trong lòng lại có suy nghĩ khác.

Tiểu cô nương Bảo nhi này thực sự có chút kì quái, những cái khác không nói, dị năng bẩm sinh của nó đã đủ để người bình thường kinh hãi. Nếu như rơi vào tay kẻ có ý đồ, tiểu cô này có thể nói sẽ trở thành con gà đẻ trứng vàng !

Mà tên gia hỏa Lyon kia, càng thêm cổ quái, không chỉ thân thủ quái lạ, mà Tiểu Lôi với đối phương giao thủ qua hai lần, chỉ cảm giác bọn họ có chút kì quái khó diễn đạt thành lời.

Tiểu nữ kia tiếp tục nói: “Mấy năm nay, đối phương càng càng thúc ép, ta càng phát sinh cảm giác bọn họ không có ý tốt. Nhưng mà không nghĩ đến, bọn họ lại có bước đi lợi hại như vậy... Hôm nay, đa tạ anh đã giúp ta. Với lại, ta còn có một chuyện, không biết có nên hỏi không...”

Tiểu Lôi mỉm cười nói: “Cô muốn hỏi ta tại sao lại quen tên gia hỏa kia đúng không? Việc này quả là áy náy, đối với mấy người này, ta không hề hiểu rõ, chỉ là một ngày trước đã từng giao thủ với một người trong bọn họ, lúc đó tên gia hỏa này cũng ở trong sàn đấu võ trường của bạn ta, bị ta đánh cho chạy đi. Cô hôm nay giữ ta lại, trong đó có một dụng ý, chính là muốn từ ta hỏi một chút thông tin gì đó đúng không? Nhưng mà việc này cô hỏi nhầm người rồi...”

Trong mắt của nữ tử này thoáng qua tia thất vọng, sau đó miễn cưỡng cười: “Đã vậy thì thôi... còn về...”

Tiểu Lôi lắc đầu nói: “Ta hôm nay chỉ là vô tình gặp phải mà thôi... Nếu nói là giúp đỡ, chỉ sợ chưa chắc đã có thể thực sự giúp cô được gì. Không nói việc khác, hôm nay ta mặc dù nhẹ nhàng thắng lợi, thực ra a... hắc hắc...”

Tiểu Lôi ngừng nói, thờ dãi trong lòng.

Bản thân sử dụng đến hai lần “Phá sơn không”, uy lực chiêu thức này rất cường đại, nhưng mà mỗi lần dùng, đối với năng lượng bản thân tiêu thất cũng rất lớn. Hết sau khi liên tục đánh bại hai tên, mặc dù cố gắng duy trì, nhưng mà thân thể lúc đó cũng giống như trống rỗng, lúc đó, nếu quả đối phương xông lên, bản thân coi như cũng không thể xảy ra việc gì, dựa vào “Tiêu dao bộ pháp”, tự bảo vệ mình cũng không có vấn đề, nhưng mà nhất định là thua là thua rồi.

May mà đối phương trước đó đã bị hắn thi triển thực lực dọa cho kinh hãi. Không dám cùng ra tay với mình lần nữa.

Lại nói, với tính khí của Tiểu Lôi, nếu như hắn còn có thể động thủ, há có thể để cho đối phương ra đi thoải mái như vậy?

Tiểu nữ kia thấy Tiểu Lôi cự tuyệt, cho rằng hắn thoái thác, vội vàng nói: “Ta biết ta và các hạ vốn không quen biết, nhờ vả thế này đúng là có chút không phải. Nhưng mà ta chỉ là một thân nữ nhi, thực sự không có biện pháp đối phó với bọn người kia... Đáng thương cho con gái của em gái ta... Chỉ cần anh có thể giúp ta, không nói cái khác, võ quán của ta ở thành phố này, mỗi năm thu nhập trăm vạn là có thể...”

Tiểu Lôi có chút lưỡng lự... Hắn nhìn Bảo nhi đang nằm ngủ trên sofa, lông mi của tiểu cô nương này thật dài, dường như mí mắt trong lúc ngủ cũng khẽ động đậy, một khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, trên miệng hơi mỉm cười hạnh phúc. Giống như một con búp bê đang nằm ngủ vậy. Tiểu Lôi mặc dù không phải là người tốt đẹp gì, nhưng mà hôm nay đối với một tiểu nữ hài tử, trong lòng có chút thương xót yêu thương. Bất giác thở dài một hơi: “Được rồi, nhưng mà ta có thể giúp đỡ cô gì đây? Ta không thể ngày nào cũng ngồi khư khư ở đây được !”

Nữ tử kia nét mặt lập tức vui mừng: “Chỉ cần anh đồng ý, biện pháp tự nhiên có rồi ! Ta... Ta Nguyệt Tinh thay mặt em gái đã mất của ta, đa tạ ngài !”

“Ài, đừng có ngài này ngài nọ nữa, tên quả ta, gọi là Tiểu Lôi, cô là trưởng bối của Bảo nhi, coi như lớn hơn ta rất nhiều... uhm... Ta gọi cô là Nguyệt Tinh* a di được không...?”

Hắn sắc mặt quái dị, biểu tình trên mặt đã cổ quái lại càng cổ quái, nhìn đối phương, tròn mắt nhìn đối phương...

Nguyệt Kinh**?

Có người tên là Nguyệt Kinh?

Nguyệt Kinh cô nương... trưởng bối của họ làm sao lại có thể đặt tên con gái như vậy chứ?

* và **: Trong tiếng Trung, chữ Tinh (Tinh trong thủy tinh, tinh thể...) và chữ Kinh (Kinh trong Kinh doanh, kinh tế, ...và kinh nguyệt) là cùng một âm đọc.

57. Chương 58: Bảo Nhi

Trong đầu Lâm San San luôn nghĩ tới nụ cười của Tiểu Lôi, cái tên đó, ngày nào trên mặt cũng có nụ cười dương dương tự đắc, tựa hồ đối với cái gì cũng không quan tâm, người này sao với những đàn ông mình từng gặp qua đều không giống. Tựa hồ khi ở cùng hắn luôn có một cảm giác an toàn khó hiểu.

Quan trọng hơn nữa là, hắn mới nhìn thì giống kẻ háo sắc, giao hoạt, như hận không chiếm hết được tiện nghi, nhưng ở trong mắt của Lâm San San, ánh mắt xảo trá giao hoạt đó lại rất thanh khiết kiên định.

Một người như vậy, mặt dù nhìn có vẻ háo sắc như vậy, nhưng lúc trước chính mình ở nhà hắn ngủ một đêm, hơn nữa thanh danh bên ngoài của mình không tốt ... nhưng đối phương lại không hề có chút ý khinh thường nào với mình.

Theo kinh nghiệm về nam nhân của mình, bọn công tử trước đây đều là một lũ dâm tiện, khi tiếp xúc với mình ý niệm duy nhất chính là dung tiền để có được thân thể của mình. Mà những tên nam nhân này luôn làm bộ thanh cao khinh thường mình. Còn có một ít lại có dụng tâm khác, muốn biến mình trở thành một dâm phụ, chỉ nghĩ như thế nào để chiếm tiện nghi của mình....

Những năm gần đây, Lâm San San cảm thấy thể xác và tâm trí của mình đều mỏi mệt. Một cô gái bé nhỏ xinh đẹp không nơi nương tựa, bị bức bách đấu tranh trong cuộc sống này, bước đi cũng khó khăn.

Chỉ có Tiểu Lôi, từ ngày quen biết hắn, ánh mắt của Tiểu Lôi nhìn mình cho tới bây giờ không có một chút ý khinh bỉ nào, cũng không có ý niệm nào quá đáng. Hắn nhìn qua tựa hồ rất tinh minh, nhưng thật ra luôn dùng phương thức đơn giản nhất đối đãi với người khác...

Cứ suy nghĩ như vậy, trong đầu đã tràn ngập hình ảnh Tiểu Lôi cười hi hi.

Lâm San San lắc đầu nhẹ nhẹ, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ phức tạp, chốc lát lại ngọt ngào ôn nhu mỉm cười, lát sau lại có chút ưu sầu.

Đừng nghĩ nữa... Như Hoa đột nhiên nói một câu, nàng mỉm cười nói: “Còn nghĩ nữa, sợ là người cũng sắp biến thành hồn vọng phu rồi”.

Lâm San San mặt đỏ lên, lập tức miễn cưỡng giải thích: “Nói vậy, ta, ta nghĩ cái gì, người sao biết được.”

Như Hoa ung dung cười nói: “Lâm mỹ nữ về mặt hoài xuân, Chẳng lẽ không phải nghĩ tới người ta sao? Việc này có cái gì phải nghĩ chứ, trong lòng người đã thích hẳn, vậy thì hãy can đảm nói ra đi.”

Lâm San San lắc đầu, nhẹ thở dài, nàng thanh âm yếu nhược như tự nói: “Nói gì... ta còn có quyền thích người khác nữa sao?” Nàng như đang cười, chỉ là nụ cười có chút ảm đạm.

Như Hoa lập tức nói: “Sao lại không có? Người tuổi trẻ xinh đẹp, tâm tư lại tốt, tên tiểu tử đó, ta thấy hẳn ngoại trừ cái tài giả thần lộng quỷ ra, cũng không có gì hơn người, người thích hẳn, chính là phúc khí của hẳn!”

Lâm San San nghe vậy chỉ cúi đầu không nói, trầm mặc một lát rồi buồn bã nói: “Không phải đâu, Như Hoa, người không hiểu đâu”

Như Hoa lắc đầu quầy quậy: “Sao lại không rõ? Ta thấy người mới không hiểu thì có! Tâm ý của người đối với tiểu tử đó, người mù còn biết nữa! Đúng lúc bây giờ hẳn ở bên cạnh người, nếu người không giữ lấy hẳn, thì tương lai đừng có hối hận”.

Lâm San San thở dài, thanh âm có chút đau khổ: “Tiểu Lôi hẳn ... hẳn nhất định không phải người thường. Nếu là một năm trước lần đầu tiên ta quen hẳn, hẳn chỉ là một học sinh bình thường, không tiền tài, không quyền thế, là một tiểu tử nghèo khổ, chỉ cần hẳn yêu ta, ta nhất định sẽ không để ý hết thấy mà theo hẳn... nhưng bây giờ...” Nàng nhắm mắt lại, rồi nói tiếp: “Bây giờ hẳn đã không như trước, với tài năng của hẳn, tương lai bên cạnh hẳn sẽ có một cô gái vĩ đại... cho nên ta... ta không xứng với hẳn.” Lâm San San không nói nổi nữa, sắc mặt có chút bi thương.

“Ta phi phi phi phi!” Như Hoa thần thái khinh thường, miệng làm như muốn nôn ra, kêu lên: “Người làm sao vậy? Người khác nhìn người như thế nào ta mặc kệ, nhưng ta biết người là một cô gái tâm địa lương thiện! Sau khi ta tới đây, người nào cũng không để ý tới ta, chỉ có người làm bạn tốt với ta. Hức! Tiểu Lôi cái tên vương bát đần đó nếu dám chê người, lão nương sẽ... sẽ...”

Nàng trừng mắt nói “sẽ” hết nửa ngày, nhưng cũng không nói ra được câu sau. Đã thấy tối hôm qua, Tiểu Lôi bắt quỷ, bản sự cao cường đó, Như Hoa trong lòng cũng hiểu được nàng không có được bản sự như vậy.

Lâm San San miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng phải đi về thôi. Chúng ta ở xa, trở về phải tìm xe bus.”

Như Hoa cười ha ha, nói: “Việc này không cần lo lắng, lúc sáng ta đã nói với cái tên Lôi Hồng đó rồi, hẳn sẽ đưa xe tới đón chúng ta... bất quá, nghĩ đến việc buổi tối còn phải ở ngôi nhà ma kia, trong lòng ta cũng hơi sợ hãi.”

Lâm San San cười: “Nhà ma? Hay lắm, người ta đã cho chúng ta chỗ ở tốt như vậy, chẳng lẽ với tình huống của chúng ta bây giờ còn có quyền chọn lựa hay sao? Lại nói, ngôi nhà ma đó, nói có hơi khó nghe, Tiểu Lôi không phải đã nói hẳn đã giải quyết xong rồi sao, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì nữa đâu.”

Như Hoa “hức” một tiếng, trợn mắt nói: “Hay lắm, người cứ một mực tin hẳn đi. Hừ, có lẽ hẳn nói là trắng là đen, người cũng tin luôn.”

Hai người ra khỏi trường học, quả nhiên đã thấy thân thể trắng kiện của Lôi Hồng đứng bên đường, bên cạnh có một chiếc xe địa hình trông như một con quái thú bọc sắt. Xem ra Lôi Hồng rất trung thành với cái loại xe có phong cách mạnh mẽ này.

Có điều, Lôi Hồng nhìn qua hình như trong lòng có tâm sự, đứng ở đó nhưng tâm thần lại bất an, cúi gục đầu, trên mặt như đang khổ não suy tư gì đó, trong miệng cũng không ngừng lẩm bẩm.

Hai người đi tới, Như Hoa vỗ mạnh vào bả vai Lôi Hồng, sau đó thì đi vào trong xe, Lâm San San có chút ngại ngùng, nói vài câu khách khí với Lôi Hồng, nhưng Lôi Hồng tựa hồ bụng đầy tâm sự, cũng không muốn nói nhiều.

Hai người vào trong xe, đã thấy ở sau xe có một hai bộ sách, Như Hoa liền kêu lên: “Y? Đại tinh tinh, người hôm nay đổi tính rồi sao? Sao lại đọc nhiều sách như vậy?”

Lôi Hồng xấu hổ cười, gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói: “Ta, ta nhất thời hứng thú, nên mua xem sao.”

Lôi Hồng hôm nay hình như đã mấy lần chạy tới thư viện, cơ hồ đã tìm mua tất cả điển tịch của đạo gia. Giờ đây không chỉ là sau xe, mà ngay cả chỗ để hành lý sau lưng cũng đã đầy những sách.

Trên đường đi, Lôi Hồng bên ngoài lái xe, vẫn như là cái xác không hồn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm cái gì mà “âm dương lưỡng nghi, tứ tượng bát quái...”. Có hai lần do quá nhập thần, thiếu chút nữa lái xe ra khỏi tuyến chẵn, may là Như Hoa nhanh tay dùng một quyển sách từ đằng sau ném vào đầu Lôi Hồng, nên mới không xảy ra chuyện gì.

Trên đường, Lâm San San tựa hồ muốn hỏi chuyện của Tiểu Lôi. Tiểu Lôi vốn ở chung với Lôi Hồng, nhưng giờ thấy Lôi Hồng tới đón mình và Như Hoa, nhưng lại không thấy bóng dáng của Tiểu Lôi, Lâm San san tựa hồ muốn hỏi rõ, nhưng Lôi Hồng cứ ừ a a, không có để tâm, nên Lâm San San cũng không nói nữa.

Lúc này cũng đã gần tới, ba người cho xe tới trang viên, gần sát biệt thự, từ xa đã thấy một tiểu cô nương sáu bảy tuổi đang chơi đùa trên bãi cỏ, không ngừng vang lên những tiếng cười hi hi, Tiểu Lôi đang khoan khoái ngồi trên cỏ, ánh trời chiều chiếu lên mặt hắn, làm nét mặt hắn không giống vẻ lười biếng như thường ngày, mà là một bộ mặt ôn thuận, trong ánh mắt mang theo sự nhu hòa vui vẻ nhìn tiểu cô nương đang vui chơi.

Tiểu cô nương kia lúc thì chạy tới trước mặt Tiểu Lôi khi thì lại chạy ra thật xa, vừa làm mặt quỷ lại vừa cười rất vui vẻ, còn Tiểu Lôi chỉ là tùy ý cười cợt với nó.

Khi xe tới bên ngoài biệt thự, Lôi Hồng ba người xuống xe, không khỏi có chút kinh ngạc.

Tiểu Lôi nhìn thấy ba người, từ trên đất đứng dậy, kéo tiểu cô nương đang chơi đùa đi tới.

Ba người đều nhìn cô bé bên cạnh Tiểu Lôi, Lâm San San và Như Hoa lập tức lộ ra vẻ mặt vừa mừng vừa sợ. Tiểu nữ kia đúng là một tiểu bảo bối vô cùng đáng yêu, lúc này đang mặc một bộ quần áo màu phấn hồng, bởi vì đã chơi ở đây nửa ngày rồi, nên trên mặt dính không ít cỏ, khuôn mặt nhỏ bé cũng từ từ đỏ ửng, trên trán còn ẩn ẩn thấy mồ hôi, bị Tiểu Lôi kéo tay đi tới, vừa thấy ba người, thì liền trốn ở đằng sau của Tiểu Lôi, chỉ lộ ra nửa cái đầu. Đôi mắt chớp chớp nhìn ba người.

Như Hoa là người thứ nhất kêu lên: “A! Tiểu Lôi người là tên vương bát đản! Người ở đâu tìm được một cực phẩm Lolita như vậy!!!”

Mẹ người! Nghe xong Như Hoa nói, trên mặt Tiểu Lôi không có chút tiểu ý nào, mà còn trừng mắt la lên: “Lo cái đầu quỷ người! Trong đầu chỉ toàn ý nghĩ dâm dăng! Các người nghe rõ đây, nó tên là Bảo Nhi, ừm, từ nay về sau, chính là ... ta.... Mọi người của ta!”

Mọi người?

Nhìn ba người trợn mắt há mồm, Tiểu Lôi có chút đắc ý, đem Bảo Nhi từ phía sau lên, rồi mới vui vẻ nói: “Bảo Nhi ngoan, hãy vãn an ca ca tỷ tỷ đi.”

Bảo Nhi nhìn ba người vài lần, đột nhiên thì thầm: “Ba ba... ba ca ca tỷ tỷ này, đều là bằng hữu của ba ba sao... ca ca kia thật là kỳ quái, giống như một con đại tinh tinh trong công viên vậy.”

“Ba ba?”

Những lời này vừa phát ra, ba người giống như bị điểm huyệt, đồng thời nhìn chăm chăm Tiểu Lôi...

Lôi Hồng bị cái câu “đại tinh tinh” tức giận đến nổi kêu oa oa, còn Như Hoa thì vụng trộm nhìn Tiểu Lôi, hiển nhiên cũng không biết trong đầu đang nghĩ cái gì nữa

58. Chương 59: Linh Di Sự Kiện

Đặc biệt là Như Hoa, trợn mắt nhìn Bảo Nhi, trong miệng thì thầm: “Lolita” “Chấn trẻ” các loại ngôn từ về tội ác làm người ta phẫn nộ. Có vài lần, Tiểu Lôi thiếu điều không nhận được, muốn tặng cho nàng một cước văng ra ngoài.

Nguyên lai, hôm nay tại Minh nguyệt quán, vị Nguyệt Tinh a di trịnh trọng thỉnh cầu Tiểu Lô giúp đỡ bọn họ, Tiểu Lô cũng thật sự không đành lòng bỏ lại một cô bé đáng yêu như vậy. Nhất thời mềm lòng đáp ứng. Lập tức Nguyệt Tinh thổ lộ, cô ta muốn ra ngoài vài ngày, đi tìm cao thủ trong gia tộc và bạn bè giúp đỡ.

Mặc dù các trưởng bối trong gia tộc không ưa Bảo Nhi nhưng là gia tộc kinh doanh nhiều đời, đến thế hệ mẫu thân của Bảo Nhi cũng có vài người có tâm địa thiện lương, bằng không, chỉ dựa một mình Nguyệt Tinh, có lẽ sớm không chịu được áp lực gia tộc cùng sự uy hiếp của Lyon rồi.

Theo Nguyệt Tinh nói, cô ta phải đi ra ngoài tìm đường huynh của cô ta giúp đỡ, vị đường huynh này võ thuật cao cường, tấm lòng nhân hậu, nếu như được anh ấy ra mặt, Nguyệt Tinh muốn mời đến ở Minh Nguyệt quán, sau này có thể bảo vệ chu toàn cho Bảo Nhi.

Cho nên, trong những ngày này, phải phiền Tiểu Lô giúp đỡ trông chừng Bảo Nhi. Nguyệt Tinh biết, nếu một khi chính mình rời đi, sợ rằng những người đó lại đến cướp người. Trong võ quán không ai có thể bảo vệ được Bảo Nhi. Nhưng nàng cũng không có biện pháp đưa Bảo Nhi theo cùng. Chỉ vì vị đường huynh trong nhà mà nàng cầu trợ kia tính tình có chút cổ quái, từ trước đến nay có chút mâu thuẫn với các trưởng bối, nên đã ẩn cư không tiếp người ngoài.

Ba người Lô Hồng, Như Hoa, Lâm San San đối với việc trong nhà xuất hiện thêm một tiểu cô nương, tự nhiên không có gì dị nghị, huống chi Bảo Nhi lại siêu cấp đáng yêu như thế, phụ nữ trời sinh đối với vật gì đáng yêu hoàn toàn không có chút năng lực kháng cự. Sau khi nghe xong tự thuật của Tiểu Lô, Lâm San San ôm chặt lấy Bảo Nhi, như thế nào cũng không chịu buông tay, Như Hoa và Lâm San San hai người vây lấy Bảo Nhi, cơ hồ coi nó trở thành bảo bối của chính mình. Trong nhà có cái gì ăn ngon hay chơi được đều đem đến.

Duy nhất làm cho Lô Hồng có chút buồn bực chính là , Bảo Nhi thuận miệng nói một câu muốn ăn: “sủi cảo thủy tinh ” do cửa hàng Mỗ gia làm. Kết quả Như Hoa lập tức bức bách Lô Hồng ngay trong đêm, chạy vào nội thành, bắt cửa hàng Mỗ gia mở cửa để mua về.

Tuy nhiên những ngày tiếp theo thật yên bình.

Lâm San San , Như Hoa mỗi ngày đều đi học. Tiểu Lô ở nhà chơi đùa cùng Bảo Nhi. Tên Lyon cũng không xuất hiện, nghĩ đến nơi đây hoang vu hẻo lánh, có lẽ bọn hắn nhất thời không thể tìm đến được.

Tiểu Lô cũng tường tận hỏi han Lô Hồng về sự tình của Lyon, nhưng Lô Hồng đối với tên Lyon kia cũng không hay biết. Chỉ là ngày đó Lyon tựa hồ thường lui đến nhà thi đấu....

Tiểu Lô nghĩ, có lẽ Lyon cùng mấy tên đó đến thành phố, vì tìm người của Minh Nguyệt gia, trong khi không có đầu mối đã tìm đến nơi võ quán có tiếng xem xét thử.

Lô Hồng mấy ngày nay chăm chỉ phi thường, mỗi tối hắn ôm vài bộ sách của đạo gia đọc cho tới nửa đêm, thường thấy hắn ôm sách mà ngủ, ngáy to như sấm.

Mà trong khi ban ngày, hắn cũng bắt đầu tập dũa tọa, nội tức hành tẩu bàn vận chu thiên, nhìn qua cũng rất có hình có dạng.

Tiểu Lô thấy hắn cố chấp như thế, trong lòng cũng thấy áy náy, chỉ điểm một chút cho hắn, mỗi lần Lô Hồng có chỗ không nghĩ ra, trải qua giảng giải vài câu của Tiểu Lô, lập tức có hiểu ngay, làm hắn thích thú vô cùng, tự nhiên mỗi ngày quần lấy Tiểu Lô không tha.

Bảo Nhi mỗi ngày đều leo đèo theo Tiểu Lô, giống như một cái đuôi, Tiểu Lô đi đâu nó cũng theo đó, ngay cả Tiểu Lô đi mao xỉ, nó cũng phải đứng ngoài cửa. Cho nên lúc Tiểu Lô chỉ điểm Lô Hồng pháp môn luyện khí của đạo gia, tiểu cô nương kia cũng ngồi một bên lắng lắng nghe, trên mặt tuy mờ mịt, nhưng cánh tay nhỏ thủy chung vẫn giữ góc áo của Tiểu Lô không buông.

Lúc ban đầu Tiểu Lô không để ý, nhưng tới buổi chiều thứ ba, Lô Hồng dũa tọa trong phòng. Tiểu Lô đưa Bảo Nhi ra bên ngoài chơi, kết quả thấy Bảo Nhi chơi đùa trước mặt, hai chân nhỏ hốt nhiên lẳng không bay lên, người phẳng phất như chiếc lá nhẹ phiêu phiêu bay lượn.

Tiểu Lô cả kinh, con mắt thiếu điều trợn đến lộn cả ra ngoài, chỉ nghe thấy tiếng cười của Bảo Nhi vang lên không dứt, người cách mặt đất hơn hai thước, phẳng phất như một con chim yến bay tới bay lui.

Tiểu Lô nhẩy lên chụp lấy Bảo Nhi, kinh ngạc hỏi: “Bảo Nhi, con Con làm thế nào biết bay?”

Bảo Nhi mở to mắt nhìn Tiểu Lô, hồn nhiên nói: “ba ba, người dạy con mà”

Ta?

Đúng rồi! Bảo Nhi khẳng định: “Đúng là do ba ba dạy con, ... lúc ba ba dạy đại tinh tinh ca ca, Bảo Nhi nghe xong, hiểu ngay....”

Ta Tiểu Lô thiếu chút nữa bị nghẹn chết, hần há hốc miệng cả nửa ngày trời mới nói được một câu: “Con, ..con nói là con nghe ta dạy đại tinh tinh là hiểu được ngay?”

Đúng vậy! Bảo Nhi nghi hoặc nói: “Những điều ba ba dạy rất đơn giản?”

“Đơn giản ư?”

Nếu bây giờ bên cạnh có một khối đậu hủ, Tiểu Lô thật muốn đập đầu vào tự tử.

Phi tường thuật không phải là thuật pháp cao thâm, nhưng một tu hành giả bình thường phải trải qua mười năm luyện khí, tới hậu thiên chi khí luyện đến mức cơ trí mới có thể từ giai đoạn “luyện khí” tiến đến giai đoạn “tu pháp”, có pháp lực, mới có thể khống chế khí tức trong nội thể, cuối cùng đạt đến trạng thái thân người bay bổng “Lăng không hư độ”.

Cho dù là Tiểu Lô trải qua thoát thai hoán cốt, mạnh hơn so với tu nhân giả bình thường mất ít hơn vài chục năm công phu luyện khí, cũng phải trải qua khổ tu một năm tại Tiêu Dao phái, sau khi học thông qua “Tiêu Dao bộ pháp”, miễn cưỡng mới có thể bay lên.

Hơn nữa nhìn Bảo Nhi phảng phất như chim yến, lăng không bay lượn, cảnh giới linh xảo này dù là chính Tiểu Lô tuyệt đối cũng không đạt đến.

Với Bảo Nhi đáng yêu như thế, thật sự làm cho người ta không thể sinh ra nửa điểm đố kỵ, Tiểu Lô cũng chỉ nhìn không được ngứa mắt lên trời thở dài: “Ông trời! chẳng lẽ người thích đùa người sao? Nếu để cho người tu hành thiên hạ biết được tiểu quái vật Bảo Nhi này, mọi người chắc là cùng đi thắt cổ tự sát hết!!

Chỉ nghe Tiểu Lô giảng giải cho Lô Hồng pháp môn luyện khí của đạo gia vài ngày, nó đã tu luyện thành “Lăng không hư bộ” phi hành pháp thuật! Điều này ...

Bảo Nhi.... Tiểu Lô bắt đắc dĩ cười khổ nói: “Ta biết ba ba của con là ai rồi ... ba ba của con nhất định là Ngọc Hoàng đại đế! Nếu không nói như thế, làm sao mọi tiện nghi của thiên hạ đều bị con chiếm hết ...”

Bảo Nhi chỉ biết trợn mắt nhìn Tiểu Lô, trong tâm trí bé nhỏ của nó, căn bản không rõ “Ngọc Hoàng đại đế” là cái gì cả. Làm sao ba ba lại là “Ngọc Hoàng đại đế”? Ba ba không phải ở trước mặt hay sao?

Bất quá, Tiểu Lô nhắc nhở Bảo Nhi, loại pháp thuật phi hành này không được tùy tiện loạn dụng, vốn bản sự của Bảo Nhi đã kinh thể hải tục, nếu để người ta phát hiện nó còn biết bay, có lẽ sẽ có rất nhiều phiền toái.

Vài ngày sau, Bảo Nhi phi thường nghe lời Tiểu Lô, tuyệt đối không thi triển pháp thuật của mình trước người khác, ba người còn lại trong nhà căn bản cũng không biết một tiểu cô nương đáng yêu như vậy, không ngờ lại có năng lực học tập mạnh đến biến thái như vậy.

Lôi hồng mấy ngày nay rốt cục cũng bắt đầu không nhẫn nại được nữa.

Tiểu Lô chỉ điểm cho hần. Người thường bởi vì ăn ngũ cốc tạp lương, linh giác của cơ thể bị trọc khí thể tục bao phủ, rất ít người có thể cảm ứng được tiên thiên khí trong cơ thể, nếu muốn tu luyện, phải tu thân dưỡng tính. Ngoài tu luyện cũng chưa đủ, Tiểu Lô còn đề xuất cho Lô Hồng khổ tu một tháng, giảm thiểu ăn uống, mỗi ngày ăn uống đạm bạc, kiêng rượu thịt. Nói là phải bảo trì: “Không linh” của thân thể ...

Kì thật đây không chỉ tu luyện thân thể, càng xem trọng chính là rèn luyện ý chí cứng cỏi, con đường tu hành gian khổ, nếu như ngay cả khẩu phúc chỉ dục(sự ham thích ăn uống) cũng không nhẫn nại được, vậy thì từ bỏ là tốt hơn.

Kết quả Lô Hồng thiếu điều không chịu được. Mỗi ngày nhìn Bảo Nhi ôm một cái đùi gà thật to, cắn từng miếng nhỏ, hần chỉ có thể ngồi bên nuốt nước miếng không ngừng.

Tiểu Lôi thở dài vỗ nhè nhẹ Lôi Hồng, mặt đầy kì vọng nói: “Tốt lắm, đô con, người bỏ vẻ mặt đau khổ đi, người muốn tu luyện, đây là giai đoạn tất nhiên, lúc trước ta tu luyện từng ăn rau cỏ nửa năm trời!”

Lôi hồng không nói gì, nhắm mắt lại không dám liếc mắt nhìn Bảo Nhi. Rồi nghe thấy Tiểu Lôi bên tai an ủi một câu

Nam nhi, người phải nhẫn nhịn đi, ... trên TV có câu nói như thế nào? A đúng rồi ... nam nhi, đối với chính mình phải ngoan cường một chút!!

An tĩnh được vài ngày, rốt cục cuộc sống của Tiểu Lôi không thể mãi bình tĩnh tiếp được.

Vào một buổi sáng, mở TV lên, trong bản tin bỗng nhiên truyền đi một tin:

Vị tiểu thư phát ngôn viên truyền hình từng làm Tiểu Lôi mê mết đang dùng giọng nói mềm mại ngọt ngào đọc một tin mới:

Trong tiết Đoàn Ngộ, tại Nam sơn, ngoại ô thành phố đã phát hiện một sự kiện linh dị, các du khách lên núi đã thấy được sơn quái, nhân chứng nói mình đã thấy được một con quái vật lớn bất thường. Căn cứ miêu tả của nhân chứng, sơn quái dài mười bốn hay mười lăm thước, thân thể màu đen. Trước mắt, các nhà sinh vật học vẫn có luận điệu hoài nghi. Bốn đài có phỏng vấn qua chuyên gia nghiên cứu sinh vật học nổi tiếng của trường đại học Mỗ của thành phố, chuyên gia cho rằng, căn cứ vị trí địa khu cùng khí hậu nơi đó, trên núi không thể có dã thú với thân hình to lớn sinh sống. Mà theo sự xuất hiện ngày càng nhiều của những người đến xem, các ngành liên quan cũng đã hợp thành một tổ khảo sát, chuẩn bị triển khai điều tra toàn diện Nam sơn trong ba ngày.

59. Chương 60: Dạ Ban Thám Sơn

Tiểu Lôi sau khi xem tin tức, tâm tình vốn mơ tưởng đến cô xướng ngôn viên diễm lệ cũng không còn. Hắn thoáng nhớ lại, trên Nam Sơn chẳng lẽ thật sự có sự kiện gì linh dị?

Bất quá, buổi tối hôm đó, trên núi chính mình quả thật đã gặp một người tu hành, đối phương còn ra tay giúp mình một lần, giải quyết tên Quỷ Vương đó, lấy lại phi kiếm cho mình. Sự tình mà tin tức đề cập, không biết có quan hệ gì với người đã trợ giúp mình không?

Tựa hồ có chút khả nghi.....

Ngày hôm sau, Lâm San San và Như Hoa từ trường học trở về, cũng thường xuyên thảo luận tin tức này, trong cuộc sống nhàm chán nơi thành thị, loại tin tức tầm phào và tin đồn, chắc chắn là đề tài đàm luận yêu thích nhất của mọi người.

Buổi sáng ngày hôm sau nữa, Tiểu Lôi mang Bảo Nhi chơi đùa xung quanh trang viên, chính mắt hắn thấy vài chiếc xe săn tin của đài truyền hình chạy như bay trên đường cái ngoài trang viên, đi về hướng Nam Sơn. Còn có vài chiếc xe có băng hiệu của sở nghiên cứu sinh vật, hay vườn bách thú.

Kế tiếp, đài truyền hình đưa tin về diễn tiến sự kiện này, cô xướng ngôn viên xinh đẹp của kênh một từng làm Tiểu Lôi mơ tưởng trước đây, không ngờ cũng dẫn nhiếp ảnh gia theo, trong bản tin buổi tối đã có tiết mục của nàng cầm micro đưa tin dưới chân núi. Nghe nói một nhóm chuyên gia sinh vật đã lên núi, hôm nay, lòng sục suốt một ngày mà không có phát hiện gì lớn, đồng thời, cũng không ngoại trừ khả năng có loài động vật hoang dã nào đó xuất hiện, phía vườn bách thú đã phái người đến, tỏ vẻ nếu là động vật hoang dã, thì sẽ bắt trở về.

Đồng thời, còn ra vẻ như thật, cảnh báo thị dân, đại khái nội dung cũng chỉ là bác bỏ tin đồn, nói rằng sự kiện linh dị thuần túy là tin vịt, mong thị dân không cần sợ hãi vân vân

Những thanh niên trong biệt thự thật ra không để ý đến sự tình này. Bọn họ thấy có Tiểu Lôi tên quái vật như vậy ở nhà, cho dù có lệ quỷ nhiều như vừa rồi còn không sợ, huống chi là là một loại động vật hoang dã?

Cho dù có lão hổ hay sư tử, không cần Tiểu Lôi xuất mã, chỉ một mình Lôi Hồng cũng có thể giải quyết. Có điều Lâm San San trải qua vài ngày, đối với Bảo Nhi thật sự rất yêu thích, buổi tối lúc xem tin tức, ôm chặt Bảo Nhi, cẩn thận báo cho Tiểu Lôi, nhất định phải chú ý đến an toàn cho Bảo Nhi. Trên núi có thể động vật hoang dại gì đó, có trời mới biết nó có xuống núi đã thương người hay không, mặc kệ như thế nào cũng phải có Bảo Nhi bên cạnh.

Tiểu Lôi thuận miệng đáp ứng, cũng không đặt trong lòng. Theo hẳn, cô bé khả ái Bảo Nhi nhìn có vẻ vô hại, nhưng trên thực tế quả thực lại là một tiểu ma vương khủng bố.

Sau khi phát hiện siêu cấp dị năng của Bảo Nhi, Tiểu Lôi dạy thử nghiệm cho Bảo Nhi vài loại pháp thuật đạo gia tối cơ bản - đương nhiên, Tiêu Dao phái bí pháp bất truyền là không thể dạy, chỉ là một ít pháp thuật thô thiển mà thôi. Nhưng năng lực học tập của Bảo Nhi làm Tiểu Lôi cơ hồ muốn học máu .

Tỷ như pháp thuật “Cách không thủ vật”, Tiểu Lôi biểu thị đứng ở xa vài thước, tay áo vung lên, một bình hoa trên bàn ở đằng xa tự động bay tới. Thấy Bảo Nhi mặt mày hớn hớn, lập tức Tiểu Lôi đọc cho nàng vài câu khẩu quyết. Nhưng sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Lôi đã giật mình thấy Bảo Nhi từ bên ngoài chạy tới.

Tiểu nha đầu này chẳng những đã học xong pháp thuật của Tiểu Lôi, hơn nữa có thể nói là sử dụng vô cùng kỳ diệu , tiểu nha từ bên ngoài nhà chạy tới, bàn tay mở ra, chỉ chỉ điểm điểm, trên đỉnh đầu bay theo một đàn bướm, số bướm này toàn bộ bị Bảo Nhi dùng pháp thuật khống chế, chỉ bay tới bay lui trên đầu nó, bị pháp thuật của nó khống chế, không ngừng biến hóa thành các loại hình dạng khác nhau.

Đây mới chỉ là buổi sáng, tới buổi chiều, sự tình phát triển đến độ làm hàm dưới của Tiểu Lôi cơ hồ muốn rớt xuống đất . Bảo Nhi đi dạo một vòng trang viên, chỉ cần đại tiểu thư cao hứng, phàm là hoa cỏ trùng thú bị nàng thấy, châu chấu trong bụi cỏ, thỏ rừng, chuột hoang, chỉ cần gặp được vị tiểu thư này, thì đúng là xui xẻo lớn. Ngón tay Bảo Nhi nhẹ nhàng búng lên, đám thú vật đó tự động bay lên trời, sau đó rơi mạnh xuống đất, mặc dù không chết, cũng bị Tiểu Lôi đi theo phía sau nhặt lấy, làm món ăn thôn dã cho bữa cơm chiều.

Cho nên, bây giờ xem ra, nha đầu Bảo Nhi này mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng tuyệt đối không cần vì an toàn của nàng mà lo lắng. Cho dù gặp được đối thủ lợi hại, tiểu nha đầu đã có thể bay, chỉ cần nàng bay lên không trung, trừ phi đối thủ cũng là người tu hành pháp thuật cao thâm, nếu không cũng không có ai có thể làm gì được nó.

Đêm hôm đó, sau khi bọn họ ngồi tại phòng khách xem truyền hình xong, Lôi Hồng lẳng lẳng chuẩn bị về phòng ngủ. Căn cứ theo công pháp Tiểu Lôi dạy hẳn, Lôi Hồng bây giờ buổi tối cơ bản không ngủ, chỉ ngồi trên giường đến hừng đông. Loại tu luyện dã tọa khô khan này có thể trui rèn tính khí con người, rèn luyện như vậy nhiều ngày, tính khí Lôi Hồng cũng không còn nóng nảy như trước, thỉnh thoảng lúc nói chuyện cũng đã trở nên chậm rãi hơn.

Như Hoa thấy Lôi Hồng phải đi, đột nhiên nín hắt lại, đảo mắt hưng phấn nói: “Buổi tối hôm nay dù sao cũng không có chuyện gì, không bằng chúng ta lên núi xem đi!”

Lâm San San lập tức can ngăn: “Đừng có làm loạn, Như Hoa. Bây giờ đã mấy giờ rồi? Huống hồ tin tức trên truyền hình người cũng đã xem rồi, nói không chừng trên núi có động vật nguy hiểm gì đó.”

Như Hoa cười hắc hắc: “Sợ cái gì, đã có Lôi Hồng và Tiểu Lôi, cho dù trên núi thật sự có hổ sói gì đó, cũng không cần sợ hãi. Hơn nữa, trong biệt thự hình như có một cây súng săn, chúng ta nhân dịp này lên núi đi săn, rất có ý tứ nha!” Nữ nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn này dứt khoát hung tợn kéo Lôi Hồng, trừng mắt nói: “Đại tình tình, người có đi không?”

Lôi Hồng khó xử, liếc nhìn Tiểu Lôi. Tiểu Lôi trầm ngâm một lát, nhú mày nói: “Như vậy đi. Thêm một chuyện không bằng ít một chuyện.”

Lâm San San lập tức ôm Bảo Nhi nói: “Tiểu Lôi nói đúng lắm. Huống hồ chúng ta còn có Bảo Nhi ở chỗ này, chẳng lẽ mang theo nó cùng lên núi sao?”

Như Hoa thấy Tiểu Lôi cũng phản đối, chỉ cười hắc hắc. Nữ nhân này nhìn có vẻ thô lỗ, kỳ thật trong lòng hiểu rất rõ. Trong những người ở đây, rõ ràng Tiểu Lôi là nhân vật trung tâm.

Lôi Hồng mặc dù đối với Như Hoa bảo sao nghe vậy, nhưng lại càng kính nể Tiểu Lôi. Tiểu Lôi nếu nói không, Lôi Hồng quá nửa là không dám chống lại.

Còn như Lâm San San, nữ nhân đang yêu này, cho dù Tiểu Lôi nói một cọng một bằng ba, cô gái này sợ rằng cũng sẽ tin ngay không chút do dự trông mong vào nàng? Hừ, lắc đầu còn nhanh hơn.

Bảo Nhi lại càng không cần phải nói, trong lòng tiểu nha đầu này, ba ba nhất định là lớn nhất, lời ba ba nói hết thấy đều đúng. Hơn nữa Bảo Nhi nhìn có vẻ đơn giản, nhưng tuyệt đối không phải đứa ngốc, đặc biệt là đối với Tiểu Lôi cơ hồ là mù quáng nghe lời.

Thiếu số phục tùng đa số, Như Hoa chỉ đành thở dài.

Mọi người trở về phòng. Tiểu Lôi lại trầm tư một mình.

Trên núi rốt cuộc có cái gì, hẳn không hề để ý. Nếu nói đến người tu hành tối hôm đó trên núi giúp mình, đối phương có vẻ không có ác ý gì với mình, không cần lo lắng. Nhưng nếu thật sự là quái vật hoặc là yêu quái gì thì sao?

Nghĩ vậy, Tiểu Lôi tự cười nhạo, nơi này không phải là Nga Mi sơn, Nam Sơn mặc dù xem như một địa phương hẻo lánh, nhưng dù sao cũng là một tòa tiểu sơn bên cạnh thành thị mà thôi, dám yêu tinh cho dù tu hành cũng sẽ lựa chọn loại địa điểm vắng vẻ, hiu quạnh xa xôi, chứ không lựa chọn loại địa phương này.

Một đêm không có chuyện gì, nhưng lúc nửa đêm, Tiểu Lôi đang ở trong phòng đã tọa điều hòa nội tức, lại nghe thấy cửa phòng đập vang lên ầm ầm, hẳn giật nảy người ra mở cửa, thấy Lâm San San mặc một bộ áo ngủ dài mỏng dính đứng trước cửa.

Trong bóng tối, xuyên thấu qua lớp nội y mỏng của Lâm San San, mơ hồ có thể thấy thân hình hấp dẫn của nàng, một mùi hương xông lên mũi, Tiểu Lôi trong lòng không khỏi có chút dao động. Nhưng Lâm San San sắc mặt lo lắng, giữ chặt tay Tiểu Lôi, hoảng hốt nói: “Tiểu Lôi, không ổn rồi! Như Hoa không thấy đâu!”

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Lôi là: “Nhanh đi tìm Lôi Hồng!”

Hai người chạy tới phòng của Lôi Hồng, quả nhiên trong phòng trống không! Tiểu Lôi thở dài một tiếng: “Nữ nhân phiền toái này, nhất định là đã bắt Lôi Hồng dẫn nàng lên núi rồi.....”

Lâm San San sốt ruột, kéo áo Tiểu Lôi, nói: “Chuyện đó làm sao bây giờ? Bọn họ có gặp nguy hiểm không?”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Cô phát hiện Như Hoa biến mất lúc nào?”

“Mới vừa rồi, ta đột nhiên nhớ tới có một món đồ để ở chỗ Như Hoa, liền đến gõ cửa phòng nàng, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy ai mở cửa, ta đi vào thì thấy nàng đã không có trong đó.”

Tiểu Lôi sờ giường của Lôi Hồng, nói: “Giường lạnh, bọn họ có thể đã đi được một lúc.”

Lâm San San càng sốt ruột, liền tưởng đến lúc ban ngày xem tin tức, liên tục trách cứ Như Hoa càn quấy, nhưng dù sao Như Hoa là bạn tốt của mình, về mặt nàng rất lo lắng. Tiểu Lôi cười, vỗ về, ôn nhu nói: “Tốt rồi, không cần sốt ruột, có Lôi Hồng đi theo nàng, sẽ không có việc gì đâu. Cho dù trên núi có sư tử hay lão hổ, thấy một đại tinh tinh và một mẫu bá vương long lên núi, sợ rằng đã sớm trốn đi xa.”

Lâm San San cười khúc khích, rồi dậm chân nói: “Anh còn có tâm tư nói đùa hay sao! Nếu bọn họ thật sự gặp chuyện gì nguy hiểm, có thể”

Nàng hơi run rẩy, kiên quyết kéo tay Tiểu Lôi, thần tình khẩn trương. Nàng nửa đêm đi ra khỏi phòng, chỉ mặc một cái áo ngủ, mà thị lực của Tiểu Lôi cũng rất tốt, nhìn thoáng qua, có thể thấy được mờ mờ cơ thể hấp dẫn dưới lớp áo ngủ, đặc biệt là hai điểm nổi lên trước ngực, càng làm tim hắn đập loạn từng hồi. Hắn cười cười, không nói gì, Lâm San San rốt cuộc đã nhận ra ánh mắt Tiểu Lôi có điểm không ổn, kêu lên một tiếng, lập tức nhảy ra phía sau hắn: “Anh.....”

Tiểu Lôi hì hì cười: “Ta cái gì? Một năm trước, ta đã xem qua, được rồi, ta không phải lưu manh, cô cũng không cần làm bộ dạng này.” Lâm San San mặt đỏ bừng, hạ giọng nói: “Anh, anh còn tâm tư cười đùa với ta.”

Tiểu Lôi lắc đầu, nói: “Tốt rồi, cô đừng sốt ruột, ta lên núi tìm bọn họ trở về.”

Lâm San San vội vàng giữ chặt hân, hạ giọng nói: “Anh, anh cũng cẩn thận.”

Âm thanh dịu dàng của cô gái, hơn nữa thoang thoang truyền đến mùi hương nhẹ nhẹ, làm tiểu lô không kìm nổi rung động, lúc ấy cũng không biết sự thôi thúc từ đâu trỗi dậy, lại có thể nhẹ nhàng ôm lấy Lâm San San, dùng ngữ khí ôn nhu chưa bao giờ có, ghé bên tai Lâm San San cười nói: “Tốt rồi, yên tâm đi. Cô cứ ở nhà cùng Bảo Nhi, đợi chúng ta trở về là được.”

Nói xong, vỗ về Lâm San San đang nằm trong lòng, rồi mới buông nàng ra. Lâm San San nhìn Tiểu Lô rời đi, mặt đỏ bừng, ánh mắt không khỏi trở nên si ngốc.

Tiểu Lô chạy đến nhà kho nhìn qua, quả nhiên, Như Hoa và Lô Hồng mang theo hai cây đèn pin cường lực, còn mang theo cây súng săn trong biệt thự.

Hân lắc đầu, thấp giọng mắng: “Hai đứa dở hơi, nửa đêm canh ba còn không đang hoàng, hại tiểu gia đêm khuya như vậy còn phải hầu các người leo núi, đợi bắt trở về xem ta chỉnh lý các người như thế nào!”

Hân thật ra không lo lắng, có Lô Hồng bên cạnh, dã thú bình thường sẽ không thể làm hại được hai người.

Nhưng tu hành giả thần bí ngày đó, thực sự làm Tiểu Lô hơi lo lắng. Trong giới tu hành, rất nhiều tu hành giả có tính tình quái dị, không thích có người ngoài tiến vào địa phương nơi mình tu luyện, luôn thích đặt một ít trận pháp cấm chế các loại xung quanh mình, nếu hai đứa dở hơi không cẩn thận đi vào, đắc tội với người ta, sợ rằng phải chịu một chút đau khổ.

Trong đêm, Tiểu Lô chỉ mặc một chiếc áo khoác, chạy rất nhanh lên núi. Hân toàn lực thi triển ngữ khí thuật, cơ thể lướt đi phẳng phất như một luồng khói nhẹ.

Giờ phút này trên núi, tại một khu vực hẻo lánh, tổ chuyên gia điều tra sinh vật đang cắm trại.

Nam Sơn này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, dài cũng bảy tám dặm, vài ngọn núi nhỏ vây quanh cùng một chỗ. Cả ngày hôm nay, các chuyên gia sinh vật và vườn bách thú dùng phương thức tìm tòi dàn trải, cũng chỉ tìm trên một ngọn núi nhỏ mà thôi. Buổi tối, bọn họ dứt khoát ở trên núi cắm trại.

Bởi vì tại vùng núi, các chuyên gia sinh vật kinh nghiệm phong phú không nhóm lửa, mà là dùng bếp điện tử dã ngoại mang theo nấu cơm chiều. Lúc này vài người đang quây quần cùng thảo luận kết quả điều tra ngày hôm nay.

Đột nhiên một thành viên của tổ điều tra nhíu mày hỏi: “À? Tiên sinh Morales đâu? Sao lại không thấy hân ta? Người ngoại quốc này, sao cứ luôn không tuân thủ kỷ luật? Đã trễ thế này, nếu đi lạc thì làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Một chuyên gia trung niên đứng bên cạnh, cười nói: “Không biết, hân có thể đi xem xung quanh. Morales tiên sinh tính tình khá kỳ quái, hân đến viện sinh vật học chúng ta làm giáo sư thỉnh giảng không đến ba tháng, bình thường không thích nói chuyện với người khác. Nhưng hiểu biết của hân đối với sinh vật học chúng ta đều rất bội phục. Yên tâm đi, trong tin tức nói kỳ diệu gì đó, chúng ta đều là những chuyên gia có kinh nghiệm phong phú, hướng hồ đều là người địa phương, Nam Sơn này, bình thường mọi người cũng không biết đã đến bao nhiêu lần. Trên núi có nguy hiểm hay không, chẳng lẽ chúng ta còn không biết hay sao? Lần này điều tra bất quá chỉ là hình thức, làm cho có chuyện với công chúng mà thôi. Không có nguy hiểm gì đâu.”

Thành viên kia có chút lo lắng: “Mặc kệ như thế nào, giáo sư Morales là nhân viên nước ngoài, hơn nữa hân đã lớn tuổi, nơi này hoang dã ngoại, nếu hân có sự tình gì, sợ rằng ảnh hưởng không tốt.” Hân tựa hồ là thủ lĩnh của tổ điều tra lần này, chỉ chỉ vài thủ hạ, hạ lệnh nói: “Hai anh, đi tìm kiếm chung quanh, chú ý an toàn.”

Chuyên gia trung niên cười nói: “Được rồi, anh đã lo lắng, ta cũng cùng bọn họ đi tìm. Ài, anh cứ yên tâm đi, trợ thủ đó của hân, chính là cái tên tiểu hỏa tử gọi là Lyon có đi theo hân. Hôm nay, ta thấy bọn họ tự mang theo một ít trang bị, cũng rất chuyên nghiệp, xem ra đều là chuyên gia sinh tồn nơi hoang dã, anh không cần khẩn trương như vậy”

60. Chương 61: Tinh Tinh Cứu Khủng Long

Lông mi người này khá dài, hé ra khuôn mặt cực kỳ gầy ốm, nhưng da tay lại rất là trắng nõn mặc dù đầu đầy tóc bạc, trên mặt bị các nếp nhăn che kín nhưng ánh mắt sáng ngời có thần.

Bên cạnh là một nam tử tuổi còn trẻ, dáng người thon dài đang đứng tại đó, hai tay buông thõng xuống, cung cung kính kính nói: “Morales thân vương điện hạ, ngài đã phát hiện được gì rồi a?”

Ánh trăng chiếu lên gương mặt của người trẻ tuổi này, tướng mạo hần địch thực anh tuấn bất phàm, con người hiện ra lam sắc yêu dị. Chính là cái tên cùng Tiểu Lôi hai lần giao thủ qua Lyon.

“Câm miệng !” Morales nhú mày, nhẹ nhàng mắng: “Ta đã nói không biết bao nhiêu lần, khi ở bên ngoài, kể cả có hay không có người đều phải gọi ta giáo sư Morales!”

Lyon lập tức nghiêm túc lên tiếng: “Vâng! Giáo sư!” Tiếp hần lại hỏi: “Ngài đã tìm thấy vật gì?”

Morales ánh mắt hiện lên nét mỉm cười: “Người xem ...” hần chỉ chỉ một hắc sắc tiểu phiến gì đó trên tay. Ngỡ khí Morales có vẻ ngưng trọng: “Người có thể nhìn ra đây là vật gì?”

Lyon nhìn vài lần, đoán thử: “Hình như là loại da gì đó, tựa như da rắn thì phải?”

Morales hắc hắc cười lạnh hai tiếng: “Hừ, Lyon, người được xưng là tuổi trẻ tài cao trong gia tộc, bất quá xem ra chỉ có thế. Phụ thân người nhờ ta chiếu cố cho người nhưng giờ ta nhìn người thật sự đã phụ đi kỳ vọng của phụ thân người rồi! Đây chỉ là một khối da rắn? Người nhìn cho kỹ lại đi!”

Lyon sắc mặt có vài phần hổ thẹn, ẩn ước có đôi chút tức giận, nhưng hần đối với vị Morales này không dám có nửa điểm bất mãn, hần cầm lấy tiểu phiến kia, nghiêm túc xem xét thật lâu, vuốt ve hoa văn cùng lân phiến rất nhiều ở mặt trước, thấp giọng nói: “Tựa hồ là loại da rắn sau khi lột xác để lại, chẳng lẽ còn có điểm kỳ quái nào khác?”

Morales cười lạnh một tiếng: “Người hãy nhìn nghiêng theo ánh trăng ấy!”

Lyon hơi thay đổi góc độ một chút, sau khi nhìn hai cái nhện không được “Di” một tiếng, kinh dị nói: “Mặt trên miếng da rắn này như thế nào lại phản xạ màu sắc cổ quái như vậy?”

“Tổng cộng có bảy loại màu sắc, Lyon”. Morales mỉm cười nói: “Lần trước tới Trung Quốc chẳng lẽ người không có cẩn thận nghiên cứu qua tư liệu sao? Ta đã xem qua một ít văn kiện trong tổ chức, ghi lại tại phương đông có một số ít sinh vật giống chúng ta đều là phi nhân loại, kể cả loài rắn cùng các loại sinh vật kỳ lạ khác. Khối da để lại này, hiển nhiên đúng là một loại trong đó. Căn cứ ghi chép ghi lại loại rắn này cũng sở hữu pháp lực cường đại, hơn nữa qua mỗi ba trăm năm tu luyện trên da rắn sẽ có thêm một loại màu sắc. Người xem khối da xà này, dưới ánh trăng ẩn ước phát xuất bảy loại màu sắc, đó là chứng cứ biểu hiện nó đã tu luyện hai ngàn một trăm năm! Hơn nữa, màu sắc trên mặt trước tựa hồ rất sáng ngời tươi mới, xem ra khối da này được lột ra cách đây không bao lâu, có lẽ con rắn này ở trên núi”.

Lyon động dung nói: “Rắn hai ngàn một trăm năm? Không phải còn lớn hơn 1000 năm so với ngài sao?”

Morales vẻ mặt ngưng trọng: “Nếu vốn biết trên núi có loại gì đó lợi hại như vậy, chúng ta không nên tới đó. Nhưng bây giờ ... nó dường như đang trong thời kỳ lột xác, đó là lúc loài rắn tối suy yếu. Ta nghe đồn, loại sinh vật kỳ lạ dị năng ở phương đông này toàn bộ sinh mệnh tinh hoa đều tại một nơi trong cơ thể chúng có tên là ‘Nội đan’, chỉ cần giết được nó, tìm được nội đan, vậy công lực ta có thể tăng trưởng ít nhất ngoài năm trăm năm ... nói không chừng ta còn có thể sớm xuất ra một cái răng, hắc hắc!”

Lyon thở dài: “Giáo sư, xem ra ngài trước khi tới Trung Quốc thật sự nghiên cứu rất nhiều tư liệu a. Vậy đêm nay chúng ta đúng là tìm kiếm loại thần xà phương đông này rồi?”

Morales cười cười: “À, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, thì sẽ không có vấn đề gì. Nếu ta chiếm được nội đan, vậy huyết dịch nó sẽ cho người. Huyết dịch thần xà, đối với người mà nói, cũng là bổ phẩm khó tìm.”

Hai người bỗng nhiên chuyển người, hắc sắc phong y lộ ra một mảng bóng đen, lập tức thấy được bốn diện chân chính! Chỉ thấy bọn họ đều biến thành bộ dáng sắc mặt trắng bệch, song nhãn huyết hồng, mở miệng lộ ra hàm răng trắng ớn!

“Lôi Hồng, tên hồn đản người, còn chờ cái gì chứ?” Như Hoa mặc một cái áo khoác cũ, luống cuống cầm đèn pin trong tay, một luồng ánh sáng bao phủ lên khuôn mặt Lôi Hồng.

Lôi Hồng dường như đang ngậm nửa cân hoàng liên, vẻ mặt đau khổ nói: “Người xem, chúng ta lằng lằng trốn đi, Tiểu Lôi bọn họ biết, sẽ không chửi rửa chúng ta chứ?”

Như Hoa tức giận nói: “Tiểu tử nhát gan! Tiểu Lôi là lão tử của người chắc? Hắn nói gì người nghe vậy?”

Nam nhân sợ nhất là cái gì? Chính là bị người con gái mình thích mắng không có đảm lượng! Nghe câu đó, Lôi Hồng lập tức khí thế hẫ lên, lớn tiếng nói: “Ta không phải cái loại tiểu quỷ nhát gan! Hắc hắc ...” Nói xong, lướt đi nhanh qua Như Hoa, trong tay cầm phá đao lấy từ trong thương khố, chặt một phát vào nhánh cây chắn đường trước mặt, bộ dạng hùng hùng hổ hổ.

Như Hoa vác súng sẵn đi phía sau, đôi mắt thỉnh thoảng dò xét hai bên.

Vào giờ này đêm đã khuya, trong núi rừng đầy gió lạnh, trong bụi cỏ thỉnh thoảng truyền đến thanh âm tất tất toa toa, cũng không biết là loại xà trùng gì đó. Hai bên nhánh cây bị gió thổi trúng nghe hoa hoa, Như Hoa dù sao cũng chỉ là nữ hài tử, căn bản tò mò nên kéo Lôi Hồng lên núi xem cái gì mà thám hiểm, giờ phút này trong hoàn cảnh hoang vu hắc ám tại nơi đây, trong lòng không nhịn được có chút sợ hãi, mặc dù khí trời đã dần dần vào đầu mùa hạ, nhưng không khí ban đêm, gió trên núi vẫn rất lạnh.

Gió lạnh kia từ khắp nơi thổi đến sù sù, lá cây bên tai nghe sa sa, thỉnh thoảng dường như có tiếng cú mèo kêu ‘Cô cô’ truyền đến. Trong lòng nàng chút hào tình vốn có dường như đã bị ngọn gió lạnh làm cho mất hết, bước chân dần dần nhanh hơn, gắt gao đi theo phía sau Lôi Hồng, sợ từng bước sẽ chậm lại. Giờ phút này trong mắt nàng, thân hình cao lớn của Lôi Hồng kia, thấy được sự an toàn và nhờ cậy không nói nên lời.

Đại khái ban đêm trong núi độ ẩm không khí quá cao, bụi cỏ dưới chân sương đọng trên giày cùng với quần, hai người đều là loại lỗ măng, căn bản không biết phương hướng trên núi mà nhắm mắt đi lung tung, cũng không biết đi bao lâu, Như Hoa đột nhiên kêu lên: “Lôi Hồng, chờ một chút.”

Lôi Hồng quay đầu lại chỉ thấy Như Hoa đứng tại nơi đó, khuôn mặt dưới ánh trăng dần dần lộ ra vẻ trắng bệch.

“Người nói, trên núi sẽ không có cái gì đó đáng sợ chứ?”

Lôi Hồng sững sốt một chút: “Có lẽ không đâu. Bình thường nơi này vẫn có người du sơn, không có dã thú lớn nào tồn tại đâu. Cho dù là có, lão tử cũng một đao bổ hất! Hắc hắc ...”

Người Như Hoa cảm thấy hơi lạnh run lên, thấp giọng nói: “Ta mệt rồi, trước nghỉ lại đây tí đã. Ngọn núi quỷ này, đi cả nửa ngày mà ngay cả cái bóng quỷ cũng không thấy. Một điểm cũng không tốt!”

Hai người tìm một bãi cỏ tương đối sạch sẽ, Lôi Hồng ngược lại thông minh, không ngờ lại biết cởi áo ngoài ra trải xuống mặt đất làm chỗ ngồi cho Như Hoa. Một món y phục có thể bao lớn chứ? hai người cứ ngồi bên cạnh nhau như vậy trong bụi cỏ. Đi trong sơn đạo lâu như thế, Như Hoa cũng có chút mệt mỏi, không kìm được nhích lại gần người Lôi Hồng. Trong lòng nàng thật ra chỉ cảm thấy người này thật là to lớn, làm cái ghế sofa người là thích hợp nhất.

Đáng thương cho cơ thể nam nhân Lôi Hồng, rốt cục cảm giác được người trong lòng mình dựa vào người, trong lòng quá vui mừng đến suýt ngất đi, trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Trong lòng âm thầm khẩn vái các lộ thần phật trên trời phù hộ.

Xung quanh tĩnh lặng, hai người ngồi bên rìa bãi cỏ, vừa hay bên cạnh có một bụi cây che đi thân ảnh hai người.

Vào lúc này, bỗng nhiên Lôi Hồng cảm giác được bên cạnh mình Như Hoa bắt đầu run rẩy mãnh liệt, hắn quay đầu qua vừa thấy miệng Như Hoa mở to, ánh mắt trừng trừng nhìn ra phía xa xa, lộ ra khuôn mặt cực kỳ kinh hãi, dường như đã thấy chuyện gì đó kinh khủng, nàng tựa như muốn nói, nhưng ý thức chỉ cho phép dụng một tay che nhanh miệng mình, người run lên như động kinh, nhưng mặc dù nàng có cố gắng thế nào, hàm răng vẫn bắt đầu đánh vào nhau cách cách.

Lôi Hồng nhìn theo ánh mắt nàng, cũng sợ tới mức cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Chỉ thấy một con đại xà màu đen, thân to ước chừng như cái thùng đựng nước vậy, thân từ trong phiến thảo mọc dương dương đi tới, tốc độ đại xà kia cực chậm, thân ảnh ẩn ước như đang tránh né. Nó từ trong thụ từng lướt qua, thảo mộc trên mặt đất bị ép kêu sa sa.

Trong lòng Lôi Hồng cũng phanh phanh kêu loạn, đại xà này trước mắt bọn họ cự li không đầy năm thước, hẳn tính toán một chút trong lòng, chiều dài ước chừng mười lăm mười sáu thước.

Như Hoa sợ tới mức người run lấy bầy, súng sẵn trong tay đột nhiên rơi xuống mặt đất. Hô một tiếng! Đại xà kia đã nhận ra động tĩnh, người lập tức dừng lại! Một cái đầu lớn có hình tam giác! Hai mắt xanh biếc, dường như phát ra ánh sáng.

Càng làm cho Lôi Hồng và Như Hoa thêm kinh ngạc là trên đỉnh đầu đại xà kia, lại ẩn ước phảng phất có hai cái sừng!

Rõ ràng đã thấy hai người bọn họ nhưng tựa hồ nó tịnh không thèm để ý, lập tức hạ thấp đầu, tiếp tục trườn đi qua lùm cỏ, dần dần đi xa ...

Lôi Hồng cùng Như Hoa bất tri bất giác, lúc hai người vừa khởi thân đứng dậy thì cả người Như Hoa liền nhào vào lòng Lôi Hồng.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên phía xa xa truyền đến một tiếng cười bén nhọn, lập tức một thanh âm bén nhọn chói tai kêu lên: “Ồ chỗ này!”

Chỉ thấy trong rừng cây, hai cái bóng màu đen dường như đang dang đôi cánh từ giữa không trung xa xa bay tới, trông không khác hai con dơi khổng lồ !

Hai cái bóng màu đen kia hướng về phía bụi cỏ vọt tới. Đại xà tựa như bị kinh ngạc, tốc độ gia tăng vài lần, đột nhiên thân ảnh chớp lên một chút, hoá thành một đạo kim quang, nhanh chóng biến mất vào trong bụi cỏ!

Hai hắc sắc ảnh tử kia đáp xuống mặt đất, một thanh âm già nua trong đó quát lên: “Nó trốn chưa được bao xa đâu! Vừa mới tìm thấy nó lột bỏ khỏi da cuối cùng! Bây giờ là lúc nó suy yếu nhất, trong lúc đó phải tìm được nó!”

Cái bóng màu đen bên cạnh trầm giọng nói: “Giáo sư, vừa rồi tựa hồ nó như loé lên một luồng sáng, sau đó liền biến mất, đó là loại ma pháp gì vậy?”

Hai người kia đương nhiên là Morales cùng Lyon. Morales trầm ngâm một chút, mỉm cười nói: “Đại khái là một loại pháp thuật phương đông, tương tự như ma pháp thuần di của chúng ta. Đáng tiếc, cho dù là thuần di, cũng có thể truy tìm ra dấu vết.”

Hắn lấy ra một thủy tinh cầu nhỏ nhỏ, kích thước ước chừng một quả trứng nhỏ, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên mặt trên, một đạo huyết hồng sắc quang mang hiện ra, sau đó thủy tinh cầu phát ra ánh sáng chói mắt, trong bụi cỏ kia lập tức xuất hiện từng dấu vết nhỏ lộ lộ.

Morales thu hồi thủy tinh cầu, đắc ý cười nói: ”Người xem, Lyon. Vật này là ta trong thời trung cổ, khi giết chết một hắc vu sư thì cướp được trên người hắn, vật này tối thích hợp cho việc truy tung ma pháp ba động, xem ra đối với thần xà phương đông này cũng có chỗ hữu dụng.

Chính tại lúc này, hắn đột nhiên biến sắc mặt, dụng mũi ngửi một chút, trầm giọng nói: “Có mùi của con người!!”

Chỉ thấy trong đôi mắt hắn bỗng hiện lên một tia hung quang, sau đó đạo hung quang liền dừng lại trong bụi cỏ nơi mà Lôi Hồng và Như Hoa đang ở đó!!

Như Hoa sợ tới mức hồn phi phách tán, nàng nương theo ánh trăng yếu ớt đã thấy rõ hình dáng của hai hắc y nhân này! Chỉ thấy hai người kia dáng cao lớn, một thân hắc sắc phong y, cổ áo cao cao. Sắc mặt chỗ xanh chỗ trắng, đôi con ngươi hoàn toàn hiện ra huyết hồng sắc, chỉ với một bộ khuôn mẫu như vậy trong lòng Như Hoa lập tức liên tưởng tới một loại quái vật thường thấy trên phim ảnh, truyện tranh hay trong tiểu thuyết!

Hấp huyết quỷ Tây phương!

Morales phát ra một trận cười dài kiệt kiệt cực kỳ chói tai, chỉ vào bụi cỏ kêu lên: “Nhân loại, ra đi!”

Người hấn đột nhiên nhoáng lên, dường như một đạo hắc sắc lợi tiễn hướng về nơi ẩn trốn hai người Lôi Hồng, Như Hoa. “Chạy đi” Lôi Hồng hét lớn một tiếng, vòng tay ôm lấy Như Hoa, hai người như liền lặn xuống đất. Móng vuốt của Morales chụp vào trong bụi cỏ kia, hô một chút, kinh phong bắn ra bốn phía, một mảnh bụi cỏ tung lên, cây cối xung quanh, ngay cả rễ ở dưới cũng bị hấn một trảo đánh nát!

Lôi Hồng hai người lặn sang một bên, Lôi Hồng liền đứng lên, trong tay cầm lấy khảm đao kia chỉ vào mặt Morales. Cả người Như Hoa phát run, nắm chặt khẩu súng sẵn trong tay nhưng cánh tay mỗi nhừ, như thế nào cũng không nâng lên được.

Lyon ở phía sau nhìn thấy rõ hình dáng Lôi Hồng, kinh ngạc nói: “Đi? Như thế nào lại là người?”

Morales trầm giọng nói: “Lyon, người biết người này à?”

Lyon thấp giọng nói: “Giáo sư, ta phụng mệnh tìm kiếm tại khu vực này ...” Hấn dừng một chút rồi nói ngay: “Mấy ngày trước cao thủ phá hỏng chuyện của chúng ta, chính là bằng hữu của người này!”

Morales cười lạnh một tiếng: “Ồ? Cao thủ trẻ tuổi đánh bại người và Dạ Xoa còn có cả Ivan, chính là bằng hữu của người này?”

Lyon gật đầu: “Đúng vậy, ta đã từng cùng hấn giao thủ, kết quả là cái tên cao thủ trẻ tuổi kia tới rồi đánh bại ta. Hai người bọn họ đều biết, điều này không phải nghi ngờ.”

Morales gật gật đầu: “Mặc kệ thế nào, bắt hấn trước rồi nói sau!”

Lôi Hồng một tay bảo vệ Như Hoa, cầm đao quát: “Hai tên quỷ quỷ tuý tủy các người, các người rốt cuộc là cái loại quái vật mẹ gì thế! Báo danh đi, đại gia ta cắt người thành 17, 18 đoạn! Còn người, mẹ nó, người không phải là cái tên ngoại quốc kia lần trước đã tới phá quán hay sao? Ta chửi con mẹ người, đáo để người là cái loại quỷ gì chứ?”

Lyon sắc mặt âm trầm, đột nhiên đưa ngón tay nhẹ nhàng đưa lên trước miệng, trên mặt lộ ra nét âm hiểm: “Lôi Hồng, phải, tên người ta nhớ kỹ. Rất xin lỗi, bởi vì ... người cùng cái tên đồng bọn của người có lẽ sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu ...”

61. Chương 62: Tiểu Thanh Đăng Tràng

Đình một tiếng, chỉ thấy khảm đao trong tay Lôi Hồng bắt đầu phóng lên trời cao, thân người của hấn rung lên, bàn toạ ngồi bật xuống phía sau, bàn tay cầm đao rỉ máu. Nhưng thân thể của Lyon cũng phải thối lui vài phần mới đứng vững được, thét lên: “Lôi Hồng, người hình như so với lần trước còn lợi hại hơn một chút! Là người kia dạy người phải không?”

Lôi Hồng cảm giác được nguyên cả cánh tay đều tê liệt, nghiêng răng nghiêng lợi, từ trên mặt đất bắt đầu đứng dậy, quay đầu về phía Như Hoa đang trợn mắt há hốc mồm, quát: “Đồ khờ! Còn đứng ngây người ra đó đánh rắm à! Bỏ chạy đi!”

Như Hoa lúc này mới hét lên một tiếng, chuyển người bỏ chạy, nhưng lại nghe thấy một thanh âm cười lạnh nói: “Bỏ chạy hả? Bất tất phải như vậy.”

Chỉ thấy Morales đã đứng phía sau mà bọn họ không hề hay biết, giơ một bàn tay lên, năm ngón tay của hấn phẳng phất như cương trảo, cũng giống như thè lưỡi ra liếm ngón tay một chút.

Như Hoa rốt cuộc rồi cũng không xong, nàng giống như nổi điên nâng khẩu súng sẵn lên, chia về con quái vật ở trước mặt hung hăng bóp cò....

Đoàng! ~~~

Tiểu Lôi thấp giọng nguyên rửa hai tên liều lĩnh, thân người trong rừng xuyên qua xuyên lại, thỉnh thoảng phân biệt được một chút phương hướng. Hấn từ khu trang viên đuổi theo một mạch tới đây, truy tìm dọc

theo dấu vết hành tẩu do Lôi Hồng và Như Hoa để lại. Vừa rồi hắn đã phát hiện ra trên thân cây cối xung quanh, nhánh cây có dấu vết bị chém chặt qua, hiển nhiên là dấu vết lưu lại do tên tiểu tử Lôi Hồng dùng thanh khảm đao rì sét trong nhà kho mở đường cho khùng long cái.

Hắn một mặt trong lòng đang nghĩ tới cách làm sao để sửa trị hai tên này, một mặt thì tìm kiếm ở phía trước mặt. Hắn từng ở trên núi Nga Mi được một năm, mấy cái trò phân biệt phương hướng trong sơn lâm tự nhiên là đã sớm nắm bắt. Đúng ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy từ xa truyền lại “Đoàng” một tiếng ! Đường như là tiếng súng nổ...

Tiểu Lôi đột nhiên dừng cước bộ lại, sắc mặt trầm hẳn xuống.

Là hai tên đó nổ súng hay sao? Bọn chúng gặp phải nguy hiểm gì hay sao?

Tiểu Lôi trong lòng rung mình, hít một hơi thật sâu, phóng nhanh về địa phương có tiếng súng truyền lại đi tới. Cả người hắn toàn lực thi triển pháp thuật “Lăng Không Hư Độ”, phảng phất như một cái bóng, người đã giống như một con chim linh xảo, chỉ thấy xuyên qua từ trong tầng tầng lớp lớp của các nhánh cây ra ngoài.

Sau một lát, hắn đột nhiên từ trên một nhánh cây nhảy xuống. Chỉ thấy trên một bụi cỏ rõ ràng có dấu vết của người giẫm đạp đè lên, cẩn thận tìm kiếm một chút, sắc mặt Tiểu Lôi trở nên ngưng trọng vì từ trên mặt đất nhặt được một cái áo khoác ngoài!

Cái áo khoác ngoài này đúng là của Lôi Hồng!

Hắn lại thấy trên mặt đất có thanh khảm đao kia, lại còn có một khẩu súng săn... có điều hiện tại họng khẩu súng đã cong queo chín mươi độ, hắn cầm lên tay, ánh mắt lộ ra vài phần lo lắng.

Họng súng này rõ ràng là có người nào dùng sức bẻ cong đây, người nào mà lại có khí lực mạnh như vậy? Có thể đem họng súng do sắt đánh thành vụn biến hình như vậy?

Lôi Hồng cái tên gia hỏa này, sợ rằng là có gì rồi, nhưng chẳng lẽ hắn vô lý tự mình vụn cong khẩu súng chơi chơi vậy?

Ách... chẳng lẽ cái tên ngốc kia nhìn thấy hoàn cảnh vắng vẻ chung quanh, tính phi lễ với Như Hoa, kết quả bị Như Hoa nổ súng phản kích?

Tiểu Lôi lắc lắc đầu, hiện tại không phải là lúc nên có những thứ ác niệm này trong đầu. Hắn tra xét kỹ lưỡng khu bụi cỏ, rốt cuộc thấy một chỗ trên mặt đất phảng phất có một điểm huyết tích rất nhỏ.

Trong lòng Tiểu Lôi lập tức trở nên khẩn trương - - chẳng lẽ nơi núi này thật sự là có quái vật? Hoặc giả là chính bọn họ gặp đám tu hành giả kia rồi xảy ra xung đột?

Trong lúc hắn đang suy tư, đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhõm... tiếng thở dài kia nhẹ nhàng bay bổng, phảng phất như vang lên bên tai, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe, lại tựa hồ mang theo vài phần thống khổ...

Tiểu Lôi đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một nhân ảnh đang cười đứng tại phía sau lưng ba bốn thước, lẳng lặng nhìn hắn. Nữ tử này đầu tóc rối bù, đôi con ngươi trong bóng đêm lấp lánh, khuôn mặt kia bút mực khó có thể miêu tả lại nét thanh lệ động lòng người, thân thể mềm mại hình dáng có vẻ như đứng thẳng cũng không ổn.

Tiểu Lôi cả kinh, trầm giọng nói: “Cô là?”

Hắn đột nhiên trong lòng chuyển động, đổi giọng nói: “A, ta nhận được cô! Lần trước đúng là cô có giúp ta một lần, đúng không?”

Nữ tử này chậm rãi bước đến hai bước, Tiểu Lôi rốt cuộc thấy rõ được tướng mạo của đối phương. Chỉ thấy cô gái này mi mục như hoa, chân mày kẻ nhân nhật từ hai bên thái dương, một đôi ngươi phảng phất như hàn tinh trên trời, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ không có nửa phần huyết sắc. Trên trán giương như thấy có nếp nhăn, tựa hồ mang theo vài phần ưu buồn.

Tiểu Lôi chỉ nhìn thoáng qua, nhin không được bật thốt lên: “Ta nhận được cô! Ta ở trên Nga Mi sơn đã gặp qua cô, cô là Tiểu Thanh! Là Tiểu Thanh bị hoà thượng Phục Hồ Tự truy đuổi!”

Tiểu Thanh miễn cưỡng cười, thanh âm có chút mềm mỏng, chỉ là khó có thể che dấu nét suy yếu hư nhược: “Chào... không tưởng được ta lại gặp được người trong tình huống này...”

Nói đến đây, thân thể của nàng đột nhiên nhũn ra, tựa hồ muốn nhũn người té xuống. Tiểu Lôi lệ làng bước tới, vươn cánh tay ra giữ lấy Tiểu Thanh. Hai gò má kiều diễm của Tiểu Thanh chợt ửng hồng. Thân hình dựa sát vào hai cánh tay của Tiểu Lôi, tựa hồ muốn giãy dụa, nhưng chỉ tránh né một chút rồi lập tức không động đậy nữa.

Trong lòng Tiểu Lôi càng tràn ngập một cảm giác kỳ quái, một người con gái mỹ lệ như vậy cơ hồ lại không có nửa phần giữ gìn ý tứ ngã vào lòng mình, miệng mũi tràn ngập hương khí ngọt ngào, mái tóc mềm mại nhẹ phủ trên mặt hắn, thân thể ôn nhu của đối phương chà xát nơi ngực của hắn, trong lúc nhất thời Tiểu Lôi chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô ráo, dụng lực ho khan một tiếng, lúc này mới đỡ được Tiểu Thanh khá một chút. Lúc này hắn mới lúng túng hỏi: “Cô... nàng sao lại ở chỗ này? Lần trước chính là cô đã giúp ta, cô rốt cuộc là ai chứ?”

Tiểu Thanh tựa hồ cúi thấp đầu xuống không dám nhìn thẳng Tiểu Lôi, nhẹ giọng nói: “Được rồi, ta biết người có rất nhiều nghi vấn... kỳ thật đêm nay ta tịnh không nghĩ là sẽ gặp người như vậy... chỉ là, ta tới cận luyện công xảy ra một vấn đề, cho nên lại có người xấu tới hại ta. Vừa rồi bị ta trốn mất, chỉ là hai người kia, hình như là bằng hữu của người, bị bọn chúng bắt mang đi...”

Tiểu Lôi lập tức tỉnh táo lên, nhíu mày nói: “Người xấu? Là ai đây?”

Tiểu Thanh định thần lại, vẻ ngưng ngung trên mặt dần dần mất đi, nhẹ giọng: “Ta cũng không biết, chỉ là một người trong đó pháp thuật rất là lợi hại, thân thể của ta hiện tại không được khoẻ lắm, sợ rằng không phải là đối thủ của hắn, cho nên vừa rồi không có khả năng cứu được bằng hữu của người... Xin lỗi nha.”

Về mặt nàng tựa hồ có chút tự trách, Tiểu Lôi thở dài: “Không cần phải nói như vậy, lần trước cô đã cứu ta một lần, đúng ra ta phải cảm tạ cô mới phải...”

Tiểu Thanh lắc lắc đầu, trên mặt mang theo một tia tiểu ý: “Ài, việc này không cần phải nói nữa. Hiện tại người nên nhanh chóng đi cứu bằng hữu của người đi... Bọn họ ở bên trong trận pháp của ta, bị ta dẫn dụ đến chỗ khác rồi... Ta sẽ dẫn người đi truy tìm bọn họ!”

Nói xong, trên mặt nàng chợt đỏ ửng, vươn tay nắm chặt lấy cánh tay của Tiểu Lôi, sau đó mặt khác bàn tay thon mềm giương lên, hoá ra một phiến hồng vụ, lập tức hai người biến mất không trông thấy nữa...

Sau một lát, bên cạnh một ngôi cổ mộ tại chỗ nào đó trên sườn núi, sau khi phát ra một luồng khói xanh, Tiểu Thanh, Tiểu Lôi hai người xuất hiện bên mộ.

Tiểu Thanh nhẹ nhàng nói: “Chính là nơi này rồi, ta dùng pháp thuật đem hai ác nhân đánh lạc hướng tới đúng là địa phương này, bọn họ đại khái trong chốc lát là sẽ tới đây.”

Tiểu Lôi lập tức lui ra phía sau một bước, nhìn Tiểu Thanh chánh sắc nói: “Không đúng! Cô sử dụng chính là ”Viễn Động Thuật” của Tiêu Dao phái chúng ta! Pháp thuật này là ai dạy cho cô?”

Tiểu Thanh lắc lắc đầu, tựa hồ có chút sợ hãi: “Người, người tức giận rồi sao? Pháp thuật này không phải là ta học trộm, mà là từ một vị tiền bối Tiêu Dao phái của các người, chính là người ngày đó cùng với người cứu ta đã dạy ta... Ngày đó sau khi ta bỏ đi, vị Khinh Linh Tử đạo trưởng kia ở trên Nga Mi sơn tìm được ta... sau đó ông ta nói ông ta đã tính ra là ta Ài...” Nói tới đây, sắc mặt Tiểu Thanh có chút hơi đỏ lên, tựa hồ như xấu hổ không kiềm chế được, thanh âm lại càng nhỏ đi vo ve như muỗi: “Tính ra được người và ta sau này sẽ còn có thể gặp mặt... Ông ta sẽ dạy ta vài pháp thuật... lại để cho ta đi tìm người... ài”

Tiểu Lôi nhíu mày nói: “Khinh Linh Tử sư huynh?” Bất quá, nghĩ đi nghĩ lại, pháp thuật Tiêu Dao phái, tuyệt đối không có khả năng bị người khác học trộm, không nói chuyện khác, ngoại trừ môn nhân Tiêu Dao phái, bất kỳ ai khác căn bản ngay cả sơn môn của Tiêu Dao phái đều không thể ra vào. Tuy môn quy Tiêu Dao phái không có phiền phức như các tông phái khác, nhưng cũng không được tự tiện tùy ý truyền thụ bí kỹ của môn phái, điều này môn trung đệ tử đều cần tuân theo, ngay cả thứ người vô pháp vô thiên như Tiểu Lôi, cũng đều không dám mang bí pháp trong môn phái truyền ra ngoài.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ cũng chỉ có Khinh Linh Tử loại người điên gan lớn ngạo mạn này mới dám làm như vậy. Dù ông ta chỉ là “sư huynh” trên danh nghĩa, nhưng trên dưới Tiêu Dao phái đều biết, không ai quản

được ông ta. Cho dù biết ông ta phạm phải môn quy, chẳng nhẽ có khả năng xử phạt ông ta sao? Nói không sai chứ, cho dù có người nào có tâm ý này, phỏng chừng cũng không có gan như vậy! Cho dù là có gan như vậy, cũng không có bản lĩnh này! Cho dù là Tiêu Dao Tử, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của Khinh Linh tử. Mà thanh danh của Khinh Linh Tử trên Nga Mi sơn rất lớn, trong phương viên trăm dặm, không có tông phái nào dám trêu chọc ông ta. Đây chính là lão quái vật đã hoành hành mấy trăm năm nay!

Nghĩ vậy, Tiểu Lô ngạc nhiên nói: “Khinh Linh Tử cái tên gia hỏa kia vì cái gì mà muốn dạy cô pháp thuật?”

Tiểu Thanh cả mặt lại càng hiện lên vẻ đỏ bừng, cúi đầu, nhưng lại nhẹ nhàng hồi đáp nói: “Khinh Linh Tử tiền bối nói... nói...” Nàng tựa hồ chần chờ một chút, rồi cuộc ngẩng đầu lên, tựa hồ ráng lấy hết dũng khí nhìn vào mắt Tiểu Lô...

“Khinh Linh Tử tiền bối nói chàng và ta có thiện duyên... lại hiểu được ta tu luyện không dễ, cho nên truyền cho ta pháp thuật, tương lai có thể trợ lực giúp chàng một tay...” Sau khi nói đến “thiện duyên” hai chữ này, thanh âm của Tiểu Thanh ầm ầm có chút run rẩy.

Trong đầu Tiểu Lô ồng lên một tiếng, cũng không biết là nên khóc hay nên cười, cười khổ nói: “Thiện duyên? Đây là ý tứ gì chứ? Chẳng lẽ Khinh Linh Tử cái lão gia hỏa này luyện lộn đan, uống lộn thuốc rồi sao? Ta chỉ là trên Nga Mi sơn gặp qua được cô một lần...”

Sắc mặt Tiểu Thanh lập tức trở nên thê thảm, cả người run rẩy, tựa hồ đứng không vững, run giọng nói: “chàng... chàng nghi ngờ ta sao?” Ngực khí của nàng bị thương, vẻ mặt ứa nước mắt như muốn khóc. Tiểu Lô lập tức cuống quýt lắc đầu: “Ta không phải là ý này, chỉ là.... chỉ là hình như chúng ta...”

Tiểu Thanh cắn cắn răng: “Chúng ta trên Nga Mi sơn đã từng gặp qua, hơn nữa không chỉ là một lần!”

Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi nói: “Chàng có nhớ kỹ trong sơn cốc kia, chàng gặp được một con đại xà không?”

Sắc mặt Tiểu Lô trắng bệch kinh hô: “Là cô? Cô.... Cô là con rắn kia biến thành?”

Tiểu Thanh miễn cưỡng cười: “Đúng vậy. Ta... ta không phải là người, ta là một con xà tinh.” Nàng chậm rãi bước lui về phía sau một bước, đứng tại bên cạnh cổ mộ, nhẹ giọng nói: “Ngày đó trong sơn cốc, chàng tặng ta trứng, cho ta tiếp lấy, ta cảm niệm ân đức của chàng, liền tặng chàng hai quả đào, nhưng không ngờ lại hại chàng tẩu hỏa nhập ma... Nhưng dù sao thiên đạo tuần hoàn, chàng gặp nạn mà không chết. Mà ta cũng được nhờ vận may của chàng, lúc này mới hấp lấy linh khí, tăng thêm một ngàn bốn trăm năm, được hóa thành nhân hình. Hơn nữa còn luyện hoá toàn bộ yêu khí trên người ta, khiến ta có thể độ qua thiên kiếp... Ta cảm niệm ân đức của chàng... Cho nên ở lại trên Nga Mi sơn thêm một năm, tìm chàng khắp nơi để báo ân... .. Ngày đó đến Phục Hổ Tự cũng là vì tìm chàng. Ta trên Nga Mi sơn chờ được một năm, tìm kiếm khắp nơi không thấy bóng dáng chàng, không cách nào khác đành phải tới bên trong các tông phái âm thầm truy tìm. Không ngờ đã bị tăng nhân Phục Hổ Tự phát hiện...”

Nàng đột nhiên cười rạng rỡ: “May mà, lần đó để cho ta gặp được chàng. Hơn nữa vừa là chàng đã cứu ta... Khi đó pháp thuật ta chưa luyện thành, nếu không có chàng xuất hiện, ta có lẽ đã bị tên hoà thượng kia đánh chết rồi...”

Tiểu Lô chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ, thật sự nghĩ không ra tại sao mình lại có thể kết hạ thiện duyên với một cô gái mỹ lệ kỳ diệu như vậy - - Mắt thấy Tiểu Thanh trình khiết thoát tục, thật sự làm người ta khó có thể tin được nàng lại là một yêu tinh! Tại vì theo quan niệm thông thường, cho dù yêu tinh có thể hóa thành nữ nhân, đều cũng sẽ mang bộ dạng hồ mị. Nhưng thật không ngờ Tiểu Thanh thân là xà tinh này, lại giống như một tiên tử mỹ lệ, trên người nửa điểm yêu khí cũng không có, ngược lại còn ẩn tàng mang vài phần phiêu nhiên xuất trần như một tiên tử bình thường.

Tiểu Thanh mắt thấy Tiểu Lô không nói lời nào, tưởng rằng đối phương nghi ngờ thân phận yêu tinh của mình, nhẹn không được rơi lệ nói: “Ta biết rồi... ta là yêu, chàng là người, chàng cuối cùng rồi cũng nghi ngờ ta... Ta... Ta trong lòng mình bạch rồi, chỉ tưởng cứ theo sát bên chàng, âm thầm trợ giúp chàng, nhìn được chàng, là trong tâm cũng mãn ý rồi.”

Nói xong, nàng thở dài u uất, nhẹ giọng nói: “Được rồi, bằng hữu của chàng, bị hai tên ác nhân kia bắt giữ,

bọn họ trong chốc lát sẽ theo trận pháp do ta bố trí truy tới nơi này... Chàng một mình không phải là đối thủ của bọn họ, ta sẽ tận lực giúp chàng. Tịnh không nghĩ tới là chàng sẽ cần hồi báo ta cái gì...”

Tiểu Lô há há miệng, đột nhiên thở ra một hơi, sau đó nhổ một bãi nước miếng lên mặt đất, nhảy dựng lên, cười mắng: “Mẹ nó! Ta... ta không có nghĩ ngờ gì cô... chỉ là.... chỉ là sự tình kiểu này quá là... quá là đột nhiên! Ta...” Hắn trợn mắt nhìn Tiểu Thanh, hồ đồ cười khổ nói: “Ta buổi tối lên núi tìm bằng hữu của ta, ai biết là sẽ gặp được cô... Cô lại nói là cùng ta có duyên phận.... ài... Ta thật là quá ngạc nhiên, tối hôm qua rời khỏi giường, tới bây giờ vẫn chưa có đánh răng, cô lại đột nhiên nói chuyện cùng ta có duyên phận...”

Tiểu Thanh mặt lộ vẻ vui mừng: “Chàng không hiềm ta là yêu tinh sao? Cũng không ngại ta đi theo bên cạnh?”

Tiểu Lô lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra vài phần bất lương cười: “Đương nhiên không ngại rồi...”

Mẹ, ai mà lo chứ? Chẳng lẽ đầu óc bị bệnh rồi sao? Một nữ hài tử xinh đẹp như vậy, nói muốn đi theo bên người người, nói là cùng người có duyên phận... ai có thể nói một chữ không chứ?

Lại đưa tới tận cửa một mỹ nữ a!

Ài, yêu tinh thì đã sao chứ? Được một mỹ nữ xinh đẹp như vậy... nường tựa! Cho dù là yêu tinh, lão tử cũng chiếu cố thu nạp không lầm lẫn đâu!

Hơn nữa, bên người ta quái vật còn ít sao? Một con đại tinh tinh, một con khủng long cái, lại còn có một tiểu quái vật siêu cấp khả ái...

Tiểu Lô cười ha hả một cái, cười nói: “Tốt lắm, là yêu tinh thần tiên gì chứ, nói lại lần nữa coi... ài, cô nói hai cái tên ác nhân kia, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thanh tựa hồ như thở phào nhẹ nhõm, ài một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Hai tên ác nhân kia, tựa hồ không phải là nhân loại.. hình như... hình như cũng là yêu tinh gì đó, chỉ là ta thật sự nhìn không thấu bọn chúng... Hơn nữa, ta mấy ngày nay ở vào tình trạng sắp đột phá, pháp lực đại đại giảm, không phải là đối thủ của bọn chúng, cho nên mới trốn đến đây.”

Yêu tinh? Yêu tinh gì chứ?

Tiểu Thanh nghiêng đầu suy nghĩ, nhẹ mở môi hồng: “Biên Bức Tinh”

62. Chương 63: Lão Ô Quy

Lyon dừng bước lại, trước mặt là một cổ mộ được xây dựng cực kỳ hùng vĩ, chiếm một diện tích khoảng mười thước vuông, phía trước phần mộ rất lớn này có dựng một bia mộ cao bằng đầu người, mặt trước có khắc loại văn tự tiểu triện tiêu chuẩn.

Morales nhìn nhìn thủy tinh cầu trong lòng, cẩn thận thu nó lại, khoé miệng hắn hiện ra một tia mỉm cười đắc ý: “Lyon, đứng ở đây rồi. Ta xem qua không ít tư liệu, dị sinh vật phương đông đều có các loại các dạng thói quen kỳ lạ, thích tìm một vài địa phương người bình thường không tưởng được để ở. Phần mộ này đích thực là hang ổ của thần xà kia rồi.”

Hắn cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh một chút, lắc lắc đầu: “Loại sinh vật thông linh Phương Đông này rất thích nơi cổ quái. Hang ổ thần xà kia nói không chừng có cạm bẫy, để con đàn bà kia tiến vào trước!”

Hắn chỉ tay: “Phá mở cái mộ phần này ra cho ta!”

Lyon lập tức đá một cước vào Như Hoa ở bên cạnh.

Như Hoa đầu tóc bù xù, mặt đầy thâm tím, quần áo trên người còn có mấy chỗ bị rách. Đáng thương nhất là hai tay nàng đang ôm Lôi Hồng, dùng sức đỡ hắn đi. Hai mắt Lôi Hồng nhắm chặt, đầu ngã lên vai Như Hoa, cơ hồ bị Như Hoa kéo đi suốt trên đường.

Nàng mặt mũi như đưa tang, đi thẳng tới lẩm nhẩm trong miệng, cũng không biết là đã ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông hai quái vật này nhiều ít bao nhiêu lần, càng làm cho nàng tức giận là đúng lúc này Lôi Hồng lại rống lên. Tên cơ bắp này vốn có điệu bộ oanh liệt là thế, thế nhưng cánh tay sau khi bị người ta đánh chảy máu, nhìn thấy máu, lại phát ra tiếng kêu thảm thiết còn muốn thê lương hơn so với Như Hoa, không cần địch nhân tới đánh nữa, người hắn đã mềm nhũn, mắt nhắm chặt mà ngã đi.

Quả nhiên tên gia hỏa này không nhờ cậy được.

Chỉ là Như Hoa trong lòng mặc dù phần nộ, nhưng lại không dám phản kháng. Vừa rồi mình đã dùng súng sẵn cho đối phương một phát, vậy mà kết quả chỉ làm thủng một lỗ nhỏ trên quần áo lão già kia mà thôi. Đối phương lập tức tóm lấy khẩu súng sẵn, tùy tiện vặn một cái, nòng súng liền giống như bị xé te tua ra.

Mắt thấy địch nhân loại quái vật như vậy, Như Hoa lập tức thức thời mà đầu hàng ngay.

Lyon chỉ vào Như Hoa quát: “Người, người đi tới mộ phần kia rồi mở nó ra cho ta!”

Như Hoa buông Lôi Hồng ra, bất đắc dĩ nói: “Mở như thế nào chứ? Khí lực ta không có, công cụ cũng không, nói đi cũng phải nói lại, chẳng lẽ người để cho một nữ tử chân yếu tay mềm như ta làm công việc này?”

Lyon cười lạnh một tiếng, từ trong áo choàng lấy ra một cái xẻng nhỏ, loại xẻng chữ thập chuyên dùng cho hoạt động dã ngoại, trông hình dáng được chế tạo cực kỳ tinh xảo chắc khỏe, dường như là dùng một loại kim loại đặc thù chắc chắn chế tạo.

Như Hoa tiếp nhận cái xẻng, mặc dù trong lòng chỉ muốn 1 xẻng đập vào đầu quái vật này, nhưng chung quy cũng không dám, chỉ có thể hoảng hốt ba bước một đi tới.

Trong lòng yên lặng thì thầm: “Thiên linh địa linh, mặc kệ nơi này là chôn ai, lão nương không có cố ý phá hủy âm trạch người như vậy đâu. Nếu người trong lòng oán hận mà hoá thành lệ quỷ, cũng đừng tới đối phó ta a, tới mà bắt hai quái vật kia ấy!”

Yên lặng niệm xong, giờ cao xẻng lên, liền dụng lực nhắm ngay phần đầu mà đập xuống.

Nàng cho tới bây giờ cũng không có dùng qua loại xẻng chữ thập này, loại công cụ tinh xảo này trong tay nàng nhưng tư thế chẳng khác gì đang vác một cái búa thật lớn vậy.

Đang!!

Một thanh âm vang lên, chiếc xẻng nện lên phần trên làm bằng đá, lực phản chấn lại làm Như Hoa cuống quýt lùi ra sau 2 bước. Ở phía sau Lyon vừa muốn quát mắng, thì nghe thấy một thanh âm dương dương cười nói: “Mấy vị, đã trễ thế này lại còn tới đào mộ phần của người ta, cách làm này thật sự có chút tổn âm đức đó?”

Chỉ thấy Tiểu Lôi từ đằng sau cổ mộ chậm rãi vòng vo đi tới, hai tay bắt sau lưng, vẻ mặt không nhanh không chậm, bộ dạng vững vàng.

Vốn Như Hoa ngày thường thấy khoe miệng Tiểu Lôi kia luôn thường trực cái vẻ mỉm cười giả hoạt rất không thuận mắt, nhưng hôm nay liếc thấy hắn, dường như là lãng khách thấy kĩ nữ, kích động kêu to một tiếng, ôm lấy cổ chân Tiểu Lôi, chỉ cảm thấy khắp trên người Tiểu Lôi chỗ nào cũng đáng yêu, càng nhìn càng thấy hắn sao lại vĩ đại như thế.

Tiểu Lôi lạnh lùng hừ một tiếng, kéo Như Hoa ra phía sau, thấp giọng nói: “Trở về sẽ thu thập hai tên đồ hơi các người!”

Lyon liếc mắt thấy Tiểu Lôi chợt biến sắc: “Là người! Lại là người!”

Hắn quay lại phía Morales nói: “Giáo sư, hẳn chính là cái tên tiểu tử đã vài lần phá hỏng chuyện của chúng ta! Nếu không phải tại hắn, ngày đó chúng ta đã thành công rồi!”

Về mặt già nua của Morales vẫn giữ được sự bình tĩnh, quan sát kỹ Tiểu Lôi một lúc mới mở miệng nói: “Người chính là cao thủ trẻ tuổi phương đông đã đánh bại bọn Lyon?”

Tiểu Lôi vỗ vỗ quần áo mình, trợn trừng mắt: “Người chính là tên quái vật đã đả thương đồ đệ ta?”

Morales lạnh lùng cười cười: “Tốt lắm, người trẻ tuổi rất có dũng khí. Nhưng một người mà chỉ có dũng khí thôi thì chưa đủ! Ta đã nghe nói thực lực người không tồi, nhưng đến tột cùng thế nào, ta vẫn chưa được kiến thức qua.” Sắc mặt hắn trầm xuống: “Ta hỏi ngươi! Người như thế nào lại xuất hiện ở nơi này? Phải chăng ngươi âm thầm theo dõi chúng ta?”

Rốt cuộc lão gia hỏa cũng lòi đuôi hồ ly ra, trong lòng lập tức sinh ra nghi hoặc.

Tiểu Lôi hì hì cười: “Hai người các ngươi có phải là đang tìm một con đại xà không? Vậy thì không cần tìm nữa đâu, đại xà đó của ta rồi!”

Hắn dừng lại một chút, cố ý thở dài nói: “Ài, Lyon ơi là Lyon, nhìn ngươi càng lúc càng giống một con chó vậy, một lần đã bị ta bắt gặp các ngươi cướp đoạt bé gái như thế nào, hôm nay lại bị ta thấy các ngươi nửa đêm nửa hôm chạy tới đào mộ phần người ta lên ... các ngươi tự xưng cái gì mà thần tộc chứ, như thế nào cái loại chuyện ti bỉ vô sỉ thế này cũng làm ra?”

Sắc mặt Lyon nhất thời biến thành hồng sắc, cắn phẫn nói: “Muốn chết!”

Hắn đột nhiên hít vào một ngụm khẩu khí, ngực đột nhiên bắt đầu nhô cao, thân thể dường như tăng vọt tới vài phần, hắc sắc phi phong trên người hoá thành một phiến hắc ảnh, tóc dài bay loạn, khuôn mặt anh tuấn trong nháy mắt biến thành bộ dạng con quạ mặt xanh, thập chỉ giương ra, lộ ra móng tay sắc bén dài hơn mười phân, mặt trên lại còn có móc câu !

Tiểu Lôi trong lòng khiếp sợ, nhưng trên mặt lại cười mắng: “À há! Cái gì mà thần tộc chứ, quả nhiên không phải là người a!”

Lyon cười lạnh nói: “Hai lần trước đây nhường cho ngươi thắng, là bởi vì tại địa phương đó, ta không thể bộc lộ bản thể của mình! Hôm nay, ngươi chịu chết đi!”

Song chưởng hắn mở ra, phi phong phía sau biến thành đôi cánh xương màu đen, lại hóa thành một phiến tàn ảnh hướng về phía Tiểu Lôi phóng tới. Nhưng Tiểu Lôi vẫn như cũ, hai tay bắt sau lưng, trên mặt bảo trì nét tiếu ý nhàn nhạt, sau đó nhẹ nhàng từ trong miệng phun ra một chữ.

Trời !

Lyon chỉ thấy đang đâm đầu về phía trước bỗng nhiên một đại vồng huyết hồng sắc xuất hiện, đại vồng kia dường như vô cùng vô tận, đột nhiên xuất hiện giữa trời đất như vậy, phát ra hồng sắc quang mang, vừa khéo ngăn trở đường đi của Lyon, hắn không kịp né tránh, đâm mạnh đầu vào.

Phốc một tiếng, Lyon như một con côn trùng đâm đầu vào lưới nhện đã giăng sẵn. Người hắn bị đại vồng vũng vàng cuốn lấy, càng quấy mạnh, càng bị quấn chặt.

Morales sắc mặt hơi đổi, kêu lên: “Quả nhiên tiểu tử âm hiểm ti bỉ!”

Người hắn trong nháy mắt biến thành bản thể hấp huyết quỷ, hoá thành một đạo hắc quang hướng về phía Lyon bay tới.

Tiểu Lôi ha hả cười: “Vong tưởng cứu người hả? Ta không nghĩ rằng ngươi có thể phá hỏng lưới này.”

Hắn rút cục vươn một tay nhẹ nhàng vung lên, đan chưởng giữa không trung dùng lực nắm chặt, đại vồng huyết hồng sắc kia lập tức bắt đầu co rút lại nhanh chóng, Lyon liền rút xuống đất, trên người bị vồng thít chặt gắt gao, giống như tự tìm đường chết.

Đồng thời Tiểu Lôi thét dài một tiếng, từ trong lòng lấy ra phi kiếm kia cầm trong tay, phóng tới chỗ Morales.

Tiểu Lôi đưa kiếm đâm qua, Morales nào biết lợi hại, vươn thủ đỡ lấy. Hắn hoá thành bản thể, thân thể bạo trưởng vài phần, song thủ giống như quỷ trảo, cơ nhục trên tay khô héo đen xì, nhưng dường như cứng như sắt thép, vốn hắn cho rằng mình tiện tay một trảo, ngay cả tảng đá cũng bị phá nát, căn bản không để một kiếm của đối phương ở trong lòng.

Ngay khi Tiểu Lôi vừa đâm trúng vào thủ chưởng của hắn, Morales lập tức thống khổ kêu lên một tiếng, người đang tại chỗ liền lui về phía sau vài thước, ôm lấy lòng bàn tay liên tục thét lên.

Chỉ thấy lòng bàn tay hắn bị một kiếm của Tiểu Lôi đâm xuyên qua, hiện ra một lỗ thủng màu đen, đang có máu tươi chảy ra phía ngoài, hơn nữa còn có một tia hắc sắc yên vụ từ bên lỗ thủng đen thoát ra.

Morales kinh hãi: “Thánh lực gia trì! Trời ạ! Tên tiểu tử người thế nào lại có vũ khí được thuần khiết thánh lực gia trì qua!”

Tiểu Lôi bày ra tư thế như Bạch Hạc Lượng Sí, ngạo nghễ nói: “Cái gì mà thánh lực tà lực chứ, tiểu gia ta đây chính là học được đạo gia vô thượng diệu pháp cao thâm của Trung Hoa!”

Nói xong, hắn trong miệng niệm động vài câu chân quyết, xuất trường kiếm ra. Ba ngón tay của Tiểu Lôi tạo thành kiếm quyết, phi kiếm hoá thành một đạo hàn quang bắn nhanh về phía Morales.

Morales đại nộ, hắn không dám dùng tay đón tiếp kiếm của Tiểu Lôi, tiện tay nhổ cây tiểu thụ bên cạnh, đơn thủ nhỏ bật gốc lên, sau đó đẩy về phía phi kiếm của Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Cần khôn vô cực! Diệu pháp vạn phương! Trảm!”

Phi kiếm kia chợt bạo xuất một trận kim quang, đột nhiên lớn ra gấp đôi, hô một tiếng, một đạo kim quang trảm xuống. Chỉ nghe thấy thanh âm xích xích, vụn gỗ bay tán loạn, Morales thống khổ kêu lên một tiếng, người bắn ra vài thước, trước ngực lộ ra vết thương sâu hoắm.

Hắn tức giận kêu to oa oa, nhưng đan thủ Tiểu Lôi đã tiếp liền sau đó, thủ chưởng chỉ chỉ điểm điểm, phi kiếm kia giữa không trung bay tới bay lui, hướng về hắn mà trước chặt sau chém. Morales từ hồi nào cho tới bây giờ không có ngộ qua cái loại pháp thuật này, cũng chưa từng gặp cách đánh này, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, trên người lập tức dính liền vài vết thương.

Hốt nhiên hắn tháo chạy một bước tới bên cạnh Lôi Hồng, túm lấy y phục Lôi Hồng hướng về phía Tiểu Lôi chắn phi kiếm lại.

Tiểu Lôi trong mắt hiện lên một tia hàn quang, kiếm quyết nhất chỉ, phi kiếm kia lập tức dừng lại giữa không trung. Morales bay nhanh tới nhảy dựng lên chụp lấy phi kiếm Tiểu Lôi, tiện tay ném Lôi Hồng qua một bên.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười nanh ác: “Tiểu tử, ngươi không có vũ khí! Xem ngươi còn có bốn sự gì đây!”

Nhưng Tiểu Lôi đột nhiên động thân!

Chỉ thấy người hắn chợt loé lên rồi biến mất tại chỗ, lập tức đã quắp lấy được Lôi Hồng, bay lùi nhanh về phía sau. Morales kêu to một tiếng rồi lao lên, nhưng mắt thấy Tiểu Lôi lùi tới cạnh cổ mộ liền đứng lại, chỉ cười lạnh nhìn mình.

Morales trong lòng dấy lên một tia bất an, lập tức thấy một đạo kim quang trước mặt loé lên.

Phanh một tiếng, kim quang kia xạ lên người Morales, chấn hắn bay ra xa bảy, tám thước.

Hắn từ trên mặt đất đứng dậy, lắc lắc đầu kêu lên: “Đây là ma pháp trận gì vậy?”

Tiểu Lôi mỉm cười: “Ma pháp trận? Đây là tiên pháp đông phương chúng ta!”

Morales giờ này mới phát hiện hai bên cổ mộ, một vòng tường xung quanh cổ mộ có dính mấy tấm giấy màu vàng, phía trên dùng một loại bút mực hồng sắc vẽ ra một loạt các ký hiệu lộn xộn.

Tự nhiên đó là linh phù Tiểu Lôi đã vẽ.

Tiểu Lôi trong lòng lại thở dài. Đáng tiếc pháp lực mình không đủ, chỉ có thể sử ra một cái trận pháp cấp thấp của đạo gia “Ổn như thái sơn trận”, loại trận pháp này điểm mạnh duy nhất ở một chữ “Ổn”. Có thể khiến cho tà ma ngoại đạo bình thường bất xâm, nhưng lực sát thương còn kém nhiều lắm. Thuần túy chỉ là một trận pháp mang tính phòng ngự.

Nếu pháp lực mình đủ cao cường, bằng vào mấy món pháp bảo trong túi càn khôn chôn chĩa tại Tiêu Dao phái, có thể bố lập “Ngũ hành sát trận” rồi! Dưới lực sát thương cường đại của trận pháp này, cho dù là lão yêu quái ngàn năm có lẽ cũng khó thoát khỏi kết cục tan thành tro bụi.

Nghĩ vậy, hắn thâm hạ quyết tâm, sau này trở về phải điên cuồng luyện bí cấp ngũ hành tông phong môn kia nhiều hơn.

Morales cuống quýt vọt tới vọt lui vài lần, nhưng mỗi lần hắn vọt tới cách Tiểu Lô khoảng mười bước lại bị một đạo kim quang xạ tới, hắn không có cách nào né tránh được và đều bị đánh lui. Mặc dù mình không bị tổn thương gì, nhưng trong lòng lại tức giận đến xi khối.

Rốt cục hắn đứng yên tại chỗ, không ngừng thở hổn hển, tức giận nói: “Tiểu tử, ta xem ngươi có thể trốn trong đó bao lâu! Ngươi không thể trốn cả đời!”

Phi! Tiểu Lô miệng phun ra nước miếng, khinh thường nói: “Ngươi muốn đợi cứ đợi đi, ta cho dù ở chỗ này một tháng cũng không thành vấn đề.

Nói xong, hắn lại tùy tiện ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra thứ gì đó nhắm nháp.

Nào là bánh ngọt điểm tâm, nào là sô- cô- la rồi thì bánh quy gì đó, những thứ này đều đặt trong túi cần khôn tùy thân mang theo, là đồ ăn vặt mua cho Bảo Nhi.

Bởi vì bây giờ bọn họ đang ở nơi xa xôi, hiếm khi một lần tới siêu thị, lần gần đây nhất ra ngoài đã mua rất nhiều thứ quay về. Dù sao, không gian trong túi cần khôn rất lớn, lúc trước Ngô Đạo Tử cơ hồ đã mang tất cả vật dụng trong nhà cho vào, đều có thể bỏ vào được dễ dàng, huống chi mấy thứ đồ ăn vặt này?

Chỉ thấy Tiểu Lô một tay cầm chai Coke dùng sức uống một miệng lớn, sau đó cho vào miệng một miếng bánh, cười nói: “Tuyệt à tuyệt à ! Nơi này mặc dù không phải sơn minh thủy tú, nhưng cũng có một phen phong vị. Tuy bây giờ là buổi tối, nhưng ở chỗ này không khí tươi mát, ngồi hóng mát thưởng trăng, coi như là đi picnic, không tồi a”.

Morales giận đến run người, nhịn không được lớn tiếng nói: “Tiểu tử! không phải ngươi phương đông các ngươi có câu thành ngữ con rùa đen rút đầu sao? Bây giờ ngươi như vậy, với loại rùa đen rút cổ mà ngươi phương đông các ngươi trước nay khinh bỉ, có gì khác nhau?”

Tiểu Lô trong miệng nhai miếng bánh, trợn mắt lên, tức giận nói: “Con mẹ ngươi chứ, ngươi thì biết cái gì về văn hoá Trung Quốc! Rùa đen có cái gì là không tốt chứ? Ngươi Trung Quốc chúng ta có câu tục ngữ rằng ‘Ngàn năm là vua, tám vạn năm là rùa! Rùa đen chính là biểu tượng cho sự trường thọ đó!’ Dừng lại một chút, Tiểu Lô ha ha cười to nói: “Các ngươi tự xưng là cái gì mà thần tộc, kỳ thật chính là hấp huyết quỷ phương tây mà thôi? Đúng không? A?”

Bỗng nhiên hắn như nhớ ra sự tình gì đó thú vị, bật cười nói: “Ta nghe nói hấp huyết quỷ là trường thọ nhất, lão hồn dẫn, xem ra ngươi so với ta còn giống rùa đen hơn đó!”

Hắn rõ ràng nhảy dựng lên, cực kỳ ngạo mạn hét lớn: “Lão rùa đen, có bốn sự thì cứ tới đây a!”

63. Chương 64: “thao” Chi Hữu Đạo

Đáng tiếc cho Morales tuy đã là thân vương cấp bậc hấp huyết quỷ trên ngàn năm, đối với bí quyết phá giải loại đông phương tiên pháp này cũng không hiểu. Chỉ có thể ở bên ngoài trợn mắt nhìn.

Tiểu Lô ở bên trong trận pháp mặc dù cười sặc sụa, nhưng trong lòng lại thở dài: “Tên gia hỏa này quả nhiên lợi hại, cho dù là Quỷ Vương cũng không chịu nổi phi kiếm của ta chém liên tục vài nhát a! Cái dơi già này, không ngờ chịu được nhiều lần như vậy, hình như không bị chuyện gì... ài, tiểu gia ta chết cũng không ra. Công lực hiện tại của ta, ra ngoài cùng hắn đánh bữa, có lẽ một giờ ba khắc đã bị giết chết. Ô quy đúng là ô chỉ có hiệu lực trong một thời gian thôi! Cho dù là ma pháp trận cường đại hơn do chính tay vu sư bố trí quy! Tiểu ô quy còn sống, chung quy so với đi ra ngoài biến thành tử ô quy còn khá hơn gấp trăm lần.

Vừa tới đây, đột nhiên cái tên nằm ở dưới chân Tiểu Lô, chính là tên Lyon đang bị huyết vòng khóa chặt giống như một đòn bánh tét, hắn đột ngột hét lên một câu: “Thân vương điện hạ, không cần phải lo! Ma pháp trận gì cũng đều , qua một lúc thì ma lực cũng bị tiêu hao hết...”

Tiểu Lô lập tức nhắc chân hung hăng đá vào đầu hắn một cú, trúng ngay miệng của Lyon, khiến nửa câu sau của hắn ra tới cổ họng phải nuốt ngược về.

Morales đảo mắt, quả nhiên liền dừng chân bất động, lạnh lùng nhìn Tiểu Lô: “Không sai, tiểu tử, cho dù ta không phá được ma pháp trận của ngươi, nhưng theo niên kỷ của ngươi, cho dù ngươi là ma pháp sư, có thể có bao nhiêu ma lực để cung cấp cho ma pháp trận này tiêu hao chứ? Hừ hừ... Ta không lo, cái ta có chính là thời gian! Đợi cho ma lực ngươi tiêu hao hết, ta tự nhiên sẽ thừa cơ bẻ đầu của ngươi!”

Tiểu Lô cố ý thở dài: “Không sai, trận pháp này của ta đây, quả thật là sau một lúc sẽ mất hiệu lực, chỉ là ngươi có biết hay không biết cái tên tiểu tử Lyon này, hiện tại cái vòng bó chặt trên người của hắn là thứ gì hay không?”

“Đây là ma pháp vũ khí gì?”

Tiểu Lô bĩu môi: “Ma pháp vũ khí? Hừ, ma pháp tây phương của các ngươi làm sao mà có khả năng so sánh với tiên pháp của chúng ta? Ta nói cho ngươi hay, đây là ”Phước Yêu Vòng“, chính là thượng cổ pháp bảo được truyền lại, phẩm là yêu ma quý quái, bị cái lưới này trói lại, pháp lực toàn thân mất hết! Không đến hai giờ, Lyon sẽ trở nên ”niên khinh“ (trẻ lại)! Hấp huyết quỷ các ngươi càng lớn niên kỷ càng lợi hại phải không? Được rồi, vậy chúng ta hãy xem xem sao, xem xem sau hai giờ, cái tên Lyon tiểu tử này có thể biến thành hình dạng gì! Sợ rằng hắn có thể biến thành một con tiểu tiên bực vừa mới sinh ra á!”

Hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy Lyon kêu thảm một tiếng, thanh âm mang vẻ kinh hoàng: “Trời ơi, là thật hả! Ta... răng của ta! Hàm răng của ta đang bị thoái hóa...”

Hấp huyết quỷ niên kỷ tăng trưởng thì mới có thể càng ngày càng lợi hại, mà qua vài trăm năm mới có thể mọc được thêm một cái răng nanh. Hàm răng loại này cùng với hàm răng của người bình thường có chỗ bất đồng, phải là hấp huyết quỷ vài trăm tuổi mới có thể mọc dài ra được. Trong huyết tộc, cái này chẳng những là tiêu chí cho pháp lực mạnh yếu, càng là tượng trưng cho vinh dự. Lyon chưa được tới ba trăm tuổi, hàm răng vừa mới mọc ra được một cái răng mà thôi.

Quả nhiên theo lời Tiểu Lô vừa mới nói xong, Lyon lập tức nhận thấy cái răng trong hàm mất mấy trăm năm mới mọc ra được thật sự đang lung lay.

Morales nghe xong trong lòng chấn kinh, đối với ma pháp đông phương này của Tiểu Lô càng thêm kiêng kỵ. May mà không phải chính hắn xông vào trong vòng. Nói không chừng, giờ đây pháp lực bị thoái hóa có lẽ là chính hắn.

Tiểu Lô thở dài: “Ngươi xem, lão ô quy, chúng ta vô oán vô cừ, là các ngươi tự tìm tới cửa thôi. Không bằng chúng ta tiến hành một cuộc giao dịch nha. Ngươi thấy thế nào?”

“Ngươi nói đi”

Tiểu Lô cười híp mắt nói: “Thế này đi, ta cũng không tính cùng các ngươi trở thành thù địch. Không bằng hai nhà cùng hòa hảo, các ngươi đi đường của các ngươi, chỉ cần các ngươi đừng bao giờ đụng chạm đến ta, ta liền đem tên tiểu tiên bực này thả ngay, có quan hệ gì không? Ta lại không phải tự nuôi béo một con dơi...”

Morales nheo mắt, mục quang tựa hồ có chút do dự, trong lòng có chút suy tính riêng. Chính hắn trong lòng mặc dù không xem sanh tử của Lyon ra gì, nhưng phụ thân của tên tiểu tử này lại là đầu mục trọng yếu trong gia tộc. Nếu Lyon vì hắn mà chết hoặc giả bị trọng thương, sau khi trở về, có lẽ phụ thân của hắn cũng sẽ tìm mình gây phiền toái.

Đêm nay bất quá là tham tâm nhất thời của hắn, phát hiện trên núi này không ngờ có tư liệu ghi chép của Đông Phương Thần Xà, lòng tham nổi lên bèn lên núi tìm kiếm. Không ngờ là lại gặp được tên tiểu tử này vậy. Hiện tại đã thành cục diện giằng co, cho dù thả trước cho hắn một ngựa thì có sao chứ? Cùng lắm là sau này lại tìm hắn trả thù cũng tốt.

Tối trọng yếu là, nếu như Lyon chết tại nơi này, hoặc giả hắn thật sự bị thoái hóa đi, vậy sau khi trở về, chính hắn khi về lại gia tộc có lẽ sẽ bị trừng phạt nghiêm ngặt.

Nghĩ vậy, Morales liền nhíu mày, trầm giọng nói: “Cái tên tiểu gia hỏa quá giáo hoạt nhà ngươi, ta làm sao tin được ngươi?”

Tiểu Lôi cười hì hì: “Việc đó rất đơn giản, chỉ cần người đáp ứng ta, ta trước hết sẽ thả Lyon, người hoàn toàn yên tâm rồi chứ?”

Morales lập tức giơ tay lên, vẻ mặt nghiêm túc phát độc thệ, cam đoan sau khi Tiểu Lôi thả người liền lập tức bỏ đi vân vân..., nhưng trong lòng lại cười thầm: “Người đồng phương thật sự là khờ khạo tức cười. Người của huyết tộc phát thệ không ngờ cũng có người tin sao?”

Tiểu Lôi nhìn thấy trái lại có chút hài lòng, mắt thấy Morales phát xong lời thề nguyên, liền thật sự cúi người xuống giải khai cái vòng “Phước Yêu Vong” trên người Lyon. Chỉ là động tác của hắn lại từ từ đến phát ghét, bàn tay lực lợ qua lại trên người Lyon hai lần, cũng không biết hắn dùng thủ pháp gì, rút một cái, cái vòng lớn kia liền bị hắn nhẹ nhàng lạnh lẽo rút đi. Lập tức không đợi cho Lyon kịp nhúc nhích, Tiểu Lôi phóng một cước đá hắn văng ra ngoài.

Morales cất mình nhảy tới, tiếp lấy Lyon, sau đó lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, hung dữ cười nói: “Tiểu tử, hiện tại ngươi không có gì để mặc cả uy hiếp ta phải không? Hôm nay ngươi còn tưởng được sống mà ly khai nơi này sao?”

Tiểu Lôi thở dài: “Đã sớm biết là cái đám dơi súc sanh các ngươi tin không được mà...”

Hắn đột nhiên ngồi xuống, dùng song thủ bịt hai bên tai...

Morales đang lấy làm lạ, đột nhiên nhìn thấy trên người Lyon có dán lên hai đạo giấy màu vàng, trên mặt giấy cũng không biết dùng cái thứ gì vẽ lên bùa chú màu đỏ. Hơn nữa, trên mặt tờ giấy không ngờ còn ẩn ẩn chớp hiện ánh kim quang nguy hiểm...

Lập tức nghe “ầm” một tiếng!

Một đạo thiểm điện đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện giữa không trung, nhắm thẳng tới Lyon và Morales bổ xuống. Hai tên hấp huyết quỷ một lớn một nhỏ vội vàng phi thân né tránh. Nhưng cho dù là sinh vật gì cũng vậy, tốc độ có lẽ tới đâu, sao lại có thể lẹ hơn thiểm điện chứ?

Sau một tiếng nổ, chỉ thấy một ánh kim quang tỏa ra từ giữa hai tên hấp huyết quỷ bị đánh bay ra ngoài. Lốp lốp khói đen, vốn là khói đen từ trên mặt đất bốc lên, các bụi cỏ nhánh cây chung quanh đều ầm ầm phát ra mùi vị cháy khét.

Lyon là xui xẻo nhất, bị Tiểu Lôi âm thầm động tay động chân, đem một đạo “Dẫn Lôi Phù” đọc được từ trong bí cấp của Ngũ Hành Tông âm thầm dán lên người hắn. Sau khi Tiểu Lôi giải khai “Phước Yêu Vong” trên người hắn liền một cước đá hắn văng ra ngoài, một mặt là không cho hắn cơ hội lập tức phản kích, mặt khác, đúng là sợ tự nhiên bị sét đánh lên người.

Loại “Dẫn Lôi Phù” này chính là pháp thuật dẫn phát lôi điện công kích đối thủ của tu hành giả. Có điều dẫn phát lôi điện cần phải có một chút thời gian, nếu Tiểu Lôi quang minh chính đại cùng đấu với Morales, thật sự không nắm chắc có thể đem một đạo linh phù dán lên người đối phương mà không bị đối phương đồng thời phát giác.

Chỉ thấy Lyon cả người đen thui, cơ hồ bị thiên lôi đánh thành cháy đen, có vẻ đã chết. Morales đau xót hét lên một tiếng, trên người hắn cũng bị cháy đen một mảng, mặc dù đã lạnh lẽo tránh né được một chút, nhưng một nửa thân thể với thêm một cánh tay cũng cơ hồ bị nổ tan tành, cả nửa người đều là huyết nhục bầy nhầy.

Chỉ nghe hắn hét lên một tiếng, một tay ôm lấy Lyon, lập tức hét dài một tiếng, thân người đột nhiên chạy trốn ra xa. Hắn bị trọng thương dưới ám toán của Tiểu Lôi, nhanh chóng nắm lấy cơ hội, sợ rằng Tiểu Lôi thừa thắng truy kích, lập tức mang theo Lyon bỏ chạy.

Tiểu Lôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ Như Hoa lúc này đang sợ tới mức ngây dại, gắt gỏng nói: “Bây giờ đã biết chưa? Lòng hiếu kỳ có thể hại chết người đó! Lần sau nếu như ngươi lại làm cái chuyện sai trái thể này, mang phiền toái đến cho một mình ngươi thôi, đừng hại người khác cùng ngươi chịu chết!”

Tình huống đêm nay thật sự có chút nguy hiểm, nếu như không phải chính hắn truy đến kịp thời, có lẽ hai tên này thật sự là đã rồi đời. Lúc này trong lòng Tiểu Lôi bất mãn, nói chuyện với Như Hoa cũng không lưu tình nữa.

Sắc mặt Như Hoa tái nhợt, ngớ ngẩn không biết nói gì ánh mắt lơ đãng nhìn qua phía Lôi Hồng, há há miệng, tựa hồ như muốn phản bác lại hai câu, nhưng cuối cùng thì nói không ra lời gì.

Tiểu Lôi đột nhiên vỗ vỗ cổ mộ, kêu: “Tiểu Thanh, xuất hiện đi! Hai tên gia hỏa đó đã bị ta đánh chạy mất rồi...”

Có vài tiếng động, nhưng lại không thấy bóng dáng của Tiểu Thanh, chỉ nghe thấy trong cổ mộ ầm ầm thanh âm nhỏ nhẹ của Tiểu Thanh truyền lại: “Ta biết rồi, chàng... về trước đi...”

“Gi?” Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Nàng không phải là muốn đi cùng với ta sao?”

Tiểu Thanh trầm mặc một chút, chỉ nghe thấy nàng nói tiếp: “Ta... ta... hôm nay không được... Ta...”

Thanh âm của nàng tựa hồ mang theo vài phần khẩn trương cùng với vẻ đau đớn ầm ầm. Tiểu Lôi tự nhiên là không biết Tiểu Thanh mấy hôm nay đang ở tình trạng lột da, chính là quan khẩu tối hung hiểm của xà tinh, tuyệt đối không thể bị ngoại giới quấy nhiễu. Hắn vừa mới nói được vài câu, lại có thanh âm đứt quãng của Tiểu Thanh từ trong cổ mộ truyền lại: “Chàng về trước đi... Ta, ta sẽ đi tìm chàng...”

Trong lòng Tiểu Lôi cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng có nói gì đi nữa, Tiểu Thanh cũng không hồi đáp. Hắn nhíu mày, kéo theo Như Hoa, thở dài nói: “Đi thôi.”

Như Hoa nghe thấy thanh âm người nói từ trong cổ mộ truyền đến, sợ tới mức hai chân như nhũn ra, run giọng nói: “Người, người, vừa rồi người cùng với quý nói chuyện hả?”

“Người mới là quý đó!” Tiểu Lôi gắt gỏng trả lại một câu.

Hết sức bóp lấy nhân trung của Lôi Hồng, sau đó một đạo nội tức theo đó truyền qua. Lôi Hồng lúc này mới mở hồ tỉnh lại, hắt hơi một cái thật mạnh, sau đó đột nhiên thân người đứng vọt lên kêu: “Quý quý quý!”

“Thấy người mới là đại đầu quý đó!” Tiểu Lôi hết sức đá tới một cước.

Ở dưới chân núi, tổ điều tra tìm kiếm khắp xung quanh đều không tìm thấy giáo sư Morales, rốt cuộc đám người này lo lắng, ngay đêm đó gọi điện thoại về nơi doanh trại đồn trú dưới chân núi, lập tức cho người tìm kiếm tứ xứ.

Đài truyền hình đóng dưới chân núi cũng đã phát hiện ra tình huống dị thường. Khứu giác nhạy cảm này của giới truyền môi lập tức phát hiện được khả năng có sự kiện tin tức mới có thể khai thác điều tra. Ngay đêm liền chuẩn bị máy quay phim, mà cầm đầu chính là người mà Tiểu Lôi đã thềm nhỏ dãi từ lâu Tân Văn tiểu thư.

Chỉ thấy nàng quần quanh người một tấm chăn lông, trong tay cầm một cái micrô, đứng trước máy quay phim nghiêm trang tường trình:

“Đêm nay, đội điều tra tìm kiếm ở Nam Sơn phát sinh sự cố, một trong các thành viên của tổ điều tra, chuyên gia sinh vật nổi tiếng đến từ Tây Ban Nha, giáo sư Morales cùng với trợ thủ Lyon tiên sinh đã mất tích trong núi. Trước mắt đã tổ chức đội truy tìm xuất phát tìm kiếm. Trả lời từ chính quyền địa phương cũng có vẻ vô cùng nghiêm trọng. Trước mắt cảnh sát địa phương đã bắt đầu...”

Phía sau nàng, là cảnh rối loạn ồn ào của trại đồn trú, chỉ thấy đội được cử đi truy tìm thứ ba đã chuẩn bị xuất phát. Vị tiểu thư xướng ngôn viên này đang muốn mang quay phim đến để phỏng vấn, nhìn từ xa xa trên sơn đạo, có vài nhân ảnh từ phía sau tuyến phong tỏa đi ra!

Trước mặt chính là một người tuổi trẻ tướng mạo thanh tú, thân người cao ốm, phía sau hắn là một tráng hán cùng với một nữ tử nhìn không rõ tướng mạo.

Ba người từ trong rừng cây đi ra, phía sau người tuổi trẻ là một nam một nữ nhìn y phục trên người tựa hồ rất xộc xệch, bờ dạng đầu tóc rối bù mặt mày lem luốc.

Thế mà cảnh sát trong đội truy tìm cũng không ngăn cản bọn họ lại để thẩm vấn.

Tiểu thư xướng ngôn viên lập tức ý thức được chuyện gì, liền mang theo quay phim phóng tới. Ống kính của camera nhắm ngay Tiểu Lôi, micrô của tiểu thư xướng ngôn viên cũng đã đưa tới trước mặt Tiểu Lôi.

“Xin hỏi các bạn là ai? Vì cái gì mà trẻ thể này vẫn còn xuất hiện trên núi?”

Giờ phút này trong lòng Tiểu Lô có chút khó chịu. Hôm nay hắn vốn gặp được tiên nữ xà tinh Tiểu Thanh này, đối phương nguyên bản biểu lộ cùng chính hắn có “duyên phận” gì đó, mỹ sự loại này, Tiểu Lô tự nhiên là không kháng cự. Nhưng kết quả cuối cùng lại là người ta không đi theo hắn, trong lòng thật sự thất vọng, trừng mắt nhìn nữ lang phóng viên này: “Trên núi này không phải cấm địa quân sự, chúng ta vì cái gì mà không thể lên xuống chứ?”

Tiểu thư xướng ngôn viên giật mình, lập tức hỏi lại: “Nhưng mà, nơi này đã bị phong tỏa rồi, hơn nữa tin tức trên TV cũng đã báo cho dân chúng không nên lên núi...”

Tiểu Lô bĩu bĩu môi: “Cô quản tới ta được à!”

Nói xong, liền mang theo Lô Hồng với Như Hoa bỏ đi.

Vị tiểu thư kia cũng không buông tha đi theo phía sau, micrô vẫn tiếp tục hướng về phía trước mặt của Tiểu Lô: “Xin hỏi ông đêm nay lên núi, rốt cuộc là vì cái gì? Ông có biết được sự tình của tổ điều tra hay không? Nghe nói hiện tại tổ điều tra có người bị mất tích, tình huống trên núi như thế nào?”

Tiểu Lô dừng cước bộ, neho mắt nhìn tiểu thư xướng ngôn viên, lúc này mới nhận ra đối phương chính là người hắn đã từng mơ tưởng vài năm trước, cười cười nham nhở, sau đó từ miệng nói: “Cô hỏi chúng ta đang đêm lên núi để làm gì? Phải không?”

Dừng một chút, mục quang của hắn không kiêng kỵ gì nhìn thẳng vào bộ ngực của người ta, mỉm cười: “Chúng ta lên núi để đánh dã chiến, cô quản được sao? XXX!”

“Cái... cái gì?” Tiểu thư xướng ngôn viên trợn mắt.

Tiểu Lô không kềm được: “Nghe không rõ sao? Ta nói là ”XXX“! Nếu cô còn muốn biết tường tận hơn, ta có thể cho cô hay, còn về vấn đề ”XXX“ này, ta thích nhất là nam trên nữ dưới!”

Sau đó hắn hung hăng quay mặt về phía ống kính máy quay giờ một ngón giữa, chĩa lên.

“Mẹ nó, sao nhiều người đi tìm một tên hấp huyết quỷ như vậy? Thật là một đám ngốc a...”

Vốn là có người còn muốn cản trở, chỉ là Lô Hồng nói với đối phương thân phận của hắn. Lô Gia tại địa phương này thế lực thâm hậu, tự nhiên không có ai dám cản trở.

Sau khi trở về biệt thự, trong lòng Tiểu Lô thật sự tức giận, lại đem Lô Hồng cùng với Như Hoa chửi suốt.

Mà càng làm cho Tiểu Lô căm tức chính là, bản tin TV buổi sáng hôm sau, không ngờ đem cảnh Tiểu Lô quay qua hướng ống kính giờ ngón tay giữa truyền bá ra ngoài! Hơn nữa cảnh hắn đối diện ống kính rõ ràng nói ra một chữ “XXX”, được giới truyền thông nhanh chóng loan ra khắp cả thành thị...

Cho dù thế nào, trong lòng Tiểu Lô cũng nghĩ về Tiểu Thanh, chỉ cảm thấy tối hôm qua cùng Tiểu Thanh lúc đó không hẹn mà gặp giống như trong một giấc mộng, ẩn ẩn hiện hiện một chút kỳ quái. Suốt cả ngày, cứ ngồi trên mặt đất ngây người nhìn về hướng Nam Sơn.

Đến tối, tỷ tỷ của Lô Hồng lại cho người đến, trao cho Tiểu Lô một món đồ.

Sau khi Tiểu Lô tiếp lấy món đồ mở ra nhìn, chỉ thấy một thẻ học sinh.

Lập tức, hắn điện thoại cho Lô Hồng tỷ tỷ.

“Tiểu Lô, người không quên giao dịch của chúng ta chứ?”

Tiểu Lô thở dài: “Lôi đại tỷ, cô nói Điền Kha Nhi tiểu thư sẽ tới nơi này, nhưng sau nhiều ngày như vậy, cả cái bóng quỷ cũng không được gặp á.”

“À... kế hoạch có chút thay đổi. Ta vốn muốn mang Điền Kha Nhi tới đó, nhưng lại xảy ra một điểm ngoài ý muốn... Chuyện này người không cần quản tới, đồ ta đưa người đã lấy được chưa?”

Tiểu Lô nhìn vào thẻ học sinh trong tay, cười khổ nói: “Lấy được rồi, xin cho biết ý tứ của cô là gì?”

Đầu điện thoại bên kia, tỷ tỷ của Lôi Hồng mỉm cười nói: “Chuyện này mà còn không minh bạch? Bắt đầu ngày mai, người đi học ở Cơ Đức học viện! Đây là ta đặc ý an bài cho người cùng với Kha Nhi có cơ hội tiếp cận. Kha Nhi nhân vì năm ngoái bị trọng bệnh một thời gian, đã ở nhà nghỉ ngơi một năm. Ngày mai nàng quay trở lại trường học. Ta đã giúp người lo lắng mọi thủ tục nhập học... Hy vọng người sẽ không làm ta thất vọng! Còn nữa... Điền Chấn tựa hồ biết Kha Nhi có gặp qua người, hẳn có khả năng sẽ mau chóng gặp mặt người, hết thảy... người tự mình cẩn thận đó.”

Buông điện thoại xuống, Tiểu Lôi thở dài.

Nhìn thấy tỷ tỷ của Lôi Hồng khiến thủ hạ mang sách vở tới, hẳn không ngăn được cảm giác sống hai kiếp người.

Nghĩ tới thời gian sống phá phách bình phàm của hắn trong trường học, giống như là cả một kiếp người vậy.

Đi học? Cơ Đức học viện... ài... thấy sắp tới sẽ có chuyện thú vị a...

Tâm tình của hắn lại trở nên tốt hơn một chút. Ngồi tại chỗ đó cả người cười nhẹ hắc hắc.

Vì Như Hoa bị sự việc tối hôm qua làm kinh hãi, hôm nay tự nhiên là không tới trường. Nàng cũng rất thành thật, nhìn Tiểu Lôi cũng có hơn vài phần kính sợ, mắt thấy Tiểu Lôi sau khi buông điện thoại cười thầm, mặc dù trong lòng tò mò, cũng không dám hỏi tới.

Chỉ có Bảo Nhi nín y phục Tiểu Lôi, nhẹ giọng nói: “Ba ba, người cười cái gì?”

Tiểu Lôi nghiêm trang nói: “Bảo Nhi, ta phải đi học.”

“Đi học vui lắm sao?”

“Rất là vui!” Tiểu Lôi gật gật đầu khẳng định, mỉm cười nói: “Sẽ vui phi thường, phi thường!”

64. Chương 65: Sắc Lang Lão Sư

Vậy học sinh làm những gì?

Trốn học, đàm luận về phim điện ảnh, phim TV nổi tiếng đang lưu hành, đôi khi lại trốn ra thao trường đá banh bùn văng đầy người dơ bẩn. Sau đó chạy tới vòi nước, thống khoái dội nước lạnh lên đầu.

Hoặc là, được một nữ sinh ít nói nào đó âm thầm mến mộ vì mình quá đẹp trai, hoặc là trong giờ thể dục, nhìn lén các cô gái mặc quần áo thể dục ngắn cùn.

Lén lút chuyền giấy, âm thầm hẹn hò rủ nhau đi coi phim. Hoặc giả lâu lâu vì bốc đồng, lập bang kết nhóm kéo tới cùng người khác đánh nhau một phen...

Đây mới là đời học sinh a!

Tiểu Lôi mang theo những ý nghĩ xa vời này, sáng ngày thứ hai, đi tới trường Cơ Đức.

Đây là “trường học quý tộc” trứ danh nhất trong đô thị này, học sinh nơi này cơ hồ đều là con cái của các vị quan viên chính phủ, các doanh nhân và các người nổi tiếng trong xã hội. Nghe nói cả Lôi gia lẫn Điền gia đều sở hữu một số cổ phần của trường học này.

Tại xã hội đầy thực dụng về vật chất, có thể vào được trường Cơ Đức, thậm chí có thể nói là tượng trưng cho một thân phận nào đó. Vì có được nguồn tài trợ cực kỳ hùng hậu, nơi này có đầy đủ các thiết bị máy móc, phần mềm hạng nhất, thậm chí có thể nói dùng các phương pháp gần như là xa xỉ để tiến hành giáo dục theo “Nghị thức quý tộc”.

Mặt tiền trường học là một con lộ với bốn đường xe chạy được xây dựng theo tiêu chuẩn quốc tế hạng nhất, cho dù chỉ tính đơn thuần theo diện tích đất, bất quá chỉ có gần 2000 học viên, mà diện tích đất thậm chí còn vượt quá nhiều trường đại học hạng nhất khác. Trong thời đại dân số bùng nổ này, là của thế giới một tấc đất một tấc vàng, kiến tạo một trường học mắc tiền như vậy, thật đúng là một thứ đầu tư xa xỉ.

Tiểu Lô ngồi trong một chiếc xe hơi Mercedes Benz do Lô gia phái đi, xung quanh toàn là các loại xe danh tiếng vờn quanh trường Cơ Đức, không có gì quá phô trương. Bên ngoài trường học là một bãi đậu xe siêu cấp, càng khiến cho Tiểu Lô liếc mắt nhìn mà không khỏi có chút cảm giác bị hoa cả mắt.

Bốn trăm chỗ đậu xe trong bãi toàn bộ đều bị chiếm hết. Nói cách khác, học sinh nơi này cơ hồ có phân nửa là lái xe tư gia đi học. Mà trong đó không thiếu gì các loại xe đua danh tiếng đắt tiền mà Tiểu Lô bình nhật chỉ có thể thấy từ TV hoặc tạp chí.

Đây là lần thứ hai Tiểu Lô đến trường Cơ Đức, phóng mắt nhìn quanh, nam nữ trẻ tuổi xung quanh phần lớn đều mang sắc mặt lạnh lùng ngạo mạn, mặc toàn quần áo đắt tiền. Vừa xuống xe, có hai cô gái người cao ngều đi ngang qua trước mặt Tiểu Lô. Làn hương thơm thoả qua mang theo mùi nước hoa Channel 5, đeo đồ trang sức thời trang mùa hè mới nhất, trong tay xách cái giỏ Louis Vuitton. Một trong hai đôi chân dài đó, liếc mắt nhìn Tiểu Lô một cái, thấy Tiểu Lô mặc một cái áo khoác bình dân, khoé miệng tựa hồ bĩu môi khinh thường.

Người lui tới chung quanh, không giàu có thì sang quý, đương nhiên là có chút biểu hiện cá tính phản nghịch của tuổi trẻ, quần lông thông một sợi dây nịt da, đầu để theo kiểu Ba La của Đạo Minh Tự đang thịnh hành tại các công viên, đi đứng ngênh ngang khệnh khạng.

Tiểu Lô thở dài, đây là nơi hắn phải nhập học.

Từ sâu trong nội tâm, Tiểu Lô luôn luôn coi cái đám con nhà phú quý này không ra gì. Cái đám bại hoại này chỉ biết cậy quyền thế gia đình, vung tiền như rác...

Bất quá... ài, nghĩ ngược lại, cha mẹ có tiền có thế, cũng không phải là lỗi của bọn chúng! Nếu như mình có một ông già có tiền như vậy, nói không chừng chính mình so với đám người này còn bại hoại hơn!

Thủ tục nhập học đã lo liệu xong, Tiểu Lô chỉ muốn đi thẳng tới lớp học đã chỉ định cho kịp giờ.

Tìm được lớp rồi, Tiểu Lô nhìn giờ, có hơi trễ vài phút, hắn vừa đẩy cửa bước vào, chỉ thấy vị giáo sư trên bục giảng đã bắt đầu bài học, hình như đang giảng môn vật lý. Vốn tưởng là đến lớp trễ sẽ ăn vài câu trách mắng của thầy giáo, ai ngờ vị giáo sư kia chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Lô một cái, tùy ý phất phất tay, rồi không hề để ý tới Tiểu Lô nữa.

Trong phòng học rộng rãi chỉ có không tới nửa số người mà thôi. Tiểu Lô trong lòng tò mò, nhưng chỉ có thể tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Được một lát, hắn mới minh bạch vì sao vị giáo sư kia đối đãi khoan dung với đám đi trễ như thế.

Sau nửa tiếng đồng hồ, hai ba tên học sinh đẩy cửa bước vào, vẻ mặt cả đám lạnh lùng, đường đường chính đi đi tới, hơi có vẻ giáo dục một chút quay về phía vị giáo sư trên bục giảng kia gật gật đầu coi như là chào hỏi xong. Vẻ mặt có chút ngạo mạn, rõ ràng là vừa tới trường là tới thẳng đây, căn bản coi thầy giáo như không tồn tại, ngênh ngang đi vào, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Nhìn đám học sinh chung quanh, phần lớn đều là đầu óc để đầu đầu, có cô lấy một cái kiếng trang điểm xinh xinh ra tô vẽ, lại có những giọng nói nhỏ nhỏ thảo luận về những tin tức lặt vặt tối qua về một vụ tụ tập gì đó. Còn có cuộc thảo luận về các thứ phục sức trứ danh mới vừa được đưa ra thị trường gần đây...

Vị giáo sư kia nhìn thấy nhưng thật ra đã quá quen với cảnh này. Mặc dù ông ta là một giáo sư ưu tú, nhưng đến Cơ Đức học viện dạy học cũng chỉ là vì lương bổng so với các trường giàu có khác được khá nhiều hơn mà thôi. Hơn nữa, học sinh phía dưới người người đều là đám con em phú gia kiêu căng thành thói, tùy tiện chỉ ra một đứa, đều không có một giáo viên nhỏ nhoi nào dám tự mình đụng chạm đến.

Học sinh của các trường học quý tộc loại này, đại đa số là chia làm hai loại.

Loại học sinh thứ nhất, chuyên môn tiến hành phép giáo dục tinh anh chân chính, nhiều con cái của phú quý gia tộc hào môn, cũng đều không phải là thứ ngu ngốc, cũng có một số ít là mang niềm tin sẽ theo học cao hơn, để tiện bề tiếp quản kế thừa sự nghiệp gia tộc.

Loại học sinh thứ hai, toàn là cái thứ xài tiền tới mức cái gì cũng mạ vàng, dùng tiền liệng ra mở đường, tùy tiện ở lại đây phá phách vài năm, để sau đó lại được ra nước ngoài chơi bời lấy được học vị của các “lò cấp bằng” rồi quay về lại cuộc sống phá phách.

Thật là rõ ràng, chung quanh chỗ của Tiểu Lôi ở đây tựa hồ đại đa số là thuộc loại thứ hai này.

Tại trường Cơ Đức, chế độ giảng dạy so với các trung học khác có chỗ bất đồng, mà phương pháp áp dụng chính là phương pháp giảng dạy theo chế độ đại học. Do học viên tự chọn lấy lớp học, sau đó tính theo tín chỉ mà lên lớp.

Dù sao đám người này đại đa số trong tương lai không cần phải dựa vào thi cử để được tuyển chọn vào đại học, trong nhà tùy tiện phóng ra trăm chục vạn, tiêu chuẩn nhập học gì mà không mua được chứ?

Thứ chế độ lỏng lẻo này, thật rất là thích hợp với loại trường học quý tộc như Cơ Đức học viện.

Không có ai đối với Tiểu Lôi tỏ vẻ có tí tò mò, quả thật là, dưới cách giảng dạy lỏng lẻo loại này, thậm chí Tiểu Lôi hoài nghi cái đám người này có hay không có khả năng nhận biết hết các bạn học trong lớp.

Đại đa số học sinh chung quanh đều rất ít nói chuyện với nhau, hết thấy có độ chừng hai ba người quen biết nhau ngẫu nhiên ngồi kế nhau, cũng hơn nửa đều là đàm luận về đề tài tửu hội hay loại xe nổi danh mắc tiền gì đó.

Sau khi hết tiết học chấm dứt, Tiểu Lôi rời khỏi phòng học, đi lang thang không mục đích trong sân trường, nhưng đầu óc lại âm thầm tính toán làm cách nào tiếp cận Điền Kha Nhi.

Trường học quý tộc đúng là làm cho người ta nhìn thấy ghen tị a. Các trường học khác có khả năng có được một sân bóng rổ tiêu chuẩn cũng đã khá rồi. Nhưng nhìn quanh nơi này, sân bóng rổ tính là gì chứ? Trường Cơ Đức có cả một nhà thi đấu cơ hồ có thể so được với vận động trường bóng rổ của câu lạc bộ chuyên nghiệp hạng nhất. Lại có một sân đá banh dựa theo tiêu chuẩn của liên đoàn thi đấu chuyên nghiệp.

Càng thêm khoa trương chính là... ở xa xa nơi có một lớp lưới sắt cao cao dựng lên, không ngờ là một sân cỏ sanh rờn! Đây chính là một sân đánh golf thu nhỏ.

Một trường trung học bình thường, lớp thể dục bắt quá là chạy bộ, nếu không thì là đánh bóng rổ mà thôi.

Nhưng tại nơi trường học quý tộc này, cái gọi là lớp thể dục, có huấn luyện viên chuyên nghiệp với chuyên môn dạy học sinh đánh golf cùng với đánh quần vợt.

Hai thứ này đều được thế giới công nhận là phương pháp thể dục vận động quý tộc. Nhất là môn golf, không chỉ có là vận động thể dục, mà còn là cách giao tiếp của xã hội thượng lưu.

Xem ra, theo đuổi giáo dục nơi này, quả nhiên thật không phải là tầm thường.

Ặc... thật ra bắt quá coi cũng được mắt a!

Gái đẹp nơi này tần số xuất hiện cũng cao hơn so với các trường học khác.

Cái gọi là gái đẹp, ba phần là do diện mạo, bảy phần là do trang phục. Các cô gái nơi này đều là tiểu thư phú gia, các thứ trang phục quý giá mắc tiền gì, mỹ phẩm danh tiếng gì cũng không cần phải nói tới, trang phục thời thượng lại càng ganh đua hơn nữa. Tiểu Lôi tùy tiện đi quanh mười phút, chỉ thấy là mắt nhìn không xuể. Mặc dù không thể nói là gái đẹp nhiều như mây, nhưng ít nhất nhìn qua cũng thấy mát mắt.

Vô tình đi tới khu sân quần vợt, chỉ thấy trong một sân có hai cô trẻ tuổi xinh đẹp mỹ miều đang đánh banh, một cô trong đó mái tóc xinh đẹp buộc theo kiểu đuôi ngựa, mặc một cái quần tennis màu trắng, một cặp đùi trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, hai tay nắm lấy cây vợt nỗ lực đánh banh. Vận động kịch liệt kiểu đó khiến cho cô ta thở có chút hỗn hển, bộ ngực mê người không ngừng phập phồng.

Tiểu Lôi nhìn hai cô, ánh mắt không khỏi sáng bừng lên.

Điền Kha Nhi?

Mới không gặp mấy ngày, con nhỏ này thật là càng ngày càng đẹp a. Tiểu Lôi ở ngoài sân nhìn một hồi, nhìn thấy Điền Kha Nhi giống như một con hươu nhỏ đang vui vẻ nhảy tới nhảy lui, mái tóc bồng bênh, tiếng thở dốc nhỏ nhẹ êm đềm lọt vào tai người nghe thật làm động lòng, hơn nữa đôi chân nhỏ nhắn trắng như tuyết kia, rõ ràng khiến người ta hoa mắt.

Cuối cùng, Điền Kha Nhi buông vợt đi tới bên lề sân, cầm một tấm khăn lông lau mồ hôi. Lúc này, Tiểu Lôi mới để ý, đứng bên cạnh sân có một nam nhân cỡ hơn ba mươi tuổi, mặc trên người một bộ y phục của huấn luyện viên, nhìn thấy Điền Kha Nhi đi tới, lập tức ân cần đưa tới một chai nước.

Nam nhân kia nhìn cũng không đến nỗi khó coi lắm, chỉ là bộ mặt tươi cười của hắn lại có vẻ dễ tiện, mục quang trong cặp mắt có vẻ lén la lén lút, luôn nhìn tới nhìn lui vạt áo trước ngực Điền Kha Nhi đang bị mồ hôi thấm ướt.

“Kha Nhi tiểu thư, mệt rồi hả? Hay là nghỉ ngơi một chút đi.” Mặt hắn làm bộ ra vẻ trang trọng: “Cô hôm nay lần đầu vô khoả quần vợt, không nên vận động quá mức, nếu không đối với thân thể không tốt.”

“Cảm ơn huấn luyện viên.” Điền Kha Nhi nhoẻn miệng cười, mặt giống như hoa đào, tiếp lấy chai nước do đối phương đưa tới.

Nụ cười của nàng, giống như gió xuân thổi tới, trong mắt của tên huấn luyện viên kia liền lộ ra một tíc tắc mê đắm, hắn lập tức nhanh chóng thu liễm lại vẻ heo nọc, đổi thành bộ dáng của một người đứng đắn mẫu mực, đột nhiên đảo mắt nói: “Kha Nhi, vừa rồi động tác của cô có chút không đúng, ta tới dạy lại cho cô...”

Nói xong, hắn cầm lấy một cây vợt, đi tới phía sau Kha Nhi, nắm lấy hai cánh tay của Kha Nhi, chậm rãi phát ra một động tác đánh banh.

Tư thế hai người cực kỳ ám muội, cơ hồ đúng là tên huấn luyện viên đem Kha Nhi ôm vào trong người. Điền Kha Nhi từ nhỏ cho tới lớn chưa bao giờ tiếp xúc thân mật như vậy với người khác giới tính, hai gò má không khỏi đỏ bừng lên, hơi có chút giãy dụa hai cái, vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, huấn luyện viên, ta hiểu rồi.”

Nàng thoát ra khỏi thế nắm giữ của đối phương xoay người lui về phía sau vài bước.

Thần sắc tên huấn luyện viên kia hiện lên một tia xấu hổ, lập tức nghiêm mặt lại nói: “Động tác của cô không đúng, rất dễ bị thụ thương. Ta cũng là vì tốt cho cô...”

Nói xong, bộ dạng tựa hồ còn muốn tới nắm lấy tay Kha Nhi.

Ở chung quanh, các nữ sinh còn đang ở lại luyện tập quần vợt trong sân đều quay về phía này chỉ chỉ chỗ chỗ, lại có cô không khỏi lộ ra biểu tình ghê tởm khinh rẻ. Các nữ sinh này rĩ tai với nhau, nguyên lai tên huấn luyện viên quần vợt này là tên Hoa Hồ Điệp trứ danh của Trường Cơ Đức. Tự xưng phong lưu lỗi lạc, thường thường hay dựa cơ hội chiếm tiện nghi rờ mó trộm các nữ sinh xinh đẹp.

Các học sinh của Trường Cơ Đức vốn đều là con cái của những người có thân phận, là loại người không dám cáo tố mấy chuyện này. Khiến tên gia hỏa kia hết lần này tới lần khác cứ hỗn tạp như vậy.

Thứ nhất, được gọi là “sắc đắm bao thiên” (dâm dục khắp trời), vốn cái tên gia hỏa này cho dù là động thủ, cũng có chút lo lắng về thân phận đối phương, trái hông cũng kén bàn tay hái mềm. Dù sao con cái nhà hào môn ở Trường Cơ Đức tuy nhiều, cũng không phải mỗi cá nhân đều là nhân vật không đụng chạm được, cũng có một số ít nhà có chút tiền tài, vì tham thanh danh của Trường Cơ Đức, vì lo lắng cho con cái mà đem con cái của gia đình tiểu phú tới đây học.

Thứ hai, tên huấn luyện viên này cũng có chút lai lịch, tên gia hỏa này vốn chính là em vợ của hiệu trưởng, trong nhà cũng có chút thế lực, nguyên bản là một tuyển thủ quần vợt chuyên nghiệp, năm nay vừa sau khi giải nghệ tới nơi này sống cầu thả qua ngày. Bình thường hắn nhân cơ hội đùa giỡn với nữ sinh, không phải lúc nào cũng ti bỉ hạ lưu, đôi khi cũng giữ chút thủ đoạn dụ dỗ, bề ngoài của hắn cũng tính là bảnh trai, lại hiểu lời ngon tiếng ngọt, cũng thường hay lường gạt tình cảm của các cô gái đầu óc đơn giản.

Chỉ tiếc lần này lại đụng phải thiết bản. Điền Kha Nhi tướng mạo xinh đẹp động lòng người. Vừa nghỉ học ở nhà một năm mới quay lại. Không có ai nhận biết được nàng. Mà tên sắc lang này không biết đến gia thế của Điền Kha Nhi, chẳng biết nặng nhẹ. Không ngờ ngay cả con gái Điền gia cũng dám đùa giỡn. Cũng may mà mấy ngày nay Lôi Hồng ở nhà nghỉ xả hơi chưa có tới trường học, nói không chừng...

Cái màn này lọt vào mắt của Tiểu Lôi đang đứng ở xa xa, lửa giận của tiểu vô lại lập tức dâng lên ba trượng, liền đi nhanh qua hướng đó.

Hắn chạy nhanh tới phía sau Kha Nhi, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, mỉm cười nói: “Kha Nhi.”

Điền Kha Nhi sắc mặt đang đỏ bừng nhìn tên huấn luyện viên kia, trong lòng có chút hoảng loạn, đang không biết phải lo liệu thế nào, nghe thấy tiếng hô của Tiểu Lô, xoay người nhìn, mặt lộ vẻ vừa vui vừa lo: “Tiểu Lô ca ca”

Tiểu Lô cười híp mắt nói: “Kha Nhi, có phải có người nào khi dễ cô không? Có người nào khi dễ người, nói cho Tiểu Lô ca ca hay nha...”

Hắn vừa nói lời này, vừa giương mắt nhìn tên huấn luyện viên kia, chỉ chờ Kha Nhi nói một câu, liền nhân cơ hội một quyền đánh tới. Không đem tên huấn luyện viên đồng bóng này đánh cho nằm liệt giường nằm ba ngày, thì pháp thuật tiểu gia ta học coi như bỏ!

Mẹ nó! Dám đùa giỡn với nữ nhân trong nhà của tiểu gia ta hả?

Điền Kha Nhi hết lần này tới lần khác là cái loại con gái tính tình nhu nhược, nghe vậy sắc mặt đỏ lên, do dự một chút, nhưng lại không dám nói gì.

Tiểu Lô thở dài, không nghe tí gì bước tới hai bước, nghiêng người đứng trước mặt Kha Nhi, ngăn trở thị tuyến của tên sắc lang huấn luyện viên kia, lập lời nói: “Vị sư phụ này, người chẳng lẽ không biết nam nữ hữu biệt, trước mặt đám đông khơi khơi làm ra động tác như vậy đối với một cô gái... ài, cho dù có làm sắc lang, cũng van người dùng chút kỹ thuật khá hơn được không?”

65. Chương 66: Tiểu Lô Tán Gái

Hắn trở nên giáo hoạt, nhìn qua Tiểu Lô, thấy Tiểu Lô ăn mặc bình thường, lập tức trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt càng thêm kiêu ngạo, quát: “Mời người mau đi ra! Nếu không nghe lời ta gọi bảo an trường học tới! Mấy người này làm gì cũng vì miếng ăn, ai cũng bắt nạt!”

Tiểu Lô thở dài, giống như tự nói với mình: “Chớ dữ nhảy tường, thẹn quá hóa giận, cần gì chứ...” Hắn làm bộ như không nhìn thấy đối phương tím mặt, kéo tay Điền Kha Nhi, cười nói: “Kha Nhi, đi thôi, trời nóng quá. Đánh quần vợt làm cái gì. Tiểu Lô ca ca dẫn cô đi ăn kem. Đánh quần vợt chỉ là thứ vận động đơn giản thôi. Lát về ta dạy cô!”

Điền Kha Nhi bị Tiểu Lô nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn, tim đập loạn lên, dù mắt thấy trên mặt Tiểu Lô lộ vẻ mỉm cười tà mị, nhưng cũng không có nửa phần ý niệm kháng cự trong đầu, không tự chủ được liền quãng vợt theo hắn đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Tên huấn luyện viên giận đến mặt trắng bệch. Mắt thấy con dê béo tới tay lại muốn chạy mất. Hảo sự bị người phá hoại - dưới tình huống này, tính nóng trong lòng nam nhân nào cũng đều mãnh liệt hết. Huống hồ hắn nhìn thấy trang phục của Tiểu Lô, lại thấy Điền Kha Nhi nhập bọn với Tiểu Lô, trong lòng nhận định đối phương trong hoàn cảnh này không có làm gì được mình, lại càng trở nên xác xược.

“Đứng lại! Điền Kha Nhi, người muốn bỏ học sao?” Hắn quát lên.

Đối lại là bất kỳ học sinh nào hắn cũng không cách nào dám nói như vậy. Giỡn chơi! Đây là địa phương nào chứ? Đây toàn là đám con em hào môn vốn quen ngang ngược. Ai mà lưu ý đến kỷ luật trường học làm gì?

Điền Kha Nhi lúc nào tính cách cũng nhu nhược, cũng không rõ tại sao, tay anh chị hắc đạo như Điền Chấn, sao lại sanh ra cái thứ con gái như cừ non như vậy chứ! Nàng chần chờ một lúc, dừng chân hạ giọng nói: “Tiểu Lô ca ca, ta còn tiếp tục huấn luyện đó... đi kiểu này, hình như, hình như không tốt lắm...Hơn nữa, hơn nữa, ta thật sự rất thích đánh quần vợt mà.”

Tiểu Lô nhú mày, thở dài cười khở nói: “Vừa rồi tên kia khi dễ cô. Chẳng lẽ cô không biết? Thiệt là khờ!”

Kha Nhi mặt ửng đỏ, cúi đầu xuống. Tiểu Lô cố ý lớn tiếng nói: “Thứ rác rưởi này làm gì có tư cách dạy người? Lát quay lại ta dạy cô đánh quần vợt.”

“Người?” Tên huấn luyện viên kia cười lạnh nói: “Người đã từng đánh banh chưa?”

“Vậy thì sao?” Tiểu Lôỉ đảo mắt khinh khỉnh: “Quần vợt khó đánh lắm sao? Không phải là hai người đánh qua đánh lại quả cầu sao?”

Nghe Tiểu Lôỉ nói xong, tên huấn luyện viên kia tức đến thiếu chút nữa té xỉu. Hẳn dù sao đã từng là tuyển thủ chuyên nghiệp đã giải nghệ. Nghe vậy cả giận nói: “Được! Tiểu tử, ngươi mà đánh thắng ta, sau này Điền Kha Nhi cũng không cần theo ta lên lớp!”

Tiểu Lôỉ chờ chính là câu nói này của hắn, lập tức kéo Kha Nhi sang một bên, hạ giọng nói: “Chờ ta, mười mấy giây là xong thôi!”

Hắn cầm cây vợt rồi chạy đến một đầu sân, lớn tiếng nói: “Lại đây!”

Mọi người chung quanh đứng xem, đều lắc đầu. Chỉ vì tư thế cầm vợt của Tiểu Lôỉ nhìn là biết không phải trong nghề. Cách hắn cầm vợt tựa giống như cầm chảo xào đồ ăn. Tên huấn luyện viên kia ráng nín cười, mắng thầm: “Tên này đúng là tiểu tử không biết trời cao đất rộng. Vậy mà cũng dám cùng ta khiêu chiến!”

Chung quanh có nhiều người vây quanh, huấn luyện viên muốn cấp tốc lấy lại mặt mũi, lại muốn trước mặt Kha Nhi lấy lòng một phen, cầm lấy trái banh làm một cú giao banh tuyệt đẹp, đánh rầm một tiếng. Trái banh màu xanh được hắn dùng lực đánh ra!

Hắn giờ phút này tâm tình kích động, đột nhiên phát huy trình độ. Trái giao banh đầu tiên được phát ra mạnh và cực kỳ ngoạn mục.

Tiểu Lôỉ nụ cười trên mặt không đổi, nhìn trái banh ào ào bay tới, kêu một tiếng: “Kha Nhi coi cho kỹ nha!”

Chỉ thấy hắn dụng lực xuất vợt ra, hệt như động tác xào rau tiêu chuẩn của đầu bếp, đánh bộp một tiếng.

Trái banh bị hắn đánh trở lại, tốc độ đột nhiên tăng gấp mấy lần, y như một quả đạn, nhắm mặt tên huấn luyện viên phóng tới.

Phầm!!!

Tên huấn luyện viên la thảm một tiếng, quãng vợt đi bùm mặt té lăn ra đất. Ngón tay kẹp ngay chỗ vết máu đang chảy. Chỉ thấy cái sống mũi vốn thẳng của hắn bị lệch qua một bên, hiển nhiên xương sống mũi bị trái banh của Tiểu Lôỉ đập gãy.

“Lạy chúa!” Tiểu Lôỉ tỏ vẻ thắng lợi, tùy ý ném cây vợt đi, vỗ vỗ tay, cười nói: “Rác rưởi! Thứ đẳng cấp này mà dám cùng tiểu gia đánh banh!”

Nực cười!

Hồi trước trên Nga Mi sơn, tiểu gia thường dùng ná bắn đám khỉ. Đám khỉ trong phương viên năm dặm Tiêu Dao phái thấy ta cũng đều bỏ chạy! Hôm nay là đã thủ hạ lưu tình rồi, nói không chừng không đánh mũi người, mà đánh trúng thẳng nhỏ của người.

A, Tam Thanh Đạo Tôn tại thượng, đạo gia đệ tử chúng ta không thể làm cái chuyện tuyệt tử tuyệt tôn người khác, tội quá, tội quá...

Cũng là vận khí của người đụng ngay ta, nếu Lôỉ Hồng thấy người đùa giỡn với Kha Nhi, sợ rằng hắn đã đánh gãy giò của người rồi.

Tiểu Lôỉ kéo theo Kha Nhi đang trốn mắt há hốc mồm đi nhanh ra ngoài không thềm để ý tới ánh mắt của mọi người xung quanh.

Tại quây nước giải khát trong trường, vừa thổi hơi lạnh vừa uống ly nước trái cây ướp lạnh, Tiểu Lôỉ lúc này giọng điệu đã tỏ vẻ hài lòng.

Trường quý tộc quả nhiên là trường quý tộc. quây nước giải khát này, toàn bộ đều miễn phí a!

Nghĩ đến một năm tới hơn mười vạn tiền học phí, sớm đã lời đủ rồi, không cần lo tới cái thứ tiền lẻ này.

Hơn nữa quây giải khát này, trang trí cực kỳ sạch sẽ, trang nhã, phía trước có mấy người phục vụ mặt đồng phục sạch sẽ, lại còn bàn ghế thủy tinh sáng choạng, phục vụ tốt mà lại miễn phí nữa!

Huống hồ, cái thứ nước trái cây không mất tiền này lại ngon quá!

A, quay qua phục vụ viên, Tiểu Lô gọi thêm một ly nữa!

Chung quanh không có ai, nghĩ lại là đám con em phú đều quen tới hàng quán xa xỉ, cái thứ tiệm giải khát lạnh này cho dù miễn phí, cũng không đủ hấp dẫn bọn chúng tới đây.

Điền Kha Nhi ngồi đối diện Tiểu Lô, ánh mắt như muốn né tránh, không dám trực tiếp nhìn Tiểu Lô, chỉ cúi đầu cắn ống hút, cầm ly nước cam, lâu lâu liếc mắt nhìn trộm Tiểu Lô một cái, lại vội vàng cụp mắt lại.

Mặc dù nàng cúi đầu xuống, nhưng Tiểu Lô từ cái lỗ tai bị đỏ và cái vùng da màu hồng trên cổ có thể khẳng định, cô nàng này nhất định là đang đỏ mặt hết cả mặt!

“Tiểu Lô ca ca...” Kha Nhi ngọt ngào kêu một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Anh tại sao lại tới đây? Phải anh tới tìm ta không?”

Tiểu Lô lắc đầu: “Không phải, không phải...” Nghe vậy, trong mắt Kha Nhi hiện lên vẻ lạc lõng, nhưng lập tức được câu nói sau của Tiểu Lô làm cho vui vẻ trở lại.

“... Ta hiện tại cũng đi học ở chỗ này.”

“Thiệt hả?” Kha Nhi mở cặp mắt to xinh đẹp, lập tức vui mừng nói: “Vậy sau này chúng ta có thể mỗi ngày cũng đều được gặp rồi, phải không?”

Tiểu Lô cười hì hì, nhìn chằm chằm vào mắt Kha Nhi: “Cô rất hy vọng mỗi ngày thấy được ta phải không?”

Ánh mắt Kha Nhi liền lộ vẻ bối rối, tựa như nai con bị giật mình, ánh mắt né tránh, thấp giọng nói: “A. Ta ở nhà nghỉ hết một năm rồi, trong trường đã không còn người bạn nào...”

Tiểu Lô trong lòng mừng rỡ. Điền Kha Nhi tính tình cực kỳ nhu nhược, lại đặc biệt dễ thẹn thùng, thêm vào nụ cười vốn làm động lòng người của nàng, lúc này ngượng ngùng, làn da mềm mịn như phủ một lớp son nhạt khiến Tiểu Lô nuốt nước miếng nhìn, không khỏi rung động.

Hắn đột nhiên cười nói: “Tốt rồi, buổi chiều cô còn lớp gì không?”

Kha Nhi nghe vậy liền suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “À, buổi chiều phải học đàn, học họa, rồi còn một lớp tiếng Pháp nữa...”

Thật không?

Học sinh trung học mà học tiếng Pháp?

Tiểu Lô nhin không được cau mày, bất quá học viện Cơ Đức này thật là đặc biệt. Tất cả đám hào môn tử đệ tới đây học, sau này hơn phân nửa đều muốn xuất ngoại đi học, cho nên trong trường số người học ngoại ngữ chiếm đa số.

“Ài, cái trường này cũng không có ai quản, không bằng buổi chiều chúng ta đi ra ngoài một chút? Ta dẫn cô đi xem mấy chỗ rất thú vị?” Tiểu Lô cười rất giảo hoạt, giống như đang dẫn dụ một con dê non dọa lạc thành ma quỷ.

“Cái này... hình như không tốt lắm đâu...” Kha Nhi có chút chần chờ. Nhưng lập tức Tiểu Lô đã uống cạn ly nước trái cây rồi kéo Kha Nhi đi.

Hắn biết chắc là tính tình Kha Nhi nhu hòa, loại nữ hài tử này có nhược điểm là thiếu kinh nghiệm, không biết cách cự tuyệt người khác.

Ra khỏi trường học, Kha Nhi hình như có chút bất an, dù sao nàng từ nhỏ đều rất biết nghe lời, hôm nay Tiểu Lô giáo huấn tên huấn luyện viên, lôi kéo chính mình ra khỏi lớp, lại còn thuyết phục mình bỏ học, việc này nàng xem ra là đã vượt ra ngoài khuôn khổ rồi.

Chỉ là không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy cái mặt tươi cười dương dương tự đắc của tên này, Điền Kha Nhi trong lòng không khỏi trở nên bồn loạn, sâu trong tim luôn xuất ra một tư vị khác thường.

Mà đi cả đoạn đường, Tiểu Lô đều nắm tay Điền Kha Nhi, làm bộ như không có chú ý tới bản mặt Điền Kha Nhi đỏ cơ hồ muốn xuất huyết.

Kỳ thật, đối với loại con gái như đóa hoa trong nhà kiếng này, phải sử dụng phương pháp như vậy. Biện pháp tốt nhất là bắt động thanh sắc lặng lẽ kéo sát cự ly hai người, thỉnh thoảng còn phải phát sinh một chút tiếp xúc thân thể, ngay từ đầu, người con gái có thể có chút không thích ứng, hoặc là hơi thẹn thùng, nhưng chỉ cần người da mặt dày một chút, hơn nữa phải làm xảo diệu một chút, sao cho đối phương không thấy phản cảm.

Sau đó, để cho người con gái kia quen cách cùng người tiếp xúc một chút... người có thể tiếp tục bắt đầu rút ngắn dần khoảng cách.

Đây gọi là từng bước tiến tới! Chậm rãi từng bước từng bước rút ngắn khoảng cách như tầm ăn lá, tối hậu là... đợi khi được người con gái phát hiện ra thì khoảng cách của người đã rất gần.

Vậy là, cái ngày hai người “không còn khoảng cách”, tưởng cũng không còn xa nữa...

Tiểu Lô cười rất ư quỷ dị, hai người cứ vậy tay trong tay đi tới cổng trường. Điền Kha Nhi lần đầu trong đời cùng nam nhân nắm tay đồng hành, thân thể khấn trương và có chút run rẩy, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Hai người ra khỏi cổng trường, Tiểu Lô biết là cũng không thể đi quá mức, âm thầm buông tay Điền Kha Nhi ra, mỉm cười nói: “Được rồi, chúng ta đi thả bộ bên ngoài, cô muốn đi coi các cửa tiệm hay đi công viên? Hay là chúng ta đi ra bờ biển chơi hả?”

“Ài.. tùy... theo ý anh đi!” Điền Kha Nhi khẽ nói một câu.

Chặn một chiếc taxi lại, Tiểu Lô cùng Điền Kha Nhi lên xe, sau đó Tiểu Lô nói với tài xế: “Tới Hải Tân công viên”

Đối diện bên kia đường, một chiếc xe BMW, một tên thanh niên giận méo mặt, mắt nhìn Tiểu Lô cùng Kha Nhi lên xe, hần tức tối hung hăng đập lên tay lái chửi: “Tại sao là cái tên tiểu tử này! Nàng tại sao lại cùng cái tên tiểu tử này ở chung một chỗ!”

Một khuôn mặt méo xệch tràn ngập vẻ tức giận hiện lên trên kiếng chiếu hậu xe, chính là tên Mã công tử đã từng bị Tiểu Lô sửa trị qua một lần.

Lập tức hần đề máy xe, rượt theo sau xe taxi.

Bây giờ là vừa bắt đầu mùa hè.

Phía đông của thành phố là bờ biển, có điều kiện địa lý thuận lợi này, khiến cho cả khu này là thành nơi nghỉ mát lý tưởng cho khách du lịch. Mặc dù bây giờ không phải là cuối tuần, cũng không phải là mùa du lịch, nhưng bờ biển cũng có không ít du khách. Phóng mắt thấy nhiều cô gái có thân hình bốc lửa mặc bikini đi qua đi lại trên bãi cát, Tiểu Lô chỉ cảm thấy là có một cặp mắt là không đủ để dùng.

Xuống xe đi tới bờ biển, Tiểu Lô liền lột giày vớ ra, chân trần bước lên bãi cát.

“Muội muội khờ, lo cái gì chứ?” mặt hần vui cười, đắc ý nhìn Điền Kha Nhi.

Trong lòng Kha Nhi cũng có chút hưng phấn, bình sinh lần đầu làm ra cái vụ trốn học này khiến nàng có chút hưởng thụ khoái cảm phạm tội - dù sao người tuổi trẻ nào cũng có chút tâm lý phản nghịch, lâu lâu làm ra một vài hành động phản nghịch đương nhiên ít nhiều có chút kích động.

Nàng chần chờ một chút rồi cũng lột giày, giống như Tiểu Lô, chân không nhảy lên bãi cát.

Một làn gió biển thổi nhẹ lên mặt, mang tới một mùi vị mặn mặn, trong tai lại nghe tiếng rì rào của sóng biển tạo ra, ánh mặt trời nhu hòa chiếu lên trên người, Điền Kha Nhi trong lòng không khỏi có chút tự vị khác thường.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Lô lại nắm lấy tay nàng, lần này Điền Kha Nhi tựa hồ chỉ có hơi chút giãy dụa, mặc cho Tiểu Lô kéo tay mình, hai người cứ vậy sóng vai bước từ từ trên bãi cát.

Một đợt sóng biển tràn lên ngập chân cả hai người, sau đó lại lui đi. Ánh mắt của Tiểu Lô dừng lại trên cặp chân nhỏ xinh của Kha Nhi, da thịt hai chân trong suốt như nhìn xuyên qua được, mảnh khảnh nhỏ

xinh, ngay cả ngón út cũng đẹp vô cùng. Điền Kha Nhi bị hấn nhìn như vậy cũng có chút ngượng ngùng, nhin không được, khẽ ngượng nghịu nói: “Anh... anh nhìn cái gì vậy...”

Tiểu Lô cười hì hì, kéo Điền Kha Nhi đi tới vài bước, tùy ý ngồi xuống bãi cát. Thân thể cố ý kề sát vào người nàng.

Điền Kha Nhi cả người như căng lên, phải một lúc mới từ từ bình tĩnh lại, chỉ là gương mặt như có chút run rẩy. Ngay cả cổ cũng co rút lại. Tiểu Lô trong lòng buồn cười, nhưng lại cố ý nói: “Gì? Cô sao run vậy? Bị lạnh à?”

Điền Kha Nhi lập tức trở nên ngượng ngùng, ngay cả cổ cũng đỏ ửng lên, ấp úng nhưng không dám nói tiếng nào.

Tiểu Lô lập tức mượn cơ hội kéo tay choàng qua vai Điền Kha Nhi. Rõ ràng cảm giác được thân thể đối phương cứng đờ, bất quá may là Kha Nhi cũng không có né tránh.

Đây là bước mấu chốt nhất!

Nếu lúc này, người con gái còn không có né tránh người, vậy ít nhất có thể cho thấy nàng trong lòng có hảo cảm đối với người!

Tiểu Lô tự nhiên là hiểu rõ đạo lý này, bất quá để giảm bớt sự khẩn trương trong lòng của Điền Kha Nhi, hấn cố ý nhìn ra đại hải, cười nói: “Cô có nghe qua chuyện cổ tích này chưa? Ta cam đoan là cô cho tới giờ cũng chưa nghe qua bao giờ!”

“Sao?”

“Hồi xưa, có một vương tử, hấn tại bãi biển cứu được một mỹ nhân ngư, sau đó trả nàng về lại với biển cả, mỹ nhân ngư đó đem lòng yêu thương vị vương tử này, rồi thì tìm tới một vị vu sư trên biển để mong biến thành người để tới lục địa tìm vị vương tử kia. Vu sư cấp cho nàng một loại dược thủy, uống xong có thể làm hai chân dài ra nhưng lại không nói được...”

Tiểu Lô vừa nói, một bên miệng cố ý lặng lẽ tiến gần bên đầu hơi nghiêng qua của Kha Nhi...

Ngay khi hấn vừa nói được phân nửa, Điền Kha Nhi ngọt ngào cười nói: “Tiểu Lô ca ca, anh lại gạt ta, câu chuyện cổ tích này ta đã sớm nghe qua, là con gái của đại hải, huyền thoại mỹ nhân ngư.

Khi nàng vừa quay đầu lại...

Bốn phiến môi cùng lúc đụng vào nhau, Tiểu Lô cố ý không nhúc nhích, Điền Kha Nhi cũng sợ ngậy người.

Nàng chỉ cảm thấy giờ phút này thời gian tựa như dừng lại, như thể đột nhiên, đối phương đột nhiên hôn mình. Hai người bốn phiến môi khẽ đụng vào nhau, thân thể Điền Kha Nhi trở nên mềm yếu đi, qua vài giây sau, lúc này mới kinh hô lên một tiếng, phảng phất như mới vừa bị điện giật.

“A!!”

Trên khuôn mặt mềm mại của nàng trở nên đỏ au, lập tức cơ hồ muốn khóc, sắn giọng: “Anh... anh... Tiểu Lô ca ca, anh sao lại có thể...”

Tiểu Lô vẽ mặt đau khổ nói: “Ta không phải cố ý... Ta thật sự không phải...”

Điền Kha Nhi nhân tình liền tràn ngập nước mắt, nàng đứng lên, nước mắt tựa như tùy thời cùng chảy xuống. Dậm chân bỏ đi.

Lúc này, Tiểu Lô sao có thể để nàng bỏ đi? Cho dù là thằng ngu cũng có thể nhìn thấy lúc này trong lòng Kha Nhi rất bối rối, đúng là lúc này phòng tuyến yếu ớt nhất, không thừa dịp truy kích tới, chẳng lẽ còn chờ cái gì?

Hấn từ dưới đất phóng lên, ngăn trước mặt Kha Nhi, vẽ mặt lộ ra vẻ hối lỗi: “Ta thật sự không phải cố ý, Kha Nhi muội muội, cô đừng nóng giận có được không?”

Điền Kha Nhi trong lòng hoảng loạn, càng làm cho nàng sợ hãi chính là trong lòng không có chút phần nộ, ngược lại mơ hồ có một chút tư vị khác thường. Nàng mười tám tuổi, cho tới bây giờ chưa từng gặp phải chuyện này, chẳng biết làm sao dưới tình huống này, hai tay cũng không biết để đâu.

May là nàng cũng không cần lo tới vấn đề này. Bởi vì Tiểu Lôi đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, sau đó dùng sức kéo Kha Nhi lại gần bên mình, lập tức Tiểu Lôi dùng thanh âm ôn nhu nhất của mình nói: “Kha Nhi muội muội, ta thật sự không phải cố ý, nếu cô vẫn còn tức giận, thì cứ việc đánh ta là được...”

Kha Nhi cơ hồ muốn khóc: “Anh, anh khi dễ ta...”

Tiểu Lôi giả bộ ra dáng cuống quýt, lấy tay tự “vả” lấy miệng mình, vẻ mặt đau khổ nói: “Được rồi, là ta không đúng, cô không đánh ta thì ta tự đánh mình có được chưa?”

Nhưng loại người tính mềm yếu như Điền Kha Nhi này, nhược điểm lớn nhất chính là bản tính “thiện lương” cùng với “tràn đầy tình thương”. Quả nhiên Tiểu Lôi mới đánh được hai cái, Kha Nhi trong mắt lộ ra vẻ không đành lòng, nhẹ nhàng giữ Tiểu Lôi lại, nhẹ giọng nói: “Được rồi, anh đừng đánh nữa...”

Tiểu Lôi cười hì hì: “Ài, ta thật sự không phải là cố ý hôn cô...”

Kha Nhi lại đỏ mặt lên: “Anh còn nói!”

Tiểu Lôi lại cũng bất tri bất giác choàng qua vai của Kha Nhi, tư thế hiện tại của hai người giống như đang ôm nhau nữa chừng. Điền Kha Nhi chỉ cảm thấy mặt của đối phương càng ngày càng gần với mình, trong lòng lại càng bắn cả lên, mơ hồ cảm thấy như có chút không ổn, nhưng thế nào cũng không sanh ra một chút ý niệm kháng cự trong đầu.

Mà đôi mắt của Tiểu Lôi cũng không còn cái vẻ cười thường ngày, trên mặt chỉ có một vẻ chân thành, tràn đầy thâm tình, một đôi mắt làm động lòng người.

Rốt cuộc, ngay cả trong lòng Điền Kha Nhi cũng kích động không cách nào ức chế được, khi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy được đôi môi mát lạnh.

Tiểu Lôi rốt cuộc cũng nhắm nháp được đôi môi mềm mại như cánh hoa kia, nhưng trong lòng đột nhiên không có nửa phần vui sướng.

Ai... ta như vậy mà lại đi gạt một tiểu cô nương không có kinh nghiệm gì hết, lại còn dùng một chút mê hồn thuật.. có phải là hơi hèn hạ không vậy?

Tam Thanh Đạo Tôn tại thượng... Không... lúc hôn nhau, mặc kệ mọi chuyện đi.

Trên bãi cát, đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm nhau, Tiểu Lôi một tay ôm hông Kha Nhi, một tay giữ sau đầu Kha Nhi không cho thoát đi.

Điền Kha Nhi lúc đầu còn giãy dụa, nhưng thân thể dần dần mềm yếu hẳn đi, vì lời nói, mùi vị trên người Tiểu Lôi, miệng lại bị đối phương ngăn chặn, trong lòng cũng không biết cao hứng, kích động hay sợ hãi...

Tiểu Lôi cảm nhận được nàng có chút chống cự, hẳn nhẹ nhàng nhắm nháp đôi môi như cánh hoa của nàng, tận tình hưởng dụng u hương tiết ra từ trên người cô gái, cuối cùng hẳn đẩy đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng đẩy mở hai hàm răng của đối phương, không đợi cho Kha Nhi kịp phản ứng, lập tức đè lên đầu lưỡi đang cố gắng né tránh kia...

Điền Kha Nhi trên mặt liền ửng đỏ, cũng không biết là bị kích động thế nào, hơi thở dần dần dồn dập lên, thân thể không có nửa phần lực lượng, rốt cuộc đứng thẳng cũng không được, lực lượng cả người đều phó thác trên cánh tay của Tiểu Lôi. Hai người rốt cuộc cũng giống tư thế tiêu chuẩn của một cặp tình nhân, cùng nhau hôn mê đắm.

Một lúc thật lâu, hai đôi môi tách ra.

Tiểu Lôi mỉm cười, dùng thanh âm ôn nhu nhất dịu dàng nói: “Kha Nhi, người em thật thơm ghê...”

Điền Kha Nhi gơ cặp mắt lên nhìn Tiểu Lôi, nàng bình sinh lần đầu tiên tao ngộ tình huống loại này, trong lòng mờ mịt, cũng không biết nói cái gì, chỉ ôn nhu trả lời một câu: “Tiểu Lôi ca ca... chúng ta...”

Tiểu Lôi trong lòng đắc ý, đang muốn nói gì thì nghe thấy bên cạnh truyền đến một thanh âm kiêu ngạo: “A há! Thật là một cặp tình nhân đẹp đôi a! Các huynh đệ, nhìn xem cô nàng này thế nào?”

Lập tức, ba bốn tên du đãng mặc áo hoa đi tới, cầm đầu là một tên đầu cạo bóng lưỡng, trong miệng ngậm một điều thuốc lá, mặc một cái áo hoa hòe.

Tiểu Lôi thở dài, nhú mày.

Quả nhiên là báo ứng tới lệ quá. Cái tên huấn luyện viên sắc lang đùa giỡn Kha Nhi bị ta phá đám. Giờ tới phiên ta câu dẫn Kha Nhi, cũng bị người phá đám a...

Hắn vỗ vỗ quần áo trên người, lắc đầu nhìn mấy tên kia, lại liếc mắt thấy toàn là một đám du côn, lại tự đắc cười, trước tiên kéo Kha Nhi ra sau mình, lúc này không hề hoảng hốt xuất ra chiêu bài cười chào hàng nói: “Các vị lão huynh, nhìn cách ăn mặc của các vị, nhất biểu nhân tài, nhìn là biết không phải người tốt, không cần nói đều là dân du côn. Không cần phải nói vòng vo, nói thẳng đi, các người phải muốn cướp tiền không? Hay là cướp sắc hả? Nếu muốn hỏi đường ... ách tới cầu tiêu công cộng thì đi tới trước độ năm mươi thước thì quẹo vô là tới ngay.”

Tiểu Lôi mỉm cười nhìn đám người này, vẻ mặt đầy hòa khí!

66. Chương 67: Điều Kiện Của Điền Chấn

Tiểu Lôi hơi nhú mày, liền vận người nghênh tiếp đòn này, chỉ nghe hai tiếng “bốp bốp”, hai tên la lên thảm thiết, Tiểu Lôi đã đánh mỗi tên một quyền ngay mặt, máu mũi xịt cả ra ngoài, Tiểu Lôi nắm lấy cổ tay hai tên này dùng lực vặn một cái, chỉ nghe “bịch bịch” hai tên bị quay một vòng té úp mặt xuống đất. Tên lão đại đầu trọc sắc mặt cuồng biến, từ sau lưng rút ra một cây gậy bóng chày đập xuống.

Trong mắt Tiểu Lôi hiện lên một tia hàn quang, cười hắc hắc, thủ chưởng như đao chém thẳng tới.

Sau đó nghe “rắc” một tiếng, tên lão đại liền cuống quýt lui về phía sau, nhìn thấy cây gậy trên tay chỉ còn lại nửa khúc, trợn mắt há hốc mồm.

Đòn chưởng mà có thể lấy gậy bóng chày chém thành hai khúc, tên du côn đầu trọc không nghĩ tới mình có thể dụng tới thứ dân trâu bò này! Tiểu Lôi cũng đã xấn tới gần, một chưởng đập ngay ngực hắn, tên đầu trọc la thảm một tiếng, máu tươi từ trong miệng vọt ra ngoài.

Trong nháy mắt đã giải quyết xong ba tên gia hỏa, còn tên cuối cùng vừa mới rút con dao phay ra, chỉ ngơ ngác nhìn Tiểu Lôi, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoàng thất thố, không biết là nên liều mạng hay là dứt khoát quăng dao bỏ chạy.

“Người, người, người, ..., người đừng có qua đây!” Tên này hai chân run rẩy, bên cạnh thì ba đồng bọn sớm đã nằm trên mặt đất rên rỉ.

Tiểu Lôi cười cười nói: “Ta lạy người, làm du côn cũng phải có một chút can đảm chứ...”

“Ta, ta, ta, ta, ta kêu người đừng có qua đây!” Tên kia từng bước lùi về phía sau, không cách nào chịu đựng được sự khủng hoảng trong lòng, hét lên một tiếng, phóng dao phay ra, lập tức có cảm giác là trên tay không có gì, định thần nhìn lại thì thấy con dao đã nằm trong tay Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười tà mị, khinh khỉnh nhìn con dao trong tay.

“Nói đi, ai kêu các người tới đây?” Tiểu Lôi thở dài: “Các người cho dù là muốn cướp tiền, cướp sắc, cũng không cần phải mang theo chủ tử, dao phay tùy thân chứ? Xem bộ dạng của các người, tới đây chính là muốn phé ta. Là ai kêu các người tới đây?”

Tên kia cảm giác được hôm nay nhất định là dụng trúng quỷ rồi, đột nhiên ào một tiếng quỳ xuống đất kêu lên: “Lão huynh, ta chỉ là nhận tiền xuất lực cho người thôi, chuyện này không liên quan tới ta!”

Tiểu Lôi lấy sống dao vỗ nhẹ nhẹ lên mặt hắn, cười nói: “Được rồi, ta biết chuyện này không mắc mớ tới người. Người nói ra là ai kêu các người tới, ta sẽ cho người đi, được chưa?”

“Ta không biết...”

Tiểu Lô cười cười, lật sống dao qua, lần này thì mũi dao chĩa ngay hấn...

“Người không biết, vậy ai biết?”

Tên kia mắt thấy mũi dao sáng loáng trên cổ vạch tới vạch lui, sợ đến hồn phi phách tán, lập tức lạng lẽ mục quang hướng về tên đầu trọc đang nằm trên mặt đất.

Tiểu Lô lập tức chuyển hướng dao, cuối người vỗ vỗ lên cái đầu trọc: “Vị đại ca đầu trọc này, người có thể trả lời câu hỏi của ta không?”

Tên đầu trọc cũng có chút ngang ngạnh, phun nước miếng rồi nói: “Chúng ta đi ra ngoài chỉ nói chuyện nghĩa khí thôi! Người có giỏi thì chém lão tử đi!”

“Giỏi!” Tiểu Lô giơ ngón tay cái lên, chỉ cười cười nhưng lại càng phát ra vẻ gian trá. Hấn cúi đầu xuống kề tai tên đầu trọc nói một câu gì đó, mặt đối phương lập đầy vẻ hoảng sợ, liếc nhìn Tiểu Lô, hơi chút do dự, nói lên một câu: “Là Mã công tử!”

“Ài.” Tiểu Lô đứng thẳng người lên, tiện tay quăng con dao ra xa, không hề nhìn đám người này, lòi Kha Nhi lúc này đang ngăn người ra, ôn nhu nói: “Đi thôi!”

Hai người đi khỏi một đoạn xa, Kha Nhi mới hồi phục tinh thần lại: “Tiểu Lô ca ca, công phu của anh so với Lô Hồng ca ca còn lợi hại hơn đó!”

Tiểu Lô khẽ nựng mặt nàng, vươn một tay dứt khoát ôm chiếc eo mảnh khảnh mềm yếu của nàng vào người cười nói: “Vừa rồi nàng có sợ không?”

Điền Kha Nhi bị Tiểu Lô ôm vào người, vẻ mặt trở nên mắc cỡ đỏ ửng, nhưng cũng ráng lấy dũng khí nhìn thẳng Tiểu Lô, kiên định nói: “Không sợ.”

Tiểu Lô cười hắc hắc, cũng như cũ nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng. Điền Kha Nhi càng ngượng hơn, nhưng bị Tiểu Lô ôm lấy không cách nào né được, chỉ đành nhắm mắt lại.

Mắt thấy giai nhân nằm thẹn thùng trong lòng, làn da mịn màng trên mặt như nhuộm một lớp son nhạt từ từ đỏ ửng, làn thu thủy được che phủ bởi hàng lông mi dài, Tiểu Lô nhìn thấy không khỏi ngây ngất: “Một cô nàng xinh đẹp như vậy, nhưng tâm tư lại quá mức đơn thuần. Nếu lão tử không xuống tay nhanh, thì sớm muộn cũng bị người khác gạt mất.”

Ài, nếu cha nàng không phải là Điền Chấn, sợ rằng đã có nhiều người gây bất lợi với nàng rồi.

Hai người đi tới đại lộ ven biển, Tiểu Lô đột nhiên buông Điền Kha Nhi ra thấp giọng nói: “Chờ ta ở chỗ này!”

Hấn chạy nhanh qua ngã tư đường đối diện.

Mã công tử đang ngồi trong xe chờ thủ hạ hồi báo, nhưng đột nhiên nhìn thấy Tiểu Lô chạy tới. Tiểu Lô không đợi hấn cố gắng lái xe chạy trốn, đã mở cửa xe nắm cổ áo của hấn, cứ thế lôi hấn ra. Mã công tử cuống quýt kêu thét, Tiểu Lô cũng không khách khí, vung tay tặng cho hấn một bạt tai. Nửa bên mặt của Mã công tử lập tức sưng vù lên.

“Người kêu thêm một tiếng, ta lập tức đâm rụng răng người đó!” Tiểu Lô lạnh lùng nói một câu khiến cho Mã công tử lập tức nín lặng đi.

“Ta nhớ là đã cảnh cáo người, nếu người để ta biết còn dây dưa với Kha Nhi thì ta sẽ cạo sạch lông trên người của người... Ta có nói như vậy không?” Tiểu Lô cười âm hiểm.

Mã công tử vẫn mạnh miệng: “Tiểu tử người dám làm gì ta? Ông già ta là...”

“Phì!” Tiểu Lô phóng một cước ngay bụng dưới của hấn, Mã công tử lập tức gập người như con tôm thân thể mềm oặt té lăn xuống đất.

“Ta mặc kệ ông già người là ai, ông già người có là tổng thống Bush cũng vô dụng.” Hấn cúi người, đè lên Mã công tử, chỉ dùng một tay nắm lấy tóc đối phương, sau đó chỉ nghe tiếng Mã công tử la thảm thiết liên tục, nghe đau lòng nứt ruột.

Tiểu Lôi động tác như gió, chỉ trong chớp lát, một đầu dây tóc của Mã công tử bị hấn bứt sạch.

Mã công tử lúc đầu còn có khí lực để kêu gào, nhưng sau đó đau quá cơ hồ như bị hôn mê bất tỉnh, ngay cả khí lực để kêu gào cũng không còn. Tiểu Lôi hài lòng nhìn tóc rơi đầy trên đất, thản nhiên nói: “Được rồi, hôm nay chỉ là giáo huấn người một chút, lần sau mà còn chọc tới ta nữa, thì không chỉ là cạo đầu người đâu.”

Mã công tử cả đầu đầy máu, đau đến nỗi chỉ còn đủ sức nằm đó rên hừ hừ, cả một chữ cũng không nói ra nổi. Tiểu Lôi phỉ tay, sau đó đá một cước khiến Mã công tử văng qua bên lề đường, lại dụng lực đẩy cái xe hơi của hấn ra giữa lộ. Hấn lúc này mới thở mạnh một cái, nghênh ngang bỏ đi.

Tiểu Lôi quay lại bên cạnh Kha Nhi, thấy trên mặt nàng có vài phần bất nhẫn, hấn cười nói: “Nàng chính là thấy thủ đoạn của ta quá độc ác hả?”

Kha Nhi ngần ngại một chút, tựa như muốn nói điều gì, nhưng lại không dám.

Tiểu Lôi nghiêm mặt nói: “Dùng lương thiện mà đối với ác nhân, căn bản là chuyện tối ngu xuẩn. Hôm nay Mã công tử phải người tới đối phó với ta, thủ đoạn kiểu này chẳng lẽ không ác độc sao? Nếu như bọn chúng đối phó không phải là ta, mà là một người bình thường nào đó, sợ rằng người bị đâm tụi nó đối phó đã sớm bị đâm vài dao rồi, không chết cũng trọng thương, đối với loại người này, có cần phải mất công thương xót không?”

Kha Nhi suy nghĩ một chút, trong mắt vẫn có chút thương hại, nhìn tới chỗ Mã công tử đang nằm úp người trên mặt đất, khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Tiểu Lôi ca ca, ta biết là anh đúng, chỉ là ta...”

Tiểu Lôi vỗ vỗ nhẹ lên mặt nàng, cười nói: “Được rồi, ta không phải là trách nàng, đây chỉ là do tâm địa của nàng tốt mà thôi!”

Hai người đi tới một nơi xa xa, thì lại gọi một xe taxi đi tới thị khu.

Trên đoạn đường đi về này, hình như có chút không giống với chuyến đến. Điền Kha Nhi khẽ tựa lên ngực Tiểu Lôi, thân thể mềm mại như một chú cừu non, hai người tựa như một đôi tình nhân chân chính.

Xe hơi chạy thẳng vào đường lên đỉnh núi của dinh thự Điền Gia, khi hai người xuống xe thì thấy hai tên bảo vệ đang đứng tại cổng, nhìn thấy Tiểu Lôi cùng Kha Nhi, hai người đó lập tức khom người chào Kha Nhi, một người lập tức liếc nhìn Tiểu Lôi, trầm giọng nói: “Điền tiên sinh muốn gặp ngài, mời theo chúng tôi đi vào trong một chút nha.”

Tiểu Lôi cười hắc hắc: “Thật không? Tin tức của Điền Chấn thật linh thông, ta cùng Kha Nhi mới đi lúc chiều mà ông ta đã biết rồi?”

Điền Kha Nhi chủ động nắm lấy tay của Tiểu Lôi, mặt có chút bất an, thấp giọng nói: “Tiểu Lôi ca ca, gia gia của ta có chút không thích anh, anh gặp ông ta thì thuận theo ý ông ta một chút, được không?”

Tiểu Lôi nhún nhún vai, không nói gì.

Bọn họ lập tức đi vào tòa nhà của Điền gia, hai tên bảo vệ dẫn Tiểu Lôi tới thư phòng của Điền Chấn, Điền Kha Nhi hơi lo lắng, chỉ đành nhìn Tiểu Lôi, Tiểu Lôi thì cười hì hì, bộ dạng hồn nhiên vô lo, đi theo hai người kia.

Mở cửa phòng, thì thấy gia chủ Điền gia, Điền Chấn, ngồi trong đó, trước mặt có đặt một bộ đồ pha trà.

Một năm không gặp Điền Chấn, cảm giác được ông ta già đi một chút, nhưng nhìn qua lại thấy thêm phần nghiêm nghị, trên khuôn mặt góc cạnh phân minh, ánh mắt ẩn hàm vài phần uy nghiêm, thỉnh thoảng hiện lên mục quang lấp lánh.

Tiểu Lôi bước tới, không đợi Điền Chấn lên tiếng, ngồi ngay xuống bộ ghế trường kỷ trước mặt ông ta, cười nói: “Điền tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt rồi!”

Điền Chấn nheo mắt nhìn Tiểu Lôi vài giây, trên mặt mới lộ ra một chút tiểu ý: “Tiểu Lôi sư phụ, chúng ta lại gặp mặt.”

Ông ta nhẹ nhàng nâng ấm trà châm vào chung cho Tiểu Lôi: “Một năm không gặp, có gì lạ không? Ta từng phái người đi tìm qua người, chỉ là người đã rời khỏi đô thị này.”

Tiểu Lôi nhìn chung trà màu trắng đục trước mặt, nước trà bên trong hiện lên màu vàng kim, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, hắn cười cười, nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Trà ngon!”

“Tiểu Lôi sư phụ cũng hiểu trà đạo sao?”

Tiểu Lôi cười cười, tiếp ấm trà từ tay Điền Chấn, lập tức hít một hơi thật sâu...

Dưới ánh mắt có chút kinh dị của Điền Chấn, động tác của Tiểu Lôi phẳng phát như hành vân lưu thủy, hắn tiện tay mang mấy chung trà phóng ra phẳng phát như khổng tước khai bình, đơn thủ nắm lấy quai ấm trà, cổ tay lắc nhẹ xoay tròn, khiến tia nước bay theo quỹ tích của một hình Thái Cực.

Sau khi đảo ấm, Tiểu Lôi nhẹ nhàng đem nước trà đầu tiện tay châm vào những chung trà vừa rơi xuống, thủ pháp của hắn nhẹ nhàng linh xảo, Điền Chấn nhìn một lúc nhin không được khen: “hay cho chung trà có thể bốc khói, chính là thủ pháp làm nóng chung trà, nhìn bộ dạng Tiểu Lôi sư phụ ít nhất cũng khổ luyện qua nhiều năm công phu.”

Tiểu Lôi chỉ cười mà không nói, cổ tay khẽ rung lên, nước trà hóa thành từng tia nước châm đầy từng ly một. Chiêu thức đó của Tiểu Lôi kêu là: “Hàn Tín điểm bình”, lập tức hắn nhẹ nhàng đẩy chung trà tới trước mặt Điền Chấn, thản nhiên nói một câu: “Mời”

Điền Chấn nâng chung trà lên uống một ngụm, cười nói: “Tiểu Lôi sư phụ thiệt không hổ là huyền môn cao nhân.”

Tiểu Lôi buông ấm trà, thản nhiên cười nói: “Điền tiên sinh cũng không hổ là long đầu kêu mưa gọi gió của Điền gia.”

Điền Chấn nhìn chằm chằm Tiểu Lôi vài giây, lập tức mở miệng nói: “Ta cũng không muốn nói quanh co, Sự tình hôm nay của người và Kha Nhi, ta đều biết. Mặc dù Kha Nhi chỉ là đi học, nhưng ta chung quanh nó đều phái người âm thầm bảo hộ. Ta chỉ hỏi người một câu...”

Ánh mắt ông ta đột nhiên trở nên sắc bén lên: “Một năm trước người rời đô thị này, tại sao bây giờ lại quay trở về?”

Tiểu Lôi cười ha hả: “Điền tiên sinh, ông sẽ không cho là ta tiếp cận Kha Nhi là có dụng tâm gì khác chứ hả?”

Điền Chấn lắc đầu: “Người là cao nhân huyền môn, một năm trước nếu như không phải người xuất thủ, tiểu nữ đã sớm chết rồi, ta không có hoài nghi gì, chỉ là có chút tò mò mà thôi. Nói thật, ta yêu thương nhất chính là đứa con gái này, coi nó như minh châu trong tay, chính là bảo bối quý nhất của Điền Chấn ta. Chỉ có điều này người cũng đã nên biết, tiểu nữ đã sớm được hứa hôn với Lôi Hồng. Tiểu Lôi sư phụ, ta rất cảm niệm đại ân của người, ta tự nhiên sẽ ráng tìm cách hồi báo người, chỉ là chuyện của người và tiểu nữ...”

Hắn nhíu mày, nghiêm mặt nói: “Sợ rằng, ta không có cách nào giải thích với Lôi gia!”

Tiểu Lôi cười hắc hắc: “Điền tiên sinh đã biết rõ ta không tiền, không thế, không xứng với Kha Nhi sao?”

Điền Chấn dựng mày thản nhiên nói: “Tiền tài, quyền thế, Điền mỗ ta không để vào mắt, không nói quá chứ, quyền thế hiện tại của Điền gia, ngay cả người là một người bình thường thì sao chứ? Chỉ cần ta nói một câu, lập tức có thể làm cho người nổi bật, khỏi cần phải phấn đấu mấy chục năm. Có điều, Lôi Hồng dù sao cũng đã được định là con rể của ta, hơn nữa hắn cùng tiểu nữ là thanh mai trúc mã từ nhỏ, Lôi gia cũng là cổ giao của Điền gia ta, chuyện này ta không thể không lo lắng...”

Tiểu Lôi trầm mặc một hồi, đột nhiên cười ha hả nói: “Được rồi, Điền tiên sinh, ông nói không muốn quanh co, chỉ là hết lần này tới lần khác ông nói có chút không thật lòng... nói một câu cho thông khoái đi! Con gái của ông ta cũng đã bông đã bể, thân kẻ thân, ông muốn thế nào đây!”

Hắn dứt khoát nhìn thẳng Điền Chấn, vẻ mặt như cười mà không cười.

Điền Chấn nhíu mày, nhìn Tiểu Lôi một lúc lâu, rốt cuộc cũng cười ha hả nói: "Tốt, Tiểu Lôi sư phụ, một năm trước ta cũng nhận định ra người không phải là phạm nhân, không được kết giao với người, ta trong lòng cũng có chút hối tiếc, nếu bây giờ người đã trở về, chuyện của người và Kha Nhi, không ngại hãy chờ một lúc rồi hãy nói tiếp... ta cho dù không phải là một lão già ngoan cố, nhưng việc chung thân của tiểu nữ cũng không thể tùy tiện phó thác cho người khác.

Ông ta trầm ngâm một chút rồi nói ngay: "Người có hứng thú giúp ta hay không?"

Tiểu Lôi trợn mắt: "Giúp ông? Giúp ông cái gì chứ? Quản lý xí nghiệp của Điền gia, ta thật không hiểu. Còn về các chuyện làm ăn bên trong của Điền gia, buôn lậu vũ khí, tranh đấu hắc đạo, ta cũng không có hứng thú, ta có thể giúp ông được gì chứ?"

Điền Chấn nhíu mày: "Nếu người không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, chỉ là người phải có biện pháp nào khiến ta tin tưởng người có năng lực chiếu cố cho Kha Nhi, nếu không hà hà, con gái Điền Chấn ta, không phải ai cũng muốn cưới là được!"

Dừng lại một chút, ông ta tiếp tục nói: "Muốn ta đáp ứng đem con gái gả cho người cũng không khó, chỉ cần người có thể làm được ba việc cho ta!"

67. Chương 68: Khí Tức Nguy Hiểm

Điền Chấn sắc mặt nhất thời biến đổi, thấp giọng nói: "Đáng tiếc Điền gia truyền đến đời ta chỉ có mỗi một đứa con gái, khi ta còn sống còn có thể chiếu cố đến nó, nhưng bằng tương lai ... hắc hắc, bọn chúng cùng Điền gia chúng ta đối đầu, con gái ta có thể gặp nguy hiểm. Sở dĩ ta chọn Lôi Hồng vì một là hắn thành thật, hai là công phu của hắn không tệ, có hắn chiếu cố cho nó, ta cũng tạm an tâm. Nếu người trong chuyện này chứng minh được tài năng cũng như năng lực ..."

Ánh mắt ông ta pha chút thâm ý nhìn Tiểu Lôi, Tiểu Lôi chỉ cười hắc hắc, cũng không nói lời nào.

Điền Chấn lúc này mới tiếp tục nói: "Thứ hai, con gái ta dù không phải là trang quốc sắc thiên hương nhưng nữ nhi của Điền Chấn ta há có thể gả cho một kẻ vô danh? Nếu hắn không phải là anh hào một phương, sao có tư cách sánh cùng nó, huống hồ nữ hài tử này dù sao cũng có chính kiến của mình, nó mặc dù tính tình nhu hoà nhưng nam nhân tầm thường cũng không để vào mắt, cho nên ..."

Tiểu Lôi vẫn yên lặng không nói, chỉ nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Điền Chấn ho khê một chút, lại tiếp tục: "Thứ ba ..."

"Tốt lắm" Tiểu Lôi buông chén trà, vẫn vẻ mặt cười khở ngắt lời Điền Chấn: "Ông nói tới nói lui cả nửa ngày trời, kỳ thật cũng chỉ là chút đạo lý không tiền, không thể thì đừng nghĩ tới cưới con gái của ông đúng không? A, nếu muốn nói đơn giản một chút không bằng ông hãy nói thẳng ra nữ tử của ông phải là một anh hùng cái thế ... cuối cùng cũng có một ngày, một đám mây bảy sắc sẽ đến cưới nữ nhi của ông, Điền tiên sinh, sẽ cưới nữ nhi của ông mà thôi. Ta đối với cái gì mà anh hùng hào kiệt đều không có chút hứng thú. Nếu không có chuyện gì khác, ta xin cáo từ trước."

Hắn liền đứng lên vỗ vỗ áo chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút" Điền Chấn nhíu mày: "Tiểu Lôi, mắt ta nhìn người rất chuẩn. Một năm trước ta đã biết rằng người không phải người bình thường, dĩ nhiên với bản lãnh của người, đám giang hồ bịp bợm tuyệt đối không thể nào có thể so sánh được. Một năm qua, ta mặc dù không biết người đã đi đâu, nhưng vài ngày gần đây ta biết người cùng Lôi Chấn ở cùng chỗ. Lôi Hồng, đứa nhỏ này rất ít phục người khác nhưng hắn đối với người lại khâm phục không lời nào tả xiết. Công phu của người cũng không tệ ... Điền Chấn ta cũng một đời từng trải, sao lại không nhìn ra người, Tiểu Lôi, chẳng lẽ người một chút hoài bão cũng không có?"

Tiểu Lôi suy nghĩ một chút, khoé miệng nhếch ra một tia nguy hiểm, hắn nhìn chằm chằm vào mắt Điền Chấn, đột nhiên hỏi: "Điền tiên sinh, ông cho rằng anh hùng hào kiệt phải như thế nào?"

Điền Chấn quả quyết nói: “Sống một đời xa hoa, ân oán sáng khoái, vạn nhân kính ngưỡng, can đảm nhiệt huyết.”

Tiểu Lôi cười hắc hắc, tiếng cười tựa hồ mang theo một chút khinh thường, hắn tiếp tục hỏi: “Vậy Điền tiên sinh, ta hỏi ông một vấn đề, ông cho rằng vị đệ nhất anh hùng của Trung Quốc từ cổ chí kim là ai?”

Điền Chấn tựa hồ còn đang suy tư, Tiểu Lôi đã nhàn nhạt tiếp lời: “Trong lòng ta từ cổ chí kim đệ nhất anh hùng nhất định là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, hắn là một đại anh hùng, đại hào kiệt, ân oán sáng khoái, không ngần ngại thảm sát hơn mười vạn người, trăm dặm cung A Phòng chỉ một mối lửa! Trước đám đông vạn người chỉ mình ta độc vãng! Trước dòng Ô Giang thất trận tự vẫn, cũng là hào khí ngút trời, vì lực bạt sơn hào khí cái thế, thật là uy phong, hảo sát khí! Nhưng cuối cùng thì sao chứ, chết không có đất chôn, chẳng những nữ nhân chết, giang sơn không còn mà ngay cả thi thể của chính mình cũng bị người ta cắt thành từng mảnh nhỏ ... Đọc sách từ nhỏ, ta tối hận thưởng chính là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, nhưng từ đó ta cũng tự nói với chính mình một câu: “Làm gì cũng không nên làm anh hùng, càng anh hùng, càng chết thảm.”

Hắn nói xong những lời này liền đi nhanh ra cửa rồi đột nhiên quay lại, liếc mắt nhìn Điền Chấn một cái, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười quái dị: “Điền tiên sinh, ông nên ngẫm lại, đánh bại Tây Sở Bá Vương cuối cùng chính là Hán cao tổ Lưu Bang ... Lưu Bang là ai chứ, một tên vô lại đích thực nhưng tên vô lại đó lại có thể giết chết một anh hùng ... cho nên làm vô lại so với làm anh hùng còn có tiền đồ hơn.”

“Làm một anh hùng, nếu người khác cần người một miếng người mới cần lại, đây là nguyên tắc làm anh hùng! Nhưng là một tên vô lại thì sáng khoái hơn nhiều...cho nên nguyên tắc của ta là, người nào cần ta một miếng, ta dám diệt cả nhà hắn!”

Tiểu Lôi lúc này xuất môn rời đi, không hề để ý tới sắc diện cổ quái của Điền Chấn phía sau. Hắn cười thầm trong lòng, làm anh hùng sao? Cứ để cho cái đám muốn làm anh hùng đi mà làm.

Thế lực của Điền gia rất lớn nhưng tại sao không có cách nào diệt được Phong môn, chính vì tự cho mình là anh hùng, là hào kiệt, ra tay không đủ ngoan độc.

Mà Phong môn, từ các thủ đoạn mà mình biết, chiêu số lén lút âm tổn, dè tiện, vô sỉ, bất kể là chơi trò vô gian đạo hay âm thầm xếp đặt phong thủy đoạn tử tôn hại người, tất cả đều được tung ra.

Nếu Điền gia còn câu nệ nguyên tắc, việc họ đấu không lại Phong môn sẽ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Ra khỏi khu biệt thự Điền gia, Tiểu Lôi phảng phất cảm nhận được một ánh mắt đang lảng lảng quan sát mình ở trên lầu. Không cần quay đầu lại hắn cũng có thể khẳng định đó là Kha Nhi đang nhìn hắn rời đi.

Thật là một cô gái đơn thuần a!

Tiểu Lôi lắc đầu, không biết tại sao lại có một người như thế, lừa dối tình cảm của cô gái thuần khiết như thế là đúng hay sai, hắn thấy mình thật hèn hạ.

Cỗ xe Điền gia đưa Tiểu Lôi về tới trang viên thì trời cũng đã xế chiều.

Bởi vì chuyện tối qua nên Như Hoa và Lôi Hồng ở nhà nghỉ ngơi, Lâm San San cũng ở nhà với Như Hoa. Tiểu Lôi ngày đầu tiên đi học, lại đến Cơ Đức, tâm trạng Lâm San San thoáng chút u buồn.

Khi Tiểu Lôi trở về thì Như Hoa đã về phòng ngủ tiếp còn Lôi Hồng vẫn đang đả tọa như thường lệ, cái này cũng vì Tiểu Lôi trừng phạt hắn tội liêu lĩnh, bắt bế môn ăn năn ba ngày mới được ra.

Lâm San San đang ôm Bảo Nhi đọc sách trong đại sảnh, lúc Tiểu Lôi bước vào phòng, nàng mỉm cười, nụ cười mang vẻ mệt mỏi vừa mơ hồ lẫn một chút quan hoài.

“Ta đã trở về, hôm nay Bảo Nhi có ngoan không?” Hắn nhìn Bảo Nhi đang ngủ ngon lành trong lòng San San, miệng còn vương nước miếng, khe khẽ cười.

Lâm San San gạt đầu: “Anh thì sao? Hôm nay đi học ngày đầu tiên thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi? Coi như thuận lợi đi, tùy tiện lên lớp, sau đó dính vào một vụ lộn xộn, còn đánh nhau một trận.”

Bất quá chuyện này không cần nói cho Lâm San San nghe.

Hắn đột nhiên đi tới trước mặt nàng, trầm ngâm một chút, thấp giọng nói: “Cô không phải trong lòng đang mất hứng chứ, ta đi không báo trước làm cô không vui sao?”

Lâm San San có chút bối rối, lập tức né tránh mục quang của Tiểu Lôi, miễn cưỡng cười: “Có một khu nhà tốt như thế này, ta như thế nào lại mất hứng chứ?”

Tiểu Lôi gật đầu thở dài nói: “Thật sự hôm nay ta có chút không vui, có lẽ ta đã làm sai một việc.”

Hắn chậm rãi ngồi xuống, khe khẽ vuốt ve khuôn mặt Bảo Nhi, cô bé đang chìm trong giấc ngủ say, cảm giác có người chạm vào liền vô ý thức đưa tay ra cản.

Lâm San San ngồi bên cạnh Tiểu Lôi, trên mặt lộ nét ôn nhu: “Anh vì chuyện gì lại không vui, không phải là vì cùng ta nói chuyện chứ?”

Tiểu Lôi nhú mày suy nghĩ một chút, lập tức nhoẻn miệng cười: “Không có gì. Vốn nghĩ không ra, giờ không nghĩ nữa. Hắn vỗ vỗ vai Lâm San San cười nói: ”Ngày mai ta không muốn đi học, nếu không có vấn đề gì, ngày mai hai người chúng ta cùng Bảo Nhi đi công viên chơi.”

Khuôn mặt Lâm San San trong phút chốc liền ửng đỏ, ấp úng nói: “Chúng ta ... hai người ... mang theo Bảo Nhi?”

A, hai người mang theo đứa nhỏ, vậy chẳng phải có điểm giống một gia đình ba người còn gì?

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Lôi Hồng và Như Hoa hai người họ giờ đang đóng cửa suy ngẫm, ta không dễ dàng buông tha cho bọn họ đâu.”

Lâm San San cúi đầu xuống, ánh mắt có vài phần kích động: “Vâng”

Tiểu Lôi nỗ lực thả lỏng người, thở dài: “Đã lâu không tới trường, thật có chút mệt mỏi. Ta đi tắm tiện thể thư giãn một lúc, khi nào ăn cơm cô hãy gọi ta.”

Nói xong, hắn đứng dậy đi lên lầu.

Ánh mắt Lâm San San tựa hồ có chút phức tạp, nhìn theo bóng Tiểu Lôi khe khẽ thì thầm: “Hắn đang thương hại ta sao? Đơn thuần là đi du ngoạn? Ài ... ta sao vậy, người như ta còn có tư cách ở cùng chỗ với hắn sao ...”

Nàng đang lẩm bẩm liền nghe thấy thanh âm Tiểu Lôi trên lầu khe khẽ truyền đến: “Trên thế gian này, không ai có quyền xem thường người khác, trừ phi họ xem thường chính mình.”

Lâm San San giật mình, trong lòng kinh hoàng.

“Hắn, hắn nghe thấy được?”

“Ba ba ... con ... hôm nay ...” Kha Nhi nhìn Điền Chấn, tựa hồ như muốn nói rồi lại thôi.

Điền Chấn thở dài, nhẹ nhàng vuốt tóc con gái, khẽ nói: “Con nghĩ kỹ chưa, con thật sự thích cái tên gia hoả Tiểu Lôi đó?”

Sắc mặt Kha Nhi hơi đỏ lên, cúi đầu nói: “Con không biết ... chỉ là cảm giác được cùng anh ấy ở một chỗ thật vui vẻ. Nếu thích một người mà mỗi ngày không tự chủ được, lại nhớ tới người ấy, hay khi nhìn thấy người ta lại thấy cao hứng thì có lẽ con nghĩ là đã thích anh ấy rồi.”

Điền Chấn trầm mặc hồi lâu, nhìn nữ nhi của mình rồi nói: “Ta biết, con mặc dù tính tình nhu thuận nhưng nếu con thực sự thích hắn, ta phản đối cũng bằng vô dụng.”

Kha Nhi khoé mắt hơi đỏ, nhỏ nhẹ: “Ba ba, chẳng lẽ người và anh ấy hôm nay nói chuyện chính là...”

Điền Chấn cười ha hả nói: “Ta cũng đâu có nói phản đối, cái tên Tiểu Lôi này thật có chút kỳ quái, hắn mặc dù không có tiền nhưng lại rất có ngạo khí. Có điều ta còn muốn xem hắn đích thực là có bản lĩnh hay không, khi đó ta mới yên tâm mà giao con cho hắn chứ.”

Lông mi Điền Chấn khẽ nhích động, cười nhợt nhạt.

“Như vậy đi, ngày mai ta sẽ đi gặp Vô Tướng đại sư, con hãy đi cùng ta. Năm trước xảy ra chuyện, nếu không có đại sư ra tay cứu giúp, sợ là con không chống đỡ được tới khi Tiểu Lô tới cứu. Ngày mai chính là ngày đại sư tiếp khách trong tháng. Con cùng ta đi bái phỏng người một chuyến. Mặc dù đại sư là thể ngoại cao nhân. Nhưng loại cao nhân thể ngoại này, hắc hắc, ông ta lúc đầu khi cứu con, cũng có nói, mệnh con chưa đến nỗi tuyệt, sẽ có người hữu duyên tới cứu...”

Nói tới đây thần sắc Điền Chấn có chút khác thường.

Kha Nhi ngạc nhiên nói: “Ý, Vô Tướng đại sư đã nói vậy thật sao, người biết ba ba sẽ mời Tiểu Lô ca ca tới cứu con?”

Điền Chấn không nói lời nào, chỉ cười hắc hắc nhưng trong lòng lại thở dài, chợt nhớ tới vị đại sư kia đã từng nói qua một câu.

“Lệnh thiên kim mệnh vẫn chưa tuyệt, tự nhiên sẽ có người hữu duyên tới cứu, chỉ là chuyện này là phúc hay là hoạ thật khó nói trước...”

Buổi sáng ngày thứ hai, Lâm San San đã sớm thức dậy, tâm tình nàng như khí trời buổi sáng sớm, trông thật hạnh phúc và tươi sáng, nàng có chút bối rối lấy ra một cái váy đã lâu không mặc trong tủ. Nàng cẩn thận mặc thử rồi soi mình qua gương, chợt thấy trong gương một cô gái xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc váy màu nhạt, vóc người duyên dáng quyến rũ, phía dưới váy là một đôi chân dài trắng muốt, cả người nhìn qua phẳng phất như đoá phù du tinh khiết.

Khi ra khỏi phòng, trên mặt Lâm San San vẫn còn đỏ ửng.

Bảo Nhi đội một chiếc nón thật lớn, trên đầu còn cài một cái kẹp tóc hiệu Sinu, cái nón cơ hồ còn lớn hơn đầu nó, nhìn qua vừa buồn cười lại vừa đáng yêu.

Tiểu Lô vẫn ăn mặc lè phè như cũ, một cái áo khoác ngoài, quần jean bạc phéch, trong tay cầm một lon Coca cola.

Nhìn Lâm San San đi xuống lầu, Tiểu Lô cố ý huýt sáo: “Mỹ nhân, trang phục xinh đẹp như vậy không sợ gặp phải đại sắc lang sao?”

Lâm San San cười ngọt ngào, cảm thấy hơi thấp thỏm nhưng vẫn cười: “Không sợ, đã có anh rồi.”

Tiểu Lô cảm thấy vui vẻ, nhẹ nhẹ vỗ Bảo Nhi cười nói: “Bảo Nhi, con xem tỷ tỷ có xinh đẹp không?”

Nào ngờ, nhãn châu Bảo Nhi lưu chuyển rồi thỏ thẻ: “Ba ba, người không phải muốn tỷ tỷ làm mẹ mẹ Bảo Nhi chứ?”

Hai người trẻ tuổi đều sững sốt, lập tức sắc mặt Lâm San San đỏ lên. Tiểu Lô gãi gãi đầu, khe khẽ gõ đầu Bảo Nhi một cái cười nói: “Ai dạy con những lời này, nói xàm!”

Bảo Nhi dẫu môi, hạ giọng: “Con xem tỷ tỷ rất nguyện ý làm mẹ mẹ đấy chứ. Nếu không thế, sao tỷ tỷ mỗi sáng đều nấu cơm cho ba ba chứ?”

Thực là bị cô bé khả ái này đánh bại. Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Hai người đều có chút xấu hổ, không dám nói gì, lập tức dẫn Bảo Nhi xuất phát.

Mục tiêu là khu vui chơi.

Khi khí trời trong trẻo, khu vui chơi luôn luôn không thiếu du khách.

Bảo Nhi đi giữa hai người, một tay lôi ba ba Tiểu Lô, một tay kéo mẹ mẹ Lâm San San, cái mũ thật lớn khôi hài của nó đã nằm ngay ngắn trên đầu Tiểu Lô.

Thi thoảng, du khách lại hướng ánh mắt đầy cảm xúc tới Bảo Nhi. Thực sự tiểu nha đầu này quá dễ thương, bộ dáng quả thực là một siêu cấp mỹ nhân trong tương lai. Tiếng cười như tiếng chuông bạc không khi nào dứt từ khi vào khu vui chơi.

Ba người đi được một đoạn đường thì Bảo Nhi có cơ hội tới thánh điện thiên đường của trẻ con. Nơi nào nó đi qua, tự nhiên là rất hân hoan thể nghiệm một chút. Đối với những yêu cầu đáng yêu mà “con gái” đưa

ra, Tiểu Lô đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Mặc dù Bảo Nhi một tiếng “Ba ba” đã làm cho du khách hai bên không khỏi hướng ánh mắt kinh ngạc tới Tiểu Lô.

Bất quá vô lại vẫn hoàn vô lại, da mặt hắn cũng dần dần dày lên, mặc kệ mọi chuyện.

Cái gì mà xe trượt cao tốc, thuyền hải tặc. Xem ra tiểu nha đầu Bảo Nhi này thật ra rất lớn mật a.

Xe trượt cao tốc cùng thuyền hải tặc, cơ hồ làm cả Tiểu Lô và Lâm San San sợ đến ngất xỉu, tiểu cô nương bé nhỏ này lại liên tục kêu lên mừng rỡ, cuối cùng nếu không phải Tiểu Lô lôi cô bé đi, e là hảo tâm chuẩn bị bữa ăn trưa của Lâm San San sẽ bị cho vào thùng rác.

Cuối cùng ba người đều có chút mệt mỏi, nhưng Bảo Nhi lại yên toạ trên đu quay trong khu vui chơi. Thật đáng tiếc là cái đu quay đó chỉ ngồi được hai người, Tiểu Lô không thể làm gì khác hơn là uống nước giải khát đợi ở phía dưới.

Lau mồ hôi, xem ra công tác trông tiểu bằng hữu này tối gian khổ a. Hôm nay mới biết các cô dạy trẻ ở trường mẫu giáo làm việc thật khổ cực.

Tiểu Lô muốn tìm một chỗ để ngồi xuống, dù sao đu quay vẫn còn nửa giờ nữa mới dừng.

“Xin hỏi ngài có phải là Tiểu Lô tiên sinh không?” Một thanh âm ưu nhã phía sau truyền đến.

Tiểu Lô xoay người lại nhìn, chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi dáng người cao ráo, tóc màu vàng kim, đang nhìn mình. Người này tướng mạo nhìn qua cũng không có gì xuất chúng, mũi cao, mắt màu xanh biếc, xương gò má khá cao, nhưng lại có khí chất nho nhã không thể nói bằng lời.

Người này chậm rãi đến gần, hơi cúi người, hắn diện một bộ âu phục tây phương hàng Ý chính hiệu, càng làm cho Tiểu Lô có chút quái dị là trước ngực hắn có cài một huân chương hình chữ thập nhỏ.

“Xin cho ta tự giới thiệu một chút, danh tự của鄙 nhân là Michael.”

Nam nhân này thanh âm ưu nhã, mỗi động tác gơ tay hay nhấc chân đều toát ra khí chất ôn hoà. Hắn mỉm cười vươn một tay, nhàn nhạt nói: “Ta nghĩ ngài nhất định là Tiểu Lô các hạ rồi.”

Tiểu Lô nhất thời khần trương, hắn từ đối phương cảm thấy hắn nhìn như tươi cười nhu hoà, nhưng lại ngửi thấy một chút khí tức nguy hiểm.

Chính tại lúc này trong đám đông đột nhiên truyền đến một trận tiếng hét chói tai.

Tiểu Lô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên đu quay mơ hồ có một nhân ảnh đang đứng, bóng người đó đang đứng trên chiếc lồng treo lơ lửng của Bảo Nhi và Lâm San San.

Bằng vào ánh mắt, Tiểu Lô có thể mơ hồ nhìn thấy một tên tóc đỏ, mặc một bộ áo da ôm sát người, trên áo đeo hai thanh trủy thủ, người đó mang mặt nạ màu bạc, hắn cúi người, một tay nắm lấy cửa lồng giật mạnh ra, lập tức giữa không trung truyền đến tiếng hét chói tai của Lâm San San.

Tiểu Lô biến sắc, quay đầu lại nhìn nam nhân tên gọi Michael, trầm giọng nói: “Các người là ai?”

Michael cười nhàn nhạt, động tác của hắn đích thực ưu nhã nhưng ánh mắt lại như bao phủ Tiểu Lô. Tiểu Lô cảm giác được ánh mắt nhu hoà của hắn chiếu lên mặt như một lưỡi đao.

Tiểu Lô tiên sinh, thỉnh người không nên khinh cử vọng động, chúng ta cũng không có ý làm hại ai. Còn về thân phận của chúng ta ... kẻ hèn này là Michael, một trong những thánh kỵ sĩ thủ hộ của Vatican.

68. Chương 69: Phạm Đế Cường Địch Uy Hiếp

Chỉ thấy một người tóc đỏ mang mặt nạ bạc nhảy về phía Lâm San San và Bảo Nhi đang ngồi trong lồng đu quay, Tiểu Lô đứng ở phía dưới cũng có thể nghe được tiếng hét chói tai của Lâm San San

Michael ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm vào người Tiểu Lô, Tiểu Lô cảm thấy như mình đang bị một con độc xà thoi miên.

Michael lãnh cười nói: "Ngàn vạn lần mong ngài đừng khinh suất vọng động, đồng bạn của ta cũng sẽ không làm thương tổn bằng hữu của ngài

Tiểu Lôĩ lẩm nhẩm: "A! Tại sao người của Vatican lại tìm đến làm phiền ta?"

"Rất xin lỗi, chúng ta bất quá không phải nhằm vào các hạ, mục đích của chúng ta tới đây là tiểu cô nương kia." Michael vừa nói dứt lời, đột nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh như băng vang lên: "Cẩn hẩn lại!"

Vèo vèo!

Chỉ thấy ba hắc sắc nhân ảnh, theo hình chữ Phất từ trong đám đông bay ra, nhằm vào hướng Michael vọt tới. Michael trong mắt bạo xuất một tia hàn quang, tay hắn đột nhiên sờ vào huân chương thập tự đeo trước ngực, trong miệng lẩm bẩm một ngôn ngữ kỳ lạ mà Tiểu Lôĩ không hiểu, lập tức một ánh ngân quang từ trên người hắn bạo phát đánh thẳng vào ba người đang bay tới, chỉ nghe bọn họ kêu lên đau đớn, hai người thân hình đình trệ, lắc mình né tránh tránh, dường như rất e ngại luồng bạch sắc ngân quang.

Nhưng người thứ ba lại không chút ury ky, trong tay xạ ra một đạo hắc quang.

Đình!

Tiếng kim khí vang lên, Michael cười dài một tiếng, cuối cùng Hắc Y Nhân cũng phải thối lui, lúc này mới thấy được khuôn mặt gầy gò có chút tái nhợt, trong tay cầm một cây tiểu trường mâu tinh xảo dài chừng nửa thước.

"Dạ Xoa!" Thanh âm của Michael mang theo vẻ băng lãnh: "Không ngờ ngươi lại tự mình đi tìm cái chết a"

Dạ Xoa, chính là kẻ lúc đầu cùng bọn Lyon bắt cóc Bảo Nhi.....

Lúc này khuôn mặt Dạ Xoa đầy vẻ hung ác, hai hàm răng nghiến chặt nói lớn: "York, Ivan cùng nhau ngăn cản người này. Tiểu Lôĩ ngươi đi cứu tiểu cô nương kia, tuyệt đối không để nàng rơi vào tay bọn giáo đình.

Tiểu Lôĩ phản ứng cực nhanh, mặc dù hắn không rõ tại sao Hấp Huyết Quỷ lại ra tay trợ giúp mình, nhưng lúc này hắn không cần phải suy nghĩ nhiều, mắt thấy Dạ Xoa ba người ngăn cản Michael, hắn lập tức hướng vòng đu quay chạy tới.

Đám ba người Dạ Xoa đứng vây quanh Michael, mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Michael sắc mặt vẫn bình tĩnh, trên mặt vẫn giữ một tia bình thản tươi cười, có điều ánh mắt nhìn Dạ Xoa càng lúc càng lạnh.

"Dạ Xoa, nghĩ không ra vì tiểu cô nương kia mà Huyết Tộc các ngươi dám đối mặt khiêu chiến với Thánh Đình à?". Đôi tay dài của Michael khê xoa nhau.

Dạ Xoa phì một tiếng, kêu lên the thé "Tên Thiên Chúa giáo đồ hèn hạ, Thần nữ chúc phúc cho chúng ta! Giết hắn!"

Dạ Xoa vừa hạ lệnh, York cùng Ivan đồng thời vọt tới

Mơ hồ chỉ nghe thấy một tiếng thở dài của Michael.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng dịch chuyển xuống huân chương thập tự trước ngực, tay vừa nắm lấy, huân chương lập tức hoá thành một đạo ngân sắc quang mang màu bạc! Sau đấy chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một cây kiếm hình dạng kỳ lạ, chính là thập tự trảm kiếm!!

"Sự vinh quang của thánh kiếm, không phải để đám sinh vật hắc ám các ngươi có thể khinh nhờn..."

Michael vừa xướng ngâm lên, chỉ nghe "xoẹt xoẹt" hai tiếng, York và Ivan đồng thời thảm kêu một tiếng thối lui ra sau, chỉ thấy trước ngực hai người khắc sâu một vết thương, trên miệng vết thương còn ám khối đen, cả hai gào to đau đớn. Lúc này, Dạ Xoa nắm chặt đoản mâu, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Michael.

"Dạ Xoa, ngươi còn chưa chịu tránh ra sao? Lần trước tại Tây Ban Nha ngươi đã trốn thoát khỏi tay ta, hôm nay nguyên lai ta không phải vì ngươi mà đến đây, ngươi không cần phải liều chết như thế". Michael nhẹ nhàng nâng Thánh kiếm trong tay, lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ rằng các ngươi có thể ngăn chặn được Thánh Kỵ Sĩ thủ hộ của Thánh Đình sao? Tên Tiểu Lôĩ kia có thể cướp được tiểu cô nương từ tay của đồng bạn ta sao?"

Khuôn mặt gầy gò của Dạ Xoa không ngừng run rẩy, ánh mắt tựa hồ cũng có chút sợ hãi, nhưng cuối cùng hắn cũng cắn răng, nắm chặt mâu hung hăng vọt tới.

Tiểu Lôi đã chạy đến bệ của bánh xe quay, người điều khiển vòng đu quay đang dùng loa để cảnh báo những người bên trên, những nhân viên này cũng rất kinh ngạc, sao lại có người điên như thế, dám bò từ dưới đất lên trên đu quay với độ cao hơn mười thước.

Tiểu Lôi không cần nói nhiều, đẩy đám nhân viên ra, xông đến lôi gã nhân viên đang đứng ở đài điều khiển lôi xuống, sau đó hung hăng đóng cửa dao điện.....

Lập tức hắn nhảy vọt lên cao, cánh tay vươn ra nắm lấy ống thép, chỉ thấy thân thể hắn linh hoạt như một con khỉ, nhẹ nhàng đeo bám vào các lồng sắt leo lên trên.

“Oa! Người nhện kia” Đám đông bên dưới không ngừng la hét.

Tiểu Lôi rốt cuộc cũng nắm được sợi dây cáp treo của đu quay, sau đó nhảy lên, chuyển từng đoạn, thân thể lẳng không hướng về cái lồng treo chỗ Lâm San San và Bảo Nhi đang ngồi.

Hắn vừa mới đứng vững, đột nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lùng vang bên tai: “Đừng cử động”

Lập tức hắn đột nhiên phát sinh cảnh giác, hắn vừa nhảy lên, ngay chỗ hắn mới đứng, một đạo hàn quang phóng tới khoan lủng một lỗ trên tấm thép của mái lồng treo!

Tiểu Lôi trong lòng có chút lo lắng, đột nhiên hắn lấy trong người ra một thanh phi kiếm, dùng một tư thế cực kỳ quái dị, phi kiếm trước ngực vũ động chém vào cửa lồng treo

Gặp quỷ!

Bên trong lồng sắt rất yên tĩnh, chỉ thấy Lâm San San đang ngồi tựa vào ghế tựa như đã hôn mê bất tỉnh, cánh cửa bên cạnh mở rộng, Bảo Nhi và người tóc đỏ đều không thấy đâu.

Tiểu Lôi vội vàng nhìn kỹ Liễu San San, thấy nàng chỉ hôn mê bất tỉnh, tựa hồ không có gì đáng ngại, lúc này mới thấy có chút yên tâm liền dịch chuyển thân mình hướng ra ngoài dò xét. Chỉ thấy giữa không trung một người tóc đỏ đang lẳng không nhảy xuống, hắn tựa như dùng một loại pháp thuật quái dị, cơ thể như một con đại điều bay giữa trời, hạ xuống một đám cây trong công viên, tay hắn đang ôm Bảo nhi.

Tiểu Lôi không cần suy nghĩ, tiện tay tung người nhảy xuống, sử dụng “Ngự Phong thuật” của Tiêu Dao phái, thân thể hắn như một chiếc lá rụng, hình như hoàn toàn không có một chút sức nặng nào, nhẹ nhàng hạ xuống rừng cây.

Phía dưới đám đông càng la to hơn, lúc này lực lượng bảo an công viên cũng nhanh chóng chạy đến.

Một tiếng thét vang lên, một hắc sắc thân ảnh văng ra ngoài, đụng vào đám đông, Dạ Xoa té nằm trên mặt đất, đã có bảy, tám vết thương trên người hắn, trên mỗi vết thương đều rỉ máu và toả ra khói đen. Michael chậm rãi đến gần hắn, sắc mặt bình tĩnh, thở dài ca thán: “Chấp nhất quá, chấp nhất quá mức thì bị trời đánh, cũng là một dạng tội ác”

Lập tức thanh kiếm trong tay hắn giơ cao lên rồi từ từ hạ xuống, Michael ngâm dài: “Tĩnh hoá... nhân danh Hỏa Thiên Sứ...”

Trên mũi Thánh kiếm phát ra một luồng bạch sắc quang mang thần thánh, Dạ Xoa nằm trên mặt đất phát ra một tiếng hét thê lương, thân thể đột nhiên hoá thành khói đen, rồi tan biến trong chớp lát.

Đám đông xung quanh đều hoảng sợ lui về phía sau, những kẻ nhát gan thì bỏ chạy mất dạng. Michael lướt nhìn đám đông cười lạnh. Thân thể hắn đột nhiên hoá thành một đạo quang mang rồi biến mất, chỉ để lại đám đông đứng xung quanh trợn mắt há hốc mồm,

Thân mình Tiểu Lôi vừa rơi vào rừng cây, đột nhiên cảm giác có một đạo hàn quang đang phóng về phía mình. Hắn lập tức lăn người né tránh, nhưng vẫn hơi chậm một chút, cánh tay phải đột nhiên đau nhói, đến khi hắn đứng lên thì thấy ống tay áo bên phải đã bị bóc ra, lộ ra một vết trắng khứa trên cánh tay, hiển nhiên là hắn đã bị đối phương đánh lên.

Chợt nghe “a” một tiếng, chỉ thấy người tóc đỏ đang cẩn trọng quan sát Tiểu Lô, vì trên mặt hắn mang mặt nạ nên không thấy được phản ứng của hắn, nhưng nhìn ánh mắt của hắn, Tiểu Lô biết rằng đối phương đang rất kinh ngạc.

Hừm, dám đánh lén tiểu gia à ! Thân thể Tiểu gia sau khi thoát thai hoá cốt đã trở thành linh thể, bình khí bình thường há có thể làm thương tổn đến ta!?

Tên tóc đỏ mặt một bộ đồ da bó sát người, vóc người hắn cao lớn, so với Tiểu Lô thì có lẽ cao hơn cả một cái đầu, mái tóc đỏ như lửa, chỉ thấy hắn đang nắm chặt tay, trên tay phát tán một ánh kim sắc, hiển nhiên hắn đang mang một loại kim chúc quyền (bao tay sắt).

Tên tóc đỏ khẽ quát lên một tiếng, vung quyền hướng Tiểu Lô đánh tới, trường kiếm trong tay Tiểu Lô khẽ lay động xuất ra hai luồng kiếm quang, người kia tựa hồ không quan tâm đến trường kiếm của Tiểu Lô, cam đảm dùng tay ngạnh tiếp kiếm .

Hô!

Trong khoảnh khắc, hai người quần vào nhau. Người kia đột nhiên hiện lên trong mắt một tia tàn khốc, kim chúc quyền xuất ra bảy tám thức kim chúc phong nhận

Người kia dùng phong nhận trên tả quyền chống đỡ trường kiếm của Tiểu Lô, trong chớp mắt, nghe thấy kết kết, phong nhận trên quyền đầu của hắn đã khoá trường kiếm của Tiểu Lô. Đột nhiên người kia sử dụng hữu quyền vung lên, ba đạo hàn phong ập vào mặt Tiểu Lô, Tiểu Lô không còn cách nào khác là phải buông kiếm, thân người lui về phía sau, người kia không chịu buông tha, phong nhận trên quyền đầu của hắn tựa như của Logan người sói trong phim X- men,

Xoẹt!

Tiểu Lô chuyển người không kịp, y phục ở trước ngực bị rách thành hình chữ thập, y phục trong nháy mắt bị rút ra. Nếu thân thể hắn không được cải tạo trải qua thoát thai hoá cốt, chỉ sợ bây giờ hắn bị nguy hiểm, da thịt đã bị xé nát.

Hai tay xoa xoa. Tiểu Lô nắm lấy phần y phục bị xé rách, mắng to: “Được! Lão hồ không phát uy thì người tưởng ta là một con mèo bệnh a, người đánh lại một lần nữa cho ta xem!”

Lần này hắn không lùi mà tiến tới, thân hình co lại, bàn chân tựa như từ từ dịch ngang nửa bước. Tên tóc đỏ lập tức phóng tới đâm Tiểu Lô, nhưng Tiểu Lô tùy ý bước qua một bên, ảo diệu vô cùng, vào lúc tối hậu chuyển thân nhẹ nhàng né tránh, vừa tránh được đòn tấn công của đối phương, Tiểu Lô lập tức xuất thủ như thiểm điện, nắm chặt cổ tay của đối phương...

Một vặn, một bẻ, một đá.

Đây là các chiêu cầm nã thủ cơ bản của võ thuật Trung Hoa, cổ tay gã kia bị nắm giữ, vừa muốn phản kháng lại nhưng cánh tay không còn có chút khí lực nào. Tiểu Lô vặn tay hắn rồi dùng sức bẻ quặt, gã đó lập tức bị ngã sang một bên, Tiểu Lô lập tức nhảy lên đá một cước vào ngực, hắn bay thẳng ra ngoài, thân hình nện vào một thân cây, kêu hự một tiếng, sau đó tựa hồ không thể đứng lên được.

Tiểu Lô thở ra một hơi, chạy đến bìa rừng, thấy Bảo Nhi đang ngồi trên mặt đất, cái đầu nhỏ nhỏ nghiêng qua một bên, có lẽ là đã bị ngất. Hắn dùng một tay bế Bảo Nhi, một tay cầm chắc thanh kiếm, vừa đi vừa suy nghĩ về người tóc đỏ mang mặt nạ

“Nếu ta là người, ta sẽ không làm như vậy...”

Phía sau Michael sắc mặt bình tĩnh, từ trong rừng cây đi tới, hắn nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Lô, với ngữ khí bình tĩnh .

“Lại là người!” Tiểu Lô cắn răng mắng: “Đám quỷ tử, lão tử không cường gian nữ tu của người, cũng không phóng hỏa đốt giáo đường của người, tại sao người lại làm phiền ta?”

Michael lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Ta cũng không muốn làm khó người, chúng ta chỉ muốn người giao tiểu cô nương này cho chúng ta thôi”

“Mẹ! Không phải là ý mạnh bắt cóc dân thường à? Các người không phải là người của Vatican sao, Thiên chúa giáo đồ hay đi bắt cóc ấu nữ hay sao?”

Michael nhìn Tiểu Lôi với ánh mắt thương xót: “Người có biết cô gái người đang ôm trong lòng là ai không? Thật là đáng thương cho mê đồ, tiểu cô nương mà người đang ôm trong ngực sau này sẽ trở thành nguồn gốc của tội ác.”

“Tội ác con mẹ người” Tiểu Lôi mắng to

Lần đầu tiên hấn đoan chắc rằng, những tên giáo đồ cuồng tín đều có vấn đề về thần kinh

Không thèm để ý đến, hấn buông Bảo Nhi, mũi kiếm đâm thẳng tới Michael. Trong tay Michael lập tức xuất hiện thanh thánh kiếm, hai thanh kiếm vừa chạm nhau, Tiểu Lôi chỉ thấy sức mạnh của đối phương phảng phất như hư không, kinh lực của mình giống như là muối bỏ bể, mỗi lần va chạm với thanh Thập Tự kiếm thì lực lượng của mình lại bị yếu đi một phần. Ngay lập tức trong lòng hấn máy động, liền hạ quyết tâm.

“Đinh”

Trường kiếm trong tay hai người lần thứ tư chạm vào nhau, Tiểu Lôi đột nhiên quăng kiếm sang một bên, sử dụng “Tiêu Dao Bộ Pháp” lướt đến sát người Michael, một tay như dán vào phần eo của Michael.

“Phá. Sơn. Không...”

Khí lực toàn thân Tiểu Lôi đình trệ trong chốc lát, rồi lập tức dùng một phương thức kỳ quái ngưng tụ lại rồi mãnh liệt tuôn ra.

Đây là lần đầu Tiểu Lôi dùng đến sát thương cực mạnh của chiêu thức “Phá Sơn Không” do Khinh Linh Tử truyền thụ, dùng công lực toàn thân ngưng tụ tại một điểm, phá sơn khai thạch!

Tiểu Lôi lúc này không kìm lại được, hôm nay gặp đối thủ thực lực cường đại ngoài khả năng dự đoán hấn cũng mất kệ mọi chuyện, lần đầu tiên toàn thân phát lực này, cho dù có một bức tường đá thì cũng sẽ bị chưởng này đánh cho tan nát.

Có đánh chết được tên Michael kia hay không, hấn cũng bất cần!

Tiểu Lôi đánh ra một chưởng, trong nháy mắt, chỉ thấy thân ảnh của Michael lay động, sau đó toàn thân đột nhiên tiêu thất.

“Thuần di”, lập tức trong lòng Tiểu Lôi trầm xuống.

69. Chương 70: Trở Về Nga Mi

Phía sau tức thì truyền đến tiếng thở dài của Michael, Tiểu Lôi lập tức cảm thấy không ổn.

Một cỗ lực đạo cường đại giáng vào từ phía sau, Tiểu Lôi chỉ thấy trước mắt tối sầm, phảng phất lực phủ ngũ tạng đều bị đánh nát, lập tức thân thể hấn bắn tới phía trước tới năm sáu thước rồi ngã trên mặt đất, trong miệng phảng phất vị mặn của máu, mồm vừa mới há ra, một búng máu liền phun ra.

Gặp quỷ rồi..., lão ngoại quốc chết bầm này chẳng những biết Thuần di, mà còn có thể dụng thủ pháp Di hoa tiếp mộc.

Lão gia hỏa này trong nháy mắt biến mất trước khi mình ngưng tụ khí lực toàn thân kích ra nhất chiêu Phá sơn không rồi sau đó vào lúc tối hậu hiện ra sau lưng, vì vậy chiêu Phá sơn không mà Tiểu Lôi đã ngưng tụ toàn thân công lực liền đánh vào lưng mình.

Tiểu Lôi nằm sấp trên mặt đất, thân thể khê run rẩy, cả lực phủ ngũ tạng đều phảng phất như vỡ tung. Thân thể hấn dù đã thoát thai hoá cốt nhưng chưa phải là tiên nhân, dưới uy lực cường đại của sát chiêu Phá sơn không này, cũng đã bị trọng thương.

“Mẹ nó chứ, lão già chết bầm này này ... mạnh thật a!”

Tiểu Lô cảm giác khí lực bản thân như bị mất hết.

Michael chậm rãi đến gần, hần cúi nhìn Tiểu Lô, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, tựa hồ không có chút giận dữ nào.

Tiểu Lô cười khỏ, vừa ho khan, vừa miễn cưỡng nói: "Thật là lợi hại, nghĩ không ra người ... khụ khụ ... lão già ngoại quốc chết bầm... khục khục ... lại biết Thuần di.

Michael cười nhạt: "Nhục mạ và đe dọa chỉ thể hiện sự khiếp sợ của người thôi, vĩnh viễn không phải là dũng khí và chiến đấu chân chính."

Trong mắt Tiểu Lô thoáng lóe lên một tia dị sắc, đột nhiên hần lặn một vòng, từ đầu ngón tay bắn ra một đạo hồng quang, Michael khẽ biến sắc, liền vươn tay ra ngăn lại.

"Xoạt xoạt."

Chỉ thấy Tiểu Lô bắn ra một đạo linh phù, đạo linh phù này liền bị Michael chớp được, trong mắt Tiểu Lô thoáng thấy một tia trào lộng.

Michael chợt kêu lên kinh hãi, đạo linh phù kia hốt nhiên hóa thành một ngọn lửa, hần không kịp đề phòng, cuống quýt vung vẩy bàn tay, nguyên bản trắng bạch, giờ đã bị ngọn lửa thiêu mất một góc.

Tiểu Lô nằm trên mặt đất, thở dốc không ngừng, hắc hắc cười nói: "Người cho rằng chỉ có người mới biết sử âm chiêu thôi phải không? Lão già ... khụ khụ ...

Ngay lúc này, tên tóc đỏ bên cạnh liền đứng lên, thân thể hần tựa hồ vận vẹo vài cái, các đốt ngón tay phát ra thanh âm rắc rắc, chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn thoáng qua Michael, lập tức con mắt sau mặt nạ nhìn chăm chăm Tiểu Lô, thanh âm mang theo mười phần phần nộ quát: "Giết hần!"

Michael bưng bàn tay đã bị đốt cháy, nhưng lại lắc đầu nói: "Không được, nơi này không phải lãnh địa của Thánh đình, tên Đông phương này có pháp thuật, chúng ta lặng lẽ tiềm nhập nơi này, nếu người không muốn bị giới tu hành Đông phương phản kích, tốt nhất không nên làm thương tổn hần."

Tên kia sờ vào ngực, chỗ vừa bị Tiểu Lô đá vẫn còn đau âm ỉ. Bọn họ thân là Thánh kỵ sĩ thủ hộ Giáo đình, chưa bao giờ bị thua đau thế này, ngay trong cuộc viễn chinh thảo trừ huyết tộc cho tới bây giờ đều là cao cao tại thượng, thế mà hôm nay tự nhiên lại bị cái tên tiểu tử này ám toán, tên tóc đỏ cắn răng nói: "Được, vậy lưu lại tính mệnh hần."

Hần gơ một cước lên, đá vào eo Tiểu Lô, Tiểu Lô nặng nề hự một tiếng, thân thể bị đá bay ra ngoài hai ba thước rơi trên mặt đất, không ngừng ho khan.

Tiểu Lô không giận mà cười, nhìn chăm chăm Michael cùng tên tóc đỏ kia, giọng nói chậm rãi đầy chất giễu cợt: "Hắc hắc, vừa rồi không phải các người nói cái gì... nhục mạ, đe dọa chỉ thể hiện sự khiếp đảm, không có dũng khí chiến đấu chân chính thôi sao.

Michael biến sắc, tên tóc đỏ kia cười lạnh nói: "Được, nói hay lắm!"

Hần chậm rãi đi tới chỗ Tiểu Lô, ánh mắt hiển nhiên không có chút hảo ý...

Ngay lúc này, dưới tàng cây bên cạnh Tiểu Lô đột nhiên truyền đến tiếng khóc.

Tiếng khóc này chính là của Bảo Nhi, tiểu nha đầu này không biết đã tỉnh lại từ lúc nào. Vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, chắc đã chứng kiến việc Tiểu Lô bị đánh bại, nhìn "Ba ba" thân yêu miệng phun máu tươi, nó sợ đến khóc meo meo.

Thân thể bé nhỏ của nó co lại, đôi tay nắm chặt, khuôn mặt đầy lệ, mắt thấy Tiểu Lô bị đá bay, ngã xuống trước mặt nó...

Bảo Nhi đột nhiên ngưng khóc, đôi mắt đen to sáng ngời nhìn trừng trừng hai tên "bại hoại".

Thân thể bé nhỏ của nó đột nhiên loạn choạng đứng lên ... trong miệng phảng phất chậm rãi lặp đi lặp lại hai chữ: "Không được ... không được ..."

Michael cùng tên tóc đỏ kia nhìn thân thể bé nhỏ của Bảo Nhi, chợt cảm giác thấy không ổn.

Chỉ thấy trong rừng cây lặng gió, đột nhiên khí lưu chung quanh dồn dập ào đến, mái tóc dài của Bảo Nhi bay lòa xòa, thân thể nhỏ bé càng lúc càng run lên, đôi tay nắm chặt, nhìn chăm chăm Michael và tên tóc đỏ, trong ánh mắt toát ra vẻ thống hận và phẫn nộ, cuối cùng Bảo Nhi dùng hết khí lực toàn thân hét to:

“Các người không được khi dễ ba ba ta!!!”

Kèm theo tiếng kêu to, trước người nó đột nhiên phát ra một luồng khí lưu mãnh liệt! Vô số đạo khí lưu giao nhau, đè nén nhau, trong nháy mắt hình thành nên một đạo cuồng phong, trong không khí phát ra một tiếng gào thét, mắt thường lập tức có thể nhìn thấy một đạo Long quyền phong cự đại xuất hiện giữa Bảo Nhi và bọn Michael.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi biểu lộ sự tức giận thật sự, nó hét to một tiếng, đạo Long quyền phong liền gào thét lao tới Michael.

“Không tốt” Michael trong lòng thầm kêu một tiếng, hần nhanh chóng kéo theo đồng bọn, đang muốn sử dụng thuật di nhưng lập tức có cảm giác không ổn.

Phảng phất có vô số lực lượng đè ép làm cho không khí chung quanh hỗn loạn, giống như một sợi xích vô hình đang phong tỏa thân thể Michael, khiến hần cơ bản không có cách nào sử dụng thuật di.

Chỉ trong nháy mắt, lập tức một cơn lốc đã tới trước mặt Michael, hai người hét to một tiếng, bị nó cuốn lấy rồi bị đẩy mạnh ra ngoài.

Oanh, cây cối chung quanh trong rừng cây đều bị gãy nát, phía trước mặt Bảo Nhi mấy chục thước cơ hồ bị Long quyền phong “làm cỏ” thành một dải đất trống. Chúng đều bị nhổ tận gốc! Michael cùng tên tóc đỏ không biết đã bị bạo phong cuốn tới địa phương nào rồi.

Sau khi thực lực bộc phát, lúc này thân thể bé nhỏ của Bảo Nhi mới lão đảo ngã trên mặt đất, trông có vẻ mệt mỏi vô cùng. Tiểu Lôi nằm ở bên cạnh lúc này đang trợn mắt há mồm nhìn “con gái bảo bối” của mình.

Như ... như vậy thật sao, thần kỳ như vậy sao?

Bảo Nhi nhẹ nhàng bò đến bên cạnh Tiểu Lôi, khễ sờ vào mặt, nhỏ nhẹ nói: “Ba ba...”

Tiểu Lôi nuốt nước miếng, cười nói: “Bảo Nhi ... con làm sao mà lợi hại như vậy?”

Bảo Nhi rơi lệ nói” Không cho mấy người xấu này ... người xấu khi dễ ba ba ...

Nói hết câu này, thân thể bé nhỏ của Bảo Nhi thoáng một cái nhào tới trên người Tiểu Lôi, dường như ngất đi.

Tiểu Lôi trong lòng lo lắng, mình đã bị trọng thương sau khi trúng “Phá sơn không”. Đừng nói đứng lên, cả ngón tay út cũng không động đậy được. Ngay lúc này, đột nhiên hần nhìn thấy một người, bóng người này từ bên ngoài rừng cây loáng thoáng bay nhanh đến, thân ảnh yếu diệu kia tựa hồ có chút quen thuộc. Tiểu Lôi rốt cục đã thấy rõ người này, thở hắt ra: ”Là nàng, ... lập tức hần không cầm cự được nữa, nhắm mắt, yên tâm ngất đi.

Michael cùng tên tóc đỏ bị Long quyền phong cơ hồ ném lên giữa không trung. Giờ phút này Michael sớm đã không còn bộ dáng nhân hạ nữa, quần áo không nhiễm một hạt bụi của hần qua cơn lốc cuồng loạn đã bị cắt thành vô số vết thương, tóc tai tán loạn, trên mặt cũng có nhiều vết thương, khuôn mặt tái nhợt đầy kinh ngạc cùng phẫn nộ. Bên cạnh hần, tên tóc đỏ cũng không khá hơn, bộ quần áo da nát bầy, thân thể vẫn còn run rẩy.

Hần đột nhiên hét to một tiếng, hai tay trước ngực nắm huân chương chữ thập, trong tay liền phát ra một tia quang mang mãnh liệt.

Michael thốt nhiên biến sắc, giáng cho tên kia một bạt tai, quát: ”Louis, người điên rồi sao, muốn gọi Thánh lực ở đây. Đây không phải là tây phương, không nằm trong phạm vi ảnh hưởng của Giáo đình.

Mặt nạ màu bạc của tên nam nhân tóc đỏ bị Michael đánh bay, lộ ra diện mục vốn có, lộ ra gương mặt thanh tú, có chút xanh xám nhưng lại có một vết sẹo rất to hình chữ thập cơ hồ che kín cả khuôn mặt. Vết

seo này hiển nhiên đã có rất lâu, cả hai bên mơ hồ có màu đỏ khiến cho khuôn mặt vốn thanh tú của hấn lại có vẻ dữ tợn.

Hấn bị Michael đánh cũng không dám tỏ vẻ phẫn nộ chút nào, chỉ cắn răng buông lỏng bàn tay.

Ánh mắt Michael lạnh như băng, hai người cứ lơ lửng trên không như vậy, nhìn xuống phía dưới.

Nơi này không trong phạm vi thế lực Giáo đình, người tại đây lại triệu tập Thánh lực, chẳng lẽ định tạo ra tai họa hay sao? Đông phương bọn họ cũng có môn phái tôn giáo, người cho rằng chúng ta ở chỗ này gây ra phiền toái lại có thể sống sót trở về hay sao? Hay là người cho rằng một mình người có thể đối kháng lại đám dị năng giả Đông phương? Người muốn gây ra chiến tranh tôn giáo phải không? Louis?

Tên Louis không cam lòng thở dài, cắn răng nói: “Michael đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?”

Còn có thể làm sao nữa ... hôm nay đã gây ra náo loạn lớn, hành tung chúng ta đã bị bại lộ, có thể gây ra phản cảm của một số tu hành giả đông phương, thậm chí còn dẫn tới công kích! Dù sao chúng ta là người của Tây phương Giáo Đình, tùy tiện tiến vào phạm vi thế lực của bọn họ ... ài ... cũng đành chịu thôi, nghĩ không ra lực lượng của Thần nữ tự nhiên lại thức tỉnh sớm đến vậy ... Hừ, ta ở đây, người về Giáo đình báo cáo trước, nếu cần thiết, thỉnh Giáo hoàng đại nhân hạ lệnh, tập hợp lực lượng bảy đại thánh kỵ sĩ, vô luận thế nào cũng phải đoạt lại Thần nữ!!

Sắc mặt Michael có chút ưu phiền, sau đó hấn kéo Louis, trên người tản mát ra một tia quang huy thánh khiết, hai người biến mất giữa không trung.

Tiểu Lôi trong cơn choáng váng, chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng trong người như bị lửa đốt, đau nhức vô cùng dần dần dịu lại, một cỗ lực lượng mát rượi nhu hòa nhập vào trong cơ thể. Cỗ lực lượng này bắt đầu từ lòng bàn tay chậm rãi tiến đến, rồi lại từ từ lưu chuyển vài vòng toàn thân, khi chảy qua các bộ phận trong cơ thể đều nhẹ nhàng thư thái, tựa như vô số xúc giác khẽ vuốt ve kinh mạch, cảm thấy cơ thể vốn đau buốt đến hầu như tê liệt dần dần có một chút cảm giác trở lại.

miệng như bị mở ra, một ngụm nước ngọt mát từ khóe miệng đi qua thực quản rồi chảy xuống dạ dày, ngụm nước này lạnh như băng, làm cho lực phủ ngũ tạng như đang bị thiêu đốt trong nháy mắt thoải mái hơn rất nhiều. Tiểu Lôi trong mộng lung liền mở mắt, chỉ thấy trước mặt một bóng người tóc dài bay xỏa, mười ngón tay mảnh khảnh đang bóp một vật như ống trúc.

Tiểu Lôi đột nhiên vươn tay chụp cổ tay đối phương, cảm thấy tay mềm mịn như một miếng ôn ngọc, cô gái kia kinh hãi kêu lên, ống trúc trong tay cơ hồ không cầm nữa, lập tức như vừa giấy dựa vừa sợ làm cho Tiểu Lôi đau đớn, chỉ để mặc cho Tiểu Lôi nắm chặt cổ tay mình.

Tiểu Lôi cố gắng mở mắt, khẽ thở dài: “Tiểu Thanh, nàng sao lại đến đây?”

Mặt của nữ tử tóc dài thoáng vẻ ngượng ngùng, lắc đầu, không phải chính là Tiểu Thanh xà tinh hay sao? Nàng cúi đầu nói: “Ngày đó ta không đi cùng chàng, chàng không giận ta chứ?”

Tiểu Lôi miễn cưỡng cười cười: “Chuyện đó có gì phải giận ... nàng không phải người hầu của ta, nếu không nguyện ý đi theo ta thì ai dám miễn cưỡng người chứ?”

“Không, không phải ta không muốn. Ta là nguyện ý!” Tiểu Thanh vội vàng giải thích, trên mặt lộ ra vài phần lo lắng, dường như sợ Tiểu Lôi hiểu lầm mình: “Ngày đó, trong lúc ta hành công đến lúc quan trọng thì bị hai ác nhân kia quấy rối, ta cơ hồ bị tẩu hỏa nhập ma, may là chàng đuổi bọn họ đi, ta mới có thể an tĩnh tu luyện, lúc ấy ta thật sự không có cách nào lập tức đi cùng chàng ... trong lòng ta ... ân, tình nguyện ở cạnh chàng.

Tiểu Lôi cười cười, gắng gượng một hồi, tựa như muốn ngồi dậy.

Tiểu Thanh lập tức án trước mặt hấn, nghiêm mặt nói: “Chàng bị thương quá nặng, hôm nay ta mới tìm được chàng, nhưng lại thấy chàng cùng người tranh đấu, hai người xấu kia là ai, sao lại muốn thương tổn chàng?”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Không quan hệ tới ta, bọn họ muốn cướp Bảo Nhi, ... ân, nàng biết Bảo Nhi chứ? Bảo Nhi đâu?”

Tiểu Thanh khe khẽ cười, chỉ bên cạnh: “Nó là Bảo Nhi phải không, tiểu cô nương đáng yêu này, pháp thuật của nó so với chàng dường như lợi hại hơn.” Bảo Nhi đang nằm cạnh Tiểu Lô, cô gái bé bỏng đang ngủ say, hô hấp đều đặn, chắc là không có chuyện gì.

Tiểu Lô cười hắc hắc, không nói lời nào. Nói rất đúng, tiểu cô nương Bảo Nhi hôm nay bạo phát lực lượng, đương nhiên rất kinh khủng. “Nơi này là địa phương nào?” Tiểu Lô quay đầu nhìn chung quanh buồn bực, giống như một nơi hoang dã nào đó.

Tiểu Thanh cười nói: “Nơi này chính là Nam Sơn, may là ta chạy tới không quá muộn, có điều người bạn của chàng bị kẹt ở trên ... trên chiếc bánh xe lớn, ta tới cứu nàng trước, vốn tưởng rằng bằng pháp thuật của chàng, hai tên ác nhân kia không làm gì được, ai biết ... a..”

Tiểu Lô thở dài, yên lặng không nói.

Nguyên bản khi hấn xuống núi, hoàn toàn tự tin, sau một năm tu luyện tiên pháp, lại gặp kỳ ngộ thoát thai hoá cốt, mặc dù có thể kém tu hành giả cao thâm nhưng tại tục thể lẽ tất nhiên ít có đối thủ. Ai biết lại gặp Bảo Nhi trong trường tranh đoạt của bọn hấp huyết quỷ, rồi cái bọn gọi là Giáo đình gì đó, đối thủ từng người một so với hấn còn lợi hại hơn, kết quả mình nơi nào cũng gặp rắc rối, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn.

Tiểu Thanh nhìn Tiểu Lô không nói lời nào, nàng rất thông minh, lập tức đoán ra vài phần, ôn nhu nói: “Được rồi, chàng tuổi còn trẻ, thời gian tu luyện không thiếu, đánh không lại bọn họ cũng không có gì, chờ chàng trở lại Nga Mi sơn tái tu luyện, học nhiều pháp thuật lợi hại, tự nhiên có thể thắng được bọn họ.

Tiểu Lô chỉ trầm ngâm trong chốc lát, sau đó nói: “Tiểu Thanh, hãy giúp ta đứng dậy.”

Hấn ngồi thẳng dậy, vừa lúc tựa vào cây đại thụ sau lưng, chỉ thấy Bảo Nhi bên cạnh đang nằm ngủ an tĩnh, còn Lâm San San cũng đang nhắm mắt nằm ngoài kia.

Tiểu Thanh thấp giọng nói: “Vị cô nương này là bằng hữu của chàng sao, ta e rằng nàng sợ hãi nên làm ngất đi ... Chàng... chàng không trách ta chứ.”

Tiểu Lô cười cười, lắc đầu, nhắm mắt trầm tư trong chốc lát, hốt nhiên mở mắt, nói một chữ: “Không được, ta phải quay về Nga Mi sơn!”

“Cái gì?”

Tiểu Lô thầm hít một hơi dài, trong mắt lóe lên quang thải dị thường: “Bình sinh ta tuyệt không chịu thua người khác, người kính ta một thước, ta kính hấn một trượng! Ta phải về Nga Mi sơn học chút bản sự lợi hại của hai lão gia hỏa Tiêu Dao Tử và Khinh Linh Tử! Nếu không, đừng nói là trả thù mấy tên ngoại quốc, sợ rằng ngay cả bảo vệ Bảo Nhi cũng không xong.

Tinh thần Tiểu Lô lập tức phấn chấn, ôm Bảo Nhi cùng với Lâm San San về tới trang viên, Như Hoa cùng Lô Hồng còn đang bị hấn trừng phạt, đóng cửa suy nghĩ. Tiểu Lô mang Lâm San San trở về phòng, lấy ra mảnh giấy viết vài dòng, chỉ nói rằng về quê gặp thúc thúc tìm kiếm cao nhân đến hỗ trợ, sau đó để tại đầu giường Lâm San San.

Trước khi rời đi, hấn nhìn Lâm San San vẫn ngủ mê trên giường, trong lòng có chút ưu tư. Hôm nay vào lúc này Lâm San San đang mặc váy, váy kéo cao một chút, lộ ra hai chân thon dài cùng da thịt mịn màng, trắng nõn.

Dù sao Tiểu Lô trong lòng đã rõ tâm tư cô gái này, đã biết là lần này trở về nhưng không biết khi nào mới xong, hấn thoáng do dự một chút, đột nhiên lại gần, hôn nhẹ lên trán nàng.

Nụ hôn này với ngày đó cùng Điền Kha Nhi không giống nhau, ngày đó xuất trăm thủ đoạn, ngay cả lừa gạt mới hôn được Điền Kha Nhi, nhưng hôm nay lại thừa dịp Lâm San San hôn mê hôn trộm, mặc dù hấn biết nếu Lâm San San tỉnh dậy lúc mình đang tự tác, đối phương nhất định là ngàn vạn lần sẵn lòng, nhưng sau khi hôn Lâm San San cũng không khỏi có chút khẩn trương đến khô lưỡi, lúc này mới lắc đầu, bước ra khỏi phòng.

Vừa xuống lầu vừa bế Bảo Nhi, lần này rời đi cũng nên gọi điện thoại cho Minh Nguyệt quán, vừa để lại tin tức cho họ, nếu vị a di Nguyệt Kinh kia quay lại tìm Bảo Nhi thì nàng sẽ lên Nga Mi sơn tìm mình.

Dù sao bây giờ là xã hội hiện đại, không giống như thời xưa tiến nhập thâm sơn không tìm thấy được, giờ đây với một chiếc điện thoại di động, người liền có thể nắm cả thế giới.

Bế theo Bảo Nhi rời đi, nhìn thấy Tiểu Thanh đang đứng trên thảm cỏ của trang viên, cơ thể đầy sức sống trong gió, mái tóc bay lên, Tiểu Lôi đi qua thấp giọng nói: “Nhờ nàng một chuyện.”

Tiểu Thanh run lên, thấp giọng nói: “Chàng không cho ta đi cùng sao?”

Tiểu Lôi thở dài: “Con người ta luôn không phải người tốt. cô gái xinh đẹp như nàng đi theo ta, tự nhiên là ta cầu còn không được, chỉ là bây giờ những người đó đang truy tìm Bảo Nhi khắp nơi, chúng có thể tìm tới đây. Ta mang Bảo Nhi rời đi, nếu chúng làm khó bằng hữu ta ... hắc hắc, Lôi Hồng tự nhiên là không sợ rồi, hẳn có chỗ dựa là tỷ tỷ lợi hại, nhưng chỉ là cô gái kia ... Lâm San San cô khổ không nơi nương tựa, nhờ nàng chiếu cố họ một chút, nàng cũng không cần hiện thân, nếu bọn họ có gặp phiền toái, nàng âm thầm giúp đỡ một chút là được.

Tiểu Thanh nhú mày, suy nghĩ một chút lại nói: “Chàng muốn đi bao lâu?”

“Lâu thì một năm, chóng thì mấy tháng. Nàng nghĩ ta thích ở nơi hoang sơn dã lĩnh đó sao?” Hắc cười cười, lập tức ôm Bảo Nhi nghênh ngang rời đi.

Tiểu Lôi lần này hạ quyết tâm, sự phóng túng thường ngày rốt cuộc đã giảm bớt, thế mới biết trên thế gian cao thủ vô số, bản thân đã ném phải một số thủ đoạn thật sự, hẳn lần này trở về núi, rốt cuộc lại làm cho Khinh Linh Tử nổi trận lôi đình, lão phong tử xuống núi trút giận cho tiểu sư đệ, có câu rằng:

”Nga Mi sơn thượng nhất tán tiên, thiên niên vô sự chích phong điền,

nhất triều chích vi cường xuất đầu, phạm đế cương tiền thần thông hiển!”

Dịch nghĩa:

Trên Nga Mi sơn có một vị tán tiên, ngàn năm vô sự cuồng điên

Một ngày xuất đầu cường mãnh, hiển lộ thần thông trước Vatican.

Nhắc tới vài ngày sau, rốt cuộc Tiểu Lôi ôm Bảo Nhi đã tới Nga Mi sơn. Hắn xuống núi chưa được tuần đã quay lại sư môn, trong lòng thật có nhiều cảm khái.

Dọc theo con đường đi lên phía sau núi, đến gần sơn môn Tiêu Dao phái, bọn khỉ trên đỉnh Nga Mi sơn, mắt thấy tiểu vô lại đã trở về liền hoảng sợ kêu thét liên hồi, nhìn thấy Tiểu Lôi xa xa đã cuống quýt quay đầu bỏ chạy, hô hoán đồng bọn đồng thời chạy trốn theo, chính là khiếp sợ tiểu vô lại một năm trước đã quấy phá chúng.

Trong lòng Tiểu Lôi, Bảo Nhi mở to hai mắt quan sát chung quanh, nó từ bé lớn lên ở thành thị, bình thường đâu có bao giờ nhìn thấy nhiều khỉ như vậy? Cho dù là trong sở thú thì bất quá cũng thấy một hai con mà thôi, không nhìn được vài phần hưng phấn và kích động tràn đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn; cảm thấy “ba ba” Tiểu Lôi dẫn mình đi chơi lần này thật thú vị hơn nhiều so với những lần trước đây.

Tới trước sơn môn Tiêu Dao phái, Tiểu Lôi còn chưa niệm khẩu quyết mở ra thì bỗng nghe thấy trong rừng cây truyền đến tiếng người nói chuyện.

Lập tức nghe thấy tiếng binh khí va chạm, Tiểu Lôi theo tiếng động đi tới, chợt nhìn thấy gần rừng cây có hai thanh niên đang huy kiếm đánh nhau! Đứng bên cạnh còn có một cô gái đang nhìn hai người tỷ thí, trên mặt có chút lo lắng.

Tiểu Lôi nhìn hai người, đi tới lập tức nhận ra mấy người đang so đấu với nhau chính là đệ tử của ba sư huynh đệ Ngô Đạo Tử. Ba người tuổi trẻ này cùng với hắn đồng thời gia nhập Tiêu Dao phái, nguyên do Tiêu Dao Tử nhất thời cao hứng mà thu làm đồ tôn. Tiêu Dao phái thu đệ tử cực kỳ nghiêm khắc, không có sự cho phép của chương môn thì không được phép tự tiện thu đồ đệ. Cho nên Tiểu Lôi mặc dù theo Ngô Đạo Tử nhiều năm như vậy nhưng Ngô Đạo Tử vốn tính lười biếng, lại cũng không dám vi phạm môn quy mà chân chính dạy pháp thuật cho Tiểu Lôi. Chỉ là sau khi được Tiêu Dao Tử cho phép, mới dẫn theo Tiểu Lôi lên núi.

Kết quả Tiêu Dao Tử đã thu Tiểu Lô là đồ đệ của mình, chỉ là chuyện này quá mức hoang đường, làm sư phụ nhưng lại tranh đoạt đệ tử của đồ đệ mình. Vì bồi thường cho mọi người, Tiêu Dao Tử đành phá lệ cho phép bọn họ được thu nhận truyền nhân gần Tiêu Dao phái.

Hai nam một nữ này cùng Tiểu Lô gia nhập Tiêu Dao phái thời gian không sai biệt lắm, trong khi bọn chúng là đệ tử của ba sư huynh đệ Ngô Đạo Tử thì Tiểu Lô lại được Tiêu Dao Tử trực tiếp thu làm đồ đệ, cho nên theo bối phận mà nói, Tiểu Lô Tiểu Lô coi như là tiểu sư thúc của bọn họ.

Chỉ thấy hai nam nhân này người tới ta đánh, càng đấu càng kịch liệt, Tiểu Lô nhìn hai người lập tức nhận thấy vài phần quỷ dị, chỉ thấy hai người bọn họ ra tay chiêu nào cũng hung ác, không giống như sư huynh đệ trong môn phái luận bàn, thật sự có vài phần liều mạng với nhau.

Ở bên cạnh, cô gái kia cứ cuống quýt dậm chân quát: “Các người ... các người ... ai nha! đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”

Trán nàng toát mồ hôi, vài lần muốn phân khai hai người, chỉ là bản lĩnh của nàng thực sự thấp kém, hai người càng đấu càng kịch liệt không cho nàng nhúng tay vào. Đang lúc lo lắng thì phía sau nàng truyền đến tiếng cười nói của Tiểu Lô: “Hai tên gia hỏa này không phải là điên rồi chứ? Đều là sư huynh đệ với nhau, như thế nào lại ra tay như kẻ thù bất cộng đái thiên thế?”

Cô gái kia vừa nghe thấy thanh âm của Tiểu Lô, sắc mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, xoay người lại kinh hô: “Tiểu Lô, tiểu sư thúc?”

Khuôn mặt cô gái tròn tròn, cũng có vẻ khả ái, mặc dù tướng mạo chỉ là trung bình khá, hai gò má nho nhỏ lấm tấm tàn nhang nhưng lại tô điểm cho vẻ đáng yêu của nàng thêm vài phần.

Nàng vừa nhìn thấy Tiểu Lô như thấy cứu tinh, vội đi vài bước tới kéo Tiểu Lô, gấp rút nói: “Tiểu sư thúc, người đã về? Người ... người bảo bọn họ đừng tay nhanh đi!”

Tiểu Lô cười hì hì, giữa sân hai người tuy đấu với nhau kịch liệt nhưng nhìn qua thì thế công không sai biệt lắm, đều là học được một chút kiếm pháp của Tiêu Dao phái, nhất thời cũng chưa có gì nguy hiểm cả. Hắn cũng không động thủ, chỉ nhìn cô gái, cười nói: “Hai người bọn họ là sư huynh đệ tốt, như thế nào lại liều mạng với nhau như vậy ... a, ta biết rồi, nhất định là hai cái đứa ngu ngốc này đều thích người, vì người mà quyết đấu ở chỗ này phải không? Ta nói người Tổ Tổ sư muội, cũng rất có mặt mũi đấy chứ!”

Sắc mặt của Tổ Tổ đỏ lên, lập tức dậm chân nói: “Tiểu sư thúc người thật hồ đồ, hai người bọn họ mới không phải ... mới không phải vì ta! Chính là do Khinh Linh Tử sư thúc nói ...”

Tiểu Lô ngạc nhiên nói: “Á? Chuyện kia cùng với lão già Khinh Linh Tử có quan hệ gì chứ? Chẳng lẽ hai người bọn họ không phải thích người mà lại thích cái lão già điên Khinh Linh Tử ấy? Người Tiêu Dao phái chúng ta từ khi nào thích cái loại này nhỉ?”

Tổ Tổ thở hắt ra, cuống quýt cầu khẩn nói: “Được rồi Tiểu sư thúc, ta biết hai người này bình thường bất kính đối với người, nhưng giờ sư phụ cùng chưong môn sư tổ bề quan, Khinh Linh Tử sư thúc cũng không biết đi đâu, người ... người khuyên cáo bọn họ một chút ...”

Tiểu Lô lúc này mới xắn tay áo lên, cười nói: “Được rồi, lui xuống đi!”

Hắn bảo Bảo Nhi lùi ra phía sau, nghiêm mặt nói: “Bảo Nhi, con với vị tỷ tỷ này đứng ở phía sau, không được chạy loạn lên đấy.”

Hai người trong sân nhìn thấy Tiểu Lô, trong lòng đầy lo lắng, bọn họ thật ra tranh đấu không phải vì Tổ Tổ mà là vì tranh đoạt tư cách trong môn phái. Bây giờ vừa lúc có một cơ hội rất tốt có thể xuất sơn. Căn bản trong hàng đệ tử phái Tiêu Dao tuổi còn trẻ, Tiểu Lô đã xuống núi, trong núi có thể cướp lấy cơ hội này cũng chỉ có ba đệ tử trẻ bọn họ mà thôi, Tổ Tổ tuổi nhỏ nhất, pháp lực cũng thấp nhất, tự nhiên là không có bản lĩnh cùng hai người bọn họ tranh đoạt, hai người lúc này mới ước định đấu với nhau một hồi, người thua phải từ bỏ.

Ai ngờ đến lúc quan trọng này, Tiểu Lô xuống núi rồi lại đã trở về.

Hai người trong lòng lo lắng không thôi, hận không lập tức dứt khoát giải quyết được đối thủ, sau đó mới ra tay đối phó Tiểu Lô, tâm tư này cũng dễ hiểu, kiếm phong trần trần hàn quang, không khỏi nhanh hơn

mà gia tăng tốc độ ra tay, trong lúc nhất thời những chiêu số tàn nhẫn toàn bộ được sử ra.

Nhưng Tiểu Lôi không vội vàng đi tới, chỉ đứng ở giữa quan chiến, thỉnh thoảng lại chêm vài câu khích bác.

“Á? Ô Dương sư diệt, phi tiên kiếm của ngươi thật sự không tệ a ... Ó! Ngao Liệt sư diệt, ngươi ngay cả nhất kiếm thất sát cũng học được rồi? Với tạo nghệ của ngươi hình như chưa học tới chiêu này ... Aha! Tiểu tử, vừa nhìn đã biết là ngươi đi học trộm rồi! Phi phi phi ... nhất kiếm thất sát gì chứ, trong tay ngươi mà sử ra thật sự là mất mặt mà! Tránh ra!”

Hắn đột nhiên hét một tiếng, nhảy tới, chỉ thấy thân thủ hắn chợt lóe lên rồi xuất hiện giữa hai người, sau đó chỉ nghe thấy Ô Dương và Ngao Liệt hai người thống khổ kêu lên một tiếng, hai thanh trường kiếm bắn thẳng lên trời, hai người bọn họ bị chấn lùi ra sau vài bước, ôm cổ tay, vẻ mặt đau đớn.

Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Hai người các ngươi không biết điều gì cả, nếu cho sư phụ biết hai người các ngươi đánh nhau ở chỗ này thì người sẽ đập gãy giò các ngươi ngay.”

Ô Dương và Ngao Liệt hai người đều có tầm vóc trung bình, tướng mạo cũng có chút xuất sắc, chỉ là Ô Dương nhìn qua trong mắt hơi có chút giảo hoạt còn Ngao Liệt kia tựa hồ là tên đơn giản hơn.

Ô Dương cười lạnh nói: “Tiểu Lôi, ngươi không phải đã xuống núi rồi sao? Như thế nào đã quay trở về rồi?”

Tiểu Lôi trừng nhãn: “Cái đồ không biết tốt xấu các ngươi, ta tách các ngươi ra các ngươi không phục phải không? Thấy ta, ngay cả sư thúc các ngươi còn không chào?”

Sắc mặt Ô Dương vẫn không đổi, cắn răng mà hô một câu: “Sư thúc”. Ngao Liệt bên cạnh còn la lên: “Tiểu Lôi, ngươi đột nhiên trở về núi vào lúc này không phải là muốn tranh đoạt tư cách tham gia Vạn Tiên đại hội với chúng ta chứ? Hừ, cho dù ngươi là sư thúc, nếu muốn tham gia đại hội cũng phải cạnh tranh công bình mới đúng!”

Tiểu Lôi lấy làm kỳ quái: “Vạn Tiên đại hội? Nó là cái quái gì?”

70. Chương 71: Khinh Linh Tử Thu Đồ Đồ

Tổ Tổ đứng phía sau thấy vậy, cười lạnh: “Tiểu sư thúc ngươi xuống núi nhiều ngày đương nhiên không biết. Chưởng môn sư phụ và các vị sư thúc bá đều bề quan, mọi chuyện trong phái đều do Khinh Linh Tử sư thúc quản lý, còn Vạn Tiên đại hội này là của các môn phái tu tiên Thần Châu mười năm mới có một lần, nghe nói trước đây phái Tiêu Dao chúng ta không để ý tới việc tầm thường này, nên rất ít tham gia, nhưng mà lần này, cũng không biết tại sao, Khinh Linh Tử sư thúc nói muốn đi xem cho biết một chút.”

Tiểu Lôi bĩu môi, cười nói: “Ta nghĩ, chỉ là hội chợ triển lãm của người tu hành phải không? Tại sao hai tên tiểu tử này phải liều mạng để có được tư cách tham gia vậy?”

Hai người vẫn không trả lời, nhưng Tổ Tổ lại kéo Tiểu Lôi, trừng mắt liếc hai tên đó, thấp giọng nói: “Tiểu sư thúc, việc này không đơn giản như vậy. Truyền thuyết có nói, Vạn Tiên đại hội này sẽ do ba đại tông phái triệu tập, mỗi lần đại hội như là trở thành đại hội hiến bảo của các đại tông phái, tông phái nào có pháp bảo mới lạ, tự nhiên là đem ra cho mọi người đánh giá một chút, nếu được đánh giá là vật phẩm cao, không chỉ có thể bán, còn có thể trao đổi với các tông phái khác, cho nên nói nó cũng thật sự giống với hội chợ triển lãm vậy. Còn có chuyện hay nữa...”

Nói tới đây, tiểu cô nương nhìn lại hai người Ô Dương và Ngao Liệt, giọng nói có chút khinh thường: “Hừ hừ, chuyện hay này, không biết đã làm cho bao nhiêu người đánh nhau vỡ đầu để có được nó đấy!”

Nàng nhìn lại Tiểu Lôi, ánh mắt nhu hòa lại rất nhiều: “Nghe nói ba đại tông phái triệu tập Vạn Tiên đại hội, đều là những tông môn nổi tiếng ngàn năm nay, trong đó Côn Lôn đã không cần phải nói nữa, còn có Đông Hải tam sơn, từ xưa tới nay đều là thánh địa của tu tiên, Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Sơn, ba tiên sơn này hợp lại được gọi là Tiên Sơn phái, còn lại, chính là Nga Mi sơn Tiêu Dao phái của chúng ta, nhưng người của phái Tiêu Dao rất thanh cao, cho nên không thích tham gia, lần này Khinh Linh Tử sư thúc nhân dịp chưởng môn sư tổ bề quan, nên tự mình định đoạt. Mà dựa theo thông lệ, ba đại tông phái

cầm đầu, đều đề cử ra một đại biểu kiệt xuất, ba người trao đổi với nhau về tâm đức tu đạo, truyền thụ một ít bí pháp bí quyết... người nghĩ xem... chuyện này thật là quá tốt! Côn Lôn phái và Tiên Sơn phái, mỗi phái đều là những tông phái đã trên ngàn năm, nếu có thể học được bí quyết cao thâm của họ, không phải là một chuyện tốt sao? Ngoài ra còn có một chuyện nữa...”

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Còn nữa sao?”

Tổ Tổ ho nhẹ một tiếng, cố ý nhìn về Ô Dương và Ngao Liệt đang đỏ mặt lên, hai người đứng ở một bên, đi cũng không được ngồi cũng không xong, mỗi một câu của Tổ Tổ, đều làm mặt hai người đỏ lên, Tổ Tổ mới tiếp tục nói: “Vạn Tiên đại hội này, vốn là một trăm năm một lần, nhưng sau đó lại biến thành hai trăm năm, rồi sau nữa thành ba trăm năm, Tiểu Lôi sư thúc, người biết tại sao không?”

Tiểu Lôi nhìn chằm chằm Tổ Tổ cười nói: “Ta làm sao biết chứ? Ta chỉ thấy kỳ quái, ta sống ở Tiều Dao phái thời gian cũng không ít hơn các người, tại sao các người biết, mà ta nghe cũng chưa từng nghe qua?”

Tổ Tổ bị Tiểu Lôi hỏi vậy mặt đỏ lên, ngượng ngùng cười cười, nói tiếp: “Tiểu sư thúc, người là quan môn đệ tử của chương môn sư tôn. Người lúc trước ở trên núi chỉ theo chương môn sư tôn khổ tu, không để ý thế sự, chương môn sư tôn với việc này cũng không thấy hứng thú lắm, nên mới không nói với người.”

Tiểu Lôi thở dài: “Tiều Dao Tử cái lão già này quả là tính tình cũng già cả lú lẫn rồi, thôi được, vậy người nói qua một chút, tại sao đại hội Vạn Tiên này vốn là một trăm năm một lần, sau lại tới hai trăm năm, rồi ba trăm năm một lần vậy?”

Tổ Tổ cười khúc khích, nhìn chằm chằm vào Ô Dương và Ngao Liệt đang đỏ mặt, nói: “Việc này à, nguyên nhân đương nhiên có quan hệ tới một chuyện tốt nữa. Nếu không, cũng không có người nào dám mạo hiểm không sợ sư tôn trách phạt mà hạ sơn cùng quyết đấu với đồng môn.”

Ngao Liệt vốn là người đầu óc tương đối đơn giản, hần đột nhiên nói lớn: “Được rồi! Tổ Tổ, người cũng không cần phải ngậm miệng há miệng đều nói nhảm vào bọn ta, ta tự mình nói ra là được! Tiểu Lôi...sư thúc... chuyện này cũng không phức tạp! Vạn Tiên đại hội này cử hành ngay tại Bồng Lai Tiên Sơn, là địa bàn của Tiên Sơn phái. Bồng Lai Tiên Sơn của họ có một loại linh dược, chính là Huyết ngọc thạch chung nhũ ngàn năm! Huyết ngọc thạch chung nhũ này cần phải một đoạn thời gian mới sinh ra giọt thạch chung nhũ, chính là vô thượng thánh phẩm trong thiên địa! Tiên Sơn phái bọn họ dùng thánh thủy của thạch chung nhũ này luyện chế ra một loại đan dược tên gọi là ‘Hóa Vũ đan’. Con người ăn vào lập tức có thể trường sinh, người chết ăn vào liền có thể hoàn hồn trở lại. Nếu là người tu hành ăn vào, từ nay về sau luyện công ở giai đoạn ‘luyện khí’ có thể luyện ích hưởng nhiều. Nếu cơ duyên xảo hợp, sợ là sẽ từ giai đoạn ‘luyện khí’, bước đến ngưỡng ‘Tu pháp’, cũng không phải không có khả năng. Nếu là cao thủ đã đạt tới giai đoạn ‘Tu pháp’, vậy chuyện tốt lại càng nhiều hơn. Một viên ‘Hóa Vũ đan’ có thể giúp tăng tốc luyện hóa ‘tiên thiên khí’ của người tu hành, nếu là cao thủ đứng đầu về luyện khí, lập tức có thể tập hợp tiên thiên chi khí cả đời hóa thành pháp lực! Gần như có thể đạt tới một cảnh giới thần kỳ, chỉ cần như vậy là có thể sớm trở thành một cao thủ tu hành! Tiên Sơn phái mỗi lần thịnh hội, đều hiến ra hai viên nhất phẩm ‘Hóa Vũ đan’, đưa cho ba phái đứng ra triệu tập đại hội, cũng chính là Côn Lôn, và chúng ta Tiều Dao phái đều có một viên... ngoài ra còn có một viên tuyệt phẩm ‘Hóa Vũ đan’, được lưu lại, sẽ trở thành phần thưởng cho pháp bảo của người tu hành nào giành được giải nhất. Chuyện tốt như vậy, ai mà không động tâm chứ?”

Tiểu Lôi nghe xong trong lòng máy động, đây thật sự là chuyện tốt hiếm có. Nói như vậy, vậy ‘Hóa Vũ đan’ của Tiên Sơn phái quả là trân bảo mà người tu hành mơ ước rồi. Chỉ là...

“Nếu ‘Hóa Vũ đan’ đó lợi hại như vậy, Tiên Sơn phái lại có ngàn năm huyết ngọc thạch chung nhũ, sao không luyện chế thêm một chút đan dược nữa? Hơn nữa đan dược lợi hại như vậy, Tiên Sơn phái của chúng sợ là chỉ có một không hai trong quần tiên rồi, trở thành thiên hạ đệ nhất tu hành giả. Đâu cần phải tặng nó cho bên ngoài chứ? Cho dù Tiên Sơn phái đó có tốt bụng, hào phóng, cũng không thể hào phóng tới như vậy: “Đem trân bảo trong nhà vô cớ tặng cho người ngoài sao?”

Tổ Tổ cười rộ lên, nói: “Tiểu sư thúc vẫn còn chưa rõ, chuyện tốt như vậy không phải tự nhiên mà có đâu. Thứ nhất là, huyết ngọc thạch chung nhũ này mặc dù là thượng cổ linh bảo ngàn năm mới có, nhưng là những năm gần đây dần dần khô kiệt, vốn là một trăm năm là có đủ thánh thủy để luyện đan dược, sau đó lại phải tới hai trăm năm sau, nhưng năm gần đây càng khô kiệt hơn, phải tới ba trăm năm mới được. Hơn nữa linh bảo quý vậy, muốn đem nó luyện chế thành đan dược dễ vậy sao? Phải cần tới hai ba người ‘Tu

pháp' kỳ luyện tới đỉnh cấp cao thủ mới được, nếu không sẽ rất khó công đức viên mãn. Thiết tưởng trong thiên hạ có mấy người đạt tới đỉnh cao của 'Tu pháp kỳ' chứ? Tu pháp kỳ tới đỉnh cao, khoảng cách với "hóa vũ đẳng tiên" chỉ còn một bước nữa thôi, loại nhân vật đứng đầu này, muốn đếm hết, dôi mắt khắp thiên hạ, chưa chắc đã đủ năm đầu ngón tay chứ. Tiên Sơn phái bọn họ mặc dù cũng là một đại phái, môn nhân đông đảo, nhưng mà muốn bọn họ xuất ra hai ba cao thủ đứng đầu này, cũng không có được. Cho nên, phải cần sự giúp đỡ của các môn phái khác. Hơn nữa, đan dược này là ba người đứng đầu của ba phái hợp lực luyện ra. Theo truyền thuyết 'Hóa Vũ đan' này được lực hiệu quả kỳ lạ, nếu không dùng ngay, lập tức sẽ mất đi hiệu quả, nói cách khác, lần này nếu được đi tham gia đại hội, phía Tiêu Diêu của chúng ta sẽ có một viên đan dược, phải cho người đại biểu của môn phái dùng ngay ở Vạn Tiên đại hội, nếu không sẽ lãng phí mất. Sự thúc nghĩ xem... Khinh Linh Tử sư thúc đã tu tới đỉnh cấp cao thủ rồi, ông ấy có thể sẽ rất nhanh tu thành chánh quả bước vào tiên giới, loại đan dược này với ông ấy mà nói có hay không cũng được, tự nhiên sẽ không để vào mắt rồi. Vậy, đan dược này sẽ được đưa cho người đi theo Khinh Linh Tử sư thúc tới Vạn Tiên đại hội phục dụng rồi...."

Tiểu Lôi nghe xong cười hắc hắc, trên mặt cổ quái nhìn hai người Ô Dương và Ngao Liệt, cười đầy thâm ý, nói: "Nguyên lai là như thế, xem ra ta trở về hình như không đúng lúc thì phải. Hai vị sư diệt nhìn ta như vậy, là sợ ta có được tư cách tới Vạn Tiên đại hội phải không?"

Ô Dương và Ngao Liệt lập tức cảm thấy khẩn trương, luận về bối phận, Tiểu Lôi dù tuổi cũng tương đương họ, nhưng là đệ tử của chương môn sư tôn, là sư thúc của chúng, bối phận cao hơn đồng lứa. Nói về bản lĩnh, pháp thuật của Tiểu Lôi là do Tiêu Dao Tử truyền cho, còn có cái lão quái vật Khinh Linh Tử thường xuyên chỉ điểm. Ô Dương và Ngao Liệt mặc dù tự phụ, cũng tự biết mình không phải là đối thủ của Tiểu Lôi, nếu Tiểu Lôi muốn tranh với họ, về công về tư, đều là vạn lần không tranh nổi với Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi là ai? Trong suy nghĩ của hắn: "Có tiện nghi mà không chiếm là đồ Vương bát đản! Chuyện tốt như vậy không biết thì thôi, nếu đã biết rồi thì tự nhiên sẽ không thể nào bỏ qua được!" Hắn cười hắc hắc, ra vẻ bình đạm, nói: "Được rồi, về chuyện này, ta nguyên là không biết, nhưng giờ đã biết, vậy chờ ta thương lượng với Khinh Linh Tử sư huynh một chút. Về phần hai người, cũng không nên rút kiếm đánh nhau sống chết nữa, dù gì cũng là đồng môn sư huynh đệ, cần phải như vậy sao?"

Nói xong, hắn xoa xoa đầu của Bảo Nhi, cười nói: "Đi, Bảo Nhi, ta dẫn người đi gặp một vị thúc thúc, trong nhà hắn có rất nhiều đồ chơi."

Hắn ôm Bảo Nhi lên, nhưng đột nhiên nghe thấy trong rừng truyền đến một thanh âm trong trẻo, đúng là của Khinh Linh Tử

"Ha ha.... Tiểu tử trở về rồi sao? Đúng lúc lắm, mau tới gặp ta đi. Tiểu tử ngươi xử lý rất tốt, đúng rồi, Ô Dương và Ngao Liệt hai tên tiểu tử, các ngươi ngang nhiên ở sau lưng ta đấu với nhau, bắt đầu từ hôm nay đóng cửa sám hối ba ngày, trong vòng mười ngày nấu cho ta 1999 thùng nước! Nếu thiếu một thùng, ta chặt chân của các ngươi!"

Thanh âm từ xa truyền đến, nhưng giống như vang lên bên tai mọi người. Ô Dương và Ngao Liệt lập tức mặt xám như tro. Bọn họ biết Khinh Linh Tử tính tình cổ quái, ngày thường thì giống như cao nhân đắc đạo, nhưng nói trở mặt là trở mặt, nếu hắn bảo nấu nước, thì phải thực sự nấu nước, 1999 thùng nước, nếu thiếu một thùng, lão già này sẽ thật sự cắt đứt chân của mình ngay! Hơn nữa ai cũng không ngăn cản được!

Bảo Nhi mở to hai mắt, đôi con ngươi màu đen đảo tới đảo lui, sau đó kéo tay Tiểu Lôi cười ngọt ngào nói: "Ba ba, người nói chuyện đang ở đâu vậy? Tại sao chỉ nghe thấy tiếng lại không thấy người đâu?"

Không cần phải nói, câu 'ba ba' này vừa gọi ra, ba người Tổ Tổ lập tức dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười hắc hắc, thấp giọng nói: "Bảo Nhi đừng hỏi, ta dẫn người đi gặp người đó."

Rồi vỗ vỗ hai người Ô Dương và Ngao Liệt sắc mặt trắng bệch, rồi bỏ đi. Tổ Tổ chần chờ một chút, khinh thường liếc mắt hai người, cũng đi theo sau.

Trước sơn môn của Tiêu Dao phái, Tiểu Lôi niệm khẩu quyết, trên vách đá ảo hóa ra một đạo kim quang, kim quang đó tách ra hai bên, ở giữa xuất hiện một cây cầu treo, lộ ra sơn môn của phái Tiêu Dao.

Bảo Nhi há hốc mồm, bàn tay nhỏ bịt miệng lại, cũng không biết Tiểu Lôi ba ba biến ra cái pháp thuật gì. Đợi Tiểu Lôi dẫn nàng tiến vào trong đạo quan của phái Tiêu Dao. Bảo Nhi mới thở dài một tiếng, về mặt

ngghiêm túc nói: “Ba ba, chỗ vui như vậy, người tới giờ mới chịu mang Bảo Nhi tới đây.”

Tiểu Lôi nhẹ nhàng thả nàng xuống, nắm tay Bảo Nhi đi vào trong đại điện, liền thấy Khinh Linh Tử thẳng cẳng nằm trên bồ đoàn, bên cạnh lão là một bình rượu, hương thơm nhàn nhạt bay trên đại điện, lúc này Khinh Linh Tử đầu còn nửa phần bộ dạng của tán tiên đắc đạo? Chiếc đạo quan trên đầu sớm đã bỏ qua một bên, đầu tóc tán loạn, trên mặt đỏ ửng mang theo vài phần tử khí, giầy cũng bỏ một bên, hai chân đưa lên cao, một mặt thì đưa rượu rót vào miệng, nhìn thấy Tiểu Lôi đến, Khinh Linh Tử cười ha ha, tiêu sái nói: “Tiểu tử, đã trở về nhanh như vậy à? Chẳng lẽ người sống ở ngoài không vui sao, nên thích ở trong thâm sơn rừng già này sao? A? Tại sao vừa về lại dẫn theo một bé con nữa vậy?”

Tiểu Lôi cũng mặc kệ Tổ Tổ phía sau mặt đầy kinh ngạc, cũng học theo bộ dáng của Khinh Linh Tử ngồi xuống đất, mở miệng mắng to: “Con mẹ nó! Lần này xuống núi, thiếu chút nữa là ta mất mạng rồi!”

Hắn nhận lấy bình rượu trong tay Khinh Linh Tử, đổ một ngụm vào miệng, liếm liếm môi nói: “Rượu ngon! Khinh Linh Tử người lấy hầu tử tử trong hậu sơn của Cửu Lão động phải không?”

Khinh Linh Tử thấy Tiểu Lôi uống một ngụm gần hết một phần ba bình, trên mặt thống khổ, chộp lại bình rượu để vào trong người, rồi mới nhàn nhạt nói: “Cửu Lão động à, bọn chúng ở núi Nga Mi cũng được xem là một tông phái, chỉ là không có bản lĩnh gì, nhưng nấu rượu thì có thể miễn cưỡng vào được pháp nhãn của đạo gia ta, đạo gia mấy ngày nay thêm rượu, lấy của bọn chúng hai bình, đó là đã nể mặt chúng rồi.”

71. Chương 72: Vạn Tiên Đại Hội

“Đi đi đi, tiểu nha đầu, nơi này không có chuyện của ngươi. Ta và tiểu tử này nói chuyện, ngươi còn gì nữa mà chưa đi?” Khinh Linh Tử có chút phiền muộn phát phát tay. Thấy Tổ Tổ thở phào, liếc nhìn Tiểu Lôi rồi đi ra ngoài, lão lúc này mới nhìn Tiểu Lôi, cau mày nói: “Ngươi vừa rồi nói cái gì? Thiếu chút nữa mạng cũng không còn? Bọn hỗn đản nào dám khi dễ người của Tiêu Dao phái?”

Tiểu Lôi cố ý thở dài một hơi, lập tức thêm mắm thêm muối đem chuyện hắn cùng Hấp Huyết Quỷ và Giáo Đình tranh đấu kể lại một lần, chờ hắn nói xong, Khinh Linh Tử đột nhiên nhảy dựng lên, hung hăng vỗ vào mặt kỷ án, hét lên một tiếng: “Bọn hoá ngoại man di này! Lại dám đến Thần Châu đại địa của ta ngang ngược!”

Lão nhíu đôi mày kiếm, hổ mục tròn tròn, trong mắt hiện lên một tia hàn quang, mà còn mơ hồ tản phát ra vài phần sát khí.

Lập tức lão hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, quát: “Tiểu tử vô dụng! Pháp thuật ngươi học đều đem cho chó ăn hay sao? Bị người khi phụ, thì phải đánh lại chứ!”

Tiểu Lôi bĩu môi, cười: “Ngươi cho rằng ta là loại người có thể chịu thiệt thòi hay sao? Đừng nói cái gì khác, Phá Sơn Không người dạy ta cũng đã dùng đến, nhưng mà người ta lại dùng Thuấn Di, kết quả ta tự nhiên là chịu thiệt thòi. Lão người nước ngoài đó thực lực rất mạnh, ta đánh không lại hắn cũng là bình thường. Ta từ lúc lên núi học nghệ đến bây giờ, tính đi tính lại cũng mới chỉ có một năm mà thôi, ta nếu học đến cảnh giới của ngươi, tự nhiên cũng có thể giống như ngươi, đến nơi nào cũng có thể tung hoành rồi.”

Khinh Linh Tử im lặng, lập tức lão cũng tựa như nhớ tới chuyện gì, nhìn chằm chằm Bảo Nhi cau mày: “Tiểu cô nương này, đã khiến cho ngươi tranh đoạt phải không? Ta xem cũng không có chỗ nào đặc biệt.....A?”

Trong mắt lão hiện lên một tia tinh quang, bước tới, nhìn kỹ Bảo Nhi từ trên xuống dưới vài lần, thở dài kinh hãi nói: “Kỳ diệu kỳ diệu! Cô gái này là trời sinh linh thể! Linh thai chi thượng, linh khí bức nhân, từ đầu đến chân không đâu không có linh cơ! Tiểu tử, ngươi nói thật cho ta! Loại tư chất này, ngay cả đạo gia ta sống đã ngàn tuổi cũng chưa thấy qua mấy người...A, không đúng! Là một người cũng chưa từng thấy qua!” Hắn nắm lấy vạt áo Tiểu Lôi, kích động nói: “Ngươi nói mau! Nha đầu này là từ đâu ra!!”

Tiểu Lôi cười khổ: “Chuyện nên nói ta vừa rồi đều đã nói, còn hỏi cái gì nữa?”

“Không đúng, không đúng...” Khinh Linh Tử lắc đầu nói: “Linh thể trời ban thể này, đó là vạn người khó tìm...a, sai rồi, là bảo bối trăm vạn người khó tìm! Đừng xem tiểu tử ngươi thoát thai hoán cốt, đó cũng là

người gặp kỳ duyên hơn người thường, mà tiểu nha đầu này trời sinh linh thể! Toàn thân trên dưới đều là một khối mỹ ngọc không cần điêu khắc a! Cái gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông, loại này tư chất, học cái gì cũng đều là nhất học tức tinh, nhất học tức thông! Tiểu tử, khối mỹ ngọc này, căn bản không thể là phàm nhân có khả năng sinh ra a!”

Khinh Linh Tử trong mắt tinh quang càng ngày càng thịnh, nhin không được đột nhiên vỗ đùi: “Chính là nó!”

Hắn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, vươn bàn tay nắm lấy tay Bảo Nhi, lập tức cười to nói: “Tiểu oa oa, nhanh! Nhanh quỳ xuống dập đầu gọi sư phụ! A há! Ta sớm đã không bằng lòng môn nhân Tiêu Diêu phái mỗi một người đều không ra gì, miễn cưỡng gặp được tiểu tử này, nhưng lại bị Tiêu Dao Tử đoạt trước, hẳn là chuồng môn nhân, ta cũng không thể cùng hắn tranh cãi. Bây giờ gặp được bé con này, so với tiểu tử người tư chất cao hơn thập bội! Ha ha! Loại vật liệu tốt thế này, ta đợi ngàn năm mới gặp được... bé con, Hả? Người đừng khóc! Nhanh quỳ xuống ngoan ngoãn dập đầu gọi sư phụ! Vì sư tự nhiên sẽ ra tay che chở người! Sau này các loại hấp huyết quỷ, giáo đình gì đó, vì sư búng ngón út là có thể đem bọn chúng toàn bộ bóp chết, xem ai dám khi dễ đồ đệ của Khinh Linh Tử ta!”

Khinh Linh Tử bộ dáng điên cuồng, làm Bảo Nhi sợ hãi, nó chỉ cảm thấy nam nhân trước mặt mặc quần áo quái dị chợt cười chợt nói, điên cuồng đáng sợ, cái miệng nhỏ bé mím lại, ánh mắt kinh sợ, trong mắt nhanh chóng tràn ngập lệ thủy, nhìn Tiểu Lôi cầu cứu. Tiểu Lôi nhanh chóng ôm lấy nó, ôn nhu nói: “Bảo Nhi nhanh quỳ xuống, gọi sư phụ!”

Bảo Nhi lúc này mới sợ hãi quỳ trên mặt đất, Khinh Linh tử vui mừng hoa chân múa tay, cảm thấy Bảo Nhi đồ đệ này như là từ trên trời rơi xuống, nắm trong tay sợ bay mất, ngậm trong miệng sợ biến mất. Tâm tình của lão kích động, tính điên cuồng phát tác, từ trong lòng lòi ra một chiếc túi càn khôn, dốc hết mọi thứ bên trong.

“Đồ đệ giỏi, đồ đệ ngoan! Sư phụ ta không có món gì hay tặng cho con, đồng đồ này cũng là vì sư ta ngàn năm sưu tập được, con cứ việc thu lấy!”

Tiểu Lôi nhìn thoáng qua, lập tức hai mắt toả sáng! Khinh Linh Tử này không biết tốt xấu, không ngờ lòi ra rất nhiều đồ tốt. Trong đó lại còn có vài món pháp bảo mà Tiểu Lôi mơ ước từ lâu, trước kia theo lão xin xỏ, lão luôn tìm mọi cách từ chối, hôm nay, đầu óc tự nhiên phát nóng lên toàn bộ đem cho đồ đệ mới thu - Bảo Nhi.

“Phục ma kim cương khuyên! Càn khôn tam kim tán! Dương chi ngọc tịnh bình! Con mẹ nó! Còn có Vô địch phong hỏa luân!” Tiểu Lôi sắc mặt tham lam, không đợi Bảo Nhi vươn tay, tự mình cầm trước, sau đó kéo Bảo Nhi đến dập đầu lạy tạ. Bảo Nhi đáng thương về mặt ngư ngắc, bị ba ba Tiểu Lôi đè đầu lạy vài cái, Khinh Linh Tử cười đến cơ hồ không thể ngậm miệng được, lập tức lại xuất ra một cái hồ lô màu vàng, lấy ra một nắm được hoàn nhét vào bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi.

Tiểu Lôi vừa nhìn thấy, không khỏi hít một ngụm lương khí!

Lão già này xem ra là phong bệnh phát tác! Làm sao mà vật gì cũng đều có thể đem cho? Nắm được hoàn này hương thơm sộc vào mũi, đan khí tung hoành, cầm trong tay mơ hồ kim quang tỏa ra, nhìn thoáng qua, tự nhiên là một viên “Sanh sanh tọa hóa đan”!

Đây chính là đạo gia thượng phẩm đan được a, diệu dụng vô cùng, tự nhiên cũng không cần nói tỉ mỉ.

Khinh Linh Tử hết lần này tới lần khác cười ha ha, hoa chân múa tay nói: “Tiểu oa oa, con hãy ăn chỗ đậu này đi, sư phụ cho con! Ăn rồi sư phụ vẫn còn nữa!”

Tiểu Lôi cơ hồ bị nghẹt thở mà chết.

“Ăn đậu! Lúc trước chính mình cũng xin lão một viên ”Sanh sanh tọa hóa đan“, cũng cần phải năn nỉ mất ba ngày ba đêm mới xin được hai viên mà thôi. Loại đan dược này lúc ăn vào, trợ giúp cho việc luyện khí tu pháp, hơn nữa lúc pháp lực tiêu hao, ăn vào một viên được hoàn lập tức có thể bổ xung được pháp lực, chính là trân phẩm của người tu hành.”

Tiểu Lôi nhanh chóng từ trong tay Bảo Nhi đoạt lấy nắm được hoàn, cẩn thận thu về. Chuyện này không phải là Tiểu Lôi tham lam, chỉ là loại được hoàn này chính là dùng thiên địa tài bảo linh dược trân quý nhất

luyện chế thành, “Bổ” thì rất “Bổ”, nhưng mà tụ tập được lực của các loại trân quý được liệu bên trong, ngay cả khi chính mình phục dụng, cũng phải vận khí hoá công, chậm rãi hấp thu được lực mới được. Nói không chừng, nếu Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không biết tốt xấu ăn bậy, sợ rằng lập tức vì quá “Bổ” mà chết.

Khinh Linh Tử nhìn Bảo Nhi ánh mắt tự nhiên rất nhu hoà, cuối cùng tay áo vung lên, cười nói: “Tốt lắm, bắt đầu từ hôm nay, con chính là đồ đệ của Khinh Linh Tử ta! Ai dám khi dễ con, chỉ cần nói cho vi sư, đạo gia ta rút xương, lột da hằn cho người làm trống đánh!”

Bảo Nhi chỉ kinh ngạc nhìn lão điên trước mặt hoa chân múa tay, vừa quay đầu nhìn Tiểu Lôi, vẻ mặt ngờ ngác chẳng biết làm gì.

Tiểu Lôi âm thầm đem toàn bộ những thứ Khinh Linh Tử cấp cho toàn bộ thu lại, lão gia hoá điên này nói đến là đến, nói đi cũng là rất nhanh, hiện tại lập tức nhanh chóng thu vào, cho dù hấn sau này hối hận, cũng phải giữ thân phận, không thể đòi lại.

Lần này dẫn Bảo Nhi hồi Nga Mi sơn, thật sự là thu hoạch lớn....

Khinh Linh Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: “Tất cả ra đây cho ta!”

Theo tiếng hét của lão, Ô Dương cùng Ngao Liệt đang đứng đợi bên ngoài đại điện, vẻ mặt xấu hổ đi vào. Khinh Linh Tử vừa nhìn hai người, oai vệ nói: “Hai tiểu tử không biết nặng nhẹ này, vốn ta định trừng phạt các ngươi mỗi người nấu nước một ngàn chín trăm chín mươi chín thùng, bất quá hôm nay đạo gia ta thu đồ đệ, cũng tha cho các ngươi một lần! A, bất quá nếu tưởng dễ dàng buông tha cho các ngươi, cũng đừng nằm mơ!”

Khinh Linh Tử trầm ngâm trong chốc lát, liếc nhìn Bảo Nhi, thuận tay chỉ Bảo Nhi nói: “Đây là đồ đệ của ta, sau này sẽ là tiểu sư muội của các ngươi, ai dám khi dễ nàng, các ngươi đánh hấn cho ta! Trời có sụp xuống, tự nhiên đã có ta chống! Còn có...”

Lão cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Bên trong đạo quan đều là trà thô cơm đạm, tiểu oa nhi chắc chắn là tham ăn, hạn các ngươi hai người trong vòng nửa ngày, đi lên núi, phàm là các loại trái cây Nga Mi Sơn có, toàn bộ các loại hái mười bảy mười tám giỏ về đây cho ta! Thiếu một loại, ta đánh rụng hết răng các ngươi! Đi đi!”

Ô Dương cùng với Ngao Liệt, người nhìn ta, ta nhìn người, đều là dở khóc dở cười....

Nga My Sơn rộng lớn bao nhiêu? Cho dù là hai người thi triển pháp thuật, ba ngày ba đêm cũng đi không hết a. Đừng nói là nửa ngày trong vòng tìm khắp Nga My Sơn tất cả trái cây...Chẳng lẽ muốn hai người tìm từng cây từng cây một sao?

Chuyện này...chuyện trời ơi này thà đi nấu nước còn hơn!

Hai người vừa muốn nói, Khinh Linh Tử lại trừng mắt: “Còn không mau đi!”

Hai tên tiểu tử bất đắc dĩ, chỉ có thể mặt như đưa đám đi ra.

Khinh Linh Tử quay đầu nhìn Bảo Nhi, sắc mặt vui vẻ nói: “Oa oa, con còn có yêu cầu gì, cứ việc nói cho sư phụ, chỉ cần con nói ra. Thiên hạ không có chuyện gì sư phụ không làm được!”

Bảo Nhi chớp chớp mắt, suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “”Sư phụ thúc thúc, ta...ta muốn xem hầu tử...”

Khinh Linh Tử lập tức quát to: “Người đâu! Hai tên tiểu tử trở về cho ta...”

Lão phong tử tựa hồ lần này bệnh phát tác đặc biệt lợi hại, trừ Tiểu Lôi, còn ba tên đệ tử đều bị nhào qua lộn lại đến gần chết. Ngay cả Tổ Tổ cũng nhận lệnh đi mua kem cho Bảo Nhi ...

Đáng thương cho nàng, Nga My Sơn phụ cận chung quanh đừng nói là trăm dặm, cho dù trong vòng cả ngàn dặm, cũng vị tất có thể tìm được một tiệm kem Hagen Dazz?

Cuối cùng ngay cả Tiểu Lôi cũng không chịu được ánh mắt cầu khẩn thê thảm của Ô Dương Ngao Liệt, âm thầm nhắc Bảo Nhi không được yêu cầu cái gì nữa, lúc này mới miễn cho mọi người một phen chịu khổ.

Một ngày sau, lão phong tử quả nhiên là phong bệnh đã không phát tác nữa, mặc dù nhớ tới chính mình đã cho sạch pháp bảo, trong lòng thật sự rất đau, bất quá nhìn Bảo Nhi nhu thuận đáng yêu, lại là thiên sinh linh thể, nghĩ đến y bát chính mình có thể truyền lại, cũng không so đo nữa.

Lập tức, lão cùng Tiểu Lôi bàn bạc chuyện Vạn Tiên đại hội, Tiểu Lôi đối với việc này không hay biết gì, chỉ là nghe Tổ Tổ nói đại khái, đợi sau khi cùng Khinh Linh Tử bàn bạc, mới biết được một chút tình huống cụ thể.

Nguyên lai Tiêu Dao phái đã sớm không muốn tham gia vào thịnh hội này, chỉ là lần này đại hội thật là đúng lúc, hết lần này đến lần khác người của Tiên Sơn phái đến đưa tin, mấy thầy trò Tiêu Dao Tử đều bề quan, trưởng bối duy nhất trong nhà chỉ có một mình Khinh Linh Tử. Lão gia hỏa này ở trên núi Nga My đã nhiều năm, rốt cục đợi được một cơ hội đi ra ngoài, liền đáp ứng ngay.

Về phần chọn người tham gia Vạn Tiên đại hội, nếu Tiểu Lôi đã trở về, vậy tự nhiên là lão không cần nghĩ ngợi nữa. Hai người nghỉ ngơi một ngày, đợi đến khi sắp xếp thoả đáng, lúc này mới chuẩn bị ra đi.

Trước khi lâm hành, Khinh Linh Tử gọi Tổ Tổ cùng với Ô Dương, Ngao Liệt, dặn dò vài câu, nhất là những ngày không có mình, phải cẩn thận chăm sóc Bảo Nhi, dụ dỗ dọa nạt một hồi, ba người trẻ tuổi đều cuống quýt đáp ứng. Há dám có chút ý vi nghịch?

Chỉ là Bảo Nhi thật ra không muốn xa Tiểu Lôi, đứng ở bên cạnh Tổ Tổ mắt thấy Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử hai người tay áo phất phơ rời đi, nước mắt không khỏi ứa ra. Tổ Tổ sợ hãi vội giúp nàng lau đi, sợ bị Khinh Linh Tử nhìn thấy, ba người chắc là gặp xui xẻo lớn.

Khinh Linh Tử pháp lực cao cường, rút ra phi kiếm, ngự kiếm phi hành, ngàn dặm chỉ trong một ngày, khi đứng ở trên đám mây, chỉ thấy bên dưới biển rộng mênh mông, mơ hồ nhìn thấy ngoài khơi xa một mảng đảo màu lam, phẳng phất như một viên trân châu rơi lạc vào ngoài khơi.

Những hòn đảo phía dưới chính là quần đảo tại Đông hải.

Thánh địa bỗng lại tiên cảnh mà thế gian truyền thuyết ẩn hiện ngay phía dưới, hai người cũng không để ý tới, tiếp tục ngự phong nhanh chóng tiến về phía trước, quá nửa canh giờ, đôi mắt nhìn lại, có thể nhìn thấy đều là biển rộng mênh mông, Khinh Linh Tử lúc này mới hạ xuống dưới mây, hai người phi thân xuống, cơ hồ bay sát mặt biển.

Khinh Linh Tử từ trong lòng lấy ra một cây phất trần, nhẹ nhàng vung lên, lảo lảo trong miệng, quát: “Khai!”

Phất trần huy xuất, một đạo kim quang bắn ra, không khí trước mặt chợt vặn vẹo một chút, lập tức kim quang hai bên liền tản ra, trong làn mây mù lượn lờ lộ ra một toà Tiên Sơn trên biển!

Tiên Sơn mờ ảo ngoài xa, chỉ thấy cảnh vật tú lệ, thác nước tuôn trào, sương mù giăng giăng, còn có tiên hạc bay quanh, thật là khí tức thần tiên!

Khinh Linh Tử cười nói: “Đây mới chính thức là cảnh tiên cảnh, buồn cười là người thế tục chỉ nhìn thấy ảo giác, đa phần là vào thời gian đặc biệt, khi trận pháp phát động, ánh xạ bóng của Tiên Sơn ở ngoài khơi, lại bị thường nhân truyền thành những điều thần bí...”

Lập tức Khinh Linh Tử nhẹ nhàng sửa sang đạo quan, chỉnh sửa lại đạo bào, trên mặt một bộ phiêu nhiên xuất trần, hoàn toàn có bộ dáng của một người đắc đạo, lúc này mới nhẹ nhàng bay về phía Tiên Sơn, Tiểu Lôi theo ở phía sau, trong lòng đối với Vạn Tiên đại hội cũng có một chút mong đợi...

Lên đến Tiên Sơn.

Hai chân đạp trên mặt đất của Tiên Sơn, Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy nơi này không khí cực kỳ trong lành, đáy lòng mơ hồ phẳng phất cảm thấy một tia thiên địa linh khí, tâm linh sáng suốt, vạn lần cảm thấy thân thanh khí爽.

Chỉ nghe thấy thiên hạc kêu dài hai tiếng lãnh lút, hai bạch vũ tiên hạc to lớn từ đỉnh núi bay xuống, phía trên có hai đồng tử mặc đạo bào ngồi ngay ngắn, hai đồng tử đứng trên tiên hạc khom lưng thi lễ, một người trong đó cao giọng hỏi: “Xin hỏi là tiên trưởng của phái nào giá lâm?”

Khinh Linh Tử tiện tay ném ra một chiếc bạch ngọc điệp, đồng tử đang nói chuyện bắt lấy nhìn thoáng qua, sắc mặt càng phát ra vẻ cung kính, khom người nói: “Nguyên lai là tiền bối Tiêu Dao phái, xin mời hai vị theo chúng ta, gia sư của ta đợi đã lâu.”

Nói xong, hai người cùng tiên hạc tránh ra mở một đường ở giữa, đứng ở hai bên nghiêng người thi lễ, Khinh Linh Tử khẽ cười, kéo cánh tay Tiểu Lôi đi trước.

Tiểu Lôi nhện không được đưa mắt nhìn tiên hạc mà hai đồng tử đang cười.

Tiên hạc này thân thể so với con hạc bình thường lớn gấp ba lần, phong thần tráng kiện, trên trán còn có một chấm đỏ lớn, Tiểu Lôi nhìn thấy trong lòng không khỏi có chút hâm mộ.

Ai, nếu có thể kiếm được một đại điều thể này để cười, thật sự rất có thần khí a, so với một chiếc Ferrari còn oai phong hơn.

Nơi tổ chức Vạn Tiên đại hội nằm trên một ngọn núi cao nhất của Tiên Sơn.

Đỉnh núi của ngọn núi này chính là một bình đài phương viên cả ngàn thước vuông, có thể tưởng tượng vốn nó là một sơn phong sừng sững, hốt nhiên giống như bị người ta chặt ngang một đoạn, trên đỉnh núi hiện ra một mảnh đất bằng phương viên mấy ngàn thước, bốn phía đều trống trơn, nếu đi tới bên bờ nhìn xuống, chỉ thấy vách đá sương mù giăng giăng, mơ hồ còn nghe thấy thanh âm của tiếng sóng biển phía dưới vỗ về truyền đến.

Tiểu Lôi theo Khinh Linh Tử đi lên bình đài này, quan sát một lúc, lập tức đối với “Vạn Tiên đại hội”, nhện không được có chút cảm thấy vài phần thất vọng...

Gì chứ! Cái gì mà Vạn Tiên đại hội!

Chỉ thấy trên bình đài, không có đình đài lầu các huy hoàng của tiên gia, không có điện phủ nguy nga tráng lệ, chỉ là một mảnh đất trống bình thường...ngay cả lều bạt cũng đều không có!

Còn về Vạn Tiên đại hội, ngay cả bình đài cũng không có xây dựng. Chỉ là liếc mắt nhìn lại, có gần ngàn người đang tản mát xung quanh lộn xộn ồn ào, tụ tập ba ba năm năm cùng một chỗ, có người nói chuyện với nhau, còn có người thản nhiên nằm trên mặt đất

Về phần các “Vạn Tiên” tham gia đại hội này, trang phục lại cực kỳ cổ quái, tướng mạo rất kỳ lạ.

Những người này mặc trang phục trăm kỳ ngàn quái, có người mặc trang phục cổ đại, quần áo trên người nhìn sơ qua sợ rằng cũng tính được là đồ cổ. Có người mặc trang phục hoà thượng đạo sỹ, trong đó lại còn có vài ni cô...

Còn có một ít người, trái lại mặc một bộ đồ hiện đại, giày da đồ tây, da giày được đánh sáng bóng, trên cổ tay là đồng hồ đeo tay đắt tiền, một chút cũng không giống cao nhân tu hành, ngược lại có chút giống như các doanh nhân đang tham gia đàm phán thương vụ.

Tiểu Lôi theo Khinh Linh Tử đi tới, càng nhìn thấy không ít người tướng mạo lạ lùng.

Chỉ thấy bên trái một người nằm trên mặt đất, khuỷu tay đỡ lấy đầu, đang mơ màng ngủ, người này tướng mạo cổ quái, cái mũi giống như củ tỏi, một đôi tai lớn đón gió, trên trán còn có một cái sừng.

Đây cũng là người sao?

Chỉ thấy hắn trong lúc ngủ mê man, phát xuất ra tiếng ngáy như sấm, người chung quanh lại tránh xa, cũng không có người nào để ý đến hắn.

Còn có một người, tướng mạo cơ hồ có thể đạt được “Quý Phủ Thần Công” bốn chữ này. Thẳng thắn mà nói, Tiểu Lôi cho tới bây giờ chưa có tướng tượng qua loài người còn có thể trở thành cái loại bộ dạng này....hoặc là bọn họ căn bản là không phải là con người.

Á, không khoa trương chút nào!

“Người gặp được người trên đầu có sừng chưa? Người đã gặp người trên trán còn có con mắt thứ ba chưa? Người đã gặp người trên có ba miệng, trên trán còn có chữ “Vương” văn tự của loài người chưa?”

“Hức, chữ ”Vương?” Chẳng lẽ là lão hổ tinh?”

Đánh giá chung quanh một chút, Tiểu Lôi chỉ đi theo phía sau Khinh Linh Tử, dần dần, hắn phát hiện có điều không đúng....

Chỉ thấy Khinh Linh Tử bước đi ở phía trước, vẻ mặt lạnh lùng, mọi nơi mà lão đi qua, ánh mắt mọi người chung quanh đều nhìn tới, lộ ra vẻ mặt kính sợ, còn có người lập tức từ xa xa né tránh, đứng ở ngoài xa chỉ trở, lại có người ánh mắt lộ vẻ sợ hãi nhìn Khinh Linh Tử.

“A, xem ra Khinh Linh Tử rất uy phong... mình đi theo bên cạnh lão, có là cáo mượn oai hùm hay không?”

“Khinh Linh Tử đạo trưởng, bần đạo xin ra mắt!”

Một đạo thanh âm trong trẻo truyền đến, lập tức đám người tách ra, từ bên trong đi ra ba người, lời vừa rồi chính là của một lão đạo sỹ, lão đạo sỹ tay áo phiêu phiêu, hạc phát đồng nhan, sắc mặt hồng nhuận, hồng quang đầy mặt, cặp mắt lấp lánh hữu thần, trên đỉnh đầu thẳng đứng một chiếc đạo quan bằng ôn ngọc, bên hông còn thêm một thanh cổ kiếm. Hai người trung niên phía sau hắn, cũng mặc trang phục đạo sỹ, khom người đứng sau hắn nửa bước, sắc mặt cung thuận.

Khinh Linh Tử nhìn thấy mấy người, cười nhạt một tiếng, nói: “Ta tưởng là ai, nguyên lai Côn Lôn Ngọc Hư Tử, bần đạo hoàn lễ!” Lão cười biếng vênh vang giơ tay lên, coi như là hoàn lễ, lập tức híp mắt cười nói: “Từ biệt nhiều năm, lão mũi trâu người đạo hạnh nhìn qua đại tăng a. A? Phía sau người, là hai đồ đệ phải không?”

Ngọc Hư Tử lạnh nhạt cười: ”Không phải, hai vị này là sư đệ của ta. Đồ đệ của lão đạo ta pháp thuật thấp kém, làm sao dám đưa đến nơi đây bày cái xấu chứ.

Khinh Linh Tử “A” một tiếng, lúc này mới từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá hai người đứng ở phía sau Ngọc Hư Tử, ngạc nhiên nói: ”A? Ngọc Hư Tử, người khi nào lại mọc ra hai tên sư đệ này? Sư tôn người là nhất đại Côn Lôn chưởng môn, hình như là hai trăm năm trước đã hoá vũ quy tiên hả? Bây giờ chưởng môn là sư huynh người, người còn có sư thúc sư bá gì ư?

Ngọc Hư Tử cười hắc hắc. nói: “Nói ra thật xấu hổ, hai vị này quả thật là sư đệ ta, Chính là bởi vì gia môn bọn họ cùng Côn Lôn phái ta có quan hệ rất sau xa, ta cùng sư huynh ta tự nhiên không dám thu bọn họ làm đồ đệ, cho nên sư huynh ta mới phá lệ, xem như thay thế tiên sư thu bọn họ làm đồ đệ, cũng tính là sư đệ của chúng ta.”

Khinh Linh Tử nheo mắt nhìn nhìn hai người trung niên, chỉ thấy hai người mặc dù một mực bộ dạng cung kính đứng phía sau, nhưng là tướng mạo thật không tầm thường, hai người trên mặt đều mang theo vài phần ngạo khí hiên ngang, đó không phải là có ý kiêu ngạo, căn bản là loại thể gia đệ tử này sinh ra đã mang theo vài phần ngạo khí. Hai người ánh mắt hữu thần, trong mắt tinh quang toả ra, nhìn bộ dáng đạo hạnh cũng không tầm thường.

Ngọc Hư Tử cười nói: ”Vạn Tiên đại hội lần này, sư huynh ta có việc bên người, tự nhiên là không tới được. Ta mới dẫn bọn hắn hai người tới xem cho biết mà thôi. A? Vị tiểu hữu này, là đệ tử của người sao? Khinh Linh Tử người cũng biết thu đồ đệ ư?”

Nói xong hắn bỗng nhiên vươn một tay kéo Tiểu Lôi lại, Tiểu Lôi lập tức phát hiện bàn tay Ngọc Hư Tử là làm bằng vàng nguyên chất!!

Khinh Linh Tử tựa hồ vô ý nhẹ nhàng đảo phát trần, ngăn cản bàn tay của đối phương, thản nhiên nói: “Lão mũi trâu, đây cũng là sư đệ của ta, là đệ tử cuối cùng của Tiêu Dao Tử. Người có hứng thú, đạo gia ra cũng cùng người thân cận, đừng làm cho tiểu bằng hữu sợ hãi.”

Ngọc Hư Tử bị Khinh Linh Tử phát trần đảo qua, cánh tay nhanh như chớp thu về, trên mặt lại không hề đổi sắc, vẫn như cũ cười nhạt: “Khinh Linh Tử người pháp lực cao thâm, ta sợ người, đừng huỷ đi ta bộ xương già này là được rồi.”

Tiểu Lôi nghe ra có chút không đúng. Liếc mắt quan sát một chút, chỉ thấy mọi người xung quanh lúc hai người nói chuyện, đã sớm lùi ra phía xa xa. Còn có người dùng ánh mắt lo lắng nhìn Khinh Linh Tử cùng Ngọc Hư Tử. Phảng phất giống như sợ hãi chuyện gì đó phát sinh.

Khinh Linh Tử nhìn chăm chăm Ngọc Hư Tử, cười nói: “Mũi trâu, ta nghe nói người cũng đã nhiều năm không xuống núi, như thế nào mà lần này lại tự mình tới đây?”

Ngọc Hư Tử cười hắc hắc, ngênh tiếp ánh mắt Khinh Linh Tử: “Ta sống tịch mịch trên núi Côn Lôn, nghe nói lần này có lão bằng hữu người tham gia, ta tự nhiên là mong đợi chạy đến đây nhìn thấy người, mấy lão gia hỏa khi xưa đã không có mấy người còn sống nữa, nếu không gặp lại được người, sợ rằng sau này cơ hội gặp mặt cũng không nhiều nữa...”

Khinh Linh Tử lắc đầu, nói: “Người nói lời này sai rồi. Nhìn bộ dáng của người, thần quang nội liễm, mặc dù nhiều năm rồi không thấy, bất quá mấy năm nay người hiển nhiên là nhất tâm khổ tu, bây giờ pháp lực tất nhiên là đại tiến, chắc hẳn người đã tu đến Côn Lôn “Lôi tự thập tam kích” phải không?”

Ngọc Hư Tử sắc mặt lạnh lùng, nheo mắt nhìn Khinh Linh Tử, thần nhiên nói: “Nếu không phải đã luyện được “Lôi tự thập tam kích“, bộ xương già của ta này làm sao có thể đỡ nổi “Chấn thiên trảm” của Khinh Linh Tử người đây? Dù sao nhân nhĩ vô sự, nơi này lại có hậu bối nhiều như vậy, nếu không ngại hai lão già chúng ta thân cận trước một chút chứ...”

Khinh Linh Tử hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia sát khí.

Tiểu Lôi trong lòng kỳ quái, Khinh Linh Tử này bản lĩnh cao bao nhiêu, hẳn mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng mắt thấy Tiêu Dao phái từ trên xuống dưới không có người dám vô lễ với lão. Các môn phái tu tiên phụ cận Nga My Sơn không có ai dám trêu chọc hắn, nói vậy tự nhiên là cực kỳ lợi hại. Côn Lôn phái Ngọc Hư Tử này vốn tưởng là lão bằng hữu của Khinh Linh Tử, ai biết nói vài câu, hai người trong chớp lát lại trở thành thân thương thiết kiếm(đấu vô mồm), chắc là đối đầu xưa cũ gì đó.

Mắt nhìn mục quang trong mắt Khinh Linh Tử, Tiểu Lôi trong lòng rung mình, đó là dấu hiệu lão già này nổi điên. Một khi Khinh Linh Tử lộ ra ánh mắt loại này, tự nhiên chính là dấu hiệu muốn phát sinh sóng gió. Ánh mắt này, Tiểu Lôi sống trên núi Nga My tổng cộng cũng chỉ thấy qua có hai lần. Lần đầu tiên là Khinh Linh Tử xông vào Nga My sơn Cửu Lão Động ăn trộm mỹ tửu, bị tu hành giả của Cửu Lão Động phát hiện, xảy ra đánh nhau, Khinh Linh Tử một mình làm cho Cửu Lão Phong chao đảo. Nếu không có Tiêu Dao Tử kịp thời ra mặt đuổi lão đi, sợ rằng “Cửu Lão Động” cảnh quan nổi tiếng trên Nga My Sơn, từ nay về sau sẽ không còn tồn tại nữa.

Lần thứ hai nhìn thấy Khinh Linh Tử nổi điên, đó là có một lần bọn Tổ Tổ bị một con gấu đen đã tu luyện thành tinh trong núi khi phụ, kết quả làm cho Khinh Linh Tử xuất đầu, Hùng tinh đó thế mới biết mình trêu chọc chính là người của phái Tiêu Dao, sợ đến nổi trốn ở trong thâm sơn không dám lộ diện, kết quả Khinh Linh Tử đánh sụp cả nửa ngọn núi, làm cho tất cả tu hành giả trên núi cùng với chúng yêu tinh đều bỏ chạy ra ngoài, cuối cùng cả đám đều bị Khinh Linh Tử đánh đến mặt mũi bầm dập, không một ai dám trêu chọc Khinh Linh Tử, không thể làm gì khác hơn là đi khắp núi tìm kiếm, lôi ra hùng tinh dám trêu chọc Tiêu Dao phái, khi mọi người đem hùng tinh đó lột ra rút gân trước mặt Khinh Linh Tử, lúc này mới làm dịu đi nộ khí của lão phong tử này.

Mắt thấy lão phong tử sắp phát điên, mấy vị tu hành giả chung quanh, đương nhiên sớm biết ác danh của lão phong tử Tiêu Dao phái, cả đám đều sợ hãi lùi ra xa xa. Trong lúc nhất thời, xung quanh giữa sân cũng không còn ai nữa, chỉ còn lại Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử hai người, cùng Côn Lôn phái ba người làm thành cục diện giằng co.

Kim sắc thủ chương của Ngọc Hư Tử đã án ở thanh kiếm đeo bên hông, nhưng trên mặt lại cười nói: “Đến đây, Khinh Linh Tử, hai lão già chúng ta, không ngại thân cận một chút, dù sao khó có được thịnh hội như thế này, ta gần đây tu luyện được một thanh phi kiếm, đang định mời người tự mình phẩm giám!”

Trong mắt hắn hiện lên mục quang lăng lệ, bỗng nhiên đem bảo kiếm bật ra một nửa!

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy một thanh âm từ xa đến gần, thanh âm đó nhẹ nhàng bay bổng, uyển chuyển động lòng, phảng phất mềm mại giống như thanh âm của nữ tử.

“Một lão Phong tử, một lão hổ dẫn, tại Tiên Sơn của ta các người cũng dám lén lén lút lút? Thật không nể mặt ta!”

Thanh âm đó từ lúc nói câu đầu tiên, phảng phất như còn ở xa xa, nhưng lại càng ngày càng gần, chỉ thấy

một cái bóng trắng phiêu phiêu một chút đã từ ngoài xa bay đến, nhanh như thiểm điện, mắt thường cơ hồ nhìn không rõ, bóng trắng đó đã hạ xuống giữa hai người Khinh Linh Tử và Ngọc Hư Tử, một tay vươn ra, ấn ở chuôi kiếm Ngọc Hư Tử, đem trường kiếm hấn vừa mới rút ra một nửa cầm trở lại vỏ.

Lúc người đó thu hồi tay lại, câu nói kia cũng vừa mới nói xong chữ cuối cùng.

Tiểu Lô lúc này mới nhìn rõ diện mạo người vừa đến, vừa nhìn qua, trong đầu nhin không được kêu “vo ve”, phảng phất có vô số ong mật tranh kêu, lại giống như mười bảy mười tám lời đình kích trên thiên linh cái, trong lúc nhất thời trong lòng trăm thứ tạp niệm, mồm miệng khô khốc, cặp mắt chỉ có thể nhìn chăm chăm bạch sắc thân ảnh trước mặt.

Hàng ngàn hàng vạn ý niệm trong đầu, cuối cùng cũng chỉ hoá thành một câu nói.

“Con mẹ nó! Chết mất thôi chết mất thôi! Trên thế gian này sao lại có nữ nhân mỹ lệ như vậy!!”

Một nữ tử đứng tại nơi này, mái tóc nàng như mây, mắt ngọc mây ngài, một thân cung trang tuyết bạch, tay áo tung bay, làn thu thủy nhẹ nhàng đảo qua toàn trường, phàm là người bị ánh mắt của nàng đảo qua, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vài phần thần thái say mê.

Nàng nhẹ nhàng bước đi từng bước từng bước một, trên mặt phảng phất nét cười thanh lệ động lòng người, Tiểu Lô nhìn nàng chỉ cảm thấy một trận mê muội, chỉ còn nghe thấy một tràng tiên âm phảng phất nhẹ nhàng vang lên ở bên tai.

“Hai lão gia hỏa này thật không hiểu chuyện, ở đây trước mặt nhiều hậu bối như vậy, nhưng lại tranh đấu như là trẻ con, các ngươi thật không biết tự trọng, ở trên Tiên Sơn của ta, lại là chỗ các ngươi tùy tiện đánh nhau sao?”

Chỉ thấy đôi môi trong suốt giống như cánh hoa nhẹ nhàng khẽ quát: “Cút đi!”

72. Chương 73: Tiên Sơn Tiên Âm

Còn đối với Ngọc Hư tử mà nói, hấn đường đường là nhân vật cao cấp của Côn Lôn phái, cho dù là chưởng môn sư huynh của Côn Lôn cũng phải khách khí với hấn đôi phần.

Nhưng nữ tử này đối mặt với hai cao nhân đều mỉm cười xuất ra một chữ “Cút”

Khinh Linh Tử cùng Ngọc Hư tử đều ngẩn người, Khinh Linh Tử hơi biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ dị thường, nhất thời lùi lại một bước, nhìn chăm chăm vào nữ tử này như muốn đánh giá.

Ngọc Hư tử lại cười ha ha, cũng lùi lại hai bước, nói: “Là ta không phải, Tiên Âm dạy rất đúng, nếu là đang ở tại Tiên Sơn của nàng, ta làm sao dám dễ dàng cùng người động thủ...”

Cô nương vận bạch y cười nhẹ, nụ cười trên mặt khiến người khác liên tưởng đến cơn gió mùa xuân, thanh âm của nàng tựa như dải lụa nhẹ nhàng thoảng qua tai Tiểu Lô: “Hai vị đều là cao nhân, trước mặt bao nhiêu người ở đây giao đấu, không làm mất đi thân phận của mình, nhục bằng tới Tiên Sơn của ta làm khách, chính là giữ cho ta vài phần thể diện. Nếu không, chớ trách ta không khách khí đuổi các ngươi khỏi cửa!”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng như tơ liễu thảng ba mùa xuân, ngọc thủ giơ lên che miệng phảng phất như trong bộ dạng nửa cười nửa giận chứa đựng mị lực khiến người ta không khỏi say mê.

Khinh Linh Tử lập tức lắc đầu, nhìn qua hướng khác, không quay lại nhìn nàng chút nào nữa.

Nữ tử chuyển mục quang ra bốn phía, dịu dàng thi lễ, nhỏ nhẹ: “Các vị đến Tiên Sơn của ta làm khách, tự nhiên là vì thịnh sự của đại hội Vạn Tiên này, mọi người đều là người tu hành, cần gì phải nổi nóng? Xin để chút mặt mũi cho Tiên Sơn của ta, có ân oán gì có thể cười mà bỏ qua. Tiên Sơn của ta quả thực bảo quản không đơn giản, nếu vị nào muốn động thủ làm hỏng của ta một ngọn cỏ ngọn cây, sẽ làm ta đau lòng rất lâu đấy”

Ngọc Hư tử hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Được rồi, ta và Kinh Linh Tử đều không phải là tiểu hài tử, nếu Tiên Âm đã khai khẩu, chúng ta chờ thêm chút nữa xem sao. Dù sao mọi người đều chờ đợi nhiều năm rồi, đợi thêm vài ngày nữa cũng không vấn đề gì. Kinh Linh Tử, đợi vài ngày nữa sự tình nơi này kết thúc, ta tự nhiên sẽ đi tìm người."

Kinh Linh Tử cười lạnh một tiếng, nói: "Xin tùy tình hình"

Nói xong, tay áo rung lên, nhanh chóng bỏ đi. Tiểu Lôi liền nhìn chăm chú nữ tử bạch y một lần nữa, rồi cùng Kinh Linh Tử ly khai.

"Lão gia hỏa, nữ nhân bạch y kia từ đâu đến vậy? Là người Tiên Sơn phái đến phải không?"

Kinh Linh Tử tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống, người xung quanh thấy lão đều lắng ra xa, lão nghe thấy câu hỏi của Tiểu Lôi, sắc mặt bất thiện, cười hắc hắc, trợn mắt nói: "Tiểu tử, ngươi có phải bị mỹ sắc mê hoặc rồi không?"

Tiểu Lôi bĩu môi, đưa mắt về xa xa, đằng sau nữ tử bạch y có mấy đồng tử, mấy tên đồng tử này trong tay cầm đĩa tròn màu vàng, bên trên có rượu ngon quả ngọt đủ kiểu, lập tức nữ tử bạch y lấy ra một cành dương liễu, tay trái cầm một ly rượu màu vàng, nhúng cành dương liễu vào rượu một chút, tiện tay điểm điểm vậy ra...

Chỉ thấy từng đạo từng đạo khí sắc thải quang từ cành dương liễu trong tay nàng phát tán ra ngoài, không gian xung quanh liền xuất hiện một cái ghế ngồi bằng đá, nàng thả nhẹ nhàng dương liễu xuống mặt đĩa vàng, vươn ba ngón tay nhẹ nhàng lấy lên một trái bồ đào màu tím, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vạch một cái, trái bồ đào lập tức phân thành 4 miếng, song thủ nắm hạt bồ đào, hạ thấp thân mình, búng ra một chỉ, hạt bồ đào liền nhập vào trong mặt đất.

Nàng nhẹ nhàng rót một chén rượu trên mặt đất, chỉ thấy một đạo kim quang tỏa ra, trên mặt đất lập tức chậm chậm vươn lên một mầm xanh mềm mại, nữ tử nhận lấy cành dương liễu từ tay đồng tử, nàng thuận tay điểm nhẹ vài lần, thân pháp phiêu phiêu như múa, nhẹ nhàng chuyển động, nhỏ từng giọt rượu xuống mặt đất, mầm non kia lập tức mọc lên như thổi.

Chưa tới một khắc, một bụi bồ đào thô dã đã hình thành, bụi cây dường như trải qua kích thích, càng lúc càng rậm rạp, từng nhánh cành lá dần dần vươn ra, giống như vô số xúc tu, cuối cùng trên mặt đất trở thành hình thành một khối có hình dạng to như một cái nhà rạp rộng mấy trăm thước vuông, trái bồ đào trong suốt giống như từng chuỗi mã não đọng trên cành lá, lá cây non xanh giống như những nét điểm xuyết của thiên nhiên.

Vô số dây bồ đào quy về một chỗ, dần dần to như mái nhà che lấp bầu trời, bao phủ lấy toàn bộ mọi người ở bên dưới. Mọi người trước pháp thuật thần kỳ của nữ tử không khỏi biểu lộ vẻ tán thưởng.

Kinh Linh Tử ngồi cách đó một quãng, cười mũi chế giễu nói: "Khoه khoang mà thôi. Chẳng qua là mượn ưu thế địa lý của Tiên Sơn phái mà thôi. Tiên Sơn nguyên là nơi linh khí tụ tập, tự nhiên có thể thi triển loại pháp thuật này, nếu đổi là chỗ khác, cho dù thị có tiêu hao hết pháp thuật bản thân cũng vị tất làm ra một cái mái nhà to vậy."

Tiểu Lôi đảo mắt, đột nhiên cười nói: "Lão gia hỏa, ngươi hình như đối với bọn họ đều không vừa mắt, có phải nữ tử này là tình nhân cũ của ngươi?"

"Hức!" Kinh Linh Tử trừng mắt quát: "Tiểu tử ngươi còn dám nói hươu nói vượn, ta sẽ nhổ hết răng nhà ngươi ra!" Dừng một chút, lão nghiêm sắc mặt nói tiếp, "Nhà ngươi chớ nên bị nữ sắc của nàng ta câu dẫn, trong số những kẻ tu hành trong thiên hạ này, số ngưỡng mộ nàng ta không một ngàn thì cũng có tám trăm. Nữ tử này lại còn là đại đệ tử của chương môn Tiên Sơn phái, tên gọi Tiên Âm. Nếu nàng ta chỉ xinh đẹp thôi thì không đáng kể, chỉ là cô nương này tuyệt không đơn giản, Tiên Sơn phái đại danh鼎鼎, môn hạ đệ tử cao nhân nhiều vô cùng, nhưng vẫn do nàng ta làm chương môn đại đệ tử, thủ đoạn của nữ tử này người khó có thể tưởng tượng ra. Trong đám người sùng bái nàng, nếu tùy tiện lấy ra một người thì kẻ đó cũng là cao nhân một phương rồi."

Tiểu Lôi cười nói: "hả, không phải là người đấy chứ?"

Khinh Linh Tử nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Đương nhiên không phải ta. Trong mắt người khác, nàng là tiên tử của Tiên Sơn phái, là Cửu Thiên tiên nữ cao cao tại thượng. Còn trong mắt của Khinh Linh Tử ta, chẳng qua chỉ là một ả đàn bà ỷ vào sắc đẹp và tâm cơ của mình mà thôi.”

Tiểu Lôi cười nói: “Ô, nói như vậy, cô nàng chính là nữ cường giả trong giới tu luyện sao? Ài, nàng xinh đẹp như vậy xem ra khó tránh khỏi hàng vạn ánh mắt sầm soi. Mỹ nữ vô luận trong bất cứ chuyện gì cũng đều chiếm ít nhiều tiện nghi.” Hắn vừa đưa hai con mắt nhìn chăm chăm về phía Tiên Âm, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Khinh Linh Tử sắc diện càng trở nên khó coi, nhin không được hừ một tiếng.

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn lão già nói: “Yên tâm đi, con người của ta tuy háo sắc nhưng không mê muội. Mỹ nữ a, tự nhiên là để cho người ta ngắm, ai cũng có lòng yêu người đẹp, thích ngắm là một chuyện, còn mê muội vì nữ sắc lại là chuyện khác.”

Bọn đồng tử Tiên Sơn phái đều đã tiến lên, đặt quả ngon rượu ngọt lên mặt thạch kỷ, các tu hành giả tham gia đại hội đều phân công ngồi xuống, hai nữ tử đứng đằng sau Tiên Âm ăn vận giống nàng nhẹ nhàng ngồi đằng sau.

Khinh Linh Tử vẫn y nhiên bất động, ngồi ở phía sau.

Những người tham gia đại hội lần này lên tới ngàn người, số lượng thạch kỷ (ghế đá) bất quá chỉ được vài trăm nên một số nhỏ vẫn ngồi trên mặt đất phía sau. Dù sao tất cả bọn họ đều là người tu hành, ngồi trên ghế hay trên mặt đất cũng không thành vấn đề.

Tiên Âm thấy mọi người đã định vị xong, liền yêu kiều đứng dậy, đưa nụ cười đến tứ phía xung quanh, chậm rãi nói: “Các vị cao nhân tứ phương, lần này đại giá quang lâm làm khách tại Tiên Sơn của ta, thực là vinh hạnh của tiểu nữ và Tiên Sơn phái. Có thể nói rằng, Vạn Tiên đại hội đã 300 năm rồi không cử hành nên rất hiếm như lần này, có thể tập hợp được các vị cao nhân từ tam sơn ngũ nhạc.”

Nàng nói tới đây, cố ý dừng một chút, trong đám người lập tức có cao nhân cười đáp: “Tiên Âm tiên tử quá khách khí rồi!” “Tiên Âm tiên tử giữ thể diện cho mọi người, mọi người cũng giữ thể diện cho nàng!”

Tiên Âm cười cười rồi tiếp: “Lần này có thể tổ chức lại thịnh hội sau ba trăm năm, có thể coi là một sự kiện thành công rồi. Lại còn hân hạnh mời được cao nhân của Côn Lôn phái là Ngọc Hư tử đạo trưởng, ngoài ra còn có cao nhân tiền bối phái Tiêu Dao nể mặt nhận lời. Nguồn gốc của đại hội Vạn tiên này là do Tiên Sơn, Côn Lôn, Tiêu Dao ba phái sáng lập, đã trải qua nhiều năm xa cách, lần này có thể tập hợp lại có thể coi là một chuyện hạnh sự. Ai, vì đây là Vạn Tiên đại hội, mọi người đến tự nhiên là để bình phẩm pháp bảo các nơi, nên phải đề cử ra một vị cao nhân làm giám khảo, không biết ý tứ của các vị ra sao?”

Bên dưới lập tức có người nói to: “Mời Tiên Âm tiên tử phân phó, ta không có chút nào bất phục cả” lại có người cười nói: “Giám khảo ư, hiển nhiên là do Tiên Âm tiên tử đảm nhiệm rồi.”

Tiên Âm cười khê nói: “Làm chư vị cười chê, vốn pháp thuật của ta không dám bôi xấu trước mặt chư vị, chỉ là lần này Tiên Sơn phái ta làm chủ nhân, cho nên ta không dám chối từ. Tuy nhiên, ta còn muốn mời cao nhân của Côn Lôn Tiêu Dao hai phái, cùng đảm đương chức trách bình xét, chẳng hay ý tứ chư vị thế nào?”

Phía dưới lập tức ầm ầm hưởng ứng, Tiên Âm liền mời Ngọc Hư Tử của Côn Lôn lên phía trước, ngồi bên trái cạnh nàng. Nhưng nhìn thấy Khinh Linh Tử ngồi phía đằng xa, Tiên Âm chân chừ một chút rồi cười nói: “Lần này Khinh Linh Tử đạo trưởng của Tiêu Dao phái tới đây, do tính tình của Khinh Linh Tử đạo trưởng không ưa náo nhiệt, mọi người ở đây đều biết là lão nhân gia thích an tĩnh, cho nên ta không mời ngài lên đây ...”

Nàng vừa dứt lời, Khinh Linh Tử cao giọng thốt: “Phì! Ai nói ta không thích náo nhiệt! Ta rất thích! Ngọc Hư Tử được ngồi trên, ta tại sao không được?”

Hắn đứng dậy phui mông, nghênh ngang tách đám đông đi tới, Tiểu Lôi cười khổ đi theo sau, cũng ngồi cạnh Khinh Linh Tử, nhin không được thở dài, trong lòng cười thầm: “Lão già hỗn đản này thật ngốc, rõ ràng đây là kẻ khích tướng mà...”

Quả nhiên trong mắt Tiên Âm hiện lên một tia đắc ý, cười nói: “Tốt rồi, liệt vị đại biểu tam phương tham gia đại hội đã đầy đủ, vậy xin mời mọi người tái đề cử ra mấy vị tiền bối đức cao vọng trọng lên đây. Nếu không, chúng ta chỉ có 3 người này, trong đại hội có tới ngàn người, nếu đưa các loại pháp bảo đồng dạng ra, chỉ sợ 3 người chúng ta mấy ngày đêm không ngủ cũng không thể nào xem xuể a.”

Mọi người phía dưới đều cười to, quả nhiên ngay lập tức cử ra vài vị lão nhân tu chân giả có danh vọng. Tiểu Lô ngồi một bên thấy vậy thở dài: trên thế giới này kẻ đại gái quả là nhiều, ngay cả trong giới tu hành này, mỹ nữ nơi nào cũng đều chiếm ưu thế cả...

Hắn sắc mặt cổ quái, không nhìn được nhìn vào Tiên Âm, nàng lập tức phát hiện, nhãn thần cũng hướng về phía hắn, đột nhiên trong mắt hiện ra vài phần ngạc nhiên.

Tiểu Lô tự thấy kỳ quái, hắn ăn vận bình thường, pháp thuật thì quá thấp so với các tu hành gia cao nhân ở đây. Nhưng Tiên Âm sau khi nhìn kỹ Tiểu Lô, mục quang càng lúc càng kỳ dị, cuối cùng kiên quyết đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Bất kể như thế nào, hề được mỹ nhân chú ý tới đã là điều tuyệt vời rồi, hắn liền làm mặt quỷ, sắc mặt Tiên Âm liền trở nên lạnh lẽo, quay đầu đi, chỉ một lát sau nhìn không được lại quay đầu lại liếc Tiểu Lô một cái nhưng nhử mày lại.

“Tiểu tử, ngươi đắc ý cái gì đó?” Khinh Linh Tử đột nhiên thấp giọng nói: “Nàng nhìn ra nhà ngươi có bán tiên chi thể thoát thai hoán cốt, ngươi tưởng nàng coi trọng ngươi sao?”

Tiểu Lô cảm thấy không còn hứng thú, ngượng ngùng nói: “Nàng có thể nhìn ra sao? Lão gia hỏa, xem ra linh phù ngươi cho ta không linh nghiệm rồi.”

Nguyên lai Tiêu Dao tử đã nói qua, bán tiên chi thể của Tiểu Lô giống như thịt sống của Đường Tăng, khó tránh khỏi hấp dẫn người tu hành làm hại Tiểu Lô, vì vậy liền cấp cho hắn một đạo linh phù, có thể giấu đi linh khí trên người hắn. Nhưng Tiên Âm pháp thuật cao cường, nhìn một lần đã phát hiện ra tình trạng của hắn rồi.

Đã thấy Tiên Âm quay sang gật đầu với Khinh Linh Tử, thấp giọng cười nói: “Khinh Linh Tử đạo trưởng, chúc mừng Tiêu Dao phái các người vừa có thêm một đệ tử giỏi, người này mặc dù tuổi trẻ nhưng tư chất ...a, tiền đồ không thể hạn lượng”

Khinh Linh Tử cười nhạt nói: “Không cần chúc mừng, cho dù đệ tử tốt so ra vẫn kém Tiên Sơn phái các người a... hắc hắc... Tiên Sơn phái mới chính là tuần kiệt môn môn a, chỉ cần một người tùy tiện đi ra đã là thiên hạ vô song rồi!”

Tiên Âm sắc mặt u ám, nhìn Khinh Linh Tử, mục quang tỏ vẻ không phục, nhưng không nói gì nữa.

Lúc này đám đông ở dưới đã ngồi thành vòng tròn, có một người sớm đưa ra vài kiện pháp bảo đặc biệt cho mọi người đánh giá. Sở trường pháp thuật của những kẻ tu hành này không tương đồng, phương pháp chế luyện đều có điểm thần kỳ riêng.

Trong một lúc, phi kiếm thượng phẩm, linh phù đặc biệt, còn có vài bình sứ, vài chiếc ngọc như ý... đều được trình ra. Những người quan tâm đều vây quanh, đánh giá tỉ mỉ, thỉnh thoảng có người phát ra tiếng thở dài tán thưởng.

Lúc này, đột nhiên xa xa giữa không trung truyền đến một tiếng hét dài.

Tiếng hét mang theo vài phần thẳng thốt hoảng sợ, trong mây mù trên đỉnh Tiên Sơn liền hiện ra một nhân ảnh nho nhỏ đạp trên ánh tà dương, cái bóng này bay lượn trên bầu trời nhưng hình như có chút bộ dạng lão đảo không thăng bằng. Cuối cùng cũng định vị tại không gian bên trên đại hội, rồi chặt vật hạ xuống đương trường.

Thấy một gã nam nhân trung niên, vóc dáng cao gầy, tướng mạo không tầm thường, chỉ là trường bào trên người nhăn nhúm, sắc mặt tái nhợt, sau lưng đeo một cái bàn cờ ô kim, bên hông treo một cái hồ lô màu vàng, cầm trong tay một cái cốc đào thuốc

Hắn lão đảo rơi xuống mặt đất, khi miễn cưỡng đứng vững, thấy Tiên Âm liền kêu lớn: “Tiên Âm, Tiên Âm! Ta đến gặp nàng đây! Ai, Ta tìm được cho nàng một lễ vật không dễ dàng gì, nhưng bị Mang sơn vạn

yêu vương phát hiện, hắn thêm muốn bảo bối của ta nên đuổi theo suốt cả đường, nếu ta không chạy nhanh, sợ rằng hôm nay không thể gặp nàng hôm nay rồi.”

Hắn rút từ trong ngực ra một bao vải màu vàng, chăm chú nhìn Tiên Âm, trên mặt hiện ra vẻ si mê.

Tiên Âm bị hắn nhìn chăm chăm nên sắc mặt hơi đỏ, tựa hồ hơi ngượng nhưng lập tức nghiêm mặt nói: “Mang Sơn vạn yêu vương? Hắn làm sao dám truy sát người?”

Gã nọ thở dài: “Ai, cổ nhân vẫn nói tài bảo không được để lộ, ta lần này xui xẻo, không cẩn thận bị hắn ta truy ra được ta có bảo bối này, hắn dẫn theo một bầy tiểu yêu truy sát ta.”

Đại đa số đám người ở đó đều biết người này, lập tức có người kêu lên: “Đông Phương Vô Thắng, với tu vi của người, cho dù là ba vạn yêu vương cũng bị người làm thịt, tại sao có thể bị truy đuổi đến khốn khổ thế này?”

Mặt gã Đông Phương Vô Thắng này đỏ bừng đầy vẻ xấu hổ: “Thật xấu hổ, xấu hổ! Ta vì luyện chế bảo bối này nên pháp lực đại tổn hao, kết quả bị hắn truy kích chặt vật chạy trốn tới nơi này.” Hắn nhìn Tiên Âm, không giấu được vẻ si mê nói: “Tiên Âm, nàng xem xem đồ vật này của ta, nàng có thích không?”

“Đồ ngốc...”, Tiểu Lô nhìn gã này không nhịn được thở dài.

Khinh Linh Tử bên cạnh lại thấp giọng nói: “Ngốc sao? Hê hê, đồ ngốc này mà muốn sinh sự, nơi này trong nghìn người tìm được hai ba người có thể đánh với hắn là may rồi!”

Tiểu Lô trợn mắt lộ vẻ kinh dị, nhìn lại gã Đông Phương Vô Thắng này, diện mạo cũng không có gì kinh nhân, vừa nhìn thấy Tiên Âm đã lộ ra bộ dạng một tên gia hỏa si tình thì có gì lợi hại đây?

Nhưng vì Khinh Linh Tử bình thường rất ít phục người khác, lại càng hiếm khi khen ngợi người khác, nếu lão nói như thế thì đích thị gã kia phải rất lợi hại rồi.

Lúc đó trên không phát ra một tiếng sét đánh bất thành linh, trên không gian mịt mù của Tiên Sơn hiện ra một đám mây đen cuộn cuộn ép xuống, truyền lại một âm thanh lớn từ không trung, âm thanh này bén nhọn này chọc vào tai, phảng phất như tiếng sói tru hổ gầm...

“Đông Phương lão nhi! Mau giao đồ vật ra đây, nếu không ta sẽ đập bằng Tiên Sơn, vạn cổ nhà ngươi!”

Lời này vừa đến tai mọi người lập tức nổi lên một cơn thịnh nộ.

“Mang Sơn tiểu yêu thật lớn mật! Dám đến nơi này khi dễ chúng ta ư!”

“Biết đây là Vạn Tiên đại hội còn dám tới nơi này giương oai!”

Một trận rào rào vang lên, số người có mặt đã đứng lên quá nửa, một số đã rút trường kiếm, chỉ đợi Tiên Âm nói một câu là phi thân lên không liều mạng rồi.

Gã Đông Phương Vô Thắng kia cuống quýt xua tay nói: “Không được đi, không được đi! Tên Mang Sơn yêu vương gần đây tu luyện một loại pháp bảo kỳ quái, ta suýt nữa bị pháp bảo của hắn đánh cho hồn phi phách tán, các vị đạo hữu ngàn vạn lần đừng đi chịu chết”

73. Chương 74: Tuyệt Thế Pháp Bảo

Khinh Linh Tử cũng nhíu mày, nghiêm mặt nói: “Cái này cũng hơi kỳ quái, Đông Phương Vô Thắng mặc dù không có gì đặc biệt nhưng bản lãnh hắn cũng không thấp, cho dù hắn vì luyện chế pháp bảo có thể khiến cho công lực bị hao tổn, nhưng cũng không đến nỗi bị người khác truy đuổi chặt vật như vậy à”

Hắn lập tức đứng lên, cao giọng quát: “Đông Phương lão nhi, cái tên Mang Sơn Vạn Yêu Vương tại sao lại truy theo người? Người rốt cuộc là luyện chế cái bảo bối gì? Bằng bản lãnh của người, thiên hạ liệu ai có thể bức bách người như vậy?”

Đông Phương Vô Thắng kia vừa nhìn thấy Khinh Linh Tử, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, sửa sang lại quần áo, cười nói: “Nguyên lai là lão diên người, ta chỉ biết đại hội lần này, có thể nhìn thấy rất nhiều lão bằng hữu.”

Khinh Linh Tử nhú mày nói: “Cứ lòng vòng, nói những cái linh tinh làm gì? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Lúc này trên bầu trời, mây đen càng xuống thấp dần, thanh âm rít gào lại truyền đến: “Đông Phương lão nhi, người rốt cuộc cũng không thể không ra rồi!”

Đông Phương Vô Thắng nhìn Khinh Linh Tử, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở, nhưng lại ấp úng nói không nên lời, ánh mắt quay sang không ngừng nhìn về hướng Tiên Âm. Tiên Âm gật nhẹ một cái, lập tức đứng lên nghiêm giọng quát: “Yêu nhân lớn mật, ngang nhiên đến trước cửa Tiên Sơn làm càn! Ta nhất định không tha người!”

Chỉ thấy trong tay áo Tiên Âm xuất ra một cây Bích lục dương liễu, nhẹ nhàng phát ra một đạo kim quang biến hóa thành một thanh nhuyễn kiếm dài.

Nàng tung người nhảy lên. Chỉ thấy một đạo bạch y phát phơ bay lên, phía sau mấy tên đồng tử cũng hô lên một tiếng, triệu hồi tiên hạc, rồi phi thân theo.

Ngọc Hư Tử đảo mắt, hắc hắc cười: “Chúng ta đều tới tham gia Vạn Tiên đại hội, bây giờ có tà ma ra oai tác quái trước cửa chẳng lẽ mọi người cứ ngồi ở chỗ này nhìn Tiên Âm tiên tử một mình đi ứng phó sao? Các người chịu được, chứ ta thì không chịu được.”

Kim chương hần xuất ra một thanh kiếm, cũng phi thân tới. Tiểu Lôi nhìn qua Khinh Linh Tử, Khinh Linh Tử thấp giọng nói: “Cũng tốt, cũng là dịp để cho người mở mang kiến thức một chút.”

Nói xong, lão kéo theo Tiểu Lôi, hai người phi thân lên.

Thấy vài người thân phận cao nhất ở đây đều ra mặt rồi, những người khác cũng ầm ầm lên tiếng, có phi kiếm thì ngự phi kiếm, có phong thì ngự phong, nhất thời nhân ảnh tung hoành, đều hướng tới đám mây đen ở chỗ xa xa trên bầu trời mà bay tới.

Đông Phương Vô Thắng kia gượng cười khổ sở, thở dài.

Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử sóng vai đứng trên mây, chỉ thấy xa xa trên bầu trời có một đám mây đen rất lớn, đám mây đen kịt giống như dùng mực vẽ lên bầu trời vậy. Mây đen cuộn cuộn, bên trong phẳng phất có rất nhiều tiếng người, tinh kỳ phát phối, không biết có bao nhiêu đạo kiếm, bao nhiêu yêu binh yêu tướng.

Hắn nhịn không được hít một hơi cảm thán: “Nhiều như vậy sao?”

Khinh Linh Tử cười hắc hắc: “Mang Sơn Vạn Yêu Vương, không phải nói suông. Tiểu yêu binh dưới tay đâu chỉ hơn vạn? Mang Sơn từ xưa tới nay mộ phần đêm không xuể, âm khí đều tụ tập ở đây. Vạn Yêu Vương này ở gần đó, cơ hồ đã tự thành một chỗ. Ngày thường cũng không kiếm chuyện với tu hành giả ở Trung Nguyên, không biết sao hôm nay tự nhiên lại tìm Đông Phương lão nhi làm khó nhỉ?”

Lão nói một nửa, đột nhiên im bặt, nhìn chăm chăm vào đoàn yêu vân trước mặt, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Tiên Âm cũng đã mang kiếm đứng ở trước, trường y màu trắng của nàng phiêu phiêu, mái tóc tựa như mây xóa xuống, phát phơ trong gió, nhìn thoáng qua giống như cửu thiên tiên nữ vậy.

Chỉ thấy tay nàng chỉ về phía trước, quát: “Mang Sơn Vạn Yêu Vương, Tiên Sơn ta và Mang Sơn người không có qua lại. Sao hôm nay lại đến đây bức bách, thế là đạo lý gì! Chẳng lẽ Tiên Sơn ta là chỗ không người sao?”

Thanh âm của nàng trong trẻo mềm mại, tuy không lớn nhưng từng chữ nàng nói ra, đều rất rõ ràng, truyền tới rất xa, chung quanh tất cả mọi người đều nghe được, ngay cả trong tiếng trống như sấm nổ trên đám mây đen, thanh âm của nàng từng chữ một đều truyền đến rất rõ ràng! Tu vi như vậy e là ở đây không tìm ra đến mười người.

Đám mây đen ở phía đối diện đột nhiên xuất ra một hắc sắc kỳ rất to, lá cờ thuần là hắc sắc, dài chừng mấy chục thước, mặt trước có thêu một bộ huyết sắc khô lâu, lập tức từ trong lá cờ có một thân ảnh phóng ra.

Vóc người thân ảnh kia cực kỳ hoành vĩ cao lớn, lưng hùm vai gấu, thân dài chừng ba bốn thước, toàn thân mặc một bộ khải giáp đen tuyền, trước ngực là một hình đầu hổ, đầu đội một cái thiết khôi có hai sừng trâu chia sang hai bên, hai tay cầm một thanh chia ba rất lớn, rồi đột nhiên quát to một tiếng: “Ta cứ tưởng là ai, nguyên lai là Tiên Sơn chưởng môn đến, ta tới đây là tìm Đông Phương lão nhi, ngươi gọi hắn ra đây nói chuyện, trả lại đồ vật cho ta là ta tự nhiên rút lui! Nếu không, hừ, từ trước tới nay, dưới tay của Mang Sơn lão yêu ta chưa kẻ nào chiếm được tiện nghi!”

Hắn chỉ nhẹ nhàng rung chia ba trong tay, lập tức một luồng khí thể mãnh liệt từ xung quanh hắn tán phát ra, đám mây đen trên không khí thể càng thêm mạnh mẽ

Tiên Âm vẫn đứng yên không dao động, trường kiếm chỉ lên cao, quát: “Lớn mật! Ngươi vô cớ xâm phạm sơn môn ta, lại khẩu xuất cuồng ngôn muốn đập bằng Tiên Sơn! Hôm nay cho dù Đông Phương tiên sinh và người có vấn đề gì, thì bây giờ hắn đang làm khách ở Tiên Sơn, ta thân là chủ nhà, tự nhiên phải bảo vệ hắn!”

Vạn Yêu Vương cười ha ha, thanh âm hắn phảng phất giống như hồng chung, làm chấn động đầu óc, ông vang lên: “Tốt! Hôm nay ta mang theo ba vạn tiểu yêu, đến nhìn xem Tiên Sơn ngươi có bản lĩnh gì để cản ta!”

Giờ phút này Ngọc Hư Tử đã sớm đứng sau Tiên Âm, thấp giọng nói: “Tiên tử cẩn thận, lão yêu này có chút cổ quái.”

Hắn chỉ vào đám yêu binh yêu tướng ở mây đen đối diện nói: “Lão yêu này sợ rằng sau lưng có cao nhân chỉ điểm! Ngươi xem thủ hạ dưới tay hắn đều đứng dựa theo cửu cung bát quái trận thế! Huyền môn trận pháp đến bậc này, bọn tu yêu giả sao có thể làm được?”

Tiên Âm lắc đầu nói: “Đa tạ đạo trưởng nhắc nhở, ta tự nhiên nhìn ra được. Chỉ là sự việc cho tới lúc này, không đánh không được, ta càng nhẫn càng bị người khác lấn tới, bị người khi dễ tới tận nhà rồi, còn có cái gì để nói đây.”

Nàng mặc dù chỉ là một nữ tử nhưng giờ phút này vẻ mặt cương liệt tuyệt quyết, trong mắt có ẩn chứa một cỗ thần sắc bất thể xâm phạm. Ngọc Hư Tử đành thở dài, nói: “Cũng được, Ta đến làm khách của nàng, không thể không xuất lực tương trợ, trận thứ nhất này để cho ta ra trước, nếu ta không được, các nàng sẽ tiếp tục.”

Kim chưởng hắn cầm đến chuôi kiếm rồi tiến lên, Tiên Âm đột nhiên nói to: “Không cần!”

Chỉ thấy thân thể nàng đột nhiên phi thẳng ra ngoài, phảng phất giống như bảy đạo sáng mờ xuất ra, lúc này đã đứng trước Vạn Yêu Vương không xa rồi.

Vạn Yêu Vương cuồng ngạo cười một tiếng, thanh âm giống như lôi đình vang lên: “Tiên Sơn chưởng môn rất có khí phách!”

Hắn hét lớn một tiếng, phảng phất từ giữa không trung đánh ra một đạo phích lịch, nhắm thẳng về hướng Tiên Âm.

Ở phía sau, mọi người trong Vạn Tiên đại hội đều quát: “Lớn mật!”... “Vô lễ!”

Tiểu Lôi mặc dù cũng tán thưởng khí phách của Tiên Âm, nhưng đối với những người phía sau không khỏi có chút kinh hãi.

Cái này là song phương tranh đấu, tự nhiên là phải ra tay, người ta đánh đến cửa nhà rồi, còn bảo người ta lớn mật hay vô lễ cái gì? Có lẽ trong mắt những người này Tiên Âm là mỹ nhân, là tiên tử, nhưng trong mắt lão yêu quái bất quá chỉ là một người, một loài dị vật mà thôi.

Đang thăm đánh giá, tự nhiên hắn nghe thấy đình một tiếng, thanh âm vang vọng xung quanh. Một đạo kim quang từ binh khí hai người phát ra lúc binh khí hai người chạm nhau. Thân thể Tiên Âm phiêu phiêu phi thân lên mấy thước, còn Vạn Yêu Vương lại bị lui lại vài phần.

Tiên Âm sắc mặt vẫn lạnh lùng như thủy, nói: “Vạn Yêu Vương, bằng vào bản lĩnh đầy của ngươi, cũng dám đến Tiên Sơn ta giương oai? Niệm ngươi tu luyện không ít, mau mau quay về, ta coi như hôm nay không có chuyện gì xảy ra!”

Vạn Yêu Vương ha ha cười, ổn định thân hình, đột nhiên buông chìa ba trong tay ra ném về kỳ môn ở phía sau rồi từ trong người mang ra một chiếc hắc sắc linh đan.

Chiếc linh đan nhỏ nhắn đen bóng, mặt ngoài nhìn qua rất xấu xí, không có gì đặc biệt, hơn nữa lại nằm trong bàn tay to lớn của hắn, thấy có vài phần tức cười. Nhưng Tiên Âm nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức biến đổi lớn, thân thể nhanh nhẹn lui ra phía sau mấy chục thước, mang kiếm thủ hộ trước ngực, kinh hô: “ngươi đang cầm vật gì đó?”

Vạn Yêu Vương cười hắc hắc, nhẹ nhàng lắc lắc, phe phẩy cái linh kia hai cái

“Đinh đinh đông đông” vài tiếng vang lên, thanh âm cũng không lớn, nhưng trong thanh âm lại phảng phất công phá không khí, vang tại bên tai mỗi người. Thanh âm kia lại phảng phất giống như linh tê ma lực, truyền vào trong tai, những người có mặt trong Vạn Tiên đại hội không người nào là không cảm thấy chấn động, chỉ cảm thấy phảng phất giống như một bàn tay to thò vào lỗ tai, thâm nhập vào trong cơ thể, hung mãnh bắt đi hồn phách

“Chấn Thiên Linh! Tam thanh đạo tôn tại thượng, cái lão yêu này xuất ra là Chấn Thiên Linh!!” Ngọc Hư Tử đột nhiên kinh hô liễu một tiếng. Hắn vừa dứt lời, phía sau bốn người đến Vạn Tiên đại hội đều kinh hô, phát ra thanh âm ồn ào, nhưng thật ra có một nửa số người trên mặt không lộ ra vẻ kính sợ mấy.

Sắc mặt Khinh Linh Tử trầm xuống: “Chấn Thiên Linh này sao lại rơi vào tay lão yêu nhỉ?”

Tiểu Lôi nhấp nháy con mắt: “Chấn Thiên Linh? Là vật gì vậy? Sao mọi người thấy nó lại giống như là thấy cha chết vậy?”

Khinh Linh Tử nghiêm mặt nói: “Nếu bàn về pháp bảo tu hành các môn phái trong thiên hạ, các phái tự nhiên đều có đều tự am hiểu, chỉ cần tu luyện đến mức, mỗi tu hành giả đều có pháp thuật nhất định, cũng đều có thể tu luyện ra pháp bảo cho riêng mình. Vạn Tiên đại hội tiến hành, chính là cho mọi người có cơ hội trao đổi pháp bảo với nhau. Mỗi người đều xuất ra một số pháp bảo, trong số vạn cái chỉ có mấy cái được xưng là tuyệt phẩm! Tuyệt phẩm không phải lúc nào cũng thấy được, uy lực cường đại, hao phí rất nhiều tâm huyết của tu luyện giả.”

“Chấn Thiên Linh này, chắc cũng được Vạn Tiên đại hội giám định là tuyệt phẩm rồi phải không?”

Khinh Linh Tử sắc mặt cổ quái, nhưng lại lắc đầu, lão trầm mặc một lúc rồi mới mở lời: “Chấn Thiên Linh này vốn là xuất hiện một ngàn bảy trăm năm trước, nhưng ta cũng không biết nó rốt cuộc là như thế nào, tại sao xuất hiện, ai luyện chế ra, chỉ biết nó có uy lực cường đại, đã đạt tới siêu phàm. Thậm chí có người còn hoài nghi đây là tiên thần pháp bảo tại tiên giới thất lạc đến phàm gian. Về phần Vạn Tiên đại hội thì Chấn Thiên Linh này thật ra chưa được đánh giá Bất quá theo ta biết được, chỉ ít từng có ba kiện từng được Vạn Tiên đại hội phẩm đánh giá là tuyệt phẩm pháp bảo, cuối cùng đều bị hủy dưới Chấn Thiên Linh...!”

“Lợi hại như vậy à?”

Khinh Linh Tử trong mắt hiện lên ánh mắt lẳng lẹ, trầm giọng nói: “Ngươi cứ xem là biết liền.”

Vạn Yêu Vương cầm linh đan trong tay, khí thế bỗng trở nên mạnh mẽ, hắn hét lớn: “Tiên Sơn chưởng môn, ngươi mặc dù pháp lực mạnh hơn ta một bậc, nhưng cái này là Chấn Thiên Linh ngươi chẳng phải là không nhận ra đó chứ? Nếu ngươi giao ra Đông Phương lão nhi, ta sẽ vỗ tay rút lui, nếu không thì hắc hắc!!”

Tiên Âm cắn môi, ngang nhiên nói: “Tiên Sơn chưởng môn, sao lại để ngươi uy hiếp?”

Nàng đột nhiên quát lên một tiếng, trường kiếm trong tay tinh tế hóa thành một đạo trường hồng kích xạ ra ngoài, chỉ thấy phi kiếm phảng phất như du long, tiếng xé gió phảng phất long ngâm, còn có điện quang hỏa thạch trong đó, một đạo quang ảnh đã xạ tới trước mặt Vạn Yêu Vương. Vạn Yêu Vương hét to một tiếng, trong tay đột nhiên xuất ra một chiếc kính ngăn ở trước mặt.

“Phanh!”

Tiên Âm phi kiếm trăm đến mặt kính, lập tức bị bắn về, Vạn Yêu Vương lại cười to. Tiên Âm kinh hô: “Càn Khôn Kính! Ngay cả Càn Khôn Kính cũng nằm trong tay ngươi!”

Sắc mặt nàng lập tức tái nhợt như tuyết, thân thể lay động vài cái, tiện tay thu hồi lại phi kiếm, văng đối phương cấp lực mà đến. Trong Vạn Tiên đại hội có mấy lão lão lịch duyệt phong phú, nghe thấy “Càn Khôn Kính” mấy từ này đều biến đổi sắc mặt, ánh mắt đều tròn tròn.

Khinh Linh Tử cũng cắn răng, miễn cưỡng cười nói: “Càn Khôn Kính, hắc hắc, Càn Khôn Kính, ”Hải nạp hấp bách xuyên, nhất kính hóa càn khôn!” hắc hắc, tốt ... tốt, không ngờ hôm nay ba kiện pháp khí mạnh nhất trên Thiên Hạ Bảng lại xuất hiện hai kiện, thật khiến cho lão đạo gia ta được khai nhãn

Ngay lúc này, Vạn Yêu Vương quát to một tiếng, tay đưa Chấn Thiên Linh lên cao, nhẹ nhàng lay động. Động tác cánh tay rất nhẹ nhàng nhưng lại phẳng phát ám hợp với âm luật và nhịp điệu nào đó. Lập tức Chấn Thiên Linh trong tay hắn phát ra thanh âm “đỉnh đỉnh đương đương”, lúc đầu thanh âm còn nhu hòa, càng về sau động tác của hắn càng lúc càng nhanh, vì vậy thanh âm kia trở nên dồn dập liên tục, mắt thường chỉ thấy trong không khí có một làn âm ba gì đó lấy Vạn Yêu Vương làm trung tâm rồi từ đó phát ra mãnh liệt về phía mọi người.

Âm thanh “đỉnh đương” kia lọt vào tai mỗi người đều khiến thân thể bọn họ run lên, sắc mặt vàng như đất. Thanh âm đó nghe thì không lớn, nhưng lại chấn động ba hồn sáu phách khiến cho chúng nhân đều phẳng phát muốn phá thể xông ra vậy. Những người tu vi kém một chút, đều há mồm phun ra máu tươi, còn có người cuống quýt ngồi xuống niệm tâm quyết, cùng với ma âm kia đối kháng.

Ngọc Hư Tử sắc mặt trắng bệch, trên trán từng giọt mồ hôi hột chảy xuống, đột nhiên kêu to: “Mọi người xuất ra pháp bảo mau, nhất định phải hủy Chấn Thiên Linh của hắn!”

Nói xong, hắn đột nhiên bay lên, trong tay áo xuất ra một kim sắc đại ấn, liên tục niệm động khẩu quyết, kim sắc đại ấn điên cuồng bay lên bầu trời, hóa thành một đạo kim quang rất lớn, lập tức đại kim ấn từ ba tác biến thành mười trượng, hướng đến chỗ Vạn Yêu Vương mà đập xuống.

74. Chương 75: Âm Dạ Yêu Mị

Chỉ thấy Vạn Yêu Vương cánh tay cầm chuông lắc càng lúc càng mạnh mẽ, trong số những người này có người không chịu được, mấy người bất tỉnh ngay tại chỗ.

Mà trên Chấn Thiên Linh này cũng phát ra trận trận sóng âm hùng hậu, tản ra xung quanh, chỉ thấy khắp trời tỏa sáng kim quang của pháp bảo, phi kiếm, ngênh tiếp từng đạo sóng âm do Chấn Thiên Linh phát ra, nhưng dần dần giống như bị tơ nhện quấn chặt lại, lập tức vướng lại mấy phần. Dù cho chúng nhân phía sau niệm động khẩu quyết như thế nào đi nữa, tốc độ ngày càng chậm lại.

Đúng lúc này, Vạn Yêu Vương cười ha ha một tiếng, cự chuông dương lên, Càn Khôn Kính trong tay hắn bay ra, hạ xuống phía trước phi kiếm, pháp bảo của những người tham gia Vạn Tiên đại hội, hắn hô một tiếng, tấm kính biến to ra, chỉ thấy một tấm kính gần như trong suốt chắn phía trước, to lớn vô cùng, trừ trong tấm kính tỏa ra vô số đạo kim quang, sau đó phi kiếm, pháp bảo đang bay đầy trời lập tức bị hút vào bên trong. Tiếp đó, tay của Vạn Yêu Vương lại vung lên, tấm kính bị hắn thu lại vào tay, chỉ còn lại gần một nghìn Vạn Tiên đại hội chúng nhân đang ngẩn người ra.

Vạn Yêu Vương cười thách thức, nói lớn: “Hừ, chỉ dựa vào mấy tên gia hỏa các ngươi, cũng dám gọi là Vạn Tiên đại hội gì đó? Một chút pháp bảo kém cỏi mà cũng đưa ra khoe xấu! Bỏ vương cũng không làm khó các ngươi, mấy thứ vũ khí phế vật này ta trước tiên thu lấy, các ngươi quay về bảo Đông phương lão nhi đến tìm ta, ta tự nhiên sẽ trả lại mấy thứ này cho các ngươi, bản vương cũng không phải là người không hiểu đạo lý! Hôm nay đến đây kết thúc, ngày mai chúng ta lại đến nói chuyện!”

Hắn ta phất tay, biến mất sau hai lá cờ treo trước trận. Chỉ để lại chúng nhân của Vạn Tiên đại hội ngơ ngác nhìn nhau. Mọi người hiện giờ phi kiếm pháp bảo đều không có, cho dù có muốn liều mạng, nhưng mà

hai tay không, làm sao có thể đánh nhau với người ta?

Cũng có người bị Chấn Thiên Kính làm cho hồn phách bắn loạn, đang cố gắng điều tức.

Chỉ có Tiểu Lô sắc mặt vẫn bình thường, Chấn Thiên Kính có thể chấn nhiếp hồn phách người đối với hắn dường như không có một chút tác dụng, Khinh Linh Tử cười lạnh, kéo kéo tay áo của Tiểu Lô, lãnh đạm nói: “Được rồi, náo nhiệt kết thúc rồi, chúng ta xuống dưới trước đã, đứng lại thì chỉ thấy bọn chúng la hét thôi”

Tiểu Lô nghi hoặc hỏi: “Người không phải nói Chấn Thiên Kính kì diệu vô phương, uy lực cường đại sao? Tại sao ta thấy giống như không có gì vậy?”

Khinh Linh Tử trừng mắt, hạ giọng nói nhỏ: “Người làm như ai cũng như người, có bán tiên chi thể thoát thai hoá cốt như người sao?”

Hai người hạ mây, đáp xuống hội trường trên đỉnh núi, tự tìm lấy chỗ ngồi. lát sau, chỉ thấy chúng nhân đầy khí thế bay lên trời lúc này, từng người từng người đều giống như gà trống thất trận, ủ rũ, ỉu xìu quay lại.

Tiểu Lô trong lòng rất tức cười, không nhịn được nói nhỏ: “Lão gia hỏa, ta vốn nghe Vạn Tiên đại hội gì đây tụ tập tu hành cao nhân trong thiên hạ, như mà hôm nay thấy, cũng đều là phường áo túi giá cơm mà thôi. Cái tên Mang Sơn Vạn Yêu Vương kia, chỉ nhờ vào hai pháp bảo lợi hại, đã có thể đánh bại tu hành giả trong thiên hạ? Ta thấy không nên gọi là Vạn Tiên đại hội nữa, mà gọi là “thảo bao đại hội” thì đúng hơn (thảo bao: túi rơm, chỉ đồ bất tài, đồ ăn hại...)”

Khinh Linh Tử cười hắc hắc, vẻ mặt khinh khinh, sau đó lại cười ha ha: “Cái gì mà Vạn Tiên đại hội, hóa ra là chuyện cười đến nỗi rớt cả hàm răng người ta. Mọi người đều là người tu hành, mỗi người khổ tu, không phải là kỳ vọng sẽ có một ngày trở thành tiên sao? Hiện nay, mỗi người chẳng qua chỉ là “bán đưng thủy hoảng du”(nửa thùng nước lắc lư - ý nói nửa vời), cao lắm là tu luyện được chút pháp thuật, có thể luyện chế mấy pháp bảo cấp thấp, đã dám gọi mình là “Tiên”. Những người thực sự thành tiên, ai mà không trải qua “nghìn cực vạn khổ”, không có nghìn năm vạn năm, người cho rằng dễ dàng phi thăng vậy sao? Mọi người chẳng qua là mạnh hơn người phàm một chút mà thôi. Tiêu Dao phái chúng ta bao năm nay không tham gia những loại đại hội “mua danh cầu tiếng” thế này, chính là vì để tránh bị cười chê. Chỉ là thế gian tự nhiên có những người trong lòng mưu danh lợi, lần này chẳng qua là mang người đến xem náo nhiệt mà thôi”.

Mắt nhìn chúng nhân nhộn nhịp quay lại, hai người lúc đó mới không nói gì nữa.

Chỉ thấy Tiên Âm cũng sắc mặt ngưng trọng, trán đầy ưu tư. Đông Phương Vô Thắng cũng đứng bên cạnh Tiên Âm, ngưng ngáp không biết nên nói gì.

Ngọc Hư Tử đột nhiên mở miệng nói: “Đông Phương Vô Thắng, người cuối cùng là vì sao mà trêu chọc đến tên Vạn Yêu Vương đó? Hiện nay mọi người vì người mà xuất thủ, kết quả đều mất hết pháp bảo, người có gì nói với mọi người không?”

Đông Phương Vô Thắng đưa bộ mặt dày ra, cười khổ hắc hắc hai tiếng, nói: “Việc này, nói ra cũng thật hổ thẹn. Ta trước tiên nhận được lời mời của Tiên Âm, liền vội vàng chạy tới, nhưng mà đã đến Vạn Tiên đại hội, thì cũng cần tìm vài kiện pháp bảo mới được. Ta lại vừa đi qua nơi bắc cực chí hàn tìm được một khối cực băng tinh thể, chạm thành một đóa băng liên. Nhưng mà Tiên Sơn này khí hậu ẩm ướt, băng liên hoa kia mặc dù là do cực băng tinh thể tạo thành, tối đa năm ba năm cũng có thể tan chảy hết. Ta ngâm nghĩ cả nửa ngày, mới nghĩ tới dưới Bắc Mang sơn (nằm ở Lạc Dương, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc) có một loại linh xà thảo, linh xà thảo này hấp thu âm khí, kết thành quả cực kỳ âm hàn, chỉ cần dùng một quả này làm thành nhụy hoa, nhờ nó tụ tập âm hàn chí khí, vậy thì đóa băng liên hoa kia coi như để trăm năm cũng không thể tan chảy ra...”

Ánh mắt ông ta hướng về Tiên Âm, nói một cách si mê: “Tiên Âm, mấy năm trước chúng ta cùng tới Giang Nam, nàng nói với ta nàng thích nhất là liên hoa cao quý thuần khiết, ta luôn luôn ghi nhớ trong lòng, lần này hao phí “thiên gian vạn khổ” vì nàng mà tạo ra một đóa băng liên, nàng có thích không?”

Ông ta lại lấy ra một cái bao màu vàng, mở ra, chỉ thấy bên trong quả nhiên lộ ra một đóa liên hoa long

lanh lóng lánh, liên hoa kia trong suốt như tuyết, tỏa ra hàn khí, trên bề mặt mờ ảo phát tán ra bạch quang, chính giữa nhụy hoa là một điểm hồng sắc, làm cho quang hoa của liên hoa càng thêm mạnh mẽ. Quả nhiên là một thứ được chạm khắc tinh tế.

Nhưng mà Đông Phương Vô Thắng vừa nói xong, đã làm cho hơn nửa số người có mặt ở đây lỗ mũi đều xịt khói.

Lập tức có người lớn tiếng chửi mắng: “Giải cho người Đông Phương Vô Thắng, người đối với Tiên Âm nịnh nọt, dám phạm đến Mang Sơn Vạn Yêu Vương, lại lôi tất cả chúng ta xuống nước. Mọi người vì người mà đánh đấm một trận, mất đi vô số pháp bảo phi kiếm, chính là vì một lễ vật nhỏ nhỏ mà người... người dùng để nịnh nọt mỹ nhân?”

Có mấy lão già vốn cẩn trọng cũng không kìm được lên tiếng quở trách: “Đông Phương tiên sinh, sự việc lần này đúng là quá đáng a. Bắc Mang linh xà thảo kia là vật gì chứ? Là bảo bối mà Vạn Yêu Vương coi như tính mệnh! Người đến đến trước cửa nhà hắt ta hải linh được của hắt, hắt có thể không liều mạng với người sao?”

Một khi có người mở miệng, những người xung quanh lập tức nhao nhao lên tiếng chỉ trích, trong phút chốc nộ khí mọi người vì mất đi pháp bảo đều đổ lên đầu Đông Phương Vô Thắng. Mà Đông Phương Vô Thắng kia lại giống như một kẻ điên vậy, đột nhiên không để ý đến lời chửi mắng ầm ĩ của người xung quanh, mà ánh mắt chỉ ngăm nhìn Tiên Âm, chìa đóa liên hoa trong tay ra.

Tiên Âm sắc mặt phức tạp, nhìn chăm chú Đông Phương Vô Thắng hai lần, dường như trong lòng cũng có chút cảm động, nhưng chỉ là thoáng qua trong ánh mắt, sau đó nhãn thần từ từ lạnh lùng trở lại, trì hoãn không đưa tay ra tiếp lấy đóa băng liên hoa kia.

Đông Phương Vô Thắng nhìn thấy sắc mặt của Tiên Âm, trên mặt ông ta dần dần hiện ra mấy phần đau khổ, lắc lắc đầu cười khổ, thở dài nói một câu: “Tương Vương hữu ý, thần nữ vô tình”. Ông ta cười khổ, chăm chú nhìn Tiên Âm, hạ giọng nói: “Tiên Âm, nàng thực sự không cần sao?”

Trong ánh mắt Tiên Âm lộ ra mấy phần khó xử, sự việc hôm nay trở nên phức tạp đến thế này, chính là do Đông Phương Vô Thắng vì mình truy tìm bảo vật. Nếu như nàng tiếp nhận bảo vật của ông ta, sợ rằng vô pháp đối mặt với sự chỉ trích của chúng nhân.

Chần chừ một lúc, Tiên Âm mới miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Đông Phương tiên sinh, tâm ý của ngài mặc dù rất tốt, nhưng sự tình như thế này đúng là có phần không đúng mực...”

“Thôi, thôi”. Đông Phương Vô Thắng lắc lắc đầu, ngắt lời Tiên Âm, lạnh nhạt nói: “Ta bôn ba từ nam tới bắc để thu thập cực bằng tinh thể cũng đủ vạn dặm, để luyện thành đóa liên hoa này, không quản hao tổn pháp lực dùng tam muội chân hỏa để luyện chế, nàng đã không động lòng, vậy thì tự nhiên là nàng không thích”.

Ông ta đột nhiên quăng đóa liên hoa kia lên trời, trong tay bắn ra một đạo băng quang, chỉ thấy roạt xoạt mấy tiếng, đóa liên hoa trong suốt óng ánh kia lập tức hóa thành bụi rơi xuống.

Đông Phương Vô Thắng long mày dựng đứng, một tay cầm thanh phong kiếm, hét lớn: “Ai tiếp tục thì thăm gì vậy? Không phải là Vạn Yêu Vương cướp lấy pháp bảo của các người sao? Ta Đông Phương ngày mai sẽ đi đoạt lại cho các người! Nếu như không lấy lại được, tức là tính mạng của ta đã mất trong tay Vạn Yêu Vương”.

Ông ta tay cầm kiếm, hiên ngang rời đi, đầu vẫn không một lần quay lại.

Khinh Linh Tử đột nhiên lên giọng tán thưởng: “Đông Phương lão nhân hôm nay coi như thông suốt một lần, ngày mai lúc tranh đấu với Vạn Yêu Vương, lão đạo sĩ ta nhất định giúp ông một tay!”

Đông Phương Vô Thắng quay đầu cười ha ha, nói: “Quả nhiên chỉ có lão phong tử người không phải là kẻ tầm thường a”.

Ông ta bước thẳng tới kéo tay áo của Khinh Linh Tử, cười nói: “Đi đi đi, ở đây vẫn khí đầy trời, người ta tìm một góc xó xinh tự tại tại nào đó, trong hồ lô của ta đây còn một nửa bình bách hoa tửu, ta biết là loại mà lão phong tử người thích nhất. Đỡ phải ở đây nghe người ta ồn ào!”

Ông ta nhìn Tiểu Lô, trong mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc: “Ý? Đây là đệ tử của người à? Đúng là cùng một giuộc... Ai chà. Có lỗi, có lỗi. Ta hôm nay làm mất lòng người, có chút nói linh tinh rồi, người đã dẫu hấn đi, ta tự nhiên không dám lộ ra. Đi đi đi! Đã là tiểu bằng hữu mà Khinh Linh Tử đưa tới, cũng không phải là tục nhân, cùng đi với ta nào”.

Tiểu Lô cũng lập tức đứng dậy theo hai người rời đi.

Hắn ta quay đầu nhìn Tiên Âm, chỉ cảm thấy nữ tử này vốn là tiên tử xinh đẹp trong lòng hắn, lúc này nhất thời mất đi sức quyến rũ. Trong mắt hắn, thậm chí còn có mấy phần khinh thường.

Nụ cười tươi tắn xinh đẹp của Tiên Âm kia, sự phóng khoáng tự nhiên, hóa ra đều là giả tạo, có điều là vũ khí tự nhiên của nữ nhân xinh đẹp này đã bị mất đi.

Lão Đông Phương Vô Thắng này, vì người đẹp trong lòng mình đã không quản vất vả bôn ba, mặc dù đã dẫn đến một tai họa lớn, nhưng mà tấm lòng si mê chân thành của ông ta, người chí tình chí tính như thế này, cũng thực sự làm cho người ta kính phục.

Ngược lại, Tiên Âm kia mặc dù là suy nghĩ cho đại cục, không dám nhận lễ vật của ông ta, mà trái lại có phần làm cho người ta cảm giác nàng ta làm ra vẻ ta đây, không giống như Đông Phương Vô Thắng kia, không mấy may có chút giả tạo, sự si tình cố chấp đó càng làm cho người khác kính phục.

Ba người rời đi, hoàn toàn không để ý tới gần nghìn người đang có mặt. Chúng nhân mặc dù trong lòng không phục, nhưng mà có Khinh Linh Tử ở đây, ai dám hỗn láo với ông ta? Hơn nữa, Đông Phương Vô Thắng kia cho dù si tình si ngốc, nhưng tuyệt đối cũng không phải là nhân vật dễ trêu chọc. Tính khí ông ta rất tốt, nhưng mà chúng nhân đều biết, nếu như ông ta tức khí lên, sợ rằng cũng không kém Khinh Linh Tử là mấy!

Chỉ có Tiên Âm nhìn ba người rời đi, miệng dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thở dài im lặng.

Tiểu Lô cùng với Đông Phương Vô Thắng, Khinh Linh Tử hai người tìm một sườn núi yên tĩnh ven biển, thoải mái ngồi xuống, nghe sóng biển vỗ không ngừng vào các tảng đá, sau đó ngồi uống rượu cười nói. Bách hoa tửu của Đông Phương Vô Thắng quả nhiên không tồi, thử một hớp, lập tức cảm thấy mùi thơm đến tận chân răng, trong hơi rượu đậm đà mùi hương hoa, mùi thơm ngấm vào tận đáy lòng, trong lúc say say lại còn có một phong vị khác. Khinh Linh Tử sau khi uống hớp đầu tiên, liền giữ chặt hồ lô, nói thế nào cũng không chịu thả ra.

Tiểu Lô cuối cùng cũng biết vì sao Đông Phương Vô Thắng lại được gọi là “Vô Thắng”. Chỉ thấy ông ta lấy ra từ sau lưng một bàn cờ màu vàng đen, trên bàn cờ kẻ ngang dọc, sau đó lại lấy ra hai hộp cờ, lời Khinh Linh Tử đang lằng lằng quay qua đánh cờ.

Tiểu Lô đối với môn cờ vây cũng không thạo lắm, nhưng mà cũng hiểu qua qua một chút. Hắn lúc đầu thấy Đông Phương Vô Thắng mang theo một bàn cờ tinh xảo như vậy, cho rằng đây chắc chắn là một cao thủ. Ai mà biết, xem một lúc, mới phát hiện ra kỳ nghệ của Đông Phương Vô Thắng quả thật có thể nói là “thối không nghĩ được”

Nhưng mà Khinh Linh Tử cũng là một kẻ nổi tiếng chơi cờ kém trong Tiêu Dao phái, kỳ nghệ dở, có thể nói là tương đương với Đông Phương Vô Thắng. Hai người sát phạt nhau trên bàn cờ đến lúc “thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang”, suy nghĩ mỗi nước cờ, rõ ràng có mười bảy mười tám nước, vậy mà hai người thông thường sau khi ngẫm nghĩ xong, lại có thể đi một nước cờ chết duy nhất.

Đánh cờ càng dở, lại càng nghiện đánh, hai người đánh từ lúc trời còn sáng đến tận khi tối trời, sát phạt đến say mê, cuối cùng ngấm rượu, cả hai gục xuống bàn cờ ngủ thiếp đi.

Tiểu Lô nhàn rồi vô sự, nhìn thấy hai lão gia hỏa ngủ thiếp đi, hắn mới từ từ đứng dậy, men theo bờ biển đi dạo.

Diện tích của Tiên Sơn đảo này tương đối rộng rãi, dọc bờ biển nhiều tảng đá to lờm chờm, muôn hình vạn trạng, phóng mắt nhìn đều là cảnh sắc đẹp đẽ.

Lúc này, mặt trăng cũng đã từ đường chân trời phía biển xa lên cao, ánh trăng chiếu trên biển, từng đợt sóng ào ào, Tiểu Lô liền cảm giác tâm tình thoải mái. Đối với Vạn Tiên đại hội, Vạn Yêu Vương gì đó,

không liên quan tới hắn, những sự việc như cầu tự nhiên đều là do mấy người kia nghĩ ra. Hắn chỉ là tùy theo tâm trạng mà tùy ý tản bộ, từng bước từng bước, cũng không biết là đi xa bao nhiêu, rẽ qua mấy khúc cong, đột nhiên nghe thấy trên mặt biển xa xa truyền đến một trận âm thanh kì quái.

Hắn dừng chân quan sát, chỉ thấy trên mặt biển bắn lên từng trận sóng nước, lộ ra một hình tròn gọn sóng, sau đó liền thấy ở giữa từ từ nhô lên, một cái đầu với mái tóc đen nhánh ẩm ướt, giống như sợi tơ màu đen ngâm trong nước vậy. Sau đó, một khuôn mặt tuyệt mỹ xinh đẹp gần như không có nửa phần khí tức nóng hổi của con người từ trong nước hiện ra, tiếp đó là một thân hình đẹp đẽ...

Nữ tử kia mang trên mình một loại áo mỏng màu đen, do ngâm trong nước biển, từng sợi vải mỏng manh dính chặt vào thân hình tuyệt vời của cô, tư thế này rõ ràng có thể làm cho nam nhân cảm thấy nghẹt thở.

Nào là dáng người khỏe khoắn nhanh nhẹn, nào là đôi tay uyển chuyển, lại còn đôi chân thon dài, tròn lẳn, thẳng tắp...

Nhưng mà phải thừa nhận, điều làm cho Tiểu Lôi nhìn đến đờ đẫn, chính là bộ ngực của cô gái...Áo quần ẩm ướt bám vào trên da thịt trước ngực, ẩn hiện hai khối bán cầu tròn vo, săn chắc, vạt áo trước lại bị kéo xuống, lộ ra vùng da trắng như tuyết làm cho con người ta chóng mặt...

Cô gái kia sắc mặt bình tĩnh, giống như một âm linh vừa từ dưới biển từ từ hiện lên, đôi chân trần mướt mà lấp lánh bước tới bãi cát bên bờ biển, dưới ánh trăng, quả thực mang theo mấy phần mỹ lệ yêu dị.

Tiểu Lôi nhìn cô ta trân trân, đến khi nhìn rõ mặt đối phương rồi, mới kinh ngạc kêu lên: “Tiên...Tiên...Tiên Âm!?”

Nữ tử xinh đẹp quý dị như chuyên câu dẫn nam nhân này, bất ngờ chính là nữ tử đã gặp ở Vạn Tiên đại hội hôm nay, siêu trần xuất thế, thánh thiện như Cửu Thiên tiên nữ - Tiên Âm!

Nữ tử này rõ ràng là sớm đã nhìn thấy Tiểu Lôi, nhưng lại giống như không để ý tới ánh mắt nóng bỏng của hắn, mà còn cười với hắn, nụ cười này của cô ta, lại nhu hòa như nguyệt quang, làm cho thần tình của con người trở nên mê muội.

Chỉ nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng dịu dàng như gió xuân của cô ta vang lên: “Người nói cái gì? Tiên Âm?”

Đôi chân trần bước trên bãi cát mịn, nhẹ nhàng bước tới phía trước Tiểu Lôi, đôi mắt có mấy phần yêu dị nghi hoặc nhìn Tiểu Lôi, sau đó nữ tử kia cười nhẹ, nói: “Người là ai? Tại sao lại ở đây? Tại sao lại nhìn ta như vậy?”

Im lặng một lúc, cô ta đột nhiên cười một cái, lập tức như trăm hoa đua nở. Tiểu Lôi chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi rát, lại nghe âm thanh cười nói mê người của đối phương: “Người thấy ta rất đẹp sao?”

Tiểu Lôi thở dài một hơi, tinh thần lúc đó mới thanh tỉnh lại, hắn ta vội vàng lùi lại một bước, kinh ngạc nói: “Cô không phải là Tiên Âm!”

Nữ tử kia cười ha ha hai tiếng, sau đó mới dùng ánh mắt đủ để làm cho nam nhân si mê nhìn Tiểu Lôi, hạ giọng nói: “Tiên Âm gì chứ? Không lẽ, người cho rằng ta không đẹp bằng cô ta?”

“Đẹp!” Tiểu Lôi tí nữa thì phun ra chữ đó, mặc dù đã kịp thời kìm lại nơi cổ họng, nhưng mà hắn vẫn không nhịn được lại nhìn đối phương mấy lần.

Quả thực, cô ta với Tiên Âm giống hệt như nhau, đều có dung nhan tuyệt thế, nhưng mà không giống với tiên tử khí tức cao nhã thần thánh của Tiên Âm, nữ tử này toàn thân lại có ma lực mê người, giống như một nữ yêu chuyên môn quyến rũ nam nhân vậy. Còn nữa, nụ cười của cô ta làm cho khuôn mặt có chút tà mị. Chiếc áo ẩm ướt quần chặt phía dưới ẩn hiện một dáng hình mềm mại, thêm vào đó là cặp đùi nhỏ nhắn thẳng tắp dưới váy và đôi chân trần tròn lẳn mịn màng...

Tiểu Lôi chưa bao giờ gặp một cô gái có thể làm rung động nam nhân như thế này!!

Đúng lúc này, nữ tử kia nhẹ nhàng nhấc tay lên, Tiểu Lôi chỉ cảm thấy mũi phảng phất ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào quý quái, hắn ta cảm giác hai mắt tối sầm lại, cuối cùng lão đảo, nhắm mắt ngã xuống bãi cát.

Trong mơ hồ, nữ tử áo đen kia dường như thở dài một tiếng xa xăm...

75. Chương 76: Huyền Không Đảo

Hắn cố gắng mở mắt ra, mới miễn cưỡng thấy rõ được tình huống chung quanh.

Dưới chân mây trắng trôi lơ lửng, trên đầu lại là biển rộng... Á? Trên đầu là biển? trên mặt biển là một mảnh nho nhỏ màu đen, hình như chính là hòn đảo của Tiên Sơn phái....

“Mẹ nó!” Tiểu Lôi lúc này mới phát hiện, nguyên lai hắc y nữ tử đang cầm chân của mình, làm người mình chúc xuống dưới, cứ như vậy mà thi triển ngự phong thuật nhanh chóng bay giữa không trung, mà càng thêm kỳ quái chính là hắc y nữ tử đó dẫn theo Tiểu Lôi không phải bay qua trái hay phải mà lại là thẳng đứng lên trên!!

Cũng không biết đã hôn mê bao lâu rồi, mà bị nữ nhân kia quay ngược trong thời gian dài như vậy, máu cả người tụ lên đầu, làm mặt hắn đỏ lên, đầu óc cứ mơ hồ như muốn ngất đi.

“Ta sẽ không bị não tụ máu mà chết chứ?” Tiểu Lôi trong đầu hiện ra ý nghĩ này, lập tức hét lớn: “Mẹ cái con xú bà nương, còn không mau thả ta xuống đi! Người bắt ta làm gì chứ?”

“Hi hi...” tiếng cười như chuông ngân vang lên: “Người muốn ta buông người ra phải không?”

Tiểu Lôi cố gắng uốn éo cái đầu, nhìn thấy trên “đỉnh đầu”, xa xa mơ hồ thấy được biển rộng, hai người càng bay càng cao, đã cách mặt biển gần ngàn thước rồi.

Đột nhiên cảm giác được đối phương như muốn buông tay, Tiểu Lôi lập tức kêu lên: “Đừng đừng đừng....”

Nữ tử kia thanh âm vẫn mang vài phần hài hước: “A? Người không phải muốn ta buông tay sao? Tại sao nam nhân các ngươi luôn thích thay đổi như vậy chứ?”

Tiểu Lôi thở dài, kêu lên: “Người muốn buông tay cũng được, nhưng ta bây giờ toàn thân đều cứng ngắc, pháp thuật đã bị người phong bế rồi, người buông ta như vậy, ta té xuống lập tức chết ngay. Người là người tu hành, chẳng lẽ không biết ông trời có đức hiếu sinh sao?”

Nữ tử đó mặc dù đang kéo một người, nhưng tốc độ phi hành rất nhanh, nhưng lời nói lại rất vui vẻ nhỏ nhẹ, không giống như đang cố sức, phảng phất như chẳng mệt chút nào, chỉ nghe nàng cười nhạt nói: “Người đã đoán sai rồi, ta không phải tu tiên, mà là tu ma!”

Tiểu Lôi chưa kịp nói chuyện, đột nhiên dưới chân truyền đến một luồng lực mạnh, hắn đột nhiên bị quăng đi, bay tới đầu của nữ tử kia, hắn phảng phất thấy được trên mặt nữ tử đó lộ ra nụ cười mang vẻ ác ý giảo hoạt, lập tức hắn rơi xuống, vừa hoảng sợ hét lên trong không trung, nữ tử đó vươn tay đã nắm lấy tóc hắn.

Nữ tử đó nắm lấy tóc của Tiểu Lôi, khoảng cách của hai người đã gần lại rất nhiều, Tiểu Lôi rốt cục cũng không phải chịu đựng thống khổ do máu chảy ngược xuống đầu nữa.

“Được rồi, lúc này người không thoải mái, giờ đỡ hơn nhiều rồi.”

Tiểu Lôi trong lòng dở khóc dở cười, mình đường đường là nam tử, lại bị một mỹ nhân nắm đầu, nếu để người khác nhìn thấy, chỉ còn cách đập đầu tự tử.

Tính tình vô lại của hắn phát tác, mở miệng mắng to: “Con xú bà nương nhà người, sao lại bắt ta? Lão tử tản bộ bên bờ biển làm trở ngại gì cho người chứ? Chẳng lẽ nam nhân của người đã chết, bắt ta trở về gánh trách nhiệm phải không? Con mẹ.. mẹ...”

Hắn thẹn quá hóa giận, đem những câu chửi mắng thô tục của mình ra. Nữ tử kia nhưng thủy chung vẫn chỉ cười hi hi không nói lời nào, lặng lẽ nghe Tiểu Lôi chửi mắng, trong mắt lại lộ ra một tia hứng thú.

Tiểu Lôi dù sao cũng là người ở tầng dưới chót của xã hội, mặc dù hắn rất ít chửi mắng người, nhưng là mấy lời này từ nhỏ cũng đã cực kỳ quen thuộc, hắn mắng liên tục tới bảy tám phút, cũng không có một câu lặp lại. Nữ tử đó đột nhiên cười khúc khích, dùng bàn tay nhẹ nhàng che miệng lại, trên mặt lộ vẻ kiêu

mị: “Người chửi mắng thật là thú vị, thân là người tu tiên, nhưng tại sao đầy miệng đều là ô ngôn uế ngữ... xem ra lại giống đồng đạo tu ma của chúng ta hơn đó. Được rồi, người đừng chửi nữa, người còn chửi nữa, ta có thể sẽ thật sự buông tay đó.”

“Hảo hán không chịu thiết trước mắt, nam nhân tốt không đấu với nữ nhi, trên đời chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi...”

Tiểu Lôi trong lòng thì thầm mấy câu danh ngôn, lúc này mới chịu ngậm miệng lại.

Chính là ngay lúc này, nữ tử kia cũng đã dừng lại thân pháp, cầm theo Tiểu Lôi, hai người ngừng lại, lơ lửng trên không trung.

Lúc này sắc trời đã hơi hừng sáng, xa xa nơi tiếp giáp giữa trời và biển, mơ hồ hiện ra mộ màu trắng trắng xanh xanh, bầu trời đầy sao cũng phai nhạt dần, nữ tử kia dùng các ngón tay thon thả tính toán một chút, miệng nhỏ nụ cười nói: “Hay lắm, tới giờ rồi.”

Nàng liếc nhìn Tiểu Lôi một cái, nói: “Ta bắt người tới đây đương nhiên là có dụng ý, giờ ta sẽ giải cấm chế trên người người, nhưng người cũng đừng nên có chủ ý quỷ quái gì. Trước mặt ta, người tốt nhất đừng nên bày trò gì, ta chỉ cần búng một ngón tay út cũng có thể cho người biến thành tro bụi rồi, người có hiểu không?”

Thanh âm của nàng dịu dàng, nói ra những lời uy hiếp này, thật sự không có một chút khí thế nào, nhưng Tiểu Lôi vẫn có thể nhìn ra trong mắt nàng có vài phần khác thường, nàng trên mặt dù vẫn mỉm cười, nhưng đôi mắt vẫn luôn lạnh như băng, không có lấy nửa điểm ấm áp và vui buồn tức giận nào, phẳng phất chỉ là một mảnh hư không.

Tiểu Lôi lập tức cảm thấy tóc mình được buông lỏng, nàng đã thực sự buông tay. Sau đó, nữ tử một tay ấn nhẹ vào bả vai hắn, cấm chế trên người Tiểu Lôi cũng đã được giải khai, hắn cũng lập tức rơi xuống, may là nữ tử đó đã sớm có chuẩn bị, giữ lấy tay của hắn, Tiểu Lôi lúc này mới cuống quýt thi triển ngự phong thuật, đứng vững bên cạnh nữ tử đó.

Nữ tử kia nhíu mày: “Pháp thuật của người quá kém, đến được Vạn Tiên đại hội đều là những danh môn đệ tử có mặt mũi của tam sơn ngũ nhạc, tùy tiện chọn ra một người sợ rằng cũng không kém như người.”

Tiểu Lôi trợn trừng mắt: “Phi! Pháp thuật cao thì sao chứ? Ta đối với việc thành tiên đặc đạo nửa điểm hứng thú cũng không có. Dù có tu luyện thành tiên thì có gì hay chứ? Ta chỉ thích ở trần gian sống tiêu dao khoái hoạt thôi, nếu không có đối thủ quá lợi hại tới tìm ta gây phiền toái, người nghĩ rằng ta thích tu luyện pháp thuật gì hay sao?”

Nữ tử đó nghe xong đột nhiên che miệng cười nói: “Hay lắm hay lắm! Không nghĩ được người lại có mắt nhìn như vậy, con đường tu tiên thật sự rất nhàm chán, ta sớm đã chịu hết nổi buông xuôi nhiều năm trước rồi. Còn tu ma chi đạo sống khoái hoạt vô câu vô thúc, cái gì thiên kiếp địa kiếp, đó đều là chuyện của mấy trăm năm sau rồi, quan trọng nhất là sống một ngày thì vui một ngày.”

Đột nhiên, nàng lộ ra nụ cười cổ quái, nhìn Tiểu Lôi nói: “Bất quá, người cũng thật sự rất kém cỏi. Ta có thể nhìn ra được, người có bán tiên chi thể thoát thai hoán cốt, đây là tư chất vô thượng tuyệt đỉnh mà mọi người có cầu cũng không được. Với tư chất này của người, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, sợ rằng nhiều nhất trăm năm là có thể phi thăng thành tiên rồi. Nhưng mà người ngồi trên núi vàng như thế, nhưng pháp thuật lại kém như vậy. Người tu tiên được bao lâu rồi? hai mươi năm hay ba mươi năm?”

Tiểu Lôi trừng mắt nói: “Hả? Người nói cái gì vậy? Ta năm nay mới có mười chín tuổi thôi! Còn về phần tu tiên, tính ra cũng mới một năm mà thôi. Người thấy ta giống người đã tu luyện ba mươi năm lắm sao? Chẳng lẽ bộ dạng của ta lại rất giống người đã ba mươi tuổi sao?”

Nữ tử kia giờ mới lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên: “Người mới mười chín tuổi thôi sao?” Nàng trừng mắt nhìn Tiểu Lôi từ trên xuống dưới vài lần, lúc này nhìn không được mới thở dài: “Ta thật sự là không nhìn ra, người thật không phải người ngu ngốc, quả thật là một thiên tài, chỉ tu hành một năm mà có thể đạt tới cảnh giới này, đã là từ cổ chí kim rất ít có rồi. Vừa rồi là ta đã trách lầm người, thật là thất lễ.”

Tiểu Lôi đảo mắt, nói: “Nếu vậy, người bắt ta làm gì? Sư huynh ta giờ đang ở ngay trên đảo, hắn tính tình như một người điên vậy, nếu hắn mà tìm tới nơi này, đừng nghĩ người mặt mày xinh đẹp, hắn cũng sẽ không

hạ thủ lưu tình đâu.”

Nữ tử kia cười hì hì, nói: “Sư huynh người? Là ai vậy?”

Tiểu Lô nghiêm mặt nói: “Khinh Linh Tử phái Tiêu Dao”

Nữ tử đó nghe xong gương mặt cũng giãn ra, nhưng lập tức khoe miệng hiện ra một nụ cười quái dị: “Là Khinh Linh Tử sao? Hừ, mặc dù thiên hạ vô số người sợ hấn, nhưng ta không sợ, ngay cả dù hấn đứng trước mặt ta, chỉ cần người ở trong tay ta, ta có nạn người thành hình vuông hình tròn, hấn có thể làm khó dễ được ta sao?”

Nàng nói năng mặc dù nhẹ nhàng bình đạm, nhưng mơ hồ mang theo một khí thế cao ngạo. Tiểu Lô cười khổ nói: “Người là cao nhân, người là tiên nữ, nhưng rốt cục bắt ta để làm gì?”

“Người yên tâm, nếu người là sư đệ của Khinh Linh Tử, nể mặt hấn, ta cũng không làm khó người, chỉ cần xong chuyện này, ta sẽ đưa người về. Còn bây giờ, người hãy ngậm miệng lại đừng nói nữa ta có chút chịu không nổi rồi đó. Ta tính tình cổ quái, nếu người chọc ta nhẹn không được, cho dù sau này có hối hận, ta cũng sẽ đánh một chưởng cho người chết trước rồi nói sau.”

“Lúc gặp người mạnh hơn, Hàn Tín cũng phải hạ mình chịu nhục thôi, trong bụng tể tướng cũng có thể chứa cả thuyền! ta so ra thì kém tể tướng, trong bụng chỉ được 2 vòng bánh xe mà thôi, trước tiên phải nhẫn nại...” Tiểu Lô thầm an ủi, chỉ có thể ngậm miệng không nói

Chỉ trong chốc lát, phương đông mơ hồ xuất hiện một đạo hào quang, nữ tử sắc mặt cũng vừa động, thấp giọng nói: “Tới rồi.”

Nàng vươn nhẹ những ngón tay tựa như hoa lan, nhẹ nhàng huy thủ, từng đạo kim quang từ trong tay nàng xuất ra, sau đó miệng nàng hé ra, từ bên trong phun ra một lệnh kỳ chỉ bằng ngón tay cái, trước mặt nhẹ nhàng phun ra một khẩu khí, lệnh kỳ chỉ trong nháy mắt đã biến thành nửa thước, nữ tử đưa tay cầm lấy lệnh kỳ, huy động nhẹ vài cái, chỉ thấy từng đạo tạt phong quét ra, trước mặt bỗng nhiên kim quang khai lộ, chỉ thấy một đạo cầu vòng rực rỡ hiện ra giữa không trung....

Lập tức, một cảnh làm cho Tiểu Lô giật mình xảy ra!

Xa xa trên thiên không, mơ hồ xuất hiện một cái bóng màu đen, bóng mờ phẳng phất càng lúc càng gần, dần dần càng thêm rõ ràng, chỉ thấy đó là một hòn đảo bay lơ lửng trên bầu trời!!

Hòn đảo này gần như là một tiểu lục địa lơ lửng trên trời, phía dưới của những núi đá đất cát nhấp nhô, lại ngay ngắn chỉnh tề phẳng phất như bị chặt đứt ra vậy.

Trên hòn đảo nổi lên một ngọn núi lớn, trên ngọn núi cây cối xanh rì, tiên khí vây quanh, suối chảy từ trên cao ngàn thước, trên đỉnh núi có một vòng bảo quang kim sắc, bên dưới bảo quang là một cụm đình đài lầu các cổ kính uy nghi, giống như cung điện thần tiên trong truyền thuyết vậy.

Nữ tử kia kéo tay Tiểu Lô đang trợn mắt há mồm, cười nói: “Người chính là ngoại nhân đầu tiên trong ngàn năm nay được nhìn thấy động phủ chân chính của Tiên Sơn phái đó.”

Tiểu Lô hít sâu một hơi, vẻ mặt có chút phức tạp: “Động phủ chân chính?”

Nữ tử kia cười khúc khích, nói: “Nơi cử hành Vạn Tiên đại hội của các người, không phải là ở trên một ngọn núi sao? Chẳng lẽ người không cảm thấy ngọn núi đó rất kỳ quái sao? Trên đỉnh núi sao lại có một khối đất bằng phẳng như vậy? Giống như là đỉnh núi bị người ta một đao cắt đi vậy...” ngón tay thon thả của nàng chỉ vào xa xa ngọn núi bay lơ lửng, cười nói: “Đây chính là cái đỉnh đã bị cắt đi.”

Tiểu Lô trừng mắt nhìn vài giây, đột nhiên nói: “Hả? Ngọn núi bay giữa không trung này sao lại hình như đang động đây?”

Nữ tử kia cười nói: “Đây chính là nhờ vào vô thượng tiên pháp của tổ sư Tiên Sơn phái. Tiên sơn phái bọn họ vận khí rất tốt, có một tổ sư gia pháp lực thần thông quảng đại, ngọn núi bay trên trời này là nhờ dùng pháp thuật làm ra đó, mỗi ngày bay theo lộ tuyến ngũ hành bát quái trên bầu trời qua lại, lại dùng thêm ‘ám tàng cần khôn’ pháp thuật ẩn đi tung tích của nó. Tiên Sơn phái danh tiếng lớn như vậy, người

cho rằng chỉ là một hoang đảo ở ngoài khơi thôi sao? Ngọn núi này có tên là Huyền Không đảo, tên như ý nghĩa, đương nhiên là hòn đảo bay trên bầu trời rồi.”

Nàng nói rõ tất cả, rồi kéo theo Tiểu Lôi bay tới Huyền Không đảo ở phía trước.

Tiểu Lôi bị nàng kéo đi, thân thể không tự chủ được lao về phía trước, cau mày nói: “Người đối với chuyện của Tiên Sơn phái hình như rất rõ thì phải? Còn nữa hình dáng của người với chưởng môn Tiên Âm quả là độc nhất vô nhị? Người rốt cục là ai? A, vốn cùng ta cũng không có quan hệ gì, nhưng là người đã bắt ta tới đây, ta cũng phải hỏi rõ phải không?”

Nữ tử đó quay đầu lại, cười quyến rũ, nói: “Người yên tâm đi, ta sẽ không giết người đâu, về phần người có bán tiên chi thể, người tu hành bình thường chỉ cần ăn được 1 miếng thịt của người là có thể tăng thêm tu vi, nhưng con người ta lại thích ăn chay, cho nên đương nhiên sẽ không hại người. Ta mang người đến đây, đương nhiên là có chuyện cần người làm, lát nữa người sẽ biết.”

“Ăn chay...” rốt cục Tiểu Lôi trong lòng cũng yên ổn lại vài phần. Mặc kệ là thể nào, cái quỷ quái gì ‘thoát thai hoá cốt’ ‘bán tiên chi thể’, thật sự mang cũng không mang đến cho hắn được bao nhiêu chuyện tốt, lúc tu luyện cũng không có gì lợi hại. Nhưng mà lần nào cũng phải trở thành một Đường Tăng sống, cũng đã từng nghe qua mấy lão già nói, trở thành sự mơ ước của những kẻ tu hành tà ác ở khắp nơi.

Nữ tử kia dừng lại một chút, rồi quay đầu lại cười với Tiểu Lôi, thấp giọng nói: “Nhà người cũng rất thú vị, thân phận của ta không nói với người bây giờ được, bất quá cũng có thể nói tên cho người, nhớ kỹ đấy, ta tên là Diệu Yên.”

76. Chương 77: Thượng Cổ Thần Thú

“Nhất núi nhất môn nhất lâu nhất tán tiên.”

“Vạn pháp vạn tượng vạn thể vạn diệt vạn hư không.”

Tiểu Lôi trong lòng còn đang suy nghĩ về hai câu này, Diệu Yên đã lấy ra một miếng ngọc điệp màu xanh, cánh cửa này lập tức huyền hóa ra một con đường lớn, con đường này uốn chuyển khúc chiết, dẫn lên đỉnh núi. Diệu Yên thở dài, nói: “Được rồi, thời gian không còn nhiều, chúng ta vào trong thôi.”

Tiểu Lôi theo sau nàng tiến vào cửa, cười nói: “Thật kỳ quái, người muốn vào đây, cứ bay thẳng lên đỉnh núi là được rồi, cần gì phiền toái như vậy chứ?”

Diệu Yên lắc đầu: “Tiên Sơn động phủ, người há có thể muốn vào là vào sao? Ở Huyền Không đảo này, chỉ có một cửa vào này mà thôi. Còn những chỗ khác, ai dám xông loạn vào? Nơi này nhìn như rất có tiên khí, kỳ thật là do đã bố trí một thượng cổ tiên trận, đừng nói là người, ta đã từng thấy qua một con kim long đắc đạo, dẫn động trận pháp này, ngay cả nó đã qua được chín chín tám mươi một đạo thiên lôi, cũng bị thần hồn cự diệt, vạn kiếp bất phục.”

Tiểu Lôi trong lòng càng thêm ngạc nhiên, nói: “Người rốt cục có phải người của Tiên Sơn phái không? Hình như mọi chuyện của Tiên Sơn phái người đều biết vậy.”

Diệu Yên vẫn không nói, cúi đầu đi thẳng.

Ngọn núi này cũng không quá cao, hai bên còn có thác nước chảy xuống, vô số hơi nước bắn vào mặt, thật là làm người ta cảm thấy sướng khoái. Tiểu Lôi đi theo phía sau Diệu Yên, khi tới một ngã ba, thì dừng lại, từ trong tay áo lấy ra một cây hoa mẫu đơn bằng kim loại, cắm xuống dưới đất.

Nàng kéo Tiểu Lôi qua một bên, cười nói: “Được rồi, may là tới đúng giờ, nếu không sẽ phải phí thêm một phen tay chân nữa, nếu làm kinh động tới mấy lão già của Tiên Sơn phái thì phiền toái to.”

Chỉ thấy nàng kéo Tiểu Lôi đi theo một ngã rẽ, kim sắc hoa mẫu đơn cắm trên mặt đất, phảng phất như đang sống, cánh hoa dần dần nở ra, lập tức trên mặt đất vươn ra vô số cành cây, dần dần càng ngày càng nhiều, ngăn chặn cả một lộ khẩu lại!

Con đường này càng đi tới, nhưng lại không phải là lên núi, mà là xuống dưới, dần dần Tiểu Lôi đã nghe thấy xa xa chỗ sơn đạo truyền đến tiếng nước chảy róc rách, cuối cùng tới được một thủy đàm.

Bạch khí trong thủy đàm nhẹ nhẹ bay lên, hai người đứng cách thủy đàm còn hơn mười bước, Tiểu Lôi đã cảm thấy một luồng hơi ấm áp trong không khí đập vào người.

“Y? Chẳng lẽ là một ôn tuyền (suối nước nóng)?” Tiểu Lôi ngạc nhiên nói, nhin không được quay đầu nhìn lại Diệu Yên, trong lòng không nhin được sinh ra một ý nghĩ bậy bạ: “Nữ nhân này đem ta đến đây, chẳng lẽ muốn ta cùng tắm ôn tuyền với nàng sao? Thật là một mỹ sự a....”

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu hắn, chỉ thấy Diệu Yên trong mắt lộ vẻ khác lạ, sắc mặt nàng trầm xuống, cười lạnh một tiếng, một chưởng nhẹ nhàng kích vào đỉnh đầu của Tiểu Lôi, hắn liền lảo đảo bay thẳng xuống, “ầm” một tiếng té vào trong hồ nước.

Hắn trong lòng cảm thấy kinh ngạc, thật là ghê gớm, nữ nhân này sao lợi hại vậy chứ, chẳng lẽ ý nghĩ trong đầu mình mà ả cũng biết được rõ ràng hay sao?

Quả nhiên, Diệu Yên sắc mặt trầm xuống, lộ vẻ phẫn nộ, quát: “Tên tiểu tử nhà ngươi, còn dám nghĩ chuyện bậy bạ trong đầu, ta sẽ bẻ gãy hết xương của ngươi đó.”

Tiểu Lôi đứng trong thủy đàm, cả người ướt hết. Nhưng thật ra thủy đàm này cũng không sâu, đại khái vì hắn đứng gần bờ, dù đã đứng tới đáy nước, cũng chỉ tới phần eo của Tiểu Lôi mà thôi. Nước của thủy đàm rất ôn hòa, ấm áp thư thái, thật sự là một ôn tuyền thiên nhiên rất tốt.

Có điều không giống với ôn tuyền bình thường, nơi này không khí trong lành, hoàn toàn không giống với những ôn tuyền bình thường đều có mùi lưu huỳnh.

Chỉ thấy Diệu Yên nhìn xuống nói: “Còn không mau lên đây? Ngươi mà ở trong nước một lát nữa coi chừng bị luộc chín đó!”

Tiểu Lôi ba chân bốn cẳng bò lên bờ, thở dài nói: “Nữ nhân nhà ngươi cũng thật kỳ quái, tự nhiên vô duyên vô cớ đánh người.”

Diệu Yên trừng mắt, nghiêng răng nói: “Ai bảo ngươi Ngươi trong đầu có ý nghĩ dơ bẩn chứ!”

Tiểu Lôi cố ý nói: “Hả? Chẳng lẽ trong đầu ta nghĩ gì ngươi cũng biết sao?”

Diệu Yên cười lạnh nói: “Hừ, độc tâm thuật cũng không phải pháp thuật gì cao thâm, ngươi nghĩ ta không biết sao?”

Tiểu Lôi thở dài, ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Biết độc tâm thuật thì có gì đâu chứ? Huống hồ mỹ nữ sanh ra là cho nam nhân ca ngợi, ngay cả trong lòng nghĩ dâm một chút cũng không được, vậy nam nhân trong thiên hạ làm sao sống đây chứ?”

Diệu Yên cũng vừa từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ, cái bình cũng không biết được chế tạo từ loại ôn ngọc hay vật liệu quý báu nào, chỉ thấy mơ hồ tỏa ra thanh khí nhàn nhạt. Tiểu Lôi chỉ thấy trên đường Diệu Yên phất chốc lại lấy ra cái đó từ tay áo, cũng không biết trong tay áo đó có bao nhiêu bảo bối nữa, có lẽ là có Càn Khôn Đại gì trong đó.

Diệu Yên mở bình ra, chậm rãi tới gần thủy đàm, quay đầu lại nói: “Ngươi đứng yên đó một chút”

Nàng cúi người xuống, cẩn thận từ trong bình đổ ra một ít chất lỏng màu bạc vào thủy đàm...

Diệu Yên sắc mặt ngưng trọng, động tác cũng rất cẩn thận, giống như sợ đụng phải chất lỏng trong bình vậy, rót cục cái bình cũng đổ ra, nàng thở nhẹ một hơi, cẩn thận đóng bình lại, rồi lập tức lùi lại vài bước, tránh xa khỏi thủy đàm kia.

Chỉ thấy trên mặt thủy đàm, chất lỏng màu bạc thấm vào trong nước, dần dần lan ra, chất lỏng màu bạc đó cũng không biết là cái gì, phàm là chỗ thủy đàm nó chạm đến, lập tức mất đi màu bích lục vốn có, mơ hồ biến thành màu bạc, dần dần giống như đang nhuộm màu, mảng màu bạc lan ra càng lúc càng lớn....

Tiểu Lô cảm thấy kỳ quái, cái bình đó lớn vậy sao? Cho dù có đồ mực đặc nhất, thì nhuộm đen được bao nhiêu nước chứ? Thủy đàm này lớn như vậy, nhanh chóng bị biến đổi. Chất lỏng màu bạc đó càng ngày càng nhiều, cuối cùng đã có một nửa thủy đàm biến thành màu bạc rồi!

Diệu Yên thở dài, từ trong tay áo lấy ra một cây sáo dài tinh xảo, thân sáo màu Bích lục, màu sắc tự nhiên, Diệu Yên đặt mười ngón tay lên cây sáo, đôi môi anh đào để trước đầu sáo, rồi thổi thổi ra một âm phù....

Nàng chỉ tùy ý thổi một chút, Tiểu Lô chỉ nghe thấy từ âm phù thứ nhất, lập tức phát hiện thủy đàm phảng phất như theo âm điệu mà sôi trào lên!

Ánh mắt Diệu Yên lộ ra vẻ vui mừng, hít sâu một hơi, chậm rãi thổi lên.

Tiếng sáo trầm trầm bổng bổng, phảng phất như thanh âm trên thượng giới, tựa như có xuân phong thổi vào mặt, lại như đôi mắt của tình nhân, dần dần Tiểu Lô cũng không nhịn được mà đắm chìm vào trong tiếng sáo, thật là nghĩ không ra Diệu Yên này lại có trình độ âm luật như thế.

Mà thủy đàm ở trước mặt, cũng từ từ sôi trào, cả mặt nước bắt đầu nổi lên bọt khí, như bị một ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt. Mặt nước lại quay cuồng tạo ra từng gợn sóng nước.

Diệu Yên nhắm mắt lại, tiếng sáo trở nên dồn dập hơn, nàng vừa thổi, vừa chậm rãi lui về phía sau, dần dần lui tới cách xa thủy đàm mười bước, trong mắt hiện ra một tia hàn mang, đột nhiên mạnh mẽ thổi ra những trường âm bén nhọn ...

Uu ỉỉ~ỉỉ~ỉỉ~ỉỉ~!!

Bùm! Một tiếng nổ mạnh, mặt nước đột nhiên bắn ra những bọt nước lớn, giống như dưới đáy có vật gì nổ tung vậy. Tiểu Lô sớm đã tránh sau lưng Diệu Yên, chỉ thấy bọt nước bị kích động bắn ra tứ phía, bắn ướt cả bờ, những giọt nước màu bạc rơi lên mặt đất và những tảng đá lại bốc lên một làn khói xanh nhẹ nhẹ! Mặt đất và nham thạch đều bị chúng ăn mòn!

“Hả! Quả thực so với axit sulfuric còn ghê hơn!” Tiểu Lô trừng mắt nói.

Chỉ thấy một ít bọt nước bắn tới Diệu Yên, nàng lập tức phát tay áo, một đạo cuồng phong đẩy hết những bọt nước đi.

Chung quanh đều có khói xanh bốc lên, chỗ nào cũng bị những giọt nước màu bạc đáng sợ kia ăn mòn. Diệu Yên sắc mặt ngưng trọng, rốt cục đã thổi xong một trường âm cuối cùng, nàng bỏ cây sáo xuống, trầm giọng nói: “Tới rồi!”

Chỉ nghe thấy một tiếng gào thét vang lên, âm thanh được phát ra từ đáy nước, bọt nước bắn tứ tung, núi đá chung quanh phảng phất như đang run động, thỉnh thoảng lại có đá nhỏ bị chấn động rơi xuống thủy đàm.

Sau đó mặt nước bị tách ra, một thân ảnh thật lớn bay lên từ đáy.

Chỉ thấy một quái vật rất lớn thân dài hơn mười thước, rộng cũng bảy tám thước, đầu to thô hình bầu dục, miệng đang rít gào những thanh âm thống khổ, mũi nhô lên trên, hai mắt vẫn còn chảy ra vài giọt chất lỏng.

Trên thân có một cái mai rất lớn, phủ kín bởi những hoa văn tinh tế cái mai hình bát giác phảng phất như một chậu rửa được đặt lên lưng nó. Tứ chi trắng kiện hữu lực, làn da thô nhám che kín bởi những cái vẩy, trên đuôi còn có ngạnh

Tiểu Lô há hốc mồm, kinh hô: “Ha, một con ô quy thật là lớn mà!”

Diệu Yên tức giận nói: “Hừ, cái gì mà ô quy, đây chính là thượng cổ thần thú ‘Huyền Vũ’!”

Con cự thú Huyền Vũ này cả người ướt sũng, bị những giọt thủy ngân màu bạc trên người ăn mòn mãnh liệt, khắp nơi đều toát ra khói xanh nhẹ nhẹ, Huyền Vũ tru lên, thanh âm tràn ngập phần nộ và thống khổ.

Nó nhìn thẳng vào hai người đứng bên thủy đàm, đột nhiên há hốc miệng, phun ra một đạo hỏa diễm!

Diệu Yên sắc mặt ngưng trọng, tiện tay huyền hóa ra một chiếc kính, Tiểu Lô lập tức trừng mắt nhìn Diệu Yên

Nàng đang cầm chính là thứ trong tay Vạn Yêu vương vừa rồi “Càn Khôn kính”!

Ngọn lửa phun vào mặt kính, mặt dù Tiểu Lôi có thể cảm thấy sóng nhiệt tấp vào mặt, nhưng vẫn không đột phá được chiếc kính dù chỉ nửa phân, mặt kính trong suốt trơn bóng, chặn lại hoàn toàn ngọn lửa. Huyền Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, thấy hỏa diễm đã vô dụng, thân hình cự đại chậm rãi hướng tới nơi hai người đang đứng.

Diệu Yên mỉm cười, thu hồi Càn Khôn kính, rút từ trong tay áo ra một thanh trường kiếm đen thui, bay tới giữa không trung.

Nàng niệm động khẩu quyết, trường kiếm giữa không trung xuất ra một đạo hắc sắc quang mang, đột nhiên lại phân thành bảy đạo! Bảy đạo hắc quang nhất tề hướng Huyền Vũ bắn tới.

Những kiếm quang đó thể tới cực nhanh, thân thể khổng lồ của Huyền Vũ căn bản không thể tránh né. Trong tiếng gầm gừ của Huyền Vũ, bảy đạo hắc quang đã trảm lên thân thể nó.

Diệu Yên thật là giảo hoạt, bảy đạo phi kiếm không bắn vào những nơi cứng cáp trên thân Huyền Vũ, chỉ bắn vào tứ chi và cổ là những nơi mềm nhất. Chỉ thấy từng vòi máu tươi trên thân Huyền Vũ bắn ra, thân thể của Huyền Vũ này cũng thật là khéo, mặc dù những nơi đó không có mai, nhưng lớp da lại dày và có vảy.

Diệu Yên phát tay, bảy đạo phi kiếm tung hoành qua lại, không ngừng chém xuống trên người Huyền Vũ, Huyền Vũ liên tục gào rống, tức giận không biết làm sao, trên người lại có thêm nhiều vết thương.

Rốt cục, nó gào lên một tiếng, rồi há miệng ra, lần này không phải là phun lửa, chỉ thấy nó rụt cổ lại, trong miệng học ra một viên tinh thể tựa như hạt minh châu.

Tinh thể đó chung quanh tỏa ra ngọn lửa nhẹ nhẹ, lơ lửng trước mặt Huyền Vũ, cổ nó lại rút lại một chút, há mồm phun ra một luồng nội tức bạch sắc vào tinh thể, tinh thể đó đột nhiên bắn ra vạn đạo cường quang, lửa bay ngập trời, ngay cả mặt nước chung quanh cũng bị thiêu tới bốc hơi.

Khí thế của Huyền Vũ càng ngày càng mạnh, trên nội đan đột nhiên bắn ra một đạo kim sắc hỏa diễm, bắn tới Diệu Yên....

Diệu Yên sắc mặt trầm trọng, hai tay đưa “Càn Khôn kính” ra trước mặt, kim quang chợt lóe, Càn Khôn kính đột nhiên hóa thành một tấm chắn rất lớn chặn ở phía trước, đạo kim sắc hỏa diễm đó phun lên Càn Khôn kính, lập tức bắn ra tứ phương, phàm là thứ gì dính phải, bất luận là loạn thạch hay cành cây, lập tức bị thiêu cháy bùng bùng, chỉ chớp mắt đã hóa thành tro bụi.

Sắc mặt Tiểu Lôi khẽ biến, Diệu Yên cũng hơi run rẩy, sắc mặt nàng dần dần tái nhợt, hiển nhiên là chống đỡ hết nổi, Càn Khôn kính phía trước lại dần dần bị đẩy lui về phía sau

Trong tiếng gầm gừ của Huyền Vũ, quang mang của tinh thể càng ngày càng mãnh liệt, từng đạo kim sắc hỏa diễm không ngừng phun ra.

Diệu Yên thâm kinh ngạc, không nghĩ tới nội đan của thượng cổ thần thú Huyền Vũ này lại lợi hại như vậy, vượt xa so với tưởng tượng của mình, nàng thấy không thể cầm cự thêm nữa, liền gọi về phi kiếm, bảy tám đạo phi kiếm ở giữa không trung đột nhiên dừng lại, sau đó đồng thời hướng tới mắt Huyền Vũ bắn xuống

Phù phù vài tiếng, Huyền Vũ vội vàng ngửa mặt lên trời, một đạo hỏa diễm phun ra, lập tức trong bảy đạo phi kiếm thì hết ba đạo bị thiêu cháy mất, còn lại bốn đạo phi kiếm chuẩn xác đánh trúng mắt của Huyền Vũ, nhưng Huyền Vũ đã kịp nhắm mắt lại, lớp da ngoài cũng thật là cứng, mấy thanh phi kiếm không thể nào đâm xuyên qua lớp vảy đó, mặc dù nó cũng đau tới nỗi phải rống lên, nhưng thân thể của Diệu Yên bỗng nhiên run lên ...

Bảy thanh phi kiếm đó kỳ thật là dùng bốn mạng nguyên khí tu luyện ra, so với phi kiếm của tu hành giả bình thường lợi hại hơn gấp mấy lần, kiếm là người, người là kiếm. Mới đó bị hủy mất ba thanh, tâm thần nàng lập tức bị thương tổn, không chịu nổi mà phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể chao đảo rồi rũ xuống.

Tiểu Lôi lập tức từ phía sau đỡ lấy nàng, nhưng Càn Khôn kính trước mặt mất đi pháp lực của Diệu Yên, vụt một tiếng đã biến mất, lập tức một đạo kim sắc hỏa diễm ập tới

Tiểu Lôi hét to, ôm lấy Diệu Yên, tung người bay vọt ra, hai người lăn lông lốc ra ngoài

77. Chương 78: Diệu Văn Sử Trá

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy Diệu Yên nằm trong lòng mình nhẹ nhàng như không trọng lượng, hấn một tay nắm ở chiếc eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, mặt khác, tay còn lại kiên quyết từ phía sau ôm lấy ngực Diệu Yên

Mặc dù cách một lớp quần áo mỏng, phảng phất cũng có thể cảm nhận được sự mềm mại mịn màng và đầy đặn săn chắc Diệu Yên đang nằm trong lòng hấn đột nhiên nhẹ nhàng lật người đứng lên, lập tức xoay mạnh người lại, Tiểu Lôi chỉ nhìn thấy trước mặt là đôi mắt hổ thẹn và phẫn nộ, lập tức bóp !

Má trái đã in dấu một cái tát nảy lửa, mắt thấy tay kia của Diệu Yên mạnh mẽ giơ lên, Tiểu Lôi vội thi triển thân thủ, nắm lấy cổ tay nàng, mắng: “Xú bà nương, bây giờ còn đánh ta, nếu ta không phản ứng nhanh, người đã nhanh chóng bị thiêu thành than mỹ nhân rồi !”

Diệu Yên sắc mặt tái nhợt, giãy dụa hai cái, rồi lại mở miệng, “phù” một búng máu lại phún ra, lần này phun vào mặt Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi không kịp xóa đi vết máu trên mặt, bởi vì tiếng gào rú của Huyền Vũ càng thêm mãnh liệt, chỉ cảm thấy sóng nhiệt ập tới, hấn không dám chần chờ, hai tay một lần nữa ôm Diệu Yên, hai chân búng lên, bay thẳng ra ngoài.

Cũng không biết hấn lại cố ý hay là vô tình, đôi tay từ phía sau vòng qua đan chéo vừa đúng tại trước ngực Diệu Yên, nàng tức giận đến run người, muốn bỏ hết mọi thứ. Nếu không phải bây giờ trọng thương, sợ rằng hấn không chịu được, một chưởng đem tiểu vô lại phách thành từng mảnh nhỏ.

Hai người rơi trên một tảng đá cạnh thủy đàm, Tiểu Lôi huyết sáo dài một tiếng, bắn ra phi kiếm của mình, phi kiếm bức ra một tia kim quang, tại giữa không trung, hướng Huyền Vũ chém xuống.

Hấn lại ôm chặt Diệu Yên chạy tới lối đi. Tiểu Lôi không ngốc, pháp lực của Diệu Yên cao hơn bản thân mình nhiều lắm, bị Huyền Vũ đánh cho thê thảm, hấn cũng không tự đại cho rằng một mình có thể thắng được thượng cổ thần thú này.

Hấn vội vàng đem Diệu Yên đặt trên lưng, công mỹ nhân chỉ muốn ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, dưới chân “Tiêu dao bộ pháp” mới vừa bước một bước, đột nhiên cảm giác được sau cổ đau nhói, đại huyết trên cổ đã bị Diệu Yên nắm được.

“Không được chạy! Quay lại!” Diệu Yên tuy có vẻ mệt mỏi, nhưng lại dị thường kiên định. Tiểu Lôi hả miệng mắng to: “Quay lại? Để đi tìm chết sao? Người thích làm than mỹ nhân, nhưng lão tử không muốn làm than mỹ nam.”

Nhưng Diệu Yên đã nắm huyết đạo trên cổ hấn, Tiểu Lôi thân thể mềm nhũn, dưới chân không thể bước, Diệu Yên cắn răng nói: “Quay lại! Người không quay lại cũng được, buông ta ra!”

Tiểu Lôi trong lòng tức giận, thật sự ném Diệu Yên trên mặt đất, cười phẫn nộ: “Người thích chịu chết, ta sống còn dễ chịu hơn đây chứ.”

Diệu Yên không nói một lời, đứng dậy quay đầu lại đi về phía thủy đàm.

Tiểu Lôi cũng không nhìn nàng, ngênh ngang bỏ đi. Hấn đi chỉ chốc lát, đã nghe thấy từ phía sau nơi thủy đàm, truyền đến tiếng rít gào phẫn nộ của Huyền Vũ, lập tức xoay người lại nhìn, phía thủy đàm hỏa quang ngút trời, đột nhiên một đạo kim sắc hỏa diễm bốc lên tận trời, giống như lưu tinh giữa bầu trời đêm, rơi vào giữa không trung “bùng” một tiếng bạo liệt nổ ra, phảng phất như pháo hoa trông rất đẹp mắt.

Chân hấn không khỏi chần chờ, mặc dù trong lòng không chịu thừa nhận, nhưng mơ hồ không khỏi lo lắng cho Diệu Yên.

Một mỹ nhân yếu điệu như vậy, một hình dáng mà ai cũng mơ tưởng, không có việc gì làm lại chạy tới trên chộc thượng cổ thần thú? Chẳng lẽ là được ăn uống đầy đủ quá, lại có khuynh hướng tự ngược đãi mình?

Phía thủy đàm liên tục vang lên từng trận âm thanh bạo liệt, Tiểu Lôi vừa đi được hai bước, rốt cuộc dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ mặt do dự, rồi thở dài, mắng: “Mẹ, ta mặc dù không phải người tốt, nhưng nhìn một đại mỹ nữ như vậy đi chịu chết, thì thật đáng tiếc.”

Hắn xoay người lại, lao về hướng thủy đàm chạy như điên. Chỉ chốc lát đã chạy tới bên cạnh thủy đàm, nhưng cảnh tượng trước mặt lại làm cho hắn ngây dại.

Chỉ thấy Huyền Vũ nằm phục trong thủy đàm, tựa hồ đang giãy dụa mãnh liệt, cái đầu khổng lồ đang bị kéo ra ngoài, đầu hướng lên trời không ngừng giãy dụa, vặn vẹo, bốn chân thô kệch không ngừng quơ quào, làm bọt nước bắn tung tóe. Chỉ thấy trên đầu nó lại bị quấn một sợi dây thừng, sợi dây thừng đen tuyền tỏa sáng, ẩn hiện một tia hắc khí, thắt chặt cổ Huyền Vũ, hằn sâu trong da thịt, Huyền Vũ đau đớn không ngừng gào rú, nhưng bị sợi thừng thắt chặt, đầu không tự chủ được bắt đầu vặn vẹo, miệng há hốc phun ra chung quanh vô số hỏa cầu.

Chỉ thấy một dáng người thanh tú đứng trên lưng Huyền Vũ, đúng là Diệu Yên, nàng nắm chặt một đầu dây, mặc cho Huyền Vũ dùng sức giãy dụa, vặn vẹo như thế nào, Diệu Yên cũng không buông tay, tóc nàng rối bời, trường bào màu đen trên người cũng sớm bị xé rách mấy chỗ, một tay nắm chặt dây thừng, một tay khác lại cầm một cái chuông nho nhỏ, chính là “Chấn Thiên Linh!”

Nàng cầm lấy Chấn Thiên Linh, hướng về cái đầu hung hăng của Huyền Vũ nện xuống từng cái một. Mỗi lần nện, Huyền Vũ đau đớn phát ra một tiếng gào rú thống khổ, nhưng đầu nó không cách nào quay lại được, mặc dù kiệt lực phun ra từng ngụm hỏa khí, nhưng quá nửa là phun lên trời.

Có điều Diệu Yên cũng đang trọng thương..., tựa hồ cũng cầm cự không được bao lâu, sợi dây thừng kia không biết là pháp bảo gì, Huyền Vũ vẫn giãy dụa không ngừng, nhưng nhìn bộ dáng Diệu Yên khí lực không đủ, sớm muộn cũng bị nó ném xuống.

Tiểu Lôi chạy đến bên cạnh thủy đàm, hét to một tiếng: “Đại ô quy, cùng nữ nhân đấu đá cái gì, ta và người đánh với nhau!”

Nói xong, Tiểu Lôi từ trong lòng lấy ra túi càn khôn, bên trong tàng trữ các loại pháp bảo phi kiếm vỡ vụn từ người của phái Tiêu Dao trong một năm qua, dứt khoát đổ toàn bộ ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, những món Kim Cương Phục Ma Quyển, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, Phân Kim Liệt Ngân Kiếm, Kim Bối Khảm Sơn Dao, Toái Ngọc Liệt Thạch Thương..., hắn thuận tay lấy từ túi càn khôn ra, cũng mặc kệ hữu dụng hay vô dụng, vội vàng lấy hết ra ngoài, trong miệng nhanh chóng niệm động các loại khẩu quyết. Chỉ thấy đầy trời kim quang tỏa sáng, bảy, tám mươi kiện pháp bảo cùng sáu, bảy mươi các sắc phi kiếm đủ màu đồng thời hướng phía Huyền Vũ bắn xuống.

Diệu Yên lập tức buông lỏng dây thừng, thân thể nhẹ nhàng phiêu hốt bay lên. Chỉ nghe một trận thanh âm ồn ào vang vọng.

Pháp bảo của Tiểu Lôi bắn ra như mưa toàn bộ nện ở trên người Huyền Vũ, cơ thể nó cũng quả thật to lớn, tất cả đều dính mục tiêu.

Công tâm mà nói, số pháp bảo này của Tiểu Lôi, kỳ thật phần lớn đều là đồ bình thường, không tính là thượng phẩm. Phái Tiêu Dao mặc dù là danh môn đại phái, nhưng dù sao cũng chỉ là môn phái tu hành trong nhân gian, hưởng hồ Tiêu Dao Tử, Ngô Đạo Tử và Khinh Linh Tử bọn họ đi khắp nơi sưu tầm pháp bảo, quá nửa là do bọn họ bị Tiểu Lôi quấy rầy năn nỉ mãi mới để cho hắn lấy đi. Chứ những bảo bối chân chính, làm sao dễ dàng đưa cho hắn?

Mặc dù những pháp bảo này bất quá chỉ là đồ hạ cấp, nhưng một lúc xuất ra nhiều như vậy, uy lực cũng không phải chuyện đùa.

Chỉ thấy trên người Huyền Vũ lập tức phun ra từng đoàn huyết vụ, trong lúc nhất thời huyết nhục bay tung tóe, nó liên tục kêu rống thảm thiết, ngay cả lớp mai sau lưng cũng bị Tiểu Lôi dùng Hàng Long Trượng đập thủng một lỗ hổng nho nhỏ.

Ngay lúc này, giữa không trung, Diệu Yên lại ra tay, trong tay nàng giơ lên sợi dây thừng đen bóng, đột nhiên cổ tay run lên, sợi dây tựa như hắc long, nhắm thân mình Huyền Vũ quật xuống.

“Chát!” Một tiếng, trên người Huyền Vũ lập tức tan da nát thịt. Nó tức giận, đám hỏa cầu trong miệng phun ra ngoài, nhưng Diệu Yên ỷ vào thân pháp đứng giữa không trung né tránh, Tiểu Lôi sau khi quăng hết pháp bảo, sớm đã ba chân bốn cẳng trốn ở mặt sau của nham thạch.

Dây thừng giống như một chiếc roi da trói Huyền Vũ lại, nó vẫn còn đang tru lên, nhưng thân thể dần dần hao hết khí lực, hỏa cầu trong miệng cũng càng ngày càng mất khí thế. Thấy tình huống không ổn, người nó dần dần trầm xuống nước, mặc dù nước trong thủy đàm vẫn là thủy ngân, tính ăn mòn rất mãnh liệt, nhưng mạng sống vẫn quan trọng hơn, thân thể Huyền Vũ dần dần hòa vào trong nước, ngay cả da thịt bị ăn mòn đau đớn, cũng bất chấp tất cả.

Diệu Yên lập tức hạ thân, Chấn Thiên Linh trong tay quăng ra, giữa không trung huyền hóa thành một chiếc chuông cực lớn, cuối cùng phách xuống đầu Huyền Vũ. Nó rốt cục chịu không được, cái đầu to lay động, gằm rú lên, thân thể dần dần không hề nhúc nhích nữa.

Tiểu Lôi lúc này mới thở phào, từ phía sau nham thạch đi ra, vừa muốn nói chuyện, nhưng nhìn thấy Diệu Yên đứng giữa không trung, đột nhiên thân thể chấn động, rơi thẳng xuống, hần nhanh chóng tung người bay tới, ôm lấy nàng, hai người rơi xuống lưng Huyền Vũ.

Huyền Vũ lúc này khắp người đầy vết thương, mặc dù chỉ là ngoại thương, nhưng cơ thể cũng tan da nát thịt, máu me khắp nơi, huyết dịch hôi hám vô cùng, Tiểu Lôi một tay ôm Diệu Yên, cẩn thận đặt chân đứng vững.

Diệu Yên sắc mặt đã có chút vàng vọt, hiển nhiên thương thế không nhẹ, pháp lực của nàng đã hao tổn hết, mơ mơ hồ hồ, đột nhiên bị Tiểu Lôi ôm lấy, lúc này mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, giãy dụa vài cái, nhìn thấy cặp mắt Tiểu Lôi nửa cười nửa không đang nhìn mình, nàng nổi giận, giơ tay muốn tát, chỉ là nàng đang trọng thương thật sự vô lực, bị Tiểu Lôi bắt được cổ tay. Chỉ nghe hần cười mắng: “Xú bà nương ngoan độc, ta không nỡ nhìn người chịu chết quay lại giúp người, người tại sao lại giơ tay muốn đánh người?”

Diệu Yên lấy lại bình tĩnh, cười lạnh nói: “Ai muốn người giúp ta, ta còn vài món pháp bảo lợi hại còn chưa có sử dụng, hừ.”

Tiểu Lôi bật cười ha ha, tay ôm eo nàng chặt thêm vài phần, cười nói: “Phụ nữ đều là trời sanh ngang ngạnh vậy sao? Hắc hắc, người vừa rồi lấy sợi dây quần đầu nó, tưởng đã chế ngự nó phải không? Người tưởng làm cao bồi dễ vậy à?”

Diệu Yên chỉ cảm thấy cánh tay đối phương giữ chặt eo mình, khiến cho thân thể hai người áp vào nhau, đồng thời, nàng càng cố gắng giãy dụa, thân thể mềm mại của nàng càng cọ xát với Tiểu Lôi, dù cách bởi lớp quần áo, Tiểu Lôi tựa hồ có thể cảm nhận được sự mỹ diệu đó, nhất là song phong dựa sát ngực mình, Tiểu Lôi trong lòng cũng không nhịn được sinh ra chút ý niệm. Hần cười nói: “Được rồi được rồi, đừng loạn động, nơi này vốn rất trơn, chẳng lẽ người muốn té xuống à? Thủy đàm này bị người biến thành một hồ acid, nếu thân thể mềm mại của người té xuống, không đáng tiếc hay sao?”

Diệu Yên hận tới nhúc rắng, tình huống đã xoay chuyển, chính mình lại bị Tiểu Lôi khống chế, nàng nhướn mày, nói: “Xì! Nếu ta không tính sai, đã sớm giải quyết đại ô quy này rồi.”

Tiểu Lôi lắc đầu, chỉ cẩn thận ôm chặt Diệu Yên, sau đó hai người nhẹ nhàng bay tới trên bờ. Hai chân vừa rơi xuống đất, Diệu Yên lập tức dùng sức thoát khỏi ngực Tiểu Lôi, còn chưa đứng vững, đã trở tay hướng mặt hần tát tới. Tiểu Lôi trong lòng sớm có phòng bị, giữ chặt tay nàng, cười nói: “A ha, ... độc nhất là lòng dạ đàn bà, xem ra đàn bà thật là loại động vật lấy oán báo ân a.”

Rồi hần dùng sức kéo mạnh, Diệu Yên một lần nữa rơi vào trong lòng Tiểu Lôi, Tiểu Lôi đột nhiên trong mắt hiện lên vẻ ranh mãnh, cười nói: “Ta giúp người, cũng phải có chút tiện nghi chứ.”

Diệu Yên nghe vậy trong lòng sinh ra vài phần bất an, nhưng không đợi nàng phản ứng lại, Tiểu Lôi đã hôn nhanh lên môi nàng một cái, sau đó buông nàng ra. Diệu Yên hét lên một tiếng, nhấc tay chực đánh, Tiểu

Lôi cũng đã nhảy ra xa xa, cười: “A a, đại công cáo thành, một nụ hôn. Ta cứu ngươi một lần, chỉ hôn ngươi một cái, tính ra chính ngươi mới chiếm đại tiện nghi đó.”

Diệu Yên phần nộ muốn chết, nhưng toàn thân vô lực, lại lảo đảo té ngồi trên mặt đất, ngực không ngừng phập phồng, giận dữ trừng mắt nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi thở dài, nói: “Được rồi được rồi, bắt quá, chỉ hôn ngươi một chút, ngươi trong lòng không phục, sau này hôn lại ta là được.”

Diệu Yên sắc mặt dần dần bình tĩnh trở lại, trầm mặc một hồi, trong chốc lát, thấp giọng nói: “Tốt lắm, được rồi, lần này là ngươi lợi hại, còn không mau đỡ ta đứng lên?”

Tiểu Lôi nghi ngờ liếc mắt nhìn nàng, nhưng vẫn đi lên kéo tay Diệu Yên, nhưng nào ngờ Diệu Yên đột nhiên trở tay nắm mạch môn của hắn, dùng sức kéo một cái.

Tiểu Lôi không nghĩ tới Diệu Yên đột nhiên có đại khí lực như vậy, người như bị mất đà, lao đi, “ùm” một tiếng, rơi vào thủy đàm

Thủy đàm kia nước sớm đã thành biến thành chất lỏng ăn mòn, thân thể Tiểu Lôi ngay khi rơi xuống nước, trong lòng thất kinh.

“Xong đời, mụ đàn bà này quá mức ác độc, bắt quá, chiếm của nàng một chút tiện nghi mà thôi, cái thứ chất siêu tẩy trong cái hồ acid này, sợ rằng sẽ bị ăn mòn thành xương trắng”

Thủy đàm nóng bỏng không quá đau đớn, Tiểu Lôi chỉ cảm thấy cả người nóng giãy, da thịt cảm thấy trần trụi tê buốt, tay chân liêu mạng giấy dụn, lúc này mới chạm đáy. Nhưng hắn đã kinh ngạc phát hiện toàn thân hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ là quần áo cơ hồ bị ăn mòn hết, từng mảnh tả tơi rơi xuống, Tiểu Lôi sắc mặt cổ quái đứng trong nước, cả người xích lửa, may là hạ thân còn đang dưới nước.

Diệu Yên đứng ở trên bờ, mặc dù miễn cưỡng đứng lên được, nhưng thân thể như nhũn ra, nhìn Tiểu Lôi, cười lạnh nói: “Dạy ngươi biết, lần sau còn dám chiếm tiện nghi của ta, ta khiến cho ngươi thật sự biến bạch cốt. Hôm nay thấy ngươi quả thật giúp ta một lần, đợi sau này còn muốn ngươi xuất lực, bắt quá, chỉ là trừng phạt răn đe thôi, để ngươi tỉnh ngộ.”

78. Chương 79: Đoạn Cắn

“Vừa rồi ta thực sự tưởng mình đã chết chắc rồi, nữ nhân như ngươi quả thực quá độc ác, không lẽ muốn ta bị ăn mòn thành một bộ xương sao?”

Diệu Yên nói: “Ngươi có bán tiên chi thể, ngươi cho rằng trên đời này thứ gì cũng có thể dả thương ngươi sao? Cái hồ nước này được ta thả xuống nước bọt của tam nhân thanh xà để luyện thành được thủy, tính ăn mòn mặc dù ghê gớm, nhưng cùng lắm cũng chỉ làm cho ngươi cảm thấy đau một chút mà thôi”. Nàng hơi hé mắt, nặng nề nói: “Nhưng mà nếu như ngươi bất kính với ta lần nữa, ta còn không dám giết ngươi sao?”

Tiểu Lôi cười hi hi, chấn chỉnh lại quần áo, phui phui tay, nói: “Được rồi, ngươi có thể mở mắt ra”.

Hai má Diệu Yên hơi ửng hồng, mở mắt liếc Tiểu Lôi một cái, che miệng cười, nói: “Ý? Ngươi sao lại mặc đạo bào?”

Tiểu Lôi than vãn: “Đây là y phục của ta trong Tiêu Dao phái, trên người chỉ mang theo một bộ thể này, không mặc nó, không lẽ bắt ta lột vỏ cây làm áo?”

Im lặng một lúc, hắn nhìn Huyền Vũ đang nằm trong hồ nước, nhíu mày nói: “Ngươi đưa ta tới đây, chính là để tìm bắt con rùa lớn này à? Chẳng lẽ ngươi nhân rồi vô sự?”

Diệu Yên đang ngồi xếp bằng trên mặt đất điều tức, sắc mặt tốt hơn một chút, nhưng mà vẫn trắng bệch như cũ, thở dài nói: “Ta tự nhiên là có dụng ý, Huyền Vũ này mặc dù chưa tu luyện đến nơi đến chốn, thực tế cũng chưa quá ba nghìn tuổi, chỉ có thể coi là một con rùa con mà thôi. Nhưng mà Huyền Vũ là Huyền

Vũ, dấu sao vẫn là thượng cổ thần thú, nếu như lúc bình thường, ta tự nhiên không dám đụng chạm với nó. Chỉ là ta đã tính toán mấy ngày này chính là huyền quan ba trăm năm một lần của Huyền Vũ, trong vòng bảy ngày là giai đoạn yếu ớt nhất của nó, cho nên ta mới dám đến. Nếu như là lúc bình thường, đừng nói hai người chúng ta, cho dù là Đại La kim tiên tới, cùng lắm là hai bên lưỡng bại câu thương mà thôi. Huyền Vũ này ba trăm năm một lần huyền quan, mỗi khi vượt qua, thực lực liền thăng lên một đoạn, nhưng mà trong thời gian độ quan, thực lực cùng lắm chỉ còn hai thành mà thôi”.

Tiểu Lôi hít vào một hơi: “Hai thành? Thực lực chỉ hai thành, cũng có thể làm cho hai người chúng ta đến mức này sao? Người đứng là gan lớn a”.

Diệu Yên lắc lắc đầu, nhíu mày nói: “Cũng là ta tính sai thời gian, nghĩ lại đã quá lâu rồi không quay lại đây, nếu như chúng ta tới hôm qua, thì cũng không phiền phức đến thế này. Cũng may mà ta có mang theo mấy kiện pháp bảo lợi hại, cũng may mà tên gia hỏa người cũng không tồi, không bỏ ta lại mà bỏ chạy”.

“Nhưng mà người vẫn chưa nói là đến nơi này cuối cùng là vì cái gì?”

Diệu Yên cười một tiếng, nàng chậm rãi đứng dậy, thở dài nói: “Đợi tí nữa người sẽ biết. Nhưng mà hôm nay ta đã mất bảy thanh phi kiếm, mấy phi kiếm đó là do ta dùng nguyên khí bản mệnh luyện chế, nếu như cuối cùng không thể thành người, thì đúng là lỗ vốn to”.

Nàng nhắc tay, từ trong tay áo bay ra một dây thừng màu đen, vèo một cái hướng tới Huyền Vũ, dây thừng cột chặt trên thi thể của Huyền Vũ, lập tức từ cổ của nó chảy ra một dòng máu tươi, da thịt hai bên từ từ lật lại. Diệu Yên lại phóng ra một cây đao ngọc bích nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng đâm vào cổ họng của Huyền Vũ, tức thì một tinh thể đỏ thẫm bay ra, chính là nội đan của Huyền Vũ.

Nàng vẫy vẫy tay, hóa ra một làn hơi nước bao bọc lấy nội đan, cười nói: “Nội đan này mặc dù là vật rất tốt, nhưng mà đối với ta không có nhiều tác dụng, niệm tình người giúp đỡ ta lần này, ta tặng nó cho người”.

Tiểu Lôi không ngờ Diệu Yên lại hào phóng như vậy, tự nhiên đưa nội đan của thượng cổ thần thú cho mình, hẳn tất nhiên không chối từ, lập tức thu vào trong túi càn khôn.

“Nội đan này thuộc hỏa, dùng để luyện chế pháp bảo là tốt nhất, pháp lực của người mặc dù không tồi, nhưng mà Tiêu Dao phái của người có lão gia hỏa Khinh Linh Tử, có lẽ ta giúp người, nghĩ rằng cũng không thể lãng phí bảo vật như thế này được”

Sau đó, nàng lại lấy ra một lọ sứ nhỏ, từ từ đổ một chất lỏng trong suốt vào trong hồ, trong chốc lát, màu sắc của hồ nước liền khôi phục lại như lúc ban đầu.

Diệu Yên dường như có chút tiếc rẻ, cẩn thận thu lại chiếc lọ sứ, thở dài nói: “Hôm nay mất nhiều vốn quá, một bình nước bọt của tam nhãn thanh xà, một bình máu tươi của hỏa hạc nghìn năm”.

Tuy vậy, nàng mười ngón tay đan vào nhau, im lặng niệm khẩu quyết, trên mặt hồ thoáng lộ kim quang, sau đó nước trong hồ đột nhiên phân ra làm hai, lộ ra một hang đen thui dưới đáy hồ.

“Ý? Không lẽ là hang ổ của con rùa kia?” Tiểu Lôi ngạc nhiên hỏi.

Diệu Yên cười nhạt: “Hừ, chỉ là một con ô quy, còn không đáng cho ta hao phí như vậy, hôm nay ta đến đây, chính là muốn chặt bỏ huệ căn (gốc rễ mang lại điều tốt đẹp, thuận lợi) nghìn năm của Tiên Sơn phái! Để thỏa nỗi hận trong lòng ta!”

Tay áo vung ra, cả người nàng bay vút lên, hướng về hang ổ kia, hạ xuống phía trước, rồi quay đầu lại cười: “Tên ngốc, còn không theo ta xuống? Người đừng hòng bỏ chạy, đường về sớm đã bị ta dùng kim mẫu đơn phong bế lại rồi. Với lại chúng ta đánh đấm trong này, những người trấn thủ của Tiên Sơn phái sớm đã cảm nhận được, chỉ là không phá nổi kim mẫu đơn của ta mà thôi”.

Sau đó, nàng bước vào trong cái hang màu đen. Tiểu Lôi cũng không còn cách nào khác, đành theo vào sau.

Đôi chân của Diệu Yên nổi trên mặt đất mấy chục phân, cả người nhẹ nhàng bay bay trên mặt đất, một tay nàng cầm một đóa liên hoa nhỏ nhỏ, giữa nhụy hoa phát ra quang hoa mờ ảo, giống như là một bó đuốc vậy. Tiểu Lôi đi theo sau, chân dẫm lên mặt đất trong hang động, mặt đất ướt ướt, cũng không biết là chất gì nữa, nhưng mà đây vốn là hang ổ của Huyền Vũ, tất nhiên cũng không phải là thứ gì hay ho...

Với lại, không khí trong này thực sự hơi hám hết sức, vừa mới bước vào, liền cảm thấy thấy mùi tanh hơi từ bốn phía xộc vào mũi, Tiểu Lô không kịp phòng bị, suýt nữa ngạt thở, tí nữa thì nôn thốc ra.

“Con bà nó, lão ô quy này đúng là không thích sạch sẽ, làm sao mà nhà cửa lại hơi như nhà vệ sinh thể này chứ... Tiểu gia ta đâu óc tí nữa thì hỏng hết, rõ ràng là theo người đi vào nhà vệ sinh của nhà người ta... Còn nữa, thần khí của Tiên Sơn phái xem ra rất nhiều, đình đài lầu các trên núi cũng được xây dựng đẹp đẽ, ày... Ai mà biết phía dưới lại là một cái nhà vệ sinh khổng lồ a”. Tiểu Lô vừa đi vừa chửi om sòm. Diệu Yên nghe hần chửi đến tục tằn, không nhịn được nhú mày quát: “Được rồi, người đừng có lảm nhảm vậy nữa”.

Hang động dưới đất này cực kì lớn, đủ cho nửa cái sân bóng đá, xung quanh quái thạch lởm chởm, dưới mặt đất cũng hõn này nổi hõn khác, Tiểu Lô kéo một vạt của đạo bào xuống, bịt mồm bịt miệng kín lại, lúc đó mới giảm bớt mùi tanh hơi vốn làm cho người ta chóng mặt.

Diệu Yên dường như cũng không chịu nổi mùi tanh hơi này, chỉ thấy nàng cắn răng chịu đựng, nhắm mắt nhú mày.

Cuối cùng họ đi đến đoạn cuối của hang động, chỉ thấy có một lối ra nhỏ nhỏ, lối ra này dường như có tiếng gió lạnh thổi, giống như là tiếng gió bên ngoài truyền tới vậy.

Diệu Yên thở nhẹ một hơi, nhẹ nhàng dập tắt liên hoa đăng. Tiểu Lô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó một bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại cầm lấy tay hắn, bên tai còn nghe thấy tiếng của Diệu Yên: “Đến rồi”.

Sau đó, Tiểu Lô bị Diệu Yên kéo đến lối ra, cảm giác đây là một tiểu đạo quanh co, dọc đường đi, bị vấp u đầu bao nhiêu lần không biết nữa, may mà không khí trong này tốt hơn nhiều, không hơi tanh như lúc này nữa.

Đột nhiên, phía trước có ánh sáng, chỉ thấy họ đã đi đến một hang động thiên nhiên trong lòng núi, trên trần đầy thạch nhũ, mấy vách núi xung quanh trong suốt lấp lánh, cũng không biết là loại tinh thể gì nữa, thấp thoáng có ánh sáng kỳ dị.

Ánh sáng xanh xanh lục lục phản chiếu lên mặt hai người, làm cho Diệu Yên thêm mấy phần yêu mị. Diệu Yên đưa ngón tay chỉ: “Người xem”.

Chỉ thấy trên trần xa xa, giữa rất nhiều tảng đá kì lạ, có một cây thạch nhũ hình dạng măng tre treo ngược. Thể tích của nó so với những thạch nhũ bình thường to hơn rất nhiều, to bằng khoảng một người, mờ ảo phát ra ánh sáng huyết sắc. Đầu nhọn trong suốt trơn bóng, giống như một nửa giọt chất lỏng trong suốt treo lên vậy, nhỏ xuống từng giọt.

Tiểu Lô trong lòng hơi động, cười nói: “Đây chính là huyết ngọc thạch nhũ của Tiên Sơn phái sao? Người dùng nhiều thủ đoạn như vậy, chính là để phá cái thứ này à?”

Diệu Yên không trả lời, mà chỉ bay người lên, trong tay nắm cái bình ngọc nóng ấm, đến phía dưới thạch nhũ, nhẹ nhàng hứng một giọt vào trong bình, sau đó lại bỏ vào trong ngực.

Tiểu Lô đứng phía dưới than vãn: “Ài, ta nghe nói thạch nhũ này ba trăm năm mới có thể tiết ra một giọt, bao nhiêu người trong Vạn tiên đại hội đều vì bảo vật này mà tới, hiện giờ bị người lén lút lấy đi, nếu Tiên Âm biết, sợ rằng sẽ tức điên lên...”

Giọng hắn bỗng nhiên ngưng bật, sau đó hắn tròn mắt, tiếng kinh hô của hắn còn chưa phát ra, chỉ thấy Diệu Yên đột nhiên lấy ra một trường kiếm, một đạo hàn quang ánh lên, keng một tiếng, kiếm quang lướt qua, huyết ngọc thạch nhũ do thiên địa tạo thành mà người ta nằm mơ mới có, bị nàng một kiếm chém đứt!!!

Ầm một tiếng, nửa đoạn thạch nhũ rơi xuống mặt đất, vỡ ra từng mảng, giống như vô số huyết ngọc lớn bé rơi trên mặt đất vậy.

Tiểu Lô sững sờ cả nửa ngày, cuối cùng mới có thể thở ra một hơi, cười khổ nói: “Người...người...người quả là độc ác a! Người...Ài...Người lấy trộm thứ gì của người ta cũng được, việc gì phải diệt tận gốc người ta? Lần này, Tiên Âm không chỉ là tức điên lên, mà sợ rằng là sẽ khóc hết nước mắt”

Toàn bộ huyết sắc quang mang do huyết ngọc vỡ ra phản chiếu lên khuôn mặt của Diệu Yên, sắc mặt nàng bình tĩnh, trong mắt ánh qua một tia dị sắc, đột nhiên chậm rãi nói: “Lấy trộm vật của người khác? Hừ hừ... Cái đó, vốn không phải là nghề của ta! Ta phá hoại vật của ta, có gì mà không đúng nào?”

Tiểu Lô ngơ ngác, cười nói: “Vật của người? Uhm, ta chỉ biết người với Tiên Âm nhất định có quan hệ gì đó, nếu không, tại sao lại giống nhau đến vậy? Không lẽ các người là chị em song sinh?”

“Chị em song sinh?...Hừ...” Diệu Yên ngồi xuống bên cạnh Tiểu Lô, nhìn Tiểu Lô hơi ngáp ngừng nói: “Kỳ thực, ta với Tiên Âm, đều không phải là người”.

“Không phải là người?” Tiểu Lô giật mình, nhưng mà mấy ngày hôm nay, yêu ma quỷ quái gì cũng đều đã gặp qua, cho nên cũng không quá kinh ngạc, chỉ là hơi hơi có chút bất ngờ: “Vậy người là gì?”

Diệu Yên chậm rãi ngồi xuống, ngón tay nhặt lên một cục huyết ngọc vỡ, cười nhẹ một tiếng, nói: “Ta với Tiên Âm, vốn là hai đóa sen mọc cùng một gốc sinh trưởng trên một hòn đảo treo lơ lửng trên Tiên Sơn phái”.

Nàng bỗng nhiên thở dài một tiếng xa xăm, từ từ kể ra.

“Ta với Tiên Âm, vốn là hai đóa sen mọc cùng một gốc sinh trưởng trên một hòn đảo treo lơ lửng trên Tiên Sơn phái. Chỉ nhờ Tiên Sơn tụ tập thiên địa linh khí, chúng ta cũng không biết sinh trưởng bao nhiêu năm, mới dần dần có linh giác, sau cùng biến hóa thành nhân hình. Đời chưởng môn thứ nhất của Tiên Sơn thương xót chúng ta tu luyện khó khăn, không coi chúng ta là hoa yêu quỷ dị, thu nhận chúng ta làm môn hạ. Kỳ thực, ta và Tiên Âm giống nhau, đều là người của Tiên Sơn phái. Lão sư đối với chúng ta rất tốt, mặc dù chúng ta không phải là người, mà là hoa yêu, nhưng sư phụ không hề nói với người khác. Việc này chỉ có chúng ta với sư phụ biết. Chúng ta là hoa yêu, là sinh linh do linh khí tụ tập trên núi Tiên Sơn, tu luyện so với với nhân loại nhanh hơn nhiều, đệ tử nhanh nhất trên Tiên Sơn, chính là ta và Tiên Âm. Sư phụ rất xem trọng chúng ta, nói tương lai muốn truyền lại cho một trong chúng ta...”

Tiểu Lô cười ha ha, nói: “A ha, lại là sự đầu đá trong nội bộ môn phái đúng không? Sao mà giống với tiểu thuyết kiếm hiệp vậy”.

Diệu Yên chậm rãi nói: “Nếu nàng muốn làm chưởng môn, ta mới không cùng nàng đầu đá. Ta cũng sớm nói với nàng, tính ta lạnh lùng, không thích những chuyện như vậy. Chỉ là nàng dón ta vào bước đường cùng, kết quả...”

Nàng nhẹ nhàng dùng lực, đem miếng huyết ngọc trong tay bóp thành bụi phấn, từ từ rơi xuống.

“Ba trăm năm trước, lúc huyết ngọc thạch nữ này lần đầu hình thành, lão sư lấy một giọt, nói là muốn luyện chế Hóa vũ đan để cho ta và Tiên Âm. Lúc đó sư phụ tìm được Ngọc Hư Tử, tìm được Đông Phương Vô Thắng, hắc hắc, hai người này tâm địa không tồi. Vạn Tiên đại hội lần đó, mặc dù Tiên Sơn phái các người không tham gia, nhưng Đông Phương Vô Thắng do ma sai quỷ khiến lại tự đi đến, lão già này mấy trăm năm không lộ diện, lần này ra mặt ta mới biết, hóa ra là ông ta thích Tiên Âm, tình nguyện hao phí công lực, cũng muốn luyện chế ra Hóa vũ đan. Ngọc Hư Tử lão đầu này tự nhiên không cần phải nói, Côn Lôn phái của họ là do việc luyện Hóa vũ đan mà đến. Lúc đó, tâm tính ta lạnh lùng, không thích gặp người khác, cả ngày đều tránh ở sau núi. Cuối cùng luyện chế ra Hóa vũ đan được ba viên. Hai viên chia cho Đông Phương Vô Thắng và Côn Lôn phái, chỉ còn lại một viên, chia ra cho ta và Tiên Âm. Chỉ là...”

Cả người nàng đột nhiên run lên, trong mắt lộ ra sự oán hận, nàng nhìn chằm chằm vào mấy phiến ngọc nát nằm trên mặt đất, ngữ khí lạnh lùng, chậm rãi nói: “Tiên Âm trong tâm muốn làm chưởng môn, ta đương nhiên biết. Đông Phương Vô Thắng đem Hóa vũ đan của ông ta tặng lại Tiên Âm, ta cũng biết. Nhưng mà không nghĩ tới, thứ mà nàng cần, không đơn giản chỉ có vậy...”

Nàng bỗng nhiên cười lên: “Người cảm giác pháp lực của ta thế nào?”

Nàng bất ngờ hỏi câu này, làm Tiểu Lô ngẩn người một chút, nói: “Rất lợi hại”.

Diệu Yên cười nhạt, nói: “Đúng vậy. Nhưng mà ba trăm năm trước, ta đáng ra đã có thể tu thành chính quả, đắc đạo thành tiên! Tiên Âm lúc đó, cho dùng là phục dụng Hóa vũ đan, cũng còn lâu mới là đối thủ của ta! Chữ “Diệu” của Tiên Sơn phái có mười bốn quyết, ta so với Tiên Âm đã tu luyện xong sớm hơn một trăm năm. “Tiên vũ âm pháp” của Tiên Sơn phái, ba trăm năm trước ta cũng đã tu luyện đến nơi đến

chốn. Nàng muốn Hóa vũ đan, ta cho nàng. Nàng muốn làm chưởng môn, ta cũng nhường nàng! Nhưng mà sau đó, nàng nhờ ta giúp nàng làm một việc”.

“Là việc gì?”

“Chính là mấy kiện pháp bảo mà người đã thấy qua. Chấn Thiên Linh, Càn Khôn Kính... lại còn Phục Long Tắc của ta!”. Diệu Yên cười lạnh, nói tiếp: “Ba kiện pháp bảo này rất có tiếng trong Tiên Lâm, cho dù Vạn Tiên đại hội này đưa ra bao nhiêu cái gọi là tuyệt phẩm pháp bảo, cũng còn lâu mới so được với ba kiện pháp bảo này. Lúc đó không ai biết, ba kiện pháp bảo này, kỳ thực là do ta luyện chế ra!”

“Người?” Tiểu Lôi tròn cả mắt, miệng cũng há to, ngẩn người cả nửa ngày, mới cười khổ nói: “Người...người quả nhiên... ha ha... ha ha ha ha, người nói ba trăm năm trước đã có thể hóa vũ thành tiên, tu thành chính quả sao, người nói ba kiện pháp bảo mà người tu hành trong thiên hạ coi là tiên khí pháp bảo là do người luyện chế ra???”

Diệu Yên lãnh đạm nói: “Ta vốn là liên hoa yêu hoa do thiên địa linh khí của Tiên Sơn phái tạo nên, sinh ra đã có thiên địa linh khí chi thể. Nếu như luận về tư chất, bản tiên chi thể như người cũng không khác so với ta năm đó, nếu như người khổ tu, trăm năm là có thể thành chính quả, cũng không phải là chuyện gì quái lạ”.

Tiểu Lôi thở một hơi: “Được rồi, dù sao những cường nhân biến thái ta gặp cũng không phải là một hai người, người tiếp tục kể đi”. Nhưng mà trong lòng hắn lại nghĩ: Thiên sinh linh thể có gì lạ, nhà ta còn có Bảo nhi đáng yêu kia, nó vị tất đã kém người.

Diệu Yên lắc lắc đầu: “Kỳ thực ta sai rồi, Tiên Âm luôn luôn hận ta, nàng hận ta, vì chúng ta vốn là sinh ra cùng gốc, nhưng là ta là thiên sinh chi thể, còn nàng thì không phải. Ta tu luyện đến một cảnh giới mà nàng nằm mơ mới được, còn nàng thì không thể. Cho nên, ngày đó...nàng đến cầu xin ta, xin ta cho nàng mượn sử dụng, để nàng có thể tham gia ”Tiên Lâm thịnh hội”.

“Tiên Lâm thịnh hội? Lại là gì đây? Giống với Vạn tiên đại hội không?”

Diệu Yên cười, nói: “Tiên Lâm thịnh hội là nơi tụ hội của những cao nhân tu hành chân chính trong thiên hạ, không phải là dạng để lòe thiên hạ như Vạn tiên đại hội. Một trăm năm một lần Tiên Lâm thịnh hội, không vì gì khác, mà chính là để lọt vào Thiên hạ ngũ phương cao nhân bảng!”

Nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của Tiểu Lôi, Diệu Yên nhún mày nói: “Người thực sự không biết sao? Khinh Linh Tử có tên trong Thiên hạ ngũ phương cao nhân bảng, chính là một trong ngũ đại cao nhân tu hành được thiên hạ thừa nhận, người với ông ta là đồng môn, mà không biết tí gì cả?”

Thấy Tiểu Lôi lắc đầu, Diệu Yên thở dài nói: “Tiên Lâm thịnh hội trăm năm trước, cao nhân trong thiên hạ tụ tập, sau một trường tranh đấu, mới xác định ra Thiên hạ ngũ phương cao nhân bảng, đó là dùng thực lực chân chính để tranh đấu, không thể giả dối, chính là: Đông nhất tiên, Tây nhất bệnh, Nam nhất si, Bắc nhất tông, Trung tâm nhất khẩu Phá Cổ Chung”. Nàng lại tiếp tục giảng giải: “Đông nhất tiên, chỉ Tiên Âm. Tây nhất bệnh, tự nhiên là Khinh Linh Tử. Nam nhất si, là Đông Phương Vô Thắng. Bắc nhất tông, hiện nay là chưởng môn phái Côn Lôn. Trung tâm nhất khẩu Phá Cổ Chung, chín là Cổ Chung hòa thượng. Ta nghĩ, ngoài chưởng môn Côn Lôn và Cổ Chung hòa thượng người chưa gặp, ba người khác người đều biết cả rồi”.

Lại thấy Diệu Yên sa sầm mặt, chậm rãi nói tiếp: “Lần đó, ta không có cho Tiên Âm mượn pháp bảo, chỉ vì ta biết, ba kiện pháp bảo này đưa cho nàng, với tu vị của nàng, cũng không thắng nổi. Nhưng mà Tiên Âm lúc đó đã là Tiên Sơn chưởng môn, nàng nói đường đường là Tiên Sơn, nếu như không thể có tên trong Ngũ phương cao nhân bảng, sợ rằng uy danh của Tiên Sơn môn phái sẽ bị ảnh hưởng... cho nên...” Nàng đột nhiên mỉm cười: “Lần thịnh hội đó, Tiên Âm không hề tham gia, người tham gia, chính là ta. Nhưng mà mọi người đều cho rằng ta là Tiên Âm!”

79. Chương 80: Tiên Âm Độc Ác

Quan trọng hơn chính là ... lần Tiên Lâm thịnh hội này, Tiên Âm - chủ môn Tiên Sơn phái chỉ sau một trận mà nổi danh.

Có thể tưởng tượng, Diệu Yên hóa trang thành Tiên Âm, lấy dáng vẻ yếu đuối của nữ nhân để tiến vào hàng ngũ thiên hạ đệ nhất cao thủ

Nhớ năm đó, Diệu Yên hóa trang làm Tiên Âm, toàn thân vận bạch y trắng như tuyết, tay áo phất phơ, mái tóc như mây, nhan sắc kiều diễm, đã làm điên đảo không biết bao nhiêu cao nhân hào kiệt khắp thiên hạ. Năm đó, phàm là những người từng thấy phong thái của Tiên Âm, hầu hết đều mê mẩn. Thậm chí còn có kẻ quyết xúng thẹn dưới váy của Tiên Âm tiên tử Tiên Sơn phái. Trong đó đứng đầu là Đông Phương Vô Thắng.

Vị Đông Phương Vô Thắng chí tính chí tình này, trong Tiên Lâm đại hội, y đã giao thủ cùng Tiên Âm do Diệu Yên hóa trang, cuối cùng đã thua một cách tâm phục khẩu phục. Từ đó trở đi, y trở thành người si mê Tiên Âm tiên tử nhất. Thiên hạ cũng từ đó mà biết Tiên Sơn phái có một vị nữ chủ môn xinh đẹp như tiên nhưng thực lực vô cùng mạnh, nổi danh Đông Nhất Tiên, trở thành một trong năm phương cao thủ uy danh vang dội nhất. Thậm chí có phần còn làm lu mờ danh tiếng của bốn người còn lại.

Tiểu Lôi thở dài lắc đầu nói: “Không thể tưởng tượng nổi, thật không thể nào tưởng tượng nổi. Tên Đông Phương Vô Thắng đó đúng là một con bò ngu ngốc. Thích một nữ nhân mà cả việc nàng ta là giả hay là thật cũng không phân biệt được là sao? Hắn không chỉ ngu mà còn ngu đến mức đáng thương.”

Nghĩ tới chuyện gã Đông Phương Vô Thắng tại Tiên Lâm đại hội vì Tiên Âm mà hiến bảo không thành còn làm cho nhiều người tức giận, lại nghĩ đến việc hắn từng đem “Hóa vũ đan” bảo vật mà các cao thủ đều mong ước có được, hai tay dâng lên cho kẻ khác. Trong lòng Tiểu Lôi không khỏi tăng thêm cảm giác chán ghét đối với Tiên Âm.

“Cũng không phải tất cả mọi người đều ngu ngốc ...” Diệu Yên khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Lần đó, ta mới biết câu ”nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”. Cứ tưởng rằng sau nhiều năm khổ luyện ở hậu sơn thì khắp thiên hạ không ai địch nổi. Nhưng lần giả mạo Tiên Âm tham gia Tiên Lâm đại hội lần đó, ta mới biết mình hầy còn quá kém Đông Phương Vô Thắng thua dưới tay ta đó là sự thực. Nhưng thực lực của hắn tìm khắp thiên hạ cũng khó kiếm được đối thủ. Cho nên Ngũ phương cao thủ quả thật là danh phù kỳ thực ! Đáng tiếc hắn hơi kém nhạy bén nhưng những người còn lại vị tất đã như thế.

Nói tới đây, Diệu Yên liếc nhìn Tiểu Lôi, khoe miệng hiện ra nét tiếu ý: “Người có biết ai là kẻ đầu tiên khám phá ra chân tướng của ta không?”

“Chẳng lẽ là ...”

” Chính là Khinh Linh Tử ” Diệu Yên mỉm cười, mục quang lấp lánh, dường như nhớ lại chuyện ngày đó: “Khinh Linh Tử tuy là một kẻ điên điên khùng khùng, nhưng lão là một kẻ có thể nhìn thấu kẻ khác. Trong ngũ phương cao nhân, Đông Phương Vô Thắng vì tình mà khổ, tạp niệm quá nhiều, khó mà đại thành. Chủ môn Côn Luân phái tuy tinh thông Côn Luân diệu pháp, nhưng cũng chỉ có thể nổi danh thiên cổ đệ nhất đại phái mà thôi. Tuy pháp thuật cao cường nhưng vị tất đã thắng nổi ta. Ta và lão đấu phép tới nửa ngày, mọi người coi như là hòa. Còn Cổ Chung hòa thượng lại là một kẻ quái dị, quyết không cùng ta giao đấu, nói cái gì mà hòa thượng bình sinh sợ nhất nữ nhân, sau đó thì đến nhìn ta cũng không dám nhìn, rồi thì bỏ đi mất luôn. Cuối cùng người giao đấu với ta là Khinh Linh Tử...”

Tiểu Lôi lập tức cảm thấy hứng thú, hỏi dồn: “Người và lão điên đó giao đấu kết quả ra sao?”

Diệu yên khẽ nhếch môi, tựa hồ trầm mặc chốc lát mới chậm rãi nói: “Ta và Khinh Linh Tử giao đấu không tới một khắc, Ta vốn tâm cao khí ngạo, cả Đông Phương Vô Thắng cũng bại dưới tay ta, chủ môn Côn Luân phái cũng không thắng nổi ta, Cổ Chung hòa thượng không đánh mà bỏ đi ... nhưng ta đã nhầm ...” nàng cúi đầu xuống suy nghĩ một lát đột nhiên ngẩng đầu lên nói chậm rãi từng chữ một: “Từ lúc Khinh Linh Tử xuất thủ, ta đã biết, ta không phải là địch thủ của lão, vĩnh viễn không phải !”

Nhan quang của Diệu Yên chớp động, dường như có chút cảm thán, lại có chút bất đắc dĩ, rồi cảm giác đó biến mất, tiếp tục nói: “Trong lòng ta rất kinh ngạc, đã định dùng tới ba thứ pháp bảo tối lợi hại: Chấn

Thiên Linh, Càn Khôn kính, và Phục Long Sách. Lần trước đấu phép, ta vẫn chưa dùng tới ba thứ pháp bảo này. Nhưng khi giao đấu với Khinh Linh Tử, ta biết, nếu ta không dùng thì cả một chút cơ hội cũng không có. Nhưng không đợi ta lấy ra, Khinh Linh Tử đột nhiên dừng tay tránh xa sang một bên, chấp hai tay sau lưng ngó ta một lúc rồi sau đó nói một câu..”

” Lão nói gì?”

Diệu Yên thở dài nói: “Hoa phi hoa, vụ phi vụ, dạ bán lai, thiên minh khứ. Lai như xuân mộng kỷ đa thời, khứ tự triêu vân kỷ đa thì ... ”

(Dịch nghĩa: “Hoa không phải hoa, sương không phải sương, đêm đến, ngày đi. Đến như giấc dài xuân mộng, ẩn như mây sáng khôn tìm...”)

Tiểu Lôi đảo mắt đột nhiên ha ha cười lớn nói: “Phải rồi, lão điên này thấy rõ chân tướng của người lại càng hiểu người không phải là Tiên Âm, cho nên mới nói: ”Hoa phi hoa”.

Diệu Yên đột nhiên nhướn miệng cười nói: “Ta lúc đó rất kinh ngạc, chẳng những bất ngờ về hành vi của Khinh Linh Tử, lại càng kinh ngạc việc lão có thể nhìn ra được thân phận của ta. Nhưng Khinh Linh Tử lại không hề giải thích, nói xong câu đó thì lập tức ly khai. Kết quả những kẻ ngốc đều cho rằng Khinh Linh Tử vì không địch nổi ta nên mới bỏ đi, lại càng không biết lão đã nhìn ra thân phận của ta, không muốn lật tẩy ta, lại càng không muốn ta bại lộ thân phận vì sử dụng pháp bảo, nên mới bỏ đi. Cuối cùng trên bảng ngũ phương cao nhân, Tiên Âm chưởng môn Tiên Sơn phải đánh bại Đông Phương Vô Thắng, dọa Cổ Chung hòa thượng bỏ chạy, đánh lui Khinh Linh Tử, tuy ta không đánh thắng chưởng môn Côn Luân phái, nhưng vì Khinh Linh Tử từng đánh thắng chưởng môn Côn Luân phái kết quả là ta tự nhiên được đứng đầu trên bảng ngũ phương cao nhân. Danh tiếng Đông Nhất Tiên được xếp trên Tây Nhất Phong, thật đúng là một chuyện cực kì nực cười.”

Qua một lúc lâu, Tiểu Lôi mới thở dài, cười khổ nói: “Thật không ngờ, thật không ngờ ...àì ! Cái lão điên đó rõ ràng là có rất nhiều chuyện giấu ta. Lão không tự nói ra là không thích nhiều lời, nhưng vì có gì mà mọi người trên dưới Tiêu Dao phái đều không nói chữ, chuyện này thật kì lạ.”

Hắn đột nhiên giật mình, cười nói: “Chả trách lần Vạn Tiên đại hội này mọi người đều nghe lời Tiên Âm, Tiên Âm có thể là người triệu tập Vạn Tiên đại hội, người đã cho nàng ta cái danh vị ”đệ nhất thiên hạ”, còn vị chưởng môn Côn Luân tự nhiên không tự tới mà sai sư đệ tới, chính là không dành được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất, trong lòng xấu hổ không dám gặp ai.

Diệu Yên che miệng cười nói: “Sao người cứ thích đem người khác ra nói xấu vậy? Vị chưởng môn đó, ta tuy gặp hắn chỉ trong thời gian ngắn nhưng cũng nhận ra hắn là một bậc chính nhân quân tử khoan dung nhân hậu đạo pháp thông huyền chứ nào phải loại tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi như người nói, chỉ là vị sư đệ của ông ta hơi quá khích một chút. Cuộc đấu phép tại thịnh hội năm đó, Ngọc Hư Tử cũng tham gia, chỉ là không biết tại sao, hắn và Khinh Linh Tử lại đánh nhau, kết quả Khinh Linh Tử một kiếm chém cụt một tay của Ngọc Hư Tử. Hiện nay, đã gắn vào chỗ tay cụt đó một cánh tay bằng vàng.”

Ý !Xem ra Ngọc Hư Tử cũng có chút chân bản lĩnh đấy chứ, chọc vào Khinh Linh Tử mà không bị lão điên đó lột da rút gân chặt ra làm tám mảnh mà chỉ bị mất một cánh tay thôi xem ra bản lĩnh cũng khá lợi hại đấy.

Tiểu Lôi suy nghĩ một lát rồi nói: “Được rồi, chuyện năm đó hãy gác sang một bên, vậy sau Tiên Lâm thịnh hội thì sao? Người và Tiên Âm lại có chuyện gì?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệu Yên hơi cau lại, cúi đầu xuống cười khổ nói: ”Nàng muốn ta đem ngôi vị chưởng môn trao cho nàng. Ta đã đồng ý. Nàng muốn ta giúp nàng tranh ngôi vị ngũ phương cao nhân, ta đã giúp nàng. Lần cuối cùng nàng muốn ta giúp nàng chế luyện một viên Hóa Vũ đan

Tiểu Lôi cau mày nói: “Người đã đồng ý?”

Diệu Yên khẽ thở ra: “Ta đã đồng ý. Nàng nói với ta, đây là lần cuối cùng nàng xin ta giúp đỡ. Lúc đó ta vẫn còn rất ngây thơ, nói cách khác là quá ngốc.”

Tiểu Lôi cố nhớ một điều gì đó nói: “Ta nghe Khinh Linh Tử từng nói, luyện chế Hóa Vũ đan vô cùng khó, cần phải có ba cao nhân tu vi đạt tới đỉnh cao Tu Pháp Kỳ mới được, nhưng người chỉ có một người....”

Diệu Yên cười lạnh, nàng cười tuy có vẻ hơi hợt và bình thường, nhưng nụ cười lại mang vài phần đắc ý: “Tu Pháp Kỳ cái gì chứ? Ta là hoa yêu ! Là yêu tinh ! Phàm nhân các ngươi tu tiên theo huyền môn chính tông thì sẽ không có thiên kiếp. Nhưng ta lại không phải như thế, ta là yêu tinh. Nếu như không phải vì sợ không chịu nổi thiên kiếp, để trốn tránh thiên kiếp, ta đã phải áp chế công lực bản thân, quyết giấu giếm... Nếu không ta ba trăm năm trước đã tu thành chính quả rồi. Người giống như ta nhân gian không chỉ có một. Vị chương môn nhân Côn Luân phái thực lực không kém ta là bao chắc chắn là đã đạt tới cảnh giới này rồi, chỉ là lưu lại nhân gian không muốn phi thăng mà thôi. Loại người như chúng ta có thể coi là những Tán tiên lưu lại nhân gian. Mà tu vi của Khinh Linh Tử lại càng khiến ta không thể tưởng tượng nổi ... thậm chí là cả Đông Phương Vô Thắng, bọn họ tuy đã đạt tới đỉnh cao của Tu pháp kỳ nhưng vẫn chưa tu thành chính quả. Tuy luyện chế Hóa Vũ đan tổn hao rất lớn nhưng đối với ta mà nói muốn chế luyện ra không phải là không thể, dù chỉ với sức của một người thì có hơi miễn cưỡng, nhưng ta liều mạng tiêu hao pháp lực cũng chẳng phải là không được.”

Tiểu Lôi nghe lòng mình trầm xuống, ngẫm thử dài.

Quả nhiên, ánh mắt Diệu Yên lộ ra một tia nhìn đầy bi thương, nụ cười của nàng sao cay đắng đến vậy, con mắt nhìn vào khoảng xa xăm, dường như rơi vào suy nghĩ miên man...

Rất lâu trước đây, là một trăm năm, hai trăm năm hay là ba trăm năm? Ta cũng không nhớ nữa, dù sao đối với ta thời gian dù lâu dài thì cũng nhanh chóng trôi qua. Ta chỉ nhớ ngày đó, chính tại nơi đây, cấm địa của Tiên Sơn phái. Trong sơn động của Tiên Sơn phái vạn năm tuệ căn này.

Bởi vì nơi này có huyết ngọc thạch nhũ !

Ta ngồi ở đây, phía trước đặt lò “Cửu chuyển Tử đàn”, đây là cái lò luyện chế đan dược mà sư phụ ta để lại.

Ta đã đáp ứng Tiên Âm, thì dù có tiêu phí một chút công lực cũng chẳng sao. Nàng muốn có Hóa Vũ đan thì ta sẽ cho nàng Hóa Vũ đan. Ta đã ngồi ở đây bảy ngày bảy đêm. Cànã-?Khảmã-?Cấnã-?Chấnã-?Tốnã-?Lyã-?Khônã-?Đoài bát quái phương vị, ta đã chế luyện được bảy phương vị, nếu thêm một ngày thì chắc chắn sẽ thành công.

Ta có thể duy trì thêm một ngày không? Pháp lực trong cơ thể lại dường như chộn rộn. Ta biết ta không thể áp chế bản thân lâu hơn nữa. Nếu cứ thế này nữa thì lần thiên kiếp thứ nhất sẽ giáng xuống.

Sư phụ đã nói, ta tuy là do linh khí của trời đất tụ hợp mà thành, nhưng ta vẫn là yêu tinh, mà đã là yêu tinh thì phải chịu thiên kiếp, đây là số trời đã định, có muốn trốn cũng không trốn được. Sư phụ cũng nói, ta tuy chuyên tâm tu luyện, nhưng đạo tâm chưa ổn, cho dù pháp lực có mạnh hơn nữa khi gặp thiên kiếp cũng vẫn nguy hiểm. Lần thiên kiếp thứ nhất ta sẽ bị thiên lôi đánh. Nhưng lần thiên kiếp thứ hai, không phải là ngọn lửa có thể nhìn thấy mà đó chính là âm hỏa trong chính cơ thể ! Bắt đầu thiêu đốt từ huyết Dũng tuyến thấu thẳng đến Nê Viên cung, ngũ tạng bị đốt thành tro, tứ chi đều mục nát, nếu như không chịu nổi thì đó chính là lúc diệt vong giống như khói tắt tro bay. Sư phụ cũng nói ta hiện không thể chịu nổi ... ài nhưng là mấy trăm năm, ta còn mấy trăm năm đây?

“Diệu Yên.”

Tiên Âm tới, nàng nhẹ nhàng lướt tới phía sau ta. Nàng vẫn đẹp như vậy, vẫn toàn thân vận bạch y, mọi người đều nói nàng là tiên nữ chuyển thế, thật ra chỉ có chúng ta là tự biết, chúng ta chỉ là yêu tinh mà thôi.

Là yêu tinh !

Tiên Âm, ngươi đợi một lát nữa có được không? Thêm một ngày nữa, một ngày nữa là được rồi. Bát quái phương vị ta đã luyện được bảy rồi, thêm một ngày chỉ một ngày nữa là hoàn thành rồi. Lúc đó ngươi phục vào thì lập tức có thể nâng cao pháp lực. Tiên Lâm thịnh hội tới ta không cần phải thay người đi nữa.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai ta. Ta cau mày lại ... Tiên Âm nàng đang định làm gì? Chẳng lẽ không biết bây giờ không thể quấy rầy tâm thần ta sao?

“Diệu Yên, có một chuyện từ rất lâu rồi ta đã muốn hỏi ngươi ...”

Chuyện gì? Tiên Âm chả lẽ không biết rằng hiện giờ ta không thể nói sao?

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, phiêu hốt, nhưng hôm nay nhưng hôm nay lại khiến ta có cảm giác bất an... không thể ... không thể ... không thể nào...

“Người nói, mỗi người đều có một cái bóng, cũng đều có một nhục thể. Vậy giữa chúng ta, ai là cái bóng của ai?”

Ngữ khí của nàng rất kì quái, nàng ngày thường đâu có lời lẽ mang ngữ khí như vậy ... chẳng lẽ

Không thể, không thể, không thể nào ! Nhưng bàn tay đặt trên vai ta lại thực sự ấn xuống, nàng dụng lực ấn xuống. Tiên Âm nhẹ nhàng điểm huyệt, ta không thể cử động !

Nhưng câu nói sau đó của nàng khiến toàn thân ta lạnh giá, dường như ta không phải ở trước lò luyện đan nữa mà là ở trong hầm băng.

“Người biết không Diệu Yên, để đợi được ngày này, ta đã theo dõi người mười lăm năm chính là để tính ra quy luật và ngày hành công của người. Sau đó để chứng nghiệm tính toán đó, ta lại bỏ ra mười lăm năm theo dõi người. Cuối cùng ta đã đợi được đến ngày hôm nay...”

Thanh âm của nàng vẫn nhẹ nhàng khe khẽ nhưng sự lạnh giá của nó lại khiến ta run rẩy...

Lập tức, bàn tay ấn vai ta xuất chưởng, động tác nhẹ nhàng, sự nhẹ nhàng ấy, dường như khi chúng ta cùng sống trên gốc sen Tịnh Đế, cơ thể nàng cũng nhẹ nhàng ghé sát ta như vậy...

Nhưng bàn tay của nàng lại liên tục mang theo một luồng hỏa nhiệt ... luồng hỏa nhiệt này bị nàng đưa sang người ta. Hỏa nhiệt này bắt đầu chuyển động theo gân mạch của ta, từ từ phá hủy pháp lực và cấm chế mà ta dùng để khống chế linh khí thoát ra ngoài...

“Tiên Âm ... Tiên Âm ! Tiên Âm!! Người muốn làm gì?”

Cuối cùng một thanh âm nổi lên, đó là thanh âm chậm rãi và bình thản ...

“Diệu Yên, ta đã nghĩ rồi, ta không muốn làm cái bóng cho kẻ khác. Trên đời này chỉ nên có một Tiên Âm thôi.”

Tiên Âm đã bỏ đi, ta có thể nghe thấy tiếng bước chân rời đi của nàng.

Luồng hỏa nhiệt đó đã hoàn toàn phá hủy hết linh khí cấm chế của ta, sau đó chuyển khiến ta sợ nhất đã xảy ra. Huyệt Dũng Tuyền xuất hiện sự rối loạn, luồng âm hỏa đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, thiêu hủy cơ thể, linh khí và pháp lực của ta...

Ta biết, đây chính là thiên kiếp mà ta một mực tránh né và sợ hãi...Ta nhắm mắt lại, nước mắt chảy từ khóe mắt ra, trong nháy mắt đóng thành băng...

“Tiên Âm ... Tiên Âm!”

Tiểu Lô trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên vỗ đùi, đứng bật dậy, hai hàng lông mày dựng đứng, mắng: “Sao lại có nữ nhân đề tiện độc ác đến vậy !!”

Diệu Yên không nói, chỉ là khóe miệng mang một nụ cười sâu thẳm.

Tiểu Lô đột nhiên lao vọt tới những khối huyết ngọc thạch nhũ phía trước, giơ cước lên thì triển một trận loạn cước. Chỉ chớp lát đã dẫm nát mấy khối huyết nhũ thành bột vụn, ngực hấn pháp phỏng kịch liệt, cảm hận nói: “Cứ tưởng nàng là một tiên nữ thánh khiết, giờ nghe ra, chỉ là một vu bà mà thôi ! Sớm biết chuyện này.. Hắc hắc.. Sớm biết chuyện này ...”

“Sớm biết chuyện này thì người sẽ thế nào?”

Tiểu Lô quay đầu lại thấy một bóng người từ miệng huyệt động từ từ đi tới, thân thể nhẹ nhàng, bạch y phát phối, mái tóc như mây, gương mặt thanh lệ như tiên mang nét tiểu ý, câu hỏi nhẹ nhàng lúc này chính là của nàng.

“Tiên Âm!”

Ánh mắt của nàng khẽ lướt qua Tiểu Lô, sau đó tập trung vào Diệu Yên, tiểu ý trên mặt Tiên Âm không giảm, vẫn bộ dạng đó nhưng Tiểu Lô đứng bên nhìn ánh mắt ngày càng lạnh lẽo của nàng.

Cuối cùng ánh mắt nàng lướt qua chỗ huyết ngọc thạch nhũ bị đâm thành bột vụn trên mặt đất, các cơ khóe mắt hơi giãn giãn.

“Diệu Yên Những năm qua ngươi trốn ở đâu? Vì sao vừa quay về đã phá hủy thạch nhũ của ta?”

Thanh âm của nàng mềm mại dễ nghe, nếu nhắm mắt lại mà nghe tưởng như là tiếng của một nữ tử bình thường. Có điều Tiểu Lô thấy được một tia sát ý hừng hực từ cặp mắt sáng ngời nhiếp hồn của nàng!

“Ài..” Diệu Yên khẽ thở dài trên mặt hiện ra nụ cười yêu mị, nhẹ nhàng cười đáp: “Chúng ta đã nhiều năm không gặp, chẳng ngờ ngươi vẫn thích mặc trang phục này, mau lại đây, để ta xem vị chưởng môn Tiên Sơn phái đứng đầu Ngũ Phương Cao Nhân mấy năm nay có tiến bộ hay không ...”

Chỉ thấy thân ảnh Diệu Yên nhoáng lên, đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của Tiểu Lô. Thân thể Tiên Âm đồng thời lùi lại, thân thể lửng lơ không về phía sau, song cước không chạm đất. Trước mặt nàng đột nhiên hiện ra một nhành liễu, nhẹ nhàng đỡ gập. Diệu Yên lập tức hiện thân trước mặt Tiên Âm, phi kiếm của nàng đã đặt lên trên nhành liễu của Tiên Âm.

Hai người nhanh chóng tách ra, sau đó Tiểu Lô không thể nhìn thấy thân ảnh hai người nữa.

Trong đại động chỉ nghe thấy tiếng kinh phong nổi lên, rõ ràng hai hoa yêu đang đánh nhau với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, đột nhiên Tiểu Lô nghe thấy một tiếng hét: “Mau tránh ra !”

Một trận cuồng phong hất Tiểu Lô sang một bên, khi hắn vừa ngã ngồi xuống đất, thì nghe thanh âm của Tiên Âm cười khê: “Ý, sao ngươi lại bảo vệ một tiểu tử Tiêu Dao phái? Ngươi tự nhiên thay hắn chịu một chưởng của ta...”

Diệu Yên lập tức lên tiếng phản kích, cười nhẹ nói: “Tiên Âm đã nhiều năm không gặp ngươi càng ngày càng nói nhảm đó.”

“A!” Tiên Âm đau đớn kêu lên một tiếng. Thân ảnh lập tức hiện ra, nhanh chóng bay đến một góc ở đỉnh động, nàng cắn răng nói: “Diệu Yên quả nhiên là Diệu Yên, lần thiên kiếp trước ngươi có thể chịu được. Chỉ là một chưởng vừa rồi của ngươi sao lại yếu ớt vô lực đến thế? Chẳng lẽ công lực thông thiên một đời của ngươi đã bị thiên kiếp phá hủy rồi ư? Hay là ngươi đã dùng hết khí lực khi đấu với Huyền Vũ thủ hộ nơi này?”

Trong mắt Diệu Yên hiện ra một tia thù hận, nét tươi cười càng tràn trề, thanh âm ngọt ngào nói: “Được rồi Tiên Âm, một chưởng tới của ta nhất định sẽ không khiến ngươi thất vọng...”

Lập tức hai thân ảnh một đen một trắng lại quấn lấy nhau, Tiểu Lô căn bản không thể thấy được động tác của hai người, chỉ thấy bóng người bay lên bay xuống, bóng người chớp lên, kinh phong bắn ra tứ phía. Hai hoa yêu chiến đấu kịch liệt, chiêu nào cũng muốn đoạt mạng đối phương, hận không thể một nhát khiến đối phương vạn kiếp bất phục. Chỉ là trong miệng không nói ra, ngươi tới ta đi, ngữ khí càng ngọt ngào thân mật, như sự nũng nịu thân thiết giữa hai tỷ muội.

Tiểu Lô đứng một bên, mồ hôi lạnh không ngừng nhỏ ròng ròng. Không ngờ sự oán độc của nữ nhân khi phát tác lại đáng sợ như vậy, họ có thể thản nhiên cười nói, như vẻ đẹp dịu dàng của một đôi bách hợp ngày xuân, nhưng lại chiêu chiêu đoạt mạng, sát khí khắp nơi. Ngay trong những âm thanh mềm mại đó đôi khi xen lẫn những tiếng kêu đau đớn khó chịu của Diệu Yên và Tiên Âm.

Cuối cùng, một tiếng va chạm, hai người lại một lần nữa phân khai.

Tiên Âm quần áo hơi xóc xếch, ống quần màu trắng bị rách mấy chỗ, nhất là một đường rách kéo dài, lộ ra da thịt trắng trẻo mịn màng, Tiểu Lô hai mắt lập tức dán chặt vào đó.

Diệu Yên đứng trên một khối nham thạch, chân nàng trắng như tuyết, sắc mặt tái nhợt, chỉ là đang cắn răng chịu đựng, khóe miệng rỉ ra một dòng máu.

“A a ... Diệu Yên ngươi thật sự làm cho ta thất vọng. Tiên Âm một mặt đưa ngọc thủ vuốt lại mái tóc rồi bởi, một mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Diệu Yên kẻ đứng đầu ngũ phương cao nhân năm xưa đi đâu mất rồi? Nếu như ngươi có được một nửa công lực năm đó thì ta đã chết rồi, đáng tiếc, đáng tiếc...”

Diệu Yên nghe vậy, gương mặt lộ vẻ tức giận, thần sắc tái nhợt chợt đỏ như máu, rõ ràng tâm thần kích động khiến nàng không thể áp chế được nội tức.

Tiểu Lô thầm kêu không hay, Diệu Yên đột nhiên cất tiếng cười, nàng xoa vết máu trên miệng, cười lạnh nói: "Tiên Âm ngươi muốn kích nộ ta ư? Không sai, ta năm đó bị ngươi hãm hại lại gặp phải thiên kiếp, tưởng như chết rồi, may mà ngươi quên một việc, ta là do linh khí thiên địa tụ lại mà thành, tuy ta và ngươi cùng sinh từ một gốc, nhưng linh khí lại toàn tụ tập vào ta, chỉ cần ta có thể lưu lại một chút linh khí thì tự nhiên có thể hồi sinh. Ngươi đã dùng bao nhiêu viên Hóa Vũ đan ! Ngươi đã tu luyện bao nhiêu bí quyết của Tiên Sơn phái? Lại có bao nhiêu kẻ ngu trong thiên hạ cam nguyện đem các loại linh dược đem cho ngươi? Đáng tiếc, ta tuy đã trọng sinh buộc phải tu luyện lại từ đầu, thế nhưng ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta. Ngươi cả đời chỉ có thể sống dưới cái bóng của ta mà thôi... hừ, cái gì là đứng đầu ngũ phương cao nhân, thiên hạ đệ nhất chứ... Nếu không có ta ngươi liệu có thể là thiên hạ đệ nhất không?"

Tiên Âm vẻ mặt cứng đờ, thu nụ cười lại cắn răng nói: "Hừ, cái bóng thì vẫn cứ là cái bóng, ta có thể áp chế ngươi một lần thì cũng có thể áp chế ngươi lần nữa !"

Cảnh liễu trong tay nàng biến thành một thanh trường kiếm kim quang lấp lánh, khẽ quát một tiếng, lao về phía Diệu Yên. Diệu Yên không chút yếu thế, lấy trong tay áo ra một cuộn Phục Long Sách màu đen, cổ tay rung một cái, cuộn dây màu đen trong tay nàng như biến thành một ngọn nhuyễn tiên, linh hoạt như linh xà.

Lần này hai người lại quần lấy nhau, chỉ thấy hai người con gái tay áo phát phới, mái tóc tung bay, một người bạch y trắng như tuyết, kiếm quang như cầu vồng, một người hắc bào đen tuyền, tiên pháp như rồng cuộn. Chiêu nào cũng liều mạng với nhau, mỗi lần xuất thủ đều nhắm vào những chỗ chí mạng của đối thủ, nhưng xem ra chiêu nào cũng cực kỳ đẹp mắt, tưởng như hai con bướm đang múa lượn bình thường. Nhìn thì vui vẻ thoải mái, nhưng thực ra ẩn tàng sát cơ.

Rốt cục vẫn là Tiên Âm chiếm thượng phong. Diệu Yên tuy lợi hại, nhưng sau khi trải qua thiên kiếp, tái sinh tu luyện pháp lực lại từ đầu, hôm nay lại phải kịch chiến nửa ngày với thượng cổ thần thú Huyền Vũ, đã tổn hao rất nhiều pháp lực, dần dần bị trường kiếm của Tiên Âm áp chế, không ngừng thoái hậu về sau.

Tiên Âm hạ thủ càng độc ác, đột nhiên lúc đó, Diệu Yên thân thể cứng đờ, động tác chậm lại trong chốc lát, Tiên Âm lập tức nắm bắt cơ hội, trường kiếm điểm nhẹ ba nhát, bức Diệu Yên luống cuống tay chân, sau đó bàn tay của Tiên Âm đã in một chữ trên ngực Diệu Yên ...

"Tiên khí !"

Diệu Yên lập tức rên một tiếng, chỉ là trong mắt nàng hiện ra một tia trào lộng ... Tiên Âm vừa thấy ánh mắt đó, trong lòng trầm hấn xuống !

Diệu Yên đột nhiên buông tay thả Phục Long Sách xuống, cuộn dây liền biến thành một luồng hắc quang từ sau thò ra, khiến Tiên Âm đứng ngay lại trước ngực Diệu Yên, không đợi Tiên Âm kịp né tránh, Diệu Yên cũng ấn một chữ lên ngực Tiên Âm !

"Phịch !"

Hai người cùng lão đảo thối lui, Phục Long Sách của Diệu Yên rơi trên đất, cơ thể dựa vào một khối dung nham, không ngừng thở dốc, nàng hỗn hển nói: "A, a a a ... Tiên Âm, thế nào? Ngươi đánh ta một chưởng, ta đánh lại ngươi một chưởng vậy là hòa nha."

Tiên Âm cố cắn răng, nhưng một dòng máu đỏ tươi đã chảy ra từ khóe môi, sắc mặt lập tức nhợt nhạt, đột nhiên kêu lên: "Ngươi ... ngươi dùng pháp thuật gì?"

Diệu Yên cười nhạt: "Thì ngươi cũng vậy thôi ! Chẳng lẽ ngươi đã quên pháp thuật của Tiên Sơn phái năm đó ta đã học hết rồi hay sao?" Nói xong câu đó, Diệu Yên ho liên tục. Thân thể đứng không vững, cổ vịn vào tảng đá. Tiểu Lô lập tức chạy lại, đỡ vai nàng, Diệu Yên toàn thân dựa lên người Tiểu Lô, lúc này mới thở dốc bình tĩnh nói: "Tiên Âm, ngươi còn lời gì để nói đây?"

Tiên Âm sắc mặt vàng như nghệ, mồ hôi chảy từ trán xuống, cắn môi cười lạnh nói: "Được ! Được lắm ! Ngươi quả nhiên cũng dùng "Tuyệt mạch thập tam", mọi người đều bị đánh trúng, nhưng công lực của ta hiện lại cao hơn ngươi, để xem ai chết trước nhé ! Ngươi bị Tuyệt mạch thập tam thì nội tạng một canh giờ

sẽ thổ huyết liên tục mười ba lần, sau khi thổ huyết mười ba lần, thì dù có là Đại La Kim Tiên cũng không cứu sống nổi người !”

Diệu Yên đột nhiên cười lớn, nàng vừa cười vừa thổ dốc, thỉnh thoảng lại ho lên, miệng không ngừng thổ huyết, chỉ vào Tiên Âm nói đùa: ”Ta sợ gì chứ? Ta người vốn sinh cùng gốc, lần này có cùng chết đi nữa cũng chẳng có gì. Chỉ là ta có thể rời bỏ trần thế này còn người, liệu người có thể từ bỏ mùi vị tiên tử Tiên Sơn phái vạn người kính ngưỡng sao?

Nàng vừa dứt lời đột nhiên phun ra một búng máu, phun thẳng vào ngực áo Tiểu Lôi. Lòng Tiểu Lôi trầm hẳn xuống.

“Lần thổ huyết thứ nhất.”

Tiên Âm ha ha cười lớn đột nhiên giơ trường kiếm quát: “Diệu Yên, nếu đã như vậy, mọi người ai cũng sống một lần và chết một lần. Nhưng những thứ nên thưởng thức ta cũng đã thưởng thức qua. Người lại cô đơn một mình, người lại hỏi ta bỏ được không ư? Đáng cười ! Đáng buồn ! Đáng thương !”

Nàng miễn cưỡng giơ kiếm lên hướng về phía Diệu Yên, Tiểu Lôi nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy eo Diệu Yên, chân bước nhanh theo Tiêu Dao bộ pháp, hần mở miệng thóa mạ: “Xú bà nương, vẫn còn muốn hành hung à? Sao không tìm nơi khác mà chết đi, một canh giờ cũng đủ để tự đào một ngôi mộ cho bản thân mà.”

Kiểm của Tiên Âm chém vào khoảng không, nàng cười lạnh nói: “Hừ, Tiêu Dao bộ pháp ! Bộ pháp này nếu do Khinh Linh Tử thi triển thì ta đương nhiên không làm gì nổi lão, nhưng bằng vào tiểu tử người mà cũng dám nói? Tiểu tử...”

Trường kiếm như hình với bóng, bám sát Tiểu Lôi mà đâm bảy tám nhát liên tục, Tiểu Lôi tuy cố gắng né tránh, nhưng Tiên Âm dường như rất quen thuộc Tiêu Dao bộ pháp, thấy rõ mọi động tác né tránh của Tiểu Lôi, tuy Tiêu Dao bộ pháp ảo diệu vô cùng, nhưng sau bảy tám kiếm đâm tới, Tiểu Lôi có cảm giác hết hơi, cuối cùng roạt một tiếng, cánh tay áo bị một kiếm chém rách, máu tươi chảy ra ròng ròng, nếu không phải hần né kịp e rằng một kiếm đó đã chặt mất một cánh tay của hần rồi.

Tiên Âm mặc dù trọng thương, dù sao cũng là chưởng môn Tiên Sơn phái, thực lực của Tiểu Lôi và nàng cách nhau quá xa, cho dù hần có thoát thai hoá cốt thành bán tiên chi thể, đứng trước liễu diệt phi kiếm của Tiên Âm cũng không cách nào chống đỡ.

“Roạt ... roạt” vài tiếng, Tiểu Lôi trên người liên tiếp trúng thương, hần cuối cùng không né nổi, đột nhiên thấy Tiên Âm một kiếm đâm thẳng vào ngực Diệu Yên, hần lập tức chuyển mạnh thân.

Bả vai đau nhức, kiếm này của Tiên Âm đã đâm xuyên qua bả vai Tiểu Lôi, Tiểu Lôi đột nhiên nổi xung, mặc kệ bả vai đau nhức, cắn răng chuyển mình đột nhiên kích một chưởng vào ngực Tiên Âm...

“Phá !.. Sơn !... Không !”

Một tiếng “Bịch”, nội tức cuộn trào mãnh liệt, Tiên Âm rên lên một tiếng khó chịu, trường kiếm rời tay, cơ thể ngã ra ngoài, Tiểu Lôi lập tức ôm Diệu Yên chạy nhanh khỏi huyết động

Tiên Âm cố gắng đứng lên, Phá Sơn Không của Tiểu Lôi đối phó với người thường thì còn được, nhưng trước một cao thủ thiên hạ đều biết như chưởng môn Tiên Sơn phái há có thể dễ dàng được nàng sao? Cho dù Phá sơn không có tập hợp toàn bộ khí lực trong cơ thể vào một điểm ... nhưng lấy pháp lực hiện có của Tiểu Lôi thì dù có dốc toàn lực đi nữa cũng không là gì với Tiên Âm.

Có điều Tiên Âm vừa định đuổi theo, thân thể đột nhiên cứng đờ, miệng thổ huyết !

Tiết mạch thập tam ! Lần thổ huyết thứ nhất ! Về mặt nàng hiện ra nét kinh hoàng, vừa rồi cố gắng áp chế thương thế, bị Tiểu Lôi đánh một chưởng thương thế lập tức phát tác !

80. Chương 81: Người Có Thích Ta Không?

Tiểu Lô muốn mang Diệu Yên xuống núi, vào giờ khắc này nàng nằm trong lòng hần sắc mặt vàng như nghệ, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, đôi môi không có chút huyết sắc. Đột nhiên nàng há miệng thổ ra một búng máu. Máu đỏ tươi văng lên trên vạt áo trước ngực Tiểu Lô, nàng thều thào: “Đừng... đừng đi tới sơn môn, bây giờ đã tới giờ, sơn môn không mở được đâu, tới, tới chỗ sau núi đó...”

Nàng chỉ nói được câu này, rồi lại ngất đi, bất đắc dĩ Tiểu Lô đành phải ôm Diệu Yên đi ra khỏi con đường nhỏ, hướng về phía trong núi mà đi tới.

Trên Huyền Không đảo, quả nhiên là có nhiều linh khí tụ tập, trên đường xung quanh hoa lá tươi tốt, có cả cây cỏ thụ với đường kính to lớn. Xung quanh không khí ẩm ướt. Ở trong rừng, mặc dù Tiểu Lô ra hết sức chạy, nhưng vẫn không nhanh được, lại nữa hần vốn không rành đường lối, trong lòng hần Diệu Yên lúc tỉnh lúc mê, có khi đi được nữa chùng rồi lại nhầm đường sai phương hướng.

Cũng may là Tiên Âm không đuổi theo, trong lòng Tiểu Lô cũng bình tĩnh lại phần nào. Hần rất rõ ràng, nếu như bị Tiên Âm rượt tới, quá nửa là chết chắc.

Chẳng cần nói đến ân oán giữa hai bên, chỉ vào việc đoạn căn Huyết Ngọc Thạch chung nữ ngàn năm ở trên Tiên Sơn là tuyệt đối trở thành kẻ thù không đội trời chung rồi.

Đột nhiên trước mặt hiện ra một vách núi, ở đây hình như là một tiểu cốc trong núi, là một thung lũng tự nhiên, bốn bề là vách núi, phía dưới có làn sương mù lằng đằng, đứng phía trên cốc cũng không thấy rõ phía dưới có gì.

Trong lòng Tiểu Lô Diệu Yên đột nhiên mở mắt tỉnh lại, đầu nàng ngã trên vai hần, nhìn xung quanh vài lần, thấp giọng nói: “Xuống, xuống dưới...”

Diệu Yên dù sao cũng là lớn lên ở Tiên Sơn phái, nghe nàng nói xong, Tiểu Lô lập tức ôm nàng, không chút nghi ngờ tung người nhảy xuống. Chỉ nghe bên tai tiếng gió gào thét, thân mình rơi xuống thật nhanh, xuyên qua làn sương mờ ảo, đột nhiên cả mắt sáng ra, đám khí vụ hoàn toàn tiêu thất, Tiểu Lô nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Chỉ thấy đây là một tiểu cốc diện tích không quá trăm thước, bốn bề là núi, vách núi sáng ngời rực rỡ, nhưng trong cốc cực kỳ thanh tĩnh. Dưới chân núi phía tay trái có một căn nhà trúc nho nhỏ!

Diệu Yên nằm trong lòng hần hai mắt nhắm nghiền. Tiểu Lô không còn cách nào khác đành phải ôm nàng tiến vào trong trúc ốc nọ.

Trúc ốc này không biết đã bao lâu rồi không có người ở, bên trong chỉ có một cái giường ọp ẹp, một bàn một ghế, trên vách có một bức vẽ như tự họa.

Tiểu Lô cởi áo khoác ra phủ lên chiếc giường, đặt Diệu Yên lên trên. Lúc này mới đứng dậy, cố gắng co giãn phần dưới người. Hần ôm một người chạy loạn trong núi một lúc lâu, cho dù Diệu Yên thân thể rất nhẹ, rốt cuộc cũng làm hần mệt đừ người.

“Ý?” Tiểu Lô đột nhiên bị hấp dẫn bởi bức tự họa trên vách. Bức tự họa này không phải là giấy mà là dùng một loại lụa trắng để vẽ. Trên nền lụa trắng, nét vẽ tiêu sái, vẽ một tòa thâm sơn u cốc, trong đó một nữ tử đang múa kiếm.

Trong sơn cốc u tĩnh, chỗ bằng phẳng có một tòa trúc ốc, hình như là vẽ chính nơi này. Còn người con gái múa kiếm mái tóc dài xuống tới eo lưng, mày như trắng non, mắt như thu thủy, môi đỏ như son. Bận vẩy dài màu đen, thân hình lả lướt yếu diệu, chiếc váy pháp phối, trong tay cầm cây trường kiếm ba xích uyển chuyển múa....

“Người trong bức họa có phải là Diệu Yên hay không?”

Tiểu Lô bước tới, nhẹ nhàng vươn tay sờ vào bức họa. Nhưng thấy trong tranh Diệu Yên trên trán có mang một vết phiến muộn, phẳng phất như đắm chìm trong cảnh tịch tịch chốn thâm sơn ngàn năm cô độc ...

Đằng sau truyền lại thanh âm cọt kẹt, Tiểu Lôi quay đầu lại nhìn, thấy Diệu Yên đang miễn cưỡng đứng dậy, nhìn Tiểu Lôi đứng trước bức tranh, nàng nở nụ cười nhợt nhạt, gương mặt tái nhợt không dấu nổi vẻ suy nhược: “Đó là ta tự vẽ...nơi này chính là chỗ ta cư ngụ ở Tiên Sơn phái..”

Ánh mắt của nàng hồi tưởng lại tình cảnh hai tuần trước, thở dài nói: “Thật không ngờ trúc ốc này vẫn còn, ta còn tưởng Tiên âm đã phá bỏ nó.”

Nàng nói xong thì ho khan một trận, máu tươi phun ra như vụn điểm hoa đào, văng lên trên giường. Tiểu Lôi vội vã đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng đặt xuống giường, nhíu mày nói: “Ài, đã bị thương thì phải nằm nghỉ cho khỏe, ta ở đây còn có vài linh đơn diệu dược, là từ Khinh Linh Tử lấy được, để ta lấy cho ngươi uống.”

Từ trong túi Càn Khôn, hắn lấy ra một bình màu xanh đưa qua nàng, Diệu Yên ngửi một chút, mỉm cười nói: “Sanh Sanh tạo hóa đơn ... Khinh Linh Tử thật ra đối với ngươi tốt lắm chứ, linh dược trân quý như vậy mà cũng cho ngươi.”

Tiểu Lôi mỉm cười, cũng không nói lời nào, trong bụng thầm nói: “Đối với ta tốt hả? Chỉ sợ không phải vậy. Cái này được coi là bảo bối, chỉ là bị ta tạm thời giữ hộ ”lão ba” thôi.”

Diệu Yên lại trở tay đẩy chiếc bình vào trong tay Tiểu Lôi, trầm giọng nói: “được rồi, ngươi lấy lại đi. Thương thế này của ta, Sanh Sanh tạo hóa đơn không cứu nổi đâu.”

Nàng ho nhẹ hai tiếng, đôi mày hơi nhíu lại, gương mặt trắng nhợt, vẻ mặt tự nhiên làm cho người ta phải thương tiếc.

Tiểu Lôi nói: “Khinh Linh Tử nói là đơn dược này, trị thương rất kỳ diệu, ngươi ăn lấy hai hoàn đi.”

Diệu Yên lắc đầu, thản nhiên cười nói: “Cám ơn ý tốt của ngươi. Hôm nay ta chết chắc, không cứu được đâu. Chính là tâm nguyện cũng xong. Đại cừu đã báo, coi như sở nguyện đã thành. Chỉ là trong lòng còn có một chút áy náy với ngươi...”

Tiểu Lôi ngồi bên cạnh giường, nhíu mày nói: “Không phải đối với ta?”

Diệu Yên gật đầu, thấp giọng nói: “Ta dẫn ngươi lên núi Thiên Sơn, nguyên nhân thật ra không phải vì lòng tốt.. cho nên...cho nên ngươi cũng không cần phải tốt với ta như vậy.” dừng lại một chút, nàng trầm giọng nói: “Tối hôm qua ta nhìn thấy ngươi ở bờ biển, lúc đầu muốn giết ngươi diệt khẩu, nhưng lại phát hiện ra ngươi có bán tiên chi thể, cho nên mới đánh ngất ngươi rồi mang đi. Thật ra trong lòng không có chút ý gì tốt đẹp...hự...hự...hự Ngươi là bán tiên chi thể, coi như là một viên linh đơn sống. Lúc đầu ta tính là đi hủy Huyết Ngọc Thạch chung nhữ, nhưng ta cuối cùng lại quyết định là nhất định cùng Tiên Âm đánh một trận sống chết, vốn là muốn một trận cùng nhau chết, dù sao chúng ta căn bản đồng sanh, nay thì đồng tử, coi như là số trời luân hồi. Chỉ là tối qua ta nhìn thấy ngươi, lại có một điểm tâm tư rung động... hự hự...ta để ngươi bên cạnh, kỳ thật là muốn...”

“Muốn rằng sau khi chuyện ngươi và Tiên âm xong xuôi hết, thì ăn thịt ta...phải không?” Tiểu Lôi cười khổ.

Diệu Yên nhặt nhẹo trả lời: “Ta là yêu tinh, với các ngươi không giống nhau. Phàm nhân các ngươi không phải luôn cho rằng yêu tinh ăn thịt người sao? Cái này cũng đâu có gì kỳ quái. Ta cũng không giấu diếm gì ngươi, ta căn bản tính là cùng Tiên Âm lưỡng bại câu thương, nhưng nếu ta ăn thịt ngươi, ngươi là bán tiên chi thể, tốt hơn hẳn các loại linh đơn diệu dược kia.”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Chưa chắc, chưa chắc, rất là chưa chắc a. Ai nói là yêu tinh thì nhất định là ăn thịt người? Nhận thức của ta về yêu tinh không chỉ một mình ngươi, cũng thấy rằng trong yêu tinh cũng có chỗ khả ái, thậm chí là còn đáng yêu hơn rất nhiều người.”

Diệu Yên thở dài: “Dù gì đi nữa, hôm nay thật cảm ơn ngươi, đầu tiên là ở bên bờ thủy đàm khẳng khái không bỏ ta đi, sau đó lại còn mang ta chạy tới nơi này, khi xưa ta lớn lên ở đây, bây giờ thì chết ở đây, coi như không có gì tiếc nuối nữa.”

Người nàng đột nhiên mềm oặt đi, Tiểu Lôi vội vã ôm lấy nàng. Diệu Yên nằm trong lòng hắn, đầu tựa vào ngực hắn, hơi thở yếu ớt, bộ dáng suy nhược, lại thêm nàng vốn là thiên tư tuyệt sắc, làm cho người nhìn đều phải tiếc thương. Hà hống chi Tiểu Lôi lại là một chàng trai khí huyết phương cương.

Vào lúc này một làn hương dịu dàng tỏa ra từ trên người nàng, gương mặt tươi cười nằm trong lòng hân, Tiểu Lôi trong lòng cười khổ, trái tim cũng không chịu nổi mà đập mạnh hơn.

Hắn không nói gì, tay lấy ra ba viên Sanh Sanh tạo hóa đơn , mạnh tay bỏ vào miệng Diệu Yên, buộc nàng nuốt vào, nói: “Ta mặc kệ, ngươi không ăn ta, lại còn cho ta một viên Huyền Vũ nội đơn , tính ra toàn là ta chiếm phần tiện nghi. Sau này có chuyện gì thì lúc đó tính.... Mà ngươi thiệt là kỳ quái quá mức mà, những người khác chỉ cần có một tia sinh cơ, đều là cố gắng đấu tranh hết mức, còn ngươi xem ra chỉ một lòng một dạ muốn chết.”

Diệu Yên uống vào ba viên Sanh Sanh tạo hóa đơn , lập tức đơn khí trong bụng tiêu hóa, bất giác tinh thần cũng khá hơn, cười khổ nói: “Ngươi làm lãng phí linh dược rồi. Sanh Sanh tạo hóa đơn đâu phải dễ dàng luyện chế, chỉ là thương thế của ta do trúng tuyệt kỹ của Tiên Sơn phái, mặc dù Sanh Sanh Tạo Hóa đơn kỳ diệu vô cùng, nhiều nhất cũng chỉ kéo dài tính mạng ta thêm ba khắc nữa thôi... sớm muộn rồi cũng chết, ngươi sao phải khổ tâm như vậy?”

Tiểu Lôi ép nàng đặt nằm xuống giường, mặt trầm xuống nói: “Nhắm nhí, đâu có ai một lòng muốn chết...” Nhưng hắn lại cảm giác được đôi mắt xinh đẹp của nàng đang chăm chú nhìn mình, trong lòng phát hoảng, nghiêm mặt nói: “Ngươi này, đã dẫn ta tới đây, còn muốn chết là sao? Ngươi phải biết rằng, ta một người làm như thế nào mà xuống núi? Nếu bị người Tiên Sơn phái bắt được, cho dù ta không bị người ăn thịt, cũng là chết trong tay người.”

Diệu Yên thở dài, nói: “Ở sơn môn của Huyền Không đảo, mỗi ngày vào quẻ Càn, giờ Ngọ thì cửa mở ra nữa khắc, ta nói cho ngươi biết khẩu quyết mở sơn môn, đến lúc đó chỉ cần ngươi cẩn thận từng chút, tự nhiên có khả năng thoát ra... ngươi không cần phải lo về người Tiên Sơn, Tiên Âm hiện giờ cũng giống như ta, tính mạng cũng chỉ qua đêm nay thôi... lần này, xem như mọi người cùng đồng quy vu tận rồi.”

Nói xong, gương mặt nàng lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, tuy nhiên nàng vẫn chăm chăm nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi ho khan một tiếng rồi nói: “Ngươi nói nhiều quá, vết thương nặng như vậy chết càng mau a...thật ra chuyện khẩn yếu trước mắt là ngươi nằm nghỉ ngơi cho nhiều...ai, tiểu gia cũng coi như là có hiểu biết sơ sài về y thuật. Thấy mỹ nhân xinh đẹp sắp chết trước mắt quả là chịu không nổi mà.”

Diệu Yên chăm chú nhìn Tiểu Lôi một hồi, đột nhiên thở dài u uẩn: “Coi ngươi kìa, người khản trương vậy, lại nói năng lung tung để che giấu phải không?”

Tiểu Lôi bị nàng nhìn thấu, bất đắc dĩ trả lời: “Hả? cái này là tật xấu của ta, vậy mà cũng bị người thấy được.”

Diệu Yên vùng vẫy ngồi dậy, nhưng nàng trọng thương vô lực, thở dốc, nhìn Tiểu Lôi nghiêm mặt nói: “Thôi đi thôi đi, chúng ta đã quen biết nhau, dù sao ta cũng sắp chết tới nơi rồi, có mấy thứ đồ có giữ cũng vô dụng, chỉ bằng cho ngươi vậy.”

Nàng ta lấy từ trong tay áo ra một cái túi cảm nang, đặt ở bên cạnh giường, thấp giọng nói: “Đây là Bách Bảo Nang của ta, Chấn Thiên Linh và Càn Khôn Kính đều ở trong. Tiếc là Phục Long Sách đã quăng lại trong động. Trong này còn có một ít pháp bảo, tuy không bằng được Chấn Thiên Linh và Càn Khôn Kính, nhưng cũng không phải là vật tầm thường. Ngươi lấy đi...”

Tiểu Lôi không lấy cảm nang, nhưng lại nhìn chăm chú vào Diệu Yên, hần nhú mày suy nghĩ, đột nhiên từ túi Càn Khôn lấy ra một thanh đao, liếc qua liếc lại trên tay áo nói: “Ngươi có nói là ăn thịt ta thì không chết, vậy ngươi ăn đi, ta cắt ra một miếng thịt, lại có thể cứu sống một đại mỹ nhân, vậy không thể xem là mua bán lỗ vốn được a.”

Đôi mắt Diệu Yên lộ vẻ cảm động, nhưng rồi lập tức trở nên ảm đạm, lắc đầu nói: “Ăn thịt người ư ...sai rồi, ngươi tưởng là ăn một miếng thịt của người thì không chết được sao? Nếu ta muốn sống, đâu chỉ ăn thịt người, còn phải hấp thu linh khí toàn thân của người nữa. Đó là một mạng đổi một mạng, ngươi nghĩ đơn giản vậy sao?”

Tiểu Lôi lại càng hoảng sợ, nói: “Một mạng đổi một mạng?”

Diệu Yên cười lạnh lẽo: “Không sai! Ngươi sợ hả? sợ thì mau mau đi đi!” nàng nhấc cái cảm nang lên ném vào lòng Tiểu Lôi, hét lớn: “Còn không mau đi!”

Tiểu Lôi gương mặt đau khổ, nhìn Diệu Yên, đột nhiên nói: “Nhất định là phải hấp thu toàn bộ linh khí của ta sao? Hấp thu một nửa có được không?”

Diệu Yên cười lạnh lẽo: “Người tưởng là ăn cơm sao? Ăn một nửa để dành một nửa?”

Nàng nằm xuống giường, quay người không nhìn tới Tiểu Lôi, nhưng lại nhỏ giọng nói: “Người đi thôi. Ta trước giờ chỉ một mình. Nơi này là nơi ta lớn lên, giờ chết ở đây, cũng xứng đáng rồi không còn gì tiếc nuối nữa. Sống cũng tốt mà chết cũng tốt, cũng chỉ là một chữ mà thôi. Chẳng lẽ người muốn ở bên cạnh coi bộ dạng chết đi của ta sao? Diệu Yên ta là thứ người gì chứ, có chết cũng không cần người thương hại đâu!”

Tiểu Lôi nhìn nàng đang quay lưng, chỉ cảm thấy thanh âm của nàng tựa hồ có chút run rẩy, tấm lưng kia lại có vẻ hơi rung rung, không chịu nổi trong lòng mềm nhũn, nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng. Cảm giác thân hình nàng run lên, hắn dùng sức đỡ lấy người nàng, nghiêm mặt nói: “Được rồi, chuyện sống chết của người, còn nói không phiền phức? Tốt xấu gì cũng cùng nhau hoạn nạn một phen, nếu bây giờ ta phải tay bỏ đi, thì đâu phải là nam nhân nữa.”

Diệu Yên nhỏ lệ, ngẩng đầu nhìn Tiểu Lôi, không nói lời nào. Tiểu Lôi tay chân lúng túng, cười khổ nói: “Ai, ai, ai da... sao lại khóc chứ, Xú bà nương người không phải là lợi hại lắm sao?”

Diệu Yên nhìn Tiểu Lôi chằm chằm một hồi, đột nhiên thở dài than nhỏ: “Người... những kiện pháp bảo này, những người tu chân toàn thiên hạ đều mơ có được chúng, cho dù là Tiên Âm cũng mơ ước có chúng lâu lắm rồi. Bây giờ ta đem cho người, người chẳng hề động lòng sao? Hay là người tội nghiệp ta?”

Nói xong lời này, Diệu Yên lại ho khan một chập, hé miệng ho ra một búng máu. Thân người run rẩy, sắc mặt trắng bệch, bên khóe miệng máu tươi đầm đìa, cười thê lương nói: “À, đây là lần thứ mấy rồi?”

“Lần thứ, lần thứ năm đó...” Tiểu Lôi miễn cưỡng trả lời.

Diệu Yên buồn bã nói: “À, lần thứ năm rồi a, nhanh nhanh...” nói xong hơi thở yếu đi, lại hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Lôi lo lắng, lại lấy ra ba viên Sanh Sanh tạo hóa đơn, nhét vào trong miệng nàng. Sau đó ấn vào nhân trung, lại xoa bóp lưng nàng, trong tay lấy ra một bình huân hương để dưới mũi nàng, tay chân luống cuống cả nửa ngày, Diệu Yên mới hơi tỉnh lại.

Gương mặt nàng càng thêm lợt lạt, vừa mới mở mắt, thì thấy mình đang nằm trong lòng Tiểu Lôi, không khỏi có vài phần ngỡ ngàng, lại thấy Tiểu Lôi vận vạt chiếc bình trong tay, nhỏ giọng nói: “Người lại lãng phí linh dược nữa rồi...đừng lãng phí nữa, thương thể của ta không chữa được đâu.”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Tiểu Lôi, nhoẻn miệng cười, thấp giọng nói: “Người, người lo lắng tới chuyện sống chết của ta như vậy...có phải là thích ta không?”

Dừng lại một chút, ánh mắt nàng trở nên hơi lạc lõng: “Ta cũng sắp chết rồi... chỉ là sống cả cuộc đời, nhưng tới bây giờ vẫn còn chưa biết đến mùi vị yêu đương mà người ta hay nhắc đến là gì...”

81. Chương 82: Tiệp Nghi Lão Bà

“Ai” Diệu Yên thở dài yếu ớt: “Được rồi, người cũng không cần trả lời. Ta chỉ nói chơi thôi. Dù sao ta cũng sắp chết rồi, chỉ là có chút hiếu kỳ, thích một người sẽ thế nào” Nàng liếc nhìn Tiểu Lôi, lắc đầu: “Người không cần trả lời, miễn cho ta khi lâm tử còn có thể thất vọng.....”

Hào khí trong lòng Tiểu Lôi nhất thời dậy lên, cười ha ha, ôm lấy Diệu Yên, lớn tiếng: “Thích người thì thích người, ta đường đường nam tử, chẳng lẽ dửng dưng khi còn không bằng người một nữ nhân yếu điệu hay sao? Ngoài ra, nam nhân thích mỹ nữ, lại không là chuyện mất mặt gì!”

Diệu Yên đỏ bừng mặt, vẻ tái nhợt trên mặt trở một lớp son nhạt, mái tóc dài kê tại hai má, nàng lại dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn hắn, làm Tiểu Lôi cảm thấy cơ hồ ngây dại.

“Cám ơn người” Diệu Yên thở dài: “Cám ơn người trước khi ta chết còn nói những câu làm ta vui vẻ trong lòng ta, trong lòng rất là vui mừng .”

Nàng thanh âm càng ngày càng thấp, rốt cuộc ánh mắt lại lạc đi, tinh thần chống đỡ hết nổi, lại mê mang.

Tiểu Lôi lúc này mới thật sự trở nên sốt ruột. Sanh Sanh tạo hóa đơn trong bình chỉ còn lại có một viên, hẳn mặc kệ nhiều ít, lấy ra một viên cuối cùng cho vào trong miệng Diệu Yên.

Nhìn Diệu Yên hai mắt nhắm chặt, hàng lông mi dài phẳng phất như còn đang nhẹ nhàng rung động, lông mày nhíu lại, Tiểu Lôi không khỏi sinh ra mấy phần nhu tình.

Lơ đãng nhìn bức họa trên tường. Tiểu Lôi càng xem càng cảm thấy Diệu Yên trong bức họa có vẻ cô đơn lạc lõng. Nghĩ đến trong năm tháng tịch tịch tại thâm sơn, một nữ tử cô độc tại u cốc này, làm bạn với nàng sợ rằng chỉ có một bức họa như vậy

Nghĩ đến đó, hẳn không khỏi đối với Diệu Yên lại sinh ra vài phần thương tiếc.

Nhìn kỹ Diệu Yên, vạt áo trước ngực nàng điểm điểm vết máu như hoa đào, sắc mặt tái nhợt hơi đỏ bất thường, Tiểu Lôi đưa tay lau vết máu trên miệng nàng, lúc này mới bắt đầu cảm thấy bối rối.

Như thế nào mới có thể cứu sống nữ nhân yếu diệu này đây?

Cho nàng hút linh khí của mình? Hoặc là tìm linh đơn diệu dược gì khác?

“A?” Hắn đột nhiên hai mắt sáng ngời, mở nắp nang của Diệu Yên ra, bắt đầu tìm tòi kỹ lưỡng, cuối cùng tìm ra chiếc bình chứa một giọt Vạn Niên Huyết Ngọc Thạch Chung Nhũ.

Bây giờ Huyết Ngọc Thạch Chung Nhũ đã bị Diệu Yên đoạn căn, giọt bảo bối này trên đời có một không hai. Nhưng nghe nói thứ này mặc dù thần diệu, nhưng tác dụng cũng chỉ là có thể làm tu hành giả giai đoạn luyện khí tăng lên tới giai đoạn tu pháp thôi. công dụng lớn nhất chỉ làm tiên thiên chi khí chuyển hóa nhanh hơn thành pháp lực

Thứ này, nếu dùng chữa thương hình như không được. Hắn tựa như đang lục lọi, cuối cùng dứt khoát đem túi Càn Khôn của mình đặt trước mặt, đem toàn bộ linh dược pháp bảo bày ra.

Đột nhiên hắn tìm ra một thứ gì đó, Tiểu Lôi nhìn lại, lập tức mặt mày rạng rỡ, nhảy lên cười to: “Đáng chết đáng chết, thiếu chút nữa bỏ quên món bảo bối này.”

Hắn nắm chặt tay Diệu Yên, ấn lên nhân trung của nàng, lại lấy ra huân hương bình day day trước mũi nàng, Diệu Yên lại từ từ tỉnh lại, có điều tinh thần lại càng mệt mỏi, nàng thở dài, nhỏ nhẹ nói: “Người lại làm sao vậy? để cho ta ngủ say rồi chết đi, không phải rất tốt hay sao?”

Tiểu Lôi đem thứ đó đưa đến bên miệng Diệu Yên, cười: “Tốt rồi tốt rồi, người không chết được đâu. một thân thịt đường tăng của ta không thể cho người ăn, nhưng may mắn ta còn có một biện pháp đem người biến thành một đường tăng nữa.”

Đặt bên miệng Diệu Yên, bất ngờ lại là một trái đào!

Diệu Yên chớp mắt nhìn qua, khi thấy rõ bên miệng là thứ gì đó, lập tức tròn mắt, sau khi nhìn chăm chăm thật lâu, trong mắt hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc: “..... Thứ này, người lấy từ đâu ra?”

Tiểu Lôi cười hì hì: “Người quản nhiều như vậy làm gì? Bất quá ăn vào sẽ giống như bán tiên chi thể của ta

“Trái đào? Đây là tiên giới vô thượng thánh phẩm Bàn Đào! Đó là tiên gia vô thượng thánh phẩm ngay cả tiên gia trên tiên giới cũng khó có thể nếm được!” Diệu Yên hít sâu một hơi, giương mắt nhìn Tiểu Lôi, hạ giọng nói: “Người có biết thứ này giá trị ra sao không? Nếu làm cho người ta biết có Bàn Đào tiên giới lưu lạc tại phạm gian, sợ rằng thiên hạ tu hành giả đánh bể đầu cũng phải cướp cho được! Nếu là người trong ngũ phương cao nhân bằng, ăn thứ này, chỉ cần vận công hành pháp, tức khắc phi thăng cũng không phải không có khả năng !”

Tiểu Lôi chớp mắt nói: “Trân quý đến như vậy sao? Nói tóm lại, bất quá cũng chỉ là một trái đào mà thôi.”

Diệu Yên trầm ngâm một lát, đột nhiên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tiểu Lôi: “Người thật không không biết giá trị của thứ này? Ta nói cho người, bàn đào này người nếu ăn vào, ta sẽ dạy người một bộ pháp môn hành công, với cơ thể bán tiên đã thoát thai hoá cốt như người, người công lực của người lập tức tiến

nhANH, sợ rằng không cần mười năm, danh tự của thiên hạ ngũ phương cao nhân bằng mặc cho người thay đổi ! muốn phi thăng trong vòng ba mươi năm, cũng không là sự tình kỳ quái gì.”

Tiểu Lôi bĩu môi, cười nói: “Người cứ nói nhiều, đã đưa cho người, người cứ yên tâm mà ăn đi. Còn như phi thăng hắc hắc, ta không có dễ dàng phi thăng như vậy.”

Tiểu Lôi tự biết chuyện của mình. pháp môn tu hành của hắn với tu tiên chánh tông bất đồng, hắn tu hành chính là theo tiên pháp của Khinh Linh Tử, các tu hành giả tu luyện không có thiên kiếp, hắn lại phải vượt qua ba lượt thiên kiếp mới được. Cho nên đối với hắn mà nói, pháp lực tăng trưởng quá nhanh, cũng đại biểu cho thiên kiếp tiến đến càng nhanh.

Diệu Yên chần chờ một chút, lúc này mới cầm lấy bàn đào, trong mắt nàng phảng phất lệ quang lấp lánh, chậm rãi chảy ra khóe mắt, nàng không lau đi, ngơ ngác nhìn Tiểu Lôi trong chốc lát, đột nhiên khuôn mặt giãn ra, mỉm cười: “Được, ta ăn! Người ghé tai tôi đây, ta có chuyện muốn nói cho người.”

Tiểu Lôi ghé đầu tới, Diệu Yên quay đầu sang không ngại ngùng hôn lên môi hắn, lập tức hắn nghe thấy nàng nói rất nghiêm túc: “Diệu Yên tịch mệnh đã nhiều năm tháng, hôm nay mới gặp được người thật tình thương cảm ta bắt đầu từ hôm nay, người chính là trưởng phu Diệu Yên! thân này mạng này thuộc về người, dù cho thiên kiếp giáng xuống, ta cũng sẽ cùng người phò tử !”

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy mùi thơm trên môi, tai nghe thấy giọng nói nhu mì của Diệu Yên, không khỏi sững sốt

“Chuyện thứ nhất, sau khi ta ăn vào bàn đào, sẽ tán đi pháp lực toàn thân, Tiệt Mạch Thập Tam, chính là bí pháp bất truyền của Tiên Sơn phái, lợi hại vô cùng, này mai bàn đào có thể giúp ta bảo vệ cho một tia linh khí, nhưng là ta cũng phải yếu hóa đi toàn thân pháp lực, lần nữa tu luyện. Ta sẽ hóa thân thành bản tướng của ta, đó là một cây Tịnh Đế Liên Hoa, người mang ta trở về, đem ta đặt ở một nơi u tĩnh, mỗi ngày tưới nước, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, ta sẽ khôi phục lại, hiện lại nhân hình .”

“Được!”

“Chuyện thứ hai, sơn môn của Huyền Không đảo này buổi trưa ba khắc là lúc mở ra, ta truyền cho người khẩu quyết, người lặng lẽ mở sơn môn, có thể rời đi nơi đây. Bây giờ Tiên Âm cũng trúng Tiệt Mạch Thập Tam, trên Huyền Không đảo còn có các cao nhân khác của Tiên Sơn phái, bây giờ quá nửa là đang ở tại Thông Thiên Các trên núi nghĩ cách chữa thương cho Tiên Âm. Người không cần lo lắng, có điều trên Huyền Không đảo có người tuần sơn, người phải ẩn trốn cẩn thận, ta truyền cho người ba câu ẩn Thân Quyết, cũng có thể tạm ứng phó.”

“Được rồi.”

“Chuyện thứ ba con người ta lòng dạ rất hẹp hòi, cũng rất bá đạo ta biết phạm nhân nam tử các người trời sinh đã có tính phong lưu, nhưng Diệu Yên ta đã làm thê tử của người, sau này nếu người tham lam, được voi đòi tiên ta sẽ ta sẽ làm cho người biến thành thái giám!”

Tiểu Lôi chạy như bay trong núi, trong miệng thầm niệm ẩn Thân Quyết, túi Càn Khôn trong người chứa cây Tịnh Đế Liên Hoa.

“Ai, thật không thể tưởng tượng nổi , một trái đào đổi được một cô vợ..... bây giờ mỹ nữ lại rẻ như vậy sao?”

“Cho dù là Bàn Đào hức, Bàn Đào cũng bất quá chỉ là một trái đào thôi mà.”

Có điều thân là một nam nhân, một nam nhân trẻ tuổi, có một cô gái như Diệu Yên nói muốn làm thê tử của người..... phản ứng duy nhất người chỉ là sững sốt. đầu óc Tiểu Lôi lúc ấy như máy. Còn như nhận hay cự tuyệt hắn cũng không hề suy nghĩ, mơ mơ màng màng.

Trái đào lão bà lão bà trái đào

Hắn chạy tới sơn môn, dọc đường, trong lòng cứ lặp đi lặp lại mấy câu này. Lần này sự tình thật sự là lớn chuyện, khi trở về nếu để Khinh Linh Tử biết mình có một lão bà lại là thiên hạ đệ nhất tiên tử “Tiên Âm” chân chính của tiên lâm thịnh hội năm đó, biết đâu con người của lão gia hỏa đó phải rút ra ngoài luôn.

Sơn môn Huyền Không đảo ở phía trước, Tiểu Lôi lặng lẽ ẩn cạnh sơn đạo. bầu trời trên đỉnh núi có hai ba con tiên hạc bay tới bay lui, qua lại xoay quanh, bên trên lơ lửng có nhân ảnh, có lẽ là người tuần sơn của Tiên Sơn phái. Tiên Âm trọng thương, tính mệnh bất bảo, bây giờ Tiên Sơn phái sợ rằng đã náo loạn đến kinh thiên động địa.

Dựa theo khẩu quyết khai mở sơn môn của Diệu Yên, Tiểu Lôi vừa bước được một bước, đã nghe thấy từ trên đỉnh núi phía sau truyền đến tiếng kêu lanh lảnh của tiên hạc, tiếng kêu chói tai, có vẻ mang theo địch ý.

Lập tức liền thấy hai con tiên hạc hạ thân bay về phía mình. Tiểu Lôi lập tức biết mình đã bị phát hiện, cũng không thềm ẩn tàng thân ảnh nữa, chạy vội tới mép Huyền Không đảo, sau đó tung người nhảy xuống

Cuồng phong dội vào tai, thốc vào mặt làm Tiểu Lôi không mở mắt ra được, hẩn miễn cưỡng thi triển Ngự Phong Thuật, lại nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng tiên hạc kêu lên, người của Tiên Sơn phái đã truy đến, hẩn mẫn thâm: “Hức, chẳng lẽ còn muốn đuổi tận giết tuyệt thật sự sao?”

Chỉ thấy một con tiên hạc to lớn đã bay tới không xa Tiểu Lôi, một một đạo đồng cười bên trên, quát: “Tặc tử muốn chạy! Ngươi cả gan tiếm nhập Huyền Không đảo, là muốn làm trò gì !”

Tiểu Lôi không thềm cùng hẩn nói nhiều, rút một thanh phi kiếm đâm tới. Có điều con tiên hạc kia động tác nhanh nhẹn, hai cánh lập tức rung lên dang ra, cái mỏ dài mổ vào Tiểu Lôi. Tiểu Lôi lại nhân tiện nắm lấy mỏ tiên hạc, mượn lực nhảy lên trên lưng tiên hạc.

Tiểu đạo đồng đó lại không hề bối rối, rút ra một thanh phi kiếm cùng Tiểu Lôi đối chiến, Tiểu Lôi sao dám cùng hẩn so kiếm?

Hẩn nghe Diệu Yên nói qua, tuần sơn đạo đồng này nhìn qua hình dáng tựa tiểu hài, kỳ thật đều là những lão gia hỏa tuổi có thể làm gia gia của mình. Chỉ có điều Tiên Sơn phái tiên pháp ảo diệu, tu luyện đến trình độ nhất định có thể phản lão hoàn đồng thôi.

Đạo đồng kia đâm ra một kiếm, lại nghe thấy “keng” một tiếng, phảng phất đâm tới cái gì đó cứng rắn vô cùng, định thần nhìn lại, đã thấy Tiểu Lôi đứng trên lưng hạc tung ra một chiếc kính trước mặt! kiếm của mình vừa lúc đâm vào mặt kính.

Hẩn còn đang kinh ngạc, Tiểu Lôi đã nhấc tay, thanh kiếm rời tay bắn ra, nhằm vào cổ tiên hạc bổ xuống.

Tiên hạc này chính là linh thú của Tiên Sơn phái tự nuôi dưỡng, trân quý vô cùng, đạo đồng kia vừa thấy Tiểu Lôi lại có thể chém xuống tiên hạc, không khỏi chửi mắng Tiểu Lôi đê tiện, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ tung kiếm chống đỡ, lại thấy trong mắt Tiểu Lôi hiện lên một tia giảo trá. Đạo đồng kia lập tức trong lòng thầm nghĩ bất hảo, quả nhiên

Tiểu Lôi một kiếm bắn ra, đã sớm dự đoán đối phương không nỡ bỏ tiên hạc, phải trở về chống đỡ, lại lựa thể nhập nội, một quyền giáng vào mặt đạo đồng. Đạo đồng đó chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lỗ mũi đau đớn, nước mắt nước mũi trào hết ra ngoài, người cũng bị đánh văng khỏi lưng tiên hạc. Khi hẩn miễn cưỡng đứng dậy, thấy Tiểu Lôi sớm đã cười tiên hạc của mình bay xa, còn liên tục làm mặt quỷ với mình.

Đạo đồng này tức giận đến há miệng chỉ trở chửi bới, nhưng Tiểu Lôi đã chạy xa, hẩn cũng không thể làm gì.

Lại nói tại hội trường Vạn Tiên đại hội, trải qua nghỉ ngơi một đêm , nguyên bản mọi người còn đang lo lắng hôm nay, Mang Sơn Vạn Yêu Vương sẽ khiêu chiến, mọi người đều không có pháp bảo, giờ phút này hai tay trống trơn, cũng không biết làm sao cùng Vạn Yêu Vương kia tranh đấu, chưa nói tới thủ hạ của hẩn còn có mấy vạn yêu binh yêu tướng.

Mà khi Khinh Linh Tử và Đông Phương Vô Thắng vừa tỉnh lại, phát hiện không thấy Tiểu Lôi, Khinh Linh Tử cũng hơi nôn nóng.

Đông Phương Vô Thắng mặc dù trải qua chuyện ngày hôm qua, đối với những người này có chút khinh thường, nhưng dù sao bởi vì mình mới làm cho bọn họ mất đi pháp bảo, hẩn tâm cao khí ngạo, lập tức tự mình chạy đi tìm Vạn Yêu Vương.

Tiên Âm cũng không lộ diện, người tổ chức đại hội đã không thấy, bên ngoài còn có Mang Sơn Yêu Vương đang khiêu khích, cảnh tượng nhất thời có chút hỗn loạn. May mắn có Côn Luân Ngọc Hư Tử, hắn là cao nhân Côn Luân phái, tự nhiên có một ít uy nghiêm, mới trấn an được mọi người, sau đó hắn ra mặt, mang theo mọi người cùng Vạn Yêu Vương đối mặt.

Có điều kỳ quái là, Vạn Yêu Vương bày trận thế ở bên ngoài hải đảo của Tiên Sơn, hôm nay lại chậm chạp không lộ diện. Đông Phương Vô Thắng đứng trước trận của Vạn Yêu Vương cao giọng la hét nửa ngày cũng không có ai đáp lại, nhịn không được có chút lo lắng.

Khinh Linh Tử lại càng ngày càng nôn nóng, hắn đột nhiên nhảy lên, chỉ vào trận thế của Mang Sơn Yêu Vương, hét lớn: “Vạn Yêu Vương! Lão vương bắt dẫn nhà ngươi, sư đệ Tiểu Lôi của ta, có phải là tối hôm qua bị ngươi bắt đi? Thúc thời thì đem ra, bằng không, đạo gia nổi giận, đem ngươi và yêu tử yêu tôn toàn bộ bóp chết!”

Vạn Yêu Vương kia nguyên bản chỉ là người của Diệu Yên, ngày hôm qua hắn cầm pháp bảo lợi hại của Diệu Yên, mới dám đi ra khiêu chiến, cũng bất quá là vì hấp dẫn sự chú ý của Tiên Âm, để cho Diệu Yên buổi tối bí mật đột nhập Huyền Không đảo.

Bây giờ hắn cũng chỉ là ở bên ngoài thu hút tai mắt của Tiên Sơn phái thôi, hắn không có pháp bảo lợi hại của Diệu Yên, làm sao dám xuất đầu cùng Đông Phương Vô Thắng người có tên liệt trong Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân động thủ? Hướng hồ bên cạnh còn có một lão Khinh Linh Tử thực lực cao thâm không lường được.

Khinh Linh Tử chờ nửa ngày, bắt đầu giận dữ, phát trần run lên, phi tới trước trận tiền của đối phương, đột nhiên trong tay biến ra một thanh trường kiếm, một đạo kim quang bổ xuống, “chát” một tiếng, đem kì môn của Vạn Yêu Vương đại trận chém thành hai nửa, lão dương cao kiêu quát: “Vạn Yêu Vương, ngươi lập một Cửu Cung Bát Quái trận nhỏ bé này có thể ngăn đạo gia hay sao?”

Lão tung thân muốn tiến nhập trận pháp, lại nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng hạc kêu lạnh lạnh, chỉ thấy một con tiên hạc của Tiên Sơn phái từ trên trời bay xuống, người cưỡi trên lưng tiên hạc tựa hồ không hiểu cách điều khiển tiên hạc, thất tha thất thểu tay chân rối loạn, bay thẳng về phía Khinh Linh Tử đâm xuống

82. Chương 83: Tiểu Ma Vương Bảo Nhi

Tiểu Lôi thở dài, cười khổ: “Sư huynh đại nhân a, ta thiếu chút nữa đã không thể còn sống mà trở về đây”

Khinh Linh Tử lập tức trợn mắt, sắc mặt tái xám, quát: “Cái gì? Tên nào lớn mật như vậy? Ngay cả người của Tiên Dao phái chúng ta cũng dám khi dễ? Người nói cho ta biết, ta đem bọn chúng quảng từng đũa xuống biển!”

Tiểu Lôi cười hắc hắc, thấp giọng nói: “Nói ra rất dài, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta trước xuống dưới hãy nói.”

Phía sau Đông Phương Vô Thắng tự nhiên nói: “Tiểu Lôi, ta hỏi ngươi, ngươi như thế nào lại cưỡi tiên hạc của Tiên Sơn phái tới? Chẳng lẽ là người của Tiên Sơn phái gây khó dễ cho ngươi sao?” Lão ngay hôm qua bị Tiên Âm cự tuyệt, trong lòng buồn bực, lúc này mới quyết định xuất đầu đi tìm Vạn Yêu Vương tính sổ đòi lại pháp bảo bị mất, nhưng là ở chỗ này đợi đã nửa ngày rồi, mà Vạn Yêu Vương hôm nay lại làm rùa đen rút đầu, như thế nào cũng không chịu đi ra.

Hắn vốn cũng kỳ quái Tiên Âm không có lộ diện, giờ phút này nhìn thấy Tiểu Lôi đã mất tích một ngày cưỡi tiên hạc tuần sơn của Tiên Sơn phái tới, lại càng thêm do dự.

Tiểu Lôi mỉm cười không đáp, liếc mắt nhìn những người của Vạn Tiên đại hội xa xa trong đám mây, nói với Khinh Linh Tử: “Sư huynh, Đông Phương tiên sinh, chuyện này nói đến phức tạp, thực sự không thể tại nơi này có thể nói rõ ràng được. Đi xuống rồi hãy nói.”

Khinh Linh Tử một bụng nghi vấn, chỉ có thể theo Tiểu Lôi hạ xuống đỉnh núi, Đông Phương Vô Thắng lại lắc đầu, tiếp tục đứng ở Mang Sơn yêu quân khiêu chiến.

Tiểu Lôi tìm một chỗ ngồi xuống, đem một phen tao ngộ tối hôm qua cẩn thận nói lại một lần, chuyện Diệu Yên cùng Tiên Âm hai người thân phận quá phức tạp, nói đến nửa canh giờ mới xong.

Khinh Linh Tử sau khi nghe xong nhướn mày, hét lớn một tiếng, một chưởng phách tại tảng đá trước mặt. “Bách” một tiếng tảng đá vỡ thành bốn khối, Khinh Linh Tử đứng dậy quát: “Một nữ nhân độc ác! Nguyên bốn năm đó tại Tiên Lâm thịnh hội, ta cũng nhận ra nữ tử cùng đấu với ta không phải là Tiên Âm, chỉ là thương tiếc nàng một thân tu hành không dễ, ta coi trọng tu vi của nàng, lúc đó mới thối lui, những năm gần đây, ta luôn để ý tới nàng, mặc dù không mấy xem trọng Tiên Âm, nhưng cho tới bây giờ cũng không cùng Tiên Sơn phái bọn họ khó dễ, nghĩ không ra nữ tử này tự nhiên như thế độc ác!”

Tiểu Lôi mắt thấy Khinh Linh Tử vuốt tay áo, nhìn diệu bộ sợ rằng sẽ vọt ngay lên bầu trời Huyền Không đảo tìm Tiên Âm tính sổ, hần vội vàng lôi lão lại nói: “Tiên Âm này, mười mạng hơn phân nửa là đã chín phần đã xong rồi, Tiệt Mạch Thập Tam của Tiên Sơn phái bọn họ, không phải là dễ cứu chữa. Hơn nữa ta cũng không có tổn thương gì, cũng tính là xong đi.” Hần nhìn lên bầu trời liếc nhìn Đông phương Vô Thắng nói: “Mà thật ra vị Đông Phương tiên sinh kia, hay là trước hết mời hần xuống đã...Hần ở chỗ này gọi vỡ cổ họng, Vạn Yêu Vương đó cũng sẽ không xuất hiện. Bây giờ Càn Khôn Kính cùng Chấn Thiên Linh đều do ta giữ, Vạn Yêu Vương cho dù là có mười lá gan, cũng không dám xuất hiện tìm chết. Một trong Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân, lại có thể dễ dàng đối phó như vậy sao?”

Khinh Linh Tử cau mày nói: “Không cần, Đông Phương lão nhi rất quật cường, pháp bảo của nhiều người ở đây, vì hần mà đánh mất, hần nói cái gì cũng không thuyết phục nổi, nhất định muốn bức Vạn Yêu Vương đem trả lại.”

Tiểu Lôi hì hì cười, ghé bên tai Khinh Linh Tử như vậy nói hai câu, Khinh Linh Tử gật đầu nói: “Thế cũng là biện pháp. Hần mặc dù ngày hôm qua ngoài miệng nói là tuyệt quyết, nhưng là trong lòng vị tất đã thật sự có thể quên nữ nhân ác độc kia....ai...”

Khinh Linh Tử nhún người nhảy lên đám mây, ghé bên tai Đông Phương Vô Thắng nói mấy câu gì đó, Đông Phương Vô Thắng sắc mặt biến đổi lớn, hai mắt nhìn Khinh Linh Tử, đột nhiên kêu lên: “Ta đi xem nàng!”

Sau đó hướng Khinh Linh Tử chấp tay khom lưng, thân thể hóa thành một đạo kim quang bay đi.

Phía sau đông đảo mọi người đều ồ lên, mắt thấy Đông Phương Vô Thắng bỏ đi, đều hò hét âm ỹ, Khinh Linh Tử nghe được nổi nóng, nghiêm mặt quát: “Câm mồm hết cho ta!”

Hần chỉ vào những người đó quát: “Các người đã đánh mất pháp bảo, tự mình đi tìm Vạn Yêu Vương đòi lại. Ngày hôm qua đánh một trận, mặc dù là Đông Phương Vô Thắng chọc đến Vạn Yêu Vương, nhưng là nếu không phải các người tranh nhau hướng Tiên Âm nữ nhân đó tỏ ra ân cần, há có thể đánh mất pháp bảo? Bây giờ lại hướng với Đông Phương Vô Thắng đòi lại, đây là lý lẽ chó má gì? Đông Phương Vô Thắng tính tình mềm yếu dễ khi dễ, đạo gia ta lại nhìn không thuận mắt, người nào lại ồn áo, chọc giận lão tử, ta đốt sư môn của hần!”

Nói xong, lão hung hăng phun một bãi nước bọt, ngang nhiên đi, phía sau hơn ngàn người, không một ai dám lên tiếng.

Ngọc Hư Tử âm thầm rút kiếm, nhìn chăm chăm Khinh Linh Tử, bàn tay đã đặt ở chuôi kiếm, nhưng lại chân chờ, cuối cùng cũng không dám ra tay.

Phía dưới Tiểu Lôi nhú mày, hần không giống như Khinh Linh Tử trời không sợ đất không sợ, trong lòng còn có lo lắng khác, Khinh Linh Tử mặc dù mắng to một trận, những người đó tạm thời là không dám nói tiếp nữa, nhưng là không chắc chắn những người này từ nay về sau không hận phái Tiêu Dao, lão Khinh Linh Tử thần thông quảng đại tự nhiên là không sợ, chính là khó đảm bảo những người này sẽ không tìm cơ hội cùng những người khác của phái Tiêu Dao gây khó dễ.

Hần thoáng suy tư một chút, tung thân đến bên cạnh Khinh Linh Tử, cao giọng đề nghị quát: “Mang sơn Vạn Yêu Vương nghe đây, tối hôm qua vị cổ nhân phó thác ta chuyển cáo người một câu: ”Chuyện xưa đã dứt, mong người đem đồ vật trả lại cho mọi người đi.”

Trong đám mây đen lập tức truyền đến âm thanh thô trảng của Vạn Yêu Vương: “Vị tiểu đạo này, mời tiến đến nói chuyện!”

Lập tức chỉ thấy hắc kỳ pháp phối, kỳ môn đại khai.

Tiểu Lôi hướng Khinh Linh Tử nháy mắt ra hiệu, nghênh ngang đi vào trận thế của Mang Sơn Vạn Yêu Vương.

Không lâu sau, chỉ thấy Tiểu Lôi ôm một cái túi vải thật lớn đi ra, Tiểu Lôi đem túi vải đó ném vào không trung, nhất thời hóa thành một cái túi bách bảo, sợi dây tự động cởi ra, bên trong vô số phi kiếm pháp bảo tất cả đều bay ra ngoài, đúng là pháp bảo tại Vạn Tiên đại hội hôm trước của mọi người bị Vạn Yêu Vương cướp đi.

Mọi người mừng rỡ, thu hồi lại đồ vật của mình, không ít người hướng Tiểu Lôi chấp tay cảm tạ, Tiểu Lôi cũng không để ý đến, kéo Khinh Linh Tử đi xuống.

Thanh âm Vạn Yêu Vương từ yêu quân truyền đến, quát lớn: “Tiểu Lôi tiên sinh, xin bảo trọng, nếu có chuyện gì, mời đến Mang Sơn của ta, ta sẽ tận lực!”

Sau đó một âm thanh như lời đình quát: “Các con, xếp hàng trở về núi!”

Chỉ thấy mây đen cuộn cuộn, mấy vạn yêu quân đông đen, đã đi xa, chỉ để lại bầu trời đầy mây.

Vạn tiên đại hội sau lúc này, đã có thể nói là bị cắt ngang. Tiên Sơn phái chứng môn nhân Tiên Âm dấu mặt, Tiên Sơn phái chỉ là phái người đi ra thông báo một tiếng môn phái bên trong có biến cố. Mặt khác hai đại môn phái, Côn Luân phái Ngọc Hư Tử không biết gì, mà Khinh Linh Tử dứt khoát dẫn theo Tiểu Lôi ngay ngày hôm đó rời đi.

Vạn Tiên Đại Hội lần này mặc dù hiểu qua loa, nhưng Tiểu Lôi thật sự lại kiến thức được không ít. Thu hoạch càng không nhỏ, mặc dù cái gì “Hóa vũ đan” không có thu được- huyết ngọc thạch chung nhũ đều bị đoạn căn, từ nay về sau trên thế giới cũng sẽ không có cái gì “Hóa vũ đan” nữa, bất quá một giọt thạch nhũ bây giờ nằm tại túi càn khôn của Tiểu Lôi. Còn có một quả nội đan của thượng cổ thần thú Huyền Vũ...thu hoạch này đã đủ để cho mắt Khinh Linh Tử cũng phải đỏ lên.

Nhưng , chuyện kỳ diệu hơn nhiều là xuất hiện một hoa yêu lão bà...

Lúc đang ngự phong mà đi, ngàn núi chỉ một lần là qua mà thôi, nhưng không có chuyện gì khác, lúc quay trở về hai người cũng không vội vàng.

Thật ra Tiểu Lôi đối với tiên hạc Tiên Sơn phái cảm thấy cực kỳ hứng thú, cười tiên hạc bay khắp trời, điều này thật là rất hấp dẫn. Quả thực chính là một cái máy bay tư nhân.

Nghe Khinh Linh Tử nói, tiên hạc Tiên Sơn phái này tại trong thiên hạ Tiên Lâm xem như nhất tuyệt, loại linh thú này nuôi dưỡng cực kỳ không dễ dàng, cho dù là Tiên Sơn phái, cũng bất quá chỉ có hai mươi bốn con mà thôi, hơn nữa bị Tiểu Lôi lấy đi một con, bồi dưỡng ra một linh thú như vậy, không ít hơn mười năm thì không thể được....

Tiểu Lôi không khỏi có chút buồn bực.

Lịch sử đại phái cũng có từ rất xưa, Tiên Sơn phái có huyết ngọc thạch nhũ, còn có linh hạc. Côn Luân phái nghe nói cũng có linh thú của bọn họ... mà chúng ta Tiêu Dao phái có cái gì? Chẳng lẽ là hầu tử trên núi Nga My sao? Hức!

Người ta cười tiên hạc, vừa nhìn chính là bộ dáng thần tiên a! Nhưng mà người đã gặp qua có thần tiên cười khổ chưa?

Tiểu Lôi đối với pháp môn giá ngự tiên hạc cực kỳ có hứng thú, cũng may Khinh Linh Tử thật ra biết không ít chuyện, dọc theo đường đi Tiểu Lôi học cười tiên hạc phi hành, càng ngày càng thuần thục. Bất quá lúc bắt đầu, cũng tạo ra một chút chê cười. Hắn đối với việc điều khiển tiên hạc dù sao cũng mới là tân thủ, có lúc ngay cả phương hướng cũng không nắm chắc. Mặc cho hắn cười ở phía sau như thế nào vừa lồi vừa kéo, rút ra cả một nắm lông vũ, tiên hạc kia lại vẫn như cũ việc ta ta làm, muốn tới nơi nào thì đến nơi đó. Tiểu Lôi mấy lần tức giận đến nhin không được trong đầu sinh ra ý niệm muốn đem nó làm bữa tối.

Hai người du sơn ngoạn thủy, mất bốn ngày mới về tới Nga My sơn. Khinh Linh Tử nhiều năm không xuống núi, trên đường đi cũng vui vẻ cùng Tiểu Lôi lãng phí thời gian, Tiểu Lôi nhưng lại có mục đích khác!

Hai người trên đường du lịch danh sơn đại hà, Tiểu Lôi lại chuyên môn chọn lựa nào là danh sơn nổi tiếng từ xưa, tuyền thủy đều là trời sinh dài rộng, tụ tập linh khí gì đó, hẳn trong lòng vẫn còn nhớ rõ Diêu Yên lão bà đã biến thành Tịnh Đế Liên Hoa, mỗi ngày tưới cho hoa sen chút nước, dùng phàm thủy bình thường như thế nào có thể xứng được với Diêu Yên nhân gian tuyệt sắc?

Một phen du lịch như thế, thật ra đã qua hơn nửa Trung Quốc, mới về đến Nga My sơn.

“Tiểu Lôi, ngươi biết không, ngươi mấy ngày nay cười tiên hạc, ta lại nhớ tới một câu nói...”

“Câu gì?”

“Cổ nhân nói, cười hạc về tây ngươi biết bốn chữ này là có ý tứ gì không?”

“%...ĩĩ¥.....ĩĩ¥.Khinh Linh Tử ngươi cái lão già này, tự nhiên rửa ta chết!!”

Một ngày này, hai người rốt cục về tới sơn môn Tiêu Dao phái, niệm chú ngữ mở sơn môn, vừa mới lên núi, còn chưa đi qua quan môn, xa xa đã nhìn thấy Ô Dương Ngao Liệt hai tên tiểu tử đứng ở quan môn về phía xa xa, vừa nhìn thấy Tiểu Lôi Khinh Linh Tử hai người trở về, hai tên gia hỏa này ngày thường đối với Tiểu Lôi kiêu ngạo vô lễ tự nhiên lại có thể chỉnh tề quỳ trên mặt đất, bọn họ khóc đến thê phong thảm vũ, Ô Dương ôm lấy chân Tiểu Lôi, bi thương khóc to: “Sư thúc a! Sư thúc a! Người cuối cùng cũng đã về rồi! Người mà không trở lại, chúng ta cũng sớm bị Bảo Nhi tiểu sư muội hành hạ đến chết...chúng ta trông trắng trông sao, cuối cùng cũng trông được đến ngày người trở về rồi!”

Quả nhiên, hai tên gia hỏa này nhìn qua mặt vàng má tóp, ánh mắt hoảng hốt, ngay cả ánh mắt cũng mất đi vài phần thần thái ngày xưa, cả bọn khóc đến thương tâm gần chết, đường đường nam tử, nhưng lại khóc muốn chảy máu mắt.

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy trong đạo quan truyền đến thanh âm vui vẻ của Bảo Nhi: “Ba ba đã về rồi! Ba ba đã về rồi!!”

Lập tức một thân thể nho nhỏ chạy vội ra nhào vào lòng Tiểu Lôi.

Ngao Liệt cùng Ô Dương hai người vừa nhìn thấy Bảo Nhi, tựa như là nhìn thấy quỷ, sợ đến cả người run rẩy, bộ dáng giống như hận không tìm được một cái lỗ nào nhanh chóng chui xuống.

phía sau đạo quan, Tổ Tổ cũng đi ra, vẻ mặt nàng uể oải nhìn Tiểu Lôi, sâu kín thở dài: “Tiểu sư thúc, ngươi rốt cuộc trở về rồi...”

Tiến vào đạo quan, Ô Dương Ngao Liệt Tổ Tổ ba người mới đem chuyện mấy ngày nay ở cùng Bảo Nhi ra nói một lần, ba người đều là bộ dáng khổ ải, kể khổ đầy đủ một canh giờ, vẻ mặt cơ hồ là tháng sáu đã có tuyết rơi, Tiểu Lôi tính tình nhẫn nại nghe xong, cũng chỉ biết trợn mắt há mồm...

Bảo Nhi siêu cấp đáng yêu mấy ngày này, thật sự đem ba người trẻ tuổi hành hạ đến cơ hồ hồng mắt.

Trước khi đi, Khinh Linh Tử hạ lệnh ba người phải đối đãi Bảo Nhi, Khinh Linh Tử cương chiều tiểu đồ đệ của mình, cho nên dụ dỗ ép buộc ba người ở lại, vô luận chuyện gì, chỉ cần Bảo Nhi muốn, đều phải thỏa mãn. Nếu người nào làm Bảo Nhi mất hứng, vậy thì hãy chờ Khinh Linh Tử quay về trừng phạt đi...nếu ai làm cho Bảo Nhi rụng một sợi tóc gãy....

Người đừng đợi Khinh Linh Tử trở về, trực tiếp tự mình rút kiếm tự tử đi!

Nguyên bốn Ngao Liệt Ô Dương Tổ Tổ ba người, đều là hiểu được, Bảo Nhi bất quá cũng chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, tuổi nhỏ không biết gì, tam ngôn lưỡng ngữ dụ nàng nghĩ cũng là không khó. Chỉ là không nghĩ tới Bảo Nhi cũng không biết có phải hay không ở cùng Tiểu Lôi một chỗ một thời gian dài, dần dần nhiệm của Tiểu Lôi vài phần tính tình diêu ngoa cổ quái.

Lúc bắt đầu, Bảo Nhi ăn đồ ngọt, là kem lạnh, đặc biệt thích ăn Haggen Dazz...chuyện này cũng là được đi, cũng may ba người đều là nhiều ít có một chút pháp thuật, mặc dù ngự phong thuật kém một chút, nhưng mà chạy đi ngàn dặm ngoài thế gian đại thành thị mua được, trong vòng một ngày vẫn còn miễn cưỡng có thể quay trở lại.

Mà ngày thứ hai, Bảo Nhi lại nói muốn lên núi xem hầu tử...mà cơ bản, hầu tử trên Nga My sơn bị Tiểu Lôi hành hạ một năm trước, rốt cục lại gặp phải tiểu ma đầu thứ hai tới. Bảo Nhi được Tổ Tổ dìu đỡ tung tăng du sơn, Ô Dương Ngao Liệt hai người đi theo phục vụ hai bên, chỉ cần Bảo Nhi nhìn thấy hầu tử “Đáng yêu”, liền chỉ ngón tay nhỏ bé, miệng ngọt ngào nói một câu: “Ta muốn ôm một cái!”

Ô Dương Ngao Liệt phải lập tức thi triển toàn thân pháp thuật tìm khắp sơn lĩnh, cũng phải đem hầu tử kia bắt tới cho tiểu Bảo Nhi ôm một lát....

Nếu là hơi chậm một chút, Bảo Nhi hơn phân nữa là mếu máo, mắt thấy nước mắt sẽ rơi xuống, càng làm cho ba người nghĩ mọi biện pháp mới có thể đem Bảo Nhi nín khóc mỉm cười, chỉ là cái giá thật là cao.

Bình tâm mà nói, việc này còn xem như là ít khó khăn nhất....

Sau lại cũng là Ô Dương cho mình là thông minh, tự mình đem đá đập vào chân mình, hần thấy Bảo Nhi biết chữ, mượn vài quyển sách đưa cho Bảo Nhi xem chuyện xưa, nghĩ rằng Bảo Nhi có thể an tĩnh đọc sách, để cho mọi người được dễ dàng một chút.

Nhưng đại tiểu thư Bảo Nhi của chúng ta khẩu vị đọc sách thật là rất đặc biệt. Tiểu hài tử bình thường thích chuyện xưa đồng thoại là không cách nào lọt vào mắt nàng. Kết quả có một ngày không cẩn thận bị nàng phát hiện Ngao Liệt lên tầng trữ cuốn tiểu thuyết kỳ huyền từ đó về sau càng không thể thu thập.

Nhưng mà phần lớn các kỳ huyền tiểu thuyết hiện này, đều là một bên xuất bản một bên sáng tác tiếp, Bảo Nhi xem quyển này đến cuối, thấy phía sau không còn tiếp, tiểu ny tử lập tức liền mất hứng, không có sách xem liền tìm Ngao Liệt tính sổ. Nhưng Ngao Liệt ngay cả có bản lãnh thông thiên, tác giả không có viết tiếp, hần cũng không có biện pháp a!

Lúc bắt đầu hần cũng đi khắp nơi tìm tập tiếp theo, tìm thông tin trên mạng, mấy ngày đã qua nhưng ngay cả trên mạng cũng không thấy, hơn nữa vài quyển đã bị tác giả cắt mất... Ngao Liệt đáng thương cũng gia nhập hàng ngũ độc giả truy tìm tác giả vô lương tâm. Ở nhà Bảo Nhi khăng khăng gào khóc đòi hỏi, một ngày mà không có sách thì khóc loạn không ngớt. Ngao Liệt gấp đến độ tình thần đã nhanh hỏng mất, thiếu chút nữa đã cầm phi kiếm đi tìm tác giả vô lương đòi chương mới. Sau lại vẫn còn Ô Dương bắt đắc dĩ, thấy Ngao Liệt thật sự là bị giục đến hỏng mất, hần bị bức tìm được một chương khác - tác giả người không viết phải không? Lão tử tự mình viết tiếp!

Nhưng mà làm tác giả tiểu thuyết, đâu có như vậy dễ dàng? Ô Dương hai ngày trước viết gì đó rồi đưa cho Bảo Nhi xem, tập tức làm tiểu nha đầu thấy vậy tâm tình càng tồi tệ, ném bản thảo kêu to: “Không có YY(1), xem không hay!”

Ô Dương nỗ lực hăm hở, thu thập rất nhiều, cơ hồ rụng hàng ngàn sợi tóc, bàn phím cũng đều gõ nát, chuột cũng đều bóp vỡ, mới cần rằng học máu viết ra được chương mới...không nghĩ đến mình lại trở lên nổi tiếng. Văn chương của hần thật ra rất phong phú, khai thác được thiên phú sáng tác của chính mình. Chỉ là mỗi ngày hần đều bị Bảo Nhi thúc dục chương mới, cuộc sống lại càng trở nên khổ hơn nữa.

Mỗi ngày trừ ăn ngủ ra, còn có một cái đuôi nhỏ đi theo hần bên cạnh, mở miệng là “đổi mới”(2), ngậm miệng là “tăng tốc”(2). Ô Dương bị hành hạ đến khổ không nói lên lời.

Ngay lúc ba người trẻ tuổi phái Tiêu Dao sống không bằng chết, Tiểu Lôi rốt cuộc đã trở về...

Chú thích:

(1)YY tiểu thuyết: Là thủ pháp các tác gia tiểu thuyết trên mạng hay dùng: nhân vật chính phi thường cường hãn, võ công siêu cường, vận khí siêu may mắn, nữ nhân nhiều vô kể, địch nhân dễ dàng bị giết, nhân vật chính muốn gì có vậy...

Ví dụ: Ngã thị đại pháp sư.

(2)(3): “đổi mới”, “tăng tốc” là những từ mà các độc giả của các diễn đàn kiếp hiệp TQ hay dùng để yêu cầu tác giả

83. Chương 84: Tiểu Lôi Luyện Kiếm

Tiểu Lôi cắt cây hoa sen do Diệu Yên biến thành vào phòng mình, lại dùng một kiện pháp bảo của Khinh Linh Tử tên là “Cửu chuyển thông linh bình” làm bình hoa, mỗi ngày hắn dùng các loại nước suối lấy về từ Tam sơn Ngũ nhạc để nuôi dưỡng.

Đóa sen kia càng ngày càng kiều diễm mê người, cành lá vươn cao, cánh hoa tỏa hương thơm nhẹ nhàng. Những lúc nhàn hạ Tiểu Lôi lại nhớ đến dung nhan tuyệt sắc của Diệu Yên, nhớ đến việc nàng ta nhận mình làm chồng, hắn không khỏi mơ mộng trong lòng.

Tính ra, bọn họ đã ở Tiêu Dao phái hai mươi mấy ngày. Ngày nào Khinh Linh Tử cũng đều quán lấy Bảo Nhi, dùng một loại bí pháp mà lão tu luyện để tẩy kinh phạt tủy cho nó.

Khinh Linh Tử mặc dù cứng chiều tiểu đồ đệ này nhưng dạy bảo cũng rất nghiêm khắc, dù Bảo Nhi hay làm nũng nhưng Khinh Linh Tử thật ra là một vị nghiêm sư. May là thiên tư Bảo Nhi kỳ lạ, lại kiêm một thân linh khí, ngay cả cái lão quái vật Khinh Linh Tử này cũng thường bị tiến bộ của Bảo Nhi làm cho kinh ngạc.

Tiểu Lôi lại có tâm tư khác.

Hắn lần này tiến nhập Tiên Sơn phái thu hoạch phong phú, lấy được một viên nội đan của thượng cổ thần thú Huyền Vũ, còn có một giọt huyết ngọc thạch chung nhũ cuối cùng còn sót lại. Đương nhiên viên nội đan kia có thể dùng để luyện chế pháp bảo, nhưng giọt huyết ngọc thạch chung nhũ còn làm cho Tiểu Lôi thêm động tâm hơn nhiều.

Huyết ngọc thạch chung nhũ này vốn chuyên dùng để luyện chế Hoá vũ đan, Hoá vũ đan công hiệu thần diệu, ăn vào có thể biến tiên thiên chân khí thành pháp lực. Những tu hành giả đã tu luyện cả đời muốn chuyển hóa một thân tiên thiên chi khí thành pháp lực thì còn phải trải qua quá trình khổ luyện Tu Pháp kỳ khá dài. Nếu có thể ăn vào một viên Hoá Vũ đan, lập tức cùng một công luyện tập mà hiệu quả tăng lên gấp đôi. Ví như trường môn nhân Tiên Sơn phái Tiên Âm, chính là trước sau phục dụng mấy viên Hoá Vũ đan mà một bước lên trời, trở thành một trong những cao nhân đương thời ai ai cũng biết, mặc dù vị trí “thiên hạ đệ nhất” kia có chút giả dối, bởi vì thực ra danh hiệu đó do Diệu Yên giả trang đoạt lấy nhưng sau khi Tiên Âm phục dụng Hoá Vũ đan thì tu vi của nàng ta cũng không hề tầm thường.

Ngay cả cao nhân có đẳng cấp như Diệu Yên, người có thể hàng phục thượng cổ thần thú Huyền Vũ, sai khiến sơn vượn yêu vương, thì khi đánh nhau với Tiên Âm cũng chỉ đến mức lưỡng bại câu thương.

Trong khi đó, Tiểu Lôi bây giờ có thể nói đã thoát thai hoá cốt thành bán tiên chi thể, tiên thiên chi khí của hắn so với ai khác cũng đều thâm hậu hơn, hơn nữa một bước lại chuyển hoá thành pháp lực cũng là dư địa không có gặp may. Nếu có thể ăn được một viên Hoá Vũ đan ...

Năm đó trước khi Diệu Yên bị Tiên Âm sắp đặt độc kế hãm hại, nàng ta tự mình luyện chế Hoá Vũ đan nên công lực bị tổn hao rất lớn, vì vậy Tiên Âm mới nhân cơ hội đó để đánh lén. Thông thường muốn luyện chế Hoá Vũ đan phải có ba cao nhân Tu pháp kỳ đỉnh cao xuất thủ mới xong, nhưng Diệu Yên chỉ dựa vào năng lực của bản thân hoàn thành, tu vi này khả dĩ có thể nói ngạo thị thiên hạ.

Bất quá tu vi của Khinh Linh Tử dường như còn trên cả Diệu Yên ...

Mấy ngày nay mỗi lần nhìn thấy Khinh Linh Tử là ánh mắt Tiểu Lôi lại sáng rực lên, trong mắt chớp động vẻ giao hoạt tham lam rõ rệt. Khinh Linh Tử bị hắn làm cho nhột nhạt, trong lòng bất an, rốt cục không nhẫn nại được nữa nói: “Tiểu tử, không phải ta không giúp ngươi luyện đan, chỉ là ta tính thiên kiếp của ta nhiều nhất là sẽ đến trong vòng một hai năm mà thôi. Nếu ta ra tay giúp ngươi luyện đan thì cũng có thể luyện được nhưng ít nhất ta cũng cần ba năm mới khôi phục nguyên khí. Nếu trong ba năm đó thiên kiếp đến, nói không chừng đạo gia ta cũng xong đời luôn, ngươi không ngại đợi ba năm, ba năm sau nếu ta độ quá thiên kiếp thì ta còn có năm trăm năm tiêu dao, đến lúc đó đương nhiên ta có thể giúp ngươi luyện đan.

Dùng một chút, lão nghiêm sắc mặt nói: “Con đường tu luyện rất dài, trong đầu ngươi không thể cứ luôn ôm ý niệm mong chờ cơ hội. Phải biết rằng thiên đạo tuần hoàn, tự nhiên cũng có định số của nó. Bây giờ so với người khác thì ngươi đã có nhiều may mắn lắm rồi, dù cho pháp lực của ngươi đã đại tiến trong

khoảng thời gian rất ngắn nhưng ngươi là người mà đạo tâm bất ổn, tương lai nếu thiên kiếp tới, lúc đó so với người khác cũng hung hiểm hơn vạn phần!”

Tiểu Lô vẽ mặt đau khổ nói: “Nhưng mà tiến triển của ta thật sự chậm quá.”

Khinh Linh Tử trợn mắt: “Phì! Ngươi bất quá chưa tới mười chín tuổi, đã có được một thân tiên thiên chi khí, coi như là đang ở mức độ cao nhất của giai đoạn ”Luyện khí“, bắt đầu bước vào con đường ”Tu pháp“, tu vi này đã bằng công phu cả đời người khác. Nếu ngươi còn hiềm là chậm, vậy tu hành giả trong thiên hạ đâm đầu vào tường mà chết cho rồi ! Năm xưa ngay như đạo gia ta cũng phải tu luyện cả nửa đời người, đến năm bốn mươi chín tuổi mới đạt tới cảnh giới như ngươi hiện nay.

Tiểu Lô kỳ quái nói: ”Bốn mươi chín tuổi? Không thể nào ... ta xem cái tên Phong Cuồng Ngũ Hành Tông kia có pháp lực trên cả ta, trong khi tuổi hắc chẳng qua cũng tương đương ta mà thôi. Lại còn mấy cái tên ngoại quốc kia, cái gì Thánh kỵ sĩ của Vatican đó, xem bộ dạng cũng không tới bốn mươi chín tuổi chứ, ta ở trước mặt hắc thì cho dù chỉ xoay xở hoàn thủ cũng chẳng được.

Khinh Linh Tử cười lạnh lùng: ”Pháp thuật của Phong môn ngũ hành tông là Kiếm tẩu thiên phong, đi bằng con đường bàng môn tà đạo. Mặc dù trong thời gian ngắn có thể tu luyện được một chút pháp lực, nhưng đó là cái loại pháp môn tiên thiên bất túc, sau này chẳng có cách nào tiến thêm được dù chỉ một bước. Cái tên tiểu tử họ Phong của Ngũ Hành Tông mà ngươi nói kia thì đời này khó mà có được bước tiến nào đáng kể nữa . Còn đám bọn Tây Dương man di, ta mặc dù không hiểu quá rõ nhưng phương pháp tu luyện của bọn họ cùng chúng ta bất đồng, tương lai chắc gì có thành tựu lớn? Chúng ta tu luyện huyền môn chánh tông, coi trọng việc phát triển tuần tự, tương lai sẽ tiến dần từng bước, đi vào Đại đạo, tiền đồ vô hạn. Ngươi ngàn vạn lần không nên thiển cận như vậy.

Đoạn Khinh Linh Tử lại cười: ”Bất quá cái công pháp Ngũ Hành Tông của ngươi đó ta cũng đã có xem qua. Mấy đời của Phong Môn Ngũ Hành Tông đã vất vả tâm sức tìm được một con đường tắt. Công pháp này đặc biệt nói về việc làm sao để luyện hóa tiên thiên chi khí thành pháp lực. Nếu là người của Phong Môn tu luyện thì do tiên thiên chi khí nồng cận nên có luyện được cũng không có được thành tựu gì lớn lắm. Nhưng trái lại đối với người thì thích hợp hơn hết ... công pháp này rất phù hợp với ngươi, có thể nói là tạo hoá đã an bài cho ngươi.

Tiểu Lô thở dài: ”Nhưng tu luyện như vậy ta mất bao lâu mới có thể đạt được đây? Thật ra ta không vọng tưởng có thể cường hãn biến thái như ngươi, chỉ cần luyện được tới mức có thể đánh cho mấy tên ngoại quốc kia một trận thì ta cũng đã hài lòng rồi.

Khinh Linh Tử suy nghĩ một chút nói: ”Ngươi hiện tại pháp lực đã có chút thành tựu, chỉ là những pháp thuật cao thâm một chút thì ngươi còn chưa thi triển được, đương nhiên là đánh không lại bọn man di ngoại quốc kia. Bất quá ngươi tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa, là có thể dụng pháp thuật cao thâm hơn nhiều. Đại khái không quá hai mươi năm, hai tên ngoại quốc kia mà thấy ngươi cũng chỉ có chạy trốn chết mà thôi.

Tiểu Lô trừng trừng con mắt: ”Hai mươi năm? Ta thêm vào!”

Khinh Linh Tử bắt đắc dĩ nói: ”Hai mươi năm cũng không lâu lắm đâu. Bây giờ tình hình ngươi còn có chút xúc nổi ... ần, hay là ngươi nên tái luyện chế vài loại pháp bảo, nếu có một hai kiện pháp bảo thích hợp phòng thân thì có thể bổ khuyết được cho thực lực chưa cao của ngươi.

Tiểu Lô nhú mày: ”Pháp bảo hả? Thật ra ta có không ít, gần đây ta kiếm được không ít thứ ở chỗ ngươi và kể cả ở bọn Tiêu Dao Tử nữa. Hiện trong tay ta có một cái Chấn Thiên Linh và một cái Càn Khôn Kính.

Khinh Linh Tử lắc đầu: ”Sai lầm! Sai lầm! ngươi cho rằng pháp bảo cứ càng mạnh thì được sao? Luyện chế pháp bảo phải dụng nguyên khí bốn mạng, khi luyện xong thì pháp bảo cùng chủ nhân tâm ý tương thông, vậy mới có thể phát huy uy lực lớn nhất. Pháp bảo của ngươi lấy của người khác, không phải do ngươi tự mình luyện chế, vào tay ngươi có thể phát huy được ba thành uy lực là tốt rồi. Về những thứ mà ngươi lấy của bọn ta là do mọi người yêu quý ngươi nên mới để cho ngươi. Những pháp bảo thực sự lợi hại mà đưa cho ngươi thì cũng chỉ là lãng phí thôi.

Khuôn mặt Tiểu Lô thoáng đỏ lên, hắc hắc tới khoảng thời gian gần đây liên tục phải chịu ầm ục khi gặp phải cường địch, mặc dù có bao nhiêu pháp bảo trong túi Càn khôn nhưng đều rất khó thủ thắng.

Lần trước, tại biệt thự kia bắt quỷ lúc nửa đêm, kết quả thiếu chút nữa bị Quỷ Vương cướp phi kiếm đi.

Tiểu Lôi trong lòng biết lời Khinh Linh Tử nói là thật, cười khổ nói: “Luyện chế pháp bảo cũng có thể, trong tay ta có một viên nội đan Huyền Vũ, ngày hôm nay nhân tiện mở lò luyện chế, nói gì thì cũng phải tự mình làm ra cái gì đó, pháp bảo người khác dùng không thuận tay.”

Đan phòng của Tiêu Dao phái này ở ngay phía sau đạo quan. Một cái lò bát quái bằng đồng ước chừng cao cỡ đầu người. Tinh thiết tinh phách được sắp đặt xung quanh, còn có một ít đan dược tán hoàn.

Đan phòng này Tiểu Lôi hiển nhiên là đã tới nhiều lần, bất quá mỗi lần đến thì luôn vội vã vợ vệt một ít đan dược rồi lĩnh. Lần này hắn cần rằng hạ quyết tâm ở đây một đoạn thời gian.

Về phần luyện chế pháp bảo loại gì, Tiểu Lôi đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định luyện chế một cho mình một cây phi kiếm.

Người tu hành, phi kiếm là một vật không thể thiếu. Một kiện phi kiếm tốt là một thứ mấu chốt để có thể khắc địch chế thắng. Huống hồ kiếm pháp Tiêu Dao phái cũng khá lợi hại. Trong khi đó ở tầm tuổi này của Tiểu Lôi, từ nhỏ tới lớn hơn phân nửa thời gian là xem các tiểu thuyết võ hiệp, đối với hình tượng kiếm khách tiêu sái trong tiểu thuyết loại này thật sự có một sự ngưỡng mộ khó tả.

“Kiếm!” Tiểu Lôi trong lòng đã định chủ ý.

Hắn lục từ trong tủ lấy ra một khối huyền thiết tinh phách mà Tiêu Dao Tử đã cất kỹ nhiều năm - nghe nói khối huyền thiết tinh phách này lúc Tiêu Dao Tử còn trẻ đã tới nơi lạnh nhất của Bắc Cực mới tìm thấy. Lão tự mình rèn một kiện phi kiếm, một nửa còn lại không dùng tới nữa. Loại huyền thiết tinh phách thượng phẩm này tìm kiếm rất khó, chính là nguyên liệu tuyệt vời để luyện chế phi kiếm. Tiêu Dao Tử đang tự sáng tạo một bộ tâm quyết kiếm thuật, lão định sau khi hoàn thành sẽ chế luyện một cây phi kiếm thích hợp với bộ kiếm thuật đó, vì vậy một nửa khối Huyền thiết tinh phách còn lại vẫn chưa đem ra dùng.

Chỉ là Tiêu Dao Tử nghĩ không ra lúc lão bế quan thì khối bảo bối này đã bị Tiểu Lôi “chôm” mất.

Tiểu Lôi ở lý trong đan phòng suốt ba ngày ba đêm, lửa lò sáng rực hắt lên làm cho sắc mặt hắn trở thành đỏ sạm, khối huyền thiết tinh phách kia đang bị luyện chế thành một thanh trường kiếm ở trong lò.

Tóc tai Tiểu Lôi bị cái nóng trong lò làm cho quăn queo, trên trán mồ hôi đổ như mưa mùa hạ.

Hốt nhiên hắn thấy trong lò phún xuất ra tám ánh lửa màu vàng nhạt, Tiểu Lôi trong lòng chợt nảy ra một ý, sắc mặt nghiêm nghị, hắn lấy viên Huyền Vũ nội đan từ trong túi cần khôn ra, ném vào lò.

Sau đó, hắn khoanh chân ngồi ở trước lò, vận khí một vòng rồi thổi một luồng bốn mạng nguyên khí vào lò. Lúc này tiên thiên chi khí vận chuyển trong người Tiểu Lôi như bánh xe gió, tuy thân thể vô cùng mệt mỏi nhưng tinh thần càng lúc càng hưng phấn.

Từ khi viên Huyền Vũ nội đan được ném vào lò, ánh lửa dần dần chuyển từ màu vàng nhạt sang màu đỏ rực, sau đó lấp lánh tỏa ra từng đạo thất sắc quang mang, từng luồng hơi lửa từ trong lò phóng lên cao, phát ra một âm thanh nghe giống như long ngâm.

Tiểu Lôi ngồi gần đó, lại không hề phòng, khi luồng lửa từ trong lò phụt lên hắn suýt nữa đã nhảy bắn ra ngoài. Tiểu Lôi nuốt nước miếng, gần giọng: “Ngoan nào, chắc là lần này luyện thành một thứ bảo bối không tầm thường đây.”

Hắn trong lòng vừa mừng vừa khao khát, lập tức bắt chấp pháp lực hao tổn, phun ra một luồng bốn mệnh nguyên khí một cách liên tục như không kể tính mạng. Cuối cùng cũng đến lúc khí lực cạn kiệt, hắn liền nuốt hai viên sanh sanh tạo hoá đan, sau đó ngồi ở trước lò khổ niệm tâm quyết.

Giờ phút này trong đỉnh lò, ánh lửa vàng tỏa ra rực rỡ, từng luồng khí vàng kim đang vây quanh một vật dài dài, linh khí theo hơi lửa tỏa ra, cả đan phòng nóng lên một cách dị thường, hun Tiểu Lôi cơ hồ hôn mê bất tỉnh, hắn mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, giữ một khẩu nguyên khí nằm trong miệng, gắng gượng để khởi tỉnh thần.

Án theo pháp môn luyện kiếm Khinh Linh Tử truyền thụ, thì còn ba ngày nữa mới có thể mở lò, hiện trong lòng hắn vừa kích động lại thấy bất an, dường như tâm tình có chút lo lắng không biết thành công hay thất

bại. Lần này hắn đã dốc hết vốn liếng rồi.

Chẳng những đã dùng huyền thiết tinh phách của Tiêu Dao Tử, hắn còn chôm hai cái hắc kim phách của Ngô Đạo Tử và mấy sư huynh đệ của, thêm một viên thạch đan, toàn bộ đều cho vào trong lò.

Dưới tác động của Huyền Vũ nội đan, lò lửa cơ hồ đỏ rực, khiến người đứng trước lò khó mà thở được, mỗi luồng hơi nóng phun ra dường như có thể nung chảy cả đan phòng.

Mồ hôi Tiểu Lô sớm đã bay hơi sạch, sau khi uống viên sanh sanh tạo hóa đan cuối cùng, hắn nghiêng răng cắn đầu lưỡi, cố gắng để khởi tinh thần lại lần cuối, trong lòng thầm nghĩ: "Lần này thật đúng là hao phí hết cả vốn liếng, riêng việc nguyên khí tiêu hao thì e rằng phải dùng đến hai bình sanh sanh tạo hóa đan của Khinh Linh Tử mới xong, hừ hừ, đợi đến lúc vô thượng bảo kiếm của tiểu gia luyện xuất ra, thì ta sẽ chém tên Michael gì đó với hồng phát lão quỷ kia thành mười bảy, mười tám đoạn ... Hm! Cây kiếm này của ta cũng phải có một cái tên thật hay mới được ... phải gọi là Tích Lịch Kim Quang Lô Điện đến Cửu Thiên Thập Địa Bồ Tát cũng phải lắc đầu sợ hãi.

Hắn càng ngày càng hôn mê, rốt cục không chịu đựng được nữa, mơ màng chìm vào trong giấc ngủ ...

Đột nhiên trong lò bắn ra một đốm lửa nhỏ khi? thanh sắt?c, hiên nhiên đốm lửa?c trở?c lò hoả?c thu?c thanh ...

Chỉ là Tiểu Lô không hề nhìn thấy, trong lúc ngủ mơ hắn vẫn thì thầm: "Kiếm a, kiếm a ... kiếm của ta ..."

Cũng may là mặc dù hắn đang ngủ nhưng tiên thiên nội tức vẫn đang không ngừng vận chuyển, trong miệng còn ngậm một viên "Tỳ hoả đan", nếu không đã bị cháy thành than rồi.

Giấc ngủ đó của Tiểu Lô kéo dài đúng hai ngày hai đêm.

Không nói Tiểu Lô luyện kiếm, lại nói Khinh Linh Tử dạy Bảo Nhi luyện khí hoá pháp cơ bản, Bảo Nhi tính tình trẻ con, đương nhiên là không chịu được cái loại tu luyện kham khổ này, Khinh Linh Tử mặc dù nghiêm khắc nhưng nhìn Bảo Nhi đáng yêu như thế, cũng không đành tâm trừng phạt nó, Bảo Nhi thỉnh thoảng cũng lén bê trẻ luyện tập,

Khinh Linh Tử cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Một ngày kia, Khinh Linh Tử đang ở trong điện giảng giải cho Bảo Nhi bước đầu của môn ngự phong thuật thì đột nhiên nhìn thấy Tổ Tổ từ bên ngoài chạy vào. Tổ Tổ vừa nhìn thấy Khinh Linh Tử vội khom người bẩm báo: "Sư thúc, có hai người một nam một nữ tiến vào núi, dường như đang tìm Tiêu Dao phái chúng ta, bọn họ đã vòng vo ở trong núi một ngày rồi, hình như còn có người của Phục Hổ tự đi cùng. Cũng không biết lai lịch bọn họ như thế nào."

84. Chương 85: Xuống Núi Lần Thứ Hai

Lửa trong lò đang tắt dần, hoả thạch phía dưới cũng từ từ cháy hết, trên đỉnh lò ẩn hiện thất sắc quang mang.

Đỏ, da cam, vàng, lục, xanh, lam, tím. Từng vòng sáng tỏa ra không ngừng, hiển nhiên bảo kiếm trong lò đã luyện chế xong, hơn nữa, ánh sáng mờ kia chứng minh pháp bảo này nhất định không phải phàm vật!

Trong lòng cực kỳ kích động, Tiểu Lô mặt mũi dương dương tự đắc. Với tâm trạng hồi hộp và rạo rực, Tiểu Lô gượng giữ bình tĩnh, đoạn hắn yên lặng niệm động tâm quyết, sau đó vung tay một cái...

Hô một tiếng, nắp lò văng ra, sau đó chỉ thấy từng đạo ánh sáng mờ bắn ra bốn phía, ngọn lửa màu vàng vây xung quanh một quang khí bảy màu bay lên. Tiểu Lô nhìn thấy những ngọn lửa như đang nhảy nhót bao phủ lấy vật kia, mặc dù hắn đứng khá xa nhưng cũng vẫn cảm thấy khí tức lạnh lẽ, tuy vậy trong lòng lại có chút kinh ngạc:

"Hà? Tại sao chỉ dài có ba tấc....hình như hơi ngắn a, ta luyện rõ ràng là trường kiếm mà..."

Tiểu Lôi từ từ niệm khẩu quyết, sau đó giống như là quay tằm rút sợi, chỉ thấy ánh lửa bảy màu kia từ từ tiêu tán, lộ ra diện mục của món vật kia....

Lại nói tại trên đại điện Tiêu Dao phái, Khinh Linh Tử một thân đạo bào, đầu đội đạo quan, phất trần cầm trong tay, trang phục không nhiễm chút bụi, lộ ra khuôn mặt như ngọc, mày kiếm mắt sao, trên mặt mang khí tức nhàn nhạt xuất trần, dáng vẻ của bậc cao nhân đặc đạo. Lão khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nghe nói bên ngoài đại điện có người đi vào, lão mới chậm rãi mở mắt, nheo mắt đánh giá một chút những người mới đến: “Hai người ở trong núi tìm kiếm Tiêu Dao phái ta, là có dụng ý gì?”

Có bốn người đi vào đại điện, trừ Tổ Tổ là người của Tiêu Dao phái ra còn có ba người khác. Họ gồm đó là một nam một nữ và một hoà thượng.

Hoà thượng kia ước chừng hơn bốn mươi tuổi, từ mi thiện mục, mình mặc tăng bào màu xám, trên đầu chín chấm hương thật lớn. Hoà thượng nọ chấp tay trước ngực nói: “Tiêu Dao Tử tiên bối, tiểu tăng là Phục Hổ Tự...”

“Được rồi được rồi, ta biết ngươi là người Phục Hổ Tự...” Khinh Linh Tử thản nhiên cắt đứt hần: “Nếu không bọn họ cũng không tìm được sơn môn Tiêu Dao phái ta.”

Khinh Linh Tử tại Nga My sơn chính là một bậc bá chủ, tăng nhân kia mặc dù bị hần cắt lời cũng chỉ chấp tay đứng yên, cung kính nói: “Khinh Linh Tử tiên bối, hai vị này cũng có chút uyên nguyên với tông môn của ta. Hôm nay bọn họ đến chùa để nhờ chúng ta tìm cao nhân Tiêu Diêu phái. Họ nói là tìm một cao nhân của quý phái là Tiểu Lôi đạo trưởng. Bần tăng phụng mệnh trưởng lão mới đưa bọn họ đến đây.”

Khinh Linh Tử gật đầu nói: “Thì ra là thế, người bình thường nào biết được danh tự Tiêu Diêu phái ta. Hai vị khách nhân này, các ngươi đến tìm Tiểu Lôi?”

Trông bề ngoài, một nam một nữ kia khoảng chừng ba mươi tuổi. Nhất là nam tử kia, thân thể mạnh mẽ, khí thế ung dung trầm tĩnh, tướng mạo sáng sủa, khuôn mặt chữ điền, mục quang lấp lánh có thần. người đó đi vào, cước bộ vững vàng, vừa nhìn cũng biết đó là người luyện võ.

“Vị đạo trưởng này, chúng ta là bằng hữu của Tiểu Lôi tiên sinh, hôm nay cố ý tới tìm Tiểu Lôi, là vì một hài tử...” Nữ tử kia thấy tăng nhân Phục Hổ Tự đối với Khinh Linh Tử cung kính như thế, trong giọng nói cũng tôn kính thêm mấy phần.

Khinh Linh Tử mỉm cười nói: “Hả? Là bằng hữu của Tiểu Lôi sư đệ sao, chẳng lẽ hài tử mà các ngươi nói là Bảo Nhi?”

Lão vừa dứt lời, liền nghe thấy Bảo Nhi đang trốn ở phía sau đại điện nhảy ra, chạy về phía nữ tử đó, trên mặt cười sung sướng: “Mẹ! Mẹ...”

Nữ tử kia trên mặt cũng lộ vẻ kích động, mở rộng hai tay ôm Bảo Nhi vào lòng, dịu dàng nói: “Bảo Nhi, quả nhiên ngươi ở chỗ này.”

Nữ tử này, hiển nhiên chính là Nguyệt Tinh nữ sỹ của Minh Nguyệt gia. Nàng ta kéo Bảo Nhi sang một bên, chỉ vào nam tử bên cạnh nói: “Đây là Nguyệt Sơn cữu cữu, con mau chào đi!”

Bảo Nhi nhìn thoáng qua nam tử kia, chần chờ một chút rồi nhỏ giọng gọi một tiếng cữu cữu. Nam tử kia mỉm cười, vỗ nhẹ nhẹ vào đầu bảo nhi, sau đó quay mặt nhìn Khinh Linh Tử, mỉm cười nói: “Đạo trưởng, Bảo Nhi nhà ta ở chỗ này đã quấy rầy nhiều ngày, hôm nay huynh muội chúng ta lại đây, chính là đem Bảo Nhi trở về. Nguyên có cữu gia tìm đến phiền toái, muội muội ta cầu cứu Tiểu Lôi tiên sinh bảo hộ, xem như nợ một thiên đại ân tình, đoạn ân tình này, chúng ta nhất định sẽ báo đáp.”

Khinh Linh Tử lại lắc đầu nói: “Các ngươi muốn dẫn Bảo Nhi đi ư? Cái này có chút khó khăn đây, ta đã thu Bảo Nhi làm đồ đệ. Đứa nhỏ này thiên tư thông tuệ, đạo gia ta đã quyết định muốn cho nó trở thành truyền nhân. Nếu các ngươi bây giờ đem nó đi, thì đáng tiếc cho khối lương tài mỹ ngọc này. Các ngươi đã là người nhà Bảo Nhi, vậy hôm nay cũng phải nói với các ngươi một tiếng.”

Nguyệt Sơn và Nguyệt Tinh còn chưa nói gì, tăng nhân Phục Hổ Tự bên cạnh lộ ra vẻ mặt kinh nghi, y nhin không được nói: “Đạo trưởng đã thu đồ đệ? Đây chính là thiên đại hảo sự a!” Y nói xong, liền tục dùng ánh mắt ra hiệu cho Nguyệt Sơn và Nguyệt Tinh, ý bảo bọn họ mau mau đáp ứng.

Nguyệt Sơn và Nguyệt Tinh vốn trong lòng có phần không đồng ý. Nguyệt Tinh mất bao khổ cực mới tìm được người đường huynh Nguyệt Sơn là cao thủ trong gia tộc ra mặt. Trong gia tộc thì Nguyệt Sơn được công nhận là võ nghệ cao cường, là kiệt xuất nhân tài trong những người đồng lứa. Chỉ vì hắn ta tính tình cổ quái nên mới sống một mình đơn độc không cùng chúng nhân qua lại. Nguyệt Tinh tìm được hắn thật sự vất vả không ít, lại phải một phen tâm khổ mới mới được hắn xuất hiện. Hiện tại, chẳng hiểu vì sao Bảo Nhi lại bị đạo sỹ này thu làm đồ đệ.

Trong quan niệm của một người bình thường hiện đại thì một tiểu nữ hài sao lại có thể lưu tại trong núi để theo đạo sỹ học những thứ gì đó? Tự nhiên là cản trở lại cuộc sống thành thị.

Nhưng là bọn họ và Phục Hổ Tự cũng thật sự có chút uyên nguyên, trong mắt họ thì tăng nhân bên cạnh kia là là cao nhân Phục Hổ Tự, nay thấy y đối với chính mình cuồng quất nháy mắt, Nguyệt Tinh dù sao cũng là người đã mở võ quán ở thành thị, quen biết không ít người trong tam giáo cửu lưu, hiểu rõ nhân tình thế thái. Từ thái độ của tăng nhân khi nói chuyện với Khinh Linh Tử, rồi bộ dạng của y khi liên tục dùng ánh mắt ra hiệu thì, đạo sỹ tiên phong đạo cốt trước mắt này nhất định là một người rất có bản lĩnh.

Nguyệt Tinh liếc mắt nhìn Nguyệt Sơn một cái, chần chừ nói: “Chuyện này, chúng ta thật ra cũng không biết, nhưng mà Bảo Nhi tuổi còn nhỏ, trong nhà lại đã xảy không ít sự tình, trước đây bởi vì cửu nhân quấy rối nên nó không thể trở lại trường học. Bây giờ dù sao cũng không thích hợp để cho nó lưu tại trong núi như vậy...đạo trưởng ngài xem...”

Khinh Linh Tử nhún mày. Xưa nay với tính tình của một người luôn tự coi lão tử là thiên hạ đệ nhất, trong lòng Khinh Linh Tử thì người trong thiên hạ muốn được lão thu làm đồ đệ, cho dù dập đầu cả ngàn cái cũng chưa chắc lão thèm nhìn đến. Ngờ đâu nay chính mình thu Bảo Nhi làm đồ đệ, hai người kia lại còn có này có nọ, trong lòng có chút không hài lòng, lão từ từ đứng dậy, đôi mắt khê thu hẹp lại.

Tăng nhân Phục Hổ Tự kia cũng là người hiểu chuyện, y đã ở tại Phục Hổ Tự nhiều năm, Nga My sơn trên dưới các đại tông môn, ai không biết lão già Khinh Linh Tử này chính là lão hổ không thể trêu vào? Nói đạo lý với lão chỉ có uống phí miệng lưỡi. Huống hồ Khinh Linh Tử một thân bản lãnh thông thiên, có thể được lão để mắt tới, quả thực là tam sinh hữu hạnh.

Hắn tay áo Nguyệt Tinh, thấp giọng nói: “Hai vị đừng có gấp, Khinh Linh Tử đạo trưởng là tiền bối cao nhân, lão thu Bảo Nhi làm đồ đệ, sau này Bảo Nhi xem như may mắn vô cùng. Đây là thiên đại hảo sự...cho dù có cửu gia không có mắt nào trở lại trêu chọc các người, Khinh Linh Tử đạo trưởng phẩy tay một cái là xong, chẳng phải là một chuyện tốt sao?”

Hai người đang chần chờ, đột nhiên nghe thấy phía sau đại điện truyền đến tiếng thét chói tai của Tiểu Lôi...

“Lão gia hoả!!Lão gia hoả!!” Chỉ thấy Tiểu Lôi thở hồng hộc từ phía sau chạy đến, trong tay đang cầm một cái vật gì đó, hắn bộ dáng cấu kính vội vã, tóc tai tán loạn như tổ chim, quần áo lôi thôi dơ dáy, mặt lấm lem nhem nhuốc. Tiểu Lôi từ phía sau chạy đến, nắm lấy áo choàng Khinh Linh Tử, thét to: “Lão gia hoả! Tiêu rồi! Ta khổ cực nhiều ngày như vậy, dùng nhiều tài bảo như vậy, lại luyện ra cái đồ chơi giẻ rách này!”

Tiểu Lôi mặt như đưa đám, đầy vẻ chán nản, tay cầm một thứ gì đó bằng sắt hơi vuông vuông đen thui, nhìn không hề vừa mắt. Xem ra thì cùng lắm là có vài phần giống như là một thanh đao, nhưng lại dài không đến hai tấc, rộng không đến một tấc, nếu nói là đao thì không bằng nói đó là một mảnh gỗ...!

Nếu là...

A? bất quá, nếu là gắn cho một cái chuôi đao, vậy cũng là được rồi! Hình dáng kia, chính là mười phần tiêu chuẩn, cực chính xác, không hề dỗi gọt chút nào, một con dao phay!

Tiểu Lôi tức giận giậm chân, kéo Khinh Linh Tử kêu lên: “Đều do người, người dạy ta cái pháp môn luyện chế rắm chó gì! Ta mất bao nhiêu công phu, không ăn không uống canh giữ tại đơn phòng, còn dùng hết vô số bảo bối như vậy, cuối cùng lại không luyện chế ra được bảo kiếm gì, lại ra một con dao phay hỏng!!”

Khinh Linh Tử nhìn đồ vật trong tay Tiểu Lôi, cũng tựa hồ có chút giật mình. Lão há miệng, sắc mặt cổ quái, cuối cùng không nhịn được ha hả cười to. Chỉ vào mũi Tiểu Lôi nói: “Ha ha ha, cái tên lưu manh này, thật sự là khác người à, luôn làm ra những thứ cổ quái...cái đồ vật này, người làm thế nào luyện chế ra được vậy? Đạo gia ta sống lâu như vậy, cũng chưa thấy qua một cái pháp bảo có bộ dáng như vậy a!”

Lão cầm lấy thanh thái đao kia, nhấc lên nhấc xuống: “Hả? Thực ra không nhẹ a...hảo tiểu tử, ngươi bỏ thêm vào bao nhiêu nguyên liệu? Món đồ chơi nặng như vậy, ngươi muốn dùng để đập người ta chết sao?”

Chỉ thấy Khinh Linh Tử cầm một đầu thái đao, vận một chút lực rồi quơ nhẹ một nhát trong không trung về phía bô đoàn trên mặt đất ...

Xích một tiếng, bô đoàn kia lập tức tứ phân ngũ liệt, ruột bông bay lên, ngay cả mấy viên gạch xanh phía dưới cũng không tiếng động hoá thành bụi phấn!

Khinh Linh Tử hai mắt sáng lên, khen ngợi: “Hảo đao! hảo đao a!” Dừng lại một chút, cười cổ quái: “Nhưng mà hình dạng này hơi tệ một chút.”

Tiểu Lôi cơ hồ muốn khóc: “Con mẹ nó, Khinh Linh Tử! Điều là pháp môn người dạy ta, pháp môn kia khẳng định là có vấn đề! Người đền ta phi kiếm! Đền ta Huyền Vũ nội đan! Đền ta Huyền thiết tinh phách! Đền ta mười lăm viên Hoá Thạch đan! Đền ta ba khối Hoả diễm tán...”

Hắn liên tiếp nói ra mười bảy mười tám tên loại nguyên liệu, Khinh Linh Tử càng nghe mắt càng tròn, lão hít một hơi thật sâu, kinh hô: “Người! Người dùng nhiều nguyên liệu như vậy ư! Người điên rồi sao? Chỉ lần này người đã dùng hết hơn phân nửa những thứ sư phụ người sưu tập hơn nửa đời người! Chờ khi lão xuất quan, còn không tìm người liều mạng?”

Tiểu Lôi không cần quan tâm nhiều như vậy, hắn chỉ là lôi kéo Khinh Linh Tử la hét: “Lo làm gì nhiều chuyện như vậy! Người nghĩ biện pháp cho ta, làm sao để biến thanh thái đao này trở thành bảo kiếm!”

Hắn thật sự là tức đến mờ mắt.

Kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn. Từ nhỏ đến lớn, với tính tình lười biếng như Tiểu Lôi, khó khăn lắm hắn mới có được lần đầu tiên đi làm một chuyện gì chăm chú như vậy, mất bao nhiêu khổ cực, tốn vô số công phu, kết quả cuối cùng lại là một đồ vật như vật, nói hắn tức hay không tức? Nói hắn vội hay không vội?

Tâm trạng Tiểu Lôi kích động đến mức không kịp để ý đến mấy người đang đứng bên cạnh, toàn bộ tâm trí hắn giờ đây đã đặt trên người Khinh Linh Tử, chỉ hy vọng lão thần thông quảng đại, có thể đem biến đổi được bảo bối trở lại hình dáng như ý.

Khinh Linh Tử lúng túng hắng giọng vài tiếng, ngượng ngùng cười nói: “Đồ vật này mặc dù hình dáng...à...hình dáng là hơi tệ một chút, nhưng là uy lực xem ra cũng không nhỏ...người lần đầu tiên luyện chế pháp bảo, có thể luyện chế ra loại này, đã rất tốt rồi.” Lão sợ Tiểu Lôi tiếp tục dây dưa, vội kéo tay áo Tiểu Lôi, chỉ vào mấy người Nguyệt Sơn, Nguyệt Tinh, nghiêm mặt nói: “Tiểu Lôi, mấy vị khách nhân này tới tìm người.”

Nguyệt Tinh cười khổ nhìn Tiểu Lôi, vừa rồi nàng ta cũng nhìn thấy dáng vẻ như điên như cuồng của hắn, chỉ là không tiện mở miệng. Nàng ta mới mỉm cười nói: “Tiểu Lôi tiên sinh, xin cảm ơn vì đã chiếu cố Bảo Nhi lâu như vậy. À, khi ta trở lại võ quán nhận được lời nhắn lại của anh là anh đã mang theo Bảo Nhi lên Nga My sơn, vì vậy hôm nay ta...”

Tiểu Lôi nhìn thấy Nguyệt Tinh, cười nói: “A a, cô đã đến rồi. Vị bên cạnh chính là cao nhân trong gia tộc mà cô tìm kiếm sao...Hả? Các người đến mang Bảo Nhi đi ư?”

Nguyệt Tinh cười nói: “Đúng vậy, vị này chính là đường huynh Nguyệt Sơn của ta, lần này nhờ huynh ấy ra mặt viện thủ, đáp ứng đến võ quán ta dạy. Ta nghĩ Bảo Nhi đã quấy rầy các ngài nhiều ngày, cũng đến lúc mang nó trở về rồi!”

Tiểu Lôi còn chưa kịp nói gì thì Bảo Nhi từ trong lòng Nguyệt Tinh vùng ra, ôm lấy chân Tiểu Lôi, lớn tiếng nói: “Không muốn! Con không muốn rời khỏi ba ba! Con muốn ở cùng ba ba!”

Tiểu Lôi gãi gãi đầu, cười khổ nói: “Cái này, cô xem, sư huynh ta đã thu Bảo Nhi làm đồ đệ rồi, lão nhân gia pháp lực cao cường, Bảo Nhi theo lão học, đương nhiên là tiền đồ vô hạn lượng. Nếu bây giờ mà mang nó trở về...”

Khinh Linh Tử đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Lôi, ta thật ra có một chủ ý...”

Đồng tử lão phong tử khê động, lão mỉm cười nói: “Lần này đi Tiên Sơn, cũng làm cho tâm tình ta không thoải mái, trở về ở đạo quan mấy ngày cũng thấy khó chịu, nếu người nhà Bảo Nhi muốn đem nó xuống núi, vậy chi bằng chúng ta cùng đi luôn.”

Đưa mắt nhìn Nguyệt Tinh, Khinh Linh Tử nói: “Người mở võ quán phải không? Vậy tốt rồi, ta cùng Tiểu Lôi xuống núi, mỗi ngày sẽ đến võ quán của người dạy Bảo Nhi. Nếu có tên nào không có mắt đến trên chọc các người, lão đạo sỹ ta sẽ cho một cước tiễn hắn đi gặp ông bà, người thấy thế nào?”

Lập tức sắc mặt tăng nhân Phục Hồ Tử bên cạnh đầy vẻ vui mừng, y vội vã ra hiệu cho Nguyệt Tinh.

Tăng nhân kia thực ra là có mối tư tâm, nếu Khinh Linh Tử lão già khó chơi kia xuống núi, e rằng năm ba năm cũng chưa trở về...Sau này Nga My sơn không có cái lão điên này thì cuộc sống mọi người cũng tốt hơn nhiều!

Nguyệt Tinh cũng đã nhìn ra Khinh Linh Tử này e rằng thật sự là một cao nhân vô cùng lợi hại, trong lòng cũng có chút động tâm, bất giác đưa mắt nhìn Nguyệt Sơn.

Nguyệt Sơn mỉm cười nói: “Xưa nay muội chăm sóc Bảo Nhi, ta đương nhiên không có ý kiến. Huống hồ vị đạo trưởng này lại thương yêu Bảo Nhi như vậy, sao có thể phụ một phen hảo ý hảo ý của người ta? Cái đó gọi là bạc bề trên đã ban cho thì không dám từ chối. Vậy mọi người cùng nhau xuống núi đi.”

Tiểu Lôi vẫn còn muốn nín kéo: “Nhưng mà, Bảo kiếm của ta, pháp bảo của ta...” Hắn còn muốn lưu lại mấy ngày, nghĩ biện pháp đem thanh thái đao kia biến thành thanh bảo kiếm thực sự.

Khinh Linh Tử cười nhạt một tiếng: “Ta nói rõ ràng cho người, đồ vật này luyện chế ra rồi, là cái gì thì chính là cái đó, không thể thay đổi được...hơn nữa, người lần này gan lớn ngông cuồng, lãng phí nhiều bảo bối của sư phụ người như vậy, mấy ngày nữa lão xuất quan, người nghĩ lão sẽ dễ dàng tha cho người sao?”

Tiểu Lôi nghe vậy lập tức run lên, cuống quýt nói: “Được, được! Xuống núi! Cùng xuống núi!”

85. Chương 86: Đại Phát Thư Uy

Ngự kiếm phi hành? Cũng chưa từng nghe nói thần tiên nào lại ngự dao phay mà phi hành cả?

Lần này mà ngã xuống, xem ra số mệnh đã định đến lúc cười hạc tây thiên. Hắn ôm Bảo Nhi trong lòng, tiểu nha đầu hưng phấn liên tục ríu rít to nhỏ dọc đường, tay chân không ngừng múa may, hoàn toàn không có nửa điểm sợ hãi phi hành trên cao, đại khái nó xem cõi tiên hạc giống như ngồi trên tàu lượn siêu tốc.

Mà Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Sơn hai người sắc mặt chẳng bình bình. Lúc Khinh Linh Tử kéo hai người phi hành, Nguyệt Tinh cơ hồ tại xỉu ngay tại chỗ.

“Bay đó!”

“Thật sự là bay!”

Dọc đường, Nguyệt Tinh sắc mặt cơ hồ trắng bệch, thỉnh thoảng đôi mắt đảo tới đảo lui nhìn Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử, trong lòng nghĩ thầm: “Trên thế giới chẳng lẽ thật sự có thần tiên chăng?”

Thật ra Nguyệt Sơn, cao thủ trẻ tuổi của Minh Nguyệt gia, có vài phần trầm ổn, mặc dù cũng có hơi giật mình kinh sợ, nhưng từ từ cũng trấn định được.

Trong vòng một ngày, bay qua ngàn núi vạn sông, mấy người quay lại thành thị nơi Tiểu Lôi từng cư trú, nằm tại Nam Sơn. Nguyệt Sơn hai chân chạm đất, sắc mặt phức tạp nhìn hoàn cảnh xung quanh, không khỏi thở dài một tiếng, đối diện với Khinh Linh Tử, trầm giọng nói: “Hôm nay mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Đạo trưởng tiên pháp thần diệu, tôi phục sát đất! Bảo Nhi có thể ở dưới trưởng đạo trưởng, tự nhiên là không gặp nguy hiểm. Xem ra lần này Nguyệt Nhi thỉnh ta ra đây, thật sự là uống hao khí lực.”

Khinh Linh Tử mỉm cười, cũng không nói lời nào. Thật ra Nguyệt Tinh đứng bên cạnh, mặt không chút máu, lại thấy Tiểu Lôi ngự tiên hạc từ trên trời đáp xuống, Bảo Nhi không đợi đáp xuống, từ giữa không

trung nhảy xuống, tiểu nha đầu tự mình thi triển Ngự Phong Thuật từ trên trời lơ lửng đáp xuống, làm Nguyệt Tinh vẻ mặt dờ ra, trong miệng thì thầm: “Trời ơi, quả là trái ngược với thuyết Lực hấp dẫn trái đất của Newton.”

Khinh Linh Tử tự nhiên là theo Tiểu Lôi về Nam Sơn trang viên biệt thự, Bảo Nhi tuy không chịu rời Tiểu Lôi, nhưng cũng may Tiểu Lôi nói ngọt một phen, vừa hứa hẹn nhiều chỗ tốt, vừa đáp ứng sẽ rất nhanh tới thăm, mới buồn bã cùng Nguyệt Tinh về nhà

Nguyệt Sơn trước khi đi, nhìn Tiểu Lôi thật sâu, đột nhiên cười nói: “Tái ông thất mã, biết đâu hoạ phúc. Tiểu Lôi tiên sinh không cần vì một cây đao mà phiền muộn... À, ta từng được một dị nhân truyền cho một bộ đao pháp, thần diệu mạnh mẽ, nếu như không chê, ta nguyện ý dâng tặng.” Rồi hần theo mọi người rời đi.

Khinh Linh Tử tiện tay thu tiên hạc lại, nhìn chung quanh một chút, cười nói: “Tiểu tử, đây là chỗ ở của người phải không? Hoàn cảnh cũng không tệ, ở đây không khí so với Nga Mi sơn cũng không thua kém gì.”

Tiểu Lôi bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: “Làm sao có thể so với Nga Mi sơn được? Nơi này dù sao cũng gần thành thị, mỗi ngày khí thải xe cộ cũng có thể dọa chết người

Khinh Linh Tử cười nói: “Còn tiểu xà tinh kia, ở gần đây phải không? Nàng ấy và đạo gia ta cũng có chút quan hệ sâu xa, thấy nàng ta cũng có lòng với người, lần này ta sẽ tác chủ, dẫn nàng ấy cùng về với người”

Lão phong tử lấy ra một cây sáo gỗ thổi hai tiếng, lập tức nhìn thấy từ xa trên nam sơn có một đạo kim quang vụt tới, chỉ chớp lát là tới trước mặt, đáp xuống đất hóa thành hình người. Tiểu Thanh đứng tại đó, vừa nhìn thấy Khinh Linh Tử, lập tức xá một cái, chào hỏi: “Xin ra mắt tiên bối!”

Khinh Linh Tử nhìn chăm chú nàng vài giây, mỉm cười nói: “Tiểu xà khá lắm, thấy dáng vẻ của người, tu vi có lẽ lại có tinh tiến. Ngày đó thấy người và tiểu tử này có mối thiện duyên, đạo gia ta mới ra tay giúp người một lần. Mấy ngày nay hần cũng không khi phụ người chứ?”

Tiểu Thanh đỏ bừng mặt, len lén liếc Tiểu Lôi, ánh mắt lộ vẻ tha thiết, cúi đầu nói: “Hần, hần tốt lắm, tốt lắm”

Tiểu Lôi trong lòng cũng chẳng biết là tư vị gì, chỉ cảm thấy mình luôn mắc nợ nữ nhân xung quanh. Trong túi càn khôn còn có một cô vợ là hoa yêu. Tiểu xà tinh mỹ lệ này vẫn si tâm đi theo chung quanh mình. Còn có Lâm San San hoàn cảnh gia đình đáng thương, lại còn Điền gia tiểu thư mà chính mình đã một phen hành động vô lại

Nhưng phàm là một nam nhân, mà lại nam nhân trẻ tuổi, nhất là Tiểu Lôi không phải dạng nam nhân chính phái, đối với mỹ nữ hiển nhiên càng nhiều càng tốt, chính là hiện tại quanh người có cũng không ít, hần cũng chỉ liếc nhìn Tiểu Thanh, cười khổ trong lòng

Bên trong biệt thự, Lôi Hồng trốn trong phòng đã tọa, hần hôm nay cảm giác trong cơ thể có khí tức lưu chuyển, đó là dấu hiệu tu vi có đột phá, cảm thấy được kích lệ nên càng chăm chỉ. Mà Như Hoa đang ngồi tại đại sảnh, nàng buồn chán lật tạp chí, thỉnh thoảng nhướn mắt nhìn Lâm San San

Lâm San San hoa dung có chút tiều tụy, Tiểu Lôi ngày ấy không lời không tiếng rời khỏi, thật sự làm nàng buồn rất lâu. Mấy ngày nay, cơm nước không buồn ăn. Nhớ lại những điểm bất phàm của Tiểu Lôi, càng phát giác khoảng cách giữa hai người thật xa, trong tâm một mối tình si, sợ rằng đều là hư ảnh trong nước

Trong lúc trầm tư, mi thanh nhíu lại. Ưu sầu trong lòng nàng khá nhiều, ngày Tiểu Lôi đột nhiên rời khỏi, có tiểu thư Điền gia thường thường tới thăm. Thiên tính nữ nhân vốn mẫn cảm, Lâm San San vừa nhìn đã biết Điền gia tiểu thư tới tìm Tiểu Lôi, thần thái ngôn ngữ lúc ấy, rõ ràng có tình cảm sâu đậm với Tiểu Lôi, nàng luôn luôn thấy thân thể của bản thân là sỉ nhục, trong lòng càng cảm thấy tự ti, cảm giác được bản thân cả về tướng mạo, thân thể, bối cảnh đều không so sánh được với Điền gia tiểu thư, trong lòng càng buồn bã, chỉ là mỗi lần nhớ tới vẻ mặt tươi cười của Tiểu Lôi, những tình cảm trong tim vô luận thế nào cũng không dứt bỏ được.

Ngày lúc này, đột nhiên cửa lớn mở ra, chỉ thấy người mà mình luôn mong nhớ, khuôn mặt dương dương tự đắc quen thuộc tiến đến

Lâm San San từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, trợn mắt nhìn Tiểu Lôi, bắt đầu nghĩ rằng mình đang nằm mơ, nhưng Tiểu Lôi cười nói với Lâm San San: “Sao? Sao mọi người lại ở nhà? Chẳng lẽ hôm nay không cần đi học sao?”

Lâm San San khoé mắt ửng đỏ, cắn môi, đang muốn chạy tới ôm cổ Tiểu Lôi, đột nhiên nhìn thấy phía sau Tiểu Lôi có hai người. Trong đó có một cô gái trẻ tuổi, mắt ngọc mây ngài, vẻ xinh đẹp động lòng người không thể diễn tả, nhưng lại theo sát sau Tiểu Lôi, nhìn bộ dáng có vẻ quan hệ với Tiểu Lôi không bình thường. Lâm San San lập tức dừng người, miễn cưỡng cười nói: “Anh, anh đã về rồi ư?”

Tiểu Lôi đi nhanh tới, nói: “Ừ, đã về. Hai người này là khách của ta, sau này cùng ở với chúng ta, vị này là tiền bối của ta Khinh Linh Tử đạo trưởng, à, còn đây là...” Tiểu Lôi liếc Tiểu Thanh, trong lòng có chút khó xử, hần từ ánh mắt của Lâm San San phát hiện ra một tia u oán, cắn răng nói: “Cô này là Tiểu Thanh, là...”

Khinh Linh Tử đột nhiên mỉm cười nói: “Đây là cháu gái của ta, Tiểu Thanh.” Nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt như muốn nói: “Tiểu tử, đạo gia giúp người quá quan.” Lập tức nhìn Lâm San San một hồi, ánh mắt lại càng cổ quái

Lâm San San nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhìn Khinh Linh Tử nói: “chào đạo trưởng”, vừa nhìn Tiểu Thanh thấp giọng nói: “xin chào”

Tiểu Thanh cũng không nói gì, chỉ nhợt nhạt cười: “Chào cô!”

Tiểu Thanh không phải lần đầu gặp Lâm San San, nàng theo Tiểu Lôi đã một đoạn thời gian, tất nhiên biết sự tồn tại của cô gái này, tựa hồ cũng biết cô gái này đối với Tiểu Lôi cũng có tình cảm mơ hồ. Chỉ là xa tình đối với chuyện này không thêm để ý, nàng nguyên bản là muốn báo đáp thiện duyên của Tiểu Lôi, hơn nữa nàng không phải nhân loại, đối với chuyện Tiểu Lôi có nhiều ít phụ nữ, hoàn toàn không để trong lòng. Lần trước tại khu vui chơi, nàng đã ra tay cứu Lâm San San một lần, chỉ bất quá lần đó Tiểu Thanh làm Lâm San San bất tỉnh, cho nên Lâm San San không nhận ra Tiểu Thanh thôi.

Tiểu Lôi cũng cơ trí, thấy không khí có phần bất tiện, hần ngượng ngừng cười, lập tức đổi đề tài: “Đồ đệ của ta đâu rồi?”

Phía sau, Như Hoa đã nhảy tới, trước tiên chào hỏi Khinh Linh Tử cùng Tiểu Thanh, sau đó hét lớn: “Đồ đệ của người? Tên gốc đó dường như phát điên, tự giam mình trong phòng đã hai ngày rồi! Người rút cuộc đã cho hắn cái quỷ thuật gì vậy? Lôi Hồng hiện tại cả ngày hầu như chỉ nói lảm nhảm cái gì đạo không phải là đạo, giống như tinh thần rối loạn vậy

Đang nói, mọi người tựa như nghe thấy phía trước truyền tới tiếng rống to của Lôi Hồng, nghe hần hưng phấn hét lớn: “Có có có! Ta cảm giác được khí rồi!” sau đó là một trận cười lớn.

Như Hoa thở dài lắc đầu nói: “Đó, mỗi ngày đều thế này, mỗi ngày ba lần, buổi sáng giữa trưa buổi tối đều một lần, đã cố định rồi, còn chính xác hơn đồng hồ. Hiện trong nhà không xài đồng hồ báo thức nữa, à, hiện tại là lần thứ hai, vừa lúc đến thời gian ăn cơm trưa...”

Như vậy, Khinh Linh Tử cùng Tiểu Thanh xem như ở chỗ này. Nam sơn trang viên có thêm một lão phong tử cùng một xà tinh. Cuộc sống so với lúc trước có vẻ càng thêm đặc sắc.

Tiểu Lôi vào cuối ngày có lòng tốt gọi điện thoại cho Lôi Hồng tỷ tỷ, bắt kể nói thế nào, đã hứa với người ta, còn ở nhà người ta, nhưng lại phải mông biển mất nhiều ngày như vậy, thật sự đối với vị thân chủ Lôi Hồng tỷ tỷ này quả có chút không nghĩa khí... nói ra, cũng phải có một chút lương tâm nghề nghiệp chứ.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng nghe thấy tiếng Tiểu Lôi trong điện thoại, đầu tiên trầm mặc trong năm giây, sau đó đột nhiên mắng xối xả. Tiểu Lôi thật sự nghĩ không ra, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy cũng có thể chửi rủa người khác như thế... à ... thô tục

Lôi Hồng tỷ tỷ mắng xối xả, liên tục chửi rủa Tiểu Lôi suốt nửa giờ, cuối cùng bỏ lại một câu: “Ngày mai người bắt đầu theo ta đi học! Còn không, chuẩn bị nhận lễ vật của ta! ”

Tiểu Lôi cẩn thận hỏi lại hỏi lại một câu: “Lễ vật gì?”

Lôi Hồng tỷ tỷ ném lại hai chữ , sau đó cúp máy

“Hóa đơn!”

“Hóa đơn?”

Tiểu Lôi cẩn thận tính toán lại, mình mang nhiều người như thế ở trong biệt thự của Lôi gia, ăn uống ngủ nghỉ, dù Lôi Hồng là người Lôi gia, bỏ ra không tính, tự mình cùng Lâm San San và Như Hoa ba người, ăn ngủ khí đốt, điện, nước... sau lại thêm Bảo Nhi, chi tiêu của nó lại càng nhiều hơn.

Bảo Nhi dù sao từ nhỏ tại Minh Nguyệt gia lớn lên, loại này như thể bảo bối mới sinh đã ngậm muống vàng trong miệng, bình nhật sống cùng Nguyệt Tinh, tiêu xài như nước, thấy cô bé ăn kem chỉ ăn Haggen Dazz, có thể hiểu được. Thậm chí KFC hay McDonald cũng không thèm liếc mắt. Đứa trẻ như thế, không thể tiêu xài bình thường để nuôi dưỡng.

Có thể nói, trong khoảng thời gian này, mọi tiêu xài đều là do Lôi gia đại tiểu thư trả

Mà Tiểu Lôi tên nhân viên thời vụ luôn vô cố bỏ bê công việc trong nhiều ngày, Lôi đại tiểu thư không nổi giận đuổi mọi người ra khỏi nhà, cũng có thể coi là một bà chủ tốt rồi.

“Đi học?”

Mẹ, học với chẳng đi học! Chẳng phải chỉ là tán gái hay sao? Cũng không phải là chưa làm qua!

Tiểu Lôi trốn trong phòng, cẩn thận cũng để hoa sen thay đổi nước suốt, đột nhiên nhớ tới Diệu Yên lúc đầu đã nói qua một câu: “Người nếu làm bậy ở bên ngoài, ta sẽ khiến cho người thành thái giám.”

Nhớ tới pháp thuật cao cường của Diệu Yên - Hức! Người ta là cao nhân đệ nhất hàng thật giá thật trong Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân bảng! Là thiên hạ đệ nhất tiên tử chân chính! Nếu muốn đối phó mình, chỉ cần búng tay là xong xuôi.

Tới lúc đó, bản thân làm sao có thể phản kháng? Chẳng lẽ dựa vào một cây thái đao bỏ đi này sao sao?

Trong lúc mơ màng đã thiếp đi

Sáng ngày thứ hai, hán dậy sớm, ăn mặc chỉnh tề, sau đó bắt đầu công việc! Đi học!

Tạm biệt cả nhà “từ lớn đến nhỏ”, Tiểu Lôi đi ra cổng biệt thự, đã thấy một chiếc xe màu đỏ đợi sẵn, Lôi đại tiểu thư mặc một bộ đồ bó sát bốc lửa ngồi bên trong, mặt lạnh như tiền, thấy Tiểu Lôi đi ra, nhẹ nhàng lấy kính râm, chỉ tay lạnh lùng nói: “Lên!”

Tiểu Lôi nhìn khinh khỉnh, bất quá thấy nề mặt nàng là người thuê mình, hán bắt đầu lên xe.

À, bây giờ Tiểu Lôi có thể nói cái gì cũng có, pháp bảo cũng có, phi kiếm cũng có (dù chỉ là một thanh thái đao), bên người mỹ nữ như mây, bực bội nhất là ngay cả con gái cũng có...

Chỉ có cái là không có tiền!

Cái gì thần tiên có thể chỉ đá hóa vàng ... chỉ là chuyện truyền miệng, chí ít Khinh Linh Tử cũng không có bản lãnh này. Muốn kiếm tiền? Chẳng lẽ cướp nhà băng? Dù cho Tiểu Lôi có dám, Khinh Linh Tử cũng sẽ một chiêu đánh chết gã sư đệ tà ác thương thiên hại lý để bảo vệ môn quy thanh lý môn hộ.

Tiền ơi tiền ... à, Minh Nguyệt gia kia dường như có nhiều tiền, tốt xấu gì với Bảo Nhi cũng đã hao phí bao tình lực, tìm họ lấy chút tiền cũng không phải là việc quá đáng a.

Tiểu Lôi trong lòng thầm tính toán, ngồi trong xe, nhưng lại không đề phòng, Lôi đại tiểu thư rõ mánh, chiếc xe giống như một con bò đực động tình rú rít phóng trên đường, làm Tiểu Lôi sợ hãi, vội luống cuống tay chân thắt dây an toàn.

“Hỗn đản!” Lôi đại tiểu thư lạnh lùng quát: “Người có biết không! Điền Chấn mấy ngày trước tìm tới ta, bàn chuyện hôn sự giữa Lôi Hồng cùng Điền Kha Nhi! Mấy ngày nay người đã đi đâu hả?”

“À ...” Tiểu Lôi đáp đại

Đã đi đâu.... cái này, nói thì dài dòng, đơn giản là cùng Giáo Đình Thánh Kỵ Sĩ đánh một trận, sau đó chạy tới Nga Mi sơn thỉnh thần tiên vì mình mà ra mặt, vừa tham gia một thần tiên đại hội, giết chết một con thượng cổ thần thú, cuối cùng lại thuận tay thu một tiên tử thiên hạ đệ nhất cao thủ làm lão bà.

À, bắt quá những chuyện đó mà nói ra, sợ rằng bị Lôi gia đại tiểu thư xem như đồ khùng. Tiểu Lôi thở dài: “Ta về nhà tiễn người thân ra đi...”

Lôi gia đại tiểu thư tựa hồ cũng không không để ý tới cái cơ siêu cấp thối hoắc này, chỉ rờ ga thiết mạnh, chiếc đồng hồ tốc độ của xe chỉ số một tám tám mươi, chạy như điên trên đường, lập Lôi gia đại tiểu thư xuất một câu làm Tiểu Lôi cơ hồ muốn nhảy dựng lên: “Cho người thời gian ba ngày, phải chinh phục được Điền Kha Nhi.”

86. Chương 87: Thỉnh Cầu Giải Hòa

Tiểu Lôi sờ mũi, ài, Lôi đại tỷ này, tính tình thật là nóng nảy a.

Trong ba ngày mà chiếm được Điền Kha Nhi, a, chỗ quan trọng nhất là.....như thế nào là “chiếm được”?

Hôn cũng đã hôn, ôm cũng đã ôm, chẳng lẽ nhất định phải lên giường mới được sao?

Nhưng Điền Kha Nhi này là một cô gái ngoan từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, tại xã hội bây giờ gần như đã tuyệt chủng. Loại nữ hài này cho dù thích người, cũng sẽ xem trình tiết quan trọng hơn cả mạng sống.... Trong vòng vài ngày phải làm cho nàng hiến thân?

Ta xem còn một biện pháp nào khác không.... Thật sự là không làm được, a, hay là dùng một chút “thuốc lắc” gì đó....

Bốp, Tiểu Lôi tự tát mình một cái. Nghĩ gì chứ? Đối với một nữ hài thuần khiết như thế, sử dụng loại thủ đoạn bỉ ổi này ... Tam thanh đạo tôn tại thượng, ta chỉ nghĩ đến thôi nhé!

“A, Tiểu Lôi ca ca? ”Phía sau truyền đến một tiếng kêu vừa mừng vừa sợ, hân vừa xoay người nhìn, một cô gái mặc một cái váy thể thao ngắn, lộ ra một cặp đùi xinh xắn, trắng nõn, thon dài. Trên thân mặc một cái áo thun thể thao ngắn, đội một nón tennis, phía sau lại buộc một túm tóc đuôi ngựa xinh xắn , trong tay cầm một cái túi thể thao hàng hiệu Dunlop kiểu mới nhất. Không phải Điền Kha Nhi thì là ai?

Kha Nhi từ bãi đỗ xe đi tới, thấy phía trước có một người ôm một cái cặp đứng ngăn người trước cửa trường , càng xem dáng người càng thấy quen thuộc , trong tâm tưởng máy động, càng thấy người kia giống Tiểu Lôi đã mất tích nhiều ngày, nhanh chân chạy lại, thì thấy Tiểu Lôi tự tát mình.

Điền Kha Nhi vẻ mặt tươi cười pha lẫn kinh hãi, nhưng lập tức chuyển thành buồn bã, trong mắt lộ vẻ u oán, khe khẽ gọi: “Tiểu Lôi ca ca” rồi đứng yên tại chỗ, chỉ dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười xấu hổ, đi tới, gãi gãi đầu nói: “Kha Nhi, đã lâu không gặp, muội phải đi tới lớp học tennis phải không?

Kha Nhi cắn môi, thấp giọng “Mấy ngày nay, huynh đi đâu? Ngày đó, huynh đối với ta như thế ... Nhưng sao ngày thứ hai không thấy tới chẳng lẽ huynh trêu chọc ta?” Nàng nói lí nhí như muỗi kêu, hốc mắt hoe đỏ. Tiểu Lôi cuống quýt cười nói: “Không phải không phải, sao ta có thể trêu chọc muội chứ? Chính là , nhà có sự tình, phải về giải quyết ”

“Nhưng huynh cũng không gọi điện thoại cho ta” giận dữ! Cực độ giận dữ!

Tiểu Lôi cười khổ, điện thoại? Trong Tiêu Dao phái làm cách nào gọi điện thoại? Còn Huyền Không đảo.....nơi đó có tín hiệu sao?

Phàm là nam nhân, lừa gạt con gái là bản năng trời sinh, căn bản không cần phải dạy. Thường đến một lúc nào đó, hoang thoại tự nhiên phát ra. Tiểu Lôi nói dối cũng không phải lần đầu, lập tức chế ra nhiều lý do, đơn giản như là điện thoại hết pin, mất sóng, hoặc như là điện thoại bị đánh cắp, bị hỏng...

Tóm lại , đổ tội cho trộm, sóng điện thoại, hoặc thậm chí bão cát làm nhiễu loạn tín hiệu

Lý do vừa đưa ra, lập tức qua ải.

Phải biết rằng, đối mặt với một người con gái đang chỉ trích người, nhất là người con gái đang nặng tình với người, trong tình huống này, kỳ thật nữ tử không có ý muốn trừng phạt người, hoặc tính toán với người. Trong lòng họ chính yếu là muốn người lừa nàng cho thật hay. Dù người nói những điều ngay cả quỷ cũng không thềm tin, cô gái cũng có thể tiếp thụ quá nửa. Mục đích của các nàng chính là muốn người lừa nàng. Để chứng tỏ trong lòng người có quan tâm đến nàng

Đương nhiên, chỉ biết đạo lý này thì còn xa mới đủ, nếu trước mặt cô gái mà muốn đạt mục đích, thì tuyệt chiêu thứ hai, là phải biết được khi nào cần phải thay đổi chủ đề, thay đổi sự chú ý của họ.

Đừng hỏi làm cách nào Tiểu Lôi có thể hiểu được điều ấy. Những thanh niên thuộc thời đại này, đã trải qua các loại phim ảnh ái tình, tin tức mạng, tiểu thuyết tình cảm, biết bao nhiêu là thông tin, thêm vào đó là chút tài năng. Chỉ cần đầu óc có chút cơ trí, thì thật không phải là quá khó, hoàn toàn có thể tiêu sái lướt lờ quanh các bông hoa.

Huống hồ Tiểu Lôi nguyên bản vốn cơ trí, tốt xấu gì cũng làm tiểu phiến tử tiểu thần còn vài năm bản sự nhìn mặt, nghe giọng vốn không thể làm khó hắn.

Hắn vừa xin lỗi tron tru, đột nhiên ôm nhẹ eo lưng Kha Nhi, ngón tay vô tình cố ý bóp nhẹ một cái, sau đó cố ý cười nói: “A? Kha Nhi gần đây nhìn như có hơi phát tướng một chút...”

”Ồ đâu? Thật chứ? Kha Nhi lập tức sắc mặt khê biến, nhất thời khẩn trương đứng dậy, biểu tình u oán lập tức quên hết.

Thấy chưa, quá đơn giản, tìm một chuyện mà phụ nữ quan tâm nhất, thì phân tán sự chú ý của cô nàng thật không khó.

Trên thế giới thứ có thể làm cho các nàng, hoa dung thất sắc quên hết tất cả, chính là dung mạo cùng với vóc dáng.

Phàm là bán thuốc giảm cân có thể phát tài, bởi vì nữ nhân đối với vóc người bản thân so với tính mạng còn có phần quan trọng hơn, đôi khi cũng biết là quảng cáo láo, nhưng chỉ cần một tia hy vọng mong manh, cũng có thể không ngần ngại rút ví ra!

Tiểu Lôi hì hì cười, ôm eo Kha Nhi tiến về trường học. Trên đường thỉnh thoảng nàng lại tự kiểm tra vóc dáng, cuối cùng cũng tin vào lời nói của Tiểu Lôi, trông có vẻ khẩn trương.

Tiểu Lôi thở phào nhẹ nhõm, thuận miệng an ủi nàng một chút, cùng Kha Nhi đi tới sân tennis, xa xa nhìn thấy một nữ huấn luyện viên hơn ba mươi tuổi ở ngoài sân. Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Sao? Lại đổi huấn luyện viên rồi a?”

Kha Nhi cong môi nói: “Ngày thứ hai người đi là đã đổi rồi, nguyên huấn luyện viên kia, hình như là bị tai nạn giao thông, nghe là rất thảm, gãy mất mười bảy khớp xương. Nghe nói trong vòng hai năm, sợ rằng không thể đứng dậy nổi.

Tiểu Lôi nuốt nước miếng....

Thật nhẩn tâm!

Không cần phải hỏi, nhất định là do Điền Chấn phái người làm rồi. Đùa gì chứ? Dám chọc ghẹo con gái của hắn sao? Điền Chấn là ai chứ, đại danh bao trùm cả hai giới hắc bạch. Huấn luyện viên kia dám chọc ghẹo con gái bảo bối của Điền Chấn. Tai nạn giao thông gãy xương ... chỉ sợ là phái người đập gãy! Không đem hắn thiên bổ hoặc tống vào bao vút ra ngoài biển đã là quá hiền lành rồi...

Kha Nhi cười tươi: “Bất quá, huấn luyện viên này đi khỏi, mọi người đều cảm thấy cao hứng. Hình như mọi người cũng không thích hắn. ...a.Hắn quả thật có chút”

Nhìn khuôn mặt ngượng ngùng và ánh mắt đơn thuần của Kha Nhi, Tiểu Lôi thở dài, quyết định không nhắc tới chuyện này với nàng nữa. Cần gì để cho máu tanh hắc ám làm ô nhiễm một tâm hồn thuần khiết như thế?

Ngay trước lúc rời đi, Kha Nhi kéo Tiểu Lôi, thoáng có chút ngượng ngùng, nói: “Tiểu Lôi ca ca, xế chiều hôm nay, kết thúc giờ học, huynh liệu có thể tới tìm ta được không?”

Tiểu Lôi mỉm cười đáp ứng

Rời đi một đoạn, Tiểu Lôi vẫn còn nghe thấy tiếng cười thích thú của nàng vọng lại.

Xem ra việc này cũng không khó khăn, chỉ là trong tâm khó tránh khỏi cảm giác tội lỗi thôi.

Thở dài, Tiểu Lôi đi về phía lớp học của mình.

Cơ Đức học viện quả thật quá lớn, tòa học đường cũng quá to lớn, mặt đường trong trường đều làm theo tiêu chuẩn đường lộ cao nhất. Tuy thời gian xem ra không còn sớm, nhưng giáo sư ở đây dù sao cũng không quản nhiều tới chuyện học sinh đi trễ. Tiểu Lôi nhoáng cái đã đi tới phòng học của mình.

Đột nhiên, khi chuyển qua một hành lang, phía sau chợt truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng chân không lớn, cũng không nhanh. Chỉ là từng bước, từng bước theo sau. Đối phương cước pháp nhẹ nhàng nhưng lại trầm ổn, càng không hoảng hốt, không vội vàng, chỉ là bước theo sau mình. Nhưng Tiểu Lôi thực sự nhận ra ngay tiếng cước bộ này có một chút khác thường

“Tiểu Lôi tiên sinh.”

Một thanh âm ôn hòa từ phía sau truyền đến. Tiểu Lôi đứng lại, xoay người nhìn, chỉ thấy một nam nhân dáng cao ráo đứng phía sau, người này có mái tóc màu nâu mềm mại, khuôn mặt anh tuấn, mang theo đặc thù người vùng Địa Trung Hải, sống mũi cao, mắt xanh biếc....

“Hả?” Ánh mắt Tiểu Lôi chợt co lại, vì con người của nam nhân kia, một bên màu xanh biếc, bên kia lại màu bạc!

Nam nhân mặc một bộ âu phục màu trắng, trên tay cầm một bộ sách, khuôn mặt đẹp trai phảng phất gió xuân nhu hòa, dù vóc người cao ráo, nhưng lại tản mát ra một loại khí tức nhu hòa, nhất là khuôn mặt nhợt nhạt lại mỉm cười, làm cho người ta có cảm giác đây là một người rất văn nhã lịch sự.

Chính lúc này Tiểu Lôi trong lòng lập tức trầm xuống, vì trước ngực nam nhân, có một huy hiệu hình chữ thập

“Tiểu Lôi tiên sinh, xin chào” Nam nhân này bình thản nhìn Tiểu Lôi, vươn một tay ra: “Chúng ta là lần đầu gặp mặt, mặc dù trước đây ta có nghe qua tên cậu rất nhiều lần. Hôm nay có thể nhìn thấy cậu, thật là vinh hạnh”

Tiểu Lôi cảnh giác nhìn đối phương đưa tay ra, da tay trắng trẻo, ngón tay thon dài, móng tay cắt ngắn rất sạch sẽ.

Mắt thấy Tiểu Lôi không cùng mình bắt tay, nam nhân kia lại không có bộ dáng xấu hổ, thản nhiên cười nói: “Xem ra ta quá mạo muội, bắt quá xin yên tâm, ta đối với ngài không hề có ác ý ... à, ít nhất không phải ở nơi này.”

Tiểu Lôi bĩu môi, lầm bầm: “Chẳng lẽ người của các phái tu hành đều chết sạch hết hay sao, để đám quái vật Tây dương tùy tiện chạy đến địa bàn của chúng ta giương oai?”

Người kia lắc đầu, thấp giọng nói: “Xin tin vào thành ý của ta. Bỉ nhân chính là Thủ Hộ Thánh Kỵ Sĩ Raphael của Vatican. Tiên sinh có thể xưng hô với ta tên Trung văn là Diệp Bất Quân. Ta từ xưa đã rất ngưỡng mộ văn hóa Đông phương, đặc biệt thích câu: ”Quân tử trác, nhĩ bất quân”

Diệp Bất Quân?

Thấy người cười nói giả dối như vậy, ta xem là Nhạc Bất Quân mới đúng. Tên chết bầm ngoại quốc, khẳng định chưa đọc qua tiểu thuyết của Kim Dung, nếu không thì sẽ không thể chọn một cái tên quá thối như thế.

87. Chương 88: Âm Sát

Diệp Bất Quần mỉm cười: “Xem ra sự hiểu lầm của ngài về giáo đình chúng ta quá sâu rồi. Nhưng cũng khó trách, lần trước bọn Michael hành sự quá hấp tấp. Lần này xin ngài yên tâm, chúng ta hoàn toàn không có ác ý...”. Ông ta tiếp tục nói: “Ngài xem, ta đến đây với tư cách cá nhân, không phải là với danh phận chính thức Sứ giả tông giáo đến thăm quý quốc, chính là vì muốn tìm khả năng hòa giải giữa hai bên chúng ta”.

Hòa giải? Tốt thôi, đưa mộng của người ra cho tiểu gia ta đá hai cái. Tiểu Lôi mặt khinh khỉnh, nhưng ngoài miệng lại nói: “Hòa giải thế nào? Các người muốn cướp Bảo Nhi của chúng ta, vậy thì đừng hòng!”.

Diệp Bất Quần mỉm cười nói: “Xin yên tâm, lần trước là do bọn Michael hành sự lỗ mãng. Thân phận của tiểu cô nương này là một câu chuyện kỳ lạ, bọn Michael cũng thật là...uhm, nói theo cách của các người, là nóng lòng lập công. Suy cho cùng chúng ta là giáo đình, là một tổ chức đường đường chính chính, không dùng loại thủ đoạn hèn hạ của bọn hắc ám. Hơn nữa, phương Đông dị năng chi sĩ rất nhiều, ta cũng không muốn gây sự, cho nên lần này, bọn Michael đã bị triệu hồi, ta được toàn quyền xử lý vụ việc này.”

“Được rồi”. Thấy ở đây cũng không có học sinh lai vãng, Tiểu Lôi thoải mái dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, uể oải nhìn Diệp Bất Quần. Hắn nhìn có vẻ ung dung, nhưng lại ngằm thò một tay vào trong ngực, nắm lấy... cán dao phay trong túi càn khôn. “Nói thử coi, các người định hòa giải thế nào?”

Diệp Bất Quần mỉm cười nói: “Như thế này ... Có lẽ người cũng biết rồi, hiện nay những người tìm kiếm tiểu cô nương này, ngoài giáo đình chúng ta ra, còn có một nhóm người khác... Đức Chúa nhân từ trên cao, giáo đình là tín đồ ngoan đạo phụng dưỡng Chúa, nhưng mà thủ đoạn của mấy tổ chức hắc ám kia, sợ rằng sẽ không tuân thủ luật chơi. Để bắt tiểu cô nương kia, ta cho rằng việc gì bọn họ cũng có thể làm... Công bằng mà nói, lần này xung đột với ngài, chúng ta đã nhận ra, ngài với mấy tông phái dị năng của phương Đông nhất định có quan hệ đặc thù... Ta đã nói qua rồi, chúng ta chỉ là muốn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, không muốn dẫn tới xung đột tôn giáo, hay thậm chí là đấu tranh tôn giáo... cho nên... ta phụng mệnh đến ngằm liên lạc với ngài. Nhiệm vụ tạm thời của ta bây giờ là cùng với ngài, bảo vệ đứa bé gái kia. Chỉ ít là bảo vệ nó không bị tổ chức di đoạn hắc ám bắt đi”.

Tiểu Lôi cười hi hi nói: “Có ý tứ! Các người thấy bắt đi không được, liền nghĩ tới việc chiếm địa bàn, đuổi hết bọn khác đi, đúng không?”

Diệp Bất Quần hơi cười, cũng không phủ nhận: “Nhưng điều này đối với ngài mà nói cũng không tổn hại gì, không phải sao?”

Tiểu Lôi nhún vai: “Không nói vậy được. Dù sao ta cũng không để ông phí công đi tới đây. Có thêm một vệ sĩ miễn phí, ta đây cũng không có ý kiến gì. Nếu như các người muốn lợi dụng có hội này để lôi kéo sự chú ý của Bảo Nhi, ta không quản các người là tín đồ gì của Chúa, ta sẽ đá hết từng người bay về quảng trường St.Paul. Các người cho là Đông phương chúng ta không có người sao?”

Diệp Bất Quần cũng không tức giận, ông ta thủy chung vẫn giữ nụ cười hòa nhã: “Ta tin. Đối với pháp thuật thần kỳ của phương Đông, bản thân ta cũng nghiên cứu nhiều. Kỳ thực, lúc ta còn trẻ đã từng du lịch ở phương Đông chín năm, cũng đã đọc qua các loại truyền thuyết thần kỳ của Đông phương. Nói đơn giản, chúng ta hoàn toàn không muốn rước phiền phức. Ý kiến của chúng ta hiện giờ là, hy vọng nếu như có cơ hội thích hợp, có thể dùng cách thức mời chính thức, mời các hạ mang theo tiểu nữ hài này đến thăm Vatican, chúng ta sẽ dùng nghi thức khách quý để tiếp đón, mà mục đích, chỉ vì chúng ta hy vọng thông qua vị tiểu nữ hài này, giải đáp bí mật trong một truyền thuyết được lưu truyền từ xưa.”

“Hừ, cũng không xong thì mềm sao?”. Tiểu Lôi thâm cười lạnh, nhưng ngoài mặt lại bình thản cười, nói: “Tốt thôi, nhưng bây giờ ta phải vào lớp rồi, đến muộn không phải là hành vi của một học sinh tốt...”

Diệp Bất Quần gần như cười vui vẻ, trong mắt ông ta thoáng qua một tia giảo hoạt: “Tí nữa thì quên mất việc ta tự giới thiệu, bây giờ ta công khai thân phận, là học giả trao đổi của trường dòng ở Italy, ta hiện giờ đang đảm nhận chức giáo sư của trường Cơ Đức...chính là thầy giáo của người”.

Nụ cười của Tiểu Lôi tắt dần, nhú mày nói: “Đúng là kỳ quái, mục tiêu của các ông là Bảo Nhi, làm quái gì mà chạy theo ta?”

Diệp Bất Quần thở dài một hơi, động tác của ông ta không mang chút nào lực tương tác của tự nhiên, làm cho người ta khó nảy sinh địch ý đối với ông ta: “Đây cũng là việc bất đắc dĩ, người đột nhiên mất tích nhiều ngày, đồng nghiệp của ta cũng vô pháp tìm ra tông tích của người, cuối cùng chỉ có thể phải ta đến trường học này đợi người. Ta nghĩ, sau này chúng ta sẽ có thời gian ở chung với nhau lâu dài rồi”.

Tiểu Lôi nhíu mày: “Các ông nhất định vất vả như vậy quấy rầy Bảo Nhi, cuối cùng là vì sao chứ? Ngày đó ta nghe Michael kêu cái gì mà ‘Thần nữ’, là ý gì vậy?”

Diệp Bất Quần lắc lắc đầu: “Việc này, ta có thể nói cho người, nhưng mà không phải bây giờ. Nếu như việc hợp tác của chúng ta đạt đến một tầm cao mới, lúc đó ta sẽ nói cho người... Còn hiện tại, học sinh thân yêu của ta, chúng ta vào lớp thôi”.

Sau đó, Tiểu Lôi sầm sập theo Diệp Bất Quần đi vào lớp học.

Quả như dự liệu, Diệp Bất Quần có dáng vẻ đẹp trai, lại mang theo khẩu vị nước ngoài, vừa bước vào lớp, các nữ sinh lập tức ào ào bọc lộ biểu tình si mê ...

Tiểu Lôi lảng lảng tìm một chỗ trong góc, lúc này mới phát hiện ra các nam sinh xung quanh đều mặt mũi khó chịu... A ha, xem ra đều tức giận cả rồi.

Quả thực, phong thái nổi bật của Diệp Bất Quần mặc dù thu hút sự chú ý của đông đảo nữ sinh, nhưng cũng làm cho mấy tên nhà giàu bình thường cao ngạo nổi xung lên.

Trong cái trường học quý tộc này, hiếm có thầy giáo dám “ngạo nghễ” như vậy. Những chuyện khác không tính, chỉ cần ở trước mặt đông đảo thiếu gia mà nổi trội hơn, thì đơn giản là không thể bỏ qua!

Tiếp đó, Tiểu Lôi giả vờ ngốc nghếch, nghe mấy người xung quanh hạ giọng trao đổi. Nhưng mà không có ai dám trêu đến vị Diệp Bất Quần tiên sinh này. Từ ngữ khí trao đổi đầy tức giận của bọn chúng, Tiểu Lôi biết được, cái ngày mà Diệp Bất Quần đến đây, đã từng có người ngầm “giáo huấn” vị thầy giáo ngoại quốc này, nhưng mà vô luận là người nào ra tay, cũng đều bị đánh đến hôn mê nằm trên đường. Hoặc giả sai người đi giáo huấn ông ta, những người được sai đi đều không có kết cục tốt đẹp, mấy kẻ đó không nghi ngờ là bị đập cho bất tỉnh. Mà ngày hôm sau, vị Diệp Bất Quần này lại không hề thương tổn gì đi dạy, còn làm ra vẻ không biết gì cả.

Tiểu Lôi trong lòng cười lạnh: Giáo huấn ông ta? Diệp Bất Quần không giống như bọn Michael là Thánh kỵ sĩ gì đó, nhưng chỉ cần thực lực ông ta bằng nửa bọn Michael... Hừ, bọn thủ hạ yếu ớt do mấy tên vô dụng áo gấm này phái đi, làm sao có thể là đối thủ của ông ta chứ?

Nhưng mà, Diệp Bất Quần này cũng thật lợi hại. Tiếng Trung của hắn cực kỳ lưu loát, mà đối với văn hóa phương Đông cũng nghiên cứu không ít. Lúc thảo luận về tri thức triết học phương Tây, lại có thể dẫn ra nhiều dẫn chứng tương quan của phương Tây với tri thức Bách gia của văn hóa phương Đông. Thẳng thắn mà nói, đã làm cho Tiểu Lôi thay đổi hẳn cách nhìn về ông ta.

Nhưng mà thấy một người nước ngoài, mở miệng ra là “Cổ nhân nói” để dạy một nhóm trẻ con Trung Quốc, thực sự trong lòng không thoải mái lắm.

Đáng tiếc, rất hiển nhiên là bọn nữ sinh ngồi trước mặt, không có tâm ý nghe những lời giảng của Diệp Bất Quần. Đa số đều nhìn ông ta đến rớt cả quai hàm. Tiểu Lôi có thể khẳng định, trong lòng mấy nữ sinh si mê này đều không hẹn mà có một câu: “Đẹp trai quá...”

Ta khinh!

“Diệp lão sư”. Tiểu Lôi đột nhiên cao giọng cắt ngang bài giảng liên miên bất tuyệt của Diệp Bất Quần.

Diệp Bất Quần ngừng một lúc, sau đó mỉm cười nói: “Gì vậy?”

Tiểu Lôi cười: “Ta nghe nói ngài là học giả trao đổi đến từ trường dòng ở Tây phương, vậy ngài hẳn là một tín đồ ngoan đạo?”

Diệp Bất Quần lập tức trở nên nghiêm trang, làm dấu thánh trên ngực, nghiêm chỉnh nói: “Đúng vậy”. Ông ta tiếp tục, “Ta đã từng là một cha đạo của một giáo xứ”.

Tiểu Lôi đảo mắt, cười nói: “Ế? Thầy trẻ như vậy, mà đã làm cha xứ rồi à?”

Diệp Bất Quần lấy từ trong ngực trước ra một sợi dây đeo mắt chữ thập nho nhỏ, đưa lên môi hôn một cái, nghiêm chỉnh nói: “Ta từ nhỏ đã tự nguyện hiến thân vì Chúa rồi”.

“Vậy nhất định thầy vẫn chưa kết hôn...Đáng tiếc, đáng tiếc a”. Tiểu Lôi cố ý thở dài.

Những nữ sinh xung quanh nghe thấy Diệp Bất Quần vẫn chưa kết hôn, ánh mắt đều sáng như đèn điện.

Tiểu Lôi cười lạnh, nói: “Nếu đã như vậy, ta muốn hỏi thầy một vấn đề, giáo hội có cho phép lấy người ngoại đạo không?”

“Đương nhiên là không!”. Diệp Bất Quần lập tức khẳng định, ông ta nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Lôi có chút quái dị, nhưng nghĩ không ra tên gia hỏa này tại sao lại đột nhiên hỏi đến vấn đề đó.

“Hay lắm”. Tiểu Lôi tiếp tục, “Vậy xin hỏi, giáo chức của giáo hội cho phép kết hôn không?”

Diệp Bất Quần cười khổ, nói: “Vấn đề này dường như không liên quan đến bài học hôm nay lắm. Nhưng mà ta có thể trả lời. Giáo hội không cho phép những giáo chức trong giáo hội như cha xứ kết hôn”.

Lời này vừa phát ra, những nữ sinh xung quanh trên mặt đều lộ rõ nét tiếc nuối rõ ràng.

Ài, không thể kết hôn, cũng không cho phép cưới người ngoại đạo... Đáng tiếc, chỉ đẹp mã mà thôi a.

“Mẹ nó, đây là giúp gái a!” Tiểu Lôi trong lòng thầm chửi. Hắn cố ý thở dài: “Vậy thì khó trách, khó trách trong xã hội hiện đại này, ảnh hưởng của giáo hội ngày càng đi xuống...Hóa ra là thiếu lực lượng tiến bộ”.

“Vậy là ý gì?”

Tiểu Lôi nói đầy khí thế: “Cổ nhân nói: tình dục là nguồn động lực tiến bộ của nhân loại! Không lẽ điều này thầy không biết?”

Cho dù Diệp Bất Quần có trấn tĩnh như thế nào đi nữa, nghe câu nói này cũng không kiềm chế được tròn mắt: “Cổ nhân nói? Câu nói này là của vị thánh nhân nào của Trung Quốc cổ đại nói vậy?”

Tiểu Lôi cười nhạt, mang theo mấy phần bàng quan: “Sigmund Freud!”

(Sigmund Freud: Một triết gia Phương Tây, nổi tiếng với học thuyết Phân Tâm Học, nghiên cứu về ảnh hưởng của vô thức, các ẩn ức tâm sinh lý đối với hành vi, phản xạ của con người)

Hắn cầm lấy sách vở của mình, không cần để ý tới Diệp Bất Quần, ngang nhiên đi thẳng ra khỏi lớp.

Đùa à! Học được mấy câu tiếng Trung, xem qua mấy cuốn thư tịch Trung Quốc là có thể mở miệng lời thánh hiền cổ đại để dạy học sinh Trung Quốc? Trước hết hãy hiểu thông triết học phương Tây các người đi rồi hãy nói!

Tiểu Lôi chạy ra ngoài. Nghe lão gia hỏa của giáo hội này giảng bài, không bằng đi xem Khả Nhi muội muội đánh tennis còn còn sướng mắt hơn. Dù sao trong cái trường này, hắn là do đại tiểu thư Lôi gia dùng quan hệ đưa vào, ai dám gây sự với hắn?

Vậy thì đi dạo quanh trường vậy, đi dạo qua sân vận động, Tiểu Lôi bất ngờ cảm giác trong lòng thoáng chút báo động, chỉ cảm giác ánh mặt trời hôm nay thực sự chói mắt, thoáng qua mắt hắn một điểm sáng lấp lánh.

“Ý? Điểm sáng?”

Trong lòng hắn thoáng qua một tia bất diệu, cả người trong nháy mắt theo bản năng lăn xuống đất.

“Bịch!!”

Giống như có một lực lượng mạnh mẽ va vào vai của Tiểu Lôi, va mạnh đến nỗi, gần như làm cho cả người hắn bay lên. Đến lúc hắn nằm lại trên mặt đất, bờ vai trái của hắn có một lỗ to tướng, máu tươi chảy ra lênh láng. Cả nửa người đau đến mất cả cảm giác.

Tiểu Lôi cố gắng cắn chặt môi, sự đau đớn làm cho hắn hơi tỉnh táo một tí, hắn gần như là theo bản năng, lăn một cái vào bồn hoa bên cạnh...

Mẹ nó! Là một tay bắn lén!

88. Chương 89: Hắc Âm Sinh Vật

“Con mẹ nó, sao lại là bắn lén? Sao lại cho sát thủ đến bắn lén lão tử?”

Dựa theo phương hướng vừa rồi, Tiểu Lôi từ sau bồn hoa phán đoán, nơi đặt súng đại khái là trên mái của tòa nhà cách đây khoảng chừng năm trăm thước. Tiểu Lôi không dám vọng động, có trời mới biết tên sát thủ nào còn ở đó hay không.

Bán tiên chi thể dù sao cũng không phải là đao thương bất nhập. Mặc dù cơ thể so với người bình thường cường hãn hơn một chút, đao kiếm nan xâm, nhưng đối mặt với súng đạn hắc hắc. Tiểu Lôi cười khổ.

Bất quá rất may, thể chất của hắn đặc thù, mặc dù bắt đầu đau đến cơ hồ ngắt đi, nhưng dần dần vết thương trên bả vai tự động cầm máu máu, hắn xé áo chỗ vết thương, lại thấy miệng vết thương bắt đầu hơi khép lại, mặc dù tốc độ khép lại không mau, nhưng nhìn da thịt chuyển động, cũng có chút kinh sợ. Một lát sau, nếu không phải trên mặt đất còn lưu lại một bãi huyết tích, thật sự không thể nhìn ra Tiểu Lôi từng bị một vết thương.

Từ trong lòng lấy ra Càn Khôn kính, Tiểu Lôi nheo mắt, đem pháp bảo che trước mặt, vươn đầu nhìn ra. Hắn là thiên nhân thông, thị lực vốn vượt xa người bình thường, lại thấy trên mái của những tòa nhà xa xa không có một bóng người, hiển nhiên là đối phương bắn một phát không trúng đã bỏ chạy.

“Mẹ?” Tiểu Lôi hãy còn hơi đau đớn ở bả vai. Lại liếc mắt thấy tại góc bồn hoa, trên kệ hở của những viên đá có gắn thứ gì đó đang tỏa sáng. Nguyên lai là một đầu đạn đã biến dạng, lúc này mới cẩn thận thu về.

Hắn chợt nghĩ ra, không đi tìm Điền Kha Nhi nữa, triển khai thân pháp chạy tới những tòa nhà đó. Có một căn phòng trong tòa giảng đường đó, nguyên là phòng thí nghiệm chuyên môn, bình thường cũng không có người, Tiểu Lôi nhìn lại sau lưng, dậm chân nhẹ nhàng tung người lên, dễ dàng phi tới trên mái nhà. Hắn xem xét một chút, quả nhiên tại phương hướng chiếu về chỗ mình bị bắn, lớp bụi trên mái nhà tựa hồ có một vết mờ, dường như nơi này vừa rồi có người đã nằm lên.

Tiểu Lôi cười lạnh, lấy ra một cái bình gì đó, mở nắp, rắc lên chỗ đó một ít bột phấn. lớp phấn xanh mờ mờ ánh lên lân quang, mặc dù là ban ngày, trên bề mặt cũng lập tức hiện ra dấu vết có người nằm.

Tiểu Lôi cười lạnh, lại rắc thêm một chút phấn nữa, trên mặt đất xuất hiện lân quang màu xanh của dấu chân!

Hiển nhiên là người nọ tập kích không thành liền lập tức thoái lui. Có điều dấu chân kia lại không hướng tới cầu thang, mà là quay ngược về mép mái, dấu chân tới đó là biến mất.

“Chẳng lẽ đối phương có pháp thuật? Hay là bay thẳng từ trên mái xuống đất?”

Tiểu Lôi nhíu mày.

Đầu mối đến đây là tiêu thất, Tiểu Lôi dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, cúi đầu tự hỏi.

Đầu tiên, có thể giả định tên này là một người có pháp thuật dị năng nhưng những đối thủ có dị năng siêu hiện thực mà mình từng trêu chọc đến, trước mắt chỉ có ba loại.

Thứ nhất, là Tiên Sơn phái Tiên Âm bất quá loại này cơ bản có thể bỏ qua. Tiên Âm trúng Tiết Mạch Thập Tam, bây giờ sợ rằng nòng đã chết rồi. Huống hồ Tiên Sơn phái là danh môn đại phái, cũng sẽ không dùng tới thủ đoạn ám sát mình.

Thứ hai, chính là cái đám giáo đing Vatican gì đó. Bất quá cũng có chút nghi ngờ à, nói vậy chắc không phải bọn họ, nếu không, hôm nay tên Diệp Bất Quân không cần phải đến thương lượng với mình.

Thứ ba, nhất định là đám hấp huyết quỷ. Chẳng lẽ là bọn chúng sao?

Tiểu Lôi thở dài, hắn thoáng suy tư một chút, chậm rãi đi xuống cầu thang.

Tiếng súng vừa rồi không có kinh động người nào, nhưng Tiểu Lôi đã có ý hôm nay sẽ không đi tìm Điền Kha Nhi nữa. Hắn hơi kinh ngạc. mình dù sao không phải là loại thần tiên đao thương bất nhập, càng không phải cái loại siêu nhân đem nội khổ mặc bên ngoài bay lượn khắp trời. Cũng có đổ máu, cũng có đau đớn, có cả tử vong. Đã có người nhắm vào mình, bọn họ lần đầu tiên không đắc thủ, khó nói sẽ không có lần thứ hai!

Tiểu Lôi ra khỏi trường, băng qua đại lộ phía trước trường, chuẩn bị đi xuống con đường nhỏ đến ga tàu điện ngầm. Con đường này bất quá chỉ dài trăm thước, rộng khoảng ba bốn thước, nói là đường nhỏ, kỳ thật chỉ là một ngõ hẻm giữa hai cao ốc mà thôi. Tiểu Lôi vừa mới đi không đến hai mươi thước, đột nhiên trong lòng lại sinh ra cảnh giác, chỉ cảm thấy phía sau dường như có tiếng gió.

Hắn dứt khoát nhào về phía trước, liền cảm giác được trên đỉnh đầu có một luồng gió sắc bén vút qua, sau đó liền thấy một thùng rác trước bị một đạo phong nhận chẻ thành hai nửa !

Tiểu Lôi búng người, nhảy lên vách tường như một con thằn lằn, nhanh chóng bay lên, lúc này mới xoay người nhìn phía dưới, vẫn như cũ, không hề có bóng người

“Húc!” Tiểu Lôi ngoác miệng chửi bới: “Là ẩn thân pháp hay sao?” Hắn mặc niệm khẩu quyết, hai ngón tay đưa lên vuốt nhẹ trên mắt, quát: “Khai!”

Lập tức hai mắt Tiểu Lôi hiện lên một tia kim quang, thấy hoàn cảnh trước mặt đã thay đổi một chút! Chỉ thấy quả nhiên có một đoàn hắc khí đứng ở phía sau trong ngõ hẻm, tựa hồ đang ở lảng lạng tiến đến gần mình

“Hừ!” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Còn dám đến?” Hắn đột nhiên cong người, sau đó tựa như lò xo bắn tới đoàn hắc khí, đối phương hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, không thể tưởng tượng được Tiểu Lôi lại phát hiện ra thân ảnh của hắn, chỉ thấy Tiểu Lôi hét lớn một tiếng, trong tay đã cầm một thanh thái đao, dùng một chiêu Lực Phách Hoa Sơn! Chỉ thấy một đạo hắc khí hiện lên, đối phương lập tức cấp tốc lui về phía sau, một đao của Tiểu Lôi chém vào khoảng không, nhưng lại nghe thấy tiếng xoạt xoạt xé gió vang lên, đao phong lại có thể phát ra một đạo hàn khí lạnh lẽ, tên địch nhân đang cấp tốc lui về phía sau, hừ một tiếng, cơ thể đột nhiên bắn tung ra sau!

Chỉ thấy trên mặt đất, có một chiếc áo khoác màu đen đã bị chém thành hai nửa, mà khi chiếc áo khoác bị chém đứt, tên gia hỏa đó lập tức hiện ra, hắn bị hàn khí đánh trúng bắn ra ngoài, rơi mạnh trên mặt đất, miệng thổ huyết, mắt nhìn chăm chú vào Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cũng hơi giật mình, kinh ngạc nhìn thái đao trong tay.

Hảo bảo bối, không thể tưởng được người lợi hại như vậy! Mặt đường bị chém toác thành một vết dài sâu hoắm!

Tiểu Lôi nắm thái đao, chậm rãi đi tới, quát: “Người là cái thứ gì? Vì sao lại tập kích ta!”

Người kia có bộ tóc hung, nhìn khuôn mặt đích xác là một người Tây phương, dáng người cường tráng, chỉ là trên ngực có một vết thương từ cằm kéo đến bụng dưới, áo bị xé tung, có vết máu rỉ ra. Một đao vừa rồi của Tiểu Lôi, uy lực lại có thể mạnh như vậy!

Tiểu Lôi vừa đến gần hai bước, trong mắt người kia đột nhiên hiện lên tia sát khí, hắn cong người bật dậy, lúc này Tiểu Lôi mới phát hiện, năm ngón tay bên tay trái của hắn, móng tay dài khoảng bảy tám phân, sắc bén như lưỡi đao! Tên đó phát tay chém về phía Tiểu Lôi, lập tức xạ ra một đạo phong nhận, Tiểu Lôi lần này đã có phòng bị, Càn Khôn kính chắn ngay trước mặt, tên kia đâm đầu vào Càn Khôn kính, kêu lên thảm thiết té lăn ra đất.

Hắn há hốc mồm thở gấp, cơ thể liên tục run rẩy, nhưng về mặt nhìn Tiểu Lôi lại cực kỳ âm lãnh, đột nhiên há miệng thét lên một tiếng dài chói tai. Sau đó hắn đưa tay lên, đập mạnh vào đầu.

Một tràng tiếng xương vỡ vụn vang lên, hắn dùng một chưởng đánh nát đầu của mình, chết ngay lập tức!

“Con mẹ nó!” Tiểu Lôi mặc dù lui lại hai bước, chung quy chưa kịp đụng đến hắn, nhìn tên gia hỏa trước mặt này đã tuyệt khí, trong lòng cảm thấy hơi bức bối.

Hắn khom người cẩn thận xem xét trên người tên đó, nhưng lục xét cả nửa ngày, cũng không phát hiện được manh mối có giá trị nào, tên gia hỏa này toàn thân trắng trơn, nhưng khi Tiểu Lôi vừa đứng dậy, đột nhiên thấy thi thể trước mặt đã xảy ra biến hóa !

Chỉ thấy xác tên gia hỏa, da thịt trên mặt nứt thành từng mảnh, ranh ranh mọc dài, khuôn mặt cũng biến hóa, mõm dài răng nhọn

“Đây là thứ yêu quái gì?” Tiểu Lôi sửng sốt .

“Là lang nhân!” Đột nhiên một thanh âm nhu hòa từ ngổ hẻm truyền đến, Tiểu Lôi thốt nhiên quay lại, thấy Diệp Bất Quần sắc mặt bình tĩnh, từ bên ngoài chậm rãi đi đến.

Tiểu Lôi nheo mắt, ánh mắt sắc bén: “Người sao lại đến đây?”

“Đừng hiểu lầm.” Diệp Bất Quần mỉm cười: “Ta vừa đến. Nghe thấy bên ngoài có tiếng súng nổ, ta mới chạy tới thì thấy hắn tự sát rồi.”

Tiểu Lôi căng người phòng bị, lạnh lùng nhìn Diệp Bất Quần.

Tên gia hỏa này xuất quỷ nhập thần . Lại có thể xuất hiện không một tiếng động, cả mình cũng không nhận ra!! Nếu hắn vừa rồi nhân cơ hội ra tay với mình, hắc hắc

Diệp Bất Quần bộ dạng lạnh nhạt, chậm rãi đi đến trước mặt, khom người cẩn thận xem xét thi thể đó.

Giờ phút này thi thể biến hóa càng cổ quái, hai tay đã hoàn toàn biến thành móng vuốt động vật, móng tay rất dài và sắc nhọn, bàn tay dày đặc lông đen.....

“Là lang nhân.” Diệp Bất Quần đứng lên, thở dài: “Không thể tưởng được a, bọn họ ngay cả lang nhân cũng tung ra.”

Tiểu Lôi cười lạnh: “Tên gia hỏa này không phải là người của các ngươi sao?”

Diệp Bất Quần cười khổ: “Xem ra phải giải thích cho người một chút, chúng ta là giáo đình, là tổ chức tôn giáo thần thánh vinh quang. Như thế nào lại tồn tại sinh vật hắc ám thế này?”

Hắn chậm rãi từ trong lòng lấy ra một cái bình bằng kim loại, sau đó đổ lên thân thể lang nhân một giọt chất lỏng màu bạc.....

Chất lỏng rơi trên thân thể lang nhân, lập tức giống như acid đậm đặc, thi thể nhanh chóng tan chảy, quần áo xương cốt không ngừng tan rã tiêu thất, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn.

Nhìn Tiểu Lôi đang lộ vẻ kinh ngạc, Diệp Bất Quần mỉm cười, nói: “Đây là thánh thủy, có thể tịnh hóa các sinh vật hắc ám.”

“Hừ, thánh thủy? Có gì đặc biệt, không phải là hủy thi diệt tích sao? Tịnh hóa? nói như vậy dễ nghe hơn à.....”

89. Chương 90: Giao Dịch

“Người cũng không muốn giữ cái xác chết này để gặp phiền toái đấy chứ?” Diệp Bất Quần cười ôn hòa: “Nếu người có thời gian, chúng ta có thể tìm một nơi nào đó ngồi nói chuyện chứ?”

Tiểu Lôi trong lòng cũng có rất nhiều nghi vấn, thấy Diệp Bất Quần tựa hồ không có địch ý, liền đi theo sau.

Địa điểm nói chuyện, không ngờ là trong một tòa nhà cạnh trường học

“Nơi này là chỗ ở của ta.” Diệp Bất Quần mở cửa mời Tiểu Lôi vào

Ngôi nhà không lớn lắm, nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ, được tu sửa khá tốt. quan trọng hơn nữa , là có thể nhìn thấy học viện Cơ Đức ngay từ cửa sổ. Tiểu Lôi mỉm cười nói: “Xem ra công việc của người tại đây được đãi ngộ cũng không tệ. Vị trí khá đẹp, chắc hẳn ngôi nhà này giá không rẻ chút nào rồi?”

Diệp Bất Quần mỉm cười: “ngôi nhà này là của học viện Cơ Đức, người quên rồi sao, ta là học giả trao đổi mà. Học viện Cơ Đức rất giàu có, có một nơi ở riêng không phải là vấn đề gì”

Tiểu Lôi thầm bấm tay tính toán, nghĩ tới ngôi nhà cũ mình ở hơn chục năm tại khu thành nam. Còn tên ngoại quốc này tùy tiện tới du ngoạn vài ngày là có thể được ở trong một ngôi nhà ngon lành như thế này

“Mời dùng trà” Diệp Bất Quần đặt chén trà lên bàn mời Tiểu Lôi, mỉm cười nói: “Ta đã ở Trung Quốc chín năm rồi, cũng rất ngưỡng mộ văn hóa trà đạo của quý quốc, xin hãy thưởng thức vị trà ta sưu tầm được”

Tiểu Lôi lướt môi qua. “Trà?”

Nếu cho người biết, thiếu gia ở núi Nga Mi mỗi ngày đều thưởng thức vương trà ngàn vàng không mua được, pha bằng nước suối, hắc hắc, xem người còn có loại trà hảo hạng gì nữa?

“Tốt, Diệp Bất Quần thân ái” Tiểu Lôi cười khẩy nói: “Người mời ta đến, chúng ta có chuyện gì thì nói nhanh đi”

“Tốt” Diệp Bất Quần chậm rãi nói: “Người vừa mới thấy đó, đánh lén người là một lang nhân, ... Loại hắc ám sinh vật này, thiết nghĩ người cũng không lạ lắm gì”

Tiểu Lôi bật cười nói: “Ta ít nhất cũng xem qua một hai bộ phim của Hollywood”

Diệp Bất Quần nhú mày nói: “Lang nhân có thể không đơn giản như trong những bộ phim của Hollywood Loại hắc ám sinh vật này sống đã bao lâu trên thế giới này không ai biết được, giống như sự tồn tại của loài hấp huyết quỷ, tựa hồ như chỉ có trong ác mộng của loài người”

Tiểu Lôi gật đầu: “Ta đã đọc qua Thánh kinh, trong đó hình như là hậu duệ của Adam và Eva, tên gia hỏa Cain phạm tội, Chúa trừng phạt hắn và con cháu hắn biến thành hấp huyết quỷ, đúng không?”

(Cain: Chiếu theo Genesis 4 và 5, họ có 3 người con: Cain, Abel, Seth và một số khác. Cain giết em ruột Abel nên giòng dõi bị sự trừng phạt của Chúa!)

Diệp Bất Quần cười nói: “Thật không ngờ người cũng đọc qua Thánh kinh”

Sau đó hắn nghiêm mặt nói: “Vô luận là hấp huyết quỷ hay lang nhân, bọn họ đều thuộc về tổ chức hắc ám của phương tây, sự tồn tại của tổ chức này có lịch sử rất xa xưa, có thể nói, ở phương tây, họ với Giáo Đình là một sáng một tối Theo như người nói, là chánh tà thệ bất lưỡng lập, chúng ta cũng đã tranh đấu từ rất lâu rồi”

Diệp Bất Quần chậm rãi đứng dậy, lại gần cửa sổ, mở cửa ra. Mái tóc nâu mềm lắc nhẹ trong gió, sắc mặt âm trầm bất định, ngưng trọng nói: “Tổ chức hắc ám này, vốn tồn tại ở Châu Âu, từ trung cổ, đã mang đến kiếp nạn cho Châu Âu ... sự thịnh hành của các phù thủy trung cổ, truyền thuyết hấp huyết quỷ, sự tồn tại của lang nhân, và các sinh vật hắc ám khác, đều có tổ chức hắc ám đứng đằng sau. Giáo hội chúng ta, và các kỵ sỹ thủ hộ, đã chiến đấu với tổ chức hắc ám trong thời gian dài hàng thiên niên kỷ. mặc dù có sự phát triển của khoa học, xã hội đã bớt ngu muội, nhưng đấu tranh giữa chúng ta cũng chuyển dần hoạt động âm thầm, chỉ là càng ngày càng khốc liệt”

“Những thứ đó với ta có quan hệ gì?” Tiểu Lôi nhú mày hỏi

“Bởi vì cô bé đó ... tên nó là Bảo Nhi phải không” Diệp Bất Quần mỉm cười nói: “Nguyên là trong những ghi chép cổ xưa của giáo hội tổ chức hắc ám, có một số truyền thuyết thần kỳ, mà cô gái này tựa như là một chiếc chìa khóa của vấn đề...”

“Hoang đường, cực kỳ hoang đường, ” Tiểu Lôi nói: “Bài diễn thuyết của người cũng khá hay đấy, cái tổ chức hắc ám chó má ấy cũng khá, đều thuộc thế giới Tây phương. Chúng ta đích xác là người Trung Quốc, cho dù muốn quần cũng không phiên đến Chúa?”

Diệp Bất Quần không tức giận, cũng không ngắt lời Tiểu Lôi chỉ cười và chờ Tiểu Lôi nói xong mới chậm rãi nói: “Thật không? Tiểu Lôi, người có thể khẳng định Bảo Nhi ... cô ấy hoàn toàn có huyết thống phương Đông không?”

Tiểu Lôi tắc họng

Quả thật, Bảo Nhi thân thể thực sự có chút kỳ quái, ngay cả người trong Nguyệt gia cũng không biết, nhưng mẹ của Bảo Nhi thì đúng là đại tiểu thư của Nguyệt gia, nhưng lại lịch Bảo Nhi lại bất minh, vị tiểu thư của Minh Nguyệt gia đó có thể tư tình với một người đàn ông nào đó, và Bảo Nhi được sinh ra ... nhưng ai là cha của Bảo Nhi, điều đó không ai biết được.

Hơn nữa, nếu đó là một người bình thường, những dị năng của Bảo Nhi làm cho người ta trợn mắt há mồm, giải thích thế nào đây?

“Tổ chức hắc ám đó, như chúng ta gọi, là Hắc Ám Hội Nghị ... họ kiểm soát khắp các thế lực tội ác ở Châu Âu, vò bạch tuộc đã vươn tới cả Châu Phi và Châu Mỹ ... muốn bành trướng khắp thế giới này, không phải chỉ ảnh hưởng như vậy, cả Châu Á cũng có. Bởi vì phương Đông, có truyền thuyết từ xa xưa ... vô luận là Giáo Hội, hay Hắc Ám Hội Nghị nữa, cũng đều ghi lại một cấm luật ... không được tự tiện bước chân vào phương Đông. Nếu lần này không phải vì Bảo Nhi, ta nghĩ chúng ta và Hắc Ám Hội Nghị, sẽ không mạo hiểm vi phạm lệnh cấm từ xưa mà đến Đông phương” Diệp Bất Quần thở dài.

“Vậy Bảo Nhi liên quan gì tới bọn người?”

Diệp Bất Quần chần chờ một chút rồi nói: “là Thánh nữ!”

Đột nhiên khuôn mặt hắn giãn ra cười nói: “Nói thật, đây là bí mật lớn nhất của giáo hội, ngay cả ta cũng không biết được, chỉ những chỉ những kỳ sĩ bảo vệ giáo hội mới biết, chúng ta theo lệnh đi sang Trung Quốc để tìm Thánh nữ. Về phần năng có quan hệ gì tới truyền thuyết thì ... sợ rằng trong giáo hội, trừ Giáo Hoàng bề hạ và vài vị hồng y giáo chủ thì không ai biết được.

Tiểu Lôi nhú mày: “Vậy Hắc Ám Hội Nghị cũng muốn cướp đoạt Bảo Nhi, đúng không?”

Diệp Bất Quần nghiêm mặt nói: “Không biết nữa. Vấn đề này, giáo hội cũng rất ngạc nhiên. Không thể ngờ là chúng tôi tìm kiếm thánh nữ, mà bên Hắc Ám Hội Nghị không ngờ cũng có ghi lại ... điều này là bí mật lớn nhất của giáo hội ...mặc dù.” Sắc mặt hắn biến đổi: “Mặc dù hai tổ chức luôn luôn thế bất lưỡng lập, nhưng một thứ thần thánh nhất trong bản ghi chép đó, lại là một người, chuyện này nói ra, thực sự có gì đó không ổn”

Diệp Bất Quần đột nhiên cười cười, hắn từ từ ngồi xuống cạnh Tiểu Lôi, nói: “Ta tuân theo mệnh lệnh tới đây, bảo vệ thánh nữ, không để cô ấy rơi vào tay của Hắc Ám Hội Nghị ... bởi vì nội bộ giáo hội cũng có sự bất đồng. Lệnh cấm cũng không cho phép chúng tôi được đặt chân tới phương Đông, hơn nữa cũng không cho phép chúng ta xảy ra xung đột với phương Đông, trong những ghi chép của giáo hội vẫn gọi Đông phương là ”Tiên giới”. bất kỳ hành động khiêu khích gì đối với phương Đông đều bị cấm đoán nghiêm khắc. ... cho nên, lần trước Michael hành sự lỗ mãng, đã bị giáo hội trừng phạt đích đáng

Tiểu Lôi cười nhẹ: “chuyện đó không cần phải nói nữa, bọn Hắc Ám Hội Nghị đó, tại sao không tìm Bảo Nhi lại chạy tới tìm ta hạ thủ?”

“Hắc Ám Hội Nghị có thù tất báo, thủ đoạn độc ác, lúc đầu người ngăn trở họ đoạt Bảo Nhi, bây giờ người đã trở thành mục tiêu đầu tiên của họ rồi, cũng dễ hiểu mà. Có điều lần này ta thấy rất kỳ lạ ... tại sao họ lại gửi tới lang nhân ... theo lý mà nói, Giáo Hội và Hắc Ám Hội Nghị có cấm lệnh từ ngàn năm trước, bọn họ dám vi phạm cấm lệnh, tạo ra những vụ ám sát ở phương Đông ... chuyện đó đã vi phạm mệnh lệnh của Hắc Ám Hội Nghị”

Tiểu Lôi cười nói: “Không thể nghĩ rằng, các người đối với Hắc Ám Hội Nghị cũng hiểu rất rõ ràng”

Diệp Bất Quần cười nhạt nói: “Như lời tôn tử nhà quân sự vĩ đại của các người đã nói: ”Bình pháp chi đạo, chính kỳ tương phự”. Chúng ta và Hắc Ám Hội Nghị xung đột đã hàng ngàn năm, trong thời gian này, mọi thủ đoạn tàn khốc, âm hiểm, hèn hạ đều đã trải qua, giáo hội cũng không thể thay đổi được, cũng sẽ dần dần biến đổi ... bên trong Hắc Ám Hội Nghị, có người của Giáo Hội trong đó không? Trong Giáo Hội, vị tất không có tai mắt bọn họ.

Tiểu Lôi trầm mặc giây lát, đột nhiên cười nói: “Nói rất hay, nhưng theo ý kiến của ta thì, người nói nửa ngày trời đều là phê thoại! Chuyện duy nhất làm ta cảm thấy hứng thú, là rốt cuộc tại sao các người muốn bắt Bảo Nhi, nhưng truyền thuyết gì đó của người chỉ là chuyện đánh trống lảng ... cho nên, chúng ta ngồi

đây uống trà nói chuyện nửa ngày trời, đã phí mất thời gian quý báu của ta. Diệp tiên sinh, tối nay ta có hẹn với người đẹp, so ra còn thú vị hơn là ngồi đây nghe người kể truyện thần thoại tôn giáo.”

Diệp Bất Quần sắc mặt hơi xấu hổ, gõ gõ trán, cười khổ nói: “Tiểu Lô tiên sinh, thành ý hợp tác giữa ta và ngài là có thật. Giáo hội không muốn gây ra chuyện phiền hà tại phương Đông, nếu ngài không nguyên ý để Bảo Nhi về với chúng tôi, thì trách nhiệm của chúng tôi là bảo vệ Bảo Nhi không để hắc ám nghị hội bắt cô ấy! Ta nghĩ rằng vì điều này, chúng ta có điểm chung.

Diệp Bất Quần tựa hồ có chút do dự, nhưng rốt cục cũng chậm rãi nói: “về cái truyền thuyết lâu đời kia, ta thật sự không biết nguyên nhân cụ thể, vốn ta cũng chỉ là một học giả bình thường, người biết đấy, bất kỳ học giả nào cũng có lòng hiếu kỳ đặc biệt lớn ... thế nên, ta sau khi lướt qua một lượng tư liệu khổng lồ, cũng đã phát hiện ra vài điều kỳ lạ ... để tỏ chút thành ý, ta sẽ chia sẻ những chỗ ta phát hiện ra với người. Nhưng, ... ta có một điều kiện nho nhỏ”

“Điều kiện gì?”

Diệp Bất Quần thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm mặt nói: “Ta phải gặp Bảo Nhi tiểu thư một lần! Càng nhanh càng tốt! Nếu người trong lòng có gì băn khoăn, thì trong quá trình gặp mặt, người có thể đứng bên trông chừng”

90. Chương 91: Giải Thích Khoa Học Về Nữ Oa Vá Trời

Tiểu Lô mở máy tính ra lướt web, hần đi thẳng vào hệ thống mạng thư viện lớn nhất của thành phố.

Hai tay hần gõ liên tục lên bàn phím, có lúc hần nghiêm nét mặt, có lúc hần lại cau mày. Một trang web hiện lên trên màn hình vi tính, sắc mặt Tiểu Lô ngày càng trở nên kỳ quái

Cuối cùng, hần nhanh chóng ngả người trên ghế, nhắm mắt lại trầm tư suy nghĩ

Ban chiều, Diệp Bất Quần quả thật đã nói cho hần một số sự việc. Bất quá, bản thân Diệp Bất Quần cũng không biết nhiều nhận gì, chỉ cho hần biết vài nghi ngờ mà thôi. Hơn nữa, Diệp Bất Quần biểu thị, Tiểu Lô có thể tự tìm hiểu về những suy đoán đó, về việc gặp mặt Bảo Nhi, Tiểu Lô cũng đã hứa với hần sẽ cân nhắc an bài.

Dù sao thì đến lúc đó, hần mang theo Khinh Linh Tử, thì Diệp Bất Quần có xuất chiêu gì ra cũng chả có cơ mà chơi được với hần

Nhưng đến thời điểm này, Tiểu Lô vẫn còn hứng thú, vẫn còn rất hứng thú với mỗi nghi ngờ của Diệp Bất Quần

”Thứ nhất, Tiểu Lô tiên sinh, ngài có tin vào sự tồn tại của chúa không? Nếu ngài không phải giáo đồ, thì tôi đặt câu hỏi lại ... ngài có tin vào sự tồn tại của thần linh hay không?”

Khi Diệp Bất Quần đưa ra chủ đề này, đã làm cho Tiểu Lô ngập ngừng một hồi.

Thần linh có tồn tại ... Tiểu Lô thở dài, hần là người tu hành huyền môn, đối với truyền thuyết quỷ thần thì vẫn còn vài phần kính ý, các môn phái tu tiên không phải là muốn thành tiên phật nên mới khổ tu sao?

Nhìn phản ứng của Tiểu Lô tựa như không phủ nhận, Diệp Bất Quần lúc đó mỉm cười, lại nói “Tốt, nếu ngài không phải là người vô thần thì cũng dễ nói chuyện rồi, ít nhất chúng ta cũng có một chủ đề chung để cùng nghiên cứu.”

Sau đó, Diệp Bất Quần đưa ra một đề tài thú vị

Bảo Nhi là người phương Đông và được gọi là “Thần Nữ”

Vậy, trong truyền thuyết thần thoại phương Đông, ai là vị nữ thần mạnh mẽ nhất?

Vốn là là một thanh niên tràn đầy ảo tưởng, Tiểu Lô lập tức nghĩ đến Thường Nga, Cửu Thiên Huyền Nữ và nhiều thần nữ xinh đẹp khác

Nhưng Diệp Bất Quần lại nói: “Nữ Oa”

Tiểu Lôi tất nhiên là biết Nữ Oa, thực sự thì ở đất nước Trung Quốc này ai lại không biết truyền thuyết Nữ Oa vá trời? Thậm chí còn có truyền thuyết cho rằng chính Nữ Oa nung nung đã dùng đất sét tạo ra loài người nữa.

Khi Diệp Bất Quần nhắc đến Nữ Oa thì sắc mặt hắn có chút biến đổi, bất quá Tiểu Lôi cũng hiểu ngay. Dù là Nữ Oa vá trời hay Nữ Oa tạo ra loài người thì các truyền thuyết này cũng xung đột với tín ngưỡng của Diệp Bất Quần

Hắn là một giáo đồ, là người sinh ra đã tin vào thuyết Chúa trời sáng tạo ra thế giới.

“Tôi là một tín đồ, nhưng đồng thời tôi cũng là một học giả. Đối với những học thuyết tôi đều có những nghiên cứu và suy đoán của mình. Đây chính là sức mạnh của trí tuệ loài người! Suy đoán và hoài nghi!”

Khi Diệp Bất Quần thốt ra những lời này thì Tiểu Lôi chợt đối với người ngoại quốc này có chút kính nể.

Bất quá lúc quay về tra cứu tư liệu, Tiểu Lôi đột nhiên phát hiện ra một loạt vấn đề.

Điểm đầu tiên, ở thế giới phương Tây, phần lớn các khoa học gia đều là tín đồ, bao gồm cả Newton nhà Vật lý học nổi tiếng cũng thế. Nhưng lý do lớn nhất làm cho những khoa học gia xuất sắc này tin vào Chúa trời là: “Tạo ra Sự Sống!”

Tiểu Lôi tra lại rất nhiều tư liệu mới nhận thấy rằng dù khoa học ngày nay đã phát triển đến mức nào đi nữa, nhưng vẫn không thể tạo ra sinh mạng

Ví dụ như virus, virus theo một cách nói khác, đó chính là một sinh mạng, nhưng là một loại sinh mạng nhỏ bé nhất. Kể cả tạo ra sinh mạng cho con virus trong phòng thí nghiệm thì cũng là không thể được

Nếu nói rằng các khoa học gia sáng tạo ra các virus nguy hiểm hay các vi sinh vật, hay gì gì đi nữa, thì thực sự chỉ là một câu chuyện hiểu lầm mà thôi.

Trước mắt, các nghiên cứu khoa học của loài người, cũng chỉ có thể nói là “Đã phát hiện ra thêm các virus và biến dạng chúng, để hợp lại thành một biến dị, và trở thành một loại virus khác” Nói một cách khác loài người vẫn không thể tạo ra một loại virus từ hư không được.

Về nhân bản, đơn giản cũng không phải là tạo ra, kỹ thuật khoa học nhân bản tuy tạo ra một cơ thể có sự sống, nhưng hiển nhiên cần có điều kiện tiên quyết, đó là phải có cơ thể bố mẹ cho gen. Nhân bản chỉ có thể nói rằng đó là một dạng của nhân đôi, chứ không phải là tạo ra sự sống

“Chỉ có quyền lực của Chúa trời mới có thể tạo ra sự sống”, đây là lý do lớn nhất khiến các khoa học gia tin tưởng có Chúa trời!”

Tất nhiên, Tiểu Lôi không phải là tín đồ, hắn căn bản không tin vào Chúa trời, nhưng hắn rất thích cái nhìn và lập luận của Diệp Bất Quần.

“Tốt lắm, nếu nói loài người không thể tạo ra sự sống, thì chỉ có Chúa trời mới có thể tạo ra.”

Như thế với lập luận đó, Diệp Bất Quần có thể tạm thời thành lập giả thiết này, nhưng bất ngờ hắn lại thốt lên một câu mà theo Tiểu Lôi là “đại nghịch bất đạo”!

“Tiểu Lôi tiên sinh, nếu tôi nói rằng chỉ có Chúa trời mới có thể tạo ra sự sống, có lẽ ngài sẽ không phục, bởi vì ngài không tin vào Chúa. Nhưng cũng vì ngài không phải là người vô thần, nên nếu tôi đưa ra giả thuyết rằng: chỉ có “thánh thần” mới có thể tạo ra sự sống, vậy ngài có thể chấp nhận được không?”

“Hay lắm, vậy giả thiết đầu tiên của chúng ta là ”chỉ có thánh, thần mới có thể tạo ra sự sống”

Nhưng trong thần thoại của Trung Quốc, vị nữ thần đầu tiên, Nữ Oa đã tạo ra nhân loại.

Thâm tâm Tiểu Lôi chợt chùng xuống.

Ý niệm đầu tiên trong đầu hắn, chính là nghĩ đến những pháp thuật kỳ diệu vô bí của Bảo Nhi

“Chẳng lẽ Bảo Nhi thật sự là thần tiên chuyển thế?”

“Trong lịch sử của Giáo Hội, chúng tôi thực sự cũng đã xử lý khá nhiều sự kiện siêu hiện thực. Ví dụ như, thánh khí do các tu sĩ cổ đại lưu lại, hay là thuyết chén thánh và thánh quỹ *; hay là dòng dõi của một vài Thánh kỵ sĩ được truyền thừa thánh lực, vừa mới sinh đã có dị năng cường đại, khác hẳn người thường.” Diệp Bất Quần nói xong những lời này lại dùng thần sắc ngưng trọng bổ sung thêm một câu “Tôi nói ra những điều này, chỉ nhằm cho ngài hiểu rằng, ..., nếu, ..., nếu Bảo Nhi tiểu thư cũng có những sức mạnh kỳ diệu như vậy, tất sẽ bị người khác để ý. ...Nhưng trong mắt giáo hội, sẽ không có nhiều trở ngại lắm, và cũng sẽ giải quyết những rắc rối này để đem nàng trở về, ...”

(* Chén thánh: Holy Grail; Thánh quỹ = Ark of Covenant: Theo kinh Cựu Ước, Ark of Covenant là nơi cất giữ 2 bia đá có khắc 10 Điều Răn Đức Chúa Trời & các thánh tích khác của Israel. Ark of Covenant - cũng có nghĩa là hòm giao ước - chiếc rương đựng thánh tích)

Nói xong, về mặt Diệp Bất Quần trở nên kỳ lạ, từ từ hỏi một câu “Theo tôi đoán thì bởi vì truyền thuyết Nữ Oa...”

Truyền thuyết Nữ Oa được ghi lại rằng: “Cuộc chiến giữa hai vị thần Cộng Công và Chúc Dung đã làm vỡ bầu trời, thiên ngoại chi hỏa theo lỗ hổng này không ngừng rơi xuống, trực tiếp đe dọa nghiêm trọng mặt đất. Ngay lúc này, Nữ Oa, vị thần đã sáng tạo ra ngoài người, đã dùng một loại đá bảy màu, bịt kín lại lỗ hổng trên trời cao...”

Đứa trẻ cũng biết rằng, trên khí quyển là không gian, ngoài không gian cũng chẳng có cái gì gọi là thiên ngoại chi hỏa”

Như thế, truyền thuyết Nữ Oa vá trời..., Diệp Bất Quần đã đưa ra một giả thuyết rất thú vị.

Tiểu Lôi trở về tra cứu lại các tư liệu.

Hiện tại, có một lý thuyết khoa học cho rằng: “Khi các tinh tú va chạm vào nhau, sẽ sinh ra một loại vũ trụ xạ tuyến(cosmic rays), khi những xạ tuyến này xuyên qua bầu khí quyển sẽ sinh ra một chất nguy hiểm: ”giới tử“(muons), và phá hoại tầng ozon(ozone layer)”

Những người có chút hiểu biết cũng rõ rằng: “Nhân loại có thể bình yên sinh tồn trên mặt đất là nhờ tầng ozone đã lọc bớt và làm yếu đi nhiều các tia tử ngoại nguy hiểm cho loài người.”

Tiểu Lôi tra cứu tư liệu, thấy rằng nếu lượng tử ngoại mà lớn hơn tiêu chuẩn an toàn thì đúng là nguy hiểm vô cùng. Kết quả của sự tra cứu này làm cho hắn phát sợ.

Nếu đạt tới những chỉ số tử ngoại nguy hiểm trong cơ thể con người ...

Người nhìn trái mặt đào chín mọng này... chỉ cần nhẹ nhàng xé một cái vỏ ngoài nó sẽ rách toạt ra ngay...

Như vậy, nếu ta thử giả thiết rằng nền trời thủng trong truyền thuyết là tầng ozon.

Thì cái gì là thiên ngoại chi hỏa, thật ra là các tia tử ngoại!

Theo các tư liệu mà Tiểu Lôi đã đọc, chỉ cần các tia tử ngoại tăng gấp đôi, thì đã làm cho đa số các loài sinh vật trên trái đất bị tiêu diệt hết, nhất là loài người!

Nhưng căn cứ vào thuyết “những tinh tú va vào nhau, sẽ sinh một loại vũ trụ xạ tuyến. Loại xạ tuyến này, ở tầng khí quyển địa cầu sẽ làm phát sinh chất ”giới tử” phá vỡ tầng ozon

Vậy hai cuộc chiến giữa hai vị thần Cộng Công và Chúc Dung làm vỡ bầu trời, thật ra là sự va chạm giữa hai tinh tú đã tạo ra vũ trụ xạ tuyến và từ đó sinh ra “giới tử” đã phá hỏng tầng ozon.

Nếu như thế thì có vẻ tất cả đều có thể giải thích được!

Đây là giả thiết của Diệp Bất Quần!

Tiểu Lôi mở mắt, nhìn vào màn hình máy tính một lúc rồi đưa tay tắt máy đi.

Nếu Bảo Nhi và truyền thuyết Nữ Oa có quan hệ thì .. hắc hắc. Vậy tại sao tất cả mọi người đều tìm kiếm Bảo Nhi?

Chẳng lẽ là: “Bổ thiên thạch(đá vá trời)! ”

Trong truyền thuyết Nữ Oa sử dụng “Thất thủy thạch”?

Căn cứ vào lý thuyết khoa học: Khiến cho tầng ozon bị hủy, là bởi vũ trụ xạ tuyến sinh ra vật chất giới tử. Loại vật chất này Tiểu Lôi vừa rồi có xem qua tư liệu về nó. Thật là đáng sợ phi thường!

Nếu có loại xạ tuyến này trên trái đất, thì chỉ cần chất “giới tử” phát triển mạnh mẽ, không tới một tháng, là có thể tiêu diệt được đại đa số sinh vật trên trái đất ...

“Loại đá này là gì đây? Hoặc là một chất ngăn cản ”giới tử“? Một pháp bảo có thể cứu lại cả tinh cầu...Thứ đó sẽ có uy lực vô cùng!”

91. Chương 92: Bách Trảm Quy Nhất

Phụ thân của Bảo Nhi rốt cuộc là ai?

Mẹ của Bảo Nhi là người của Minh Nguyệt gia tộc, chỉ là một nữ nhân bình thường, không có gì đặc biệt.

Nhưng thật ra ai là cha của Bảo Nhi, điều này vẫn nằm trong vòng nghi vấn.

Nguyệt Tinh nữ sĩ có vẻ không được tự nhiên, rào trước đón sau, nói rằng mẹ của Bảo Nhi đi du học rồi sinh ra Bảo Nhi, nhưng ai là cha của Bảo Nhi thì thủy chung không chịu nói ra ...

Hơn nữa, đám hấp huyết quý cũng đã mò tới tìm Bảo Nhi, tựa hồ dùng danh nghĩa người nhà của cha Bảo Nhi mà tới.

Bảo Nhi là “Thánh nữ”. Ai có thể sinh ra con gái là “Thánh nữ”, rốt cuộc là ai đây?

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Lôi dậy rất sớm, hắn quyết định đi tới Minh Nguyệt quán một chuyến. Mọi chuyện càng ngày càng phức tạp thêm, mà dường như cha của Bảo Nhi là manh mối chủ chốt để tìm ra khe hở!

Từ cầu thang xuống sảnh, hắn nhìn thấy Lâm San San đang mặc tạp dề đi ra từ bếp.

“Chào buổi sáng” Tiểu Lôi gương gạo cười.

Trở lại đã hai ngày, hắn chưa hề nói chuyện với Lâm San San. Trong thâm tâm Tiểu Lôi có một cảm giác đặc biệt với Lâm San San, từ lúc bắt đầu đối với nàng có chút cảm giác thương xót. sau ngày xuống núi lần đầu, sống cùng chỗ với cô gái này, những hành động của Lâm San San thực chất làm cho hắn có chút cảm động. Cho đến bây giờ, trong túi Càn Khôn của Tiểu Lôi vẫn còn gìn giữ cái bàn chải đánh răng của nàng.

Nhưng càng ở lâu với người khác giới, kể cả Tiểu Lôi có thông minh, tinh táo, cũng bắt đầu khó mà chống đỡ nổi. Là người trẻ tuổi đa tình nhưng con người cũng là một loài động vật có tình cảm, không ai thiên sinh đã bản chất bất lương, không ai sinh ra là thích đùa bỡn trong tình cảm cả.

Không hiểu sao trong thâm tâm, Tiểu Lôi luôn có một cảm giác có lỗi đối với Lâm San San, tình cảm kỳ quái này khiến hắn không dám đối mặt với nàng.

“Sớm.... anh chuẩn bị ra ngoài sớm thế này sao?” Lâm San San sóng mắt ôn nhu, nhẹ nhàng nói ”Tôi vừa làm xong bữa ăn điểm tâm, anh muốn dùng một chút không?”

Ánh mắt cầu khẩn của Lâm San San làm tim Tiểu Lôi nhũn ra, đáp ứng lời mời của nàng.

Bữa điểm tâm chỉ có một quả trứng trắng và chén cháo, Lâm San San ngồi đối diện với Tiểu Lôi, hai tay chống cằm nhìn Tiểu Lôi ăn ngấu ngiến, ánh mắt chan chứa nhu tình.

“Tôi qua anh về muộn, sắc mặt lại có vẻ không vui... làm tôi hơi lo lắng” Lâm San San nhẹ nhàng nói.

Tiểu Lôi mỉm cười nói “Yên tâm đi, có vài việc ta nghĩ không ra, bây giờ thì có đầu mối rồi. Không làm khó ta được đâu.”

“A!” Lâm San San gật đầu, nhìn Tiểu Lôi “Tôi biết mà, không việc gì có thể làm khó anh được”

Tiểu Lôi cười gượng “Cô thực sự nghĩ vậy sao?”

Lâm San San quả nhiên không do dự, lại mạnh mẽ gật đầu, ánh mắt sáng ngời. Trong tâm Tiểu Lôi chợt cảm nhận được tư vị lạ thường không lời nào nói lên được. Hắn ôn nhu nắm lấy tay Lâm San San, và nói nhỏ “Cảm ơn”

Lâm San San mặt mũi đỏ bừng, cười nói “Được rồi, tôi còn phải làm điểm tâm cho mọi người nữa. Thúc thúc của anh, cả ngày chỉ đóng cửa ở trong phòng, Lôi Hồng cũng vậy nữa”

Tiểu Lôi cười ha hả, tiện tay lau miệng, rồi đứng dậy đi ra ngoài. Chợt nghe thấy Lâm San San nói “Anh cẩn thận chút nhé, đêm nay nhớ về sớm”

Nói xong những lời này, mặt nàng lại đỏ dừ lên. Những lời này, tuy đã được chọn lọc kỹ rồi, nhưng vẫn có chút giống với hiền thê lời dặn dò chồng lúc đi ra ngoài.

Tiểu Lôi cười hắc hắc, đi thẳng ra ngoài. Để lại Lâm San San nép sau cánh cửa si ngốc nhìn theo. Nàng không biết lúc đó trên gác, có một đôi mắt tuyệt đẹp đang chăm chăm nhìn Lâm San San, trong ánh mắt có nhiều điều khó hiểu.

Sáng sớm, Tiểu Lôi đi thẳng đến Minh Nguyệt quán, lúc đó vẫn chưa mở cửa. Nhân viên tiếp tân nhận ra Tiểu Lôi lần trước đã hỗ trợ đánh lui mấy tên đến gây rối, nên lập tức mời hắn vào trong.

Tiểu Lôi đi thẳng vào trong sân tập võ, nhìn thấy Nguyệt Tinh trong trang phục luyện võ đang đi một bài quyền.

Mái tóc nàng được buộc lên cao, thân hình như du long, trong khi xuất thủ, cách thức rất gọn ghẽ, ẩn hiện phong độ của một cao thủ. Xung quanh là các đệ tử ngồi xem thành một vòng.

Tiểu Lôi nhìn thấy Nguyệt Sơn cũng ngồi một bên, Bảo Nhi không ngờ lại ngồi vắt vẻo trên vai hắn. Bảo Nhi chỉ là một cô gái nhỏ, không thích thú gì lắm với trò quyền cước, lại bị bắt gọi dậy sớm thế này, trên mặt vẫn còn vương vẻ ngái ngủ, thỉnh thoảng lại há cái miệng nhỏ ngáp dài, nhìn có vẻ không có gì là hứng thú.

Nguyệt Tinh đi xong bài quyền, khí định thần nhàn, chẳng những không có chút gì mệt mỏi mà tinh thần còn có vẻ khỏe khoắn hơn nữa, nàng quay sang giảng giải các đệ tử những chỗ tinh túy của bài quyền, sau đó mới để mọi người tự luyện.

Tiểu Lôi đi tới, còn chưa kịp mở miệng, Bảo Nhi đã nhìn thấy Tiểu Lôi, cô bé ngạc nhiên vui mừng hét to, chạy đến nhào vào lòng Tiểu Lôi.

Nguyệt Sơn, Nguyệt Tinh gượng cười, cả hai cùng đi tới chỗ Tiểu Lôi.

“Tiểu Lôi tiên sinh” Nguyệt Tinh mở miệng nói, Tiểu Lôi ôm Bảo Nhi, cười đáp: “Không dám nhận hai chữ tiên sinh, cứ gọi ta là Tiểu Lôi là được rồi, không cần khách khí như người ngoài”

Nguyệt Tinh nhìn ra phía sau Tiểu Lôi, ngạc nhiên hỏi “Khinh Linh Tử đạo trưởng không đến cùng sao?”

Tiểu Lôi cười “Sư huynh ta lười lắm, lão đã ngồi tọa thiền rồi, nhanh thì một, hai ngày, lâu thì một, hai tháng mới tỉnh lại. Hôm nay ta có thời gian rảnh muốn tìm hai người nói chuyện.”

Nguyệt Sơn thấy Tiểu Lôi có chuyện muốn nói, gật đầu: “Đúng rồi, lần trước vội vàng rời đi, thật ra ta vẫn còn muốn nói với người nhiều điều. Xin mời vào trong.”

Tiểu Lôi theo Nguyệt Sơn vào trong một gian phòng luyện công. Nơi này không to lớn như bên ngoài, nhưng lại yên tĩnh hơn rất nhiều. Nguyệt Tinh giữ Bảo Nhi lại, dạy nó vài đường quyền cơ bản. Nàng biết Tiểu Lôi còn có chuyện muốn nói với Nguyệt Sơn nên giữ nó bên ngoài.

“Tiểu Lôi, người đến đây hôm nay, có chuyện gì vậy?” Nguyệt Sơn mỉm cười.

Tiểu Lôi gật đầu, ánh mắt nhìn khắp phòng luyện công. Bao quanh có khá nhiều giá gỗ trên đó treo thập bát ban binh khí. Nhìn thấy ánh mắt Tiểu Lôi có vẻ hiếu kỳ, Nguyệt Sơn cười nói:

“Phòng luyện công này có từ sau khi ta đến đây, Nguyệt Tinh đặc biệt làm cho ta. Nói ra cũng không sợ người chê cười, nhưng thật ra vô đường chúng ta cũng có chút treo đầu dê, bán thịt chó. Ở đây chẳng có

cái gì gọi là chân công phu, chỉ tập trung là rèn luyện con người khỏe mạnh mà thôi. Nếu để ta gọi lại, thì chẳng phải gọi đây là võ thuật nữa mà đáng lẽ phải gọi là khiêu vũ!”

Nguyệt Sơn cười gượng nói tiếp “Ta đến đây đã hai, ba ngày rồi, thật cũng muốn giúp Nguyệt Tinh dạy đệ tử, nhưng chỉ được hai ngày thôi. Học sinh ở đây không có cái tâm để rèn luyện võ học, bất quá người thành phố chỉ đến tìm thú vui lạ, đến chơi đùa một chút để cơ thể khỏe khoắn mà thôi. Cũng giống như các cô gái sáng sớm dậy chạy đi chạy lại để giảm cân ấy mà, oài ...”

Nguyệt Sơn bắt đầu dĩ cười, tựa hồ có chút tiếu nuối. Tiểu Lôi cũng chẳng có gì là lạ với chuyện này.

“Ồ thành thị, có mấy người chú tâm vào luyện võ? Tập tành cho giết thời gian mà thôi, hè cho qua hè, đông cho qua đông, chứ chẳng muốn tập cái gì là chân công phu bản lĩnh. Người thành thị có cuộc sống làm việc và học hành của riêng họ, đến những trung tâm thể thao thì cũng chỉ là sở thích cá nhân. Không có gì là kỳ quái.”

Tiểu Lôi muốn nói những lời này ra, nhưng Nguyệt Sơn đã nói trước “Hôm đó tôi thấy anh có được một thanh bảo đao”. Nghe đến hai từ “bảo đao”, Tiểu Lôi không kìm được vẻ khinh thường.

“Bảo đao? Là con dao phay thôi!”

Nguyệt Sơn nhìn thấy sắc mặt Tiểu Lôi, cũng đoán được, liền chỉnh sắc nói “Ngày đó Khinh Linh Tư đạo trưởng dụng đao, chúng ta đã được nhìn thấy, thanh đao đó thực sự không tầm thường” Nguyệt Sơn nói tiếp “Ý nghĩa đích thực của võ học, chỉ trọng ý không trọng hình. Mặc dù tạo hình của nó có một chút... a..một chút đặc biệt”

Cả hai cùng nở nụ cười đồng tình. Nguyệt Sơn nói “Ngày đó ta đã nói, ta có một bộ đao pháp, bộ đao pháp này tuyệt không phải của Minh Nguyệt gia, lúc ta còn bé, đã được một vị dị nhân truyền dạy. Mặc dù bộ đao pháp này không phải là tuyệt thế võ học gì, nhưng uy lực của nó thực sự đáng nói, thực sự tuyệt vời. Chỉ là vị dị nhân kia truyền thụ cho ta bộ đao pháp đó có nói là ta không đủ thiên phú để luyện đao pháp này đến đại thành, hơn nữa ta cũng thích dùng kiếm hơn, nên bộ đao pháp này vẫn chưa có người truyền nhân... Người cứu Bảo Nhi, và cũng đã giúp đỡ Minh Nguyệt quán nhiều lần, ta không có gì có thể đền đáp lại. Cũng có bộ đao pháp này. Nếu người không chê, ta nguyện ý truyền lại cho người.”

“Ồ?” Tiểu Lôi lập tức có chút hứng thú. Nguyệt Sơn cười cười, đi đến giá để binh khí, chọn một thanh đao, rung lên nhẹ nhẹ. Hắn sắc mặt điềm tĩnh, chậm rãi hít một hơi dài. Nguyệt Sơn đột nhiên hai mắt tròn, trên người bạo phát một luồng sát khí mãnh liệt, đứng từ xa mà Tiểu Lôi cũng vẫn cảm giác được cỗ chiến ý thấu tận trời xanh này. Nếu Tiểu Lôi đối với Minh Nguyệt gia này không để tâm lắm, thì đối với Nguyệt Sơn lại bất ngờ có cảm giác quái dị!

Chỉ thấy người Nguyệt Sơn đột nhiên chuyển động, thanh đao trong tay hắn nhẹ nhàng vung lên, vũ động thành một màn đao ảnh, Nguyệt Sơn cả hai tay nắm đao, sau đó xoay người chuyển động, bỏ về hướng Tiểu Lôi đang đứng.

Tiểu Lôi đứng yên không chuyển động, vẫn có thể cảm thấy một cỗ đao khí sắc bén gào thét lướt qua tai, kinh khí phát ra tứ phía. Phía sau hắn chợt nghe tiếng đổ vỡ, các giá kệ đỡ binh khí làm bằng gỗ tốt bỗng vỡ ra thành bốn, năm mảnh. Nguyệt Sơn thở ra một hơi, quay người lại, thanh đao trong tay hắn tỏa ra một vòng ánh sáng bàng bạc kỳ diệu, lại nghe vài tiếng động, những bao cát cũng bị vỡ ra, chảy thành từng dòng.

Nguyệt Sơn thực chất vẫn đứng giữa võ đường, sắc mặt nghiêm trang, thân thể vững vàng, tay nắm chặt đao hoành ngang ngực.

Ánh mắt Tiểu Lôi lộ ra vẻ ngạc nhiên, buộc miệng thốt “Hay!”. Sắc mặt hắn trở nên cổ quái, lại thêm một câu “Nguyệt Sơn tiên sinh, người, ... người, tựa hồ không chỉ luyện võ học bình thường, ... vừa rồi người tựa hồ đã sử dụng một chút pháp lực phải không?”

Hắn cười nói “Đừng nói với ta đó là cái loại khí công, nội công gì gì đó nhé, bất quá những cái đó chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp thôi, người có thể xuất ra đao khí kinh người, chém trúng những thứ trong vòng mười bước, bản sự này, chắc chắn không phải là võ học bình thường”

Nguyệt Sơn sắc mặt không đổi chậm rãi nói “Không sai, nắm đó vị dị nhân truyền thụ cho ta bộ đao pháp này có nói qua, xuất xứ của nó chính là chiến đao thuật của tiên nhân. Nó không thuộc về võ học thông thường, đáng tiếc là ta không có căn cơ pháp lực, đã tập luyện nhiều năm rồi mà vẫn chỉ có uy lực đến như vậy mà thôi. Lúc đó, vị dị nhân kia tùy ý phát tay đã bỏ đôi một khối nham thạch, công lực như thế cả đời ta chắc cũng không làm được”

Nguyệt Sơn giải thích luôn “Bộ đao pháp này, kỳ thật là không có chiêu số gì hết, nếu nhất định phải nói, thì nó chỉ có ba tự quyết: ”Trảm, phách, đỡ mà thôi. Vị dị nhân kia lúc dạy ta có nói, chỗ đặc thù của loại tiên nhân đao pháp này nằm trong sự cương mãnh của nó. Người thường sử đao, chém một nhát không làm ngã địch nhân sẽ chém ra nhát thứ hai...Nhưng người nên biết, khí lực đao thứ hai nhiều nhất cũng chỉ được như đao đầu tiên, đao trước không chém ngã được địch nhân thì các đao sau cũng chỉ là uống phí khí lực mà thôi. Giống như một người thường và một người khổng lồ đánh nhau. Một quyền của người bình thường xuất ra nhiều lắm chỉ được mười cân khí lực, thì dù đánh người khổng lồ mười quyền hay trăm quyền cũng không đánh ngã được hẳn. Tuy nhiên, nếu...”

Trong mắt Tiểu Lôi ánh lên một tia kích động: “Nhưng nếu có biện pháp làm người bình thường có thể tích tụ khí lực của hàng chục hàng trăm quyền lại thành một quyền, và đánh ra thì ... ”

Nguyệt Sơn chợt cười nói ” Đúng rồi, đạo lý này mà người cũng hiểu được”

Tiểu Lôi cười gượng, thở ra.

Bộ đao pháp kỳ ảo này, bất quá cùng với Phá Sơn Không không phải cũng có chỗ giống nhau sao?

Nhưng Khinh Linh tử sáng tạo ra Phá Sơn Không, bất quá chỉ có thể dùng thân thể của mình dẫn khí điều khí, nhưng lại không cách nào mà vận kinh lên vũ khí được.

Tại sao? Cơ thể con người căn bản là có kinh mạch, nhưng vũ khí, đao kiếm lại không có, thì làm sao lưu chuyển kinh lực đây?

Nguyệt Sơn nghiêm mặt nói: “Ta không có luyện tập qua tiên pháp, bộ đao pháp này, ta luyện cả đời, cũng chỉ được có thể này mà thôi. Nhưng người là người của tiên môn, bộ đao pháp này vào tay người có thể phát dương quang đại ...”

Nguyệt Sơn dừng một chút rồi tiếp: “Bộ đao pháp này vốn vô danh, nhưng ta có đặt tên cho nó, có thể gọi là ”Bách Trảm Quy Nhất”, cũng chính là ý nghĩa thật sự của bộ đao pháp này!

Ngay lập tức, Nguyệt Sơn không giấu diếm gì, đem toàn bộ yếu quyết sử dụng đao pháp truyền cho Tiểu Lôi, hẳn vội chú tâm ghi nhớ, để về sau có thời gian sẽ từ từ luyện tập.

Hắn thuận tay lôi ra cây thái đao...

“Ài, các người khác đều cầm thanh phong bảo kiếm, tên Tây Môn Xuy Tuyết trong tiểu thuyết võ hiệp, vận bạch y, kiếm khí tung hoành. Hức, dù ta không làm được như Tây Môn Xuy Tuyết thì tốt xấu gì ta cũng phải tự phong cho được cái danh hiệu ”Phó Hồng Tuyết” hay gì đó chứ!”

“Cầm dao phay chém người ... Người đã gặp loại tiên nhân như thế này chưa?”

92. Chương 93: Thoát Y

Quả nhiên, Nguyệt Tinh và Nguyệt Sơn nghe xong đều rất kinh ngạc, bọn họ đều không thể nghĩ ra được, Bảo Nhi là một bé gái phương Đông, kể cả tiểu cô nương trời sinh có chút công năng đặc biệt, làm thế nào mà lại trở thành mục tiêu tranh giành của cả hai tổ chức tôn giáo Tây phương? Chỉ là, Tiểu Lôi cũng không có nhắc tới giả thiết của Diệp Bất Quân, dù sao thì chuyện đó cũng chưa kiểm chứng rõ ràng, nên cũng chưa nói trước được điều gì.

“Mẹ của Bảo Nhi thực sự không có lưu lại bất kỳ manh mối nào của cha Bảo Nhi sao?” Tiểu Lôi vẫn chưa chịu từ bỏ ý định của mình

“Quả thật là không hề có” Nguyệt Tinh thở dài, thần sắc xen lẫn bi thương, nói tiếp “Mẹ của Bảo Nhi từ nhỏ đã bị người trong nhà không công nhận, chúng ta có khá nhiều anh chị em họ hàng, nhưng trong cả gia tộc thì chỉ có mỗi một mình nàng không có luyện tập võ nghệ gì, mà kiên trì ý định xuất ngoại du học. Một số ít trưởng bối lại coi đó như là đại nghịch bất đạo, nhưng chính nàng vẫn kiên trì đi theo con đường của mình, song lại quay trở về mang theo cái thai, việc này được coi là việc đại sỉ nhục trong họ tộc, nhưng nàng vẫn can đảm không chịu tiết lộ ra điều gì. Ta cùng tỷ tỷ mặc dù tình cảm tỷ muội không tệ nhưng thủy chung nàng không hề tiết lộ dù chỉ là một câu.”

Tiểu Lôi để ý, khi Nguyệt Tinh nói những lời này, Nguyệt Sơn lúc đó mặt mũi có chút buồn bã, hơn nữa, lại mơ hồ mang theo vài phần phẫn nộ trong mắt, chỉ là ánh mắt thoáng lóe lên thôi, Nguyệt Tinh cũng không để ý thấy.

Tiểu Lôi nhíu mày “Vậy thì, sau khi mẹ của Bảo Nhi chết, có lưu lại di vật gì không? Có thể tìm được chút đầu mối nào không? Còn nữa, người trong nhà chắc cũng có tới chỗ nàng du học mà tìm kiếm chút gì chứ? Một người lớn như vậy, chắc phải có bạn bè gì đó chứ, tìm kiếm xem lúc ở nước ngoài nàng hay cùng đi với ai, hay nói chuyện với ai, chắc cũng không đến nỗi khó khăn lắm chứ?”

Nguyệt Tinh lắc đầu, thở dài: “Anh không hiểu đâu. Trong gia tộc chúng ta, mẹ của Bảo Nhi bị coi như là một nỗi sỉ nhục, trong gia tộc đều giấu đi những thứ có thể liên quan, vậy còn có thể nào mà cử ai tra manh mối gì nữa chứ? Hơn nữa, khi tỷ tỷ du học, các trưởng bối trong gia đình đã sớm có nhiều điều bất mãn, nếu không phải trong nhà vẫn còn có người che chở, bảo vệ cho nàng, thì sợ rằng lúc ấy nàng đã bị trục xuất khỏi gia môn rồi! mà, di vật của nàng, thực ra thì cũng có một chút, chỉ là không biết được bên trong có manh mối gì không, những đồ vật này vẫn còn giữ lại trong nhà, nếu cần, ta có thể quay lại lấy được. Thực sự cũng chẳng có gì ngoài vài quyển sách nàng đọc trước khi chết và vài đồ trang sức linh tinh, vài bộ quần áo, sau khi nàng chết đều hỏa táng theo nàng.”

Tiểu Lôi suy nghĩ một chút, rồi chỉnh sắc mặt, nói: “Cứ như vậy đi, bất kể thế nào thì bây giờ chuyện khá là phiền toái. Nếu tìm ra được cha của Bảo Nhi thì đó là cách giải quyết duy nhất. thế nên, mời cô quay lại, tìm lại những di vật của mẹ Bảo Nhi, rồi mọi người cùng nhìn lại xem xem liệu có thể có chút manh mối hữu dụng nào không”

Nguyệt Tinh gật đầu, cười nói: “Điều này không khó, ta có thể đi trong hôm nay, nếu nhanh thì trong hai ngày có thể quay lại, chỉ là ...”

Tiểu Lôi cười nói: “Cô yên tâm đi, Nguyệt Sơn lão huynh ở đây, võ công của hắn thực sự cao cường, người khác không thể đụng tới Bảo Nhi được, hơn nữa, Giáo Hội cũng biểu thị tạm thời không động thủ, chỉ là Hắc Ám Hội Nghị thì có chút phiền toái”

Nguyệt Sơn cũng gật đầu: “Không phải lo lắng, cứ đi đi, muội có thể yên tâm rằng ta sẽ không để mất Bảo Nhi được đâu, hơn nữa vẫn còn có Tiểu Lôi và Khinh Linh Tử đạo trưởng nữa. Khinh Linh Tử đạo trưởng thực sự thần thông quảng đại, lại còn có danh phận sư đồ với Bảo Nhi, nếu có chuyện gì xảy ra, hẳn là ông ấy sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu.”

Ba người thương lượng xong, Tiểu Lôi định cáo từ đi về. Nguyệt Sơn đột nhiên kéo tay hắn lại nói “Ngày mai sẽ bắt đầu, người mỗi ngày tới đây, ta sẽ cùng người tập luyện đao pháp, ta tự nhận không dám làm sư phụ của người, nhưng dù sao đối với bộ đao pháp này ta tập qua nhiều năm, những thứ ta tâm đắc nhất, từ từ nói cho người nghe.” Tiểu Lôi cười đáp ứng. Bất kể thế nào thì ít ra ta cũng đã bỏ ra khá nhiều tâm huyết để làm được con dao phay, gì cũng được, miễn là dùng được, là đồ tái chế cũng không sao.

Rời khỏi Minh Nguyệt quán, Tiểu Lôi đang đi bộ trên đường cái, chợt nghe thấy đằng sau có một chiếc xe ô tô phóng đến trước mặt. Tiểu Lôi nhìn thấy trước mặt là chiếc xe đua màu đỏ, hắn dừng lại, cười nhún nhó.

Cửa kính chiếc xe đua từ từ hạ xuống lộ ra gương mặt âm trầm của chị gái Lôi Hồng

“Lên xe” tỷ tỷ của Lôi Hồng vẫn như cũ, dùng bộ mặt băng lãnh ra lệnh

“Tối hôm qua, Kha Nhi rất không vui, ta hỏi mãi mới biết được, cô ấy đã hẹn người, nhưng người hoàn toàn không đến chỗ hẹn tìm cô ấy, điều gì đã xảy ra?” Tiểu Lôi vừa lên xe, tỷ tỷ của Lôi Hồng dụng ngữ khí rất phần nộ chất vấn”

Tiểu Lôi có chút khó chịu, nhìn không được lộ vẻ khinh thường, lạnh lùng nói “Khi nào ta gặp Điền Kha Nhi, đều cần phải có cô quản sao? Được thôi, bây giờ Điền Kha Nhi đã yêu ta, còn cái gì phải lo lắng cơ chứ?”

Những ngày này những vấn đề đau đầu cứ đến dồn dập, Tiểu Lôi cảm thấy mệt mỏi, bây giờ thực sự có chút cảm giác rằng đáp ứng Lôi Hồng tỷ tỷ thật hơi nhàm chán. Hắn bây giờ đâu còn dư lực để quản mấy việc này chứ?

“Người chiều tối hôm qua sau khi rời khỏi trường học đã đi đâu? Tại sao không đi gặp Kha Nhi? Người đi gặp Lâm San San sao? Hừ hừ...”

Tiểu Lôi đột nhiên trong lòng bùng lên một chút nộ khí, cười lạnh nói “Điều này mà cũng có quan hệ với cô hay sao? Ta chỉ hứa là sẽ cảm dỗ Kha Nhi thôi, còn việc của ta, không đến lượt cô quản tới!”

Lôi Hồng tỷ tỷ đột nhiên đạp phanh, chiếc xe lắc mạnh rồi dừng lại, nàng chuyển người quay lại, cười lạnh nhìn Tiểu Lôi một hồi rồi nói “Người nghĩ rằng ta thích quản tới việc của người hay sao? Ta nói cho người biết, tối nay, là sinh nhật của Điền Kha Nhi! Tối qua cô ấy muốn người gặp cô ấy vào buổi chiều, chính là muốn mời người tới dự. Người và cô ấy đã có tiền triển, không cần người hồi báo, ta đều biết rõ, nhưng ta rất bất mãn với người, rõ ràng là người đã sắp thành công rồi, nhưng cả hai lần, người đều buông tay. Lần đầu người đã đột nhiên mất tích rất nhiều ngày! Lần thứ hai là hôm qua!”

Tiểu Lôi nhíu mày nói “Sinh nhật cô ấy? Sinh nhật cô ấy thì sao?”

Lôi Hồng tỷ tỷ cắn răng từ từ nói “Điền Chấn đã tìm ta nói qua, lão muốn mượn cơ sinh nhật Kha Nhi lần này để mời một số gia tộc và những bạn bè buôn bán, đồng thời lão ám chỉ ta, là muốn xúc tiến chuyện của Lôi Hồng và Kha Nhi. Lúc lão tìm ta đàm phán, ta không có đường nào khác để phản kháng. Chuyện của Lôi Hồng và Kha Nhi sẽ rất sớm được quyết định”

Trong thâm tâm Tiểu Lôi chợt chùng xuống. Hắn nghĩ rằng chuyện này càng ngày càng làm hắn nhàm chán. Có lẽ, lừa dối một cô gái xinh đẹp đơn thuần như Điền Kha Nhi có cảm tình với hắn, thật trong lòng hắn như cảm thấy một chút áy náy.

“Được rồi, thế người muốn ta làm thế nào?” Tiểu Lôi nhún vai, trong lòng cũng có chút khó hiểu không giải thích được. chính quan hệ của mình cùng Điền Kha Nhi, Điền Chấn cũng biết một chút. Lần đó nói chuyện tại Điền gia, Điền Chấn mặc dù không có biểu lộ đồng ý, nhưng cũng không có phản đối. Tại sao lần này lại đột nhiên muốn gấp gáp đem nữ nhi nhanh chóng gả cho Lôi Hồng?”

Lôi Hồng tỷ tỷ liếc nhìn Tiểu Lôi “Người đêm nay đi tham gia bữa tiệc đó, đến lúc đó, người tùy cơ mà ứng biến, ta sẽ an bài cho người một chút, hy vọng lần này người sẽ không làm ta thất vọng nữa!”

Tiểu Lôi cười khổ “Tham gia vào bữa tiệc này? Toàn là những người giàu có và quyền lực tham dự, người có thể cho ta vào với tư cách gì chứ?”

Lôi Hồng tỷ tỷ không trả lời hắn, hỏi ngược lại: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Mười giờ sáng, sao?”

Lôi Hồng tỷ tỷ nghĩ một chút rồi tự nhủ “À, bây giờ thì chắc vẫn còn kịp”

Nói xong thì mặc kệ phản ứng của Tiểu Lôi, Lôi gia đại tiểu thư đạp mạnh chân ga, chiếc xe đua như con thú dữ phóng điên cuồng. Cũng may bây giờ là buổi sáng, không phải là giờ cao điểm, nếu không cái cách nàng lái xe thì chắc chắn phải gây ra án mạng!

Chiếc ô tô phóng điên cuồng một đoạn rồi tới một tòa nhà cao tầng, lao thẳng vào gara ở dưới tầng hầm.

Lôi Hồng tỷ tỷ không để ý đến sắc mặt trắng bệnh của Tiểu Lôi mà lệnh cho hắn xuống xe, đi cùng. Hai người vào một thang máy lên tới tầng cao nhất của tòa nhà.

Ra khỏi thang máy, gặp phải một cánh cửa, Lôi Hồng tỷ tỷ mở cửa bằng mật mã, lạnh lùng nói “Cởi giày ra và đi vào trước đi” sau đó nghiêm mặt trừng mắt nhìn Tiểu Lôi cởi giày xong rồi mới mở cửa, miễn cưỡng nói: “Vào thôi.”

Đi vào sau cánh cửa, Tiểu Lôi nhìn không được thở dài.

Đưa mắt nhìn lại nơi này chỉ có một không gian trống trơn, không có gì ngoài vách tường, cánh cửa này khi đi vào bên trong, cả ba mặt đều là kính, phản xạ ánh sáng, khiến cho cả không gian rộng mở sáng rực.

Nơi này rõ ràng là được trang trí để làm phòng ngủ, sàn nhà lát bằng gỗ quý, trần nhà dùng màu sắc khác hẳn để phối màu, mô phỏng màu xanh của trời và mây trắng, trên đó còn treo một vài ngọn đèn pha lê cao cấp

Mà xung quanh chỉ bố trí một ít đồ nội thất đơn giản.

“Chỗ này là ..”

“Nhà ta” tỷ tỷ Lôi Hồng lạnh lùng hồi đáp.

“Nhà cô?” Tiểu Lôi cười khở nói “Chỗ cô ở thật xa hoa quá, chiếm dụng cả một tầng lầu thế này”

Cô ta lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Lôi rồi mới nhàn nhạt nói “Là hai tầng”

“Hai tầng?”

“Đúng vậy” nàng trả lời đơn giản “Phía dưới là một tầng, bắt quá ta thích yên tĩnh, không thích người khác làm phiền, đối với ta mà nói, hàng xóm tốt nhất là không có hàng xóm.”

Tiểu Lôi chỉ biết thở dài, muốn nói nhưng lại thôi không nói nữa.

Nhìn như Lôi Hồng tỷ tỷ trông rất kỳ quái. Độc chiếm cả tầng lầu để làm nơi ở, ngay cả ở đây bố trí cũng rất khác lạ, chả giống ai.

Tiểu Lôi không phải không gặp qua nơi ở của người giàu có, ít nhất thì là Điền gia, ít ra cũng có trang trí nhiều thứ quý giá, vừa nhìn đã biết là đồ quý hiếm biểu trưng cho thế lực gia tộc hùng hậu. Nhưng chỗ này của Lôi Hồng tỷ tỷ thì cả tầng lầu đều thuộc về mình cô ấy, nhưng trong suốt cả tầng, đều không có vách ngăn gì hết.

Tất cả phòng ngủ, phòng bếp, phòng khách, đều không có gì phân biệt.

Chỉ một chỗ khác biệt, là chỗ gần cửa, có phòng thủy tinh trong suốt đó là phòng tắm.

Nhưng cái làm Tiểu Lôi ngạc nhiên hơn nữa là, xa xa gần bên trái cửa sổ, diện tích gần hai trăm thước vuông tựa như là nơi để tập thể dục, có khá nhiều dụng cụ tập thể thao, còn có cả một sân golf mini nữa.

“Chỗ này thật quá... thật quá kỳ lạ!” Tiểu Lôi ánh mắt quét tới quét lui, rốt cục thở dài

Hôm nay mới biết được cuộc sống của người có tiền còn có thể như vậy được nữa.

“Cái .. cái kia là cái gì?” Tiểu Lôi chỉ vào xa xa chỗ có một cái gì hình tròn, nhìn có vẻ mềm mại

“Đó là phòng ngủ của ta” Lôi Hồng tỷ tỷ tỏ vẻ khó chịu.

“Á” cái kia hình như là giường nước hay sao. Nghe nói loại giường này cực kỳ êm, nằm lên là một sự hưởng thụ rất cao cấp...” Tiểu Lôi hâm mộ thở dài, bắt quá, hần đảo mắt quanh một vòng, nhìn thấy vài thứ, mà mắt hần trọn trừng ra nhìn vào đó.

Đó là một chiếc tủ bằng kính, hoàn toàn trong suốt, đặt gần chiếc giường nước. Nhưng làm người ta muốn chết chính là...từ bên ngoài chiếc tủ kính có thể thấy rõ ràng những thứ bên trong!

Rất rõ ràng, đó là một chiếc tủ quần áo, nhưng đối với một người thiếu nữ sống độc thân mà nói, trong tủ áo có rất nhiều thứ, không phải để cho người khác giới nhìn được. Ít nhất hai mắt Tiểu Lôi đã nhìn thấy, nhìn thấy những thứ không nên nhìn

“Ai ... bộ hồng sắc nội y này gần như trong suốt à...”

“Còn nữa, cái kia là... mẹ ơi, đó là nội khố nữ nhân hay sao? Sao lại chỉ có hai sợi dây nhỏ thế kia! ”

“Còn cái kia ...một bộ nội y bó sát người nữa ... nếu chị của Lôi Hồng mà mặc vào, nhất định là rất bốc lửa....”

“Người nhìn đủ chưa?” chị của Lôi Hồng khuôn mặt âm trầm lạnh lùng cắt đứt tưởng tượng của Tiểu Lôi.

“A... xin lỗi” Tiểu Lôi thu ánh mắt lại, nhưng khóe mắt vẫn không dừng được liếc tới cái chỗ kia nghĩa tới nghĩa lui.

Lôi Hồng tỷ tỷ lạnh lùng nói: “Được rồi người nghe ta nói đây, bữa tiệc sinh nhật Điền Kha Nhi tối nay bắt đầu từ bảy giờ, bây giờ có tám tiếng để chuẩn bị. Bắt đầu từ bảy giờ, trong tám tiếng, người phải nghe theo ta”

Trước khi nàng đưa Tiểu Lôi đến một tấm gương, tấm gương cao tầm hai thước, rộng hai thước, hơn nữa còn được thiết kế lập thể, tức là nếu ai đứng trước gương, có thể nhìn thấy mọi vị trí trên người mình

Lôi Hồng tỷ tỷ lui ra một bước, đứng đó nhìn Tiểu Lôi một lúc, rồi quay quay ngón tay rồi nói “Quay người lại”

Tiểu Lôi có chút mờ mịt, nhưng vẫn làm theo lời của nàng

“Tốt rồi..... bây giờ ...” Lôi Hồng tỷ tỷ lạnh lùng nói nhanh ba chữ “....Cởi đồ ra”

“Cái gì?”

93. Chương 94: Tiểu Lôi - Bản Năng Cấp Toàn Thân

Tiểu Lôi trợn mắt, cắn răng nói: “Thoát thì thoát! Cô không sợ, thì ta sợ gì?”

Hắn thật sự nói thoát là thoát, lập tức mở nút áo, chỉ chốc lát đã cởi sạch nửa người, sau đó chưa đợi tỷ tỷ của Lôi Hồng kịp nói gì, nhanh chóng thoát luôn quần của mình.

“Được rồi, đủ rồi!” Thấy Tiểu Lôi bộ dạng chuẩn bị thoát luôn nội khố, tỷ tỷ của Lôi Hồng mới thật sự luống cuống, liền kêu dừng lại. Trên mặt nàng thoáng qua một chút bối rối, liền miễn cưỡng trấn định lại nói: “Được rồi, người mặc y phục cỡ nào thì nói cho ta biết.”

Tiểu Lôi cười hắc hắc, cố ý ưỡn ngực, cho tỷ tỷ của Lôi Hồng xem số đo. Quả nhiên, tỷ tỷ của Lôi Hồng không dám nhìn hắn nữa, xoay người cầm lấy điện thoại.

Tiểu Lôi đắc ý nhìn mình trong gương. Đột nhiên, hắn phát hiện vóc người của mình thật sự rất đẹp.

Ngực nở, eo thon, cơ bắp vạm vỡ mà không quá khoa trương, tỉ lệ hoàn hảo. Chân tay cường tráng hữu lực, còn cơ bụng thì có đầy đủ sáu múi

Xem ra phải cảm tạ Khinh Linh Tử và Tiêu Dao Tử a, lúc đầu ở trên núi Nga Mi luyện công lười biếng thì bị phạt đi nấu nước. Nếu không phải nhờ sống như vậy, sao có thể luyện ra cơ thể tráng kiện này được.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng gọi điện thoại xong, liền chỉ vào thứ gì đó đặt bên một góc, nói: “Vào đó đi.”

“Hả? Đây là cái gì?” Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Hình như là một cái quan tài.”

“Quan cái đầu quỷ người!” Tỷ tỷ của Lôi Hồng tức giận mắng: “Đây là sản phẩm mới nhất của khoa học kỹ thuật! Lò xông hơi vi ba điện tử, người vào đó rồi nhắm mắt lại, một tiếng sau, da của người sẽ biến thành màu đồng! Vóc dáng của người không tệ lắm, nhưng mà da người trắng quá, thiếu đi vẻ nam nhân, giống như một tên công tử bột vậy.”

Tiểu Lôi theo lời nằm vào, cái nắp chậm rãi khép lại, cuối cùng chỉ còn lại một khe hở nhỏ, Tiểu Lôi nằm bên trong, nhưng cũng không hề thấy nóng bức, mà trên vách của cái buồng lập tức phát ra rất nhiều quang mang nhu hòa, bao phủ lấy toàn thân của Tiểu Lôi. Hắn vừa đưa mắt nhìn, chỉ thấy trước mắt có một loạt nút bấm, hắn tò mò định bấm thử, lại nghe thấy tỷ tỷ của Lôi Hồng lạnh lùng nói: “Người tốt nhất đừng có lộn xộn. Hơn nữa đừng có bấm bậy vào mấy cái nút, nếu chính sai thời gian và cường độ ánh sáng Hừ, coi chừng người bước ra thì trở thành cục than đen đấy!”

Tiểu Lôi thấy trong lòng phát lạnh, rút tay lại, thành thật nằm yên bên trong. Thật ra, nằm trong này thật sự rất thoải mái, ánh sáng chung quanh chiếu lên người, tựa hồ có chút ấm áp, thoải mái như đang tắm nắng vậy.

Một giờ sau, Tiểu Lôi bước ra, toàn thân từ trên xuống dưới đều có biến hóa, màu da trắng biến thành như màu đồng vậy. Nhìn qua đúng là có thêm vài phần nam nhi chí khí. Khiến hắn nhìn không còn giống một tay lông bông, mà có thêm vài phần thành thực.

Tiếp đó, chuông cửa vang lên, nhóm người mà tỷ tỷ của Lôi Hồng gọi điện thoại triệu tập đã đến.

Những người này nam có nữ có, trong đó có mấy người mặc y phục rất đẹp, trong tay còn cầm một cái rương. Còn có hai nam nữ trẻ tuổi mặc y phục rất thời thượng, Tiểu Lôi cũng từng nhìn thấy bọn họ trên TV, chính là những nhà tạo mẫu nổi tiếng.

Sau đó, Tiểu Lôi bị ép ngồi ghế như phạm nhân, hai nhà tạo mẫu lấy ra dao kéo, bắt đầu cắt tóc của Tiểu Lôi, Mái tóc rối như tổ chim của hắn được cắt tỉa sạch sẽ chỉnh tề. May là tối nay sẽ tham gia yến tiệc, nên cũng không quá khoa trương.

Nhưng mà... cắt tóc thì cũng được. Thân là một nam nhi, hình như cũng đâu cần làm móng tay phải không?

Chỉ thấy hai người cầm hết dao to kéo nhỏ, còn có kẹp và đồ cắt móng tay, làm Tiểu Lôi cơ hồ muốn ngất đi.

Tỷ tỷ của Lôi Hồng lạnh lùng nói: “Người nghĩ rằng nam nhân không cần phải chú trọng bề ngoài sao? Hừ Xem lại mái tóc và móng tay lúc trước của người đi! Giống cái gì chứ! Đó mà là tóc sao? Căn bản là ổ quạ! Còn móng tay thì sao? Ta thấy giống móng gà thì có!”

Tiểu Lôi còn định cãi lại, đột nhiên thấy hai nhà tạo mẫu lấy ra một đồ vật ... thứ này Tiểu Lôi cũng đã thấy qua, đó là tấm dán triệt lông cường lực!!

“Hức! Ta không muốn! Cái này hả? ta không muốn, không muốn đâu!!” Tiểu Lôi vừa định giãy dụa, cái tên tạo mẫu nam cười rất đậm đang lấy ra một miếng triệt lông cường lực dán vào chân Tiểu Lôi, sau đó dùng sức kéo mạnh ra

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Một tiếng kêu thảm thiết, chỉ số tiếng ồn là một trăm deciben....

Hôm nay, tại nhà hàng Hilton ở trung tâm thành phố, tầng 2 và tầng 3 đều được Điện gia bao sạch.

Tầng thứ hai là lớn nhất được dùng để tổ chức một yến hội hào hoa, mà lầu ba thì dùng làm nơi nghỉ ngơi cho tân khách và chủ nhân.

Khi trời tối, trên con đường trước cửa nhà hàng Hilton có thể nói là xe ngựa như nước, những chiếc xe hơi đắt tiền cứ lũ lượt kéo tới trước nhà hàng, những nam nữ ăn mặc xa hoa từ trong xe bước ra, mang theo bộ dạng đặc thù của tầng lớp thượng tầng xã hội.

Trước cửa có vài bảo vệ của Điện gia, còn có những nhân viên của nhà hàng. Nhìn có thể biết được, Điện Chấn vì nữ nhi yêu quý của mình đã tổ chức một yến hội sinh nhật thật là lớn, nhất định đã vung ra rất nhiều tiền. Cái thảm đỏ được trải từ trước cửa vào tới bên trong của nhà hàng, mà nhân viên tiếp đãi của nhà hàng này, đều là những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp được lựa chọn. Bởi vì những tân khách tại đây hơn phân nửa là những người có thân phận, cho nên những quản lý cao cấp của nhà hàng cũng tự mình ra nghênh tiếp.

“Chính là nơi này.” Tỷ tỷ của Lôi Hồng và Tiểu Lôi, hai người ngồi ngay trong xe đậu bên đường đối diện. Tỷ tỷ của Lôi Hồng hôm nay cũng mặc một bộ lễ phục cực kỳ diễm lệ, màu đỏ hoa hồng của bộ lễ phục đã làm sắc đẹp man dại và khí tức phóng khoáng của nàng triển hiện ra ngoài, thân là một nam nhân, chỗ hấp dẫn nhất của bộ lễ phục này đối với Tiểu Lôi chính là đường xẻ của váy được kéo lên rất cao Rất cao Không phải cao bình thường. Dưới váy lộ ra phần lớn đôi chân thon dài, quả thật đã hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt của Tiểu Lôi.

“Người xem đủ rồi đó!” Tỷ tỷ của Lôi Hồng nhún mày.

Tiểu Lôi ngượng ngùng cười cười, nhanh chóng thu lại ánh mắt: “Ừ, ta chỉ là thưởng thức bộ lễ phục Bộ lễ phục này vừa nhìn là biết xuất ra từ tay của danh gia mà.... Chẳng những trang trí tao nhã, ý cảnh cao thâm”

“Cao thâm? Cao bao nhiêu?”

Tiểu Lôi nuốt nước bọt, dưới tình thế cấp bách, vội nói: “Cao ba tầng lầu”

“Ha ha” tỷ tỷ của Lôi Hồng cười một chút, nàng vốn là người có khí chất lãnh diễm, chính là đột nhiên nhoèn miệng cười, phảng phất như xuân hoa nở rộ, băng tuyết hòa tan vậy. Tiểu Lôi không khỏi run lên, nhin không được lắm bầm nói: “Lôi đại tỷ, thật không nghĩ ra cô cười rộ lên thật là yêu kiều.”

Tỷ tỷ của Lôi Hồng liền lấy lại bộ mặt vốn có, lạnh lùng nói: “Câm miệng! Đêm nay ngươi hãy làm cho tốt chuyện của mình! Hôm nay ta đã tốn hết trăm vạn dollar trên người ngươi rồi đó!”

Tiểu Lôi lập tức ngậm miệng lại.

Không có biện pháp, nhân cùng chí đoản, loại đạo lý này đúng là không phải hư cấu.

Bây giờ da dẻ Tiểu Lôi biến thành màu đồng, mặc một bộ âu phục Armani màu trắng, chỉ một bộ âu phục này cũng đã là mười vạn dollar rồi... Hơn nữa lúc nửa ngày trước, Tiểu Lôi được chỉnh trang lại một lần y phục từ trên xuống dưới, tốn hao tới con số trăm vạn dollar cũng không cũng không phải tự nhiên!

Chỉ một bộ y phục này thôi, cũng phải tốn tiền mời nhà tạo mẫu, làm cho Tiểu Lôi buồn bực chính là, Lôi đại tiểu thư này tính tình cổ quái, tiền bạc gì cũng tính cho hẩn.

Như là cái hòm để Tiểu Lôi nằm ngủ có một tiếng để thay đổi màu da toàn thân, sau khi Tiểu Lôi từ bên trong đi ra, Lôi đại tiểu thư liền bảo người ném nó đi. Theo như Lôi đại tiểu thư nói: “Cái thứ đó đã bị người nằm vào rồi, người thấy ta còn có thể sử dụng nó sao?”

Cũng giống như vậy, sự việc cứ tiếp tục phát sinh với những gì Tiểu Lôi đụng qua tại nhà của Lôi đại tiểu thư. Tỷ như khi hẩn mặc nội khố mà ngồi xuống cái xích đu kiểu cung đình Pháp trung thế kỷ.... Hay là cái bồn cầu xịt nước công nghệ cao đa chức năng năm sao trong nhà tắm

“Đừng cười! Một nam nhân bình thường, chỉ mới có nửa ngày thôi, sao lại không đi vệ sinh chứ?”

Theo như ước tính, phàm những gì bị Tiểu Lôi dùng qua đều bị quăng sạch.... hết trăm vạn dollar, con số này cũng chỉ phỏng chừng mà thôi. A, may mà Tiểu Lôi không nói cho Lôi đại tiểu thư biết, khi mình đi vệ sinh chưa rửa tay, mà lúc đi ra còn thuận tiện sờ soạng một chút trên bức tranh sơn dầu của Van Gogh treo trên tường

“Được rồi, yến hội sắp bắt đầu, người xuống xe đi thôi, sau đó thì tự mình bước vào.” Tỷ tỷ của Lôi Hồng hơi nghiêng người mở cửa xe bên kia ra. “Ta và người không thể cùng vào được.”

Tiểu Lôi gật đầu, tự chỉnh trang lại mình rồi có chút muộn phiền, khom lưng xuống xe.

Sau khi còn lại mình Lôi đại tiểu thư, nàng tự lái xe tới trước cửa nhà hàng. Khi nàng vừa tới đám thủ hạ của Điền gia liền nhận thấy, lập tức có người đến ân cần nghênh đón, chủ quản của nhà hàng cũng tới lịch sự chào hỏi.

Bất quá hôm nay tư thế đi đứng của Lôi đại tiểu thư có chút kỳ lạ, nàng rõ ràng bước đi có chút không vững, mặc dù nàng cố gắng che dấu, nhưng mà dù sao vẫn có chút kỳ quái

Ách..... đối với việc này, cũng chính là tội của Tiểu Lôi. Nếu muốn tham gia yến hội để tán gái, vậy khiêu vũ là một điều không thể thiếu rồi.... Đáng tiếc chính là, Tiểu Lôi là ai? Một thằng nhóc bình dân, từ nhỏ đã theo Ngô Đạo Tử làm một tay giang hồ lừa đảo để kiếm miếng cơm mà thôi, cái loại vũ hội này đương nhiên là chưa tới qua, về phần vũ đạo kỹ xảo thì..... ách.....

“Ta sẽ múa kiếm, có được không?” Lúc đó Tiểu Lôi vẽ mặt vô tội hỏi một câu, kết quả là ngay lúc đó Lôi đại tiểu thư xúc động tới nỗi muốn rút kiếm bỏ vào đầu tiểu vô lại này.

Bất đắc dĩ, Lôi đại tiểu thư đành tự mình ra trận, đích thân dạy cho Tiểu Lôi vài bước cơ bản của khiêu vũ.

Có thể tưởng tượng, một nam nhân khỏe mạnh tâm lý bình thường, lại ôm một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp mê người như Lôi đại tiểu thư hơn nữa vóc người đầy đặn khêu gợi của cô gái trẻ này, còn mặc một bộ bộ lễ phục màu đỏ hoa hồng của Italy GIVENCHY, cổ áo xẻ thấp và hở vai, làm lúc ôm Lôi đại tiểu thư khiêu vũ, ánh mắt Tiểu Lôi chỉ cần thoáng nhìn xuống một chút, đã thấy được phong cảnh “Sơn xuyên tú lệ”,

huống chi lúc khiêu vũ âm nhạc lại lãng mạn đa tình nhu hòa như vậy, trong không khí lại thoảng hương thơm nước hoa của nữ tử trẻ tuổi, thấm vào phế phũ....

Dưới tình huống như vậy, là một nam nhân sợ rằng rất khó để tập trung mà làm cái việc nhàm chán như “khiêu vũ” này, càng huống chi là loại người như Tiểu Lôi đối với kỹ xảo vũ đạo, chân cẳng như gà nhép? Trong đầu vừa nghĩ đến chuyện khác, dưới chân tự nhiên đã bước loạn Cũng may là Lôi đại tiểu thư luyện võ từ nhỏ, đôi chân thật sự hơn xa thường nhân a!

Tiểu Lôi bước qua đường, từ ngõ hẻm bên cạnh đi tới nhà hàng, sau đó bước vào cửa hông, rồi chuyển qua một cầu thang, chạy tới một cầu thang phụ đi lên mái. Quan sát chung quanh không thấy người, Tiểu Lôi hít sâu một hơi, thân thể nhẹ nhàng bay lên, nhảy lên vài bước đã nhảy tới một sân trống ở tầng hai của nhà hàng, cũng chính là nơi tổ chức yến hội.

May là, nơi này có bố trí một vài chậu cây ở phía sau hậu đài, Tiểu Lôi quan sát thấy bên trong hội trường chưa có nhiều người, hẩn thừa dịp chung quanh không ai để ý, từ phía sau chậm rãi bước ra. Hẩn mặc một bộ âu phục, sạch sẽ trang nhã, người bên ngoài cũng không chú ý tới hẩn. Tiệp tay liền cầm lấy một ly rượu từ trên bàn chiêu đãi, Tiểu Lôi chậm rãi bước tới yến hội.

Ngay lúc này, dưới cửa nhà hàng, một chiếc xe Hummer tạo hình uy mãnh ngừng trước nhà hàng, lập tức trên xe bước xuống một nam hai nữ. Không ngờ lại là Lôi Hồng còn có Như Hoa và Lâm San San.

Lôi Hồng mặc một bộ áo khoác da, bên trong là một bộ y phục bó sát, khoe ra vóc người kiện mỹ của hẩn. Hơn nữa gương mặt hẩn khá cương nghị, đường nét rõ ràng, chính là tiêu chuẩn của một nam tử mạnh mẽ. Mà hai nữ hài bên cạnh cũng tương đối đặc sắc.

Như Hoa mặc một bộ váy đen, cũng không biết là mua ở đâu, nhưng mà hình như hơi nhỏ một chút. Mặc dù nàng đã cố gắng làm ra một bộ dạng rụt rè, nhưng vẫn làm cho đám nhóc mở cửa muốn té xỉu, có thể tưởng tượng được hình dáng “cường hãn” lúc này của Như Hoa ra sao.

Về phần Lâm San San, nàng mặc một bộ váy trắng trang nhã, mái tóc dài được cột lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, đúng là tiêu chuẩn của một ngọc bích mỹ nữ.

Như Hoa vừa mới đi vào đã nhìn hết khắp các đám người trong nhà hàng, kinh hô: “Oa! Minh tinh! Minh tinh kia! Lôi Hồng mau đi xin chữ ký với ta!”

Lôi Hồng bộ mặt đỏ khốc, cười khổ nói: “Đại tỷ, đây là những nghệ sỹ tối nay biểu diễn giúp vui thôi, nàng muốn xin chữ ký, đợi ta phái người tới sau hậu đài, muốn bao nhiêu cũng có, được chưa?”

Như Hoa nhìn thấy bên cạnh Lâm San San tựa hồ có chút lo lắng, liền kéo tay nàng, nói: “Được rồi, còn đang suy nghĩ về tiểu tử kia a!”

Lâm San San cau mày lại, nói: “Loại yến hội này có gì vui chứ, người thật không nên tới đây. Tiểu Lôi vẫn chưa về nhà, chúng ta tới đây hẩn cũng chưa biết, chúng ta không có ở nhà, vậy cơm tối làm sao đây?”

Như Hoa trừng mắt nhìn Lâm San San, cười khổ nói: “Tiểu thư, ta van xin người đó, người chỉ là khách trọ của hẩn thôi, không phải là bảo mẫu phải không? Mỗi ngày chẳng lẽ đều phải nấu cơm cho hẩn sao? Có phải muốn phục vụ miễn phí làm ấm giường cho hẩn ngủ luôn không?”

Lâm San San mặt đỏ lên, thở ra một hơi. Ba người lúc này mới vào nhập tiệc.

94. Chương 95: Giao Tế Hoa Trong Yến Hội

Tầng hai của khách sạn này, có diện tích rất lớn ước chừng mấy trăm mét vuông, ở giữa có một cái hồ bơi. Bất quá lúc này hiển nhiên không có ai trong đó, trên mặt nước còn thả nổi một vài cái đèn nhiều màu trang trí.

Tiểu Lôi đi được một đoạn, chỉ nghe những thiếu nữ xinh đẹp xung quanh bàn luận về những tin tức thời trang mới nhất, hoặc là trao đổi cách làm đẹp, tỷ như thẩm mỹ viện mỡ mỡ vừa nhập về một loại máy chăm sóc da gì đó, hoặc trung tâm làm đẹp nào đó vừa có một anh tạo mẫu rất đẹp trai ...v..v..

Các đề tài nói chuyện của bọn nam nhân càng làm cho Tiểu Lôi buồn chán, họ cứ bàn về những kiểu xe hơi mới nhất, hay là gần đây cổ phiếu của công ty nào sẽ tăng giá, tiền lời của cổ đông như thế nào. Đường nhiên, cũng có người đàm luận về những đề tài mà Tiểu Lôi tương đối hứng thú. Lại có vài ba tên trông có vẻ như hoa hoa công tử đứng bên kia, đang đàm luận về vấn đề phụ nữ: như là thiên kim tiểu thư nào nhìn qua rất thuần khiết, nhưng khi ở trên giường thì lại rất phong tao, hay là vị đồng đạo nào gần đây của được minh tinh điện ảnh, hoặc là cô tình nhân của vị đại tài phiệt nào có bộ ngực đã được giải phẫu thẩm mỹ ...

“Đây là cuộc sống của mấy tay có tiền.... Ài” Tiểu Lôi thở dài. Hắn thừa dịp chung quang không có ai chú ý, lặng lẽ lấy bên dưới áo ra một cái cái earphone cực nhỏ, chỉ lớn hơn hoa tai thường một tí, hắn đặt vào tai, cẩn thận gõ vào tai kiểm tra, mặc khác trên cổ áo hắn có một ghim cài, thật ra là micro. Tất cả các thứ này đều do Lôi đại tiểu thư chuẩn bị cho hắn. Dùng làm phương tiện để hai người liên lạc.

“alô, alô, alô? Lôi đại tiểu thư, cô đâu rồi?”

Tiểu Lôi hô gọi một lúc, nhưng chẳng thấy ai trả lời.

Ai, cái cô này đi đâu rồi, chẳng lẽ muốn bỏ mặt mình sao?

Chính lúc đang bất lực thở dài, đột nhiên ánh mắt Tiểu Lôi sáng ngời, rốt cục đã nhìn thấy một người quen.

Từ cửa một nam một nữ chậm rãi đi vào, nam nhân thân mặc Âu phục, nhưng vẫn không che dấu được cái bụng đã xệ của mình, tóc cũng đã trắng hết một nửa, thế nhưng đôi mắt hắn vẫn không chịu an phận cứ đảo qua lại dò xét trên người các mỹ nữ ở đây. Người bên cạnh hắn, bị hắn nắm tay, thì khác xa, chính là một nữ tử trẻ tuổi vô cùng diễm lệ.

Tiểu Lôi vừa nhìn đã nhận ra ... đây là vị tiểu thư phóng viên trên TV, chính là vị nữ phóng viên mà mình từng mơ tưởng.... Có thể nói không một chút khoa trương, thuở thiếu thời Tiểu Lôi đã từng mê luyến nàng rất lâu... ài.... Mê luyến về thân hình đủ làm nam nhân học máu.

tiểu thư phóng viên này tư thái e ấp như chim non bên cạnh cái lão đáng tuổi cha nàng. Hơn nữa nàng vừa tới liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt nam nhân Nàng vận một bộ lễ phục đen hở hang phi thường, phơi bày cả tấm lưng trần trước đông đảo ánh mắt của bọn nam nhân, hai dây áo quàng vai được may rất cẩn thận, như xếp thành một hình chữ V ngay trước ngực, miễn cưỡng bao bọc lấy bộ ngực bốc lửa của nàng. Hơn nữa đáy chữ V đó lại rất thấp, Tiểu Lôi thậm chí có thể khẳng định, nam nhân nào mà đứng trước mặt nàng chỉ cần cúi đầu xuống, có thể từ chiếc cổ áo hình chữ V đó nhìn thấy rún của nàng!

Tuy nhiên, cô gái này rõ ràng không phải là loại nữ nhân hiền thực gì. Những nam nhân nào lộ ra ánh mắt thèm thuồng trước mặt nàng, nàng ta đều liếc mắt đưa tình trả lại, ánh mắt câu nhân phi thường.

Lão già bên cạnh nàng có lẽ cũng rất có thân phận, hai người vừa đến, lập tức đã có không ít người tiến lên chào hỏi lão, lão ta liền cùng với những người quen biết hàn huyên, bỏ cô bạn xinh đẹp qua một bên.

Cô tiểu thư phóng viên kia tùy ý cầm lấy ly rượu, thản nhiên đi đi lại lại dưới ánh mắt mơ ước của đông đảo nam nhân, không ngờ lại trùng hợp đến bên cạnh Tiểu Lôi ... ài, công bình mà nói, Tiểu Lôi cũng bắt tri bất giác bước đến gần nàng

“Y?” ánh mắt của tiểu thư phóng viên quét lên người của Tiểu Lôi, trong ánh mắt nàng hiện lên một tia mừng rỡ như nhìn thấy con mồi của mình.

Trong yến hội này, rõ ràng người đến dự là loại không phú cũng quý. Mà Tiểu Lôi lại có thể hấp dẫn chú ý lực của nàng là vì hai lý do: Thứ nhất, Tiểu Lôi có vẻ chưa có bạn gái. Thứ nhì, Tiểu Lôi tuổi còn trẻ, hơn nữa trông cũng rất bánh bao Xem ra việc Lôi đại tiểu thư phí nhiều tâm tư cho việc tạo hình của Tiểu Lôi cuối cùng đã có thành quả. Hiện giờ tiểu Lôi đang vận một bộ Âu phục Armani, tóc thấy rõ là do nhà tạo mẫu cao cấp thiết kế. Thân hình hắn cao ráo, gương mặt dù không phải siêu cấp đẹp trai, nhưng cũng coi như tuấn lãng, nhất là màu da rám nắng sau khi dùng điện tử nghi khí càng làm hắn thêm phần quyến rũ, hơn nữa khoe miệng hắn theo thói quen cứ như đang mỉm cười, càng giúp hắn có thêm vài phần sắc thái tà mị.

Đứng quanh đây thật ra cũng có vài nam nhân độc thân, bất quá họ đều là những hoa công tử nổi tiếng xú danh, nên vị tiểu thư phóng viên này đối với họ không chút hứng thú.

“Này” nàng nhẹ nhàng bắt chuyện với Tiểu Lôi, Tam Thanh Đạo Tôn làm chứng, thanh âm của nàng cơ hồ làm cho cả người Tiểu Lôi run lên.

Tiểu Lôi cười cười: “Chào cô.” Khóe mắt lại trộm nhìn xuống bộ ngực đầy xuân quang của đối phương....

Tiến gần lại vài bước, vị tiểu thư phóng viên này cuối cùng đã nhìn rõ tướng mạo của Tiểu Lôi, mắt nàng đột nhiên lộ ra một chút suy tư: “Y? Chúng ta có phải đã gặp nhau rồi không? Ta thấy anh rất quen mặt”

Tiểu Lôi trên mặt hiện ra vẻ quái dị... gặp qua rồi sao? Quả thật đã gặp qua a.....

“A! Ta nhớ ra rồi!” vị tiểu thư phóng viên đột nhiên trừng mắt lên, nhìn Tiểu Lôi chằm chằm, nụ cười có chút cứng ngắt: “Là anh! Buổi tối hôm đó dưới núi Nam Sơn, ta đã thấy anh..... anh cùng với bọn Lôi thiếu gia một chỗ.... Anh...”

Tiểu Lôi thở dài, không phủ nhận. Đúng vậy, đêm hôm đó chẳng những đã gặp qua nàng, hơn nữa chính hắn còn hướng về máy quay nói một câu “Mẹ”

“Ta cũng nhận ra cô, đương gia mỹ nữ chủ trì trên TV, Ngô Đan tiểu thư” Tiểu Lôi cười khổ.

“Đừng, xin cứ gọi ta là Niya. Bạn ta đều gọi ta như vậy.”

Tiểu Lôi nhin không được trong lòng mắng một câu.

Hừ, chẳng lẽ tên phương Tây là hay lắm sao?

“Còn tiên sinh tên gì?” Niya cười rất giảo hoạt, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng nàng thật sự am hiểu cách thi triển mị lực nữ nhân, nói cách khác, nàng thành thực cách liếc mắt đưa tình: “Nói chuyện cùng một nữ sĩ, chẳng lẽ anh cũng không chịu tự giới thiệu về mình một chút sao? Có phải, ...có phải anh hơi ngại ngùng do sự khiêm nhả lần trước không?”

Tiểu Lôi nhanh chóng liếc mắt qua vùng ngực trắng nõn của đối phương, rồi thu ánh mắt lại, cười nói: “Tên của ta à, có thể gọi ta là Tiểu Lôi... về phần nhận lỗi... xin hỏi, nói thật cũng là một sai lầm sao?”

“Nói thật?”

“Đúng vậy!” tiểu Lôi dặt dàu, chánh sắc nói: “Ngày đó ta quay đầu ra máy quay phim nói ”Mẹ“! Về chuyện này, ta thì thích nam trên nữ dưới. Thượng Đế làm chứng, những gì ta nói đều là sự thật!”

Miệng Niya đã biến thành hình chữ “O”

“Kha nhi, đêm nay em rất đẹp.”

Tại một phòng nghỉ trên lầu, Lôi đại tiểu thư đứng bên gương nhìn Điện Kha Nhi.

Đêm nay Điện Khả Nhi mặc trang phục thật sự giống như một nàng công chúa. Chiếc váy nhìn thiết kế có vẻ đơn giản, nhưng tuyệt đối là từ tay danh gia, đã làm toát ra được khí chất thanh thuần diễm lệ của Điện Kha Nhi, khuôn mặt thanh lệ thoát tục của nàng với một chút điểm trang đã tăng thêm ba phần xinh đẹp, khiến cho khí chất của Điện Kha Nhi vốn thanh thuần lại có thêm ba phần kiêu diễm.

Chỉ là Điện Kha Nhi đứng trước gương, nụ cười trên mặt lại có phần miễn cưỡng, thần sắc tựa hồ như đang bồn chồn không yên.

“Em hình như không được vui à, Kha Nhi.” Lôi đại tiểu thư mở miệng nói.

“Không, em rất tốt.” Điện Kha Nhi cười dịu dàng, ánh mắt vẫn buồn bã như cũ.

Lôi đại tiểu thư không đồng ý, cũng không phản đối, nói: “Em mà ra ngoài, lũ hoa hoa công tử ngoài kia nhất định sẽ chảy hết nước miếng đó. E rằng đêm nay sẽ có nhiều gốc tử quỳ xuống dưới váy em đấy.”

Điện Khả Nhi cười càng thêm miễn cưỡng, lắc đầu nói: “Những chuyện nhàm chán này, em không cần đâu.”

Lôi đại tiểu thư cố ý nói: “Ý? Sắc mặt của em hình như không được tốt, có phải em mệt mỏi quá không?” Nàng lập tức diu Điện Kha nhi lên trường kỷ, ôn nhu nói: “Được rồi, chị biết trang phục này mặc vào rất

khó chịu, em trước hết hãy nghỉ ngơi một lúc đi, nếu không, e rằng tối nay em sẽ không còn khí lực để ứng phó với khách bên ngoài đâu. Chị ra ngoài gọi người đem nước lại cho em.”

Lôi đại tiểu thư mỉm cười, đi ra khỏi phòng. Điền Kha Nhi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, u oán thở dài: “Ôi, đêm nay anh ấy đang ở đâu?”

Lôi đại tiểu thư đứng ngoài, áp tai lên cửa nên đã nghe thấy câu nói của Kha Nhi, nàng mỉm cười, đi qua hành lang, đã thấy hai vệ sĩ của Điền gia ngồi ở cầu thang. Hai người vừa thấy Lôi đại tiểu thư, lập tức đứng lên cung kính chào.

“Các người đi lấy giúp ta món ăn gì đó.... còn thêm một bình hồng tửu nữa.... ở bên dưới cốp xe, ta để ở trong đó đấy.”

Ra lệnh cho hai tên bảo tiêu xong, Lôi đại tiểu thư cuối đầu xuống, kéo cây trâm gài trước ngực đến gần một chút, thấp giọng nói: “Tiểu Lôi? Tiểu Lôi! Tiểu tử, người có nghe không vậy?”

Vào lúc đó Tiểu Lôi còn đang ở hội trường lộ thiên cùng với mỹ nữ phóng viên Niya nói hươu nói vượn thao thao bất tuyệt.

“Cho nên, theo quan điểm của Freud, dự tính của loài người là động lực của tiến bộ. Dựa vào quan điểm này, ta không cảm thấy có gì là bất nhã hay xấu hổ cả. Ngược lại, ta cảm thấy đây mới chính là thiên tính của con người, là một sự thật rất đơn giản. Nếu đã là thế, ta sao phải xấu hổ chứ?”

Tiểu Lôi cười nói xong, Niya mặt hiện lên chút xấu hổ, cắn nhẹ môi, thật là phong tình vạn vẻ, liếc tiểu Lôi một cái: “Đặc sắc Thật không nghĩ ra miệng của anh lại lợi hại như vậy, có hứng thú đến tiết mục của ta nói chuyện không? Tiểu Lôi tiên sinh Thiếu chút nữa quên mất, anh thuộc nhóm nào?”

Ài, trên cơ bản, trong giới thượng lưu xã hội này, loại đàn bà như Niya, có thể dùng một đại danh từ thông tục để gọi là “giao tế hoa”, nói cách khác là, nam nhân nào cũng có thể câu dẫn loại nữ nhân này, chỉ cần nàng để ý người. Đêm nay Niya hiển nhiên đã có hứng thú với Tiểu Lôi, nên bắt đầu tìm hiểu bối cảnh của hắn, nếu hài lòng, thì theo quy luật tự nhiên, xác suất cho việc sẽ phát sinh kế tiếp là một đêm khoái cảm đã hơn chín mươi phần trăm rồi.

Tiểu Lôi cười cười, đang nghĩ nên trả lời như thế nào, đột nhiên nghe được tiếng gọi của Lôi tiểu thư: “Tiểu Lôi! người chú ý nghe đây, lập tức đi lên cầu thang bên trái, sau đó đi qua hành lang quẹo phải, phòng thứ ba. Ta đã cho vệ sĩ đi rồi, người chỉ có hai phút thời gian!” sau đó âm thanh đã dứt đoạn.

“Mẹ”. Tiểu Lôi nhin không được mắng một câu, đột nhiên nhớ tới mình đang đứng trước một cô gái.

Niya cau mày nói: “Xin lỗi, có lẽ ta nghe lầm... anh.... Anh vừa nói gì?”

Tiểu Lôi thở dài: “Ta nói chính là ‘Mẹ’! Ta có thể giải thích thêm lần nữa, ta thích nam trên nữ dưới. Đây chỉ là thực tế thôi.” Hắn lập tức mỉm cười: “Thất lễ rồi, ta nghĩ, ta phải đi rửa tay một chút.”

Mắt của Niya hiện lên vẻ tha thiết, mỉm cười nói: “Tiểu Lôi tiên sinh, xin chờ một chút”. Trên mặt nàng lộ ra một tia mỉa mai, cắn nhẹ môi thấp giọng nói: “Ta đối với ‘sự thật’ mà ngài nói phi thường hứng thú, nếu có thể, ta cũng muốn chứng thật một chút ta đã mượn một phòng dài hạn ở khách sạn này, là phòng 913... ta bây giờ sẽ về đó tắm rửa....”

Nói xong, cái cô gái phong tao này xoay eo rời đi.

Tiểu Lôi khẽ thở dài, nhìn lại đồng hồ, lúc này mới nhanh chóng đi về cầu thang bên kia.

Tại một phòng cách đó khoảng một trăm thước, một nòng súng đen ngòm chìa ra ngoài cửa sổ, trong ống ngắm của khẩu súng, hiện ra dáng người Tiểu Lôi vừa lác mình lên cầu thang.

Một tên đeo bao tay da màu đen cầm hệ thống liên lạc, thấp giọng nói: “Hắn lên lầu rồi! Động thủ ở trên lầu! Đem tim của hắn về cho ta.”

Thanh âm khàn khàn, âm trầm, phẳng phát như là ngôn ngữ của một quốc gia Bắc Âu.

Tiểu Lôi chạy lên lầu, cả tầng trên đều đã được bao làm nơi nghỉ ngơi cho người trong yến hội. Vừa lên lầu có một hành lang chạy ngang, trước mặt là một cái bảng chỉ dẫn, bên trái là phòng nghỉ của tân khách, mà bên phải có một cửa bị khóa, còn lại là khu cho chủ nhân nghỉ ngơi.

Tiểu Lôi nhìn thoáng qua, quả nhiên không thấy nhân viên bảo vệ đâu, hắn liền đẩy cửa vào trong hành lang của khách sạn, tất cả đều tĩnh lặng không một bóng người.

“Đi qua hành lang, quẹo phải, phòng nghỉ thứ ba....” Tiểu Lôi thở dài: “Người có tiền có khác. Nơi này có nhiều phòng như vậy, dùng để chơi bời thì thật là lý tưởng Ài, trên TV vẫn thường nói đến loại người có tiền mà dâm loạn, hình như cũng giống như thế này thôi.”

Hắn vừa nghĩ đến những ý nghĩ xấu xa này, vừa bước về phía trước. Đột nhiên, dị biến phát sinh.

95. Chương 96: Có Thể Nhìn Nhưng Không Thể Ăn

Tiểu Lôi ngã trên mặt đất, lập tức lăn nhanh tới trước, quả nhiên, cơ thể hắn vừa mới di động, một quyền đầu to lớn liền nện ngay vào chỗ đầu của hắn vừa nằm.

Mặt sàn bị đập thành một hố to, đá gỗ vụn bay lên bắn vào mặt Tiểu Lôi, da thịt cảm thấy đau đớn. Hắn lăn được vài vòng, vừa mới tung người nhảy lên, kinh phong đã đến trước mặt, Tiểu Lôi vội vàng hít sâu một hơi, hai tay bắt chéo đưa lên đỡ trước ngực.

Bịch! Quyền đầu nện vào cánh tay Tiểu Lôi, hắn lập tức bị đánh bay ra ngoài, lúc đập vào vách tường, Tiểu Lôi tung cước đập mạnh vào tường, lúc này mới có thể đứng vững. Cũng nhìn rõ tên gia hỏa nào đã tập kích mình.

Trước mặt hắn có một người đang đứng, tên gia hỏa này thân cao chừng hai thước, tóc vàng, khuôn mặt là kiểu người Bắc Âu, thể hình tráng kiện, mặc một chiếc áo body không cổ, trước ngực lộ ra đám lông rậm rì, hai mắt hắn đỏ ngầu, miệng gào thét, sắc mặt dữ tợn, thân hình vạm vỡ như một con trâu đực không, phải nói là giống một con gấu đen!

Hắn đứng trước mặt Tiểu Lôi, cao như một tòa núi thịt, vươn cự chưởng, chụp lấy cổ Tiểu Lôi. Tiểu Lôi lập tức né tránh, nhưng tên đầu to này không ngờ lại thập phần nhanh nhẹn, tung ra một quyền vào đầu Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi vừa rồi đã biết khí lực của hắn, nếu bị đập thêm một quyền, sợ rằng đầu mình lập tức có thể khai hoa. Tiểu Lôi ngửa đầu, lộn người tránh khỏi quyền đầu đối phương, sau đó tung chân đá vào cằm đối phương.

Tên đầu to đau đớn gào lên, cơ thể loạng choạng thối lui vài bước, đụng vào trên vách tường một tiếng ầm, sau phun ra một ngụm nước bọt có lẫn cả máu.

Tiểu Lôi lúc này mới đứng vững: “Người là ai?”

Tên kia há hốc mồm gào rống, hai tay dang ra, xông tới Tiểu Lôi theo kiểu gấu chụp mồi.

“Hừ !” Tiểu Lôi trong mắt lộ ra vẻ tức giận, không thèm né tránh, người hơi khom xuống, đợi đối phương bổ nhào đến trước mặt, trong mắt hắn hiện lên một tia tinh mang, quát: “Đi!”

Tả thủ của hắn nhanh như thiểm điện, ấn lên ngực đối phương, trong nháy mắt tiên khí bạo phát.

“Phá sơn không!”

Một tiếng “Phịch” vang lên, tên đầu to đang xông đến, đột nhiên dừng lại trong một tư thế kỳ quái, trong nháy mắt cả người hắn bắn ra phía sau. Một trận ồn ào vang lên, bức tường phía sau đã đổ sập thành một đồng to.

Thấy cơ thể hắn đập vào tường, tựa hồ đã vô lực ngọ ngoạy, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, Tiểu Lôi lúc này mới lạnh lùng hỏi: “Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi là ai? Là Hắc Ám Hội Nghị phải không?”

Gã đó gào thét liên tục, một mặt điên cuồng kêu rống, đột nhiên găng gượng từ trong túi lấy ra một cây kim màu bạc, sau đó đâm mạnh vào cổ.

“Ai, đánh không lại ta cũng không cần tự ngược đãi đâu” Tiểu Lôi cười lạnh chỉ nói được một nửa, phải lập tức đem nửa câu sau nuốt vào.

“Grù! Grù!” Thân hình tên đó đột nhiên run nhẹ, cũng không biết lực lượng thần kỳ từ đâu tới, hắn bắt đầu đứng dậy trên đồng gạch vỡ, vẻ mặt cuồng bạo, hai tay vung lên, rắc rắc vài cái, nửa bức tường còn lại không ngờ bị hấn đẩy ngã. Thân hình hấn hơi run rẩy, trong mắt lộ ra ánh mắt thống khổ, miệng gào rống không dứt, từng bước ép tới Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy ánh mắt đối phương ẩn dấu một tia nguy hiểm, giống như dã thú phát cuồng!

“Grù!!!” Tên đó đột nhiên rống to một tiếng kinh thiên động địa, dưới mục quang chăm chú của Tiểu Lôi, song thủ của hấn đột nhiên ôm lấy đầu của mình, sau đó

Hắn dùng đôi tay, hung tợn bấu vào cằm của mình, lột ra một lớp da!!

Tên gia hỏa này xương cốt toàn thân kêu lên rắc rắc, cơ thể phình to một cách mãnh liệt, thân hình vốn cao khoảng hai thước, đột nhiên trong nháy mắt, đỉnh đầu đã đụng đến trần nhà, quần áo trên người xé toạc, lộ ra cơ thể của hấn, da dẻ toàn bộ bung ra, cả người trong nháy mắt mọc đầy lông đen dài, cuối cùng bộ mặt của hấn cũng biến đổi hoàn toàn, cái miệng há hoác, hướng về Tiểu Lôi gào thét !

Tiểu Lôi sửng sốt, lui ra sau hai bước, cười khổ: “Người người không ngờ người lại là một hùng nhân?”

Đúng vậy ! Tên khổng lồ trước mặt, giờ phút này lại vươn người cao gần ba thước, thân hình vạm vỡ đã hoàn toàn thoát ly khỏi hình dạng của con người, thêm vào đó là cái đầu của hấn, đã hoàn toàn giống một con gấu đen!

“Grù!” Hắc Hùng đột nhiên nhanh như thiểm điện xông tới Tiểu Lôi, Tiểu Lôi tung mình lộn một vòng chạy về phía hành lang, tên hùng nhân vừa chạm sàn, bộ móng vuốt thật lớn vung lên, đập tan một ghế trường kỷ trong phòng thành từng mảnh nhỏ, sau đó quay ngoắt đầu hướng về Tiểu Lôi rống to.

“Xem đây!” Tiểu Lôi nâng một bình hoa nện vào đầu hùng nhân. Căn phòng này hình như cũng là một phòng nghỉ bên cạnh hành lang, cho dù đập bể thứ gì cũng là đồ của khách sạn, Tiểu Lôi một mặt lui về phía sau, một mặt đem bình hoa quăng đi.

Bịch một tiếng, bình hoa đập trúng đầu hùng nhân, hấn chỉ lắc lắc cổ, há mồm rống lên một tiếng, tứ chi phục trên mặt đất, lưng cong lên, chậm rãi bò về phía Tiểu Lôi.

“Hức, người muốn so khí lực à!” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, hít nhanh một hơi, hai chân dẫm mạnh lên mặt sàn, cơ thể không lùi mà tiến tới, xông về phía hùng nhân, quyền đầu nắm chặt, nhắm ngay cổ hùng nhân bổ xuống.

“Phá sơn không!”

“Grù!”

Hùng nhân cũng xông lên, hai người cứ như vậy đụng vào nhau, Tiểu Lôi một quyền đập xuống, lại không đánh trúng cổ hấn, chỉ nện trúng vai hấn, “rắc” một tiếng, xương bả vai hùng nhân lập tức vỡ vụn , hấn đau đốn gào rú, há hốc mồm cắn Tiểu Lôi. Tiểu Lôi nghiêng người né tránh, nhưng cự chưởng của hùng nhân đã vung lên, đập văng Tiểu Lôi ra ngoài như đập một con ruồi.

Tiểu Lôi bị đánh văng ra ngoài, xuyên thủng bức tường, mang theo vô số đá vụn rớt ngoài hành lang.

Một bên bả vai của hùng nhân rủ xuống, đau đến cả người phát run, nhưng vẫn xông về phía Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi đau nhức khắp người, chỉ cảm thấy lưng giống như sắp gãy đôi, mắng: “Mẹ! Giỏi cho con súc sinh!” Hấn vừa găng gượng đứng lên, đã thấy từ phía hành lang đột nhiên truyền đến tiếng người, liền thấy hai tay vệ sĩ Diên gia chạy tới.

Nguyên đây là hai người bị Lôi đại tiểu thư sai ra ngoài, bây giờ vừa vận chạy trở về.

Hai người không thấy hùng nhân sau bức tường, lại thấy Tiểu Lôi đang chập vật bò dậy, đồng thời phát ra tiếng cảnh cáo, cùng rút súng ra.

“A!” Trong một căn phòng khác, Điền Kha Nhi và Lôi đại tiểu thư đã nghe thấy được tiếng đánh nhau, từ trong phòng chạy ra, thấy Tiểu Lôi tựa ở bức tường, áo quần rách nát, mặt mũi đầy bụi, hai nữ tử đang kinh ngạc, Điền Kha Nhi lại thấy từ trong lỗ thủng của bức tường, hùng nhân đang gắng gượng bò ra, nàng vừa thấy con quái vật này, lập tức hét lên.

Lôi đại tiểu thư trái lại phản ứng cực nhanh, chỉ vào hùng nhân quát: “Nhanh! Nổ súng giết hắn!”

Hai vệ sĩ cũng bị con vật kèn càng trước mặt này làm sợ ngây người, nghe thấy mệnh lệnh của Lôi đại tiểu thư, mới lập tức giương súng ngắm bắn.

“Cách, cách, cách...!” Hai người đồng thời liên tục xạ kích, khẩu súng ngắn có ống giảm thanh phát ra những thanh âm trong trẻo.

Đạn liên tiếp bắn ra trúng lưng hùng nhân, tám lưng vạm vỡ của hắn đột nhiên rung động một chút, quay phắt đầu lại, dùng ánh mắt dữ tợn nhìn hai gã vệ sĩ, mồm há to rống lên một tiếng kinh thiên động địa!

Sau đó lúc hai vệ sĩ đang lạng người, hùng nhân xoay người vồ tới, chỉ nghe thấy một tiếng hừ nặng nề vang lên, một vệ sĩ bị một chưởng của hắn đánh bay, bay thẳng tới cuối hành lang, đầu đụng vào tường, óc bắn tung ra ngoài, gã vệ sĩ kia đã xả hết hai băng đạn vào bộ ngực đầy lông của đối phương, tên hùng nhân nắm lấy cổ gã vệ sĩ, xách đầu hắn lên rồi bóp chặt, “rắc” một tiếng, cổ gã vệ sĩ gãy đoạn, lập tức tuyệt khí.

Hùng nhân thở phì phì, lúc này mới xoay mặt lại.

“Đi vào đi vào! Đi vào!” Tiểu Lôi đã chạy tới trước mặt Điền Kha Nhi và Lôi đại tiểu thư, đẩy hai cô gái vào trong phòng. Sau đó hắn cũng tự mình chạy vào.

“Đó là cái gì cái đó là cái gì?” Điền Kha Nhi sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, giống như có thể ngất xỉu bất kỳ lúc nào.

“Dù sao cũng không phải người.” Tiểu Lôi đẩy hai nữ nhân ra sau cái bàn, quát: “Ngồi yên ở đây, không được cử động!”

Tiểu Lôi hô hấp có vẻ hơi gấp rút, hắn vừa rồi cũng đã trúng hai đòn. Giờ phút này cả người đang đau nhức. Con quái vật đó khí lực quả thực không giống bình thường—, chỉ phát tay là đánh đổ bức tường, hơn nữa ngay cả súng đạn cũng không giết được nó.....

Tiểu Lôi cho tay vào tìm kiếm trong túi Càn Khôn. Nhưng vừa sờ vào túi đang định lấy ra, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, bức tường bên cạnh đã đổ sụp xuống, một bàn tay to lớn thò qua bức tường, phách một chưởng vào người Tiểu Lôi, hắn hừ một tiếng bay ra ngoài, đụng phải một tủ quần áo, đầu đập vào tấm kính trang điểm, lúc này mới rớt xuống đống đổ nát.

Con quái vật thò nửa người qua lỗ thủng trên bức tường dò xét, tựa hồ thấy lỗ thủng này quá nhỏ, song thủ nắm lấy hai bên mép dùng sức giật mạnh, nửa bức tường còn lại bị hắn giật sập. Cả người hắn đầy lông đen, trước ngực có vài lỗ đạn, máu tươi chảy ra làm lớp lông dính kết lại với nhau, quái vật tựa hồ cũng đau đến méo miệng, nhưng lại ánh mắt nhìn chăm chú vào Lôi đại tiểu thư và Điền Kha Nhi đang đứng sau cái bàn, rồi gầm lên một tiếng giận dữ.

Điền Kha Nhi hét lên, Lôi đại tiểu thư mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn miễn cưỡng trấn định, đưa tay ra sau hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm. Thanh nhuyễn kiếm không biết là dùng kim loại gì chế thành, vừa mảnh vừa dài, kiếm phong mềm mại, vẫn liên tục rung động.

Lôi đại tiểu thư nghiêng răng, đang muốn vung kiếm lên, đột nhiên một bàn tay mạnh khỏe nắm lấy cổ tay nàng, liền nghe thấy thanh âm uể oải quen thuộc của Tiểu Lôi: “Thu lại đi, kiếm mỏng như vậy, làm sao còn dám lấy ra cho người khác xem.”

Tiểu Lôi đã bò tới bên cạnh, cả người đều là gỗ vụn và mảnh thủy tinh, trên trán còn có máu tươi chảy xuống mặt, bộ dạng có vẻ bất cần, hắn nhẹ nhàng ấn tay Lôi đại tiểu thư xuống, mặt khác một tay vung vẩy thứ gì đó.

Trong tay hắn đang cầm một thứ gì đó đen thui, bất ngờ lại là thứ đã dùng các loại pháp bảo trân quý tu luyện mà thành..... thái đao!

Tiểu Lôi đứng dậy, người hơi co lại, trong mắt lộ ra một tia sát khí lảng lẹ, rồi đột nhiên hét lớn một tiếng: “Đi chết đi!”

Quái vật kia rống to một tiếng, nhảy tới, ánh mắt Tiểu Lôi hơi nheo lại, trong mắt bộc phát ra một tia tàn khốc, chỉ thấy cơ thể hắn trong nháy mắt vọt tới trước, lướt sát qua bên cạnh vai quái vật, lại phảng phất thấy một đạo hắc khí nhàn nhạt hiện lên. Quái vật vận người chụp lấy Tiểu Lôi, Tiểu Lôi đã xoay hông né tránh, liền lộn nhào ra ngoài.

Một người một quái, một ngã trên mặt đất, một đứng ở nơi đó, đều hỗn hển thở gấp. Đột nhiên, một đạo huyết tinh từ bả vai quái vật phun ra, quái vật kia đột nhiên gào rống, cánh tay to lớn đen đúa đột nhiên rút xuống! Huyết dịch phun ra mãnh liệt, cả người quái vật run lên, tiếng kêu tràn ngập nổi thống khổ.

Hắn chụp lấy cánh tay cut, đột nhiên hung tợn nhìn Tiểu Lôi, nhảy về cửa sổ, “rắc” một tiếng, phá cửa sổ mà nhảy xuống.

“Muốn chạy sao! Để một cánh tay lại!” Tiểu Lôi hét lớn, cầm thái đao đuổi theo, thò đầu qua lỗ thủng trên cửa sổ.

Bất thành linh quái vật kia lại không lập tức bỏ chạy, nửa người Tiểu Lôi vừa thò ra ngoài, liền nghe thấy kinh phong ập vào mặt, hắn không kịp né tránh, thái đao từ sau phách tới. Chỉ cảm giác được một luồng chất lỏng nóng bỏng tanh hôi phun vào mặt, tai nghe thấy tiếng quái vật kêu thảm thiết, trong bóng đêm cũng không biết một đao vừa rồi chặt trúng chỗ nào. Trước ngực Tiểu Lôi đột nhiên đau nhói, giống như bị thứ gì kích mạnh, bắn tung lên.

Nguyên lai là lúc quái vật bị một đao của Tiểu Lôi chém trúng, cũng phách một chưởng vào ngực Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi bắn lên giữa không trung, lập tức thi triển ngự phong thuật, hắn thấy trên cao ốc có nhà hàng trước mặt, con quái vật khổng lồ đang dùng một cánh tay bám bên ngoài, sau đó bò lên rất nhanh. Tốc độ của hắn cực nhanh, liên tục nhảy lên, đã bò lên mấy tầng.

“Hức! Người tưởng người là kim cương a!” Tiểu Lôi vận người bắn tới, từ mặt sau ôm lấy bả vai quái vật, cử thái đao chém xuống.

Quái vật bị Tiểu Lôi chụp vào sau lưng, lập tức vùng vẫy mãnh liệt, một đao của Tiểu Lôi chém ra, làm quái vật tuột tay rơi xuống, thân hình treo lủng lẳng nhờ cánh tay còn nguyên.

Trong nháy mắt, Tiểu Lôi thấy móng của quái vật bám vào một bệ cửa, lập tức một đao phách xuống.

“Xịch” một tiếng, quái vật ngửa mặt lên trời kêu thảm thiết, năm ngón tay bị Tiểu Lôi chặt đứt tận gốc, ngay cả bệ cửa sổ cũng bị Tiểu Lôi chém mất phân nửa. Quái vật không biết bay, ngón tay vừa đứt. Cơ thể lập tức rơi xuống.

Tiểu Lôi lại lắc mình né tránh, chụp lấy bệ cửa sổ, mắt thấy quái vật đó rơi thẳng xuống, cuối cùng “phịch” một tiếng đập trên mặt đường. Hắn lúc này mới thở hắt ra, chỉ cảm thấy mắt như nổ đom đóm, vừa rồi liên tiếp phát ra hai lần phá sơn không, mà còn thi triển thái đao này, chiêu “Bách trảm quy nhất” đó cũng quả thực là hao phí pháp lực, toàn bằng một khẩu khí mà chống đỡ, giờ phút này hắn thả lỏng người, lập tức liền cảm thấy chống đỡ hết nổi.

Mắt thấy quái vật phía dưới nằm bất động trên mặt đường, cao ốc có nhà hàng nằm ở ngã tư đường, nhất thời chưa có người nào đi tới, Tiểu Lôi rút cuộc chống đỡ không nổi, hắn đã vô lực ngự phong, xoay người bò vào bệ cửa sổ trước mặt này.

Vận khí của hắn cũng khá, cửa sổ này đại khái là thuộc về một phòng trong nhà hàng, cửa sổ lại mở ra không khóa. Tiểu Lôi xoay người nhảy vào phòng, mắt thấy bên cạnh có một cái giường lớn, liền ườn ra nằm nơi đó thở hỗn hển.

Trong phòng tràn ngập âm nhạc du dương mơ hồ, còn có hương khí ngọt ngào của rượu vang đỏ, ngọn đèn màu đỏ sậm, trên khăn trải giường tràn ngập hương khí mê người. Tiểu Lôi nằm trên giường, mờ mờ nghe thấy trong phòng tầm truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Đột nhiên, tiếng nước chảy dừng lại, cửa phòng tắm mở ra, trong hơi nước cuộn cuộn một cô gái bước ra. Dưới ánh sáng mờ ảo, cô gái đó không ngờ toàn thân xích lửa, cánh tay cầm một chiếc khăn mặt màu trắng đang lau khô tóc, đôi chân thon dài đầy đặn, chiếc eo nhỏ nhắn, quần bộ đầy đặn mượt mà, còn có một đôi song phong bất ngờ đập vào mắt Tiểu Lô. Theo động tác lau tóc của chủ nhân, đôi nhũ phong trước ngực hơi run rẩy

Tiểu Lô hít sâu một hơi.

Lúc này, cô gái rút cuộc buông khăn mặt, thấy Tiểu Lô, nhất thời ngây người ra!

“Là anh!!” Phản ứng đầu tiên của cô gái là thét lên, nhưng thấy hình dáng Tiểu Lô, nhất thời bịt miệng, nói: “Anh! Anh sao lại đến đây?”

Sau đó nàng đi đến bên cửa sổ, dựng một tư thế cực độ mê người che nửa thân bên dưới lại, trên mặt mang theo nụ cười mơ hồ: “Không thể tưởng được anh quả nhiên lại đến đây anh yêu, anh lặng lẽ đi đến, là muốn dọa ta giật mình sao?”

Cô gái này, chính là tiểu thư phóng viên xinh đẹp phong tao Niya!

Tiểu Lô cũng rút cuộc lấy lại tinh thần, cười khổ: “Trời ơi, đây là phòng của cô!” Lập tức hẩn nhớ lại, vừa rồi lúc dưới hội trường, đối phương từng tha thiết ngậm biểu lộ mời mình “Đi lên” đây.

Ngọn đèn mờ ảo, Niya không nhìn rõ hình dáng khốn khổ của Tiểu Lô, dùng giọng nói ngọt ngào của nàng nói: “Bảo bối, anh đi tắm trước đi..... hay là, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ? Anh muốn ta lau khô người không? Hay anh thích làm tình cùng một cô gái ướt át?”

Tiểu Lô nhìn đôi hào nhũ kích thước kinh nhân đang rung động trước mắt, nuốt mạnh ngụm nước bọt, trong lòng thở dài tiếc hận vô hạn, tiến lại gần, hạ giọng nói: “Ta nói”

Đột nhiên hẩn vươn tay, một chưởng chặt vào cổ đối phương. Niya hự một tiếng rồi ngất đi.

Tiểu Lô từ trên giường nhảy xuống, cơ thể mặc dù còn yếu ớt, nhưng miễn cưỡng có thể chống đỡ. Nhìn cơ thể xích lửa mê người trên giường, hẩn đột nhiên trong lòng trào ra một nỗi tức giận vô cùng!

“Con mẹ nó! Đều do con quái vật đó!” Mắt thấy nữ nhân mà mình đã mơ tưởng nhiều năm thoát quang trước mặt, lại không có cách nào khác mà thường thức! Đặc biệt là kia hai thứ có kích thước dọa người lúc trước mình vẫn mỗi ngày nằm trước TV nhìn “Chúng nó” nước miếng chảy ròng ròng a!

“Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt” Tiểu Lô trong lòng rơi lệ, dựng nghị lực vô thượng khổng chế chính mình, chạy ra khỏi phòng.

Phía dưới lập tức muốn loạn thành một đoàn, chạy cho mau a!

Ở cao ốc đối diện, một cánh cửa sổ chậm rãi khép lại, trong bóng đêm một đôi mắt sáng ngời nhắm lại, phẳng phát như đang suy tư.

“Tiểu tử này lợi hại như vậy sao? hùng nhân chiến sĩ cao cấp nhất của tổ chức cũng không tiêu diệt được hẩn, Jacques là sát thủ tối lợi hại của ta..... khó trách đám biên bức lại thất thủ”

96. Chương 97: Tôn Nghiêm Của Vô Lại

Trên hành lang còn có khách nhân của hai nhà hàng, bất quá trận đánh nhau hiển nhiên không kinh động đến mấy tầng phía dưới, những người này nhìn Tiểu Lô vội vàng đi qua, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Đích xác là bộ dáng Tiểu Lô có chút quái dị, hẩn mặc một bộ Âu phục vừa thấy đã biết là hàng đắt tiền, nhưng quần áo đã rách nát, có chỗ còn dính mảnh thủy tinh và gỗ, trên trán lờ mờ có huyết tích nhưng quan trọng là trong tay hẩn còn cầm theo một con dao phay!

Theo thang máy tới tầng vừa rồi, cửa thang máy vừa mới mở ra, đã có vài Điền gia vệ sĩ chặn ngay cửa, một người trong đó ngăn Tiểu Lô lại: “Xin lỗi tiên sinh, nơi này là phòng riêng.”

Tiểu Lôi lập tức hiểu ngay, nơi này đã bị Điền gia phong tỏa. Bất quá may mắn Lôi đại tiểu thư đi ra hành lang thấy Tiểu Lôi, lớn tiếng bảo thủ hạ để hấn đến đây.

“Thế nào?” Tiểu Lôi cất thái đao đi.

Lôi đại tiểu thư thở dài: “Đã cho người phong tỏa tầng lầu này, không cho bất luận kẻ nào tiến đến. Thi thể dưới lầu ta cũng phải người lập tức đem đi, trước mắt còn có vài thủ hạ ở chung quanh, nhìn xem có ai chứng kiến hay không, chuyện này ta không muốn truyền ra ngoài, Điền Chấn cũng có ý này, sự tình này quá quỷ dị, công bố ra ngoài, sợ rằng không hay.”

Tiểu Lôi cau mày: “Ta không hỏi chuyện này! Ta hỏi chính là các cô, Kha Nhi có bị thương không?”

Lôi đại tiểu thư nhìn hấn: “Kha Nhi không có việc gì, chỉ hơi hoảng sợ.”

Tiểu Lôi gật gù đầu: “Điền Chấn đã tới?”

“Đến rồi, lão vốn đang ở dưới lầu nói chuyện cùng vài khách nhân trọng yếu, may mắn hiệu quả cách âm của nhà hàng không tệ, chúng ta đánh cho kinh thiên động địa trên lầu, phía dưới lại không thể nghe thấy thanh âm gì, đại bộ phận tân khách không hề bị kinh động chỉ là phòng trên lầu bị phá tan hoang, ta đã phái người tu sửa lại phòng. Người trong nhà hàng ta cũng phái người đến dặn dò sự tình không thể tiết lộ ra ngoài.”

“Nói như vậy, cũng không báo cảnh sát?”

“Không có!” Lôi đại tiểu thư nheo mắt, hạ giọng nói: “Người nghĩ, nếu bị mọi người biết, trong yến hội sinh nhật của Điền Kha Nhi tiểu thư xuất hiện một quái vật không phải con người ... người cho rằng mọi người sẽ nghĩ như thế nào?”

Trong lúc hai người nói chuyện đã đi tới một cánh cửa phòng, nơi này không bị đổ vỡ, đại môn đóng chặt, trước cửa còn có hai vệ sĩ đứng đó, thần sắc khẩn trương.

Lôi đại tiểu thư ra hiệu cho bọn họ mở cửa.

“Người hãy vào đi, Kha Nhi ở trong. Điền Chấn vừa rồi đã đi xuống , phía dưới phải có hấn ra mặt trấn an mọi người mặc dù đại bộ phận không biết đã xảy ra cái gì, nhưng trên lầu bị phong tỏa, sẽ có người cảm thấy hiếu kỳ.” Lôi đại tiểu thư cười nói: “Người đi vào an ủi Điền Kha Nhi một chút, nha đầu này rất hoảng sợ, nhốt mình trong phòng không đi ra ngoài, Điền Chấn vừa rồi nói cũng không được. Hơn nữa người nhanh một chút, bởi vì Điền Chấn đi xuống tìm đệ đệ của ta! Hấn có thể là muốn tìm Lôi Hồng đến an ủi Kha Nhi. Người may mắn đến trước, an ủi Kha Nhi đi.”

Tiểu Lôi hơi đau đầu, cười khổ: “Được rồi, ta vào thăm nàng. Còn nữa, các người nói với tân khách như thế nào?”

Lôi đại tiểu thư trong mắt lộ ra một tia giảo hoạt: “Ta cho người nói cho mọi người biết, nói là ống nước nhà vệ sinh trên lầu nổ tung.”

“Lý do thối hoắc.” Tiểu Lôi nhún vai cười, đẩy cửa đi vào.

“Đợi một chút !” Lôi đại tiểu thư kéo Tiểu Lôi, đem một bao gì đó dúi vào tay hấn.

Là một bao sơ cấp cứu, bên trong có vài gạc morphin còn có một ít dược phẩm xử lý ngoại thương.

“Cám ơn.” Tiểu Lôi lộ ra vài phần mỉm cười chân tâm.

“Đừng đi vào!” Tiểu Lôi vừa đẩy cửa đi vào, liền nghe thấy thanh âm kinh hoàng của Điền Kha Nhi truyền đến.

Trong căn phòng này, bên trong còn có một cánh cửa đóng chặt, giọng của Điền Kha Nhi từ bên trong truyền ra.

“Là ta.” Tiểu Lôi tận lực làm cho thanh âm của mình nhu hòa một chút, hấn cởi áo khoác tiện tay quăng trên sàn.

Cửa phòng chậm rãi mở ra một khe hở: “Tiểu Lôi ca ca?”

Tiểu Lôi đẩy cửa đi vào, liền thấy Điền Kha Nhi quỳ trên sàn, người tựa vào bức tường cạnh cửa, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, trong mắt mang theo vài phần sợ hãi. Tiểu Lôi thăm thở dài, chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm Kha Nhi.

Hắn cảm giác được nữ hài trong lòng vẫn đang run rẩy, cơ thể như một con chim câu sợ hãi.

“Tốt rồi, tốt rồi không có việc gì.” Tiểu Lôi nhẹ nhàng vuốt ve lưng nữ hài, kéo mặt nàng kề trên ngực mình. Điền Kha Nhi đột nhiên khóc òa, nói đứt quãng: “Quái vật đó..... cái đó quái vật”

“Không có nữa.” Tiểu Lôi ôn nhu nói: “Quái vật đã bị ta đánh chạy rồi.”

“Nhưng, nhưng ta thấy hắn! Ta thấy hắn giết người hắn giết người”

Cảm giác được cái áo trước ngực mình tựa hồ có chút ẩm ướt, Tiểu Lôi nâng mặt Kha Nhi, thanh âm không lớn, nhưng rất kiên định nói: “Tốt rồi, sự tình đã xong. Quái vật đã chết rồi, bị ta tự tay tiêu diệt. Nàng có thể yên tâm. Không có ai sẽ thương tổn nàng.”

Trong lòng hắn thêm vào một câu: “Sợ rằng đối phương cũng không phải vì nàng mà tới, mục tiêu là ta đây.”

Bị hai cánh tay mạnh mẽ của Tiểu Lôi ôm lấy, Kha Nhi hơi yên ổn một chút, khuôn mặt lại dần dần đỏ lên, ư một tiếng, ngã đầu vào vai Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười khỏ, nâng khuôn mặt nàng nhẹ nhàng hôn. Nguyên bản chỉ là một nụ hôn an ủi mà thôi, nhưng không ngờ tới môi mình vừa mới đặt lên làn da mịn màng trên mặt Kha Nhi, nữ hài lại nhắm mắt, quay mặt về phía Tiểu Lôi, vẻ mặt quả thực làm Tiểu Lôi thăm có chút run rẩy không thôi.

Rốt cuộc, đôi môi kề sát, phẳng phất thưởng thức một cách tinh tế, nhẹ nhàng lướt qua đôi môi của Điền Kha Nhi.

Đây là lần thứ hai hai người hôn nhau, Điền Kha Nhi tựa hồ đỡ người, bất quá dần dần mềm ra trong lòng Tiểu Lôi. Hai người đang hôn nhau đắm đuối, đột nhiên nghe thấy đại môn bên ngoài “bình” một tiếng khai mở, sau đó truyền đến thanh âm mạnh mẽ của Lôi Hồng: “Kha Nhi đâu? Kha Nhi muội muội?”

Hai người lập tức phân khai, đại môn bên cạnh cũng bị một cước đạp tung, Lôi Hồng bước vào, liếc thấy hai người đang ôm nhau trên sàn, khuôn mặt Lôi Hồng đỏ ra, miệng nhìn như có thể nhét vào hai quả trứng gà, nhìn chằm chặp đôi nam nữ.

“Người, người, các người các người?!” Ánh mắt Lôi Hồng tràn ngập ngạc nhiên, tựa hồ nói không nên lời, sau đó, gã đồ con đột nhiên ý thức lại quay đầu nhìn

Phía sau hắn, Lâm San San và Như Hoa hai người đang sóng vai đứng sau, Như Hoa sắc mặt âm trầm, Lâm San San nhìn Tiểu Lôi đang ngồi trên sàn còn Điền Kha Nhi đang ngồi trong lòng hắn. Lâm San San cắn môi, nàng không nói gì, nhưng trong ánh mắt ẩn chứa thứ gì đó làm người ta cảm thấy đau khổ

Tiểu Lôi buông Điền Kha Nhi ra, đứng dậy. Hắn cup mắt, không dám nhìn về mặt Lâm San San, khuôn mặt có chút khổ tâm.

Kết quả mọi người lâm vào trầm mặc, cuối cùng, mở miệng đầu tiên, lại là Lâm San San !

“Ta ta nghe nói đã xảy ra chuyện cô thế nào? Cô không có việc gì chứ?”

“Ân không sao.”

Lâm San San cười rất miễn cưỡng: “VẬY, vậy là tốt rồi.” Nàng nhẹ nhàng khều Như Hoa, hạ giọng nói: “Ta mệt rồi, chúng ta ra ngoài đi.”

Như Hoa hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng thấy ánh mắt gần như cầu xin của Lâm San San, rốt cuộc ngậm miệng lại, kéo Lâm San San xoay người bước đi.

Lôi Hồng đứng ở nơi đó, đi cũng không phải, ở cũng không phải, có chút cứng ngắc. Tiểu Lôi tựa hồ cũng muốn giữ lại, nhưng đưa tay ra rồi lại buông.

Làm gì? Giữ lại thế nào? Giữ lại rồi phải nói cái gì?

Lôi Hồng há hốc miệng, khó khăn nói: “Các người? Hai người các người? Các người??”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Tốt rồi, đừng có các người chúng ta Lôi Hồng người ra ngoài đi giúp ta đi theo hai nàng có chuyện gì chúng ta chúng ta trở về nói sau.”

Lôi Hồng chớp mắt, rốt cuộc không nói gì, vỗ vỗ vai Tiểu Lôi, xoay người ra khỏi phòng....

Sau đó trong phòng chỉ còn lại hai người Kha Nhi và Tiểu Lôi, bầu không khí có chút xấu hổ, bầu không khí vi diệu ấm áp vừa rồi đã tiêu thất, hai người yên lặng không nói gì, đều có chút ngượng ngùng.

“Nữ hài đó..... cô ấy giống như rất thích anh? Nàng giống như cùng các anh ở cùng một chỗ, phải không?”
Điền Kha Nhi cẩn thận hỏi.

Tiểu Lôi không nói, nhẹ nhàng ôm nàng, cũng không trả lời, chỉ nói: “Chúng ta ra ngoài đi. sự tình đêm nay không thể rêu rao ra ngoài nàng hiểu được không?”

Điền Kha Nhi thở dài: “Muội biết rồi muội là con gái của Điền Chấn, từ nhỏ muội đã biết rất nhiều chuyện, là thân bất do kỷ. Chuyện gì phải nói, chuyện gì không thể nói, muội trong lòng có chừng mực.”

Hai người ra khỏi phòng, liền thấy Lôi đại tiểu thư tựa ở ngoài cửa, trên mặt mang theo ý cười nhìn hai người: “Thế nào? Người phía dưới đang sốt ruột.”

Tiểu Lôi không nói, chỉ dẫn theo Điền Kha Nhi đi đến cầu thang, đợi Điền Kha Nhi đi ở phía trước, hắn đột nhiên quay đầu dùng thanh âm chỉ có mình và Lôi đại tiểu thư mới có thể nghe thấy: “Vừa rồi là cô cố ý đưa bọn họ tới, đúng không?”

Lôi đại tiểu thư chỉ mỉm cười, tịnh không trả lời.

Trong nháy mắt, tia hảo cảm đối với nàng vừa phát sinh trong lòng Tiểu Lôi đã tan thành mây khói.

Đi vào trước thang máy, đột nhiên một nam nhân đi tới bên cạnh Tiểu Lôi, nam nhân đó đầu trục, dáng người vạm vỡ, khuôn mặt lạnh lùng, Tiểu Lôi nhận ra hắn, chính là một bộ hạ đắc lực bên cạnh Điền Chấn, hình như gọi là A Liệt, lúc trước Tiểu Lôi lần đầu tiên bị trói đến Điền gia chữa bệnh cho Điền Kha Nhi, là bị tên đầu trục A Liệt dẫn đi từ cửa hàng tướng số.

“Tiểu Lôi tiên sinh Điền tiên sinh muốn gặp người, bây giờ!” ngữ khí của A Liệt lạnh như băng, ngữ khí căn bản không phải đang thương lượng hoặc là mời, mà thật ra giống như một loại mệnh lệnh.

Nếu là người khác dùng loại ngữ khí này cùng Tiểu Lôi nói chuyện, hắn quá nửa là không thèm nhìn, mặc kệ đối phương là ai. Nhưng đây lại là người do Điền Chấn phái tới mình vừa mới ôm ấp con gái người ta trước mắt mọi người, bây giờ ba của nữ hài muốn gặp mình, lại còn xấu hổ hay sao?

Tiểu Lôi thở dài, quay sang nói với Kha Nhi: “Được rồi, cô đi xuống trước, ta sẽ đến sau.” “Tạm biệt anh, hẹn gặp lại.”

Điền Chấn đang ngồi một mình trong phòng họp, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Tiểu Lôi cố ý thở dài, cười nói: “Xem ra, Điền tiên sinh. Hình như mỗi lần chúng ta gặp mặt, đều có chút phiền toái.”

Điền Chấn gật đầu, chỉ vào cái ghế trước mặt: “Ngồi.”

Thấy Tiểu Lôi ngồi xuống, Điền Chấn đột nhiên cười, lão mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt cũng rất nghiêm túc: “Đầu tiên, ta rất cảm tạ người, bởi vì xem tình huống đêm nay người lại cứu con gái ta một lần nữa.”

Tiểu Lôi cười khổ, không nói gì.

Ngón tay Điền Chấn gõ nhẹ mặt bàn, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trầm giọng nói: “Nhưng, người cũng mang đến cho ta một ít phiền toái nhưng lại không phải phiền toái bình thường!”

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, trả lời: “Phiền toái chỉ chú trọng vào những người khác thường, phạm nhân bình thường, sợ rằng muốn có phiền toái cũng không có được.”

Điền Chấn cười to vài tiếng, nói: “Nói thật là hay! Ta luôn luôn cho ngươi là một dị nhân, dị nhân tất có dị sự, cho nên, vốn ta mặc dù biết sự tình giữa ngươi và Kha Nhi, nhưng cũng không quá phản đối, mặc kệ như thế nào, mạng của nó đều là do ngươi cứu về. Nhưng bây giờ xem ra, tựa hồ ta còn suy nghĩ chưa đủ.”

Điền Chấn đột nhiên từ dưới bàn lấy một ra cái điều khiển từ xa, quay về một màn hình treo trên tường ẩn nhẹ một cái.

Trên màn hình chớp động rồi sáng lên, lập tức xuất hiện những hình ảnh gì đó.

Màn ảnh hình như là từ một camera an ninh, chỉ có hai màu đen trắng, không nghe thấy tiếng động gì, trên màn hình đang chiếu cảnh của khu vui chơi!

Hiển nhiên góc độ của camera không phải quá tốt, nhưng nhìn màn hình, cũng miễn cưỡng có thể thấy trận đánh nhau tại bánh xe quay ở khu vui chơi trong đó có một cảnh rất rõ, là Michael bị ba tên huyết tộc vây lấy, còn Tiểu Lô lẳng không lên bánh xe quay.

Hình ảnh chỉ là chợt lóe qua, bởi vì chất lượng hình ảnh quả thực quá kém, căn bản thấy không rõ mặt người, nhưng dựa vào quần áo hay thân hình, vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Tiểu Lô chỉ nhìn trong chốc lát, cười khổ: “Điền tiên sinh quả nhiên thần thông quảng đại, loại hình ảnh trong camera an ninh này, ông cũng có thể lấy được.”

Điền Chấn lạnh lùng nói: “Điền gia của ta có một ít đối thủ lợi hại, không phải là người bình thường. Cho nên trong phạm vi thể lực của ta, có phát sinh sự tình gì kỳ quái, ta cũng sẽ tìm được tin tức mỗi tháng ít nhất có mấy trăm người lĩnh thu nhập từ ta. Chuyện này cũng chỉ là một ít tiền mua tin tức của ta mà thôi.”

Tiểu Lô cười khổ, không nói gì.

Điền Chấn nghiêm mặt nói: “Thắng thắng mà nói, ta rất kinh ngạc khi thấy đoạn băng này phi thường kinh ngạc. Đồng thời ta cũng rất lo lắng”

Tiểu Lô mỉm cười: “Lo lắng sao? Sợ rằng không phải lo lắng vì ta, ông lo lắng cho Kha Nhi, đúng không?”

“Đúng vậy.” Điền Chấn lập tức khẳng định, sắc mặt nghiêm túc: “Ta chỉ có một đứa con gái là Kha Nhi. Điền gia chúng ta vốn có một đối thủ cực kỳ đau đầu, ứng phó một đối thủ này, cũng đủ để làm ta rất đau đầu. Cho nên, ta không hy vọng có thêm phiền toái, hiểu được chưa? phiền toái ngoài kế hoạch!”

Tiểu Lô day day thái dương huyệt, cười khổ: “Rất rõ ràng, ông nói rất rõ ràng.”

“Nếu nói từ lúc đầu, ta chỉ là kinh ngạc, vậy bây giờ ta đã bắt đầu có chút đau đầu.” Điền Chấn nheo mắt, trên người tỏa ra một cổ khí thể bách nhân, ánh mắt khép hờ lộ ra một tia uy nghiêm: “Phiền toái người dẫn đến, tựa hồ không hề đơn giản ít nhất từ cuộn băng, những người đó đều không phải người thường chuyện này làm ta phi thường kinh hãi!”

Tiểu Lô bủi môi

“Chuyện này khiến cho ngươi lo lắng? Ngươi còn không thấy chuyện ta gặp được khi đi tiên sơn đại hội đâu. Mấy tay gia hỏa đều là lão quái vật mấy trăm tuổi, phi kiếm pháp bảo bay tới bay lui đầy trời, nếu để ngươi xem cảnh đó, ngươi còn không nổi cơn đau tim?”

Điền Chấn thấy Tiểu Lô không nói, gật đầu, chậm rãi nói: “Vậy bây giờ, đêm nay, ngươi có thể giải thích chuyện này?”

Hắn nhẹ nhàng ấn một nút khác, hai người bức tường bên cạnh tự động mở ra, là một căn phòng nhỏ. Căn phòng không lớn, cửa từ từ mở ra, chỉ thấy trên mặt đất một người đang nằm.

Người đó tóc vàng, mũi cao, khuôn mặt của một người Bắc Âu điển hình, mặc dù nằm trên sàn nhà, nhưng dáng người cực kỳ vạm vỡ, nửa người trên hoàn toàn xích lỏa, quần cũng rách bươm, toàn thân cơ hồ trần trụi. Tiểu Lô chỉ liếc qua, đã nhận ra, chính là quái vật đã tập kích mình đêm nay!

“Người có thể giải thích một chút, đây là người nào?” Điền Chấn ngữ khí có chút bất thiện: “Đêm nay hắn xuất hiện ở chỗ này, giết hai thủ hạ của ta, xuyết nửa thương tổn con gái ta nhưng ta nghĩ, phiền toái này tựa hồ không phải nhắm vào Điền gia hơn nữa, ta tựa hồ cũng không nhớ rõ mình từng trêu chọc qua loại quái vật có thể biến hình thế này.”

Lửa giận trong lòng Tiểu Lô bốc lên. Hắn nheo mắt, đột nhiên lộ ra nụ cười quái dị, chậm rãi nói: “Điền tiên sinh, ông đang cảnh cáo ta sao?”

Điền Chấn cau mày: “Cảnh cáo không có gì để nói. Chỉ là ta đã nói, ta chỉ có một đứa con gái... nguyên bản ta cũng không phản đối người nhưng bây giờ xem ra, người đã có phiền toái khắp người, ta không hề hy vọng thấy phiền toái này thông qua người mà thương tổn đến con gái ta.”

“Ha ha ha” Tiểu Lô đứng bật dậy, cười to vài tiếng, nhìn Điền Chấn, lạnh lùng nói: “Tốt rồi, ta hiểu được ý tứ của ông. Ông yên tâm đi, những chuyện sau này, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến bất cứ người nào trong Điền gia.”

Hắn đột nhiên hơi gạt đầu, dùng ngữ khí bình tĩnh, cười nói: “Bây giờ, ta có thể ra khỏi đây chưa?”

Điền Chấn trầm ngâm một lát, từ trong người lấy ra một tờ chi phiếu, đặt trên mặt bàn chậm rãi đẩy tới.

“Một năm trước, ta cho người hai tấm chi phiếu, nhưng sau lại từ ngân hàng báo tin, hai tấm chi phiếu người đều không đến đổi..... mặc dù ta không biết vì cái gì người bỏ đi một món tiền như vậy, nhưng Điền Chấn ta làm người, luôn luôn không thích nợ người khác .”

Tiểu Lô nheo mắt, lẳng lặng nhìn Điền Chấn, lại nhìn trên chi phiếu bàn. sắc mặt hắn bình tĩnh nhưng có chút đáng sợ, ngay cả Điền Chấn, chạm phải ánh mắt của Tiểu Lô, trong lòng cũng không nhịn được ớn lạnh.

Sau đó, Tiểu Lô đột nhiên cười, hắn cười rất bình tĩnh, sự bình tĩnh có chút đáng sợ.

“Rất lâu rất lâu trước, ta đã học được một đạo lý có tiện nghi không chiếm là vương bát đản.” Tiểu Lô mỉm cười, ngữ khí lại bình thản phẳng phất không mang theo một chút hứng thú nào: “Tỷ như hôm nay, ông rõ ràng là dùng một món tiền mua chuộc ta có thể nói, dùng một món tiền để tống cổ ta đi, hoặc nói là mua sự tôn nghiêm và tự tôn của ta, nếu lại nói khó nghe hơn một chút, ông dùng tiền bạc xỉ nhục ta nhưng ta cũng không phẫn nộ bởi vì ông có tư cách, bởi vì ông có tiền, ông có thể lực, tiền của ông nhiều đến độ thậm chí có thể đè chết ta. A a”

Hắn cười, tiếp tục nói: “Nếu ta là loại người sĩ diện, ta sẽ làm ra vẻ phẫn nộ, đem tấm chi phiếu này xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó hung tợn nhổ một ngụm nước bọt, cao giọng tuyên bố cảm tình gì đó của ta là vô giá , tình yêu của ta là các loại cao thượng rầm thối..... nhưng may mắn, ta không phải là loại người nhảm chán đó. Ta không phải ! Ta chỉ là một vô lại, một tiểu vô lại mà thôi.”

Tiểu Lô mỉm cười, đưa hai ngón tay cầm tấm chi phiếu, đặt trên miệng hôn một cái, cười hì hì bỏ vào người. “Vậy đi Điền tiên sinh, chúng ta sau này sẽ gặp lại.”

Nói xong, Tiểu Lô nghênh ngang ra khỏi phòng, không hề hồi đầu nhìn Điền Chấn. Ra tới phòng bên ngoài, nụ cười trên mặt hắn mới tiêu thất một chút, ánh mắt lại lạnh như băng. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của vài vệ sĩ, Tiểu Lô xuống lầu tới sân khấu lộ thiên của yến hội.

Giờ phút này các tân khách đã ổn định, một hồi chém giết trên lầu đêm nay, tựa hồ không ai biết. Điền Kha Nhi tựa hồ đã thay y phục, tỏa sáng trong vòng vây của chúng nhân, phẳng phất như chúng tinh cùng nguyệt. Ngoại trừ ánh mắt nàng tựa hồ thỉnh thoảng hiện lên một chút mê ly, sắc mặt thoảng có chút tái nhợt, phần lớn thời gian, nàng mỉm cười rất lịch sự .

Tiểu Lô đi xuống cầu thang, thấy Điền Kha Nhi bị một đám người vây quanh chúc phúc, hắn đột nhiên cảm thấy nơi này rất nhàm chán, quả thực nhàm chán đến tận cổ.

“Người tựa hồ có chút kỳ quái.” Phía sau truyền đến một thanh âm, là Lô đại tiểu thư. Nàng bưng một ly rượu, tư thái ưu nhã đứng đó, bận bộ lễ phục màu đỏ, khiến cho nàng nhìn qua phẳng phất như một đóa hồng kiều diễm.

Tiểu Lôi chẳng nói câu nào, lại không để ý đến vẻ kinh ngạc trong mắt nàng, lấy ly rượu trong tay Lôi đại tiểu thư, ngửa cổ uống cạn một hơi, lúc này mới chậm rãi thở hắt ra: “Thật khó uống.”

Lôi đại tiểu thư nhún vai: “Chỉ là người không quen mà thôi.”

Tiểu Lôi tiện tay đem ly rượu quăng đi, vỗ vỗ quần áo, nói: “Tốt rồi, chuyện đáp ứng cô, ta đã hoàn thành còn như chuyện còn lại, ta cũng không muốn làm tiếp, giao dịch của chúng ta đến đây là chấm dứt !”

Ánh mắt Lôi đại tiểu thư nheo lại, mờ mờ chớp động một tia lửa.

Tiểu Lôi lại đột nhiên đến gần một bước, thừa dịp bên cạnh không người, rất nhanh vươn tay捏 cằm Lôi đại tiểu thư. Tiểu Lôi kề mặt sát mặt Lôi đại tiểu thư, cười ác ý: “Cô biết hay không, nếu cô ít gây chuyện, kì thật lại rất đẹp .”

Trong mắt Lôi đại tiểu thư hiện lên vẻ lúng túng, đột nhiên nhấc chân đá tới Tiểu Lôi! Chiêu thức nàng dùng chính là võ thuật chính tông “Liêu âm thối” !

Tiểu Lôi cười ha ha lắc mình né tránh, lập tức lui ra phía sau vài bước. Ngại chung quanh có người, Lôi đại tiểu thư không dám ra tay nữa, tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, nghiêng răng nói: “Người! Người to gan!”

Tiểu Lôi bửu môi: “Con người ta lá gan tựa như không nhỏ.”

Hắn vỗ tay, nói: “Nơi này ta ở đủ rồi, bây giờ, ta muốn quay về. Ta sẽ tiếp ở trong trang viên đó, cô yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ đi, bởi vì con người ta căn bản là một tên vô lại, chuyện có thể chiếm tiện nghi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

Hắn xoay người đi vài bước, đột nhiên đứng lại, quay đầu cười nói: “Tỷ nửa quên mất một chuyện..... à, trên lầu, một trong các phòng của lầu chín, còn có một chuyện phiền toái chưa kết thúc ta đuổi theo quái vật đó tới lầu chín, vừa lúc trong phòng có một nữ nhân biết ta..... bắt quá ta đã đánh ngất nàng. Cô tốt nhất có thể phái người đi xem nàng, thuận tiện kết thúc chuyện này bắt quá nhắc nhở cô trước, tốt nhất phái một nữ nhân đến phòng đó..... bởi vì lúc ta đánh ngất cô gái đó, nàng đang không mặc quần áo hơn nữa, nàng là một vị nhân vật của công chúng. Xem cô làm sao bịt miệng của nàng lại.”

Tiểu Lôi nói xong bỏ đi, Lôi đại tiểu thư đứng lại hai mắt tròn tròn.

Tiểu Lôi đi về phía Lâm San San.

Lâm San San Như Hoa Lôi Hồng ba người đứng ở một góc sáng sủa, lưng Lâm San San quay về Tiểu Lôi, tựa hồ đang ngăn người nhìn gì đó, mà Như Hoa và Lôi Hồng hai người đứng bên cạnh nàng, sắc mặt Lôi Hồng càng xấu hổ, xem ra nói chuyện cũng không phải, không nói cũng không phải.

“Hê.” Tiểu Lôi sắc mặt như thường chào hỏi.

Như Hoa vừa thấy Tiểu Lôi, lập tức nghiêm mặt lại.

Tiểu Lôi căn bản không để ý tới nàng, đặt tay lên vai Lâm San San, nàng tựa hồ có chút khấn trương.

“Ta hơi mệt mỏi, nơi này quá nhàm chán, ta muốn về, cô nguyện ý theo ta trở về không?” Tiểu Lôi cười rất ôn hòa.

“Trở về?” Lâm San San sững sờ: “Bây giờ sao? Nhưng” ánh mắt nàng không khỏi nhìn Điền Kha Nhi đứng giữa đám người. Điền Chấn cũng đã đến, chỉ là đứng ở trên cầu thang mỉm cười.

“Bây giờ.” Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Ta không muốn ở chỗ này nữa, nếu cô không thích, ta có thể tự mình trở về.”

Ánh mắt Lâm San San lập tức sáng ngời, tất cả thần thái đều đã trở lại, nàng gật đầu, nhỏ nhẹ nói: “Hay lắm, em đi cùng anh! Vô luận anh muốn đi đâu em đều cùng đi với anh!”

Tiểu Lôi cười rất vui vẻ, nắm tay Lâm San San, kéo nàng ra ngoài, lại hồi đầu nhìn Lôi Hồng Như Hoa, cười nói: “Các người tự vui đi, không cần quản chúng ta.”

Hai người rời đi, không có làm cho kẻ nào chú ý, ngay cả Điền Kha Nhi cũng không nhận thấy Tiểu Lôi rời đi.

Ra khỏi nhà hàng, Tiểu Lôi đột nhiên xé bỏ bộ quần áo đắt tiền, vo thành một bó sau đó tùy ý quăng vào thùng rác, thở dài: “Thoải mái hơn ! Mặc quần áo quý như vậy trên người, cảm giác giống như bị một cục tiền đè trên người, thật sự rất khó chịu.”

Lâm San San hé miệng cười, nhìn Tiểu Lôi sóng mắt cực kỳ ôn nhu.

Tiểu Lôi huýt sáo, hít sâu một hơi: “Không khí bên ngoài tốt quá.”

Hắn gọi một chiếc taxi, kéo Lâm San San đi vào. Tiểu Lôi báo địa chỉ nhà cũ của mình.

Lâm San San bên cạnh thủy chung không hỏi một câu, chỉ là nhu thuận ngồi cạnh hắn, yên lặng nhìn Tiểu Lôi.

Nhà cửa hai bên đường bỏ lại phía sau, xe hơi chạy trên đường quốc lộ, Tiểu Lôi đột nhiên mở miệng phá tan trầm mặc.

“Cám ơn cô, cám ơn cô đã không hỏi điều gì.” Tiểu Lôi đột nhiên thấp giọng nói một câu, lúc hắn nói câu này, trên mặt không có một tia cợt nhả, ánh mắt chưa bao giờ nghiêm túc như thế.

Lâm San San “Ân” một tiếng, đột nhiên chủ động nắm chặt tay Tiểu Lôi, sau đó chậm rãi ngả đầu tựa trên vai Tiểu Lôi, nhắm mắt lại.

Trong lúc đó, Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy con tim mình trở nên nhu nhuyến dị thường.

Đúng vậy, rất nhu nhuyến

97. Chương 98: Thực Sự Thích Anh!

Tiểu Lôi kéo Lâm San San vào trong phòng, nơi này chính là căn nhà cũ của hắn.

Trong bóng tối, Lâm San San trầm mặc một hồi rồi nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đã bao lâu không trở về rồi? Một thời gian dài rồi không trả tiền điện, đương nhiên bị cắt rồi”

Tiểu Lôi cười hắc hắc nói: “Mẹ kiếp, mới đầu năm mà cái gì cũng đụng đến tiền ah.” Hắn nói câu này mà không chú ý đến lúc này thân hình Lâm San San khẽ run lên.

Cánh cửa phòng bị Lôi Hồng phá hỏng một lần đã được sửa lại, nhưng trong nhà chẳng có đồ đạc gì, chỉ có một số ít đồ gia dụng giản đơn, dễ dàng nhận thấy rất lộn xộn và bẩn, rất nhiều chỗ bụi bám dày.

Tiểu Lôi lấy ra một cái bật lửa, ánh sáng phát ra chiếu lên mặt hai người, cái bóng trên vách tường tựa hồ cũng chuyển động.

“Em rất lạnh phải không?” Tiểu Lôi khẽ kéo tay Lâm San San, phát hiện đối phương đang run rẩy.

“Không lạnh”, Lâm San San ngoài miệng nói không lạnh nhưng cơ thể lại nhích sát về phía Tiểu Lôi một chút.

Hai người đi vào phòng, Tiểu Lôi suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta có biện pháp rồi”.

Hắn lấy ga trải giường xuống, trải mặt bảm bụi xuống mặt đất, cười nói: “Ngồi xuống đi”

Hai người trẻ tuổi ngồi cạnh nhau trên sàn, trong ánh sáng run rẩy của chiếc bật lửa, Tiểu Lôi có thể nhìn thấy rõ ràng đôi chân dài dưới lớp váy của Lâm San San cẩn thận xếp lại tạo thành một cung tròn ưu mỹ.

Dựa lưng vào tường, Tiểu Lôi tắt bật lửa, mắt nhìn lên trần nhà lẩm bảm nói: “Nơi này vẫn còn thoải mái chán. Bẩn và lộn xộn một chút nhưng lại là chỗ của mình”

Lâm San San im lặng.

Tiểu Lôi cười nói: “Tại sao em không nói gì? Ta có điểm gì kỳ quái sao? Nhưng mà là ta thực sự nghĩ thế, tuy biệt thự của Nam Sơn thực sự là to, tuy nhiên ta chỉ thích nhà của mình. Hình như hôm nay trong lòng có chút khó chịu, nơi đầu tiên mà ta nghĩ đến, chính là căn phòng cũ này của ta”

Lâm san san cúi đầu khẽ nói một câu: “Còn em chẳng có nhà”

Tiểu Lô nghe thấy trong thanh âm của San San có chút ảm đạm, thoáng chần chừ rồi thấp giọng nói: “Lâm San San, đêm nay...ta biết em có tâm sự...hãy nói với ta đi. Nói điều gì đó về chuyện của em”

Lâm San San ngửa mặt lên, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên mặt nàng, cười nói có chút miễn cưỡng: “Anh thực sự muốn nghe ư?”

Cô gái mím môi, trong ánh mắt lộ ra sự hồi tưởng, sau đó bắt đầu chậm chậm kể chuyện.

”Chuyện của em không có gì kỳ lạ cả, rất đơn giản, rất đơn giản. Khi còn rất nhỏ đã mất cha mẹ rồi. Cha em là một thủy thủ, một lần ra biển không quay về nữa... nhưng anh biết không, cuộc sống của thủy thủ có vài phần.. vài phần phức tạp. Ông ấy đã từng lên lút buôn lậu một ít vật phẩm, sau một lần đi biển không trở về nữa. Em không biết tại sao nữa. Khi còn nhỏ em từng nghe mẩu thân nhắc tới, nhưng bà cũng không hiểu rõ chân tướng. Có người nói cha vì giúp hắc bang buôn lậu ma túy, cuối cùng bị người ta đánh chết. Có người nói cha ở một hải cảng nước ngoài đánh bạc với xã hội đen địa phương và bị giết... nói chung là có rất nhiều giả thuyết. Em cũng không biết rõ nhưng một chút ảnh hưởng của ông ấy trong lòng em cũng không có. Hồi nhỏ em cũng có xem qua ảnh của cha, nhưng người đàn ông trong bức ảnh ấy rất xa lạ.

Mẹ em chỉ là một phụ nữ bình thường, khi còn trẻ hình như rất xinh đẹp, nhưng em không biết được hồi trẻ mẹ đẹp thế nào. Sau khi cha mất, gia cảnh nhà em rất khó khăn. Năm đó em mới chỉ, à, hình như mới chỉ sáu tuổi, vẫn là tuổi được cưng chiều. Một hôm khi em từ bên ngoài về, thấy trong nhà có rất nhiều người, còn thấy những người họ hàng rất hiếm khi gặp. Sau em mới biết là mẹ đã mất rồi. Bà nguyên bị bệnh hen suyễn, chỉ vì kiềm tiền nên phải đi dọn dẹp tại một xưởng dệt mỗi ngày mười hai tiếng, kết quả nhiễm bệnh đường hô hấp...”

Lâm San San kể rất nhẹ nhàng, giọng nói của nàng bình thản, nhưng hình như khoé mắt im lặng xuất hiện những giọt nước mắt. Tiểu Lô âm thầm thở dài không nói gì, chỉ lấy tay gạt đi nước mắt trên má nàng.

“Lúc em bảy tuổi bắt đầu sống với một người họ hàng gần, ông ấy đối xử với em..., thôi coi như quên đi, không nói đến họ nữa” Ngữ điệu của San San nhẹ nhàng nhưng tựa hồ chứa đựng tang thương: “Về sau khi em mười bốn tuổi, học lên trung học...” nói đến đây, ngữ khí của nàng chậm lại, trên má hơi giật giật, nhãn thần có vẻ hoảng loạn.

“Khi đó có một gã rất thích em, ài, phải nói là có không ít thanh niên thích em, nhưng gã này nhà rất giàu. Hắn mời em ăn cơm, đi xem phim, mời em ăn kẹo. Em.. em hồi đó không hiểu biết, hơn nữa hồi nhỏ trải qua cực khổ, hắn đối với em đúng là không chê vào đâu được. Mời em đi ăn tại những nơi sang trọng, mời em đi xem phim... anh biết không? Một chiếc vé xem phim có thể đủ cho em ăn trưa trong vòng một tuần rồi. Em khi đó rất ngốc nghếch, cho rằng có một người thích mình, hơn nữa còn đối xử với mình thật tốt, nên cũng rất thích hắn. Một buổi tối, hắn mang em về nhà hắn, định...” Lâm San San nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, thấp giọng nói: “Hắn định.... Nhưng em rất sợ hãi, em không chịu, hắn liền trở mặt, nói những câu rất khó nghe, mắng em chẳng biết tốt xấu, định cưỡng bức em. Em khi đó cũng không biết làm thế nào, trong lúc hỗn loạn đá hắn một cước, sau đó bỏ chạy nên mới không bị hắn làm hại. Ngày hôm sau em mới biết rằng hắn thực lòng chẳng yêu thích gì em, chỉ là hắn đánh cuộc với bạn bè rằng trong vòng một tháng có thể đưa em lên giường...”

Lâm San San thở dài, cười lạnh: “Cái loại con nhà phú gia đều là như thế cả, bọn họ cho dù rất ghê tởm, nhưng em chỉ cần cố gắng tránh mặt thì cũng không có vấn đề gì... rồi đến một ngày...” Lâm San San chần chừ một lát, nhẹ nhàng cắn môi: “Kể họ hàng nuôi dưỡng em có một đứa con trai, lớn hơn em ba tuổi. Gã gia hỏa này là một tên súc sinh, một buổi tối lên lút vào phòng em, định...”

Tiểu Lô lập tức hiểu ý, phản nộ nói: “Con mẹ nó, súc sinh!”

Nàng nhìn Tiểu Lô, khẽ nở một nụ cười ngạc nhiên: “Hắn không đạt được mục đích, sau lần bị gã nhà giàu lừa, em có thói quen thủ một cây kéo dưới gối khi đi ngủ! Buổi tối hôm đó, gã súc sinh định làm hại em.. em liền đâm mạnh vào người hắn!” Lâm San San nói đến đây, ánh mắt lộ vẻ bi thương: “Sau đó cha mẹ hắn tỉnh dậy, thấy con mình bị thương, nằm trong phòng em toàn thân đầy máu. Họ nhanh chóng biết ngay sự việc là gì, nhưng lạnh lùng đánh em một trận...Kể họ hàng của em, chính là cha gã súc sinh kia, lão dùng một cái thắt lưng bằng da đánh em mười mấy cái, còn mắng em là tiện nhân!”

Tiểu Lôi tức khi dâng lên chữ: “Chúng nó ở đâu? Ta đi trả thù cho em!”

Lâm San San nhìn Tiểu Lôi, lắc đầu nói: “Không cần đâu, thế gian này loại người vô sỉ nhiều lắm, bọn họ tự nhiên sẽ bị báo ứng, cái nhà kia sau em không gặp lại. Đêm đó em bỏ chạy không quay trở lại. Vì vậy... em không có nhà, thật sự không có nhà.”

Tiểu Lôi nhìn Lâm San San vài lần, nhíu mày rồi nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng mình.

Lâm San San nhắm mắt lại, tựa hồ như đang hưởng thụ cảm giác được ôm ấp.

Một lát sau, nàng chậm rãi nói: “Nhưng em là một nữ hài tử, mới có 14 tuổi đầu, ngồi bên đường một ngày một đêm, đi lang thang, trong túi một xu cũng không có.”

Ánh mắt nàng lạnh giá, nụ cười có chút lo âu, nhưng ánh mắt đó rất đáng thương...

“Nam nhân đầu tiên của em, anh đoán là ai? Em cho anh biết, chính là gã muốn lừa em lên giường! Cái gã con nhà giàu đó, hẳn dùng một vạn đồng mua em một đêm!”

Tiểu Lôi trong lòng tự dưng cảm thấy buồn bã, giọng nói của San San bình tĩnh dường như đang kể chuyện của người khác vậy.

Lâm San San liếc nhìn Tiểu Lôi thản nhiên nói: “Anh có xem thường em không? Nhưng lúc đó em không có cách lựa chọn nào khác.. em không có chỗ nào để ngủ, từ sáng đến tối không được ăn cơm, em đi lang thang khắp nơi, trong lòng mù mịt, em không biết mình nên đi về đâu, không biết mình ngủ đêm ở đâu, cũng không biết là khi nào mới có thể được ăn một bữa cơm... rồi đến tối em đến một con phố. Con phố đó có rất nhiều phụ nữ, họ ra đường làm nghề bán hoa, em liền đứng ở đầu đường nhìn họ, nhìn một giờ đồng hồ. Bọn họ mặc quần áo đẹp, có giày cao gót hấp dẫn, hẳn còn có tiền để ăn cơm, có nơi để ngủ... lúc đó, em nghĩ thông suốt rồi, hoặc có thể nói em cho rằng mình đã nghĩ thông suốt rồi. Em chạy đi tìm cái gã định lừa em lên giường, nói với hắn rằng còn muốn em không? Cho ta một vạn, ta sẽ là của ông. Sau đó, em cùng hắn đến một căn phòng khách sạn.”

Tựa hồ như rất lâu, cũng tựa hồ như chỉ là chớp lát rồi thấy Lâm San San tiếp tục chậm rãi kể.

“Em không có tiền, không có nơi nào để ở, thậm chí còn không biết mình sẽ ăn bữa ăn sau ở đâu. Sau đó, em chỉ có cách đáp ứng gã nhà giàu trong trường kia để... để làm nữ nhân của hắn, tình nhân của hắn, tình lữ của hắn, con chim sẻ vàng của hắn...”

Lệ nàng vô thanh rơi xuống, Lâm San San tự mình lau khoé mắt, cười u ám nói: “Rất nhiều người coi thường em, ài, có thể nói, trong trường không một ai để mắt tới em. Tất cả mọi người đều cho rằng em bán mình vì tiền... bên trong em đã chết, đã chết thật rồi. Nhưng mà ông trời còn vẫn hành hạ em lần này tới lần khác chưa đủ sao ah... để em gặp anh... ngày đó nhìn thấy anh... em đang cầm một ít tiền đi nộp học phí, còn có tiền phòng của em nữa. Nhưng túi tiền bị mất, em thực sự không biết làm thế nào... buổi tối hôm đó, anh cho em chỗ nghỉ. Kỳ thực anh không biết rằng, buổi tối hôm đó, em đã định theo thói quen là đi tìm gặp người khác rồi... gặp cái gã cho em tiền. Nhưng buổi tối hôm đó, em đã nghĩ kỹ rồi, nếu anh nửa đêm vào phòng em... nếu đêm đó anh tìm em, nhưng nửa đêm hôm đó anh vào phòng em giúp đuổi con chuột, em liền biết rằng anh không phải là loại người bại hoại.”

Nàng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt Tiểu Lôi, lẩm bẩm nói: “Anh toàn nói mình là vô lại, là người xấu, nhưng em biết ánh mắt anh trong sáng hơn bất kỳ người nào khác. Những nam nhân khác, chúng đều coi thường bộ dạng của em, bên ngoài mặt cười nhưng trong lòng đều có ý đồ đen tối với em... nhưng em có thể cảm thấy, cho dù bọn chúng có biểu tình như thế nào, kỳ thực trong lòng chúng, trong mắt chúng khi nhìn thấy em chỉ muốn lột y phục của em xuống!”

“Đêm hôm đó, em thậm chí nghĩ nếu anh đến tìm em, em sẽ trao thân cho anh! Em...em có phải là loại đàn bà hạ tiện không?” Lâm San San lẩm bẩm: “Có lẽ vậy”

Giọng nói của nàng dần trở nên lạnh nhạt: “Ngày thứ hai, sau khi rời chỗ của anh, em đã lén lút lấy tiền của anh, tìm gã nam nhân kia, cái gã bỏ tiền mua em làm tình nhân cho hắn, em nói từ sau không muốn tiếp tục làm tình nhân của hắn nữa. Em đủ rồi, em không muốn làm quỷ nữa, em muốn làm người.”

Nàng lại bắt đầu khóc, thật thương tâm!

“Hắn mắng em, đánh em, nhưng em không để ý nữa. Em không rửa nước mắt, trong đầu em luôn nghĩ đến đôi mắt anh, em thích ánh mắt anh nhìn em lúc đó, ánh mắt không có ý khinh thường, không có dụng ý gì khác.” Lâm San San kín đáo thở dài: “May là bây giờ em khác rồi, em đã dành dụm được ít tiền, cố gắng làm cho mình không bị chết đói. Em mặc đồ rẻ nhất, ăn thức ăn rẻ nhất, ở căn phòng rẻ mạt nhất. Hàng ngày chạy đến siêu thị làm công, mỗi giờ kiếm được một đồng bốn hào... nhưng mà... những người trong trường vẫn coi em là đồ hạ tiện, coi em là.. điếm!” Nàng cười một cách buồn bã, trong mắt tràn ngập sự tuyệt vọng.

Nàng đột nhiên ngừng thị tại Tiểu Lôi, thấp giọng nói: “Đợi em có nhiều tiền, em sẽ đi tìm anh, em muốn trả lại số tiền của anh...số tiền đó, đều là do em khổ cực kiếm được, do em dành dụm được... thật mà! Mỗi đồng tiền đều là sạch sẽ, đều là sạch sẽ... sạch sẽ mà....!”

Tiểu Lôi thở dài, nói thấp giọng: “Được rồi, không nói nữa, ta thật không nên để em nói ra những điều này...”

“Không!” Lâm San San đột nhiên lớn tiếng nói: “Không, em muốn nói! Em muốn nói cho anh biết! Tiểu Lôi...Em nhất định muốn nói cho anh biết những chuyện này!!”

Nàng điên cuồng ôm lấy cổ Tiểu Lôi, thân mình run rẩy tựa như lá cây trong gió mưa, nói: “Tiểu Lôi, em không còn là người con gái thuần khiết, em không phải là người con gái trong sạch... Điền Kha Nhi xinh đẹp hơn em, Tiểu Thanh cũng xinh hơn em... họ so với em đều cao quý hơn, càng thích hợp với anh hơn em... em biết, trong lòng em thực sự biết điều đó...nhưng mà... nhưng mà...”

Nàng nấc lên, khóc bên tai Tiểu Lôi nói: “Nhưng mà em thực sự rất thích anh, thực sự rất thích anh...”

Lâm San San nói xong những lời này, đột nhiên giống như hạ quyết tâm, dùng sức đẩy Tiểu Lôi, sau đó cả người đè lên Tiểu Lôi, trong bóng tối một đôi môi run rẩy chạm vào miệng Tiểu Lôi, một bàn tay mảnh khảnh cầm lấy tay Tiểu Lôi, sau đó dẫn hắn đi vào khám phá cơ thể mềm mại kia....

98. Chương 99: Khoảnh Khắc Đẹp Đẽ

Rốt cục, hình như bên trong người có thứ gì đó đột nhiên gãy đổ, hắn gầm nhẹ một tiếng, khí lực toàn thân trong nháy mắt tiêu thất, thở hổn hển, chỉ cảm thấy trong đầu dường như trống rỗng.

Hình như trong đan điền có một cổ khí trào lên, làm cho bắp thịt toàn thân hắn đều được nói lỏng, thân thể nặng nề nằm trên giường, không còn dù chỉ một chút khí lực. Trong trạng thái tinh thần thả lỏng, Tiểu Lôi chìm sâu vào giấc ngủ. Trong cơ thể có một luồng khí vẫn đang di chuyển, chậm rãi chuyển động, Tiểu Lôi hô hấp càng ngày càng dài, cuối cùng khoảng cách giữa hai lần hô hấp cũng càng ngày càng dài, hình như đã tiến vào quá trình quy tặc, hết thấy cảm giác bên ngoài cũng dần dần mất đi

Lúc này đã là đêm khuya, trong căn phòng tối đen, chỉ có tiếng hô hấp như ẩn như hiện, một bóng người mông lung chậm rãi bước tới, cúi nhìn Tiểu Lôi thật lâu, rốt cục nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Chỉ cần một đêm, không cần gì khác.”

Giọng nói mang vẻ quyết liệt, nàng dứt khoát đứng lên, lập tức nhẹ nhàng cầm quần áo, rời khỏi phòng. Chỉ là loáng thoáng, có vài giọt lệ rơi xuống sàn, trong nháy mắt lẫn vào lớp bụi trên mặt sàn.

Tiểu Lôi hô hấp càng dài, việc bên ngoài hoàn toàn chẳng biết, trong cơ thể một luồng khí phát triển không ngừng, toàn bộ tiên thiên khí tức vô cùng thâm hậu chứa đựng trong cơ thể được điều động, luồng khí giống như luân xa vận chuyển quanh thân, hắn đã tiến vào một cảnh giới kỳ lạ.

Trong gian phòng ảm đạm đã chỉ còn lại có một mình Tiểu Lôi, hắn hô hấp khi thì dồn dập, khi thì bình hoãn, trong khi tiết tấu hô hấp biến hóa, khí tức trong thể nội cũng lưu chuyển không ngừng.

Trong lúc hôn mê, trong đầu Tiểu Lôi đột nhiên sinh ra vô số huyền tượng, chỉ cảm thấy trước mắt thủy chung phảng phất có một bóng người thấp thoáng, người đó tóc dài tung bay, vóc dáng yêu kiều quyến rũ, một hồi cười nói vui vẻ, phảng phất như là Kha Nhi, một hồi lãnh diễm vô song, hình như là Diệu Yên, một

hồi mặt như hoa đào, phảng phất là Tiểu Thanh, một hồi nước mắt rờn rờn, lại biến thành Lâm San San. Chỉ cảm thấy một bóng người biến thành bốn người, dần dần toàn bộ đều tiêu tán

“A!” Cũng không biết qua bao lâu, hần đột nhiên động thân ngồi dậy, hét to một tiếng. Khi để tay qua bên cạnh, chỗ này đã lạnh như băng, người bên cạnh sớm đã không biết đi về đâu.

Tiểu Lôi trong lòng kinh nghi không chừng, lúc này mới nhớ tới chuyện tối hôm qua, kêu lớn: “Lâm San San!”

Không người trả lời, Tiểu Lôi cẩn thận dựa vách tường chậm rãi đi tới phòng khách.

Trong nhà không có lấy nửa bóng người? Trong lúc đó trên mặt bàn phủ kín bụi bặm, có đặt một tờ giấy trắng, mặt trên đặc kín chữ.

”Nếu nói tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời này của em chính là tại sao em không gặp anh sớm hơn mấy năm? Em rất dơ bẩn, dơ bẩn đến ngay cả em tự mình cũng thống hận chính mình, thống hận từng dùng kim tiền để đổi lấy phù phiếm, thống hận sự sa đọa của mình. Em cũng biết em không xứng đáng với bản thân mình, cũng không xứng đáng với anh. Em cầu cũng chỉ là một buổi tối, một lần ân cần, một lần hạnh phúc. Một lần như vậy là đủ rồi

Em đã đem chính thứ duy nhất còn trong sạch cho anh. Không phải thân thể, mà là trái tim em.”

Bút ký có chút lộn xộn, trên trang giấy mờ hồ còn có dấu lệ, Tiểu Lôi vò trang giấy trong tay, buồn vô cớ, không nói gì, trong mắt phảng phất có vài phần mờ mịt.

Tiểu Lôi buông tay, lông mày nhíu lại, đột nhiên lại cầm tờ giấy lên, cẩn thận gấp lại, bỏ vào trong ngực. Lúc này mới đi nhanh rời khỏi phòng.

Hần không chậm trễ, thi triển ngự phong thuật dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trang viên.

Trong nhà vắng hoe, chỉ có Như Hoa một mình ngồi trong đại sảnh, nhìn Tiểu Lôi đẩy cửa tiến đến, nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Lôi.

“Lâm San San đâu?”

“Đi rồi.” Như Hoa nhún vai.

“Đi rồi?” Tiểu Lôi cau mày: “đi đâu?”

Như Hoa trừng mắt nhìn Tiểu Lôi: “Đi đến nơi nàng muốn đi. Tiểu Lôi, có phải ngươi cho rằng nàng nên đi theo bên ngươi? Hần là đi theo bên ngươi để van xin thương cảm của ngươi? Nàng không phải cái bình hoa bên cạnh ngươi, mà là một người, một người sống sờ sờ. Nàng có sinh nhai của chính mình, có mục tiêu của mình, cuộc sống của mình.”

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Ta chỉ hỏi ngươi, nàng đi đâu?”

Như Hoa cười cười, bất quá, nụ cười rất miễn cưỡng: “Cũng không có đi nơi nào chuyện của nàng đều phải nói cho ngươi sao? Là người ai cũng có tự tôn, ngươi cấp cho nàng một chút tự tôn, có được không?”

Tiểu Lôi xoay người hướng ra phía ngoài chạy: “Không được, ta phải mang cô ấy trở về!”

Như Hoa thở dài: “Đứng lại!! Ngươi tại sao đi tìm nàng? Là bởi vì thương hại? Đơn thuần vì cảm thấy đáng tiếc cho nàng? Ngươi tìm nàng trở về làm gì? Làm nữ nhân của ngươi? Hay là tiếp tục làm bảo mẫu cho ngươi?? Ngươi tự mình suy nghĩ kĩ chưa? Ta nói cho ngươi, nàng còn suy nghĩ rõ ràng hơn ngươi nhiều!! Rõ ràng hơn ngươi có thể hiểu!! Năm đó, khi nàng bị buộc phải dùng chính thân thể mình hoán đổi cuộc sống, nàng đã tự hiểu. Trên thế giới, không ai trời sanh đã hạ tiện, không người nào trời sanh tự cam chịu đắm mình trong suy đồi. Nhưng Lâm San San nàng biết, nếu nàng bước vào, vô luận lúc đầu nàng có bất đắc dĩ cỡ nào, lúc đầu không có chọn lựa thế nào, nhưng là nếu đi vào con đường này, sau này đều không có khả năng quay đầu lại nữa, bởi vì không người nào để nàng trong mắt nữa. Ngươi có thể xem thường nàng, nhưng ta cho tới bây giờ không có. Đại khái bởi vì ta cũng thường thường bị người xem thường, đại khái là đồng bệnh tương liên nhưng ta nói cho ngươi, lúc nàng mười bốn tuổi đã phải nghĩ tới những điều này, khi nàng lưu lạc ngoài đường, không có chỗ để ngủ, không có tiền để ăn cơm, sau đó phải đem chính mình lên con đường này, nàng đã nghĩ tới những điều này!”

Như Hoa đứng lên: “Người biết, nàng từng cùng ta nói gì không? Nàng nói: Mọi người có lẽ xem thường ta, nhưng là chỉ có ta tự mình biết, ta chỉ là vì để cho chính mình sinh tồn, vì để cho chính mình có thể có cơm ăn. Nếu nói một người, một cô gái mười bốn tuổi, không tự bán chính mình, người cho rằng nàng như thế nào sống sót? Nếu nàng không bán chính mình, có thể chỉ hai ngày sẽ chết đói ở ven đường.”

Như Hoa không hề nhìn Tiểu Lô, chậm rãi nói: “Bây giờ, người sao? Người trở về là tìm nàng phải không? Nàng đã đi rồi, hôm nay sáng sớm đã quay về một lần sau đó đã đi rồi. Bây giờ ngay cả ta cũng không biết nàng ở nơi nào..... nàng nhờ ta chuyển cáo người một câu nói.”

“Cái gì?” Tiểu Lô nhào tới trước mặt Như Hoa, nắm bả vai của nàng.

Như Hoa thở dài: “Nàng nói người không nên đi tìm nàng, nàng sẽ tìm đến của người. Hy vọng người có thể suy nghĩ rõ ràng, chờ khi nàng trở lại tìm người, khi đó, nếu người nguyện ý tiếp nhận, nàng sẽ đem cả đời cho người. Nếu người không muốn nàng từ lúc bắt đầu không có hy vọng xa vời ở bên cạnh người nàng cầu chỉ là một khoảnh khắc đẹp để mà thôi.”

Tiểu Lô vẫy vẫy tay, nói: “Tốt lắm, được rồi, không cần phải nói nữa. Ta rõ rồi.”

Hắn nhìn Như Hoa thật sâu, rồi xoay người đi lên lầu.

Tiểu Lô vào phòng mình, ngồi ở trên sàn nhà, nhìn sinh mạng duy nhất trong phòng.

Đó là cây hoa sen cắm ở “Cửu Chuyển Thông Linh bình”.

“Này, Diệu Yên, lên tiếng đi, nàng coi như là lão bà của ta..... bây giờ tâm lý của ta thật sự có hơi hoảng sợ. Nghĩ tới nghĩ lui, ngay cả người nói chuyện cũng không có. Hôm nay ta mới phát hiện, phụ nữ thật là một loại sinh vật kỳ quái. Có lúc, khi ta tưởng rằng mình đã rõ ràng, nhưng thật ra căn bản không hiểu con mẹ gì hết.” Tiểu Lô cười khổ, mắt nhìn đóa hoa sen, phảng phất là đang lăm bầm lăm bầu: “Vừa rồi lúc ta quay lại thật sự muốn đi tìm nàng trở về. Nhưng là nàng ở nơi nào? Ta phải đi đâu tìm? Mẹ kiếp, phim trên TV diễn viên nam đi tìm diễn viên nữ đều chỉ cần tìm là thấy..... Tại sao nàng ấy lại bỏ đi? Chỉ cần nàng trở về, ta nhất định sẽ không để cho nàng đi nữa. Mẹ nó, ta là nam nhân mà”

Tiểu Lô dù sao cũng không hiểu.

Hắn chỉ mới mười chín tuổi, vẫn còn trẻ. Ngay cả hắn dù học được nhiều pháp thuật, nhưng là đối mặt tình cảm rắc rối này, hắn vẫn là một con người bình thường.

Tiểu Lô ở trong phòng đợi suốt một ngày, trong ngày này hắn không bước ra khỏi cửa. Không ai biết hắn tại trong phòng làm gì, chỉ là Như Hoa trong lòng có chút tò mò, từng lặng lẽ đứng ở cửa, chỉ là nghe thấy bên trong phảng phất có thanh âm người nói chuyện mà thôi.

Đến buổi tối, cửa phòng Tiểu Lô đột nhiên bật mở, hắn đi nhanh từ bên trong ra, vỗ nhẹ lên bả vai của Như Hoa đang đứng ở cửa phòng, thản nhiên nói: “Nghe lén đủ rồi phải không? Nghe đủ rồi sao chưa đi xuống đi. Ta đã đói bụng rồi, hôm nay buổi tối ăn cái gì? Cô nương trong vỏ ốc của chúng ta đã đi rồi, mọi người đêm nay không phải để bụng rỗng chứ?”

Hắn đi nhanh xuống lầu, nhưng đột nhiên thấp giọng nói một câu: “Nàng tạm thời né tránh, chủ yếu chỉ là giữ lại một chút tự tôn, yêu cầu này cũng không quá cao, chúng ta cũng không có quyền cự tuyệt nàng, phải không? Ai, nàng thật ra chỉ là sợ đối mặt ta, sợ ta sẽ cự tuyệt nàng, không muốn nàng..... đàn bà tại sao lại như vậy chứ? Chờ nàng trở lại, nhất định phải đánh vào mông nàng.”

Hắn đi xuống lầu, đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ trong phòng bếp đi ra, mái tóc dài chấm vai, trên người đeo một cái tạp dề, khuôn mặt tựa hồ dính một lớp tro bụi màu đen, Tiểu Lô sửng sốt một chút: “Sao lại là nàng?”

Tiểu Thanh có chút xấu hổ, mặt đỏ bừng, lí nhí nói: “Ta, ta đang nấu cơm nhưng ta làm không được tốt, vừa rồi”

Tiểu Lô cười ha ha, đi tới, đưa tay nhẹ nhàng lau lớp tro bụi trên mặt nàng, cười nói: “Đi ra ngoài đi, để ta. Trừ nghề của ta năm đó không thể che dấu được nữa rồi”

Tiểu Lôi cầm cái xẻng nấu cơm, lấy cái tạp dề trên người Tiểu Thanh quấn lên người mình, sau đó đẩy nàng ra khỏi phòng bếp, hân hân thấp giọng ư hử một tiểu khúc, vừa bắt đầu bận rộn.

Như Hoa từ trên lầu đi xuống, đứng bên cạnh Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh nhú mày: “Hắn hắn ngâm nga cái gì thế?”

Như Hoa liếc mắt nhìn Tiểu Thanh, khinh khỉnh nói: “Hình như là hình như là không cầu cái gì thiên trường địa cửu, nhưng cầu một lần được..... đây là cái gì khúc nhạc quái quỷ gì, ta cũng chưa từng nghe qua.”

Tiểu Thanh vẫn thản nhiên cười, không nói gì.

99. Chương 100: Di Vật Của Mẫu Thân Bảo Nhi

Lần thứ hai, ngay cả dây điện thoại cũng giật phăng. Sau đó, Tiểu Lôi dứt khoát chui vào trong phòng Khinh Linh Tử, không thêm ra nữa.

Khinh Linh Tử nằm trên giường, trong tay đang cầm một bình Remy Martin XO, vừa nhắm nháp, vừa cau mày lầm bầm nói: “Đây là cái thứ rượu hổ lốn gì, mùi vị thật kì quái, tên tiểu tử Lôi Hồng kia đem loại rượu này hiệu kính lão nhân gia ta, ngày mai nếu dám đem loại rác rưởi này ra bốn cột ta lần nữa, ta sẽ cắt đứt cái chân chó của hắn.”

Tiểu Lôi mỉm cười: “Đại tinh tinh kia cũng trở nên thông minh vậy à, còn biết mang rượu tới hối lộ người nói thật đi sư huynh, người cho hắn cái gì?”

Khinh Linh Tử nhướng mắt, nói: “Cũng không có gì, chỉ là cho hắn một bộ gọi là Tâm quyết vũ thần tâm pháp mà thôi”

Tiểu Lôi nhin không được trợn mắt, hít vào một hơi: “Cái gì? Tâm quyết vũ thần tâm pháp?? Người thế nhưng thật là to gan a! Tâm pháp này mặc dù không phải tuyệt học bốn môn, nhưng cũng thuộc về bí mật bất truyền! Người dám dễ dàng truyền cho Lôi Hồng?”

Khinh Linh Tử cười ngạo nghễ: “Lão tử ta muốn truyền, chẳng lẽ Tiêu Dao Tử tiểu lão nhi kia còn dám làm gì ta chứ? Hừ, nói cho người biết, tâm pháp vốn chính là do ta sáng tạo! Người tưởng là tuyệt học của phái Tiêu Dao các người phải không? Chỉ bất quá ta bây giờ ký danh tại phái Tiêu Dao, tâm pháp này liền biến thành bản lãnh phái Tiêu Dao. Người yên tâm được rồi, cho dù Tiêu Dao Tử biết, hắn cũng không dám nói nửa câu, cho dù hắn dám nói thì ta cũng làm cho hắn phải nuốt trở vào!”

Lão liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, đột nhiên ngạc nhiên nói: “A? Tiểu tử này, hai ngày không tới gặp ta, hôm nay xem bộ dáng của người, hình như có điểm bất đồng a”

Tiểu Lôi cười nhẹ: “Cũng không có gì, chỉ là nghĩ thông suốt một sự tình mà thôi.”

Khinh Linh Tử bĩu bĩu môi, đột nhiên ngâm nga: “Thiếu niên không quen tư vị sầu khổ, tiểu tử này, khiến cho nhiều bông hoa xinh đẹp như vậy đau lòng sao? Làm người chính là đơn giản một ít mới tốt. Lại đây, đạo gia ta hôm nay thử xem tu vi người gần đây có tiến triển gì không.”

Lão hô lên một tiếng, nhảy khỏi giường, đơn thủ rút ra một cây phát trần, nhẹ nhàng phát lên, vạn sợi tơ trên phát trần hướng Tiểu Lôi xoắn tới. Tiểu Lôi mỉm cười, dưới chân lập tức thi triển “Tiêu Dao bộ pháp”. Khinh Linh Tử hắc hắc cười hai tiếng, phát tay áo, một đạo kinh phong đập vào mặt, Tiểu Lôi lập tức hô hấp đình trệ, nội tức rối loạn đến nửa phần, dưới chân cũng hơi trì hoãn, đã lập tức bị Khinh Linh Tử lợi dụng cơ hội bắt được.

Mắt thấy phát trần đã quấn ở cánh tay, ánh mắt Tiểu Lôi chớp động, đột nhiên vươn một ngón tay điểm xéo tới Khinh Linh Tử, Khinh Linh Tử khẽ cười một tiếng, thi triển thân thủ bắt cổ tay hắn, ngón tay vừa mới đụng vào cổ tay Tiểu Lôi, nhưng đột nhiên cảm thấy dưới da thịt Tiểu Lôi... mơ hồ có luồng lực bắn ra liên tục, lực đạo rung lên khiến cổ tay Khinh Linh Tử bật mở.

“Ồ?” Kinh Linh Tử tò mò..., lại vươn xuất thủ như thiểm điện.

Loại cao nhân cấp bậc như lão hai lần ra tay, há có thể vô công? Ba ngón tay đã túm chặt cổ tay Tiểu Lô, run lên nhẹ nhẹ, Tiểu Lô bị một luồng lực đạo cự đại ập tới, đẩy ngã xuống đất .

“Hức! Lại là như thế này!” Tiểu Lô hừ một tiếng, bực bội nói: “Tại sao mỗi lần cùng ngươi so chiêu đều tránh không thoát?”

Kinh Linh Tử nhìn kinh khinh: “Né tránh một trảo này của ta, ngoài sư phụ ngươi Tiêu Dao Tử, thiên hạ cũng chỉ bốn năm người mà thôi. Cho dù là mấy người sư huynh của ngươi, muốn tránh khỏi một trảo này của ta, ít nhất còn cần hơn mười năm công phu đấy!”

Lão đột nhiên im bặt, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái, ba ngón tay kẹp cổ tay Tiểu Lô đột nhiên buông ra, sau đó di chuyển như thiểm điện từ cổ tay Tiểu Lô lên trên, cổ tay, bả vai, cổ, còn có tiểu phúc, trên đoạn đường dò xét một cổ lực lượng chuyển động nhu hòa theo nửa thân Tiểu Lô, sắc mặt Kinh Linh Tử trở nên cổ quái, đột nhiên mở miệng nói: “Quái, quái, ngươi”

“Ta làm sao?”

Kinh Linh Tử hắc hắc cười quái dị hai tiếng, nhìn vào mắt Tiểu Lô nói: “Ngươi có phải đã bị phá thân đồng nam?”

Tiểu Lô sắc mặt cổ quái, không đợi hắn trả lời, Kinh Linh Tử lại lắc đầu nói: “Không cần giấu diếm..... hắc hắc, loại... âm dương hòa hợp này, đạo gia chúng ta không kiêng kỵ, cũng không phải hòa thượng ăn chay, sợ cái gì. Nhưng thật ra ngươi quanh thân đều là tiên thiên chi khí, nữ tử được nguyên dương của ngươi, sợ rằng phúc trạch sẽ không ít, bất quá cũng là mệnh số của ngươi. số mệnh ngươi kỳ lạ, kì diệu đến nỗi người bình thường có cầu cũng không cầu được, có tiên thiên chi khí, bán tiên chi thể. Trong cả cuộc đời này, sợ rằng ân, ta tính coi, tiểu tử ngươi khó thành vì mệnh phạm đào hoa? Bây giờ bên ngươi nữ hài tử thật không ít, không bằng đạo gia ta dứt khoát truyền cho ngươi một bộ song tu chi pháp, sau này ngươi có thể luyện tinh hóa khí, cũng là có được lợi ích a.”

Tiểu Lô cười cười: “Song tu? Chuyện này chẳng lẽ là thật sao?”

Kinh Linh Tử gật đầu, nói: “Vì nam là dương, nữ là âm. Nhưng cô dương bất trường, cô âm bất thịnh. Đạo lý này ngươi luôn hiểu mà. Ngươi mặc dù quanh thân đều là tiên thiên chi khí, nhưng là cũng không phải thuần dương càng thịnh càng tốt. Ta vốn lo lắng là tuổi ngươi còn nhỏ, đạo lý này, cái lão sư phụ cả đời xử nam của ngươi không nói cho ngươi...”

“Chờ một chút ngươi nói Tiêu Dao Tử là lão xử nam” Tiểu Lô lập tức trợn tròn hai mắt.

“Phi!” Kinh Linh Tử mắng một câu: “Đạo gia ta cùng ngươi nói nghiêm chỉnh, ngươi đa sự làm gì? Cẩn thận sư phụ ngươi cắt đứt hai chân của ngươi!” lão ho khan hai tiếng, tiếp tục nói: “Đạo lý này nói như thế nào đây ân, ngươi có thấy người ta nấu cháo chưa? Khi lò đồ lửa, cháo sôi trào không phải lập tức đem nồi ra khỏi bếp là ăn được mà còn phải rót vào một chút nước lạnh, đợi cho nó chậm rãi sôi trào, như thế lập đi lập lại, cuối cùng chờ đủ lửa mới được. Còn âm dương điều hòa, cơ bản cũng chính là cái đạo lý này. Hình như cái tên Lô Hồng kia, luyện cái gì chó má đồng tử công, cương thì có cương, nhưng là cương quá tất gãy, cho nên hắn luyện cũng không phải bản lãnh gì cao thâm. Ân”

Kinh Linh Tử đột nhiên cười, nói: “Cuốn ”Thiên địa âm dương giao hoán đại nhạc phú” trân quý sư phụ ngươi vốn cất kỹ là bị ngươi chôn phải không? Thật ra đó là âm dương song tu điển tịch, đáng tiếc sư phụ ngươi cả đời xử nam, loại bảo bối này ở trong tay hắn cũng là lãng phí. Nếu đã rơi vào tay ngươi, ta sẽ thuận thủy trôi chu, mượn hoa hiến phật, truyền bí pháp này cho ngươi”

Một kẻ thấy lớn không kính, một người điêu ngoa cổ quái, hai người một lớn một nhỏ ở trong phòng không biết là thảo luận cái gì. Nửa ngày sau, khi Tiểu Lô đi ra cửa phòng, nghe thấy phía sau Kinh Linh Tử quát: “Nguy to! Tiểu tử kia, pháp môn này truyền cho ngươi, nếu ngươi dùng nó để làm trò thiết ngọc khâu hương thả hoa, đạo gia ta sẽ phế ngươi!”

Tiểu Lô cũng không quay đầu lại, trề môi. Trong lòng lại nghĩ: “Tiêu Dao Tử là lão xử nam, nhưng Kinh Linh Tử tại sao lại hiểu về chuyện này nhiều như vậy? Chẳng lẽ lão không phải xử nam?”

Vừa xuống lầu, chợt nghe thấy ầm một tiếng, trong phòng bếp hỏa quang đại thịnh, một làn khói đen mỏng từ cửa sổ phòng bếp xông ra, nhìn thấy Tiểu Thanh liên tục ho khan, từ bên trong chạy ra, vẻ mặt buồn bực ủy khuất.

Tiểu Lôi vội vàng chạy tới, cười khổ nói: “Nàng lại làm gì thế?”

Tiểu Thanh đầy mặt ủy khuất: “Lâm gia muối muối đi rồi, hai ngày nay người luôn tới nấu bếp, trong lòng ta cảm thấy không nguyên ý. Người đường đường là một nam tử, thế nào có thể ủy khuất ở trong phòng bếp? Ta nghĩ, muốn”

Tiểu Lôi thở dài, chạy vào trong phòng bếp, không để ý khói đen cuộn cuộn trước tiên dập tắt bếp lò, mở cửa sổ, lúc này mới xoay người cười khổ nói: “Cho nên nàng đã nghĩ muốn xuống bếp làm trù sư?”

Tiểu Thanh cúi đầu xuống, thở dài nói: “Đáng tiếc ta quá ngu ngốc, làm thế nào cũng không tốt.”

Tiểu Lôi nhìn cái chảo đáy bằng bị thiêu đến biến dạng, nhin không được hỏi: “Nàng làm sao thành thế này?”

Tiểu Thanh tròn mắt: “Lửa quá nhỏ, ta trong lòng sốt ruột, đã phóng ra một đạo tam vị chân hỏa.....”

“Tam vị chân hỏa?” Tiểu Lôi hít sâu một hơi: “Nàng cũng thật lợi hại, dám dùng tam vị chân hỏa để nấu nàng nàng tưởng cái chảo này là pháp bảo luyện lò luyện đan sao? Cái thứ này như thế nào chịu được tam vị chân hỏa của nàng?”

Hắn đưa mắt nhìn lại, trên sàn bếp hơn phân nửa chén bát sớm đã biến hình, Tiểu Lôi cười khổ: “Tốt lắm, được rồi, hôm nay mọi người ra ngoài ăn.”

Tiểu thanh áy náy nói: “Xin lỗi, là ta”

Tiểu Lôi lắc đầu, nói: “Không trách nàng. Tâm tư của nàng ta biết mà.....”

Tiểu Thanh thu hết dũng khí, đột nhiên nói: “Lâm gia muối muối đi rồi, người không nghĩ tới đi tìm nàng sao? Ta”

Tiểu Lôi trầm mặc vài giây, đột nhiên cười cười: “Đi cũng là do nàng lựa chọn. Mỗi người đều có quyền tự mình lựa chọn cuộc sống, ta có quyền gì nhất định giữ nàng ở lại bên người? Tỷ như nàng, tương lai nàng chừng nào muốn rời đi, cũng đều có thể.”

Ai ngờ Tiểu Thanh nghe xong lời này, lại đột nhiên khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, cuống quýt lắc đầu nói: “Không, sẽ không ta, ta sẽ không, sẽ không”

Tiểu Lôi cười cười, vỗ nhẹ nhẹ bả vai nàng, đi qua cầm điện thoại lên.

“À, trung tâm ẩm thực XX phải không? Ân, ta muốn gọi một phần ăn gia đình”

Vừa nói tới đây, đột nhiên nhìn thấy trên lầu Như Hoa cùng Lôi Hồng chạy xuống, Như Hoa hét lớn: “Làm sao vậy? Vừa rồi chuyện gì xảy ra? Nổ bình ga phải không?”

Tiểu Lôi nhìn hai người, thở dài, nói thêm vào điện thoại: “A, thế là hai phần đi, đặc biệt tăng thêm cái loại đó”

Tiểu thanh cười khổ: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, là ta không cẩn thận trong phòng bếp”

Tiểu Lôi thần nhiên cười cắt đứt nàng, nghiêm mặt nói: “Không có cái gì xin lỗi. Nàng làm tốt lắm” hần hạ thấp giọng: “Cảm ơn nàng.”

Lôi Hồng gãi gãi đầu, đi xuống lầu, nói: “Tiểu Lôi, người vẫn không tiếp điện thoại của tỷ tỷ ta sao? Vừa rồi tỷ tỷ mới điện thoại cho ta, sạc cho ta một trận đấy.”

Tiểu Lôi trợn mắt: “Chuyện đó có quan hệ gì với ta?”

“Ân còn có Kha Nhi nàng hai ngày nay hình như rất thương tâm đấy người xem”

Tiểu Lôi bĩu môi: “Nàng ta muốn ta mang theo chín trăm chín mươi chín đóa hồng tới nhà, sau đó đứng dưới cửa sổ nhà nàng hát tình ca mỗi đêm sao? Ta nói cho người, nếu ta gặp Diên Kha Nhi, sợ rằng người

thứ nhất muốn lấy mạng ta chính là Điền Chấn. Người cho Điền Chấn nguyện ý để cho nữ nhi đi theo ta? Người nói ta làm sao bây giờ? Một chưởng đánh chết lão già hủ lậu Điền Chấn? Sau đó cướp nữ nhi của lão mang đi?”

Hắn đột nhiên vỗ đầu: “A! Được rồi!”

Hắn lôi ra một tờ chi phiếu, cười nói: “Ngày mai cầm số tiền này ra ngoài, sau đó tìm một chỗ mua một căn nhà lớn, mọi chuyện sau đó cứ kệ nó, đi một bước tính một bước.”

Lôi Hồng há hốc miệng, muốn nói gì đó, nhưng chuông điện thoại đột nhiên reo.

Tiểu Lôi tay chỉ điện thoại: “Người nghe điện thoại đi, nếu là tỷ tỷ người, nói với nàng, lão tử xin bị sa thải có được không?”

Lôi Hồng vẻ mặt đau khổ cầm lấy điện thoại, vừa nghe xong hai câu, thấp giọng nói: “Ông chờ một chút.” quay đầu nói: “Tiểu Lôi, người”

Tiểu Lôi trừng mắt, nói: “Ta, ta cái gì? Nói cho người ta không tiếp điện thoại, tỷ tỷ người muốn tìm ta để phiền toái, để cho nàng tới, ta sợ lại nghe ta chính là do nàng nuôi lớn! A sai, sai! Ta như thế nào có thể do nàng nuôi lớn!”

Lôi Hồng nuốt nước bọt, khó nhọc nói: “Không, không phải tỷ tỷ của ta, là người Minh Nguyệt quán..... một nam nhân tên là Nguyệt Sơn, hắn nói có chuyện rất quan trọng muốn gặp người”

Tiểu Lôi lúc này mới thở dài, đi qua cầm điện thoại.

Ngày hôm sau, trong Minh Nguyệt vũ quán.

“Đây là di vật của mẫu thân Bảo Nhi?”

Nhìn cái rương gỗ trước mặt, Tiểu Lôi nhíu mày: “Chỉ có vài món đồ này?”

“Đúng vậy, chỉ còn những thứ này.” Nguyệt Tinh thở dài, trên mắt có chút bi thương. Trên mặt nàng có chút uể oải, hiển nhiên hai ngày nay chạy về quê mang đồ lên, cũng có hơi mệt nhọc.

Trong rương chỉ có vài cuốn sách, một sợi dây chuyền bạc, trên dây chuyền có một cái nhẫn.

Tiểu Lôi cầm lấy sợi dây chuyền, ngón tay nhẹ nhàng ma sát cái nhẫn. Cái nhẫn tạo hình đơn giản, hơn nữa nhìn không thấy gì quý giá, loại trang sức này tựa như chỉ cần ra hàng rong là có thể mua được.

Hơn nữa nhìn qua mặc dù nó hiện ra thuần màu bạc, nhưng theo kinh nghiệm Tiểu Lôi từng đi theo thúc thúc hành nghề mà xem, hắn gặp qua châu báu cũng thật không ít, cái nhẫn này vừa nhìn vốn không phải bằng bạc, mặt ngoài mặc dù thấy lấp lánh, nhưng quá nửa là một loại xi mạ mà thôi. Loại nhẫn này tại mấy quầy hàng đêm, nhiều nhất chỉ hơn mười đồng mà thôi.

Một nữ nhân thuộc Minh Nguyệt gia tộc giàu có, tại sao lại dùng loại trang sức rẻ tiền này?

Tiểu Lôi quay đầu nhìn Nguyệt Tinh, vẻ mặt nàng cũng mờ mịt, hắn biết hỏi nàng cũng như không.

Hắn tiện tay nhìn qua mấy bộ sách.

Những cuốn này đều là thư tịch cổ. Nhưng làm cho Tiểu Lôi hơi bất ngờ, lại là chủng loại của chúng.

“Sơn hà đồ chí” “Tứ Hà khách du ký”

“A?” Tiểu Lôi kỳ quái nói: “Không ngờ mẫu thân Bảo Nhi là một người yêu thích cổ tịch, a, nàng thích xem những du ký núi sông cổ đại sao?”

Nguyệt Tinh suy nghĩ một chút, nói: “Hình như là nàng rất thích, từ nhỏ đã thích đi khắp nơi du lịch nếu không, cũng sẽ không ngần ngại chạy đi ngoại quốc.”

100. Chương 101: Tới Châu Âu Xa Xôi

“Mẹ của Bảo Nhi, nơi nàng ra nước ngoài du học là Châu Âu, đúng không?” Tiểu Lôi vừa lật sách vừa thuận miệng hỏi một câu.

“Đúng vậy, cô ấy ở Pháp và Tây Ban Nha một năm...” Nguyệt Tinh Thở dài.

Tiểu Lôi mỉm cười, chậm rãi khép cuốn “Từ Hà Khách du ký” lại, trong mắt lóe lên một tia tiểu ý: “May mà ta mời cô trở về một lần, nếu không sợ rằng thật sự không có cách nào phát hiện ra manh mối này... A, có lẽ bây giờ nói cái này là manh mối thì quá sớm, bắt quá cuối cũng vẫn còn tìm được một điểm kỳ quái.”

“Cái gì?” Nguyệt Tinh và Nguyệt Sơn đồng thời hỏi.

Tiểu Lôi gật đầu, nhẹ nhàng vẩy vẩy quyển “Từ Hà Khách du ký” trong tay, cười nói: “Hai người biết quyển sách này không? ‘Từ Hà Khách du ký’, người viết là một nhà lý hành gia vĩ đại, nhà địa lý học, thậm chí là một nhà văn xuất sắc của lịch sử Trung Quốc cổ đại, bởi vì cuốn “Từ Hà Khách du ký” do ông ta viết đồng thời có giá trị văn học rất cao, bây giờ trong các cuốn sách giáo khoa lịch sử của học sinh có ghi lại sự tích của ông, lại còn nhắc tới cuốn du ký của ông ấy nữa... Bắt quá ta còn biết một điểm, Từ Hà Khách sở dĩ lại vĩ đại như vậy còn có một nguyên nhân quan trọng.”

Dừng lại một chút rồi hần tiếp tục nói: “Bởi vì nó gần như đã được giới địa chất học toàn thế giới công nhận, ‘Từ Hà Khách du ký’ là tài liệu sớm nhất trên thế giới ghi lại những nghiên cứu có liên quan tới các địa hình hang động đá vôi!”

Nguyệt Sơn và Nguyệt Tinh khi nghe xong vẻ mặt hai người mờ mịt.

Tiểu Lôi kiên nhẫn giải thích: “Nói đơn giản một chút, địa hình đá vôi có thể tính là một môn hang động học, ví dụ đơn giản nhất, động đá vôi chúng ta thường thấy trong núi và dưới đất chính là địa hình đá vôi tiêu chuẩn.”

Nói đến đây, trong lòng Tiểu Lôi nhớ lại, cái động rộng lớn dưới lòng đất cất giấu huyết ngọc chung nữ ngàn năm trên đảo Huyền Không, dựa theo tiêu chuẩn của địa chất học, cũng là địa hình của hang động đá vôi tiêu chuẩn.

Tiểu Lôi giở cuốn “Từ Hà Khách du ký” trong tay cười nói: “Ta vừa nhìn sơ qua, phát hiện quyển sách này có một hiện tượng kỳ quái, trong quyển du ký này phàm là các chương về hang động học, các trang giấy đều rất cũ, còn có nếp nhăn, rất rõ ràng, mẹ Bảo Nhi, hình như cũng là một nhà địa chất học, đặc biệt là người đam mê hang động đá vôi.”

Nguyệt Tinh lập tức nói: “Anh nói cái gì mà động đá vôi ta không hiểu rõ, nhưng mẹ Bảo Nhi lúc còn sống quả thật rất thích tới những nơi có nhiều động đá vôi, lúc cô ấy còn trẻ, đã từng tới thăm các động đá vôi nổi tiếng ở Giang Nam, như là Kim Hoa, hay Đồng Lư, lần xa nhất là cô ấy một mình tới phía Tây Nam, hơn một tháng mới quay về.”

“Một người thích du lịch đúng chuẩn a.” Tiểu Lôi thở dài, nhíu mày nói: “Chúng ta giả thiết mẹ Bảo Nhi quả thật là một người yêu thích hang động học, Như thế có thể giải thích tại sao cô ấy lại lựa chọn đi Tây Ban Nha và Pháp... Thậm chí, chúng ta còn có thể căn cứ vào điểm đó, mở rộng ra một chút, rốt cuộc hai năm cô ấy ở châu Âu đã làm chuyện gì.”

“Cuối cùng là vì sao mà cô ấy đến châu Âu?” Người hỏi chính là Nguyệt Sơn. Vẻ mặt của hắn không tự nhiên lắm, ánh mắt có chút vội vàng, sau khi nói xong những lời này, đôi môi run rẩy, nhìn Tiểu Lôi có phần khẩn thiết.

Trong lòng Tiểu Lôi chợt nghĩ... gã Nguyệt Sơn này, đối với mẹ Bảo Nhi thật ra vô cùng quan tâm a.

Khẽ ho một tiếng, Tiểu Lôi giải thích: “Biên giới của Tây Ban Nha và Pháp là dãy Pyrenees! Dãy núi này là đường biên giới tự nhiên của Tây Ban Nha và Pháp. Đó không những là điểm du lịch trượt tuyết hấp dẫn cả châu Âu bởi những ngọn núi cao, mà ở dãy núi này còn có một thứ nổi tiếng... Nơi đó có động đá vôi sâu nhất địa cầu, một động đá vôi có độ sâu thẳng đứng đạt đến 1334 mét! Nếu mẹ Bảo Nhi thực sự là người đam mê hang động học, vậy thì cô ấy không thể bỏ qua một chỗ như vậy.”

Hắn đột nhiên nhíu mày nói: “Còn có một nghi vấn... Nếu mẹ Bảo Nhi là một người đam mê địa chất học, vậy cô ấy khi còn sống đi du lịch nhất định lưu lại không ít những mẫu đá sưa tằm được... Những thứ này chạy đi đâu rồi?”

Nguyệt Tinh đỏ mặt nói: “Anh nói những tảng đá đó sao? Khi cô ấy còn sống quả thật thích ngắm nghía những tảng đá không biết từ đâu ra, cứ mỗi lần cô ấy đi ra ngoài du lịch, đều thích mang về bảy tám tảng đá có hình thù kỳ quái, chỉ là tưởng bối trong gia đình cho rằng một cô gái suốt ngày chơi với mấy tảng đá cũng không hay lắm, cho nên.... sau khi cô ấy qua đời, phần lớn những thứ đó đều bị vứt đi.”

“Vứt đi?” Tiểu Lô cười khở, sờ sờ mũi, thở dài nói: “Đáng tiếc. Nếu có thể có được những dạng đá cô ấy thu thập được khi còn sống, ta thậm chí có thể suy ra rốt cục cô ấy đã đến nơi nào ở Châu Âu.”

Nguyệt Sơn cau mày nói: “Tiểu Lô, nhìn bộ dạng của người hình như đối với cái gì.... cái gì là hang động học đá vôi hiểu rất rõ phải không?”

Tiểu Lô xua xua tay, nói: “Người khen ta như vậy, làm ta đỏ mặt rồi, đó chỉ là một chút tri thức cơ bản được dạy ở trường học ngày nay mà thôi. Ta từng vì ứng phó với khảo thí chuyên môn nên học vẹt những thứ này. Bất quá, trí nhớ của ta tốt hơn người bình thường, cho nên người khác học vẹt sau khi khảo thí sẽ rất nhanh quên nhưng ta vẫn có thể nhớ rất kỹ.”

Nguyệt Sơn đỏ mặt lên tự giễu nói: “Ài, là ta cô lậu quả văn rồi, ta tập võ từ nhỏ, đối với mấy thứ này không hiểu rõ lắm..... Còn nữa, người nói nhiều như vậy, nhưng giải thích về cái nhẫn như thế nào đây?”

Tiểu Lô bật cười nói: “Cái này chỉ có trời mới biết, ta chỉ căn cứ vào những trang giấy cũ trong quyển sách này để suy đoán một chút thôi, còn chưa biết có chính xác hay không? Về phần cái nhẫn này, ta dựa vào đâu để có thể đoán được? Xem hình dáng của nó hình như cũng không phải là cái gì quý trọng lắm. Nhưng lại có thể được mẹ Bảo Nhi lúc sinh tiền cất giấu kỹ, vậy thì tự nhiên có lai lịch đặc biệt rồi.”

Nguyệt Sơn suy nghĩ một chút nói: “Người xem, sau này nên làm thế nào đây? Trong tay chúng ta chỉ có được mấy vật này thôi, các manh mối khác đều không có, chỉ dựa vào sự đam mê của cô ấy lúc sinh tiền, làm sao tìm được người cha thật sự của Bảo Nhi đây?”

Tiểu Lô cúi đầu suy nghĩ giây lát, sau đó, hắn chậm rãi nói, sau đó trên mặt nở nụ cười, hắn chậm rãi nói: “Muốn tìm được sự thật, biện pháp tốt nhất là bước theo dấu chân của người đi trước một lần xem sao. Cho nên... ta nghĩ có lẽ nên tới Châu Âu một chuyến.”

“Tới châu Âu?” Nguyệt Tinh sững sốt một chút, nàng ta nhìn Nguyệt Sơn. Nguyệt Sơn sắc mặt bình tĩnh, không chút nghi ngại nói: “Được! Phải đi tới đó một lần, ta và người cùng đi!”

Tiểu Lô thở dài.

Bản thân mình cũng không phải loại người hiếu kỳ. Chỉ là chuyện này có quan hệ đến Bảo Nhi, mà ngày ngày tiểu nha đầu Bảo Nhi này thực sự dễ thương làm ta cũng phải thích, nghĩa là đã tự hòa mình vào vòng xoáy phiền phức này rồi, ngay cả mình muốn thoát thân, sợ rằng Giáo Đình và Hắc Ám Hội Nghị gì đó, cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho mình a?

Hắn thầm cười lạnh, tới Châu Âu một chuyến cũng tốt. Tốt nhất là mang theo Khinh Linh Tử cùng đi, nếu không đúng, cùng lắm là bồi thường cho mọi người, đi chơi một vòng là xong.

Ba người nhanh chóng thương lượng một chút rồi lập tức chia nhau hành động.

Mình Nguyệt gia dù sao còn có chút thế lực và biện pháp, chuyện ra nước ngoài còn một vài vấn đề về thủ tục, do bọn họ phụ trách. Thật ra Tiểu Lô thì không sao, chỉ là muốn dẫn Khinh Linh Tử đi thì có chút phiền toái, dù sao Khinh Linh Tử không có thân phận hợp pháp... Lúc mà cái lão già này sinh ra cũng không biết là vào thời nào nữa.

Không thể bắt lão thi triển ngự phong thuật, bay một mạch từ trong nước sang châu Âu? Bất quá Nguyệt Tinh tỏ vẻ vấn đề đó không lớn, chắc là có thể sắp xếp được. Dù sao Minh Nguyệt gia là một đại gia tộc tồn tại lâu đời, cũng có chút bản lĩnh.

Về phần Khinh Linh Tử, không khó quyết định. Khi Tiểu Lô trở về nói với Khinh Linh Tử một câu.

“Ta muốn đi châu Âu một lần, bọn khốn đó cứ luôn gây phiền phức cho ta, quấy rối Bảo Nhi, cứ ngồi chờ bọn nó tìm tới cửa, chỉ bằng chúng ta xuống tay trước, chuyển thủ thành công!”

Khinh Linh Tử lập tức kêu oa oa, hậm hực muốn đánh nhau, tỏ vẻ nhất định muốn “đi đến cái châu gì đó, để đá vào mông cái bọn vương bát đần định đánh đồ đệ bảo bối của ta”, với tính khí của lão gia hỏa “chỉ sợ thiên hạ không loạn” này, cộng thêm tính tình “trời không sợ, đất không tha”, đừng nói là đi châu Âu, bảo lão lên nguyệt cầu, chỉ sợ là lão cũng dám lên

Ba ngày sau, sửa soạn đầy đủ tất cả hộ chiếu, đoàn người Tiểu Lôi, Khinh Linh Tử, Nguyệt Sơn, sau khi suy nghĩ một hồi, sợ rằng những người lợi hại của bên mình đã rời đi, đối phương sẽ chú ý đến Bảo Nhi, nên dứt khoát mang theo cả Bảo Nhi. Nhóm bốn người, xuất phát đi châu Âu.

Khinh Linh Tử cởi bỏ đạo bào, thay y phục, tóc vốn buộc đằng sau, đổi thành một mái tóc dài phiêu dạt. Hơn nữa hần tu tiên đặc đạo, có thuật trú nhan, mặc dù cũng không biết là lão quái vật mấy trăm tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn rất đẹp trai, răng trắng môi đỏ, nhìn qua thấy bộ dáng không quá ba mươi tuổi, mặc bộ đồ đó, lại thêm lão vốn có vài phần khí chất phiêu nhiên xuất trần, trong lúc giờ tay nhắc chân, cũng ẩn hiện dáng vẻ của một mỹ nam tử lớn tuổi.

Lão gia hỏa này theo mấy người xuất hiện ở sân bay, lập tức cuốn theo sự chú ý của đông đảo nữ tử qua lại. Tiểu Lôi lại còn cho lão đeo kính râm, Khinh Linh Tử có dáng dấp đẹp đẽ hơn người, nhìn từ xa, có pha vài phần phong thái của một đại minh tinh điện ảnh, hơn nữa lại đeo kính râm không khỏi làm cho người ta nghĩ đó có phải mấy minh tinh điện ảnh trốn trốn tránh tránh để đi lại không.

“Đây là cái máy bay quý quái gì vậy, cứ dừng dừng đoàn đoàn làm cho đạo gia đau hết cả đầu, đã thế còn bay chậm như vậy! Nếu như mọi khi, khoảng cách như vậy, đạo gia ta dậm chân một cái là tới!” Ngồi trên máy bay hơn mười lăm phút, Khinh Linh Tử đã không chịu đựng nổi, bắt đầu thấy bồn chồn. Tiểu Lôi vội vàng lựa lời an ủi. Hần biết rõ tính tình của Khinh Linh Tử, nếu hần không bình tĩnh nổi, sợ rằng sẽ lập tức hóa thân phá thùng máy bay bay đi. Nếu mà như vậy thì quả là hay ho.

May mà đây là chuyến bay quốc tế, chỗ ngồi trước sau đều là người ngoại quốc, những lời oán giận của Khinh Linh Tử bọn họ đều nghe không hiểu. Tiểu Lôi không khỏi vuốt mồ hôi trán, trong lòng thầm lo lắng: chiếc máy bay này còn phải bay một ngày một đêm mới tới châu Âu, chỉ có thể cầu trời phù hộ, lão gia này đừng có nửa đường không chịu nổi mà phát điên lên.

Sắc mặt Nguyệt Sơn cũng vài phần xấu hổ, nhưng Bảo Nhi bên cạnh lại cười dài, trong lòng cô bé vô lo vô nghĩ, chỉ cần có thể cùng Tiểu Lôi ba ba của cô đi du lịch, thì đó chính là chuyện tốt nhất thế gian này.

Tiếp viên hàng không đi tới đi lui, thấy chỗ này, Bảo Nhi, một tiểu cô nương vô cùng đáng yêu như thế đang ngồi, lại thêm Khinh Linh Tử, lão quái vật đã biến thành một mỹ nam tử, không khỏi cố tình thường xuyên đảo qua. Nhất là Bảo Nhi, lấy được rất nhiều viên kẹo ngọt, suốt đường đi cứ hi hi ha ha cười mãi không ngừng.

May mà cuối cùng Khinh Linh Tử sốt ruột không chịu nổi, dứt khoát ngồi trên ghế nhập định, lúc này Tiểu Lôi mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy tranh thủ đi vào phòng vệ sinh mà thư giãn. Lúc đi qua hành lang phía sau, đột nhiên hai mắt hần sáng ngời, trong khi đó ở một vị trí bên trái hành lang, một nam nhân tóc vàng chậm rãi mở cặp kính đen trên mặt xuống, yên lặng nhìn Tiểu Lôi, khẽ cười, bộ dạng rất tao nhã.

“Diệp Bất Quần?”

Tiểu Lôi dừng bước, nghiêm túc nhìn hần.

Diệp Bất Quần thở dài, có vẻ rất lấy làm tiếc, nói: “Tiểu Lôi tiên sinh thân mến, ta vốn dĩ cho rằng chúng ta đã giảng hòa, nhưng không ngờ người vẫn không coi ta là bằng hữu, nếu không, vì sao người đến châu Âu cũng không thèm nói với ta một tiếng?”

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, mắt thấy Khinh Linh Tử ở xa xa không có động tĩnh gì, hần mới lập tức lắc mình ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Diệp Bất Quần, thấp giọng nói: “Người đi theo chúng ta?”

Diệp Bất Quần chẳng hề có ý phủ nhận: “Đúng vậy, Ta đi theo các người. Nhiệm vụ của ta chính là trông nom Bảo Nhi tiểu thư, các người không nói không rằng mang cô bé chạy đến châu Âu, nếu không phải tên

của người đã từng ở trên danh sách mẫn cảm của giáo hội, đơn xin nhập cảnh của người vừa mới báo cáo lên trên, giáo hội đã thông qua một vài kênh tin cậy, lấy được tin tức... Nếu không như thế, e rằng cả ta cũng bị người qua mặt rồi.”

Tiểu Lô cau mày: “Người muốn thế nào?”

“Không có gì. Tiếp tục đi theo các người, bảo đảm tiểu thư không có chuyện gì, không để người nào của Hắc Âm Hội Nghị tiếp cận cô bé... Bất quá, hiện tại xem ra nhiệm vụ này lại càng thêm nhiều khó khăn rồi. Chẳng lẽ người không biết, châu Âu không những là đại bản doanh của Giáo Hội, cũng là sào huyệt của Hắc Âm Hội Nghị đó.”

Tiểu Lô suy nghĩ một chút, thở dài cười lạnh nói: “Được rồi, là do người nguyện ý đi theo... Chỉ là bây giờ người tốt nhất nên cầu mong ngàn vạn lần đừng để cho người đang ngồi cùng chỗ với ta biết được sự tồn tại của người, nếu không lão sẽ ngay tức khắc cho người một cước từ trên không ba mươi ngàn bộ này bay thẳng xuống đất à!”

Diệp Bất Quần mỉm cười, nói: “Cảm ơn người đã đề tỉnh.Ài... hoặc là một kiểu uy hiếp... Người yên tâm đi, ta hiểu rõ vị bạn đồng hành kia của người mạnh hơn ta nhiều lắm, ta chưa từng gặp qua một ai mạnh mẽ giống như lão... Ta cũng không phải là một người thích tìm rắc rối cho mình đâu.”

Tiểu Lô trợn mắt, lạnh lùng nói: “Đề tỉnh? Hắc, nếu không phải nghĩ đến đây đang là ở giữa trời cao, nghĩ đến trên chiếc phi cơ này còn có vài trăm nhân mạng, ta đã sớm nói với lão, để lão xuất cước đá người bay ra rồi!”

Diệp Bất Quần mỉm cười, không tỏ vẻ gì khác, chỉ thần nhiên nói: “Tốt lắm, chúc các người có một chuyến đi vui vẻ. Cũng hy vọng chuyến đi thăm châu Âu lần này có thể để lại cho người một ấn tượng tốt đẹp... Hiện tại, còn một đoạn đường rất dài nữa, trước tiên chúng ta ngủ một giấc thật ngon đi nhé.”

101. Chương 102: Tiến Công Âu Châu

Nơi này cũng chính là nơi mẫu thân Bảo Nhi năm đó từng đi học.

Sau khi ra phi trường, Tiểu Lô cẩn thận nhìn lại một hồi, Diệp Bất Quần đã lặng lẽ rời khỏi tầm mắt mình. Nơi này là một quốc gia Tây phương, đều là người tóc vàng mắt xanh, Tiểu Lô do dự một chút, rốt cuộc có nên đem chuyện Diệp Bất Quần nói cho hai vị đồng bạn của mình hay không.

Từ sâu trong thâm tâm, Tiểu Lô đối với Diệp Bất Quần, gã thành viên giáo hội có khí chất đặc biệt này, tựa hồ không hề có địch ý. Mà Diệp Bất Quần, tựa hồ đối với mình cũng không có biểu hiện địch ý gì. Ít nhất khi hắn xuất hiện tới nay, tựa hồ giống như còn giúp mình một ít chuyện.

“Ta hi vọng giao dịch hợp tác giữa chúng ta có thể tiếp tục bởi vì tại Âu châu, dù sao không phải là địa bàn của người người phải cần ta trợ giúp.”

Lúc đang trên phi cơ, Diệp Bất Quần nói một câu cuối cùng với mình.

Toulouse là một tòa thành ở phía Nam Pháp quốc, công ty Airbus nổi tiếng thế giới ngang hàng với Boeing, hay trung tâm hàng không vũ trụ quốc gia, trung tâm khí tượng, đều ở tại vùng này.

Mà đồng thời, Toulouse còn là một thành thị du lịch. Nơi này gần sát dãy núi Pyrenees, mà Pyrenees không chỉ là một dãy núi nhiều huyệt động, đồng thời còn là thánh địa trượt tuyết của Âu châu, hơn nữa còn có sân golf tuyệt hảo nhất thế giới, có thể nói, nơi này cơ hồ là thiên đường của khách du lịch trên toàn thế giới. Mà bởi vì khí hậu Địa Trung Hải, khí hậu Toulouse rất dễ chịu, còn gọi là thành phố của hoa.

Tiểu Lô vừa đến Toulouse, liền lập tức cảm nhận được khí hậu mát mẻ của nơi này, gió nhẹ thổi trên mặt, tựa hồ làm mọi mệt trên đường mất đi vài phần.

Bởi vì nhóm người Tiểu Lô là thông qua quan hệ Nguyệt gia tại quốc nội ủy thác một công ty du lịch Pháp quốc bản địa giải quyết, cho nên khi công ty du lịch phái người tiếp bọn họ, gã nhân viên tiếp đón kinh ngạc

nhìn nhóm người Tiểu Lô ba lớn một nhỏ, cứ như vậy ung dung đi ra phi trường. Một nhóm bốn người, lại có thể không có lấy một hành lý, không có một vali du lịch!

Chẳng lẽ bọn họ đều không có hành lý sao?

Nhân viên tiếp đón ngẩn người nhìn bốn người Tiểu Lô, gói đồ tùy thân duy nhất là một cái ba lô rất dễ thương đang đeo trên lưng của Bảo Nhi, lúc này đang nắm vạt áo của Tiểu Lô nhảy nhót..... bất quá nhìn hình dáng của chiếc ba lô đó, nhiều nhất có thể đựng vài bao quà vặt của cô bé mà thôi

Hức trên cơ bản, loại tình huống này đối với bọn Tiểu Lô xem như bình thường, muốn đem theo cái gì, cứ bỏ thẳng vào túi Càn Khôn. Căn bản không cần bao lớn bao nhỏ cầm trên tay, còn có thể khỏi phải qua kiểm tra an toàn của hải quan phi trường

Đồng thời khỏi gặp phiền toái khi gửi vận chuyển hàng không phải biết rằng, công ty hàng không Pháp quốc phục vụ rất tệ, nổi tiếng khắp Âu châu. Kỷ lục làm thất lạc hư hao hành lý của họ vượt xa các công ty hàng không châu Âu khác đồng thời còn thường xuyên vì công nhân bãi công mà lỡ chuyến.

Mặc kệ như thế nào, bọn Tiểu Lô là thân chủ, cho nên nhân viên tiếp đãi mặc dù cảm thấy kỳ quái, cũng không có nói gì. Cung cung kính kính đem mấy người tới khách sạn tốt nhất Toulouse, khách sạn Rio Grande.

Không biết vì chuyện gì, vừa đến Pháp quốc, Nguyệt Sơn vẻ mặt có hơi ảm đạm. Mà Khinh Linh Tử lại đeo kính râm, khuôn mặt khó chịu. Duy nhất nhìn qua còn vui vẻ nói chuyện, chính là Tiểu Lô. Nhân viên tiếp đãi do dự một chút, nín Tiểu Lô nói: “Các ông yêu cầu hướng đạo bản địa. Nửa ngày nữa mới đến. Các vị trước tiên về khách sạn nghỉ ngơi một chút, đại khái lúc buổi chiều, hướng đạo sẽ trực tiếp đến khách sạn gặp các ông. ”

Đại khái là thấy Tiểu Lô hơi cau mày, nhân viên tiếp đãi vội vàng giải thích: “Quả thực là người hướng đạo các ông muốn tìm có hơi đặc biệt. Các ông đều không hiểu Pháp ngữ, yêu cầu hướng đạo chẳng những phải hiểu được Pháp ngữ, còn phải tinh thông Trung văn. Nơi này hướng dẫn du lịch tinh thông Anh ngữ Pháp ngữ rất nhiều, nhưng có rất ít người hiểu được Trung văn. Mà hiện tại không phải mùa du lịch, lưu học sinh Trung Quốc ra làm hướng dẫn du lịch cũng rất ít, cho nên an bài hơi có chút khó khăn. ”

Tiểu Lô hiểu được một chút Anh ngữ, nhưng tại Pháp quốc, Anh ngữ là không đủ. Đại đa số người Pháp đối với Pháp ngữ gần như là ngôn ngữ duy nhất, rất nhiều người Pháp thậm chí cự tuyệt sử dụng Anh ngữ khi cùng người khác nói chuyện.

Tiểu Lô gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu chuyện khó xử của nhân viên tiếp đãi, lập tức tổng cổ đi nhân viên tiếp đãi của công ty lữ hành. Đóng lại cửa phòng, Tiểu Lô lấy ra túi Càn Khôn của mình, từ bên trong lấy ra những thứ mang theo khi xuất hành, sửa sang lại.

“Thế nào? Chúng ta hôm nay đến trường học trước chứ? ”Nguyệt Sơn đứng sau hỏi.

Mẫu thân Bảo Nhi từng tại đại học Toulouse, chuyện đầu tiên mà mấy người làm, là khảo sát những dấu vết năm đó mẫu thân Bảo Nhi đã lưu lại ở chỗ này, xem có tìm được một ít đầu mối không.

“Đợi một chút, chúng ta đều không hiểu Pháp ngữ, đợi công ty lữ hành phái đến hướng dẫn du lịch bản địa, chúng ta mới có thể hành động ”Tiểu Lô cười cười: “Nghỉ ngơi một chút đi, ta biết người thể lực tốt lắm, không giống người bình thường, nhưng đi liên tục, cũng mệt mỏi. Huống hồ Bảo Nhi là một tiểu hài tử, cho dù chúng ta không mệt, nhưng nàng nhất định rất mệt á?? ”

Tiểu Lô còn chưa nói xong, đã thấy Bảo Nhi bay vọt qua bên cạnh hai người

Đúng vậy, là “Bay” qua! Nó bay tới bay lui trong phòng như một con bướm hoa, thỉnh thoảng phát xuất ra tiếng cười vui vẻ như chuông bạc. Mà trước người nó, một con ve màu vàng đang đập cánh vo ve, đôi tay Bảo Nhi không ngừng chụp bắt, muốn bắt lấy con ve.

Mà Khinh Linh Tử lại khoanh chân ngồi trên sàn, mỉm cười nhìn Bảo Nhi, hai ngón tay nhẹ nhàng huy động, không chế con ve đang bay lượn, rất rõ ràng, đó là một món pháp bảo của lão. Giờ phút này lão giả hóa yêu thương Bảo Nhi tới cực điểm, lại có thể xuất ra pháp bảo của mình để làm đồ chơi cho tiểu hài tử.

Tiểu Lôi vội vàng kêu to một tiếng, ôm lấy Bảo Nhi, cười khở: “Bảo Nhi, ta và con đã nói gì, con quên rồi sao? ”

Bảo Nhi chớp mắt, nói: “A ba ba nói, sau khi lên đường, con không được bay, không được biến ra thứ gì, không được dùng pháp thuật ”

Tiểu Lôi thở dài: “Con nhớ rõ là tốt rồi. ”Bảo Nhi lập tức ngoan ngoãn nhảy xuống sàn, nhưng Khinh Linh Tử ngồi bên cạnh lại cười quái dị: “Sợ cái gì, đạo gia ta ở chỗ này, chẳng lẽ còn có người dám tìm chúng ta phiền toái sao? ”

Tiểu Lôi tức giận nói: “Trong chốc lát công ty lữ hành hướng dẫn du lịch sẽ đến đây, nếu bị người ta thấy Bảo Nhi bay lung tung chẳng lẽ người không sợ nó sẽ làm hướng dẫn du lịch tới mức nổi điên sao? Nơi này không phải trong nhà, nếu bị người thấy, chắc chắn sẽ có chút phiền toái. ”

Khinh Linh Tử trừng mắt, nhưng không phản bác. Lại trở tay đem một cuốn sổ của khách sạn quăng vào lòng Tiểu Lôi, bực bội nói: “Gọi điện thoại cho ta..... nghe người nói Pháp quốc này có món gì đó, ta còn nhớ rõ người nói qua bọn họ có một món ăn dùng ốc sên mà nấu, dù sao đang nhàm chán, gọi cho ta một phần ném thử đi. ”

Tiểu Lôi thở dài, lão gia hỏa này mặc dù tu vi đã tới cảnh giới gần như thần nhân, theo lý thuyết sớm đã vượt qua giai đoạn không cần ăn, nhưng lại vẫn còn thích thú chuyện ăn uống. Lần trước trên phi cơ vì làm giảm nỗi buồn bực của lão, Tiểu Lôi đại khái nói cho lão phong thổ nhân tình của Pháp quốc mà mình biết. Trong lúc vô ý nói tới một ít đặc sắc sự vật của Pháp quốc, không nghĩ tới lão gia hỏa lại nhớ như in, vừa thu xếp ổn thỏa đã đòi ăn.

Tiểu Lôi bất đắc dĩ, chỉ có thể cầm lấy điện thoại dùng thứ Anh ngữ tệ hại của hắn để gọi món, may mắn nơi này là khách sạn cao cấp, nhân viên phục vụ rất hữu hảo, không hề bối vì hắn nói Anh ngữ mà có điều gì bất tiện, Tiểu Lôi buông điện thoại, thấp giọng lầu bầu mấy câu: “Ốc sên, ốc sên ăn ngon lắm sao? May mắn ta không có nói cho lão nhãn hiệu rượu vang đỏ cao cấp của Pháp, bằng không với tính tình của lão gia hỏa coi rượu như mạng sống, còn không lập tức lật trời mà đòi. Cái loại vang đỏ cao cấp đó, lão tùy tiện uống hai ngụm, ta chắc là phá sản luôn.”

Sau đó, Tiểu Lôi từ trong túi Càn Khôn lấy ra “Cửu chuyển thông linh bình”, nhẹ nhàng đặt ở phía trước bệ cửa sổ, nhìn đóa liên hoa quý giá trong bình, thấp giọng thở dài. Nguyên bản “Cửu chuyển thông linh bình” này là món pháp bảo lấy được từ Tiêu Dao phái, pháp bảo này không có uy lực gì, nhưng trong bình lại chứa được rất nhiều. Chính là do một vị tiên bối trong lịch sử Tiêu Dao phái am hiểu chế khí luyện chế ra. Chiếc bình này là dùng một khối thiên niên ôn ngọc hoàn chỉnh mà tạc thành, mà trong bình cũng có Càn Khôn.

Nghe nói vị cao nhân tiền bối Tiêu Dao phái đó cả một đời trầm mê vào luyện chế pháp bảo, mỗi khi đột phát kỳ tư diệu tưởng, luôn có thể làm ra một ít thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó. Cửu chuyển thông linh bình này, là do lão đột nhiên nhớ tới ngọc tịnh bình mà Quan Âm bồ tát cầm trên tay trong truyền thuyết, ngọc tịnh của Quan Âm bồ tát có thể đem cả nước biển Nam Hải đổ vào. Lão theo cảm nhận, dùng nguyên lí túi Càn Khôn, luyện chế ra một ngọc bình như vậy.

Mặc dù chiếc bình này so với ngọc tịnh bình của Quan Âm bồ tát trong truyền thuyết có thể đem cả nước biển đổ vào khác nhau quá xa, bất quá Tiểu Lôi đã từng thử qua. Tại Nga Mi sơn có một con suối lâu đời, hắn liền dùng bình để hứng nước, liên tiếp một ngày một đêm, chiếc bình cũng chỉ chứa đến một phần ba dung lượng mà thôi có thể tưởng tượng ra, chiếc bình nhỏ này có thể chứa bao nhiêu nước.

Diệu Yên hóa thân là liên hoa, phải ngủ say bốn mươi chín ngày, hôm nay tính ra đã được hơn phân nửa. Mặc dù đem chiếc bình này về nhà, cho dù đã qua vài tháng, nước trong bình cũng không cạn được, nhưng dù sao trong lòng Tiểu Lôi vẫn lo lắng, đến nơi nào đều đem chiếc bình này mang bên người. Giờ phút này hắn lẳng lặng nhìn chiếc bình cắm tịnh đế liên hoa trước mặt, nhớ tới tư dung tuyệt thế của Diệu Yên, trong lòng không khỏi có chút hồi tưởng. trước mắt bên người hắn tổng cộng có bốn nữ hài. Xà tinh Tiểu Thanh mặc dù cùng mình có thiện duyên, chỉ là cách mình và nàng quen nhau thật sự là một chuyện mơ hồ, mà mỹ nữ xà tinh cứ mơ hồ như vậy sống chết quyết đi theo mình, mặc dù Tiểu Thanh xinh đẹp kinh nhân, trước sau cũng đã giúp Tiểu Lôi vài lần, nhưng nếu nói cảm tình Tiểu Lôi đối với nàng sâu đậm thế nào, vị tất mà nói được.

Mặt khác, Điền Kha Nhi. Tiểu nữ tử này mặc dù cũng xinh đẹp động lòng người, nhưng dù sao nàng là đoá hoa sống trong nhà phú quý, suy nghĩ cũng quá đơn thuần, giản đơn, hơn nữa mình tiếp cận nàng, một nửa là do thiên tính nam nhân mê luyện đối với mỹ nữ, một nửa còn lại là vài phần danh lợi, cảm tình đối với nàng, quá nửa hay là do mỹ mạo tuyệt sắc của nàng hấp dẫn, sự chân tâm yêu thương cũng là bị phai nhạt đi vài phần.

Chân chính chiếm cứ một phần nhất định phân lượng trong lòng Tiểu Lôi, đầu tiên lại là cô gái đã lặng lẽ rời đi, Lâm San San. Lâm San San thân thể đáng thương, tao ngộ thâm trầm, giống như một viên trân châu lấp bụi đất, một đoá hoa tươi trong gió bụi. Mỗi khi nhớ tới những chuyện Lâm San San đối xử tốt với mình, chu đáo từng chút một, nhớ tới một đêm tình duyên của hai người, Tiểu Lôi không khỏi cảm thấy ảm đạm.

Mà cuối cùng, chính là cây liên hoa trước mặt, vẻ diễm lệ của Diệu Yên có thể nói là đứng đầu trong bốn cô gái, thân là hoa yêu, cô độc trong núi thiên niên tuế nguyệt, tôi luyện thành khí chất khó có thể so với người khác, kiểu cách xinh đẹp lạnh lùng đó, khiến cho sự kiêu diễm của nàng như một đoá yên hoa rực rỡ xinh đẹp, nhưng tịch mịch.

Huống chi, trong những nữ tử này, duy nhất có Diệu Yên cùng Tiểu Lôi từng có một đoạn kinh nghiệm tao ngộ sinh tử, loại cảm tình sản sinh trong kỳ ngộ sinh tử, tự nhiên là có một loại khác cốt minh tâm đặc thù. Mà Diệu Yên tao ngộ đặc biệt, nguyên bản là chân chính đệ nhất tiên tử trong cao nhân thiên hạ ngũ phương, đã kinh qua thiên kiếp bất tử, thống soái Mang Sơn vạn yêu khiêu chiến Tiên Âm đứng đầu thiên hạ tiên lâm. Bậc kỳ nữ tử kinh tài tuyệt diễm, đối với nam nhân mà nói, luôn có một loại mị lực khó tả.

“Người đang suy nghĩ chuyện gì? ”Nguyệt Sơn đứng sau hỏi.

Tiểu Lôi âm thầm thở ra, quay đầu cười nói: “Người không nghĩ ngợi sao? ”

Nguyệt Sơn chậm rãi đi đến bên cạnh Tiểu Lôi, nhìn cây liên hoa trước mặt hắn, hạ giọng: “Rất đẹp. Nhưng vì sao người xuất môn, còn muốn mang theo thứ này? ”

Tiểu Lôi cười khổ, không trả lời. Nghĩ thầm, tóm lại ta không thể nói cho người đoá liên hoa này là lão bà của ta.

Nguyệt Sơn đã ngồi xuống bên cạnh Tiểu Lôi, nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt hắn dường như có chút kỳ quái, đột nhiên thấp giọng thở dài, giống như tự nói với mình: “Nàng lúc trước, đã ở tại thành thị này ba năm hay sao vài năm cuối đời nàng, đã trôi qua ở đây sao ”

Tiểu Lôi chợt nghĩ đến: “Bảo Nhi mẫu thân, khi còn sống quan hệ với người có tốt không? Người là đường huynh của nàng, đối với nàng chắc cũng hiểu rõ chứ? ”

Trong mắt Nguyệt Sơn hiện lên một chút ảm đạm, hắn dường như mỉm cười, trên mặt mang theo một chút thần sắc tưởng nhớ.

“Ân, nàng sao..... ta đương nhiên đối với nàng ấn tượng rất sâu trong trí nhớ, nàng vốn là một người rất vui tươi, một cô gái rất thích cười, ân rất hoạt bát, tựa như Bảo Nhi vậy. hài tử Nguyệt gia mỗi người đều tập võ, duy nhất có nàng khác biệt. Nàng từ nhỏ đã chán ghét đao kiếm võ công, thích một mình loay hoay với một ít tảng đá. Nàng nàng và chúng ta khác nhau, chúng ta mỗi ngày thảo luận chính là quyền cước chiêu thức, nàng lại thích ôm vài quyển sách mà xem a a ”

Nguyệt Sơn dường như cười, trong ánh mắt là tất cả tưởng nhớ đến hạnh phúc trước kia.

“Bất quá may mắn, nàng rất thích leo núi, thích đi theo chúng ta ra ngoài chơi đùa. Nàng không phải loại nữ hài tử dịu dàng ít nói, mặc dù thích đọc sách, nhưng lại thường thường ra ngoài leo núi lội sông, chơi đến mặt đầy bụi bặm. Nàng xinh đẹp như vậy, tính cách lại giống như một tiểu tử. ”Hắn cười: “Tiểu hài tử đều là như thế, chỉ là khi mọi người lớn lên, dần dần hiểu chuyện, biết nam nữ khác biệt, hơn nữa nhà chúng ta cũng là một gia tộc bảo thủ, sau khi mọi người lớn lên, dần dần rất ít lui tới. lúc Ta bảy tuổi đã biết nàng, khi đó nàng mới bốn tuổi, chân đất chạy trên hành lang, lèo đèo theo sau gọi Nguyệt Sơn ca ca, giống như hình dáng Bảo Nhi hiện tại ”

Nguyệt Sơn dừng một chút: “Chúng ta là gia tộc lâu đời, trong đều là từng nhánh phân khai, mặc dù mọi người trên danh nghĩa là huynh đệ tỷ muội, kỳ thật ngày thường cũng đều là độc môn độc hộ, chỉ là tới

tuổi luyện võ , mới tụ tập cùng một chỗ, do trưởng bối trong nhà đồng ý truyền thụ võ nghệ, mỗi ba ngày một lần. Ngày thường đều là tự mình luyện tập, đợi đến ba ngày tụ tập một lần, trưởng bối sẽ kiểm tra tiến triển của mỗi cá nhân lúc ấy tất cả mọi người rất sợ hãi cái loại kiểm tra ba ngày một lần, bởi vì trưởng bối rất nghiêm khắc, nếu là kiểm tra không đạt tới yêu cầu, sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc chỉ có ta, ta mỗi ngày liều mạng luyện, ngược lại rất chờ mong cái loại kiểm tra ba ngày một lần bởi vì chỉ có tại loại kiểm tra đó, mới có thể nhìn thấy nàng ”

“Ngày thường ta và vài huynh đệ luyện võ, thỉnh thoảng đi theo trưởng bối đến võ quán. Mấy huynh đệ chúng ta đều thiên sinh không thích đọc sách, trong nhà có rất nhiều hai tử cùng lứa, duy độc có nàng hình như là dị loại, khác biệt với chúng ta, nàng không luyện võ, chuyên tâm đọc sách, cuối cùng rời khỏi chúng ta, ra ngoài du học ”

Tiểu Lôi dần dần nghe ra vài phần tư vị quái dị, hần nhẹn không được thử nói: “Người ”

Nguyệt Sơn hắc hắc cười, thần sắc thần nhiên, nói ngay: “Nói vậy người cũng nghe ra à đúng vậy, từ nhỏ ta đã rất thích nàng. Nam tử hán đại trượng phu! Thích một nữ hài tử, cũng không là phải là sự tình xấu hổ gì! ”

Tiểu Lôi sắc mặt quái dị: “Nhưng người người là nàng ”

Nguyệt Sơn lắc đầu, nói: “Không phải. Ta mặc dù cũng là họ Nguyệt, nhưng ta không hề là Nguyệt gia huyết mạch. Ta nguyên là tiên phụ đồ đệ, chỉ là bởi vì tiên phụ không có con trai, lại xem ta tính tình không tệ, ngày thường cũng làm ông ấy vui mừng, liền thu ta làm dưỡng tử. Coi là hậu nhân duy nhất. Tiên phụ đối đãi ta tốt lắm, giống như con ruột. Trong lòng ta cũng biết, khi ta tiến vào Nguyệt gia, vậy đời này chỉ có thể là đường huynh của nàng, tuyệt đối không có khả năng vượt quá xa. Nếu không sẽ có lỗi với phụ thân. Trong gia tộc bảo thủ của chúng ta, loại luân lí cương thường này, đó là chuyện trọng yếu nhất. Trong lòng ta cũng không có có tham vọng gì quá đáng, lúc đó, có thể thường thường nhìn thấy nàng, cùng nàng nói chuyện, thỉnh thoảng, mang theo hai tỷ muội các nàng đi leo núi, ra ngoài chơi đùa, thật cao hứng. Lúc ấy nàng không có võ công, khó tránh sẽ bị những người đồng lứa khác ức hiếp, Nguyệt Tinh trái lại một người luyện võ rất tốt, nhưng lúc đó tuổi cũng nhỏ, thành tựu có hạn, rất khó bảo vệ các nàng. Ta thường thường che chở các nàng, dần dần, hai tỷ muội nàng đã rất thân cận với ta. ”

Nguyệt Sơn vừa nói, lại dường như lạc vào hồi ức, lẩm bẩm nói: “Ta luôn nhớ rõ một lần ta cùng tỷ muội nàng vụng trộm ra ngoài chơi đùa, nàng từ sườn núi nhặt được vài tảng đá, cao hứng mặt mày hớn hở, nhưng khi hạ sơn, túi của nàng bị vướng phải nhánh cây, bao tảng đá đều rơi xuống vực. Nàng ngoài miệng không nói, nhưng rất chán nản ta lúc ấy cũng không biết như thế nào, đầu nóng lên, nhảy thẳng xuống vực ân, đại khái là một cái vực sâu năm sáu thước, ta cứ nhảy thẳng xuống, căn bản không có nghĩ tới mình có thể chết hay không, có thể bị thương hay không. Cuối cùng ta mạng lớn, hơn nữa lúc ấy đã có một chút căn bản, chỉ là đầu va vào đá một chút làm chảy máu. Lúc ta mang bao đá đi lên, nàng và Nguyệt Tinh đều sợ hãi..... ngày đó, nàng xé một mảnh váy băng đầu ta lại, sau khi hồi gia, chúng ta đều bị trưởng bối trách phạt, nhưng hiện tại nghĩ lại, lúc ta còn trẻ, chính là những ngày khoái hoạt nhất trên đời..... ”

Tiểu Lôi ngồi ở một bên, không nói gì, chỉ lặng lẽ nghe hắn nói.

Nguyệt Sơn đột nhiên đứng dậy, mở cửa sổ, hít sâu một hơi, quay đầu cười, nói: “Thật có lỗi, hôm nay ta có hơi thất lễ. Chỉ là nghĩ đến những năm cuối cùng của nàng đã trôi qua tại thành thị này..... còn nữa nàng cũng là ở chỗ này, có Bảo Nhi trong lòng ta thì có hơi cảm thấy là lạ ”

Tiểu Lôi lập tức lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Chuyện này không thể cười. Nguyệt Sơn, người nói đúng, nam tử hán đại trượng phu, thích một nữ nhân, có gì xấu hổ! ”

Nguyệt Sơn đột nhiên sắc mặt biến đổi, nói: “Năm ấy lúc nàng trở về, hình dáng nàng làm ta giật mình Nàng vốn là một nữ hài vui vẻ. Nhưng sau khi trở về, cả người đều biến đổi. Trở nên trầm mặc ít lời, mỗi ngày vẫn là bộ dạng tiêu tụy. Ta từng hỏi qua nàng, rốt cuộc hài tử là của ai, nàng cũng không nói. Ta từng nghĩ, chỉ cần nàng nói cho ta biết người kia là ai, cho dù chân trời góc bể, ta cũng sẽ đem nam nhân đó bắt về, đưa đến trước mặt nàng. Đến ngày đó, ta lại hỏi nàng một lần, nàng nhìn ta thật lâu, mới nói khẽ với ta'Nguyệt Sơn ca ca, tâm tư của huynh muội hiểu được. Chỉ là thật sự không có khả năng, muội

cám ơn huynh, cả đời sẽ nhớ rõ đến lòng tốt của huynh. Nhưng muội đã cho anh ấy, cả đời này đều trao cho anh ấy.’..... ”

Nguyệt Sơn ngữ khí có chút ghen ngào, đột nhiên cười sâu thẳm, hạ giọng nói: “Lúc đó ta đã biết, trong lòng nàng ta so ra còn kém nam nhân đó, Nguyệt Sơn ta tuyệt đối không có khả năng so với nam nhân đó. Nàng nói nàng cám ơn ta, sẽ cả đời nhớ đến lòng tốt của ta, ta như vậy là đủ rồi, thật sự đủ. Sau đó, nàng chết đi, ta cũng bỏ nhà, một mình chạy đến nam phương. Như vậy cũng tốt, một mình ở rất an tĩnh, mỗi ngày luyện võ, cuộc sống cũng chẳng phải quá khó. Ta biết có nguyệt tinh ở đó, sẽ chiếu cố tốt con gái của nàng. Ta nguyên bản là muốn ở một mình như vậy, nguyện vọng duy nhất trên đời, là đem những gia truyền tuyệt học mà phụ thân dạy ta luyện cho tốt, sau đó tìm một đồ đệ giỏi truyền lại, không để cho tuyệt học của phụ thân thất truyền, ta cũng là báo đáp tiên phụ. Không ngờ, mấy ngày trước, Nguyệt Tinh tìm đến, nàng nói Bảo Nhi gặp phiền toái, ta không đợi nói lần hai, liền cùng nàng đến đây. ”

Nói đến đây, Nguyệt Sơn rốt cuộc ngậm miệng lại, lau rất nhanh một giọt nước mắt trên khóe mắt. Tiểu Lô lại đột nhiên nhớ tới ngày đó mình đến Minh Nguyệt võ quán tìm bọn họ, thấy Nguyệt Sơn để Bảo Nhi ngồi trên cổ hắn, xem mọi người luyện võ..... nhớ tới mỗi lần, thái độ Nguyệt Sơn đối với Bảo Nhi luôn nhu hòa, ánh mắt nhìn Bảo Nhi cũng từ ái hơn nhiều so với người thường

Nguyệt Sơn quay đầu, nhìn lại Bảo Nhi. Bảo Nhi đã dựa trên ghế trường kỷ, người co lại, cắn ngón tay, mặt khác một tay lại đang cầm một quyển truyện tranh, dường như xem đến xuất thần.

Hai nam nhân trầm mặc trong chốc lát, Tiểu Lô há hốc miệng, tựa hồ muốn nói cái gì, lúc này, lại nghe thấy chuông cửa vang lên.

Trong phòng truyền đến thanh âm của Khinh Linh Tử: “Hai đại nam nhân, nói chuyện tình cảm ủy mị, còn không mau ra mở cửa. ”

Tiểu Lô cười khở, mình và Nguyệt Sơn nói chuyện, tự nhiên là tránh không khỏi lỗi tai của lão quái vật trong phòng.

Đi ra mở cửa phòng, Tiểu Lô lại đột nhiên sững sốt!

Một nam nhân cao ráo đứng trước cửa, mái tóc nâu mềm mại, khuôn mặt thanh tú, mắt xanh, sống mũi cao, mặc một chiếc áo khoác đơn giản, ánh mắt thoải mái, khóe miệng mang theo một nụ cười bình hòa, cả người tản ra một loại khí chất tao nhã.

Diệp Bất Quần?!

Hắn lại có thể dám quang minh chính đại tìm tới cửa?!

Tiểu Lô kinh ngạc, buột miệng: “Người ”

“Chào ông! ”Diệp Bất Quần sắc mặt bình tĩnh, cất ngang rất nhanh, sau đó dùng ngữ khí bình hòa mỉm cười, nói: “Chào các vị, ta là hướng dẫn du lịch bản địa của công ty du lịch phái tới. Sau đó vài ngày, ta sẽ dẫn các vị du lãm cảnh tượng núi Pyrenees, hi vọng các vị có thể hài lòng sự phục vụ của ta. ”

Ánh mắt hắn không dừng lại tại Tiểu Lô, mà là lạc tại trên người Nguyệt Sơn đứng ở phía sau Tiểu Lô.

Trong đầu Tiểu Lô chuyển động rất nhanh, Diệp Bất Quần đã thản nhiên đi vào trong phòng.

Mắt hắn quét một vòng, lập tức rơi vào Bảo Nhi đang ngồi trên ghế trường kỷ, ánh mắt lộ ra chút vui vẻ, hắn xoay người cười với Tiểu Lô: “Người công ty nói cho ta biết trong các vị còn có một tiểu nữ hài, quả là như thế. ”

Hắn dùng bộ dạng thoải mái đến bên cạnh Bảo Nhi, khom người, ôn hòa cười nói: “Chào bé, bé tên là gì? ”

“Bảo Nhi.” Bảo Nhi buông tập tranh trong tay.

“Ha, danh tự nghe hay lắm. ”Diệp Bất Quần đứng dậy, nhìn nhìn Nguyệt Sơn, lại nhìn Tiểu Lô, cười nói: “Các vị không cần kinh ngạc, chẳng lẽ trung văn của ta nói không đúng chuẩn sao? ”

Nguyệt Sơn cười: “Rất chuẩn, ta chỉ kỳ quái, công ty du lịch lại có thể phái một người ngoại quốc đến. Ta vốn tưởng rằng sẽ phái một lưu học sinh Trung Quốc. ”

Diệp Bất Quần cười rất khéo léo, đi tới đưa tay ra: “Ta tự giới thiệu một chút, ta gọi là Raphael. Ngài nhất định là Nguyệt Sơn tiên sinh, công ty đưa ta tư liệu về các vị. ”

Tiểu Lôi nheo mắt, lẳng lặng nhìn Diệp Bất Quần, không biết hẳn rốt cuộc có chủ ý gì.

Diệp Bất Quần lại tùy ý nói một câu, hẳn nói chính là Anh ngữ! Bởi vì trong phòng chỉ có Tiểu Lôi hiểu được Anh ngữ.

“Đừng lật tẩy ta, ta cam đoan sự hợp tác của chúng ta sẽ mang đến cho chuyến lữ hành lần này của các người những điều tốt nhất!”

Tiểu Lôi âm thầm cau mày.

“Người là hướng đạo của chúng ta? ”Khinh Linh Tử đã đứng ở phòng cửa, lão đang chớp mắt dò xét Diệp Bất Quần. ánh mắt của lão giống như có một loại loại đao phong sắc bén chợt ẩn hiện.

Diệp Bất Quần thần thái thông dong, ưu nhã gạt đầu, cười nói: “Đúng vậy. Hi vọng sự phục vụ của ta có thể làm ngài hài lòng. ”

Khinh Linh Tử lúc này mới thu hồi ánh mắt lâu bầu nói: “Tây Dương nhân thì Tây dương nhân, ít nhất này tên này nhìn qua cũng không chán ghét. ”

Tiểu Lôi trong lòng rung mình, tên gia hỏa này lại ngay cả Khinh Linh Tử cũng nhìn không ra nông sâu hẳn sao?

Hắn ngẫm nghĩ, dùng Anh ngữ hỏi: “Người rốt cuộc là có ý gì? Người không sợ bị sư huynh ta một cước đá văng ra ngoài? ”

Diệp Bất Quần mỉm cười, nói: “Cùng người tiếp tục hợp tác. Hãy tin ta, ta mang đến không phải phiền toái, mà là các thứ mà người cần có. Vị tiên sinh này mặc dù thực lực cường đại, nhưng ta là thánh đồ, khi ta không triệu hoán thánh lực, ta chỉ là một người thường. ”

Hắn nói rất thành khẩn, ánh mắt chăm chú nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi chần chờ một chút, rốt cuộc mặt giãn ra cười - bộ dạng hẳn cười giả hoạt dị thường, chậm rãi vươn tay: “Hợp tác vui vẻ. ”

“Tiểu tử, người và hắn nói cái gì? ”Khinh Linh Tử cau mày đáng tiếc chính là, mặc dù tu vi của lão tới gần như thần nhân, cho dù lão có thể lật trời đảo biển, nhưng về mặt ngôn ngữ, nghe mà lại không hiểu.

Tiểu Lôi hé miệng cười, hỏi: “Ta hỏi hắn, nghe nói Pháp quốc cô nương nhiệt tình xinh đẹp, cũng không biết lời đồn có phải là thật sự Raphael tiên sinh nói hẳn là chuyên gia về phương diện này, nếu chúng ta có hứng thú, hẳn nguyện ý dẫn chúng ta đi hưởng thụ..... ”

Tiểu Lôi liếc nhìn Raphael: “Có phải không?”

Diệp Bất Quần này mới hơi xấu hổ, ngược ngáp nói: “À đúng vậy”

Hắn trong lòng mặc niệm danh tự của Chúa, âm thầm cầu khẩn: “Chúa vạn năng a, người hầu trung thực của ngài cho tới bây giờ không hề phản bội tín ngưỡng của mình..... đừng nghe tên tiểu hồn dẫn hồ thuyết bát đạo!”

102. Chương 103: Quỷ Dị

Trước kia, mẹ Bảo nhi từng học ở đại học Toulouse, có lẽ từ nơi đó có thể tra ra được một ít tư liệu liên quan. Loại chuyện đến trường học điều tra này, Khinh Linh Tử tất nhiên không đủ kiên nhẫn đi theo, mọi người bàn bạc sơ qua một chút, Khinh Linh Tử mang theo Bảo nhi lưu lại khách sạn nghỉ ngơi, có lão già dịch ở đó, e rằng chẳng có ai trong thiên hạ có thể cướp được Bảo nhi trên tay lão.

“Toulouse là một thành thị tràn ngập mỹ nữ và nước hoa. Lịch sử của nơi này bắt nguồn từ thời kỳ La Mã thống trị. Nơi này còn nổi tiếng với tên gọi là thành phố Hoa Hồng, tên gọi đó không phải vì chỗ này có

nhieu hoa hồng, mà là bởi vì đại đa số các công trình kiến trúc ở đây được xây bởi gạch đỏ.” Diệp Bất Quần vừa lái chiếc xe du lịch, vừa nhẹ nhàng giới thiệu: “Các vị xem, nơi này mảng xanh khắp nơi. Toàn thành này có hơn một nghìn mảng xanh công cộng, trung bình trên mỗi đầu người thì có mười tám mét vuông. So ra tỷ lệ này là khá cao. Sự xanh hóa của thành phố này không những ở nước Pháp, mà ở châu Âu cũng là hạng nhất.”

Tiểu Lôi không nén được thở dài, cười khổ nói: “Người thật lợi hại!”

Quả thật, biểu hiện của tên Diệp Bất Quần này như một người hướng dẫn viên chuyên nghiệp, trên suốt đường đi, hần cứ thao thao một cách vô cùng tự tin, về con người, địa lý, phong cảnh, thứ nào cũng hiểu rõ như trong lòng bàn tay, hiển nhiên là đã có chuẩn bị đầy đủ, ngay cả đến Tiểu Lôi muốn cố tình gây khó dễ cho hần, cố ý hỏi mấy vấn đề cổ quái, Diệp Bất Quần cũng đối đáp trôi chảy.

“Người xem, ta đối với công việc vô cùng nghiêm túc.” Diệp Bất Quần mỉm cười, liếc nhìn Tiểu Lôi qua kính xe: “Phía trước chính là đại học Toulouse. Toulouse có bốn trường đại học và hai mươi lăm trường cao đẳng chuyên khoa. Nơi này chẳng những là thành phố có lịch sử nổi tiếng nhất ở Pháp, mà cũng là cơ sở sản xuất linh kiện điện tử quan trọng của nước này. Có thể nói, đây là thành phố mà hơi thở hiện đại hòa làm một với không khí lịch sử cổ xưa.”

Ô tô tiến thẳng vào đại học Toulouse, Diệp Bất Quần lái xe đến trước mặt một tòa kiến trúc to lớn, tạo hình cổ xưa: “Đây là thư viện của đại học Toulouse, hệ thống máy tính bên trong có thể tra được tư liệu của tất cả những học sinh đại học Toulouse... Đương nhiên, chuyện trước đây cũng có thể tra được. Các vị không phải muốn đến nơi này tìm người sao? Trực tiếp dùng máy tính tra một chút là được, chủ yếu đưa vào tính danh và học hiệu thôi.”

Thư viện ở đại học Toulouse có kiến trúc theo phong cách châu Âu thời Trung cổ, cây trụ đá khổng lồ, pho tượng bằng đồng, vòi phun nước theo phong cách Địa Trung Hải. Bước vào lập tức cảm giác mát lạnh.

Tiểu Lôi nhìn Nguyệt Sơn, nói: “Nguyệt Sơn huynh, huynh ở lại đây chờ ta, ta vào xem sao.”

Nguyệt Sơn cười nhẹ: “Được, dù sao cái thứ này ta cũng không hiểu.”

Tiểu Lôi liếc sang Diệp Bất Quần, thở dài: “Tiên sinh hướng dẫn viên tôn kính, xin người dẫn đường.”

Sảnh lớn ở bên ngoài của thư viện cơ bản đều là khu vực máy tính, không ít học viên ở đây dùng máy tính tra cứu các loại sách điện tử, còn có cả tư vấn trên mạng.

Diệp Bất Quần chỉ vào hành lang phía sau một cánh cửa: “Nơi này chỉ là khu vực công cộng, phía trong mới chính là thư viện thật sự, ở đó có một bộ sưu tập sách mấy trăm năm nay của đại học Toulouse, thậm chí còn có không ít bộ sách văn hiến cổ điển trân quý, bất quá chỉ có học viên của trường này mới có thể xem được.”

Tiểu Lôi nhìn hần, cười lạnh nói: “Được rồi, bây giờ không có ai khác, người cũng không cần giả cái giọng hướng dẫn viên của người ra nữa. Nói đi, người muốn gì?”

“Rất đơn giản, hợp tác.” Diệp Bất Quần thở dài, hần đưa Tiểu Lôi đến ngồi bên cạnh một máy tính: “Người xem, mục đích mấy người đến châu Âu, ta nắm rất rõ. Các người muốn tìm hiểu về mẹ của Bảo Nhi, hoặc là điều tra hành tung của cha cô bé... Chẳng lẽ người thật sự không nghĩ đến sao?”

Diệp Bất Quần quan sát ánh mắt Tiểu Lôi: “Chúng ta, còn có cả Hắc Ám Hội Nghị, tất nhiên đã có thể đến Trung Quốc tìm Bảo Nhi, chứng tỏ chúng ta đối với thân thể gia đình Bảo Nhi đều đã từng điều tra tường tận. Tư liệu về mẹ Bảo Nhi ở Toulouse, chúng ta cũng đã sớm tìm qua. Bây giờ, người chẳng qua là lặp lại công việc của chúng ta mà thôi.”

Tiểu Lôi cau mày: “Người muốn thế nào đây?”

“Trao đổi.” Diệp Bất Quần nở một nụ cười vô cùng bình thản: “Ta muốn cùng đi chuyến này với các người. Ta tin các người nhất định nắm giữ một vài thứ mà mẹ Bảo Nhi để lại, những thứ chúng ta không có. Để tổ thành ý của chúng ta, chúng ta có thể trao cho người những tư liệu mà chúng ta đang có.”

Nói xong, Diệp Bất Quần mở máy tính, nhanh chóng nhập vào các tư liệu, lập tức trên màn hình máy tính hiện ra các ghi chép về mẹ Bảo Nhi ở đại học Toulouse.

“Người xem, những thứ này chúng ta đã sớm tra qua.” Diệp Bất Quần lại gõ bàn phím một hồi nữa, máy in công cộng ở bên cạnh đã in những tài liệu này ra.

Tiểu Lô cầm tư liệu lên nhìn một chút, mặt trước có tấm hình của mẹ Bảo Nhi, thiếu nữ trên hình có nụ cười rất trong sáng và cởi mở, tướng mạo hết sức xinh đẹp, rạng rỡ, tóc thẳng dài, mặc một chiếc áo sơ mi ca rô nhiều màu sắc, bên má trái có một cái lúm đồng tiền, ánh mắt vô cùng trong trẻo.

Diệp Bất Quần nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói: “Mẹ Bảo Nhi, Nguyệt Hoa tiểu thư ban đầu học ở đại học Toulouse hai năm. Rõ ràng, căn cứ vào tài liệu chúng ta có được, Nguyệt Hoa tiểu thư là một người thích đi đây đi đó, hai năm ở Pháp, nàng đã từng du lịch đến núi lửa Auvergne ở miền Trung nước Pháp, đảo Martinique ở miền Nam, thung lũng sông Loire, còn có núi Pyrenees...”

Tiểu Lô không xen vào, chờ cho Diệp Bất Quần nói xong. Hắn biết rất rõ, đối với giáo hội, thế lực to lớn ở châu Âu mà nói, có vô số cách để tra ra những tư liệu này, không những thế, bọn họ còn có thể tìm được nhiều tài liệu chi tiết hơn nữa một cách vô cùng đơn giản.

Quả nhiên, Diệp Bất Quần suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta thậm chí còn thông qua một số phương thức đặc biệt khác, điều tra được nhật trình đi lại lúc đầu của Nguyệt Hoa tiểu thư, lộ tuyến di chuyển của nàng, thậm chí còn có cả mấy người đã kết bạn du lịch cùng với nàng. Từ đó, chúng ta cũng có được vài tin tức thú vị.”

“Chuyến du lịch cuối cùng của Nguyệt Hoa tiểu thư là vào bảy năm trước. Chính là ba tháng trước khi nàng rời khỏi Pháp. Căn cứ vào tư liệu trong tay chúng ta, trước thời gian du lịch hai năm ở Pháp, nàng hoàn toàn không có điều gì khả nghi. Nhưng lần cuối cùng, lại có nhiều thứ không bình thường.” Hắn gõ nhẹ lên bàn phím vài cái, trên màn hình máy tính hiển thị bản đồ miền Nam nước Pháp, Diệp Bất Quần chỉ vào góc màn hình, chậm rãi nói: “Lần du lịch cuối cùng của nàng, chính là đến hang động đá vôi Pierre trong dãy núi Pyrenees, hang động đá vôi sâu nhất thế giới!”

“Người nói khả nghi... là có ý gì?”

Diệp Bất Quần nheo mắt: “Ta đã xem qua tài liệu của ngành khí tượng địa phương, còn có một số tổ chức chính quyền khác, kể cả ngành giao thông... nói như thế nào nhỉ, chuyến đi cuối cùng của Nguyệt Hoa tiểu thư mất mười lăm ngày. Mười ngày đầu tiên, nơi đó không có gì đặc biệt. Sau đó, vào năm ngày cuối cùng của hành trình... cũng chính là ngày thứ mười, đội leo núi của nàng gặp bão lớn. Trận bão đã cắt đứt đường đi, khiến bọn họ bị kẹt lại trên núi, đoạn tuyệt thông tin. Trận bão lần đó kéo dài hai ngày, mùa đông trên núi Pyrenees, loại khí hậu này rất bình thường, mà đội leo núi kia cũng rất có kinh nghiệm, bọn họ tìm ra sau một khối nham thạch để dựng trại, dựa vào nguồn dự trữ sung túc ở lại trong lều đội hai ngày, không có người nào thương vong. Tuy nhiên, sau khi bão tan, đội cứu viện dưới chân núi nhận được tin tức của họ... Nguyệt Hoa tiểu thư đã biến mất!”

“Biến mất?” Tiểu Lô nhíu mày: “Biến mất là nghĩa làm sao?”

Diệp Bất Quần lắc đầu: “Về sau chúng ta cũng đã từng tìm được những người tham dự đoàn leo núi lần đó, thu được thông tin là: Nguyệt Hoa tiểu thư, mẹ Bảo Nhi, trước khi bão đến, đã thoát ly cả đội, một mình rời đi.”

“Rời đi?”

Diệp Bất Quần cười khỏ nói: “Điểm nghi vấn lớn nhất trong chuyện này chính là chỗ này.” Trong mắt hắn hiện lên vẻ bất lực: “Ngày thứ mười lên núi, bọn họ gặp bão, nhưng theo báo cáo của đội leo núi, Nguyệt Hoa tiểu thư vào ngày thứ mười, trước khi cơn bão đến, lại ly khai cả đội, một mình rời đi. Cách nói này khiến cho chúng ta không cách nào hiểu được.”

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Người biết trận bão trên núi có dạng gì không? Dãy Pyrenees mặc dù không có những ngọn núi cao, nhưng bình quân độ cao so với mực nước biển cũng trên hai ngàn thước! Vào mùa đông, khí hậu trên núi rất khủng khiếp, vận tốc gió của bão trên núi đạt đến một trăm dặm mỗi giờ. Lại còn lẫn cả băng tuyết hoặc mưa đá! Người hiểu điều đó có nghĩa là gì không? Lấy ví dụ nhé, nếu để một người đứng bên ngoài, cơn bão loại này có thể xé toạc lớp da mặt người đó! Dưới loại bão ở cấp này, trong gió có lẫn băng tuyết hoặc mưa đá, cũng giống như vô số lưỡi dao nhỏ đáng sợ, có thể khiến da người

ta đều xé toạc! Nhưng Nguyệt Hoa tiểu thư, đơn thương độc mã ly khai đội leo núi... khó có thể tưởng tượng nổi, một mình nàng làm sao sống sót được trong cơn bão lớn như thế?”

Tiểu Lôi bửu môi: “Nhưng nàng vẫn sống sót sau đó, hơn nữa bình an về tới Trung Quốc, sanh hạ Bảo Nhi.”

Diệp Bất Quần cười khổ nói: “Sau khi cơn bão kết thúc, đội cứu viện dưới núi biết rằng thất lạc một người, tất cả mọi người đều cho rằng Nguyệt Hoa tiểu thư chắc chắn đã chết, nhưng chuyện về sau lại càng không hiểu nổi.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Năm ngày sau, cũng chính là năm ngày sau khi Nguyệt Hoa tiểu thư rời khỏi đội, nàng đã xuất hiện.” Diệp Bất Quần vẽ mặt có chút khổ sở, thanh âm cũng có chút bất đắc dĩ: “Nhưng địa điểm nàng xuất hiện mới làm cho người ta không cách nào tưởng tượng nổi... Nàng đã xuyên qua dãy Pyrenees, đi qua biên giới của Pháp, và xuất hiện ở Tây Ban Nha! Nói đúng hơn, chúng ta đã thông qua ghi chép nhập cảnh tìm nàng... Năm ngày sau cơn bão, nàng đã từ Tây Ban Nha nhập cảnh trở về Pháp.”

“Ngày...” Tiểu Lôi cười khổ: “Thời gian năm ngày, băng qua dãy Pyrenees trong khí hậu ác liệt, đi từ Pháp đến Tây Ban Nha rồi lại trở về? Một mình? Đi bộ?” Về mặt Diệp Bất Quần cũng có chút khổ não: “Đây đều là các tin tức mà chúng ta điều tra được về sau, nhưng tình huống lúc ấy, không người nào biết. Được rồi, người hãy tiếp tục nghe ta nói, phía sau còn phát sinh nhiều chuyện quỷ dị hơn nữa.”

“Lại còn chuyện gì nữa?” Tiểu Lôi thở dài.

“Đội leo núi kia.” Ánh mắt Diệp Bất Quần lóe sáng, chậm rãi nói: “Chuyện này có thể chia thành hai phương diện để nói... Một mặt, là Nguyệt Hoa tiểu thư, vào ngày thứ mười trong chuyến đi của đội leo núi, cũng là ngày mà cơn bão đến, nàng đã biến mất, rời khỏi đội, sau đó, ngày thứ mười lăm, xuất hiện trở lại, lúc xuất hiện nàng đang ở Tây Ban Nha, chuẩn bị nhập cảnh trở về Pháp. Đây là lần đầu tiên nàng xuất hiện sau khi biến mất.”

“Ừm, không sai.” Tiểu Lôi gật đầu.

Diệp Bất Quần hít một hơi thật sâu: “Tốt, vậy chúng ta quay trở lại nói về đội leo núi kia... Sau khi ta tra ra được những tư liệu của Nguyệt Hoa tiểu thư, ý niệm đầu tiên trong đầu ta chính là tìm những người trong đội leo núi khi đó. Nguyệt Hoa tiểu thư vào ngày thứ mười vì sao lại rời đội, một mình bỏ đi... Điều đó có lẽ có khả năng trở thành điểm mấu chốt!”

“Rất có lý.”

Diệp Bất Quần lắc đầu: “Đáng tiếc, đã không có cơ hội!”

Sắc mặt ngưng trọng, hắn chậm rãi tiếp: “Ta đã nói qua, đội leo núi vào ngày thứ mười gặp một cơn bão, vào ngày thứ mười hai khi cơn bão kết thúc, bọn họ mới liên lạc lại được với đội cứu viện dưới chân núi, sao đó xuống núi an toàn... Mặc dù lúc đó mọi người đều nghĩ rằng Nguyệt Hoa tiểu thư chắc chắn đã chết, hành động mạo hiểm leo núi như thế khẳng định là có hy sinh, người yêu thích leo núi đã quen với việc nhìn thấy chết chóc. Được rồi, bây giờ ta muốn nói chính là đội leo núi kia... Lúc ấy đội leo núi này tổng cộng có năm người, trong đó kể cả Nguyệt Hoa tiểu thư. Khi xuống núi, vì sự mất tích của Nguyệt Hoa tiểu thư, chỉ còn lại có bốn người. Lúc xuống núi là ngày thứ mười hai.”

Giọng nói Diệp Bất Quần vô cùng vô cùng thông thả, dường như muốn đem những gì mà hắn biết, từng lời từng chữ nói ra một cách hết sức rõ ràng và cẩn thận.

“Ngày thứ mười hai, bọn họ xuống núi, bệnh viện địa phương dưới chân núi tiếp nhận việc kiểm tra thân thể và thực hiện một số trị liệu. Kết quả bốn người đều không có gì đáng ngại. Vì vậy, đội leo núi giải tán, bọn họ đều tự về nhà... Nhưng ngày thứ mười ba, chuyện xảy ra! Có người đã chết!”

Người chết chính là đội trưởng đội leo núi, trong một tai nạn giao thông, trên đường ngồi xe khách về nhà, chiếc xe hắn đi bị một chiếc xe tải chở đầy đất cát va phải, xe của hắn nổ tung tại chỗ, toàn bộ mọi thứ bị đốt trụi, cảnh sát không tìm được điều gì khả nghi, kết luận là một tai nạn giao thông.

Đó là ngày thứ mười ba.

Ngày thứ mười bốn, lại có người chết. Người chết lần này chính là một thành viên trong đội leo núi, hẳn đã về nhà an toàn, kết quả bị người ta phát hiện chết trong nhà bếp ở nhà. Nguyên nhân tử vong là do điện giật... Theo kết quả kiểm tra của cảnh sát, đường dây điện trong nhà hẳn vì đã cũ nên bị rò điện, vì thế hẳn bị điện giật, dẫn đến nhồi máu cơ tim... Kết quả rất đáng tin cậy, cũng không có gì khả nghi. Chắc chắn là một sự cố tử vong ngoài ý muốn bình thường.

Đó là ngày thứ mười bốn.

Ngày thứ mười lăm, hai người cuối cùng còn lại của đội leo núi cũng bị phát hiện đã chết. Hai người này sống ở Paris. Họ không hề quen biết với những thành viên còn lại trong đội, đều là những tình nguyện viên khác nhau được triệu tập tạm thời, hai người đều sống ở Paris, hơn nữa nghe nói khi còn sống còn là bạn tốt... Ngày thứ mười lăm, hai người này được phát hiện chết ở một căn hộ chung cư, căn hộ ấy là chỗ ở của một trong hai người. Nguyên nhân tử vong là: Mìn sát! Nói một cách chính xác là hai người đó, mỗi người cầm một cây súng lục, bắn lẫn nhau mấy phát, giết chết đối phương, chính mình cũng chết.

Đó là ngày thứ mười lăm!

Nhưng cũng vào ngày đó, Nguyệt Hoa tiểu thư, trên biên giới của Pháp và Tây Ban Nha, xin nhập cảnh trở lại Pháp...

Im lặng nghe Diệp Bất Quần kể xong, Tiểu Lôi nói không nên lời.

Hai người trầm mặc một hồi, đột nhiên Tiểu Lôi thoáng qua một nụ cười khó coi, hắc hắc đầu bất lực: “Quả nhiên rất quỷ dị.”

Diệp Bất Quần tiếp lời: “Đúng vậy, có chút gì đó giống như những đoạn cao trào trong những tiểu thuyết kinh dị hạng ba, đúng không?”

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu: “Nói cách khác, tất cả thành viên của đội leo núi kia, ngoại trừ mẹ của Bảo Nhi, còn lại mọi người đều chết trong vòng vài ngày sau khi xuống núi... không một ai sống sót.” Hắc hắc nhún vai: “Mẹ kiếp, thật sự không hiểu nổi. Ta không thể tin đây chỉ là trùng hợp. Bên trong nhất định là có vấn đề!”

“Chắc chắn có vấn đề.” Diệp Bất Quần cười thiếu não: “Đáng tiếc, chuyện này phát sinh hơn bảy năm trước, ngày ấy rốt cuộc xảy ra những gì, ta bây giờ tuy thông qua rất nhiều cách, tra ra được rất nhiều tài liệu lúc bấy giờ, nhưng cũng không cách nào biết được thật ra bọn họ đã phát sinh chuyện gì... Suy đoán duy nhất là lần đó, nhất định đội leo núi kia trong chuyến du lịch ở núi Pyrenees đã xảy ra một số chuyện không tầm thường. Cho nên...”

Diệp Bất Quần nghiêm mặt nói: “Cho nên, ta nghĩ đến một điểm, có lẽ có thể tìm nhật ký leo núi của bọn họ! Theo ta biết, người yêu thích leo núi, hầu như đều có thói quen ghi nhật ký leo núi, nhiều người thích viết lại những kinh nghiệm mạo hiểm mỗi ngày của mình. Điều này không chỉ có một vài người nào đó thích, mà là thói quen của những người leo núi, hoặc có thể nói là một kiểu thành tích nghề nghiệp. Bởi vì leo núi là một loại vận động nguy hiểm, một khi tử vong, thì nhật ký đó lại có tác dụng rất lớn, kể cả việc có thể trở thành di thư, hoặc giả hể mở một vài phát hiện của bọn họ, v.v... Viết nhật ký là hiện tượng phổ biến ở những người yêu thích leo núi, cho nên lúc ta bắt đầu truy tìm những việc về mẹ Bảo Nhi, khi phát hiện chuyện quỷ dị này, phản ứng đầu tiên của ta chính là tìm kiếm nhật ký leo núi của tất cả thành viên đội leo núi ấy.”

“Người có tìm được không?” Tiểu Lôi lập tức hỏi lại.

Diệp Bất Quần thở dài: “Không có.”

“Nếu nói người chết đầu tiên là chết vì tai nạn xe hơi, có thể lúc chiếc xe nổ đã thiêu hủy tất cả những thứ hẳn mang theo... nhưng ba người chết còn lại, nhật ký leo núi của bọn họ cũng hoàn toàn không có. Ngay cả một tờ giấy ta cũng không tìm được!”

Trong lòng Tiểu Lôi bỗng có cảm giác ớn lạnh.

Chuyện này quá sức kỳ quái, khiến người ta không khỏi nghĩ đến một từ:

Mìn sát!?

Toàn bộ bốn người đều chết nội trong ba ngày sau khi xuống núi, chuyện này tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Tiểu Lô suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Chuyện này, các người kết luận thế nào?”

“Không biết.” Diệp Bất Quần lắc đầu: “Ta không muốn suy đoán chuyện này, ta là học giả, chứ ta không phải là một tác giả, ta sẽ không đi suy đoán mấy chuyện vô vị kiểu mưu sát này. Bất quá điều duy nhất có thể khẳng định là đội leo núi ở trên núi Pyrenees nhất định đã phát sinh chuyện gì đó. Nói cách khác...”

Tiểu Lô hít vào một hơi thật sâu, hai người cùng nhìn nhau, đồng thời nói một câu:

“Trước ngày thứ mười!”

Đúng vậy! Ngày thứ mười xảy ra trận bão, cũng là lúc Nguyệt Hoa rời đi... Sau đó lại phát sinh một loạt sự việc kỳ quái.

Như vậy, trước ngày thứ mười đã xảy ra chuyện gì?

Đội leo núi kia trên núi Pyrenees rốt cuộc đã gặp những chuyện gì? Đáng tiếc những chuyện này bây giờ tất cả đều chẳng biết được, bởi vì bọn họ ngay cả nhật ký leo núi cũng không còn lưu lại... Hoặc có thể nói, nhật ký leo núi của bọn họ đã bị hủy rồi?

“Vẫn còn một vấn đề vô cùng quan trọng nữa, cũng là mục đích đến châu Âu lần này của các người... Cha của Bảo Nhi thật ra là ai?” Diệp Bất Quần chậm rãi nói: “Chúng ta đã tìm sổ ghi chép ngày sinh của Bảo Nhi và tìm thấy trong một bệnh viện ở Trung Quốc, cái này cũng không khó tìm. Dựa theo ngày sinh của Bảo Nhi, chúng ta có thể suy ra, lui lại mười tháng trước khi cô bé sinh ra... cũng chính là... ngày Nguyệt Hoa tiểu thư có thai... Chúng ta chỉ cần tìm được...”

Diệp Bất Quần thần sắc có phần xấu hổ, Tiểu Lô lại chẳng chút kiêng kỵ, đỉnh đặc nói: “Chúng ta chỉ cần tìm được trong khoảng thời gian đó, có nam nhân nào lui tới với Nguyệt Hoa tiểu thư, hoặc nói thẳng ra một chút... tìm được trong thời gian đó Nguyệt Hoa đã lên giường cùng với ai... là được, đúng không?”

Diệp Bất Quần thở ra một hơi, nhìn Tiểu Lô có chút cảm kích, dường như cảm tạ hắn đã thay mình nói ra những điều khó thốt nên lời, ngay sau đó, Diệp Bất Quần sắc mặt có phần cổ quái: “Nhưng vấn đề cũng là ở chỗ đó... Căn cứ vào ngày sinh của Bảo Nhi mà tính, ngày có thai của mẹ Bảo Nhi, ”bà” Nguyệt Hoa... phải là... phải là...”

Hắn thở dài, cười khổ nói: “Phải là lúc thiết lập đội leo núi kia, trong khoảng thời gian leo lên núi Pyrenees thám hiểm... Đại khái là trong khoảng thời gian đó!”

Sau vài giây, Diệp Bất Quần bỗng cười, nói: “Người xem, ta đã đem tất cả thông tin ta có được chia sẻ với người... Bây giờ tất nhiên người hẳn không còn hoài nghi thành ý của ta nữa chứ?”

Tiểu Lô nhìn Diệp Bất Quần, không nói gì.

Nguyệt Sơn nhìn thấy Tiểu Lô và Diệp Bất Quần từ trong thư viện đi ra, lập tức ngồi thẳng người lên: “Có phát hiện được gì không?”

Tiểu Lô lấy tài liệu về Nguyệt Hoa mà máy tính trong thư viện in ra khi nãy, trao cho Nguyệt Sơn: “Ở trong này.”

Nguyệt Sơn nhìn thoáng qua tư liệu, tức khắc nhìn chằm chằm vào bức ảnh phía trước, ánh mắt trở nên rất kỳ quái, hắn bất động vài giây, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, nụ cười dường như rất nặng nề: “Đúng vậy, là nàng.” Ngón tay Nguyệt Sơn nhẹ nhàng vuốt ve bức ảnh, thấp giọng nói: “Nàng cười rất rạng rỡ, rõ ràng nàng rất thích sang Pháp.”

Tiểu Lô suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta đã tìm ra một chút thông tin, bây giờ cần đi xử lý một chuyện.”

“Chuyện gì?” Nguyệt Sơn hỏi.

“Sắm một vài thứ.” Tiểu Lô mỉm cười nói: “Chúng ta chuẩn bị đến núi Pyrenees. Bọn ta đã điều tra chuyển đi cuối cùng của Nguyệt Hoa ở Pháp lúc ấy chính là đền núi Pyrenees... Ta nghĩ, chúng ta có thể dọc theo những nơi nàng đã đi qua một lần, có lẽ có thể phát hiện được điểm gì đó.”

Khởi động xe, đi về hướng thành phố. Trên đường đi, Tiểu Lô giải thích cho Nguyệt Sơn một lượt lý do vì sao lại cần lên núi Pyrenees... Căn cứ vào ngày sinh của Bảo Nhi mà tính, trong thời gian Nguyệt Hoa du lịch ở núi Pyrenees, nàng đã ân ái cùng với một người đàn ông nào đó.

Xe đang chạy trên đường đột nhiên chậm lại, trên con đường vốn đã chẳng rộng rãi gì, bỗng trở nên đông đúc, trên đường đầy những người đi bộ, tràn ra cả hai bên đường, theo hướng ngược lại với xe của mấy người Tiểu Lô mà đi. Còn có không ít người cầm các loại khẩu hiệu, đi một đoạn, hô vang một câu khẩu hiệu. Giống như là đang diễu hành.

Bên đường còn có cảnh sát đi theo, nhưng những cảnh sát này không hề ngăn cản những người diễu hành, mà chỉ giám sát đoàn người mà thôi.

“Đây là cái gì?” Tiểu Lô hỏi.

“Không biết, có thể là bãi công biểu tình.” Diệp Bất Quần nhàn nhạt nói: “Pháp là một quốc gia thịnh hành việc bãi công, ngay cả Paris cũng thường nổ ra bãi công, công nhân biểu tình yêu cầu cải thiện tiền lương và những quyền lợi khác... Đây là một quốc gia kỳ quái, có khi thậm chí vì chuyện rất đơn giản là cải thiện bữa trà chiều, mọi người cũng bắt đầu một cuộc bãi công.”

Xe chạy càng lúc càng chậm, đám người xung quanh cũng mỗi lúc một đông hơn, mọi người đi sát hai bên xe tiến về phía sau. Tiểu Lô và Nguyệt Sơn thật ra đối với kiểu biểu tình này cảm thấy rất hứng thú, thỉnh thoảng lại nhìn sang hai bên. Đám đông cũng không hề có thái độ phẫn nộ, nhưng không khí vẫn rất sôi nổi.

“Một quốc gia kỳ quái...” Tiểu Lô lẩm bẩm một câu.

Ngay lúc này, đột nhiên phát sinh biến hóa! Tiểu Lô chỉ cảm thấy toàn thân lông tóc dựng cả lên, hần trời sinh linh giác nhạy cảm khiến bản năng của hần cảm giác được một tia sát khí!

Ngay vào khoảnh khắc ấy, trong mơ hồ dường như có một loại bản năng thúc đẩy, Tiểu Lô đưa tay ra nắm lấy vai Nguyệt Sơn một cách vô thức, sau đó cố hết sức đè đầu hần xuống.

“Chúu chúu!”

Sau khi vang lên hai tiếng rất nhỏ, mới nghe thấy âm thanh thủy tinh vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, trên kính chắn gió trước xe xuất hiện hai lỗ thủng rất nhỏ.

Tiếng súng! Hơn nữa còn dùng ống giảm thanh!

Rất rõ ràng, có người đang bắn lên mình, lại còn dùng ống giảm thanh! Tiếng súng đã bị hòa lẫn trong đám đông ồn ào huyên náo xung quanh, Diệp Bất Quần phản ứng cực nhạy, đã phóng nhanh xuống xe.

“Phía sau! Ở phía sau!”

Tiểu Lô và Nguyệt Sơn cũng đã nhảy xuống xe, đồng thời hướng về phía sau mà chạy!

Xuyên qua đám người đông đúc, linh giác của Tiểu Lô đã tập trung vào một cái cửa bên trái phía xa, vừa rồi tia sát khí kia chính là xuất phát từ nơi đó!

Xô đẩy đám người đông đúc xung quanh, không đếm xỉa tới tiếng mắng chửi của những người khác, Tiểu Lô đã chạy đến trước nhất, xông thẳng vào trong một con hẻm nhỏ, bên trái là một cánh cửa! Bên trong cánh cửa này hẳn là một gian phòng, tiếng súng vừa rồi lẽ tất nhiên là có người trốn bên trong bắn ra xuyên qua cửa sổ.

Ầm! Tiểu Lô một cước đạp tung cánh cửa, đánh thẳng vào bên trong...

Vừa bước vào trong một bước, cảm giác được kinh phong từ bên trái đập vào mặt, một đạo hàn quang bắn đến, Tiểu Lô cúi người lặn một vòng, nhưng không né tránh, hướng về phía bên trái lao thẳng tới, hần đã thấy rõ bên trái có một bóng người, Tiểu Lô lần này ra tay tuyệt không do dự, cơ thể đã phóng đến trước mặt người kia, một chưởng ấn vào trước ngực kẻ đó. Kinh khí toàn thân đột nhiên bộc phát mạnh mẽ.

Phá Sơn Không!

Ầm một tiếng, tên đánh lén kia ngã thẳng ra phía sau, thân hình đập vào bức tường xây gạch đỏ, thành linh phá tường ra ngoài.

103. Chương 104: Giảng Co

Giờ phút này Diệp Bất Quần và Nguyệt Sơn mới từ phía sau đuổi đến. “Đây là quái vật gì vậy?” Tiểu Lôi cười lạnh hỏi Diệp Bất Quần: “Lang nhân hay là hùng nhân? Tiểu gia ở Trung Quốc chính là chuyên môn trừ quỷ bắt yêu, thích nhất là đối phó với cái loại gia hỏa nửa người nửa súc sinh này!”

Diệp Bất Quần trầm giọng nói: “Không phải ... hần là loài người!”

Tiểu Lôi thở dài: “Đáng tiếc Lôi Hồng không có ở đây, hần nhất định là rất thích cái chuyện so khí lực này.”

Diệp Bất Quần nhú mày, trong ánh mắt có chút u buồn: “Không nói đùa, đây là ... chiến sĩ cao cấp của Hắc Âm Hội Nghị ! Bắc Âu cuồng chiến sĩ!”

“Cuồng chiến sĩ?” Tiểu Lôi bật cười nói: “Lần này thật là được thêm kiến thức. Hấp huyết quỷ lang nhân trong truyền thuyết đã kiến thức qua, không nghĩ tới lại còn có thể gặp được cuồng chiến sĩ? Đáng tiếc là ta không có mang theo camera.”

Mắt nhìn thấy gã kia đã xé tan áo của mình, lộ ra cơ bắp dữ dằn, khắp người đầy các vết sẹo.

“Ai lên trước?” Người lên tiếng là Tiểu Lôi.

“Ta tới đây!” Nguyệt Sơn phóng tới trả lời, không đợi hai người có ý kiến, thân thủ đã quay về người có khoảng cách gần mình nhất vọt tới. Hần giống như một đạo thiểm điện phóng tới trước mặt đối phương. Tên cuồng chiến sĩ kia lập tức động thân, một quyền phát ra, nhưng lại đánh vào khoảng không. Thân thủ Nguyệt Sơn đang bắn tới trước mặt, đột nhiên dụng một loại thân pháp cực kỳ quỷ dị, giữa không trung lộn ngược người lại, hạ xuống bên cạnh đối phương rồi đạp chân vào eo hần lấy đà. Nguyệt Sơn lẳng không, song cước liên hoàn xuất ra, bịch bịch vài cái, trong nháy mắt eo và bả vai cuồng chiến sĩ kia đã bị trúng bảy tám cước, hần bị thể công như cuồng phong bạo vũ đánh lùi từng bước về phía sau. Tiểu Lôi án ở phía sau cười to: “Đá hay lắm! Đá hay lắm! Hắc! Chẳng lẽ đây chính là Phật Sơn Vô Ảnh cước của Hoàng Phi Hồng?”

Cuồng chiến sĩ hét lớn một tiếng, đôi cự chưởng chộp tới sườn Nguyệt Sơn, ánh mắt Nguyệt Sơn hiện lên một tia kinh ngạc, thân thủ cấp tốc tránh ra, lại nghe rào một tiếng, thủ chưởng đã cắm ngập vào trong rương gỗ, song thủ hần phân ra, lập tức gỗ vụn bay tán loạn, rương gỗ dưới một trảo của hần liền nát bấy rơi xuống! Nguyệt Sơn hắc hắc cười lạnh hai tiếng, đột nhiên thân thủ án trên bả vai cuồng chiến sĩ cứ như vậy đè xuống, cả người lẳng không hạ xuống phía sau, sau đó một quyền kích lên lưng cuồng chiến sĩ.

“Bịch!”

Chiêu này không có khả năng là Phá sơn không, mà là “Thốn kinh” trong võ thuật, cũng là một loại kỹ xảo coi trọng bạo phát lực. Cuồng chiến sĩ kia lão đảo lùi hai bước ra phía sau. Trên mặt hần sự tức giận càng phát ra kịch liệt, Nguyệt Sơn thân pháp nhanh nhẹn, hần có một thân lực lượng kinh khủng, lại không thể nào thi triển. Nguyệt Sơn cười lạnh nói: “Cái gì mà cuồng chiến sĩ, chẳng qua cũng chỉ có như thế.”

Diệp Bất Quần đột nhiên kêu lên: “Coi chừng hần cuồng hóa!”

Quả nhiên, cuồng chiến sĩ kia ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng, thân thể đột nhiên run rẩy, xương cốt toàn thân hần hình như phát ra thanh âm rắc rắc, sau đó thân thể hần tựa như khí cầu, toàn thân phồng lên!

Diệp Bất Quần nói rất nhanh: “Cuồng hóa là kỹ năng đặc thù của cuồng chiến sĩ, một khi cuồng hóa sức mạnh của cuồng chiến sĩ có thể gia tăng hàng chục lần! Cẩn thận đấy!”

Cuồng chiến sĩ cuồng hóa, thân thể dường như biến cao lên khoảng nửa thước, cơ bắp tựa như cương thiết, đơn thủ hung hăng giơ lên tự đâm vào ngực mình một hồi, tựa như trâu đực phát cuồng, xông tới hướng Nguyệt Sơn!

“Lấy thịt đè người!” Nguyệt Sơn cười lạnh một tiếng. Hắn dùng kỹ xảo cũ, đang muốn dựa vào tốc độ nhanh nhẹn của mình né tránh. Nhưng lần này không được! Cuồng chiến sĩ cuồng hóa không chỉ lực lượng tăng trưởng rất nhiều mà đồng thời bạo phát lực cũng tăng trưởng theo khiến cho tốc độ hắn trong nháy mắt tăng rất nhanh!

Chỉ trong nháy mắt, Nguyệt Sơn cảm thấy kinh khí đập vào mặt, quyền đầu đối phương đã tới trước mặt, lập tức ngay sau đó thân thể hắn ngã xuống, đây chính là võ thuật chánh tông “Thiết bản kiều”, sau khi ngã xuống song thủ chống đất, song gối giơ lên, đá vào cằm đối phương.

Nhưng cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa chỉ rống lên vài tiếng, thân thể hơi lắc lư một chút, đầu lảo đảo lại tiến tới trước!

“Hắc!” Nguyệt Sơn thổ khí rồi hét lên một tiếng, không đợi đối phương đứng vững, đột nhiên lộ ra tư thế kỳ quái, một cước đá tới!

Chiêu này xem như là tuyệt học của Nguyệt Sơn, tên gọi là “Xuyên tâm thối”, hắn đã rất khổ công luyện tập chiêu này, một cước xuất ra cho dù là một tảng đá cũng có thể bị vỡ nát!

Quả nhiên, một tiếng bịch nặng nề vang lên, cú đá trúng vào ngực cuồng chiến sĩ, nhưng trong nháy mắt Nguyệt Sơn cảm thấy có điều không ổn. Hắn cảm thấy ngực đối phương cứng rắn như cương thiết vậy, một cước đá tới bị khí lực phản chấn lại làm cả người rung động, cuồng chiến sĩ cười điên cuồng, song thủ đã chụp vào chân của Nguyệt Sơn, dụng lực vặn một vòng ...

Nguyệt Sơn lập tức bay ra ngoài, người va vào mười mấy rương gỗ, một đồng rương gỗ lập tức bị nghiền nát bay tứ tung. Nguyệt Sơn cũng bị chôn vùi ở phía dưới.

Hắn đứng dậy từ trong đồng rương nát bấy kia, song chưởng rung lên, hai cái rương vỡ bắn tung ra, Nguyệt Sơn sắc mặt hắng giọng, dường như đã nổi giận thật sự. Hắn cắn răng nói: “Cứng thật! tên gia hỏa này làm sao luyện được? Thân thể thật còn cứng hơn cương thiết?”

Nguyệt Sơn giật mạnh chiếc áo khoác đã nát tan rơi xuống, quay người lại muốn xông tới. Cuồng chiến sĩ kia đã lao tới trước mặt hắn, đột nhiên con người hắn lòi ra, trong giây lát rống lên một tiếng. Thủ chưởng vừa mới giơ lên một nửa, đã chậm rãi hạ xuống ...

“Xoạt!”

Đầu của hắn đã bay thẳng lên tận trời, xoay vòng rồi rớt ra rất xa, sau đó thân thể không đầu mới đổ sầm xuống!

Tiểu Lô đứng ở phía sau hắn, sắc mặt lạnh lùng, trong tay vẫn cầm theo thái đao ...

“Rất cứng rắn hả? Ta thấy cũng tầm thường thôi.” Hắn nhẹ nhàng khua thái đao.

Chỉ có Diệp Bất Quần thấy rõ động tác của Tiểu Lô, vừa rồi thân thể hắn dường như loài quỷ mị vô thanh vô tức tới phía sau cuồng chiến sĩ, trong tay cầm thái đao vuốt nhẹ...

Không biết nói thế nào ... thân thể hắn hình như không có trọng lượng, tựa như một làn khói mờ, Diệp Bất Quần cũng chỉ miễn cưỡng nhìn ra vài động tác của hắn.

Diệp Bất Quần hít một hơi thật sâu, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Tiểu Lô, cười khổ nói: “Nghĩ không ra a ... thực lực của ngươi so với báo cáo của Micheal còn mạnh hơn ... ít nhất cho tới bây giờ ta chưa có gặp qua ai đó có thể một đao chặt đầu cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa ... cho dù là thánh kiếm của Thánh kỵ sĩ cũng không có sắc bén như vậy ...”

Tiểu Lô chỉ nhẹ nhàng hạ thái đao xuống, sau đó nhanh chóng thu vào túi càn khôn.

“Ngươi nói cái gì?”

Trong một căn nhà cổ ở phía nam Toulouse

Đây là một căn nhà nằm ở một quận phía nam thành phố dưới tháp chuông cổ, lịch sử của nó cùng với thành phố đã có từ rất xưa rồi. Thành phố Toulouse này được kiến lập trong thời kỳ thống trị của người La Mã, mà tháp chuông cổ này cũng là kiến trúc từ thời kỳ La Mã được bảo tồn rất ít cho tới bây giờ.

Tháp chuông bề ngoài nhìn qua cũ kỹ và loang lổ, thực ra trong đó có một đại sảnh được trang hoàng cực kỳ tinh mỹ. Thảm trải nền dày khiến cho mặt sàn đại sảnh hoàn toàn không có cái mùi ẩm ướt như bình thường, hai bên cắm những ngọn đuốc cao bằng người, không hề có một bóng đèn nào. Trên vách tường treo vài bức tranh sơn dầu từ thời trung cổ, một bộ khải giáp kỵ sĩ hoàn chỉnh được đặt ở góc tường.

“Người nói cái gì?” Một thanh âm khàn khàn cộc cằn phần nộ vang lên, đó là một nam nhân trung niên, sắc mặt hần tái nhợt, khóe mắt co giật kích động, biểu hiện tâm tình đang trong trạng thái hung bạo.

“Người dám tự mình phái người động thủ!” Thanh âm hần tựa hồ như phát ra từ cổ họng, ánh mắt đầy sát khí.

“Đúng vậy.” Đối với vẻ mặt uy nghiêm phần nộ của nam nhân này, giọng nói trả lời cũng rất bình tĩnh. Nói chuyện là một nam nhân tuổi còn trẻ, đang đứng cách nam nhân trung niên kia ngoài năm bước, hần mặc dù nhìn như cúi xuống hai tay cung kính nhưng thân thẳng, thần sắc trên mặt không có nửa điểm kính sợ: “Là ta phái người hạ thủ bọn họ. Nhưng ta nghĩ rằng ta có đủ lý do để làm như vậy.”

Trung niên nhân kia áp trụ nộ hỏa, lạnh lùng nói: “Hả? Nói đi! Nếu câu trả lời của người không làm ta hài lòng, ta sẽ vặn gãy cổ người!”

Người trẻ tuổi có một gương mặt bình thường, gương mặt với ngũ quan không có gì xuất chúng, có thể nói, bạn mà đi trên đường tại bất kỳ địa phương nào thì loại khuôn mặt đại chúng này cũng có thể thấy được. Có điều thần sắc hần lãnh đạm mà ung dung, chậm rãi nói: “Đại nhân, ngài thân là một trong những nghị viên trong Hắc Ám Hội Nghị, chương quản hết thảy sự tình ở phía nam Pháp quốc ... nhưng về vấn đề này, tư liệu của mấy tên ngoại lai, chúng ta cũng không chính thức nắm giữ trong tay! Cấp trên đã chỉ thị, ‘Nếu có những tên khả nghi nào tiến vào khu vực quản lý của ngài, đề nghị ngài mật thiết chú ý đến bọn họ ...’

“Đúng vậy!” Trung niên nhân cay đắng nói: “Nhưng chẳng lẽ người không thể nhìn xa hơn sao? Raphael đi cùng với mấy người Phương Đông đó! Người cho rằng một tên cuồng chiến sĩ là có thể đối phó với Thánh kỵ sĩ giáo đình Raphael? Người đang làm ta mất mặt đó! Vì việc làm ngu xuẩn này của người, ta sẽ bị mấy gã kia cười nhạo!”

“Ta đương nhiên biết một tên cuồng chiến sĩ căn bản không có khả năng là đối thủ của Raphael ...” Người trẻ tuổi trên mặt lộ ra một tia khinh thường, mỉm cười: “Nhưng cấp trên đã ra lệnh, ‘những Thánh kỵ sĩ tiến vào khu vực quản lý của ngài mong ngài mật thiết chú ý tới bọn họ, nhưng lại không được có hành động gì thất thổ ...’ bản thân mệnh lệnh này thật ngu xuẩn! Thứ cho ta mạo muội, chẳng lẽ ngài không có nghĩ tới điều này? Giáo đình thủ tịch Thánh kỵ sĩ Raphael, tại sao lại cùng nhóm người Phương Đông đó tới Toulouse chứ?”

“Đây là cơ mật tối cao của Hội Nghị ... người người như thế nào lại biết chứ!” Ngữ khí trung niên nhân mang theo vài phần âm trầm.

“Thế thì đúng rồi.” Người trẻ tuổi cười nói: “Từ đó tới nay, ngài mặc dù danh vẫn được liệt vào nghị viên Hội Nghị, nhưng lại bị đám gia hỏa phương Bắc gạt bỏ ra ngoài Vòng Tròn Quyền Lực ... không chỉ có ngài mà còn cả thế lực phương Nam chúng ta, các nghị viên khác ở phía nam Châu Âu đều bị loại trừ. Ở trong Hắc Ám Hội Nghị, luôn luôn là thiên hạ của bọn phương Bắc ... chẳng lẽ ngài đối với cục diện này, một chút phần nộ cũng không có?”

“Ta đương nhiên phần nộ!” trung niên nhân cắn răng, đột nhiên thủ thảo tóm lấy một cái ghế ném ra ngoài. Rắc một tiếng, bộ khải giáp kỵ sĩ kia vì sự phần nộ của hần mà thành vật hy sinh.

Người trẻ tuổi vẻ mặt không thay đổi, chậm rãi nói: “Chuyện này phi thường thú vị ... những tên phương Bắc đó đã lấy danh nghĩa Hội Nghị hạ lệnh cho chúng ta không được khinh cử vọng động ... nhưng lại không nói cho chúng ta biết tại sao ... rất rõ ràng, nhất định là đã xảy ra chuyện gì thú vị rồi, hơn nữa là sự tình phi thường trọng yếu! Phương Nam chúng ta cùng phương Bắc luôn luôn không quá hòa thuận, bình thường đã rất ít lui tới. Nhưng lần này bọn chúng lại vận dụng danh nghĩa Hội Nghị chuyển cho chúng ta một mệnh lệnh như vậy ... mà sự tình này, lại có cả Giáo Hội thủ tịch Thánh kỵ sĩ tham dự ... chẳng lẽ ngài không nhận thấy đây là một cơ hội sao?”

Nói đến đây, người trẻ tuổi hơi dừng lại một chút, mới chậm rãi nói: “Ta phải đi kiểm một ít tin tức thú vị ... từ người bạn tốt của ta, ngài Lyon của gia tộc Rodriguez từ Italy tới ... ngài Lyon trước đó vài ngày đã

đi một chuyến tới Trung Quốc, đi cùng với hắn còn có ba tên phương Bắc, thêm một Huyết tộc thân vương ... ngài có thể ngẫm lại ... phương Đông ... mệnh lệnh của Hắc Ám Hội Nghị từ xưa là không được đặt chân đến phương Đông. Nhưng mấy tên phương Bắc kia lại dám phá lệ phái người đi trước tới phương Đông ... vậy nhất định là đã phát sinh chuyện gì đó phi thường trọng yếu! Đáng hận là sự tình trọng yếu như vậy, bọn chúng lại giấu diếm chúng ta! Chẳng những che giấu ngài, cả sáu vị nghị viên phương Nam cũng đều không có tin tức gì! Bọn chúng căn bản là muốn bài trừ phương Nam ra khỏi Vòng Tròn Quyền Lực! Lần trước du hành phương Đông, trong đó duy nhất có một người có thể xem như thế lực phương Nam tham dự, chính là Lyon, nhưng cho dù là kẻ ngu ngốc cũng biết rằng Lyon xuất thân từ gia tộc Rodriguez, mặc dù là thuộc về phương Nam Italy nhưng mà vẫn là tay sai của lão già phương Bắc này mà thôi. Gia tộc Lyons căn bản là công cụ để bọn phương Bắc dùng đánh vào phương Nam chúng ta mà thôi. Nhưng đáng buồn hiện giờ chính là bảy vị nghị viên phương Nam chúng ta căn bản là không thể hiện được sự đoàn kết mà đứng lên đối kháng phương Bắc, theo ngài ... thứ cho ta mạo muội ... chẳng lẽ người phương Bắc hạ lệnh không cho ngài nhúng tay vào, ngài sẽ thật sự không nhúng tay vào?”

Trung niên nhân trầm mặc.

Người trẻ tuổi thở dài: “Tôi đã cẩn thận phân tích chuyện này, hơn nữa tôi có một ít thông tin tình báo, trước mắt xem ra vấn đề này có hai điểm thú vị: ”Thứ nhất, du hành phương Đông lần trước, phương Bắc đã tổn thất lớn, bọn họ mất ba cao thủ huyết tộc, một hùng nhân chiến sĩ, còn vị huyết tộc thân vương Morales hình như đã bị thương, tiểu bạch diện Lyon căn bản là đã thành phế nhân. Giấy không gói được lửa, chuyện này mặc dù mấy tên phương Bắc đã kiệt lực giấu diếm nhưng sẽ có người biết. Thứ hai, lần này người phương Đông tới chỗ chúng ta, còn có vị Giáo Hội thủ tịch Thánh kỵ sĩ Raphael đi cùng ... chuyện thú vị như vậy, rõ ràng đã xúc động thần kinh của đại đa số bọn người phương Bắc yếu ớt ... nhưng mà bọn chúng yêu cầu không cho ngài nhúng tay vào ... hừ, nếu chúng ta thật sự không nhúng tay, e rằng mới là ngu xuẩn!”

“Chú ý ngôn từ của người!” Trung niên nhân lạnh lùng nói một câu, bắt quá nộ khí trên mặt hắn thật sự đã tiêu thất vài phần.

Người trẻ tuổi hơi cúi người: “Xin lỗi, đại nhân. Ta chỉ là nói ra lời thật mà thôi. Chuyện này dám chắc phi thường trọng yếu, ít nhất là đối với bọn phương Bắc mà nói là phi thường trọng yếu ... nếu là sự tình trọng yếu, dựa vào cái gì mà phương Nam chúng ta không thể tham dự? Dựa vào cái gì chúng ta vẫn bị gạt bỏ ra ngoài Vòng Tròn Quyền Lực?”

“Cho nên người chưa được ta đồng ý đã tự tiện phái người hạ thủ bọn họ? Đã biết rõ ràng đối phương có một Thánh kỵ sĩ đi cùng, lại còn làm tổn thất của ta một cuồng chiến sĩ?” Trung niên nhân sắc mặt âm đạm.

“Đúng vậy.” Người trẻ tuổi ngẩng đầu, ánh mắt không chút úy kỵ nhìn đối phương: “Ta đương nhiên biết phái ra một cuồng chiến sĩ thì chỉ có chịu chết ... nhưng ta nhận thấy là điều này hoàn toàn đáng giá! Đối với bọn phương Bắc, đây là thị uy, biểu lộ tôn nghiêm của ngài - nghị viên Hội Nghị, ngài không có nghĩa vụ nghe lệnh chúng, bọn chúng không có quyền đưa ra mệnh lệnh với ngài! Ta dám khẳng định, phương Bắc nhất định cử người âm thầm theo dõi mấy người phương Đông kia! Bọn họ trọng thị chuyện này như thế, không có khả năng buông tha nhóm người phương Đông tiến vào địa hạt của chúng ta, bất kể có vấn đề gì! Nếu bọn họ không hy vọng dả thảo kinh xà, vậy chúng ta vẫn cứ làm ngược lại ý tứ của bọn họ! Khi trải qua chuyện này, mấy người phương Đông kia nhất định sẽ đề cao cảnh giác ... những tên phương Bắc này mặc dù rất phần nộ, nhưng với ngài mà nói, hoàn toàn không cần quan tâm bọn họ. Đồng thời, ta nghĩ đám người phương Bắc sau này làm việc nhất định phải càng thêm cẩn thận ... kết quả tốt nhất chính là bọn họ tạm thời gọi về người giám thị, thả lỏng bọn phương Đông.”

“Điểm thứ hai, hy sinh một cuồng chiến sĩ, ta ít nhất đã lấy được một số thông tin thú vị ... người hôm nay ra tay giết cuồng chiến sĩ cũng không phải là Thánh kỵ sĩ Raphael mà là một người phương Đông khác. Ngài đã biết có thể đánh bại cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa, thực lực người này kinh khủng thế nào. Chúng ta ít nhất có thể biết, nhóm người phương Đông này đều là nhân vật lợi hại. Xét theo thực lực cuồng chiến sĩ tại Hội Nghị thuộc cấp B, ta tạm thời đánh giá thế lực nhóm người phương Đông thuộc cấp A.” Người trẻ tuổi rút cuộc về mặt lộ ra vài phần bất đắc dĩ: “Đại nhân, bất kể như thế nào, chúng ta phải tham dự chuyện này, mà không phải dựa theo ý tứ mấy lão phương Bắc đứng bàng quan một bên! Nếu ngài có điều

muốn làm! Chính là ém nhem tin tình báo với bọn phương Bắc. Chúng ta mặc dù rút ra kết luận, vấn đề này không tầm thường, nhưng có tư liệu của chúng ta hoàn toàn chỉ là giấy trắng, cho nên cần phải thăm dò và tiếp xúc! Sự hy sinh thỏa đáng, ta tin rằng điều này cũng đáng giá.”

104. Chương 105: Long Nhãn

Buổi chiều, may mà nhờ có những người tham gia bãi công, dường như cảnh sát toàn thành phố đều bị điều đi duy trì an ninh trật tự trên đường phố. Nên không có người nào phát hiện tại nhà kho trong con hẻm phát sinh một hồi kịch chiến, còn có người bị chém đầu.... đương nhiên, cuồng chiến sĩ cũng có thể tính là loài người.

Lúc này, ba người Tiểu Lôi đã đứng tại khu chợ Toulouse nơi dành cho những người thích leo núi. Nơi này chuyên môn bán các vật dụng leo núi, có dụng cụ chuyên môn leo núi, trang phục leo núi, ủng, lều vải, bếp dùng trên núi, còn có một ít bản đồ cùng mấy móc định vị điện tử v.v...

Thành Toulouse ở cạnh núi Pyrenees, là một cái đại thành thị gần núi nhất, cho nên nơi này là địa điểm có không ít người thích leo núi lưu trú. Diệp Bất Quần đối với mọi thứ ở nơi này hiểu rất rõ, hẩn tự mình vào bên trong cửa hàng gặp nhân viên bán hàng, đồng thời lựa chọn đồ vật.

Tiểu Lôi thở dài, theo hẩn thấy, chỉ là leo núi mà thôi, đã biết bên cạnh mấy người, đều có thể nói là siêu nhân loại, leo núi còn cần mua mấy thứ này nữa sao?

Nguyệt Sơn vẫn đứng ở một bên lạnh lùng nhìn Diệp Bất Quần, vẻ mặt hẩn lạnh lùng.

Trong lần tao ngộ vừa rồi, thân phận của Diệp Bất Quần trong mắt Nguyệt Sơn đã trở nên có năng lực phi thường. Một “hướng dẫn viên du lịch”, như thế nào có thể hiểu rõ về các loại từ ngữ kỳ quái “Cuồng chiến sỹ”, “Hắc Ám Hội Nghị”? Còn nữa, nếu là một hướng dẫn viên du lịch bình thường mà nói, đối mặt với cái loại cuồng chiến sỹ giống như quái vật này... hẩn như thế nào có thể bảo trì thái độ trấn tĩnh như vậy?

“Được rồi, ta có thể giải thích một chút.” Tiểu Lôi cười khổ một tiếng: “Nguyệt Sơn huynh, chuyện này là ta không có nói rõ ràng... vị hướng dẫn Raphael này, thật ra là... a.... thật ra là một bằng hữu của ta. Chính xác mà nói, hẩn là người của Giáo Hội. Những tên gia hỏa đã từng đến võ quán cướp đoạt Bảo Nhi, thuộc về một cái gọi là tổ chức Hắc Ám Hội Nghị ... mà Giáo Hội của vị Raphael này, chính là chuyên môn cùng Hắc Ám Hội Nghị đối nghịch...”

Tiểu Lôi biết không thể lừa gạt được Nguyệt Sơn, phải đem lai lịch của Diệp Bất Quần nói sơ qua.

Nguyệt Sơn nhíu mày, thấp giọng nói: “Tiểu Lôi, chuyện này ngươi làm có chút không thỏa đáng. Dựa theo người nói, Giáo Hội này cùng Hắc Ám Hội Nghị đều là có chủ ý bắt Bảo Nhi của chúng ta! Cùng hẩn hợp tác, có thể có nguy hiểm.”

Tiểu Lôi rất nhanh nhìn thoáng qua Diệp Bất Quần đang cùng nhân viên bán hàng nói chuyện, cười nói: “Chuyện này chỉ là tình thế bất buộc. Chúng ta tại Châu Âu không có thế lực gì, mà người này chính là nắm trong tay một chút tin tức tình báo mà chúng ta không biết, song phương hợp tác một chút, cũng có lợi. Chúng ta cẩn thận một chút, thì sẽ không để cho đám hòa thượng phương Tây này đạt được mục đích.”

Nguyệt Sơn cười gượng, không nói gì. Bất quá đối với cái kiểu Tiểu Lôi đem Giáo Hội phương Tây này gọi là “hòa thượng phương Tây”, thật không khỏi có chút buồn cười.

“Tốt rồi.” Diệp Bất Quần đã đi tới, hẩn vẫn cười rất bình thản: “Không sai biệt lắm. Những thứ này bọn họ sẽ trực tiếp đưa đến khách sạn. Tiếp theo... chúng ta còn cần đi tìm một hướng dẫn viên leo núi...phụ cận có rất nhiều câu lạc bộ leo núi, thuê một hướng dẫn viên leo núi, chỉ cần tốn một ít tiền là được.”

Nguyệt Sơn nhìn Diệp Bất Quần một cái, cười lạnh nói: “Diệp Bất Quần tiên sinh, ông chẳng lẽ không phải là hướng dẫn viên ư?”

Diệp Bất Quần cười cười: “Nguyệt Sơn tiên sinh, nếu ngài đã biết tên ta, vậy ngài hẩn cũng đã biết, ta hướng dẫn viên đây là giả, bất quá là lúc trước bồi tiếp vài câu là học ở trong sổ tay du lịch gì đó mà thôi...”

mà một khi chúng ta tiến vào núi Pyrenees, vậy cần một hướng dẫn viên leo núi là không thể thiếu. Ta biết, mấy vị đều là... ăn, nói theo kiểu Trung Quốc, đều là người thần thông quảng đại, nhưng mà ngài biết núi Pyrenees rộng lớn bao nhiêu không? Tất cả đường biên giới giữa Pháp và Tây Ban Nha, đều là núi Pyrenees!”

Nguyệt Sơn ngậm miệng.

“Các vị...” ba người đang nói chuyện với nhau, một nhân viên bên trong cửa hàng đột nhiên đi tới, đây là một cô gái tuổi còn trẻ, mái tóc màu đỏ, kiểu cười rất là có giáo dục, cảm giác mang theo vài phần chức nghiệp: “Xin hỏi các vị, các người là muốn lên núi?”

Nàng nói chính là tiếng Pháp.

“Đúng vậy.” Diệp Bất Quần trả lời: “Có chuyện gì?”

Nhân viên phục vụ kia ân cần nói: “Là như thế này, chúng tôi nơi đây không chỉ có bán dụng phẩm leo núi, đồng thời cũng có một câu lạc bộ leo núi của chính mình, nếu các vị muốn lên núi, có thể tham gia câu lạc bộ của chúng tôi. Chúng ta tại mấy tháng sau sẽ tổ chức một lần leo núi ...”

“Không cần.” Diệp Bất Quần lắc đầu: “Chúng ta ba ngày sau sẽ xuất phát lên núi.”

“Ba ngày sau?” Nhân viên phục vụ kia trừng mắt: “Thứ cho tôi nói thẳng, bây giờ không phải là thời tiết tốt để leo núi! Bây giờ là đầu mùa xuân, khí hậu đang nóng lên, tuyết đọng trên đỉnh núi mùa đông bởi vì nhiệt độ tăng lên mà tan chảy ... có thể nói, đây là mùa tuyết lở trên đỉnh núi, không thích hợp để leo núi.”

Diệp Bất Quần cười nói: “Cám ơn cô đã nhắc nhở. Bất quá chúng ta sợ rằng sẽ không tham gia vào câu lạc bộ của các cô.”

“Như vậy...” Nhân viên phục vụ kia tựa hồ cũng không định bỏ qua cơ hội buôn bán: “Như vậy đi... các vị tựa hồ là từ nước ngoài tới? Nếu các vị lên núi cần có hướng dẫn viên leo núi, có thể thuê từ câu lạc bộ của chúng tôi... bất quá theo mùa nguy hiểm như bây giờ, tiền thù lao có thể sẽ rất đắt.” Nhân viên phục vụ tinh minh này cười nói: “Dựa theo thông lệ, giá cả là một ngày ba trăm euro, bất quá thời tiết bây giờ leo núi phải mạo hiểm, cho nên thu phí sẽ tăng lên một ngày năm trăm euro... đồng thời, người làm trung gian, cá nhân ta phải thu một trăm euro tiền thù lao, mấy vị có ý kiến gì không?”

Diệp Bất Quần đem lời phục vụ viên phiên dịch một chút, ba nam nhân nhìn nhau, gật đầu.

Sau đó, lưu lại một trăm euro, mấy người cáo biệt cô phục vụ tinh minh này. Hướng dẫn viên leo núi sẽ dựa theo thời gian ước định đi tìm bọn họ.

Trên đường, Diệp Bất Quần vừa lái xe, vừa cười khổ: “Nguyệt Sơn tiên sinh, ngài không cần phải luôn nhìn ta... bây giờ là thời gian chúng ta hợp tác. Ta sẽ tuân thủ ước định của song phương, sẽ không có một hành động nhỏ nào. Giáo Hội chúng ta tuyệt đối tuân thủ nguyên tắc.”

Nguyệt Sơn lạnh lùng nhìn Diệp Bất Quần một cái, rồi mới thu hồi ánh mắt, trong miệng tựa như lẩm bầm một câu: “Không cùng tổ tiên với ta, tâm tư tất khác biệt..”

Lúc trở lại khách sạn, Khinh Linh Tử cùng Bảo Nhi một lớn một nhỏ hai quái vật đang khoanh chân ngồi đối diện nhau trên mặt đất. Hai người đều là một bộ tư thế đả tọa tiêu chuẩn của đạo gia, Khinh Linh Tử sắc mặt bình thản, hai mắt hơi khép. Mà Bảo Nhi thì hơi có chút khó khăn, nàng mới sáu tuổi, đúng là tuổi tiểu hài tử tính tình hiếu động ăn chơi nhảy múa, để nàng nhàm chán đả tọa như thế chính là làm khó nàng, ngồi ở đây nhịn không được sờ tai gãi đầu, nhú mày nhăn mặt, nhưng là vì Khinh Linh Tử nghiêm khắc, nên không dám thật sự đứng lên. Vừa nhìn thấy Tiểu Lôi mấy người tiến đến, Bảo Nhi lúc này mới hoan hô một câu, nhảy nhót chạy tới trong lòng Tiểu Lôi.

“Sư huynh, người vừa dạy Bảo Nhi pháp thuật gì vậy?” Tiểu Lôi lắc đầu, nhìn Bảo Nhi trong lòng. Bảo Nhi lại lắc đầu, thấp giọng nói: “Không thể nói, sư phụ không cho nói.”

Khinh Linh Tử tự đắc cười nói: “Pháp thuật ta dạy tự nhiên là tuyệt thế vô song, đồ đệ Khinh Linh Tử ta tương lai nhất định sẽ mạnh hơn gấp trăm lần so với mấy tên đồ đệ phế vật không nên thân của Tiêu Dao Tử ...”

Tiểu Lô xoa xoa miệng: “Chẳng cần hỏi người làm gì. Chuẩn bị một chút, chúng ta chuẩn bị xuất phát lên núi.”

Về phần mẫu thân của Bảo Nhi, Nguyệt Hoa tiểu thư hơn bảy năm trước tham gia đội leo núi, mười lăm ngày lữ trình trên núi Pyrenees. Mặc dù không tìm được nhật ký leo núi. Nhưng dù sao tại Châu Âu, loại đội leo núi này, đều có tên tại mấy cái câu lạc bộ leo núi.

Các đội leo núi này khi xuất phát, lộ tuyến lên núi, hay hành trình, bình thường mà nói đều chuẩn bị kỹ càng trước khi lên núi, hơn nữa sẽ lập hồ sơ tại câu lạc bộ.

Cho nên, căn cứ tư liệu Diệp Bất Quần cung cấp, bọn họ từng ghi lại năm đó mẫu thân Bảo Nhi tham gia đội leo núi chịu sự quản lý của câu lạc bộ.... tuy nhiên sau khi mấy thành viên chủ yếu tử vong, câu lạc bộ kia đã suy yếu... những người leo núi rất mê tín, hoặc là nói không phải “mê tín”, mà là tin tưởng một chút sự thật siêu nhiên gì đó.

Nếu những thành viên leo núi chủ chốt của một câu lạc bộ tử vong một cách ly kì, vậy sẽ rất khó hấp dẫn được thành viên mới, bởi vì đại đa số sẽ coi chuyện này là một loại dấu hiệu “không may mắn”. Loại người ưa vận động mạo hiểm mặc dù đều là người gan lớn bằng trời, nhưng mà đối với hiện tượng có chút thần bí vẫn còn tỏ ra tôn trọng một cách nghiêm túc.

Diệp Bất Quần từng tra được câu lạc bộ năm đó, mặc dù sau này câu lạc bộ đó phá sản, nhưng tư liệu vẫn còn có thể tìm được. Cho nên căn cứ thông tin Diệp Bất Quần cung cấp, mấy người cuối cùng quyết định dựa theo lộ tuyến đội leo núi của mẫu thân Bảo Nhi lưu lại, đi lại một lần nữa!

Diệp Bất Quần đem lộ tuyến này dùng máy fax của khách sạn truyền đến cho cửa hàng ngày hôm qua mấy người đã đến, đội bọn họ an bài hướng dẫn viên leo núi.

Mấy người ở khách sạn nghỉ ngơi một ngày, tới giữa trưa ngày thứ hai, có người đến tìm.

”Xin chào, xin hỏi Lô tiên sinh ở đâu? Một người trẻ tuổi ước chừng hơn 20 tuổi, khuôn mặt bình thường không có gì đặc biệt. Dáng người cao lớn. Cùng với khuôn mặt bình thường không có gì đặc biệt, người thanh niên này tạo cho mình một loại khí chất trấn định ung dung... rất rõ ràng, chỉ có người thật sự đã từng khảo nghiệm nguy hiểm, trải qua khó khăn đặc thù, mới có thể có mài dũa ra loại khí chất bình tĩnh ung dung này.

Tiểu Lô để ý, người này có một đôi mắt màu xám.

“Ta là hướng dẫn viên leo núi được phái tới, các vị có thể xưng hô ta Long Nhân, Long Nhân không phải là tên của ta, mà là biệt hiệu của ta... các vị có thể nói với ta tiếng Anh tiếng Pháp. Ngoài ra ta còn có thể miễn cưỡng hiểu được một chút tiếng Italy ... à, bất quá nhìn bộ dáng mấy vị là người phương Đông, thật đáng tiếc, ta nghe không hiểu tiếng Trung Quốc, bất quá trong các vị có người hiểu được tiếng Anh, vậy chúng ta trao đổi hẳn là không có vấn đề gì quá lớn.”

Người trẻ tuổi này tự xưng là Long Nhân ngữ khí ung dung bình thản, nhìn qua một bộ dáng hiên lành vô hại, bộ dáng này tựa như một người thuần phác thiện lương bình thường.

Anh ta chậm rãi chuyển qua một quyển tài liệu, mỉm cười nói: “Đây là tài liệu của câu lạc bộ... căn cứ hành trình câu lạc bộ an bài cho ta, ta đã chuẩn bị đầy đủ trước khi xuất phát rồi, cho nên mới chậm trễ một chút...nếu có thể, chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào... à, cuối cùng nếu không có gì để nói, mời ký tên vào tài liệu, hợp đồng của chúng ta sẽ có hiệu lực.”

Lúc giữa trưa, một chiếc xe hơi việt dã chở nhóm Tiểu Lô rời khỏi thành Toulouse, mục đích của bọn họ là núi Pyrenees, dựa theo lộ tuyến của mẫu thân Bảo Nhi năm đó lưu lại, trạm thứ nhất của bọn họ chính là một trấn nhỏ tại phía nam núi Pyrenees ...”thị trấn Lourdes.

Mà phải nói đến...

Vừa lúc xe chở mấy người rời khỏi, trên đài phát thanh, đài truyền hình Toulouse đều đồng thời phát một tin tức.

Rất rõ ràng, tại một thành thị nhỏ như Toulouse, nhân khẩu chừng chục vạn người, bất cứ chuyện gì đều sẽ trở thành một tin tức - Hơn nữa rất rõ ràng, chuyện này không hề nhỏ!

“Giữa trưa ngày hôm nay, thành phố chúng ta tại khu xxx đường xxx số xxx một cửa hàng buôn bán vật dụng leo núi xảy ra một vụ nổ, hỏa hoạn thiêu huỷ cửa hàng cùng phòng ốc xung quanh. Đội phòng cháy chữa cháy lúc nhận được cảnh báo lập tức xuất động, trải qua ba mươi phút dập lửa rốt cuộc cũng dập tắt được, đáng tiếc chính là, mọi nhân viên trong cửa hàng không ai sống sót. Căm cứ tư liệu chúng ta có được, cửa hàng này thuộc về một người tên là xxxx là câu lạc bộ người thích leo núi, mà nguyên nhân phát sinh hỏa hoạn, trước mắt còn đang điều tra, phía cảnh sát dự đoán có thể là bởi vì đường điện quá cũ dẫn đến phát hỏa...”

TV giữa trưa phát đi tin tức này, còn có hình ảnh của hàng bán vật dụng leo núi mà ba người Tiểu Lôi từng ghé qua, đã biến thành một đồng đố nát! Hai căn nhà bên cạnh cũng bị thiêu thành tro, chung quanh còn có dây cảnh báo của cảnh sát cùng lính chữa cháy lưu lại ...

Bất quá thật đáng tiếc, tin tức này, nhóm Tiểu Lôi cũng không nhìn thấy. Bởi vì bọn họ lúc này đã trên đường từ thành Toulouse đi đến thị trấn Lourdes.

Người lái xe, chính là đến từ câu lạc bộ đã cháy rụi, hướng dẫn viên leo núi tên gọi là “Long Nhân”!

“Ba giờ.” Long Nhân vừa lái xe vừa mỉm cười nói: “Ba giờ sau chúng ta có thể tới tiểu trấn, đêm nay chúng ta sẽ ở đó một đêm.”

“Ba giờ thời gian là không ít.” Tiểu Lôi tựa ở trên ghế, thuận miệng nói: “Mở nhạc đi, nếu không thì hơi buồn chán đó.”

Long Nhân gạt đầu, tùy ý mở máy CD trên xe.

Lập tức, chiếc loa bạo phát ra một bài heavy metal chói tai. Long nhân tựa hồ nhăn mặt một chút, tiện tay tắt nhạc, thản nhiên nói: “xin lỗi, ta lấy nhầm CD.” Anh ta tiện tay đem một hộp CD đặt ở bên cạnh chỗ ngồi giao cho Tiểu Lôi: “Anh tự mình chọn lựa một đĩa yêu thích đi.”

Tiểu Lôi cầm lấy và lục tìm, lại phát hiện cả bao CD đều là đĩa heavy metal, trong mắt hắn đột nhiên hiện lên một tia dị sắc, có chút thâm ý nhìn Long Nhân, không nói gì...

105. Chương 106: Thánh Địa

Dân cư của tiểu trấn rất thưa thớt, quy mô của nó tại châu Âu hoàn toàn không tương xứng với tên tuổi của nó!

Nơi này chính là thánh địa nổi tiếng của Thiên Chúa giáo ở châu Âu.

Vốn tiểu trấn này bất quá chỉ là một trấn tồi tàn tại phía nam núi Pyrenees mà thôi, nhưng vào năm 1858, tất cả đã thay đổi! Nghe nói một cô gái trong trấn đã thấy Thánh mẫu Maria hiển linh, hơn nữa... nghe nói là tới mười tám lần!

Năm đó, sự kiện này làm chấn động cả châu Âu, thậm chí kinh động tới Giáo Đình, Giáo hoàng đã phái người tới tiểu trấn điều tra... Đương nhiên, quá trình điều tra thế nào thì không biết. Nhưng kết quả làm cho người ta có chút kinh ngạc

Giáo hội đã tuyên bố việc này “có thật”! đồng thời tuyên bố tiểu trấn Lourdes là “Thánh Địa”! Còn cô gái đã từng tiếp xúc với Thánh mẫu Maria tại tiểu trấn, sau đó đã được giáo hội phong làm “Thánh Đền”.

Tiểu trấn Lourdes bởi vậy mà thành danh, trở thành thánh địa của Thiên Chúa giáo ở châu Âu.

Càng thần kỳ hơn chính là, nghe nói trong sơn động bên cạnh tiểu trấn, có một thủy trì, nghe nói nước của thủy trì chính là “thánh thủy” trong truyền thuyết, có thể chữa rất nhiều bệnh....

Bởi đủ loại truyền thuyết như vậy, tín đồ Thiên Chúa giáo tới đây hơn mười vạn người mỗi năm...

Khi trời tối, đoàn người của Tiểu Lôi cũng đã lái xe tới tiểu trấn, cả tiểu trấn chìm trong một bầu không khí yên tĩnh.

Bên ngoài tiểu trấn cũng có không ít xe hơi, hiển nhiên có rất nhiều người ở đây. Chính Tiểu Lô ngồi trên xe cũng đã thấy, bên ngoài tiểu trấn có không ít người đi đường sắc mặt đều nghiêm cẩn, bộ dạng thần thánh trang nghiêm, bọn họ ăn mặc rất nghiêm túc, vẻ mặt thành kính, bước đi rất an tĩnh trên ngã tư, không một người nào làm ồn. Còn có một ít người, đều mặc trường bào màu đen của Giáo Hội, trước ngực còn có đeo thập tự giá.

Kiến trúc cao nhất của tiểu trấn, chính là giáo đường tại trung tâm của tiểu trấn.

“Ta không thích chỗ này.” Bước xuống xe, Tiểu Lô liền nói. Nguyệt Sơn cũng gật đầu: “Quá yên tĩnh, có chút áp lực Nói thế nào đây, cứ như chùa miếu ở trong núi vậy.”

Diệp Bất Quần lại không nói gì, chỉ là vừa đến nơi này, vẻ mặt hắn liền trở nên nghiêm túc Chính xác mà nói, hình dáng hắn lúc này, cơ hồ biến thành những người đang an tĩnh đi đường kia. Nghiêm túc, an tĩnh, trang nghiêm, chú tâm...

“Xem ra vị tiên sinh đây là một giáo đồ trung thành rồi.” Người nói chính là Long Nhân, hắn xuống xe còn cầm theo một bao đồ, đi bên cạnh Tiểu Lô.

“Chẳng lẽ ngươi không phải giáo đồ của Thiên Chúa giáo?” Tiểu Lô hỏi.

“Tư duy của ông chính là điển hình của người phương Đông.” Long Nhân trả lời rất đúng mực: “Hình như rất nhiều người Trung Quốc đều cho rằng người phương Tây đều tin vào Thượng Đế, kỳ thật không phải như vậy, ít nhất là ta không tin.” Hắn thở dài: “Công việc của ta, đều phải chạy trên bờ vực sinh tử, cho nên ta chỉ tin tưởng vào mình, tự mình nắm lấy vận mệnh của mình.”

Tiểu Lô nheo mắt nói: “Xem ra ngươi rất quen thuộc với núi Pyrenees rồi.”

“Phi thường quen thuộc.” Long Nhân đột nhiên cười lên, thản nhiên nói: “Ta đã từng ba lần leo lên ngọn núi cao nhất, được bài danh trong ba hội viên đứng đầu của câu lạc bộ. Ta cũng từng tham gia vào mười hai lần leo núi. Kỷ lục về an toàn của ta đến giờ vẫn chưa bị phá vỡ.”

Tiểu Lô nhìn chằm chằm vào mắt của hắn, trong mắt hắn có thể thấy được sự kiêu hãnh của một nhà leo núi mạo hiểm Rất rõ ràng, tên Long Nhân này phi thường tự hào về kỷ lục của hắn. công bằng mà nói, với kỷ lục của hắn, hắn cũng xem như một cao thủ rồi.

Chỉ có thể nói, phản ứng của hắn như vậy cũng là bình thường... nhưng trong mắt Tiểu Lô vẫn hiện lên một tia nghi hoặc....

“Các vị chọn ngay lúc này lên núi, kỳ thật rất nguy hiểm. Nên có rất nhiều người không muốn tiếp nhận hợp đồng của các vị, nhưng ta vẫn không sợ.... mặc dù khí hậu bây giờ không tốt, nhưng chuyện nguy hiểm hơn ta cũng đã trải qua rồi, ta tin vào chính mình.” Long Nhân cười rất kiêu hãnh, sau đó hắn lại đổi sang chuyện khác, chỉ vào hai bên đường của tiểu trấn: “Nơi này có hai lữ quán, cái lớn, thì thuộc về giáo hội. Nên họ chỉ tiếp đãi nhân viên của giáo hội. Cái còn lại chính là tiếp đãi du khách, hy vọng duy nhất bây giờ của ta là vẫn chưa đầy khách. Nếu không chúng ta chỉ có thể dựng lều tại quảng trường kia.”

Bất hạnh chính là, điều Long Nhân nói lại thành sự thật.

Khách sạn duy nhất chiêu đãi du khách trong tiểu trấn đã đầy người. Bọn họ chỉ có thể dựng lều tại quảng trường của tiểu trấn.

Nguyệt Sơn là người luyện võ, chịu khổ không sao. Khinh Linh Tử là người hướng ngoại, đối với việc hưởng thụ về thân thể cũng quá không xem trọng. Bảo Nhi thì tính tình tiểu hài tử, đối với việc ngủ ngoài trời, nó ngược lại càng thêm mong đợi và hưng phấn.

“Uy, Diệp Bất Quần, ngươi không phải là nhân viên cao cấp của giáo hội sao? Chẳng lẽ không thể đi cửa sau tới giáo hội kiếm cho chúng ta hai gian phòng sao?”

Tiểu Lô cười khổ, một mặt nói, một mặt nhìn vào quảng trường của tiểu trấn.

Xem ra nhân khí của tiểu trấn Lourdes này không phải bình thường a. Quảng trường không quá lớn đã đầy cả lều, xem ra hôm nay có rất nhiều người ngủ lộ thiên đây.

“Rất xin lỗi, ta không thể lợi dụng chức quyền để làm việc này.” Diệp Bất Quần lộ ra thần sắc rất nghiêm trang: “Chỗ này là Thánh địa, người nói cái chuyện này, là tiết độ đối với thánh địa! Ta không thể vì chức vị mà bắt người khác phải nhường phòng cho chúng ta được.” Diệp Bất Quần chỉ vào quảng trường của tiểu trấn, nơi đây cũng có không ít thần chức nhân viên mặc trang phục giáo hội ngồi trong lều, rất rõ ràng, lỗ điểm của giáo hội cũng đã đầy người, nên có không ít cha sứ đành phải ở ngoài đây.

Tiểu Lôi lắc đầu: “Thật không biết nên nói người đáng kính, hay cười người ngốc đây.”

Long Nhân đi ra từ lều. Rất rõ ràng, động tác của hắn khá thành thục, vừa nhìn đã biết là loại người thường xuyên sống bên ngoài rồi.

“Tối nay có lẽ sẽ rất lạnh, dù sao đây cũng là vùng núi, hơn nữa thời tiết lúc này cũng có chút ẩm thấp.” Long Nhân mượn được một cái bật lửa tránh gió từ một người leo núi, đốt lên một đồng lửa hồng, còn có mấy cái nồi kim loại, xem ra là chuẩn bị nấu ăn rồi.

Tiểu Lôi vẫn luôn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Long Nhân, nhưng cũng chỉ nhìn thấy những việc làm của Long Nhân, hắn quả thật rất có phong phạm của một nhà mạo hiểm kinh nghiệm phong phú. Trong mắt Tiểu Lôi lại lộ ra một tia nghi hoặc.

Tối nay quả thật có chút lạnh, trên xe có một cái mền, Tiểu Lôi cũng đã lấy ra đắp cho Bảo nhi. Tổng cộng có năm lều, Tiểu Lôi một cái, Khinh Linh Tử, Diệp Bất Quần, Nguyệt Sơn, Long Nhân mỗi người một cái. Bảo nhi thì ngủ trong trướng của Nguyệt Sơn.

Tiểu Lôi đang ngủ trong lều, linh giác của hắn nhạy cảm dị thường, thật sự, là do ở đây tối nay. Hoặc là nói, hôm nay khi tiến vào tiểu trấn đã trở thành “Thánh Địa” này, trong lòng Tiểu Lôi có một loại cảm giác kì dị, trong lòng phảng phất như xuất hiện một loại cảm giác chờ mong kì diệu không tên vậy

Như trong mơ hồ hắn đã cảm ứng được sẽ có chuyện phát sinh vậy.

Sau khi nhắm mắt lại, niệm vài câu tĩnh tâm chú, Tiểu Lôi chậm rãi đi vào giấc ngủ sâu

Tối đen....

Trên quảng trường có mấy trăm lều, mấy trăm tiếng hô hấp của mọi người đều vang lên bên tai Tiểu Lôi, đó là một loại cảm giác phi thường kỳ diệu, Tiểu Lôi cảm thấy mình như xuất thần lãng du, dần dần như đang mơ, giống như xuất hồn ra ngoài cơ thể vậy

Trong mơ hồ, phảng phất như có một âm thanh kêu gọi

Đúng vậy, là kêu gọi!

Một âm thanh nhẹ như không vang lên, liên vang vọng trong lòng của mình.... Trong lòng rõ ràng cảm giác được sự kỳ quái, không còn tiếng kêu gọi. Nhưng tai vẫn không nghe được âm thanh gì cả.

Đại khái như là mộng cảnh ...

Tiểu Lôi trong mơ mơ màng màng, cảm giác được trong giấc mộng, phảng phất đã bay tới bầu trời của tiểu trấn, từ bầu trời hạ xuống tiểu trấn, thoáng qua nhìn vào ngọn lửa, rồi bay về bên trái tiểu trấn....

Dần dần, thần giác của hắn lần nữa đáp trên mặt đất, trước mặt đã là một pho tượng

Trong mộng, hắn “thấy” tình cảnh có chút mơ hồ, miễn cưỡng mới có thể nhận ra chút ít. Đây là pho tượng của một nữ tử, nàng mặc một bộ trường bào cổ xưa, hai chân trần, hai tay để trước ngực, mắt khép hờ, trên mặt hiện vẻ thành kính. Khuôn mặt của nàng rất đẹp, dung mạo thanh tú, hiển nhiên công lực của người điêu khắc phải rất siêu phàm, làm cho pho tượng của nữ tử này sống động như thật vậy.

Ở trên pho tượng như có một lực lượng kỳ quái hấp dẫn Tiểu Lôi, hồn phách hắn phảng phất như luôn bay chung quanh pho tượng, bị hút mạnh vào.

Ở nơi sâu thẳm trong tâm linh, có thể cảm giác rõ ràng như pho tượng đang triệu hoán mình....

Đây là một loại cảm giác kỳ diệu, khi Tiểu Lôi trải qua việc thoát thai hoá cốt, linh giác của hắn nhạy cảm vượt xa người thường, thậm chí mạnh hơn nhiều so với những tu hành giả bình thường, hắn cảm giác

được trên pho tượng này có một khí tức rất thư thái Đúng vậy, cái loại khí tức này làm cho linh giác nhạy cảm của hắn rất thư thái.

Phảng phất, hắn nghe thấy một tiếng thở dài yếu ớt, vang lên trong sâu thẳm tâm linh của mình.

Đột nhiên, tư duy xảy ra một chút rối loạn, Tiểu Lô cảm thấy cả người căng thẳng, từ trong mộng thức tỉnh.

Hắn mở mắt, thấy mình vẫn như cũ nằm trong trường . Đột nhiên hắn xoay người ngồi dậy, mở lều đi ra.

Hắn hít thật sâu một hơi không khí thanh tĩnh của đêm tối, rồi thở mạnh ra, rồi đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy Long Nhân từ phía sau đang đi tới.

“Cước bộ của ngươi rất nhẹ.” Tiểu Lô cười nói.

“Phải nói là ông rất nhạy cảm.” Long Nhân cười rất thân thiện: “Nghề nghiệp của ta là mạo hiểm, cho nên động tác và thân thể của chúng ta so với người thường thì nhẹ nhàng hơn nhiều.”

Tiểu Lô không nói gì, liếc nhìn Long Nhân, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Sao ngươi không đi ngủ?”

Long Nhân mỉm cười: “Không ngủ được.” hắn lấy ra một điếu thuốc, tự mình mời lửa, nhìn Tiểu Lô: “Hút không?”

“Không, cảm ơn.” Tiểu Lô cười nói: “Ngươi ngủ không được sao? Lúc này phải đi ngủ, mới có thể lực để leo núi chứ?”

Long Nhân hút một hơi, chậm rãi thở ra, nhẹ nhàng nói: “Lều của ta hơi nhỏ.”

Tiểu Lô trong mắt hiện lên tia kỳ dị, vờ như không có gì hỏi lại: “Lều nhỏ sao? Ta nghe nói là lều của những đẳng sơn cao thủ như ngươi, đều đã được chế tạo đặc biệt rồi mà?”

Long Nhân bình thản, cười nhẹ nói: “Hình như ông đặc biệt hứng thú với nghề nghiệp của ta. ... à... bởi vì các ông đi quá gấp, bình thường kế hoạch cho một lần đẳng sơn đều phải chuẩn bị hơn nửa tháng. Nhưng các vị chỉ cho ta có một ngày, ta chuẩn bị quá vội, chuyến đi này mang theo không phải là lều của ta, trong một lần xuất hành lều của ta đã bị hư, nên cái lều đem theo này không phải của ta, mà là mượn của người khác Ta trả lời như vậy ông có hài lòng không?”

Tiểu Lô mỉm cười: “Xin lỗi, ta không có dụng ý gì.”

Long Nhân nhún nhún vai, hút một hơi, quăng xuống đất, đột nhiên hỏi: “Có hứng thú đi dạo không? Dù sao cũng ngủ không được.”

Tiểu Lô gật đầu, đột nhiên nói: “Nơi này ... nơi này có pho tượng nào không?”

“Pho tượng?” Long Nhân suy nghĩ một chút, nói: “Rất nhiều. Pho tượng nơi này có rất nhiều... phải biết rằng, đây là thánh địa nổi tiếng của châu Âu, một 100 năm qua, có rất nhiều đại nhân vật nổi tiếng tới đây, cũng như nhiều nhân vật nổi tiếng của giáo hội. theo ta biết ít nhất, một trăm năm rồi, có vài vị tu hành giả danh xưng ”thánh đồ” trong Giáo Hội, cũng đến nơi này. Nơi này có rất nhiều pho tượng của nhân vật nổi tiếng ... ngay bên trái tiểu trấn này... ngươi rất hứng thú với pho tượng sao?”

“Ân ... đúng vậy Chỗ này có pho tượng nữ không? Ta là nói nữ tính...” Tiểu Lô có chút chần chờ, hỏi lại.

“Nữ tính?” Long Nhân nở nụ cười: “Có, đương nhiên là có. Ban đầu đã phát hiện ra Thánh mẫu Maria hiển linh ở đây, chính là một nữ hài của tiểu trấn này, nữ hài đó sau đó cũng được ban cho danh xưng là ”Thánh Đồ“. Tại tiểu trấn đương nhiên có pho tượng của nàng ... ngoài ra, nơi đây còn có pho tượng của Thánh mẫu Maria ... rất nhiều. Nếu ông đã có hứng thú, bây giờ cũng chẳng có việc gì, ta dẫn ông đi xem.”

Tiểu Lô cười nói: “Hay lắm, đa tạ người.”

“Không cần khách khí, ta nhân tiền của ông, ta có nghĩa vụ phục vụ, hơn nữa dù sao cũng không ngủ được.” Long Nhân cười cười: “Ta phải quay lại lều đã, ta phải lấy thêm cái đèn pin, nếu không, cẩn thận mũi của bọn ta đập vào pho tượng mất.”

Tiểu Lô cười ha ha, bất động thanh sắc bước theo Long Nhân.

Khi Long Nhân bật đèn pin đi vào lều, Tiểu Lô cũng khom người tiến vào trướng rồi nhìn quanh một vòng. Mắt hắn đột nhiên sáng ngời!

Chỉ thấy tại một góc của lều, phẳng phất như có hai chữ tiếng Anh!

Hai chữ này, Tiểu Lô thấy rất rõ, hơn nữa liếc mắt một cái đã nhận ra nghĩa của hai chữ này!

Trên mặt rõ ràng viết “Long Nhân”!!

Lúc Long Nhân xoay người lại, Tiểu Lô đã đứng lên.

“Chúng ta đi thôi, bắt quá nên bước nhẹ một chút, tiểu trấn này có người gác đêm đó, tính tình bọn họ cổ quái, không thích du khách đi dạo muộn đâu.” Long Nhân cười rất khoái trá.

Hai người rời khỏi quảng trường, đi về phía bên trái của tiểu trấn.

“Long Nhân, không phải người nói lều của người đã bị hư trong một lần xuất hành sao? Nói vậy lần xuất hành đó nhất định rất nguy hiểm? Người có thể kể cho ta nghe không? Ta đối với nghề nghiệp của người phi thường hứng thú.” Tiểu Lô đi sau Long Nhân, cười nhẹ nói.

“À Cũng không có gì đâu, chỉ là do không cẩn thận nên bị hư thôi.” Long Nhân thuận miệng trả lời, ngữ khí của hắn ung dung: “Bị hư cũng không sao, chỉ cần sửa lại là được rồi, may mà lần này đi cùng mọi người, đã mượn được lều của người khác Bất quá tác dụng chỉ là phụ, ta ngủ trong lều của người khác không quen, không thể làm gì khác hơn là tìm người nói chuyện, bởi nhìn qua mọi người, chỉ có người là ôn hòa nhất.”

Tiểu Lô cười trào lộng: “À Thật không Ta ôn hòa? Đại khái là.... Người tìm ta, cũng bởi do thấy ta tuổi cũng không lớn, người cho rằng ta trẻ tuổi, có thể dễ bị lừa phải không?”

“Á?” Long Nhân đột nhiên cứng đờ người.

Tiểu Lô đã như quỷ mặt cười lướt tới, cánh tay từ phía sau đưa ra bóp lấy yết hầu của Long Nhân, lạnh lùng nói: “Đừng động, đừng kêu, nếu không, ta sẽ bẻ gãy cổ người!”

106. Chương 107: Người Đã Bị Đuổi Việc...

Long Nhân hoàn toàn bất động, đột nhiên cười gượng: “Không ngờ lại bị phát hiện” hắn thở dài: “Ta biết ông rất lợi hại, ông yên tâm đi, ta sẽ không phản kháng. Sự thật thì sức chiến đấu của ta là bằng không, đối với ông không có gì uy hiếp.”

Hắn chậm rãi giơ hai tay lên, tỏ ý mình tuyệt không phản kháng.

Tiểu Lô thu hồi một tay, thò vào túi Càn Khôn rút ra thái đao, kề trên cổ Long Nhân. Lúc này mới hơi lùi về phía sau một chút, lạnh lùng nói: “Người là ai? Hắc Ám Hội Nghị phải không?”

Long Nhân không đáp, cười g: “Người làm thế nào mà nhìn ra được? Ta nhận là đã nguy trang rất cẩn thận . . . ta đích xác là rất tinh thông đã ngoại sinh tồn, hơn nữa bản thân ta cũng có kinh nghiệm leo núi. Quan trọng nhất là, ta không có khả năng chiến đấu, tính theo năng lượng mà nói, hoàn toàn không có gì khác với người bình thường . . . ”

“Từ buổi chiều hôm nay, ta đã bắt đầu hoài nghi người” Tiểu Lô thản nhiên nói: “Trên đường, lúc ở trên xe, ta vô ý nhờ người mở nhạc. Nhưng người mở nhạc chính là rock heavy metal. .. lúc ấy ta chú ý đến ánh mắt của người, người tựa hồ không thích loại âm nhạc này. Mặc dù người vẫn chú ý nét mặt của mình, nhưng phản ứng trong sát na đó, đã không qua được ánh mắt của ta . . . hừ, ta đã hành tẩu giang hồ nhiều năm, khả năng quan sát của ta rất mạnh ! Càng khiến cho ta kỳ quái hơn là, trên xe của người tất cả đều là loại nhạc này, thử hỏi một người không thích nhạc heavy metal, tại sao trên xe của mình lại chứa nhiều

đĩa CD của loại nhạc này đến vậy? Duy nhất chỉ có một giải thích, chiếc xe này không phải của người ! Bởi vì người vốn không phải Long Nhân! ”

Long Nhân thở dài: “Nhưng cũng có thể xe là do ta mượn tới.”

Tiểu Lô mỉm cười nói: “Đúng vậy, cho nên ta tạm thời gác lại nghi hoặc, lúc ban đêm người thể hiện thủ pháp sinh hoạt dã ngoại vô cùng nhuần nhuyễn, ta thậm chí hoài nghi chính mình phải chăng quá đa nghi. Chỉ là rất nhanh sau đó, người đã thể hiện sơ hở thứ hai. Người ban đêm tới tìm ta, nói người ngủ không được . . . một người đã quen dã ngoại sinh tồn, đừng nói là đang ở trong một cái sân rộng lộ thiên của một thị trấn, cho dù là đang ở khu vực hoang dã, trời băng đất tuyết, cũng có thể ngủ. Cho nên ta lại đối với người sinh ra hoài nghi . . .Chỉ là, người rất am hiểu nói xạo . . . ”

Tiểu Lô cười lạnh, tiếp tục nói: “Người nói dối một cách tự nhiên, mặt không đổi sắc, tâm không động. Bản lĩnh đó, thật ra ta rất bội phục, lúc đó gần như ta đã bị mê hoặc ... người nói bởi vì người ngủ trong lều không phải là của người . . . mà là người mượn . . . đáng tiếc chính là, ngay vừa rồi, người khom lưng tiến vào để lấy đèn pin, ta đã thấy rõ, trên lều của người mặt trước ghi rõ tên ‘Long Nhân’! Vậy hết thấy ta đã hoàn toàn hiểu rõ . . . người căn bản vốn không phải Long Nhân ! ”

Long Nhân thở dài, đột nhiên cười cười: “Xem ra nói dối cũng không phải là thói quen tốt, ta sau này nhất định phải chú ý điểm ấy.”

“Chỉ sợ người sau này sẽ không có cơ hội nói dối nữa”. Tiểu Lô cố ý cầm thái đao gí sát thêm một chút: “Người tên gì?”

“Simon” tựa hồ cảm nhận được đao phong trên cổ, hắn nói nhanh: “Trợ lý của Pháp quốc Hắc Ám Hội Nghị-khu nam nghị viên đại nhân.”

“Rất tốt” Tiểu Lô nói tiếp: “Vấn đề thứ hai, người đi theo ta để làm gì?”

“Simon ánh mắt đột nhiên trở nên rất bắt mắt: ”Có Satan làm chứng . . . ta chỉ là muốn theo các người, muốn nhìn một chút xem các người làm gì . . . ”

Hắn trả lời câu này, quả thật đã khiến Tiểu Lô trở nên hồ đồ.

“Tiểu Lô tiên sinh . . .” Simon nói gấp: “Người trước tiên có thể hạ đao xuống được không? Ta biết chuôi đao này có thể dễ dàng chặt đứt cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa, nhưng ta không có khả năng chiến đấu. Ta mặc dù là một người thuộc huyết tộc, nhưng ta thân phận là một ”Huyết thân” không có năng lực, đối với người không có uy hiếp gì. Nếu người buông đao xuống, ta nghĩ chúng ta có thể tâm bình khí hòa mà nói chuyện. ”

Tiểu Lô nắm đao, để trên cổ đối phương, chậm rãi nhượng tới phía trước nhìn sâu vào trong mắt Simon một hồi:

“Người quả là cao thủ nói dối trời sinh” Tiểu Lô thở dài: “Đầu tiên người tạo một dáng vẻ trung hậu, loại tướng mạo này giúp người không bị người khác đề phòng. Thứ hai, người lúc nói chuyện luôn bình tĩnh như vậy?”

Simon cười khổ nói: “Người đang ca ngợi ta sao? Ca ngợi một người mà tính mạng đã thất bại rơi vào tay người?”

Tiểu Lô mỉm cười, buông thái đao trong tay: “Chẳng lẽ người không chú ý sao? Ta vừa rồi chỉ dùng sống đao để kiểm chế người, nếu là lưỡi đao, người bây giờ đã rơi đầu rồi. ”

Simon thở phào nhẹ nhõm, rụt cổ cười khổ nói: “Ta đã từng nhìn thấy một cuồng chiến sĩ bị người một đao cắt đầu.”

“Người vừa rồi nói huyết thân, là có ý tứ gì? Còn nói người không có khả năng chiến đấu?”

Simon cười cười, thần nhiên nói: “Huyết thân là một cách nói, trong nội bộ huyết tộc chúng ta tồn tại một danh từ . . . ý tứ là người sinh ra có những hạn chế cơ thể . . . giống như loại người dị tật trong nhân loại các người”

“Dị tật? Tiểu Lô ngạc nhiên nói: ”Nhưng nhìn người có vẻ không có gì khuyết tật?”

“Là lực lượng” Simon cười khỏ nói: “Huyết tộc sinh ra vốn so với loài người cường đại hơn, chỉ những kẻ như chúng ta có sinh mạng khuyết tật, đại bộ phận huyết tộc không có cách nào sinh sống dưới ánh sáng. Chỉ có một số ít cao cấp huyết tộc mới có thể chống cự lại ánh mặt trời ban ngày để hành tẩu . . .đương nhiên cũng có ngoại lệ, có những huyết tộc có thể nhờ chúc phúc thuật của trưởng lão cao cấp trong nội tộc của mình, trong một thời gian ngắn có khả năng chống cự lại ánh sáng mặt trời. Theo ta được biết, mấy người huyết tộc người gặp được tại Trung Quốc chính là thông qua chúc phúc thuật trong tộc, mới có thể xuất hiện ban ngày tại nhân gian . Nhưng sự tồn tại của huyết thân chúng ta, cũng là một dạng người đặc thù bản thân chúng ta có năng lực hành tẩu giữa ban ngày, nhưng đồng thời, chúng ta cũng mất năng lực huyết tộc gồm hết thủy lực lượng cường đại năng lực của một huyết thân, nhiều nhất là bằng người bình thường, không có sức chiến đấu cường đại. Trong hắc ám chủng tộc chúng ta, lực lượng quyết định quy tắc, không có lực lượng, sẽ không có địa vị.”

Tiểu Lôi không nói gì, mặc dù Simon ngữ khí có chút lạnh nhạt, nhưng bên trong cũng ẩn một tia bi ai.

” Ta có thể là một huyết thân duy nhất có địa vị cao trong huyết tộc. Thủ lĩnh nghị viên khu nam Pháp quốc, là cha của ta. Có điều bởi vì ta là huyết thân, đã bị gia tộc cách danh, cho nên, bây giờ đối với nghị viên đại nhân, ta không thể xưng hô ông ấy là cha, chỉ có thể gọi là đại nhân. Nhưng ta bây giờ đang làm trợ lý cho ông ấy, không phải bởi vì ta là con ông ấy, mà bởi vì ta suy nghĩ thông minh. Ta rất thích một câu nói: kẻ ngốc động thủ, người thông minh động não. Tiểu Lôi tiên sinh, ta đã giải thích mọi chuyện của ta... chắc người đã tin tưởng, là một huyết thân, ta không có chiến đấu lực, không có khả năng là đối thủ của người. Bây giờ, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện thoải mái hay không?”

Trong ánh mắt Tiểu Lôi hiện lên chút tiểu ý: “Tại sao không chứ?”

Qua thật lâu, Tiểu Lôi nhìn Simon, đột nhiên cười nói: “Thú vị, thú vị, quả nhiên là một chuyện thú vị. Dựa theo người nói, thế lực của Hắc Ám Hội Nghị các người phân bố thật sự có chút phức tạp a. À nam bắc giảng co ha ha ha”

Simon lắc đầu: “Nói ‘giăng co’ thật ra là có chút khoa trương, công bằng nói, là giăng co cũng không tồn tại, bây giờ là tình huống thực tế là , nam phương chúng ta bị phương bắc đè nén. Cho tới bây giờ chưa từng có địa vị công bình .”

Tiểu Lôi gật đầu: “Dựa theo người nói , Âu Châu Hắc Ám Hội Nghị các người sẽ có hai mươi lăm vị nghị viên, Nam Âu Châu có bảy vị nghị viên, nam phương các người thế lực không được đến ba phần trong số ghế của hội nghị, bị yếu thế là tất nhiên .”

“Cũng không phải là như thế.” Simon lắc đầu: “Đây là chuyện không thể tránh được. Vatican nằm ở Nam Âu Châu, lấy Vatican làm trung tâm, thế lực Giáo Hội ở tại Nam Âu Châu là cường đại nhất, áp chế thế lực Hắc Ám Hội Nghị nam phương chúng ta phát triển, đây là kết quả tất nhiên. Từ cổ chí kim lịch đã luôn như thế.”

Tiểu Lôi cười lạnh: “Ý người là, từ trước đến nay cùng chúng ta đối nghịch, là lực lượng Hắc Ám Hội Nghị phương bắc, cùng nam phương các người không quan hệ đúng không? vậy người có thể im miệng, ta đối với chuyện nam phương các người mâu thuẫn phương bắc đều không có hứng thú gì cả.”

Simon cau mày: “Chẳng lẽ người không lo lắng chút nào? Lập trường chúng ta cùng phương bắc bất đồng. Chúng ta không hề muốn trợ giúp người phương bắc đối phó các người, thậm chí nếu dưới tình huống cho phép, chúng ta có thể âm thầm trợ giúp người . Chỉ cần người khẳng định cùng chúng ta hợp tác.” Dừng lại một chút, Simon thoáng suy tư, tiếp tục nói: “Tỷ như bây giờ phương bắc đang phong tỏa tình báo của chúng ta, về việc các người cùng bọn họ trong đấu tranh, chúng ta hoàn toàn không biết. Nếu điều kiện thích hợp, chúng ta rất vui nhìn thấy bọn phương bắc chịu chút đau khổ”

“Có thể.” Tiểu Lôi không hề thay đổi: “Người hãy nghe cho kỹ. Ta đối với sự hợp tác của các người không có hứng thú bây giờ, người nhớ kỹ, người hiện tại là tù binh của ta. Tù binh thì không có quyền, cho nên người không có tư cách cùng ta nói chuyện hợp tác chỉ là người rất may mắn, nguyên tắc của ta luôn luôn là , người không phạm ta, ta không phạm người. Nhưng... nếu người nào cần ta một miếng, ta sẽ diệt cả nhà hắn! Người rất may mắn, ít nhất trước mắt là vậy, người còn chưa có làm ra cử động bất lợi gì với chúng ta. Bây giờ đang là buổi đêm thú vị, ta không muốn đàm luận sớm về vấn đề này, chúng ta đi

tham quan tiếp..... tiên sinh hướng dẫn thân ái, mời người tiếp tục dẫn ta đi xem xét tiểu trấn này. Nếu người là hướng dẫn du lịch, vậy người vẫn có chức trách dẫn ta đi du lịch cho xong xuôi đã.”

Tiểu Lô nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay, Simon bắt đầu đi thử dài, dẫn Tiểu Lô tiếp tục đi đến phía trước. Qua một lúc. . .

“Đây là địa phương nào?” Tiểu Lô nhìn sơn động tối đen trước mặt: “Người dẫn ta xuyên qua trấn chính là để nhìn cái sơn động như vậy?”

Simon xòe hai tay: “Người nói muốn tìm một pho tượng, ta cùng người đi tìm một hoi tại tả biên của trấn mà chưa tìm được pho tượng người muốn tìm..... nơi này là địa điểm cuối cùng.”

“Nơi này có pho tượng? Trong sơn động?” Tiểu Lô cau mày. Hắn đột nhiên mỉm cười cổ quái: “Người người sẽ không là mai phục lang nhân hay cuồng chiến sĩ gì đó, chuẩn bị đem ta giết người diệt khẩu sao?”

Simon cười cười: “Thật đáng tiếc, ngay khi các người tiến vào tiểu trấn trấn này, thế lực Hắc Ám Hội Nghị chúng ta đã không có cách nào đối với các người tạo thành hành động thương tổn gì tiểu trấn này là thánh địa được Thánh đồ chúc phúc đã thành nơi quá thánh khiết. Hắc ám sinh vật gì đều không thể tới gần nơi này. Đương nhiên, huyết thân là ngoại lệ. Cho nên ta mới có thể bình yên vô sự cùng các người tiến đến. Cho nên bên trong không có mai phục gì, cho dù có, nhiều nhất cũng chỉ là mấy người huyết thân mà thôi, ta nghĩ huyết thân đối với người hoàn toàn không tạo thành uy hiếp gì?”

“Nơi này là địa phương nào?” Tiểu Lô cầm đèn pin lia vào trong sơn động.

“Thánh thủy.” Simon nói: “Trong sơn động có một thủy đầm, nghe nói là từng được Thánh mẫu Maria chúc phúc, nước trong thủy đầm được xưng là Thánh thủy, có thể chữa trị tật bệnh nhưng nơi này, còn có một địa phương, có một pho tượng rất nổi tiếng, đặt bên cạnh thủy đầm, chính là tượng của cô gái nổi tiếng tại tiểu trấn này, nghe nói đã nhìn thấy Thánh mẫu Maria hiển linh, cuối cùng được phong hiệu là ‘Thánh Đồ.’”

“Cám ơn, người là một hướng dẫn có trách nhiệm.” Tiểu Lô nheo mắt cười cười: “Chỉ là chức nghiệp hướng dẫn của người, sợ rằng đến lúc kết thúc. Tiên sinh hướng dẫn, ta bây giờ chính thức tuyên bố, người đã bị đuổi việc.”

“Không có ta, các người làm sao leo lên núi Pyreneess? Nơi này là vùng núi, các người đối với chuyện leo núi một khiêu cũng không thông, cho dù đưa bản đồ cho người, người cũng tìm không được tọa độ.”

” Việc này không cần người quan tâm, ta đã nhìn thấy trên tiểu trấn có lũ khách và các đội leo núi khác, nói vậy trong những người đó, chắc chắn thế nào cũng có hướng dẫn? ” Tiểu Lô nhún vai.

“Nhưng là đám người đó đã có người mời, bọn họ không có cách nào trợ giúp người.”

Tiểu Lô bửu môi: “Việc này sẽ không cần người quan tâm, ta tự nhiên có biện pháp khuyên bảo người khác trợ giúp chúng ta, phương pháp của ta chính là nắm đầm và ngân phiếu. Ta tin tưởng trên thế giới này không có phương pháp nào hữu hiệu hơn loại phương pháp này.”

Nói xong những lời này, Tiểu Lô vỗ một chưởng trên cổ Simon, Simon tựa hồ đã sớm nghĩ ngờ Tiểu Lô sẽ như vậy, trên mặt hắn lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng không né tránh cứ như vậy nhìn một chưởng của Tiểu Lô vỗ trên cổ mình, sau đó cũng không kêu một tiếng, ngã lả ra.

” Simon thân ái, người là một con người thú vị, có điều bây giờ người phải ngủ một trong chốc lát. Người nên cảm thấy may mắn, bởi vì người chưa đắc tội với ta, nếu không, ta sẽ cho người ngủ mãi mãi.”

Tiểu Lô đá nhẹ một cước, hất Simon vào trong sơn động, lúc này mới cầm đèn pin, chậm rãi đi vào.

“A, tên kia dẫn ta tới nơi này, chưa chắc đã là hảo tâm gì” Tiểu Lô rút thái đao ra, một tay cầm thái đao, một tay cầm đèn pin, biến mất trong sơn động

107. Chương 108: Người Bảo Vệ

“A?” Đi được một hồi, hần đã nhìn thấy phía trước có chắn một hàng rào sắt thật lớn. Sơn động vốn rộng chừng ba bốn thước đã bị hàng rào vây lại hoàn toàn.

“Ta biết đi vào sẽ không đơn giản như vậy đâu.” Tiểu Lô thở dài.

Thánh thủy, tên như ý nghĩa, thứ này dám chắc sẽ được Giáo Hội bảo vệ rất nghiêm mật, sao có thể để cho người khác dễ dàng tới gần chứ?

Nhẹ nhàng chạm vào hàng rào sắt chắn trước mặt, hần cảm giác được sự băng lạnh của kim loại trong tay, mơ hồ mang theo một chút hơi nước, gõ nhẹ hai cái, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt. Hần tiện tay dùng thái đao chém xuống hai nhát.

Xích xích hai tiếng, hàng rào sắt dưới bảo đao của Tiểu Lô, giống như miếng đậu hủ bị cắt ra không một tiếng động, Tiểu Lô nhẹ nhàng dùng tay mở ra để xuống đất, rồi chui vào trong đó.

Đi về phía trước một hồi, lại thấy dưới đất có một tấm bia đá, trên đó chỉ có điêu khắc những chữ tiếng Anh, Pháp và Ý. Theo Tiểu Lô thấy đây chỉ là một tấm bảng cảnh cáo không được vào. Phía dưới tấm bia đá, còn khắc một hình huân chương thập tự.

Hần bủ môi, bước qua tấm bia đá, tiếp tục vào trong.

Đi được chục bước, trước mặt trở nên sáng sủa!

Đây là một sơn động thiên nhiên có hình vòm, tựa như một cái bát úp, bên trong rộng chừng trăm thước vuông, một hồ nước chiếm chừng một phần ba diện tích, mặt nước không gợn sóng, tựa như một ao tù vậy.

Tiểu Lô đi tới cười nói: “Nguyên lai đây là thánh thủy, chỉ nhỏ như vậy a, còn không bằng một nửa hồ nước ở Tiêu Dao phái của ta.” Tiểu Lô nhẹ nhàng hứng một chút nước, đưa lên mũi ngửi, nhưng cuối cùng cũng không dám uống.

“Loại ao tù nước đọng này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, trong nước có độc hay không, có trời mới biết, vạn nhất mà uống vào, có thể bất lợi không chừng.”

Tiện tay đổ xuống, Tiểu Lô đứng lên, lại đi tới bên đầm nhìn lại, lập tức ánh mắt sáng ngời, đã nhìn thấy vách động bên trái, ở gần bên thủy đàm, quả nhiên có một pho tượng!

Tiểu Lô chậm rãi tới gần xem, khi ánh mắt hần thấy rõ pho tượng, không khỏi trong đầu “Ông” lên một tiếng, đứng chết lặng tại chỗ!

Pho tượng trước mắt quả nhiên là một cô gái. Nàng mặc một bộ trường bào kiểu cổ, hai chân trần, hai tay ôm trước ngực, mắt khẽ nhắm lại, trên mặt lộ ra vẻ thành kính. Dung mạo nàng trắng trẻo thanh tú....

Nhưng tất cả mọi thứ, hoàn toàn giống với giấc mộng kỳ quái của Tiểu Lô đêm nay!!

Trong lòng Tiểu Lô sinh ra một loại cảm giác cổ quái, không khỏi bước tới xem xét kỹ, pho tượng cô gái này dung mạo trông rất sống động, nhưng Tiểu Lô cảm giác như đã gặp qua ở đâu rồi....

Trong lúc nhất thời, không khỏi ngây dại

Hần chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào pho tượng, cảm giác được sự lạnh lẽo của khối đá, Tiểu Lô đột nhiên toàn thân chấn động, linh giác toàn thân cảm giác như bị một loại lực lượng kỳ quái điều động!

Vụt một tiếng, không đợi hần kịp phản ứng, pho tượng trước mắt đột nhiên phát ra quang mang mãnh liệt, chỉ thấy pho tượng cô gái hai tay ôm ngực, ở giữa hai tay của pho tượng lúc đó dường như có một loại lực lượng gì đó phát ra quang mang.

Tiểu Lô nhin không được ngưng thần nhìn kỹ, nhưng đột nhiên “bụp” một tiếng, quang mang đã thu liễm lại. Tiểu Lô thẫn ngạc nhiên, nhóm người lên, thấy trong lòng bàn tay pho tượng lộ ra một viên đá hình thoi nho nhỏ!

Hần nhẹ nhàng lấy xuống, đặt trong lòng bàn tay, cẩn thận quan sát viên đá.

Bất quá nó chỉ bằng quả trứng gà, là một hình thoi tiêu chuẩn, giống như một hạt oliu. Nhìn qua cũng không biết là thủy tinh hay kim cương nữa, dù sao cũng trong suốt, mơ hồ có thể cảm giác được nó tản mát ra một tia quang mang cực kỳ yếu ớt. Tiểu Lôi đang ngưng thần quan sát, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới một tiếng hét lớn phẫn nộ! Sau đó có tiếng bước chân gấp của hai người truyền đến.

Tiểu Lôi xoay người lại, thấy hai người chạy tới chỗ mình!

Nguyên lai trong sơn động này, phía ngược lại với Tiểu Lôi đang đứng, tại vách động có hai lỗ hổng, có hai người từ trong đó chạy ra. Nhưng rất lạ, lúc Tiểu Lôi đi vào, lại không hề nghe thấy tiếng hô hấp. Cho nên không phát hiện ở đây có người.

Trang phục của hai người cũng cực kỳ kỳ quái, một người mặc áo bào màu xám, trên đầu đội chiếc nón nhọn. Còn người kia lại mặc một bộ khải giáp kỳ quái thời trung thế kỷ, có điều khải giáp này đã hơi rỉ sét, có chút cũ kỹ, trong tay lão còn cầm một thanh thập tự trảm kiếm, tuổi của thanh kiếm này nhìn qua không biết lớn hơn Tiểu Lôi tới bao nhiêu lần, mặc dù miễn cưỡng vẫn còn hình dạng “kiếm” nhưng thật sự làm người ta lo lắng, sợ rằng chỉ hơi dùng sức, sẽ liền gãy đoạn. Điểm giống nhau duy nhất của hai người, chính là đều già nua, hơn nữa cực kỳ gầy ốm, nhìn qua tựa như chỉ có da bọc xương, bộ râu cũng dài chừng hai tấc, lão nhân gia tới tuổi này, sợ rằng một trận gió cũng có thể thổi ngã.

Hai người xông tới trước mặt Tiểu Lôi, dùng ngữ khí phẫn nộ liên tục la hét điều gì đó.

Bất quá thật là đáng tiếc, bọn họ có thể nói tiếng Pháp, hay tiếng Ý. Dù sao Tiểu Lôi một chữ nghe cũng không hiểu.

Tiểu Lôi cười khỏ: “Các người nói gì vậy?”

Hai người vẫn chỉ trở Tiểu Lôi, lớn tiếng trách mắng, phảng phất đang rất tức giận.

Tiểu Lôi thở dài, dùng tiếng Anh nói: “Rất xin lỗi, ta đã lén tiến vào nơi này, hai vị là ai? Là người canh giữ nơi này sao?”

Rất đáng tiếc, hai người này cũng không hiểu ngôn ngữ của Tiểu Lôi, chỉ là nhìn qua lại càng thêm giận dữ, người mặc khải giáp, thậm chí còn giơ lên thập tự trảm kiếm của mình, đối diện với Tiểu Lôi, lời nói cũng nhanh hơn, mơ hồ mang theo ý uy hiếp.

Còn lão mặc áo bào màu xám, ánh mắt thủy chung chỉ nhìn chăm chăm vào viên đá trong tay Tiểu Lôi, đột nhiên kêu the thé lên vài tiếng, chỉ vào viên đá trong tay Tiểu Lôi la hét ầm ỉ.

Tiểu Lôi lúc này mới mơ hồ hiểu được vài phần.

Hai lão, người không giống người, quỷ không giống quỷ này, quá nửa là người của Giáo Hội phái đến canh giữ chỗ này

Ách.... Còn như tại sao dùng mấy lão già sắp đoạn khí này để canh cửa thì Chuyện này à, ở trong nước, ở các nơi không phải là do mấy ông già làm gác cửa hay sao?

Nhưng quần áo của bọn họ làm cho Tiểu Lôi hơi bối rối. Mặc áo bào màu xám còn có thể giải thích là trong sơn động ngột ngạt, mặc để thoáng khí một chút nhưng còn tên mặc khải giáp kiểu mai rùa thì là ý gì?

Có phải mấy vị lão nhân này thích giả trang?

Tiểu Lôi nuốt nước bọt, cười gượng, chỉ tay vào viên đá, rồi lại chỉ trở về pho tượng phía sau, rồi chậm rãi lui ra sau một bước, ý bảo muốn đem viên đá trả về, nhưng chính mình mới vừa đưa tay ra chạm vào pho tượng, hai lão nhân lại như chịu một sự vũ nhục rất lớn vậy!

À, nói thế nào đây, tựa như Tiểu Lôi chạm vào pho tượng là sờ ngực lão bà của họ vậy. Hai lão nhân phẫn nộ cơ hồ như muốn nhảy dựng lên.

Lão nhân mặc khải giáp hét lớn một tiếng, giơ kiếm lên chém tới Tiểu Lôi.

“Mẹ nhà ngươi! Lão tử chỉ là xông vào mà không mua vé, bây giờ mua vé lại là được, cần gì phải chém người chứ!” Tiểu Lôi lập tức thi triển ra Tiêu Dao bộ pháp, nhẹ nhàng né tránh.

Vốn theo tính tình của hắn, viên đá này mặc dù cổ quái, nhưng nếu bị người ngăn cản, trả về cũng không có gì, chính là mình muốn trả về, hai lão nhân chẳng những không cho mình chạm vào pho tượng, hoàn không phân biệt trắng đen, lấy kiếm chém tới, làm cho Tiểu Lôi cảm thấy tức giận.

Hắn nhướn mày, dứt khoát đem viên đá cất vào trong ngực, kêu lên: “Há! Người chém! Người còn chém nữa à! Hôm nay tiểu gia sẽ không trả cho các người!”

Hai lão nhân sắc mặt phần nộ, lão nhân mặc khải giáp đột nhiên quỳ xuống trước pho tượng, cánh tay để bên ngực trái, trong miệng lầm rầm niệm câu gì đó.

Tiểu Lôi thở dài: “Cái này không cần đâu.... Đánh không lại, cũng không cần phải quỳ xuống mà. Người cầu pho tượng, nó cũng không giúp người đâu....”

Vừa dứt lời, hai mắt Tiểu Lôi đã trợn lên.

Trong lúc lão nhân này đứng lên, thân người vốn khô gầy như không có da thịt, đột nhiên trong chớp mắt đã trở nên hồng nhuận, gương mặt cũng nhanh chóng khôi phục vẻ trẻ trung.

Nếu nói lão nhìn qua vốn là hơn chín mươi tuổi, trong lúc Tiểu Lôi chớp mắt, lão đã biến thành bảy mươi tuổi, rồi lại chớp mắt, liền biến thành năm mươi tuổi.

Tiểu Lôi vừa qua hai lần hô hấp, lão đã biến lại thành ba mươi tuổi. Râu ria trên cằm, dần dần rụng xuống, lộ ra khuôn mặt vốn có của lão, nhìn qua có vẻ mạnh mẽ, thân thể tráng kiện.

“Há, cái lão hoàn đồng a!” Tiểu Lôi nhin không được la to.

Nhưng chuyện càng kinh ngạc hơn đã xảy ra, bên cạnh lão đầu mặc trường bào màu xám, đội chiếc nón nhọn, đột nhiên lại dùng một loại ngữ khí kỳ quái ngâm xướng cái gì đó như là chú ngữ, tựa như những giáo sĩ hát thánh ca, sau đó lão lại giơ cao hai tay, trong tay hiện lên một tia quang mang, bỗng dưng biến ra một mộc tượng dài!

Thân thể của lão dần dần bay lên không trung, cách mặt đất chừng bốn năm thước, giọng ngâm xướng chú ngữ của lão càng lúc càng ngân vang, trên người lão phát ra một vòng quang mang thánh khiết, đột nhiên mộc tượng trong tay xạ ra một đạo quang mang, chiếu lên người kỵ sĩ mặc khải giáp, kỵ sĩ đó rống to lên một tiếng, ưỡn thẳng người, càng làm cho Tiểu Lôi ngạc nhiên hơn chính là bộ khải giáp tả tơi trên người, đột nhiên mơ hồ phát tán ra một tầng quang hoa thánh khiết nhàn nhạt!

Tiểu Lôi tuy là chưa ăn thịt heo, nhưng ít nhất cũng đã thấy heo chạy. Thấy tình huống này, hắn đương nhiên hiểu được đang xảy ra chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, một dãy những danh từ quen thuộc “kỵ sĩ”, “ma pháp sư”, “ma pháp gia trì”, “ma pháp chúc phúc” hiện ra trong đầu.

Rốt cục, kỵ sĩ đó đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể mới đó đã xuất ra khí thể hùng hực!!

“Hắc! Là tiểu vũ trụ a Ách.... Không đúng, phải nói là đầu khí! Hức, ta không ngờ lại thấy được đầu khí! Đầu khí trong truyền thuyết ư!”

108. Chương 109: Thế Giới Dưới Nước

Trong một sơn động ở một thị trấn nhỏ, một nơi gọi là vùng phong cảnh đẹp nổi tiếng Châu Âu, lại đột nhiên có thể nhìn thấy các ma pháp sư và kỵ sĩ mà độc giả đã nghe quen trong các tiểu thuyết huyền ảo! Mà lại còn sống sống sờ sờ! Hai mắt Tiểu Lôi vẫn nhìn cẩn thận, lão kỵ sĩ kia đã hai tay cầm chuôi kiếm, vẻ mặt nghiêm trọng hét vài tiếng, bước những bước lớn bước về phía Tiểu Lôi, thanh trường kiếm trong tay chém thẳng vào đầu

Tiểu Lôi cười ha ha, bước lùi nửa bước, thái đao trong tay liền đưa lên nghênh đón. Liền nghe thấy một tiếng “keng” vang lên,

Phải biết là thanh thái đao này của Tiểu Lô tuy nhìn hơi thất vọng một chút, nhưng lúc luyện ra tổn cũng không ít bảo bối, đừng nói những thứ khác, chỉ nói tinh phách huyền thiết kia, thêm nội đan của thượng cổ thần thú Huyền Vũ, đều là thần vật khó có. Mặc dù Tiểu Lô giữ hỏa hầu của lò luyện chưa đạt, cuối cùng không luyện thành bảo kiếm, mà lại luyện thành hình dạng như thế này, nhưng uy lực thật sự là rất cường đại, mấy ngày nay mỗi lần ra tay, những hùng nhân hay cường chiến sĩ gì đó, cũng xem như là những thứ ngoan cố, thì cũng một đao đứt đôi.

Nhưng rõ ràng là cây trường kiếm mục nát rỉ sét này trong tay kị sỹ, lại có thể cường mãnh ngoài ý nghĩ, hai người hung hăng chém vài cái, trường kiếm của kị sỹ kia không ngờ là không bị gãy đôi.

Lão kị sỹ kêu oai oái mấy tiếng trong miệng, cũng không biết lão ta kêu gào cái gì nữa, trong lòng Tiểu Lô lại có chút kinh nghi. Mắt thấy bên cạnh vẫn còn lão ma pháp sư, trong lòng hắn không dám lơ lỏng, đột nhiên trong miệng niệm mấy câu tiên quyết, thái đao thoát khỏi tay bay lên.

Đây là pháp quyết tiêu chuẩn để chế ngự phi kiếm. Tiểu Lô vốn hết lòng ái mộ đám thần tiên chân chính ngự kiếm lâm địch, không cần tự mình ra tay, mà lại tiêu sái điều khiển phi kiếm sát thương người. Nhưng tự mình ngàn cay vạn đắng luyện ra con dao phay xấu xí này, trong lòng hắn tức giận, ngày thường rất ít khi dùng khẩu quyết điều khiển phi kiếm để đối phó với kẻ địch. Luôn cảm thấy người khác dùng phi kiếm, bản thân phải phi “dao phay”, thực sự là quá mất mặt. Hôm nay rốt cuộc lại phải sử dụng.

Miệng Tiểu Lô niệm động khẩu quyết, hai ngón tay tạo thành kiếm quyết chỉ trỏ, thái đao bay lên giữa trời, hóa thành một đạo hắc khí bay lên bay xuống, chém trái chặt phải. Lão kị sỹ tức khí kêu to liên tục, nhưng lại không có cách nào khác. Trong lòng lão tức giận muốn một nhát chém con dao làm bẹp tà ác kia ra làm hai, nhưng làm gì mà dễ dàng như vậy?

Tiểu Lô nheo mắt lại nhìn lão ma pháp sư, ngược lại không có ý tốt chậm rãi bước lại gần. Lão già ma pháp sư râu dài nhìn Tiểu Lô đi lại, đã biết là hắn không có ý tốt, một cây pháp trượng dương cao, trong miệng niệm động những chú ngữ gì đó, hô lên mấy tiếng, từng quả cầu lửa bắn rất nhanh về phía Tiểu Lô.

”A ha, quả nhiên là ma pháp sư!” Tiểu Lô cười ha ha, trong tay đột nhiên biến ra một cái miếng tròn bóng loáng giống như một miếng kính, đường kính chừng một thước hơn, giống như một thuẫn bài hộ thân cho Tiểu Lô. Ngay lập tức, những quả cầu lửa kia bắn vào kính liên tiếp dội ra, ngược lại chẳng Tiểu Lô bị thương một tí nào. Trong lòng Tiểu Lô thầm nghĩ: ”Tấm kính này là Càn Khôn Kính của Hoa Yêu lão bà, ngay cả pháp bảo của đám tu hành nhiều như thế cũng đánh không được, ma pháp vương Tây phương làm sao có thể cùng với tiên thuật Đông phương chúng ta đem ra mà bàn luận?

Sắc mặt lão ma pháp sư hơi biến đổi, đột nhiên chú ngữ đang niệm trong miệng thay đổi, tốc độ tăng gấp bội, một trượng trong tay mờ mờ hiện ra từng luồng điện quang lấp lánh, sau đó từng đạo hồ quang lam sắc bắn về phía Tiểu Lô, Tiểu Lô cười hắc hắc, vẫn đem Càn Khôn kính ra chắn trước mặt, đạo thiểm điện bắn lên mặt kính, cũng bị phản lại như cũ.

Chỉ là loại thiểm điện này bị dội lại, ngược lại vì một tiếng bắn qua hướng kị sỹ. Lão ta đang kịch liệt chống đỡ thái đao tự động bay qua bay lại trước mặt, nào ngờ phía sau có một luồng thiểm điện phóng tới? Lão không một chút phòng bị, bắn vào ngay sau lưng, thân người lập tức bị lão đảo ngã ra. Tiểu Lô cười to ha ha: ”Thiểm điện dễ bị kim loại hấp thu, nơi này nhỏ như vậy, đồng bạn của ngươi còn bận bộ giáp giống như rùa đen thế kia, mà ngươi vẫn cứ phóng thiểm điện.

Câu này của hắn trái lại rất đúng. Thì ra kị sỹ và ma pháp sư này, đều là người tu hành khổ hạnh trong giáo hội. Ẩn trong thánh địa này khổ tu, một là tu luyện, hai là phụ trách bảo vệ Thánh thủy chi địa này. Loại người này sống trong sơn động ngày tháng vô tận, mặc dù khổ tu trong sơn động, thực lực lớn mạnh, nhưng mà những năm trở lại đây lại đều trải qua trong sơn động, căn bản là không có kinh nghiệm giao thủ với người.

Lão kị sỹ kêu lên thảm thiết, ngất đi, khải giáp sau lưng đen ngòm, còn lơ mờ bốc khói.... Lão ma pháp sư hoảng sợ lướt tới, lại không đề phòng thái đao của Tiểu Lô chém xuống trước mặt, lão ma pháp sư theo bản năng chỉ có thể chụp phải cái gì thì lấy cái đó mà đỡ.

”Cắc” một tiếng, cây trượng của ma pháp sư bị chặt làm đôi. Lão ta té ngồi xuống đất, trợn mắt há hốc mồm nhìn pháp trượng của mình, đột nhiên kêu gào, thần sắc bi thảm. Tiểu Lô thở dài, thu lại thái đao

và Càn Khôn kính, cười khở: “Hà tất như vậy? Là do các người đánh ta trước, chẳng qua là một khúc gỗ thôi mà? Ngoài kia nhiều cây như vậy, tùy ý chặt một cây là được rồi.”

Lão ma pháp sư quay đầu lại nhìn Tiểu Lôi, lầm bầm nói mấy câu gì, thần sắc phần nộ dị thường, đại khái là nguyên rủa gì đó ” Thượng đế sẽ trừng phạt người...”.

Tiểu Lôi định bỏ đi, nhưng lại nhìn thấy một chuyện làm hắn cảm thấy khá hứng thú. Ngay lúc kỵ sĩ bị thiểm điện làm tổn thương, tầng quang hoa mờ mờ trên người hắn cũng tiêu thất, đột nhiên già nua đi một cách nhanh chóng, da thịt vốn hồng hào trở nên như cây khô, ánh mắt cũng trở nên âm đạm.

Lão ma pháp sư lập tức từ trong người lấy ra một bình sắt nhỏ, chạy đến bên thủy đàm mức đầy bình, lại đem đến cho lão kỵ sĩ. Lão kia tinh thần lập tức phần chấn trở lại, vết thương trên áo giáp phía sau lưng cũng đã khép liền lại. Tiểu Lôi kinh ngạc, nhìn không được liền hỏi: “Ý? Không lẽ đây thật sự là thánh thủy?”

Không thèm để ý tới hai lão già đang kêu la ầm ĩ, Tiểu Lôi chạy đến bên thủy đàm, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một cái bình mức đầy nước.

Hai lão già bên cạnh chỉ biết cầm hận nhìn hành động của hắn, ngược lại không tiến đến ngăn cản, mà trong ánh mắt lão ma pháp sư lại còn có vẻ giễu cợt. Tiểu Lôi bắt gặp sự kỳ quái trong ánh mắt đối phương, lắc lắc cái bình trong tay, đột nhiên chợt nghĩ ra.

Hắn nheo mắt lại, ánh mắt dừng lại chỗ phía trên cái bình sắt trong tay ma pháp sư, ... có thể nhìn thấy cái bình sắt kia mờ mờ có một tia quang mang thánh khiết. Tiểu Lôi cười ha ha: “Ta hiểu rồi, thì ra nước này đích thật là thánh thủy, nhưng sử dụng cách thông thường để uống trực tiếp thì không có tác dụng, bắt buộc phải sử dụng cái bình của các người? ”

Hắn làm một bộ mặt dữ tợn, đi lại, không thèm để ý tới sự phẫn nộ của ma pháp sư liền cướp lấy cái bình trong tay lão, nhìn qua, thật sự là không khách khí liền ôm vào lòng mà cười: ”Tôi nay là do các người chọc giận ta trước á, người chiến bại phải trả giá đắt, người thắng lợi thì nên đạt được chút chiến lợi phẩm, đây là lẽ đương nhiên đúng không?”

Lão ma pháp sư tức giận đến nổi mặt trắng bệch, khuôn mặt kỵ sĩ ngồi trên đất cũng đầy vẻ tức giận, sắc mặt dần chuyển đỏ, chỉ là lúc này cả hai người đều không phải là đối thủ của Tiểu Lôi, chỉ có thể kìm nén.

Tiểu Lôi cất bước đi, nhưng đột nhiên nghe ma pháp sư kêu oa oa rất to, đứng phắt dậy, từ phía sau một cước đá tới. Tiểu Lôi nghiêng người né: “Ý, ma pháp sư chẳng phải là không biết võ công sao? ” Mắt thấy ma pháp sư mặt đầy vẻ phẫn nộ, nhưng thân người lại rất lạnh lẽo, liên tục đá về phía Tiểu Lôi, thói pháp của lão ta hết sức quái dị, không ngờ là có chút giống “Liên Hoàn Thích” trong võ thuật Trung Quốc.

Nguyên là trong truyền thống, ma pháp sư là không hiểu kỹ thuật võ công. Nhưng rốt cuộc lúc này không phải là trung thế kỷ, cũng không phải thời xưa. Loại phương thức truyền thống này sớm đã bị phân ra rất rõ ràng rồi.

Hai lão già này vốn là những kẻ khổ tu ở trong sơn động trên núi tu luyện, đồng thời cũng chẳng phải là Kỵ sĩ và Ma pháp sư chân chính ở thời cổ đại. Phải biết rằng thời cổ đại, Giáo Hội bồi dưỡng ma pháp sư, đều là từ nhỏ bắt đầu huấn luyện ma pháp, ma pháp sư đa số đều là những kẻ văn nhược, không biết võ công. Nhưng bây giờ đã không còn cái truyền thống đó nữa.

Lão già này sử dụng loại võ công có tên gọi là “Thích Thối Thuật kiểu Pháp”, đây là một loại kỹ thuật chiến đấu Pháp quốc, tương truyền là một kỵ sĩ trung thế kỷ đã sáng tạo ra, rất nhiều quý tộc nước Pháp đều đã học qua. Lão già này bản thân là một quý tộc, học một ít Thích thối cước cũng không lạ.

Lấy ví dụ, trong xã hội hiện nay, cho là một nhân viên văn phòng, cũng có khả năng ngoài giờ làm việc, học vài chiêu TaeKwonDo tại các trung tâm rèn luyện sức khỏe. Ai quy định ma pháp sư là nhất định không thể biết một chút võ công?

Tiểu Lôi liên tục né tránh, nhưng nhìn thấy lão già giương nanh múa vuốt vừa đá vừa đâm về phía mình, nếu hắn trở tay chém ra một đao thì sẽ hạ lão ngay.

Vừa rồi lão kỵ sỹ kia phản lão hoàn đồng, biến thành hình dáng trẻ tuổi, hấn đánh nhau với lão không hề có gì câu thúc. Nhưng hiện tại muốn hấn hạ độc thủ đối với một người xem chừng già đến mức gần nhập thổ ...Tiểu Lôi vẫn chưa tụt tệ đến thế.

Hắn vẫn liên tục né tránh, thân người đã lui gần đến bờ thủy đàm, thỉnh thoảng lão già kêu to một tiếng, thân người bổ nhào lên, ôm lấy Tiểu Lôi như một con bạch tuộc. Vốn là thân pháp của Tiểu Lôi kỳ diệu, lão già này cơ bản đừng nghĩ đến chuyện bắt lấy dù một góc áo của hắn, nhưng không ngờ lão kỵ sỹ bò dậy, chụp lấy chân của Tiểu Lôi.

Lão ma pháp sư đã ôm chặt lấy phía sau lưng Tiểu Lôi, đôi tay sờ lên mặt của Tiểu Lôi, ngón tay cong cong, rõ ràng là để móc mắt của Tiểu Lôi. Tiểu Lôi giật mình sợ hãi. Mặc dù hắn có bán tiên chi thể, không dễ dàng bị thương, cho là bị thương cũng có thể lành trong nháy mắt.....nhưng nếu tròng mắt bị người ta lấy đi, có thể mọc lại hay không thì rất khó nói.

Chỉ cảm thấy tay đối phương đã sờ tới đôi mắt mình, Tiểu Lôi không cố kỵ gì nữa, kêu to một tiếng, kinh khí trong nội thể bạo phát ra ngoài, hai cánh tay chấn mạnh, lão già bắn ra. Lão kỵ sỹ đang ôm chân hắn, lại đột nhiên đề tiện chụp lấy bụng dưới của Tiểu Lôi.....

“Mẹ!” Tiểu Lôi tức giận mắng to, nhấc chân lên đá lão một phát văng ra, nói: “Ta đã giết cha các người hay là cưỡng hiếp mẹ các người chứ hả? Ta có thâm thù đại hận gì với các người? Nhất định phải lấy cho được mạng ta sao? ”

Lão già kia la lớn, lại nhào tới giữ chặt Tiểu Lôi, lần này Tiểu Lôi không lưu tình nữa, mắt lạnh lùng nhìn đối phương đang nắm lấy y phục mình, Đột nhiên vặn người một cái, nội kinh bức ra ngoài, chiêu này tựa như là kỹ thuật “Triêm Y Thập Bát Diệt ” trong võ học, sẵn tay hất hai cánh tay của lão già ra, Tiểu Lôi đã nắm được áo lão ta, nhấc bổng lên, sau đó nhẹ nhàng đặt bên cạnh lão kỵ sỹ.

Lão kỵ sỹ ngược lại đột nhiên cười rất sảo thâm, nắm lấy thập tự trảm kiếm của mình, trở tay hướng lên cổ mà vuốt xuống. Tiểu Lôi không biết phải làm sao, cơ tay búng, một loạt kinh khí phóng ra, một tiếng “đình”, thanh kiếm bay vút lên trời, hấn với tay chụp lấy, thuận tay ném xuống thủy đàm, cười khở: “Hai vị lão nhân gia, hà tất phải tìm chết tìm sống chứ?”

Hắn vẫn chưa yên tâm, lại nhặt mộc tượng đã gãy đôi của Ma pháp sư lên, cũng thuận tay ném xuống thủy đàm. Hai đoạn mộc tượng kia rơi vào trong nước, lập tức chìm xuống không thấy gì nữa.

Hắn đi tới, một tay nắm một người, đem hai người lôi tới bên bờ thủy đàm, cười nói: “Tiểu Lôi ta là người tu hành, nếu như bây giờ các người chết đi, thì nỗi oan nghiệt này cứ tính lên ta à.Ta phong bế huyết mạch của các người, trong vòng một ngày các người không động dậy được, nhưng chắc hẳn các người ở đây, sẽ có người đưa cơm cho các người phải không? Đến lúc có người nhìn thấy các người, chắc hẳn các người có chết cũng không được. ”

Hắn với tay chạm lên bờ vai của kỵ sỹ, lão rùng mình, chẳng dám động dậy. Tiểu Lôi quay đầu nhìn lão ma pháp sư, chỉ cảm thấy hai mắt lão đỏ ngầu, ánh mắt dường như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, hắn cảm thấy rờn rợn, mở miệng tính nói, lão ma pháp sư đột nhiên la to một tiếng, lặn đến chân của Tiểu Lôi, hả miệng cắn một cái, Tiểu Lôi hoang mang nhảy lùi về phía sau, nhưng bất ngờ chân đạp vào khoảng không, té nhào xuống thủy đàm...

Nước trong thủy đàm lạnh lẽo ngập đầu, Tiểu Lôi đạp nước, lập tức muốn nổi lên trên, nhưng đột nhiên cảm thấy có điều không đúng.

Thủy đàm này cực kỳ cổ quái, lực nâng của nước nhẹ đến nỗi khiến người ta không có cách nào nổi lên, Tiểu Lôi nỗ lực đạp nước, thân người ngược lại cứ chìm xuống dưới. Cứ giống như dưới nước có sức mạnh nào đó đang kéo hắn xuống!

Hắn đột nhiên nhớ ra lúc này khi quăng hai đoạn mộc tượng vào trong nước, mộc tượng làm bằng gỗ, nhưng trong nước lại không nổi lên, rơi vào là chìm!

Chẳng lẽ là trong nước có điều gì cổ quái?

109. Chương 110: Ngày Thứ Mười

Nhưng thủy đàm này lại cổ quái, thủy tính của Tiểu Lôi không tệ, kỹ thuật bơi cũng khá thành thạo, tư thế quạt nước cũng rất chính xác, nhưng lại nước chung quanh lại giống như không khí hư vô, mặc cho hần quạt nước như thế nào, cũng không thể có được một phần lực lượng, cơ thể vẫn không ngừng chìm xuống.

Tiểu Lôi mặc dù kinh ngạc, nhưng không bối rối, tu luyện của hần đã rất có căn cơ, mặc dù trong miệng không hít thở được, nhưng trong cơ thể lại có tiên thiên chi khí sản sinh không ngừng, mặc dù đang dưới nước cũng không hề cảm thấy lo lắng. Hần trái lại đối với thủy đàm này lại rất có hứng thú. Mặc dù cơ thể đang chìm xuống, lại nhìn không được dò xét chung quanh.

Nước chung quanh cơ hồ thuộc trạng thái tĩnh, nhìn quanh chỉ thấy một mảnh u ám. Mà cơ thể vẫn còn đang chìm xuống, Tiểu Lôi không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, thủy đàm này rốt cuộc sâu bao nhiêu?

Đợi chạm đáy nước, đến lúc đó chỉ cần Tiểu Lôi mượn chút lực, có thể dễ dàng thoát ra khỏi mặt nước..., nhưng phía dưới thủy đàm này hình như là một vực sâu, chìm ước chừng một phút, vẫn không thấy đáy.

Tiểu Lôi thử quạt nước, nhưng kỳ diệu là lại không thể đổi hướng dù chỉ một chút, lực nâng của loại nước này không ngờ là bằng không! Nếu nước mất đi lực nâng, cho dù người có kỹ thuật bơi lội, cũng không thể bơi được.

Giống như bạn đem một quán quân bơi lội đặt trong không khí, lực nâng không khí là bằng không, thủy tính của bơi lội quán quân dù cho cao thế nào, cũng không có khả năng bơi lội trong không khí?

Tại loại thủy đàm này, sợ rằng, cho dù quãng một một cọng lông vũ, cũng sẽ chìm xuống.

Tiểu Lôi đưa tay vào trong túi Càn Khôn tìm kiếm, lại không cẩn thận đụng phải một thứ gì đó cứng rắn, hần nhẹ nhàng sờ soạng, lập tức tỉnh ngộ, đây là chính là viên đá kỳ quái vừa rồi lấy trên pho tượng.

Ngay lúc này, đột nhiên dưới chân cảm giác đụng phải vật cứng, Tiểu Lôi cúi đầu nhìn, quả nhiên là đụng đáy. Nhưng hần nhìn kỹ, càng thêm kinh ngạc, nếu không phải đang dưới nước, hần sợ rằng sẽ há mồm kinh hô!

Dưới đáy thủy đàm này, lại không phải là đá và bùn.

Mà là là mặt đá rất bằng phẳng! Dưới chân là những khối thạch bản rất phẳng, mỗi một khối ước chừng năm mươi phân vuông, dài một thước, được xếp rất chỉnh tề, đưa mắt nhìn lại, những nơi mà mắt có thể nhìn thấy, dưới chân tất cả đều là những mặt đá bằng phẳng!

Tiểu Lôi tuy ngạc nhiên nhưng không lo lắng lập tức trôi lên, ngược lại khom người cẩn thận tìm tòi trên bề mặt, đột nhiên thấy phía trước lơ lơ có vật bằng kim loại sáng bóng, Tiểu Lôi cẩn thận bước tới từng bước, chậm rãi di động, chụp lấy thứ gì đó vừa thấy, lại là thập tự kiếm vừa rồi mình đã quăng xuống!

Tiểu Lôi mân mê thanh kiếm này, cười không ra tiếng. Rất may, mặc dù rơi vào trong nước, Tiểu Lôi vẫn có thể phân biệt phương hướng, đông nam tây bắc đều nhớ rõ rất rõ ràng. Hần lại sờ soạng dưới nước một lát, phàm những nơi có thể đụng đến đều là đám thạch bản.

Loại thạch bản này rõ ràng là do sức người làm nên. Nhưng tại một thánh địa cổ xưa, một thủy đàm tồn tại mấy trăm năm, dưới đáy nước như thế nào có thể có thứ gì mà dùng nhân công để lát đá?

Tiểu Lôi trong lòng kỳ dị, đột nhiên nội tâm dường như lơ lơ có cảm ứng, chỉ cảm thấy trong nước phía trước mờ mờ tỏa ra một chút quang mang nhàn nhạt, hần lập tức bước về phía đó.

Càng là hướng về phía trước, càng cảm giác rõ ràng quang mang đó, ánh sáng đó chiếu rọi khiến chung quanh có thể nhìn rõ ràng. Tiểu Lôi cảm giác chung quanh thủy vực càng ngày càng hẹp dần, dường như mình đang đi vào một hành lang dưới nước, dần dần có thể thấy được vách đá hai bên, hiển nhiên nơi này càng đi vài càng hẹp. Rốt cuộc, nhờ tia sáng trợ giúp, Tiểu Lôi đã có thể nhìn được chung quanh. Nơi này không ngờ lại là một hành lang vuông vức!

Trên dưới trái phải, của thông đạo hình vuông, đều là dùng loại thạch bản đó lát ngay ngắn, không có cát đá, không có bùn đất. tựa như là một thứ gì đó do con người làm ra.

Thứ gì đó phát ra tia sáng gì đó cũng dần dần có thể thấy rõ, là một cánh cửa làm bằng đá tẩm!

Tiểu Lôi đi tới trước cánh cửa đá, mắt thường có thể thấy cửa có những văn tự ngũ hành kỳ quái. Văn tự đó Tiểu Lôi không biết đó là loại gì, hình như là một loại ký hiệu, có một chút quang mang từ văn tự thượng tỏa ra. Tiểu Lôi đưa tay sờ thử, mới biết rằng văn tự không phải khắc vào mà là chạm nổi!

Sự tỏa sáng, sợ rằng là người chạm những ký tự này đã dùng một loại bảo thạch làm ra. Đó là quang mang tỏa ra yếu ớt từ bảo thạch.

Tiểu Lôi càng ngạc nhiên, hấn sờ từ trên xuống dưới cánh cửa này, chỉ cảm thấy cánh cửa này và thông đạo bên kia rất kín đáo, hiển nhiên hiệu quả phong kín rất tốt

Dần dần, hấn từ phía trên cánh cửa, thấy được một vết lõm rất nhỏ, đưa tay sờ, vết lõm đó lại có hình dạng theo quy tắc, có cạnh có góc. Tiểu Lôi lập tức chợt nghĩ, vết lõm đó không ngờ là hình thoi!

Dường như trong tối tăm có một loại lực lượng nào đó, Tiểu Lôi tựa như có quỷ thần sai khiến, lấy từ trên người viên đá kỳ quái trên pho tượng, cẩn thận đưa vào vết lõm, nhẹ nhàng ấn xuống.

Hình dạng viên đá và vết lõm kia hoàn toàn vừa khít! Đem kia viên đá đặt vào, lập tức khiến cánh cửa có vết lõm biến thành một chỉnh thể hoàn mỹ!

Tiểu Lôi trong lòng vẫn còn cảm thấy lạ lùng, biến hóa dị thường đã xảy ra!

Hắn có thể cảm giác rõ ràng, với cánh cửa nguyên bản, thủy vực chung quanh đột nhiên sản sinh một chút ba động, dường như mặt sau cánh cửa phát ra một chút năng lượng ba động vô thanh, sự ba động khiến dẫn thủy lưu, thủy vực vốn yên tĩnh dần dần trở nên nhộn nhạo.

Quang mang của ký tự trên cánh cửa, đột nhiên tăng cường rất nhiều lần, quang mang cường liệt ở dưới nước không ngờ lại chói mắt như vậy, Tiểu Lôi nghiêng đầu, đưa tay đặt lên đám ký tự, ngón tay trong lúc vô ý đặt trên một ký tự nào đó, hơi nhấn vào, chỉ nghe thấy một tiếng động nặng nề, ký tự đó đã bị Tiểu Lôi ấn vào!!

Nguyên lai, các ký tự chạm trên cánh cửa thượng, không hề là một chỉnh thể, mỗi ký tự đều là một hòn đá hình vuông, nhìn mặc dù là một chỉnh thể, kỳ thật được phân chia thành rất nhiều khối!

Giống như giống như một bàn phím!

Tiểu Lôi trong lúc vô ý ấn vào một ký tự, đột nhiên, kia cánh cửa hơi nhích động, chậm rãi, từ từ mở ra.....

Lập tức, sau cánh cửa khẳng định là một nơi không có nước, cánh cửa vừa mở, dòng nước lập tức chảy vào sau cánh cửa, Tiểu Lôi trong dòng nước không thể khống chế chính mình, cũng theo dòng nước trôi ra sau cửa.....

Năm phút sau, gần năm phút mà thôi, cánh cửa lập tức chậm rãi khép lại. Thủy vực lại trở nên yên tĩnh, tựa như chưa có việc gì phát sinh ra

Sau khi dòng nước đẩy Tiểu Lôi ra ngoài, hấn lập tức cảm thấy đau đớn.

Hắn không biết mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy sau khi trôi qua cánh cửa kia, dường như đã tiến vào một không gian kỳ dị, nơi này không có nước, nhưng đồng thời cũng không có thứ gì, chung quanh mặc dù là hư không, lại có vô số cổ lực lượng kỳ quái đang hung tợn giằng xé thân thể của hấn. Những lực lượng cực kỳ cường đại, mặc dù thân thể Tiểu Lôi giờ phút này cường hấn hơn rất nhiều so với thường nhân, lại vẫn bị hành hạ đến phải kêu thét lên.....

Nhưng nơi này căn bản kêu không ra một chút thanh âm, hấn đau đến cơ mặt trở nên méo mó. Những lực lượng đó, lôi, kéo, có lúc lại đè ép, dụng các phương pháp khác nhau đang hành hạ thân thể hấn.

Hấn cảm giác mình dường như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, cơ thể không ngừng quần quai trong không gian. Chung quanh có vô số dòng chảy đang hành hạ hấn.

Nhân tiện nói thêm, Tiểu Lôi không thể mở mắt. Bởi vì những lực lượng kỳ quái quá mức đáng sợ, cho dù thân thể hấn cường hấn cũng cảm thấy thống khổ dị thường, hấn sợ mở mắt, đôi mắt yếu ớt sẽ bị thương tổn.

Rốt cuộc, đau đớn càng ngày càng cường liệt, Tiểu Lôi bị cơn đau hành hạ đến sản sinh ảo giác, rõ ràng chung quanh một chút thanh âm cũng không có, trong tai hần lại dường như có tiếng sấm nổ vang không ngừng.

Cuối cùng, đột nhiên một cỗ lực lượng cường đại đem cả người hần quăng lên cao, Tiểu Lôi ngất đi.

Một chút ý niệm cuối cùng trong đầu hần là: “Gặp quý, xem ra sau này không thể tùy tiện mở những cánh cửa kỳ quái”

Tiếng gió thổi.

Đúng vậy, là tiếng gió, là thanh âm thật rõ ràng!

Là thanh âm!

Là tiếng gió, còn có người tiếng hít thở!

Ở trong không gian kỳ quái đó không biết bao lâu, Tiểu Lôi chưa hề nghe được một chút thanh âm, giờ phút này trong hôn mê, hần vừa thoáng khỏi phục một chút tri giác, lập tức nghe thấy được thanh âm!

Loáng thoáng, có tiếng gió khe khẽ, nói ” khe khẽ” là bởi vì tiếng gió dường như bị ngăn trở. Khoảng cách rất xa. Nhưng từ nơi mình đứng nghe được động tĩnh, tiếng gió đó chắc rất lớn, phong lực phi thường cường đại!

Tiểu Lôi nỗ lực mở mắt, chỉ cảm thấy mí mắt cực kỳ nặng nề, hần dùng hết toàn lực, chỉ có thể làm mí mắt miễn cưỡng phân khai một khe hở rất nhỏ.

Hần hơi giật giật ngón tay, liền cảm giác được xương cốt toàn thân tựa như muốn rã rời, khắp người đau đớn khôn cùng, hần nhận không được rên nhỏ một tiếng.

“ĩ¼&ĩ¼¥ ĩ¼ĩ¼¥.....” Chung quanh lập tức vang lên tiếng người nói.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tiểu Lôi, xuýt nữa tưởng rằng mình giống như đám nhân vật chính trong các tiểu thuyết huyền ảo, bị tổng tới dị thể giới

Bất quá, may mắn! Không có!

Căn cứ vài ngày hần ở tại thành Toulouse, hần mặc dù nghe không hiểu loại ngôn ngữ này, nhưng ít nhất, hần có thể khẳng định, đây là tiếng Pháp tiêu chuẩn!

Giọng đang nói là một thanh âm của cô gái, rất nhẹ nhàng dễ nghe, có thể nghe ra, cô gái đang nói rất trẻ tuổi.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên mặt Tiểu Lôi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối bù của Tiểu, rồi lại nói một câu gì đó.

Bất quá thật đáng tiếc, Tiểu Lôi vẫn không hiểu tiếng Pháp của nàng.

Đôi mắt chỉ có thể mở một khe hở cực kỳ nhỏ. Cho nên Tiểu Lôi quả thực không thể thấy rõ cảnh vật chung quanh, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn một chút hình dáng mà thôi.

Hần lập tức phân biệt ra, mình đang nằm ở một nơi nào đó, có một cô gái trẻ ngồi ở bên cạnh, mình lại không thấy rõ hình dáng của nàng, chỉ có thể thông qua hình dáng mơ mà phân biệt, nàng có một mái tóc dài, đen.

Tiểu Lôi nỗ lực nâng cánh tay, lại cảm giác được cơ thể không nghe lời, hần hơi cử động, bắp thịt đau đến không nhận được, hần cắn răng, từ trong miệng phát ra một câu: “Đau!”

Hần này rên lên câu này, cô gái bên cạnh lại đột nhiên vừa mừng vừa sợ, lập tức Tiểu Lôi liền nghe thấy giọng tiếng Trung quen thuộc.

“A? Anh nói tiếng Trung? Anh cũng là người Trung Quốc?” cô gái kinh hỉ kêu lên, ngữ khí mang theo vẻ kinh ngạc và vui sướng.

Tiểu Lôi chỉ có thể từ cổ họng ” Hừ” một tiếng, tỏ vẻ khẳng định.

Cô gái đó dường như cúi gằm một chút, nhẹ nhàng sờ động mạch chủ trên cổ Tiểu Lôi, sau đó thở dài, nói: “Anh đừng lo lắng tình hình của anh tựa như không được tốt. Thật sự rất kỳ quái, anh làm sao lại một mình nằm ở nơi hoang vắng..... nơi này đang là âm mười độ! Quần áo trên người đã rách nát, mà anh lại có thể cứ như vậy nằm ở ngoài trời, lúc ta phát hiện anh, trong tay anh đang cầm một thanh trường kiếm kỳ quái đó là thập tự kiếm của kỵ sĩ trung thế kỷ phải không? Cơ thể anh có thể đã bị thương tổn bởi giá rét, ta hiện tại không có biện pháp trị liệu cho anh, chúng ta vẫn còn trên núi, đợi khi nào xuống núi tìm bệnh viện mới có thể trị liệu cho anh”

Tổn thương vì giá rét?

Tiểu Lôi cười khỏ, hắc hắc rõ ràng, mình tuyệt đối bất không bị tổn thương vì giá rét. Mà là bị các loại lực lượng kỳ quái khủng bố trong không gian đó làm bị thương. Quần áo trên người rách nát, không khó giải thích, dưới sự chèn ép của các loại lực lượng khủng bố, nhờ mình đã từng thoát thai hoá cốt, thân thể cường hãn còn chịu không được, quần áo trên người cũng đã sớm rách nát biến hình.

Cô gái đó đột nhiên cười: “Thật không thể tưởng được anh lại có thể là người Trung Quốc, lúc ta phát hiện anh, còn tưởng rằng anh là dã nhân gì đó? Ai, anh sao lại mặc y phục phong phanh như vậy ở nơi này? Còn cầm một thanh kiếm nữa?”

Tiểu Lôi nỗ lực nuốt khan, hắc hắc không sợ bị thương, dù sao trong túi Càn Khôn có không ít linh đơn diệu dược. Hắc hắc muốn mở miệng, đột nhiên nghe thấy tiếng dây kéo.

Soạt một tiếng, lập tức lều đã bị mở ra, gió tuyết từ bên ngoài lều thổi vào, một bóng người đi vào, sau đó Tiểu Lôi lại nghe thấy được một giọng nói to rõ của một nam nhân nói chuyện với cô gái, rồi lại đi ra ngoài.

Cô gái kéo cửa lều lại, thở dài, ngữ khí mang theo vài phần ưu tư, nói với Tiểu Lôi: “Không xong, chúng ta gặp bão tuyết đội trưởng nói chúng ta có thể bị kẹt ở đây một thời gian, hơn nữa liên lạc của chúng ta cũng bị đứt đoạn ai, chuyện này phải làm sao bây giờ anh tựa như bị thương rất nghiêm trọng”

Tiểu Lôi nghe xong lời này, đột nhiên trong lòng trầm xuống, dường như lỡ mờ cảm thấy một điều gì quái dị, một ý niệm cổ quái trong đầu hắc chợt lóe lên, hắc dường như đã bắt được ý niệm đó, nhưng rồi lại để vuột mất.....

Ngay lúc này, một ống hút đưa lên miệng Tiểu Lôi.

“Anh có thể hút không? Anh phải hút lấy chút nước.”

Tiểu Lôi hút lấy vài hơi, nhưng sau đó, cô gái đó nói một câu, làm Tiểu Lôi “phì” một phát, toàn bộ nước trong miệng đều phun hết ra ngoài, mặc dù toàn thân đau đớn vô cùng, hắc vẫn liều mạng mở mắt, kiên quyết nhìn cô gái trước mặt!

Bởi vì, cô gái đó dường như thì thầm một câu:

“Ai, chúng ta ở trên núi Pyrenees đã là ngày thứ mười, xem ra bão tuyết so với dự đoán đã đến sớm hơn. A, đúng rồi, anh tên là gì à, ta gọi là Nguyệt Hoa, cũng là người Trung Quốc giống như anh.”

110. Chương 111: Phát Hiện Của Đội Leo Núi Ngày Thứ Tám

trước mặt

Đập vào mắt hắc là một đôi mắt trong vắt như thu thủy, ánh mắt vui vẻ nhưng vẫn ẩn chứa chút u buồn, như vậy cũng đủ để làm rung động trái tim rồi. Mái tóc dài óng ả của nàng, buộc đơn giản hình đuôi ngựa. Nàng mặc một bộ y phục leo núi khá dày, nhưng nụ cười vẫn tươi như đoá hoa xuân động lòng người! Mặc dù dung mạo của nàng không phải là tuyệt sắc nhân gian, nhưng khí chất kín đáo ôn nhu, tựa một đoá u lan trong không cốc, không cô gái bình thường nào so sánh được.

Tiểu Lôi đương nhiên là chỉ nhìn một lần đã nhận ra nàng!

Đôi má nàng hình trái lê, đôi mắt, chiếc mũi, đôi môi kia...

Rõ ràng nàng chính là người hắc đã từng xem qua ảnh, mẫu thân của Bảo Nhi, Nguyệt Hoa! Đại tiểu thư của Minh Nguyệt gia, Nguyệt Hoa!

“Loạn rồi, loạn rồi... tất cả loạn hết rồi!” Tiểu Lôi nhắm mắt bất lực, không khỏi thầm rên rỉ.

Sự tình này, đến mẹ hắc cũng không biết gọi là gì? Tự mình nhảy xuống nước, tự đứng trở về thời gian mấy năm trước? Nào biết cái cửa dưới nước lại là “Thời Không Chi Môn”?

Gặp quỷ mẹ! Gặp con quỷ mẹ to đầu rồi!

Tiểu Lôi trong lòng cảm thấy rất hoang mang, vừa muốn khóc vừa muốn cười, hoặc là muốn nhảy dựng lên kêu vài ba tiếng, chỉ ước trước mặt có tên hồn đản nào đó để trút giận một trận...

Nguyệt Hoa thấy toàn thân Tiểu Lôi trở nên căng thẳng, thân hình hơi run rẩy, gương mặt vốn tái nhợt đột nhiên đỏ lên, nàng tưởng Tiểu Lôi có gì đó không ổn bèn thấp người hỏi: “Anh bị sao vậy?”

Thanh âm Tiểu Lôi khô khốc, dường như phát ra từ cổ họng, hắc nói: “Ta muốn đập đầu...”

Tam thanh đạo tôn, Vô lượng thọ phật, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu nương nương, thần phật khắp trời, Quan Âm Bồ Tát, Như Lai Phật Tổ...và các vị thần tiên khác, các người muốn chơi ta phải không?

Chuyển dịch thời không? Ông trời ạ, sao người còn chưa đưa ta về năm trăm năm trước đây! Hay là tiểu gia phải đi tìm người cho ta ba nốt ruồi đây? Hay là phải gặp Thanh Hà Tử Hà gì đó? Hay là Tề Thiên Đại Thánh? Năm trăm năm trước? Bàn thờ đại tiên? Nguyệt quang bảo hạp? Ba nhược ba nhược mặt?

Cút hết cho ta!

Thúi lắm thúi lắm! Thúi như con heo ôn dịch nhà nó!!.....

Đầu óc Tiểu Lôi rơi vào trạng thái hỗn loạn cực độ, cái loại băng qua thời không này trong tiểu thuyết điện ảnh thì vô cùng bất tận, nhưng thực sự nếu rơi vào ai đó thì lại giống như khoảnh khắc trời long đất lở ...

Tiểu Lôi nằm dài ở đó, vận ý niệm trong đầu nghĩ đi nghĩ lại, thân thể hoàn toàn thả lỏng... đột nhiên hắc ngồi hắc dậy

Dường như động tác mãnh liệt này làm cơ bắp của hắc đau đớn, khuôn mặt hắc nhăn nhó dữ tợn, Nguyệt Hoa ngồi cạnh thấy bộ dạng nhe răng nhếch miệng của hắc lại càng hoảng sợ, rụt về phía sau, Tiểu Lôi không để ý đến đau nhức trong người, nhanh chóng tự mình xoa bóp trước ngực.

Lúc này hắc đang nằm trong chiếc túi ngủ, do Nguyệt Hoa sợ hắc chết cồng nên dùng nó để làm ấm cơ thể cho hắc. Tiểu Lôi lấy tay kiểm tra, không khỏi tái mặt thất thanh hỏi: “Túi Càn khôn của ta.... Túi của ta đâu rồi?”

Nguyệt Hoa thấy bộ dáng đáng sợ của hắc, sợ hãi nói “Trên, trên đỉnh đầu của anh...”

Tiểu Lôi lập tức quơ tay trở lại, quả nhiên nắm được cái túi Càn Khôn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ hắc dường như là một người rơi xuống nước, các pháp bảo linh đan diệu dược trong túi Càn Khôn, chính là chỗ dựa của hắc lúc này, nó chính là cọng rơm cứu mạng của hắc trong lúc tối hậu.

Anh, anh yên tâm đi, những đồ đạc của anh, chưa có ai mở ra...cái túi đó rất kỳ quái, ta từng định tìm thứ gì đó chứng minh thân phận của anh, nhưng không thể mở túi...

Tiểu Lôi nghe Nguyệt Hoa nói vậy gật đầu, đau đớn trên người giảm vài phần, hắc thở dài: “Cô đúng là không mở được”

Túi Càn Khôn này là bảo vật tiên gia, không có khẩu quyết của Tiểu Lôi, trừ phi gặp người khác pháp lực cao cường hơn hắc, tuyệt đối không thể mở ra.

Tiểu Lôi lôi ra một cái bình sứ, lấy một dược hoàn, nuốt xuống. Loại thuốc này là thánh dược của Tiêu Dao phái, mặc dù không bằng Sinh Sinh Tạo Hoá Đan nhưng tác dụng liệu thương thì rất tốt. Hắc thở một hơi dài, nhìn về mặt kỳ dị của Nguyệt Hoa, nghiêm nghị hỏi: “Cô vừa nói..cô tên là Nguyệt Hoa?”

Ánh mắt Nguyệt Hoa lộ vẻ cảnh giác nói: “Anh nuốt cái gì vậy? Anh không phải ...dùng ma túy đấy chứ?”

Tiểu Lôi cười khò nói: “Là đông dược, ta từng học qua nghề dược”

Nguyệt Hoa thở dài nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói: “Cho dù thế nào, anh cũng không được uống lung tung”

Tiểu Lô lắc đầu “Những chuyện đó không cần nói, cô thực sự tên là Nguyệt Hoa?”

“Có chuyện gì vậy?”

“À... không có”, Tiểu Lô gắng gượng một chút, tìm cách chậm chậm ngồi lên, Nguyệt Hoa liền nhanh chóng đỡ hân. Tiểu Lô mỉm cười với nàng: “Bây giờ cô có thể cho ta biết, cô làm sao tìm ra ta? Chúng ta đang ở đâu?”

“Chúng ta đang ở trên đỉnh thứ tư của núi Pyrenees, à, quá trình tìm ra anh.... Nói ra dài lắm... nói chính xác là ta phát hiện ra anh nửa ngày trước, trong một cái động rất lớn tên là St.Pierre”

Ngày leo núi thứ tám. Trời trong, có gió.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, đội trưởng nói rằng có lẽ đây là lần thời tiết đẹp cuối cùng của lần thám hiểm này. Bởi vì trạm khí tượng dưới chân núi nói, trong hai ngày tới trên đỉnh núi sẽ có một cơn lốc lớn, trước mắt nó đang hình thành, họ đề nghị chúng ta nhanh chóng trở về.

Mọi người thương lượng một lát, cho rằng nếu hôm nay có thể đến được động St.Pierre, nếu tìm được động khẩu thì chúng ta đã mang lại vinh quang lớn lao cho câu lạc bộ của mình.

St.Pierre là huyệt động lớn nhất trên núi Pyrenees, cũng là huyệt động sâu nhất trên địa cầu này, tới một ngàn ba trăm mét, hơn nữa chỉ là độ sâu thăm dò thôi. Nhìn từ mặt cắt ngang, sơn động giống như hình một cái mạng nhện lớn, ở dưới huyệt động lớn có một động khẩu cỡ trung bình, hiện nay đã khám phá ra bảy động khẩu, nếu chúng ta có thể tìm ra động khẩu mới, có thể tìm ra một thứ ở rất sâu, lúc đó câu lạc bộ của chúng ta sẽ trở nên rất nổi tiếng.

Trên đỉnh núi tuyết dày, lại đang là mùa đông nên rất lạnh. Dù tuyết rơi rất nhiều nhưng chí ít cũng không phải lo phát sinh tuyết lở, nhưng do đã đi cả nửa ngày nên mọi người đều mệt mỏi, máy thăm dò có vấn đề nên chúng ta khá chậm chạp trong việc tìm ra huyệt động.

Lúc xế chiều, ta là người phát hiện ra đầu tiên, ta rất may mắn, hoặc cũng có thể nói là không may.

Chúng ta ở trên sườn phía nam của đỉnh núi, một tiếng đồng hồ chỉ leo được không quá ba trăm mét, chỗ này độ dốc rất cao, đội trưởng cảnh tỉnh chúng ta phải cẩn thận.

Mặc dù dưới chân là tuyết đọng, nhưng ở bên dưới tuyết lại là một con sông băng!

Trên mặt sông băng có vô số khe nứt, nếu vô ý rơi xuống sợ rằng mạng sống sẽ chấm dứt tại đỉnh núi này.

Mà bất hạnh, ta lại rơi vào một khe nứt này.

Lúc đó ta chỉ cảm thấy dưới chân rung động, sau đó toàn bộ tuyết dưới chân sụp xuống, thân thể rơi vào khoảng không.

May mà đội leo núi chúng ta năm người chia thành hình rẽ quạt, dùng dây thừng buộc mọi người lại, khi ta ngã mọi người đều níu ta lại. Rìu phá băng của ta rơi vào khe băng, thân người treo giữa không trung, lúc ấy trong lòng ta có chút sợ hãi nhưng kinh nghiệm mách bảo không được loạn động, chờ người tới kéo lên.

Quả nhiên ta lập tức nghe thấy đội trưởng lớn tiếng gọi tên ta, ta bảo hân chưa việc gì, hân nói ta không được loạn động, bọn họ lập tức kéo ta lên.

Ta nhìn xuống dưới chân...phải thừa nhận rằng sông băng đích thị là một cảnh vật mỹ lệ phi thường. Trải qua vạn năm lịch sử khiến sông băng hiện ra màu xanh biếc nhàn nhạt, ta biết đó là do kết quả của vật chất bị khoáng hoá trong lòng sông băng. Dưới chân kỳ thực là vực sâu vạn trượng, hai chân không có chút cảm giác nhưng lại thấy có chút điên rồ, chính vào lúc đó ta phát hiện thấy một thứ.

Ta không tin vào chúa, nhưng trong khoảnh khắc đó ta ngừng thở, trong lòng không ngừng kêu tên chúa trời.

Ngày dưới chân ta có thể nhìn thấy một cái bóng đang nằm dài trên mặt băng nam.

Đội trưởng và mọi người kéo ta lên, ta lập tức nói cho họ biết phía dưới có khả năng có người, họ thương lượng một chút, đoán là có thể là di thể của người thám hiểm gặp nạn từ trước. Nhưng cảm giác của ta lại báo không phải như thế! Do ta cương quyết yêu cầu, họ đồng ý thả một người xuống xem.

Bởi vì cái khe nứt quá nhỏ, bọn họ đều là nam nhân, chỉ có mình ta là thân thể yếu nhược nhất, thể trọng cũng nhẹ nhất nên họ quyết định để ta xuống.

Ruben hơi lo lắng, ta biết gã này đối với ta rất tốt, ta từ chối hảo ý của hắn, quyết định tự mình đi xem sao...

“Đây có phải là nhật ký leo núi của cô không?” Tiểu Lôi cầm lên một cuốn sổ tay.

“Đúng rồi, chuyện anh muốn biết, trong này đều ghi rõ”, Nguyệt Hoa đột nhiên nhú mày, trong ánh mắt có chút mơ hồ: “Hai ngày nay gặp nhiều sự việc kỳ quái, ta cũng không biết là tốt hay không tốt, nhưng bây giờ tâm tình mọi người đều có chút cổ quái... đúng vậy... cổ quái...”

Tim Tiểu Lôi lại đập thành thịch.

Nguyên là lúc đầu khi cùng bọn Diệp Bất Quần nói chuyện, bọn họ đều cho rằng nếu tìm thấy cuốn nhật ký là có thể giải đáp được thắc mắc của lần leo núi này. Nhưng không thể nghĩ ra không đến hai mươi bốn giờ sau, mình không ngờ lại may mắn cầm được cuốn nhật ký của Nguyệt Hoa mà đọc.

Tiếp tục... trong nhật ký của Nguyệt Hoa

”Ta đi xuống,

Từ trên khe nứt, ta ước đoán phải sâu cỡ năm mươi thước, nhưng sau khi xuống rồi mới biết độ sâu ở nơi này không chỉ có năm mươi thước.

Ta tưởng rằng nơi đó đã là đáy rồi, nhưng chỉ là một tầng băng nham mà thôi, vẫn còn một tầng nữa, từ đó nhìn xuống thì đã thấy rất sâu rồi, sâu không nhìn thấy đáy, chỉ có thể nhìn thấy màu xanh biếc của sông băng phản chiếu trên tầng tầng lớp lớp băng giá.

Những cái đó không đáng nói bởi vì ta đã phát hiện ra một người ở chỗ này, mà người đó không ngờ lại còn sống!

Người này xem ra còn trẻ, cùng độ tuổi với ta, có gương mặt phương Đông. Điều làm ta rất ngạc nhiên là hắn mặc quần áo rất giản đơn, chỉ có một cái quần jeans thông thường và áo T- shirt màu đen.... Chúa ơi, nơi này là đỉnh Pyrenees, cao bốn ngàn mét so với mặt biển, bao quanh là băng thiên tuyết địa, nhiệt độ khoảng mười lăm độ đến hai mươi lăm độ âm!

Tình trạng của hắn xem ra không tốt, quần áo toàn thân rách nát... nếu không phải là trên đỉnh núi thì ta đã nghĩ rằng hắn đã gặp một bầy sói... đúng rồi, quần áo hắn tả tơi như vậy giống như bị cái gì đó xé nát vậy.

Tình trạng của hắn rất xấu, cho dù ta không biết hắn là người thể nào, cũng không biết làm sao hắn xuất hiện trên đỉnh băng sơn, lại xuất hiện trong một khe nứt.....ngay dưới chỗ ta té xuống nơi đó trên bề mặt phủ một lớp tuyết dày!

Ta nghĩ, chỉ có một cách giải thích hợp lý: Hắn đã ở đó trước khi ta rơi xuống, .. rất lâu trước đó, từ bên trên rơi vào trong khe nứt, bởi vì ngay trước khi ta rơi xuống, tuyết đã rất dày, sợ rằng trong một tuần không thể dày được như thế.

Nhưng nếu là một người, làm sao có thể ăn mặc giống như đang ở trong thành thị, chạy đến đỉnh tuyết sơn cao mấy ngàn mét, rồi lại rơi xuống một khe nứt trong sông băng, ở đó hơn một tuần mà không chết?

Quanh người hắn không có đồ đạc gì, không có bất kỳ vật phẩm cần thiết nào để sinh tồn khi leo núi.

Khi ấy ta không có nhiều biện pháp, bởi vì hô hấp của hắn rất kỳ quái, ta nghĩ hắn có khả năng bị hội chứng sau khi leo núi

Không khí trong khe nứt này tràn ngập những mảnh vỡ của băng, nếu hít thở trong khoảng thời gian dài sẽ tạo thành nước trong phổi, nếu không có biện pháp cứu chữa sẽ chết, mà còn chết rất thảm, nghe nói niêm mạc phổi còn tróc ra.

May là trên người ta mang theo một hộp Dexamethasone, là dược vật chữa trị nước trong phổi, là vật phẩm cứu mạng khi leo núi. Nhưng tại sao thanh niên này không mang theo đồ vật gì?

Mặc kệ, ta liền tiêm cho hắn một mũi Dexamethasone trước.

Ta luôn không tin vào số mệnh, nhưng lần này ta thực sự hãi. Ta cảm thấy sợ hãi bởi chính phát hiện của mình.

Lúc đó ta quỳ bên thanh niên xa lạ đang hôn mê, nếu lúc đó ta không tò mò nhìn lại một lần vào bên cạnh khe nứt, ta đã không phát hiện ra một thứ đáng sợ... thật đáng sợ!

Ta nhẹ nhàng kiểm tra hô hấp của người này, hơi thở của hắn không được tốt, nhưng ta nghĩ do thuốc tiêm đã có tác dụng. Ta đặt người hắn cố định trên dây, sau đó ta quay lại nhìn một lần nữa vào trong khe nứt.

Chúa ơi, ta nhìn thấy cái gì đó!

Ta nhìn thấy một cặp mắt, vào vị trí khoảng bốn lăm độ bên dưới tầng băng, mặc dù có chút mơ hồ, mặc dù ánh sáng xanh trên mặt băng nham có chút chói mắt, trong nháy mắt ta tưởng rằng tự mình sinh ra ảo giác, nhưng tiếc là không phải!

Ta đã thấy một đôi mắt! Đó là một đôi mắt màu vàng rất lớn... vô cùng lớn, dường như là con mắt của một loại sinh vật vô cùng lớn. Đôi mắt cứng đờ, hình như là cách một tầng băng tuyết... ta nghĩ có khả năng là sinh vật tiền sử bị chôn trong lớp băng.

Lòng hiếu kỳ khiến ta nhìn thêm một lần nữa.

Đội trưởng ở phía trên hỏi tình hình của ta, ta nói đợi một chút, ta phát hiện ra thứ gì đó. Bọn họ yêu cầu ta không được cử động, ta nói không, ta muốn xem.

Lòng hiếu kỳ đôi khi lại là một việc tốt!

Đội trưởng thấy ta kiên trì như thế, chẳng có biện pháp nào, nhưng Ruben, cái gã tiểu tử người Pháp vốn thích ta, động tác rất nhanh, hắn dùng rìu bắt đầu khoét băng, sau đó bọn họ chuẩn bị leo xuống.

Lúc đó ta không biết chuyện đó, chỉ tập trung vào việc của mình. Ta mang thanh niên đang hôn mê đặt sang một bên, tự mình kéo dây và móc cố định lại, sau đó thả một sợi dây xuống dưới khe nứt.

Ta nghĩ lúc đó mình điên rồi, nhất định là điên rồi. Nếu không tại sao lại có lại có quyết định điên cuồng và mạo hiểm như thế?

Được rồi, tiếp tục nói....

Ta theo sợi dây từ từ leo xuống, sợi dây dài hai mươi mét. Nhưng rõ ràng là cái tầng băng này sâu hơn hai mươi mét, ta đã xuống đến cuối sợi dây rồi mà hai chân vẫn nằm lơ lửng trong không trung, ta lấy ra rìu phá băng bổ vào băng nham, sau đó từ khoảng cách gần ta nhìn thấy thân hình to lớn đó đằng sau lớp băng!

Quả thực là một thân hình to lớn! Rất to lớn! Không biết nó đã chết bao nhiêu năm tháng rồi, nên bị đóng băng ở đây...nhưng cơ thể to lớn như thế, thảo nào ta cách đó hai mươi mét trên không, vẫn nhìn thấy con mắt màu vàng của nó.

Bây giờ ta ngồi trong lều, khi viết những dòng này, toàn thân còn run rẩy, nửa kích động nửa sợ hãi, đều là do vật thể đáng sợ kia... bởi vì ta biết nếu sự phát hiện này truyền ra ngoài sẽ xảy ra một trận náo loạn!

Cuối cùng ta đã nhìn thấy gì sau lớp băng? Giả dụ, giả dụ ta nhìn thấy một con mamút đã chết, hoặc một con khủng long thời tiền sử, ta cũng không kinh ngạc đến mức như vậy.

Bởi vì thứ ta nhìn thấy là một con rỗng!

Đúng vậy, là một con rỗng! Một con rỗng hoàn chỉnh, đã chết không biết bao lâu rồi, đông cứng trong một khối băng.

111. Chương 112: Dẫn Đến Thiên Đường Hay Địa Ngục?

Tiểu Lô sờ sờ lông mày của mình, cười khổ nói: “Cô nói là...rồng? Thật sự là một con rồng?”

Nguyệt Hoa rất khổ sở cười nói: “Đúng vậy.”

Tiểu Lô suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Rồng? Là rồng Đông phương, hay là Tây phương? Cô biết đó, rồng trong thần thoại Tây phương không giống rồng của người Đông phương chúng ta. Rồng theo người phương Tây mà nói, bất quá là cái loại thần lằn to lớn có cánh biết bay mà thôi.”

Nguyệt Hoa nghe xong Tiểu Lô nói, trên mặt rớt cuộc mới lộ ra nụ cười: “Ta nghĩ... chính là cái loại mà anh nói, thần lằn lớn có cánh dài biết bay..”

Trong ánh mắt Nguyệt Hoa lại có vẻ hơi hoảng sợ, tâm tình của nàng cũng hăm nhập vào trong những chuyện kỳ diệu... sau đó, nàng khe khẽ thở dài, nói: “Trong nhật ký của ta không có ghi lại nhiều lắm, nhưng ta có thể đem những chuyện nhiều ngày trước nhìn thấy nói lại cho anh nghe...”

Trong nhật ký ngày thứ tám, không ghi lại nội dung, Nguyệt Hoa kể lại:

”Con rồng đó ở ngay phía sau lớp băng, trợn mắt nhìn ta. Có lẽ nó không phải đang nhìn ta, mà là lúc nó chết, mắt đã trợn to như vậy.

Nó rất lớn, cực kỳ lớn, theo như mắt ta tính toán, thân nó cao đại khái trong khoảng từ tám đến mười thước, nói cách khác, nó cao như căn nhà ba tầng vậy.

Bộ dáng của nó cùng Rồng trong thần thoại Tây phương giống nhau, thân hình cao lớn đồ sộ, có hai cánh lớn.

Song đây cũng không phải là cái làm cho ta kinh hãi, làm cho ta rất kinh hãi chính là.... Nó không ngờ lại mặc “quần áo!”

Có lẽ ta nói đã quá phô trương, nó mặc không phải là “quần áo”, mà giống như là... như là....

Giống như là một con ngựa, một con chiến mã, có yên, dây cương, ta biết trọng kỵ binh ở Châu Âu thời cổ đại, còn mặc khải giáp cho chiến mã

Ta xem ra con rồng kia, cũng như thế!

Trên cổ nó buộc một cái vòng kim loại, là loại vòng giống như thứ chúng ta hàng ngày thường thấy trên cổ của những con chó cưng, đương nhiên, phải lớn hơn rất nhiều. Nhìn qua cũng rất dễ nhận biết.

Phía trên vòng cổ có vài sợi dây kim loại, bọc trên đầu nó, chụp vào một vật thật lớn giống như một loại “Mũ sắt” gì đó. Thêm nữa, ta có thể thấy trên miệng và mũi của nó buộc một cái tựa như một loại hàm thiếc.

Anh đã thấy trâu cày của nông dân chưa? Chính là cái thứ buộc trên đầu trâu, còn có một cái vòng xoắn xuyên qua lỗ mũi của con rồng, nối với hàm thiếc trong miệng rồng, sau đó là hai sợi xích, đại khái là một thứ “dây cương”.

Cuối cùng, trên người con rồng, khoác một tầng khải giáp.

Ta đã thấy qua loại khải giáp của kỵ sĩ Châu Âu trung thế kỷ, cũng gặp qua cái loại khải giáp khoác trên người chiến mã... thậm chí tại nhà ta, bởi vì nhà ta là gia tộc lâu đời của Trung Quốc, trong nhà cũng có mấy bộ khải giáp của võ sĩ thời cổ đại ... mấy thứ đó ta cũng đã thấy qua.

Cho nên, ta lập tức khẳng định, khoác trên người con rồng này, là một bộ khải giáp!

Trời ạ, đó là một bộ khải giáp rất lớn! Có đầy đủ giáp ngực, dán sát vào người. Mặc dù không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, nhưng mà bộ khải giáp đó nhìn qua vẫn có thể tản mát ra độ bóng u ám của kim loại...

Mà sau lưng rồng, ở giữa đôi cánh và cổ nó, đặt cố định một thứ gì đó như là yên ngựa!

Phản ứng đầu tiên của ta chính là: con rồng này, là một toạ kỵ. Thứ giống như yên ngựa kia, là để cho người, hoặc là “sinh vật” nào đó ngồi lên.

Ta không phải không có xem qua Tây phương ma huyền tiểu thuyết, cũng không phải không biết “Long kỵ sĩ”. Nhưng những chuyện này phần lớn là tồn tại trong hư cấu của thần thoại cổ xưa. Mà trước mắt ta, là sự tồn tại có thật!

Hai chân ta lơ lửng trên không, nhẹ nhàng dùng sức để thân người dán chặt vào băng nham, dùng chiếc móc leo núi bằng kim loại cài vào lớp băng, ta dùng một cánh tay đóng một cây đinh vào mỗm băng

Bởi vì, ta phát hiện, ngay phía dưới ta ước chừng ba thước, có một mặt phẳng lồi ra, đại khái là một cái gờ bất quy tắc lồi ra, nhưng là chỗ có thể cho ta đặt chân.

Mà quan trọng chính là, ta phát hiện, tại chỗ lớp băng nơi con rồng bị đóng băng, cũng không phải là một khối đầy đủ.

Ngay phía dưới, có rất nhiều cái khe, những cái khe này trong các lớp băng, tỏa ra như mạng nhện.

Ta quyết định xuống xem!”

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu: “Cô thật sự dũng cảm.”

Nguyệt Hoa khẽ cười, nụ cười trên mặt nàng rất bình thản, rồi nhỏ nhẹ nói: “Ta biết mình là một cô gái, nhưng mà ta từ nhỏ đã như thế này, ta thích tìm hiểu những thứ mà ta không biết.

“Cô đã đi xuống?” Tiểu Lôi hỏi tới.

Nguyệt Hoa trầm mặc một chút, gật đầu: “Đúng vậy”

”Quá trình mặc dù rất kinh hiểm, nhưng rốt cuộc hai chân ta đã đứng ở trên mặt phẳng lồi ra đó, ta bỗng nhiên cảm giác được hết thảy đều đáng giá. Bởi vì bên trái ta khoảng nửa thước, có một vết băng nứt, có thể nói là một băng động!

Đại khái bởi vì lớp băng trải nhiều năm tháng, băng tầng biến hoá, bên trong có thể biến hình, đã xuất hiện một khe hở bất quy tắc trên bề mặt này... ta lập tức nhìn ra, cái khe hở đó có thể miễn cưỡng cho một người đi vào... hơn nữa, cái băng động này lại ở ngay chỗ tay ta có thể chạm vào. Ta đứng tại trên mặt phẳng có một tắc vuông này, miễn cưỡng có thể lấy tay bám vào mép băng động đó.

Sau đó, ta dùng sợi dây cố định thân mình, rồi đi vào!

Bắt đầu vài chục bước, khe hở rất hẹp, ta chỉ có thể nghiêng người mới miễn cưỡng đi qua. Nhưng là sau khi ta đi ước chừng vài phút, không gian tự nhiên bỗng nhiên rộng rãi hơn.

Rất rõ ràng, nơi này là một hang trống thiên nhiên bên trong lớp băng.

Bước đầu tiên đi vào nơi này, ta cảm giác được chính mình tựa như đi vào một cái thế giới khác!

Một thế giới thần thoại rực rỡ kỳ quái.

Ở trong động này, trước mắt ta có vài “quái vật” đã đông cứng không biết nhiều ít bao nhiêu năm tháng.

Bọn chúng có lớn, có nhỏ. Ngay trước mắt ta, đứng thẳng trên mặt đất... ân hoặc là không thể nói đứng thẳng. các loại tư thế của bọn họ làm ta cảm giác được chính mình giống như đã đi vào một bảo tàng điêu khắc.

Trời ạ, ta nhìn thấy đều là những vật gì vậy!

Ta tựa như đi vào một nhà trưng bày các pho tượng thần thoại, trước mặt ta, những sinh vật đã chết này, toàn bộ, toàn bộ đều là tồn tại trong thần thoại truyền thuyết a!

Gần bên ta có một con quái thú ước chừng cao hai thước. Bộ dạng của nó hình như là một ác quỷ thật lớn, nó có bộ lông màu xám, răng nanh bén nhọn. Mặc dù ta có thể cảm giác được thân thể nó đã đông cứng hơn đá, nhưng mà ta lại không dám chạm vào nó.

Bởi vì, nó có hai đầu!

Đúng vậy, đây hình như là “Song đầu quỷ” trong thần thoại?

Trong huyết động, đều là các loại “Động vật” hình thù kỳ quái, mà không chỉ có thế....

Bởi vì, ngay chung quanh lớp băng, còn có rất nhiều thứ gì đó bị đông cứng.

Ta không chỉ thấy con rồng kia, còn có những thứ khác, ta thậm chí nhìn thấy một hai người thân hình cao lớn... bọn họ nhìn qua hình như là có dáng vẻ loài người, nhưng mà thân lại cao lớn chừng năm thước, hai chân trắng kiện nhưng lại rất ngắn, đôi tay cũng rất dài, hai tay hạ xuống, cơ hồ có thể chạm vào bàn chân...”

Tiểu Lô ngắt lời nói: “Đó là người khổng lồ... người khổng lồ trong truyền thuyết chứ, không phải nhân loại, cũng là một loại trong truyền thuyết... a, một loại quái vật chứ. Nơi đó còn có cái gì?”

Nguyệt Hoa cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Còn nữa, bên trong lớp băng, còn có một những thứ kỳ quái, không phải sinh vật... mà là hình như là một loại.. một loại khí giới.”

“Khí giới?”

“Đúng vậy” Nguyệt Hoa đưa tay miêu tả: “Đại khái là một thứ cao hơn nửa người.. hình dạng như là nửa quả trứng, chỉ là bên trong hình như khoét rỗng, bề mặt ánh kim... mặt trước còn có những thứ như là gậy gỗ, chúng ta đoán, hình như là một loại cần điều khiển gì đó..”

“Chờ một chút... cô nói ”Chúng ta” là có ý gì? Những thành viên khác cũng đi xuống ư?”

“Đúng vậy” Nguyệt Hoa gật đầu, trong mắt hiện lên một tia u ám, lộ vẻ bất đắc dĩ, thấp giọng nói: “Bọn họ cũng xuống tới. Đại khái là ta ở phía dưới thời gian quá lâu, bọn họ lo lắng, cho nên cũng đã xuống tới.”

”Ta tại huyết động phát hiện những thứ này, nhưng không chú ý tới điện đàm của ta luôn rung động, đại khái là ta tâm tình rất hỗn loạn. Cho đến ta nghe thấy được vết băng nứt có âm thanh, ta mới phát hiện, mấy người bọn họ đã xuống tới rồi. Khe băng nứt rất nhỏ, đội trưởng là người cuối cùng đi vào, vóc người hắn rất cao lớn vạm vỡ, phải cẩn thận đục một chút mới được.

Lúc bọn họ tiến đến, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người, trong một phút, không một ai nói gì, bọn họ đều mở to hai mắt nhìn, giống như ta lúc vừa mới vào. Con mắt mở lớn nhìn chung quanh, miệng há to, nhưng một chữ cũng không nói được.

Đội trưởng tuyên bố, hắn nói đây là một phát hiện trọng đại, mọi người chúng ta có thể trở thành anh hùng của thế giới. Trở thành những nhà thám hiểm được mọi người chú ý, lúc hắn nói lời này tâm tình rất kích động, rất hưng phấn. Mọi người khác cũng rất cao hứng. Khiếp sợ qua đi, mọi người đều vui mừng cực độ.

Hai người đến từ Paris là Pierre và Luke, đã bắt đầu chụp ảnh.

Đội trưởng tìm kiếm khắp nơi, hắn muốn xem có thứ gì nho nhỏ, có thể mang đi.

Bởi vì chúng ta không có khả năng đem hết những thứ đó rời đi, nhưng có thể mang đi một chút gì đó nho nhỏ trở về. Đây đại khái chính là ý nghĩ của hắn lúc đó.

Bản năng của ta cảm giác được đây chỉ sợ không phải là một chủ ý tốt.

Không biết tại sao, sâu trong nội tâm ta rất bất an, có chút lo lắng, còn có chút sợ hãi.. bản năng ta cảm giác được, phát hiện nơi này, là không nên công bố, càng không nên để cho thế giới biết!

Ta đem ý nghĩ của ta nói ra, mọi người ý kiến bất đồng, vì vậy.. chúng ta bắt đầu tranh luận.

Hai người đến từ Paris là Pierre và Luke đứng về phía đội trưởng, bọn họ đều rất kích động, rất hưng phấn, đại khái là đã tưởng tượng ra, nếu một khi công bố phát hiện nơi này, sẽ mang đến cho chính mình thật nhiều tài phú cùng vinh diệu.. đội trưởng cũng như thế.

Ruben bắt đầu là đứng về phía ta, bởi vì hắn thích ta, cho nên hắn lúc bắt đầu ủng hộ ta. Nhưng mà sau khi đội trưởng khuyên bảo, lập trường của hắn hơi lung lay. Chỉ có ta là vẫn kiên trì.

Ta cảm thấy một tia bất an, hơn nữa đứng ở nơi đó, nội tâm ta bất an càng ngày càng mãnh liệt.. càng ngày càng mãnh liệt..

Rốt cục, đội trưởng trước tiên không nhịn được nữa, hắn là một người tính tình nóng nảy, thường thường chỉ một lời bất hoà liền nổi giận, Ruben sợ hắn thương tổn ta, cho nên liền chắn trước mặt ta. Cử động này đại khái là hai người trong lúc đó có chút hiểu lầm. Đội trưởng dùng sức đẩy Ruben một cái, hắn ngã xuống.

Thân thể hắn nặng nề ngã trên mặt đất, lại trượt ra rất xa.. những cú ngã đó, không ngờ lại xảy ra biến hoá!”

Nói tới đây, Nguyệt Hoa ngừng lại, nhắm mắt, tựa hồ hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy, thân thể của nàng hơi run nhẹ, tựa như rất sợ hãi.

Tiểu Lô hít một hơi thật sâu, ngồi thẳng lên. Hắn vừa ăn một viên dược hoàn, giờ phút này được lực bắt đầu phát tác, một luồng tiên thiên chi khí từ sâu trong đan điền chậm rãi tuôn ra, đau đớn toàn thân đã thuyên giảm rất nhiều.”

“Làm sao vậy? Sau đó xảy ra chuyện gì?”

”Ruben té xuống, có thể là bởi vì hắn ngã trên mặt đất dẫn phát chấn động.. cả huyết động đột nhiên rung động ... lúc ấy chúng ta đều sợ hãi, nơi đó muốn sập xuống, chúng ta đều là người có kinh nghiệm, mọi người đều không hướng động khẩu chạy, mà là trước tiên chạy đến vách băng chung quanh, tận lực tựa vào đó.

Chấn động kia phẳng phát rất nhanh liền biến mất.. nhưng mà trong lòng ta vẫn có chút cảm giác kỳ quái, ta cảm giác chấn động kia hình như không phải phát sinh tại huyết động này, mà là phát sinh tại một chỗ cách chúng ta rất xa... từ chỗ rất xa truyền tới.

Nhưng mà ta không có thời gian suy nghĩ, bởi vì biến hoá đã xảy ra!

Ngay chỗ Ruben vừa ngã xuống, bởi vì huyết động chấn động, mặt đất vốn trơn nhẵn đột nhiên xảy ra một chút rạn nứt, sau đó một khối băng lớn trước mặt đột nhiên sập xuống! Ruben cũng ngã xuống theo.

Chúng ta lúc ấy đều sợ ngây người, vài giây sau, mới chạy tới, lớn tiếng kêu tên Ruben. Nhưng mà lúc chúng ta chạy tới miệng chỗ sập lún, tất cả mọi người đều nín thở..

Bởi vì, phía dưới lớp băng sập xuống, lộ ra, là một bậc thang rất dài!

Đúng vậy, là bậc thang! Là loại bậc thang do nhân công tạo ra! Phương hướng của bậc thang, hướng thẳng xuống dưới!

Ruben theo bậc thang đi xuống, chúng ta không có can đảm lập tức đi xuống, chỉ là lớn tiếng gọi tên hắn. Qua vài phút, chúng ta mới nghe thấy thanh âm của Ruben phía dưới.

Thanh âm của hắn kích động cuồng nhiệt, hiển nhiên tâm tình đang không ổn định, hắn điên cuồng hét lớn: “Xuống đây, các người nhanh xuống đây! Xem ta đã phát hiện ra cái gì! Trời a! Chúng ta đã mở được đại môn của Thiên Đường!”

Đại môn của Thiên Đường. Lúc ấy Ruben nói như vậy, nhưng ta lại cho rằng, đây là Quỷ môn quan thông xuống Địa Ngục...”

112. Chương 113: Tà Ác

Tiểu Lô nhận ra người này không phải là người đã đến trước đó mà là người khác, trẻ hơn một chút, vẻ mặt anh tuấn, có đôi mắt màu xanh biếc của vùng Địa Trung Hải và chiếc cằm kiểu Hy Lạp.

Hắn liếc mắt nhìn, thấy Tiểu Lô đã tỉnh lại và ngồi dậy, thì hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì, chỉ liếc nhìn Nguyệt Hoa, dùng tiếng Pháp nói nhanh vài câu, rồi lại liếc Tiểu Lô, sau đó lui ra ngoài. Hắn có vẻ lo lắng.

Nguyệt Hoa nhíu mày nói: “Chúng ta phải rời đi ngay, hắn là Ruben, hắn cho ta biết đội trưởng hạ lệnh chúng ta phải lập tức rời nơi này, đến một chỗ khác cắm trại. Gió tuyết bên ngoài ngày càng dữ dội, ở lại đây quá nguy hiểm, không biết bao tuyết sẽ bao lâu mới hết, nếu hôm nay không rời đi, sợ ngày mai sẽ bị chôn ở đây”

Nàng lập tức đứng dậy, dọn dẹp đồ đạc. Tiểu Lô cau mày nói: “Rời nơi này? Đi đâu?”

“Ruben cho ta biết, đội trưởng phát hiện ở cách đây hai trăm thước có một nham thạch lớn, mặt sau có một cái hầm chôn tự nhiên, chúng ta có thể nấp vào đó đợi bão tuyết qua đi.”

Nguyệt Hoa lấy ra một ống kim tiêm, bên trong có một ít thuốc, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng bấm kim tiêm, đi đến bên Tiểu Lô nói: “Được rồi, ta tiêm cho anh một mũi nữa, giọng nói anh còn yếu, xem ra nước trong phổi chưa hoàn toàn tiêu trừ, một mũi tiêm nữa sẽ tốt cho anh”

Tiểu Lô muốn cự tuyệt, muốn nói cho Nguyệt Hoa biết hắn không bị cái gì là “phế thủy thũng” mà là khi xuyên qua không quan, bị một lực lượng kỳ quái lưu loạn làm cơ thể hắn bị thương, nhưng do loại chuyện này không có cách nào giải thích, hắn còn đang do dự, Nguyệt Hoa đã nhanh chóng tiêm vào vai hắn.

Tiểu Lô thấy da đau nhói, cười khổ nói: “Cô không phải là một hộ lý tốt rồi”

Nguyệt Hoa nhướn miệng cười: “Anh cũng không phải là bệnh nhân tốt.” dừng một chút, nàng có chút ưu tư nói: “Chúng ta phải đi, nhưng bây giờ anh có thể cử động được chứ?”

Tiểu Lô miễn cưỡng vận động gân cốt, cười nói: “đương nhiên có thể, cái địa phương kia chỉ cách có hai trăm thước, ta có thể đi được”

Khí lực trong người hắn đã hồi phục được một chút, nhưng toàn thân vẫn còn đau đớn.

Xem ra loại dòng chảy hỗn loạn trong thời không này đã làm cơ thể hắn bị tổn thương khá nặng. Hắn cảm thấy tiên thiên chi khí vốn liền miên bất tuyệt trong cơ thể trở nên hư nhược bất kham. Cái gọi là bán tiên chi thể cũng yếu đi rất nhiều.

Lúc trước, cho dù đao chém vào người cũng khó có thể làm hắn bị thương, nhưng bây giờ một cây kim của Nguyệt Hoa cũng có thể đâm vào cơ thể của hắn.

Đưa cho Tiểu Lô một bộ y phục leo núi, Nguyệt Hoa thấp giọng nói: “Xin lỗi, chúng ta không có thừa y phục, bộ này là của ta có lẽ hơi nhỏ một chút”

Sau đó Nguyệt Hoa dẫn Tiểu Lô ra ngoài lều.

Nàng thu thập toàn bộ đồ đạc vào một cái ba lô đeo trên lưng, sau đó gấp lều gọn gàng một cách rất thuần thục, cho vào ba lô.

Tiểu Lô nhìn xung quanh, năm cái lều đặt tại đó, mặc dù nơi này là chỗ đất trũng, có thể tránh né cuồng phong hữu hiệu, nhưng bây giờ tuyết rơi rất nhiều, rất nhiều bông tuyết bay dày đặc trong gió mạnh, cứ thế này sẽ sớm bị tuyết phủ bằng.

Gã đội trưởng hắn vừa gặp qua đã thu dọn xong hành lý, chỉ vào phía trước kêu lên vài tiếng, Tiểu Lô lúc này mới có cơ hội quan sát toàn bộ thành viên đội leo núi.

Gã đội trưởng là một thanh niên thân hình cao lớn, giọng nói to rõ, mặc một bộ đồ leo núi màu vàng.

Nếu Tiểu Lô không nhớ nhầm, theo “lịch sử” mà hắn biết, mười ba ngày sau khi tên đội trưởng xuống núi, hắn bị tai nạn, tử vong trên đường về nhà.

Gã Ruben mà Tiểu Lô đã gặp kia thân hình cao hơn.

Theo “lịch sử”, hắn sẽ bị chết vào ngày thứ mười bốn ở nhà của mình, nguyên nhân do bị điện giật.

Còn hai người đến từ Paris là Pierre và Luke, tướng mạo bình thường nhưng là dân yêu thích leo núi nên thân thể rất cường tráng...

Bọn họ sẽ chết tại Paris vào ngày thứ mười lăm, nguyên nhân là hai người tự bắn vào nhau.

Nhìn thấy mấy người đó, trong lòng Tiểu Lôi không khỏi sinh cảm giác hoang đường.

Tuy nhiên mấy người này tựa hồ không hữu hảo với Tiểu Lôi, ánh mắt của họ nhìn hắn có vẻ rất khó chịu, không nói một lời. Gã đội trưởng thu thập ba lô đi đầu tiên về phía trước.

“Đừng đứng ngây ra thế, chúng ta phải nhanh lên” Nguyệt Hoa nắm tay Tiểu Lôi dẫn hắn theo sau cả đội.

Điểm hạ trại mới cách đó hai trăm thước, đằng sau một tảng nham thạch, tảng nham thạch này rất to, rộng ước chừng khoảng bảy trăm thước, cao ba, bốn thước. Đây là nơi tránh gió tự nhiên... đương nhiên là với điều kiện gió không đổi hướng.

Một lần nữa dừng lều, Tiểu Lôi nhìn Nguyệt Hoa định vị chốt lều trên mặt đất, sau đó hai người chui vào.

“Anh lạnh à?”, Nguyệt Hoa nhìn Tiểu Lôi nói: “Ta sẽ lập tức đưa túi ngủ, anh chui vào trong có thể ấm lên một chút”

Tiểu Lôi cười: “Không sao, ta cảm thấy hơi phục nhiều rồi”

Mặc dù nhiệt độ bên ngoài rất thấp khoảng âm mười lăm độ, Tiểu Lôi lại thấy không lạnh chút nào. Mặc dù trọng thương nhưng cơ thể của hắn là bán tiên chi thể, mặc dù khí lực chưa khôi phục nhưng đặc tính “nóng lạnh bất xâm” vẫn còn nên hắn không cảm thấy lạnh.

Nhưng Nguyệt Hoa nhất quyết bắt Tiểu Lôi nằm xuống, cho hắn ăn một chút, rồi đun một ít nước cho hắn uống.

Tiểu Lôi thở dài: “Cảm ơn, cô là một nữ tử rất thiện lương”

Nguyệt Hoa cười nói ngắn gọn “Mỗi người đều có quyền được sống sót”

Nàng làm xong mấy việc này, ngồi xuống cạnh Tiểu Lôi.

Lều dành cho dân leo núi khá nhỏ nên hai người ngồi trong khá chật chội.

“Vừa rồi gã đội trưởng kia hình như nói với cô điều gì?” Tiểu Lôi hỏi

Nguyệt Hoa cười: “Hắn nói có cần chuyển anh sang lều của hắn, ta nói không cần. Hắn to xác vậy hai người sẽ đụng nhau mất, hơn nữa anh là bệnh nhân, cần phải được chăm sóc cẩn thận, hơn nữa ta có thể nói chuyện với anh, còn anh không biết tiếng Pháp.”

Nguyệt Hoa suy nghĩ một chút rồi chậm rãi hỏi: “Được rồi, bây giờ có lẽ ta nên hỏi anh... làm sao anh xuất hiện ở đây? Ở một nơi đáng sợ thế này? Lại trong bộ dạng này?”

Tiểu Lôi hắc hắc cười gượng, nhìn vào mắt Nguyệt Hoa, ánh mắt nàng trong suốt thật yên bình, đối mặt với loại mục quang thuần khiết này, tự dưng hắn cảm thấy khó xử.

Hắn cười tiếp hai tiếng rồi hỏi lại: “Nếu ta nói ta không biết tại sao mình lại ở đây, cô có tin không?”

Nguyệt Hoa nhíu mày, nhìn Tiểu Lôi có chút trách móc.

Tiểu Lôi vội vàng nói: “Ta nói thực mà... như thế này này, chúng ta đều đến từ Trung Quốc, ta nghĩ nàng cũng có nghe tới một số truyền thuyết thần bí của Trung Quốc rồi... à... nói đơn giản thế này... ta...ta...” Hắn đột nhiên động tâm nói: “Ta có một số loại võ thuật cổ của Trung Quốc, không phải cái loại thông thường, nhưng chính là võ học Trung Quốc, ta có được một loại võ học thần bí, nhưng vì cái gì mà đến nơi đây... nguyên nhân rất phức tạp, nói ra dài lắm...”

Nguyệt Hoa gật gật đầu: “Ta có thể tin bởi vì ta biết một số loại võ thuật thần bí này đích thực có tồn tại”

Tiểu Lôi thở phào nhẹ nhõm.

Những lời này nếu nói cho người khác ắt sẽ không tin, nhưng hắn biết Nguyệt Hoa xuất phát từ Minh Nguyệt gia, là đệ tử võ học thế gia, nên loại giải thích thế này nàng có thể miễn cưỡng tin được.

“Vậy anh làm sao lại xuất hiện tại địa phương đó? Trong khe băng? Rồi trước khi ta phát hiện ra anh, trên mặt khe nứt có tuyết rất dày mà trước đó thời tiết rất tốt, không có gió tuyết... tuyết rơi dày như thế phải mất ít nhất một tuần! Anh chẳng biế sao lại rơi vào trong cái khe nứt đó, lại còn nằm đó một tuần liền?”

Tiểu Lôi cười khỏ nói: “Nếu ta nói ta có thể sử dụng Quy Tức Công trong truyền thuyết, cô tin không? Ta tiến vào một trạng thái nghỉ ngơi, khiến cơ năng toàn thân tiếng vào trạng thái ngủ đông giống như động vật, có thể kéo dài tính mạng, khiến ta có thể duy trì rất lâu trong hoàn cảnh khắc nghiệt so với người khác...”

Nguyệt Hoa nhìn Tiểu Lôi, nhìn thật lâu, trong mắt có ý nghĩ kỳ quái nào đó, rồi nhẹ nhàng nói: “Lời nói của anh có hơi lộn xộn.. nhưng ta không có quyền truy hỏi anh.. nhưng ta nghĩ đội trưởng bọn họ sẽ hỏi anh, bây giờ... tất cả đều điên rồi, tinh thần họ đều không bình thường...”

Trong mắt nàng lộ rõ vẻ lo âu.

Tiểu Lôi ngắt lời: “Tại sao? Có phải liên quan tới những thứ các người phát hiện trong huyết động? Rốt cục các người đã tìm thấy gì vậy?”

Nguyệt Hoa trầm mặc vài giây, rồi lấy ngón tay vẽ lên mặt đất mấy hàng chữ.

Những văn tự này ngoằn nghèo khó hiểu, Tiểu Lôi không nhận ra, Nguyệt Hoa giải thích: “Đây là văn tự cổ Hy Lạp, ý là... thần miếu... thiên thần chi điện...”

Tiểu Lôi tròn mắt nhìn nàng, Nguyệt Hoa định giải thích thì cửa lều mở ra, gã Ruben thò đầu vào nói một câu gì đó với nàng.

Nguyệt Hoa thở dài thấp giọng nói: “Đội trưởng muốn nói chuyện với anh.. anh nên tìm cách giải thích với họ..” Nàng tỏ vẻ u buồn, dường như định nói điều rồi nhưng lại thôi.

Gã Ruben kia nhìn Tiểu Lôi với ánh mắt không có gì hữu hảo, có thể nói là có chút ghen tức!

Năm phút sau gã đội trưởng có thân hình cao to bước vào lều của Nguyệt Hoa, chậm rãi ngồi xuống, nhìn Tiểu Lôi khoảng một phút, rồi chậm chậm mở miệng nói vài lời.

“Hắn nói có mấy câu hỏi muốn hỏi anh” Nguyệt Hoa dịch.

“Người biết tiếng Anh không?”

” Ta biết một ít, ta nghĩ chúng ta có thể trực tiếp trao đổi” - Tiểu Lôi gật đầu.

Tốt lắm” Đội trưởng trả lời dứt khoát, sau đó hần lạnh lùng nói: “Tiên sinh, ta hy vọng có thể lấy được từ người một số đáp án, bất kể như thế nào thì sự xuất hiện của người thật quá bất thường”

Tiểu Lôi trả lời càng thêm dứt khoát: “Người có thể coi ta là người bị rớt lại của một nhóm leo núi khác, còn cụ thể thế nào ta từ chối giải thích”

Sắc mặt của đội trưởng trở nên khó coi hơn vài lần.

Dựa vào linh giác của mình đang dần hồi phục, Tiểu Lôi có thể nhận biết được, từ khi bước vào lều, ánh mắt của gã đội trưởng không có chút hảo ý nào.

“Được thôi... vấn đề thứ hai... chúng ta phát hiện ở dưới hầm băng những thứ... những thứ... nhưng người lại xuất hiện tại chính nơi đó, giữa người và sự kiện đó có gì liên quan không? Hoặc là, người có biết gì về những thứ đó không?” Đội trưởng hỏi cẩn thận.

Tiểu Lôi lắc đầu: “Ta không biết gì hết, ta vì một nguyên nhân ngẫu nhiên bị rơi xuống đó, thứ gì dưới đó ta không biết, với lại ta cũng rất tò mò với những thứ dưới đó...”

Đội trưởng biến sắc, nhìn chằm chằm Nguyệt Hoa quát: “Cô nói cho hắn biết?”

Ngữ khí của hắn đầy sự phẫn nộ và bất mãn, thậm chí có một tia sát khí!

Nguyệt Hoa lạnh lùng đón ánh mắt của hắn, trả lời: “Các người hy vọng giấu diếm cái bí mật kia? Không phải là lúc đầu các người đòi công bố thứ đó ra ngoài sao?”

Đội trưởng đỏ mặt, thấp giọng thoá mạ câu gì đó, không để ý tới Nguyệt Hoa, đột nhiên lạnh lùng nói: “Có lẽ hần ta là dấu hiệu bất tường...”

Tiểu Lôi lập tức phản bác: “Dấu hiệu cái gì? Rốt cuộc các người phát hiện ra cái gì ở dưới đó?”

Đội trưởng lạnh lùng nói: “Không phải việc của người!” rồi nhìn Nguyệt Hoa: “Ta không cho phép cô tiếp tục nói với hần những chuyện này nữa, nếu không hiệp ước giữa chúng ta sẽ bị phế bỏ!”

Nguyệt Hoa cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn đội trưởng có chút khinh bỉ, nhưng vẫn gật đầu thờ dãi: “Được, ta không nói nữa”

Đội trưởng gật đầu hài lòng, nói thêm một câu: “Bây giờ đưa hần sang lều của ta’

“Không được!” Nguyệt Hoa hét to “Người không được... không được...”

Đội trưởng lạnh lùng nói: “Ta sẽ không làm tổn thương hần. Lều của ta lớn hơn của cô một chút..với lại ta muốn đảm bảo cô sẽ không nói hươu nói vượn với hần. Nguyệt Hoa, ta rất tôn trọng cô, đừng ép ta việc ta không muốn làm!”

Tiểu Lôi lập tức hiểu rõ ràng, nguyên lai Nguyệt Hoa kiên trì giữ mình ở lại lều của nàng là để bảo vệ, rõ ràng mấy người của đội leo núi có mưu đồ xấu với hần...

“Không được” Nguyệt Hoa lạnh lùng nói “Ta phải tự mình chiếu cố hần, ta muốn thấy hần an toàn xuống núi!”

Ánh mắt gã đội trưởng lập tức tối sầm: “Xuống núi? Hừ, chúng ta đang bị khốn tại cái nơi bão tuyết chết tiệt này, mất liên lạc với bên ngoài... không biết trận bão tuyết này kéo dài bao lâu.. còn nữa, cô biết là lương thực của chúng ta hiện giờ thiếu thốn, chúng ta đã đánh rơi mất nửa số thực phẩm dưới hầm băng rồi...”

Nguyệt Hoa cười lạnh nói: “Có lẽ là bị trừng phạt bởi thói tham lam”

Ánh mắt đội trưởng lập tức âm trầm nhìn xuống, lạnh lùng nói: “Đừng chọc giận ta nữa, Nguyệt Hoa, như thế là không khôn ngoan đâu!”

Tiếp theo hần ném cho Nguyệt Hoa một bao đồ, nói: “Đây là thực phẩm phân phối cho hôm nay”

Nguyệt Hoa cau mày: “Ít thế này...”

“Hừ, cô biết trong tình trạng này chúng ta đã mất nửa số thức ăn trong hang động, giờ bị khốn tại đây, chúng ta phải tiết kiệm! Tiết kiệm, cô hiểu không?” Đội trưởng cười rất âm hiểm.

“Nhưng ở đây ta còn có bệnh nhân” Nguyệt Hoa vẫn tranh luận với hần.

Đội trưởng chỉ nhìn lạnh lùng rồi đi ra khỏi lều.

Nguyệt Hoa tức giận mặt trắng bệch, cắn chặt môi, kéo mạnh dây kéo khoá lều, ngồi xuống thở dốc.

“Có chuyện gì vậy?” Tiểu Lôi thờ dãi: “Hần hình như... có vấn đề. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nguyệt Hoa do dự một chút, đột nhiên thấp giọng nói: “Được rồi, anh đừng hỏi nữa, ta không thể nói cho anh nữa đâu...” Nàng đột nhiên trầm giọng nói: “Ta lo lắng hần có thể sẽ giết anh”

Tiểu Lôi cười nhẹ: “Giết ta?”

Nguyệt Hoa thờ dãi, lấy ra ít thực phẩm được phân phối, đó là nửa miếng bánh bích quy và một miếng thịt khô, im lặng nhìn đỉnh núi rồi nói với một nụ cười hiểm hoi: “Nhiên liệu dự phòng của ta không còn nhiều, nếu anh không phiền, chúng ta nên tiết kiệm chút, mặc dù bánh khô có hơi khó ăn, nhưng phải lưu lại số nhiên liệu đó, vì ở lại đây sợ là phải dùng đến nó để sưởi ấm”

Sau đó Nguyệt Hoa bẻ miếng thịt khô thành hai mảnh, một nửa to đưa cho Tiểu Lôi, lương lự rồi đưa nốt miếng còn lại cho Tiểu Lôi cười nhẹ: “Anh ăn đi, ta bình thường ăn ít lắm”

Tiểu Lôi nhìn miếng thịt khô - thực phẩm cho sự sống còn đặt trước mặt, trong lòng cảm thấy một tư vị khác lạ, hần chợt cầm tay Nguyệt Hoa, nghiêm sắc mặt hỏi: “Nói cho ta biết, thật sự xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt nàng có chút phức tạp, thấp giọng nói: “Ta không thể mạo hiểm... ít nhất là bây giờ không thể. Bọn họ đều điên rồi, ta rất sợ họ sẽ làm những việc điên rồ, ài... bọn họ vốn là người tốt. Nhưng...” nàng lắc đầu: “Bọn họ có người biết thể lực gia đình ta, cũng biết rằng ta quên nhiều nhân vật lớn, nên hiện giờ không dám làm gì ta.. nhưng không thể đảm bảo nếu họ phát điên lên...” Ánh mắt nàng hiện lên một tia sợ hãi, sau đó chậm rãi nói: “Nhưng anh lại khác... anh.. chỉ là một người thôi...”

Tiểu Lôi thở dài: “Nhưng cô cho rằng hấn sẽ bỏ qua ta? Ta cảm thấy sát khí của hấn... cô quên ta nói gì rồi? ta biết một chút võ thuật, cảm giác của ta rất chính xác... nói cho ta biết, có chuyện gì?” dừng một chút, hấn cười nói: “Cô với ta nói tiếng Trung, họ nghe làm sao hiểu được”

Nguyệt Hoa càng lo lắng nói: “Hấn sẽ không bỏ qua cho anh... ôi.. ta rất lo lắng...”

Tiểu Lôi nắm chặt tay nàng, nghiêm mặt nói: “Vây nói cho ta biết, mang tất cả những gì nàng biết nói cho ta!”

Nguyệt Hoa đột nhiên đỏ mặt, khe khẽ rút bàn tay bị Tiểu Lôi nắm chặt, lưỡng lự chốc lát rồi trong mắt hiện lên vẻ kiên định nói: “Được rồi, ta sẽ nói hết cho anh biết”

Nàng nhẹ nhàng kể lại...

“Sau khi Ruben ngã xuống bậc thang, chúng tôi đã tìm thấy những thứ làm người ta điên loạn...”

Âm sắc của Ruben từ dưới truyền lên đầy vẻ run rẩy và hưng phấn cực độ. Đội trưởng nhảy xuống đầu tiên liền hô to cho mọi người phải cẩn thận.

Không ai muốn ở lại bên trên vì ở đây có quá nhiều phát hiện làm người ta kinh ngạc nên tất cả mọi người đều xuống.

Bậc thang dẫn xuống dưới, dưới đó không tối lắm vì quang mang từ mặt băng phản xạ, đủ giúp chúng ta nhìn rõ bên dưới. Nhưng bậc thang đó ...hết sức kỳ quái.

Bậc thang dốc 45 độ, một bên dựa vào băng hà, một bên là vách băng, ta có cảm giác năm người chúng ta dường như là năm sinh vật bé nhỏ đang tiến vào hang chuột.

Băng hà này không biết đã tồn tại bao nhiêu vạn năm, khắp nơi đều là khe nứt, Ruben đứng ở phía dưới, không có vẻ bị thương nhưng ba lô trên lưng không thấy nữa.

Hấn nói vào lúc ngã xuống, ba lô đã rơi xuống vực, mặc dù trong đó là nửa số thực phẩm của chúng ta nhưng hấn hình như không để ý một chút nào.

Sự thật là cũng không ai quan tâm đến điều đó, vì tất cả đều kinh sợ bởi cảnh tượng trước mắt!

Bậc thang không thẳng xuống dưới mà sau khoảng mười mấy bước là một đường gấp khúc 90 độ, Ruben lúc đó đang đứng ở đầu khúc ngoặt, mặt đầy vẻ hoan hỉ, đợi bọn ta đến bên cạnh hấn, sau đó chúng ta đều nhìn thấy cảnh vật đằng sau khúc ngoặt đó và tất cả mọi người đều muốn phát điên.

Đằng sau khúc ngoặt vẫn là bậc thang, khoảng một trăm mét ở dưới là một toà kiến trúc khổng lồ!

Ta không có nói sai, đó là một khối kiến trúc khổng lồ, to thế nào ta cũng không tính toán được, tóm lại là rất lớn như là một toà cung điện hoặc một toà điện thờ.

Do đã học qua về kiến trúc tại trường học, ta vừa nhìn đã nhận ra đó là kiến trúc của thức cột Doric tiêu chuẩn.

Anh có biết đó là gì không? Đó là một cung điện lớn không có tường xung quanh, bốn phía đều là những cột lớn! Không có vách tường, những cột lớn này làm trụ cho mái cung điện, đứng ở chỗ nào cũng có thể nhìn thấy rõ bên trong cung điện.

Ta cảm thấy khối kiến trúc lớn kia rất quen thuộc như là đã nhìn thấy ở đâu đó, nhưng nghe những lời thì thảo của Ruben, hấn đã vui mừng đến phát cuồng, ta nghe hấn nói mới tỉnh ngộ ra.

Hấn nói chính là: Ba mươi tám cây cột!

Trên trái đất, kiến trúc thức cột Doric vẫn còn được bảo tồn không ít, nhưng kiến trúc to lớn và lại có tới ba mươi tám cột thì chỉ có một cái rất nổi tiếng!

Ta từng nhìn thấy trong sách, nhưng bắt quá bức hình đó chỉ là phục chế lại mà thôi.

Nó tên là: Đền thờ thần Zeus

Mặt Tiểu Lô trở nên cổ quái, cười khổ nói: “Cô nói chính là Đền thờ thần Zeus?”

“Đúng vậy, ta có thể khẳng định” Nguyệt Hoa quả quyết.

Tiểu Lô rên rỉ: “Trời ạ, đền thờ tại sao xuất hiện trên dưới băng hà của đỉnh Pyrenees?”

Mặc dù không hiểu rõ về lịch sử phương Tây nhưng ít nhất hẳn cũng xem qua một ít trên tivi và sách tư liệu.

Thần Zeus, hẳn đương nhiên biết. Đó chính là một vị thần trong chúng thần của thần thoại Hy Lạp, thần chí cao vô thượng.

Mấy ngàn năm trước, nền văn minh huy hoàng và sớm nhất của châu Âu chính là Hy Lạp cổ đại. Có thể nói, Hy Lạp cổ đại là toàn bộ nền móng xuất phát của nền văn minh châu Âu. Từ khi châu Âu chỉ là một vùng đất hoang vu, Hy Lạp cổ đại đã tạo ra một nền văn minh xán lạn.

Có thể nói rằng họ là đại biểu của toàn bộ châu Âu, của nền văn minh châu Âu. Đồng thời phải nói rõ rằng thời kỳ đó trên thế giới chưa có đạo Cơ đốc. Tín ngưỡng của loài người lúc ấy là thờ chúng thần của thần thoại Hy Lạp.

Nếu anh không tin, có thể thấy biểu tượng của các thánh đấu sĩ kinh điển quen thuộc như nữ thần trí tuệ Athena, minh vương Hades, hải vương Poseidon, thần mặt trời Apollo...

Những cái tên này thuộc về thần thoại Hy Lạp. Trong đó, thần Zeus là vua của chúng thần chí cao vô thượng.

Tương truyền người Hy Lạp cổ đại xây dựng nên một ngôi đền lớn nhất thế giới tên là đền thờ thần Zeus để biểu đạt lòng kính trọng với ngài, trong đó vật đáng giá nhất chính là tượng thần Zeus.

Trong truyền thuyết, tượng thần cao tới 10 mét, toàn thân đều được làm bằng vàng. Căn cứ vào những văn bản cổ đại lưu lại không được trọn vẹn và cùng với truyền thuyết, thần miếu này đã bị huỷ diệt trong chiến tranh, bức tượng thần bằng vàng cũng biến mất

Tất cả chỉ là “truyền thuyết” mà thôi..

Nguyệt Hoa hít một hơi thật sâu, biểu lộ sự run rẩy do kiệt sức: “Ta khẳng định đây là đền thờ của thần Zeus, vì chúng ta nhìn thấy pho tượng bằng vàng cao tới mười mét!”

Tiểu Lô thở ra một hơi, trong lòng bắt đầu mơ màng...

“Tượng cao mười mét, bằng vàng ròng! Mười mét là thế nào nhỉ? Có thể cao bằng toà nhà ba tầng... lại làm toàn bằng vàng, vậy nó đáng giá bao nhiêu?”

113. Chương 114: Pandora

“Nhưng cô lại đã từng nhìn thấy, nó ngay trước mặt các ngươi.” Tiểu Lô cười khổ.

Ánh mắt Nguyệt Hoa lại trở nên mê ly: “Nó.. ngay trước mặt chúng ta...”

“Ta nghĩ mọi người đều điên rồi, vì phát hiện điên cuồng này mà khiếp sợ.

Chúng ta đầu tiên là ở bên ngoài phát hiện đồng đảo quái thú tồn tại trong truyền thuyết, mặc kệ là rỗng cũng tốt, song đầu khuyến cũng tốt.. nhưng mà bây giờ, chúng ta bỗng nhiên phát hiện được một tòa thần điện đã biến mất trong truyền thuyết! Vậy kể tiếp chúng ta còn có thể phát hiện cái gì? Có thể phát hiện thần linh hay không?

Ta không biết, nhưng mà ta biết rõ, nội tâm ta vẫn bất an, rất bất an!

”Đội trưởng là người thứ nhất phát ra âm thanh, hần đột nhiên rống to lên một tiếng, là người thứ nhất theo bậc thang chạy xuống, đi theo sau chính là Ruben, còn có Pierre cùng Luke.

Ta đi theo ở cuối cùng.

Thần điện hoành tráng giống như trong truyền thuyết. Sự xa hoa cũng như vậy!

Tượng thần Zeus trong truyền thuyết ở ngay trước mặt, cao đến mười thước, được làm từ vàng nguyên chất, vị chứng thần chỉ vương chí cao vô thượng trong thần thoại, ngồi trên cao ở nơi này, một tay hần cầm pho tượng nữ thần thắng lợi nho nhỏ, một tay cầm pháp trượng.

Quang huy màu vàng chiếu rọi trên mặt mỗi người, ta sợ hãi phát hiện, bọn họ... trong mắt bọn họ đột nhiên toát ra một thứ ánh mắt đáng sợ, tên của ánh mắt là “tham lam”!

Trong những tiếng hô kinh hãi, từng thứ một được bọn họ tìm ra.

Trong thần điện không chỉ có bức tượng vàng của Zeus, thần tượng của mười hai vị chủ thần chúa tể thế giới trong truyền thuyết cũng ở nơi này, những vị thần này, bất luận là nữ thần trí tuệ Athena, hải vương Poseidon, minh vương Hades, thần tượng của bọn họ đều ở phía dưới tượng thần Zeus, chia ra hai bên.

Nơi này có những gì? Kim cương, bảo thạch, bảo thạch đủ các màu, hoàng kim, còn có những tác phẩm nghệ thuật.. những thứ đó, là tài phú.

Chúng ta ở thần điện gần một giờ, cuối cùng đội trưởng gọi chúng ta lại, sắc mặt hần lúc ấy rất đáng sợ, hần đưa ra một quyết định phi thường trọng yếu.

Hần đề nghị, phát hiện nơi này, phải giữ bí mật! Không thể để cho bất cứ kẻ nào biết!

Ngoài dự liệu của ta, ba người khác cũng không có phản đối, bọn họ ngược lại hình như là thở phào nhẹ nhõm giống nhau.

Ta đột nhiên hiểu rõ, thái độ bọn họ chuyển biến cực nhanh như thế, nguyên nhân rất đơn giản.

Nếu vừa rồi vừa mới phát hiện những di thể của quái thú, những thứ đó bất quá chỉ là một chút tiêu bản mà thôi, mặc dù có thể mang đến chấn động, nhưng dù sao không phải tài phú trực tiếp.

Nhưng mà bây giờ thì khác.

Bây giờ phát hiện chính là điện thờ thần Zeus trong truyền thuyết, là tài bảo từng khiến cho chiến tranh giữa các quốc gia lúc đó xảy ra!

Một món tài phú lớn như vậy, người phát hiện muốn lấy làm của riêng, loại ý nghĩ này, đại khái là rất bình thường,

Nhưng mà ta vẫn bất an... phi thường bất an.

Ta không để ý đến bọn họ.

Nội tâm ta tràn ngập một loại sợ hãi, phảng phất ở chỗ sâu trong nội tâm ta có một tia bất an lan tràn.. lại hình như là có thanh âm kỳ quái nào đó tại nội tâm ta gào thét.

Ta không để ý tới bốn nam nhân điên cuồng kia, ta bắt đầu quan sát khắp nơi trong thần điện... có thể nói, ta đang tìm kiếm.

Buồn cười là, trong lòng ta cũng không biết ta đang tìm cái gì. Phảng phất đó là một loại bản năng, là bản năng, ta đang tìm một thứ gì đó.

Mà ta, không ngờ thật sự lại tìm được...”

Nói tới đây, thân thể Nguyệt Hoa đột nhiên run rẩy lên, vẻ mặt nàng hoảng sợ bất lực, hình như một con chim nhỏ sợ hãi trong mưa gió, ánh mắt của nàng bị nỗi khiếp sợ bao phủ, run rẩy như lá cây trong gió. Tiểu Lôi lập tức đưa tay vỗ về nàng, Nguyệt Hoa lại đột nhiên tựa vào người Tiểu Lôi, phảng phất như rốt cuộc tìm được một chỗ dựa.

Thanh âm của nàng run rẩy: “Ta.. ta.. ta đã phát hiện.. ..đã phát hiện ...”

Tiểu Lô hít một hơi thật sâu, hẩn nhìn ra tâm tình của Nguyệt Hoa chìm trong trạng thái cực độ bất an, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi nàng, dịu dàng nói: “Cô phát đã phát hiện cái gì?”

Nguyệt Hoa ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Lô, miệng chậm rãi thốt ra ba chữ: “Pandora!”

Pandora!

Pandora trong thần thoại!

Nếu nói thần thoại Hy Lạp sở dĩ làm cho người ta say mê, hoặc là nói làm cho người ta rất nhiều chỗ không cách nào lý giải. Đó là bởi vì chư thần thiên thượng của thần thoại Hy Lạp, các thần linh cao cao tại thượng này, so với những thần linh của các tôn giáo khác ... bọn họ...

Thần cách của bọn họ tựa như không hề cao quý, mà theo truyền thuyết trong thần thoại Hy Lạp, các thần linh này, biểu hiện của bọn họ lại giống như loài người, “Nhân cách” của họ dường như lại nhiều hơn “Thần cách”.

Trong thần thoại Hy Lạp chúng thần tựa hồ giống con người hơn, mà không giống thần linh. Bởi vì bọn họ có phần nộ, có ghen ghét, có ngờ vực, có trả thù.

Trong thần thoại Hy Lạp, đứng đầu chính là vị “Zeus - vua của các vị thần” ... người thống trị của thế giới này, hình như không giống một vị thần linh uy nghiêm chánh trực, mà biểu hiện càng gần giống như một bạo quân của loài người.

Ông ta háo sắc (Trong thần thoại Hy Lạp rất nhiều nữ thần đã từng là người tình của ông, mà con tư sinh của ông ta trong thần thoại nhiều như lông bò... mà sau lại xuất hiện không ít thần linh, đều là con tư sinh của ông ta... thậm chí nữ thần trí tuệ nổi tiếng Athena cũng là con tư sinh của Zeus), đa nghi, ngờ vực, thậm chí rất hẹp hòi... duy nhất phù hợp với thân phận thần linh của ông ta, hình như chỉ có thần lực cường đại của ông ta mà thôi.

Trong truyền thuyết, bởi vì Prometheus lấy cắp lửa cho loài người, khiến cho nhân loại từ đó về sau có thể sử dụng ngọn lửa. Mà vị Zeus thần linh chí cao vô thượng này, lại rất phần nộ. Ông ta chẳng những trừng phạt Prometheus... bởi vì ông không muốn ban cho loài người ngọn lửa. Đồng thời, ông còn trả thù nhân loại... bởi vì trong truyền thuyết. Loài người có được ngọn lửa rồi, liền có được “lợi ích”, vì triết tiêu “lợi ích” loài người đạt được, Zeus quyết định trừng phạt loài người, đem đến cho loài người một chút tai họa.

Ông ta đem đến cho nhân loại chính là “Pandora”.

Cho nên, khi Nguyệt Hoa thốt ra cái tên “Pandora”, Tiểu Lô cũng giật mình!

Pandora?

Trong thần thoại truyền thuyết, Pandora là một cái tên một cô gái.

Chỉ có điều, cô gái có tên là Pandora, là sinh mạng do thần Zeus tạo ra từ không khí, nói cách khác, là Zeus biến ra một con người.

Chư thần trên trời, đều dựa theo Zeus phân phó, mỗi vị thần linh đều đưa cho Pandora các thứ có hại đối với loài người, tỷ như bệnh tật, tội ác, v.v... đem những thứ này cho vào một cái hộp.

Trong truyền thuyết Pandora xinh đẹp vô song, sự mỹ lệ của nàng có thể làm cho người ta mê mẩn đến ngạt thở, mà lúc nàng được Zeus đưa đến nhân gian, khi mọi người vì sự xinh đẹp của nàng mà kinh hãi.. nàng sẽ mở cái hộp kia, phóng thích bệnh tật và tội ác có hại đối với loại người!

Tiểu Lô sở dĩ đối với cái tên Pandora này quen thuộc hiểu rõ như thế, là bởi vì một nguyên nhân buồn cười.

Vài năm trước, khi hắn còn là một học sinh bình thường kiêm giang hồ tiểu phiến tử, hắn đã từng xem qua một bào luận văn hài hước trong trường. Lúc ấy bài văn đó tuyên bố “Pandora” là người vô tính đầu tiên trong lịch sử, hoặc có thể nói là người nhân tạo đầu tiên. Bởi vì cô gái mỹ lệ vô song trong truyền thuyết này, không phải được sinh ra, mà là được thần Zeus tạo ra từ không khí.

Căn cứ vào câu chuyện hài hước này, Tiểu Lô mới khá hiểu rõ với cái tên Pandora.

Mà hiểu biết của hắn đối với thần thoại Hy Lạp, lại có phần vì một nguyên nhân khác.. bởi vì tại Châu Á mấy năm trước, từng thịnh hành bộ phim hoạt hình của Nhật Bản tràn ngập các thánh đấu sỹ Hy Lạp phong tình.

Nhìn Nguyệt Hoa nằm trong lòng đang hoảng sợ như một chú nai con, Tiểu Lôi vuốt mũi, một tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng: “Tốt rồi, tốt rồi, cô từ từ nói cho ta biết, cô rốt cuộc phát hiện cái gì? Cái gì là Pandora?”

“Ta đã phát hiện một cái hộp.” Thanh âm Nguyệt Hoa vẫn run rẩy.

Cái hộp?

Tiểu Lôi lập tức động tai lên, lòng hắn cũng trầm xuống, chẳng lẽ là cái hộp trong truyền thuyết của Pandora?

Ánh mắt của Nguyệt Hoa dần dần mơ hồ, thanh âm như vang vọng từ nơi xa...

”Ta phát hiện được một cái hộp phía sau tượng thần Zeus. Ta bị nó hấp dẫn, bởi vì bề ngoài của nó làm cho ta rất kinh ngạc... nơi này khắp nơi đều là các loại bảo thạch, hoàng kim.. mà duy nhất có cái hộp này, nó nhìn qua đen đen, hình như là làm bằng gỗ. Làm cho ta kinh ngạc chính là, một nơi tồn tại đã lâu như vậy, chiếc hộp gỗ như thế nào có thể bảo tồn hoàn chỉnh như thế? Vì vậy, ta đi tới, mở nó ra...

ta hơi kinh ngạc, cái hộp này không ngờ rất nhẹ, ta cầm trong tay mới phát hiện, nó cũng không phải bằng gỗ, mà là.. mà hình như là thứ kim loại gì đó ta cũng không biết. Lúc mở ra, bên trong không có kim cương, không có hoàng kim, không có bảo thạch.. mà là... mà là một chiếc gương.”

Nói tới đây, giọng Nguyệt Hoa trở nên nghẹn ngào.

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Gương? Một chiếc gương có cái gì đáng sợ?”

Ánh mắt Nguyệt Hoa có vẻ tuyệt vọng, chậm rãi nói: “Ngay trên gương, có một hàng chữ... ta có thể nhận ra, đó là chữ Hy Lạp cổ, ta từng học qua một chút, cho nên có thể đọc hiểu... Hàng chữ kia ý nghĩa là: Cô gái xuất hiện trong mặt gương này, là người được ta ban cho danh hiệu Pandora, ta giao cho nàng trách nhiệm mang cho loài người chiếc hộp của Pandora.”

“Cô gái xuất hiện trong gương... trong gương như thế nào gặp được Pandora...” Tiểu Lôi đột nhiên ngừng bật, sắc mặt hắn cũng cứng đờ, cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn nói: “Cô soi vào gương... người xuất hiện trong gương tự nhiên là cô... cô.. chẳng lẽ là, cô... cô chính là Pandora?”

114. Chương 115: Quay Về Đền Thờ

Không khí tựa hồ đọng lại lạnh như băng, hô hấp của hai người hơi dồn dập. Sắc mặt Nguyệt Hoa tái nhợt, dường như có thể ngắt đi bất cứ lúc nào. Mà Tiểu Lôi cũng vậy, vẻ mặt quái dị, đôi mày nhíu lại, dường như đang cố gắng suy tư cái gì đó.

Nghi vấn thứ nhất ...

Gặp quỷ rồi, Nguyệt Hoa rõ ràng là một người Trung Quốc! Như thế nào lại liên quan với thần thoại Hy Lạp chứ? Mà làm sao lại là ma nữ Pandora mang đến tai họa cho nhân loại trong thần thoại Hy Lạp?

Chẳng lẽ thần linh trong thần thoại Hy Lạp từ ngàn vạn năm trước đã linh ngộ được tinh thần chủ nghĩa quốc tế, không phân biệt được màu da con người giữa các quốc gia?

Mẹ nó chứ!

Giải thích duy nhất chính là, bất cứ cô gái nào mở được cái hộp kia đều được thần linh ban cho danh hiệu là Pandora. Thậm chí nếu người mở cái hộp kia không phải là Nguyệt Hoa mà là một cô gái thổ dân Châu Phi hay Ả Rập thì kết quả cũng sẽ tương tự!

Nghi vấn thứ hai ...

Hay a, giả định, giả thiết, giả như ... giả như Nguyệt Hoa thật sự là Pandora gì đó trong thần thoại Hy Lạp, là ma nữ chịu trách nhiệm trước nhân loại về việc mang lại các tai họa.

Nhưng ... nhưng điều này cùng với hai đại thể lực sau này Tây Phương Giáo Hội và Hắc Ám Hội Nghị đồng thời truy tìm nữ nhi của Nguyệt Hoa có quan hệ gì chứ?

Xin ta xin, cho dù Nguyệt Hoa là Pandora ... điều này thuộc về thần thoại Hy Lạp. Cùng với đạo Thiên chúa có quan hệ gì chứ? Ít nhất trong thần thoại Hy Lạp, khi Tây phương tôn giáo chiếm địa vị chủ đạo, thì trên thế giới làm gì có đạo Cơ đốc chứ!

Thiên chúa giáo cùng với thần thoại Hy Lạp, hoàn toàn là hai hệ thống tôn giáo. Tại sao Nhà thờ Thiên chúa lại đi truy tìm Pandora trong thần thoại Hy Lạp chứ?

Điều này chẳng phải Quan Công chiến Tào Quỳnh? Nhạc Phi đánh Lữ Bố? Tần Thủy Hoàng đại chiến Napoleon sao?

Nghi vấn thứ ba: Các cá nhân khác trong đội leo núi, vừa tiến nhập thần điện đã bắt đầu tìm tòi tìm kiếm khắp nơi, tại sao bọn họ không có người nào nhìn thấy cái hộp kia chứ?

Tiểu Lôi nhẹ nhàng đề ra ba nghi vấn của hắn, nhưng chính lúc hắn vừa mới hỏi xong, sắc mặt Nguyệt Hoa lại trở nên đáng sợ hơn, nàng cắn môi, qua một lúc thật lâu rốt cục mới thấp giọng nói: “Bởi vì ... bọn họ không thấy cái hộp kia ... bọn họ căn bản là nhìn không thấy cái hộp đó! Ta lúc ấy cực kỳ hoảng sợ, vứt bỏ nó rồi chạy tới phía trước, bọn họ cũng phát hiện ra tâm tình ta có điểm không tốt, cho là ta ở phía sau đã phát hiện được vật gì đó ... nhưng đến khi bọn họ tới được mặt sau của thần tượng ... cái hộp kia ... nó đã biến mất không thấy đâu nữa!”

Đúng là sự kiện kỳ dị.

Tiểu Lôi cười khổ, đầu óc hắn cũng cảm thấy loạn cả lên.

Nhẹ nhàng an ủi Nguyệt Hoa vài câu, tâm tình Nguyệt Hoa qua thật lâu một lần nữa mới bình tĩnh trở lại, nàng ngồi bên cạnh Tiểu Lôi, trong không gian chật hẹp của cái lều, hai người ở cùng một chỗ, Nguyệt Hoa như tựa vào người Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi lúc này đang đắm chìm trong muôn vàn suy nghĩ.

Hắn thật sự muốn đem chuyện này phân tích lại một lần nữa. Sự tình này càng ngày càng quỷ dị, càng ngày càng phức tạp. Hắn cảm giác hình như mình với nhân vật trong tiểu thuyết trinh thám huyền ảo thật giống nhau ...

Hắc, tiểu gia ta cũng không phải là Sherlock Holmes! Dựa vào cái gì mà muốn ta suy nghĩ cái vấn đề đau đầu này chứ?

Chửi rửa rồi lại chửi rửa, Tiểu Lôi vẫn tiếp tục vận óc mà suy tưởng.

Đầu tiên, là không hiểu sao mình lại đi xuyên qua cánh cửa kia một cách kỳ diệu, tới thời điểm bảy năm trước. Thời điểm Nguyệt Hoa đang thực hiện chuyến lữ hành Châu Âu lần cuối cùng. Cái lần thực hiện cuộc leo núi phi thường quỷ dị thần bí.

Thứ hai, nơi mình xuất hiện là một khe nứt trong băng hà, mà khi Nguyệt Hoa tìm thấy mình thì phát hiện chỗ phía dưới mình có một động băng, huyết động đó chẳng những có một con rồng trong truyền thuyết mà còn có một thần điện thờ thần Zeus, trong đó tài phú rất lớn, có thần tượng bằng vàng nguyên chất ... bắt đầu từ nơi này, chuyện này dẫn đến truyền thuyết thần thoại Hy Lạp.

Mà Nguyệt Hoa ... đã biến thành ... biến thành ma nữ Pandora trong thần thoại Hy Lạp.

Nhìn cô gái bên cạnh đang kinh hoàng như con nai con ... Tiểu Lôi thật sự không có cách gì liên hệ nàng với ma nữ mang đến tai họa cho loài người.

Tiểu Lôi suy nghĩ mãi không thông, thở dài dứt khoát, nhất tâm nhất ý điều chỉnh nội tức.

Hắn luôn cảm giác rằng trong chuyện này hình như mình đã bỏ qua mấu chốt nào đó rất quan trọng, nhưng rốt cuộc là quên cái gì, trong lúc nhất thời không tóm được điểm then chốt kia.

Đại khái là do nguyên nhân nghịch chuyển thời không, thân thể Tiểu Lôi suy yếu, khi trải qua nửa ngày điều tức, trạng thái đau đớn toàn thân căn bản đã có chút phục hồi liền đứng dậy. Mặc dù tiên thiên chi khí trong cơ thể vẫn còn yếu ớt, bất quá đã miễn cưỡng có thể ngưng tụ lại. Hắn vừa uống một viên đan dược, nhắm mắt dưỡng thần.

Bên ngoài lều tiếng gió gào thét, hàn khí lạnh liệt, Tiểu Lôi thử triển khai linh giác mình, cảm giác thân thể mình mặc dù không có khôi phục, nhưng thật ra linh giác lại khôi phục tới bảy tám phần.

Hắn chỉ cảm thấy nội tâm luôn có một chút bất an. Sự bất an kia e rằng xuất phát từ ánh mắt hung ác của đội trưởng đội leo núi.

Điều đó rõ ràng đã không che dấu được một tia sát khí lộ ra!

Nếu như bình thường, loại gia hỏa này cho dù có 110 tên Tiểu Lôi cũng không để trong mắt. Nhưng bây giờ hắn pháp lực hao mất tới 99%, thể lực đi lại còn không bằng một người bình thường. Chỗ dựa duy nhất cũng chỉ có túi Càn Khôn với mấy món pháp bảo.

Lúc nửa đêm, Tiểu Lôi đột nhiên lay Nguyệt Hoa, thấp giọng nói: “Tỉnh dậy đi.”

Nguyệt Hoa mấy ngày này đã chịu không ít kích thích cùng kinh hãi, lại còn miễn cưỡng chiếu cố cho Tiểu Lôi, sớm đã mơ màng mà ngủ rồi. Nghe được Tiểu Lôi la lên, nhưng điều kiện phản xạ lại giống như nghiêng người chui vào lòng hắn, miệng mơ mơ màng màng đáp lại một câu.

Tiểu Lôi vỗ nhẹ lên khuôn mặt nàng, Nguyệt Hoa lúc này mới tỉnh lại, nhận thấy tay Tiểu Lôi dường như đang đặt trên mặt mình, lập tức liền đỏ lên, đến lúc nàng phát hiện cơ hồ cả người mình tựa trong lòng Tiểu Lôi, không kìm được sự xấu hổ.

“Xin, xin lỗi ...” Nguyệt Hoa cúi đầu xuống: “Nhất định là ta không cẩn thận đè lên anh phải không ...” nàng lập tức ngồi thẳng dậy. Tiểu Lôi giật mình, lập tức cười nói: “Không phải, chỉ là ta đột nhiên nhớ tới một việc.”

“Cái gì?”

“Ngày đó, các người tiến nhập vào trong thần điện, như thế nào lại đi ra ngay?”

Nguyệt Hoa thở dài, nói: “Chúng ta ở trong đó rất lâu, bất luận là ai cũng chưa thấy nhiều tài phú đến vậy, đều phát điên lên cả. Bọn họ hết thấy không đếm xỉa gì liền lấy balô xuống ... những gì có thể đều ném đi hết ... thậm chí còn ném đi cả một vài trang bị và khí cụ dự trữ ... Pierre và Luke thậm chí còn quăng cả không ít đồ ăn. Bọn họ chỉ vì dành không gian trong balô nhiều ra một chút ... kim cương, vàng.”

Tiểu Lôi thở dài.

Không cần Nguyệt Hoa nói nhiều, hắn có thể tưởng tượng được loại cảnh tượng điên cuồng này. Mọi người bị số lượng tài phú quá lớn trước mắt làm ngây ngất, đối mặt với vô số kim cương và vàng cao như núi ... đối mặt với số tài phú cực lớn đã dẫn khởi chiến tranh giữa các quốc gia mấy ngàn năm trước. Có bao nhiêu người có thể bảo trì lý trí chứ?

Bất quá nhân lực lại quá nhỏ, bọn họ không cách nào mang tất cả những thứ đó đi, thực tế, vài người như chuột sa kho thóc, đối với lượng tài phú khổng lồ như thế, không biết phải giải quyết thế nào.

Cuối cùng mọi người thương lượng, trước tiên phải ly khai nơi này đã. Đồng thời họ quyết định, che dấu phát hiện bí mật này, đồng thời ...

Tiểu Lôi lập tức nghĩ tới một cách diễn đạt phi thường thích hợp miêu tả trường hợp này:

Chia chiến lợi phẩm!

Nguyệt Hoa thở dài, đột nhiên trong lều vang lên một tràng thanh âm “Ừ ừ” liên tiếp.

Tiểu Lôi sững sốt một chút, nhưng nhìn thấy Nguyệt Hoa sắc diện cổ quái, hắn lập tức tỉnh ngộ, cười nói: “Cô đói bụng?”

Liền sau đó hần nhớ tới đồ ăn hôm nay được phân phối quá ít, Nguyệt Hoa đại bộ phận lương khô và bánh quy đều đưa cho mình - nói là ‘đại bộ phận’, thật ra lượng đồ ăn mà cái tên đội trưởng hèn hạ kia phân phối rất ít, nếu như bình thường, sợ rằng một người cũng không đủ ăn.

Tiểu Lôi cười nói: “Cô đói bụng phải không? Buổi tối không phải còn chút đồ ăn sao? Cô ăn trước đi.”

Nguyệt Hoa thở dài: “Không được ... chúng ta hiện giờ bị vây khốn ở chỗ này, còn không biết phải chịu bao nhiêu ngày nữa. Đồ ăn phân phối hôm nay, chúng ta nên kiên trì một ngày, tới đêm mai mới có thể lấy đồ ăn tiếp.

Tiểu Lôi tức giận nói: “Tại sao?”

Nguyệt Hoa thấp giọng nói: “Chúng ta trong thần điện kia đã ném đi một nửa đồ ăn ... bọn họ

“Hắc” Tiểu Lôi mắng to một tiếng.

Nguyệt Hoa tiếp tục nói: “Trước khi hôm nay anh tỉnh lại, đội trưởng đã thu hết đồ ăn của mọi người lại, nói bây giờ là thời điểm không bình thường, dựa theo điều lệ leo núi, đồ ăn phải được thống nhất để quản lý phân phối.”

“Khốn nạn, khốn nạn!” Tiểu Lôi mắng to: “Bọn họ đã ném đi đồ ăn của chính mình, giờ lại đoạt đồ ăn của người khác, còn nói là cái gì thống nhất phân phối? Hắc! Ta ... con mẹ nó chứ ...”

Nguyệt Hoa nghe được tâm tình kích động của hần, khe khẽ cười, ôn nhu nói: “Được rồi, bất kể thế nào chúng ta đều là đồng bạn, hiện giờ lại bị vây ở nơi này, cách là như vậy cũng không có gì kỳ quái.” Nàng nói xong, ho khan vài tiếng. Mặc dù ở trong lều, nhưng nhiệt độ vẫn còn rất thấp.

Tiểu Lôi lập tức tỉnh ngộ, Nguyệt Hoa nhường cái túi ngủ cho mình, nàng cả đêm chỉ quấn quần áo mang theo bên người. Dưới nhiệt độ này, nàng trong giấc ngủ mơ màng đã nép vào lòng mình, thậm chí ôm lấy mình ...

Kỳ thật đều do con người trong khi ngủ, bởi vì rét lạnh quá mức, nên theo điều kiện phản xạ tự nhiên mà có động tác vậy thôi.

Bởi vì, nàng lạnh!

Nguyệt Hoa cười cười nói: “Tốt rồi, ngủ nhanh đi. Hy vọng ngày mai gió tuyết sẽ ngừng ... ài, bất quá ta cũng biết điều này, tuy không có nhiều khả năng, trong thời tiết mùa này, trên núi sẽ không có tuyết rơi, nhưng một khi tuyết rơi, sẽ rất khó ngừng.”

Tiểu Lôi nắm lấy hai tay Nguyệt Hoa, quả nhiên hai tay nàng lạnh lẽo, nhin không được thở dài nói: “Cô là người tốt.” Hần đứng dậy kéo cái túi ngủ ra, muốn nhường lại cho Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa lắc đầu: “Đừng làm càn, anh còn bệnh. Ta quen rồi, không có vấn đề gì đâu.”

Hai người đang đùn đẩy nhường nhau, Tiểu Lôi hốt nhiên thấp giọng nói: “Im lặng!”

Động tác của hần cũng dừng lại, đột nhiên đưa tay che miệng Nguyệt Hoa.

Trong bóng tối, dường như Nguyệt Hoa nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Tiểu Lôi lộ ra, hần thấp giọng cười lạnh: “Hừ, quả nhiên. Bọn người kia vì lợi ích làm cho mê muội tâm can, quả nhiên không định buông tha cho chúng ta.”

Tiểu Lôi thính giác linh mẫn, mặc dù thanh âm gió tuyết vẫn không ngừng, nhưng hần lại nghe thấy phía bên ngoài lều ẩn ước có tiếng bước chân truyền lại, dường như có 2, 3 người đang lặng lẽ tiến lại.

Không chút do dự, Tiểu Lôi kéo Nguyệt Hoa vào trong lòng mình, thấp giọng nói bên tai nàng: “Đừng nói gì, cũng đừng loạn động, ta sẽ giải quyết.”

Nguyệt Hoa bị Tiểu Lôi kéo lại ôm giữ trong lòng, đang muốn kinh hô, nhưng lại cảm thấy bị Tiểu Lôi nhét một vật gì đó vào tay, dường như chỉ là một tờ giấy bình thường. Tiểu Lôi trở tay kéo Nguyệt Hoa ra phía sau mình ...

Chỉ nghe thấy tiếng khoá kéo bị mở ra chậm rãi, đối phương hiển nhiên là muốn đánh lén vào ban đêm, bóng hắc ảnh lén lút tiến vào. Ánh sáng phản chiếu trên khuôn mặt hắc, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn tái nhợt ...

Lại là cái tên Ruben trong đội leo núi kia vẫn thích Nguyệt Hoa. Về mặt hắc âm lãnh, trong tay đang nắm chặt một cây cuốc chim! Đôi mắt hắc ảnh lên có chút khấn trương không dừng được, hai tay nắm vào nhau đang vài phần run rẩy.

Mơ hồ nhìn thấy phía bên trong lều có 2 bóng người cạnh túi ngủ, Ruben đã xông tới, cuốc băng trong tay hung hăng bổ xuống ...

Phập!

Ruben lập tức đổ mồ hôi lạnh, không có tiếng kêu thảm thiết, cũng không có máu tươi. Trước mặt bị đập bẹp chỉ là một cái balô cùng với trang bị dựng lều.

“Cô ấy biết chúng ta muốn động thủ?” Ruben trong đầu lập tức hiện lên ý niệm như vậy. Nhưng chỉ trong điện tích nhỏ bé của cái lều, liếc mắt một cái là có thể bao quát toàn bộ chung quanh vào mắt ... vậy người đâu?

“Bọn họ đã chạy rồi!” Ruben tình thế cấp bách hét to một tiếng, chiếc lều bị hất lên từ phía sau, một bóng người trắng kiện nhanh chóng tiến vào, chính là cái tên đội trưởng kia.

”Ngu ngốc! Không phải bảo người chú ý quan sát cái lều của nàng ta hay sao? Nàng ta đâu? Còn cả cái tên Trung Quốc kia nữa?

Ruben nghẹn giọng, một chữ cũng không nói nên lời.

“Pierre, Luke!” Đội trưởng hét to một tiếng, hai người từ phía ngoài hất cái lều lên. Đội trưởng sắc mặt âm lãnh: “Hai người các người dò xét chung quanh xem.”

Ruben đột nhiên hét lớn: “Balô bọn họ ở đây, đồ vật cũng thế, chắc chưa chạy được xa đâu!”

Phía bên ngoài lều, Tiểu Lôi một tay ôm Nguyệt Hoa, một tay che miệng nàng, lỗ tai hai người áp vào phía đỉnh lều, cẩn thận lắng nghe.

Nguyệt Hoa vẻ mặt kinh hãi. Vừa rồi những cử động của Tiểu Lôi đã làm cho nàng quá mức kinh ngạc.

Vừa rồi, trước khi Ruben còn chưa tiến đến, mảnh giấy mà Tiểu Lôi nhét trong lòng bàn tay Nguyệt Hoa kia thật ra là một đạo linh phù, một trong những pháp bảo của Tiểu Lôi, tên gọi “Độn phù”, Tiểu Lôi và Nguyệt Hoa mỗi người cầm một cái, hắc mạc niệm khẩu quyết, linh phù rời đi hóa thành một đạo kim quang, hai người trong lều liền biến mất!

Đơn giản mà nói đây chỉ là một loại khí cụ hỗ trợ “thuần gian di động”, hơn nữa loại “Độn phù” này sử dụng trên mình cũng chỉ có 1 lần gì đó. Hiệu lực hữu hạn, có thể mang một người rời đi tối đa cũng chỉ 110 thước mà thôi. Mà giờ phút này Tiểu Lôi thân thể suy yếu, pháp lực cũng còn lâu mới khôi phục được, hướng hồ di động một lần những hai người, dựa vào độn phù, cũng chỉ vô thanh vô tức mang hai người tới mặt sau lều.

Mà giờ phút này hai người đã hoàn toàn ẩn đi, “Độn phù” của Tiểu Lôi chẳng những có thể tạo ra hiệu quả “thuần gian di động”, mà lúc hắc chế tác “Độn phù” đã cố ý cho thêm một câu ẩn thân chú bèn trong. Mặc dù loại đồ chơi cấp thấp này không thể qua mắt cao nhân, nhưng đối phó với người bình thường là đủ rồi.

Hướng hồ Tiểu Lôi bây giờ tiên thiên chi khí yếu ớt, pháp lực càng khó có thể ngưng tụ lại được, mặc dù túi Càn Khôn còn có vài món pháp bảo lợi hại, nhưng hắc giờ pháp lực không đủ, cũng không sử dụng được. Nếu không, ở gần đám người dám động sát tâm với mình, với tình tình Tiểu Lôi, sợ rằng lòng bàn tay đã sớm xuất ra một đạo phù Chưởng Tâm Lôi, oanh sát cái đám hỗn đản này.

Bất quá hắc hiện giờ, ngay cả thi triển pháp lực Chưởng Tâm Lôi cũng không còn sức, mặc dù đạo phù Chưởng Tâm Lôi kia ở trong túi Càn Khôn, nhưng với hắc bây giờ mà nói, chỉ bằng tờ giấy lộn mà thôi.

Pierre và Luke hai người tiến tới bên cạnh Tiểu Lôi và Nguyệt Hoa, nhưng do Độn Phù ẩn Thân Chú, hai người căn bản không nhìn thấy Tiểu Lôi cùng Nguyệt Hoa thật ra đang ở phía sau lều.

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy thân thể Nguyệt Hoa trong lòng mình đang run rẩy không ngừng, hẳn không thể làm gì khác hơn là nắm lấy bàn tay trái nàng nói: “Đừng sợ, đây là công năng đặc dị của ta.” Nguyệt Hoa liếc nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ yên tâm.

Dán tai vào lều nghe một hồi, Tiểu Lôi nhin không được mắng mình một câu: “Bọn chúng nói hình như là tiếng Pháp, ta nghe chẳng hiểu gì.”

Lúc này Nguyệt Hoa đột nhiên trở tay lại, trong lòng bàn tay Tiểu Lôi viết nhanh, Tiểu Lôi đầu tiên là ngậy người một hồi, lập tức hiểu được, Nguyệt Hoa đang phiên dịch cho mình đoạn đối thoại giữa hai tên hồn đản bên trong lều.

Tuy nhiên tốc độ của Nguyệt Hoa hiển nhiên còn lâu mới theo kịp tốc độ nói chuyện của hai người bên trong, cũng chỉ có thể phiên dịch đại khái ý tứ.

Đội trưởng: “Ruben, tên gia hỏa người sao giống mấy bà già thế, bộ dạng không có tinh thần gì cả. Ta biết người thích ả Nguyệt Hoa kia, nhưng bây giờ chúng ta có tiền, loại đàn bà nào mà người chả tìm được? Chờ đến khi chúng ta xuống núi, lần sau mang theo một ít công cụ trở lại, từng chút mà đem bảo tàng nơi này về ... chúng ta sẽ trở thành người giàu nhất thế giới!”

“Im đi.” Thanh âm Ruben có chút bất đắc dĩ: “Bọn họ sẽ đi tới đâu? Nhiệt độ bên ngoài giờ là - 15 độ C, bọn họ không có mang trang bị bên mình, không có đồ ăn, không có lều, thậm chí túi ngủ cũng không mang đi ... dưới loại tình huống này, trong gió tuyết, ở nơi cao bốn nghìn thước, lâu nhất là một giờ, hai người bọn họ sẽ bị đóng băng mà chết.

“Lúc vừa rồi.” Đội trưởng cười lạnh: “Lúc vừa rồi người đồng ý động thủ, đâu có lằng nhằng như vậy! Ruben, người tốt nhất an phận cho ta một chút. Chẳng lẽ người hy vọng chúng ta đối đãi với Nguyệt Hoa như đối với người? Hừ ... đừng ép ta chuyện ta không thích! Bây giờ người nghe cho kỹ đây, vừa rồi người cũng động thủ, bốn người chúng ta đồng hội đồng thuyền! Đừng có mơ tưởng! Nếu người mà nói ra, mọi người cũng xong xuôi.”

Phía dưới, Ruben lại vừa nói một câu: “Nhưng thật sự ngay cả Nguyệt Hoa cũng phải giết sao?”

Nguyệt Hoa dừng tay, không viết tiếp lên lòng bàn tay Tiểu Lôi nữa. Nàng cười gượng gạo. Tiểu Lôi nghi hoặc một giây, lập tức tỉnh ngộ chuyện gì đã xảy ra.

Mục tiêu chủ yếu của mấy người kia không phải là Nguyệt Hoa mà là chính mình!

Bọn chúng phát hiện ra bảo tàng, hơn nữa muốn nuốt một mình. Nhưng mình lại là người khả nghi nhất, chính mình cơ hồ đã xuất hiện tại cánh cửa chính vào bảo tàng. Bọn chúng khẳng định hoài nghi mình biết bảo tàng kia có tồn tại. Trong tình huống này, cái lợi che mờ mắt, tự nhiên là sẽ hạ sát thủ với mình.

Nhưng Nguyệt Hoa rất rõ ràng, cô gái thiện lương này một mực bảo vệ mình. Tiểu Lôi trong lòng không khỏi có chút cảm động, đột nhiên cảm giác thấy Nguyệt Hoa lại vừa viết một dòng chữ: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Lúc này, Pierre và Luke sau một hồi tìm tòi cũng đã trở lại, gió tuyết đang rất lớn, tầm nhìn quá gần, hai người cơ hồ biến thành bộ dạng hai người tuyết, đang liều mạng chạy tới hô lớn: “Không thấy ai cả, ngay cả dấu chân chung quanh cũng không luôn. Khẳng định bọn họ đã bỏ chạy từ rất sớm.”

Tiểu Lôi chỉ do dự trong chốc lát, viết vào lòng bàn tay Nguyệt Hoa: “Bây giờ chúng ta có thể đi.”

Trên mặt Nguyệt Hoa thoáng chút kinh ngạc, Tiểu Lôi lập tức biết được nỗi băn khoăn trong lòng nàng.

Dưới loại thời tiết này, lại ở trong hoàn cảnh ác liệt này, hai người không có gì tiếp trợ, cũng không có trang bị, lại không có đồ ăn, trên ngọn núi tuyết hơn 4000 thước so với mực nước biển, cứ như vậy mà đi ra ngoài, thế thì so với tự sát có gì khác nhau đâu.

Tiểu Lôi kiên định nhìn vào mắt Nguyệt Hoa, viết trong lòng bàn tay nàng: “Hãy tin ta.”

Vừa rồi thừa dịp lúc bốn tên điên cuồng tụ tập nói chuyện trong lều, Tiểu Lôi kéo Nguyệt Hoa chậm rãi rời khỏi mặt nham thạch phía sau của doanh trại, hai người hỗ trợ dìu nhau tiến vào trong gió tuyết. Gió tuyết đã che dấu động tĩnh của Tiểu Lôi và Nguyệt Hoa, cũng che dấu vết chân của hai người.

Xem ra bốn tên kia rất yên tâm, không hề tiếp tục tìm kiếm. Một mặt là do hiện giờ hoàn cảnh ở bên ngoài quá khắc nghiệt, không cách nào truy tìm, một mặt khác bọn họ thấy Nguyệt Hoa ở trong lều cơ hồ vẫn lưu lại đồ vật nơi này, hai người mặc dù chạy thoát nhưng không mang theo đồ đạc, khẳng định là không xong, dựa theo kinh nghiệm leo núi của bọn họ, hai người trong gió tuyết mạnh khẳng định là chết chắc.

Tiểu Lôi thật sự rất muốn lập tức rút thái đao ra, xông vào một đao chém bọn chúng. Nhưng khí lực hẳn giờ chưa khôi phục, bước đi thì có thể, còn động thủ cùng người thì hơi khó một chút. Thật là, muốn giết chết bọn chúng cũng làm không được, trong túi Cần Khôn còn có một hai kiện pháp bảo bá đạo có uy lực, nhưng để sử dụng tới thì cũng khó tránh khỏi thương tổn ...

Cuối cùng xét thấy dù sao bốn tên kia nhiều nhất cũng chỉ còn sống hai, ba ngày, dựa theo những gì lịch sử ghi lại, mấy tên gia hỏa này sau khi xuống núi không quá hai ngày sẽ chết. Hà tất giờ nhất thời sinh cường để gặp nguy hiểm chứ?”

Đi trên vùng tuyết ước chừng hai mươi phút, Nguyệt Hoa chỉ cảm thấy tất cả vấn đề bình sinh mình đã gặp cũng không bằng sự tình kỳ quái đã xảy ra hai ngày qua.

Giờ phút này trong tay nàng đang nắm chặt một hạt châu kỳ quái. Hạt châu này đại khái to bằng một quả trứng gà, dường như là một viên trân châu rất lớn. Hình dạng nhìn qua có giá trị không nhỏ nhưng nó lại có chỗ thần kỳ, làm Nguyệt Hoa ngạc nhiên thú vị không thôi.

Nắm chặt hạt trân châu trong tay, không biết Tiểu Lôi trong miệng niệm chú ngữ gì, hạt châu kia đột nhiên phát ra một đoàn kim sắc quang mang nhu hòa vây quanh hai người, bên ngoài gió tuyết đầy trời, gió lạnh như ngọn đao phong lợi hại, toàn bộ lại bị đoàn kim sắc quang mang kia chắn bên ngoài.

Đây là một pháp bảo có tên “Tị phong châu”!

Loại pháp bảo này thật ra chỉ là loại cấp thấp, nếu là người tu hành pháp lực cao một chút, thì ngay cả trong cuồng phong, chỉ cần niệm Tị Phong Quyết là có thể ngăn cuồng phong xâm nhập. Nhưng với pháp lực hiện giờ của Tiểu Lôi, ngay cả Tị Phong Quyết cũng không thi triển được. Nhưng nếu dựa vào pháp bảo cấp thấp “Tị phong châu”, ngay cả đi trong gió tuyết mãnh liệt cũng vẫn bình an vô sự.

Chỉ là tuyết đọng dưới chân quá dày, mỗi bước đi muốn rút chân lên khỏi chiều dày lớp tuyết rất tốn sức lực, trước mắt với thể lực của Tiểu Lôi, đi trong chốc lát đã thấy thở hổn hển.

Gió có thể tránh, nhưng nhiệt độ quá lạnh thì lại không có cách giải quyết. Tị phong châu dù sao chỉ có thể tránh gió, nhưng không có tác dụng điều hòa khí hậu, trong chốc lát thời gian, trên đầu hai người đã phủ đầy một tầng bông tuyết, đó là bởi vì hai người trên đoạn đường đi một nhọc, trán xuất mồ hôi, nhưng mồ hôi vừa chảy ra đã lập tức đóng băng.

Tiểu Lôi thở dài, nếu bay giờ pháp lực mình khôi phục nhiều một chút, đã sớm ngự trên phi kiếm ... a, không đúng, là thái đao. Thi triển ngự kiếm thuật, hoá thành một đạo kim quang bay đi.

“Có còn xa lắm không?” Tiểu Lôi lớn tiếng hỏi bên tai Nguyệt Hoa.

Không có biện pháp, tị phong châu chỉ có thể tạo ra một khoảng không gian rất nhỏ không có gió, hai người cơ hồ như là ôm nhau đi tới, có cảm giác như một đôi tình nhân cùng che chung ô đi dưới trời mưa.

Ô ô tiếng gió quá lớn, chỉ có miệng ghé sát tai kề tai, hai người mới có thể nói chuyện được với nhau.

Nguyệt Hoa thở dài, trong bóng tối nàng miễn cưỡng phân biệt một chút phương hướng. Lúc này, kinh nghiệm leo núi của nàng rốt cục đã có tác dụng quyết định.

Dựa trên các vật tham chiếu, Nguyệt Hoa chỉ tay về phía trước.

Mục tiêu của hai người là địa phương mà Tiểu Lôi lúc đầu đã phát hiện. Ngôi thần điện!

Đây là đề nghị của Tiểu Lôi, mặc dù Nguyệt Hoa đối với địa phương đó có chút sợ hãi nhưng trong điều kiện khắc nghiệt thế này, trong lòng nàng cũng rõ ràng, trước hết phải tìm chỗ dung thân đã, nếu không trong gió tuyết mãnh liệt thế này, hai người trên ngọn núi tuyết cao hơn bốn nghìn thước so với mực nước biển sẽ chết chắc.

“Chúng ta bây giờ đang đi trên sông băng ... chậm một chút, cước bộ nhẹ nhàng thôi!” Nguyệt Hoa áp vào lỗ tai Tiểu Lôi lớn tiếng quát to.

Tiểu Lôi gật đầu.

Đi trên sông băng phi thường nguy hiểm.

Mặc dù trên sông băng có lớp tuyết đọng khá dày nhưng có trời mới biết trên sông băng có bao nhiêu vết băng nứt, nếu không cẩn thận đi vào các khe hở đó, mà thêm nữa lớp tuyết đọng lại hơi mỏng một chút, vậy hai người chỉ có phân chia mà té xuống.

Nhưng Tiểu Lôi trong lòng không sợ hãi, chỉ cần chờ pháp lực hần khôi phục, đừng nói tiến vào sông băng, cho dù có rơi vào miệng núi lửa, hần cũng có biện pháp vượt qua.

Nguyệt Hoa vừa đi, vừa không ngừng nhìn một loại đồng hồ gì đó.

Đây là đồng hồ chuyên dụng của đội viên leo núi, không giống so với loại đồng hồ bình thường, loại đồng hồ này có các công năng chuyên biệt, có thể tính toán áp suất không khí, nhiệt độ ... cuối cùng chính là định vị tọa độ!!!

Lúc đầu ở vết băng nứt phía trên bảo tàng kia đã ghi lại tọa độ, dựa vào cái đồng hồ này, hai người có thể một lần nữa tìm được địa phương kia!

Chiếc đồng hồ này vẫn ở trên cổ tay Nguyệt Hoa, trước mắt đối với hai người cũng là công cụ duy nhất có ích.

Ước chừng gần tới lúc hừng đông, Nguyệt Hoa đột nhiên kéo Tiểu Lôi: “Tới rồi, chính là nơi này, hần là ngay dưới chân chúng ta.

Sắc mặt nàng tái nhợt, môi chuyển xanh, cả người cứng ngắc, giọng nói có chút suy yếu, hiển nhiên là đã đến cực hạn. Mặc dù có Tị phong châu trên đường bảo vệ hai người, nhưng với nhiệt độ quá lạnh thì cơ hồ nàng như đã tê cứng.

Tiểu Lôi gật đầu kéo Nguyệt Hoa ngồi xuống, hần từ túi Càn Khôn rút ra thái đao, đứng xa xa.

Trải qua nửa đêm, trong cơ thể rốt cục đã ngưng tụ được một chút pháp lực liền bị Tiểu Lôi cưỡng hành đề khởi, thái đao trong tay xuất ra, quát: “Càn Khôn Vô Cực! Đi!”

Đây rõ ràng là thuật ngự kiếm, nguyên là con dao phay của Tiểu Lôi, tới giờ lại coi nó như phi kiếm mang ra sử dụng, cách làm này cũng là bất đắc dĩ.

Thanh thái đao mang theo một chút pháp lực cuối cùng của Tiểu Lôi, hô một tiếng hoá thành một đạo kim quang thật lớn cao hai thước, oanh một tiếng, tuyết trên mặt đất bị nó chém xuống tạo ra một lỗ thủng cự đại! Tuyết đọng chung quanh đều chui xuống hết, Tiểu Lôi hoan hô một tiếng, thu hồi thái đao, ôm lấy Nguyệt Hoa, cẩn thận đi xuống.

Phía dưới quả nhiên là một vết băng nứt, bất quá rõ ràng đã bị đào rộng ra, có thể đủ cho ba người thông qua. Tiểu Lôi ôm Nguyệt Hoa theo, thấp giọng nói: “Nàng ôm lấy ta, nhất định phải nắm chặt! Ngàn vạn lần không thể buông tay!”

Nguyệt Hoa miễn cưỡng gật đầu.

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, trong cơ thể một tia tiên thiên chi khí yếu ớt bắt đầu vận chuyển, hần cầm thái đao đang cầm trên tay trái, tay phải lại từ túi Càn Khôn lấy ra một phi kiếm bình thường. Phi kiếm này mặc dù chỉ là một món hàng cấp thấp, nhưng giờ phút này không thể làm gì khác hơn là dùng nó.

Tiểu Lôi thả lỏng người nhảy xuống vết băng nứt kia.

Trong lúc nhanh chóng rơi xuống, hần ra sức cầm mạnh thái đao vào bề mặt vách băng.

Sau một trận thanh âm khó nghe, thái đao đã cắm vào trong vách băng, đòn thủ Tiểu Lôi nắm chặt thái đao, thân thể treo lơ lửng dưới vết băng nứt. Sau đó, một tay dùng sức bắn phi kiếm xuống chỗ dưới chân tầm bảy, tám thước, cắm thật sâu vào vách băng.

Tiểu Lôi trong lòng yên lặng thì thầm: "Tam Thanh Đạo Tôn tại thượng, cái mạng nhỏ của đệ tử hôm nay phải xem tâm tình các vị lão đại thế nào rồi ...

Thả người nhảy xuống, cước đạp thất tinh, miễn cưỡng đề khởi một tia pháp lực, thi triển ngự phong thuật ...

Nhưng pháp lực hần quá yếu, nếu là bình thường, tự nhiên có thể tự do bay lượn, bây giờ chỉ đề khởi được một nửa khẩu khí, thân thể chỉ có thể bảo trì trạng thái cân bằng tại không trung một vài giây mà thôi ...

Tiểu Lôi đã nhảy lên trên chuôi phi kiếm ở phía dưới, cứ như vậy tá lực hoá khí, hít vào một ngụm khẩu khí, thân thể lại nhảy xuống, rốt cục hai người đã an toàn rơi vào địa phương mà ngày đó Nguyệt Hoa phát hiện Tiểu Lôi hôn mê.

Nơi này quả nhiên là một mặt phẳng thiên nhiên dưới khe nứt. Tiểu Lôi đặt Nguyệt Hoa xuống, vỗ nhẹ lên mặt nàng, nhưng lại thấy thân thể nàng cơ hồ đã tê cứng.

Tiểu Lôi lại càng hoảng sợ, niệm động khẩu quyết, thu phi kiếm cùng thái đao lại. Từ trên mặt tuyết hần nắm lấy một vốc tuyết cho vào miệng, súc súc vài cái, băng tuyết trong miệng liền hoá thành nước. Tiểu Lôi trong tình thế cấp bách đành bắt đấm dĩ, chỉ có thể hướng tới Nguyệt Hoa mà miệng kề miệng, dùng lực tách môi, răng nàng ra, rót một ngụm nước vào.

Ngón tay hần như bay, dụng lực vỗ hai cái lên đại huyệt sau cổ, sau một trận ho mãnh liệt, Nguyệt Hoa rốt cục đã tỉnh lại.

Tiểu Lôi thở phào, lập tức cầm lấy túi Càn Khôn, lục lợi một hồi, hoan hô một tiếng, lại tìm được một gói bánh bích quy với một miếng lớn sôcôla!

Cái này lúc đầu vốn là đồ ăn vặt của Bảo Nhi, cũng không biết đã để bao lâu. Nhưng hiện trong tình huống này, quá date cũng mặc kệ. Hần bẻ một miếng sôcôla, đút vào trong miệng Nguyệt Hoa, thần trí Nguyệt Hoa còn có chút lúc mơ lúc tỉnh, chỉ là cổ họng theo bản năng nhai nuốt, sau một lúc lâu, rốt cục cũng chậm nuốt hết.

Nàng trở nên tỉnh táo, lập tức giữ tuyết trên người. Tiểu Lôi thở dài, kéo khoá áo khoác ngoài, ôm nàng trong lòng. Mặc dù hần biết rõ ràng rằng nội tức mình hiện giờ mới khôi phục được có một chút, tốt nhất là không nên lập tức sử dụng, đáng ra nên lắng lắng mà ngồi xuống điều tức, nhưng mắt thấy bộ dáng của Nguyệt Hoa, Tiểu Lôi không chút do dự, nội tức vận chuyển, dựa vào tiên thiên chi khí của mình để thăng nhiệt độ, ôm lấy Nguyệt Hoa, sưởi ấm cho nàng.

Sắc mặt Nguyệt Hoa dần dần có chút huyết sắc, đột nhiên nhoẻn miệng cười, thấp giọng nói: "Cám ơn, cám ơn anh."

"Không, lẽ ra là ta cám ơn cô." Tiểu Lôi nhẹ nhàng nắm bàn tay nàng, áp vào trong lòng.

Dưới vết băng nứt mặc dù không có cuồng phong với tuyết, nhưng ở địa phương này, bốn phía đều là băng hà, cũng làm người ta lạnh chịu không nổi.

Tiểu Lôi tự nhiên là không sợ rồi, mặc dù năng lực hần chưa khôi phục, nhưng với bán tiên chi thể, nóng lạnh bất xâm, khiến cho hần có tố chất kháng hàn siêu cường. Nguyệt Hoa cũng ngượng ngùng không thôi, mặc dù thân thể hần ấm áp, cũng khá tốt, nhưng cứ thế này mà đi xuống cũng không phải là biện pháp hay.

Hai người nghỉ ngơi một chút đã một giờ, Tiểu Lôi thấp giọng nói: "Chúng ta đi xem chứ?"

Nguyệt Hoa thân thể run lên: "Anh nói tiến vào thần điện à?"

"Ân, nếu đã đến nơi này, một trong bảy đại kỳ quan thế giới trong truyền thuyết, nếu không tới nhìn một cái, tiếc nuối cả đời a." Tiểu Lôi nhún nhún vai, ra vẻ thoải mái cười nói. Hần nhận ra trong tâm Nguyệt Hoa như có bóng ma ám ảnh mãnh liệt, cho nên cố ý dùng giọng thư giãn nói ra.

Thân thể Nguyệt Hoa đang trong lòng Tiểu Lôi, đột nhiên nhẹ nhàng cười cười: "Ta nghe lời anh."

Tiểu Lôi cũng đã nhận ra thái độ Nguyệt Hoa có chút vi diệu, không khỏi đắc ý nói: "Cô đối với ta sao lại tín nhiệm như vậy chứ?" Từ lúc cô cứu ta đến giờ, chẳng lẽ cô một điểm hoài nghi ta cũng không có?"

“Hoài nghi.” Ngữ khí Nguyệt Hoa rất nhẹ nhàng: “Có lẽ hẳn là ta nên ngấm lại anh tại sao lại xuất hiện ở chỗ này chứ nhỉ? Hẳn là phải hoài nghi xem anh với cái bảo tàng dưới kia có quan hệ gì, hoặc là phải hoài nghi anh với đội trưởng bọn người kia có giống nhau hay không, đều đang mơ đến bảo tàng kinh người dưới kia ...” Nàng ôn nhu cười nói, lại hướng đôi mắt sáng ngời như thu thủy nhìn Tiểu Lô: “Anh cho là ta có nên hoài nghi anh không? Nhưng ta lúc ấy chỉ cho rằng anh là người gặp rủi ro, bất kể thế nào anh cũng có quyền lợi được sống, cho nên ta phải cứu anh. Nếu để cho anh chết ở nơi này, hoặc là chết trong tay bọn người kia ... ta nghĩ ta sẽ ăn năn cả đời.

“Chỉ đơn giản như vậy ...” Tiểu Lô cười cười, hai tay hân ôm Nguyệt Hoa thật chặt: “Cô thật là cô gái vừa đơn giản, vừa thiện lương.”

Trong động băng rét lạnh, hai người cứ như vậy ở một chỗ dựa vào nhau, mặc cho băng tuyết ngập trời, thỉnh thoảng lại có bông tuyết thông qua lỗ thủng trên đầu lả tả bay xuống, vào giờ phút này trong động băng thật yên tĩnh, dường như chẳng những không quá lạnh mà còn mang theo một phần điềm đạm cùng sự yên lặng ấm áp .

Nhìn qua lỗ thủng trên đầu một chút, ước chừng khoảng cách từ đó tới chỗ hai người cao khoảng hai mươi thước, hai người nhảy xuống động khẩu giờ nhìn lại thấy cái lỗ được đục ra ấy thật bé, nhìn qua phẳng phất như là cái cửa sổ trên mái nhà thôi.

“”Hình như đến lúc trời sáng không còn lâu nữa.” Nguyệt Hoa cười cười, chỉ chỉ trên đầu.

Chính xác, vài tia sáng từ động khẩu chiếu đến, chỉ là vẫn có thể cảm giác được gió trăng phía trên vẫn như cũ không có dừng lại, vẫn rất mãnh liệt.

Tiểu Lô thở dài: “Lại một ngày mới sang.”

Trong lòng hân chợt động: Giờ đã là ngày thứ mười một rồi.

Dựa theo lịch sử mình đã biết, Nguyệt Hoa đang ở ngày thứ mười kể từ lúc rời đội leo núi ... bước này mình đã kinh qua, lịch sử đúng ra là: Bởi vì các đội viên khác trong đội leo núi không có ý tốt, khiến cho Nguyệt Hoa và mình bị bức bách phải rời khỏi đội.

Nhưng lịch sử lại không có ghi lại sự tồn tại của mình ... có lẽ là bởi vì các đội viên leo núi đã giấu đi sự tồn tại của mình ... dù sao cách làm của bọn họ, cơ hồ cùng nhau che giấu sự mưu sát.

Vậy đánh giá lại chút ... nếu mình không quay lại quá khứ ... Nguyệt Hoa cũng sẽ không vì phải bảo vệ mình mà xảy ra bất hoà với những đội viên leo núi khác chứ?

Sự logic này quá mức hỗn loạn, Tiểu Lô suy nghĩ một chút cảm giác được điều này căn bản là một sự rắc rối, hình như là gà đẻ ra trứng trước hay là trứng nở ra gà trước vẫn còn là quy luật logic vô hạn tuần hoàn, nên nhét sang một bên cho đỡ đau đầu.

Vấn đề này có thể không cần nghĩ nhưng trước mắt còn mấy vấn đề cần phải lo lắng xem xét.

Bây giờ đã là ngày thứ mười một, dựa theo lịch sử ghi lại, bảo tuyết sẽ đình chỉ vào ngày thứ mười hai, sau đó mấy tên trong đội leo núi được cứu viện đội cứu dưới chân núi, bắt đầu ngày thứ mười ba, rồi bọn họ thay nhau chết ...

Đây là một điều bí ẩn.

Còn có một điều bí ẩn nữa, chính là vào ngày thứ mười lăm, Nguyệt Hoa hiển nhiên xuất hiện ở biên giới giữa Tây Ban Nha và Pháp - nói cách khác, Nguyệt Hoa trong thời gian mấy ngày tiếp theo đã vượt qua ngọn núi Pyrenees!

Như thế nào mà vượt qua? Quá trình này phải chăng có quan hệ với mình?

Suy nghĩ miên man, Tiểu Lô đột nhiên nhớ tới một vấn đề tối tối trọng yếu!

Rốt cuộc cha của Bảo Nhi là ai?

Nghi vấn lớn nhất của mình từ trước tới nay vẫn là ai là cha Bảo Nhi!

Bởi vì Nguyệt Hoa chỉ là một cô gái Trung Quốc bình thường, nếu nói Nguyệt Hoa có chỗ đặc thù duy nhất chính là bối cảnh Minh Nguyệt gia của nàng mà thôi. Vậy chỗ thần kỳ của Bảo Nhi, nói vậy là kế thừa từ ba ba nó rồi!

Cha Bảo Nhi cuối cùng là ai chứ?

Vấn đề này, ai cũng không biết, người duy nhất biết chỉ có mình Nguyệt Hoa thôi.

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi đột nhiên nhin không được bật thốt hỏi: “Nguyệt Hoa, ta có chuyện này có thể hỏi cô không?”

“Àn.” Nguyệt Hoa lẳng lặng tựa lên ngực Tiểu Lôi, dường như không chút cảm giác rằng tư thế này của hai người có điều gì không ổn. Thậm chí nàng có chút ngượng ngùng nhưng tận sâu trong nội tâm lại lấy một cái cố khả dĩ an ủi chính mình: chúng ta sưởi ấm cho nhau cũng vì sinh tồn.

“Cô ... cô có ...” Tiểu Lôi do dự một chút, chọn lựa từ ngữ mới nói: “Cô có bạn trai chưa?”

Nguyệt Hoa đại khái ngộ nhận vấn đề này, mặt đỏ lên, cúi đầu xuống rồi lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Tiểu Lôi: “Không có.” Lập tức nàng dường như mang theo vài phần thâm ý liếc Tiểu Lôi một cái, trong đôi mắt ấy như có chút ngượng ngùng, lại thêm bộ dáng vài phần chờ mong.

Tiểu Lôi lập tức tắc tị.

Cho tới nay, trước lúc trở lại “Thời không” này, từ Nguyệt Sơn và Nguyệt Tinh lấy được tư liệu về Nguyệt Hoa, đã lưu lại ấn tượng trong Tiểu Lôi: Nguyệt Hoa là cô gái đáng thương.

Vận mệnh của nàng tựa hồ có chút bi thảm, sinh trong một gia tộc cổ xưa bảo thủ, cô gái thích tự do này đã tới Tây phương du học, đã yêu một nhân vật thần bí ... hơn nữa là yêu rất sâu đậm ... cuối cùng vì người kia mà sinh hạ một nữ nhi, nhưng lại vì đau buồn mà qua đời.

Nhưng sau đó, chứng kiến Nguyệt Hoa sống sờ sờ đứng trước mặt mình, so với đôi câu vài lời mà người khác nói lúc đầu càng thêm sinh động nhiều hơn.

Cô gái này thật thiện lương, dũng cảm, thuần khiết.

Nàng thiện lương tới mức làm cho người ta tôn kính, thuần khiết tới mức làm cho người ta thương tiếc, dũng cảm tới mức làm cho người ta kính nể. Trong cái rét lạnh trên núi tuyết, nàng có thể tặng túi ngủ của mình cho Tiểu Lôi một người xa lạ, có thể tiết kiệm khẩu phần lương thực của mình phân cho Tiểu Lôi. Chỉ vì nàng đơn giản cho rằng: mỗi người đều có quyền lợi sinh tồn.

Nàng có thể vì bảo vệ Tiểu Lôi mà chịu sự bất hoà cùng bạn đồng đội, thậm chí mạo hiểm dẫn đến nguy hiểm tính mạng.

Nhưng hiện tại, cô gái này đang hoài nghi tựa trong lòng Tiểu Lôi, ánh mắt ngượng ngùng chờ mong nhìn Tiểu Lôi.

Nguyệt Hoa cũng không phải là tuyệt sắc mỹ nữ, dung mạo của nàng so với các mỹ nữ mà Tiểu Lôi quen biết không tính là xuất sắc nhất, không có khí tức của tiên tử Diệu Yên, không có vẻ thanh lệ thoát tục của Điền Kha Nhi, cũng không có vẻ ngoài bốc lửa như của Đại tiểu thư Lôi gia. Nàng dường như chỉ là một đoá hoa lan bình thường điềm tĩnh, thanh nhã, nhu hoà.

Tiểu Lôi trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, không khí dường như có chút ngượng ngùng, bất quá may là ngay vào lúc này, hai người đồng thời nghe thấy một trận thanh âm “ục ục” vang lên.

Nguyệt Hoa sắc mặt hồng lên, Tiểu Lôi mỉm cười: “Cô đói bụng!”

Hắn nhẹ nhàng buông lỏng vòng tay đang ôm Nguyệt Hoa, lấy túi Càn Khôn, mở miệng ra, từ bên trong móc ra nửa miếng sôcôla còn lại, còn có một gói bánh bích quy.

Đây là đồ ăn duy nhất còn lại trước mắt của hai người. Tiểu Lôi cầm lấy miếng sôcôla đưa tới. Nguyệt Hoa lắc đầu, sắc mặt ôn nhu, lại đẩy tới trước mặt Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười cười: “Cô ăn đi, thân thể ta đặc thù, cho dù vài ngày không ăn cũng không có vấn đề gì.”

Nguyệt Hoa trông thấy ánh mắt kiên quyết của Tiểu Lô, chỉ có thể bẻ một miếng nhỏ cho vào miệng, nàng nhai được hai cái, lập tức mơ hồ nhớ lại tình cảnh lúc mình hôn mê, Tiểu Lô đã mớm nước cho mình uống, nhin không được trên mặt lại đỏ lên, quay nhanh đầu đi.

Tiểu Lô lại từ trong túi Càn Khôn lục lợi một hồi, đại khái xem lại hết những thứ mà mình có.

Trong túi Càn Khôn còn có một chút đơn dược ... tuy nhiên, phần lớn đơn dược này dùng để dưỡng khí và khôi phục pháp lực trong quá trình tu hành, dù Tiểu Lô đã ăn hai viên đơn dược trị thương nhưng đường như thân thể đã bị thương tổn khi xuyên qua không gian và thời gian tới đây, pháp lực cũng chưa khôi phục lại được, thân thể còn xa mới mạnh khỏe bằng lúc trước.

Nếu trong tình huống bình thường mà nói, khi ăn hai viên đơn dược, thực lực mình đáng nhẽ phải khôi phục rồi, nhưng hiện giờ hẳn chỉ có thể miễn cưỡng đề khởi một tia pháp lực yếu ớt mà thôi.

Trừ đi chỗ đơn dược đó, còn có một ít pháp bảo linh tinh nữa. Pháp bảo này cái thì có tác dụng khu quỷ trừ tà, cái lại là phi kiếm dùng để bố trí trận pháp, còn có một, hai kiện pháp bảo lợi hại, bao gồm Kính Càn Khôn và Chấn Thiên Linh của Diệu Yên.

Bất quá với pháp lực hiện giờ của Tiểu Lô, Kính Càn Khôn và Chấn Thiên Linh căn bản là không thể sử dụng.

Hắn tự mình tính toán một chút, với pháp lực hiện tại, nhiều nhất chỉ sử dụng được mấy cái linh phù cấp thấp nhất mà thôi. Pháp bảo này cũng trở thành âm nhạc với lỗ tai người điếc mà thôi.

Nếu muốn làm một phân tích hợp lý nhất, Tiểu Lô quay lại thời không này, thực lực đã giảm thấp, cơ hồ chỉ bằng trình độ lúc hắn về lại Nga Mi sơn, Tiều Dao phái.

Thêm nữa, trong túi Càn Khôn còn có mấy thứ vi diệu.

Thái đao.

Cửu Chuyển Thông Linh Bình ... trong bình có một gốc hoa sen, tự nhiên đó là lão bà đại nhân Diệu Yên đang trong trạng thái nghỉ ngơi của.

Tính đi tính lại bảy bảy bốn chín ngày rồi cũng qua nhanh thôi, mình giờ trở về thời điểm bảy năm trước, điều này đối với sự thức tỉnh của Diệu Yên có thể có cái gì ảnh hưởng không?

Bất quá may là Cửu Chuyển Thông Linh Bình bản thân đã là một kiện pháp bảo, đừng xem thường cái bình nho nhỏ như vậy, trong đó có thể chứa đựng thật không ít nước.

Cuối cùng Tiểu Lô đột nhiên lôi ra từ trong túi Càn Khôn một cái bình kỳ quái.

Hắn thoáng chốc ngẩn người ra, lập tức hồi tưởng lại.

Cái bình này là lúc đầu trong sơn động có thánh thủy ở tiểu trấn phía dưới, hắn cướp được trong tay hai vị khổ tu sĩ cũng là kỳ sĩ và ma pháp sư. Trong bình chứa cái được gọi là “Thánh thủy.”

Lòng hiếu kỳ trời dấy, Tiểu Lô mở nắp bình, đặt lên mũi ngửi ngửi, vô sắc vô vị, lại nhớ tới lúc đầu kỳ sĩ kia trước mặt mình được thánh thủy cứu chữa thương thế toàn thân, hẳn thử dò xét uống một ngụm.

Một ngụm thánh thủy này vào bụng, trong dạ dày lập tức dâng lên một đoàn ấm áp nhu hòa, chậm rãi lưu chuyển tứ chi, thân thể nguyên bản vô lực dần dần khôi phục được vài phần khí lực, Tiểu Lô trong lòng vui vẻ, lại uống tiếp vài ngụm nữa.

Nỗi đau đớn hành hạ trên người hắn qua một ngày một đêm rốt cục đã biến mất, khí lực dần dần hồi phục, hắn rạo rức đứng lên, chỉ cảm thấy động tác mình mạnh khỏe như thường, hẳn trong lòng không nhin được hưng phấn, nhưng chỉ hơi chút cảm ứng được nội tức của mình, rồi lại chưa phát giác ra có chút uể oải

Thân thể đã khôi phục. Nhưng pháp lực cùng tiên thiên chi khí của mình vẫn yếu ớt như cũ.

Nguyên lai thánh thủy này chỉ có thể trị liệu thương tổn thân thể a.

Nguyệt Hoa chỉ ngồi một bên, lẳng lặng quan sát Tiểu Lô sửa sang lại túi Càn Khôn, nhìn thấy hắn lấy ra từ trong túi nho nhỏ từng món đồ, mắt thấy trong cái túi nho nhỏ này dường như vô cùng vô tận, cũng

không biết bên trong đó rốt cuộc chứa được bao nhiêu đồ vật, mặc dù nàng không nói lời nào, nhưng ánh mắt càng lúc càng ngạc nhiên. Tiểu Lôi liếc nhìn nàng một cái, cười nói: "Cái túi này là bảo bối bảo vệ tính mạng của ta, bên trong có không ít bảo bối ... ă, ta sẽ thể hiện một chút bản lĩnh thần kỳ, sau này có cơ hội sẽ chậm rãi giải thích với cô."

Đúng là pháp bảo có nhiều, với pháp lực hiện giờ của Tiểu Lôi thì không cách nào sử dụng, hấn bây giờ ngay cả ngự phong phi hành cũng làm không được. Pháp lực khôi phục qua một ngày một đêm, nhưng cứ chậm rãi như ốc sên bò vậy

Tiểu Lôi chỉ buồn bực trong vài giây, lập tức lại khôi phục lại. Hấn căn bản là người trời sinh lạc quan. Nghĩ thầm mặc dù pháp lực khôi phục chậm chạp nhưng cũng may là vẫn đang trên đà tăng trưởng, dù chậm một chút nhưng nhìn chung sẽ có lúc khôi phục hoàn toàn, đến lúc đó, pháp lực hoàn toàn khôi phục, hơn nữa một thân pháp bảo, vậy còn sợ cái gì nữa.

Nghĩ tới đây hấn liền thu thập các đồ vật lại.

Hai người chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát, ăn chút đồ ăn, dưới sự giám sát của Nguyệt Hoa, Tiểu Lôi bắt đầu dĩ cũng phải ăn một vài cái bánh bích quy.

Mặc dù không phải lo về vấn đề nước uống nhưng cho dù là nhiều pháp bảo cũng không biến ra đồ ăn được. Với bản tiên chi thể của Tiểu Lôi, cho dù không ăn không uống cũng có thể qua ba, năm tháng mà không lo chết đói. Nhưng Nguyệt Hoa thì không giống vậy, nàng là người từ nhỏ đã xinh ra trong võ học thế gia, mặc dù không học được võ thuật gì, nhưng thân thể so với những cô gái bình thường còn kháng kiện hơn một chút. Dù vậy cũng không thể không ăn.

Một gói bánh bích quy với một miếng sôcôla bất quá cũng chỉ có thể giúp Nguyệt Hoa chi trì một, hai ngày mà thôi. Nhưng mà Tiểu Lôi cũng không quá lo lắng, hấn biết rằng gió tuyết trong hai ngày nữa sẽ ngừng. Đến lúc đó có thể tìm biện pháp ... chỉ là hiện tại khí lực hấn đã khôi phục, cũng nghĩ nên đi xuống thần điện xem xét một chút.

"Chuẩn bị tốt chưa?" Tiểu Lôi nhìn qua Nguyệt Hoa, hấn giờ phút này một tay cầm thái đao, một tay nắm phi kiếm, hình dáng có chút quái dị.

Trong mắt Nguyệt Hoa ánh lên một tia khẩn trương, nhìn Tiểu Lôi mà trong ánh mắt một lần nữa hiện lên sự ảm áp, cười nói: "Tốt rồi, chúng ta xuống thôi."

"Không cần lo lắng, cô cứ đi theo bên cạnh ta, chúng ta chỉ xuống xem xét. Phía dưới bất quá đều là vật chết mà thôi." Tiểu Lôi cười nói.

115. Chương 116: Chư Thần Chiến Bại

"Quả nhiên, là một gã khổng lồ!"

Tiểu Lôi nhìn con rồng bị đông cứng sau lớp băng!

Tạo hình của con rồng này hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn trong thần thoại phương Tây. Hai cánh dài, thân hình cao lớn, cứ dùng tiêu chuẩn của người Đông phương mà nói, hình dạng của nó tựa như một con thần lân biết bay.

Bất quá Tiểu Lôi lại có chút hứng thú đối với bộ khải giáp và chiếc xích sắt trên người nó. Rất rõ ràng, con rồng này đã được "Thuần hóa", nhưng, ít nhất theo Tiểu Lôi biết chưa có ai trong lịch sử nhân loại cho đến bây giờ đã thuần hóa được loại sinh vật "rồng" này.

Cho tới bây giờ vẫn chưa có.

Thậm chí, loại sinh vật này vô luận tại Đông phương hay Tây phương, chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

Giống như Nguyệt Hoa đã miêu tả, đi vào động khẩu này, tới một không gian tựa như cái bát úp, lớp băng chung quanh đều là các sinh vật bị đông cứng, hình dáng của đám sinh vật này có thể nói là hiện tại nhân loại cho tới bây giờ chưa hề gặp qua !

“Nếu nếu nơi này phát hiện bị công bố ra ngoài toàn thế giới sinh vật học gia sợ rằng sẽ có một nửa đều nổi điên.” Tiểu Lôi thở dài sườn sượt.

Nguyệt Hoa khấn trương đứng cạnh Tiểu Lôi, từ khi đi vào, ánh mắt nàng lộ vẻ làm cho người ta cảm thấy thương xót, không dám ly khai Tiểu Lôi nửa bước dù chỉ một khắc.

Tiểu Lôi cười cười, nhẹ nhàng giữ chặt tay Nguyệt Hoa.

Bất giác, hai người tựa hồ đều cảm thấy cử động như vậy là rất bình thường.

“bậc thang phía dưới là lối đi thông đến thần điện phải không” Tiểu Lôi nhìn cái lỗ to trên mặt đất, bên dưới là một cầu thang ngay ngắn.

Tay Nguyệt Hoa hơi run run, Tiểu Lôi nắm chặt, cười nói: “Đừng sợ.”

Nguyệt Hoa cười ôn nhu: “Ta không sợ, chỉ hơi lạnh.”

Bậc thang kê sát vách băng của băng hà, một bên là vách băng lạnh toát, một bên là vực sâu không thấy đáy!

Nơi này mặc dù là phía dưới băng hà, nhưng Tiểu Lôi vẫn có thể cảm giác được bên dưới vực vẫn có luồng gió thổi. Sắc mặt Nguyệt Hoa không khỏi trở nên trắng bệch. Tiểu Lôi nhú mày, dứt khoát lại, một tay ôm lấy nàng, chậm rãi đi về phía trước.

Chuyển qua khúc cong, Tiểu Lôi rốt cuộc thấy được thần điện của thần Zeus trong truyền thuyết!

thần điện của Zeus hoàn toàn giống như lời kể của Nguyệt Hoa, nguy nga, tráng lệ, những cây trụ đá trắng khổng lồ chống đỡ cả tòa thần điện, thần tượng Zeus ánh vàng ngồi bên trong, vô luận từ góc độ nào nhìn qua, toàn bộ bức tượng đều lấp lánh kim quang.

Bất quá Tiểu Lôi lại không lưu ý điểm này.

Hắn đột nhiên hoan hô một tiếng, kéo Nguyệt Hoa chạy tới rất nhanh.

“Ha ha.....” Tiểu Lôi cười rất vui vẻ, hắn cúi người xuống cầm lấy một thứ gì đó đưa cho Nguyệt Hoa, đó là một bao thịt bò sấy!

Trên mặt đất còn vương vãi không ít thức ăn. Có lẽ là những thứ do đội leo núi lần đầu đến đây đã lưu lại.

Đám gia hỏa tham lam vì muốn làm trống ba lô để mang theo vàng và kim cương, đã quăng không ít thức ăn và trang bị ở chỗ này.

Tiểu Lôi thậm chí còn tìm được một cái túi ngủ!

Thu thập toàn bộ thức ăn rơi vãi trên mặt đất, Tiểu Lôi cười nói: “Xem ra chúng ta hiện tại không cần lo thiếu lương thực. Những thứ này cũng đủ cho cô ăn đủ một tuần.”

Nguyệt Hoa chỉ mỉm cười, nàng đã tìm được một cái bếp, nhẹ nhàng lắc lắc, bên trong vẫn còn một chút nhiên liệu, nàng bật bếp. Hai người rốt cuộc cảm nhận được sự ấm áp của ngọn lửa.

Ăn một chút thịt bò và sô - cô - la, những thức ăn giàu calo này vừa xuống bụng, sắc mặt Nguyệt Hoa đã khá hơn nhiều. Tiểu Lôi thở dài, lúc này mới cẩn thận nhìn các pho tượng xung quanh.

“Cô xem, nơi này tổng cộng có mười hai thần tượng, trừ thần tượng Zeus, có mười một pho tượng khác, thêm Zeus nữa là mười hai chủ thần trong thần thoại Hy Lạp. Mặc dù trong thần thoại Hy Lạp, các thần lớn nhỏ rất nhiều, nhưng chỉ có mười hai vị này mới là địa vị cao nhất, pháp lực mạnh nhất.” Tiểu Lôi mỉm cười.

Nguyệt Hoa hạ giọng nói: “Anh anh không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì?”

Nguyệt Hoa sắc mặt có vài phần bất an: “Cái hộp đó cái hộp Pandora”

“Xi.” Tiểu Lô bĩu môi: “Trong hộp đó bất quá chỉ là một cái gương mà thôi. Bất luận kẻ soi vào gương, đều thấy mặt của mình. Chuyện này chỉ có điều là cô đã ở vào một thời gian và địa điểm đặc thù mở cái hộp mà thôi. Không có gì sai cả.”

“Nhưng cái hộp đó nó lại đột nhiên biến mất.” Nguyệt Hoa nhìn chung quanh khi nói những câu này, dường như sợ các pho tượng thần linh trong thần thoại Hy Lạp sẽ đột nhiên sống dậy.

Tiểu Lô cười, nói: “Đừng lo lắng, chuyện này cũng không có gì kỳ quái.”

Tiểu Lô cũng là người tu hành.

Nói trắng ra, hẳn đối với các giải thích trong thần thoại khác hẳn người thường. Trong mắt người thường, thần thoại là những chuyện tầm phào, là những câu chuyện vu vơ, hoặc là những chuyện có thật được cho là thần bí.

Nhưng đối với Tiểu Lô mà nói, một mặt, hẳn là người tu hành, hẳn tin tưởng rằng thế giới thần thoại tồn tại, mặt khác, bởi vì hẳn tu hành, cho nên hẳn đối với các chuyện thần bí càng hiểu rõ..... cho nên, cũng không có gì kỳ quái cả.

Hắn kéo Nguyệt Hoa chậm rãi ngồi xuống, hạ giọng nói: “Được rồi, hiện tại chúng ta thử phân tích chuyện nơi này một chút, xem rốt cuộc là như thế nào.”

“Đầu tiên, Nguyệt Hoa, cô tin tưởng rằng thần linh tồn tại không hoặc là, cô tin tưởng rằng các thần linh trong thần thoại Hy Lạp là từng tồn tại không?”

Nguyệt Hoa ngơ ngàng

Tiểu Lô cười, nói: “Ta không phải là người theo thuyết vô thần, nói vậy cô cũng biết, ta có một chút à, có thể nói là một chút pháp thuật, các năng lực này là của đạo gia, cũng là tiên pháp trong truyền thuyết Đông phương, cái gọi là Ngự Phong Phi Hành, ngự kiếm ngàn dặm, các thần tiên bản sự, kỳ thật ta đều có một chút.

Nói đơn giản một chút, ta không phải người thường, ta là người tu hành, là môn nhân của một môn phái rất cổ xưa của trung quốc. Chúng ta tin tưởng rằng có thần tiên tồn tại, tin tưởng rằng có cái gọi là đám thần tiên, bỏ tất các loại trong truyền thuyết. Bất quá ta nói một câu theo quan điểm của ta..... nếu nói bọn họ là thần tiên, không bằng nói bọn họ cũng chỉ là nhân loại chỉ có điều bọn họ có một ít bản lĩnh mà người thường không có mà thôi làm một phép sánh, giống như ta vậy, là phổ thông nhân loại, nhưng chúng ta có pháp môn tu hành, chỉ cần dựa theo pháp môn tu luyện, tương lai sẽ có cơ hội trở thành ‘Thần Tiên’. Do đó có thể nói, trên thế giới không có thần tiên, bởi vì mỗi người đều có thể trở thành thần tiên.”

Tiểu Lô đột nhiên cười, hẳn đột nhiên nhớ tới một câu nói trong phim Thực Thần: thế gian không có Thực Thần, bởi vì mỗi người đều là Thực Thần.

Tiểu Lô hiểu ý tứ của câu này là, cái gọi là thần tiên cũng chỉ là nhân loại, chỉ có điều là đem các pháp môn tu luyện tới cực hạn, có pháp lực vô thượng, do đó thành thần tiên.

Nói rõ một chút, cái gọi là thần tiên, cũng là nhân loại, chỉ có điều là nhân loại thăng cấp gia cường mà thôi.

Nói đến đây, Tiểu Lô dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Đông phương có người tu luyện thành thần tiên, có các pháp môn tu luyện vậy Tây phương cũng nhất định có, cho nên ta cho rằng, cái gọi là chúng thần trong thần thoại Hy Lạp, có lẽ thật sự tồn tại chỉ có điều, bọn họ cũng là nhân loại, chỉ là có một ít bản lĩnh hơn nhân loại mà thôi.”

Nguyệt Hoa thè lưỡi, nhin không được chỉ vào đám thần tượng chung quanh, chỉ vào các nữ thần trí tuệ Athena, hải vương Poseidon hay Zeus, cười gượng: “Anh nói, bọn họ cũng là nhân loại?”

“Vì sao không?” Tiểu Lô cười: “Ta xem qua rất nhiều thần thoại truyền thuyết, đối với thần thoại Hy Lạp cũng hiểu một ít nói thật nha, ta trái lại cảm thấy đám thần linh trong thần thoại Hy Lạp, so với thần thoại của các tôn giáo khác, đám thần Hy Lạp này lại rất giống người, hành vi tập quán của bọn họ, một

chút đều không có vẻ uy nghiêm cao thượng của thần linh, tính cách bọn họ cũng tựa như nhân loại, bởi vì bọn họ cũng tức giận, đố kỵ, nghi kỵ, tham lam, háo sắc, thậm chí còn có thể có âm mưu quỷ kế

Tiểu Lôi chỉ vào thần tượng Zeus cao ngất, cười nói: “Ví dụ rõ ràng nhất là hắc hắc, Zeus, chí cao vô thượng trong truyền thuyết ... nhưng căn cứ trong thần thoại Hy Lạp ghi lại vợ của hắc hắc là chị ruột hắc hắc, hắc hắc đồng thời rất háo sắc, có rất nhiều mối tình với rất nhiều nữ thần và các cô gái xinh đẹp, còn có rất nhiều con riêng, thậm chí hắc hắc còn rất nghi kỵ, bởi vì sợ hãi có người sẽ uy hiếp đến quyền uy của hắc hắc, uy hiếp đến sự thống trị của hắc hắc, hắc hắc thậm chí còn làm ra rất nhiều chuyện làm người ta coi thường, tỷ như tàn sát” Tiểu Lôi nhún vai: “Cô nói, biểu hiện như vậy, chỗ nào là một thần linh cao cao tại thượng ta trái lại cảm thấy hắc hắc có vẻ như là một quân chủ đế vương cổ đại.”

Nguyệt Hoa không khỏi cười, những bất an trong lòng, dưới những lập luận kỳ quái của Tiểu Lôi đã tiêu tan vài phần.

“Nhưng Pandora đâu? Chiếc hộp Pandora” Nguyệt Hoa dù sao rất quan tâm đến chiếc hộp, tựa như nó có gì quan hệ với nàng.

Tiểu Lôi cười, nhẹ nhàng vỗ vai Nguyệt Hoa, nói: “Chuyện này cũng không có gì kỳ quái. Cô không phải đã mở cái hộp đó sao? Theo thần thoại ghi lại, mở chiếc hộp Pandora sẽ mang đến cho nhân loại tai nạn bất tận..... nhưng trước mắt xem ra, chuyện gì cũng không có phát sinh a, trời không có sập, đất cũng không có lún nói thật nha, ta trái lại hi vọng ngọn sơn băng Pyrenees đáng chết này tan ra, như vậy chúng ta có thể ra khỏi.... A a”

116. Chương 117: Ý Loạn Tình Mê

Sau đó hai người ăn một ít thức ăn, rồi mới nghỉ ngơi lần nữa.

Những ngày này Nguyệt Hoa quá mức mệt mỏi, nàng chỉ là một cô gái, mặc dù cơ thể có chút khỏe mạnh, nhưng hai ngày trước ăn uống thiếu thốn, lại lạnh cóng, trong lòng lại khiếp sợ, nên tinh thần hơi bị suy nhược.

Tiểu Lôi lấy cái túi ngủ do bọn họ leo núi quăng lại đưa cho Nguyệt Hoa, để nàng ngủ một giấc.

Nguyệt Hoa lập tức ngủ say, Tiểu Lôi lúc này mới thở dài, nụ cười nở trên khuôn mặt cả nửa ngày, lúc này mới dần dần tiêu thất.

ánh mắt hắc hắc có chút u ám.

Đứng dậy, hắc hắc đi một vòng quanh đại điện. Đại điện này rộng vài chục thước, dài hơn trăm thước, sau khi đi một vòng, Tiểu Lôi lại nhìn các pho tượng chư thần Hy Lạp một lần nữa.

Trước tiên là nói thần điện này như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này lịch sử ghi lại thần điện đã bị hủy diệt, nhưng hiện tại lại xuất hiện ở chỗ này, không cần phải nói, tự nhiên là được mang đến đây.

Nhưng nghĩ đến, tại thời đại cổ Hy Lạp, tựa như nhân loại chưa có năng lực lớn như vậy để có thể đem một tòa thần điện vận chuyển đến đỉnh Pyrenees này, hơn nữa, trong lịch sử nhân loại cũng không có ghi lại một hoạt động di chuyển lớn như vậy.

Cho nên, đem thần điện vận chuyển đến nơi này. Chỉ có thể là đám “Thần” làm mà thôi.

Như vậy điều đầu tiên đã được giải thích.

Nguyên bản trong tiên pháp Đông phương có “Ngũ quỷ vận chuyển” thuật, ngay Tiểu Lôi cũng biết một chút. Thần điện này mặc dù khổng lồ, nhưng nếu thật sự là thần linh động thủ. Nói vậy chuyện vận chuyển cũng không quá khó khăn.

Mặc dù nói đến thần linh, đối với người thường thì hơi khó có thể tiếp thu, cũng may Tiểu Lôi vốn là người trong huyền môn, điểm này đối với hắc hắc là bình thường.

Nhưng thần linh vì cái gì phải đem thần điện của bọn họ vận chuyển đến nơi này?

Này thật ra cũng không khó giải thích a a.

Nếu vừa rồi mình nói nhăng cuội cái gọi là “Đảng cầm quyền” “Đảng đối lập”, nếu giả thiết này là đúng, vậy chứ thần Hy Lạp bị mất đi “Quyền thống trị”, tạm thời dừng các cử động bình thường, hơn nữa trong thần thoại Hy Lạp còn có không ít thần điện khác, phần lớn đều bị hủy diệt.

Kết cục của kẻ chiến bại là bị hủy diệt.

Nói vậy đem thần điện của thần Zeus tối cao vô thượng vận chuyển đến nơi bí ẩn này, cũng là vì bảo tồn.

Nhưng sau đó lại có một vấn đề.

Dựa theo lập luận của mình, vậy chứ thần Hy Lạp đều là tồn tại thần điện này là bọn họ vận chuyển đến nơi này để cất dấu nhưng hiện tại mình và Nguyệt Hoa thiện tiện xâm nhập hắc hắc.

Chỉ tính tại Đông phương. Đừng nói là động phủ của đám thần tiên thiên giới trong truyền thuyết, chỉ là mấy kẻ tu hành tại nhân gian có thực lực hơi cao cường một chút. Tại địa bàn của mình đều bố trí một ít trận pháp lợi hại, không cho người khác tiến vào. Nếu có người xâm nhập, quá nửa là sẽ bị trừng phạt

Nhưng nơi này lại không có chút bất ổn nào.

Tiểu Lôi lại đi một vòng đại điện, cẩn thận nhìn các pho tượng mười một chủ thần bao vây thần tượng Zeus, trong lòng đột nhiên cảm thấy một chút cảm giác quái dị, dường như nghĩ tới điều gì. Nhưng trong đầu nhất thời còn chưa nghĩ thông suốt.

Tại thần điện không thấy ánh mặt trời, Tiểu Lôi ước chừng thời gian, hiện tại là mười hai giờ đêm.

Lại qua một ngày a.

buổi tối hôm nay, bão tuyết bên ngoài sẽ ngừng. Sau đó đội cứu hộ sẽ tìm được bốn thành viên đội leo núi, rồi bình yên hạ sơn ngày mai, bắt đầu ngày thứ mười ba, bọn họ sẽ tử vong từng người ...”

Tiểu Lôi nghĩ đến đây, đột nhiên một chút linh quang vừa lóe lên lúc nãy, lập tức nhớ ra!

Có phải là nguyên rủa?

Trong rất nhiều thần thoại của các dân tộc khác nhau đều có loại lý giải này, thiện tiện xâm nhập địa bàn của quỷ thần các loại sẽ gặp phải nguyên rủa.

Nổi tiếng nhất, không có nơi nào sánh bằng là nguyên rủa của kim tự tháp Ai Cập, theo lời kể, phạm là các nhân viên thăm dò khảo cổ kim tự tháp. Cuối cùng đều bỏ mạng. Đây là trừng phạt của Pharaoh đối với hậu thế mưu toan tiến vào lăng mộ, quấy rầy sự yên lặng của ông ta !

Là nguyên rủa sao? Hắc hắc

Tiểu Lôi cười. Vậy mình và Nguyệt Hoa hiện tại cũng đã đến đây, không biết mình có thể bị nguyên rủa hay không đây?

Lại ngẫm nghĩ trong chốc lát, Tiểu Lôi chậm rãi đi tới bên cạnh Nguyệt Hoa ngồi xuống, thở dài: “Sự tình ngày mai, ngày mai nghĩ tiếp. Dù sao qua đêm nay cơn bão tuyết đã ngừng, thực ra, ta cứ mang Nguyệt Hoa trực tiếp xuống núi, mặc kệ kiến giải thần tiên quỷ hồn gì đó. Còn không, ta cứ mang theo nàng về trung quốc, xem chứ thần Hy Lạp cho dù có nguyên rủa gì đó, tại Đông phương còn có thể hoành hành sao? Hừ”

Nhưng nghĩ đến đây, hần lại nhin không được thở dài, trong những ngày này một ám ảnh vẫn hiện lên trong đầu.

Mình không thuộc về này không gian thời gian này vậy mình còn có thể trở về sao?

Ít nhất, người ta sau này tìm được trong ghi chép, đội leo núi không có nhắc tới sự tồn tại của mình..... chắc là bốn tên gia hỏa vì che dấu bọn họ từng mưu đồ sát hại mình, thống nhất không nhắc đến mình đây.

Nhưng ngay cả Nguyệt Hoa không có nhắc tới

Vậy mình rốt cuộc có thể trở về hay không?

“Xem ra sau khi hạ sơn, có lẽ phải tìm cách đến thánh địa dưới tiểu trấn, coi thử cánh cửa dưới nước có thể đưa mình trở về hay không? Mặc kệ như thế nào, cũng phải thử một lần.”

Nghĩ xong, Tiểu Lôi lại khoanh chân đả tọa, điều hòa nội tức, chuyên tâm dựa theo tâm pháp bắt đầu vận công. Sau khi đi vào thời không này, pháp lực của hắn chịu tổn thương rất nhiều, hơn nữa khôi phục lại cực kỳ chậm chạp, nhưng hiện tại cơ bản đã khỏi hẳn, tự mình xem xét. Cũng không phát hiện thân thể có thương tổn gì.

Nhưng vì sao pháp lực lại chậm chạp không thể khôi phục đây?

Chẳng lẽ là bị cái gì đó đè nén?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Dù sao, nơi này xem như là “Địa bàn” của chư thần Hy Lạp, quá nửa có thể có một ít phong ấn hoặc là tồn tại thần lực áp chế.

Tiểu Lôi vận công một hồi, cảm thấy cơ thể đã tốt hơn. Pháp lực trong cơ thể mặc dù khôi phục chậm chạp, nhưng từng phần đang khôi phục, trong lòng có chút an ủi. Mặc kệ như thế nào, mặc dù tiến triển thông thả, nhưng dựa theo xu thế hiện tại, Cũng là có khôi phục.

Hắn vừa nhập định xong, đột nhiên nghe thấy tiếng hít thở của Nguyệt Hoa đang ngủ say bên cạnh có chút dồn dập, dường như hơi bất ổn.

Hắn thấy Nguyệt Hoa nằm trong túi ngủ, cơ thể co quắp lại. Dường như vẫn còn hơi run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. hơi thở khi thì dồn dập, khi thì yếu ớt, mày cau lại, dường như đang rất thống khổ.

Tiểu Lôi kinh hãi, lập tức đưa tay sờ trán, cảm thấy trán nàng nóng hổi. Hắn nhíu mày than khổ.

Sợ cái gì, xem dáng vẻ Nguyệt Hoa khẳng định là đang bệnh!

Nghĩ đến nàng một cô gái trẻ. Vốn mấy ngày nay vừa đói vừa lạnh, lại mệt nhọc, trong lòng còn khiếp sợ, các nhân tố này cộng vào một chỗ, khó tránh sẽ bệnh nặng. Nhưng không nghĩ tới lại có thể là lúc này.

Tiểu Lôi cau mày. Bắt mạch cho Nguyệt Hoa, chỉ cảm thấy nàng mạch đập loạn, trong lòng hắn nặng trĩu. Nguyệt Hoa trong lúc ngủ mơ, miệng nhin không được phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, hiển nhiên là cực kỳ thống khổ. Thình thoảng hé môi, rên khẽ: “Lạnh lạnh”

Cơ thể càng run rẩy.

Tiểu Lôi bất đắc dĩ, bỏ đi cời quần áo đắp lên túi ngủ của nàng. Nhưng Nguyệt Hoa vẫn không ngừng run cầm cập. Hắn cắn răng, nắm lấy cổ tay Nguyệt Hoa, nhất luồng nội tức yếu ớt chậm rãi truyền vào.

Nguyệt Hoa cơ thể mới khá được một ít, chỉ là nội tức Tiểu Lôi có năng lực kiên trì bao lâu? Nếu là bình thường, nội tức của hắn coi như rất có thành tựu, nhưng hiện tại với nội tức yếu ớt của hắn, cũng chỉ kiên trì được một canh giờ mà thôi. Hắn cảm thấy vầng đầu hoa mắt, trán đã đổ mồ hôi.

Nguyệt Hoa nhìn qua đã khá tốt, nhưng vẫn run rẩy không ngừng. Tiểu Lôi thở dài: “Không thể tưởng được ta lại phải làm cái chuyện kinh điển thế này.”

Hắn mở túi ngủ, dứt khoát chui vào, hai người cứ kề sát cùng một chỗ như vậy, Tiểu Lôi mở ngoại y của Nguyệt Hoa, choàng tay ôm lấy nàng, hai tay cũng luồn vào trong áo nàng.

Vừa chạm được làn da trắng mềm mại của Nguyệt Hoa, Tiểu Lôi nhin không được rung động, lập tức chế trụ ý niệm của mình.

Hai tay hắn chạy khắp toàn thân Nguyệt Hoa, bắt đầu từ chân nàng, xoa bóp một số huyệt đạo quanh thân Nguyệt Hoa. Một mặt ma sát da thịt Nguyệt Hoa sinh ra nhiệt lượng, một mặt xoa bóp vài huyệt đạo của nàng, cũng có công hiệu kiểm chế bệnh tình, hiện tại hai người tại nơi này, vô y vô được, cách làm như vậy cũng là bất khả kháng.

Trong giấc ngủ khuôn mặt Nguyệt Hoa hơi ửng đỏ, trong miệng thỉnh thoảng phát xuất tiếng rên nhỏ, nhu mì uyển chuyển, lại mang theo vài phần thống khổ.

Hai tay Tiểu Lôi động tác chậm lại một chút, cười khổ nói: “Ác, cô cứ kêu như vậy, tiểu gia ta chịu không được đâu..... ai”

Dù sao nam nữ hữu biệt, các động tác này của Tiểu Lôi, khó tránh chạm đến một ít bộ vị mẫn cảm trên người nữ hài tử, Tiểu Lôi trong lòng xấu hổ, cố gắng né tránh, nhưng cơ thể Nguyệt Hoa lại vận vẹo run rẩy, vài lần Tiểu Lôi khóc cười không được, dường như Nguyệt Hoa chủ động cọ người vào mình. Một nam tử trẻ tuổi huyết khí phương cương, hai người đều là tháo mở ngoại y, kề sát cùng một chỗ như vậy, Tiểu Lôi nhin không được trong lòng sinh ra tạp niệm.

Hắn tự cảnh cáo: tiểu gia mặc dù tham tài háo sắc, nhưng loại sự tình thừa dịp người ta gặp nguy là không thể làm.

Hảo dễ dàng xoa bóp huyết đạo quanh thân Nguyệt Hoa, Tiểu Lôi cũng toát mồ hôi đầy người. Rốt cuộc hẳn cười khổ thở hắt ra. Nguyệt Hoa đã dần dần bình thường trở lại. Tiểu Lôi lại ôm lấy Nguyệt Hoa, dùng sức nóng trong người sưởi ấm cho nàng.

Một chiếc túi ngủ rộng bao nhiêu? Hai người cứ ôm chặt như vậy, Tiểu Lôi trong lòng cũng không biết đã đem danh tự Tam Thanh Đạo Tôn mặc niệm mấy trăm lần, nhưng Nguyệt Hoa trong giấc ngủ không có ý thức, phàm là loại bệnh tình phát lạnh, đều là cơ thể nóng lên, nhưng người lại cảm thấy rét lạnh, bên cạnh có Tiểu Lôi là lò sưởi thiên nhiên, Nguyệt Hoa tự nhiên là giống như bạch tuộc cuộn lấy Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi vận công nửa ngày. Cũng có chút mỏi mệt, lập tức Nguyệt Hoa rốt cuộc bình thường, lúc này mới dần dần thở ra, cứ như vậy ôm Nguyệt Hoa ngủ mê đi.

Cũng không biết qua bao lâu. Tiểu Lôi vừa tỉnh lại, lập tức cảm thấy một chút bất diệu. Tư thế mơ hồ thế này, làm một trận khí huyết trong lòng Tiểu Lôi bốc lên, không dễ dàng đè nén được.

Nguyên lai trong khi ngủ mơ cũng không biết chuyện như thế nào, hai tay Tiểu Lôi ôm Nguyệt Hoa đặt tại vị trí có chút không ổn, một tay gác qua chiếc eo mềm mại của Nguyệt Hoa, đặt trên kiềng đồn đầy đặn, mặt khác một tay luôn qua cổ ôm lấy đầu Nguyệt Hoa.

Mà chân mình lại càng không chịu nổi.

Đùi nàng gác trên người Tiểu Lôi, mà một chân của Tiểu Lôi lại dứ khoát đặt giữa hai chân Nguyệt Hoa. Hẳn rõ ràng cảm giác được, đầu gối hẳn tựa như đang để tại hai chân nàng

Ho khan một tiếng, Tiểu Lôi lập tức phát run lên, cẩn thận liếc Nguyệt Hoa, thấy nàng vẫn chưa tỉnh lại, lúc này mới thoáng thở ra, cẩn thận hai chân rút ra, rút cánh tay đang để ở đồn bộ của nữ hài tử. Nhưng cánh tay áp ở phía dưới cổ Nguyệt Hoa lại không dễ dàng cử động, vừa cẩn thận rút ra một nửa, Nguyệt Hoa lại đột nhiên phát ra một tiếng rên khẽ

Tiểu Lôi kinh hãi, lại thấy hai mắt Nguyệt Hoa đang nhắm chặt đột nhiên hé mở. Một đôi mắt đẹp như vẽ nhìn mình chăm chăm, Tiểu Lôi không khỏi xấu hổ, cười gượng: “Ta ta là.....”

Nguyệt Hoa lại đột nhiên chớp mắt, trong mắt hiện lên một chút ngưng ngưng, lại đưa tay ôm lấy Tiểu Lôi, nhỏ nhẹ bên tai hắn: “Anh, anh không cần giải thích ta, biết”

Tiểu Lôi miệng lưỡi khô khốc: “Cô, cô có biết?”

Nguyệt Hoa “Ân” một tiếng. Cơ thể kề sát Tiểu Lôi, lại hơi run rẩy.

Phải biết rằng với loại nữ hài tử tính cách như Nguyệt Hoa, thiên tính thiện lương ôn hòa. Tính khí nhu hòa. Rất dễ dàng mềm lòng. Đặc biệt hai người đang một phen sống chết có nhau.

Hướng hồ người lại đang bệnh nặng, chính là thời khắc nhu nhược về tâm sinh lý, loại thời khắc này rất dễ dàng sản sinh một ít cảm tình vi diệu, nếu lúc này, có người bên cạnh đối với nàng cẩn thận bảo hộ, vậy nữ hài tử mười hết tám chín sẽ động tâm động tình. Như Nguyệt Hoa giờ phút này, con tim đã đặt hết vào Tiểu Lôi, đôi mắt nhìn Tiểu Lôi dường như muốn nói gì đó, nhưng lại là nói không nên lời

Nguyệt Hoa chặt ôm lấy Tiểu Lôi, mặt dẫu sau tai hắn, không dám nhìn Tiểu Lôi, run giọng nói: “Ta ta lúc anh chạm chân ta, ta đã tỉnh rồi còn cho là anh đột nhiên đột nhiên đột nhiên có ý niệm đó đối với ta, ta vừa sợ hãi, vừa là ân nhưng sau lại mới biết được anh đang chữa bệnh ta”

Giọng nói nàng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dứt khoát biến thành tiếng lí nhí nhu mì, Tiểu Lôi nghe được trong lòng bất ngờ, chỉ cảm thấy trong ngữ khí Nguyệt Hoa ngoại trừ ngọt ngào, dường như có vài phần ý vị khác, cơ thể nữ hài run rẩy như một con hươu non đang sợ hãi.

Tiểu Lôi không khỏi tự chủ ôm lấy Nguyệt Hoa.

Chỉ là hắn là nam tử trẻ tuổi, vừa là huyết khí phương cương. Loại nam thanh niên này sau khi vừa tỉnh lại, đúng là lúc huyết khí thân thể vượng thịnh nhất, hơn nữa trong người đang ôm một cô gái cơ hồ nửa thân xích lõa, tự nhiên là khó tránh cơ thể có chút phản ứng bình thường.

Nguyệt Hoa mặt đỏ bừng cơ hồ muốn xuất huyết, lí nhí: “Anh anh”

Tiểu Lôi lập tức tỉnh ngộ, cười gượng: “Xin lỗi ta, để ta đứng dậy thôi.”

Nguyệt Hoa lại ôm chặt Tiểu Lôi, thì thầm bên tai hắn: “Đừng đừng em muốn anh, ôm em đi”
Đừng một chút, Nguyệt Hoa đột nhiên cắn răng, ánh mắt nhìn Tiểu Lôi, thanh âm lí nhí như muỗi kêu: “Anh anh có phải là rất muốn rất muốn”

Tiểu Lôi không nói gì, chỉ cảm thấy đầu tựa như đóng băng, chỉ cố gắng nuốt nước bọt, lúc này trong lòng mới hiểu rõ một chút, đang muốn nói, ánh mắt Nguyệt Hoa đột nhiên trở nên kiên định, kề miệng, hai phiến môi mềm mại thơm ngát đã dán chặt, ngăn chặn lời nói của Tiểu Lôi

Tiểu Lôi phản ứng tự nhiên, lập tức hai tay ôm lấy Nguyệt Hoa, chỉ cảm thấy đôi môi thơm ngát, không cần người dạy, hắn mặc dù đầu óc đang hôn mê, cũng tự nhiên vươn lưỡi, khai mở răng cửa Nguyệt Hoa, tiếp xúc với lưỡi đối phương

Sau một nụ hôn dài, Nguyệt Hoa thở hổn hển, trong lòng Tiểu Lôi lại dần dần có chút hồ đồ, vừa định nói vài câu gì đó, Nguyệt Hoa lại thấp giọng thì thầm bên tai hắn: “Chúng ta chúng ta khôn ở chỗ này, cũng không biết sinh tử nhưng em tối hôm qua anh cùng em, đối với em như vậy, em trong lòng không hề hận anh, rất, rất vui mừng”

Sau đó, Nguyệt Hoa lại kề tới hôn lấy đôi môi Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi lập tức hiểu ngay. Hắn mờ mờ hiểu được một chút ý vị trong ánh mắt Nguyệt Hoa. Cô gái này hiển nhiên có tình ý đối với mình. Nếu là đang bình thường, với tính khí của nàng mặc dù thích mình, cũng là tuyệt đối không làm ra chuyện to gan thể này. Nhưng hiện tại hai người bị nhốt ở chỗ này. Trong lòng nàng băn khoăn chuyện sinh tử

Con người là như thế, tại lúc băn khoăn về sinh tử, ngược lại sẽ kích thích xuất ra một ít hứng thú kỳ quái, làm ra một vài chuyện mà trong dĩ vãng không có dũng khí làm.

Theo một tiếng thở dài xa xôi, đôi môi Nguyệt Hoa lại kề bên miệng Tiểu Lôi. Tiểu Lôi trong lòng hỗn loạn, không biết mình có nên đẩy Nguyệt Hoa ra hay không.

Nhưng hắn vốn đã không phải là cái gì chính nhân quân tử, hơn nữa nữ hài trong lòng đối với mình rất có tình ý, mà mình cô gái xinh đẹp thiện lương này ở chung vài ngày, sinh tử có nhau, nếu là không có động tâm, thì chỉ là nói dóc.

Vì vậy, Tiểu Lôi thoáng gượng gượng một chút, đặt ra lựa chọn trong lòng.

Hắn ôm lấy Nguyệt Hoa, sau đó hôn đắm đuối

Trong thần điện rét lạnh, dường như xuân về hoa nở, đôi trẻ tuổi nam nữ, nằm trong túi ngủ, cổ sức quấn lấy nhau, trong không khí chỉ có tiếng thở gấp dồn dập của hai người.

Qua một lát, chỉ nghe thấy vang lên thanh âm của cô gái, một tiếng rên thống khổ hòa lẫn vui sướng

117. Chương 118: Sát Nhân Trong Mơ

Cảm xúc trong lòng Tiểu Lô thật không cách nào có thể diễn tả, chỉ có thể ôm chặt Nguyệt Hoa, trong lòng đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Bởi vì truy tìm cha của Bảo Nhi mà mình đến Châu Âu, tìm tới tìm lui, hóa ra cha của Bảo Nhi, không ngờ lại là mình?”

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu hôn lên mặt Nguyệt Hoa, thở dài: “Hai chữ duyên phận, thật là kỳ diệu...”

Nguyệt Hoa lúc này mới mở mắt, ánh mắt hiện lên một chút nhu tình, ôn nhu nói: “Anh, anh nói gì...”

Tiểu Lô cười cười, vỗ về tấm lưng mịn màng của nàng, ôn nhu nói: “Không có gì... em, em khỏe chứ?”

Nguyệt Hoa giọng nói càng thấp dần, cũng không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt thẹn thùng chăm chú nhìn Tiểu Lô, qua một lúc lâu, mới thấp giọng hỏi: “Anh, có cho rằng em là một cô gái tùy tiện?”

Tiểu Lô từ trong mắt Nguyệt Hoa nhìn ra nỗi lo lắng của nàng, mỉm cười nói: “Đương nhiên là không. Anh biết em là một cô gái tâm địa thiện lương.” Nguyệt Hoa tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, đầu áp vào ngực Tiểu Lô, thấp giọng nói: “Em... em cũng không biết chúng ta có thể sống qua mấy ngày này hay không... mặc kệ như thế nào, em tuyệt không hối hận... trong lòng em rất vui mừng. Mà anh.. anh có hối hận hay không?”

Tiểu Lô nhìn nàng, thấp giọng nói: “Anh sao lại hối hận? Em ôn nhu thiện lương, lại xinh đẹp quyến rũ như vậy, có thể có một cô gái như em nương tựa vào anh, anh chỉ là mừng còn không kịp.”

Nguyệt Hoa kích động đến thở không nổi, Tiểu Lô vỗ về nàng, thấp giọng nói: “Người em còn chưa khỏe, đừng quá kích động.”

Nguyệt Hoa u oán liếc nhìn Tiểu Lô, ngượng ngùng nói: “Người ta... người ta là lần đầu tiên, thân thể tự nhiên là chịu không được rồi... anh.. anh còn nói như thế...” nói xong. Nàng dứt khoát cúi đầu xuống, không dám nhìn Tiểu Lô

Tiểu Lô nhìn nữ hài nằm trong lòng mình. Trong lòng đột nhiên tràn ngập một loại cảm giác hạnh phúc kỳ lạ, chỉ cảm thấy mặc dù nơi băng thiên tuyết địa này, nhưng cuộc sống lại ngọt ngào hơn ở bất kỳ nơi nào.

Nhưng trong thời khắc đó, trong lòng đột nhiên hiện lên một ám ảnh...

Lịch sử!

Căn cứ những hiểu biết của Tiểu Lô về lịch sử, vận mệnh của Nguyệt Hoa đã được định đoạt!

Dựa theo thời gian những ngày mình và Nguyệt Hoa hoan hảo so với sinh nhật của Bảo Nhi, Bảo Nhi dĩ nhiên là con gái của mình và Nguyệt Hoa! Nhưng vận mệnh Nguyệt Hoa sau này lại rất bi thảm, nàng sẽ về nước sinh hạ Bảo Nhi. Sau đó một mình đau buồn mà chết, năm tháng thanh xuân, đành buông tay xa lìa trần thế...

Tiểu Lô kinh hãi toát mồ hôi lạnh, đột nhiên ngồi dậy. Nguyệt Hoa bị động tác của hắn làm cho hoảng sợ, nắm lấy tay Tiểu Lô, cả kinh nói: “Anh làm sao vậy?”

Tiểu Lô miễn cưỡng cười: “Không có gì, chỉ là nhớ tới chút chuyện.” Hắn thở dài, chăm chú nhìn Nguyệt Hoa.

Mặc dù chỉ là vài ngày ngắn ngủi, hai người từ khi quen biết đến bây giờ, cùng trải qua nguy hiểm, từng cứu mạng của nhau. Nguyệt Hoa nữ hài tử này, bản tính nhu hòa, thiện lương, giờ phút này hai người lại đã quan hệ đến mức này. Tiểu Lô trong lòng sớm đã khắc ghi hình bóng của Nguyệt Hoa, bây giờ nhớ tới vận mệnh sau này của Nguyệt Hoa, không khỏi trong lòng nổi lên hoảng sợ.

“Được” Tiểu Lô đột nhiên thấp giọng quả quyết nói: “Được! Nếu ta trở về, tuyệt đối không thể để cho nàng lại chịu thống khổ này!” Nói xong, hắn dang tay ôm Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa tựa hồ cảm ứng được kích động trong lòng Tiểu Lô, nàng mặc dù không biết Tiểu Lô tại sao lại như vậy, nhưng cũng không nói gì, ôm lấy Tiểu Lô, nắm sát vào người hắn.

Tiểu Lôi càng thêm yêu thương, ngửi mùi hương trên tóc Nguyệt Hoa, cảm thấy trong lòng dâng trào, ngẫm hạ quyết tâm “Nguyệt Hoa, anh nói với em chuyện này...” Tiểu Lôi đưa cho Nguyệt Hoa một bộ y phục mới, đợi nàng mặc xong, chui vào túi ngủ nằm bên cạnh mình, rồi nghiêm mặt nói.

“A... chuyện gì?”

Tiểu Lôi nhìn nàng: “Anh có chuyện này, nói ra có chút hoang đường, nhưng mà em nhất định phải tin tưởng lời anh nói.”

“Ân, bất kể anh nói gì, em đều tin anh!” Nguyệt Hoa ngọt ngào cười, nắm tay Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, thấp giọng nói: “Lai lịch của anh còn chưa nói rõ cho em... à, anh nói cho em, tên của anh là Tiểu Lôi, là đệ tử phái Tiêu Dao trên Nga My sơn cũng có thể coi là một người tu hành, tu hành chính là Đông phương tiên pháp!”

“Tiên pháp?” Nguyệt Hoa ngơ ngác, lập tức cười nói: “Chính là những thứ anh làm ra từ khi chúng ta vào động tới nay sao, quả thật là thần kỳ ...” Nói tới đây, ánh mắt nàng càng phát ra ôn nhu, ngả đầu về phía Tiểu Lôi, khuôn mặt khẽ chạm vào Tiểu Lôi, thấp giọng cười nói: “A, em nhớ kỹ, nam nhân của em tên là Tiểu Lôi, là một người có tiên pháp tài ba!”

Tiểu Lôi không nói gì, nhìn vẻ mặt Nguyệt Hoa cùng ánh mắt kiên định của nàng, trong lòng cảm thấy xúc động nâng khuôn mặt của nàng, hôn thật sâu, rồi ôn nhu nói: “A, đúng, em nói đúng lắm, sau này anh chính là nam nhân của em.” Trong lòng lại kèm thêm một câu: “Ta sẽ không để cho vận mệnh em đi theo quỹ tích của lịch sử.”

Định thần lại, Tiểu Lôi nói tiếp: “Anh muốn nói cho em chuyện thứ hai, kỳ thật ... anh không phải.. là ... ân”

Tiểu Lôi nhú mày, đang nghĩ thế nào để tổ chức ngôn từ, Nguyệt Hoa lại thản nhiên cười nói: “Anh... anh là muốn nói cho em biết tuổi của anh phải không... à, anh nhìn qua tuổi không lớn, hình như có thể còn nhỏ hơn em vài tuổi chứ? Em năm nay hai mươi một tuổi. Anh bao nhiêu rồi?”

Tiểu Lôi sửng sốt một chút thuận miệng nói: “Anh mười chín tuổi.”

Nguyệt Hoa cũng ngơ ngác, sau đó khuôn mặt giãn ra cười nói: “A, anh mười chín tuổi? Vậy nhỏ hơn em hai tuổi... nàng thấy sắc mặt Tiểu Lôi phức tạp. Tưởng rằng Tiểu Lôi vì chính mình so với nàng nhỏ hơn mà có gì khúc mắc, vội vàng ôm lấy Tiểu Lôi, khấn trương nói: “Em không quan tâm... anh mặc dù chỉ có mười chín tuổi, nhưng mà trong lòng em biết, anh là một nam tử hán có trách nhiệm, nếu không có anh, em đã chết rồi.”

Tiểu Lôi trong lòng dờ khóc dờ cười, hẳn thật ra là đang chuẩn bị như thế nào đem lai lịch chân thật của chính mình nói cho Nguyệt Hoa nghe, lại không nghĩ tới Nguyệt Hoa lại lo lắng về tuổi tác.

Bất quá nữ nhân chính là như thế. Nhất là Nguyệt Hoa loại cô gái lần đầu tiên thưởng thức hương vị của tình yêu, lần đầu tiên trong đời rơi vào lưới tình. Tư duy rất kỳ quái, thường thường sẽ nghĩ những thứ kỳ quái.

Tiểu Lôi sắc mặt cổ quái.

Nếu thật sự có thể tính tuổi. Điều này thật sự rất khó tính a.

Không sai, chính mình bây giờ tất nhiên là mười chín tuổi, nhưng mà kia là ở “Bảy năm sau”, tại hôm nay của bảy năm trước, ân, hiện ở thời gian này là 1995. Chính mình hẳn là mới mười hai tuổi mới đúng...

Này thật sự là một màn hồ đồ, không biết như thế nào mà tính nữa.

Nguyệt Hoa thấy Tiểu Lôi không nói lời nào. Trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm: “Tiểu Lôi, anh, anh sẽ không hiềm vì em lớn hơn anh hai tuổi chứ. Em biết, không ít nam nhân đều không thích tìm nữ nhân lớn tuổi hơn mình...” Nàng thấp thỏm lo lắng, nhịn không được liền ôm cổ Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười cười, ôn nhu an ủi: “Tự nhiên là không. Chúng ta đã yêu nhau, sau này anh là nam nhân của em, mặc kệ em là lớn hơn anh hai tuổi cũng tốt, lớn hơn anh hai mươi tuổi cũng tốt. Anh không thêm để ý.”

Trong lòng hần thở dài, đừng nói lớn hơn hai mươi tuổi, lớn hơn hai trăm tuổi. Sợ rằng đã có. Xà tinh trong nhà, còn có Hoa Yêu lão bà, có ai không phải lớn hơn mình mấy trăm tuổi?

Hắn lắc đầu, cố gắng gạt bỏ tạp niệm trong đầu, vừa định nói về chuyện chính, lại nghe thấy Nguyệt Hoa lại thấp giọng nói: “Tiểu Lôì.. có một việc. Một việc em vừa rồi quên nói cho anh.. em...”

“Sao?”

Nguyệt Hoa hai gò má ửng đỏ, mắt nhắm lại, tựa hồ không thể kiềm chế, không dám nhìn Tiểu Lôì, lại nghe thấy nàng thấp giọng nói: “Em... chúng ta vừa rồi... không có phương pháp an toàn gì... mấy ngày nay... em cũng không phải là ...em...lúc an toàn...”

Tiểu Lôì bình tĩnh, như vậy xem ra, Bảo Nhi đứa con gái này là nhất định chạy không thoát rồi.

Nguyên lai truy tìm lâu như vậy, Bảo Nhi cũng quả nhiên là tội lỗi của chính mình a...

Hắn cười cười nói: “Sợ cái gì, nếu chúng ta có hài tử, lúc sinh ra... anh đoán em khẳng định sẽ sanh một bé gái xinh đẹp đáng yêu thông minh...”

Nguyệt Hoa càng ngượng ngùng, ánh mắt mang theo vẻ vui sướng, sáng giọng: “Anh.. anh nói cái gì đó. Chúng ta còn không có... như thế nào có thể sinh em bé... anh.. cuối cùng phải đợi anh theo em về nhà, gặp trưởng bối trong nhà em, mới có thể... mới có thể... ân...”

Tiểu Lôì thở dài, nghĩ đến vận mệnh theo lịch sử của Nguyệt Hoa, không khỏi buồn bã, thở dài nói: “A, em yên tâm, anh nhất định sẽ cùng em trở về. Đến lúc đó chúng ta danh chính ngôn thuận sanh hạ một nữ nhi.”

Nguyệt Hoa trong mắt lập tức hiện ra ánh mắt vui sướng cùng chờ mong, nhưng mà ánh mắt chỉ sáng một chút, lập tức lại trở nên ảm đạm, sắc mặt nàng đột nhiên tái nhợt đi, thở dài: “Anh là đang an ủi em... em hiểu rất rõ, chúng ta bây giờ vẫn ở chỗ này, cũng không biết còn có thể sống qua mấy ngày... điều này em cũng hiểu rõ ràng.”

Tiểu Lôì cau mày, ôn nhu nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ đưa em xuống núi an toàn. Chúng ta đều sẽ bình an.”

ánh mắt Nguyệt Hoa có hơi u ám, lập tức lại hiện ra vui vẻ tươi cười,: “A, kỳ thật... cho dù số mệnh chúng ta không qua được hai ba ngày, em cũng không sợ... lúc cuối em có thể gặp anh, đã không uổng công sống. Ngay cả chúng ta hai người bị nhốt ở chỗ này, chỉ sống được vài ngày, chúng ta cùng nhau vui vẻ, cũng là rất tốt rồi.”

Tiểu Lôì trong lòng cảm động, nắm lấy tay Nguyệt Hoa xiết chặt, thấp giọng nói: “Yên tâm đi, anh sẽ dẫn em xuống núi. Chúng ta sẽ sống sót, sau này em sẽ còn sinh cho anh một nữ nhi, cả đời khỏe mạnh bình an!”

Nguyệt Hoa cười ngọt ngào, nhưng mà nụ cười kia mang theo vài phần đau khổ: “Tiểu Lôì... Tiểu Lôì.. anh nói thật dễ nghe. Em rất thích nghe anh nói như vậy.. anh, anh có thể nói vài câu nữa không?”

Nàng nhắm mắt lại đầu nhẹ nhàng gối lên trên đùi Tiểu Lôì, khép lại con mắt, tựa hồ có chút uể oải.

Tiểu Lôì thở dài, một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng. Trong miệng ôn nhu nói: “Được rồi. Chúng ta sẽ xuống núi, cùng nhau về nước, anh và em sẽ đi gặp trưởng bối trong nhà của em, sau này em sẽ sinh cho anh một nữ nhi, chúng ta đặt tên nó là Bảo Nhi. Bảo Nhi của chúng ta sinh ra sẽ thông minh khả ái, ai thấy cũng yêu...”

Hắn thuận miệng hình dung vài câu về bộ dáng Bảo Nhi, Nguyệt Hoa đã lú lú trong giấc ngủ: “A... thật dễ nghe... Tiểu Lôì, anh nói thật không. Anh nói cứ như là nhìn thấy vậy.. a a...”

Giọng nói Nguyệt Hoa càng lúc càng nhỏ, nàng vốn mệt mỏi trong người. Chưa thật khỏe. Vừa rồi hai người một phen kích tình, nàng lại là lần đầu tiên, tự nhiên giờ phút này thân thể suy yếu, tinh thần không tốt, vì thế đã ngủ.

Tiểu Lôì nhìn Nguyệt Hoa ngủ thiếp đi, chỉ thấy nàng trong mộng trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười ngọt ngào. Do đó trong lòng càng phức tạp, cắn răng, thấp giọng nói: “Ta mặc kệ lịch sử phát sinh cái gì, nhưng

mà nếu ta đã trở lại, chính là có cơ hội một lần... ta... ta sẽ không để cho vận mệnh của em có một chút bị thâm!”

Tiểu Lô cứ như vậy ôm Nguyệt Hoa, cũng nhắm mắt lại bắt đầu điều hòa nội tức.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, Tiểu Lô đột nhiên bị Nguyệt Hoa làm tỉnh lại, chỉ cảm thấy Nguyệt Hoa trong lòng lại bắt đầu run rẩy, hấn trợn mắt nhìn. Chỉ thấy Nguyệt Hoa co quắp người, mơ hồ run rẩy không ngừng, trong miệng thấp giọng nói gì đó. Lòng mày dựng ngược, vẻ mặt vừa hoảng sợ, là thống khổ.

Tiểu Lô lại càng hoảng sợ, bắt đầu tưởng rằng bệnh của Nguyệt Hoa lại có biến đổi. Hấn cảm thấy kỳ quái, phương pháp của mình kia mặc dù không phải rất thần kỳ, nhưng mà đã có nội tức của mình hỗ trợ, bệnh của Nguyệt Hoa hẳn là đã khỏi hẳn đến chín phần, như thế nào vừa mới qua một hồi, đã có biến đổi?

Hấn gọi tên Nguyệt Hoa, đưa tay sờ trán nàng, chỉ cảm thấy nhiệt độ của nàng bình thường, không giống như bệnh tình biến đổi...

Hấn nhẹ nhàng lay Nguyệt Hoa vài cái, nàng đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng và sợ hãi, vừa nhìn thấy Tiểu Lô, lập tức ôm hấn, thân thể càng run rẩy, nàng run giọng nói: “Em... em... em nhìn thấy! Em nhìn thấy! Em đã nhìn thấy!”

Tiểu Lô ôm lấy nàng, cố gắng giọng nói nhu hòa nhất, chậm rãi nói: “Đừng sợ, em vừa mới ngủ, em có phải đã nằm mơ? Mơ thấy cái gì vậy?”

Nguyệt Hoa sắc mặt tái nhợt, cắn môi, giọng nói hoảng sợ, bối rối: “Nằm mơ? Là nằm mơ sao? Thật sự chỉ là nằm mơ sao?”

Tiểu Lô vỗ về khuôn mặt của nàng, cười nói: “Em vẫn nằm ở chỗ này, anh vẫn ngồi ở bên cạnh em, em nhìn thấy gì, tự nhiên là nằm mơ rồi.”

Nguyệt Hoa lúc này mới thở dài một hơi, nhưng trong nháy mắt sắc mặt lại biến đổi, kêu lên: “Đúng! Đúng vậy! Chuyện đó không giống là nằm mơ... em, em tựa như là thật sự nhìn thấy vậy!”

Tiểu Lô an ủi: “Người nằm mơ đều là cảm giác giống sự thật. Đừng sợ, có anh ở chỗ này. Em vừa rồi rốt cuộc nhìn thấy cái gì?”

Sắc mặt Nguyệt Hoa trắng bệch, ánh mắt phức tạp, chậm rãi nói: “Chết rồi.. đội trưởng đã chết... đội trưởng đã chết!”

Tiểu Lô trong lòng trầm xuống, trên mặt bất động thanh sắc, cười nói: “Em mơ thấy hấn đã chết? Mấy tên đó đều không phải là người tốt, em mơ thấy hấn đã chết, có cái gì phải sợ...”

Về mặt Nguyệt Hoa lại càng khiếp sợ: “Không... không phải! Không phải vậy! Hấn đã chết... là em giết!”

Ánh mắt nàng lộ vẻ thống khổ, đột nhiên ôm lấy đầu, run giọng nói: “Em... em mơ thấy mình... hình dáng không thay đổi, nhưng lại không thể khống chế cơ thể của mình.. em bay, bay tới trên một chiếc xe, rồi ngồi ở bên cạnh đội trưởng, nhưng hấn lại không nhìn thấy em.. em vươn tay kéo thắng ngay tại một khúc cong... sau đó, xe xảy ra va chạm... có nổ mạnh, có có lửa lớn! Lửa thật là lớn! Em thấy chính mình cười rất đáng sợ, em thấy ánh mắt chính mình rất đáng sợ... đội trưởng, hấn, hấn chết! Đã chết!”

Tiểu Lô kinh hãi kêu lên: “Em nói cái gì? Tai nạn ô tô! Em làm ở trong mộng?”

Hấn chợt nghĩ ra, đột nhiên giơ đồng hồ nhìn thời gian, sắc mặt không khỏi đại biến!

Bây giờ quả nhiên là đã tới ngày thứ mười ba!

Dựa theo quỹ tích phát triển của lịch sử, ngày thứ mười ba, bốn người trong đội leo núi xuống núi, người thứ nhất chết. chính là đội trưởng! Nguyên nhân chết: Tai nạn xe hơi!!

Tiểu Lô chỉ cảm thấy trong miệng đắng ngắt, nhìn Nguyệt Hoa chăm chăm.

Tai nạn xe hơi? Chết vào ngày thứ mười ba?

Những điều này, hoàn toàn giống lịch sử ghi lại ... nhưng mà rốt cuộc là phát sinh như thế nào?

Nguyệt Hoa làm trong giấc mơ? Giết người trong mộng?

Nguyệt Hoa tâm tình kích động, nàng đột nhiên òa một tiếng, ôm lấy cổ Tiểu Lô bắt đầu khóc rống, Tiểu Lô cuống quýt an ủi: “Đừng sợ đừng sợ, chỉ là nằm mơ mà thôi...”

Nguyệt Hoa run rẩy nói: “Nhưng mà em còn nhìn thấy thứ khác... em còn nhìn thấy thứ khác nữa!”

“Thứ khác?”

Nguyệt Hoa đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt hình như đã nhìn thấy chuyện đáng sợ nhất trên đời...

Tiểu Lô trong lòng trầm xuống, chỉ cảm thấy trong ánh mắt Nguyệt Hoa một mảnh tro tàn, giống như là người sợ hãi đến cùng cực, đang chuẩn bị suy sụp...

Tiểu Lô vội kéo tay nàng, chậm rãi truyền tới một chút nội tức, thấp giọng nói: “Nguyệt Hoa, Nguyệt Hoa, em nói cho anh biết, rốt cuộc em đã nhìn thấy gì?”

Môi nàng run rẩy, chậm rãi nói...

“Em nhìn thấy nó, nhìn thấy nó! Ánh mắt nó chuyển động! Không phải là vật chết! nó chuyển động!”

“Chuyển động? Nó là cái gì? Con mắt gì chuyển động?”

Nội tức Tiểu Lô chậm rãi chuyển vào thân thể Nguyệt Hoa, giúp nàng ổn định tâm thần, lúc này sắc mặt nàng mới hơi bình tĩnh. Nhưng cơ thể vẫn run rẩy, nàng chậm rãi nói: “Con mắt nó chuyển động.... nó không chết... ở bên ngoài! Bên trên cầu thang!”

118. Chương 119: Phụ Thể

Tiểu Lô nắm bả vai Nguyệt Hoa, lay mạnh vài cái, nhưng Nguyệt Hoa tâm tình rõ ràng đang trong một trạng thái kỳ quái, ánh mắt tràn đầy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng...

“Rốt cuộc là cái gì? Em nhìn thấy cái gì? Nguyệt Hoa... em chỉ nằm mơ mà thôi, đừng sợ...”

Nguyệt Hoa đột nhiên kêu lên một tiếng, thân thể vùng vẫy mãnh liệt, nhưng tay lại ôm chặt eo Tiểu Lô, hần cơ hồ bị nàng ghì chặt đến thở không nổi. Nguyệt Hoa run giọng nói: “Ở bên trên! Ngay bên trên! Nó sống! Con mắt nó chuyển động... là chuyển động...” Nói xong ba chữ cuối, nàng nghẹn ngào nói: “Em thấy nó... nó phóng ra, phá tan lớp băng, đi ra ngoài...”

Tiểu Lô không hỏi tiếp, bởi vì đã không cần nữa!

Chỉ nghe thấy một trận thanh âm kỳ quái từ bậc thang dẫn đến thần điện truyền tới nơi này, bên ngoài bậc thang mơ hồ truyền đến thanh âm lớp băng vỡ vụn, phảng phất như là lớp băng đang chịu một áp lực trầm trọng nào đó nghiền nát, còn có tiếng ken két trong lúc vật nặng kéo lê trên lớp băng...”

“Grừ!!!!”

Một tiếng rống to từ sau khúc cong của cầu thang truyền tới, sắc mặt Tiểu Lô cũng biến đổi!

Phịch! Phịch! Phịch Phịch!!!

Thanh âm càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng giống như là tiếng bước chân của một con vật khổng lồ nào đó!

Thanh âm trở nên cực kỳ trầm trọng, mỗi một bước chân tạo ra chấn động như muốn giật sập nơi này!

Ầm một tiếng. Từ khúc cong của cầu thang bắn ra vô số khối mảnh băng vỡ vụn, Tiểu Lô giật mình!

Xem tình hình này, hình như là một con vật khổng lồ gì đó, đã phá tan động khẩu chật hẹp bên ngoài, rồi chui vào! Ầm một tiếng, tiếng vỡ vụn vang lên không ngừng, mắt thường có thể nhìn thấy trên lớp băng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện! Lập tức truyền đến tiếng gió ào ào! Một con vật khổng lồ rất cuộc xuất hiện từ chỗ rẽ nơi cầu thang!

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, trợn mắt nhìn chăm chăm đại gia hỏa vừa đột nhiên xuất hiện, mà sắc mặt Nguyệt Hoa lại trở nên tái nhợt, đột nhiên hôn mê bất tỉnh...

Con vật đó thật lớn, cao chừng hai mươi thước, thân thể khổng lồ đang lơ lửng trong huyết động! Bởi vì phía sau nó. Hai cánh to lớn không ngừng vỗ nên cơ thể bay lên. Thân hình khổng lồ bọc kín khôi giáp, đỉnh đầu cũng đội cái gì đó như mũ sắt!

Tên gia hỏa đó, chính là con rồng vốn đóng băng bao nhiêu năm tháng ở băng tầng bên ngoài!

Con rồng đã chết bao nhiêu năm tháng, không ngờ lại sống dậy!

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy trong miệng đắng nghét, càng cảm giác não của mình không đủ để dùng. Nhưng con rồng kia cũng đã nhìn thấy Tiểu Lôi từ rất xa

Tiểu Lôi cùng Nguyệt Hoa đang ngồi trong đại điện, mà đại điện này là hoàn toàn dùng hơn ba mươi cây trụ thật lớn chống đỡ, bốn phía không có vách tường, từ góc độ nào cũng có thể nhìn thấy rõ ràng tình cảnh trong đại điện, hơn nữa giờ phút này, tại đây, cũng chỉ có Tiểu Lôi và Nguyệt Hoa, con rồng đó ngay từ đầu đã nhìn chăm chăm vào Tiểu Lôi!

Đôi nhãn châu vàng khè, đồng tử như một khe hở. Ánh mắt nhìn chòng chọc vào Tiểu Lôi, làm cho người ta không khỏi ngứa ngáy.

“Grừ!!” Con rồng lại rống to lên một tiếng, vỗ cánh. Thân hình đã lướt tới, mang theo một trận cuồng phong, tiến vào phía trước đại điện, thân thể khổng lồ đáp xuống mặt đất ầm một tiếng, phàm là chỗ mà đôi chân to lớn của nó đạp tới, các phiến đá trên mặt đất đều vỡ nát...

Tiểu Lôi trên mặt cười khổ - hẳn thà bị con voi lớn đạp một cước, cũng không muốn bị con rồng này đạp một cái!

Con rồng cúi xuống, mang theo cảnh giác cùng địch ý, cổ duỗi dài, rống to một tiếng về phía Tiểu Lôi bên trong đại điện.

Tiểu Lôi vừa sợ vừa giận, nhịn không được mắng thăm: Đây là địa phương quý quái con mẹ gì! Gia hỏa kia rõ ràng đã đông thành mẫu vật, không ngờ còn có thể sống lại?! Nó cho dù sống lại đi, nhưng nhìn bộ dáng kia hình như là muốn đem ta trở thành bữa tiệc sau mấy ngàn năm!

Trong khi cự long gầm lên, Nguyệt Hoa yếu ớt tỉnh lại, nép vào trong ngực Tiểu Lôi, nhìn cự long bên ngoài đại điện, kêu lên: “Là nó! Chính là nó! Nó đến, đến rồi!”

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, ôm chặt Nguyệt Hoa, cười lạnh nói: “Đừng sợ! Chỉ là một con thần lân lớn mà thôi, có anh ở đây!”

Hắn thả Nguyệt Hoa ra, nghiêm nghị nói: “Ngồi ở chỗ này, đừng nhúc nhích!”

Nói xong, hắn đã từ túi Càn Khôn rút vũ khí ra, một tay cầm thái đao, một tay cầm một thanh phi kiếm bình thường, tiến ra đại điện.

Pháp lực Tiểu Lôi chưa khôi phục, không cách nào thi triển ngự phong thuật, nhưng nhảy nhót bình thường vẫn còn rất linh hoạt. Thân thể hắn tựa như một con chim to nhảy tới cự long, nhưng khi cách cái miệng như chậu máu của cự long chừng hai thước, hắn lại đột nhiên lảng không đảo hướng, lướt qua ngang mặt nó, dợm đến bên hông cự long, gơ tay đâm xuống một kiếm.

Bây giờ kinh nghiệm đối địch của hắn coi như là có chút phong phú, đối phó với con vật khổng lồ như vậy, đoán rằng nó nhất định là do thân thể công kênh nên sẽ không quá nhanh nhẹn, vì vậy áp dụng chiến thuật đánh vu hồi.

Nào ngờ, trường kiếm trong tay hắn đâm xuống, lại nghe thấy đình một tiếng, trường kiếm chỉ là đâm vào khải giáp trên người cự long!

Khải giáp kia không biết dùng kim loại gì tạo thành, trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy, không ngờ chắc chắn vô cùng! Thanh phi kiếm của Tiểu Lôi mặc dù chỉ là đồ bình thường, nhưng dù sao là phi kiếm của tu hành giả, thiết kim đoạn ngọc cũng là sắc bén vô cùng, nhưng là một kiếm này không ngờ chỉ là tóa ra vài tia lửa bên ngoài khải giáp của cự long, không thể đâm vào dù chỉ một chút!

Cự long kia phản ứng cũng cực nhanh, đột nhiên cái đầu khổng lồ quay ngoắt lại, phun ra một luồng khí về phía Tiểu Lôi!

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy cuồng phong đập vào mặt, hơn nữa cuồng phong lại băng lãnh cực kỳ, cũng may hắn phản ứng nhanh, Tiêu Diêu Bộ Pháp của phái Tiêu Dao rất có tạo nghệ, tránh né kịp thời! Thân thể hắn như thiểm điện tránh qua chừng hai thước, lại nhìn thấy một đạo lốc xoáy cuốn theo vô số mảnh băng từ bên cạnh bắn tới....

Ầm một tiếng. Cơn lốc xoáy bắn trúng lớp băng trên đầu, lập tức kết thành một cột băng hình chùy! Nếu Tiểu Lôi vừa rồi tránh né chậm một chút, sợ rằng đã đóng thành cột băng rồi!

“Á!” Tiểu Lôi đã hạ xuống phía sau con rồng, liếc nhìn thấy cột băng kia. Hắn đang thâm sợ hãi, đột nhiên nhìn thấy đuôi con rồng ngay trước mặt mình....

”Á! Trên người người có khải giáp, trên đuôi lại không có à!

Trúng số rồi!

Phịch!

Phiến đá lót trên mặt đất bị hắn chém xuống một đao, cả tấm đá đều nát vụn, các phiến đá chung quanh cũng vỡ tan, đá vụn văng ra khắp nơi. Mà đuôi con rồng đã tránh sang một bên!

“Sức sinh thật linh hoạt!” Tiểu Lôi vừa mắng một câu, Long vĩ đã quét tới! Long vĩ vừa thô lại vừa dài, cuối đuôi lại là một bướu thịt to lớn, bên ngoài phủ đầy lớp vẩy sừng và gai nhọn! Giống như một cái chùy gai khổng lồ.

Long vĩ này mà nện xuống. Sợ rằng có ngàn cân khí lực! Tiểu Lôi cho dù như thế nào, cũng sẽ không cùng loại cự long này so khí lực. Hắn lập tức lảng không lùi về phía sau, nhưng đuôi rồng lại cực kỳ linh hoạt, một quét thất bại, không đợi Tiểu Lôi có cơ hội hồi khí ở trên không, đã quét tới!

Nếu là trước kia, Tiểu Lôi thì triển ra ngự phong thuật, tự nhiên có thể tự do bay lượn nhanh chóng né qua. Nhưng mà bây giờ pháp lực của hắn không tới ba thành so với lúc bình thường, ngự phong thuật càng không cách nào thi triển, chỉ có thể đề khí mà nhảy lên, lúc thân hình đang ở giữa không trung, khí đã cạn, lúc này sao còn có thể tránh né?

Bất đắc dĩ, hắn xoay ngang thái đao, chắn trước mặt.

Phịch một tiếng, long vĩ kia đã nặng nề đập vào thái đao của Tiểu Lôi. Cú đập cực mạnh làm cho Tiểu Lôi bị đánh bay đi tựa như một con ruồi. Thân hình Tiểu Lôi bị đập mạnh vào lớp băng trên trần, lún vào gần nửa thước!

Hắn quần quai, thân thể đau đớn tê dại, cũng may đã có pháp lực làm giảm bớt. Bán tiên chi thể vẫn cường hãn, thân thể chưa bị thương. Hắn giữ mảnh băng vỡ trên thân thể, thở phì phì vài tiếng, từ hốc băng gắng gượng đi ra, thái đao chỉ vào cự long ở phía dưới mắng: “Súc sanh đuôi dài đầu nhỏ, muốn so khí lực phải không? Mẹ!”

Hắn đột nhiên lòi ra từ trên người mấy đạo linh phù, trường kiếm lướt qua, đã đem linh phù dính vào trên lưỡi kiếm, tung người về phía cự long. Lần này hắn đã biết khôn, cự long phía dưới mặc dù thân thể khổng lồ, nhưng không hề nặng nề, phản ứng rất linh hoạt. Tiểu Lôi tự nhiên sẽ không dám khinh địch nữa, hắn phi tới như một đạo lưu tinh, đến trước người cự long, lại miễn cưỡng hít thêm nửa khẩu khí....

Đây là mức cực hạn trước mắt pháp lực của Tiểu Lôi có thể làm được, hắn chỉ có thể miễn cưỡng thay đổi nửa khẩu nội tức tại bán không mà thôi, bất quá nửa khẩu khí này cũng đã đủ để hắn thi triển một chiêu Tiêu Diêu Bộ Pháp, tên là “Chuyển Thất Tinh” bộ pháp!

hắn đột nhiên ngừng lại trước người cự long, sau đó né trái lách phải, thân hình ở giữa không trung đột nhiên liên tục dao động bảy lần, bên trái ba lần, bên phải bốn lần! Bộ dáng cứ chọt phải chọt trái như vậy. Cự long định há mồm cắn, nhưng Tiểu Lôi đã biến đổi động tác, lộn người phóng lên đỉnh đầu của nó.

“Đi!”

Trường kiếm của Tiểu Lôi đâm tới, trên lưỡi kiếm bức ra một đoàn kinh phong, mấy đạo linh phù đã bắn ra ngoài, dính trên đỉnh đầu cự long!

Tiểu Lôi tung người đáp xuống phía sau cự long vài thước, sau đó nhún người nhảy vào phía trong thần điện, một tay ôm lấy Nguyệt Hoa, trường kiếm trên tay kia múa vài kiếm thức, trong miệng niệm động khẩu quyết: “Lục phương đình giáp, nghe ta hiệu lệnh! Đề xuống!”

Một đạo kim quang từ trong tay hắn xuất ra, bắn vào linh phù trên đỉnh đầu cự long, trong lúc đó một tia kim quang hiện lên, đạo linh phù tựa như hiện lên một ngọn hỏa diễm kim sắc.

Chiếc đầu khổng lồ của cự long đột nhiên vặn mạnh, sau đó thân hình hơi nghiêng nghiêng tựa như đứng không vững, cổ cũng cong xuống....

“Hừ hừ!” Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Mặc dù ta bây giờ pháp lực dùng không được các pháp bảo quá lợi hại, nhưng mấy đạo ”Thái Sơn Phù” vẫn còn có thể xuất ra! Một đạo thái sơn phù có mấy ngàn cân trọng lượng, những đạo Thái Sơn Phù này cùng đặt một chỗ, sợ là có mười bảy mươi tám tấn! Cũng có thể đè chết người!”

Quả nhiên, cự long nổi giận rống lên một tiếng, đầu nó tựa như bị đè mạnh xuống. Thân hình lảo đảo như đứng thẳng không được. Tiểu Lôi vỗ tay cười nói: “Ngã đi ngã đi! Ngoan ngoan ngã xuống đi!”

Hắn vừa mới cười được hai tiếng đã ngưng lại!

Chỉ thấy con rồng đột nhiên rống to lên một tiếng. Trong miệng phun ra một tia hắc khí, hắc khí bay tới đỉnh đầu, linh phù Tiểu Lôi dính vào mũ sắt trên đỉnh đầu nó đều tan thành mảnh nhỏ, trong nháy mắt đã tiêu thất!

“Me! Đây là bản lãnh gì? Chẳng lẽ là ma pháp long tộc?” Tiểu Lôi giật mình, không biết phải làm sao. Con rồng lập tức lại đứng thẳng dậy, Tiểu Lôi chỉ có thể một tay ôm lấy Nguyệt Hoa, chạy vào sâu trong đại điện, đem Nguyệt Hoa đặt ở phía dưới pho tượng của thần Zeus, tay trái cầm kiếm tay phải cầm đao, quát: “Đừng sợ, ta vẫn có biện pháp tiêu diệt nó!”

Tiểu Lôi đảo mắt, lấy ra một hạt châu màu đỏ từ trong túi Càn Khôn, trường kiếm rung lên. Trên mũi kiếm tỏa ra một tia nội tức, hắn đem hạt châu dính vào trên lưỡi kiếm. Hắn lại nhảy ra ngoài đại điện, cự long thấy hắn lại tới, nghiêng người dùng cánh quạt tới, Tiểu Lôi vội vàng né tránh, nhưng hai chân vừa mới chạm đất, một luồng toàn phong băng từ cự long phun tới. Tiểu Lôi vội lặn người xuống đất né tránh, cự long lại dùng đuôi đập tới, Tiểu Lôi mắng: “Me! Nói cho rõ ràng! Nhà ngươi đứng là thân thể cao lớn khỏe mạnh, nhưng đánh nhau kiểu này thì quá vô lại!”

Hắn dùng sức vỗ xuống mặt đất, bay vọt lên không, khó khăn lắm tránh được một đòn quét ngang của long vĩ, trường kiếm hoa thành vòng tròn, quát to một tiếng: “Cấp cấp như luật lệnh! Đi!”

Phi kiếm trong tay đã xuất ra. Hóa thành một đạo kim quang bắn tới. Đây là một chiêu đơn giản nhất hắn miễn cưỡng có thể sử dụng lúc này chính là bản lĩnh giá ngự phi kiếm.

Phi kiếm mang theo một đạo kim quang bắn vào người cự long, hạt châu màu đỏ trên mũi kiếm đụng vào khải giáp trên người cự long, lập tức liền phát ra một quang hỏa diễm. Trong hỏa quang âm vang, cự long liên tục rống to, Tiểu Lôi lại lộn người ra phía sau, rơi vào bên trong thần điện, liên tục lui lại, rồi dừng bên cạnh Nguyệt Hoa.

“Đừng sợ! Đó là ”Luyện Kim Hỏa Diễm Châu” của Tiều Dao phái, loại hạt châu này vốn không phải dùng để đánh người, mà chỉ dùng để luyện chế binh khí phi kiếm, nếu dùng pháp lực để kích khởi, chỉ cần chạm vào kim loại thì sẽ bốc cháy rất lợi hại! Vốn là công cụ cần có khi luyện chế binh khí. Bất quá vừa lúc con thần lớn kia toàn thân đều là khải giáp bằng kim loại, dùng hạt châu này đánh nó, khi hạt châu dính vào khải giáp trên người nó, sẽ thiêu cháy, khi khải giáp của nó chưa cháy hết toàn bộ, ngọn lửa sẽ không tắt! Chỉ đáng tiếc anh đã hao phí một thanh phi kiếm mà thôi... hừ hừ, chúng ta cứ chờ ăn thịt Rồng đi....! Cái gì?”

Nguyên lai lúc Tiểu Lôi đang nói, cự long kia quả thật toàn thân đều bị ngọn lửa bao vây, thân thể khổng lồ bao phủ trong một quang hỏa quang, nhưng Tiểu Lôi vừa mới nói mấy câu, cự long kia đột nhiên ngừng đầu, há hốc miệng thổi một luồng lãnh khí mang theo mảnh băng vào trên người nó.

Cái miệng khổng lồ của nó há ra, mỗi một luồng hàn khí phun ra, đều mang theo mảnh băng, không tới hai ba hơi, ngọn lửa trên thân nó đã bị hàn khí dập tắt!

Tiểu Lôi há hốc mồm, lẩm bẩm: “Tà môn! Thật tà môn! Ngọn lửa kia là hỏa diễm từ hạt châu xuất ra, trừ khi là có pháp lực, nếu không, nước bình thường không cách nào dập tắt! Nó làm như thế nào vậy? Chẳng lẽ rồng thật sự cũng biết ma pháp? Mẹ!”

Tiểu Lôi nhú mày. Hắn biết tình huống của mình, vừa rồi thi triển Thái Sơn Phù, lại sử dụng hỏa diễm châu, đây đã là pháp bảo lợi hại mà trước mắt, pháp lực của hắn có khả năng khống chế, mặc dù còn có pháp bảo lợi hại hơn, thế nhưng bây giờ pháp lực quá yếu, căn bản không cách nào thi triển ra.

Lập tức hỏa quang trên người cự long đã hoàn toàn dập tắt, chỉ có vài chỗ khải giáp bị thiêu cháy, nhưng thân thể lại vẫn hoàn hảo không có hao tổn gì, bất quá vài bộ phận hơi cháy xém mà thôi. Trong mắt cự long tựa như xuất ra nộ hỏa, trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, ngứa mắt lên trời rồng to, gào thét điếc tai nhức óc....

Tiểu Lôi một tay cầm đao, một tay nhanh chóng lục lọi trong túi Càn Khôn, tìm kiếm pháp bảo thích hợp. Con rồng lập tức ngậm miệng, từng bước chậm rãi nhắm hướng thần điện đi tới.

Tiểu Lôi đang không biết phải làm sao, đột nhiên nghe thấy Nguyệt Hoa nói một câu....

“Đừng lo lắng, Băng Tuyết Long này là thủ vệ thần điện, nó không tiến vào đại điện này đâu!”

Là giọng nói của Nguyệt Hoa, nhưng lại lạnh như băng, không mang theo một chút tâm tình của con người! Tiểu Lôi đột nhiên quay người lại, lại nhìn thấy Nguyệt Hoa vốn được mình đặt ở dưới chân thần tượng đã không biết đứng lên từ lúc nào!

Mái tóc nàng tay, hai tay tự nhiên buông xuống, vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên nhìn Tiểu Lôi. Nhưng là ánh mắt đỏ....

Đôi mắt Nguyệt Hoa, bắn ra vẻ lạnh lùng cao ngạo, thậm chí còn ẩn chứa vài phần uy nghiêm! Nhất là đôi đồng tử, không ngờ lại biến thành màu xám!!!

“Nguyệt Hoa?” Tiểu Lôi lấy làm kinh hãi, hắn đã rõ ràng cảm giác thấy Nguyệt Hoa có chút gì khác lạ!

Tiểu Lôi đi lên một bước, muốn ôm Nguyệt Hoa, nàng lại đột nhiên lui về phía sau một bước, nhìn chăm chăm Tiểu Lôi, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, quát: “Lớn mật! Người còn dám chạm vào ta!”

“Em nói cái gì? Nguyệt Hoa?”

“Lùi lại!” Nguyệt Hoa nhẹ nhàng nghiêng người, dùng ánh mắt cao ngạo lạnh lùng nhìn Tiểu Lôi, thanh âm trang trọng uy nghiêm: “Người, tên nô lệ thấp hèn này, lại dám khinh nhờn thần linh sao?”

Tiểu Lôi trong lòng trầm xuống: “Cái gì khinh nhờn thần linh? Nguyệt Hoa? Em nói cái gì?”

Con mắt Nguyệt Hoa đã nheo lại, trong ánh mắt lóe ra hỏa tinh phần nộ, dùng thanh âm trầm thấp quát: “Tên nô lệ thấp hèn! Còn không mau quỳ xuống, hôn chân ta, ta sẽ ban cho ngươi vinh dự trường tồn!”

“Người không phải Nguyệt Hoa!” Tiểu Lôi đột nhiên biến sắc, lùi về phía sau nửa bước, nhìn chăm chăm nàng.

“Tên của ta, Pandora, sứ giả nhân gian của thần chí cao!” Nguyệt Hoa dùng ngữ khí lạnh lùng nói: “Tên nô lệ thấp hèn, niệm tình ngươi làm cho ta sống lại, ngươi đi hàng phục long thủ hộ bên ngoài, ta sẽ ban cho ngươi vinh dự làm nô lệ của thần!”

”Nguyệt Hoa chậm rãi giơ một cánh tay, thân hình mảnh khảnh không ngờ lại nhẹ nhàng bay lên.

“Mẹ! Con mẹ gì đây!” Tiểu Lôi toát mồ hôi, bên ngoài có thần lẫn bay cũng đành chịu, bây giờ Nguyệt Hoa cũng có chuyện nữa, còn tự xưng chính mình là Pandora? Chẳng lẽ nơi này thật sự có quỷ hồn phụ thể của đám thần linh Hy Lạp sao?

119. Chương 120: Trọng Thương

Tiểu Lôi bước tới nắm lấy tay Nguyệt Hoa: “Em mê sảng gì đó?” Hắn đưa tay sờ trán Nguyệt Hoa, sắc mặt nàng lại biến đổi, trên người đột nhiên tỏa ra một lớp hỏa khí hắc sắc, Tiểu Lôi lúc này mới thật sự kinh ngạc, lùi lại hai bước, nhìn nàng chăm chăm. Sắc mặt Nguyệt Hoa lạnh lùng.

“Người người thật sự là Pandora?”

Nguyệt Hoa không nói.

Ánh mắt Tiểu Lôi lấp lánh hỏa sắc, quát: “Yêu nghiệt to gan, cả gan chiếm cứ cơ thể phàm nhân. Còn không mau thối lui!” Hắn một mặt gầm lên, lại rút ra một cây mộc kiếm dùng để đuổi quỷ từ trong túi Càn Khôn, xuất ra một chiêu, kiếm phong nhắm ngay Nguyệt Hoa.

“Ta mặc kệ ngươi là cái gì Pandora Vương dora hay là Triệu, Tiền, Tôn, Lý dora. Cút nhanh cho ta! Không được chiếm cứ thân thể nữ nhân của ta! Nếu không, bản sự sở trường nhất của tiểu gia ta là tróc quỷ khu yêu, đã quỷ ép buộc phụ thể, chiếm cứ thân xác người ta cũng không biết đã bắt bao nhiêu rồi!”

“Người lại dám dùng kiếm với ta!” Ánh mắt Nguyệt Hoa hiện lên một chút bối rối, nàng lui về phía sau một bước, một tay đưa lên nhưng lại bỏ xuống.

Phía sau, cự long liên tục kêu rống bên ngoài thần điện, Tiểu Lôi không thể ngoảnh lại, chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm Nguyệt Hoa. Đột nhiên từ trong lòng xuất ra vài đạo linh phù, niệm động vài câu khẩu quyết, kiếm mộc đào xoay chuyển, các đạo linh phù đã bắn đi.

Nguyệt Hoa rõ ràng có chút hoảng loạn, tựa hồ lão đảo né tránh. Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Đã quỷ to gan, với một chút bản sự. Cũng dám đến cưỡng chiếm cơ thể nữ nhân của ta? Còn không mau hiện nguyên hình!!”

Soạt soạt hai tiếng, kiếm mộc đào mang theo hai đạo kim quang bắn tới, đạo kim quang bao phủ cơ thể Nguyệt Hoa, nàng hoảng sợ kêu lên: “Người ! Người làm sao làm được ta” Nàng chưa nói xong, đã ngã lảo ra sau.

Tiểu Lôi cười lạnh: “Bản sự khác ta không có, nhưng bắt cái loại như ngươi... đã quỷ chuyên môn nhập thể, đó là sở trường của tiểu gia!”

Đạo linh phù đã hóa thành kim quang trùm lên người Nguyệt Hoa. Kim quang tựa như một tấm lưới úp lên, Nguyệt Hoa đang nằm trên mặt đất, đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh hãi, lập tức một bóng đen từ cơ thể nàng hiện ra, định li khai, nhưng đạo kim quang của Tiểu Lôi đã chụp lại, bóng đen vừa tiếp xúc đạo kim quang, lập tức phát ra tiếng kêu thống khổ.

“Còn muốn chống cự? Được!” Tiểu Lôi lại lấy ra một tấm linh phù: “Cấp cấp như luật lệnh! Đi!”

“Đợi, đợi một chút !” Nguyệt Hoa đột nhiên mở miệng kêu lên: “Người dám vô lễ đối với ta! Người có biết ta là ai?”

“Mặc kệ ngươi là ai ! Dám đụng đến nữ nhân của ta. Cho dù là Zeus ta cũng đánh!”

“To gan ! Không thể tha thứ !” Nguyệt Hoa mặc dù nằm trên mặt đất, một cánh tay của nàng đã giơ lên, miệng đột nhiên dụng một loại ngôn ngữ quái dị ngữ chậm rãi ngâm nga những âm sắc kỳ quái. Chỉ thấy ngón tay nàng lấp lánh đốm lửa, lập tức hô một tiếng, trong nháy mắt, trên đỉnh đầu Tiểu Lôi giáng xuống một đạo thiểm điện, !

“Me!” May mắn trước khi Nguyệt Hoa giơ tay lần thứ hai, Tiểu Lôi đã có chuẩn bị một chút, trong lòng cảm thấy có hơi cổ quái, hắn mặc dù có phòng bị, nhưng tốc độ thiểm điện dù sao không phải dễ dàng né tránh, hắn vội vã mang thái đao chắn ngang trên đỉnh đầu

Ầm một tiếng, thiểm điện bổ xuống thái đao, may mắn thái đao của Tiểu Lôi mặc dù nhìn không đẹp, nhưng thật sự có thể xem như một món thần pháp bảo diệu, không ngờ cũng không dẫn điện ! Nếu không sợ rằng hắn sớm đã bị điện giật chết. Tiểu Lôi chỉ cảm thấy cả người chấn động, cảm thấy một cỗ lực lượng to lớn đánh xuống đỉnh đầu. Cánh tay cầm thái đao suýt nữa chống đỡ không nổi, may mắn hắn cố gắng bổ sung một ngụm nội tức, gầm nhẹ một tiếng, lúc này mới miễn cưỡng đứng thẳng, nhưng vẫn lão đảo lui

về phía sau vài bước, giật mình nhìn Nguyệt Hoa. Nguyệt Hoa từ từ bay lên, ánh mắt tràn ngập oán niệm nhìn Tiểu Lôi: “Được! Người lại có thể ngăn cản ngay cả lời thần phần nộ không thể tưởng được”

Giọng nói nàng càng lúc càng nhẹ, tựa hồ khí lực cạn kiệt. Cuối cùng đột nhiên nhắm nghiền mắt, lần này là chậm rãi quy xuống.

Tiểu Lôi vội vàng xông đến ôm lấy Nguyệt Hoa, chỉ thấy hai mắt Nguyệt Hoa nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, Tiểu Lôi nhũn mảy, hần kinh nghiệm phong phú, vừa thấy đã biết, tình huống này rõ ràng là nguyên thần tổn thương sau khi bị “Quỷ nhập thân”.

May mắn hần coi như có kinh nghiệm, xuất ra một đạo linh phù dán lên thiên linh cái của Nguyệt Hoa, rồi lục tìm bình thánh thủy trong túi Càn Khôn, nhưng không thấy đâu, đột nhiên nhớ tới thứ nước dùng để dưỡng hoa trong “Cửu chuyển thông linh bình”, bởi vì hoa yêu lão bà của mình đang ngủ say bên trong, nên nước trong bình cũng là nước từ các loại thiên địa linh tuyến nổi tiếng, rất có linh khí.

“A, hoa yêu lão bà tại thượng, cho ta mượn của nàng một chút tiên thủy để.....” Tiểu Lôi niệm vài câu, nghiêng bình, lấy một chút nước, rồi cầm một đạo linh phù run lên đốt thành tro, hòa vào nước cho Nguyệt Hoa uống.

Tiểu Lôi vận nội tức, dồn vào ngón trỏ, điểm nhẹ vào mi tâm Nguyệt Hoa. Nàng mới từ từ tỉnh lại.

“Em, em vừa rồi” Nguyệt Hoa yếu ớt nói.

“Em còn nhớ rõ không?” Tiểu Lôi cười khổ hai tiếng.

Lời này vừa hỏi, sắc mặt Nguyệt Hoa lập tức trở nên tái nhợt. Môi run lên, tựa hồ nhớ tới điều gì. Tiểu Lôi thở dài, vội vàng ôm lấy nàng, ôn nhu nói: “Tốt rồi, tốt rồi.”

“Grừ!!!” Bên ngoài kia cự long vẫn còn ở bên ngoài thần điện, thấy hai người bên trong nhưng chỉ không ngừng kêu rống. Tiểu Lôi vỗ về Nguyệt Hoa: “Đừng sợ, tên gia hỏa này hình như là thủ vệ nơi này, không thể tiến vào trong thần điện, nó chỉ kêu rống bên ngoài, không cần sợ nó.”

Ánh mắt Nguyệt Hoa lộ vẻ bất an. Hạ giọng nói: “Nhưng em lại có cảm giác bất tường giống như”

Tiểu Lôi nheo mắt nhìn bên ngoài. Trầm ngâm một lát, nói: “Đại gia hỏa này, với pháp lực hiện tại của anh không thể diệt được nó, bất quá nếu chỉ là xông ra ngoài, cũng không phải không có khả năng. A”

Nguyệt Hoa ngạc nhiên nói: “Ra ngoài? Chúng ta từ nơi này chạy ra ngoài, còn có thể đi đâu? Bao tuyết bên ngoài cũng không biết đã xong chưa. Hiện tại chúng ta ở chỗ này coi như an toàn, nhưng nếu ra ngoài. Vạn nhất bao tuyết chưa dừng lại, còn có con rồng này canh giữ, chúng ta sợ rằng muốn quay lại cũng không được”

Tiểu Lôi chỉ cười cười: “Yên tâm, cứ đi theo anh là được.” Hần tự nhiên là biết rõ, dựa theo lịch sử phát triển, hôm nay là ngày thứ mười ba, bao tuyết sớm đã dừng lại.

“Em hãy nghe cho kỹ, trong chốc lát, anh lao ra trước. Anh sẽ chủ động công kích nó, sau đó dẫn nó đến bên cạnh thần điện. Em lập tức chạy ra! Chạy hết tốc lực! Không cần sợ hãi, hết thấy đã có anh ở đây!” Tiểu Lôi nắm tay Nguyệt Hoa, nghiêm mặt dặn dò một phen, Nguyệt Hoa mặc dù có chút sợ hãi, nhưng dưới ánh mắt kiên định của Tiểu Lôi, vẻ mặt nàng hơi trấn định một ít.

Sau khi bàn bạc thỏa đáng, Tiểu Lôi thu thập một ít thức ăn cho vào túi Càn Khôn, sau đó hít sâu một hơi, tay cầm thái đao, hét lớn một tiếng, chạy ra thần điện, đứng ở cầu thang, hướng về cự long quát: “Con thần lần kia! Chúng ta lại đánh tiếp!”

Vừa nói ra, hai cánh cự long dang ra, cơ thể áp xuống Tiểu Lôi, miệng há to, hàm răng nhọn như kiếm tấp xuống. Tiểu Lôi đã sớm chuẩn bị, nghiêng người né tránh, lại nghe thấy “cốp” một tiếng, cự long cắn hụt, răng đánh cùng một chỗ, Tiểu Lôi nghe được âm thanh đó không khỏi sợ hãi, cú tấp mạnh như vậy, nếu bị cắn trúng, sợ rằng bán tiên chi thể của mình cũng ngăn không nổi. Hần rất nhanh phóng ra đạo Thái Sơn Phù cuối cùng vào đỉnh đầu cự long, rồi tung người lên, thái đao chắn ngang trước mặt, miệng niệm tiên quyết. Thái sơn phù bắt đầu phát động, cự long lập tức khựng lại, đỉnh đầu chịu áp lực mấy ngàn cân, kích thích hung tính của nó. Con rồng phần nộ rống to một tiếng, hai mắt trợn lên nhìn Tiểu Lôi cơ hồ muốn

khắc ra lửa, Tiểu Lôi cười hắc hắc, chém đứt thái đao quát: “Nhìn cái gì, có ngon thì đi tới, tiểu gia chỉ một đao là chém đứt đầu nhà ngươi!”

Cự long quả nhiên mắc lửa, xông lên đuổi theo Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười to, nhảy về bên cạnh thần điện, nhưng hai cánh cự long đã rung lên, vượt qua hắn. Đừng xem cự long cơ thể khổng lồ, nhưng tốc độ lại không hề chậm. Tiểu Lôi vừa thấy cái đầu to ghé sát bên cạnh mình, một cái miệng to như chậu máu đã cắn xuống, Tiểu Lôi “Hắc” một tiếng, lần này cũng không né tránh, khí lực toàn thân dồn vào thái đao

Chỉ nghe thấy cự long đột nhiên một tiếng rống to, thanh âm phần nộ pha vài phần thống khổ.

Chỉ thấy Tiểu Lôi đã bay vọt ra, một đao bạch quang bắn lên trời rồi rớt xuống đất, không ngờ là nửa chiếc răng rồng!! Tiểu Lôi cười lạnh: “Thế nào? Thái đao của tiểu gia có thể dễ dàng cắn đứt như vậy sao? Cẩn thận ta chém sạch răng của ngươi, cho ngươi biến thành một con vô xỉ chi long!!” * Nhưng nửa người hắn đã đầm máu, nguyên lai vừa rồi hắn mặc dù né tránh, nhưng lại cũng đã bị cắn trúng, giờ phút này từ bả vai trái đến ngực, một vết thương dài đến hơn mười phân, huyết tích đầm đìa, Tiểu Lôi mặc dù đau đến sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn đứng thẳng, thái đao chém đứt, miệng kêu hô hô a a, hấp dẫn sự chú ý của con rồng.

(* Tiểu Lôi chơi chữ, xỉ và sĩ cùng cách phát âm, hắn muốn nói con rồng không răng(vô xỉ) và không biết xấu hổ(vô sĩ))

Con rồng lập tức bị chọc giận, lại đuổi theo Tiểu Lôi, “Còn không mau chạy!” Tiểu Lôi gọi Nguyệt Hoa đang ở trong thần điện.

Nguyệt Hoa sắc mặt tái nhợt, rút cuộc cắn răng, chạy xuống. Nàng theo cầu thang chạy ra ngoài. Nhưng cự long tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân phía sau, chiếc đầu to lớn quay lại, lập tức kêu to một tiếng, bỏ mặc Tiểu Lôi đuổi theo.

“Đừng chạy! Xem ta tiếp tục nhổ răng của ngươi!” Tiểu Lôi sốt ruột, kêu to một tiếng, vung đao xông đến, lẳng không lộn người đến trước mặt cự long, một đao chém thẳng xuống đầu, cự long không thèm né tránh, lại phun ra một luồng băng khí.

Một đao này của Tiểu Lôi nếu vẫn kiên trì chém xuống, vậy hắn sẽ bị khẩu hàn khí này biến thành băng trụ. Mặc dù hắn có thể chém tới đầu rồng, cũng chỉ là đồng quy vu tận. Loại mua bán thua lỗ này, Tiểu Lôi há có thể làm? Bất đắc dĩ, hắn đành thu đao, né tránh. Cự long lại đuổi theo Nguyệt Hoa. Tiểu Lôi khẩn trương, thấy cự long định chạy đi, hắn vội ôm lấy đuôi cự long. Tay vung đao, thái đao đã cắm ngập vào đuôi cự long, một vòi máu lập tức bắn ra. Thái đao quả nhiên sắc bén, nếu đuôi cự long không cứng rắn, sợ rằng đã bị Tiểu Lôi một đao chém đứt, cự long cảm thấy đau đớn dưới đuôi. Lúc này nó mới gào lên một tiếng, quay đầu cắn Tiểu Lôi, Tiểu Lôi lại không nỡ buông thái đao, thái đao cắm ngập tận gốc, hắn còn đang cầm chuôi đao chưa kịp rút ra, con rồng đã há mồm cắn tới, Tiểu Lôi cúi người, luồn dưới đuôi con rồng, né khỏi cú tấp của nó, đuôi rồng lại quật tới. Tiểu Lôi vừa nắm lấy chuôi đao, liền nghe thấy một tiếng phụt, cả người và đao bị quăng ra ngoài. Đao vừa rút ra, cự long đau đớn gào rú, mắt thấy Tiểu Lôi đang ở trên không, lập tức quay đầu tấp trúng Tiểu Lôi!

Phía trước Nguyệt Hoa đang bỏ chạy, quay đầu nhìn lại vừa lúc thấy Tiểu Lôi bị cự long cắn trúng, nàng nhất thời hồn phi phách tán, hét lên, mắt tối sầm, lại xoay người chạy tới phía cự long.

Cự long lập tức quật Tiểu Lôi xuống đất, nửa người máu me đầm đìa, trong tay vẫn nắm chặt thái đao.

Nguyệt Hoa chạy về phía Tiểu Lôi, ôm lấy hắn, trên người Tiểu Lôi máu tươi chảy giàn giụa, nhuộm đỏ quần áo và tóc Nguyệt Hoa, cự long không công kích Nguyệt Hoa, chỉ chăm chăm nhìn nàng, cơ thể co lại, dường như có vẻ đề phòng. Nguyệt Hoa sợ hãi, ôm lấy Tiểu Lôi, thấy Tiểu Lôi hai mắt nhắm chặt, trong lúc vội vàng cũng không biết hắn còn thở hay không, chỉ ôm lấy Tiểu Lôi kéo ra ngoài, cự long lại rống to một tiếng, miệng há to quay về Nguyệt Hoa, đầy vẻ đe dọa. Nguyệt Hoa lập tức hiểu ngay, con rồng này không cho mình li khai thần điện. Nàng chỉ có thể dùng sức đem Tiểu Lôi vào thần điện, vừa lôi vào trong, Nguyệt Hoa bổ nhào vào Tiểu Lôi khóc òa.

Tiểu Lôi đột nhiên miễn cưỡng mở mắt, dùng thanh âm yếu ớt đứt quãng nói một câu: “Trong túi anh có thánh thủy cho anh uống”

Nói xong, Tiểu Lô miễn cưỡng nhấc cánh tay còn có thể cử động, mở túi Càn Khôn ra, sau đó gục đầu hôn mê. Nguyệt Hoa lập tức vội vàng lục tìm trong túi.

Nàng lấy ra một chiếc bình, nghe bên trong tựa như có nước, nhưng lại thấy bên trong bình cắm một đóa liên hoa thanh nhã mỹ lệ, nghĩ đến chắc không phải thánh thủy, nàng tiện tay đặt bên cạnh Tiểu Lô, lại tìm tòi trong chốc lát, rốt cuộc tìm được chiếc bình chứa thánh thủy, vội vàng đem cho Tiểu Lô uống.

Nàng mặc dù không biết thánh thủy này là thứ gì, bất quá Tiểu Lô đã nói muốn uống, vậy khẳng định sẽ có tác dụng chữa thương, nàng sợ Tiểu Lô bị thương nặng, dứt khoát đem bình thánh thủy cho Tiểu Lô uống hết.

120. Chương 121: Hoa Sen Nở

Bên ngoài, cự long nằm phục bên dưới bậc thềm. Thân mình cong lại, vươn lưỡi cẩn thận liếm cái đuôi.

Nguyệt Hoa vừa sợ hãi vừa chẳng biết phải làm sao, trong lúc nhất thời gấp đến độ tâm tình đại loạn. Rồi nàng lại nghe bên ngoài truyền đến một loạt thanh âm va chạm.

“Ầm! Ầm! Ầm!.....”

Thanh âm đó tựa như đánh thẳng vào tim. Nguyệt Hoa lập tức căng thẳng, nàng nghe giống như là tiếng bước chân! Rốt cuộc đó là quái vật to lớn như thế nào, mới có thể phát ra tiếng bước chân trầm trọng như thế? Nơi này đã có một con rồng, lại thêm một con quái vật nữa...

Cuối cùng, ở góc quẹo đó xuất hiện một thân ảnh cao lớn, thân ảnh đó phảng phất như một người, nhưng là bộ dáng đó còn lớn hơn so với con rồng này, Nguyệt Hoa nhìn thoáng qua, lập tức nhận ra, đó là quái vật mình từng thấy ở lớp băng bên ngoài.

Gã khổng lồ!

Hắn ta cũng tựa tựa loài người, chỉ là đôi chân vừa thô lại vừa ngắn, thân thể cường tráng như nham thạch, đôi tay rất dài, lúc hạ xuống cơ hồ có thể chạm tới mặt đất. Gã khổng lồ rất nặng nề, mỗi bước đi tới đều in xuống mặt đất một dấu chân lớn, nhưng nhìn thấy hắn bước tới, cự long đột nhiên đứng lên, cảnh giác nhìn hắn, rống lên một tiếng, sau đó lại nằm xuống.

Gã khổng lồ đi tới phía trước thần điện, đôi mắt xám nhìn chằm chằm vào Nguyệt Hoa bên trong thần điện. Nguyệt Hoa run rẩy, chỉ cảm thấy mình như đang rơi vào một cơn ác mộng, nàng vốn chỉ là một cô gái bình thường, ở đâu gặp qua đám quái vật kỳ quái này?

Gã khổng lồ đột nhiên há mồm rống lên một tiếng, đi vòng quanh thần điện một vòng, vẻ mặt cực kỳ nóng nảy. Cự long thủy chung vẫn cúi đầu, tựa hồ cũng rất kiêng kỵ. Gã khổng lồ rất cục nạnh nại không được, đột nhiên một quyền nện ở trên vách băng bên cạnh. Một tiếng nổ “Ầm”, vách băng đó lập tức bị một quyền của hắn đánh vỡ, gã khổng lồ ôm một khối băng lớn lên, dùng sức bẻ gãy, cầm ở trong tay, giống như một cây băng chùy. Hắn khua lên xuống, ngẩng đầu hét to hai tiếng, nhìn chằm chằm Nguyệt Hoa bên trong, đột nhiên vươn cái đầu lưỡi đầy lông, liếm liếm môi.

Nguyệt Hoa mặt vàng như đất, ôm Tiểu Lô, thân thể phát run.

“Người sợ sao?”

Đột nhiên, một thanh âm vang ở bên tai Nguyệt Hoa, nàng lại càng hoảng sợ nhìn chung quanh một chút. Hoảng sợ nói: “Là ai? Là ai nói?”

“Là ta.” Thanh âm rõ ràng một chút, tựa hồ từ bên trên truyền xuống. Nguyệt Hoa ngẩng đầu vừa nhìn, lập tức thấy trên đỉnh đầu mình, trên đỉnh của thần điện, phảng phất bay một vầng khí màu đen, vầng khí đó mơ hồ quay cuồng, hình thành từng hình dạng, cuối cùng mơ hồ biến thành hình người.

“Người..... người là cái gì?” Nguyệt Hoa vừa khóc, vừa run giọng hỏi.

“Người đáng thương..... đến bây giờ người còn hỏi ta vấn đề như vậy..... là người thật sự không biết sao? Hay là người cố gắng che giấu nội tâm sợ hãi?”

Sắc mặt Nguyệt Hoa trắng như tờ giấy, một lời run lên, nói: “Người là..... người là P, Pandora?”

Nhân ảnh màu đen kia phát ra một trận cười nhẹ, tiếng cười lạnh như băng.

Nguyệt Hoa đột nhiên đứng lên, cầm lên thái đao của Tiểu Lôi, cắn răng nói: “Người! Người rút đi! Rút đi!”

Thanh âm bóng đen lộ vẻ khinh thường: “Rút đi? Con người đáng thương người có thể nói rút đi đối với sợ hãi sao? Người có thể nói không khí rút đi sao? Ta nói cho người, người không có cách nào tránh né ta!”

“Người rút cuộc muốn thế nào? Nếu chúng ta..... chúng ta đi vào nơi này đặc tội người, chúng ta có thể lập tức rời đi..... rời đi!”

Bóng người màu đen kéo dài thêm vài phần, chậm rãi nói: “Ta hỏi người, người muốn sống hay không?”

Nguyệt Hoa trầm mặc.

“Người muốn người bên cạnh người sống hay không?”

Nguyệt Hoa lập tức trả lời: “Muốn!”

“Tốt lắm.” Bóng đen kia cười lạnh nói: “Ta và người làm một trao đổi. Người cho ta thứ ta muốn, ta làm cho hân sống!”

“Người..... người muốn cái gì?”

“A a a.....” lại là một trận cười nhẹ, thanh âm cái bóng đen kia mang theo một chút tà ác: “Ta muốn cái gì, chẳng lẽ trong lòng người không biết hay sao?”

Nguyệt Hoa sắc mặt trắng bệch: “Người mơ tưởng!”

“Hừ!” Hắc khí quanh thân bóng đen đột nhiên mãnh liệt vài phần, xem bộ dáng nó tựa hồ rất giận dữ: “Người dám cự tuyệt ta? Ta chỉ cần khẽ gọi một tiếng, con rồng kia có thể xé các người thành từng mảnh nhỏ! Gã khổng lồ có thể biến nam nhân bên cạnh người thành thịt vụn!”

Nguyệt Hoa cắn cắn môi: “Nhưng bọn họ không thể tiến vào thần điện, đúng không? Đây hình như là người nói.....”

Cái bóng đen trầm mặc vài giây, đột nhiên cười lạnh hai tiếng: “Loài người ngu muội! Chúng nó không thể tiến đến, là bởi vì sứ mạng của chúng là thủ vệ nơi này, là bị thần linh cấm bước vào thần điện. Nhưng, nếu thần linh có thể cấm bọn chúng tiến đến, cũng có thể cho phép bọn chúng đi vào..... nếu người không tin, ta có thể chứng minh cho người xem!”

Bóng đen đột nhiên vươn một tay, nhẹ nhàng vẫy vẫy, lập tức thanh âm trầm thấp, phảng phất như đến từ địa ngục, chậm rãi niệm vài từ cổ quái.

Cự long bên ngoài đột nhiên chuyển động, lập tức đứng thẳng dậy, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng dài, gã khổng lồ dùng sức vỗ một cái vào bộ ngực mình, sau đó rống to một tiếng, không ngờ thật sự từng bước một bước vào bậc thang của thần điện! Bàn chân to lớn của hân đã đạp tới nền đá của thần điện, Nguyệt Hoa sợ hãi hét lên một tiếng, ôm Tiểu Lôi vào phía sau.

“Ha ha ha ha.....” bóng đen kia phát ra một tiếng cười dài, lập tức niệm một câu kỳ quái, gã khổng lồ gầm nhẹ một tiếng, mới lùi ra thần điện.

“Bây giờ, người tin chưa? Ta tùy thời đều có thể lấy đi tính mạng của hai người!”

Nguyệt Hoa cắn môi: “Ta tin.”

“Thần linh uy nghiêm. Nhưng thần linh cũng khoan dung nhân từ!” Bóng đen kéo dài giọng, chậm rãi nói: “Ta có thể ban cho các người sự khoan thứ, tha thứ sự mạo phạm của nam nhân kia, có thể tha thứ tánh mạng của hân..... điều kiện chỉ có một..... ta muốn thân thể của người! Muốn linh hồn của người!”

Nguyệt Hoa run lên, ngã ngồi trên mặt đất: “Thân thể và linh hồn của ta.....”

“Đúng vậy” Thanh âm của bóng đen lạnh lùng, rồi lại mang theo vài phần cao ngạo cùng uy nghiêm: “Người hẳn là cảm thấy rất may mắn. Bởi vì người là người mà thần linh tuyển trúng, được ban cho sứ mạng làm người hầu của thần! Người có thể có cơ hội cùng một vị thần chính thức dung hợp, đó là vinh dự của người!”

“Vinh dự?” Nguyệt Hoa buồn bã cười, lập tức trong mắt hiện lên một tia khác thường: “Người thật sự có thể cho anh ấy sống sót?”

Bóng đen chậm rãi nói: “Ta sẽ đưa hắn ra ngoài, sẽ không động vào hắn một chút nào nữa!”

“Được!” Nguyệt Hoa đột nhiên lạnh lùng nói: “Người có gạt ta không?”

Bóng đen cười lạnh hai tiếng: “Thần linh sẽ không lừa gạt.”

Nguyệt Hoa cúi đầu suy nghĩ vài giây, ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên một tia kiên quyết: “Được! Ta đáp ứng người!”

Thanh âm bóng đen lập tức toát ra vẻ hưng phấn: “Người đứng lên, mở hai tay, buông lỏng tâm thần.....”

Nguyệt Hoa ôm lấy Tiểu Lô nhìn thật lâu, hôn lên gương mặt tràn đầy máu của hắn, lúc này mới đứng lên, nhắm mắt lại, thanh âm của nàng lạnh lùng: “Người tới đi.”

Có điều khóe mắt của nàng lại rơi xuống một giọt nước mắt.

Bóng đen kia tại đỉnh thần điện xoay tròn một chút, vầng khí màu đen dần dần ngưng tụ lại, ảo hóa ra một hình người màu đen hoàn toàn trong suốt, bộ dáng đó giống như Nguyệt Hoa, nó cười dài một tiếng, đột nhiên phục xuống, hóa thành một đạo hắc khí, nhẹ nhàng bay tới Nguyệt Hoa.....

Nhưng vào thời khắc này, đột nhiên chỉ thấy trên mặt đất trước mặt Nguyệt Hoa đột nhiên bắn ra một đạo kim quang sắc bén vô cùng! Kim quang đó lóe lên sáng chói, trong nháy mắt phía trước Nguyệt Hoa ảo hóa ra một tấm màn nước trong suốt! Bóng đen kia đâm đầu vào trên tấm màn nước, đột nhiên kêu lên sợ hãi, lập tức bay lùi ra ngoài, một lần nữa quay lại đỉnh phòng, kêu lên: “Chuyện gì xảy ra?!”

Nguyệt Hoa cũng mở mắt, cảnh tượng trước mắt làm cho nàng kinh ngạc!

Nguyệt Hoa nhìn thấy chiếc bình cắm hoa sen trên mặt đất phía trước mặt, vừa rồi mình vội vàng lùi ra từ túi Càn khôn của Tiểu Lô, lấp lánh một đoàn kim quang, đóa hoa sen trong kim quang càng trở nên kiều diễm vô cùng. Cánh hoa sen mở ra, từng đạo hào quang chiếu sáng, quang hoa thánh khiết chói lọi, làm cho người ta không thể nhìn vào!

Chỉ thấy trước mặt Nguyệt Hoa, trên tấm màn ánh sáng tựa như mặt nước, chậm rãi chuyển động như sóng gợn, khi cánh hoa của đóa hoa sen mở đến hết cỡ, dần dần, cánh hoa rơi xuống, nhưng là nhụy hoa bên trong dần dần to lên..... to lên.....

Cuối cùng, chỉ thấy một bóng người màu vàng từ cánh hoa đi xuống, trong kim quang, đầu tiên chỉ một bàn chân trần trắng như tuyết chậm rãi đặt trên đất, lập tức bóng người nàng càng lúc càng lớn, trở nên rõ ràng, cuối cùng biến thành bộ dáng một cô gái.

Cô gái này mặc chiếc áo dài đen, tóc dài óng ả, thân thể mỏng mảnh như một phiến mây, đôi tay trắng nõn nhẹ nhàng vung lên, làm thành một tư thế lười nhác, nhưng lại lộ ra vẻ câu hồn đoạt phách, ngay cả Nguyệt Hoa thân là nữ tử cũng nhịn không được nhìn đến ngây người. Chờ thấy rõ bộ dáng của cô gái này, Nguyệt Hoa trong lòng càng nhịn không được thở dài một tiếng: “Trên thế giới này không ngờ còn có nữ nhân mỹ lệ như thế sao.....”

Cô gái kia rốt cuộc mở mắt, khuôn mặt hơi mỉm cười, ánh mắt như làn thu thủy nhẹ nhàng nhìn lướt qua trên người Nguyệt Hoa, cười nói: “Nàng chính là nữ nhân mà trượng phu của ta mới thu phải không?” Nàng đột nhiên nhíu mày, nói: “Hắn không ngờ lại dám can đảm cùng nữ nhân khác tương hảo trước mắt ta, cho rằng ta chưa thức tỉnh thì hết thấy đều không biết sao? Hừ..... vậy cũng cho qua, nhưng nàng lại không hiểu chuyện, nếu nàng đã là nữ nhân của hắn, sinh tử há có thể tự mình làm chủ? Chẳng lẽ nàng không biết xuất giá tòng phu sao? Lại gốc gác hồ đồ bán chính mình cho dã quỷ kia như vậy sao?”

Nàng cũng không nhìn Nguyệt Hoa, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tiểu Lô cúi xuống, lộ ra vẻ đau lòng, tức giận nói: “Thủ đoạn đáng hận, không ngờ dám đánh hấn thăm như vậy..... ai, Tiểu Lô, Tiểu Lô..... đáng tiếc ta tỉnh lại quá trễ, cho ngươi chịu nhiều cực khổ như vậy..... ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ trút giận cho ngươi.” Năm ngón tay mảnh khảnh của nàng nhẹ nhàng giơ lên, lập tức một đạo thủy mạc bao trùm lên người Tiểu Lô, nhìn qua tấm thủy mạc trong suốt, vết thương đầy máu trên người Tiểu Lô nhanh chóng biến mất!

Nguyệt Hoa xem đến cơ hồ ngây dại, ngay cả nói chuyện cũng quên mất, chỉ nhìn chăm chăm cô gái.

Cô gái đứng dậy, lạnh lùng nhìn đoàn hắc khí trên cao, trong mắt hiện lên một tia sát khí:

“Chính là người làm trượng phu ta thành như vậy sao? Được..... được lắm!”

121. Chương 122: Nữ Nhân Đáng Sợ

Khi những lời này từ miệng nàng chậm rãi thốt ra, Nguyệt Hoa chỉ cảm thấy trong giọng nói bình tĩnh này lại lộ ra nội ý ngất trời.

Quả nhiên, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng phát tay, đột nhiên hai đạo kim quang từ trong túi Càn khôn của Tiểu Lô lóe lên, bay vào tay nàng.

Tay trái của nàng là một chiếc gương phẳng đường kính chừng một thước, mặt kính mơ hồ tản ra một chút kim quang, còn tay phải cầm một cái chuông nhỏ!

“Yêu nghiệt! Loại cô hồn dã quỷ vọng tưởng đoạt nhân thể như ngươi, cũng dám ở trước mặt bản tiên tử làm càn? Vốn trời cao có đức hiếu sinh, nghĩ ngươi tu hành không dễ, ta vốn sẽ không cùng ngươi so đo, nhưng ngươi dám dẫm thương phu quân ta, còn muốn đoạt nữ nhân của phu quân ta, hôm nay vô luận thể nào cũng không lưu được ngươi!”

Tay phải nhẹ nhàng phát lên, Chấn thiên linh lập tức phát ra thanh âm đinh đinh đông đông trong trẻo. Chấn thiên linh vốn là pháp bảo có thể so với tiên khí, tại Vạn tiên đại hội, tên Mang Sơn quỷ vương đã dùng đến, đã khiến cho đám tu hành giả thức thủ vô sách, huống chi giờ phút này lại nằm trong tay người được xưng là đứng đầu Ngũ Phương Cao Nhân, thiên hạ đệ nhất tiên tử “Tiên Âm” - Diệu Yên?

Với pháp lực của Diệu Yên, cũng không kém bao nhiêu so với lão quái vật Khinh Linh Tử, loại cao nhân cấp bậc này tùy thời có thể hóa thành tiên, đã thoát ly cảnh giới con người, một thân tu vi thông thiên triệt địa, xem như có thể sánh vai cùng tiên nhân.

Tiếng chuông đinh đông trong trẻo vang lên, rơi vào tai Nguyệt Hoa, tựa hồ không có gì, Chấn thiên linh này vốn chuyên môn đối phó với người có pháp lực dị năng. Trong âm ba của nó bao hàm pháp lực, chuyên môn chấn động hồn phách, mà lúc này phối hợp với pháp lực vô thượng của Diệu Yên, cho dù gặp người tu hành có tu vi cao cường, dưới sự làm phép của Diệu Yên, cũng có thể đẩy hồn phách của hắn ra ngoài!

Mà Pandora lúc này, ngay cả một cơ thể cũng không có, bằng vào hồn phách lang thang trong thần điện, một tràng tiếng chuông truyền đến, mắt thường cũng có thể nhìn thấy trong không khí một làn sóng gợn hình vòng cung chậm rãi tản ra.

Sóng gợn mặc dù thông thả, nhưng phẳng phát vô cùng vô tận, lan tràn ra, muốn tránh cũng không được.

Pandora hét lên một tiếng, thân thể ả cấp tốc bay lui, nhưng là làn sóng gợn đầu tiên đã vây chặt chung quanh ả, nhân ảnh màu đen lại biến mất, nhưng là phẳng phát bị một cái lưới lớn vô hình bao quanh. Dù cho ả như con ruồi không đầu bay loạn, cũng không chạy thoát được.

Từng vòng sóng gợn giống như tơ nhện từ từ bao lại, nhân ảnh màu đen trong thanh âm chấn động, mơ hồ run rẩy, Nguyệt Hoa đứng bên cạnh nhìn tới mức ngây dại.

Trong mắt Nguyệt Hoa, bóng đen trước mắt, giống như hình ảnh trong tivi, giống như tín hiệu bị nhiễu, dần dần trở nên mơ hồ, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng kêu của Pandora, trong tiếng kêu bao hàm sự sợ hãi và kinh ngạc.

Thân thể Pandora đã bị từng vòng sóng gợn bao phủ. Nhân ảnh màu đen càng ngày càng mờ, phẳng phất tùy thời cũng sẽ tiêu tan, Pandora rớt cuộc hét lên một tiếng, trên người ả bùng lên một tia lửa màu đen, tia lửa cực kỳ yếu ớt, nhưng lại tựa hồ rất quý dị, vốn sóng gợn đang bao quanh ả tiếp xúc với tia lửa lập tức bị thiêu đốt thôn phệ. Pandora dùng tia lửa màu đen, cố gắng kháng cự, cuối cùng lui lại, bay lên một góc trên đỉnh thần điện.

“Người..... người là ai?” Thanh âm của Pandora lộ vẻ hoảng sợ, giờ phút này đã không cách nào che dấu sự hư nhược, ngọn lửa màu đen vừa rồi ả thả ra mặc dù quý dị lợi hại, nhưng lúc thi triển, thanh âm của ả phát ra lại càng yếu đi, hình dáng của hắc ảnh phẳng phất như phiêu tán bất định, thân thể cũng rút nhỏ rất nhiều, màu sắc phai nhạt không ít.

“Hừ!” Diệu Yên cười lạnh một tiếng: “Nguyên lai là hư tướng thanh thể. Ngọn lửa vừa rồi, không phải là sức mạnh của người sao?”

“Kẻ to gan! Không ngờ người dám tiết độc thần linh vĩ đại, đó là thần lực mà Zeus vĩ đại ban cho ta!”

“Thần lực?” Diệu Yên sắc mặt càng khinh thường: “Zeus? Zeus là cái gì vậy? Không nghe nói qua, người nói thần lực..... hừ, vậy xem thần lực còn có thể cứu người hay không!”

Diệu Yên đưa tay cầm Càn khôn kính chậm rãi xoay một vòng, trên người tản mát ra ngũ sắc quang hoa, một ống tay trường bào màu đen của nàng bay lên, rung động như thần nhân, chỉ thấy ngũ sắc quang hoa trên người nàng tỏa ra, phản xạ trên vách bằng chung quanh.

Lớp băng trong suốt phản xạ lại những ánh sáng này, Diệu Yên lại xuất ra một động tác càng thêm kỳ quái!

Nàng trong nháy mắt thu lại cái chuông bên tay trái, tay không vung lên!

Động tác đó, tựa như là....thiếu nữ hái hoa tươi.

Nhưng trong mắt Nguyệt Hoa, ánh mắt của nàng đã không phải là kinh dị nữa, mà là..... không thể tưởng tượng!

Bởi vì, Diệu Yên hái không phải là hoa tươi, không phải là đồ vật gì.

Mà là, ánh sáng!

Giống như đã phá vỡ bất kỳ quy luật gì trên thế giới, ánh sáng phản xạ từ lớp băng chung quanh được bàn tay thon thả của Diệu Yên dẫn động, đồng thời tụ lại. Về mặt Diệu Yên bình thản, động tác ưu nhã như tiên tử, cánh tay vung lên, từng đạo ánh sáng được nàng tụ tập toàn bộ lên trên mặt Càn khôn kính!!

Càn khôn kính lập tức sáng lên, sau đó một cột sáng thật lớn xuất hiện phóng xạ ra ngoài, cột sáng đó giống như một cái kính tham chiếu, cột sáng cực lớn trong nháy mắt chiếu lên Pandora ở trên nóc đại điện. Pandora bạo phát ra một tiếng thét chói tai đầy thống khổ, trên bóng đen của ả lập tức bốc lên làn khói đen nhẹ nhẹ, theo khói đen phát ra, thân thể hắc chậm rãi tiêu tán đi.

Pandora phẳng phất một con chim con hoảng loạn trốn tránh trong thần điện, nhưng cho dù ả tránh né thế nào, Diệu Yên chỉ cần chuyển động chiếc kính trong tay, cột sáng lại lập tức chiếu lên người ả.

Vài giây sau, Diệu Yên đột nhiên cười nói: “A! Ta xem ra, người né qua lại, cũng không dám chạy ra khỏi đại điện này, nguyên lai là người ra không được!”

Cũng quả nhiên như Diệu Yên nói, vừa rồi vài lần cột sáng của Diệu Yên đuổi tới, Pandora không cách nào tránh né, dù rõ ràng đã tới bên cạnh đại điện, nhưng là ả thủy chung không bay ra bên ngoài đại điện. Thậm chí chấp nhận xoay người đón cột sáng chứ không chịu bay ra đại điện một bước.

Pandora đã suy yếu, ngay cả giọng nói cũng không phát ra đầy đủ: “Người..... người dám..... tiết độc..... trừng phạt..... người.”

“Trừng phạt?” Diệu Yên đột nhiên thu hồi kính, lạnh lùng nói: “Trong thiên hạ, trên trời dưới đất, còn không có ai có thể trừng phạt Diệu Yên ta! Từ trước không có, bây giờ lại càng không có! Ngay cả Đại La Kim Tiên ở trước mặt ta, cũng phải cúi đầu xưng thần!”

Diệu Yên hạ kính trong tay, phát phát tay, ổng tay áo xuất hiện một cái túi nhỏ, trong túi bắn ra một đạo ánh sáng, cuốn lấy hắc sắc nhân ảnh của Pandora, “ào” một tiếng, cuốn ả vào trong túi.

Diệu Yên làm xong hết thấy, tiện tay vung lên, Càn khôn kính, Chấn thiên linh toàn bộ thu vào trong túi của Tiểu Lôi. Đôi môi anh đào của nàng tựa hồ nhếch lên, cười lạnh: “Đây là thực lực của đám thần linh man di ở đây sao? Hừ.....”

Xoay người lại, Diệu Yên nhìn Nguyệt Hoa từ trên xuống dưới vài lần, Nguyệt Hoa trong đầu đã hoàn toàn trống rỗng.

Tao ngộ ngày hôm nay đối với nàng mà nói, đã vượt khỏi hết thấy chân lý hai mươi năm nhân sinh ngắn ngủi của nàng. Đầu tiên là gặp quái vật trong thần thoại, sau đó có Pandora muốn chiếm cứ thân thể của mình, rồi Tiểu Lôi dùng thực lực cơ hồ đánh bại quái vật này nhưng Pandora trong thần thoại, không ngờ vẫn sống sờ sờ xuất hiện trước mặt mình

Đương nhiên, mang đến cho nàng nhiều rung động nhất, là Diệu Yên!

Cô gái đột nhiên xuất hiện này, xinh đẹp không giống như con người..... đúng, hoặc giả thuyết nàng căn bản là người, nàng đẹp kinh người, nhưng bản lĩnh thể hiện ra lại càng dọa người! Thật sự giống như tiên tử trong thần thoại Trung Quốc.

Diệu Yên chăm chú nhìn Nguyệt Hoa một lúc lâu, trong mắt mới lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, bước tới kéo nhẹ tay nàng, vươn một ngón tay nhẹ điểm một chút lên trán Nguyệt Hoa, một đoàn kim quang đi vào trán Nguyệt Hoa. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng hiện ra một ý niệm ấm áp, lúc này mới từ từ trấn định.

“Quả nhiên là một ý trung nhân xinh đẹp, khó trách tên gia hỏa đó dám bỏ qua lời nói của ta.....” Diệu Yên khe khẽ thở dài: “Thôi thôi, thiên hạ nam tử, tam thê tứ thiếp cũng không phải là hiếm, phu quân của Diệu Yên ta sao có thể là thường nhân..... nhưng chỉ là lúc này, lúc khác không có tiền lệ.” Nàng kéo tay Nguyệt Hoa, lộ ra một nụ cười ấm áp: “Tên của nàng là Nguyệt Hoa sao? Rất tốt, tên này rất dễ nghe, tên hay, người cũng đẹp, ta nói cho nàng, tên của ta là Diệu Yên, nói về tuổi, lớn hơn nàng một chút..... đúng, lớn một chút. Ta là thê tử của Tiểu Lôi, sau này nàng và ta cùng thị phụng phu quân, chuyện ngu xuẩn giống như hôm nay, không được phạm phải lần nữa.”

Nguyệt Hoa sững sốt một hồi, đột nhiên run giọng nói: “Cô..... cô nói gì? Cô là... thê tử của anh ấy?”

Sắc mặt nàng trong nháy mắt tái nhợt, ngón tay chỉ vào Diệu Yên run rẩy không thôi.

Diệu Yên có chút nhú mày, thấp giọng nói: “Cái gì cô cô ta ta, từ hôm nay bắt đầu, nàng phải gọi ta là tỷ tỷ mới đúng.”

Diệu Yên là thân phận tiên tử, từ khi tu luyện thành người, vẫn ở Tiên sơn phái tu luyện, trừ một lần tham gia tỷ Thí Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân, cho tới bây giờ không hề bước vào nhân gian một bước, không chỉ nàng, ngay cả Tiên sơn phái đều là như thế, loại người tu hành này, sao quần nhân gian thể tục biến hóa? Cho tới bây giờ đều là “Người ở trong núi, mây đậm không trông rõ.”

Trong lòng bọn họ, nhân gian sợ rằng vẫn còn thời cổ đại, cho nên tại trong mắt Diệu Yên, nam tử hán đại trượng phu tam thê tứ thiếp, loại chuyện này là rất bình thường.

Nhưng trong lòng Nguyệt Hoa, đã không thể nghĩ như vậy. Nàng dù sao vẫn là nữ tử hiện đại, trong thế giới văn minh hiện nay, xã hội hiện đại đều là chế độ một chồng một vợ. Vốn Nguyệt Hoa và Tiểu Lôi nảy sinh tình cảm trong hoạn nạn, dĩ nhiên là lấy thân báo đáp, làm sao có thể nghĩ đến bây giờ lại có thể xuất hiện một “thê tử” của Tiểu Lôi?”

Diệu Yên biết tâm tư của Nguyệt Hoa như vậy, chỉ là lôi kéo nàng ngồi xuống, đột nhiên nhìn thoáng qua người khổng lồ cùng cự long bên ngoài đại điện, nhú mày nói: “Ồ đâu tới nhiều quái vật thể này, khiến cho người ta khó chịu.”

Nàng khẽ hừ nhẹ một tiếng, tựa hồ hơi bức bối, trầm ngâm một hồi, từ trong áo lấy ra một nắm hạt đậu, tiện tay rải trên mặt đất, trong miệng khe khẽ niệm vài câu tiên gia diệu quyết, ngón tay điểm một cái, một đoàn kim quang bắn ra, mười hạt đậu trên mặt đất lập tức rời đi, từng mầm non mọc lên, ảo hóa thành mười mấy kim giáp võ sĩ.

Diệu Yên nhìn cũng không thèm nhìn, tiện tay trở ra, mười mấy kim giáp võ sĩ lập tức giương đại đao, phóng ra ngoài.

Nguyệt Hoa còn đang ngẩn người, Diệu Yên đã lại kéo tay nàng, vui vẻ nói: “Muội muội xinh đẹp, chúng ta ngồi ở đây xem náo nhiệt đi.”

Mười mấy võ sĩ chạy ra khỏi đại điện, người khổng lồ và cự long lập tức rống lớn lên một tiếng, bằng chùy của người khổng lồ đập xuống, ba bốn kim giáp võ sĩ đồng thời giơ trường đao lên chặn, kim giáp võ sĩ phảng phất như võ sĩ cổ đại, tiến thối có quy luật, phân công rõ ràng, chỉ thấy ba võ sĩ hợp lực chặn bằng chùy của người khổng lồ, hai người khác một tả một hữu hai đao chém xuống, người khổng lồ hô lên một tiếng, trên đùi đồng thời bị khảm xuống hai khối thịt, có điều hẳn là quái vật bị đóng băng không biết bao nhiêu năm, không có máu chảy ra.

Cự long bên cạnh lại bị ba bốn võ sĩ hợp lại ôm lấy đuôi ghì chặt, võ sĩ bên cạnh đã nhắm chuẩn hai đao bổ trúng đầu nó.

Chỉ là trên đầu cự long có nón sắt, cũng không biết dùng kim loại gì chế tạo, đao kiếm không gây thương tích. Nhưng kim giáp võ sĩ đó khí lực rất lớn, hai đao bổ xuống, cự long mặc dù không bị ngoại thương, nhưng đầu chấn động mạnh, hiển nhiên bị đập đến ngất người. Cự long rống to một tiếng, quay đầu lại phun ra một đạo hàn khí hình tròn ốc, lập tức đóng băng một kim giáp võ sĩ.

Nguyệt Hoa không nhịn được kinh hãi kêu một tiếng, tựa hồ có chút bất an, Diệu Yên thần sắc lại thản nhiên như không, nói: “A, nguyên lai con thần lân to này còn có bản lĩnh như vậy, ta lại xem nhẹ nó, còn tưởng rằng nó chỉ là thân thể, khí lực mạnh một chút mà thôi.”

Nàng nhẹ nhàng mở miệng, chậm rãi phun ra một tia bạch khí, tiện tay phát một cái, bạch khí biến thành một đoàn sương trắng tản ra ngoài, nhất thời bao quanh kim giáp võ sĩ đang chiến đấu.

Mười mấy kim giáp võ sĩ đồng thời phát ra một tiếng hét lớn, thân thể rung động một hồi, đột nhiên lớn gấp bảy tám lần, vẻ mặt dữ tợn uy vũ, khải giáp tỏa sáng, nhìn qua uy phong lẫm lẫm!

Diệu Yên vỗ tay cười nói: “Muội xem bọn họ đánh nhau náo nhiệt như vậy, không giống xem trò vui sao?”

Hình thức này lập tức nghịch chuyển, nguyên người khổng lồ và cự long ý vào thân thể to lớn, mặc dù đấu với mười mấy kim giáp võ sĩ, nhưng vẫn còn có thể chiếm thượng phong, nhưng bây giờ tùy tiện chọn ra một kim giáp võ sĩ, thể tích vóc người cũng chỉ thấp hơn người khổng lồ một chút mà thôi. Lập tức nghe thấy người khổng lồ kêu thảm một tiếng, xoát xoát hai ánh đao, bằng chùy trong tay hẳn đã tứ phân ngũ liệt, theo sau một cái đầu lâu đầy lông bay lên cao, chính là một võ sĩ từ phía sau, dùng một đao chém đứt đầu hắn.

Người khổng lồ ngã âm xuống. Diệu Yên cười lạnh lùng, quay đầu liếc mắt nhìn Nguyệt Hoa: “Hảo muội muội, người xem hí pháp này của tỷ tỷ có vui không?”

Nguyệt Hoa sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt có chút sợ hãi: “Nhưng cũng đã chết mấy võ sĩ.”

Diệu Yên thản nhiên nói: “Sợ cái gì, loại kim giáp võ sĩ này, ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tùy tiện đến quân đội của đương kim hoàng đế bắt mấy hồn phách quân binh luyện chế một chút, là có thể cho ra vài người.”

Nguyệt Hoa sợ hãi, cảm thấy cùng cô gái tuyệt sắc bên cạnh nói chuyện thật sự kinh khủng, nói không nên lời, trong lúc nói chuyện có một loại khí chất áp đảo vạn vật chúng sinh, trong lòng nàng đột nhiên phát lạnh.

“Đám kim giáp võ sĩ này, không phải là do chị dùng hồn phách người sống làm ra chứ.....”

122. Chương 123: Sủng Vật

Cự long đột nhiên gào lớn, hóa ra là do đao của một kim giáp võ sĩ đâm vào sườn trái của nó, thanh đao đâm thẳng vào trong, chỉ còn cán đao lòi ra bên ngoài.

Nó kêu gào thảm thiết, lắc lư hai cái rồi ngã xuống. Thân hình to lớn run lên.

Diệu Yên lúc đó mới mỉm cười, phất tay, mấy kim giáp võ sĩ lần lượt hóa thành kim quang biến mất. Diệu Yên chậm rãi bước ra khỏi thần điện, đi tới bên cự long.

“Con vật này thật là cổ quái, sau lưng lại có thêm đôi cánh? Là chim sao?”

Nguyệt Hoa ở phía sau lên tiếng: “Là rồng”.

“Rồng?”. Diệu Yên ngẩn người một lúc, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái: “Thứ này có thể gọi là rồng sao? Nó chỉ là một con thần lân lớn có cánh mà thôi, nhìn kỹ thì thấy giống con rắn bốn chân hơn, nó mà gọi là rồng gì chứ? Hừ... Rồng chính là thần vật trên trời, một con thần long tu luyện đắc đạo có thể ”thông thiên triệt địa“, ”phiên vân phúc vũ“. Cho dù là ta, còn tự nhận là chưa đủ sức đấu với một con thần long. Con quái vật này, ngay cả mấy con rối mà ta tung ra còn đấu không lại, mà cũng dám gọi là rồng?”

Thần sắc Diệu Yên có chút khinh thường. Thân hình mảnh khảnh của nàng đang đứng trước cự long, nhìn kỹ quả thực thật xinh xắn. Con rồng kia đang nằm sấp, đầu ngẩng trên đất, hơi thở thoi thóp, máu tươi không ngừng chảy ra từ mũi, miệng.

Diệu Yên nhìn nó rất lâu, ánh mắt lộ rõ nét hiếu kỳ, cười nói: “Con vật này toàn thân còn có khôi giáp? Ý? Sau lưng nó còn có thứ gì đó, giống như là yên ngựa. Dùng để cho người ta ngồi sao?”

Diệu Yên cười hi hi, bay lên, ngồi lên “long yên” trên lưng cự long, thò tay kéo hai cái dây xích giống như là dây cương, mỉm cười nói: “Thú vị, thú vị. Có thứ thú vị như thế này, ta không thể để cho người chết được”.

Diệu Yên nói nhỏ một câu, giơ tay vuốt vuốt lên đầu con rồng, không nhận được tò mò nói: “Ý? Sao lại quái lạ như vậy?”

Trên mặt nàng lộ rõ vẻ không tin: “Ta sờ lên xương đầu nó, xem ra nó có lẽ đã hơn mấy nghìn năm tuổi rồi, mặc dù chỉ là một động vật phổ thông, tu luyện mấy nghìn năm, pháp lực khẳng định là cực kỳ cường đại. Mà sao nó lại yếu nhược như vậy?”

Diệu Yên tất nhiên không biết. Con rồng này vốn bị phong ấn trong lớp băng rất lâu.

Nàng trầm ngâm một lúc, đầu ngón tay phát ra một đạo thần quang, từ từ bay vào đỉnh đầu của cự long.

Chiến đao của kim giáp võ sĩ không thể nào gây tổn hại lên cái mũ quái dị trên đầu con cự long này. Vậy mà dưới ngón tay mềm mại của Diệu Yên, cái mũ lại như một tờ giấy mỏng vậy, dễ dàng bị ngón tay của nàng chọc xuyên qua.

“Trước hết phải lưu lại một ấn ký cho người, sau này người sẽ trở thành sủng vật của ta”. Diệu Yên mỉm cười, nhưng sau đó trong ánh mắt lại thoáng qua một tia quái dị: “Ý? Trên người nó sao lại có một ấn ký rồi vậy?”

Con rồng này vốn là thủ hộ của thần điện, tất nhiên trên người sẽ có ấn ký của thần linh Hy Lạp lưu lại.

Diệu Yên hừ lạnh một tiếng, gằn giọng: “Hừ. Lưu lại ấn ký mà có thể ngăn cản ta sao?”.

Đôi lông mày lá liễu của nàng giương cao, lộ rõ vẻ khinh thường, mắt nàng lóe tinh mang, quang mang trên đầu ngón tay đột nhiên sáng lên. Cự long chợt kêu lên một tiếng thảm thiết, đầu ngẩng lên cao, sau đó nặng nề đập xuống mặt đất. Lần này nó đau đến nỗi cả hô hấp cũng ngừng lại.

“Uhm, ta đã xóa ấn ký cũ trên người người, lưu lại tiên thuật độc môn của ta. Từ nay về sau người phải nghe lời ta, làm toạ kỵ của ta”. Diệu Yên cười nhạt, lấy từ trong ngực một cái bình. Nàng đổ ra một chút chất lỏng kỳ lạ, ngấm ngấm một lúc, mới tự nói nhỏ: “Tiên thủy này ta kiếm được không dễ dàng gì, dùng trên người súc vật như người cũng quá lãng phí a”. Lại rót lại vô bình một ít, sau đó phất tay, mấy giọt nước bay thẳng vào miệng cự long...”

Cự long khẽ kêu một tiếng, nhắm mắt lại. Diệu Yên tất nhiên là biết cân nhắc nặng nhẹ, mở một cái túi nhỏ trong tay áo, một đạo kim quang tỏa ra, quấn lấy cự long. Thân hình cự long nhanh chóng biến nhỏ lại, kim quang chuyển động, mang nó bay vào trong túi.

Diệu Yên làm xong việc này, mới quay người đi tới bên Nguyệt Hoa đang ở trong thần điện.

“Chị...”. Nguyệt Hoa lấp bắp nói: “Chị, chị rốt cuộc là người hay là gì vậy?”

Diệu Yên cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, mới thành thật nói: “À, ban đầu thì sư phụ nói ta đã là người rồi, nhưng lần này ta tỉnh lại, phát hiện ra bản thân mình giống như đã...a, có lẽ là cũng không thể coi là người được. Giờ ta rốt cuộc là gì, ta cũng không biết nữa”. Sau đó, Diệu Yên cười, nói tiếp: “Được rồi, muội không cần phải sợ như vậy, muội rõ ràng là nữ nhân của hần, ta tất nhiên không thể làm hại muội”. Nàng chậm rãi kéo tay của Nguyệt Hoa, bàn tay của Nguyệt Hoa lạnh buốt, hiển nhiên là trong lòng vẫn đang sợ hãi đến cực độ. Do Diệu Yên nói cười xinh đẹp, thần thái hòa nhã, thân thiện, nàng là hoa sen hóa thành nhân hình, trên người tự nhiên có mùi hương thoang thoảng. Trong lòng Nguyệt Hoa còn không tìm được chút mơ màng, ngẩng nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh giống như một người vừa bước từ trong tranh ra, thực sự làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Thực ra, muội không cần phải sợ ta. Ta mặc dù không phải là người, nhưng không phải là loại yêu quái ăn thịt người. Ta chính là liên hoa trên Tiên sơn tu luyện thành người. Do Tiểu Lôi có ơn cứu mạng ta, cho nên ta luôn nhớ ân tình của hần, tự nguyện coi hần là phu quân của ta. Trước kia, do một nguyên nhân đặc biệt, cho nên ta cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, vì vậy mới hóa thân thành liên hoa. Tiểu Lôi trong lòng không yên tâm, luôn mang ta bên người. Ta mặc dù hóa thân thành liên hoa tinh tu, nhưng không phải là không biết gì về bên ngoài, ta thỉnh thoảng có thể tỉnh lại trong chốc lát. Cho nên, cảnh ngộ của các người mấy ngày này, ta ít nhiều cũng biết một chút...Ày...”. Diệu Yên thở dài, từ từ ngồi xuống, một tay nhẹ nhàng vỗ lên má của Tiểu Lôi, trong ánh mắt lộ ra mấy phần thâm tình, nhìn Tiểu Lôi vẫn còn đang hôn mê, than thở: “Cũng may mà ta đã kết thúc lần bế quan bảy bảy bốn chín ngày, cũng may mà Tiểu Lôi mở túi càn khôn, nếu không, dù cho ta tỉnh lại, muốn thoát khỏi túi càn khôn, cũng không dễ dàng như vậy”.

Nguyệt Hoa nhìn Tiểu Lôi, trong lòng nảy sinh mấy phần quan tâm, lại nhìn Diệu Yên một cái, rồi mới dám thò tay ra vuốt vuốt mặt Tiểu Lôi, hỏi nhỏ: “Anh ấy, thế nào rồi?”

“Hần tất nhiên không sao”. Diệu Yên cười nhẹ, “Có ta ở đây, cho dù là tiểu quỷ của Diêm Vương muốn câu linh hồn của hần đi, ta cũng dám xuống Âm ty địa phủ đòi hần về”.

Lời nói của nàng ung dung, cực kỳ kiên định, giống như một câu nói ra cũng là một đạo lý hết sức giản đơn, lọt vào tai của người bên cạnh, tạo ra sự rung động rất lớn. Nguyệt Hoa chỉ cảm thấy trong lòng ngày càng trở nên phức tạp.

Tâm tư của cô gái này vốn rất nhiều, hai ngày nay lại vừa thần bí vừa quái dị, Nguyệt Hoa nhìn Tiểu Lôi, sau đó lại nhìn Diệu Yên, trong lòng mơ hồ có chút không yên tâm, nhìn không được cảm giác lo sợ.

Diệu Yên là cô gái thông minh đến cỡ nào chứ, nhìn Nguyệt Hoa thoáng qua, thấy nét mặt của nàng, lập tức suy nghĩ trong lòng nàng cũng biết được bảy tám phần, mỉm cười nói: “Muội không cần sợ như vậy. Tên gia hỏa này mặc dù... ờ, mặc dù lúc nào cũng thích đùa cợt, nhưng về cơ bản mà nói, có thể coi là một người có tình có nghĩa. Hần đã tốt với muội, thì hần nhất định không để mặc muội. Nếu như muội có khó khăn, cứ nói với ta. Nhìn cả thiên hạ này, những việc mà ta không thể giải quyết được, cũng không có bao nhiêu.

Nguyệt Hoa do dự nói: “Nhưng mà chị, chị là vợ của hần, hần làm sao có thể cùng với ta...”

Diệu Yên ngẩn người một lúc, sau đó cười đùa: “Hả? Không lẽ muội định tranh lớn nhỏ với ta sao? Ha ha...”

Nguyệt Hoa giật thót người, lập tức xua xua tay nói: “Không phải, không phải... ta không có ý đó”.

Diệu Yên nhún mày: “Không lẽ trong lòng muội không thích hần? Nhưng mà lúc này ta đã nghe muội thậm chí còn tình nguyện đổi lấy tính mạng cho hần mà...”

Mặt Nguyệt Hoa đỏ bừng, lí nhí nói: “Cũng không phải...ta...”. Nàng đành phải cắn răng thú thật: “Trong lòng ta tất nhiên là yêu anh ấy”.

Diệu Yên liền cười to, nói: “Như vậy thì, muội còn băn khoăn gì nữa?”

Trong ánh mắt của Nguyệt Hoa thoáng qua chút bối rối: “Nhưng anh ấy đã có thê tử rồi. Chúng ta làm sao có thể... Không lẽ chị muốn ta làm tình nhân của anh ấy? Nguyệt Hoa ta mặc dù không là gì cả... nhưng

tuyệt đối không phải là loại nữ nhân muốn làm người tình của người khác, không làm con chim hoàng yến thấp hèn trong bóng tối!”.

“Sao? Tình nhân? Ta nói muội làm tình nhân của hần lúc nào? Nam tử đại trượng phu, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, muội làm sao lại nghĩ ra như thế chứ?”. Nguyệt Hoa khổ não cười không nổi, chỉ thấy mỹ nữ trước mặt bản lĩnh cao cường, nhưng đối với những vấn đề cực kỳ đơn giản lại như không biết gì cả, chỉ có thể ngao ngán nói: “Nhưng mà đây là chuyện một nam nhân và hai lão bà... Hơn nữa, nhà ta cũng có thể diện, tuyệt đối không cho phép ta làm việc này đâu...”.

Diệu Yên mỉm cười, nói vu vơ: “Sao? Trong nhà muội có ai phản đối sao? Vậy thì đơn giản thôi...”.

“Sao mà đơn giản... Nếu như phụ mẫu trưởng bối nhà ta lên tiếng phản đối...”. Trong lòng Nguyệt Hoa cũng có chút rung động. Những thiếu nữ mới biết yêu như nàng, một khi lửa tình nhen nhóm, thì sẽ mãnh liệt hơn bất cứ thứ gì, tất cả đều không để ý. Vả lại, trong lòng nàng lúc này đã rất yêu Tiểu Lôi, có thể ở cùng một nơi với Tiểu Lôi, thế thì còn gì bằng. Những chuyện khác, nhất thời còn có thể nghĩ gì nhiều chứ? Có lẽ cho dù biết là như con thiêu thân bay vào lửa, nàng giờ đây cũng không hề phản đối.

Nhưng mà nghe câu nói tiếp theo của Diệu Yên, nàng liền giật nảy người.

“Ồ? Trưởng bối trong nhà muội phản đối ư? Vậy thì đơn giản, ta sẽ đến tận cửa, một chưởng giết sạch bọn họ. Như vậy sẽ không có người phản đối nữa đúng không?”

“Chị nói cái gì??”. Nguyệt Hoa nhảy phắt dậy.

Diệu Yên mở to mắt, vẻ vô tội nhìn Nguyệt Hoa, ngạc nhiên hỏi: “Ý? Sao cô lại tức giận vậy?”

Nguyệt Hoa tức giận nói: “Chị! Chị làm sao lại có thể nói ra những lời như vậy chứ!”.

Diệu Yên im lặng một lúc, bỗng nhiên bật cười, nàng đứng dậy, nắm lấy tay của Nguyệt Hoa, nói: “A, ta quên mất, sư phụ năm xưa đã nói qua, nhân tình thế thái trong nhân gian ta không hiểu biết, sau này ít xuông núi là hay nhất”.

Cho nên cũng khó trách Diệu Yên lại có thể nói ra những lời ngốc nghếch như vậy.

Con người luôn lấy phụ mẫu đạo hiếu, cương thường luân lý làm trọng, nhưng Diệu Yên là ai chứ? Nàng vốn chính là một đóa liên hoa hóa thành người, không cha không mẹ, có thể nói nàng là sinh linh do trời đất sinh ra, nào có biết cha mẹ có ý nghĩa như thế nào?

Theo cách nhìn nhận của nàng, những người mà bình thường hay gặp, chỉ có hai loại, một loại là có quan hệ với mình, loại còn lại là những người không có quan hệ.

Mà cũng theo cách nhìn nhận của nàng, sát sinh giết người cũng không phải là việc đại nghịch bất đạo gì, dạng yêu tinh trời sinh này vốn coi nhẹ sinh mệnh, cũng không thể nói nàng tà ác, chỉ là tính tình sinh ra đã vậy rồi.

“Được rồi, Nguyệt Hoa muội muội không cần phải tức giận như vậy, là ta nói sai rồi”.

Nguyệt Hoa nhìn chằm chằm vào Diệu Yên mấy giây, nhưng ánh mắt của Diệu Yên trong sáng, không có vẻ giả tạo, cho nên mới từ từ ngồi xuống trở lại.

Diệu Yên dường như ngẫm nghĩ gì đó, vỗ tay cười: “A! Ta nghĩ ra rồi! Muội sợ người nhà muội không cho phép, vậy cũng rất đơn giản, từ giờ trở đi muội không gặp người nhà nữa là được thôi. Bọn họ không gặp muội, cho dù muốn phản đối, cũng vô pháp phản đối a”.

Thần sắc của Nguyệt Hoa phức tạp, trong ánh mắt thoáng tia đau khổ, không kìm được lại nhìn Tiểu Lôi đang nằm trên mặt đất.

Mặc dù trong lòng nàng rất yêu Tiểu Lôi, nhưng nàng từ nay về sau sẽ đoạn tuyệt với người nhà, nhất thời trong lòng cũng không thể chọn lựa. Từ nhỏ cô đã không thích học võ, không được sự thương yêu của trưởng bối trong nhà, nhưng mà tình cảm với ca ca, muội muội vẫn rất tốt. Lúc này trong lòng trăm mối tơ vò, không quyết định được.

Diệu Yên thở dài: “Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong. Lời ta nói cô đều thấy không tốt, vậy thì đợi tên gia hỏa này tỉnh lại rồi tính. Hắn rất狡 hoạt, có lẽ sẽ nghĩ ra đối sách hay ho”.

Nguyệt Hoa gật đầu, mấy ngày hôm nay, đều nhờ Tiểu Lôi chiếu cố bảo vệ, trong lòng nàng đã nảy sinh chút tâm lý ỷ lại vào Tiểu Lôi, mấy lần ở ranh giới sinh tử, đều là do Tiểu Lôi nghĩ ra biện pháp.

Ngắm nhìn Tiểu Lôi vẫn đang nhắm mắt nằm đó, Nguyệt Hoa bất giác nói: “Nhưng mà anh ấy... đến lúc nào thì anh ấy mới có thể tỉnh lại đây?”.

Diệu Yên ngẫm nghĩ, nói: “Nhiều nhất là một canh giờ nữa, chỉ là pháp lực của hắn yếu đi rất nhiều, ta cũng không dám chắc. Nhưng mà với thể chất của hắn, cho dù bị thương không nhẹ, khoảng một canh giờ là có thể tỉnh lại”.

Ngừng một lúc, Diệu Yên bỗng nhiên như nghĩ ra một cái gì đó: “A, tí nữa thì ta quên mất một việc lớn”.

Nàng lập tức đứng dậy, nhìn xung quanh, nghiêm nghị nói: “Đây rốt cuộc là nơi nào vậy? Mấy ngày hôm nay ta chỉ thỉnh thoảng tỉnh lại mấy phút, nghe các người nói chuyện, nhưng quá nửa thời gian ta đều ngủ say. Mấy pho tượng này là gì vậy? Không lẽ là mấy thần linh của người man di?”.

Diệu Yên chậm rãi bước đi một vòng quanh tượng thần Zeus, tò mò hỏi: “Mấy tượng thần của man di này thật kỳ lạ, sao lại không mặc quần áo chứ? Thân trên quần một mảnh vải là được sao? Đúng là văn hóa man di!”.

Nàng lại đi thêm một hồi nữa, ánh mắt bất chợt thoáng một tia kinh ngạc: “Ý? Đây là cái gì?”

123. Chương 124: Chương Nhân Pháp

“Hừ, chút tài mọn, thì ra chỉ là chương nhân pháp mà thôi.” Diệu Yên cười lạnh nói: “Chỉ không biết là tàng trữ vật gì đây.”

Nguyệt Hoa nhìn thoáng qua, tựa như chú thỏ bị hoảng sợ, nhảy dựng lên: “Là chiếc hộp Pandora”

Chỉ thấy phía dưới tượng thần Zeus lộ ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, phải chăng là chiếc hộp kỳ quái mà mấy ngày hôm trước Nguyệt Hoa đã tìm thấy ở nơi này không?

“Hộp Pandora là cái gì vậy?” Diệu Yên nhíu mày.

Nguyệt Hoa sắc mặt lại bắt đầu trắng bệch, bởi vì chuyện này trước sau dường như là một cơn ác mộng không buông tha cho nàng.

Nhất là khi chiếc hộp này xuất hiện, dòng chữ kia ở mặt trên hộp, mơ hồ như chứng minh nàng chính là Pandora, hơn nữa chiếc hộp này chỉ có mình nàng tìm thấy, sau đó lại lập tức biến mất. Loại hiện tượng thần bí huyền diệu này thật khiến người có chút lo sợ.

Ngữ khí Nguyệt Hoa mang theo vài phần khấn trương khi kể lại một lần chuyện chính mình đã từng phát hiện chiếc hộp này. Sắc mặt Diệu Yên lập tức tỏ ra hứng thú: “Ồ? Còn có chuyện như vậy sao?”

Diệu Yên suy nghĩ một chút, cẩn thận quan sát chiếc hộp này, nhíu mày một cái, đột nhiên cúi người xuống, xoắn tay áo lên, một lớp đá vụn trên mặt sàn bị nàng quét bay đi.

“Hừ, nguyên lai là như thế.” Diệu Yên chỉ trên mặt đất rồi cười nói: “Muội xem, đây là tại sao lần trước muội xem qua mà lại không tìm ra nguyên nhân của nó.”

Nguyên lai ở dưới chân tượng thần Zeus, ngay chỗ đặt chiếc hộp Pandora, trên mặt đất có điêu tạc một cái đồ án lục mang tính có đường kính ước chừng khoảng một thước.

“Ta mặc dù nhìn không rõ đây là vật gì, nhưng nghe muội nói, cái loại chuyện này nói thẳng ra không đáng nhắc tới, đại khái cũng chỉ là một trận pháp nhỏ bình thường mà thôi. Nói toạc ra, bất quá là một thủ thuật chương nhân pháp (pháp thuật che mắt) đơn giản. Đại khái là sử dụng pháp thuật gì đó.” Diệu Yên giải thích: “Dưới một điều kiện đặc thù, có thể khiến một vật gì ẩn mình bên trong trận pháp hiện ra một

lần, sau đó lại bị trận pháp giấu nó đi một lần nữa. Người bên ngoài dù nhìn vào cũng không thấy nó. Nghe ra thì kỳ quái nhưng bắt quả cũng chỉ là pháp thuật cấp thấp mà thôi, cái loại thủ thuật che mắt này đừng nói là ta, ngay cả phu quân chúng ta cũng có thể làm ra được, chẳng qua là trò giang hồ thuật sĩ gạt người mà thôi.”

Diệu Yên tay áo phất một cái, khiến cái gọi là “hộp Pandora” tự động mở ra. Quả nhiên bên trong lộ ra một tấm gương một mặt kỳ quái.

Diệu Yên cười hì hì, đưa tay cầm lấy chiếc gương kia soi qua soi lại. Lập tức trong gương hiện ra bộ dáng của Diệu Yên.

“Muội xem, hình dáng của ta thế mà gương này cũng có thể chiếu ra nè, chẳng lẽ nói rằng ta là Pandora?” Diệu Yên đắc ý cười, có chút khinh thường, lại tới bên cạnh Tiểu Lô chiếu vào hắt, gương cũng y như vậy xuất hiện hình dạng Tiểu Lô: “Chẳng lẽ phu quân chúng ta cũng là Pandora hay sao? Hừ ... chút tài mọn! Cố tình giả thần giả quỷ làm trò mà thôi.”

Nguyệt Hoa nửa tin nửa ngờ nói: “Nhưng vì sao ... lúc đầu chỉ có ta có thể tìm thấy chứ?”

Diệu Yên cười giải thích: “Cái trò này, chỉ là pháp thuật thôi. Nhưng phạm là trận pháp gì, luôn có một chỗ trọng yếu, chỉ có những người có điều kiện đặc biệt phù hợp mới có thể giải khai chỗ trọng yếu này. Ví dụ có một loại ngũ hành thiên hỏa đại trận mà ta biết, chỉ có người mạng ngũ hành chúc hỏa mới có thể tiến nhập chỗ trọng yếu chủ trì đại trận. Còn lý do tại sao, sợ rằng nhất thời trong chốc lát giải thích với muội cũng không được rõ ràng lắm. Ta đoán đại khái là bởi vì muội ngẫu nhiên phù hợp với điều kiện đặc thù của trận pháp này.”

Diệu Yên kéo nhẹ tay Nguyệt Hoa, nhẹ nhàng ấn lên kinh mạch ở cổ tay nàng ta, tâm tư có chút trầm xuống, rồi đột nhiên lại kéo Nguyệt Hoa lại gần mình. Hai tay không ngừng ở bên hông Nguyệt Hoa dò xét tới lui, từ eo trở lên, thẳng lên tới nách rồi vuốt trước ngực nàng. Sắc mặt Nguyệt Hoa đỏ lên, rụt người ra đằng sau, sắc giọng: “Chị làm cái gì thế ...”

Diệu Yên mỉm cười nói: “Muội yên tâm đi, không phải sợ ta lại chiếm tiện nghi của muội chứ? Ta chỉ xem xương cốt cho muội thôi.”

Sau đó tiện tay kéo một cái, thân thể Nguyệt Hoa không có sức kháng cự, ngã ngay vào lòng Diệu Yên. Diệu Yên một tay dứt khoát nắm lấy một chân của Nguyệt Hoa giơ lên cao, rờ nắn từ đầu ngón chân của nàng cho đến bắp đùi trên. Nguyệt Hoa lộ ra vẻ mắc cỡ, vẻ mặt đỏ ửng lên, không kềm được vẻ xấu hổ. Chỉ là trong tay Diệu Yên phảng phất có một tia nhiệt lưu quái dị, phạm là nơi nào bị nàng vuốt qua, đều có được một cảm giác kỳ dị, toàn thân chết lặng, không cách nào nhúc nhích được.

“Chị, chị mau thả ta ra ... chị ...” Nguyệt Hoa vội vàng hô nhỏ.

Diệu Yên cười cười nói: “Được rồi, xem muội xấu hổ ra cái cái bộ dạng gì kìa.”

Nàng buông lỏng Nguyệt Hoa ra, chấp tay cúi đầu suy nghĩ một lúc, khi khi ngẩng đầu lên, trên mặt đã mang theo nụ cười: “Nguyên lai là như thế.” Lập tức lại ngấm ngấm thở dài: “Nghĩ đến vị phu quân này của chúng ta, tạo hóa của hắt quả không nhỏ a ...”

“Chị nói cái gì?”

“Hừ hừ ...” Trên mặt Diệu Yên tựa cười nhưng không phải cười nói: “Ta hỏi muội, muội từ nhỏ thân thể đã yếu nhược phải không?”

Nguyệt Hoa thở dài: “Cũng coi như là yếu nhược lắm, chỉ là gia tộc ta đều là người tập võ, nhưng ta từ nhỏ tư chất đần độn, không cách nào tập võ được. Bất quá thân thể không khác so với người bình thường.”

“Ài, thế là được rồi. Cũng may là muội sinh ra trong gia tộc chuộng võ. Ta kiểm tra thấy căn cốt của muội, muội ... ài, nói thế nào nhỉ, nếu muội sinh ra trong gia đình bình thường, kiếp này e rằng muội thể nhược đa bệnh, tuổi thọ không quá ba mươi. Bất quá cũng may là muội sinh trong gia đình chuộng võ, xem ra thân thể phụ mẫu muội tráng kiện lắm phải không, cũng may là như thế, muội mặc dù số mệnh kỳ lạ, cũng may cha mẹ muội thân thể kháng kiện, sinh ra muội, thân thể chỉ kém mức tiên thiên một chút, chỉ là mệnh số của muội, so với những người khác trong gia tộc yếu hơn rất nhiều.”

“Mệnh số của ta?” Nguyệt Hoa cau mày nói: “Mệnh số ta làm sao vậy? Ta sinh ra trong thế gia truyền thống, từ nhỏ đã được xem qua số mạng, cũng không có vấn đề gì đặc biệt.”

Diệu Yên khịt mũi coi thường, cười lạnh nói: “Xem số mạng? Hừ, ta có nghe sư phụ ta đã nói qua, cái đám thầy tướng số này ở nhân gian, phần lớn đều là thứ giang hồ phiến tử, chỉ biết nói hươu nói vượn mà thôi. Ta nói cho muội nghe, căn cốt của muội không phải là không tốt mà là cực tốt đó! Muội tiên thiên lục thức đã khai mở, linh khí quán đỉnh, từ một phương diện nào đó mà nói, chính là nhân tài tu hành tốt nhất. Nếu muội chịu tu tiên, tương lai khẳng định là thành tựu vô hạn lượng.”

“Cái gì? Nhưng ... ta từ nhỏ ngay cả võ học gia truyền cũng học không xong.”

Diệu Yên trầm ngâm một chút nói: “Võ học muội tu không tới là bởi vì thân thể muội suy nhược, khí lực này tự nhiên là có chút không tốt rồi. Bất quá muội linh khí quán đỉnh. Xem như là nhân tài cực tốt. Ta hỏi muội, muội mặc dù sức khỏe hư nhược, nhưng từ nhỏ thính giác- thị giác - khứu giác so với người khác lại linh mẫn hơn, hơn nữa trong lòng thường thường có thể cảm giác được một chút dấu hiệu họa phúc đúng không?” “Gì? Điểm này chị cũng nhìn ra được?” Nguyệt Hoa bật thốt lên.

Lập tức nhìn thấy trên mặt Diệu Yên vẻ cười mà không phải cười, Nguyệt Hoa giờ mới hiểu mình đã lỡ lời. Thấy bộ dáng nữ tử này, e là bản linh kinh nhân, hơn nữa nhìn nàng vừa rồi tùy ý thi triển chân bản linh, ngay cả Tiểu Lô cũng còn kém rất xa. Câu nói này của mình, trái lại giống như không tin, đánh giá thấp nàng ta.

Diệu Yên thần nhiên cười, nói: “Không cần phải ngại như vậy. Ta nói không sai chứ?”

“Thật không sai” Nguyệt Hoa lập tức nói: “Ta từ nhỏ đến giờ ngũ quan nhạy cảm. Từ nhỏ tới lớn đều như vậy. Ngay cả lần trước ở chỗ này phát hiện ra Tiểu Lô, lúc ấy còn cách rất xa, ta đã thấy phía dưới hình như có người. Hơn nữa lúc cứu Tiểu Lô, dường như trong lòng khá rõ ràng cảm ứng được phía dưới có vật gì đó, cho nên mới tìm được nơi này.”

“Thì ra là vậy.” Diệu Yên nghiêm mặt nói: “Đây là điểm mấu chốt, nhưng phạm là người trời sinh linh giác nhạy cảm, đối với các loại giao động của pháp thuật sẽ đều bị mẫn cảm.”

Nguyệt Hoa thở dài nói: “Nhưng từ nhỏ các bậc trưởng bối trong gia tộc đã nói ta trời sinh là ... phế vật trời sinh, cho dù luyện võ thì cả đời cũng không có thành tựu. Võ học gia tộc cũng đều không phải là sử đao long kiếm, cũng có thứ võ học cao thâm hơn một chút, dưỡng khí luyện khí. Nhưng ngay cả thứ này ta học cũng không được.”

“Hừ, phạm phụ tục tử, người phạm mắt thịt, bọn họ thật có thể xem ra được điểm kỳ quái này sao.” Diệu Yên bĩu bĩu môi nói: “Chẳng lẽ không có người nào có ý kiến khác sao?”

Nguyệt Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Ài, có, trước đây vài năm ta có gặp được một người. Người kia trong lúc dạy đường huynh Nguyệt Sơn của ta một bộ đao pháp, vị cao nhân kia trong lúc vô ý nhìn thấy ta, lúc ấy hình như ông ta nhìn ta thật lâu, sau đó có nói một câu, nói xong hình như là cái gì mà: ”Đáng tiếc, đáng tiếc. Đáng tiếc người người gặp là ta, thật không may ta không có biện pháp giúp người, đáng tiếc cho một hảo nhân tài. Bất quá vị cao nhân ấy thần thần bí bí, ta lúc ấy chỉ coi là ông ta nói hươu nói vượn nên cũng không quá để ý.”

Diệu Yên cười cười: “Xem ra nhân gian không phải không có người có tuệ nhãn, người kia chắc là đã nhìn ra căn cốt của muội, nhưng tu vi ông ta còn quá thấp, không có biện pháp giúp muội thoát thai hoá cốt mà thôi.”

Nguyệt Hoa nhíu mày nói: “Thật kỳ lạ, chị nói ta căn cốt tốt, nhưng trưởng bối trong nhà đều nói ta tư chất quá kém. Bọn họ trong thiên hạ đều là những người nổi tiếng, có bản lĩnh đầy chứ. Như chị nói, nếu ta căn cốt rất tốt, như thế nào ngay cả dưỡng khí luyện khí gia truyền cũng học không được chứ?”

Diệu Yên lắc đầu nói: “Chắc muội đã nghe qua một câu nói gọi là ”quá nhiều không bằng vừa đủ” chứ? Bởi vì muội tiên thiên chân khí quá mạnh mẽ, muội trong bụng mẹ trạng thái địa linh khí thịnh, ngược lại đã gây ra ứ tắc kinh mạch, mới khiến cho muội biến thành bộ dáng như hiện nay, hừ, nếu gặp được cao nhân có bản lĩnh, không ngại hao phí pháp lực打通 kinh mạch cho muội, linh khí thông suốt, muội lập tức có thể thoát thai hoá cốt. Ta cho muội hay, cái gọi là linh khí này chính là tiên thiên chi khí, chính là

nội tức mang đến của người nằm trong bụng mẹ. Người nằm trong nước ối nơi bụng mẹ đã có thể hít thở, cái này gọi là nội tức hay còn có tên là tiên thiên chí khí. Đáng tiếc người trên thế giới 99% khi sinh, vừa lúc ra khỏi bụng mẹ thì tiên thiên khí đã tán đi chín thành, chỉ còn lại không tới một thành mà thôi. Người bình thường nếu may mắn có thể lưu lại hai thành, coi như là có thể thích hợp tu hành, nếu có thể lưu lại ba thành, chính là hạt giống tu hành khó tìm, nếu có thể may mắn lưu lại bốn thành thì chính là thiên tài trăm năm khó gặp. Về phần muội ... ài, muội linh khí quá thịnh, không ngờ ngay cả kinh mạch mình cũng ứ tắc, linh khí này so với những người kia còn mạnh hơn rất nhiều. Mặc dù so ra còn kém bán tiên chi thể của phu quân chúng ta, nhưng cũng cực kì khó tìm. Bất quá đem tất cả số mạng trong thiên địa nhân gian trời mà nói, các người là người vạn năm khó gặp, cả nhân gian cũng để các người làm chúa tể. Bởi vì có được có mất, cho nên trên phương diện linh khí này, phần lớn loài người so ra tu hành kém hẳn so với các sinh linh khác. Ví như ta, ta là liên hoa tu hành hóa thành người, tiên thiên chính là do thiên địa linh khí nuôi dưỡng mà thành, nếu bàn về linh khí, tự nhiên là mạnh hơn loài người gấp trăm lần.”

Nguyệt Hoa nghe đến ngậy người ra, những chuyện này từ trước tới giờ đều không có tiếp xúc qua, suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên cười nói: “Vậy theo những điều chị nói, không nghi ngờ gì nữa ta bất quá khai mở chiếc hộp này là bởi vì trời sinh ra ta linh khí cường đại so với người khác cho nên mới có thể thấy được chiếc hộp này. Cũng không phải bởi vì ta là do Pandora chuyển thể nhập vào người?”

“Đương nhiên rồi.” Diệu Yên cười nói: “Chuyển thể trọng sanh đâu có đơn giản như vậy? Ngay cả thần linh chân chính, nếu đã chết, cả thần hồn đều bị tiêu diệt, làm gì còn nói tới chuyện chuyển thể trùng sanh? Dựa theo những gì ta thấy, nơi này căn bản là một cái bẫy, một cái bẫy mà thôi. Người bố trí ra trận pháp này bất quá là một cô hồn dã quỷ muốn tìm thân thể phó thác, nhưng lại muốn tìm một thân thể linh khí cường hãn, cho nên với loại thủ thuật che mắt bố trí như vậy chỉ có phạm nhân linh khí cường hãn mới có thể nhìn thấy nơi này. Tự nhiên là chọn lựa những thân thể tốt rồi.”

Nguyệt Hoa giờ phút này đối với Diệu Yên đã tín nhiệm trăm phần: “Nguyên lai là như thế, làm ta mấy ngày nay lo lắng không thôi.” Nói xong thở phào một cái rồi lấy tay vuốt vuốt ngực.

Diệu Yên gật đầu nói: “Nhưng ta còn có vài điểm nghi không ra. Người bố trí ra cái loại chướng nhãn pháp này chẳng lẽ không có tính qua hay sao chứ? Nếu nhìn thấy trận pháp này, không phải là phạm nhân thì sao? Nếu là cao nhân pháp lực cao cường, chỉ liếc mắt một cái cũng nhìn thấu chướng nhãn pháp này. Tỷ như hôm nay, ta nhìn qua đã xem thấu chiếc hộp này. Nếu ngày đó là ta đến được nơi này trước, tìm được liền mở chiếc hộp này ra thì bằng vào tên cô hồn dã quỷ nhỏ nhoi đó làm sao có thể làm khó dễ ta được chứ? Vậy một phen bố trí kia không phải uống công sao?”

Diệu Yên nhíu mày một chút, thoáng liếc qua nhìn Nguyệt Hoa thì thấy vẻ mặt Nguyệt Hoa cũng mờ mịt, trong nhất thời cả hai người con gái đều nghĩ không ra.

Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy một người cười nói phía sau hai người: “Hai cô khờ kia, nếu không nghĩ ra, sao không tìm người hỏi một chút chứ? Không phải có sẵn một tù binh ở đây hay sao?”

Diệu Yên chợt quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt đất Tiểu Lôi không biết đã ngồi dậy từ lúc nào, một tay xoa ót, trên mặt còn mang theo vài phần cười khổ.

“A, người tỉnh rồi à?” Diệu Yên cười rồi lập tức đi tới. Nàng đối với bản lĩnh của Tiểu Lôi rất rõ ràng, tự nhiên đã sớm an tâm biết rằng hẳn tuyệt đối không có gì đáng ngại. Chỉ là không nghĩ ra hẳn tỉnh lại nhanh như thế. Còn Nguyệt Hoa lại hoan hô một tiếng rồi thả người chạy vội tới, thế nhưng vừa mới bước tới được hai bước đột nhiên lại dừng lại. Nguyên lai trong lòng nàng mặc dù cực kỳ yêu Tiểu Lôi, nhưng hiện bên cạnh hắn còn có một cô vợ chính thức đứng kế bên, tự nhiên là có điều cố kỵ.

Tiểu Lôi mỉm cười, kéo Nguyệt Hoa ôm vào lòng, nhưng lại đưa ánh mắt áy náy ra sau hướng về phía Diệu Yên.

Diệu Yên bĩu bĩu môi, nghiêng đầu quay đi.

124. Chương 125: Truyền Tống Linh Hồn

Nguyệt Hoa hãy hơi lo lắng nói: “Vết thương trên người anh đáng sợ như vậy, bây giờ đều không sao rồi chứ?”

Tiểu Lôi cười nhẹ, chỉ hé áo ra cho nàng nhìn một chút, chỉ thấy vết thương trên vai hằn sẫm đã biến đi đâu mất, da thịt bóng loáng, Nguyệt Hoa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Lôi trầm ngâm nhìn sang Diệu Yên ở bên cạnh, cảm thấy bộ dạng nàng so với khi hai người cùng hoạn nạn tại Huyền Không đảo có vài phần bất đồng.

Nhớ lại ngày đó Diệu Yên vận hắc bào, kiều nhan yêu mị, diễm lệ vô song thì hôm nay khi nàng tỉnh lại trên mặt có thêm vài phần khí tức thánh khiết, sáng mắt nhu chuyển, dịu dàng uyển chuyển, cử chỉ tuyệt đại phong hoa, mang khí chất không thể xâm phạm được, có đến bảy tám phần tương tự với Tiên Âm tại Vạn Tiên đại hội ngày nào, nếu nàng đổi hắc bào thành bạch bào thì đã biến thành chương môn Tiên Sơn phái rồi.

Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là trong ánh mắt nàng ánh lên vẻ ngậy thơ pha lẫn một phần tà khí.

Đều là là một đóa hoa sen cùng tu luyện thành người, nếu nói Tiên Âm là một tiên tử bình thường, thì Diệu Yên càng giống một ma nữ hơn. Ngoài ra, lần này Diệu Yên tỉnh lại, thần thái trong mắt tựa hồ lưu chuyển, thần quang hiện lên dường như tăng thêm một tầng.

Mắt nhìn thấy Tiểu Lôi đánh giá mình thế, Diệu Yên hé miệng cười nói: “Phu quân, chàng nhìn ta thế này dường như có chuyện gì vậy?”

Hai chữ “phu quân” nghe xong này làm Tiểu Lôi có hơi nhột nhạt, hẳn biết tính tình nữ tử này nhìn qua có vẻ đơn thuần nhưng kỳ thực tâm ngoan thủ lạt. Vừa là một tiểu cô nương ngây thơ, vừa là nhân vật can đảm từng thống suất vạn yêu đến đại hội Vạn Tiên, trong đầu hẳn nhớ ngày đó Diệu Yên đã từng nói nhận mình làm chồng, lại còn nói một câu nếu mình... thì sẽ biến mình thành thái giám. Nữ nhân này nói một là một, hai là hai, hiện tại tuy không có sự tình gì, tuy nhiên ai biết một ngày nào đó nàng trở nên không vui vẻ, với bản lĩnh của nàng e rằng trong thiên hạ chỉ có Khinh Linh Tử mới trị được. Nhưng lúc này Khinh Linh Tử không có ở đây, ngộ nhỡ nàng không được cao hứng thì...

Nghĩ tới đây Tiểu Lôi không khỏi cảm thấy chút đáng trong miệng, cười khổ nói: “Ta chỉ là kích động nhất thời, vốn tưởng rằng lần này chết chắc rồi, nghĩ đến nàng đột nhiên tỉnh lại cứu ta một mạng, xem ra vẫn là ở hiền gặp lành, nếu không có ngày đó chúng ta chung một phen hoạn nạn tại đảo Huyền không thì chắc là hôm nay ta đã chết toi rồi.

Diệu Yên lộ ra trong ánh mắt sự ảm áp, mỉm cười nói: “Thiếp mặc dù không thông tình lý phàm thế, nhưng từ nhỏ sư phụ đã dạy về quy củ, bây giờ thân Diệu Yên này thuộc về phu quân, phu quân gặp nạn thiếp sao có thể bàng quan tự thủ? Chỉ hận thiếp thân trong suốt bốn mươi chín ngày qua không có cách nào tỉnh lại, đầu nghe được chàng gặp nạn nhưng không thể ra tay tương trợ.

Lời nàng lộ ra tình ý ảm áp, mềm mại và hồn nhiên như một người vợ dịu dàng nhưng ở nửa sau lại lộ ra bản tính của một ma nữ.

Tiếp đó Diệu Yên nhướn mày, trong mắt hiện lên ngạo khí, cười lạnh nói: “Loại yêu ma quỷ quái man di dám dẫm thương ta, dám dẫm thương phu quân của ta, lần này ta tỉnh lại sẽ tìm chúng tính sổ! Nếu ta tìm được, cho dù có là thần tiên yêu quái cũng chặt thành mười bảy mươi tám miếng!”

Thấy nàng lộ tia sát khí, bộ dạng này Tiểu Lôi đã quá quen thuộc, nhớ ngày đó trên Huyền Không đảo tại Tiên Sơn, đối địch với chương môn phái Tiên Sơn, khi nàng sử ra chiêu số Tuyệt Mạch Thập Tam âm độc chẳng phải chính là cùng bộ dạng này? Tiểu Lôi trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Bây giờ thật ra không có nhiều phiền toái, vấn đề lớn nhất là làm sao để trở về...”

Diệu Yên cũng trầm ngâm giây lát nói: “Nếu là đằng vân giá vũ, ngay cả vạn lý thiên sơn, thiếp thân đều có thể đưa phu quân trở về. Nhưng thiếp lại không có bản lĩnh nghịch chuyển quang âm, đến Đại La Kim Tiên sợ cũng không có bản lĩnh này. Trừ phi đạt tới cảnh giới thần nhân mới có thể thi triển thủ đoạn này.”

Trong mắt Tiểu Lôi hiện lên một tia nghi ngờ, chẳng lẽ mình đã từng ở nơi này bảy năm trước đây ư? Nghĩ tới thời gian, chợt động tâm đột nhiên nhớ tới một sự kiện quan trọng, vội vàng nắm tay Nguyệt Hoa hỏi nàng: “Hôm nay có phải ngày thứ mười bốn không? Em có phải đang nằm mơ gì đó không?”

Nguyệt Hoa hơi sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Từ lúc anh hôn mê tới nay, lại được vị tỷ tỷ này cứu chúng ta, đến bây giờ em đâu có thời gian để ngủ? Đương nhiên là không nằm mơ rồi”

Tiểu Lôi kêu “ý” một tiếng, nhìn vào đồng hồ trên tay nàng, thấy thời gian hiển thị rất rõ ràng.

Bây giờ hẳn là ngày thứ 14 rồi!

Theo lịch sử ghi lại, ngày hôm qua, ngày thứ 13, đội trưởng đội leo núi tử vong, cũng vào tối qua, Nguyệt Hoa lại mơ một giấc mơ kỳ lạ, dường như sát nhân trong mộng. Chuyện này thực kỳ quái, hơn phân nửa là ngày đó Nguyệt Hoa bị Pandora phụ thể mà gây ra.

Tiểu Lôi đem chuyện này kể với Diệu Yên một lần, nàng liền trầm ngâm một khắc rồi nói: “Sự việc này cũng không phải là kỳ quái, pháp thuật của Trung Hoa chúng ta rất phong phú, kỹ xảo giết người trong ngàn dặm này không biết có bao nhiêu, loại khác không nói đến nhưng thiếp từng nghe sư phụ nói rằng ở Miêu Cương có một loại cổ thuật, hay là thuật lấy đầu không khác nhau là bao. Nói ra cũng không phức tạp, chỉ cần ngằm đặt pháp thuật lên người, đợi sau một khoảng thời gian, pháp thuật tự động vận chuyển, kẻ đó sẽ chết vong mạng.”

Tiểu Lôi đã tu hành tại Tiêu Dao phái hơn một năm, tự nhiên có nghe tới việc này, thoáng suy nghĩ một chút liền nghĩ thông suốt, phẩy tay cười nói: “Không sai, không sai, theo như nàng nói, sự tình khủng bố này chẳng qua là một loại thiên môn pháp thuật thôi”

Chỉ có Nguyệt Hoa vẫn tròn mắt lên như cũ, ngạc nhiên không biết hai người nói có ý gì.

Tiểu Lôi cười ha hả, cầm tay Nguyệt Hoa nói: “Anh giải thích cho em nhé, địa phương này nguyên đã bị bố trí một loại trận pháp, một khi có người xâm nhập, kẻ đó sẽ bị một loại pháp thuật âm thầm tấn công, loại pháp thuật này... có lẽ là một loại mìn định giờ, bị ngằm đặt trên người, đến đúng thời khắc liền... phành! nổ tung ah!”

Nguyệt Hoa không hiểu nói: “Nhưng trong giấc mộng kỳ quái kia, rõ ràng em nhìn thấy...”

Tiểu Lôi suy nghĩ kỹ càng một chút, đột nhiên vỗ vỗ Diệu Yên, chỉ vào tay áo nàng. Diệu Yên lập tức hiểu ý, phát ra một quyền, từ trong phóng ra một cái túi dài một thước, trong túi liền bắn ra một đạo kim quang, thấy một người cao chỉ ba tấc từ trong lặn ra, một nhân ảnh hắc sắc, bộ dạng có tới bảy tám phần giống Nguyệt Hoa, nhưng trên mặt chứa mấy tầng hắc khí, hiện rõ diện mục rồi rơi trên mặt đất, không thấy giấy dụn.

“Yêu nghiệt, ngươi hãy nghe cho kỹ, phu quân của ta có lời hỏi ngươi, ngươi hãy thành thực mà trả lời, nếu có nửa câu hư ngôn, ta sẽ làm cho ngươi hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục!” Diệu Yên nhấn mạnh từng chữ.

Tiểu Lôi nhìn xuống tiểu sinh vật dài không quá ba tấc, cười nói: “Các hạ chính là sứ giả đại danh鼎鼎 mà nhân gian đồn đại là Pandora à, ngươi là nhân vật thần thoại hiếm có, làm sao lại biết nói ngôn ngữ Trung Hoa của chúng ta?”

Pandora bộ dạng có vẻ vô thanh vô tức, nằm đó một nửa điểm phản ứng cũng không có.

Ánh mắt Diệu Yên hiện ra sự lạnh lùng: “Chiếc túi này của ta là tiên gia pháp bảo, tên gọi là Phục Tiên Đại, ngay cả Đại La Kim tiên bị ta quăng vào đó, đừng có nghĩ đến chuyện ra! Huống hồ nó dùng một đạo kim quang trói vào người ngươi mỗi canh giờ lại hấp thụ một phần linh khí của ngươi, cho dù ngươi có lợi hại, chỉ vài canh giờ là hồn phách tiêu tán rồi. Bây giờ phu quân ta hỏi ngươi, nếu ngươi ngoan ngoãn trả lời, phu quân ta sẽ tỏ lòng nhân từ tha ngươi, còn không thì... hừ!”

Sau một tiếng than nhẹ, hắc ảnh đang nằm trên sàn thấp giọng nói: “Các ngươi khẳng định sẽ thả ta chứ?”

Tiểu Lôi lập tức cười nói: “Chỉ cần ngươi nói sự thật, chúng ta với ngươi không phải là tử thù cộng bất đắc dĩ thiên, việc gì nhất định phải muốn ngươi chết?”

“Tốt, người muốn hỏi gì, mau hỏi đi” Âm thanh của ả nghe ong ong, bên trong vẫn chứa vài phần bất đắc dĩ.

“Rất tốt, câu hỏi đầu tiên của ta, người nói người là Pandora, vậy chư thần thần thần thoại có thật là tồn tại không?”

Pandora trầm mặc chốc lát rồi chậm rãi nói: “Chư thần vĩ đại đương nhiên tồn tại! Bọn họ chính là chúa tể vĩ đại của bầu trời này, đại địa này, hải dương này. Vô số truyền thuyết cũng đều xuất phát từ vết tích của họ!”

Tiểu Lô cười nói: “Nhưng bây giờ bọn họ đang ở đâu? Làm sao mà ngay cả thần điện cũng bị đưa tới nơi hoang vu này?”

Lần này Pandora im lặng lâu hơn, Tiểu Lô nhìn Diệu Yên, nàng liền vung tay giải trừ cấm chế trên người ả.

“Dù sao người đánh không lại bọn ta, trốn cũng không thoát khỏi thần điện, bây giờ thả người trước, nếu câu trả lời của người làm chúng ta thỏa mãn thì được, nếu không bắt người trở lại lúc nào cũng được, không phải là chuyện khó”

Pandora một khi có thể cử động, lập tức nhẹ nhàng đứng lên, nhìn Diệu Yên cả nửa ngày, rồi ngạc nhiên nói: “Người là vị thần linh nào? Có thể sở hữu thần lực cường đại như vậy, lẽ nào là nữ thần phong tuyết Bắc âu? Hay chính là đại thần dưới trướng của Odin? Hay là sứ giả thần thái dương Ai cập? Đông Phương Cửu Thiên Huyền Nữ?”

Đối với lời này của Pandora, Tiểu Lô chỉ cười: “Thật không nghĩ ra là người đối với các tôn giáo trên thế giới này đều hiểu biết. Có điều người sai rồi. Nàng chẳng phải thần tiên rồi, chỉ là.... thê tử của tiểu gia ta.”

Pandora kinh ngạc nói: “Không thể nào, ta sinh ra đã được Zeus vĩ đại ban cho thần lực hộ thể. Nàng lại có thể phá được thần lực Zeus ban cho, bản lãnh này còn không phải của thần linh?”

Tiểu Lô không nhẫn nại được nữa, quát: “Người nói nhầm cái gì, bây giờ là ta hỏi người hay người hỏi ta?”

Pandora thở dài nói: “Được, bây giờ người là đao thốt, ta là thịt cá, người hỏi gì ta trả lời vậy”

Tiểu Lô đột nhiên mỉm cười: “Người nói tiếng Trung tinh thông như thế thật kỳ lạ, cái câu người là đao thốt, ta là thịt cá không phải là tên quý Tây Dương tầm thường nào cũng nói ra được”

Pandora hừ một tiếng, ngạo nghễ thốt: “Ngày đó tiểu cô nương này mở cái hộp ra, giải phóng ta. Ta ẩn nấp trên thân nàng, mặc dù ta tạm thời không chiếm cứ được toàn thân, nhưng tất cả mọi thứ trong não nàng, ta đều có thể...Ài... Sử dụng ngôn ngữ các người gọi là, cộng hưởng, có phải không? Nàng nói ngôn ngữ của các người, ta tất nhiên là biết nói rồi”

Tiểu Lô gật đầu, trong lòng giải được một điều bí ẩn, lại tiếp tục nói: “Vậy sau đó thì sao? Đêm đó nàng có một giấc mơ kỳ lạ, sát nhân trong mộng, có phải là người làm không?”

Pandora cười lạnh nói: “Can đảm xông vào miếu thần Zeus, chính là khinh nhờn thần linh. Tiểu cô nương này là ký thể của ta, ta sẽ không giết cô ta. Nhưng mà bốn người khác đều nhất thiết phải giết! Một khi vào trong thần điện, tất bị nguyên rửa, tính mạng đều trong tay ta, ta muốn trừ khử lúc nào thì trừ khử!”

Tiểu Lô không khỏi tò mò, cẩn thận hỏi lại một lần, Pandora bất đắc dĩ phải mồm năm miệng mười nói ra.

Nói xong, Tiểu Lô không khỏi kinh ngạc, nguyên lai loại pháp thuật của Pandora sử dụng mặc dù không thể nói là uy lực cường đại nhưng cũng khá kỳ diệu.

Nguyên lai của loại pháp thuật này nói lên thập phần đơn giản.

Chính là trong thần điện bố trí một trận pháp, phạm người nào xông vào đều ngấm ngấm bị để lại ấn ký trên người. Loại ấn ký này trên người Tiểu Lô xem ra cực kỳ có tác dụng, không kể ở chân trời góc biển nào, chỉ cần Pandora phát động ấn ký lập tức có thể đem hồn phách của mình truyền tống đi.

Đơn giản mà nói, đội bốn người leo núi kia đều biến thành ma pháp truyền tống trận sống. Cho dù họ đi đến đâu, Pandora đều có thể xuất hiện trên thân họ, lấy đi tính mạng!

Tiểu Lôi nghĩ thầm trong lòng: Loại pháp thuật dùng để giết người này thực ra không có nhiều tác dụng lớn. Tỷ như nói cho dù Pandora có lưu lại ấn ký trên người Diêu Yên hoặc Khinh Linh Tử, có thể tự mình truyền tống đến người Diêu Yên hoặc Khinh Linh tử, nhưng khi đối mặt với loại cao thủ này, họ tiện tay là có thể giết chết hần ngay.

Vì vậy nói một cách đơn giản, chính là uy lực giết người thật không đáng kể.

125. Chương 126: Hoàng Hôn Của Chư Thần

Nhược điểm duy nhất như Pandora đã nói là loại pháp thuật này chỉ có thể sử dụng “linh hồn truyền tống”, nghĩa là chỉ có thể truyền tống được linh hồn còn nhục thể thì không được.

Nhưng nếu dùng làm công cụ liên lạc thì rất hữu hiệu! Ví dụ như hai người cùng có một loại ấn ký, khi muốn liên hệ có thể tùy lúc truyền tống linh hồn tới, rất tiện lợi.

Diêu Yên cũng lộ vẻ ngạc nhiên trong mắt, đối với nàng thì các pháp thuật man di thấp kém, không đáng nói tới. Nhưng loại pháp môn ‘linh hồn truyền tống’ này, thật ra đường lối khác biệt, trong pháp thuật Trung Hoa lại không có loại pháp môn này.

Tiểu Lôi hỏi đơn giản vài câu, Pandora cũng không giấu diếm, liền đem yếu quyết nói ra, Tiểu Lôi nhớ kỹ trong lòng đột nhiên nói: “Nhưng người không thể ra khỏi thần điện này, làm sao có thể truyền tống hồn phách ra ngoài chứ?”

Pandora bắt đầu nói: “Ta không có cơ thể, một bộ phận linh hồn ký thác tại thần điện, dùng loại pháp thuật này có thể tự mình truyền tống ra ngoài nhưng trong vòng một thời gian ngắn phải quay về, trừ phi ta tìm được ký thể mới, nhập vào, nếu không quả thật ta không có cách nào rời khỏi thần điện”

Tiểu Lôi gật đầu, nhìn Diêu Yên, ánh mắt hai người cùng lóe lên dị sắc, đồng thời nghĩ rằng loại pháp thuật này tuy không thể dùng để đối địch nhưng vẫn có nhiều tác dụng.

Tiểu Lôi mặt không biến sắc tiếp tục nói: “Tốt thôi, vấn đề này coi như người đã trả lời xong, vẫn còn câu hỏi trước, nơi đây rốt cục xảy ra chuyện gì? Thần điện của thần Zeus tại sao xuất hiện ở nơi này? Theo như ta được biết, thần điện của thần Zeus lẽ ra đã bị hủy diệt vài ngàn năm trước. Lại còn các chư thần trong thần thoại Hy Lạp cũng đi đâu mất rồi?”

Pandora suy tư một hồi rồi chỉ tay vào tượng thần Zeus nói: “Vấn đề này nói ra rất phức tạp, nếu người thực sự muốn biết, tất cả đáp án đều nằm dưới bức thần tượng này!”

“Hà?” Tiểu Lôi nhảy dựng lên chạy tới phía dưới tượng thần Zeus, nhìn lên pho tượng cao mười mấy mét, ngòai ngay ngắn uy nghiêm, một tay nắm nữ thần Chiến Thắng, một tay cầm pháp trượng có thể khổng chế lôi điện trong truyền thuyết.

Tiểu Lôi đi quanh bức tượng một vòng, trầm ngâm một chút rồi đột nhiên đưa tay đặt vào phần bệ của bức tượng, tiếp xúc với mặt đá cứng rắn băng lạnh,

Tiểu Lôi nhẹ nhàng vuốt ve hai cái, đột nhiên kêu một tiếng dài, rút thái đao bỏ xuống một nhát.

Rắc một tiếng, bệ đá lập tức bể ra, lớp vỏ bọc bên ngoài rơi lả tả trên mặt đất, lộ ra một phần, bên trong đột nhiên lóe ra những tia quang mang lấp lánh.

Nguyên lai bệ đá này được làm bằng vàng nguyên chất, chỉ có bên ngoài là bằng đá thôi.

Tiểu Lôi cười ha hả, cẩn thận khua thái đao trong tay vài đường, một tảng đá lớn trước mặt hần đã bị phạt đổ, trên bệ vàng kia hiện ra từng hàng văn tự.

Tiểu Lôi nhìn kỹ phát hiện thấy mình một chữ cũng nhận không được, không khỏi có chút tức giận. Nguyệt Hoa từ phía sau đi tới, nhìn kỹ một hồi, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị, đột nhiên thở ra một hơi dài, quay đầu nhìn Tiểu Lôi, vẻ vô cùng kích động lại hiện lên trong mắt nàng.

“Trên đó viết gì vậy?”

Vẻ mặt Nguyệt Hoa ngưng trọng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt hàng văn tự đầu tiên, trầm giọng nói: “Trên này dùng cổ văn Hy Lạp, câu đầu tiên ý là... hoàng hôn của chư thần!”

“Hoàng hôn của chư thần?” Tiểu Lô bắt đầu thấy hứng thú hỏi.

Nguyệt Hoa nhìn thêm hai dòng nữa, trong mắt lộ vẻ kích động, run giọng nói: “Trời ạ! Nếu... nếu đem đoạn này công bố ra ngoài, chỉ sợ là toàn bộ tôn giáo trên thế giới này sẽ bị lật đổ mất.”

Được Nguyệt Hoa phiên dịch và giải thích, Tiểu Lô bắt đầu tìm hiểu vấn đề này. Trên cái bệ khắc dày đặc chỉ chút văn tự, Tiểu Lô vừa đọc, vừa không ngừng dùng dao lọc các miếng đá khác, hai nàng đứng bên nhìn, dần dần vẻ mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Bởi vì bộ Hoàng hôn của chư thần này hình như là một bộ sử thi, ghi lại một đoạn lịch sử thần thoại thế giới!

Đầu tiên, thế giới văn minh nhân loại bắt đầu từ khi nào?

Dựa vào những ghi chép bây giờ, nền văn minh nhân loại cổ xưa nhất được phát hiện tại bốn đại quốc gia: Trung Quốc, Babylon cổ đại, Ai Cập cổ đại, lại còn có Hy Lạp cổ đại. Nhưng tất cả các nền văn minh này cho dù là cổ nhất cũng chỉ cách ngày nay vài nghìn năm mà thôi.

Trong bộ Hoàng hôn của chư thần, câu thứ nhất nói rằng:

“Khi thế giới này còn rất trẻ, đại lục liền thành một khối, đại dương liền thành một khối, vào lúc đó chúng ta đã tồn tại ở thế giới đó!”

Những lời đầu tiên thực sự làm Tiểu Lô thấy sốc!

Đại lục liền một khối, ngay cả đại dương cũng liền một mảnh...

Tiểu Lô không khỏi nghĩ tới thuyết “đại lục trôi” nổi tiếng. Theo thuyết này, trên địa cầu chúng ta đang sống, đại lục Á Châu, Âu Châu, Phi Châu, Mỹ Châu, vân vân... vào rất nhiều rất nhiều năm trước đây đều nối liền với nhau thành một khối cực lớn, một đại lục hoàn chỉnh!

Nhưng khoảng cách từ ngày đó đến bây giờ là bao lâu?

Mấy triệu năm? Mấy chục triệu năm? Thậm chí càng xa xưa hơn nữa?

Chẳng lẽ từ sau khi bắt đầu, trên thế giới đã xuất hiện qua nền văn minh nhân loại?

Nền văn minh tiền sử?

Tiểu Lô cười khổ, nhìn Nguyệt Hoa thấy nàng cũng nhìn mình. Cả hai đều thấy trong mắt đối phương vẻ kinh sợ.

Những nghi vấn về nền văn minh tiền sử vẫn tồn tại. Trong các học thuyết của giới khoa học, thậm chí trong các tác phẩm văn học điện ảnh đều mạnh dạn suy đoán đề cập tới.

Nổi tiếng nhất là thuyết tiến hóa của Darwin cho rằng loài người tiến hóa từ vượn, nhưng thuyết này lại có một nhược điểm lớn.

Dựa vào thực tế có thể biết được, từ vượn tiến hóa lên người, khoảng thời gian ở giữa mất vài triệu năm là một tầng đoạn lịch sử.

Trong tầng đoạn mấy triệu năm này, bây giờ không tìm được bất kỳ dấu vết hóa thạch nào hay là bất kỳ di tích gì!

Từ vượn thành người, trong mấy triệu năm này rốt cục có hay không có loài người tiền sử? Có văn minh tiền sử hay không? Rõ ràng là bộ kinh văn ‘Hoàng hôn của chư thần’ trước mặt này đã trả lời rất rõ ràng vấn đề này!

Tiếp tục đọc xuống dưới, mặc dù những cổ tự Hy Lạp cực kỳ khó hiểu, nhưng Nguyệt Hoa và Tiểu Lô đều là những người thông minh, trong đầu hai người nền văn minh tiền sử từng tồn tại dần dần hiện ra trong đầu họ.

... Chúng ta bị dân tộc Đông Phương cường đại đánh bại. Chúng ta phóng ra thiểm điện, bọn họ có thể đánh bật đi. Chúng ta phóng ra cuồng phong, họ có thể đem cuồng phong hóa giải. Chúng ta phóng ra băng tuyết, bọn họ gọi được mặt trời làm tuyết tan... Thủ lĩnh vĩ đại tuyên bố chiến tranh chấm dứt. Chúng ta nguyện ý sống hòa bình với dân tộc Đông Phương trên đại lục này. Thủ lĩnh Kỵ Sĩ Rồng cho biết chúng ta có thể tiếp tục ở lại vùng đất này sinh sôi nảy nở, nhưng vĩnh viễn không được vượt qua Đông Phương, không được tiến vào lĩnh vực của phương Đông. Thủ lĩnh quay về đỉnh Olympia, tiếp tục lãnh đạo chúng ta”

Đọc đến đây Tiểu Lôi hít sâu một hơi.

Chiến tranh!

Đoạn văn tự này tuy đơn giản nhưng đã miêu tả rõ ràng một cuộc chiến tranh giữa Đông Phương và Tây Phương. Rõ ràng là trong ghi chép của đoạn văn này, vào giai đoạn thế giới tiền sử lúc đó, Đông Phương cũng đã có tồn tại nền văn minh của chính mình, lại còn xảy ra một cuộc chiến tranh với Tây Phương!

Nhưng câu đề cập đến đỉnh Olympia càng gây ra nhiều vấn đề hơn. Thần thoại Hy Lạp ghi lại rằng chúng thần Hy Lạp đều sống ở trên núi Olympia. Trong đoạn này lại đề cập đến “chúng ta” ý chỉ chính là khu vực thống trị của thần thoại Hy Lạp.

Đoạn sau của văn tự chính là một bức phác họa của thời kỳ văn minh tiền sử.

Theo ghi chép này, tại thế giới văn minh tiền sử, mọi người thân hình đều cao lớn, sở hữu những lực lượng cường đại, lại có thể cười rồng làm tọa kỵ, thọ mệnh kéo dài đến mấy trăm năm!

Sau đó lại có một dòng chữ mà ý nghĩa của nó khiến trái tim Tiểu Lôi muốn nhảy dựng lên!

“Bọn họ đã tới. Bọn họ có những đôi cánh trắng tinh khiết, có thể tự do bay lượn. Bọn họ là đồng minh của chúng ta, cùng chúng ta đối kháng với dân tộc Đông Phương cường đại”

“Chờ một chút...”, Tiểu Lôi nhíu mày: “Bọn họ? Cánh trắng tinh khiết.. bay lượn... chẳng lẽ lại là Thiên Sứ quân đoàn? Chính là Thiên Sứ quân đoàn mà trong kinh thánh mô tả?”

Nguyệt Hoa tiếp tục đọc, vừa xem, vừa giải nghĩa của văn tự cho Tiểu Lôi nghe.

Trong khoảng thời gian tiền sử đó là thời gian chiến tranh Đông Phương - Tây Phương.

Chiến tranh Đông Phương - Tây Phương rốt cuộc giằng co bao lâu? Một triệu năm? Hai triệu năm?

Đoạn sau xuất hiện một câu: “Chúng ta nhận ra đây là âm mưu của Đông Phương, nhưng họ không thừa nhận. Đó là một tai nạn hủy diệt thế giới này, mọi kiến trúc trong nháy mắt bị hủy diệt, vô số người chết, đại địa bắt đầu xuất hiện vực sâu cực đại, nước biển tràn lên bao phủ cả một phần lục địa. Một hỏa cầu cực lớn rơi xuống, đập vào đại địa của chúng ta, lửa thiêu đốt bầu trời, khói dày đặc che phủ ánh mặt trời, bọn ta bị cưỡng bức rơi vào thời đại hắc ám, đi xuống lòng đất.

“Em nghĩ gì?” Tiểu Lôi cười khổ nói: “Đoạn này rất dễ hiểu mà”

Nguyệt Hoa thở dài: “Quả thật không khó hiểu, nếu em không đoán nhầm...hẳn nhiên là sự va chạm của một tiểu hành tinh, có khả năng là một sao chổi cực lớn va chạm với địa cầu, dẫn đến tai nạn hủy diệt nền văn minh tiền sử.”

“Em còn nhớ những thứ bên trong tầng băng bên ngoài... những sinh vật kỳ quái... những lớp băng này đã hình thành bao nhiêu vạn năm rồi? Những thứ này rõ ràng là dấu vết thời tiền sử lưu lại...” Tiểu Lôi thở dài, đột nhiên cười nói: “Em tiếp tục đọc xuống dưới đi”

Nguyệt Hoa “ừm” rồi tiếp tục đọc, nhưng vừa xem thêm hai dòng nữa, đột nhiên kêu “ý” một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc.

“Sao vậy?”

“Câu phía sau có vẻ cổ quái” Nguyệt Hoa nhíu mày nói “Phía trước đều xưng ”chúng ta” như thế này, như thế kia, nhưng xem các câu sau đó, ... ài, trên đó viết rằng...”

“Trong thời đại hắc ám này, không lưu lại nhiều dấu tích. Tất cả đều bị hủy diệt, khói đen che phủ bầu trời vạn năm, đỉnh núi biến thành bình địa, bình địa biến thành đỉnh núi, mặt đất bị băng tuyết bao phủ. Đợi khi tuyết tan, chúng ta ra khỏi thời đại hắc ám, trở lại thế giới này, nhưng phát hiện ra thế giới này đã hoàn toàn bị chiếm cứ. Bọn họ có hình dáng tương tự chúng ta, bọn họ có thể đứng thẳng mà đi, kiến tạo phòng ốc, kiến tạo những khúc gỗ to trôi trên biển, họ có thủ lĩnh mới, chế độ mới... Đại địa cũng không còn như trước nữa, bị phân tách thành nhiều khối. Bọn ta nhận ra rằng khi chúng ta xuất hiện, bọn họ rất sợ hãi và kinh ngạc... Bọn họ kỳ thực là phe ta, là một bộ phận của chúng ta, từng trải qua tai nạn nhưng không rơi vào thời kỳ hắc ám, lưu lại trên thế giới này, là đồng loại của chúng ta lưu lại. Nhưng bọn họ không còn giống chúng ta, họ không còn có những năng lực cường đại. Sinh mệnh của họ rất ngắn ngủi, nhưng vì tổ tiên của chúng ta cũng từng sống trên lục địa này, bây giờ chúng ta đã quay trở lại! Vì vậy, chúng ta trở thành thủ hộ giả cho họ, bọn họ lại xưng hô với chúng ta một cách kỳ cục, tự gọi mình là “Người” còn gọi chúng ta là “Thần”!

“Ha ha... ha ha... ha ha ha ha ha...” Tiểu Lôi sững sốt chốc lát, rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả, cười lẫn cười lộn thiếu chút nữa chảy cả nước mắt nói: “Nguyên lai là thế, nguyên lai là thế a!” Thì ra cái gọi là thần linh đều là nhân loại tiền sử. Bọn họ so với nhân loại hiện nay to lớn hơn, sở hữu những năng lực cường đại mà nhân loại hiện đại không có mà thôi.

Bất quá khi nền văn minh tiền sử bị hủy diệt, một bộ phận nhỏ tiến vào trong lòng đất, đại bộ phận không vào bị hủy diệt, nhưng có một số nhỏ tồn tại. Trải qua hàng triệu năm tuế nguyệt, nền văn minh đã bị xóa mờ. Bộ phận nhân loại lưu lại trên mặt đất trải qua một lần tiến hóa về văn minh, cuối cùng biến thành nhân loại ngày nay. Chỉ có điều bây giờ đã mất đi năng lực thần kỳ của tổ tiên ngày xưa.

Còn những người ở trong lòng đất, họ không giống với những người sống trên mặt đất, họ vẫn giữ được những năng lực cường đại nên được coi là Thần!

Nguyệt Hoa suy nghĩ cuối cùng cũng thông suốt, khoe miệng lộ ra nụ cười.

Những việc này, vốn thật là đơn giản như vậy! Tiểu Lôi càng lúc càng cao hứng nói: “Tiếp tục nhìn xuống dưới đi, xem ở dưới có còn thứ gì thú vị không.”

126. Chương 127: Lừa Ngươi Thì Đã Sao?

“Em cho rằng?” Tiểu Lôi cau mày nói: “Em cho rằng thế nào?”

Nguyệt Hoa sững sốt một chút, cười khổ nói: “Không phải, đây là ở trên này viết ”ta cho rằng”

Tiểu Lôi cũng ngẩn ra.

Buổi hoàng hôn của chư thần, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tựa như là một bộ lịch sử của thế giới thần linh, đều là “chúng ta” như thế này như thế kia, nhưng mà bây giờ lại hơn một lần xưng “ta!”

“Hà?” Tiểu Lôi cũng ngạc nhiên nói: “Chuyện này kỳ quái đây, chẳng lẽ là đây là quan điểm của chính người viết quyển này? Em tiếp tục đọc đi.”

“Ân...” Nguyệt Hoa ngưng thần nhìn lên chữ viết một chút, chậm rãi thì thầm: ...nhưng ta cho rằng, bọn họ và chúng ta giống nhau, không phải như con cừu mà chúng ta thả nuôi, không phải ngưỡng vọng chúng ta. Bọn họ cần công cụ, ta cần thủ lĩnh giáo hội cho bọn họ công cụ, bọn họ không có lửa, ta cần thủ lĩnh, thủ lĩnh không đồng ý. Thủ lĩnh sợ bọn họ có năng lực của lửa, sẽ không còn tôn kính chúng ta. Ta lén trộm đem lửa ban cho con người, từ đó về sau bọn họ có ánh sáng cùng ấm áp...trời ạ!!”

Nói đến cuối cùng, Nguyệt Hoa kinh hãi kêu lên một tiếng, bùm miệng của mình, kinh hô: “Prometheus! Prometheus! Tác giả bài văn này là Prometheus! Đây là do Prometheus viết!!”

Căn cứ thần thoại Hy Lạp ghi lại, loài người từng không cách nào tạo ra lửa, kết quả là một thành viên trong chúng thần Hy Lạp. Prometheus lấy trộm lửa từ thần linh đem cho loài người, khiến cho loài người từ đó về sau biết phương pháp sử dụng lửa.

Chỉ là theo thần thoại, Prometheus bởi vì lén dạy loài người phương pháp sử dụng lửa, bị Zeus tức giận trừng phạt...

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn Nguyệt Hoa, cười nói: “Có ý tứ a. Xem ra Prometheus này thật là một gã thú vị, a, hoàng hôn của chư thần là hắc viết ra sao? Hắc quả thật là nhân vật đảm nhiệm chức sử quan không tệ a, ha ha...giống như sử gia Trung Quốc cổ đại Tư Mã Thiên, sau khi bị trừng phạt do đắc tội với hoàng đế, bắt đầu viết sử.”

Nguyệt Hoa thở dài, tiếp tục đọc.

Vài chương sau, nội dung cũng không có gì làm người ta rung động, đại bộ phận miêu tả có chút tương tự với thần thoại Hy Lạp bây giờ vẫn truyền lưu, đơn giản là miêu tả loài người tôn kính thần linh như thế nào. Đối với thần linh kính sợ như thế nào, mà thần linh lại là chúc phúc hoặc trợ giúp cho loài người như ra sao. Chỉ là Tiểu Lôi càng nghe lại càng khó chịu. Mắng một câu, nói: “Con mẹ nó cái gì mà trợ giúp loài người, ta như thế nào mà càng nghe càng giống như là một tên chủ nô ban cho nô lệ một chút ân huệ vậy? Bọn người kia, lúc đại tai nạn giáng xuống, làm chuột bao nhiêu thế kỷ dưới lòng đất, sau lại chạy lên trên mặt đất bắt đầu tác ụ tác phúc? Con mẹ nó!”

Nguyệt Hoa ánh mắt lộ ra vài phần bất đắc dĩ, mắt thấy Tiểu Lôi tức giận chửi mắng, chỉ là cười khổ, lại nhìn Diệu Yêu, Diệu Yêu sắc mặt bình thản, chỉ ngồi yên.

Tiểu Lôi mắng vài câu, lúc này mới thở ra một hơi dài, nói: “Tốt lắm, Nguyệt Hoa. Em tiếp tục đọc tiếp đi, bất quá cái này không nên đọc, sau này hãy xem. Còn không có hứng thú nữa, cái này cùng chuyện thần thoại cũng không sai biệt lắm, không cần phải đọc nữa.

Nguyệt Hoa nhu thuận gật đầu, nhìn thật kỹ trong chốc lát, mới đứng lên, nhìn Tiểu Lôi, nói: “Đây là một đoạn cuối cùng, em nghỉ, đoạn này, hẳn là có thể giải thích nghi vấn cuối cùng của chúng ta.”

“Sao? Cái gì?”

“Ấn...là viết như thế này....bọn họ đã xuất hiện, cánh bọn họ dài trắng toát, giống như trong truyền thuyết, bọn họ từng là minh hữu của chúng ta, bây giờ lại biến thành địch nhân của chúng ta! Bọn họ thuyết phục thủ lĩnh phát động chiến tranh đối với Phương Đông, thủ lĩnh liền đáp ứng. Nhưng ta rất lo lắng. Chúng ta từ trường đại nạn kia sống lại, dân tộc phương Đông so với chúng ta càng cường đại, bọn họ tất nhiên cũng sinh tồn tiếp tục. Nhưng mà thủ lĩnh muốn chiếm lấy đất đai phương Đông, muốn trở thành thần linh chân chính. Được càng nhiều người kính sợ...hắn đã quên rồi, chúng ta kỳ thật giống như bọn họ, chúng ta cũng là người!”

”Thủ Lĩnh nói cho vị lãnh tụ nhân loại Alexander, một quốc vương trẻ tuổi, bảo hắn thẳng tiến đến phía Đông. Alexander dẫn quân đội của hắn đi tới, bọn họ đi một ngàn dặm, hai ngàn dặm, đã chinh phục được một mảng lớn đất đai, cuối cùng cũng tới phương Đông. Nhưng lo lắng của ta đã thành sự thật. Dân tộc phương Đông quả nhiên tồn tại, bọn họ càng cường đại so với chúng ta, bọn họ đã đánh bại chúng ta. Sau khi Alexander chết đi, nhân loại lần đầu tiên sinh ra hoài nghi đối với chúng ta, bọn họ nhận thấy chúng ta chúc phúc cho bọn họ không có hiệu quả! Mà lúc này tên gia hỏa cánh trắng lại xuất hiện...”

“Bọn họ mê hoặc loài người, nói chúng ta là giả thần...loài người dao động, quốc vương của loài người dao động, quốc vương của loài người phân liệt, bọn họ chia làm nhiều phái, chiến tranh bộc phát, bọn họ phá hủy thần điện thờ phụng chúng ta, phá hủy đi những pho tượng vì kính sợ chúng ta mà kiến tạo...”

Câu nói cuối cùng là: Bọn họ đã đến! Bọn họ có cánh trắng, có thể bay qua núi cao. Bọn họ có trường kiếm bén nhọn có thể đâm thủng da thịt chúng ta, bọn họ có tấm khiên chắc chắn, có thể ngăn cản tia chớp của chúng ta! Bọn họ đến, bọn họ đến Olympia...Bọn họ đã đến, rất gần...bọn họ đoạt lấy con dân của chúng ta, hủy diệt thần điện của chúng ta....đúng vậy, bọn họ đã hủy diệt chúng ta, bọn họ chính là những thần linh mới trên đại địa này, những chúa tể mới!

Văn tự đến đây kết thúc, nhưng Tiểu Lôi lại cảm thấy rung động!

Hắn trầm mặc một lúc lâu, vẻ mặt biến ảo, một hồi cau mày, một hồi cười lạnh, cuối cùng đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng nói: “Thú vị, thú vị! Nghĩ không ra cái gọi là thần thánh, cái gọi là tôn giáo, cái

gọi là chí cao vô thượng, nguyên lai diện mục chân thật không ngờ là như thế này. Ta xem bất quá chỉ là một màn đấu tranh chính trị, tranh quyền đoạt lợi mà thôi!”

Hắn lại không thèm nhìn bằng văn tự màu vàng đó nữa, đi tới bên cạnh Pandora, thần nhiên nói: “Vật này ta đã xem xong hết rồi, nhưng ta còn muốn hỏi người một vấn đề cuối cùng...nếu chư thần Hy Lạp đã thất bại. Bọn họ đi đâu? Chết ư? Hay là đi đến địa phương nào?”

“Sức mạnh của thần linh không phải là chuyện người có thể đoán được!” Pandora cả giận nói: “Chư thần vĩ đại sẽ không diệt vong, chúng ta mặc dù đã thất bại, nhưng chỉ là mất đi mảnh đất này, mất đi con dân phản bội chúng ta. Một ngày nào đó, uy nghiêm của chư thần sẽ trở lại trên mảnh đất này! Sẽ...”

“Dừng!” Tiểu Lôi kêu một tiếng, cười mắng: “Ta hỏi người bọn họ đi đâu, câu hỏi đơn giản như vậy, không cần người nói nhiều như vậy.”

“Ra đi.” Giọng nói Pandora có chút buồn bã: “Người thất bại phải ra đi, đây là quy tắc.”

“Ra đi?” Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Ra đi là ý tứ gì? Đi đâu?”

Pandora lại không nói, sau một chút chỉ trỏ trầm mặc, giơ tay chỉ chỉ đỉnh đầu.

“Trên núi?”

Pandora lắc đầu

“Bầu trời?”

Pandora vẫn lắc đầu.

Tiểu Lôi con người nhất chuyển: “Chẳng lẽ đã rời khỏi địa cầu?”

Pandora rốt cuộc không lắc đầu nữa, chỉ dùng một loại ngữ khí kiên định nói: “Chủ thần còn sẽ lại giáng xuống nhân gian! Bởi vì mảnh đất này thuộc về chúng ta!”

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, cười nói: “Vậy nơi này... thần điện này. Còn các thần tượng này, nói vậy chính là chư thần trước lúc chiến bại. Là nơi lưu lại sao, vậy người tại sao ở chỗ này?”

“Vì trả thù!”. Pandora giọng nói rất lạnh lùng: “Trả thù loài người phản bội chư thần! Bọn họ từ bỏ thần linh, từ bỏ tín ngưỡng! Sứ mạng của ta chính là gây tai nạn cho thế giới này! Những...những tên gia hỏa đó, những tên mang theo thập tự giá lúc đó mê hoặc loài người lật đổ tín ngưỡng của chúng ta, vậy thì chúng ta cũng có thể làm như vậy! Ta sẽ mang đến cho tai nạn cho mọi người, có thể khiến cho mọi người đối với những tên đó không tín nhiệm, giống như lúc đó bọn họ đã làm đối với chúng ta! Ta sẽ lại rải ra mầm mống tôn kính thờ phụng thần linh. Làm cho quang huy của ngôi sao sáu cánh một lần nữa thay thế thập tự giá tà ác! Một lần nữa gia lâm ở trên đại địa này!”

“A! Hiểu rồi.” Tiểu Lôi lại cười tự đắc, nói: “Nguyên lai như thế, nói như vậy, người kỳ thật cùng vị Da Tô kia sứ mạng giống nhau a. Da Tô được xưng là thánh tử, nhiệm vụ là truyền giáo, kết quả là đem tín ngưỡng thượng đế truyền bá ra. Người chính là một con cờ chư thần lưu ở thế giới này....ha ha ha ha...rất thú vị, rất thú vị!!”

Hắn cười nửa ngày, đột nhiên tiếng cười tắc nghẽn lại, lạnh lùng nhìn Pandora: “Các người. Hay những tên gia hỏa mang cánh màu trắng, ta xem ra, cũng không phải là cái gì tốt đẹp. Bất quá là một đám con cháu của đám người hủ lậu thời tiền sử mà thôi. Thần linh? Hừ! Loài người cổ đại bị pháp lực của các người dọa nạt. Mới có thể gọi các người là thần linh mà thôi, nếu là bây giờ bị ta gặp phải, hừ hừ, một đao giơ lên, chém thành hai đoạn!”

Tiểu Lôi nhìn Diệu Yên một chút, đột nhiên thấp giọng nói: “Hảo lão bà đại nhân, bây giờ chuyện nên hỏi cũng đã hỏi xong, về phần ả đó...ta xem ra cũng không có ý tứ gì. Dùng hồn phách của ả luyện chế pháp bảo gì đó cũng tốt, luyện chế đan dược cũng tốt, dù sao thì nàng tùy tiện xử lý đi.”

“Hèn hạ!” Diệu Yên còn chưa nói gì, Pandora đột nhiên rít lên chói tai: “Loài người hèn hạ! Người đáp ứng rồi! Người đáp ứng qua chỉ cần ta trở lời vấn đề, người sẽ...”

“Ta đã đáp ứng rồi.” Tiểu Lôi lạnh lùng cười, lại vênh vác nói: “Về phần hèn hạ....người mắng ta hèn hạ nhiều như vậy, ta thiếu chút nữa quên nói cho người, tiểu gia ta chính là một tên vô lại, nói dối lừa người chính là như cơm bữa, ta lại lừa người thì đã sao? Người cần ta à!”

Diệu Yên hì hì cười, thấp giọng nói: “Ta biết rồi.” Nàng cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Loại man di này, có thể luyện chế pháp bảo gì, ngược lại làm bẩn tay ta, không bằng đốt sạch!”

Trong mắt nàng hiện lên một tia sát khí, tiện tay xạ ra một đạo kim quang, Pandora đang phiêu động tại trước mặt lại bị kim quang trói buộc lại, không thể động đậy.

Lập tức trong tiếng thét chói tai của ả, Diệu Yên hé miệng, phun ra một đạo kim sắc hỏa diễm, một đạo hỏa diễm kia quần quanh trên thân ảnh Pandora, trong nháy mắt liền thiêu ả thành tro bụi.

“Ài, ả này tam vị chân hỏa đã cháy sạch, ả từ nay về sau hồn phi phách tán tan thành mây khói...” Tiểu Lôi cười cười, đột nhiên trầm mặc nói một câu: “Trên cái thế giới này, căn bản không cần cái gì thần linh. Chuyện của loài người, loài người tự mình có thể nắm trong tay!”

Pandora đã bị hủy diệt, Tiểu Lôi trong lòng giải trừ được một nút thắt lớn nhất, kéo Nguyệt Hoa qua, nói: “Em cảm giác như thế nào, có cảm giác không khỏe gì không?”

Nguyệt Hoa lắc lắc đầu, nói: “Em rất tốt.”

Tiểu Lôi lúc này mới yên tâm, đột nhiên trong lòng thầm nghĩ: “Bây giờ ngày thứ mười bốn, nhưng là Nguyệt Hoa lại không có mơ thấy kỳ quái mộng kia nữa...nói cách khác, ngày thứ mười bốn là lúc những thành viên đội leo núi phải chết, cũng không có chết...chuyện này há không phải nói, lịch sử đã thay đổi? Đây là chuyện gì đã xảy ra?”

Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, lại có trăm mạch suy nghĩ không lý giải được.

Suy nghĩ một hồi, đã không nghĩ ra, dứt khoát tạm thời không thêm nghĩ nữa, Tiểu Lôi vỗ vỗ tay, nói: “Địa phương này, ta dù sao cũng đợi đến phát chán, yêu ma quỷ quái đã giết chết hết rồi, bây giờ tất nhiên là đi ra chứ.”

Nguyệt Hoa tự nhiên là không có dị nghị, nàng đối với địa phương kinh khủng này sớm đã có chút phiền chán. Diệu Yên cũng chỉ cười nhẹ, nói: “Phu quân nói đi ra ngoài, vậy đi ra ngoài đi.”

Ba người đi ra đại điện, nhưng mà đi tới bậc thềm, Nguyệt Hoa lại kinh hô lên một tiếng “A!”

Nguyên lai, cái động khẩu lúc trước tới đã sập đổ, bị băng nham đổ xuống bịt chặt, không có một tia khe hở.

Tiểu Lôi cười cười, an ủi nói: “Yên tâm đi, hiện tại có một đại cao thủ ở đây, đừng nói là cái sơn động này, cho dù đem nàng giam giữ dưới chân núi Hymalaya, nàng cũng có thể thoát ra được.”

Diệu Yên mỉm cười ôn nhu nói: “Phu quân cẩn thận.” Nàng một tay che chắn cho Nguyệt Hoa, mấy người lùi ra phía sau hai bước, Diệu Yên trong tay đột nhiên huyền hóa ra Thanh Phong kiếm. Trong miệng niệm động hai câu kiếm quyết....

Một tiếng “vù”, chỉ thấy kiếm phong trong nháy mắt biến thành một thanh cự kiếm màu vàng to lớn vô cùng, hướng về phía đỉnh đầu đột nhiên chém tới!

Nhất thời băng sơn địa liệt!

Nếu giờ phút này có người ở dưới chân núi, lập tức có thể nhìn thấy, trên đỉnh núi mơ hồ bộc phát một băng sơn thật lớn! Tuyệt cuộn cuộn lăn xuống, đất rung núi chuyển!

Mơ hồ, có một đạo kim quang từ trong núi bắn ra ngoài, biến mất ở giữa không trung.....

“Phu quân, chúng ta đi đâu?”

Tiểu Lôi trầm ngâm trong chốc lát, sau đó chỉ tay, nói: “Hướng kia...ta nhớ kỹ tiểu trấn thánh địa kia ở nơi đó, ta vô ý xuyên qua thời không ở nơi đó, nếu chúng ta muốn quay về, tất nhiên là phải từ nơi đó mà đi!”

127. Chương 128: Lão Phong Tử Phát Uy

Bây giờ cũng đã gần trưa rồi.

Tối ngày hôm qua, sau khi Tiểu Lô mất tích một cách kỳ diệu, lúc hừng sáng, Nguyệt Sơn đi tìm Tiểu Lô, lại phát hiện Tiểu Lô không ở trong lều. Lúc bắt đầu hấn cũng không để ý, đợi được lát sau lại phát hiện có việc không bình thường. Không chỉ có Tiểu Lô, mà ngay cả hướng dẫn viên leo núi cũng không thấy.

Nguyệt Sơn trong lòng có chút lo lắng, trước tiên đi đến tiểu trấn, nhưng cũng không tìm được Tiểu Lô, lúc này mới vội vàng quay trở lại, tìm Khinh Linh Tử thương lượng, hấn đã kiến thức qua bản lãnh của Khinh Linh Tử, lúc này sốt ruột, thăm nghĩ bằng vào thần thông quảng đại của lão tiền bối này, hấn là có thể tìm được Tiểu Lô.

Khinh Linh Tử ngồi ở bên ngoài lều đã tọa, Nguyệt Sơn đi đến, lão vẫn bất động, chỉ hé mắt nhìn.

Khinh Linh Tử thản nhiên nói: “Lo sợ cái gì, Tiểu Lô tên gia hỏa này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng dù sao cũng là sư đệ ta, người cho rằng đệ tử Tiểu Dao phái dễ dàng bị khi dễ như vậy sao? Nơi này chung quanh cũng không có cao thủ gì, cho dù gặp người nào đó, Tiểu Lô hấn tinh ranh như quỷ, sẽ không chịu thiệt thòi đâu.”

Nguyệt Sơn đành phải quay đầu đi tìm tiếp, Khinh Linh Tử vẫn nhàn nhã ngồi, lại đem Bảo Nhi đặt kề bên, hai quái vật một lớn một nhỏ khoanh chân ngồi đối diện nhau, cứ như vậy chăm chỉ đã tọa.

Buổi sáng, Diệp Bất Quần cũng tới, nhìn thấy Nguyệt Sơn còn đang giống như con ruồi không đầu bay loạn. Lập tức giữ hấn lại, trầm giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì, người chưa tìm thấy Tiểu Lô sao?”

Nguyệt Sơn cười khổ: “Tiểu trấn này lớn như vậy, ta trước sau chạy đi bảy tám lần. Trừ đại giáo đường kia của các người, bên trong ta không vào được, những chỗ khác đều tìm qua, dù sao cũng không thể bảo ta đến nhà vệ sinh nữ để tìm chứ?”

Diệp Bất Quần sắc mặt bất thiện, xem ra cũng có chút bất an, chần chờ một chút, rốt cuộc mới nói: “Còn có một chỗ, chúng ta không có đi tìm qua.”

“Ở đâu?”

Diệp Bất Quần một ngón tay chỉ sườn núi phía nam, cười khổ: “Chỗ kia người vào không được. Ta đi xem sao.”

Nguyệt Sơn biến sắc nói: “Nơi đó là địa phương nào?”

“Thánh địa.”

Diệp Bất Quần kiên trì muốn một mình đi vào, Nguyệt Sơn tự nhiên không chịu. Hấn trong lòng đối với người của Giáo Hội vị tất lại yên tâm như vậy. Dù sao ở trong lòng hấn luôn nghĩ: “Không phải tộc loại của ta, tất có tâm tư khác!” Diệp Bất Quần bây giờ cũng không muốn trở mặt cùng bọn Nguyệt Sơn, hơn nữa trong lòng hấn cũng rõ ràng, nếu thật sự là trở mặt, ngay cả Nguyệt Sơn không phải đối thủ của mình, nhưng mà Khinh Linh Tử kia thần bí khó lường, không phải chính mình có thể đối phó.

Bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể mang theo Nguyệt Sơn cùng đi tới sườn núi phía nam trấn, chính là phía trước sơn động kia. Bên trong chính là thánh thủy nổi tiếng tiểu trấn này!

“A? Long Nhân?” Nguyệt Sơn liền nhìn thấy một người nằm bên cạnh động khẩu của sơn động, bộ dáng kia đúng là hướng dẫn viên leo núi được thuê lần này- Long Nhân. Hấn nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, Nguyệt Sơn trong lòng lập tức cảm thấy không ổn, đi tới sờ sờ mũi hấn, đem hấn lật lại, dùng sức lay lay vài cái.

Lúc này Long Nhân mới yếu ớt tỉnh lại. Hấn quả thật là tên gia hỏa rất lợi hại, mở mắt nhìn thấy Nguyệt Sơn, trong lòng mặc dù khấn咒. Trên mặt lại có ý làm ra một bộ ngây dại.

Nguyệt Sơn vội lớn tiếng hỏi, Long Nhân chỉ là làm bộ nghe không hiểu tiếng Trung của hấn, Diệp Bất Quần chậm rãi đi tới. Nheo mắt đánh giá hấn, mở miệng dùng Anh ngữ nói: “Long Nhân tiên sinh, người như thế nào lại lại té xỉu ở chỗ này?”

Diệp Bất Quần giọng nói có chút bất thiện, mắt khẽ liếc động khẩu, hơi cau mày nói: “Tiểu Lôi cũng với người ở một chỗ phải không? Hắn đi đâu rồi?”

Long Nhân lúc này mới ngọ ngậy ngồi dậy, làm bộ thống khổ xoa xoa cổ của mình, cười khổ nói: “Tiểu Lôi tiên sinh tối hôm qua cũng với ta một chỗ, hắn nói buổi tối ngủ không được muốn ta dẫn hắn đi ra ngoài một chút, kết quả trong lúc vô ý hắn đã đi tới nơi này. Ta nói cho hắn nơi này là địa phương của Giáo Hội, du khách không thể đi vào. Nhưng là...” Hắn thở dài một hơi: “Vị Tiểu Lôi tiên sinh này lá gan cũng quá lớn, không ngờ không để ý đến ngăn trở của ta, đánh ngất ta, chuyện sau đó ta cũng không biết, ta nghĩ hắn quá nửa là tự mình tiến vào. Ta đã cảnh cáo hắn rồi, nơi này là địa bàn của Giáo Hội, hơn nữa tiểu trấn này có tiếng là thánh địa, có những chỗ vạn lần không thể đi loạn. Nhưng hắn không nghe... ai...”

Diệp Bất Quần chỉ lẳng lặng nghe hắn nói, neho mắt nhìn chăm chăm Long Nhân, trong ánh mắt hiện lên một tia tinh mang. Nghe thấy Tiểu Lôi không ngờ xông vào sơn động này, sắc mặt hắn càng ngày càng âm trầm.

Thân phận chính thức của Diệp Bất Quần là Thánh kỵ sĩ thủ hộ đứng đầu Giáo Hội Raphael, hắn đương nhiên biết trong sơn động này có cái gì. Đó là cấm địa trong Giáo Hội, có thánh thủy và thánh khí.

Bình thường đây là nơi du khách dừng lại, hơn nữa trong sơn động còn có hàng rào cùng cửa sắt. Bất quá Diệp Bất Quần cũng không cho rằng hàng rào và cửa sắt có thể ngăn cản được Tiểu Lôi.

Nhưng mà hắn cũng biết, trong sơn động này có thủ hộ giả!

Đó là hai vị khổ tu cao tuổi trong Giáo Hội,

Loại khổ tu giả này Giáo Hội có rất nhiều. Những kỳ nhân dị sĩ này, một số cũng không biết đã có bao nhiêu tuổi rồi, phần lớn đều là tín đồ tuyệt đối thành kính, một số thậm trí đã tu hành tới cảnh địa không thể tưởng tượng được. Không nói gì khác, ít nhất Diệp Bất Quần cũng biết, ở trong sơn động này, có hai vị khổ tu giả bản lãnh rất lớn ẩn ở đây tu luyện và thủ hộ nơi này. Diệp Bất Quần chỉ sợ Tiểu Lôi vạn nhất cùng hai khổ tu giả kia nổi lên xung đột, xảy ra đánh nhau, nếu Tiểu Lôi bị tổn thương, sợ rằng nhiệm vụ của mình cũng phiền toái. Nhưng là nếu hai vị khổ tu giả bị tổn thương, vậy trong sơn động, sợ rằng cũng bị tiểu tử kia biết được...”

Sắc mặt hắn âm trầm, lạnh lùng nhìn Long Nhân, đột nhiên cười lạnh: “Long Nhân tiên sinh, Tiểu Lôi hắn là du khách từ bên ngoài tới, cho dù hắn ban đêm đi loanh quanh khắp nơi, cũng sẽ không chạy đến nơi đây. Là người dẫn hắn tới sao?”

Long Nhân không hốt hoảng chút nào, cười khổ: “Ta là hướng dẫn viên leo núi, trấn này ta tới cũng ít nhất mười lần. Như thế nào lại không biết nơi này không cho người tiến đến. Nhưng mà Tiểu Lôi hắn đêm qua chính là lôi kéo ta đi loanh quanh rồi tới nơi này, ta đã nói từ đầu nơi này không thể đến. Nhưng mà hắn nghe xong, ngược lại càng có hứng thú, không đi không được, ta còn có biện pháp gì? Hả? Hắn bây giờ còn không trở về sao? Theo ta được biết, cửa sắt trong nơi này đã khóa, hắn dù sao cùng không vào được... thượng đế ơi, hắn sẽ không có gan bẻ khóa ở nơi thần thánh này chứ?”

Ánh mắt Diệp Bất Quần phức tạp nhìn Long Nhân.

Long Nhân ngụy trang cực tốt. Những lời nói đều hợp tình hợp lý. Mà ngụy trang tốt nhất của hắn, tự nhiên chính là thân phận huyết tộc huyết thân của hắn. Thân là huyết thân, hắn không có năng lực đặc thù của hắc ám chủng tộc, do đó, cho dù đứng ở trước mặt Diệp Bất Quần Thánh kỵ sĩ của Giáo Hội, Diệp Bất Quần cũng nhìn không thấu thân phận hắn.

Cho dù Diệp Bất Quần có biết được huyết tộc có huyết thân tồn tại, nhưng mà huyết thân địa vị luôn luôn thấp kém, bởi vậy Diệp Bất Quần cũng sẽ không hoài nghi thân thể Long Nhân - - nghĩ đến dù người của Hắc Ám Hội Nghị muốn làm âm mưu quỷ kế gì, cũng sẽ không phái một huyết thân thấp kém không hề có lực chiến đấu đến nơi này?

Diệp Bất Quần đem lời Long Nhân phiên dịch sơ lược cho Nguyệt Sơn, Nguyệt Sơn trong lòng lo lắng. Lập tức tiến vào sơn động, Diệp Bất Quần vội vàng cản hắn lại, cười khổ: “Xin lỗi, nơi này người không thể đi vào.”

“Cái gì?”

Diệp Bất Quần vẻ mặt có chút xấu hổ, nói: "Nơi này là cấm địa của Giáo Hội, ngoại nhân không được đi vào, người ở chỗ này chờ đi, ta vào xem."

Mắt thấy Nguyệt Sơn trên mặt dần dần lộ ra vài phần tức giận, Diệp Bất Quần cười khổ nói: "Nguyệt Sơn tiên sinh. Ta giải thích với người nhé. Người sinh ra từ võ học thế gia, nói vậy hẳn nhiên là rõ ràng, ngay trong võ học thế gia các người, không ít gia tộc cũng có cấm địa riêng, không thể để cho ngoại nhân đi vào. Hy vọng người hiểu được nỗi khổ của ta. Thân phận của ta người cũng biết, theo chức trách, ta không thể cho người đi vào!"

Nguyệt Sơn trong lòng tự nhiên rõ ràng ý tứ của hắn. Bất quá hắn vốn đối với người của Giáo Hội không có hảo cảm nhiều lắm, chỉ là nghe Tiểu Lôi an bài, mới miễn cưỡng cùng Diệp Bất Quần hợp tác. Giờ phút này Tiểu Lôi mất tích, hắn đâu còn quan tâm nhiều như vậy? Bỗng chốc hắn thẳng người, trầm giọng nói: "Diệp Bất Quần, hãy bớt sàm ngôn đi, ta nhất định phải tiến đến tìm Tiểu Lôi. Nơi này là cấm địa của Giáo Hội các người? Tốt lắm! Ai biết có phải Giáo Hội các người bố trí cạm bẫy gì đó để Tiểu Lôi tiến vào hay không? Hừ...."

Nói xong, hắn không để ý tới Diệp Bất Quần, đi nhanh vào trong sơn động.

Diệp Bất Quần sắc mặt trầm xuống, đột nhiên thân thể hắn lay động, giống như quỷ mị, trong nháy mắt liền đến trước người Nguyệt Sơn, cản đường, trầm giọng nói: "Đứng lại!"

Nguyệt Sơn nhướn mày, liền muốn phát tác. Diệp Bất Quần lại nói: "Nguyệt Sơn tiên sinh, nếu chúng ta hợp tác, vậy cần tín nhiệm nhau. Tiểu Lôi mất tích, ta cũng không biết tình huống thế nào. Mặc kệ hắn có bên trong hay không, địa phương này người không thể đi vào!"

"À há!" Nguyệt Sơn tức đến nổi cười phá lên, quát: "Được lắm! Ta đối với bọn tây dương các người vẫn không có ấn tượng tốt, người ra sức ngăn cản không cho ta đi vào, vậy nhất định có âm mưu! Hôm nay ta không thể không vào!"

Nói xong, Nguyệt Sơn cười lạnh một tiếng, quát: "Tránh ra!"

Hắn đánh ra một thức, một chiêu hắc hổ thâu tâm đã đánh tới.

Diệp Bất Quần hơi chau mày, lùi về phía sau, một tay vô thanh vô tức vung lên, nhẹ nhàng chặn quyền đầu của Nguyệt Sơn, nén giận nói: "Nguyệt Sơn tiên sinh, ta khuyên người, nơi này thật sự không thể vào!"

"Hừ, một mực ngăn cản, nhất định có âm mưu!" Nguyệt Sơn càng không nói lời nào, đột nhiên nhấc chân, từ trong ủng rút ra một thanh đoản đao.

Hắn cầm đao trong tay, lập tức khí thế hiên ngang nổi lên, cổ tay rung lên, phát ra một đoàn đao ảnh, chém về phía Diệp Bất Quần. Diệp Bất Quần bất đắc dĩ né tránh, nhưng vẫn đưa tay đẩy Nguyệt Sơn.

Nguyệt Sơn trở tay chém lại một đao, bức lui Diệp Bất Quần, quát: "Diệp Bất Quần, ta niệm tình chúng ta cùng đi, không xuất thủ độc ác với người. Nếu lại ngăn trở ta, đừng trách ta không khách khí!"

Diệp Bất Quần bước vài bước, chắn ở cửa sơn động, cười khổ: "Không phải ta cố ý ngăn trở người, nơi này thật sự người không thể đi vào. Ta vào xem, người ở chỗ này chờ ta chẳng phải là giống nhau sao?"

"Đương nhiên không giống!" Nguyệt Sơn trợn mắt, đột nhiên hoành đao trước ngực, phát ra một chiêu thức kỳ quái, chỉ thấy đoản đao trong tay hắn xoay tròn, hàn quang như tuyết, lưỡi đao phong rung lên "ong ong", Diệp Bất Quần sắc mặt chợt biến đổi, nhanh chóng bay lùi về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước, trước ngực áo vô thanh vô tức xuất hiện một vết rách.

Nguyệt Sơn cười lạnh: "Một đao này ta chỉ dùng ba phần lực. Nếu người vẫn ngăn trở ta, có phải tưởng rằng Nguyệt Sơn chưa từng giết người qua phải không!"

Diệp Bất Quần cũng kinh ngạc, hắn vốn không quá để ý Nguyệt Sơn, hắn nhận định bất quá Nguyệt Sơn chỉ là một võ sĩ Trung Quốc mà thôi, lại không nghĩ rằng võ học Trung Hoa luyện đến đỉnh cao, không ngờ có uy lực to lớn như thế! Một đao vừa rồi, mơ hồ tương tự chung cực đấu khí của Thánh kỵ sĩ! Một đao của Nguyệt Sơn xuất ra đao khí, trong mắt Diệp Bất Quần, cơ hồ như là "Phong nhận" mà Thánh kỵ sĩ mới có thể sử dụng!

“Phong nhận?” Diệp Bất Quần sắc mặt hơi đổi, lúc này mới thật sự đánh giá lại Nguyệt Sơn. Đối phương không ngờ nắm giữ “Đấu khí”, còn có thể dùng vũ khí phát ra phong nhận, đó đã là đỉnh cao của võ công rồi, dựa theo tiêu chuẩn của bọn họ, đã đạt đến mức thánh kỵ sỹ. Hoàn toàn có lực lượng cùng mình liều mạng.

Diệp Bất Quần tay đã đặt cầm vào thập tự giá trước ngực, thập tự giá này thật ra chính là vũ khí của hắn, thánh kỵ sỹ Giáo Hội. Lúc lâm địch, chỉ cần triệu hoán thánh lực, thập tự liền có thể ảo hóa thành thánh kiếm của hắn.

Nhưng bàn tay hắn mới chạm vào thập tự giá, liền nghe thấy một tiếng “Hừ” lạnh lùng: “Tên nước ngoài chết bầm, đạo gia sớm biết ngươi không phải là thứ tốt đẹp gì!”

Diệp Bất Quần hoảng sợ, đây rõ ràng là thanh âm của Khinh Linh Tử, nhưng mà hắn nhìn xung quanh bốn phía, không thấy có bóng người! Đột nhiên hắn cảm giác được một luồng lực lượng cường đại nhắm ngực đánh tới, hắn chỉ kịp dùng tay đỡ một chút, thân hình đã bay ra ngoài, đập mạnh vào trên vách núi, không ngờ tạo thành một cái lỗ to, cả người lún sâu vào trong.

Tại căn lều ở quảng trường tiểu trấn, Khinh Linh Tử vừa vận nhẹ nhàng hạ bàn tay xuống, nhìn bảo nhi ngồi trước mặt.

“Sư phụ, người vừa rồi sao lại phát tay?”

“Ha ha, sư phụ là đập muỗi.” Khinh Linh Tử cười nhẹ.

Nguyệt Sơn cũng sợ ngây người, hắn hoành đao trước ngực, chuẩn bị động thủ. Lại đột nhiên nhìn thấy Diệp Bất Quần tự mình bay ra ngoài, đập vào đá. Diệp Bất Quần sắc ra một búng máu, sắc mặt thâm đậm, gắng gượng đứng lên, chỉ cảm thấy cả người đau đớn, cười khổ: “Pháp thuật thật lợi hại. Bây giờ ta muốn ngăn trở người cũng không được rồi. Ta hiểu rồi, ta dẫn người đi vào.”

Hắn cười gượng, trong lòng cũng đã kinh hãi đến cực điểm.

Vừa rồi rõ ràng là thanh âm của Khinh Linh Tử, cũng là Khinh Linh Tử ra tay với mình. Hắn mặc dù đã sớm cảm giác thấy Khinh Linh Tử cao thâm khó lường, nhưng ngờ người này lại cường hãn đến mức như vậy! Tiễn tay xuất ra một kích, đã khiến cho mình bị thương. Mà chính mình cũng không biết đối phương ra tay như thế nào

Vừa rồi một kích kia rõ ràng chỉ là cảnh cáo, nếu chính mình còn tiếp tục ngăn trở, sợ rằng đối phương có thể lập tức thật sự giết mình!

128. Chương 129: Tiễn Thối Lưỡng Nan

Diệp Bất Quần thở dài, bất đắc dĩ đi theo bên cạnh.

Đi vào trong một lúc, đã nhìn thấy hàng rào và cửa sắt, quả nhiên là cửa bị mở toang. Diệp Bất Quần sắc mặt càng khó nhìn thêm vài phần, Tiểu Lôi này quả nhiên dám can đảm xông vào nơi này.

Nguyệt Sơn một trận kích động, tăng cước bộ xông vào trước. Chính là vừa tiến vào, nhìn thấy bên trong sơn động, kinh ngạc kêu lên: - A?

Nơi này đúng là chỗ đầm nước thánh thủy.

Mặt nước đầm thánh thủy yên tĩnh, dưới pho tượng bên cạnh là ma pháp sư và kỵ sỹ bị Tiểu Lôi đánh vẫn còn nằm đó.

Nguyệt Sơn không nghĩ nơi này còn có người khác. liếc thấy hai cái lão gia hỏa ở chỗ này, nhìn không được kêu lên kinh ngạc.

Chính là Diệp Bất Quần đi vào, nhìn thấy 2 khổ tu giả nằm trên mặt đất, trong lòng lại càng kinh hãi.

Hai khổ tu giả này rõ ràng đã trọng thương nằm ở đây rất lâu rồi, khải giáp trên người kỵ sĩ kia vỡ nát, pháp trượng của ma pháp sư cũng không thấy, hiển nhiên là bị người đánh bại, hơn nữa là bại rất thảm !

Diệp Bất Quần càng kinh ngạc hơn. Bản thân hắn chính là nhân vật hạch tâm cao tầng giáo hội, tự nhiên là biết thực lực của 2 khổ tu giả này rất cường đại.

Công bình mà nói, chiếu theo thực lực, trong hai người kia tùy tiện chọn ra một người đánh với chính mình, bản thân hắn sở hữu đặc thù thánh lực gia trì thánh kỵ sĩ, tự nhiên là có thể đánh bại. Nhưng nếu là hai đánh một, hơn phân nửa là chính mình địch không lại. Nhưng bây giờ rốt cuộc là hai khổ tu giả đồng thời bị thương, xem bộ dáng e rằng bị thương đến không thể nhúc nhích. Nếu thật là do Tiểu Lôi làm ... chẳng lẽ bản lãnh Tiểu Lôi kia đã lớn như vậy sao?

Bất quá vậy Diệp Bất Quần đã nghĩ sai rồi.

Thật ra, nếu đơn thuần từ trên pháp lực và năng lượng so sánh, hai lão nhân này đều là hai lão hủ lậu không biết khổ tu bao lâu rồi, đối với tôn giáo cực độ thành tín, khiến cho vũ lực và ma pháp của bọn họ cũng khá cường đại. Bất quá năng lượng cường đại cũng không có nghĩa là lực chiến đấu cường đại.

Loại lão gia hỏa này, một thân kinh khủng năng lượng đều là trải qua khổ tu không biết bao nhiêu năm tu luyện ra, nhưng là ở chỗ địa phương quỷ quái này đóng cửa khổ tu, kinh nghiệm thực chiến với người đã ít càng thêm ít. Có một thân bản lãnh nhưng lại không có kinh nghiệm thực chiến và kỹ xảo chiến đấu gì nên mới bị Tiểu Lôi đánh bại một cách kỳ diệu.

Cũng giống như sức lực của một con trâu, chưa chắc yếu hơn một con báo nhỏ, nhưng chính là trâu thì còn lâu mới đánh lại báo.

Diệp Bất Quần lập tức chạy đến, ngồi xuống phía trước người hai khổ tu giả, lấy thập tự giá trước ngực mình ra. Nguyệt Sơn nghe thấy 3 người xì xồ xì xào cũng không biết nói những gì, bộ dạng hai khổ tu giả nọ phi thường phần nộ, kỵ sĩ kia bộ dạng càng vẻn râu trừng mắt tức giận.

Diệp Bất Quần tựa hồ có chút quái dị, lại truy vấn vài câu, hai lão gia hỏa xì xồ xì xào hồi đáp, nói rất nhanh. Nguyệt Sơn đứng bên cạnh có chút bức bối, quát: - Diệp Bất Quần, ngươi và bọn họ nói cái gì đó? Tiểu Lôi có ở đây hay không?

Diệp Bất Quần với hai khổ tu giả nói một hồi rồi mới đứng lên nhìn nhìn mặt Nguyệt Sơn, tựa hồ có chút cổ quái nhìn Nguyệt Sơn miệng há ra, trên mặt biểu tình không biết là khóc hay cười.

- Rốt cuộc là sao vậy? Nguyệt Sơn nhướn mày: - Tiểu Lôi có hay không có đến đây? Bây giờ hắn đi đâu rồi?

Diệp Bất Quần cau mày, dáng tựa như trong lòng có nan đề chưa giải được, chậm rãi đến bên cạnh Nguyệt Sơn, cười khổ nói: - Hai người bọn họ chính là thủ vệ nơi này... ủa, ta cũng không giấu gì ngươi, vừa rồi quả thật ta có hỏi qua bọn họ tối hôm qua nơi này xảy ra chuyện gì. Hồi đáp của bọn họ ... làm ta rất kinh ngạc.

- Sao? Rốt cuộc nói chuyện gì?

Diệp Bất Quần cười khổ nói: - Bọn họ nói tối hôm qua có người xông vào, lúc bắt đầu họ nói là một ác ma, sau lại là một ác ma mà họ quen biết, tên ác ma kia tại bảy năm trước từng xuất hiện một lần ở đây. Bọn họ cảm thấy rất xấu hổ, bởi vì bảy năm trước bọn họ không thể ngăn cản ác ma kia tiết độ thánh địa này, kết quả, tối hôm qua lại giao thủ, vẫn như cũ không phải là đối thủ của ác ma...

“Nói cái gì tào lao vậy”. Nguyệt Sơn cảm thấy đầu đầy mê vụ.

- Ta cũng có chút kỳ quái, sau đó ta hỏi kỹ mấy lần, lại phát hiện ... Diệp Bất Quần thở dài nói: - Ta vừa rồi hỏi kỹ hình dáng địch nhân tối hôm qua xông vào đây, xác thật chính là Tiểu Lôi, nhưng làm cho ta kỳ quái chính là hai thủ hộ giả này nói, người xông vào tối hôm qua, cũng chính là Tiểu Lôi ... từng tại bảy năm trước đã xông vào đây một lần. Ta kỳ quái càng thêm kỳ quái ở chỗ này, Tiểu Lôi sao có thể bảy năm trước từng xông vào nơi đây một lần? Bảy năm trước, Tiểu Lôi dĩ nhiên là mới... mới 12 tuổi ha?

Tại một thời không khác.

- Phu quân, chính là nơi này? Nhìn sơn động trước mặt, Diệu Yên hơi nhíu mày.

Nhìn sơn động trước mặt, trong lòng Tiểu Lôi không khỏi có chút khấn trương, bởi vì khi hắn đi vào trong sơn động này, cùng với hai lão già thủ hộ đánh một trận, kết quả té vào cái gọi là đầm nước thánh thủy, mới quay về thời không bảy năm trước như bây giờ.

Nghĩ rằng nếu muốn trở về được, sợ là phải tìm cách từ chỗ này.

Tiểu Lôi giữ tay Nguyệt Hoa, hạ quyết tâm. Hắn nhìn thẳng Nguyệt Hoa, nghiêm mặt nói: - Có một việc anh còn chưa nói cho em. Vốn lúc trên núi, anh đã muốn nói với em, bất quá sau phát sinh quá nhiều chuyện, làm anh quên mất. Hiện tại...

Nguyệt Hoa cười cười: - Sao hả?

Tiểu Lôi nghiêm mặt nói: - Chuyện này có chút phức tạp, có chút tưởng tượng, bất quá em chậm chậm nghe anh nói rồi sẽ biết ...

Vì vậy, dừng tại cửa sơn động, Tiểu Lôi chậm rãi đem chuyện mình như thế nào đi vào sơn động, như thế nào cùng thủ hộ giả bên trong giao thủ, ngã vào thủy đầm rồi ra sao đến bảy năm trước, cũng là cái thời không hiện tại, kể rõ một lần.

Hắn càng nói càng chậm, bởi vì sắc mặt Nguyệt Hoa càng ngày càng tái nhợt, nét mặt càng lúc càng khiếp sợ, cuối cùng cơ hồ đứng không vững, hai chân mềm nhũn suýt nữa ngã xuống.

- Anh ... anh nói cái gì? Anh nói anh là đến từ thế giới bảy năm sau này? Anh nói anh đến từ năm 2005? Nguyệt Hoa run giọng nói: - Anh nói phức tạp quá, em... đầu em hơi rối loạn, có chút bất minh...

Tiểu Lôi thở dài nghĩ, còn bỏ qua thân thể của Nguyệt Hoa chưa nói. Hiện tại nhìn Nguyệt Hoa có chút khó tiếp nhận chuyện mình nói. Nếu mình tiếp tục nói mình biết rõ thân thể của nàng. Nguyên bản trong lịch sử nàng sẽ sinh cho mình một nữ nhi rồi sau đó chết đi. Tiếp đó chính mình gặp được Bảo Nhi, lại trải qua một loạt rắc rối nữa, bản thân mình lại quay về bảy năm trước, cùng nàng gặp gỡ ...

Chuyện này quá phức tạp rồi, từ từ đợi sau này tìm được cơ hội rồi hãy nói đi. Trong mắt Nguyệt Hoa đột nhiên lộ ra ánh tuyệt vọng, nàng run giọng nói: - Anh ... Anh tới đây là có ý tứ gì ... anh nghĩ là ... anh nghĩ là ...

- Đúng vậy. Là anh muốn xem thử có thể thông qua nơi này mang em trở về thời đại của anh. Tiểu Lôi cười khổ, cảm giác trong miệng hơi cay đắng.

- Trở về ... Trong nháy mắt mặt Nguyệt Hoa không còn chút máu. Lần này thật sự tối sầm mắt, ngã xuống.

Tiểu Lôi vội ôm lấy nàng ra sức lay tỉnh. Nguyệt Hoa mới nhẹ nhàng mở mắt, nhìn chăm chú Tiểu Lôi chừng hai phút, buồn bã nói: - Anh ... anh phải đi về sao? Anh ... anh thật sự phải đi sao?

- Anh muốn trở về ... dù sao cái thế giới này không thuộc về anh. Nói thật, hiện tại trong cái thời không này còn có một con người của anh mới 12 tuổi, đang đi học, là một thiếu niên bình thường. Anh xuất hiện ở đây chính là một sự ngoài ý muốn ... anh không thuộc về nơi này, đương nhiên là phải quay về ... Tiểu Lôi thấp giọng nói, lập tức nhìn thẳng vào mắt Nguyệt Hoa trầm giọng nói: - Nguyệt Hoa, em nguyện ý cùng anh trở về không?

Ánh mắt buồn bã của Nguyệt Hoa chợt loé lên một tia sáng: - Anh ... anh muốn dẫn em cùng đi sao?

Đương nhiên. Tiểu Lôi cười nói: - Bây giờ em là nữ nhân của anh, anh như thế nào có thể bỏ em lại đây chứ? Em và anh cùng nhau trở về.

Trong mắt Nguyệt Hoa lộ ra mục quang kích động, nhưng là thân thể đột nhiên run rẩy, nhiệt tình trong mắt lại biến mất, run giọng nói: - Em ... Em không thể đi cùng anh ... người nhà em, trưởng bối huynh đệ tỷ muội em đều ở đây ... em ...

Tiểu Lôi giật mình, biến sắc: - Em ... em không nguyện ý sao?

- Em nguyện ý! Trong lòng em ngàn muốn vạn muốn ... Nguyệt Hoa lắc đầu: - Nhưng mà em không thể.

Trầm mặc.

Không gian tựa hồ chết lặng, hai người đều nhìn thẳng vào đối phương, lặng im không nói.

Diệu Yên đứng một bên, đột nhiên cười nhẹ nói: - Tiểu Lôi, sự giao hoạt gian trá ngày thường của chàng đều chạy đâu mất rồi? Bây giờ chúng ta còn chưa biết có thể trở về hay không. Huống hồ, cho dù trở lại thời không của chúng ta, Nguyệt Hoa muội muội vẫn nhìn thấy người nhà của nàng mà... Tại thời không kia dĩ nhiên cũng có huynh đệ tỷ muội của nàng. Đâu có gì phải lo lắng?

Tiểu Lôi mắt lập tức sáng rỡ, cười nói: - Đúng, đúng, đúng. Điểm này anh chút nữa quên mất.

- Không giống nhau. Nguyệt Hoa vẫn như trước lúc đầu: - Cho dù cùng nhau tới bảy năm sau, nơi nào đó cũng có huynh đệ tỷ muội người nhà em, nhưng mà ở cái thời không bảy năm sau kia, cũng có một con người khác của em. Minh Nguyệt gia ở thời không kia chỉ nhận Nguyệt Hoa thời không kia, sao có thể nhận em chứ? Cũng giống như nếu em muốn giữ anh lại ở cái thời không này, anh có nguyện ý không?

- Điều này ... Tiểu Lôi trong lòng quỳnh quáng, buột miệng nói: - Bảy năm sau, em ... em ... em đã chết rồi.

- Cái gì? Nguyệt Hoa kinh hô một tiếng, bùm miệng lại, hoảng sợ nhìn Tiểu Lôi: - Anh nói cái gì? Em bảy năm sau, đã chết rồi?

Tiểu Lôi bất đắc dĩ, lúc này mới đem chuyện mình như thế nào gặp Bảo Nhi, trở thành ba ba trong miệng Bảo Nhi, sau đó như thế nào lại tham gia vào chuyện Minh Nguyệt gia, cuối cùng mình đi đến châu Âu, cũng là vì truy tìm cha của Bảo Nhi ở đâu ... ai ngờ tìm tới tìm lui, lại phát hiện ra kết quả này.

Nguyệt Hoa càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng tự bịt chặt miệng mình, miễn cưỡng ngăn một trận kinh hô, trong mắt vừa có sợ hãi, vừa có hoảng loạn, vẻ mặt thật đáng thương, mờ mịt chẳng biết làm sao.

Tiểu Lôi vội ôm lấy nàng, ôn nhu nói: - Được rồi, được rồi. Bất quá lần này anh quay lại, hình như lịch sử đã phát sinh biến hoá rồi. Ít nhất theo anh đã biết, mấy tên gia hỏa trong đội leo núi đúng ra toàn bộ chết sạch, bây giờ mới chết có một tên. Nghĩ xem nhân vì Pandora bị chúng ta giết chết rồi, cho nên ...

Nguyệt Hoa trong đầu cơ hồ đã trống rỗng, thân thể trong lòng Tiểu Lôi nhũn ra. Đột nhiên khóc òa lên. Nàng nghe chính mình sắp chết, không khỏi trong lòng sợ hãi, tâm tình có chút kích động.

Diệu Yên lặng lẽ hướng Tiểu Lôi nháy mắt, Tiểu Lôi lập tức hội ý, một mặt nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Nguyệt Hoa, vừa ôn nhu nói: - Ai, chỉ đáng tiếc tại cái thời không kia của anh... Bảo Nhi con gái của chúng ta thật là một nữ hài tử rất đáng thương. Nó mặc dù gặp anh, nhưng anh lại không hề biết nó là con gái mình. Đáng thương nó không cha, không mẹ, từ nhỏ ở trong gia tộc lớn lên. Mặc dù có tỷ tỷ Nguyệt Tinh chiếu cố nó, nhưng mà dù sao cũng thiếu tình mẹ, từ nhỏ cô khổ ... còn bị mấy kẻ mang lòng muốn bắt cóc nó ...

Hắn cố ý đem thân thể Bảo Nhi nói đáng thương vô cùng, ý đồ chính là muốn kích phát tình thương của Nguyệt Hoa.

Quả nhiên, trong lòng Nguyệt Hoa thoáng an định, run giọng nói: - Con gái của chúng ta? Nó ... nó lớn lên ra sao?

Tiểu Lôi lại nhanh chóng mang tướng mạo của Bảo Nhi kể lại. Khi Nguyệt Hoa nghe xong, nhin không được rơi lệ nói: - Con gái bé bỏng đáng thương. Nhưng mà em... em... em thật sự có thể sinh ra một bé gái sao?

- Đương nhiên có thể, nhất định có thể! Anh mang em về, xem rồi sẽ biết.

Quả nhiên Nguyệt Hoa có chút động tâm, nghĩ đến con gái tương lai của mình lênh đênh cô khổ không ai yêu thương, từ nhỏ không có cha mẹ, nghĩ đến thân thể thê thảm, không khỏi tâm cũng mềm ra.

Diệu Yên đã sớm ôm vai Nguyệt Hoa, ôn nhu nói: - Hảo muội muội, nếu chúng ta theo phu quân bây giờ, tự nhiên là xuất giá tòng phu, muội không nỡ bỏ người nhà của muội, nhưng mà chẳng lẽ muội bỏ được phu quân sao? Nếu bây giờ muội không cùng đi, vậy từ nay về sau thời không ngăn cách, cũng không có lúc gặp lại! Dựa theo lịch sử nguyên bản, khi hắn đi rồi muội sinh ra nữ nhi, rất nhanh chóng buồn bực sinh bệnh mà chết đi, chẳng phải là thê thảm? Không bằng cùng chúng ta trở về, gia đình một nhà đoàn viên ở một chỗ. Trong nhà thân thích huynh đệ tỷ muội, không lẽ so với phu quân còn nặng hơn sao?

- Nhưng... nhưng mà em còn có một tỷ tỷ, đó là từ nhỏ cùng em nương tựa nhau mà sống ... còn có cha mẹ em ... em làm sao có thể bỏ rơi bọn họ ... Nguyệt Hoa nói chỗ này, nước mắt đầy mặt, ruột gan đứt đoạn, trong nhất thời trong lòng không cách nào quyết đoán. Nhưng mà muốn nàng nói từ nay về sau cùng với

Tiểu Lôi lường thế cách tuyệt, cuộc sống sau này không cách nào tái kiến, vậy sợ rằng so với giết nàng tại chỗ còn thống khổ hơn.

129. Chương 130: Trở Về Tương Lai

Nàng đột nhiên hừ mạnh một tiếng, cặp lông mày dựng lên, quát: “Ở đâu ra ba cái thứ nhân từ đàn bà như vậy, trước tiên cứ cướp nàng mang đi rồi hãy nói! Chuyện sau này, sẽ từ từ giải thích lại với nàng. Đợi khi nàng tới nơi của chúng ta, chẳng lẽ thật sự có thể tức đến muốn giết chàng không? Hừ!”

Diệu Yên này làm việc thật quyết đoán! Nàng vung tay áo lên, mặc kệ phản ứng của Nguyệt Hoa như thế nào, dùng một ngón tay điểm tới phía sau đầu của Nguyệt Hoa, Nguyệt Hoa hự một tiếng, lả người hôn mê bất tỉnh.

Diệu Yên trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, cười mắng: “Ngốc tử, còn không nhanh chóng mà mang lão bà của chàng đi!”

Tiểu Lôi đảo mắt, đột nhiên cười ha hả, đưa tay đỡ lấy vai của Nguyệt Hoa: “Đa tạ Diệu Yên tiên tử chỉ điểm, đầu óc ta hồ đồ mất rồi.”

Hắn đi tới bên cạnh Diệu Yên, đột nhiên hôn mạnh lên mặt nàng một cái, Diệu Yên cả kinh, nhưng cũng không né tránh, để hắn tùy ý làm, chỉ là khuôn mặt phẳng phất đỏ ửng lên.

Tiểu Lôi cười nói: “Không sai không sai, nàng nói một điểm cũng không sai, Nguyệt Hoa sẽ không cùng ta bỏ đi, chính vì không dứt bỏ được người nhà của nàng. Cũng sống không quá một năm rồi mới vĩnh biệt người nhà. Còn không bằng cùng ta trở về sao. Đầu óc ta thật hồ đồ rồi.”

Tiểu Lôi vốn không phải là loại người nhân từ kiểu đàn bà, nếu trong đầu đã nghĩ thông suốt thì nửa điểm chần chờ cũng không có. Hắn liền đi nhanh vào trong sơn động.

Cửa sắt của sơn động làm sao có thể cản trở Tiểu Lôi và Diệu Yên? Lần này không cần Tiểu Lôi bạt đao phá cổng, Diệu Yên tiện tay vung tay áo lên, thiết môn lập tức vỡ thành bốn năm mảnh. Khi vào tới bên cạnh thủy đàm trong sơn động, Tiểu Lôi nhìn chung quanh, quả nhiên thấy từ hai hốc đá trên vách động có hai lão bảo vệ khổ tu chấp tay chậm rãi đi ra.

Một người là kỳ sĩ, người kia là ma pháp sư, Tiểu Lôi tự nhiên là đã gặp qua cả hai, chỉ là chuyện bảy năm về trước rồi.

Bất quá tại lúc này, cả hai người khổ tu tự nhiên như nhận không ra Tiểu Lôi, nhìn thấy Tiểu Lôi và Diệu Yên xông vào, liền từ trong động đi ra.

Tiểu Lôi vốn nghĩ là đối phương muốn động thủ. Ai biết được kỳ sĩ cùng ma pháp sư kia đều dừng lại ở phía xa, khom người chào thân thiện, cũng không nóng nảy động thủ, mà lại thân thiện ki ki cô cô nói một thứ tiếng gì đó, sau đó thì chỉ chỉ về hướng động khẩu.

Tiểu Lôi mặt dù cùng bọn họ bất đồng ngôn ngữ, nhưng cũng đại khái minh bạch ý tứ của bọn họ, là nói cho mình hay rằng đây là nơi cấm địa, xin mời chính mình đi khỏi.

Trong lòng hắn thấy kỳ quái, hai người này bảy năm trước rất thân thiện với mình.

Không tưởng được bảy năm sau, tự mình vào sơn động, cả hai nhìn thấy mình tới đây là muốn động thủ đánh người! Hình như đối với mình có thâm cừu đại hận.

Trong đầu vừa nảy ra một ý niệm, Tiểu Lôi đột nhiên nhảy dựng lên, cười to nói: “Ha ha ha ha! Ta minh bạch rồi! Ta minh bạch rồi!”

Diệu Yên cau mày nói: “Chàng rõ ràng gì? Chàng rõ ràng cái gì?”

Tiểu Lôi cười khoái trá: “Diệu Yên, chúng ta quay về thôi! Nơi này khẳng định chính là đường trở về”

“Chàng làm sao có thể khẳng định vậy?”

Tiểu Lôi cười nói: “Bởi vì hai người này! Nàng xem hiện tại bọn họ đối với ta khách khí như vậy, nghĩ đến hai người khổ tu giả này đều là người bình sinh đàm bạc. Ngay cả nhìn thấy chúng ta xông tới. Cũng không bắt cần xuất thủ đả thương người. Có điều ta hồi trước, cũng chính là bảy năm trước có tới đây, bọn chúng vừa thấy ta liền nộ khí trùng trùng. Không cần giải thích liền động thủ đánh ta. Ta lúc đó cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao bọn họ như có thù oán với ta, hiện giờ thì ta đã nghĩ ra minh bạch rồi... Bởi vì ‘trong lịch sử của ta’, bảy năm trước đã từng tới nơi này. Hơn nữa lại còn đánh bại bọn họ tại đây, sau đó lại theo cánh cửa dưới nước bỏ đi! Cho nên bọn họ đều nhớ kỹ hình dáng của ta, bảy năm sau, ta lại đến nơi này, ta mặc dù không nhận biết bọn họ, nhưng bọn họ lại nhận ra ta, đương nhiên là sẽ tới đánh ta! Ha ha ha ha!”

Hai khổ tu giả thấy Tiểu Lôi không để ý tới mình, có chút không hài lòng, nhưng vẫn không hề động thủ, chỉ là vẫn còn ki ki cô cô mời bọn họ đi ra ngoài. Bất quá Tiểu Lôi giờ phút này sao có thể bỏ đi chứ?

Hắn thở dài, cười khổ nói: “Hai vị, xin lỗi nhé, ta chỉ muốn đánh các ngươi một lần... ài, không, nói nghiêm túc một chút, tại không gian thời gian này, đây là lần đầu tiên ta đánh các ngươi...”

Hắn nháy mắt ra hiệu với Diệu Yên, Diệu Yên nhẹ nhàng cười, từ trong tay áo rút ra Chấn Thiên Linh, nụ cười trên mặt bất biến, nhìn về mặt mờ mịt của hai người giả khổ tu, chậm rãi lay động chiếc chuông.

“Cái gì? Người nói hai lão già kia đã gặp qua Tiểu Lôi... hơn nữa là còn gặp mặt hồi bảy năm trước nữa?” Nguyệt Sơn trừng mắt, liên tục lắc đầu nói: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Bảy năm trước Tiểu Lôi bất quá là một đứa nhỏ mười hai tuổi! Hơn nữa ta đã hỏi qua Tiểu Lôi, hắn trước giờ chưa có qua Âu Châu.”

Diệp Bất Quần cũng cười khổ bất đắc dĩ nói: “Ta đương nhiên cũng biết... chỉ là hai vị khổ tu giả kia, bọn họ tuyệt đối không có nói hoang đường... chuyện này...”

Diệp Bất Quần cũng nghĩ không ra, bèn thăm dò lại thương thế của hai người khổ tu giả, cũng may là cả hai đều đã uống thánh thủy, ngoại thương tự nhiên là mau khỏi, chỉ là bị Tiểu Lôi phá đi thánh lực, công lực đại tổn, xem như là bị “nội thương”. Diệp Bất Quần thân là Thánh Kỵ Sĩ của giáo hội, một chút phương pháp trị liệu đơn giản cũng biết.

Nguyệt Sơn ôm đầu đứng phía trước thủy đàm xem qua xem qua xem lại, tựa hồ như muốn nhảy xuống. Diệp Bất Quần quay đầu lại nhìn Nguyệt Sơn, cười khổ: “Nguyệt Sơn tiên sinh, chẳng lẽ ngươi muốn nhảy xuống đó sao?”

“Đương nhiên! Hai người kia nói Tiểu Lôi nhảy xuống rồi cũng không có nhảy lên lại... Loại cao thủ như hắn, đều tinh thông phép nội tức, đừng nói là cái thủy đàm nho nhỏ này, cho dù là quảng hãn xuống biển cũng không làm hắn chết đuối được. Chính là hắn bây giờ còn chưa đi lên, ở dưới nước nhất định là có gì cổ quái!”

Diệp Bất Quần trầm ngâm một chút, trên mặt có vẻ hơi bị làm khó, nói: “Như vậy đi, chốc nữa chúng ta xuống xem rồi hãy nói.”

Nguyệt Sơn chờ chính là câu này, nghe vậy lập tức bắt đầu cởi giày, Diệp Bất Quần thấy hắn lo lắng như vậy, chỉ có thể cười khổ.

Ngay lúc Nguyệt Sơn vừa cởi áo trên, lộ ra thân trên cường tráng, đột nhiên mặt nước xoay tròn, từ từ tách ra hai bên, một nhân ảnh hét một tiếng từ dưới đất phóng lên, một đạo bạch quang bao phủ trên người cô gái đó, đôi chân trần của nàng tựa như lửng không đạp sóng mà đứng, dưới ánh bạch quang, một thân hắc sắc trường bào, tay áo phát phối, hình dáng như một tiên tử, chính là Diệu Yên.

Diệu Yên từ trong nước phóng ra, nhưng trên người, một chút vệt nước cũng không có, ngay cả tóc cũng không hề có chút nước, lạnh lùng nhìn Nguyệt Sơn thân trên trần trụi, đang đứng cạnh thủy đàm, trong mắt đột nhiên lộ ra một tia nộ ý, nhanh chóng quay đầu không dám nhìn thẳng Nguyệt Sơn, miệng quát: “To gan! Cả người trần thế, không ra thể thống gì!”

Nàng nhẹ nhàng đánh ra một chuông, Nguyệt Sơn lập tức một tiếng hừ cũng không có té xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Diệu Yên vung tay áo lên, một đạo kinh phong cuốn tới, đem y phục của Nguyệt Sơn phủ lên người hắn. Lúc này mới quay đầu lại, lạnh lùng đánh giá Diệp Bất Quần.

Diệp Bất Quần sợ ngây người!

Nguyệt Sơn thực lực bao nhiêu hẳn rõ ràng nhất. Chỉ là cô gái này không ngờ chỉ một chiêu là đánh gục hẳn. Hơn nữa, từ giữa thánh thủy thủy đầm lại nhảy ra một mỹ nữ Đông phương... Tiểu Lôi đâu?

Diệu Yên trầm mặc, lạnh lùng nhìn Diệp Bất Quần quát: “Người là người phương nào?”

Diệp Bất Quần chính là vừa ngay lúc đang cởi nút áo, Diệu Yên sắc mặt vốn khó coi lại càng khó coi hơn.

Có nam nhân xa lạ nào dám đường đường trước mặt Diệu Yên tiên tử cởi quần áo? Nếu đổi lại là tính tình ngày trước của nàng, đã sớm một chiêu đánh chết người đó rồi mới nói!

Vừa muốn nói chuyện, thì thấy mặt nước sủi bọt, lập tức ầm một tiếng, Tiểu Lôi kéo Nguyệt Hoa từ trong nước nhảy ra, vừa lắc đầu vừa mắng: “Hừ hừ! Diệu Yên nàng giỏi, không ngờ có tị thủy châu lại không cho ta dùng... cũng may nơi này là thánh thủy, uống nhiều một chút cũng tốt.. hả? Diệp Bất Quần lão huynh, người cũng ở chỗ này à? À há, Các người phải tới tìm ta không? Ha ha ha ha... quả nhiên là đã trở về! Đã trở về rồi!!! Á! Nguyệt Sơn! Nguyệt Sơn lão huynh làm sao vậy, sao lại cởi trần nằm trên mặt đất vậy? Há? Diệp Bất Quần, xem tướng người thì hình như cũng đang chuẩn bị cởi quần áo... Trời ạ! Chẳng lẽ hai người các người ...”

Diệp Bất Quần trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, miệng há to như có thể nuốt một quả trứng gà, trên mặt vị biểu huynh Nguyệt Sơn lại càng thêm vẻ cổ quái, nhất thời biến sắc, rút cuộc hít một hơi thật sâu: “Tiểu Lôi... Tiểu Lôi!!! Người chạy đi đâu vậy? Ài? Còn hai vị này là...!!!”

Diệp Bất Quần đột nhiên nhìn chằm chằm tới Nguyệt Hoa đang hôn mê trên người của Tiểu Lôi, vươn tay run rẩy chỉ vào nàng, kinh hô: “Nàng! Là nàng! Là Nguyệt Hoa nàng!”

Tiểu Lôi tự mãn cười, lau đi nước trên mặt, cười khở: “Diệp huynh, ta thấy người y phục vẫn còn trên người, hãy giúp Nguyệt Sơn huynh mặc quần áo, ta sẽ từ từ kể cho người nghe...”

Diệp Bất Quần trong mắt loé ra tinh mang, đi tới hai bước, nắm lấy bả vai Tiểu Lôi vội quát: “Xảy ra chuyện gì? Nàng không phải đã chết rồi sao? Người... Người rút cuộc xuống đó phát sinh chuyện gì rồi!”

Diệp Bất Quần bị kích động, nhin không được, dùng tay chạm vào người Nguyệt Hoa, dường như không dám tin chuyện này là có thật!

Diệu Yên trên mặt đột nhiên hiện lên một tia sát khí, nhẹ giọng quát: “To gan! Trừ phu quân ra, nam nhân nào dám đụng chạm vào Nguyệt Hoa muội muội của ta”

Ngón tay mảnh khảnh điểm tới, một đạo kim quang từ đầu ngón tay nàng bắn ra, Diệp Bất Quần chỉ cảm thấy trước ngực đau nhức một trận, nặng nề rên một tiếng, vội vàng lùi lại phía sau, miệng phun ra một búng máu.

Diệu Yên cười lạnh: “Nghĩ không ra bọn man di này cũng có một tên dám đương đầu, không ngờ dám động thủ động cước đối với nữ nhân của phu quân, chết cũng không hết tội! Phu quân, có muốn ta giết hắn không?”

Lần này tới phiên Tiểu Lôi cười khở!

130. Chương 131: Di Vật

Bình tâm mà nói, Tiểu Lôi trong lòng thật sự có hơi động tâm! Có tên Diệp Bất Quần bên người, cũng là một điều phiền toái, hơn nữa hẳn là đại biểu của giáo hội. Đại biểu cho tòa thánh Vatican. Về phần tại sao bọn họ luôn tranh đoạt Bảo Nhi, hiện tại nhìn lại, Tiểu Lôi đã mơ hồ cảm nhận được một chút đầu mối. Quá nửa chính là có quan hệ tới thần thoại Hy Lạp, sợ rằng có dính dáng đáng tới mấy cái thứ đấu tranh tôn giáo đây.

Bất quá Diệp Bất Quần này từ đầu tới giờ chưa từng đối với mình có nửa điểm gia hại, lại còn vài lần giúp mình mấy chuyện không lớn không nhỏ. Suy nghĩ một hồi, Tiểu Lôi cười khở nói: “Đừng vội, người này là bằng hữu của ta, hẳn chỉ là nhất thời quan tâm mà thôi.”

Diệp Bất Quần cuối cùng lúc này cũng tỉnh táo lại một chút. Liếc mắt nhìn Diệu Yên, trong lòng kinh hãi. Cô gái này sao lại lợi hại vậy? Bằng thân thủ của chính hắn, tại giáo hội nắm vững địa vị thủ tịch Thánh Kỵ Sĩ, nhưng trước mặt cô gái này chỉ như một tiểu hài nhi ba tuổi, không có chút lực hoàn thủ.

Tiểu Lôi chúi chúi vết nước trên mặt, cười nói: “Diệp huynh, chuyện này đợi trở về rồi hãy nói tiếp, chúng ta hãy đi ra ngoài trước đã.”

Hai khổ tu giả nhìn thấy Tiểu Lôi, cùng hét lên. Cả hai lão gia hỏa đứng chắn trước mặt Tiểu Lôi, không biết nói ki ki cô cô chuyện gì đó.

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Hả? Các người muốn cùng ta động thủ phải không?” Ai biết được tại sao hai tên lão gia hỏa lại nghênh đầu ưỡng ngực, vẻ mặt tức giận, không biết ki ki cô cô nói cái gì.

Diệp Bất Quần đứng một bên, đã chúi đi huyết tích trên khoe miệng, thấp giọng nói: “Gì? Bọn họ nói. Chính ngươi, chính là ngươi hai lần xông vào nơi này, hiện tại đã là lần thứ ba rồi. Bọn chúng nói ngươi bảy năm trước đã tới một lần, tối hôm qua lại tới một lần. Không tưởng được bây giờ ngươi lại từ dưới nước lên đây.”

Tiểu Lôi cười cười nói: “Cái chuyện này, nói ra thật dài dòng, cái lần bảy năm trước, chính là ta... ài, tóm lại, miễn cưỡng có thể tính lên đầu của ta, bất quá lúc đó mọi thứ hồ đồ...,”

Tiểu Lôi trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu, mơ hồ cảm giác được có chút bất ổn, nhưng không ổn ở chỗ nào đó. Nhất thời không rõ ràng lắm.

Nhưng đến khi hắn thấy Nguyệt Sơn nằm trên đất hôn mê, trong lòng đột nhiên có chút sáng sủa.

“Đúng! Không đúng a!” Tiểu Lôi dừng bước, cao giọng kêu lên. Hắn ôm đầu, mọi ý niệm trong đầu ồ ạt hiện lên, đành hét lớn: “Không đúng, không đúng, không đúng! Quá khứ không phải như thế này a!”

Hắn dứt khoát ngồi xuống đất, ôm lấy Nguyệt Hoa vào trong người, dùng lực xoa lấy huyết Thái Dương, chỉ cảm đầu đau nhức.

Chờ một chút... chờ một chút! Dem chuyện này xét lại một lần!

Đầu tiên, trong quá khứ. Tất nhiên là “chính mình” quay về năm 1998, gặp được Nguyệt Hoa trên núi, sau đó có lẽ là tiến nhập vào trong thần điện, Nguyệt Hoa bị Pandora nhập vào người, trong giấc mộng giết chết bốn người trong đội leo núi. Sau đó, đến ngày thứ 15, Nguyệt Hoa lại xuất hiện tại Tây Ban Nha...

Đây chính là nghi vấn thứ nhất, Nguyệt Hoa sao lại tới Tây Ban Nha? Chẳng lẽ là cùng đi với mình? Chỉ là tại sao nhằm ngày thứ 15, chỉ có Nguyệt Hoa bị phát hiện. Vậy “chính mình” trong quá khứ đâu?

Đã về rồi à?

Nghĩ lại, Nguyệt Hoa bị Pandora nhập vào người, nhưng “chính mình” trong quá khứ cũng không phát hiện ra. Cả hai ở tại Pyrenees nơi khí hậu càng ngày càng ác liệt, sau khi vượt qua được ngọn núi, là tới Tây Ban Nha. Nhưng sau đó, trong quá khứ của “chính mình”, một lòng muốn quay lại, chỉ là Nguyệt Hoa không có theo về. Chuyện sau này, theo quỹ tích của lịch sử, một mình Nguyệt Hoa lưu lại năm 1998, sau đó sinh ra Bảo Nhi, con của hai người rồi buồn bực quá mà chết...

Chỉ là bây giờ, Nguyệt Hoa đã được mình mang về, thần điện đã bị hủy, Pandora cũng bị giết chết rồi. Nói cách khác, quá khứ đã bị thay đổi!

Quá khứ sao lại có khả năng bị thay đổi? Quá khứ đúng ra là không nên bị thay đổi á! Quá khứ mà bị thay đổi rồi, sẽ sản sinh ra hậu quả gì?

“Bảo Nhi! Bảo Nhi!” Tiểu Lôi đột nhiên kêu lên: “Nguyệt Hoa được ta trực tiếp mang về hiện tại, về tới năm 2005, vậy tại thời gian năm 1998 kia, không có Nguyệt Hoa, Bảo Nhi cũng không có! Con bà nó!! Bảo Nhi đâu! Bảo Nhi đâu!!”

Tiểu Lôi đột nhiên nhảy dựng lên, nắm lấy Diệp Bất Quần: “Bảo Nhi đâu?!”

Diệp Bất Quần ngạc nhiên nói: “Bảo Nhi khỏe lắm cùng với vị tiên sinh kia ở một chỗ. Chúng ta vừa rồi mới gặp nó.”

Lúc này trong lòng Tiểu Lôi mới cảm thấy yên ổn một chút. Nhưng mà trong đầu lại càng nghĩ không ra: “Quá khứ đã thay đổi, chỉ là sao trong thì không hiện tại, không thấy có ảnh hưởng gì?”

Vấn đề này, thật ra có nhiều giải thích lắm.

Mặc dù Tiểu Lôi trong phương diện này không phải là chuyên gia, nhưng từ nhỏ đến lớn, các loại tiểu thuyết, phim ảnh, TV xem qua không biết bao nhiêu. Về việc thay đổi quá khứ, có rất nhiều cách nói, Tiểu Lôi liền nhớ tới một cách.

Cho dù quá khứ có thay đổi hay không, điều này không quan trọng. Trọng yếu là, người quay về năm 1998 cùng với người trở lại năm 2005, có phải là theo cùng một quỹ tích không!

Theo một phương pháp khác nói... còn được gọi là thuyết không gian thời gian song song.

Cho dù quá khứ bị thay đổi, cũng sẽ không ảnh hưởng tới hiện tại, bởi vì cả hai thời không, đều đi song song với nhau. Ở giữa hai bên không có liên quan về nhân quả!

Nếu giải thích như vậy, ài, không đúng, không phải là “nếu” . Chỉ có giải thích như vậy, hết thấy mới có thể giải thích được thông suốt...

Lông mày Tiểu Lôi mới giãn ra được một chút. Nhìn Diệp Bất Quần một hồi, lại nhìn Nguyệt Sơn, mặt hắn giãn ra cười nói: “Nhất định là như vậy. Ha ha, làm tiểu gia ta lo lắng hết nửa ngày vô ích, chỉ sợ ta mang theo Nguyệt Hoa trở về, Bảo Nhi sẽ đột nhiên biết mất, may là không phải vậy, thật may! Ha ha...”

Lúc này hắn mới đứng lên, ôm Nguyệt Hoa, nhìn Diệp Bất Quần, cười nói: “Làm phiền Diệp huynh người mang Nguyệt Sơn lão huynh đi thôi, ài, thê tử của ta tính tình cổ quái, ra tay lại quá nhanh, ta cũng không tới ngăn cản kịp, đợi trở về sẽ cáo tội với Diệp huynh sau nha.”

Hắn vừa mới cất bước đi, cả hai tên khổ tu giả đã ngáng trước mặt.

Tiểu Lôi vòng tay chấp, mỉm cười nói: “Hai vị, chúng ta lúc đó coi như là một sự hiểu lầm, ta tối hôm qua có đắc tội với các người, nhưng nghiêm khắc mà nói, cũng là do các người xuất thủ trước đối với ta... ài, người mà bảy năm trước tới đây, thật sự mà nói, không phải là ta. Bây giờ ta cần phải đi, cùng lắm là từ hôm nay trở đi, ta sẽ không quay lại nơi này nữa là xong.”

Chỉ thấy hai tên gia hỏa này ki ki cô cô nói một tràng, Tiểu Lôi liếc mắt nhìn Diệp Bất Quần, Diệp Bất Quần lập tức giải thích: “Bọn họ nói... a? Bọn họ nói, người có thể đi, nhưng bọn họ có một chuyện nhờ muốn người làm cho xong.”

“Ài, cái gì?”

Diệp Bất Quần quay đầu cùng hai khổ tu giả nói một hồi, sắc diện cổ quái, cau mày nói: “Bọn họ nói, bảy năm trước, lúc tới đây, người cùng bọn họ đánh một hồi, người đã thắng, nhưng lại khiến bọn họ làm cho người một việc, nói là đến bảy năm sau người trở lại, có thể giao lại vật gì đó cho người.”

“Cái gì?” Tiểu Lôi biến sắc, vẻ mặt chấn kinh: “Người nói cái gì? Ta có đồ gì lưu lại cho chính mình?”

Hắn đột nhiên thốt ra một tràng dài, giọng điệu cực kỳ cổ quái, khiến người chung quanh không thể nào hiểu được, nhưng chính mình hắn thì minh bạch ý tứ trong đó.

Bảy năm trước, tại thời không năm 1998, mình từ thời không 2005 quay lại, rồi quen biết Nguyệt Hoa, thông qua nơi này quay về thời không năm 2005... chỉ là việc “chính mình, trước khi đi, không ngờ lưu lại đồ vật gì đó tại nơi này?”

Hiện tại, đây là thời không năm 2005, cũng là chính mình thông qua nơi này tới được thời không năm 1998 một lần, làm thay đổi quá khứ, khiến Nguyệt Hoa không bị chết, lại còn có thể tự nhiên mang năng quay về...

“Ta... Ta lưu lại vật gì đây?” Tiểu Lôi trong lòng bấn loạn cả lên.

Hai người khổ tu giả nhìn thoáng qua nhau, tên kỵ sĩ nói ki ki cô cô một tràng, Diệp Bất Quần bên cạnh lập tức phiên dịch: “Người bảy năm trước tới nơi này, bọn họ tưởng người muốn xâm nhập vào nơi đây, cùng người đánh một trận, kết quả không phải là đối thủ của người, người lưu lại một món đồ tại nơi này, lúc ấy

bọn họ nghe không hiểu người nói gì, nhưng cũng may là người rất thông minh, hoa chân múa tay cả nửa ngày, rốt cuộc họ hiểu rõ ý tứ của người, là muốn lưu món đồ tại nơi đây, chờ người quay trở về lấy đi. Bọn họ là khổ tu giả chân thành, nếu đã thua cuộc cho người, sẽ tuân thủ lời hứa. Món đồ này vẫn được bảo quản tại đây bảy năm, bây giờ người có thể mang đi rồi.”

“Có chuyện này sao?” Tiểu Lôi trợn mắt cười khổ nói: “Vậy bọn họ sao không đưa cho ta từ sớm?”

Diệp Bất Quần cười nói: “Bọn họ nói, lúc ấy bọn họ đưa ra điều kiện, bảy năm sau mọi người sẽ tái đấu một trận, nếu người lại thắng, sẽ trả đồ lại cho người. Nếu ngược lại, người bị chiến bại, phải ở lại đây sám hối với bọn họ mười năm. Lại nói rằng, bọn họ gặp người tối qua, liền lập tức hướng về người xuất thủ, cũng không có gì sai.”

Tiểu Lôi cười ha hả một tiếng, lập tức giơ tay ra, nói: “Đưa đây! Nếu tối hôm qua ta đã đánh bại các người, vậy xin mang món đồ trả lại cho ta đi.”

Trong lòng hắn cũng thấy kỳ quái, bảy năm trước chính hắn, rốt cuộc lưu lại vật gì đây?

Tên kỵ sĩ chỉ chỉ pho tượng bên cạnh thủy đàm, Diệp Bất Quần lập tức phiên dịch: “Hắn nói vật đó hiện ở ngay dưới pho tượng.”

Tiểu Lôi chạy qua đó, nhíu mày quan sát một chút, giơ tay ra, nhất pho tượng sang một bên, quả nhiên nhìn thấy phía dưới pho tượng có một túi vải nho nhỏ.

Túi vải này hắn tự nhiên cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhân vì đây chính là một túi càn khôn!!!

Cổ nén sự kinh ngạc trong lòng, Tiểu Lôi mở túi càn khôn ra, nhưng phát hiện bên trong chỉ có một món đồ, đó là một quyển sách!

Mở ra trang đầu, hiện ra một hàng chữ Trung văn sắc nét: “Nhật ký leo núi”

131. Chương 132: So Pháp Lực (thượng)

Lập tức đoàn người từ trong sơn động đi ra, quay về quảng trường của thị trấn.

Nguyệt Sơn vẫn còn chưa tỉnh lại.

Còn có một người, chính là hướng dẫn leo núi Long Nhân, hắn không có theo đoàn tiến vào sơn động, đợi khi chúng nhân đi vào, hắn sớm đã vô ảnh vô tung biến mất, Diệp Bất Quần trên đường được Tiểu Lôi kể về chuyện của Long Nhân, mới biết được Long Nhân không ngờ là người của Hắc Ám Hội Nghị, chỉ đành thở dài, hối hận tự mình không ngờ lại nhìn lầm người. Bất quá đối với chuyện hắn là huyết thân không thể chiến đấu, không ngờ có thể làm ra việc này, chỉ cả kinh thở dài.

Diệu Yên xuất thủ lợi hại thế nào? Coi thực lực trước mắt của nàng, chính là siêu cấp cao nhân đã vượt qua đệ nhị thiên kiếp, sợ rằng thực lực đã có thể sánh vai cùng Khinh Linh Tử, nàng mới nhìn thấy tám thân trần của Nguyệt Sơn, đã nổi giận ra tay, một chuồng là có thể đánh chết Nguyệt Sơn, cũng may là hắn mạng lớn. Bất quá trên người Khinh Linh Tử mang theo nhiều linh dược, Nguyệt Sơn dù chịu một chuồng của Diệu Yên, nhưng lại được dùng linh đơn diệu dược của Khinh Linh Tử, sợ rằng sau này công lực đại tăng, xem như là nhân họa đắc phúc.

Khinh Linh Tử nhìn thấy Tiểu Lôi quay về, chỉ thản nhiên cười, không vội chất vấn Tiểu Lôi tối hôm qua đi đây. Chỉ khi nhìn thấy Diệu Yên, Khinh Linh Tử trong mắt bạo xuất một tia tinh quang.

Diệu Yên đối với Khinh Linh Tử thật là cực kỳ tôn kính, có chút khép nép, cười nói: “Năm xưa từ biệt, Khinh Linh Tử đạo huynh không việc gì chứ?”

“Nguyên lai là người. Người nay đã vượt qua đại quan bảy bảy bốn mươi chín ngày rồi sao? Ài, nhìn tướng của người cũng đã vượt qua đệ nhị thiên kiếp rồi, chỉ cách công đức viên mãn một chút thôi, tương lai sợ rằng còn có thể nhất bộ phi thăng sớm hơn ta. Chỉ hy vọng sau này người không mang chấp niệm trong lòng. Nói không chừng, sợ rằng còn có khó khăn.”

Diệu Yên thản nhiên cười cười, nói: “Hết thấy đều là tạo hóa cùng với nhân quả, nếu không phải do Tiên Âm âm toán ta, ta cũng không qua khỏi đệ nhị thiên kiếp. Nghĩ đến Tiên Âm giờ phút này cũng đang chịu sự trừng phạt đích đáng khùng khiếp, chuyện này coi như đến đây là kết thúc. Ta cũng sẽ không truy cứu nữa, sau này Tiên Sơn cùng Diệu Yên cũng không còn quan hệ.”

Khinh Linh Tử nhìn Diệu Yên, thở dài nói:

“Hoa phi hoa, vụ phi vụ. Dạ bán lai, thiên minh khứ. Lai như xuân mộng kỷ đa thì. Khứ tự triều vân vô mịch xử...”

“Người cùng Tiên Âm cùng là linh vật đồng sanh, cả đời này sẽ dây dưa với nhau, người tưởng rằng như vậy là chấm dứt à, sợ rằng không dễ dàng vậy đâu ... Người cũng biết Tiên Âm chưa chết phải không? Người tưởng là “Tiệt Mạch Thập Tam” của Tiên Sơn phải các người thật sự không có thuốc nào chữa được? Lâm rồi lâm rồi, nếu tên sư đệ hỗn đản của ta có thể cứu được người, Vậy sợ rằng Tiên Âm cũng không chết được.”

“Cái gì?” Diệu Yên nhú mày, trong mắt hiện lên vẻ bối rối.

Khinh Linh Tử thở dài. Đưa ra hai ngón tay, có chút thở dài nói: “Năm đó ở Tiên Lâm thịnh hội, ta gặp được người, vừa thấy người ta đã kinh hãi nói, người là do thiên sinh địa tạo, thân hoài thiên địa linh khí, đó là lương tài nhất đẳng trong trời đất này, thiên địa tạo hóa kỳ diệu, cũng đều là bị người chiếm lấy tiên nghi. Đáng tiếc là, ta đã quên đi mệnh cách của người, người cùng Tiên Âm nhất định cả đời dây dưa. Nếu người không chết, ả cũng không chết được. Nói ngược lại, đạo gia ta đã tính ra “cả đời dây dưa” bốn chữ này, chẳng phải là nói chơi? Chuyện này sau này rồi hãy nói, bắt quá người theo tên sư đệ bảo bối của ta, cũng còn phải xem tạo hóa của hai người... hừ hừ.”

Diệu Yên cúi đầu suy nghĩ một chút, khóe miệng mỉm cười nói: “Đạo huynh nghiêm trọng rồi. Nếu Tiên Âm cả hai lần cũng không hại chết ta, ngược lại nhờ phúc của nàng khiến ta đã kinh qua được hai lần thiên kiếp, cũng tính là nhân họa đắc phúc. Hơn nữa, nếu không phải bởi vì nàng, ta cũng sẽ không gặp phu quân nhà ta, ta cùng nàng ấy sẽ bỏ đi đoạn cừu hận này, sau này ta sẽ không gặp lại nàng ấy là được. Bất quá nếu nàng ấy đối với ta đúng là dây dưa không dứt, Diệu Yên ta lại là loại người nào chứ, há có thể để người khi nhục!”

Khinh Linh Tử neho mắt nhìn nàng một hồi, lắc đầu thở dài: “Thôi thôi, hiện tại người công lực đại thành, cho dù là lão đạo ta vị tất có khả năng hơn người được, nguyên bản là Tiên Lâm thịnh hội năm đó ta chủ động thoái lui, muốn thành toàn cho người một lần, nhường người để Tiên Âm đoạt được danh đầu thiên hạ đệ nhất. Chỉ hy vọng Tiên Âm có thể mãn ý, tham niệm trong lòng cũng chỉ tới đó là dừng. Không tưởng được là nhân tâm không biết đâu là đủ, chấp niệm trong lòng của hoa yêu các người cũng không kém gì của loài người. Khiến một phen khổ tâm của ta bị uổng phí đi. Hiện tại người công lực đại thành, đạo gia ta cũng không có bản lĩnh để áp chế người nữa, sau này người ráng tự lo liệu. Nếu người đã theo sư đệ của ta, cái tên sư đệ bảo bối kia của ta dù sao cũng có tình hương hỏa, nếu như Tiên Âm lại có áp bức đối với người, đạo gia ta cũng sẽ không không khoanh tay đứng nhìn.”

Diệu Yên thản nhiên cười cười, nói: “Hừ, ta hai trăm năm trước không có sợ nàng ta, chỉ bất quá là bị âm toán mà thôi. Hiện tại tự nhiên càng không sợ. Tiên Âm nếu như còn chưa chết, lại còn muốn bức bách ta, ta tự nhiên có cách chế phục nàng ấy, không cần đạo huynh hỗ trợ.”

Khinh Linh Tử thở dài, thấp giọng nói: “Hừ, trải qua thiên kiếp, xem như đã ra khỏi tam giới, ngũ hành. Thiên thượng địa hạ cũng không quản thúc người được, xem như là bán tiên nhân, chỉ còn khoảng cách nửa bước là tới cảnh địa thần tiên. Lúc này sợ rằng không có ai có thể ước thúc người, cho dù nói là thiên hạ vô địch, cũng không tính là mạnh miệng gì... chỉ là... chỉ là... thiên hạ vô địch, thật sự là có thể, thật là có thể muốn gì cũng được hay sao? Ta thấy không được, không được a...”

Ông ta nói năng chậm rãi, ngữ khí phảng phất mang vẻ cô đơn vô tận, đột nhiên cười cười nói: “Người với ta trăm năm không gặp, hiện tại người đạo pháp đại thành, cũng có thể kham nổi là đối thủ của ta, chúng ta không ngại dùng địa phương này thí một chút, xem xem pháp lực huyền diệu của Tiên Sơn phải người, hay “Viên Chân Diệu Quyết” của Khinh Linh Tử ta cao cường!”

Tiểu Lôi ở bên cạnh hoảng sợ, lẹ làng nói: “Lão gia hỏa, người không có bị phát bệnh gì chứ? Sao lại muốn

tìm người đánh lộn? Người sao không tìm chưởng môn Côn Luân, không tìm Đông Phương Vô Thắng? Sao không tìm Cổ Chung hòa thượng kia? Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân, những người khác người không tìm, lại tìm lão bà của ta đánh lộn!”

Khinh Linh Tử cười ha hả nói: “Người thế gian đều nói Khinh Linh Tử ta là lão phong tử (lão già điên), nếu là người điên, đương phải tìm chuyện điên cuồng mà làm mới đúng. Tiểu tử đừng có nhiều lời, người đứng một bên coi lưỡng đại cao nhân so tài, nếu người có đủ ngộ tính, có thể giúp người mười năm tu vi!”

Nói xong, vung tay áo lên, ôm lấy Bảo Nhi đang ngủ say trong người, nhẹ nhàng bay đi.

Lão phong tử vừa nói là làm ngay, quả nhiên là vô pháp vô thiên, rõ ràng thanh thiên bạch nhật, tại tiểu trấn này không biết bao nhiêu người thấy hắc đằng không bay đi, nhất thời bị vô số người thấy được, đều chỉ lên trời la hoảng, lại có nhiều tín đồ sùng đạo, nắm lấy thánh giá trước ngực, thề niệm danh tự đáng bề trên, chỉ tưởng là thánh địa này lại xuất hiện ra thánh tích...

Diệu Yên cười yếu ớt nói: “Đạo huynh đã có nhũ hững như thế, ta sao dám trái lệnh? Tự nhiên sẽ tận lực phụng bồi.” Quay đầu nhìn Tiểu Lôi liếc mắt cười nói: “Phu quân, chàng ở đây, hay theo ta cùng đi?”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Nói nhảm, lão bà của ta đánh lộn với người ta, ta chẳng lẽ có thể ngồi ở đây sao?”

Hắn vội viết bốn chữ to lên mặt đất: “Chúng ta đi rồi” Rồi ôm ngang người Nguyệt Hoa.

Diệu Yên phát tay áo, hai người liền đằng vân giá vũ, phiên nhiên phóng đi. Lại khiến du khách của tiểu trấn một phen kinh hô.

Diệp Bất Quần chạy tới, chỉ thấy trên mặt đất lưu lại bốn chữ đại tự: “Chúng ta đi rồi” này. Trong lòng lại bất đắc dĩ cười khổ.

Nhịn không được lẩm bẩm nói: “Đám tu hành giả Đông Phương này, quả nhiên đều là người điên. Chỉ để lại tên Nguyệt Sơn, đang phục thuốc linh đơn của Khinh Linh Tử trong lều còn chưa tỉnh lại.”

Nói tới Tiểu Lôi đang ôm lấy Nguyệt Hoa, theo hướng Diệu Yên thi triển ngự phong thuật đuổi theo Khinh Linh Tử, chỉ thấy thân pháp của Khinh Linh Tử hóa thành một đạo kim quang, nhắm hướng đông nam phóng đi.

Tiểu Lôi ở mãi phía sau chỉ đành lên tiếng chửi: “Lão gia hỏa! Lão phong tử! Lão hỗn đản! Người lại nổi chứng điên gì đây!”

Khinh Linh Tử bay phía trước, thanh âm mơ hồ truyền lại: “Tiểu tử ngươi còn lăm mồm, coi chừng ta sẽ bạt tai đó!”

Mọi người đều có đạo pháp huyền diệu, Tiểu Lôi từ sau khi trở về thời đại này, pháp lực vốn mất đi, không biết tại sao lại hồi phục, thực lực sớm đã khôi phục, nghĩ lại lúc ở thời không đó, hình như có một quy tắc huyền diệu nào của nơi đó đè nén hắn. Hay là bị lực lượng nào đó trong thân điện áp chế.

Bất quá pháp lực của hắn mặc dù đã khôi phục, nhưng khi ngự phong vẫn còn kém xa hai đại cao nhân Khinh Linh Tử và Diệu Yên, dần dần đuổi theo không kịp, Diệu Yên cười hì hì, nắm lấy tay áo Tiểu Lôi phóng về phía trước.

Tiểu Lôi thầm cười khổ, lúc gặp Diệu Yên lần đầu cũng đã bị nàng kéo bay đi khắp nơi như vậy, bây giờ nghĩ không ra là chuyện xưa lại tái diễn.

Trong chốc lát, dưới chân đã không còn thấy lục địa, mà đã biến thành đại hải mênh mông, Tiểu Lôi tự nhiên là biết, bản thân đã ly khai đại lục, dần dần tiến tới khu vực Địa Trung Hải.

Khinh Linh Tử ở phía trước cũng đã ổn định thân hình, đứng ở trên một đám mây cao, cười nói: “Phụ cận không có một bóng người, đúng là có thể động thủ.”

Ông ta không nói nữa, đột nhiên mang Bảo Nhi từ trong lòng thấy tới Tiểu Lôi, Tiểu Lôi liền phóng tới tiếp lấy. Lúc này hắn trong lòng ôm hai người, một tay ôm Nguyệt Hoa, một tay ôm Bảo Nhi.

Lại đột nhiên thấy Khinh Linh Tử đứng ở xa xa, hơi hột tung ra một chưởng.

Diệu Yên lại nhanh chóng đẩy hắc sang một bên, từ trong tay sớm đã huyền hóa ra Càn Khôn Kính, chắn ở trước người.

Chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng, một đạo khí lưu mạnh mẽ đập trúng mặt kính, cuồng phong tỏa ra thổi trúng mặt Tiểu Lôi vô cùng đau đớn, hắc nhin không được quát lớn: “Lão gia hỏa, ngươi điên thật rồi!”

132. Chương 133: So Pháp Lực (hạ)

Khinh Linh Tử cười ha hả, tiếng cười vang lên lồng lộng, thân hình như gió cuốn bay lên trên, trong tay cũng đã xuất ra một thanh trường kiếm.

Tiểu Lôi từ khi biết Khinh Linh Tử tới nay, là lần đầu tiên thấy hắc rút kiếm cùng người động thủ, thanh trường kiếm của hắc đen thùi, không có chút gì bắt mắt lưỡi kiếm cũng không sắc bén.

Diệu Yên một thân hắc bào tung bay phất phới, nhìn như một nàng tiên, trường kiếm nhẹ nhàng điểm ra ba lần, ba đạo kiếm khí trước sau bắn đến Khinh Linh Tử, lão cười ha hả, đột nhiên xoay kiếm, vung tay trái bắn ra ba luồng chỉ phong, liền hóa giải hết kiếm khí của Diệu Yên.

“Võ công của Tiêu Dao phái quả nhiên bất phàm, Diệu Yên lại thử xem tiên pháp của đạo huynh đây.” Diệu Yên cười vang, chỉ nghe một tiếng như long ngâm, trường kiếm tại không trung hóa thành một con phi long, giương nanh múa vuốt nhắm hướng Khinh Linh Tử đánh tới.

Khinh Linh Tử cao giọng niệm một câu trong miệng, hắc kiếm trong tay phóng đi, chỉ thấy một đạo hắc quang bắn ra, thanh hắc kiếm kia tại không trung một phân ra hai, hai phân ra ba, ba phân ra bốn... tới hậu không ngờ biến hóa ra mười ba thanh hắc kiếm, quần quanh phi long mà đâm chém.

Cả hai đương thế cao nhân, đứng ở trên mây, sắc mặt đều ngưng trọng, trong miệng niệm động khẩu quyết, Khinh Linh Tử thủ chỉ nhẹ nhàng lay động, mười ba thanh hắc kiếm liền biến hóa vô cùng, Tiểu Lôi đứng ở xa xa dần dần cũng thấy rõ lối đánh của mười ba thanh phi kiếm kia. Tựa như dựa theo một loại trận pháp nào đó, bên trong sát phát lợi hại, diệu dụng vô cùng, hiển nhiên là ám hợp một loại kiếm trận nào đó.

Tay áo Diệu Yên múa lên, phi long quay cuồng trên không, long ngâm vang lên, nhưng thủy chung cũng không đột phá khỏi kiếm trận của Khinh Linh Tử được.

Chỉ nghe thấy Khinh Linh Tử ngâm xướng: “Đạo khả đạo, phi thường đạo... nhất sanh nhị, nhị sanh tam, tam sanh vạn vật, Vô Cực kiếm trận của ta đây, Diệu Yên tiên tử coi có vừa mắt hay không?”

Diệu Yên khẽ cau mày, đột nhiên cười dài một tiếng: “Kiếm của đạo huynh thật sự đã ám hợp được đạo pháp vô thượng của đạo gia, Diệu Yên bội phục, chỉ là ta lại vị tất đã thật thua về người.”

Trong miệng nàng khẽ phát ra một tiếng cười. Thân hình đột nhiên xoay tròn bay lên, tay áo phất phơ. Thân hình uyển chuyển tựa như khiêu vũ trên không! mái tóc dài của nàng tung bay, tư thái thanh nhã như tiên, âm thanh kiều mỹ vang lên: “Hoa phi hoa, vụ phi vụ, dạ bán lai. Thiên minh khứ. Lại như xuân mộng kỷ đa thì, khứ tự triều vân vô mịch xử...”

Nghe nàng ngâm xướng, Khinh Linh Tử nhin không được bật cười nói: “Diệu Yên tiên tử, ngươi múa thật đẹp, chỉ là câu hát kia hình như là của ta ngày đó tặng ngươi câu này...” Nói tới đây, Khinh Linh Tử đang nói đột nhiên ngưng lại, trong mắt lộ ra mực quang nghiêm trọng.

Bởi vì sau khi Diệu Yên xướng tới ba chữ tới hậu “vô mịch xử”, thân hình đột nhiên đình chỉ lại, tay vung lên. Nhất chỉ liền điểm ra... chỉ thấy tay áo của nàng đột nhiên hóa ra vô số kinh phong, sắc mây đầy trời phảng phất đều bị đánh tan đi, mười ba thanh hắc kiếm vây quanh phi long, nguyên bản là một kiếm trận chỉnh tề đều bay đi tán loạn, trên người Diệu Yên vô số quang ảnh mờ ảo bắn ra, như vạn đạo kim quang, chỉ nghe như tiếng kim loại va chạm vào nhau. Các đạo hà quang phảng phất như vô số lợi kiếm cùng mười ba thanh hắc kiếm của Khinh Linh Tử đồng thời đánh vào nhau.

Khinh Linh Tử quát lên: “Càn khôn vô cực, biến!” Thủ chỉ của ông ta điểm ra, mười ba thanh kiếm kia đã tự động biến hóa thành một hình dạng như bánh xe, kiếm quang cuộn cuộn, giống như một đoàn bạch quang, lẹ làng xoay tròn tiến tới.

Mặc cho Diệu Yên huyền hóa ra vạn đạo kim quang dày đặc như mưa, nhưng thủy chung không cách nào đánh tan được kiếm trận của Khinh Linh Tử.

Khinh Linh Tử cười dài nói: “Hay cho Diệu Yên người, người mới chân chánh là nhất tiên trên ngũ phương cao nhân bằng! Vừa rồi một vũ khúc này khiến ta đại khai nhãn giới đó. Chỉ là vũ khúc này của người dù lợi hại, nhưng cũng không cách nào đột phá được kiếm trận của ta.”

Diệu Yên hừ lên một tiếng, rốt cuộc lại chuyển động lần nữa! Chỉ là nàng lần này tay áo pháp phối, cả người hướng về kiếm trận của Khinh Linh Tử phóng tới.

Khinh Linh Tử rốt cuộc cũng lộ ra vẻ kinh hãi, quát lên: “Không được!”

Có điều đã chậm rồi, thân hình Diệu Yên nhanh hơn so với lời nói, xông vào trong kiếm trận, nàng vung tay lên, phi long đang bị vây khốn trong kiếm trận liền kêu dài một tiếng, một lần nữa hóa thành một thanh trường kiếm rơi vào tay nàng.

Chỉ là trên trường kiếm, đầy những vết nứt sọc, hiển nhiên phi kiếm này đã bị phế đi rồi.

Diệu Yên thở dài: “Kiếm của đạo huynh thật tốt a, chắc là một thanh pháp bảo thượng cổ, phi kiếm này của ta mặc dù không phải là tiên khí gì, nhưng cũng được ta tự thân luyện chế, không nghĩ tới là trong kiếm trận của người chịu không nổi một kích.”

Khinh Linh Tử quát lên: “Đừng có loạn động! Trận pháp này của ta, chính là thượng cổ sát trận, một khi phát động, trong vòng một canh giờ, không chịu sự khống chế của ta, không cách nào đình chỉ! Người đừng có mà loạn động, một khi loạn động, khiến dẫn trận pháp, sẽ lọt vào vòng công kích.”

Diệu Yên chuyển mắt cười nói: “Hả? Thượng cổ sát trận? Vừa lúc ta trong khi ngủ say tìm ra được một pháp thuật muốn mượn trận pháp của đạo huynh để kiểm nghiệm một lần đây.”

Nàng không thèm nghe lời khuyên của Khinh Linh Tử, cổ tay đang cầm kiếm đột nhiên lắc nhẹ, “đình” một tiếng, trường kiếm gãy ra từng mảnh, vô số mảnh vụn bắn ra tứ xứ. Chỉ một chút này đã dẫn phát kiếm trận, mười ba thanh hắc kiếm lập tức di động, phảng phất như bánh xe răng cưa, vô số đạo kim quang cuộn cuộn kéo đến, hướng về phía Diệu Yên chém xuống.

Tiểu Lôi ở bên ngoài nhìn thấy cũng hồn phi phách tán, nhện không được kinh hãi kêu lên một tiếng.

Nhưng Diệu Yên lại không vội, trong tay đột nhiên không biết từ đâu hiện ra một đóa liên hoa đang nở rộ, đóa liên hoa từ trong tay nhẹ nhàng hạ xuống, tự nhiên chuyển hóa thành một đóa liên hoa thật lớn, Diệu Yên nhẹ nhàng khéo léo đứng trên đóa liên hoa, lẳng lặng nhìn vô số kiếm quang đang trảm xuống.

Vừa thấy kiếm quang chém xuống, trên liên hoa lập tức phóng xuất từng vòng từng vòng kim quang, đình đình đang đang vài tiếng, vô số kiếm quang đều bị vòng ánh sáng của liên hoa chặn lại, Diệu Yên đứng đó mặt lộ vẻ mỉm cười, lẳng lặng nhìn Khinh Linh Tử.

Kiểm trận do mười ba thanh hắc kiếm kia hợp thành dường như có linh tính, nhìn thấy không có cách nào đột phá liên hoa của Diệu Yên, đột nhiên lại biến hóa. Mười ba thanh kiếm phân tán ra, chiếm cứ mười ba phương vị, cùng hô một tiếng, chỉ thấy kiếm quang lại trảm xuống. Đan thành một đạo kiếm vòng, nhìn thật lộng lẫy, nhưng thật ra có sát khí vô cùng, từng đạo kiếm quang quấn lại với nhau, vô cùng vô tận, phảng phất như thiên la địa võng đem Diệu Yên bao trùm lại bên trong.

Diệu Yên mỉm cười, nhưng thủy chung không nói lời nào, mặc cho kiếm quang bên ngoài có chói mắt như thế nào, nàng chỉ đứng trên liên hoa, từng đạo quang hoàn từ trên liên hoa phóng ra. Mỗi vòng tròn này vây xung quanh bảo vệ, mặc cho kiếm quang bên ngoài có sắc bén như thế nào, nhưng thủy chung cũng không đột phá tiến vào được.

Khinh Linh Tử lúc này mới yên tâm xuống tới, mỉm cười nói: “Khéo quá! Liên Hoa trận này của Diệu Yên tiên tử, xem ra là vòng chắn rắn chắc nhất rồi, phòng ngự hình tròn này, mơ hồ ám hợp Thái Cực diệu pháp của đạo gia ta, chỉ là vẫn còn một chút khuyết điểm, người cẩn thận đó!”

Kiểm quang đầy trời biến mất. Mười ba thanh phi kiếm đột nhiên xếp thành một hàng, sau đó từng thanh hợp lại với nhau, mười ba thành một, một lần nữa biến thành một thanh hắc sắc trường kiếm, thanh trường kiếm đó đột nhiên nhắm đầu phóng tới, trong nháy mắt biến dài bảy, tám trượng, phẳng phất như thái sơn áp đỉnh chém xuống.

Diệu Yên sắc mặt hơi đổi, quát: “Hay cho Khinh Linh Tử, quả nhiên lợi hại. Liếc mắt một cái đã thấy ra nhược điểm duy nhất của Liên Hoa trận của ta!”

Nàng không đợi cho cự kiếm chém xuống đỉnh đầu, thân hình đang đứng trên liên hoa đành nhẹ nhàng phóng đi, chỉ thấy một đạo tàn ảnh trong không trung. Diệu Yên lại thấy xuất hiện cách đó ngoài một trăm thước. Phía sau ầm một tiếng...

Thanh cự kiếm kia chém lên thân liên hoa, bạo xuất ra một đám kim quang, khiến người ta chói mắt, trong tiếng sấm sét, đóa liên hoa nháy mắt đã tứ phân ngũ liệt, kiếm quang không dừng lại, một đạo kiếm khí to lớn chém xuống, lạc tới mặt biển. Nhất thời mặt biển bạo phát một trận sấm sét, nước biển tràn sang hai bên, hai luồng sóng lớn cao bảy, tám thước đánh ra, uy lực một kích của kiếm trận Khinh Linh Tử, không ngờ lợi hại như vậy!

“Liên Hoa trận của tiên tử tuy ảo diệu, nhưng loại phòng ngự vòng tròn này tuy kín đáo đến mức nước không lọt vào được, nhược điểm đáng tiếc lớn nhất chính là lực lượng bị phân tán quá mức. Pháp lực phòng ngự của người bố trí trong vòng tròn kia, nếu ta dùng uy lực tụ tập vào một điểm của của kiếm trận, lập tức có thể phá Liên Hoa trận của người. Trận pháp này nếu dùng để đối phó với người có pháp lực yếu hơn hay tương đương người, tự nhiên là mặc cho đối phương công kích thế nào cũng không đột phá được, nhưng nếu gặp pháp lực cao hơn người, lập tức trở nên vô dụng. Theo ta thấy, trận pháp này mặc dù lợi lại nhưng không thích hợp với đơn đả độc đấu, mà là thích hợp thi triển khi bị vây công, đúng là không gì thích hợp hơn.” Khinh Linh Tử mỉm cười, nhìn Diệu Yên ở phía xa, đột nhiên nhíu mày nói: “Diệu Yên, người chủ tâm xuất ra trận pháp này, rõ ràng là đã tính tới chuyện dùng ít đánh nhiều, chẳng lẽ trong lòng người vẫn muốn cùng Tiên Sơn phải đối địch sao?”

“Đạo huynh quá lo rồi.” Diệu Yên mỉm cười: “Diệu Yên ta là thứ người nào chứ, nếu nói là bỏ xuống được thì tức là bỏ xuống được. Ta nghĩ ra trận pháp này, tự nhiên có dụng ý của ta. Mặc kệ Tiên Âm có chết hay không, Tiên Sơn phái nhất định sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ với ta. Tiên Sơn phái lừng danh ngàn năm, môn hạ môn đồ đông đảo, nếu như bị bọn họ dây dưa, ngay cả ta trong lòng còn thiện niệm, cũng khó khỏi bị bức bách xuất thủ đả thương người. Trận pháp này của ta chỉ thủ chứ không công, cho dù gặp được nhiều Tiên Sơn môn đồ, bọn họ có kéo tới trăm, ngàn người, cũng không công phá được trận pháp của ta. Ta dù sao cũng xuất sứ Tiên Sơn, sự phụ cũng là người trong Tiên Sơn. Không muốn nghĩ tới việc lại đả thương người Tiên Sơn phái. Nếu Diệu Yên ta có lòng đối nghịch với Tiên Sơn, ta cũng sẽ không nghĩ ra loại trận pháp phòng ngự này, mà là trận pháp sát nhân!”

Khinh Linh Tử gật đầu cười nói: “Nguyên lai như thế, Diệu Yên tiên tử tâm hồn nhân từ. Ngược lại là ta hiểu lầm. Loại trận pháp này, dùng để phòng ngự là tốt nhất. Người Tiên Sơn phái tuy nhiều, nhưng pháp lực không ai sánh được với người. Trận pháp này của người chỉ để phòng ngự, cũng sẽ không đả thương người, đó là tốt nhất. Hôm nay nếu không phải lão đạo ta có lợi thế binh khí, muốn phá Liên Hoa trận của người, nghĩ cũng không dễ dàng.”

Diệu Yên nghiêm mặt nói: “Thanh hắc kiếm của đạo huynh quả nhiên lợi hại. Phi kiếm của ta chính là dùng bảo vật luyện chế, lại không nghĩ ra tại kiếm trận của người chỉ trong khoảnh khắc đã bị hủy, đương kim thiên hạ, ta thật sự tưởng tượng không ra còn có binh khí gì có thể cùng chống lại.”

“Hà hà.” Khinh Linh Tử thản nhiên cười, búng lên hắc kiếm, thanh kiếm phát ra tiếng như long ngâm, chậm rãi nói: “Ta không thể nói ra lai lịch thanh kiếm này. Bất quá người nói không sai, tại nhân gian này, sợ rằng không có binh khí nào có thể cùng chống lại. Bởi vì... nguyên bản nó là vật của tiên giới!”

Sắc mặt Diệu Yên hơi đổi, câu hỏi vừa muốn ra khỏi miệng, nhưng thấy sắc mặt Khinh Linh Tử có chút buồn bã, lúc này đành không mở miệng.

Khinh Linh Tử kêu lên một tiếng: “Tiểu Lôi, chúng ta ở đây đánh nhau cả nửa ngày, người có nhận ra được điều nào chưa?”

Tiểu Lô cười nói: “Nhìn thì có nhìn, nhưng lại không có thu hoạch gì. Các người đều là người pháp lực cao cường, kiếm trận trận pháp, thứ đồ này ta cho dù nhìn hiểu, nhưng sao sử dụng được? Cho dù người có đem thanh hắc kiếm tiên giới cấp cho ta, ta cũng chỉ có thể dùng nó chém người, hơn nữa vị tất hữu dụng hơn so với con dao phay của ta. Cho nên dù các người đánh nhau náo nhiệt, ta cũng chỉ là tới xem náo nhiệt mà thôi.”

Sắc mặt Khinh Linh Tử không được hài lòng, trầm trọng hừ một tiếng.

Sắc mặt Tiểu Lô lập tức biến đổi. Hắn trên Nga Mi Sơn đã từng theo Khinh Linh Tử học qua pháp thuật, mỗi khi Khinh Linh Tử khảo nghiệm hắn, hắn đáp không ra, Khinh Linh Tử quá nửa là lộ ra vẻ mặt này, khi hừ một tiếng, sợ rằng còn có những thứ trách phạt cổ quái. Hắn nhanh chóng cười ha ha nói: “Được rồi, được rồi, thì để ta nói. Vừa rồi các người đánh nhau nửa ngày, ta cũng nhìn ra được một điểm. Pháp thuật ta học được, cho dù học, ta hiện tại cũng không thi triển ra được. Bất quá đạo lý trong đó thật đã hiểu được một chút. Trận pháp của lão bà nhà ta, kỳ thật sơ hở quá lớn, gặp được địch nhân bình thường, mặc kệ là gặp nhiều ít bao nhiêu cũng không quan hệ. Nhưng nếu gặp phải cao thủ chân chính, sợ rằng người ta dễ dàng phá được. Bí quyết là, nhất kích hợp lực. Phòng ngự vòng tròn kia nhìn như nghiêm mật, kỳ thật là đem lực lượng chính mình phân tán ra. Biện pháp này có lợi có hại... hừ, nếu ta ngay cả điểm này cũng nhìn không ra, sợ rằng hơn một năm trước đã bị người đuổi xuống Nga Mi sơn rồi.”

Ánh mắt Khinh Linh Tử lộ ra vẻ hài lòng, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Còn có gì khác?”

Tiểu Lô đảo mắt, cười nói: “Còn chứ? Chính là kiếm trận của người, theo ta thấy, cái thứ thượng cổ sát trận của người, có chút hữu danh vô thực, ta thấy cũng thô thiển tầm thường thôi, hình như cũng không có lợi hại gì nhiều.”

Khinh Linh Tử cười lạnh nói: “Tiểu tử vô tri, kiếm trận của ta lấy từ thượng cổ đồ trận, không có gì lợi hại hơn, một khi kiếm trận triển khai, biến hóa vô cùng. Có ba mươi sáu loại biến hóa! Vừa rồi Diệu Yên bắt quá là mới đỡ được ba bốn loại mà thôi, nếu ta thi triển ra toàn bộ, cho dù là người pháp lực lợi hại hơn so với ta, sợ rằng cũng khó tránh bị thương dưới kiếm của ta!”

Tiểu Lô nghiêng ngang cười: “Ta không nói tới uy lực của kiếm trận người thế nào, mà là kiếm trận này sơ hở quá lớn, ngay cả kiếm trận này có lợi hại nữa, nhưng lại cũng có một nhược điểm thật lớn.”

133. Chương 134: Nhẹ Nhàng Ra Đi

Tiểu Lô cười hắc hắc, tiếp tục nói: “Kiếm trận này của người uy lực cực lớn, dùng để đả thương người là tốt nhất. Bất quá nhược điểm ngay chỗ người vừa nói tới, kiếm trận này một khi triển khai, trong vòng một canh giờ, chính người cũng không có cách đình chỉ, tự người cũng không khống chế được. Đây chính là sơ hở lớn nhất. Thiết tưởng, lúc người đang khống chế kiếm trận, ít nhất cần phải dùng tới phân nửa pháp lực... nếu có muốn đối địch với người, một người quần lấy người, dẫn dụ người xuất ra kiếm trận này, một khi người triển khai kiếm trận này, trong một canh giờ không cách nào thu hồi lại được, lại còn vô ích phân ra nửa phần pháp lực của người, vậy nếu như còn có địch nhân âm thầm ẩn nấp đánh lén, hừ... lão gia hỏa người tuy lợi hại, lúc này pháp lực chỉ còn một nửa, dù Khinh Linh Tử người thiên hạ vô địch, nhưng thiên hạ cao thủ đông đúc, ngay cả chưa có ai pháp lực có thể mạnh như người, nhưng được một nửa của người, sợ rằng không phải là ít sao? Đến lúc đó mới đánh lén người. Cho dù bị vây trong kiếm trận mà chết, một mạng đổi một mạng, người bên ngoài kiếm trận hợp lực giết chết người, cũng không tính là thua thiệt. Không nói ra chứ, ta xem Ngọc Hư Tử kia của Côn Luân phái cùng người cừu hận sâu đậm, hắn muốn được chính tay chém người. Dù tu vi của hắn, so với người còn kém một chút, nhưng sợ rằng cũng không kém bao nhiêu? Hắn coi như cũng là nhân vật đạt tới đỉnh cao Tu Pháp Kỳ, đương nhiên có năng lực khiến người phải xuất ra kiếm trận này. Nhưng một khi người sử dụng ra kiếm trận, trong một canh giờ, người chính là đang ở trong giai đoạn tối nhược, lúc này, nếu thứ nữ nhân ác độc như Tiên Âm tới ám toán người... hắc hắc...”

Tiểu Lô nói tới đây, cười lạnh không nói nữa.

Khinh Linh tử thở dài một tiếng, cười nói: “Tốt, thật tốt. Người nhìn thấu triệt, ta thật quá đa nghi. Nguyên bản là ta muốn đề tỉnh người. Nhưng không tưởng được, không cần ta nói, người đã minh bạch rồi.”

Dừng một chút, Khinh Linh Tử quát: “Tiểu tử, sư huynh ngươi là thứ người nào chứ? Việc người có thể nhìn ra, chẳng lẽ ta không biết đại khuyết điểm của trận pháp này? Ta chỉ muốn nói cho người biết, chuyện gì cũng không nên tới mức thái quá. Vật cực tất phản, đây chính là đạo lý. Kiếm trận này của ta, chính là sát trận, chỉ lo tới chuyện sát tử thôi! Chỉ cần có thể giết đối phương, việc chết sống của chính mình căn bản là không để ý tới. Mà trận pháp kia của Diệu Yên. Là phòng ngự, chỉ là truy cầu phòng ngự quá nhiều, khó tránh khỏi bị đối phương kích phá. Đạo lý này, hy vọng người nhớ kỹ trong lòng!”

Tiểu Lôi nhất thời thu liễm vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói: “Đa tạ sư huynh chỉ dạy, sư đệ ta nhớ kỹ rồi.”

Trong lòng hấn mơ hồ cảm thấy có vài phần bất an, mặc dù Khinh Linh Tử người này diên diên hùng hùng, nhưng chuyện hôm nay cũng ra tay quá mức, lạ lùng là lôi kéo Diệu Yên tỷ thí. Bây giờ đột nhiên lại chỉ dạy chính mình, trong lòng Tiểu Lôi mơ hồ cảm thấy hình như ông ta có thâm ý gì đó.

Khinh Linh Tử thở dài, ngoắc tay nói: “Người lại đây.”

Tiểu Lôi nhanh chóng phóng tới bên người Khinh Linh Tử, chỉ thấy Khinh Linh Tử dùng cặp mắt nhìn hấn, trong mắt pha chút thâm ý: “Tiểu Lôi, ngươi và ta quen biết một thời gian, nguyên bản là với niên kỷ của ta, có thể làm gia gia của ngươi còn dư, bất quá tính tình của ngươi đối với tính khí của ta, trong lòng ta không coi ngươi là vãn bối, ngược lại còn coi ngươi là bằng hữu. Người biết chứ?” Dừng một chút, ông ta chậm rãi nói: “Ta nhân vì một chút nguyên nhân đặc thù. Ký danh làm Tiêu Dao môn hạ, nhưng thật ra pháp thuật của ta căn bản không phải là của Tiêu Dao phái. Khi ngươi vào Tiêu Dao phái, Tiêu Dao Tử hỏi ngươi ba lần, nhưng ngươi lại yêu cầu chọn theo đường hướng pháp thuật của ta, sau này ta mới biết, chính là ngươi với ta có cơ duyên, đó là thượng thiên chỉ định. Sau khi ngươi tới Nga Mi sơn, ta tự nhiên đối với ngươi có vài phần tương khán!”

“Bằng tư chất của ngươi, thân thể linh khí cường đại, thân thể bán tiên, nếu dựa theo lộ số của Tiêu Dao phái tu luyện, đó chính là biện pháp thỏa đáng nhất, lại không bị thiên kiếp, tuần tự tiến tới, đắc đạo thành tiên, căn bản chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng nghĩ không ra là ngươi gặp đường lớn không đi, hết lần này tới lần khác lại chọn đường khó mà đi. Trong lòng vừa cảm khái vừa hoan hỉ. Người tu hành chính là lộ số công pháp của ta, danh tự là “Viên Chân Diệu Quyết”, sau khi luyện thành công pháp này, uy lực cường đại, tung hoành thiên thượng địa hạ, ít có địch thủ. Chỉ là đường đi mập mờ gặp ghềnh, vô cùng hung hiểm, lại còn phải trải qua thiên kiếp, điều này ngươi cũng đã biết phải không?”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta tự nhiên là biết. Lúc đầu Tiêu Dao Tử chỉ nói cho ta biết, Viên Chân Diệu Quyết này cùng với công pháp của ông ta bất đồng, công pháp của ông ta là “Tá” (mượn) thiên địa linh khí tu luyện, cách của chúng ta rõ ràng là “Thuởng” (đoạt), gặp thiên kiếp, cũng không tính là oan uổng.”

Trong mắt Khinh Linh Tử hiện lên một tia phức tạp, chần chờ một chút, thở dài, đột nhiên nói: “Người tu hành, phần lớn là tu tiên, công pháp tu tiên này xem kỹ chính là thiên nhân chi hòa, lộ số công pháp này của ta hết thấy đều bá đạo, chẳng lẽ... ngươi cho tới giờ không có chút hoài nghi sao?”

Tiểu Lôi trong lòng chấn động, buột miệng nói: “Chẳng lẽ...” Khinh Linh Tử nghiêm mặt nói: “Không sai, nhất môn Viên Chân Diệu Quyết của ta, kỳ thật... căn bản không phải là tu tiên chi lộ, mà chính là tu ma! Chỉ bất quá, lúc đầu sáng tạo ra công pháp này, lại thật sự chính là một người trong thần tiên giới... Chuyện này nói tới quá phức tạp, sau này có cơ hội, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi hay, lúc này đã không còn kịp rồi.”

“Không còn kịp? Không còn kịp là ý tứ gì?” Sắc mặt Tiểu Lôi hơi đổi.

Khinh Linh Tử cười nói: “Người nhìn không ra, nhưng Diệu Yên tiên tử đã nhìn ra rồi, người tưởng ta và nàng đều diên sao, sao lại đánh với ta như phát cuồng?”

Dừng một chút, Khinh Linh Tử thở dài: “Năm tháng phiêu diêu, ngay cả khi ta ráng hết sức tự ẩn tàng, áp lực linh khí trong người của ta, nhưng cuối cùng thì nhân bất thắng thiên. Ta đã trải qua hai lần thiên kiếp, kỳ thật án chiếu pháp lực hiện thời của ta, lẽ tất nhiên đã sớm phải kinh qua thiên kiếp lần thứ ba! Chỉ là ta tri hoãn không muốn như vậy, tổn hao vô số tâm huyết nghĩ ra một biện pháp dấu điểm man thiên quá hải (đổi trời qua biển), áp chế linh khí thể nội không tiết ra ngoài, nên đệ tam thiên kiếp mới trì hoãn

chưa tới, chỉ là nhân lực có hạn, hiện giờ... sợ rằng đệ tam thiên kiếp của ta đã không còn xa, chỉ trong sớm tối mà thôi!”

Tiểu Lôi biến sắc! Người tu hành, ai mà không biết sự đáng sợ của thiên kiếp? Cho dù là thứ người quá mức cường đạo như là Diệu Yên, lúc đầu ngay cả đệ nhị thiên kiếp cũng thiếu chút là qua không nổi, huống chi hiện tại Kinh Linh Tử gặp phải chính là thứ tối hung hiểm đệ tam thiên kiếp đây!

Kinh Linh Tử lại cười cười: “Cái này người không cần phải lo lắng, ta trong mắt không coi đệ tam thiên kiếp này là gì, ta độ qua đệ tam thiên kiếp này như là giẫm trên bình địa thôi.” Nói tới đây, thần sắc ông ta có pha vài phần ngạo khí, liền thở dài, tiếp tục nói: “Chỉ là sau khi trải qua thiên kiếp lần thứ ba, đó chính là lúc phải phi thăng, khi này, dù cho người không muốn, thượng thiên cũng sẽ bắt buộc khiến cho người phi thăng tới tiên giới... Ta sở dĩ trì hoãn áp chế linh khí của chính mình, kỳ thật chính là ta không muốn tới tiên giới, muốn lưu lại nhân gian ... ài...”

Ông ta lắc đầu cười nói: “Hiện tại đệ tam thiên kiếp của ta đã không còn xa, ta phải lập tức tìm một địa phương để tới kinh qua thiên kiếp, chỉ là hiện tại muốn cùng người chia tay. Ta sợ rằng sau khi độ thiên kiếp, lập tức là lúc phải phi thăng, đến lúc đó, ta sẽ liệu một phen, xem coi có cách nào lưu lại không. Chỉ là thiên số khó liệu, ta tự mình cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần, cho nên hiện tại... ta tự nhiên là muốn hết lòng giúp người thành toàn. Đáng tiếc là một thân bản sự thông thiên của ta, người học chưa tới nửa thành... càng đáng tiếc hơn là hiện tại pháp lực người lại quá yếu?, ta cho dù có muốn dạy người cũng dạy không được. Nếu như lại cho ta mười năm thời gian, trong mười năm, khi pháp lực của người tiến bộ, hẳn là có thể học được không ít bản lãnh của ta. Bất quá hiện tại ta lại yên tâm rồi, Pháp lực của Diệu Yên cao cường, sợ rằng so với ta không thua bao nhiêu. Có nàng bên cạnh người, ta cũng yên tâm.”

Kinh Linh Tử suy nghĩ một chút, móc từ trong người ra một ngọc điệp đặt vào trong tay Tiểu Lôi, cười nói: “Mặc dù người học là Viên Chân Diệu Quyết, nhưng cái mà tên gia hỏa Tiêu Dao Tử dạy người, chỉ là tầng thứ nhất của tâm pháp. Nguyên bản ta đã khảo sát tiến triển của người, tâm pháp sau này tổng yếu là chờ người vượt qua ”Tu Pháp Kỳ” mới có thể dạy được, hiện tại, ta cũng không có nhiều thời gian như vậy, cũng nên cấp cho người vật này. Sau khi người đạt tới Tu Pháp Kỳ, ráng nghiên cứu cho thật tốt.”

Tiểu Lôi lúc này mới kinh hô: “Sư huynh người... Người muốn đi sao?”

Trong lòng hắn bồn loạn, miệng lưỡi khô hết, thêm sinh ra vài phần khó chịu. Chính hắn trong lòng nhận thức được Kinh Linh Tử này là người thân cận nhất đối với hắn, đối với hắn cũng cực tốt, cơ hồ tới mức chịu hư hắn, cả hai tính tình tương đồng, tự nhiên là cảm tình cực tốt, Kinh Linh Tử đột nhiên nói tới chuyện rời đi, hắn nhịn không được, nhất thời khóe mắt đỏ lên.

Kinh Linh Tử lại lạnh lùng nói: “Đủ rồi! Tiểu tử vô tri, lại còn thái độ như con nít! Thứ người chúng ta sao lại dây dây dưa dưa như vậy?” Dừng một chút, trong lòng cũng đã thả lỏng, mặt hòa hoãn nói: “Tiểu tử, người tính tình nóng cuồng, ta thích cái tính này. Từ lúc ở trên Nga Mi sơn, đến bây giờ, đều là mặc cho người sinh chuyện, tự nhiên là do ta cho người chỗ dựa, cho dù là trời có sập xuống, đạo gia ta cũng có thể khiến người đứng vững, chỉ là từ bây giờ, người nên thu liễm lại một chút. Thiên hạ rộng lớn, không phải người một mình có thể hoành hành được. Nếu người khổ tu tới cảnh giới này của ta, tự nhiên lại có thể hoành hành không có cấm kỵ. Không nói nhiều nữa, tất cả đã nói hết rồi...” Ông ta đột nhiên cười cười: “Cũng không phải sanh ly tử biệt gì, đạo gia ta chỉ đi kinh linh thiên kiếp một lần, xem xem thượng thiên có thể cường bách ta phi thăng hay không, nếu như có thể may mắn lưu lại nhân gian không tới tiên giới, ta tự nhiên sẽ quay lại tìm người, sợ cái gì chứ!”

Nói xong, vung tay áo lên, thân hình bay lên, trong nháy mắt biến mất trong đám mây. Tiểu Lôi nấn nấn ngọc điệp trong tay, nhìn về nơi Kinh Linh Tử vừa biết mất, lại không khỏi bị ngây khờ.

Nói tới Kinh Linh Tử thân tử trong nháy mắt đã bay đi thật xa, tuy nhiên đạo tâm vẫn kiên định, vẫn như cũ nhịn không quay đầu lại, chỉ ráng đè nén nỗi xúc động trong lòng, nhịn không được lắm bầm nói: “Kinh Linh Tử ơi Kinh Linh Tử, người uống công sống lâu như vậy, chẳng lẽ còn bắt chước hành động như con nít sao?”

Ông ta cười ha hả, đột nhiên lại nói: “Ài, thừa dịp bây giờ còn một chút ít thời gian, đạo gia ta sao không thuận tay diệt trừ đi đối thủ của tiểu tử kia, cũng tính là trước khi đi, giúp hắn một lần.”

Cúi đầu suy nghĩ một hồi, nhú mào nói: “Đối thủ của tiểu tử kia, hình như là một đám man di nào đó, trước ngực hình như có treo một loại thập tự. À! Hay là như vậy, chuyện này cũng đơn giản, đạo gia ta trên đường đi, gặp phải cái thứ thập tự này, thuận tay hủy dùm hần.”

Kinh Linh tử đã quyết định xong chủ ý, liền theo hướng đông bắc bay đi, đoạn đường này, rồi lại làm ra một phen đại sự kinh thiên động địa.

134. Chương 135: Mẫu Chốt Thay Đổi Lịch Sử

Không biết qua bao lâu, Nguyệt Hoa dần dần tỉnh lại, chỉ cảm thấy gió nhẹ thổi vào mặt, lạnh lạnh sáng khoái dễ chịu, từ từ mở mắt ra, lại nhìn thấy trên đầu cành lá xanh tươi, một ánh mặt trời xuyên qua cành lá chiếu lên mặt. Trong lòng nàng mơ hồ, không biết mình đang ở nơi nào. Hít một hơi thật dài, rồi cuộc đầu óc trở nên tỉnh táo lại.

Bảy năm trước... bảy năm sau... thời không... Pandora... Tuyết Sơn... Tiểu Lôi

Tiểu Lôi!

Tiểu Lôi!

Nguyệt Hoa đột nhiên ngồi dậy, sợ hãi nhìn chung quanh một chút. Nàng đang nằm dưới một mái lều dùng nhánh cây dựng thành, nhưng nhìn xung quanh thì không thấy Tiểu Lôi ở bên cạnh mình.

Nhớ tới tình huống lúc ấy, quá nửa là do Tiểu Lôi làm mình mê man bất tỉnh, rồi mang về lại thời không này. Ý niệm trong lòng lơ mơ, Nguyệt Hoa nhận không được mơ hồ có chút bi thương, bàng hoàng và sợ hãi. Cho dù thấy trời mây vẫn vậy, cây cỏ vẫn vậy. Nhưng nghĩ đến đây không phải là thời không của mình, mà là một bước vượt tới bảy năm về sau, người gần gũi nhất là Tiểu Lôi lại không ở bên cạnh, không khỏi có chút lo lắng sợ hãi.

Nàng ngồi dậy, thân thể vẫn còn mệt mỏi, nhận không được thở dồn dập, run giọng nói: “Tiểu Lôi... Tiểu Lôi...”

Ngay lúc này, Nguyệt Hoa nghe được một tiếng hô hấp rất nhẹ, nàng hoảng sợ quay đầu nhìn lại...

Đập vào mắt, là một đôi mắt đen nhánh, ánh mắt tràn đầy chung linh chi khí, hoạt bát khả ái vô cùng, nhưng lại mang vài phần nghi hoặc, cũng đang chăm chú nhìn mình.

Chỉ thấy một cô bé nhỏ ước chừng sáu tuổi, đang ôm gối ngồi tại một góc lều, lẳng lặng nhìn mình, khuôn mặt non nớt mang theo vẻ kinh nghi, hơi bất an. Cô bé vừa thấy Nguyệt Hoa tỉnh lại, lập tức đứng lên. Đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc áo, mắt nhìn chằm chằm Nguyệt Hoa, lộ ra vẻ gần gũi, chỉ là hình như không dám đi tới, đứng xa xa, điệu bộ nhút nhát bên lên.

Nguyệt Hoa vừa thấy cô bé này, từ một nơi sâu thẳm trong lòng dậy lên nỗi đau xót. Chỉ cảm thấy một cảm giác thân cận kỳ diệu liền rạo rực sức đứng lên, nhìn chằm chằm cô bé, mặc dù trong lòng biết rõ là chưa từng thấy qua, nhưng bên trong lại rõ ràng là có một thứ cảm ứng, giương như báo cho bản thân, cô bé trước mặt này, phải là thứ quan trọng nhất đối với cuộc sống của mình.

Một lớn một nhỏ nhìn nhau, cô bé kia chần chờ một lúc, nhẹ giọng cả giận nói: “Cô.... cô là mẹ của con hả?”

Nguyệt Hoa liền tỉnh ngộ ra.

Cô bé này, theo lời của Tiểu Lôi, ở tại thời không này là con gái của mình.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của nàng tự động lộ ra một nét nhu tình.

Bảo Nhi tuổi còn nhỏ, sớm đã không nhớ rõ hình dáng của mẫu thân, nhưng Nguyệt Hoa dù sao cũng là Nguyệt Hoa, trong mơ hồ cũng có một phần cảm ứng. Huống hồ Bảo Nhi thiên sinh linh tú, bản sự có chút đặc biệt, ngày đó vừa thấy Tiểu Lôi, dựa vào cảm ứng linh khí trên người Tiểu Lôi, liền nhận ra đối phương là ba ba của mình. Hiện tại nhìn thấy Nguyệt Hoa, cô bé cũng có cảm ứng giống như vậy.

Mặc dù Bảo Nhi tuổi còn nhỏ, nhưng cũng hiểu chuyện. Huống hồ, Nguyệt Tinh nuôi nấng nó từ nhỏ, Bảo Nhi chỉ biết có Nguyệt Tinh là mẫu thân của mình. Tuy nhiên thiên tính bên trong, có thể cảm ứng được người đàn bà xinh đẹp trẻ tuổi trước mặt mơ hồ cùng mình có vài phần tương thông nội tâm, cùng với thiên tính thân cận, dù Bảo Nhi đã có một “mẹ”, tuy nhiên vẫn cảm giác rõ ràng người đàn bà trước mặt, từ mùi hương trên người “hẳn là” mẹ của mình, nhưng lúc này lại không đi tới, chỉ há miệng khóc.

Nguyệt Hoa từ ánh mắt nhút nhát, do dự, chần chờ của Bảo Nhi... trong lòng nàng mềm nhũn, nghĩ tới cô bé kia ở tại thời không này, không cha không mẹ, đáng thương từ nhỏ, khoẻ mắt đỏ lên, trên mặt hiện ra một nụ cười, ôn nhu kêu: “Lại, lại đây” Dứt lời, nàng giơ hai tay ra vẫy vẫy.

Bảo Nhi chần chờ một chút, nhưng cuối cùng kháng cự không được thiên tính, bước tới. Nguyệt Hoa liền ôm lấy nó vào lòng.

Hai người ôm lấy nhau, Bảo Nhi lập tức liền cảm giác được cảm ứng trong lòng kia càng thêm chân thật, nhất thời, không chút do dự bật miệng, hô lên một tiếng: “Mẹ.”

Trong lòng Nguyệt Hoa không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác bi thương, dù chính nàng cũng không biết cảm giác bi thương này từ đâu mà đến, nhưng nước mắt cũng đã trào ra.

Hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau ở đó.

Xa xa, Diệu Yên đứng ở ngoài lều, lẳng lặng nhìn động tác của hai người ở bên trong, khoẻ miệng nàng mang theo một nét cười, mục quang nhu hoà. Gió thổi nhẹ nhẹ, tay áo nàng tung bay, Diệu Yên vuốt lấy mái tóc, mắt nhìn về phía bên trái.

Phía bên trái, là một sườn núi, trên sườn núi, Tiểu Lôi đang khoanh chân ngồi tại đó, nằm trước mặt là một quyển sổ.

Chính là quyển “Nhật ký leo núi”. Giờ phút này, Tiểu Lôi đang đọc quyển nhật ký leo núi, trong lòng phức tạp, hàng vạn ý niệm trong đầu phát lên, không nhận được cảm xúc.

Theo ghi chép của quyển sổ này, cơ hồ có thể lý giải tất cả nghi vấn. Nếu đã sớm lấy được quyển sổ này, sợ rằng không cần chạy tới Âu Châu tìm phụ thân của Bảo Nhi, cũng sẽ không bị rơi vào cánh cửa thời không.

Bất quá nếu như vậy, bản thân hắn cũng chẳng gặp được Nguyệt Hoa sao?

Mở quyển sổ ra, từ trang thứ nhất đến trang thứ tám, nét chữ xinh đẹp tao nhã, chính là bút ký của Nguyệt Hoa. Sau khi Tiểu Lôi được Nguyệt Hoa cứu, đã từng thấy Nguyệt Hoa viết nhật ký leo núi ở trong lều, nhận ra được bút ký này.

Mà quyển sổ ở trong tay này, ghi chép trong tám trang mở đầu, cùng với hiểu biết của Tiểu Lôi đều giống nhau, không có gì đặc biệt, chỉ là ghi chép leo núi bình thường.

Nhưng duy nhất bất đồng là, bắt đầu từ trang thứ chín...

Bởi vì bắt đầu từ ngày thứ tám. Nguyệt Hoa ở trên núi phát hiện vận mạng.... của bản thân từ lúc này về sau phát sinh biến hoá!

Nếu như phải đưa ra một định nghĩa, vậy hiện tại quyển sổ ở trong tay của Tiểu Lôi, đang ghi chép lại: nguồn gốc lịch sử phát sinh tất nhiên!

Bút ký viết, ngày thứ mười. Trong quá khứ này Tiểu Lôi vừa tỉnh lại tại lều của Nguyệt Hoa, hết thấy mọi việc sau đó, cùng với kinh nghiệm của Tiểu Lôi đều giống nhau, hai người phát hiện các đội viên khác của đoàn leo núi không có hảo ý, vì thế dứt khoát bỏ đi.

Ngày thứ mười một, hai người về tới chỗ khe băng nứt, tạm thời lánh nạn, Tiểu Lôi trong quá khứ đó, đem theo Nguyệt Hoa tiến nhập thần điện lần đầu tiên.

Lại sau đó, ngày thứ mười một, Nguyệt Hoa lâm trọng bệnh, hai người ngủ chung trong một túi ngủ, hơn nữa lại phát sinh quan hệ. Tới ngày thứ mười ba, Nguyệt Hoa tỉnh lại, báo cho Tiểu Lôi kia trong lịch sử biết, bản thân nàng gặp một giấc mộng kỳ quái... mơ thấy một đội viên leo núi bị chết...

Sát nhân trong mộng!

Tất cả mọi việc, cùng những việc Tiểu Lôi đã trải qua hoàn toàn giống nhau.

Nhưng sau đó lại phát sinh ra biến hóa!

Dưới sự triệu hoán của Pandora, quái vật đang bị đóng băng đã sống lại. Hai người trong quá khứ khổ chiến không xong đành đào thoát, bị cự long thủ hộ đả thương tại chỗ, rồi ngất đi.

Tới lúc này, lại phát sinh ra một việc kỳ quái.

Chờ một chút! Chỗ này có chút không đúng!

Tiểu Lôi nhớ rõ ràng, theo những việc mà bản thân đã trải qua, mặc dù phải đối địch với cự long thủ hộ long, nhưng ít nhất cũng khiến đối phương bị thương. Không có chuyện lập tức bị hôn mê, mà chỉ khi Pandora ra tay, mới có thể đả thương hẳn.

Quyển sổ kia mô tả thế này: “Ta rất hối hận! Ta bình sinh thống hận nhất là pháp lực bản thân quá yếu. Trước đó, ta cho rằng đầu óc có thể thay đổi mọi việc. Ta thích nhất là chơi mấy trò âm mưu quỷ kế, cơ hội chủ nghĩa. Nhưng thực lực lại không đủ, chỉ có một chút kế mưu gọi là, bắt quá làm trò cười mà thôi! Ta hối hận, hối hận không luyện chế một kiện pháp bảo cho chính mình, hối hận không học được pháp lực cao thâm chân chính. Đối diện với con rồng đó, khải giáp trên người thật lợi hại, nếu như ta cũng có một thượng phẩm phi kiếm, có lẽ có thể đánh bại nó! Chỉ là ta không có. Ta chỉ biết luân lách, lại không biết cách luyện chế pháp bảo, ta hiện tại đã hiểu rõ, mặc dù ta vẫn luôn phong quang vô hạn, đó là bởi vì được trên dưới Tiêu Dao phái nuông chiều ta. Ta mặc dù kiếm chác được một mớ thứ gọi là pháp bảo, kỳ thật đều là do tâm lý nuông chiều của mọi người đem cho ta một ít đồ chơi! Theo pháp lực của ta, bọn họ không có thể lấy mấy thứ đồ lợi hại chân chính cấp cho ta. Mà ta, chỉ.... như mấy thứ pháp bảo cấp thấp này, gặp được địch nhân lợi hại chân chính, tự nhiên không phải là đối thủ.”

Không đúng! Không đúng!

Tiểu Lôi lập tức nhíu mày.

Ai nói ta không có pháp bảo? Ai nói ta đâm không lũng khải giáp của cự long kia? Con dao phay này của ta, đương trường chém đứt đuôi cự long kia mà!

Chẳng lẽ bản thân ta trong quá khứ kia, cũng không có thái đao này sao?

Lại còn có một việc rất kỳ quái... bởi vì những việc mô tả bắt đầu từ trang này, bút tích không đúng!

Bút tích trước đó nét chữ xinh đẹp tao nhã, nhìn một cái là biết viết ra từ thủ bút của Nguyệt Hoa, nhưng khi bắt đầu mô tả những việc trải qua khi hai người về tới thần điện, chữ viết liền trở nên rối loạn, hơn nữa bút lực tương đối nặng nề, thư pháp vụng về không chịu nổi...

Bút tích này Tiểu Lôi liếc mắt nhìn qua, rất là quen thuộc... đây rõ ràng chính là bút tích của hắn!

Nói cách khác, khi hai người quay về thần điện, mọi chuyện sau đó, đều là “bản thân kia của hắn trong quá khứ” ghi chép lại!

”Ngày thứ mười bốn. Ta không biết khí trời bên ngoài như thế nào.

Khi tỉnh lại, ta cảm thấy miệng vết thương cơ bản là đã khép lại. May là ta có bán tiên chi thể, con thần lân lớn kia tuy lợi hại, nhưng cũng không thể gây thương tổn cho ta. Chỉ là khi ta đứng lên phát hiện được, bên trong thần điện trống rỗng, Nguyệt Hoa đang ngồi ở bên cạnh ta, mặt nàng có vẻ khó nói. Ta hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ ôm ta không nói lời nào. Ta lúc đó chỉ tưởng là nàng chỉ hoảng sợ một phen, không nghĩ nhiều, chỉ an ủi nàng vài câu.

Ở bên ngoài, con rồng kia vẫn còn ở đó, lại xuất hiện thêm một băng tuyết cự nhân. Cũng may bọn chúng không thể tiến nhập thần điện, bọn ta tạm thời vẫn còn được an toàn.

Tâm tình Nguyệt Hoa có chút cổ quái, nhìn ánh mắt của nàng có vẻ bị thương. Nhưng ta không nghĩ ra là có vấn đề gì. Trong túi Càn Khôn của ta cũng còn một chút đơn dược, sau khi dùng xong, khí lực yếu ớt liền khôi phục một chút. Địa phương này quá kỳ quái, rời khỏi được sớm một chút thì tốt. Bởi vì bảo tuyết bên ngoài hẳn là đã dừng lại. Mặc kệ thế nào, ta muốn dẫn Nguyệt Hoa rời khỏi nơi này. Nhưng Nguyệt Hoa cho ta biết, nàng ở trong giấc mộng, mơ thấy đội leo núi có người bị chết. Trong lòng ta có rất nhiều

áp lực, cảm giác được lịch sử lại diễn ra từng bước... chẳng lẽ không thể thay đổi được sao? Ta đã yêu người con gái này, ta hy vọng có thể thay đổi được vận mạng của nàng.”

”Ngày thứ mười lăm, chúng ta thật rất khó ra ngoài. Trong ngày hôm nay, ta vừa thử ra ngoài cùng con rồng và người khổng lồ đánh nhau một trận, chỉ là lần này ta còn thê thảm hơn, cái địa phương xui xẻo này, tựa hồ có lực lượng gì đó áp chế pháp lực của ta, pháp lực của ta chậm chạp không thể khôi phục. Hừ, nếu như pháp lực của ta khôi phục lại, cho dù đánh không lại bọn chúng, muốn bỏ chạy lúc nào cũng được. Nhưng sắc mặt Nguyệt Hoa lại càng khó coi hơn. Ánh mắt của nàng mang theo một tia tuyệt vọng. Ta biết được nàng có chút cổ quái, thật sự có chút cổ quái. Ta hỏi nàng, có phải sợ hay không, nàng ôm ta nói, chỉ cần cùng ta chết một chỗ, nàng không hề sợ. Nhưng ta cũng biết nàng có chuyện gì giấu ta. Nàng nói, nàng vừa mộng thấy người chết. Tất cả người trong đội leo núi đều chết sạch.

Tâm lý ta rất khó chịu, tất cả lịch sử đã phát sinh! Còn chuyện gì chứ? Chỉ còn lại, chính là việc tất nhiên sẽ đến của Nguyệt Hoa, là xuất hiện tại Tây Ban Nha vào ngày thứ mười lăm. Ta đột nhiên lại cảm nhận được một tia hy vọng!

Đúng vậy, chúng ta đương nhiên là đang ở tại thần điện, Nguyệt Hoa sao lại có thể vượt qua được ngọn núi, xuất hiện tại Tây Ban Nha chứ? Ta đã quyết định, mặc kệ thế nào, hôm nay ta sẽ không để cho Nguyệt Hoa ly khai ta nửa bước! Miễn là chúng ta trong thần điện này lại kiên trì không ly khai trong một ngày, đã coi như là đã thay đổi được lịch sử rồi!

Nhưng ta đã phạm phải một sai lầm!

Nguyệt Hoa ôm lấy ta, nàng khóc rất thương tâm, toàn thân run rẩy, bộ dạng hình như rất sợ hãi. Nàng nói ta nhìn vào mắt của nàng, ta liền nhìn... ngay khi đó, trong lòng ta đột nhiên sinh ra cảm giác bất an, sau đó, ta hôn mê bất tỉnh!”

Đọc đến đây, trong lòng Tiểu Lôi đột nhiên trầm xuống.

Không phải là lịch sử tất nhiên đã phát sinh mọi việc sao?

Vậy chuyện mà ta đã trải qua, sao lại lệch ra khỏi quỹ tích lịch sử thế này?

Rất rõ ràng, điểm thay đổi là ở tại ngày thứ mười ba!

Trong ngày thứ mười ba, Nguyệt Hoa bị Pandora phụ thể, triệu tập cự long thủ hộ của thần điện, chính mình không địch lại bị thua. Nhưng vừa lúc ấy xuất hiện một vị cứu tinh, Diệu Yên!

Có điều trong nhật ký miêu tả lại đoạn quá khứ này, không có sự xuất hiện của Diệu Yên!

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu. Phẳng phất đã lần mò được một chút điểm đầu mối rồi.

Mấu chốt là cái gì chứ? Mấu chốt của việc mình thay đổi lịch sử là cái gì chứ?

Là Diệu Yên!

Bản thân kia của mình trong quá khứ, không có gặp được Diệu Yên, cho nên ở trong thần điện, Diệu Yên không xuất hiện trợ giúp. Đồng thời, bản thân kia của mình trong quá khứ, cũng chưa từng có được pháp bảo thái đao vô cùng sắc bén này

Bởi vì, thanh thái đao này, căn bản là dùng huyền vũ nội đan mà Diệu Yên tặng cho mình luyện chế thành!

Mấu chốt thay đổi lịch sử, chính là Diệu Yên!

135. Chương 136: Tiều Dao Tự Tại

Hết thấy mọi việc này, là vì Tiểu Lôi có thanh thái đao thần kỳ mà làm được! Nhưng căn cứ vào ghi chép trong quyển sổ, bản thân kia của hắn trong lịch sử, không có thái đao! Cho nên vừa tới nơi đã bị thủ hộ long đá bại, hơn nữa còn lập tức bị hôn mê, lại không có nhìn thấy bộ dạng của Nguyệt Hoa bị Pandora phụ thể!

Tiểu Lôi nhìn quyển sách, trong lòng mơ hồ cảm giác có chút bất an.

tựa như xem truyện, vì nhân vật trong truyện mà lo lắng. Về phần mô tả lại trong cuốn sổ, Nguyệt Hoa vì cái gì mà mấy ngày qua tính tình cổ quái, rõ ràng là nàng đã bị Pandora ụ hiếp!

Mà Tiểu Lôi cũng hiểu, nếu ngày đó không phải Diệu Yên xuất hiện, Nguyệt Hoa đã tự bán mình cho Pandora!

“Ngày thứ mười sáu...”

Sau khi thấy được mấy chữ này, đầu óc Tiểu Lôi lại chấn động thêm một lần nữa!

Ngày thứ mười sáu? !

“Ngày thứ mười sáu, sau khi ta tỉnh lại, phát hiện bản thân đã không còn ở trong thần điện, ta nằm trên tuyết. Nguyệt Hoa không có ở bên người của ta. Ngay lúc đó ta thiếu một chút nữa là phát điên lên. Nguyệt Hoa không thấy đâu! Ta đã lỡ mất điểm tối quan trọng của ngày thứ mười sáu trong lịch sử! Ngày thứ mười sáu sau khi ta hôn mê, rốt cuộc đã phát sinh ra chuyện gì? Ta vì sao lại bị hôn mê?”

Tiểu Lôi thở dài, đây chắc là kiệt tác của Pandora. Ắ sau khi chiếm được thể xác của Nguyệt Hoa làm vật chủ, cũng may là ả cũng coi như còn giữ chữ tín. Thật sự là đã bỏ qua cho hắn trong lịch sử.

“Ta đi khắp nơi tìm kiếm, trên núi cũng không có bóng dáng của Nguyệt Hoa, ta tính quay trở lại thần điện xem sao.. nhưng rốt cuộc ta cũng không tìm được cửa vào thần điện. Ta suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nhớ tới trong lịch sử. Nguyệt Hoa hẳn nhiên là xuất hiện ở Tây Ban Nha, sau đó từ Tây Ban Nha trở về Pháp. Ta quyết định đi tìm Nguyệt Hoa.”

Trong lòng Tiểu Lôi rất là tò mò, không biết bản thân hắn trong cái lịch sử kia, sau khi tìm được Nguyệt Hoa.... nhưng tại sao, “hắn” lại không có khả năng mang Nguyệt Hoa trở lại?

Dù sao, lịch sử của mỗi người, cũng là của chính họ a! Tiểu Lôi khẳng định theo tính cách của mình, nếu như dựa theo tính cách của hắn, vô luận thế nào cũng mang Nguyệt Hoa quay trở lại!

Vội vàng lật sang trang kế, nhưng lọt vào mắt, chỉ là một đoạn kể chuyện...

”Ta quyết định quay về. Ta đột nhiên nghĩ tới, nếu như nói ta từ bảy năm sau trở về lại hiện tại... vậy tại nơi thời không này. Con người khác của ta, bảy năm sau có thể nhân cơ hội quay về năm 1998? Ta không có khả năng thay đổi lịch sử, nhưng có thể bản thân ta sau này, khi gặp phải chuyện này một lần nữa, có lẽ, bản thân sau này của ta, nói không chừng có thể cải biến lịch sử.

May là ngày đó sau khi cùng Nguyệt Hoa trốn khỏi đội leo núi, ta mang theo quyển nhật ký leo núi của Nguyệt Hoa, ta đem những truyện trải qua trong mấy ngày đó tả lại trong quyển nhật ký này, rồi đem lưu giữ trong sơn động có thánh thủy. Ta nghĩ, nếu như ta sau này, cũng đụng phải chuyện như thế này, có thể xem quyển ghi chép này. Nói như vậy, ít nhất có thể biết trước được mọi chuyện, sẽ tiến nhập thần điện, gặp được đám quái vật, có lẽ sẽ giúp được ta!”

Đây là một đoạn cuối cùng của quyển sổ!

Tiểu Lôi đọc xong đoạn này, phản ứng đầu tiên của hắn là vỗ mạnh vào đùi một cái, nhin không được mắng một câu.

Nguyên lai là như vậy?

Khó trách là đã lưu lại quyển sách này cho ta. Nhưng toàn bộ chỉ uống phí mà thôi! Vì sau khi chính ta tiến nhập sơn động, không hiểu sao lại cùng tên khổ tu giả đánh nhau một trận. Đối phương lại căn bản chưa kịp đem quyển sách này đưa cho ta, thì ta đã tự mình tiến vào trong thủy đầm rồi.

Bất quá cũng may là ta so với cái tên gia hỏa trong lịch sử kia hạnh vận khá hơn nhiều. Bên cạnh lại còn có một Diệu Yên, có sự tồn tại của Diệu Yên, tối hậu rốt cuộc đã thay đổi được lịch sử!

“Diệu Yên... Diệu Yên...” Tiểu Lôi thở dài, tại sao có được Diệu Yên, liền có thể thay đổi được lịch sử?

Đây lại là một vấn đề huyền diệu khó hiểu đây.

Bất quá, tựa hồ cũng có một khả năng...

Diệu Yên là người gì?

Tu vi của nàng đã đạt đến mức siêu thoát phạm nhân, trải qua hai lần thiên kiếp, chiếu theo đạo lý thông thường, nàng đã có thể được xem là tiên nhân rồi. Coi như là tán tiên ở lại nhân gian. Giống như lão gia hỏa Khinh Linh Tử, tu vi rõ ràng đã đủ, nhưng lại không muốn phi thăng, trở thành tiên nhân tại nhân gian.

Có câu, “Ra ngoài tam giới, vượt khỏi ngũ hành!”

Ý tứ câu này là, những người như vậy, đã siêu thoát ở ngoài quy tắc của trời đất, vì quy tắc của trời đất chỉ quản hạt được bên trong. Vì ở trong đã có thiên ý. Chiếu theo đạo lý mà nói, phạm nhân, đều theo quy tắc của trời đất, nằm trong phạm vi quản hạt của lịch sử. Vậy duy nhất có thể siêu thoát khỏi quy tắc thiên địa, cũng chỉ có đám gia hỏa “Ra ngoài tam giới, vượt khỏi ngũ hành” này mà thôi!

Nói cách khác, cái tên Tiểu Lôi kia trong lịch sử, mặc dù đã biết hướng phát triển của lịch sử, mặc dù hắn đã ra sức cố gắng, nhưng cũng không cách nào thay đổi được lịch sử.

Nhưng sự xuất hiện của Diệu Yên, lại có thể làm được! Vì sự tồn tại của bản thân Diệu Yên, đã siêu thoát ngoài quy tắc của trời đất.

Còn về việc tại sao mình gặp được Diệu Yên, nhưng bản thân hắn trong lịch sử thì lại không gặp được Diệu Yên... vấn đề này cũng không khó giải thích.

Sự tồn tại này của Diệu Yên, là đã siêu thoát khỏi quỹ tích của lịch sử, siêu thoát khỏi quy tắc của thiên địa. Cái gọi là thiên địa luân hồi tuần hoàn, tự do bất biến, nhưng Diệu Yên, lại không nằm trong vòng “bất biến” này!

Suy diễn kiểu này, nếu như nhất thiết quỹ tích của lịch sử đều chiếu theo trình tự “tất nhiên” mà tiến hành. Mà sự tồn tại của Diệu Yên, chính lại là một nhân tố “ngẫu nhiên”, thật là xảo hợp, không xác định được.

Cho nên, trong sinh mạng của Tiểu Lôi, ngẫu nhiên gặp được Diệu Yên, cũng tính là một nhân tố không xác định được, có thể nói là vận khí của hắn tốt, gặp được việc ngẫu nhiên tình cờ này.

Mà bản thân kia của hắn trong lịch sử, không có ngẫu nhiên gặp được Diệu Yên, cũng là việc bình thường mà thôi.

Nguyên nhân cuối cùng, là bởi vì sự tồn tại của Diệu Yên là một việc ngẫu nhiên! Là một nhân tố không xác định được!

Tiểu Lôi rờ rờ cảm, nhin không được cười khổ. Chuyện đến nước này, hầu hết các nghi vấn đều xem như đã được giải tỏa.

Cuối cùng, về bản thân kia của hắn, sau ngày thứ mười sáu, có gặp được Nguyệt Hoa hay không, vì sao mà không mang theo Nguyệt Hoa bỏ đi. Vậy không có biện pháp gì giải thích được, trong quyển sách cũng không có ghi lại, mà Nguyệt Hoa ở thời không này cũng đã chết rồi. Tóm lại sao tự mình không đi hỏi Bảo Nhi chứ?

Bất quá rất may, bản thân kia của mình trong lịch sử, không có khả năng đem Nguyệt Hoa đi, nếu không, thế giới này há lại không có sự tồn tại của Bảo Nhi?

Tiểu Lôi suy nghĩ một hồi, đột nhiên vừa cười vừa lẩm bẩm nói: “Trước tiên mặc kệ là chuyện gì. Nếu không nghĩ không thông được sự tình. Tạm thời không thêm nghĩ tới nữa. Sau này có duyên, tự nhiên sẽ có thể biết được.” (Về đoạn nghi vấn này, các cổ sự sau này sẽ được giải thích, a a - tác giả)

Hắn vươn người, chậm rãi đứng lên, đem quyển sổ kia cẩn thận thu vào trong túi Càn Khôn. Hiện tại hắn có được hai cái túi Càn Khôn, cẩn thận cất giữ, rồi từ trên sườn núi đi xuống.

“Phu quân, chàng hình như đã nghĩ thông suốt được nhiều việc rồi đây.” Diệu Yên nhìn Tiểu Lôi đi xuống, mỉm cười.

Tiểu Lôi nhìn chăm chăm vào mắt Diệu Yên một hồi, cười cười, nắm lấy hai tay của nàng. Ánh mắt của hắn mang vẻ vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói: “Cảm ơn nàng, thật sự cảm ơn nàng, Diệu Yên! Ta được gặp nàng, thật là quá may mắn đó.”

Diệu Yên ngẩn người, mặc dù không hiểu Tiểu Lôi vì sao đột nhiên nói chuyện này, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu, cười cười.

Tiểu Lôi nắm hai bàn tay của Diệu Yên, trong lòng cảm thán, mình thật sự là may mắn. Nếu như mình không gặp được Diệu Yên, sợ rằng mấy chuyện đụng phải, lại sẽ tái diễn lần nữa. Mắt thấy nụ cười tự nhiên của Diệu Yên, tâm hồn run động, nhẹn không được kéo nàng vào lòng, choàng tay ôm lấy hông của Diệu Yên, nhỏ giọng cười: “Tính lại, lúc ở trên đảo Huyền Không ta cứu được nàng một lần, bất quá hiện tại nàng cũng cứu ta được một lần, chúng ta xem như là hòa.” Diệu Yên mỉm cười nói: “Không thể tính như vậy. Chẳng cứu ta một lần, sau đó Diệu Yên đã đem thân trao cho chàng, tính là để báo đáp. Hiện tại, hiển nhiên là chàng nợ ta một lần.”

Tiểu Lôi cười ha hả, chỉ cảm thấy hiện giờ vạn sự đã định, lại không có phiền não, càng cảm thấy được gió nhẹ dưới ánh dương quang càng khả ái vô song, giai nhân trong lòng thì đẹp mê người, nhẹn không được kể sát mặt Diệu Yên, nói: “Vậy cũng đơn giản thôi, ta cũng đem thân trao cho nàng, chẳng phải là hòa sao?”

Hai người cười một hồi, Tiểu Lôi hỏi: “Nguyệt Hoa tỉnh lại chưa? Hiện tại hẳn nhiên là cùng Bảo Nhi ở chung một chỗ phải không?”

Diệu Yên thở dài, ánh mắt lộ ra mực quang quái dị, nhìn Tiểu Lôi: “Bọn họ hai người, thân không thân, mẹ không phải mẹ, con không phải con. Tính đi tính lại, quan hệ thật sự là khó xác định được. Rõ ràng trong lòng bọn họ tự có cảm ứng với nhau.” Dừng một chút, mặt đột nhiên đỏ lên, thần sắc trong mắt lộ ra vài phần khó nói, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lôi, ta có một việc, thật muốn cùng chàng nói rõ ràng.”

“Hả?”

Diệu Yên cúi đầu suy nghĩ một chút, thoáng có chút ngượng ngùng nói: “Khi ta ở trên núi đã từng nghe sư phụ nói qua một ít chuyện phạm tặc của nhân gian, ta nghe nói người con gái khi đã gả cho nam nhân, coi phu quân như trời, chung thủy với phu quân, cẩn trọng tuân theo hiếu đạo, cái mà nhân gian gọi là bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại! Chỉ là mặc dù Diệu Yên có khả năng thông thiên, nhưng đụng phải chuyện này, cuối cùng cũng không cách nào làm được.”

“A? Nàng nói cái gì?”

Vẻ mặt Diệu Yên càng đỏ rần lên, thấp giọng nói: “Chàng đã biết, Diệu Yên là do liên hoa hóa thành, ta tuy tu luyện đã đắc đạo thành người, nhưng dù sao ta cũng không phải là người thật sự, chính là hoa yêu, ta mặc dù có thể đem gả cho phu quân làm vợ, chỉ là gặp phải chuyện này, ta thật không cách nào ... ta ... ta sợ rằng không cách nào vì phu quân mà sanh con đẻ cái. Sau này ngay cả nếu như phu quân có sủng ái ta đến thế nào, ta cũng không thể vì phu quân sinh hạ một hai đứa con...”

Tiểu Lôi sửng sốt một chút, thật không nghĩ ra lúc này, Diệu Yên lại nói ra một tràng như vậy. Hắn vẫn sửng sốt, trong mắt Diệu Yên lộ ra vài phần bất an, buồn bã thở dài nói: “Ta chỉ là thấy Nguyệt Hoa muội muội cùng Bảo Nhi hai người gặp mặt, giữa hai mẹ con tự nhiên có tình cảm, nghĩ tới ta đối với Bảo Nhi cũng sẽ có lòng thương yêu như vậy. Đáng tiếc Diệu Yên lại không thể mang tặng chàng một hài tử khả ái như Bảo Nhi. Phạm là hoa yêu chúng ta, là do thiên địa linh khí tạo thành. Chuyện này, sợ rằng...”

Tiểu Lôi cười ha hả, nhanh chóng ôm chặt Diệu Yên thêm vài phần, dịu dàng nói: “Chuyện này cũng không tính là gì hết. Tiểu Lôi ta không phải là thứ đồ cổ lỗ sĩ gì. Cái gì mà vô hậu bất hiếu... hừ, chính ta cũng không biết cha mẹ ta là người nào, sao lại quản đến mấy cái chuyện này a? Bảo Nhi đứa con gái này đã từ trên trời rơi xuống. Còn mấy chuyện khác, ta cũng chẳng quá để ý tới.”

Diệu Yên thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên vui vẻ nói: “Chàng nói không thật lòng, ta đã rõ trong lòng chàng nghĩ gì rồi.”

“Hả?” Tiểu Lôi giật mình, lập tức rõ ràng: “A! Nàng lại dùng Độc Tâm Thuật đối với ta!”

Diệu Yên cười nói: “Ta vốn là không nên sử dụng Độc Tâm Thuật đối với phu quân, chỉ là ta thấy chàng trong lòng vui vẻ, vừa rồi mới nhìn không được... Sau này ta tự nhiên sẽ không thấy được nữa. Bất quá phu

quân à, chàng vừa rồi trong lòng nghĩ đến chuyện không tốt đâu... Chàng...”

Nói xong, mặt của Diệu Yên đỏ rực lên như máu muốn chảy hết ra ngoài, không kìm được vẻ xấu hổ, cúi đầu, thanh âm nhỏ xíu như tiếng muỗi vo ve: “Ta chỉ là không thể sanh đẻ... nhưng... nhưng, phu quân nếu là thương yêu ta, chính là... chuyện đó... vẫn có thể được.... Ta...”

Tiểu Lôi sắc mặt cổ quái, lập tức cười ha hả, vẻ mặt mang theo vài phần tà khí: “Cái chuyện này, cũng gọi là ‘hảo sự’ sao? Ta xem ra là đại đại hảo sự đó.”

Hai người nói đùa với nhau một hồi, Diệu Yên mặc dù có khí tức tiên tử, bất quá Tiểu Lôi tính tình vô lại trời sanh, ngôn ngữ càng lúc càng giỡn cợt, mắt thấy vẻ ngượng ngùng quần quýt động lòng người của Diệu Yên, trong lòng lại càng thấy vui sướng. Qua khỏi một hồi, cả hai mới quay về lều.

Bảo Nhi vừa nhìn thấy Tiểu Lôi, bèn chạy tới, ôm đùi, ngọt ngào cười nói: “Ba ba, con tìm được mẹ rồi! Con vừa tìm được một người mẹ rồi!”

Tiểu Lôi bế Bảo Nhi lên, nhưng trong lòng lại có một cảm giác khác. Vốn cứ tưởng Bảo Nhi ngộ nhận mình là cha, không ngờ thật sự là con gái của mình. Hiện tại đã đem được Nguyệt Hoa trở về, xem như là một nhà ba miệng đã được đoàn tụ.

Bất quá một nhà ba miệng này, lại có chút cổ quái.

Nguyệt Hoa mặc dù bị Tiểu Lôi ép quay về. Nhưng tính nàng dù sao cũng nhu thuận, không để trong lòng, chỉ chốc lát là đã không còn lo lắng nữa. Tuy vậy trong lòng vẫn ngẫu nhiên nhớ về người nhà tại thời không kia, bất quá Tiểu Lôi đã đáp ứng với nàng, có cơ hội sẽ đem nàng đi gặp người nhà, trong lòng Nguyệt Hoa cũng không hề lo lắng nữa. Hơn nữa lại có một đứa con gái Bảo Nhi ở cạnh, người yêu ở bên. Nhất thời cảm nhận được chuyện tốt đẹp nhất của cuộc sống, bất quá là như thế này, trong lòng thỏa mãn, không còn yêu cầu gì khác. Mọi người nghỉ ngơi một hồi, bấy giờ Nguyệt Hoa mới biết mọi người đang ở trên một hòn đảo nhỏ.

Vốn là khi Khinh Linh Tử khiêu chiến với Diệu Yên rồi sau đó nhẹ nhàng bỏ đi, Tiểu Lôi với Diệu Yên tùy ý tìm một hòn đảo nhỏ đặt chân. Vốn các đảo ở Địa Trung Hải có không ít, hòn đảo này không quá lớn, phạm vi không quá vài dặm. Họ liền tạm thời ở lại nơi đây nghỉ ngơi một chút.

Mọi người vừa mới trải qua một phen nghiêm trọng, chỉ cảm thấy ở trên đảo này bình an vui vẻ, nhất thời không nghĩ tới chuyện bỏ đi. Tiểu Lôi cũng đã gọi điện thoại cho Nguyệt Sơn.

Sau khi hẩn quay lại, liền lập tức thay đổi y phục, trên người cũng có điện thoại, Nguyệt Sơn cũng mang theo điện thoại. Trong điện thoại, Tiểu Lôi chỉ nói mình cùng Khinh Linh Tử đã giải quyết sự việc, không kể tường tận lại cho Nguyệt Sơn, chỉ nói không cần lên núi nữa, yêu cầu hẩn trở về, sự tình cụ thể, đợi gặp lại sẽ nói rõ hơn. Nghĩ đến sau này mang Nguyệt Hoa xuất hiện trước mặt mọi người ở Nguyệt gia, bọn họ nhất định sẽ rất là kinh ngạc.

Mọi người lưu lại trên hải đảo vài ngày, tiêu dao tự tại. Mỗi ngày câu cá nghịch nước, vui vẻ hết biết. Tiểu Lôi bầu bạn với hai cô gái, dưới chân lại còn có Bảo Nhi, cô bé khả ái này, hồn nhiên quên hết mọi phiền não.

Không ngờ, trong mấy ngày qua, thế gian lại phát sinh vài chuyện đại sự...

136. Chương 137: Viên Chân Diệu Quyết

Ở trên đảo vô sự nhàn chán, Tiểu Lôi liền luyện khí theo “Viên Chân Diệu Quyết” của Khinh Linh Tử lưu lại.

Viên Chân Diệu Quyết này thanh danh không nổi bật, nhưng thật sự là thiên thượng địa hạ nhất đẳng tu hành công pháp, uy lực cường đại bá đạo, cùng với các phương pháp tu tiên bình thường khác có nhiều chỗ khác biệt.

Chiếu theo công pháp loại này, đó là cường hành hấp thu lấy thiên thể linh khí cho bản thân sử dụng, xây dựng nền tảng căn cơ cho thân thể, tu luyện thành kim thân bất hoại, bất tử, bất diệt.

Viên Chân Diệu Quyết mà Tiểu Lôi học trước kia khi Tiểu Lôi, chính là phỏng theo đệ nhất tầng tâm pháp của bộ công pháp này, chú trọng đến xây dựng nền tảng, bồi đắp căn cơ. Hắn thoát thai hoán cốt, bán tiên chi thể, nói về căn cơ thì so với bất cứ ai đều vững chắc hơn nhiều. Bắt đầu tu luyện cũng là một công hai việc. Viên Chân Diệu Quyết này uy lực cực lớn, tiến triển nhanh chóng kỳ lạ, chính là có chút phạm phải sự hòa thuận trong trời đất, có thừa một chút bá đạo.

Kể ra, giai đoạn mà tu hành giả trong thiên hạ luyện tới, chỉ chia ra làm hai giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất, đó là “Luyện Khí” tầm thường.

Hai chữ “Luyện Khí” này trông đơn giản, kỳ thật đến chín mươi chín phần trăm người tu luyện, cả đời sợ rằng đều không qua được cánh cửa này, ý nghĩa giống như tên gọi, tự nhiên nói cách khác là sự tu luyện tiên thiên chi khí của thể nội.

Chỉ có đem tiên thiên chi khí trong thể nội luyện thật giỏi, rồi mới có thể tiến vào giai đoạn “Tu Pháp” kế tiếp.

Đạt được “Tu Pháp Kỳ”, mới có thể luyện ra tiên thiên chi khí hóa thành pháp lực của bản thân, một khi ngộ đạo thông huyền, mới có thể chân chính thi triển pháp thuật.

Viên Chân Diệu Quyết, bá đạo ở chỗ, người tu tiên bình thường, đó là chiếu theo quy ước thông thường. Tuần tự mà tiến tới, mượn thiên địa linh khí cho bản thân sử dụng, tu luyện thể nội tiên thiên chi khí, từ từ mà tạo căn cơ. Nhưng Viên Chân Diệu Quyết này, lại cường hành hấp thu thiên địa linh khí, đoạt huyền cơ nhật nguyệt. Cách làm như vậy, tự nhiên là không theo thiên đạo, cho nên, người bình thường tu luyện không có thiên kiếp. Nhưng tu hành Viên Chân Diệu Quyết này, sẽ phải trải qua ba lần thiên kiếp.

Tu luyện Viên Chân Diệu Quyết này, cố nhiên là có nhiều ưu điểm, nhưng ưu điểm trọng yếu nhất chính là một chữ: nhanh!

Người bình thường tu luyện các công pháp tông môn khác, sợ rằng cả đời— đều khó có thể vượt qua giai đoạn “Luyện Khí”, nhưng Viên Chân Diệu Quyết này lại không theo quy tắc như vậy. Chiếu theo lý thuyết thông thường, nếu có biện pháp tốc hành như vậy, tất nhiên người người đều đổ xô mà luyện. Tu luyện qua Viên Chân Diệu Quyết rất nhanh, chỉ là tu luyện thật nhanh, thiên kiếp tới hậu lại đến càng nhanh! Giả như không cách nào độ qua thiên kiếp, không phải là biến thành tu luyện càng nhanh, cũng chết càng nhanh hay sao?

Đừng thấy Tiểu Lôi hiện tại buồn bực, gặp phải cường địch đều không phải là đối thủ, kỳ thật tiến triển của hắn đã nhanh đến mức cực kỳ khủng bố rồi!

Thử nghĩ, người khác tu luyện cả đời, sợ rằng cũng chỉ vừa mới đạt đến mức của hắn mà thôi. Còn Tiểu Lôi thì sao? Hắn tuy đi theo Ngộ Đạo Tử thúc thúc nhiều năm, nhưng tu luyện chân chính, cũng bắt quá chỉ là khi lên Nga Mi sơn lúc mười tám tuổi, tại Tiêu Dao phái tu luyện một năm mà thôi!

Tu luyện một năm, có thể đạt được tới bước này, nếu là nói ra ngoài, sợ rằng người tu hành trong thiên hạ đều muốn xấu hổ đến tự sát được.

Khinh Linh Tử lưu lại Ngọc Điện kia, chính là nửa phần sau của Viên Chân Diệu Quyết.

Tiểu Lôi vốn tu hành khẩu quyết của tầng thứ nhất. Trong thời gian một năm tại Tiêu Dao phái, hơn nửa kỳ ngộ của hắn, là nền tảng để thoát thai hoán cốt. Đem căn cơ luyện vô cùng vững chắc. Nói thật buồn cười, Tiểu Lôi luôn nghĩ rằng hắn sau khi học xong tầng thứ nhất của Viên Chân Diệu Quyết, tất nhiên sẽ học tiếp tầng thứ hai, tầng thứ ba...

Nhưng sao? Trong tiểu thuyết võ hiệp tu tiên, thứ siêu cấp cường hãn thần công pháp môn này, quá nửa đều thích đạt đến tầng chín. Cứu Dương Thần Công tu luyện đến tầng thứ chín, cứu cứu quy nhất tính là đại thành. Như Lai Thần Chưởng tu luyện một chiêu Vạn Phật Triều Tông tối hậu mới có thể thiên hạ vô địch...

Chỉ là Viên Chân Diệu Quyết này với mọi thứ khác bất đồng! Viên Chân Diệu Quyết này, tổng cộng chỉ có hai tầng! Chia ra thượng hạ hai phần. Cái mà Khinh Linh Tử lưu lại trước khi bỏ đi, chính là phần hạ đây.

Phần thượng, đã giúp Tiểu Lôi đi qua giai đoạn “luyện khí”, chiếu theo suy đoán trước đó của Khinh Linh Tử, Tiểu Lôi còn cần ít nhất mười năm, mới có thể đột phá được “Tu Pháp Kỳ”, mới có thể tu luyện Viên Chân Diệu Quyết phần hạ.

Phần hạ của Viên Chân Diệu Quyết, ghi lại nhiều pháp môn pháp thuật, còn có công pháp chuyên môn dùng để đem linh khí hóa thành pháp lực.

Tiểu Lôi nhin không được liền đem phần hạ của Viên Chân Diệu Quyết ra so sánh một chút với pháp môn Ngũ Hành Tông kia.

Pháp môn Ngũ Hành Tông kia bất quá là chặt gốc để lớn, làm hỏng căn cơ mà thôi, người tu hành bình thường, từ mầm cây nhỏ từ từ phát triển cao lên là tốt rồi, pháp môn Ngũ Hành Tông kia không đợi mầm cây cao lớn đã cường hành chặt xuống sử dụng, tuy vậy cũng có thể coi là “gỗ”

Nhưng gỗ của một mầm cây nhỏ kia dù sao cũng có hạn, cũng khiến cho tu luyện công pháp trấn môn kia của Ngũ Hành Tông, vĩnh viễn không trở thành cao thủ chân chính gì, vĩnh viễn không cách nào tu đạo thành chánh quả.

Nhưng Viên Chân Diệu Quyết này lại bất đồng. Tiểu Lôi vội vã gỡ sang trang, lập tức liền cảm thấy được sự bác đại tinh thâm trong đó, tuyệt đối không thể đem so với pho công pháp trấn môn của Ngũ Hành Tông. Hắn vừa đưa mắt nhìn xuống, không khỏi chấn động trong tâm. Tuy không có thật sự tu luyện, nhưng trong đầu cũng có ngẫm nghĩ một chút, nếu có thể luyện thành nhiều thứ công pháp trên đó, uy lực thật sự là kinh người!

Công pháp trấn môn của Ngũ Hành Tông, sau khi luyện thành, cũng có thể đem tiên thiên chi khí hóa thành pháp lực để sử dụng, nhưng nếu đem so ra, bất quá là đem con người biến thành một bình ắc quy, mặc dù có khả năng phóng điện, nhưng năng lượng yếu ớt đến tội nghiệp. Nhưng khi luyện thành Viên Chân Diệu Quyết này... Tiểu Lôi nhin không được hít một hơi thật dài: “Á! Bình ắc quy này thật có thể so sánh với trạm điện nguyên tử a!”

Chiếu theo những điều nói trong Viên Chân Diệu Quyết, nếu có thể đem phần hạ luyện đến cực độ, vậy là có thể lấy nhục thân tu luyện thành linh thể! Châu thân huyết nhục toàn bộ đều biến thành linh khí, đến lúc đó thiên biến vạn hóa, mặc sức theo tâm ý! Đây chính là tám thân bất tử bất diệt, cùng thiên địa đồng thọ!

Pho công pháp này của Khinh Linh Tử quả thật là lợi hại...” Diệu Yên thở dài, cau mày nói: “Cho tới giờ ta vẫn chưa nghĩ qua có thứ pháp môn nào bá đạo lợi hại như vậy. Cho dù là yêu tinh chúng ta tu luyện, cũng nghiên cứu thiên địa hợp nhất, thuận thiên mà làm. Nhưng ta nhìn thấy pho công pháp này, không hiểu thế nào hình như có thể lấy thiên địa tạo hóa cho bản thân sử dụng, ngược lại có điểm giống hành vi cường đạo ...

Diệu Yên lại suy nghĩ thêm một chút, đột nhiên cười nói: “Điểm tốt của công pháp này thật quá rõ ràng. Nếu chiếu theo những điều trong công pháp, sau khi luyện tới tối cực. Vậy đã có thể đem thân thể hóa thành linh khí, hoàn toàn cùng thiên địa dung hợp vào một chỗ, bất tử bất diệt! Các phàm nhân khác tu luyện, chú trọng tới bồi đắp kim thân. Nhưng dù sao kim thân cũng là hữu hình. Nếu như quả thật có thể đem huyết nhục thân thể tu luyện thành linh vật. Vậy chẳng phải là cùng thiên địa linh khí hòa vào làm một sao, thiết tưởng, nếu gặp phải cường địch, châu thân linh khí vĩnh viễn chảy cuộn cuộn không dứt, có thiếu một chút, liền lập tức từ trong thiên địa hóa thêm ra, đây đã là bản sự thông thần. Thế gian vạn vật linh khí đều có thể đem ra cho bản thân sử dụng... Phóng mắt ra nhìn thiên hạ, sao lại còn có đối thủ chứ?”

Tiểu Lôi nhíu mày: “Nàng nói thứ này lợi hại vậy sao? Chuyện luyện thành linh thể, thật sự là lợi hại vậy? Nàng cũng là liên hoa hóa thành người, cũng là thiên địa linh khí dưỡng dục. Chẳng lẽ so với cái này còn kém hơn sao?

Nhưng vẻ mặt của Diệu Yên trở nên nghiêm túc, lắc đầu nói: “Khác biệt chứ! Chuyện này hoàn toàn khác biệt. Nói tới việc này, ta đã là hoa yêu, thân thể này của ta là do liên hoa hóa thành. Đặt giả thuyết, nếu ta cùng người ta tranh đấu, bị người ta chém đứt một cánh tay của ta, nếu ta muốn phục hồi như cũ, liền

phải đi tìm thiên địa linh khí đồng dạng do liên hoa sinh ra. Tiếp thu vào trên người của ta, mới có thể lại hóa thành thân thể một lần nữa. Ta như vậy, chỉ có thể tính là bán tiên chi thể thôi, mặc dù cũng là do linh khí tạo thành, nhưng cùng với linh thể chân chánh hoàn toàn khác biệt, nói khác đi, cũng chỉ có bốn chữ này... khác biệt quá nhiều!”

Trầm ngâm một hồi, Diệu Yên tiếp tục nói: “Chỉ là quy tắc của pho Viên Chân Diệu Quyết khác biệt, người tu luyện đến tốt đỉnh. Có thể đem cơ thể bản thân biến thành linh khí, thiên biến vạn hóa... Cho dù chàng có đem thân thể hắc đốt thành tro bụi, hắc vẫn bất tử bất diệt! Chỉ cần tùy ý chuyển động tâm niệm, liền tự động có thể phục hồi như cũ!”

“Tại sao như vậy?” Tiểu Lôi ngạc nhiên hỏi.

“Chàng thử nghĩ xem, sau khi tu luyện đến cùng cực, thân thể đều là linh khí, đã cùng thiên địa vạn vật linh khí quyện vào thành một thể! Ngay cả chàng có thể mang thân thể hắc tiêu diệt, chỉ nhưng mà không cách nào đem tất cả thiên địa linh khí cùng tiêu diệt phải không? Hoặc là chàng xem như cá trong nước biển này... chàng, ta, còn có tu hành giả của cả thiên hạ, toàn bộ đều là cá trong biển này. Trong thế giới của chúng ta hoặc có tranh đấu, có tử thí, có sanh, có diệt. Chỉ là Khinh Linh Tử lại khác biệt... Ông ta đã biến thành nước biển! Thử nghĩ, cho dù có cá lớn, lại có khả năng đánh thắng nước biển sao? Đạt đến cảnh giới tối cao của Viên Chân Diệu Quyết, căn bản là có thể đem hữu hình hóa thành vô hình!” Diệu Yên đột nhiên cười nói: “Như vậy cũng là một việc tốt, chúng ta cũng không cần phải vì Khinh Linh Tử mà lo lắng. Theo những điều trong sách nói, nếu như Khinh Linh Tử đã tu luyện được đến cực độ, vậy ít nhất là trên thế giới này bất luận kẻ nào, vật nào cũng không có thể làm thương tổn ông ta được. Thiên kiếp lần thứ ba này, đối với ông ta mà nói không có gì nguy hiểm cả!”

Tiểu Lôi nghe đến đó người ra, nhin không được thở dài liên tục, nhìn Ngọc Diệp trong tay, trong lòng không kềm được những ham muốn ngu ngốc: “Giống như nàng vừa nói, tu luyện đến tối hậu, chẳng phải là so với thần tiên còn lợi hại hơn? Thần tiên đúng là vẫn còn hữu hình. Cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng còn sự tồn tại của kim thân, kim thân này lại chính là hữu hình, chỉ cần kim thân bị hủy, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng chết. Nhưng khi tu luyện Viên Chân Diệu Quyết đến cực độ, thiên địa thể gian đều không có biện pháp nào để sát tử hắc sao? Cho dù là lão thiên gia muốn giết hắc, cũng phải toàn lực rút hết thiên địa linh khí đi phải không?”

Diệu Yên nghiêm mặt nói: “Công pháp này lợi hại thì lợi hại, nhưng chàng bây giờ lại không thể tu luyện. Thời kỳ luyện khí của chàng chưa xong, ta cùng với Khinh Linh Tử đạo huynh đều nghĩ vậy. Mặc dù chàng lúc này tiến triển đã là cực kỳ nhanh chóng, chỉ ngắn ngủi tu hành chưa tới hai năm, đã từng bước đạt tới đỉnh điểm của Luyện Khí Kỳ mà các tu hành giả tầm thường cả đời cũng không vượt qua được, xem như là một tay đã đụng tới cửa sổ của Tu Pháp Kỳ, chỉ nhưng mà chàng muốn chân chính phá vỡ tầng cửa sổ kia, sợ rằng còn cần mười năm thời gian! Tiên thiên chi khí trong người chàng quá dư! Nhưng đạo tâm của chàng lại quá nông cạn, cho dù có cho chàng đem tiên thiên chi khí hóa thành pháp lực, khi chàng sử dụng, lúc bất cẩn, sợ rằng bị tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết. Nói tới việc khác, nếu như sơ ý, linh khí phát tiết ra ngoài quá nhiều, dẫn đến thiên kiếp giáng xuống, về một chút đạo tâm trước mắt của chàng, căn bản không có cách nào không chế được linh khí trong cơ thể, đụng phải thiên lôi thiên kiếp thứ nhất, chàng có ráng sức cũng qua không nổi.”

Tiểu Lôi chỉ cười khổ, nhin không được nói: “Vậy ta phải làm sao đây? Phải cầm tuyệt thể thần công, ngồi chờ hết mười năm à? Lại không thể đánh với người khác, chỉ kêu lão bà xuất trận thôi sao?”

Diệu Yên hé miệng cười, đảo mắt, cười nói: “Cũng không đến nỗi tệ như vậy. Tu vi của chàng hiện tại đã coi như không tệ rồi, chỉ là vận khí cá nhân của chàng không được tốt lắm, luôn gặp phải địch thủ mạnh hơn so với mình. Tiểu Lôi, chàng phải nghe ta một câu, hiện tại chàng không ngại thì trước tiên hãy luyện công pháp của Phong môn Ngũ Hành Tông, công pháp đó mặc dù có chút gọi là chặt chẽ để lớn, nhưng chàng bây giờ đã không phải là ”mầm” nữa, đã là một cây đại thụ che trời. Pho công pháp của Ngũ Hành Tông tuy có hơi yếu một chút, nhưng cũng có chỗ độc đáo của nó, có chút đường lối riêng, chàng tu luyện cho thật giỏi, cũng có thể gia tăng pháp lực. Mặc dù uy lực kém xa so với Viên Chân Diệu Quyết, bất quá chàng tiềm tâm tu luyện mười năm, chờ đạo tâm của chàng ngày càng ổn định, tự nhiên là có thể bắt đầu tu luyện pho Viên Chân Diệu Quyết này. Điều kiện của chàng so với những người bên cạnh vốn khá hơn, đã có được một bán tiên chi thể, mặc dù tương lai phải chờ trên mười năm, nhưng sau này một khi dung hòa

quán thông, tiến triển sẽ thật là nhanh chóng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta xem chàng trong vòng ba trăm năm mươi năm, có thể đạt đến cấp bậc thiên hạ ngũ phương cao nhân. Đường như tạo hóa của chàng, tự cổ chí kim, sợ rằng ít có được.”

Tiểu Lôi liên tục lắc đầu, nhin không được thở dài.

Trong lòng không nhin được bao suy nghĩ, Châu Tinh Trì nói đúng lắm, tuyệt thế võ công nếu tu luyện hơn mười năm, đến lúc đó tiểu gia ta râu mép đã dài, tóc cũng đã bạc, còn nghị lực đâu mà luyện.

“Chẳng lẽ không có biện pháp nào khác sao?”

Diệu Yên nghe vậy, liền cúi đầu suy nghĩ một hồi, khi nàng nhìn lên, Tiểu Lôi nhìn thấy sắc mặt của nàng có chút khác thường, ánh mắt tựa hồ có chút cổ quái.

“Biện pháp khác, cũng không phải không có...” Diệu Yên thở dài, thanh âm nhẹ nhàng, như có mang theo chút cảm khái: “Chàng... còn huyết ngọc thạch chung nữ trên đảo Huyền Không... nếu như có thể luyện chế ra một viên Hóa Vũ Đan cho chàng... cũng có thể một công đôi việc, cho dù không đạt tới cảnh giới của Khinh Linh Tử, cũng có thể lập tức đưa chàng bước qua được trình độ của Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân.”

Hóa Vũ Đan?

Trong lòng Tiểu Lôi chấn động, nhưng thấy vẻ mặt khác thường của Diệu Yên, lập tức nhớ tới thân thể của Diệu Yên, Hóa Vũ Đan này đối với nàng mà nói, có thể nói là “ấn tượng thâm sâu”, nàng bị Tiên Âm hãm hại, quá nửa là bởi vì Tiên Âm lường gạt nàng luyện chế Hóa Vũ Đan, lúc đó mới trúng độc thủ của Tiên Âm, suýt nữa hồn phi phách tán vạn kiếp bất phục.

Tiểu Lôi nắm lấy tay Diệu Yên ôn tồn nói: “Được rồi, ta cũng chỉ là tùy tiện nói mà thôi. Nàng cũng biết, đường lối tu luyện này, vốn không có đường tắt để mà đi. Mỗi người đều có tạo hóa riêng. Tiên Âm kia trước sau nuốt lấy vài viên Hóa Vũ Đan đúng không, cuối cùng vẫn không phải là địch thủ của nàng. Cho nên nói, đường lối tu luyện, vẫn còn phải coi căn cơ của mỗi người.”

Diệu Yên lại thở dài u ám: “Đáng tiếc chàng vốn còn có một trái bàn đào, trái bàn đào đó cũng là thánh phẩm tiên giới, nếu nói có được một trái, cũng có thể giúp chàng ổn định căn cơ. Chỉ tiếc ngày đó vì cứu ta, bị ta ăn mất.”

Tiểu Lôi cười ha hả, vội vàng nói: “Đáng giá! Đáng giá! Một trái đào đổi lấy một lão bà, thiên hạ cũng không có mua bán nào khá hơn.”

Diệu Yên mỉm cười, không nói gì, mục quang trong mắt lóe lên một tia khác thường.

137. Chương 138: Vấn Đề Nhân Phẩm

Trời sắp tối, trên mặt biển cuối cùng xuất hiện một đạo hào quang, lung linh tỏa sáng, ngoài xa một chiếc du thuyền đang lướt sóng chạy tới, Tiểu Lôi ôm Bảo Nhi trong lòng, hai bên là Diệu Yên và Nguyệt Hoa, mọi người đang đứng trên sườn núi nhìn ra xa .

“Chiếc thuyền này thật không tệ, hình như là thuyền chở khách, chi bằng chúng ta ngồi trên thuyền này trở về?”

Lời này hần vừa nói ra, hai nàng đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào hần với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, Nguyệt Hoa nhíu mày nói: ”Ngồi thuyền này trở về? Bao nhiêu ngày mới đến nơi? Hơn nữa chúng ta không biết thuyền sẽ đến nơi nào ...

Tiểu Lôi cười ha ha nói: “Như thế này mới thú vị a, dù sao đi nữa chúng ta biệt tích chẳng lâu, thời gian lại nhiều. Ngắm lại cũng chả có chuyện gì để chúng ta làm. Ta thì không đi làm và cũng không phải đi học. Về phần Nguyệt Hoa thì đừng quên đây là thời điểm năm 2005, chẳng lẽ muội muốn quay về trường đại học bên Pháp để báo tin? Bảo Nhi thì càng không cần phải nói đến.”

Lời hắn vừa nói ra, hai nàng không còn ý kiến nữa. Dù sao cũng đang nhàn rỗi vô sự, nếu Tiểu Lô thích lãng phí thời gian thì hai người cũng vui lòng theo ý hắn.

Phải biết rằng, người tu tiên so với người bình thường thì sống lâu hơn rất nhiều, với tính tình ưa bay nhảy của Tiểu Lô, làm sao không tìm chuyện mà làm?

Lập tức thu dọn chiếc lều đã ở mấy ngày qua, Tiểu Lô, Diệu Yên kể cả Bảo Nhi đều biết Ngự phong thuật, cả ba dẫn theo Nguyệt hoa, bay đến du thuyền.

Nguyên lai trên du thuyền rất đông thủy thủ thuyền viên, bất quá có một tuyệt thế đại cao thủ như Diệu Yên, thi triển ẩn thân thuật, ai có thể nhìn thấy? Bọn họ vô thanh vô tức đáp xuống thuyền.

Đây là một chiếc thuyền sang trọng. Mặc dù là ban đêm nhưng trên thuyền vẫn sáng rực. Còn có hồ bơi lộ thiên, trên vẫn có tiếng người nói chuyện, hình như bên dưới đang có yến tiệc và dạ hội gì đó. Đám người Tiểu Lô lặng lẽ đi vào cabin, không ai phát hiện được.

Đây là loại du thuyền siêu cấp xa xỉ nên cái gì cũng có, họ tùy tiện tìm một gian hàng, lấy trộm y phục rồi tìm một phòng trống để thay đổi. Sau khi nhìn bên ngoài không có ai, họ mới đường hoàng bước ra ngoài.

Nguyệt Hoa thì không nói. Diệu Yên đích thật là lần đầu mặc loại trang phục hiện đại thế này.

Phải nói rằng, từ xưa đến giờ, nàng chỉ mặc hắc bào, tóc dài tha thướt, tựa như là một mỹ nữ thời cổ. Hiện tại, nàng lại mặc một chiếc váy jean - Tiểu Lô chơi xấu, cố ý tìm một chiếc váy hơi chật một chút, làm lộ rõ đường cong của đôi chân thon dài đầy đặn của nàng. Nàng vừa mặc vào, Tiểu Lô chỉ nhìn qua, lập tức thâm hối hận. Chỉ thấy, đôi chân dài thẳng tắp, cặp mông tròn trịa, tỏa ra khí tức kiều mỵ động nhân. Hắn không khỏi cảm thấy ghen tị. Sắc đẹp đường này, phải để cho một mình hắn hân thưởng mà thôi.

Nhưng hắn lại không dám nói ra, chỉ cố ý lấy thêm một chiếc áo khoác trắng, dài phủ chân cho nàng khoác vào. Tiểu Lô nhìn trước sau, thấy Diệu Yên đã được che chắn kỹ lưỡng mới yên tâm. Nhưng Diệu Yên xinh đẹp mang áo khoác vào vẫn có một loại khí tức mê hồn đặc thù, chuyện này, cả Tiểu Lô cũng không ngờ đến.

Bọn Tiểu Lô đi tới bàn tiệc, xung quanh âm nhạc âm ỹ, đông người qua lại nhưng không ai phát hiện bọn họ. Dù sao ở trên thuyền cũng có tới thiếu một nghìn du khách, cho dù là thuyền viên thì cũng không thể nhận biết hết toàn bộ.

Có điều trong lúc đi ngang qua hồ bơi, nhìn thấy dưới hồ có không ít cô gái bận bikini đang đùa giỡn trong nước, Diệu Yên tỏ vẻ không vui, lôi kéo Tiểu Lô bước đi qua nhanh.

Nơi này hiển nhiên là đang tổ chức một bữa tiệc gì đó trên tàu, ở mái hiên cạnh hồ bơi còn có một sàn nhảy nho nhỏ, có một quầy bar cung cấp đồ uống. Tiểu Lô kéo vợ con đến quầy ngồi, hắn gọi đại vài chai bia, nhưng thấy người phục vụ lịch sự nói một câu tiếng Pháp, hắn ngần người. Tiểu Lô tuy không hiểu tiếng Pháp, nhưng thấy tư thế của tay phục vụ cũng hiểu ngay là phải trả tiền.

Nhưng Tiểu Lô của chúng ta về ngoài là đại gia nhưng trong túi lại không có lấy một đồng.

Tiểu Lô và Nguyệt Hoa đều mới từ trên núi xuống, sau đấy lại tiêu dao trên hoang đảo vài ngày, trên người làm gì có tiền? Về phần Diệu Yên Có ai đã từng thấy Tiên tử mang theo tiền bên người chưa?

Nguyệt Hoa và Tiểu Lô hai người cùng nhìn nhau cười khổ, đồng thời cùng nói ra một câu: “Ta không có tiền”

Em cũng không có?

Lần này là không xong rồi.

Tiểu Lô nặn ra một nụ cười, liếc nhìn gã pha rượu, đang chuẩn rút chai bia về, nhưng ai ngờ Diệu Yên tiên tử ngồi bên cạnh lại không ngại ngần, cầm lấy một chai uống một ngụm, rồi nhún mày nói: “Loại rượu gì đây? Sao mà khó uống quá? So với Tiên Sơn bách hoa tửu của chúng ta thì kém quá xa”

Nói xong, nàng tùy tiện quăng chai bia. Tư thái cực kỳ phong nhã.

Tiểu Lôi thở dài cười khổ, tiên tử dù sao cũng là tiên tử, Diệu Yên cái gì cũng không biết, nhưng đôi môi anh đào của nàng uống một ngụm, lại làm hấn muốn lùi bước cũng không được.

Người phục vụ rượu hình như là một người Pháp, vẫn bảo trì thái độ lịch sự của người Pháp, nhìn mấy vị khách cổ quái trước mặt, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nhẹ nhàng đứng mực ho khan một tiếng.

Ngay lúc đó, Bảo Nhi đang ngồi trên ghế, nó chỉ cao hơn quầy bar nửa cái đầu, đột nhiên cười khúc khích, ngọt ngào nói: “Ba ba, ba không mang tiền sao? Bảo Nhi có tiền đây.”

Nói xong, nó thò tay vào túi tiền như là dùng ma thuật lấy ra một xấp tiền giấy, trong đấy còn có vài đồng xu

Tiểu Lôi cảm lấy và ngạc nhiên hỏi: “Hả, Bảo Nhi con làm sao mà có nhiều tiền thế?”

Bảo Nhi chu miệng lại, thở dài, khuôn mặt non nớt nhưng làm bộ dạng giống như người lớn, nhẹ nhàng nói: “Thấy ba mẹ không có tiền, vừa rồi Bảo Nhi nhân lúc mọi người lấy quần áo, thấy trên quầy có tiền, con liền biến ra mấy tờ.”

Xuýt nữa quên mất tiểu bảo bối này!

Tiểu Lôi lúc này mới thở phào, trong lòng cũng bình tĩnh lại, vấn đề tiền bạc đi đường đã không phải lo lắng nữa. Nguyên là mấy người Tiểu Lôi, nếu không có tiền, cùng lắm đâm chân một cái là chạy mất, làm gì có ai đuổi kịp? Nhưng tốt xấu cũng là người tu hành, chuyện như vậy, Tiểu Lôi cũng không dám hạ mình làm.

Mấy người trên hoang đảo đó sống yên tĩnh vài ngày, hiện tại đến chỗ náo nhiệt thế này, không khỏi có chút hưng phấn, Diệu Yên lại chưa hề trải qua loại cảnh tượng này, chỉ cảm giác âm nhạc đinh tai nhức óc, còn có mấy thanh niên nam nữ mặc đồ xanh đỏ, ẹo qua ẹo lại. Nhìn lại, còn có vài người đang hôn nhau bên ngoài, văn hóa phương Tây phóng khoáng, cũng không hề gì. Nhưng lọt vào mắt Diệu Yên, nàng chỉ đỏ bừng mặt, không dám nhìn, nép sát vào người Tiểu Lôi. Hấn tự nhiên đưa tay ôm eo nàng, bàn tay vô tình theo nhịp nhạc mà nhẹ nhàng vuốt ve. Diệu Yên tựa như bất ngờ, thân hình hơi vặn vẹo, như không chịu được. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, trong lòng cảm thấy một chút tư vị khác lạ.

Nhưng cũng ngay lúc đó, có ba thanh niên da trắng bước đến quầy bar. Ánh mắt bọn họ rõ ràng là nhìn chăm chăm vào Diệu Yên và Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa không cần phải nói, vốn đã xinh đẹp mê hồn, mà Diệu Yên thì càng diễm lệ vô song, tư dung tuyệt mỹ. Ba tên thanh niên kia đã đứng quan sát từ lâu, đến giờ phút này tựa như trong lòng chịu không nổi, liền bước đến gần.

Vốn loại tiệc rượu thế này, nhìn thấy gái đẹp thì xấp lại, chuyện ấy cũng là bình thường.

Ba tên trẻ tuổi này vốn cũng là tay bại hoại, trong đó có 1 tên cầm chai bia đi tới trước mặt Diệu Yên, nở một nụ cười thật rạng rỡ rồi nói vài câu xí xỏ xì xồ gì đấy.

Diệu Yên tự nhiên một câu cũng không hiểu, Nàng đang ở cạnh Tiểu Lôi, trong lòng đang trải nghiệm cảm giác tình yêu vì diệu chưa bao giờ có, nhưng đột nhiên lại bị người khác quấy rầy, sắc mặt lập tức trầm xuống. Ba tên này ước chừng cũng đã có chút men rượu, khi đứng lên liền chộp lấy tay của Diệu Yên, hiển nhiên nghĩ Diệu Yên là một cô gái bình thường, muốn kéo nàng ra sàn nhảy. Diệu Yên há có thể để cho người khác nắm tay mình. Nàng hừ lạnh một tiếng, trong mắt lập tức lóe lên một tia sát khí.

Tiểu Lôi nhìn thấy , trong lòng lập tức căng thẳng. Diệu Yên nhìn thì giống như tiên nữ, nhưng thật ra là một ma nữ. Có thể nói nàng là người không hiểu thế sự, kỳ thật lại là nhân vật giết người không chớp mắt. Trong ý nghĩ của nàng, giết người thì không cần tính toán, nếu nàng bị chọc giận, quãng tên gốc này xuống biển, rắc rối này cũng lớn đấy,

Tiểu Lôi sớm bước lên phía trước một bước, gạt tay của nam nhân kia.

Hai nam nhân lập tức nói xí xỏ xì xồ, vẻ mặt có chút bất mãn, Tiểu Lôi tự nhiên nghe không hiểu gì. Bất quá hấn biết là 2 tên này có ý mời hai cô nương uống rượu. Tiểu Lôi không muốn đáp lại bọn chúng, chỉ là liếc mắt nhìn thấy trong túi quần của một tên có một cái chìa khóa phòng, không khỏi trong nẩy ra một ý.

Lập tức, hấn nở một nụ cười đầy vẻ tà ác... mười phút sau, đám người Tiểu Lôi đã ngồi trong căn phòng hạng hai rộng rãi.

Đây là một phòng ba người ở, mở cửa sổ có thể ngửi được mùi vị của gió biển. Trên núi tuyết ngủ mấy ngày trong túi ngủ, tại hoang đảo tuy nhân nhả, nhưng lại ngủ trong lều, bây giờ lại nằm lăn trên giường nệm êm ấm, Tiểu Lôi nhin không được thở dài khoan khoái.

Bên cạnh là hai mỹ nữ, trong phòng còn có một cái tủ lạnh, bên trong có đồ uống và một ít nước có gaz, trên bàn có một vài trái cây và một chai rượu vang. Xem ra điều kiện ở đây không tệ lắm.

Nếu như vận đèn xuống một chút, mở nhạc lên, thì đây là một đêm tuyệt vời, cực kỳ lãng mạn.

Ách.

Bất quá trên mặt đất có ba cặp mắt hoảng sợ đang mở to đã phá vỡ khung cảnh này.

Nằm mặt đất lúc này chính là ba tên nam nhân đã gây sự bên ngoài. Lúc này bọn chúng không biết đã bị Tiểu Lôi sử dụng biện pháp gì mà thân thể cứng đờ nằm trên nền đất như cương thi, không thể động đậy một phân nào.

“Đừng sợ, chúng ta không có ác ý Bất quá chỉ muốn mượn phòng của các người vài ngày ..” Tiểu Lôi cười rất ác ý, sau đấy bảo Nguyệt Hoa phiên dịch cho ba tên kia nghe.

Nhìn những thứ đang bày trên bàn, Tiểu Lôi mỉm cười nói: “Rượu vang.... xem ra những tên này thật biết cách hưởng thụ à, xem ra bọn chúng chuẩn bị như thế này là để đưa các cô gái xinh đẹp về đây hưởng thụ ”

Lúc này ba tên kia trong lòng kinh hãi đến cực điểm, không biết tên trẻ tuổi đang cười rộ lên kia đã dùng phương pháp tà ác nào mà làm cho bọn chúng không thể động đậy được, trong lòng thâm tưng niệm gọi tên thượng đế, thậm chí sức tưởng tượng của một tên còn phong phú đến mức, nghĩ rằng đám người Tiểu Lôi là phần tử khủng bố bắt cóc bọn chúng.

Tiểu Lôi cũng không cần phải để ý nhiều, liền mở tủ quần áo, tổng ba tên gia hỏa kia vào trong, sau khi suy nghĩ, không chút khách khí, mở va li quần áo , lấy tất sạch nhét vào miệng ba tên đấy.

Như vậy, đám người Tiểu Lôi đều ở lại căn phòng này.

Dầu sao Bảo Nhi có thể biến được tiền, mỗi ngày đều ở trên thuyền ăn cơm, nhàn chán thì bước ra lên boong tàu du ngoạn, trên thuyền này có quá nhiều hạng mục để giải trí, ban đêm còn có câu lạc bộ múa thoát y, thậm chí còn có cả sòng bài.

Mặc dầu Tiểu Lôi trong lòng thật sự muốn đi xem múa thoát y, không phải là hấn háo sắc, chỉ là tò mò muốn xem một chút thôi. Bất quá khi nhìn vào sắc mặt của Diệu Yên thì hấn chỉ biết thở dài mà thôi.

Khổ sở chỉ có ba tên gia hỏa xui xẻo kia, vốn là định tán gái tại bữa tiệc, ai ngờ lại dẫn đến mấy tay sát tinh, tủ quần áo trong phòng trên thuyền có bao lớn? Cả ba tên bị tổng vào bên trong, cũng coi là Tiểu Lôi từ bi, mỗi ngày đều thả từng tên ra ngoài hít thở. Hấn còn mua cả đồ ăn cho bọn chúng ăn uống, không để chúng chết đói.

Tiểu Lôi đã biết thuyền này sẽ đi tới đâu.

Đây là một du thuyền cao cấp, xuất phát từ Pháp, chuẩn bị đi xuyên qua Địa Trung Hải, từ kênh đào Suez băng qua Ấn Độ Dương, sau đấy tới Singapore.

Cẩn thận suy nghĩ, mặc dầu là tuyến đường xa một chút nhưng thật sự đích đến là Á Châu. Tiểu Lôi thậm chí còn nghĩ đến việc, nếu thuyền không đi đúng hướng, thì sẽ tìm cơ hội đổi thuyền khác. Dù sao bọn họ đều thần thông quảng đại, không sợ lãng phí thời gian.

Hấn đã quyết định ở lại trên chiếc thuyền này nên có điều đáng thương cho ba tên gia hỏa xui xẻo, bỏ tiền ra mua vé hạng sang, lại phải ở trong tủ quần áo nhiều ngày...

Con thuyền này quá lớn, quá nhiều du khách, mặc dầu trên thuyền có nhân viên phục vụ, nhưng mà bọn họ đâu thể nào nhớ kỹ người nào ở phòng nào? Hơn thế nữa người phương Tây rất tôn trọng tính riêng

tư, Tiểu Lôi bên ngoài cửa phòng đã treo biển không được quấy rầy, ngay cả việc quét dọn hàng ngày cũng miễn.

Sau hơn mười ngày, cuối cùng thuyền cũng đã đến đất liền. Tiểu Lôi cùng Diệu Yên sử dụng thuật ẩn thân, lặng lẽ dẫn Bảo Nhi và Nguyệt Hoa xuống thuyền.

Về phần ba tên đáng thương kia thì phải chịu khổ một thời gian dài, nếu có trách thì bọn chúng nên tự trách về thái độ của bọn chúng, tối hôm đấy rất có nhiều cô gái xinh đẹp nhưng không trêu chọc, lại trêu chọc trúng bọn Tiểu Lôi.

Đám người Tiểu Lôi vội vàng rời khỏi cầu tàu.

Tại Singapore thì cộng đồng người Hoa sống ở các thành thị chiếm đa số, Tiểu Lôi tiện tay mua một tờ nhật báo, vốn cũng chỉ để thuận tiện xem, nhưng lúc vừa liếc qua tấm hình trên bản tin trang nhất, hắn đã ngây người bất động.

138. Chương 139: Tiểu Bạch

“Ba ngày trước tại miền Nam nước Pháp đã xảy ra cuộc tập kích của khủng bố, hôm qua, nước Ý cũng bị tấn công lần nữa. Tại Vatican đã bắt ngờ xảy ra một vụ nổ lớn nhất từ trước đến nay, trước mắt, các nước Tây phương đã có rất nhiều động thái bày tỏ quan điểm mạnh mẽ về vấn đề tấn công đầy màu sắc tôn giáo này, Giáo Hội cũng tỏ ra đây là một cuộc tấn công rất nghiêm trọng về vấn đề tín ngưỡng. Họ khẳng định rằng, đây là một cuộc chiến nhằm vào Giáo Hội! Cho đến ngày hôm nay, vẫn còn chưa có một tổ chức nào đứng ra nhận trách nhiệm cho vụ khủng bố này ...”

Bên dưới còn có một loạt bức ảnh khổ lớn, đều là những kiến trúc bị phá hủy, nhìn kiến trúc bị phá hủy còn có thể nhận thấy trước đó là một khu giáo đường.

Hàng loạt các bức ảnh khác cũng cho thấy rất rõ ràng giáo đường của Giáo Hội bị tấn công. Nhưng giữa những mảnh đổ nát đó, Tiểu Lôi cũng nhận ra một tòa nhà, là giáo đường St.Paul Vatican, trung tâm tôn giáo nổi tiếng nhất của Châu Âu.

Chỉ có điều cả tòa giáo đường nguy nga chỉ còn có một nửa. Giống như cả kiến trúc bị một vật gì đó chặt đứt thành hai nửa.

Tiểu Lôi giương mắt nhìn vào tờ báo suốt nửa ngày, không nói lên được một lời.

Giáo Hội bị tấn công? Tập kích khủng bố? Trong thiên hạ có tổ chức nào có thể làm được điều này?

Hầu hết các cuộc khủng bố, quá nửa là có chứa màu sắc chính trị trong đó. Các tổ chức khủng bố cho dù muốn tuyên bố chuyện gì, cũng sẽ không ăn no rồi chuyện mà chạy tới tấn công Giáo Hội chứ?

Chẳng lẽ là Hắc Ám Hội Nghị?

Nhưng căn cứ vào những điều Tiểu Lôi biết thì Hắc Ám Hội Nghị đối với Giáo Hội vẫn còn ở thế hạ phong nhiều lắm, dù sao thì thế giới có cả tỷ giáo đồ. Thì cứ thử nghĩ xem, Hắc Ám Hội Nghị cũng chỉ là đang cố gắng mà sống sót, tồn tại dưới áp lực của Giáo Hội mà thôi. Làm ra mấy cái vụ này, chả lẽ là đám gia hỏa Hắc Ám Hội Nghị đột nhiên nổi cơn điên, định khởi lên một cuộc chiến tranh tôn giáo toàn diện? Nếu so sánh về thực lực đôi bên bây giờ, chuyện này không phải là muốn chết sớm sao?

Thơ thần bất giác đi qua bến tàu rồi mà không biết, lại thấy hai bên ven đường có những màn hình tivi cực lớn đang chiếu bản tin, các bản tin đều là dùng tiếng Anh, Tiểu Lôi nguyên là cũng không có để ý lắm, nhưng vừa thấy hình ảnh trong tivi, hắn bất giác giật mình.

Nguyên là nội dung bản tin chiếu lên đoạn phim ngày Vatican bị tấn công, xung quanh có những du khách nhanh tay cầm máy quay cá nhân hoặc máy ảnh chụp được.

Chỉ thấy khung hình đó hơi run, độ phân giải cũng không quá cao, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy được, trong lúc đó, giữa không trung một đạo kim quang chọt lóe lên, lập tức, phẳng phất như có một hỏa cầu

to lớn từ trên không trung bắn xuống, trong nháy mắt đánh trúng giáo đường. Nhất thời, sóng chấn động khủng khiếp tỏa ra, hình thành một vòng tròn ánh sáng khổng lồ. Nửa phần trên của giáo đường bị cắt đứt một nửa, đổ nhào.

Sau đó, nữ phóng viên thông báo, nghi ngờ đây là vụ khủng bố tập kích liên hoàn nhằm vào Giáo Hội, đồng thời cho rằng các phần tử khủng bố có vũ khí hạng nặng bởi căn cứ vào hiện trường thì dường như là bọn khủng bố đã dùng loại tên lửa nào đó tiến hành công kích

Tiểu Lô đứng chôn chân ở đó, nhìn chăm chăm vào màn hình, trên mặt hiện lên vẻ cổ quái, khóc cười không được. Diệu Yên đứng bên cạnh thực ra không hề suy nghĩ nhiều như hắn. Diệu Yên nghe cũng không hiểu bản tin tiếng Anh, chỉ nhìn thấy màn hình và mở miệng nói? “Ồ? Vừa rồi tầm hình trên kia, hình như là chiêu ”Thiểm Long Trảm” của Tiêu Dao phái, người ra tay công lực đã tới tuyệt đỉnh, sợ rằng Tiêu Dao phái các người trên dưới thì cũng chỉ có chương môn nhân Tiêu Dao Tử hoặc là Khinh Linh Tử mới có thể sử dụng đến mức như vậy”

Tiểu Lô cười khổ: “Phải rồi, cái gì mà tên lửa công kích, những cuộc tấn công liên tiếp, căn bản là pháp lực đạo gia vô thượng, sát chiêu cực mạnh của Tiêu Dao phái ”Thiểm Long Trảm“!”

Chiêu số này chính là pháp thuật ngự kiếm trong công pháp của Tiêu Dao phái, uy lực rất mạnh, vừa rồi truyền hình chiếu lên thấy kim quang chọi lóe, lập tức hỏa cầu bắn tới, rõ ràng là phi kiếm, ở đâu ra mà có tên lửa cơ chứ!

Chỉ có điều, pháp thuật này thật lợi hại, chính là tuyệt học thượng thừa của Tiêu Dao phái, cảnh giới của Tiểu Lô lúc này vẫn chưa được truyền thụ.

Sau đó trên màn hình xuất hiện một người ăn mặc lạ mắt, được giới thiệu là người phát ngôn của Vatican, đối với hành động khủng bố trên sẽ tiến hành điều tra và nghiêm khắc khiển trách, ...

Tiểu Lô nghe được cười thầm: ”Vatican chắc chắn là có nhiều cao thủ, mấy thủ hộ thánh kỵ sĩ tất cả đều là những lão gia hỏa có năng lực cường đại, cho dù người người ngộ nhận rằng đó là cái gì tên lửa, khủng bố gì đó, nhưng họ cũng không thể mắc sai lầm vậy chứ. Cho người đối thoại kiểu này sợ rằng chỉ là biện pháp đối ngoại mà thôi, bất quá bây giờ đám kỵ sĩ Vatican, sợ rằng sớm đã bắt đầu hành động, đã bỏ ra khắp nơi tìm kiếm kẻ tấn công rồi.

Điều này thì không cần hỏi, người tấn công rõ ràng là Khinh Linh Tử rồi. Trình độ Thiểm Long Trảo này, trong Tiêu Dao phái sao có thể có người làm được, may ra chỉ có Khinh Linh Tử và Tiêu Dao tử mà thôi, còn một số người khác bao gồm cả Tiểu Lô thì cũng còn xa mới tới được trình độ như vậy. Nhưng Tiêu Dao tử đang ở Nga Mi sơn bế quan, thì chỉ có Khinh Linh Tử động thủ thôi.

Tiểu Lô vốn thông minh, trong lòng lập tức hiểu được dụng ý của Khinh Linh Tử, không khỏi có chút xúc động, hiểu được Khinh Linh Tử mặc dù rời đi, nhưng trước khi đi, không quên trả lễ, lần này ra tay, chắc là do ngày đó Tiểu Lô bị người của Giáo Hội đả thương, là trả thù một phen thôi

Người của Vatican có thể nhìn ra đây chẳng phải là cuộc tấn công khủng bố bình thường, mà cũng không nhận ra đây là tuyệt học của Tiêu Dao phái, bây giờ sợ rằng đã phái người khắp nơi tìm kiếm cừu nhân rồi, hơn nữa, quá nửa sự tình này, sợ rằng còn có thể liên lụy đến cả Hắc Ám Hội Nghị nữa

“Hừ, làm cho bọn xích mích cũng được, dù sao thì cũng không liên quan đến việc của tiểu gia” Tiểu Lô nhàn nhạt cười, sau đó cũng không nghĩ tới sự tình này nữa

Bốn người tùy ý lái xe đến nội thành, Singapore bất quá chỉ là một thành thị kiêm luôn quốc gia mà thôi, nhưng nền kinh tế rất phát triển. Nơi này dân cư quá nửa là người Hoa, mấy người mặc dù đi đường, nhưng không thấy ai.

Dù sao thì cũng chẳng có việc gì, mấy người cũng không vội vã mà đi, lưu lại chỗ này du ngoạn nửa ngày, may có Bảo Nhi tiểu quái vật ở một bên, tiền tài các thứ cũng chẳng phải lo lắng. Chỉ cần trong túi có một tờ tiền, cô bé có thể biến ra hàng triệu. Mặc dù số series trên tiền là giống nhau, nên khi sử dụng cũng phải cẩn thận, thì cũng sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn được.

Mất thấy mặt trời lặn dần, mấy người nghĩ đến một nơi để dừng chân qua đêm, có điều tính toán kỹ lưỡng, do mọi người lên đến, kiếm đâu ra giấy tờ hợp lệ bây giờ? Nếu vào khách sạn nào đó, chỉ sợ rằng sẽ gặp

hiều phiền toái. Tiểu Lôỉ đảo mắt, cười nói: “Ta có biện pháp”

Nói xong, Tiểu Lôỉ nhắm mắt, tựa hồ suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới dẫn đầu mọi người gọi một chiếc taxi, sau khi lên xe thuận miệng báo địa chỉ đi tới.

Bên cạnh Diệu Yên và Bảo Nhi đều không nói gì, Diệu Yên hết thảy đều nghe theo Tiểu Lôỉ phân phó, nếu Tiểu Lôỉ nói là có biện pháp, vậy chắc chắn là sẽ có biện pháp. Bảo Nhi tuổi nhỏ cũng chẳng biết gì. Có điều Nguyệt Hoa lại ngạc nhiên hỏi “Tiểu Lôỉ, chả lẽ anh có bằng hữu ở Singapore này sao?”

Tiểu Lôỉ cũng chỉ cười cười không nói.

Xe đi được nửa tiếng đồng hồ, lại đi tới một khu dân cư cao cấp. Ở đây không xa lắm so với đường chính, thực sự là một khu biệt thự sang trọng, quang cảnh xung quanh cũng không tệ. Tiểu Lôỉ đối với nơi này lại giống như khá là quen thuộc, dẫn mấy người đi theo, một lát sau tới trước cửa một biệt thự và bấm chuông.

Chỉ nghe thấy bên trong cửa có tiếng bước chân. Tiểu Lôỉ cười giảo hoạt, nắm lấy tay nắm cửa, đột nhiên dùng pháp lực đẩy mạnh. Khóa cửa nhất thời vỡ ra, hần đẩy cửa tiến vào, chợt thấy trước mặt có một thanh niên, tóc vàng mắt xanh, ước chừng 30 tuổi. Chính là một trong ba tên gia hỏa xui xẻo bị Tiểu Lôỉ chiếm phòng trên du thuyền

Hắn ta vừa thấy Tiểu Lôỉ lập tức khuôn mặt trắng bệnh, giống như nhìn thấy trên đời chẳng có thứ gì đáng sợ hơn thế, kêu lên một tiếng thảm thiết, quay đầu bỏ chạy, nhưng chạy thoát sao được? Tiểu Lôỉ tùy ý phát tay, thi triển định thân pháp, làm gã thanh niên dờ người ra, không thể nhúc nhích.

Tiểu Lôỉ chậm rãi đi tới, dùng tiếng Anh cười nói: “Người khỏe chứ, chúng ta lại gặp nhau rồi, người yên tâm, ta sẽ không thương tổn người đâu. Có điều bây giờ đã muộn rồi, chúng ta không có nơi nào ở lại, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có nhà của người thôi, cho nên đành phải tìm đến người làm phiền vậy”

Nam nhân đó sắc diện tối sầm, đã sợ tới mức hồn phi phách tán, hần ở trên thuyền kia vài ngày, đã chịu qua mọi sự đau khổ, trong lòng quả thực đã coi một nam ba nữ này còn đáng sợ hơn ác ma Satan. Nguyên là hôm nay sau khi, bọn Tiểu Lôỉ xuống thuyền, thuyền viên lập tức phát hiện bọn họ bị trói trong phòng, sau đó báo cảnh sát. Ba người bị hỏi cung tại cục cảnh sát, khai rõ thân phận, báo cáo mất gần cả ngày, lúc này mới được ly khai sở cảnh sát.

Kể ra, mấy tên xui xẻo này, không phải cùng một nhóm. Thanh niên này đến Singapore để làm việc, nhưng hần không quen hai người kia, có điều mọi người đều là người Pháp, đi cùng thuyền, ở cùng phòng, nên quen biết nhau. Sau khi xuống thuyền, vào sở cảnh sát rồi ra về, hần cứ tưởng là ác mộng này đã chấm dứt, lại không nghĩ được là Tiểu Lôỉ có thể thần thông quảng đại, có thể tìm được đến cửa!

Phải nói rằng Tiểu Lôỉ có thể tìm được hần là do có ma pháp linh hồn thuần di của Pandora

Lúc trước Pandora nhập vào người Nguyệt Hoa, có thể trong mộng giết người, chỉ dùng loại pháp thuật này, đem pháp thuật ấn ký lên thân người, người đó bất luận đi tới nơi nào, đều có thể biết được. Ngày đó từ miệng Pandora nghe thấy loại pháp thuật này, Tiểu Lôỉ tự nhiên là vui mừng, lập tức nghiên cứu tu luyện.

Mặc dù pháp thuật Đông Tây hoàn toàn khác nhau, nhưng Tiểu Lôỉ vốn thông minh, bên cạnh còn có Diệu Yên là đại cao thủ tuyệt thế, Tây phương pháp thuật mặc dù quái dị, pháp thuật trung thổ cũng bác đại uyên thâm. Hai người ở trên hoang đảo luyện tập vài ngày, lập tức tự nắm rõ đạo nghĩa trong đó, mặc dù không thể trong mộng giết người, nhưng sử dụng làm thuật truy tung, thì tuyệt đối không cần cố sức. Tiểu Lôỉ mới học được một pháp thuật, tự nhiên rất muốn có cơ hội thi triển một phen, lúc ở trên thuyền đã thi triển qua trên ba tên gia hỏa xui xẻo. Tối hôm nay, không có nơi nào qua đêm, Tiểu Lôỉ lập tức nhớ tới sự tình này, vừa rồi hần trên đường nhắm mắt cảm ứng một chút, đã phát giác hai tên là du khách, sớm đã đi biệt xứ, chỉ có mỗi một tên là ở lại thành thị, tự nhiên là bỏ xa đánh gôn, tìm đến đây.

“Người hãy nghe cho kỹ, chúng ta không phải là người xấu, cũng sẽ không thương tổn người, chỉ có điều là mượn tạm chỗ ở của người hai ngày mà thôi. Người ở đây có nhiều phòng như vậy, cũng đủ cho chúng ta ở. May mà trên này không phải du thuyền, cũng không cần phải trói người vào tủ quần áo. Bây giờ ta sẽ ... thả người ra, nếu người không phản kháng, vậy sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, người hiểu không?” Tiểu Lôỉ mỉm cười hỏi.

Người nọ trúng định thân pháp, đừng nói thân thể không cử động, chỉ một ngón tay út và mí mắt cũng không nhúc nhích được, nghe thấy Tiểu Lô nói, ánh mắt lộ ra sự cầu xin. Tiểu Lô mỉm cười, tiện tay hóa giải định thân pháp

Hắn ta cơ thể cử động được, lập tức kinh hoảng kêu lên một tiếng, quay đầu chạy vào phòng, Tiểu Lô chỉ mỉm cười đứng phía sau, lại thấy người nọ cầm đầu chạy vào bếp, nắm lấy con dao bếp, huơ huơ vài cái rồi hét lên “Các người đừng có tới!”

Tiểu Lô mỉm cười càng tà ác, nhẹ nhàng vẫy tay, người đó chỉ thấy mắt hoa lên một cái, con dao trong tay bay ra ngoài, nằm gọn trong tay Tiểu Lô, hẳn lúc này trong tâm tuyệt vọng hoàn toàn, há miệng nhìn Tiểu Lô, một từ cũng không nói được.

Tiểu Lô mỉm cười, nhìn Nguyệt Hoa, rồi giương mắt nhìn người kia hỏi: “Người tên gì?”

Hắn ta môi run run, lắp bắp nói: “Ta tên là, ... Malfoy Theory...”

“Ừm, ừm” Tiểu Lô cau mày: “Tên của người Tây phương các người khó nhớ lắm, như vậy đi, ta gọi người là Tiểu Bạch là được rồi, àh Tiểu Bạch ... người là người da trắng, nhìn qua thì tuổi cũng không lớn, cái tên Tiểu Bạch là thích hợp nhất” Lập tức hắn cố ý làm bộ hung hăng quát: “Chúng ta chỉ tá túc lại hai ngày, nếu người ngoan ngoãn hợp tác, tự nhiên là sẽ không sao, chúng ta có thể đối đãi tốt với người, nhưng nếu người phản kháng, ... hừ hừ!” nói xong lời, một tay tùy ý vỗ xuống bàn ăn.

“Bách” một tiếng, trên mặt bàn lập tức xuất hiện một dấu tay hõm xuống!

Nguyệt Hoa bên cạnh dù sao lòng dạ cũng thiện lương, ôn nhu nói: “Người đừng sợ, chúng ta tuyệt không phải là người xấu. Anh ấy mặc dù nhìn qua hung hăng một chút, kỳ thật cũng không có làm thương tổn gì người”

Người kia sợ tới mức cả người phát run, lại đột nhiên không biết thế nào lại đầu óc sáng tỏ, kêu lên: “Ta biết các người, ... các người đều là vu sư! Các người đều là vu sư cường đại!”

Tiểu Lô cười mắng: “Nói linh tinh gì thế, chúng ta làm sao mà là vu sư được! Chúng ta là” Nói đến đây, nhìn liếc mắt sang Diệu yên bên cạnh, thuận miệng nói “Chúng ta là thần tiên Đông phương! Là thần tiên, người hiểu không?”

Không ngờ Tiểu Bạch không phải là thằng ngốc, hắn bất ngờ há miệng nói: “Ta biết! Thần tiên đông phương! Bồ tát! Tôn hầu tử! Tôn Monkey! Ta biết, ta biết!”

Tiểu Lô nhin không được cười thầm, Quan Âm Bồ Tát sao? Bồ Tát mặc dù thần thông quảng đại, pháp lực vượt xa chúng ta, nhưng nếu nói đến xinh đẹp, làm sao hơn được lão bà hoa yêu của ta? Tên Tây dương này còn biết đến Tề thiên Đại thánh, chuyện này thật sự là rất hiếm có.

Chỉ có điều Tiểu lô không có biết rằng Tiểu Bạch được phái đến Đông phương làm việc, tự nhiên đối với văn hóa phương Đông cũng có học tập và nghiên cứu qua.

139. Chương 140: Tam Hồn Lục Phách

Đối với Tiểu Bạch mà nói, cuộc tao ngộ này giống như đang mơ. Hắn vốn là người Pháp, nhưng vẫn ngưỡng mộ văn hóa Đông phương, lần này được phái đến Singapore, Singapore lại là một quốc gia có đông đảo người Hoa, hẳn trước đó đối với văn hóa Đông Phương cũng học tập không ít, lần này gặp được Tiểu Lô, xem như một phen kỳ ngộ. Mắt thấy Tiểu Lô thần thông quảng đại, trong lòng cũng không dám sinh ra một tia phản kháng nữa.

Nhưng những việc nhìn thấy tiếp theo, lại càng làm cho hắn cả kinh trợn mắt há mồm.

Ngay trước mắt Tiểu Bạch, Bảo Nhi một Tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu chạy loạn trong nhà, thỉnh thoảng lại bay tới bay lui, hẳn kinh hãi đứng không vững, ngồi phịch xuống đất.

Mà một chương Tiểu Lô lưu lại trên bàn, làm cho hắn sau đó nhin không được vuốt ve lên đó.

Cái bàn ăn dùng gỗ thượng đẳng chế tạo thành, đã trải qua cơ rút, gỗ cực kỳ chắc chắn, cho dù ngay cả Tiểu Bạch tự mình cầm thiết chùy nện một cái, cũng không thể tạo ra một vết sâu như vậy.

Mà kể tiếp, một hồi làm phép của Diệu Yên, lại càng thêm khủng bố.

Diệu Yên chính là hoa yêu biến thành, thích nhất là hoa cỏ cây cối, mắt thấy trong phòng trống rỗng, trong lòng không vừa ý, chỉ thấy nàng từ trong tay áo lấy ra cũng không biết là loại thực vật gì, đi tới góc tường, vươn một ngón tay nhẹ nhàng chọc một cái, sàn nhà kia đã bị nàng chọc lủng ra một cái lỗ, Diệu Yên đem mầm cây đó rắc vào, trong miệng niệm động vài câu “chú ngữ” Tiểu Bạch căn bản nghe không hiểu....

Trong chốc lát, chỉ thấy trong lỗ lộ ra một chồi non, dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ sinh trưởng nhanh chóng khủng khiếp, không tới nửa giờ, cây đậu màu xanh biếc kia đã che kín cả phòng. Cành lá mở rộng, biến căn phòng biến thành một màu xanh biếc, trần nhà cùng bốn phía vách tường, đều che kín dây đậu. Tựa như biến thành một động phủ thần tiên.

Tiểu Bạch mặt vàng như đất, cũng không dám nhìn thẳng mỹ nữ đầy khí tức tiên tử kia.

Tiểu Lôi lại sớm đã ngồi ở trên ghế trường kỷ trong phòng khách, mở TV xem tin tức, bản tin phát đi phát lại tin tức về việc lần này giáo hội liên tiếp bị tập kích khủng bố, Tiểu Lôi xem một hồi, không có phát hiện cái gì mới, cũng có chút nhàm chán.

Mắt thấy Diệu Yên thi triển pháp thuật, chung quanh mọc đầy dây đậu, hắn chỉ mỉm cười nói: “Chúng ta chỉ ở chỗ này vài ngày, sau này sẽ rời đi, không cần phiền toái như vậy.”

Diệu Yên bĩu môi nói: “Nơi này lạnh như băng, không có nửa phần sinh khí, ta cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ bây giờ không tốt sao?”

Tiểu Lôi cười ha ha. Biết Diệu Yên là do hoa yêu biến thành, vốn tính thích gần gũi cây cối, cũng không nói gì nữa.

Đột nhiên, Tiểu Bạch liền bò đến trước mặt Tiểu Lôi, nằm phục trên sàn, liên tục kêu to: “Sư phụ, sư phụ, sư phụ!!”

Hắn nói chính là trung văn, phát âm mặc dù có chút quái dị. hai chữ “Sư phụ” trong miệng hắn nói ra, lại nghe như “sư phò”, Tiểu Lôi ngây người một hồi. Tiểu Bạch đã ôm lấy chân hắn, hô to: “Sư phò! Sư phò!”

Tiểu Lôi đảo mắt, cười nói: “Người muốn gọi ta là sư phụ?”

Tiểu Bạch không ngờ lúc này trở nên có chút cơ trí, vẻ mặt kích động, lại cuống quýt lớn tiếng nói: “Ta cầu người dạy ta vu thuật! A... không không, không phải vu thuật, cầu người dạy ta làm thần tiên đi!!”

Tiểu Lôi ngẩn người, lại không nghĩ rằng người Tây phương này đột nhiên lại có thể chạy tới bái mình làm thầy, sắc mặt hắn trở nên cổ quái, đột nhiên cười to: “Người thật ra rất giáo hoạt, người, một người tây phương, chẳng lẽ cũng muốn làm thần tiên Đông Phương hay sao?”

Rất may Tiểu Bạch cũng xem qua không ít về văn hóa phương Đông, cuống quýt gật đầu, lập tức quỳ trên sàn muốn dập đầu. Tiểu Lôi lập tức kéo hắn đứng lên, cau mày nói: “Chuyện này cũng không thể đáp ứng người. À... ta ở tại nơi này, mấy ngày trên thuyền cũng là nhiều ít ủy khuất cho người, tiểu gia ta làm việc dứt khoát, không để người thiệt thòi. Ta cũng đã nói rồi, sẽ cho người một chút lợi ích.”

Hắn nhìn Diệu Yên, Diệu Yên lại mỉm cười nói: “Chàng muốn thu đồ đệ sao? Người này nhìn qua thật ra rất lạnh lợi, chỉ là hắn tuổi không nhỏ nữa, sợ rằng ở thế gian này nhiệm trọng khí dư bản, không cách nào tu tiên.”

Về phần có thể thu một đồ đệ nước ngoài hay không, Diệu Yên cũng không để ý, nàng vốn không phải nhân loại, cũng không có khái niệm gì đối với chuyện Đông phương, Tây phương.

Nhưng Tiểu Lôi há có thể thu một người phương Tây làm đồ đệ? Sao có thể đem tiên pháp truyền thụ cho một người ngoại quốc?

Tiểu Bạch thấy Tiểu Lôi đáp ứng, nhanh trí nói: “Sư phụ, có phải bởi vì ta là người Pháp phải không? Nếu người dạy ta, ta lập tức xin thay đổi, gia nhập cái đó... cái đó, sư phụ người là quốc tịch gì, ta liền gia nhập

quốc tịch đó!” Hần cũng không phải tên gốc vốn muốn nói quốc tịch Singapore, nhưng thấy Tiểu Lô lại ẩn thân trong nhà mình, lập tức đoán được Tiểu Lô không phải quốc tịch Singapore.

Tiểu Lô cười nhạt, Phương Đông Phương Tây khác nhau, nào phải là một cái quốc tịch nho nhỏ là có thể phân biệt được? Hần trầm ngâm một chút, nghĩ thầm: ”Hần muốn học pháp thuật của ta, đó khẳng định là không thể dạy. Thứ nhất hần là người Phương Tây, sao có thể đem Đông Phương tiên pháp dạy cho hần? Thứ hai, pháp thuật Tiêu Dao phái, nếu ta tự tiện dạy ra ngoài, sợ rằng Tiêu Dao Tử biết được còn không cắt đứt chân ta?

Bất quá Tiểu Lô dù sao tuổi còn trẻ, mắt thấy có người quỳ gối trước mặt, cầu khẩn mình thu hần làm đồ đệ, trong lòng cũng có hơi mừng rỡ động tâm, mơ hồ có chút dương dương đắc ý, . Thấy Tiểu Lô cơ hồ muốn chuyển ý, Tiểu Bạch nhanh chóng dập đầu xuống, Tiểu Lô lập tức lắc mình né tránh, nghiêm mặt nói: “Người đừng vội bái sư.”

Diệu Yên cười thầm, Tiểu Lô bây giờ bản lãnh nói cao không cao, nói thấp không thấp. Tuy nhiên hần sau này tiền đồ vô lượng, dựa theo bản lãnh của hần bây giờ, muốn thu đồ đệ, vẫn có thể được. Nhưng vì phu quân cao hứng, nàng cũng cười nói: ”Làm sao vậy? Chàng lo lắng công pháp Tiêu Dao phái không thể truyền ra ngoài sao? Hay là sợ Tiêu Dao Tử biết được sẽ trách phạt chàng? Vậy thì đơn giản rồi, nếu Tiêu Dao Tử trách phạt chàng, có ta che chở chàng là được, xem hần cũng không có khả năng làm gì chàng.

Tiểu Lô cười khổ nói: “Thu đồ đệ thật ra rất tốt, nhưng mà hần dù sao là người Tây Phương, Trung Hoa tiên pháp của ta, sao có thể truyền thụ cho một người Tây Phương đây?”

Diệu Yên cười hì hì: “Nhìn hần thành tâm như vậy, cho dù chàng truyền đại cho hần một chút bản lãnh, cũng chẳng ăn thua gì với hần, tương lai kéo dài tuổi thọ, coi như là không uống công rồi.”

Tiểu Bạch kia mặc dù không hiểu Diệu Yên nói, nhưng là quan sát sắc mặt, cũng biết được Diệu Yên tựa hồ là đang nói giúp mình, hần nhanh trí quay sang Diệu Yên cười nói: “Cám ơn! Cám ơn! Cám ơn sư mẫu!”

Cũng không biết hần từ đâu học được mấy từ trung văn này, hai chữ sư mẫu phát âm khá chuẩn xác. Thật ra so với “Sư phò” kia còn dễ nghe hơn nhiều.

Diệu Yên nghe hần mở mồm kêu sư mẫu, đỏ mặt, sảng giọng: “Nói hươu nói vượn cái gì...”

Tiểu Lô suy nghĩ một chút, trong lòng cũng hiểu chỉ cần không truyền thụ cho hần tuyệt học chính thức, chỉ truyền cho hần một chút bản lãnh kéo dài tuổi thọ, cũng không sao, huống hồ tuổi hần còn trẻ, thấy người này đối với mình phục phục từng từng, trong lòng cũng đắc ý. Liền gật đầu nói: “Như vậy đi. Ta sẽ dạy người một chút gì đó, bất quá người là một người ngoại quốc, gọi ta là sư phụ, thật sự làm cho ta có chút khó chịu, người gọi là lão sư được rồi. A, đúng rồi, là ”Master“, sau này người gọi ta là ”Lão Sư” đi. Được rồi, ta truyền thụ cho người thứ gì đó, chỉ có thể tính là ký danh đệ tử, người cũng không tính là người của tông phái ta. Sau này người làm chuyện gì, cùng Tiểu gia cũng không quan hệ.”

Lập tức, Tiểu Lô liền dạy cho hần một chút thổ nạp hô hấp, pháp môn vận chuyển nội tức. Đây bất quá là cơ bản nhất của người tu hành, phương pháp luyện khí thô thiển nhất, luyện khí dưỡng khí, cho dù là người học võ tầm thường, cũng biết. Chỉ bất quá Tiểu Lô bắt chước công phu thổ nạp, cũng là truyền từ Tiêu Dao phái, so với võ học tầm thường thì khí công này, lại cao minh hơn nhiều.

Tiểu Bạch vốn là người ngoại quốc, cho dù hần học qua một chút văn hóa Đông Phương, nhưng mà cái gì đồn khí đơn điền, vận chuyển chu thiên, hô hấp thổ nạp gì đó, hần như thế nào có thể hiểu? Đừng nói các nguyên lý của đạo gia, cho dù là thất kinh bát mạch gì đó, các loại huyết đạo, hần cũng một khiêu không thông. Tiểu Lô dạy suốt một buổi chiều, tên kia lại vẫn trộn trợn con mắt, mờ mịt chẳng biết.

Tiểu Bạch cố nhiên là hết sức lo sợ, Tiểu Lô cũng có chút bực mình. Hần chỉ cảm thấy như vậy, dạy tiếp quá mức phiền toái.

Bất quá cũng may, phàm là người trên thế giới này, ngay cả là tên lười biếng nhất, một khi trở nên phần chân, cũng là có vài phần nghị lực, huống chi Tiểu Bạch này cũng không phải dân độn, thông thường người gặp được kỳ ngộ thế này, có ai không liều mạng chăm chỉ? Hần cho dù là học vẹt, cũng nuốt hết các môn kinh mạch huyền đạo.

Nhưng sau đó, Tiểu Bạch lại đột nhiên nhin không được nói: “Lão sư, người dạy ta cái này, hình như là một chút lý luận của Trung y.” Hắn nhìn Tiểu Lô, trong mắt có chút hoài nghi, sợ rằng Tiểu Lô lừa hắn dạy mấy thứ gì đó.

Kinh mạch huyết đạo, chính là cũng có trong lý luận Trung y, Tiểu Lô ngạc nhiên hỏi: “Sao? Người biết Trung y sao?”

Tiểu Bạch cười nói: “Sư phụ, ta chính là một thầy thuốc. Lần này tới Singapore, là bởi vì công tác của bệnh viện ta cùng một bệnh viện của Singapore trao đổi, ta là bác sĩ được phái đến đây trao đổi, căn nhà này, cũng được bệnh viện của Singapore cung cấp. Trung y phương diện gì đó, mặc dù tại phương Tây không thừa nhận, nhưng ta yêu thích văn hóa Đông Phương, cũng đại khái hiểu được một chút.”

“À?” Tiểu Lô lập tức cảm thấy rất hứng thú, đối với đồ đệ bác sĩ hiểu học này hảo cảm cũng tăng thêm nhiều, cười nói: “Người cũng biết được một chút Trung y gì đó sao? Nói thử ta nghe.”

Tiểu Lô nắm đó theo Ngô Đạo Tử đi hành nghề, có học qua Trung y, nếu không, ngày đó tại Điền gia, sao có thể dùng thuật châm cứu giúp Điền gia Tiểu thư chữa bệnh đây?

Tiểu Bạch thấy Lão Sư hỏi mình, lập tức lớn tiếng đọc thuộc lòng: “Thiên bố ngũ hành, dĩ vận vạn loại, nhân bẩm ngũ thường, dĩ hữu ngũ tạng, khinh lạc phủ du, âm dương hội thông, huyền minh u vi, biến hóa nan cực...”

Câu này của hắn nói ra chính là trung văn, từng chữ một, mặc dù giọng gào, nhưng là miễn cưỡng có thể phân biệt được, Tiểu Lô nghe trong lòng rất bội phục, Tiểu Bạch này thật sự là một tay thông thái khó gặp.

Câu thuộc lòng của hắn, không ngờ là một câu trong phần mở đầu của “Thương hàn tạp bệnh luận” của Trung y. “Thương hàn tạp bệnh” này chính là tác phẩm nổi danh của Trung y đại sư Trương Trọng Cảnh những năm cuối thời Đông Hán, trong sách khái quát về Trung y tứ chuẩn, bát cương, bát pháp, lý pháp, phương được đầy đủ. Xác lập phân tích khảo chứng bản luận về nguyên tắc điều trị. Mặc dù không phải là Trung y bí truyền, cho dù là trên mạng hoặc là trong hiệu sách khắp nơi đều có thể mua được, nhưng là một người phương Tây, không ngờ có thể đọc thuộc vài câu như thế. Coi như là khó kiếm.

Tiểu Bạch thấy Tiểu Lô mỉm cười, trong lòng cảm thấy phần chấn, càng phô trương hơn, đọc xong hết một đoạn “Thương hàn tạp bệnh luận”, lại đọc tiếp một bài về lý luận Trung y kinh mạch.

Nhưng khi đọc ra đoạn này, cái đuôi hồ ly liền lộ ra. Hắn vốn không hiểu huyết đạo kinh mạch trên cơ thể con người, nhưng là lại có thể đọc thuộc một đoạn lý luận kinh mạch Trung y như vậy, điều này là có hơi cổ quái.

Tiểu Bạch càng phô trương, cuối cùng trong ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Lô, hắn dường như đọc thuộc lòng: “Thiên chi đạo, tổn hữu du di bổ bất tức...thị có hư thắng dật. tức thắng hữu dư...”

Tiểu Lô lúc này mới ngó ra. Rốt cục ha ha cười, cười đến cơ hồ nước mắt đều muốn tuôn ra.

Nguyên là câu cuối của Tiểu Bạch, đây không phải một câu trong đỉnh đỉnh đại danh “Cửu âm chân kinh” tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung sao? Mấy câu này, chính là tác giả tiểu thuyết bịa đặt ra, làm gì có thần công tuyệt học chân chính?

Tiểu Lô lúc này mới hiểu được, tên bác học này không biết từ nơi nào xem được một đồng lộn xộn văn hóa phương Đông, không cần hiểu rõ ràng. Cứ như vậy mà học thuộc, căn bản không biết ý tứ trong đó. Nếu muốn hắn giải thích, quá nửa là một chữ cũng không giải thích ra.

Khó trách hắn có thể tụng ra Trung y lý luận tri thức, mà lại không rõ ràng đạo lý trong đó.

Giống như để cho một người Trung Quốc không hiểu Anh ngữ hát ca khúc tiếng Anh, chỉ là máy móc học thuộc phát âm cùng âm điệu, mà lại không biết ca từ có ý gì.

Nghĩ đến người này, bất quá là hồ loạn xem một chút văn hóa phương Đông, xem qua một chút tiểu thuyết, lại dám trước mặt Tiểu Lô khoa trương. Tiểu Lô phát tay, cười nói: “Được rồi được rồi.”

Hắn không nhịn được cười nói: “Xem ra ta thật ra coi thường ngươi rồi, ngươi không ngờ ngay cả Cửu Âm Chân Kinh cũng thuộc. Đây chính là tuyệt thế thần công.” Những lời này của hắn mơ hồ hàm chứa ý tứ đùa cợt, nhưng mà Tiểu Bạch kia lại không nghe ra, mặt lộ vẻ vui mừng, cuống quýt nói: “Sư phụ, van cầu người dạy ta chân chính bản lãnh đi, ta cũng muốn làm cái gì... cái gì... đại hiệp.”

Hắn nói câu này, sắc mặt nghiêm túc, trang nghiêm nói: “Làm hiệp khách, vì nước vì dân!”

Không cần phải nói, những lời này hơn phân nửa là hắn cố sức học thuộc, nếu muốn hắn giải thích, chỉ sợ sẽ là hỏi một không biết ba. Bất quá, Tiểu Lôi bây giờ đã biết, cũng sẽ không bị hắn lừa gạt nữa, thuận miệng nói: “Nếu như vậy, ta sẽ dạy ngươi.”

Dừng lại một chút, hắn làm bộ trang nghiêm nói: “Pháp thuật của ta cao thâm khó lường, ngươi bây giờ là học không được, đợi ta dạy ngươi một chút gì đó cơ bản trước đã... à, cũng là theo như lời các người, công phu Trung Quốc! Đó là chỗ cao thâm của võ học Trung Quốc!”

Lập tức Tiểu Lôi háng giọng, lớn tiếng nói: “Nó mạnh mẽ nó, gió thổi vào núi!..khí như luân xa, quanh thân đều cần tương hỗ với nhau, nếu có không theo người, thì thân thể liền tán loạn, thì bệnh hương chân tay mà tới...” đoạn này là trêu chọc Tiểu Bạch, chính là hai câu trong Cửu Dương Thần Công của tiểu thuyết võ hiệp mà thôi, không ngờ Tiểu Bạch lại không biết, tưởng rằng thật sự là thần tiên pháp thuật gì đó, hắn nghe được vui mừng không ngớt, mặc dù không rõ ý tứ trong đó nhưng lại từng chữ đem ra tụng niệm, cố sức ghi nhớ. Mặc dù trình độ trung văn của hắn quá kém, nhưng là trong lòng lại có ý niệm khác: Mặc kệ thế nào, học thuộc trước rồi hãy nói, tương lai cố gắng học tập Trung văn, đợi Trung văn thông hiểu rồi khắc khổ nghiên cứu là được.

Tiểu Lôi trêu chọc hắn một hồi, không đùa bỡn hắn nữa, hắn cũng chẳng muốn để cho một người ngoại quốc có thể học được kinh mạch huyện đạo nội tức lưu chuyển, chỉ là tiện tay dạy Tiểu Bạch một tư thế đả tọa.

Chính là: “Nhắm hướng Bắc ngồi xếp bằng, ngũ tâm triều thiên, ngồi thẳng, tinh thần trống rỗng, lưỡi chạm hàm trên, bụng dưới thu lại, hai mắt nhìn thẳng, hai lòng bàn tay hướng lên, ngón tay đối lập nhau, dồn vào đan điền...”

Đây là tư thế đả tọa luyện khí bình thường, cũng không phải thần công cao thâm gì. Chỉ là Tiểu Bạch này đã ngưỡng mộ văn hóa phương đông, tự nhiên là xem qua không ít phim truyền hình võ hiệp, lúc còn ở Pháp cũng biết mấy lưu học sinh Trung Quốc. Chỉ cảm thấy “sư phụ” dạy chính mình tư thế này, so với những tư thế đả tọa của những cao thủ trên phim không sai biệt lắm, trong lòng càng cao hứng.

Tiểu Lôi lại đột nhiên lại ấn tay tại linh đài của hắn, một luồng nội tức liền truyền vào. Tiểu Bạch chỉ cảm thấy trong đầu ồng một tiếng, đầu như trúng trọng chùy, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Đừng hiểu lầm, Tiểu Lôi cũng không có hảo tâm như vậy mà truyền cho hắn loại công lực gì đó, hắn bắt quá dùng một luồng nội tức truyền vào dò xét, chỉ trong chốc lát đã đi khắp toàn thân Tiểu Bạch, dò xét căn cốt toàn thân của hắn. Trong lúc chờ hắn mở mắt, Tiểu Lôi nhíu mày, thấp giọng nói: “Kỳ quái, kỳ quái a!”

Hắn trong lòng nhất động, đưa tay đặt ở cổ tay Tiểu Bạch, trong miệng niệm hai câu tiên quyết, đột nhiên mở mắt, trong mắt hắn bắn ra hai đạo kim quang...

Diệu Yên bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, cau mày nói: “Sao? Chẳng làm gì? Tại sao lại dùng Sư Hồn Đại Pháp đối với hắn? Chẳng lẽ chẳng muốn dạy hắn pháp thuật chân chính sao?”

Tiểu Lôi không đáp, chỉ là trong chốc lát, hắn lại buông cổ tay Tiểu Bạch ra, cũng mặc kệ hắn cứ hôn mê ở đó, đi thẳng tới bên cạnh Diệu Yên, vẻ mặt cố quái, thấp giọng nói: “Người này, thân thể có chút cố quái... ta có ý nghĩ, có phải tất cả người phương Tây, cấu tạo thân thể khác biệt với chúng ta hay không?”

“Sao? Cái gì?”

Tiểu Lôi nghiêm mặt nói: “Theo ta biết, con người đều có ba hồn bảy phách, nhưng vừa rồi ta dùng Sư Hồn Đại Pháp thử dò xét hắn một chút, lại phát hiện trong cơ thể người phương Tây này, ba hồn đều đủ cả, nhưng mà chỉ có sáu phách ...”

140. Chương 141: Vực Sâu Của Chứng Tội

Nhưng duy chỉ có chúng ta chia thành hồn và phách, quan niệm của người Trung Quốc là tam hồn thất phách. Trong đó “hồn” tự nhiên là tương đương với khái niệm “linh hồn” của phương Tây. Nhưng về phần “phách” phương Tây lại không có lý giải.”

Vậy quan niệm tam hồn thất phách, rốt cuộc là sao?

Tam hồn có vi hồn, địa hồn và mệnh hồn nói theo cụ thể bao gồm: Thai Quang, là thái thanh dương và chi khí; Sảng Linh, là âm khí chi biến; và U Tinh, là âm chí chi tạp. Đây chính là tam hồn hay người ngoại quốc còn gọi là “linh hồn” chỉ khác là chúng ta đã phân “linh hồn” thành ba phần mà thôi

Về phần khái niệm “Phách” chỉ có văn hóa Trung Quốc mới có, trong văn hóa phương Tây không có khái niệm này.

Thất Phách phân biệt: vi thiên trùng phách, linh tuệ phách, khí phách, lực phách, trung xu phách, tinh phách, anh phách. Một là thi cầu, hai là phục thi, ba là tước âm, bốn là thôn tặc, năm là phi độc, sáu là trừ uế, bảy là xú phế. Thất phách, là trọc quỷ trong người.

Từ xa xưa văn hóa Trung Quốc đã nhận định hồn phách cẩn thận như vậy, đó là một việc phi thường kỳ diệu, trên thế giới cũng chỉ có dân tộc này, bình thường đều mơ hồ, chỉ có một chút khái niệm về linh hồn thôi. Nhiều nhất cũng chỉ tham cứu tới “Tam Hồn” mà thôi, đối với “Thất Phách” còn lại không có chút nhận thức.

Cho tới ngày nay, không ít văn hóa cổ xưa cũng dần dần mờ nhạt, thậm chí bị lãng quên. Thông thường người bình thường cũng rất ít biết về hồn phách đừng nói tới khái niệm trong đó. Thường xuyên nhầm lẫn giữa hồn phách, linh hồn với thần linh

Bất quá Tiểu Lôi xuất sanh từ Huyền Môn chánh tông, đi theo Ngô Đạo Tử ra giang hồ xem phong thủy, toán mệnh lập đàn đã lâu, hiểu rất rõ về điều này. Diệu Yên càng không cần phải nói, đã tu hành tới mức cực hạn.

“Sao? Tam hồn của hần có đủ, nhưng thất phách thì sao vậy?” Diệu Yên nhíu mày.

Tiểu Lôi cũng lộ vẻ khó hiểu, chậm rãi nói: “Nói chung, trong cơ thể hần thiên trùng phách, khí phách, lực phách, trung xu phách, tinh phách, anh phách đều có, nhưng duy có ... thiếu mất linh tuệ phách!”

Thiếu một phách?

Sắc mặt Diệu Yên lộ biến đổi, vô luận là Tiểu Lôi hay là Diệu Yên, trong đầu đều có khái niệm thâm căn cố đế. Tự nhiên là cơ thể có tam hồn thất phách, vô luận là như thế nào. Điều này cơ hồ là đương nhiên, nhưng không hiểu sau trên thế giới này còn có người trời sanh thiếu một phách!

Diệu Yên suy nghĩ một hồi, nhịn không được nói: “Trên thế giới này kỳ nhân dị sĩ nhiều như vậy, chẳng lẽ người này trời sinh đã bất đồng? Hay hần căn bản là một tên gia hỏa thâm tàng bất lộ, vốn là một đại cao thủ tu hành hồn phách. Tới hai người chúng ta cũng bị hần lừa a, không đúng không đúng”

Điều này rốt cuộc chỉ là một giả thiết, Diệu Yên nói một nửa đã ngừng, giả thiết này quá mức buồn cười. Trên thế giới này nếu có người tu vi vượt qua Diệu Yên ... trừ phi là thần tiên ở trên trời. Cho dù có cao nhân nào tại nhân gian, sao có khả năng giấu diếm thực lực trước mặt siêu cấp cao thủ như Diệu Yên? Cho dù là Khinh Linh Tử cũng không làm được. Huống chi trước mặt là một người phương Tây da trắng.

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy rất có thể là mình đã phát hiện một chuyện kỳ dị, đột nhiên nói: “Hay là ... chẳng lẽ trừ Trung Hoa dân tộc của chúng ta ra trên thế giới các chủng tộc đều so với chúng ta thiếu đi một phách?”

Ánh mắt Diệu Yên sáng ngời, nàng cả đời ít khi xuống núi thấy người khác, tiếp xúc qua cũng chỉ có mấy người mà thôi. Mặc dù trong lòng cũng hoài nghi nhưng không dám khẳng định.

Tiểu Lôi trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Vấn đề này cũng không khó tra ra, ta thấy chung quanh đây có không ít người Hoa nhưng cũng có không ít người phương Tây, dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì, chúng ta lặng lẽ đi quanh một vòng, xem xét một chút, nếu gặp người da trắng, cẩn thận bắt hần lại, thử

dùng Sư Hồn Đại Pháp lên người hắn, cũng không đả thương tới tính mạng của hắn, chỉ cần giải đáp được nghi vấn của chúng ta là tốt rồi.”

Dù sao Tiểu Bạch phỏng chừng phải mất một hồi mới có thể tỉnh lại. Tiểu Lôi kéo Diệu Yên, hai người cùng rời khỏi phòng

Tiểu Lôi chẳng phải chính nhân quân tử gì, làm chuyện gì cũng không câu nệ tiểu tiết, nói hắn ‘vô pháp vô thiên’ cũng là bình thường. Còn Diệu Yên nghĩ mãi không thông nên Tiểu Lôi có nói gì nàng đều tự nhiên thuận theo.

Hai người ra tới cửa, lập tức đi khắp chung quanh khu biệt thự này, thông thường nhà nào có chủ đều bị hai người phá môn xuyên tường mà vào. Ngay cả căn phòng có khóa bằng điện tử cũng không ngăn được thuật xuyên tường của hai người.

Nhà của những người ở chung quanh nơi này là, dù là có nam hay có nữ, Trung Quốc hay phương Tây, đều đã bị hai người ‘viếng thăm’ hết một lượt. Có một số đang nấu ăn trong nhà bếp đột nhiên cảm thấy một trận gió thổi qua lập tức ngã quỵ. Một số đang ngủ một cách hồn nhiên không biết rằng bên cạnh có hai người lạ mặt đang đứng, lại có một cô gái đang tắm rửa cũng bị Tiểu Lôi tiến vào làm bất tỉnh, nhìn thân hình xích lô của cô ta một hồi.

Đi ước chừng ba giờ, hai người lúc này mới trở về, ba trong thời gian này hai người thu hoạch được khá nhiều, Tiểu Lôi trước sau sử dụng sư hồn đại pháp với sáu người da trắng, thậm chí một gã da đen cũng không trách khỏi bị Tiểu Lôi giở thủ đoạn. Mà điều khiến hai người khó giải thích chính là những người này đều giống nhau, đều có tam hồn nhưng bảy phách lại khuyết đi một phách là “linh tuệ phách”!

Tiểu Lôi e ngại chính mình pháp thuật không tinh, thi triển không đúng cách, Diệu Yên lại ra tay làm thử thì kết quả cũng giống nhau. Hai người lúc này mới dần dần khẳng định điều hoài nghi trong lòng: Chẳng lẽ người phương Tây chỉ có sáu phách?

Tiểu Lôi trong thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được vấn đề này, về đến nhà, hai người ngồi phía trước cau mày suy tư, lúc này Nguyệt Hoa đã đi tới bên cạnh.

Nguyệt Hoa vẫn ở lại biệt thự chăm sóc Bảo Nhi, đây đích thực là hai mẹ con kì quái, cơ hồ lúc nào cũng ở cùng với nhau không thể tách ra dù chỉ trong chốc lát. Bảo Nhi cực độ quyến luyến Nguyệt Hoa, ngay cả khi ngủ cũng nhất định phải kéo Nguyệt Hoa ngủ cùng mới bằng lòng.

Vừa rời Nguyệt Hoa đỡ Bảo Nhi ngủ xong mới đến gặp Tiểu Lôi, thấy Tiểu Lôi cùng Diệu Yên đang cau mày tựa như suy tư vấn đề gì không giải thích được, không kiềm được tò mò bèn hỏi một câu.

Tiểu Lôi cũng không giấu diếm, đem vấn đề của mình nói ra.

Mặc dù Nguyệt Hoa là một người bình thường, nhưng dù sao cũng xuất sinh từ thế gia võ học, vốn là người của một gia tộc lâu đời, đối với văn hóa truyền thống cũng có biết qua, cũng hiểu một chút về khái niệm ba hồn bảy phách, sau khi nàng chăm chú nghe xong, đột nhiên nói: “Trong đầu em có một ý nghĩ, không biết có đúng hay không.”

Tiểu Lôi cười nói: “Sao chứ? Em nói thử xem.”

Nguyệt Hoa chậm rãi nói: “Em xuất sinh từ võ học thế gia. Mặc dù từ nhỏ thể chất của em không tốt, không cách nào học được võ học cao thâm của gia tộc, nhưng dù sao cũng luyện qua chút ít kỹ xảo quyền cước. Mặc dù không phải là cao thủ gì cả, nhưng tốt xấu thế nào thì cũng cường thân kiện thể. Đó chỉ là chút kỹ thuật thấp kém, lúc em ra nước ngoài mới phát hiện ra, không ngờ trong mắt những người Pháp đã là thần kỳ lắm rồi. Còn nhớ năm đầu tiên em tới nước Pháp, trong một lần họp mặt ở trường họp, có hai nam sinh người Pháp muốn bỡn cợt em, bị vài quyền cước của em đánh ngã. Lúc ấy bạn học xung quanh em rất kinh ngạc, nếu so về khí lực thì em tuyệt đối không bằng hai nam nhân kia, nhưng em lại có thể dễ dàng đánh họ, sau này mới nói. Bọn họ đều cho rằng em dùng công phu của Trung Quốc, trong mắt họ công phu của Trung Quốc là một bản lãnh thần kỳ...nhưng bọn họ lại không biết rằng, em dùng chỉ là một chút bản lãnh, ở trong gia tộc của em, bất quá chỉ là thứ bản lãnh thô thiển yếu kém nhất thôi.”

Diệu Yên không rõ ý tứ của Nguyệt Hoa, không nhịn được nói: “Nguyệt Hoa muội muội, võ học của muội và chuyện này có quan hệ gì chứ? Nếu muội muốn học, ta sẽ giúp muội cải thiện thể chất một chút, sẽ dạy

cho muối một bộ kiếm pháp của Tiên Sơn kiếm pháp là được, cam đoan so với võ học gia truyền của muối sẽ mạnh hơn thập bội.

Nguyệt Hoa mỉm cười nói: "Vậy thì đa tạ Diệu Yên tỷ tỷ. Bất quá lời em muốn nói, không phải là dụng ý này."

Dừng một chút, nàng lại nhìn về Tiểu Lô, nói tiếp: "Nói đến võ học Trung Hoa, mặc dù đích thực bác đại tinh thâm, cao thâm mạt trắc, nhưng qua hàng trăm ngàn năm, võ học cũng chỉ truyền lưu trong Trung Quốc, cho tới bây giờ chưa từng có người ngoại quốc nào học võ học Trung Quốc mà trở thành đại cao thủ cả. Anh có biết tại sao không?"

Tiểu Lô suy nghĩ một chút, nói: "Quá nửa là vì chúng ta và phương Tây khác biệt, văn hóa trở ngại, không thể giao lưu với nhau, võ học Trung Quốc không thể lưu truyền vậy thôi."

"Không phải vậy." Nguyệt Hoa cười nói: "Anh nói thế là sai rồi. Nói về giao lưu, giao lưu văn hóa Trung Tây đã có từ mấy trăm năm trước rồi, văn hóa thì là như vậy."

Không nói xa xôi, chỉ nói những năm gần đây, người phương Tây đối với công phu Trung Quốc vô cùng ngưỡng mộ, nhiều nơi ở phương Tây, số lượng học công phu tăng đột biến, thậm chí cũng có người ngoại quốc không quản ngàn dặm xa xôi tới Trung Quốc học tập võ thuật, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe nói có người ngoại quốc nào trở thành cao thủ cả. Tại sao lại vậy?"

Tiểu Lô đáp "Chắc là bởi vì một người muốn bảo vệ võ thuật gia truyền, không muốn truyền cho người ngoài võ học chân chính, hoặc giả do người ngoại quốc không đạt tới chỗ ảo diệu của võ học."

Nguyệt Hoa vẫn lắc đầu nói: "Hai điểm anh nói cũng rất có đạo lý, nhưng cũng chỉ là giả thuyết, không hẳn đã là như vậy. Nếu quả thật muốn bảo trì võ học thế gia, tình huống đó có thể đúng, bất quá tất cả võ giả vị tất đều là như thế, ngoài ra cũng có một chút ít võ giả mang tấm lòng rộng lớn sớm đã vượt ra khỏi ranh giới môn phái dân tộc mà truyền thụ võ nghệ, không coi trọng sắc da chủng tộc, ôm ấp tâm tư đem võ học phát dương quang đại, một lòng hy vọng Võ học Trung Hoa rạng danh hải ngoại, cho dù là đồ đệ ngoại quốc cũng dốc hết sức mình để dạy dỗ!"

Căn cứ theo những gì em biết trong gia tộc có một vị cao thủ đã thu nhận nhiều đồ đệ ngoại quốc, truyền thụ võ học từ đầu đến cuối chưa bao giờ giấu đi một điểm riêng nào!"

Tiểu Lô sắc mặt nghiêm nghị nói:

"Vị cao nhân tiền bối đó có lòng dạ như vậy thật khiến cho người ta bội phục!"

Nguyệt Hoa thở dài nói: "Cứ cho vị cao nhân nhà muối là vậy nhưng muối còn biết vài vị cao nhân khác cũng đã từng thu đồ đệ không phải là người Trung Quốc. Chỉ có điều trong số các đồ đệ dị tộc đó chưa từng xuất hiện một cao thủ chân chính nào. Con đường võ đạo chia làm nội gia và ngoại gia..., đương nhiên không phải là loại nội công nội lực gì như trong tiểu thuyết võ hiệp mà chia ra làm nội gia quyền và ngoại gia quyền. Ngoại gia quyền thì cực kỳ chú trọng tới sức mạnh cơ thể. Người Tây phương trời sinh đã mạnh hơn người Trung Quốc, vì vậy khi mới bắt đầu học đã chiếm một ưu thế rất lớn. Nhưng khi học đến nội gia thì ban đầu đám đồ tử Trung Quốc vốn không bằng bọn họ lại bắt đầu tiến bộ thần tốc, bỏ bọn họ lại phía sau."

"Nhất định là mấy tên đó không hiểu cái gì là Võ học Trung Hoa đích thực." Diệu Yên thản nhiên nói

Nguyệt Hoa thoáng lắc đầu quay người đối diện với Diệu Yên thấp giọng nói: "Tỷ tỷ nói những lời này, tiểu muối bất đắc dĩ phải nói đôi lời, hy vọng tỷ tỷ đừng trách muối mới được"

Diệu Yên mỉm cười nói: "Ta nói có gì không đúng muối cứ việc nói ra là được."

Nguyệt hoa "vâng" một tiếng rồi chậm rãi nói: 'Đạo lý lớn thì muối không biết nhưng từ nhỏ muối nghe qua một câu nói: 'Không tôn trọng đối thủ chính là không tôn trọng chính mình.' Mặc dù Đông Tây cách biệt nhưng nếu dân tộc cứ ôm lòng thành kiến, khinh thị kỳ tộc vậy thì không được. Phải biết trên thế giới này có nhiều dân tộc, như thế nào có thể đều là ngu xuẩn hết? Lẽ tự nhiên sẽ có người tài, một khi đã ngưỡng mộ võ học Trung Hoa mà đến học tập, bỏ ra rất nhiều thời gian công sức, vậy toàn bộ đều là đồ bỏ đi sao? Hơn nữa các vị võ giả khi thu đồ đệ cũng qua lựa chọn, nếu không có khả năng sao có thể trở thành đồ tử.'

Diệu Yên lập tức cười nói: “A, Nguyệt Hoa muội muội nói có đạo lý, là ta nói sai rồi.”

Nguyệt Hoa lập tức mỉm cười rồi tiếp tục nói: “Cho nên mới nói, một là, không phải các võ thuật gia Trung Quốc chúng ta bủn xỉn, không chịu truyền thụ võ thuật chân chính ra ngoài, hai là, trong đám đồ đệ của đám người phương Tây đó cũng chẳng phải đều là đám ngu si, dù sao cũng phải có một vài kẻ thông minh. Nhưng tóm lại là chẳng có bất kì một người Tây phương nào có thể luyện võ học học Trung Hoa đến mức trở thành cao thủ được... Tiểu Lôi, Diệu Yên tỉ tỉ, các người không cảm thấy kì quái sao?”

Diệu Yên và Tiểu Lôi đều là người thông minh, lập tức ắt ước hiểu ra hàm nghĩa trong lời nói của Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa mỉm cười nói: “Cũng với đạo lý này, võ thuật Trung Hoa cũng có truyền tới tận Tây phương, nhưng từ trước tới nay lại chưa có một người phương Tây nào có thể luyện đến mức cao thâm cả. Tiểu Lôi và Diệu Yên tỉ tỉ đều là thần tiên, tuy thần tiên chi pháp là Trung Hoa tiên thuật, nhưng từ xưa đến nay lại chưa từng lưu truyền ra ngoài hay sao đó? Cho dù có truyền đến châu Âu.... a, dù sao Trung Quốc cổ đại cũng có giao lưu với Tây Vực, hay Thiên Trúc... Nhưng tiên thuật của Trung Hoa trước nay chưa từng có một dân tộc nào khác có thể luyện thành... Tuy muội không hiểu được những thứ đó, nhưng cũng đã từng xem qua một ít cổ thư, trong truyền thuyết thời Đường có ghi lại chuyện người phàm tu thành tiên, nhưng trước nay lại chưa từng nghe qua chuyện có người Hồ nào ở Tây Vực có thể tu luyện thành tiên cả. Trước nay, hai từ ‘tiên pháp’ này chỉ tồn tại ở Trung Hoa. Nguyệt Hoa học thức nông cạn, cũng chỉ là nói ra cách nghĩ trong lòng mình mà thôi, nếu nói không đúng, mong Diệu Yên tỉ và Tiểu Lôi đừng cười ta đó.”

Dừng lại một chút, Nguyệt Hoa lại nói: “Khi còn nhỏ muội đã từng hỏi qua một tiên bối cao nhân trong nhà đã từng thu đồ đệ người phương Tây, tại sao mấy tên đồ đệ tóc vàng mắt xanh đó luyện mãi mà không thể trở thành nội quyền gia, muội nhớ vị tiên bối đó đã từng ắt ước nói với muội một chút, hình như ông ấy phát hiện cấu tạo đan điền của những người phương Tây không giống chúng ta, cho nên pháp môn vận khí và nội tức trong võ thuật Trung Hoa họ không thể dùng được!”

Tiểu Lôi vỗ đùi cười nói: “Ta đã hiểu rồi! Ra là như thế! Cấu tạo đan điền của người phương Tây bất đồng với người Trung Quốc cho nên bọn họ không học được võ học cao thâm của chúng ta. Cũng như thế, hồn phách bọn họ so với chúng ta khuyết đi ”linh tuệ phách” nên cũng học không được tiên thuật! Hóa ra là như thế!”

141. Chương 142: Bạch Y Tái Hiện

Phàm đã là người nghiên cứu võ học, đều biết câu “khí trầm đan điền”, đều biết tính trọng yếu của khí hải “đan điền”. Nếu không có đan điền, vậy cái gì là “vận khí nội tức” cũng không biết thảo luận từ đâu.

Tương tự, linh tuệ phách này, chính là chỗ quan trọng nhất của tu hành tiên pháp. Cái gọi là “linh tuệ phách” nghe tên đã biết, chính là căn bản của linh khí mà tu hành giả tu luyện. Người Tây phương không có linh tuệ phách, mà cho dù có muốn học Trung Hoa tiên pháp căn bản cũng học không được.

Nói tiếp, điều này hình như là thượng thiên ban cho các chủng tộc dưới hạ giới, một giới hạn vực sâu không cách nào vượt qua.

Nếu tiếp tục suy đoán, người Đông phương hình như cũng chưa có ai lĩnh hội được cái gọi là “Tây phương ma pháp”. Trong những điều này, có phải hay không có sự khác biệt cấu tạo thiên sanh giữa các chủng tộc?

Nhưng tiếp tục tìm hiểu tường tận thêm một bước, sự cấu tạo khác biệt thiếu sót thiên sanh giữa các chủng tộc, rốt cuộc con người hình thành như thế nào? Là thiên sanh đã có? Mà thật sự cũng chỉ có thể nói một câu, thượng thiên tạo ra con người thế nào thì thiên ý đã là như thế.

Nhưng, những điều này thật sự chỉ là ‘trời sinh như thế’ sao?

Hoặc giả thuyết, có một bàn tay to lớn vô hình nắm hết thảy trong tay, tạo thành các chủng tộc khác nhau cùng với kỹ năng đặc biệt của riêng chủng tộc đó.

A, chờ một chút!

Tiểu Lôi đột nhiên nảy ra một giả thiết thú vị.

Hãy tưởng tượng như đang chơi game trên mạng, người chơi đều muốn lựa chọn nghề nghiệp cho mình, các dạng nghề nghiệp không giống nhau, đều có kỹ năng đặc thù của riêng từng nghề, các nghề khác đều không thể có được. Điều này cũng là một loại thiên sinh khác biệt không thể thay đổi được. Nhưng, dù sao trò chơi cũng do người tạo ra. Các loại nghề nghiệp cá nhân khác nhau được xác định vững chắc, đó là do công ty trò chơi làm ra, vậy, trong cái thế giới chân thật này, “thiết định” giữa các chủng tộc được hình thành như thế nào chứ?

Chúng ta so với người Tây phương nhiều hơn một phách, rốt cuộc là ai đó đã ban cho chúng ta thêm một phách hay là rút đi một phách của người Tây phương?

Vấn đề này, cũng chính là câu hỏi không có đáp án. Không phải Tiểu Lôi và Diệu Yên hiện giờ có thể nghĩ thông suốt được.

Vấn đề này tới đây, lại đi vào một ngõ cụt, ba người người nhìn ta, ta ngó người, đều chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Nếu không nghĩ ra, vậy tạm thời dứt khoát không nghĩ đến nữa.

Vào buổi đêm. Tiểu Bạch cuối cùng đã tỉnh lại, hần giống như ngủ một giấc dài, khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy thần khí sáng khoái, hần còn tưởng Tiểu Lôi đã truyền cho hần thần công gì đó, trong lòng hưng phấn, nhưng Tiểu Lôi nói cho hần biết cũng không phải như thế, Tiểu Bạch không khỏi có chút mất mát. Bất quá hần cũng là người thông minh, đã gặp được cao nhân như Tiểu Lôi. Tự nhiên là cực lực mong chờ, không ngờ rằng Tiểu Bạch này lại chính là một trù nghệ cao thủ, buổi tối trong nhà làm vài món ăn Pháp quốc chính tông, thật ra đã làm cho Tiểu Lôi cực kỳ sáng khoái.

Thấy Tiểu Bạch hết sức nịnh nọt mình như vậy, Tiểu Lôi cũng không đành lòng lừa gạt hần, bất quá tiên pháp khẳng định là dạy không được, ngay cả Tiểu Lôi có lòng truyền thụ, Tiểu Bạch trời sinh không có linh tuệ phách, căn bản không cách nào tụ tập linh khí, cũng học không được. Tiểu Lôi suy nghĩ rõ ràng, quyết định sẽ dạy hần một bộ quyền cước cường thân kiện thể, bộ quyền cước này có tên là “Ngũ Cầm Hí”. Nghĩ đến, dạy không được tiên pháp, thì dạy một chút võ học thô thiển, cũng không phải chuyện khó. Tương lai nếu Tiểu Bạch là người thành tâm hướng học, cho dù dạy hần một ít pháp thuật thô thiển cũng không phải không thể, về phần hần không thể tụ tập linh khí, không có linh tuệ phách vậy cũng đơn giản, linh khí Tiểu Lôi nhiều tới mức cơ hồ muốn thoát ra ngoài, tổng cho hần một ít, hoặc là tặng hần một hai viên linh đan diệu dược cũng không phải chuyện khó. Chỉ là loại biện pháp này, “tống” linh khí, cũng vô pháp kéo dài, bởi vì không có linh tuệ phách chứa đựng linh khí, cứ dùng một phần thì thiếu một phần, dùng hết cũng cạn. Cho nên nói, Tiểu Bạch vĩnh viễn không đi được trên con đường tu tiên, nhưng theo Tiểu Lôi gã sư phụ vô lại này, cũng có chỗ tốt.

Mấy người ở lại nhà Tiểu Bạch vài ngày, Tiểu Bạch đã thành tâm bái sư, Tiểu Lôi dần dần cũng không đề phòng hần nữa, nghĩ một người như hần, trước mặt Tiểu Lôi cùng Diệu Yên, hai đại cao thủ, cũng không thể giở trò gian trá gì, đừng nói chuyện gì khác, cho dù là Nguyệt Hoa, với một ít võ công gia truyền, tiện tay là có thể thu thập được hần.

Tiểu Bạch này thật xứng đáng với chức quản gia kiêm hướng dẫn viên du lịch, những ngày này hần cố gắng làm hài lòng Tiểu Lôi, còn dẫn mấy người tham quan Singapore. Nhưng Singapore dù sao cũng chỉ là một thành thị nhỏ nhỏ, cũng không có bao nhiêu phong cảnh đáng xem. Tùy ý tham quan vài ngày, mấy người cũng thấy mệt mỏi. Những ngày ở nhà nghỉ ngơi, Tiểu Lôi nửa thật nửa giả dạy Tiểu Bạch một chút bản lãnh, trong đó đùa bốn chiếm bảy thành, nhưng dù sao cũng đã dạy hần một chút hàng thật. Tỷ như Tiều Dao bộ pháp thần kỳ, mặc dù không thể truyền thụ cho hần, nhưng như trước đây Ngô Đạo Tử đã truyền thụ Tiều Dao bộ pháp nhập môn thô thiển “Đảo chuyển thất tinh bộ”, giờ hần lại dạy lại cho Tiểu Bạch. Bộ pháp này không có gì thần kỳ, nhưng làm cho thân thể người ta nhẹ nhàng, thân thủ sau này mạnh mẽ linh hoạt, cũng là ích lợi lớn.

Trên ti vi đối với sự tình Giáo Hội bị công kích, tin tức cũng dần dần phai nhạt đi, rất ít đề cập đến.

Ở Singapore du ngoạn đủ một tháng, mấy người Tiểu Lôi lúc này mới nghĩ đến việc trở về. Ngày hôm đó, Tiểu Lôi gọi điện thoại về nước, liên lạc với bọn Lôi Hồng một hồi. Lôi Hồng qua hai tháng không có tin tức của mấy người Tiểu Lôi, hần phi thường hưng phấn khi nghe điện thoại. Tiểu Lôi hỏi về chuyện trong

nhà, Lôi Hồng lại ập a ập ứng, ngữ khí tựa hồ có chút không rõ ràng, trong giọng nói còn có chút không tự nhiên.

Tiểu Thanh vẫn ở trong nhà, Hắc Ám Hội Nghị cũng không có tìm đến bọn họ gây phiền toái, qua giọng nói của Lôi Hồng, Lôi Đại tiểu thư đối với việc Tiểu Lôi rời đi hai tháng, hết sức tức giận, nổi trận lôi đình. Tiểu Lôi vốn tâm ý máy động, còn muốn hỏi tin tức về Điền gia, bất quá ý niệm này trong đầu cũng chỉ thoáng qua. Tưởng tượng đến một ngày phải cùng Điền Chấn nói chuyện, chính mình đã đẩy cửa bỏ đi, nếu đã gây náo loạn như vậy, dứt khoát cũng làm hấn suy nghĩ.

Lôi Hồng lập tức an bài một chút, Lôi gia bọn họ giàu có lại quyền thế, bó tiền lớn rải ra, lập tức dàn xếp thân phận mấy người Tiểu Lôi, lần này trở về, không cần "vượt biên" như trước, danh chính ngôn thuận mua vé máy bay, chuẩn bị về nước.

Chỉ là đêm trước hôm về nước, Tiểu Bạch lại hưng phấn vội vàng chạy tới. Hấn đã hạ quyết tâm đi theo Tiểu Lôi, dứt khoát từ bỏ công tác của mình. Mấy ngày này Tiểu Lôi dạy hấn bản lãnh mặc dù có hạn, nhưng hấn đã từng thấy mấy người Tiểu Lôi thi triển xuất ra bản lãnh thần kỳ, trong lòng rung động, rất là phấn chấn.

Đối với sự nhiệt tình này của Tiểu Bạch, Tiểu Lôi chỉ cười cười, cũng không nói nhiều.

Hai ngày sau, bọn họ lên máy bay về nước.

Đây nói về mấy người quay về tới thành phố biển chỗ Tiểu Lôi ở, Tiểu Lôi ra khỏi phi trường, nhìn thấy cảnh vật chung quanh quen thuộc, lúc này trong lòng mới có chút vui vẻ. Ở đây, không khí thành phố ở trong nước tịnh không tốt bằng, thành phố cũng vì tất sạch sẽ, kinh tế cũng vì tất phát triển. Nhưng dù sao đó chính là quê hương của mình. Cái gọi là chén vàng chén bạc không bằng cái chén chó ăn của mình. Đại khái chính là đạo lý này.

Rời sân bay, bọn họ liền nhìn thấy chiếc Hummer kèn càng của Lôi Hồng đậu phía ngoài, hấn thấy Tiểu Lôi lập tức chạy tới, lớn tiếng cười nói: "Tiểu Lôi, người cuối cùng cũng đã về rồi, người đi Châu Âu phải không? Như thế nào lại chạy đến Singapore? Cái tên Diệp Bất Quần kia ngày nào cũng đến tìm người, chạy tới ngồi lại trong nhà hết nửa ngày, bộ dạng buồn cười, lão tử cũng không tốt lành huy quyền đuổi hấn đi, chỉ là hấn hỏi ta người đang ở đâu, ta lại cố tình không nói! Hắc hắc!"

Tiểu Lôi cười cười, tâm ý chợt động, Diệp Bất Quần kia thân là thủ tịch thánh kỵ sĩ của giáo hội. Giáo hội xảy ra chuyện lớn như vậy, lại còn chạy tới chạy lui dây dưa với mình. Chẳng lẽ bọn họ hoài nghi sự tình giáo hội bị tập kích với mình có quan hệ? Bất quá dù sao mình cũng không sợ hấn, Hiện tại bản lãnh của Tiểu Lôi đã tiến một bước dài, bên cạnh mặc dù không có Khinh Linh Tử, nhưng đại ca thủ Diệp Yên không kém gì so với Khinh Linh Tử, lại ở trong nước, như thế nào phải sợ một tên Diệp Bất Quần chứ.

Lôi Hồng nhìn thấy Nguyệt Hoa cùng Diệp Yên bên cạnh Tiểu Lôi, hai cô gái này hấn đều chưa có thấy qua, đôi ngươi nhân cơ hồ lờ ra ngoài. Bất quá may là hấn dù sao không phải kẻ ngu, không có trực tiếp mở mồm hỏi, chỉ là trong lòng không ngừng kinh ngạc, Tiểu Lôi này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, mỗi lần xuất môn đều dẫn mấy mỹ nữ trở về, một lần dẫn theo Tiểu Thanh, lại đem theo Bảo Nhi về, lần này đi Châu Âu cũng dẫn theo hai mỹ nữ trở về. Phần bản lãnh này, mình học mãi không đạt tới.

Tiểu Lôi hì hì cười, Lôi Hồng trước mặt so với hai tháng trước khí sắc bất đồng, vẻ mặt đầy hồng quang, xem ra tu vi cũng có tiến bộ, thêm vào đó, mắt hấn ánh lên nét long lanh rực rỡ, trong lúc nói cười, thần thái bay bổng, hiển nhiên trong lòng có chuyện gì đó hạnh phúc.

"Tiểu Lôi chuyện đó người quay về thật đúng lúc, nếu người về chậm vài ngày, e rằng sẽ không theo kịp đại sự của ta." Lôi Hồng khi nói ra những lời này, khuôn mặt chợt đỏ bừng lên.

"Sao? Cái gì?"

Lôi Hồng tay chân lóng ngóng, rồi lại gãi gãi đầu, sắc mặt pha chút xấu hổ, cuối cùng mới lí nhí nói: "Chuyện đó, ngày kia ta sẽ kết hôn. Người trở về đúng lúc, chủ ý ta đã quyết định, người nhất định phải làm phù rể cho ta! Nói ra, người không những là bằng hữu của ta, mà còn là sư phụ ta, nếu người không tới, ta sẽ hoãn ngày cưới lại"

Tiểu Lôi cả kinh, cười nói: "Người kết hôn? Chẳng lẽ là"

“Là Như Hoa.” Lôi Hồng càng ngượng ngùng: “Vốn ta tưởng rằng tỷ tỷ sẽ phản đối, bất quá xem bộ dạng của nàng cũng không nói gì, trong lòng ta vẫn thấy kỳ quái, vốn ta sợ tỷ tỷ sẽ phản đối, dù sao ta và Kha Nhi cũng có hôn ước, chỉ là tỷ tỷ sau cũng hiểu, không nói cái gì tức là không nói tốt mà cũng không nói xấu. Lại phải người an bài hôn sự cho ta những ngày này, quan hệ giữa chúng ta và Điền gia không có tốt. Điền thúc thúc bộ dạng hình như đối với ta rất bất mãn, ta tới thăm hai lần mà hắn không chịu gặp ta. Ai”

Tiểu Lôi lúc này mới hiểu được, trong lòng không ngăn được những ý vị cổ quái.

Lôi Hồng không ngờ lại nhanh chóng ổn định với Như Hoa như vậy? Xem ra chính là người họ có duyên phận với nhau, chỉ có thể nói hai chữ tạo hóa. Về phần Lôi Đại tiểu thư, nàng một lòng bảo vệ Lôi Hồng, không muốn nàng cùng Điền gia có quan hệ, tự nhiên là mừng rỡ Lôi Hồng lấy người khác, mặc dù Như Hoa còn kém nhiều so với cưới Điền Kha Nhi. Về phần Điền Chấn, chỉ có thể buồn bực. Sợ rằng một khi Lôi Hồng giải trừ hôn ước với Điền gia, kế tiếp, Lôi Đại tiểu thư sẽ phải đối phó với những hành động gì đó của Điền gia.

Nghĩ tới đây, Tiểu Lôi mới đột nhiên nhớ tới một người, chính là vẫn giật dây hậu đài Lôi Đại tiểu thư, tên trẻ tuổi Phong Cuồng của Phong môn Ngũ Hành Tông.

Dẫn mấy người theo sau Lôi Hồng về tới ngoại vi trang viên. Vốn Tiểu Lôi trên đường đã quyết định, muốn tự mình mua một tòa nhà. Dù sao tiền Điền Chấn cấp cho như thế nào lại không dùng, tiền tài trước mặt, Tiểu Lôi thật ra không cần lo lắng.

Lúc xế chiều, về tới ngôi nhà lớn tại trang viên, nhưng trong nhà lại không có một ai. Tiểu Thanh cùng Như Hoa đều không có nhà, trong phòng cũng thế trống rỗng. Chẳng lẽ Như Hoa muốn làn tân nương tử, lại thẹn thùng không dám gặp người?

Bất quá thật ra Tiểu Lôi đang nghĩ mãi không ra, Như Hoa thẹn thùng, không biết thành bộ dạng gì.

Tiểu Thanh và Như Hoa vắng mặt, mấy người cũng không có để ý, chắc hơn phân nửa là đi ra ngoài mua gì đó.

Mà tại lúc này, trên sườn núi phía nam có một bóng dáng mảnh khảnh đang đứng, ánh mắt lấp lánh, nhìn chằm chằm ngôi nhà lớn xa xa dưới chân núi, trong mắt lóe ra từng tia hàn ý!

Nàng tóc dài như mây, một thân bạch sắc cung trang, một tay đặt sau lưng, tay còn lại đang nắm chặt một cành liễu. Khuôn mặt đỏ, khó mà miêu tả, thanh lệ thoát tục, từ xa nhìn lại, nàng đứng trên núi, thân tư trác tuyệt, tựa như một nàng tiên!

Ngay phía sau nàng, Tiểu Thanh mệt mỏi ngồi trên mặt đất, mặc dù trên người không có bị thương, nhưng sắc mặt hơi tái nhợt, cần nhẹ môi, bên cạnh Tiểu Thanh còn có một người, cũng nằm lăn ra đó, chính là Như Hoa.

Bạch y tiên tử kia nhìn chốc lát mới quay đầu lại thản nhiên nói: “Nghĩ không ra xà tinh như ngươi lại có thể có pháp thuật Tiêu Dao phái, là cái tên Tiểu Lôi dạy ngươi, hay là Khinh Linh Tử?”

Tiểu Thanh lạnh lùng nói: “Ta không phải là đối thủ của ngươi, bị ngươi bắt cũng do không bằng ngươi. Nhưng đợi đến khi Tiểu Lôi quay lại, Khinh Linh Tử tiền bối tự nhiên có thể thu thập được ngươi!”

“Hừ, Khinh Linh Tử thì sao? Ngươi đừng có đặt hy vọng vào hắn! Khinh Linh Tử ở bên ngoài không biết chọc phải chuyện gì, mấy hôm trước lại mang theo một thân thương thể trở về Nga Mi sơn, trốn trong sơn môn Tiêu Dao phái không dám gặp người!”

Tiểu Thanh trong lòng rung mình, nghĩ không ra tu vi gần như thần nhân của Khinh Linh Tử lại thụ thương. Nàng cũng không biết rằng Khinh Linh Tử ở Châu Âu đã gây ra chuyện lớn thế nào.

Nói tiếp, cũng do Khinh Linh Tử lỗ mãng, giáo hội thế lực dù sao cũng to lớn, sao lại không có thủ đoạn lợi hại? lão Khinh Linh Tử cho dù thần thông quảng đại, nhưng muốn bằng vào một người chống lại cả thế lực tôn giáo Tây phương, cũng có chút nực cười thái quá. Giáo hội truyền thừa đã bao tuế nguyệt, há có thể dễ dàng bị khi dễ như vậy? Khinh Linh Tử tại Vatican đại náo một hồi, kết quả đá trúng thiết bản. Dù sao trên thế giới này, Khinh Linh Tử lão cho dù lợi hại thế nào, cũng không có khả năng một tay che trời.

Bạch y tiên tử kia, tự nhiên chính là Tiên Âm.

Nàng không hề liếc nhìn lại Tiểu Thanh, quay đầu lại nhìn trang viên dưới chân núi xa xa, lạnh lùng nói: “Từ biệt đã nhiều ngày, hảo tử muội Diệu Yên của ta, ngươi có từng nghĩ tới ta không? Tiên Âm, lại rất nhớ đến ngươi!”

Nàng mỗi câu mỗi từ đều mang theo hận ý vô hạn

142. Chương 143: Điều Kiện Của Tiên Âm

Cứ như vậy đợi đến đêm, nhưng vẫn không thấy bọn họ trở lại, không nói Tiểu Lôi lo lắng, ngay cả Lôi Hồng cũng sốt ruột đến độ đi đi lại lại quanh phòng.

Tiểu Lôi và Lôi Hồng hai người ngồi ở đại sảnh suốt đêm, bên cạnh chỉ có Diệu Yên cùng chờ đợi. Nguyệt Hoa và Bảo Nhi không cầm cự được, đã đi ngủ trước.

“Đợi đến hừng đông, phái người đi tìm kiếm chung quanh vậy.” Tiểu Lôi tuy khuôn mặt vẫn điềm tĩnh nhưng trong lòng đã có chút lo lắng bồn chồn. Tiểu Thanh là xà tinh hóa thành người, theo lý mà nói pháp lực cũng không thấp, nếu có thể làm nàng gặp phải chuyện ngoài ý muốn, vậy địch nhân gặp được sợ rằng không phải chuyện đùa.

Vào lúc tảng sáng, Tiểu Lôi đang ngồi trong đại sảnh, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng hạc kêu trong trẻo, lập tức kinh phong vang lên, cánh cửa đại sảnh liền mở ra, một con tiên hạc màu đỏ như lửa đáp bên ngoài, trên tiên hạc một đạo đồng mặc trường bào nhảy xuống, đi nhanh tới.

Đồng tử này nhìn qua, khoảng chừng không quá mười tuổi, chính lúc Tiểu Lôi đang nhìn đạo bào nó mặc, trong lòng chợt máy động. Trên đạo bào của đồng tử này có thêu một cảnh liễu, Tiểu Lôi cũng đã nhận ra, trong Vạn Tiên đại hội, môn đồ Tiên Sơn phái đều mặc đạo bào có hình dạng này, tiên hạc mà nó cưỡi, Tiểu Lôi liếc mắt một cái tự nhiên là đã nhìn ra đó là linh thú chỉ Tiên Sơn phái mới có.

“Ai là Tiểu Lôi?” Đồng tử nhìn qua tuổi còn trẻ, nhưng một lời nói ra, lại ra vẻ ngang ngược vô cùng. Tiểu Lôi biết người tu đạo đến bậc này từ diện mạo không đoán được tuổi. Mắt thấy hắn tới không có ý tốt, nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “Chính là ta!”

Đồng tử kia liếc nhìn Tiểu Lôi, trong mắt mang theo vài phần ngạo khí, lạnh lùng nói: “Ta phụng mệnh chương môn nhân tới đây, ngươi hãy nghe cho kỹ! Pháp lệnh của chương môn nhân chúng ta, lệnh cho ngươi trước giờ ngọ ngày mai, tới gặp trên đỉnh núi cách đây ba mươi dặm theo hướng bắc. Nếu như làm trái, hậu quả tự gánh lấy! Đây là thủ lệnh của chương môn nhân chúng ta, tiếp lấy!”

Nói xong, hắn vung tay lên, một chiếc ngọc điệp (đĩa ngọc) kích thước trung bình từ trong tay áo hắn bay ra, chiếc ngọc điệp này chậm rãi bay về phía Tiểu Lôi. Cứ như có một bàn tay ở phía dưới nâng nó lên. Trông bộ dạng là có ý khoe khoang pháp lực.

Đừng thấy chiếc ngọc điệp này bay từ từ mà coi thường, kỳ thật trên mặt đã ẩn chứa pháp lực. Sợ rằng cũng nặng tựa ngàn cân, nếu tùy tiện tiếp lấy, e rằng cả cánh tay vị tất đã đỡ được.

Nhưng Tiểu Lôi chỉ vung tay liền dễ dàng tiếp lấy ngọc điệp. Chiêu này cũng là thủ pháp của Tiêu Dao phái. Sắc mặt đồng tử có chút chấn động, lạnh lùng nói: “Hừ, quả nhiên có chút đạo hạnh.”

Hắn lại nhìn thoáng qua Diệu Yên đứng bên cạnh Tiểu Lôi, lạnh lùng nói: “Hừ! Chương môn nhân nói quả không sai. Quả nhiên nơi này còn có một yêu tinh biến thành chương môn nhân chúng ta, hừ, ngươi dám biến thành hình dạng chương môn nhân chúng ta, vậy ngươi chính là muốn tìm chết rồi. Ngày mai cũng đi gặp chương môn nhân lĩnh chết đi!”

Nói xong, hắn phất tay áo muốn đi, Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Chờ một chút đi!”

Trong tay áo hắn vù một tiếng, bay ra một sợi dây màu đen, phẳng phất như linh xà, tạo ra bảy tám vòng tròn, đem đạo đồng chụp ở bên trong. Sợi dây cuộn tròn lại, trói chặt lấy đạo đồng. Đạo đồng cũng không phải yếu sức, sắc mặt biến đổi, thân thể dường như chấn động, cũng không biết hắn làm như thế nào nhảy

vượt ra ngoài, thoát khỏi sợi dây của Tiểu Lôi, rồi nhảy ra ngoài cửa, lập tức cười lên tiên hạc rồi đi, từ xa còn vọng lại một chuỗi thanh âm: “Người cũng có chút pháp lực, bắt quá bằng vào chút pháp lực nhỏ bé đó lại dám đắc tội với chúng môn nhân chúng ta, rõ là muốn chết!”

Trong mắt Tiểu Lôi lóe lên vài phần nộ ý, giậm chân, nghiêng rằng: “Tiên Sơn phái! Xem ra là Tiên Âm bày trò! Hừ, Tiên Sơn phái quả nhiên lợi hại, một tên đồng tử nhỏ nhoi cũng dám lên mặt như thế.”

Tiểu Lôi thời gian gần đây công lực tăng tiến không ít, thứ nhất là căn cơ của hắn thật sự hết sức thâm hậu, tu luyện cũng nhanh. Thứ hai, có Diệu Yên siêu cấp cao nhân lão bà ngày ngày bầu bạn bên cạnh, Diệu Yên không quản nhiều ít, có bao nhiêu pháp bảo cao thâm ảo diệu, chỉ cần Tiểu Lôi muốn học, đều một lòng một dạ dạy hắn, về phần pháp lực của Tiểu Lôi bây giờ, có thể thi triển hay không, cái đó căn bản không cần nghĩ tới. Còn về sợi dây thừng vừa rồi bắn ra trong tay áo Tiểu Lôi, chính là một kiện pháp bảo Diệu Yên giúp hắn tu luyện. Diệu Yên vốn có ba kiện pháp bảo lợi hại, Càn Khôn Kính, Chấn Thiên Linh và một sợi Phục Long Tắc.

Có điều Phục Long Tắc ngày đó, đã đánh mất trên Tiên Sơn Huyền Không đảo, mà sau đó Diệu Yên lại luyện được một sợi dây mới, có điều, một kiện pháp bảo lợi hại nếu không có vài món bảo bối đi kèm e rằng không xong. Mà Diệu Yên cũng chỉ thuận tiện, tùy ý chặt một nhánh cây, làm thành sợi dây này.

Mà Tiểu Lôi thấy Diệu Yên làm sợi dây này rất dễ nhìn, cũng dứt khoát đòi Diệu Yên cho mình sợi thừng này.

Diệu Yên mỉm cười: “Phu quân bắt tất lưu tâm, cái tên trông như đồng tử kia, e rằng còn lớn tuổi hơn chàng nhiều. Nhưng pháp lực của hắn lại kém chàng xa. Bất quá bộ pháp của hắn lúc né tránh chàng, không phải bản lĩnh của hắn, chắc là pháp môn cứu mạng gì đó của Tiên Âm truyền cho hắn khi phái đi.”

Nàng lắc đầu, yên lặng không nói, chỉ là khi nhắc tới hai chữ ‘Tiên Âm’ sắc mặt Diệu Yên có chút buồn bã.

Tiểu Lôi thở dài, nắm lấy bàn tay Diệu Yên, dịu dàng nói: “Xem ra là Tiên Âm đã tới tìm chúng ta rồi. Không ngờ rằng lời Khinh Linh Tử nói không sai, ả ta quả nhiên vẫn còn sống. Nàng nàng không sao chứ?”

Ánh mắt Diệu Yên pha chút phức tạp, miễn cưỡng mỉm cười: “Ta không sao. Dù sao ngày đó khi Khinh Linh Tử đạo huynh nói, ta quá nửa cũng không muốn nàng chết. Chỉ là không nghĩ tới nàng ta đã tới tận cửa tìm nhanh như vậy, thật là Diệu Yên đã liên lụy đến phu quân.”

Tiểu Lôi mắng to: “Nói linh tinh, nữ nhân đó tâm địa độc ác, lần trước không giết ả ta, lần này nhất định không để cho ả chạy mất nữa. Ai chỉ là Tiểu Thanh và Như Hoa, quá nửa là lọt vào tay ả rồi, không biết có gặp chuyện gì không.”

Lôi Hồng hét lớn: “Cái gì tiên âm tiên nhạc chứ, các ngươi vừa nói cái gì vậy? Tên vừa rồi lai lịch thế nào? Mẹ, không phải hắn đã bắt lão bà của ta chứ? Ta đi bắt hắn lại đổi lấy Như Hoa!”

Lôi Hồng lo lắng quá liền chạy ra ngoài. Tiểu Lôi kéo lại, nghiêm mặt nói: “Đại tinh tinh, lần này gặp phải phiền toái lớn rồi, địch nhân này phi thường lợi hại. Bọn chúng vô luận tâm kế hay thực lực đều đứng đầu. Vừa rồi đồng tử nọ, người vị tất đã là đối thủ của hắn, xem ra nên thương lượng một chút, xem đối phó với đại đối đầu kia như thế nào.”

Sau đó, Tiểu Lôi đem một phen ân oán ngày đó cùng Tiên Âm kể sơ qua, Lôi Hồng lập tức hét lên như sấm, mắng: “Mẹ! Ta chứ con mẹ nhà nó, làm sao lại có loại nữ nhân chó má đến vậy? Tâm địa ác độc như vậy? Nhược bằng gặp ta, trực tiếp tổng cho một quyền là xong chuyện!”

Tiểu Lôi khoát khoát tay, ý bảo hắn hãy ngậm miệng lại. Lôi Hồng trong lòng mặc dù vạn phần lo lắng. Nhưng dù sao ẩn tượng Tiểu Lôi trong lòng hắn thần thông quảng đại đã khắc sâu quá mức. Lập tức thành thật ngậm miệng đứng sang bên cạnh.

“À, Tiên Âm kia là người tu hành. Cho dù là sau này trải qua thiên kiếp, không gặp báo ứng, nàng ta cũng sẽ không hồ loạn sát sanh đâu.”

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc ngọc điệp trong tay, sờ chỉ thấy trơn láng, cũng không biết ngọc điệp dùng loại ngọc gì chế tạo ra, bảo quang lấp lánh, vừa nhìn đã thấy không phải là phàm vật, kỳ quái duy nhất chính

là trên mặt ngọc điệp không có ký tự nào cả. Chiến thư của Tiên Âm, cũng không nhìn thấy.

”Đây là ngọc điệp truyền tín hiệu của Tiên Sơn phái, phu quân, chàng hãy miết trong lòng bàn tay, đem một chút pháp lực rót vào trong đó, là có thể nhìn thấy.

Tiểu Lô theo lời, đem một tia pháp lực chú nhập vào trong ngọc điệp.

Chỉ thấy trên ngọc điệp tỏa ra từng tia bạch quang, phụt một tiếng, trên ngọc điệp lập tức hiện ra một văn tự.

“Diệu Yên. Xem thư như thấy người. Ngày ấy trên Huyền Không đảo từ biệt, hai người tử muội ta đều thân mang trọng thương, vốn tưởng rằng phen này hai tử muội ta khó thoát chết. Nghĩ không ra tạo hóa an bài như thế. Ta cố nhiên được người bang trợ thoát được một trường kiếp nạn, người cũng đã giữ được mạng sống. Đã như vậy, hai tử muội ta lại nâng chén chúc mừng, ta có chuẩn bị chén rượu nhạt, nhờ thanh phong phụng bồi, thỉnh tử muội gặp gỡ, Tiên Âm!”

“Hừ” Tiểu Lô nhìn những dòng chữ này, hừ một tiếng: “Nữ nhân ác độc này, vẫn còn âm trầm như thế. Rõ ràng là tìm nàng báo thù, nhưng lại nói tốt đẹp như vậy.” Diệu Yên trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên thở dài, buồn bã nói: “Phu quân, cừu hận năm xưa, ta đã không còn nhớ. Nàng mặc dù hại ta một lần, lại suýt giết ta một lần nữa. Chỉ có điều, ta cũng đã báo phục rồi. Nàng có thể đại nạn không chết, đó là tạo hóa của nàng, ta cũng không muốn tiếp tục trả thù nàng nữa. Huống hồ, nếu không phải bởi vậy, e rằng ta cũng sẽ có thể không gặp được phu quân. Tiên Âm mặc dù đáng hận, nhưng cũng là người đáng thương”

Tiểu Lô lắc đầu, nói: “Nói thế này. Bây giờ hai bằng hữu của ta, khẳng định là đã bị nàng ta bắt đi rồi. Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải đi xem xem thế nào.”

Diệu Yên gật gật đầu, nói: “Chuyện này thực ra không khó. Ta tự thấy hiện giờ công lực ta đại tiến, không như lúc trước trên Huyền Không đảo. Nếu Tiên Âm công lực không có biến hóa gì, lần này nàng ta tuyệt đối không phải đối thủ của ta, sẽ không tạo thành uy hiếp gì.”

Tiểu Lô lắc đầu: “Ngược lại ta không sợ chuyện đó, chỉ là Tiên Sơn phái của ả người đông thể mạnh, hiện tại trông như ả không phải chỉ có một người, nếu nàng ta mang đến đông đảo cao thủ trong Tiên Sơn phái, sợ rằng nàng vị tất có thể ứng phó được.”

Diệu Yên chỉ gật gật đầu không nói.

Tiểu Lô vỗ đùi, cao giọng cười: “Đúng rồi!”

Lập tức hần thì thầm bên tai Diệu Yên vài câu, Diệu Yên sắc mặt biến đổi, liên tục lắc đầu, thần sắc trên mặt hết sức lo lắng: “Không được, tuyệt đối không được!”

Tiểu Lô mỉm cười nói: “Không phải sợ, chỉ cần động tác của nàng nhanh một chút, ta nhất định không có việc gì. Chuyện này nhất định phải là nàng mới được. Ngự phong thuật của nàng cao cường, so với ta còn nhanh hơn nhiều.”

Diệu Yên còn muốn lắc đầu, nhưng Tiểu Lô đã nghiêm sắc mặt nói: “Ta là phu quân của nàng, chẳng lẽ ta nói nàng lại không nghe sao?”

Diệu Yên bất đắc dĩ, đành phải gật đầu.

Lại nói lúc chính Ngọ ngày thứ hai, mặt trời chói chang trên đầu, ngay phía bắc ba mươi dặm, quả nhiên có một ngọn sơn phong. Loại đồi núi này, phía nam có rất nhiều, ngọn núi này phía nam thoải thoải phía bắc dựng đứng, mặc dù nhìn bất quá có mấy trăm thước cao, nhưng cũng có chút uy thế.

Chỉ thấy Tiên Âm đứng trên ngọn núi, thân thể đứng bên vách núi, ống tay áo bay phấp phới, nhìn qua thật cao khiết mỹ lệ, toàn thân tỏa ra một chút yên hỏa khí tức, trông như tiên tử lạc xuống trần gian.

Đôi mắt Tiên Âm dõi về phương xa, ánh mắt lại có chút trống rỗng, đột nhiên, trong mắt hiện lên một tia quang mang, liền nghe thấy một cơn gió nhẹ thổi qua phía sau, một bóng người bỗng bồng bềnh từ trên trời hạ xuống, đứng phía sau Tiên Âm.

Trường phát hắc bào, thân tư trắc tuyệt, dung nhan diễm lệ, chính là Diệu Yên!

Tiên Âm chậm rãi xoay người lại, nhìn chăm chăm Diệu Yên chỉ trong vài giây, ánh mắt phức tạp, có điều ánh mắt ấy cũng không phải toàn bộ đều là hận ý, mà trong đó còn mơ hồ mang theo một chút khác lạ.

“Người đã đến!” Tiên Âm chậm rãi nhả ra ba chữ.

“Ta đã tới.”

Tiên Âm bỗng nhiên mỉm cười, vẻ mặt hàm chứa xuân phong: “Sao? Nam nhân của người đâu? Tiểu Lôi đâu? Hắn không đi cùng người sao?”

Diệu Yên hừ một tiếng, không nói gì.

Tiên Âm cười vài tiếng, nhưng trông thấy Diệu Yên diện trầm như thủy, nàng cũng thu lại tiếng cười, chỉnh sắc nói: “Diệu Yên, người ta đấu đấu đá đá, cũng đã vài trăm năm. Mấy trăm năm này, người có từng chán ghét chưa?”

“Người nói cái gì?” Diệu Yên nhún mày, không nghĩ tới Tiên Âm lại nói ra một câu như vậy.

Tiên Âm lắc đầu, nói: “Người cho ta lần này, nhất định phải đẩy người vào chỗ chết sao? Hừ hừ” Nàng lại lắc đầu: “Ta lần này có thể không chết, quả nhiên hung hiểm vạn phần, nếu không phải ai tâm cảnh ta hiện giờ so với trước đây bất đồng rất lớn. Cũng không nhất định phải giết người. Ta người ân oán mấy trăm năm, ta hại người một lần, người hủy đi tuệ căn vạn niên huyết ngọc thạch chung nhũ của Tiên Sơn ta. Người đánh ta một chưởng, ta cũng đánh người một chưởng. Nhưng người không có chết, ta cũng không. Ân ân oán oán tính ra vĩnh viễn không có kết thúc. Hôm nay ta tới tìm người, không phải muốn cùng người, người chết ta sống ta chỉ muốn tìm một thứ của người!”

“Sao?” Diệu Yên lãnh đạm trả lời một câu.

Ánh mắt Tiên Âm lộ ra vẻ kỳ dị, dường như mang theo vài phần đau đớn, lập tức lắc đầu, thu lại mục quang, mới nghiêm mặt nói: “Ngày đó người hủy đi huyết ngọc thạch chung nhũ trên Huyền Không đảo, làm cho tuệ căn vạn năm của Tiên Sơn phái ta bị hủy đi. Từ nay về sau cũng không cách nào luyện chế lại Hóa Vũ Đan. Bất quá ta đối với người đã hiểu rõ, trước khi người nhất định hủy đi huyết ngọc thạch chung nhũ, vào lúc tối hậu đã lấy được một giọt linh dịch. Nếu người nguyện ý cho ta, ta lập tức vỗ tay đi ngay, xà tinh và nữ nhân mà ta bắt nhất định trả lại cho người. Từ nay về sau, ta người không ai nợ nhau!”

Diệu Yên a một tiếng, giật mình nhìn Tiên Âm, vốn tưởng rằng Tiên Âm tới để báo cừu, không chết không thôi, nhưng lại nghĩ không ra Tiên Âm lại đưa ra một điều kiện như vậy.

143. Chương 144: Tiên Sơn Tứ Lão

Tiên Âm thấy Diệu Yên không đáp ứng, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Tay nàng rung lên, xoạt một tiếng, huyền hóa thành một thanh trường kiếm, từ xa chỉ vào Diệu Yên, lạnh lùng nói: “Hôm nay người đáp ứng cũng được mà không đáp ứng cũng phải chịu! Giọt linh dịch đó vốn là vật của Tiên Sơn phái, phải trả lại cho ta!”

Diệu Yên sắc mặt biến đổi, lập tức cười nhẹ nhàng vài tiếng, lạnh lùng nói: “Tiên Âm, người cho rằng người có thể cướp lại vật đó từ trong tay ta sao? Người không phải đối thủ của ta, từ trước không phải, bây giờ cũng không!”

“Hừ!” Tiên Âm chỉ cười lãnh đạm, trong tiếng cười, giữa không trung liền xuất hiện bốn bạch y nữ tử. Những nữ tử này ăn mặc rất giống Tiên Âm, điểm khác biệt duy nhất, diện mục họ lạnh nhạt, hơn nữa nhìn qua e rằng đều già hơn Tiên Âm nhiều.

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Lần này ta mời Tiên Sơn tứ lão tới, Diệu Yên, ngay cả người tu vi thông thần, có thể một mình người ngăn cản được ta cùng tứ lão xuất thủ sao?”

Diệu Yên tựa hồ cười nhạt, ánh mắt lưu chuyển một vòng, nhẹ nhàng nói: “A, người đã lật ngựa bài ra rồi, ngay cả tứ vị sư thúc trong Huyền Các cũng mời ra được. Tứ vị sư thúc mạnh khỏe, Diệu Yên xin vãn an.”

Nói xong, nhẹ nhàng vãi một vãi.

Nhưng bốn bạch y nữ tử sắc diện vẫn lạnh lùng, không nói một lời.

Tiên Âm thở dài, chậm rãi nói: “Được lắm Diệu Yên, người cũng biết, Huyền Các tứ vị sư thúc không hỏi sự tình trong môn phái thế nào. Chỉ có ta vận dụng Chưởng Môn Như Ý Lệnh mới có thể thỉnh các vị xuất môn giúp ta một lần thôi. Chưởng Môn Như Ý Lệnh này, một trăm năm mới có thể vận dụng một lần. Lần này ta đem Như Ý Lệnh quý giá như vậy dùng, bây giờ có tứ vị sư thúc ở chỗ này, Diệu Yên, người còn không chịu đem giọt linh dịch giao ra.”

Diệu Yên cười lạnh một tiếng: “Ta một kiếm đoạn đi huyết ngọc thạch chung nhũ. Đoạn đi Tiên Sơn tuệ căn, chẳng lẽ tứ vị sư thúc hôm nay tới không phải để thanh lý môn hộ chứ?”

Tiên Âm mỉm cười: “Người nói những lời này, tứ vị sư thúc chỉ nghe theo hiệu lệnh của Như Ý Lệnh, ngoài ra, đừng nói người chỉ là đoạn đi tuệ căn, cho dù người có biến Huyền Không đảo thành bình địa, tứ vị sư thúc cũng sẽ không quản người, bây giờ chỉ cần người giao ra linh dịch, ta lập tức quay đầu đi thẳng, hai bằng hữu của người cũng trả lại cho người không thiếu một sợi tóc, người thấy thế nào?”

Diệu Yên mỉm cười, cũng không nói lời nào, phát tay áo. Một sợi dây thừng đen xuất ra, lẳng lẳng nhìn Tiên Âm.

“Ai, xem ra là người không chịu rồi. Được lắm Diệu Yên, Phục Long Tác của người trên Huyền Không đảo đã không còn, không phải thừa dịp tay không binh khí, vội vàng chế ra sợi dây thừng này chứ, e rằng không phải đối thủ của ta.”

Tiên Âm lắc nhẹ cổ tay. Trường kiếm trong tay tựa như linh xà xuất động, không ngờ là một thanh nhuyễn kiếm kỳ dị.

“Muốn đánh thì đánh, ta sợ gì chứ!” Sợi dây của Diệu Yên cũng bay lên, hóa thành một vòng tròn hướng mũi kiếm Tiên Âm quán tới, thân thủ Tiên Âm nhẹ nhàng bay về phía sau, tránh khỏi vách núi, đáp giữa lưng chừng không, cười trong trẻo: “Diệu Yên a, không ngờ người sau khi sống lại, công lực lại thối lùi đến cảnh ngộ như thế. Sớm biết thế, ta đã không cần phải thỉnh tứ vị sư thúc tới.”

Tiên Âm đứng giữa không trung, cùng bốn bạch y nữ tử mơ hồ chiếm cứ ngũ phương ngũ vị, đem Diệu Yên vây chung quanh. Diệu Yên vẫn lẳng lẳng đứng trên mặt đất. Sắc diện không vui không buồn, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Tiên Âm.

Trong mắt Tiên Âm lóe lên một tia hận ý, nghiêng rằng nói: “Được lắm, nếu người một lòng muốn chết, ta cũng không nhiều lời nữa.”

Nhuyễn kiếm trong tay rung lên, bảy kiếm nối tiếp nhau như một tấm màn hướng Diệu Yên chém xuống.

Trong màn kiếm phong, lưu quang chuyển động, lại có thể phát xuất từng tia tiên khí sáng lóa. Chỉ thấy tinh quang điểm điểm, nhìn kỹ lại không phải là tinh quang, mà là điểm điểm quang hoa, dường như biến thành hình dạng một mảng lá cây.

Diệu Yên ánh mắt âm trầm, nhìn màn kiếm phong hoa lệ vô phương, thực tế sát khí ẩn tàng bên trong. Từng phiến lá cây đều là kiếm khí huyền hóa ra, nhìn rất đẹp mắt, nhưng kỳ thật mỗi một phiến nếu chạm phải, lập tức có thể rách da tróc thịt, tựa như vô số ngọn tiểu đao sắc bén.

Chiêu này của Tiên Âm, không trực tiếp công kích, tuy tạo ra thanh thế lớn như vậy, kỳ thật là phong tỏa tiên- hậu- tả- hữu của Diệu Yên. Đem Diệu Yên khóa trong một mảng sát khí. Nàng biết Diệu Yên có thân pháp kỳ diệu, sợ nàng sẽ bỏ chạy, cho nên mới làm như vậy. Cho dù Diệu Yên lợi hại, có thể từ bên trong lưới kiếm này đột phá ra, thì bên ngoài còn có tứ vị sư thúc tu vi tột bậc án ở đó. Lần này Diệu Yên dù có chấp cánh cũng bay không thoát.

Diệu Yên lại chỉ bình tĩnh đứng bất động, mặc cho vòng kiếm chung quanh thiểm động, Tiên Âm cười lạnh, liễu diệt kiếm phát trái, trở phải, tiên khí dày đặc, bố trí xuất ra từng tầng vòng kiếm, chỉ trong chớp lát, mười bảy đạo kiếm phong đã bố trí xong. Từng đạo vòng kiếm trông như thác nước ào ào đổ xuống, tạo thành tầng tầng lớp lớp vây chung quanh Diệu Yên, liễu diệt phiêu động, Diệu Yên cúi đầu không nói, chỉ nhìn chăm chăm Tiên Âm, sợi dây đen trong tay buông xuống mặt đất.

Tiên Âm trong lòng cũng có chút cổ quái, nàng biết rất rõ sự lợi hại của Diệu Yên, với bản lĩnh của Diệu Yên, một người như mình tuyệt đối đấu không lại nàng, ngày đó tại Huyền Không đảo mặc dù có thể đấu với Diệu Yên đến lưỡng bại câu thương, nhưng đó là bởi vì trước đó Diệu Yên đã bị tổn thương nguyên khí sau khi đấu với thần thú Huyền Vũ, mới bị Tiên Âm nhân cơ hội lợi dụng. Lần này Tiên Âm không tiếc tiền vốn, vận dụng đến Như Ý Lệnh trăm năm mới có thể dụng một lần, thỉnh xuất Tiên Sơn phái tứ nguyên lão tới, là đã nhất định không thể về tay không.

“Diệu Yên, ngươi bình tĩnh lắm!” Tiên Âm cười lạnh một tiếng, quát: “Tứ vị sư thúc, chúng ta xuất thủ thôi.”

Bốn bạch y nữ tử nhìn nhau, đồng thời từng người từ trong tay áo huyền hóa ra một đạo kim quang, biến thành một thanh trường kiếm cầm trong tay. Một người trong đó cao giọng nói: “Diệu Yên, ngươi vốn xuất thân từ Tiên Sơn phái ta, hiện tại chúng ta phụng mệnh bắt ngươi, lấy đông đánh ít là không nên, nếu là lấy nhiều khi ít, xem ngươi cũng không phục.” Nàng liếc nhìn ba người còn lại, nhàn nhạt nói: “Các người đợi ở đây, ta xuống bắt nàng ta!”

Nữ nhân này nhìn bề ngoài không đoán được bao nhiêu tuổi, nhưng ngũ khí lại ra vẻ người lớn, thanh âm nghiêm nghị, ngũ khí cứng rắn. Nàng từng bước tiến lên, lập tức vạch ra một khe hở từ màn võng kiếm của Tiên Âm, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Diệu Yên.

Tiên Âm tức giận, không nhịn được thầm thở dài. Tứ vị sư thúc xem ra là già cả hồ đồ rồi. Diệu Yên là hạng người nào chứ, chính là người đứng đầu trong thiên hạ ngũ phương cao nhân bảng. Tứ vị sư thúc này mặc dù pháp lực cao cường, nhưng nếu là đơn đả độc đấu, há có thể là đối thủ của Diệu Yên? Biện pháp duy nhất, cũng chỉ có cách mọi người hợp lực, mới có thể bắt được Diệu Yên.

Nhưng nghĩ tới bốn người này tu hành tại Huyền Các, không màng thế sự, đầu óc cũng thành hồ đồ cả rồi.

Có điều Tiên Âm mặc dù có thể dụng chiêu môn Như Ý Lệnh thỉnh bọn họ tới, nhưng không thể ra lệnh đối với bọn họ, mắt thấy một vị sư thúc tiến vào màn võng kiếm, nàng không thể ngăn cản, đành vận động pháp lực tạo ra một khe hở để nàng ta tiến vào.

Bạch y nữ tử đáp bên cạnh Diệu Yên, nhìn nàng một hồi, trầm giọng nói: “Động thủ đi.”

Vừa nói xong một chữ cuối cùng, trường kiếm trong tay nàng đã chỉ tới. Một kiếm này dường như tiện tay nghiêng ngã đâm tới, lại không mang theo nửa phần khí lực, không nói gì đến kiếm khí, ngay cả một luồng gió nhẹ cũng không bằng. Thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được, đường đường nguyên lão Tiên Sơn phái, uy lực một kiếm đâm ra này, e rằng ngay cả một tờ giấy cũng xuyên không thấu.

Nhưng lạc vào trong mắt Tiên Âm và Diệu Yên thì lại hoàn toàn bất đồng!

Tiên Âm vừa nhìn thấy trường lão ra tay, trong mắt bắt đầu hiện lên vẻ khó hiểu, nhưng lập tức vẻ khó hiểu này nhanh chóng biến thành kinh ngạc.

Mà sắc mặt Diệu Yên càng biến đổi, chỉ thấy kiếm phong của đối phương, mặc dù rất chậm, nhưng một kiếm nhẹ nhàng đâm ra, động tác này trong mắt Diệu Yên, mũi kiếm tà tà của đối phương lại dường như biến thành trung tâm của thế giới, kiếm phong càng lúc càng lớn, càng lúc càng mạnh

Nó giống như thái sơn áp đỉnh, mặc dù chỉ chậm rãi hạ xuống, người dù muốn tránh cũng tránh không được!

Sợi dây của Diệu Yên rung lên, đã phóng tới tạo thành một vòng tròn quấn lên lưỡi kiếm, dụng lực kéo mạnh, lại tựa như chuồn chuồn đậu cột, kiếm phong dù vẫn không nhanh không chậm đâm tới, nhưng dường như mơ tưởng nó di động nửa phân!

Nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, kiếm phong mặc dù chậm nhưng trong nháy mắt đã tới trước mặt, trong mắt Diệu Yên hiện lên một tia dị sắc, chung quy cũng bắt đầu động thủ, thân trên của nàng bất động, nhưng thân dưới lại lùi về phía sau.

Sắc diện bạch y nữ tử vẫn giống như mặt nước trong giếng, một gợn sóng cũng không có, chỉ tùy ý nói: “A, ngươi lại lãnh hội được Tiều Dao bộ pháp, hiếm thay, hiếm thay.”

Tuy nàng nói thế, song trường kiếm trong tay vẫn như hình với bóng, không chậm chút nào, Diệu Yên lùi tới đâu, kiếm phong vẫn theo sát yết hầu Diệu Yên tới đó, chỉ thấy bạch y trường lão kia cũng chuyển động

theo, động tác của nàng nhìn thông thả, nhưng trong mắt người khác một phen một ly đều rõ ràng vô cùng, vô pháp né tránh động tác của nàng. Sự tình đến bậc này, quả nhiên là quý dị!

Cước bộ Diệu Yên liên tiếp đi hết bộ “Tiêu Dao bộ pháp” nhưng vẫn vô pháp thoát khỏi trường kiếm của trưởng lão, trường kiếm vẫn điểm cách yết hầu có một phen. Ánh mắt trống rỗng của trưởng lão dần dần biến mất, thần nhiên nói: “Người tránh không thoát đâu.” Cổ tay rung lên, sợi dây thừng quấn trên trường kiếm đột nhiên đứt thành từng đoạn, rớt xuống.

Trông thấy Diệu Yên đã thối lùi vài chục bước, phía sau chính là vòng kiếm ngập tràn sát khí mà Tiên Âm bố xuất, kiếm của trưởng lão cũng đã ép tới trước mặt, trong mắt Diệu Yên đột nhiên lóe lên sắc thái khác thường, cước bộ đình lại, xuất ra hai chỉ, dụng lực bắn vào trên kiếm phong của trưởng lão.

Keng!!!!

Mặc dù chỉ là bắn ra, thanh âm này thật lớn kinh người! Thanh âm trong trẻo vang xa dường như tiếng thần long ngâm dài, chấn động cả sơn cốc! Tiên Âm nghe thấy trong lòng cả kinh, có thể tưởng được, một kiếm nhìn tựa như bình thường của trưởng lão, trên kiếm phong lại ẩn hàm lực lượng lớn thế nào!!

Trưởng lão “a” một tiếng, trường kiếm cũng lệch đi một chút, Diệu Yên thừa dịp áp sát, dường như cơ thể có bôi một lớp dầu, ngay khi mũi kiếm trượt đến đã bay sang một bên.

“Hay.” Trưởng lão thu kiếm lại đứng tại đương trường, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, chậm rãi nói: “Người có thể nghĩ đến lấy vụng đối vụng, phần ngộ tính này thật khó có được, đơn thuần là ngộ tính này, so với Tiên Âm cũng đã mạnh hơn nhiều. Có điều người mặc dù phá được một kiếm này của ta, e rằng cũng không dễ chịu gì.”

Quả nhiên, nhìn Diệu Yên đứng đó sắc mặt tái nhợt, tay vừa rồi bắn lên kiếm phong đã rũ xuống vô lực, mơ hồ đang phát run.

Một chỉ vừa rồi của nàng bắn lên kiếm phong, chỉ cảm thấy trên đó ẩn chứa lực lượng phi thường lớn!

Nguyên lai một kiếm của trưởng lão tưởng như thật đơn giản, kỳ thật đã đem pháp lực toàn thân tụ tập trên kiếm phong, càng tụ càng lớn, nàng tụ lại mà không phát, đợi đến khi lúc nàng thật sự phát lực, oai lực một kiếm này, e rằng vô pháp ngăn cản.

Chiêu kiếm đó dù chậm, nhưng giống như quả khí cầu tụ đầy lực lượng, nhưng khi Diệu Yên bắn vào kiếm phong, chẳng khác nào phá ra một cái lỗ hổng trên khí cầu đó. Nhưng lỗ hổng này mặc dù phá được một kiếm kia, nhưng khí cầu một khi bị phá, lực lượng tụ tập bên trong sẽ theo lỗ hổng này thoát ra ngoài, nếu Diệu Yên không rút tay nhanh, sợ rằng một cánh tay bây giờ đã bị phế rồi.

Ngay cả như thế, tay nàng giờ phút này vẫn run rẩy, đau đớn đến nỗi cơ hồ chết lặng, cả cánh tay không cử động được lại đến nửa phần.

“Ngộ tính tuy mạnh, nhưng pháp lực lại không đủ. Pháp lực của người như vậy, tại sao làm cho Tiên Âm phải kiêng kỵ đến thế, đến nỗi phải điều động bốn người chúng ta tới bắt người chứ?” Ngũ khí trưởng lão vẫn nghiêm nghị, mặc dù là nghi vấn, nhưng bình hoãn vô cùng.

Trường kiếm của nàng lại chuyển động, chỉ bất quá lần này kiếm phong lại chỉ lên thiên không, hít sâu khẩu khí, một kiếm nhanh như chớp chém xuống.

Địa phương nàng đứng vốn cách Diệu Yên hơn bốn thước, nhưng một kiếm chém xuống, kiếm quang như tuyết! một dải cầu vòng cực lớn chụp xuống, kiếm quang như tuyết!

Diệu Yên vô pháp né tránh, một tay đành triệu hoán Càn Khôn kính, chắn trước mặt.

Oanh một tiếng, đạo kiếm quang kia chém lên Càn Khôn kính, phát ra thanh âm ma sát cực kỳ chói tai, nham thạch phía dưới chỗ Diệu Yên đứng đều bị phá vỡ ầm ầm, đạo cự đại kiếm khí chém lên mặt kính, Diệu Yên lập tức không cách nào đứng vững, thân thể nàng từng tắc từng tắc bị ép xuống. Cuối cùng bịch một tiếng, đầu gối không chịu được quy lên mặt đất, khoe miệng chảy ra một tia máu tươi, nhưng vẫn nghiêng răng giữ vững Càn Khôn kính.

Trưởng lão thở dài, thu trường kiếm trở về, lẳng lặng nhìn Diệu Yên hồi lâu, hốt nhiên mở miệng nói: “Tốt lắm, người cũng biết, kiếm thứ hai vừa rồi của ta đã lưu tình. Ta chỉ dùng ba thành công lực.”

Diệu Yên chỉ cảm thấy áp lực trên tay đã giảm đi, nhất thời đứng thẳng lên, hơi thở gấp rút, cười khổ: “Thật sao?”

Trưởng lão nhìn chằm chằm Diệu Yên vài giây, nhú mào nói: “Không đúng không đúng, người”

Diệu Yên khe khẽ cười, thổ ra một búng máu, nhanh chóng rút từ trong lòng ra một cái lọ sứ, dốc ra một viên được hoàn rồi nuốt xuống.

“Không đúng!!” Tiên Âm đang đứng giữa không trung đột nhiên hét lên một tiếng: “Người không phải là Diệu Yên! Pháp lực của người so với Diệu Yên còn kém xa người người là Tiểu Lô, bước pháp vừa rồi của người chính thị Tiêu Dao bộ pháp!!”

“Diệu Yên” lạnh lùng cười, cũng không nói lời nào, chỉ thổ dốc vài tiếng, được hoàn vào bụng, lúc này mới đột nhiên một tay bắt thủ ấn, thấp giọng niệm một câu tiên quyết, quát: “Đi!”

Chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên, thân thể nàng biến đổi, liền biến thành một người khác, diện mạo thanh tú, vóc người cao ráo, mặc dù khóe miệng còn vương huyết tích, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười tự đắc, không phải Tiểu Lô thì là ai?

Trưởng lão gật đầu, liếc nhìn Tiểu Lô: “À, người không phải là Diệu Yên. Bất quá một thân linh khí của người, thật sự rất khó có được.”

Tiên Âm tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, quát: “Hảo tiểu tử! Lại dám dụng trò bịp bợm này lừa gạt ta! Thật là người đã làm hổ nhục uy danh Tiêu Dao phái ...”

Nàng nói còn chưa dứt lời, liền nghe thấy từ phía xa xa trên bầu trời truyền đến một tiếng rít dài!

Trong tiếng rít một thanh âm trong trẻo quát lớn: “Vô lượng thọ phật! Tiêu Dao phái thì làm sao! Là Tiêu Dao phái, người có ý gì? Tiêu Dao phái chúng ta há ngại người sao?”

Xa xa trên thiên không, một phiến cuồng vân cuốn đến, chỉ thấy mấy nhân ảnh đứng trên đám mây, đang bay nhanh tới nơi này!

144. Chương 145: Tiêu Dao Chi Uy

Dẫn đầu là một người, dáng vẻ hạc phát đồng nhan, khuôn mặt hồng hào, đôi lông mi màu tuyết trắng, miệng mỉm cười hòa nhã, đầu đội kim quan, mặc đạo bào, chính là chủ môn đương nhiệm Tiêu Dao phái Tiêu Dao Tử. Đang cung kính đứng phía sau ông là bốn trung niên đạo sĩ cao thấp mập ốm, đúng là bốn đồ đệ của Tiêu Dao Tử, trong đó có Ngô Đạo Tử đang liếc nhìn Tiểu Lô, trong ánh mắt mơ hồ có vài phần quan thiết.

Tiêu Dao Tử cười to, cất cao giọng: “Vị này chắc là Tiên Sơn chủ môn phải không. Bản đạo Tiêu Dao Tử kính lễ.”

Nói xong, ông cuốn tay áo lại, hai đạo thanh khí từ trên người bắn ra, hình dáng trang nghiêm.

“Lão này tu vi thâm hậu!” Tiên Âm trong lòng rung mình, nhưng miệng không dám có chút chậm trễ, hơi nhòm người lên, nói: “Tiên Sơn Tiên Âm, xin ra mắt Tiêu Dao chủ môn.”

Ngũ diệu nàng liền thay đổi, cao giọng nói: “Vừa rồi ta nghe thấy một câu nói, Đúng là Tiêu Dao phái, thực sự uy phong sát khí, không biết là vị đạo trưởng nào đã lên tiếng vậy?” Ánh mắt nàng lưu chuyển, lộ ra một tia lạnh lùng.

Tiên Âm thân phận như thế nào? Đó chính là người đứng đầu trong ngũ phương cao nhân đã được thiên hạ công nhận, mặc dù vị trí đứng đầu đó là do Diệu Yên giúp nàng ta đoạt được, nhưng thế nhân ai biết chứ. Hơn nữa Tiên Âm thiên tư trác tuyệt, trong Tiên Lâm uy vọng cực cao, từ Vạn Tiên đại hội được người

người kính ngưỡng là đã có thể nhìn ra. Giờ phút này mặc dù người Tiêu Dao phái tới, nhưng nàng không nhượng một chút khí thế nào.

Tiêu Dao Tử mỉm cười, cất cao giọng nói: “Không dám, chính là bản đạo nói.”

Trông thấy nụ cười Tiêu Dao Tử cực kỳ hòa khí, toàn thân không có đến nửa phần hỏa khí? Làm cho người ta thật sự không ngờ câu nói có chút khiêu khích kia lại xuất phát từ miệng ông, ngay cả Tiểu Lô đang đứng phía dưới cũng có chút kinh ngạc.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói: “Phía dưới chính là tiểu đồ, Tiên Âm tiên tử, tiểu đồ đệ này của ta niên kỷ mới được hai mươi, không biết đã đắc tội với quý phái ở chỗ nào, khiến cho Tiên Âm chưởng môn nhân phải tự mình ra tay, hơn nữa quý phái còn vời bốn vị Huyền Các nguyên lão, cao nhân Tiên Sơn phái xuất ra hết, chẳng lẽ chỉ để đối phó với tiểu đồ đệ chưa quá hai mươi tuổi của ta sao?”

Tiên âm lập tức ách khẩu, chần chờ một chút, mới hừ một tiếng: “Thật sao? Chỉ tại hấn phá hỏng đại sự của ta! Lại nhiều lần đối nghịch cùng ta, còn thêm giúp đỡ phản đồ Tiên Sơn phái. Mưu đồ với Tiên Sơn ta! Hơn nữa lại còn chém đứt trần sơn chi bảo Huyết Ngọc Thạch Chung Nhũ của Tiên Sơn phái! Cho dù hấn là người của Tiêu Dao phái, chẳng lẽ làm ra những chuyện này, các người còn muốn bao che cho hấn phải không?”

“Sao?” Tiêu Dao Tử vẫn không hề giận dữ, chậm rãi nói: “Không ngờ tiểu đồ nhi của ta lại có thể làm ra sự tình lớn thế này? Không biết hấn sao lại lạc bước tới Tiên Sơn Huyền không đảo? Như thế nào lại có thể đi vào Tiên Sơn cấm địa? Lại sao có thể chặt đứt Huyết Ngọc Thạch Chung Nhũ? Việc này có ai chứng kiến?”

Tiên Âm lập tức nghẹn giọng, phải biết rằng ngày đó Tiểu Lô cùng Diệu Yên đại náo Huyền không đảo, cũng chỉ có người trong Tiên Sơn nhìn thấy. Người bên ngoài tự nhiên là không có một ai. Giờ phút này nếu nói ra, như quả chỉ có một bên làm chứng, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?

Để cho một tu hành giả chưa đầy hai mươi tuổi có thể lên tiềm nhập Tiên Sơn Huyền không đảo, rồi lại cường hành xâm nhập cấm địa? Nói ra chỉ khiến cho Tiên Sơn phái càng thêm mất mặt.

Tiêu Dao Tử lại không để cho Tiên Âm suy nghĩ nhiều, lập tức hỏi tới: “Hôm nay ở đây lại có chuyện gì xảy ra? Nơi này không phải là Tiên Sơn địa giới sao? Không biết các vị cao nhân Tiên Sơn phái vì sao lại lập trận pháp lợi hại như vậy để nhốt tiểu đồ nhi của ta lại? Vừa rồi là vị nào đã ra tay giáo huấn đồ hấn? Là Tiên Sơn chưởng môn nhân sao? Hay là còn có vị nào nữa?”

“Chuyện này ...” Tiên Âm sắc mặt cổ quái, lời vừa nói ra đã bị gậy ông đập lưng ông.

Phép thuật che mắt kẻ khác trên người Tiểu Lô là do Diệu Yên làm ra, với pháp lực hơn người của Tiên Âm cũng nhìn không thấu. Nói ra, nếu thật sự chỉ để đối phó với loại nhân vật như Tiểu Lô này, không cần phải thỉnh Huyền Các tứ lão xuất thủ, trong đám thủ hạ của Tiên Âm tùy tiện phái xuất một Tiên Sơn cao đồ cũng đã đủ, đường đường Tiên Sơn ngũ đại cao thủ, khi dễ một tên tiểu tử Tiêu Dao phái tuổi chưa quá hai mươi kia, nếu truyền ra ngoài chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?

Mà một tên đồ nhi nho nhỏ của Tiêu Dao Tử, đã có thể một thân một mình đối kháng Tiên Sơn phái ngũ đại cao thủ. Loại sự tình này mà được truyền ra, Tiên Sơn phái ắt phải rất mất mặt.

Tiên Âm cắn răng, lạnh lùng nói: “Tiêu Dao Tử, ngươi sao cứ cường từ đoạt lý như vậy, chẳng lẽ hôm nay định bênh vực cho hấn sao?”

“Vô lượng thọ phạt ...” Tiêu Dao Tử chấp tay, mỉm cười nói: “Tiên Âm tiên tử cần gì phải tức giận? Thiên hạ vạn sự, mỗi thứ đều có cái lý của nó. Các hạ cư xử như thế, chẳng lẽ còn không cho người trong thiên hạ nói xong một câu sao?”

Tiểu Lô đứng ở phía sau nghe được cơ hồ muốn cười bể bụng, không tưởng Tiêu Dao Tử này nhìn qua bộ dáng đạo mạo trang nghiêm, nói ra lại câu nào cũng đều cường từ đoạt lý, xuyên tạc ngụy biện, quả thực so với mình chỉ có hơn chứ không kém.

Quả nhiên, Tiêu Dao Tử quát: “Tiểu Lô!”

“Có đệ tử!” Tiểu Lô vội vàng khom người.

“Tiểu Lôi, Tiên Sơn chưởng môn nhân đã xem ngươi thuận nhãn, xuất thủ giáo huấn một chút, cũng là phúc khí của ngươi. Tiên Sơn chưởng môn nhân là thiên hạ cao nhân, cho dù có chuyện gì, một tên vãn bối như ngươi cũng không được mang oán niệm trong lòng, nhớ kỹ chưa?” Những lời này của Tiêu Dao Tử, cơ hồ khiến cho Tiên Âm tức giận đến xanh mặt, con ngươi đảo đi đảo lại, cắn răng nói: “Được! Tiêu Dao phái hôm nay xem ra không muốn bỏ qua cho Tiên Sơn ta, nếu các vị cao nhân Tiêu Dao phái đều ở chỗ này, vốn nể mặt Tiêu Dao Tử, ta nên lùi một bước. Chỉ là tên tiểu tử này quá coi thường Tiên Sơn phái ta! Chuyện này vô luận thế nào cũng không thể dễ dàng cho qua như thế. Nếu Tiêu Dao chưởng môn một mực che chở cho tên tiểu tử này, vậy không nói nữa, sự tình này cứ tính lên người phái Tiêu Dao?”

Tiêu Dao Tử lại làm bộ không nghe lời uy hiếp này, vẫn mỉm cười nói: “Đồ đệ gặp họa, sư phụ tự nhiên là phải gánh chịu. Cũng được, ta cũng nên tiếp liệu diệt kiếm của Tiên Âm tiên tử mới phải.” Sắc mặt Tiên Âm trầm xuống, nhìn chằm chằm Tiêu Dao Tử đủ năm giây đồng hồ, chậm rãi nói: “Sư phụ ta từng nói qua, Tiên Sơn, Côn Luân, Tiêu Dao, ba phái lớn giao hảo, từng có ước định tuyệt đối không ra tay với nhau. Khi còn trẻ Khinh Linh Tử đã từng phá ước định này một lần rồi, cắt đứt một tay của Côn Lôn phái Ngọc Hư Tử. Bất quá lúc đó đang trong Tiên Lâm thịnh hội luận võ, không tính là phá hỏng quy củ, chẳng lẽ hôm nay câu nói của Tiêu Dao chưởng môn nhân lại định phá đi quy củ ngàn năm đã có hay sao?”

Tiêu Dao Tử cười điềm đạm nói: “Việc xảy ra thế này, không phải ta do phá, chỉ là đồ đệ này của ta, bị quý phái đả thương trước. Đừng trách người Tiêu Dao phái ta phá hỏng quy củ.”

Tiên Âm sắc mặt càng lúc bất thiện, nhìn chằm chằm Tiêu Dao Tử, trong lòng vẫn thủy chung không hiểu.

Từ khi Tiêu Dao Tử tiếp nhận vị trí Tiêu Dao chưởng môn đến giờ, vẫn lãnh đạm, cho tới bây giờ cũng không tham dự vào cuộc tranh đấu trong Tiên Lâm, ngay cả Vạn Tiên đại hội cũng không chịu lộ diện. Hôm nay tự nhiên lại kiêu ngạo như thế, chẳng lẽ hắn có cái gì ý lại sao?

Khả năng tự kiểm chế của Tiên Âm cực cao, nàng đứng đầu bảng ngũ phương cao nhân trong thiên mặc dù là giả, nhưng tu vi bản thân cũng quả thật kinh người! Tự nhận đếm khắp cả Tiêu Dao phái, duy nhất có thể làm cho mình kiêng kỵ, cũng chỉ có Khinh Linh Tử mà thôi. Bất quá, Khinh Linh Tử lại vắng mặt. Những người khác nàng đều không sợ.

Với thực lực của phía mình, ngay cả Tiêu Dao Tử lợi hại cũng vị tất có thể là đối thủ. Mấy đồ đệ của Tiêu Dao Tử ... hừ, mấy tên gia hỏa tên nào được hơn trăm tuổi, tu vi có thể thâm sâu bao nhiêu chứ? Huống hồ phía sau mình còn có bốn vị Huyền Các nguyên lão Tiên Sơn phái. Về phần Tiểu Lôi ... Tiên Âm trong lòng căn bản không cho rằng hắn có thể trở thành nhân vật gây uy hiếp gì đó.

Nhưng mình có thể nghĩ đến thực lực song phương, chẳng lẽ Tiêu Dao Tử lại nghĩ không ra? Lão Tiêu Dao Tử này luôn luôn chú ý suy xét vấn đề rất rất cẩn thận. Khẳng định không bao giờ rước lấy thị phi, sao hôm nay lại mạnh miệng vậy chứ ...

“Hừ, Tiêu Dao Tử, ngươi thật muốn động thủ với ta sao?” Tiên Âm trầm giọng nói.

Tiêu Dao Tử lại nhún mày, ngạc nhiên: “Sao? Tiên Âm tiên tử nói muốn động thủ, lão đạo sĩ ta đành phải đem bộ xương già này, miễn cưỡng phụng bồi một hai, sao tiên tử lại cứ chần chừ không xuất thủ vậy?”

Lời này nói ra, Tiên Âm há có thể do dự nữa sao? Nàng khẽ quát một tiếng, Liễu diệt kiếm rung lên: “Đến đây đi! Để cho ta kiến thức một chút sự lợi hại của Tiêu Dao chưởng môn!”

Tiêu Dao Tử từng bước đi tới, từ đám mây nhẹ nhàng hạ xuống, mỉm cười: “Rất tốt, rất tốt, Tiên Lâm thịnh hội ba năm chưa tới, vốn ta tưởng rằng còn phải đợi ba năm nữa mới có thể kiến thức cao chiêu của Tiên Âm tiên tử, không tưởng rằng cho tới hôm nay đã có thể được như ý nguyện, thiện tai thiện tai, vô lượng thọ phật!”

Vào lúc tối hậu chữ “Phật” từ trong miệng ông phun ra, thanh âm như đại hồng chung! Thanh âm xuất ra liền chấn động làm vang vọng cả sơn cốc, ngay cả tai Tiên Âm cũng bị âm vang không ngừng, Tiêu Dao Tử ha ha cười to hai tiếng, thân thủ như chiếc lá rụng xuống trước mặt Tiên Âm, nói: “Tiên tử cẩn thận, lão đạo sĩ ta ra tay đây.”

Nói xong, hai ngón tay như muốn kẹp lấy kiếm của Tiên Âm!

Cử chỉ này làm chúng nhân đều kinh sợ, Tiên Sơn chưởng môn thuộc đẳng cấp nào chứ? Vô luận là pháp lực hay địa vị, cùng với Tiêu Dao Tử đều tương đương. Hai người tranh đấu, Tiêu Dao Tử lại ngay cả kiếm cũng chưa xuất, ra tay tùy tiện kẹp trường kiếm của nàng, không phải là đang đùa bỡn chứ?

Tiên Âm nhướn mày, trường kiếm đảo ngang, định huỷ đi thủ chỉ của Tiêu Dao Tử, Tiêu Dao Tử chỉ cười sang sảng, hai ngón tay bắt kiếm quyết, nhẹ nhàng điểm lên kiếm phong của Tiên Âm.

Đình, một thanh âm trong trẻo rất nhỏ vang lên, Tiên Âm chấn động, liên tục lui về phía sau, chỉ cảm thấy khí tức toàn thân bất ổn, thâm kinh hãi.

Nhưng sắc mặt Tiêu Dao Tử không đổi, thân thể chỉ lắc lư chút ít, vẻ mặt vốn hồng hào nhưng sắc mặt lại càng lúc càng đỏ, tựa như đã uống say vậy.

Nhưng Tiêu Dao Tử một khắc cũng không dừng lại, thân thủ phảng phất như một cơn gió áp sát tới rất nhanh, Tiên Âm liên tục biến đổi ba loại thân pháp nhưng Tiêu Dao Tử thủy chung vẫn xuất hiện trước mặt Tiên Âm, nàng thâm kinh ngạc, nghĩ đến Tiêu Dao bộ pháp của Tiêu Dao phái dưới sự thi triển của Tiêu Dao Tử lại có thể thần kỳ đến vậy! Trước đây thật ra đã xem nhẹ hắn rồi!

Lại nghe thấy đình đình đình! Liên tục ba thanh âm trong trẻo vang lên, nguyên lai Tiêu Dao Tử xuất thủ cực nhanh, một hơi điểm liên tiếp ba phát lên Liễu Diệp kiếm của Tiên Âm.

Sắc mặt Tiên Âm biến đổi, trường kiếm của nàng vô luận là phạt ngang chém dọc, thủy chung đều vô pháp chạm tới được thủ chỉ của Tiêu Dao Tử, mà thủ chỉ Tiêu Dao Tử vươn ra, quả là đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần, không thể bắt lấy! Vô luận Tiên Âm tránh né ra sao, vẫn liên tục bị điểm ba nhát lên thân kiếm!

Cuối cùng chỉ nghe thấy một tiếng “Đình”, Tiên Âm kinh hô một tiếng, trường kiếm trong tay rốt cuộc trụ không được, Liễu Diệp kiếm hoá thành một đạo kim quang, phi thẳng lên tận trời. Tiêu Dao Tử cười dài một tiếng, thân thủ lùi lại, trở tay một cái, thanh kiếm đã nằm trong tay, mỉm cười nói: “Đa tạ Tiên Sơn chưởng môn hạ thủ lưu tình.”

Tiên Âm sắc mặt tái nhợt, trong lòng kinh hãi đến cực độ, nhìn chằm chằm Tiêu Dao Tử, tròn tròn mắt, cho dù có đánh vỡ đầu nàng cũng thật sự nghĩ không ra Tiêu Dao Tử lại lợi hại như thế! Ngay trước mặt mọi người, lại dễ dàng đoạt lấy trường kiếm của mình!!!

Ai cũng tưởng rằng đệ nhất cao thủ Tiêu Dao phái là Khinh Linh Tử, chẳng lẽ Tiêu Dao Tử này vẫn là thâm tàng bất lộ? Đều là chưởng môn hai phái, tại sao Tiêu Dao Tử vừa ra tay liền có thể tùy tiện đánh bại mình dễ dàng như vậy???

Lại nghe thấy Tiêu Dao Tử khẽ cười một tiếng, tiện tay quăng trường kiếm ra sau, Liễu Diệp kiếm đã cắm xuống đất, hãy còn ông ông chấn động, Tiêu Dao Tử mỉm cười nói: “Tiên tử bắt tất phải lưu tâm, ba năm sau tại Tiên Lâm thịnh hội ta sẽ lại lĩnh giáo cao chiêu của tiên tử!”

“Ba năm sau tại Tiên Lâm thịnh hội” Mấy chữ này lạc vào trong tai Tiên Âm, nàng run lên, sắc mặt trắng bệch, trong lúc nhất thời, các loại ý niệm trong lòng đều nổi lên!

Tiên Âm luôn luôn tâm cao khí ngạo, mặc dù đứng đầu bảng Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân, trong một lần tham dự Tiên Lâm thịnh hội đã được Diệu Yên “bang trợ” mình tranh đoạt, nhưng trong đáy lòng nàng lại luôn luôn thấy nhục nhã, cả đời này của nàng, tâm nguyện lớn nhất chính là vượt qua Diệu Yên.

Hai người đồng dạng cùng là một gốc tịnh đế liên hoa biến thành, dựa vào cái gì mà thiên địa linh khí đều bị một mình Diệu Yên chiếm hết chứ? Đều cùng một sư phụ dạy dỗ, dựa vào cái gì Diệu Yên vĩnh viễn cường đại hơn mình chứ?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Cái gì mà Tiên Sơn chưởng môn, cái gì mà thiên hạ đệ nhất tiên tử, kỳ thật những thứ đó trong lòng Tiên Âm cũng không có bao nhiêu phân lượng! Nói tới cùng, trong lòng nàng, tâm nguyện duy nhất trong cuộc đời này chính là có thể chân chính vượt qua Diệu Yên!!

Ý niệm cực đoan như thế trong lòng đã hành hạ rất lâu, tâm tình nàng mới đại biến, lại làm ra chuyện ác độc, hại Diệu Yên.

Mà ba năm sau, chính là dịp Tiên Lâm thịnh hội, Tiên Âm trong lòng quyết định chủ ý, nhất định phải tự mình tham gia thịnh hội đó, phải dùng bản lĩnh của mình đường đường chính chính tranh đoạt vị trí đệ nhất tiên tử!

Bởi vì, Tiên Âm, tuyệt đối không thể chịu thua Diệu Yên!!

Nhưng hôm nay, một Tiêu Dao chuồng môn đã dễ dàng đoạt lấy trường kiếm trong tay mình, nói mình không muốn phản kháng, nhưng ngay cả tránh né cũng tránh không thoát, loại thể lực cường đại này, mình như thế nào có thể chống lại chứ??

Còn nói cái gì Tiên Lâm thịnh hội xưng hùng?? Thật là buồn cười!

Trong lòng nàng nhất thời vạn ý niệm đều thành tro bụi, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Mà Tiểu Lôi phía dưới, thấy vậy cũng trợn mắt há hốc mồm.

Tiêu Dao Tử, từ lúc nào trở nên lợi hại như vậy???

145. Chương 146: Bí Mật Của Tiêu Dao (thượng)

Với công lực hiện tại của Tiên Âm, mặc dù không thể nói là tiểu ngạo quần hùng, nhưng cũng đã là nhất lưu cao thủ trong Tiên Lâm, mặc dù danh xưng thiên hạ đệ nhất là danh hão, nhưng với công lực hiện giờ của Tiên Âm, cho dù là gặp Khinh Linh Tử, ông ta cũng vị tất có thể ba chiêu dễ dàng búng rơi trường kiếm trong tay nàng!

Công bình mà nói, Tiên Âm ngày đó trúng “Tiết mạch thập tam”, cơ hồ tử vong, nhưng có kỳ ngộ khác, mới có thể sống lại, công lực không lùi mà tiến. Nếu như bây giờ gặp dịp Tiên Lâm thịnh hội Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân tỷ đấu, cho dù Tiên Âm không thể trấn áp quần hùng như Diệu Yên năm đó, nhưng ít nhất cũng có thể chiếm một chỗ trên Ngũ Phương Cao Nhân Bảng!

Nhưng ngay cả với thực lực như thế, nàng vẫn bị thất bại, hơn nữa bị bại một cách thảm hại, tuyệt vọng như thế!

Nếu nói mình bị Diệu Yên đánh bại, bị Khinh Linh Tử đánh bại, hoặc là bị những người khác trên Ngũ Phương Cao Nhân Bảng đánh bại, Tiên Âm trong lòng cũng sẽ không hoàn toàn chán nản như vậy. Hơn nữa ít nhất nàng tự tin rằng, cho dù gặp người trên Ngũ Phương Cao Nhân Bảng, mình cũng có đủ lực để đánh một trận! Nàng lo lắng về giọt linh dịch hoa vạn niên huyết ngọc thạch chung nhũ, chính là nghĩ có thể trước kỳ Tiên Lâm thịnh hội ba năm sau, luyện chế được một viên Hóa Vũ Đan!

Nhưng hôm nay, Tiêu Dao Tử, xuất kiếm, động nộ, chỉ bằng vào một bộ “Tiêu điều bộ pháp” huyền diệu tiếp cận mình, đơn thủ giống như quỷ my, hơi hột bấm đốt ngón tay búng ba phát, đã đoạt lấy trường kiếm trong tay mình!

Tiên Âm khòe miệng rỉ máu, cảm thấy khí tức toàn thân quay cuồng sôi trào, thân thể rung động, đứng không vững.

“Đả thương chuồng môn chúng ta, lớn mật!” Người đứng đầu trong Tiên Sơn phái Huyền Các tứ lão, cũng chính là bạch y nữ tử vừa rồi cùng Tiểu Lôi giao thủ, khẽ quát một tiếng, rút trường kiếm ra. Nàng nhẹ nhàng lướt tới, một kiếm phủ đầu, thế tới nhanh vô cùng, nhắm Tiêu Dao Tử chém xuống.

“Sư phụ tiếp kiếm!” Ngô Đạo Tử ở phía sau hét lên, cầm thanh trường kiếm ném tới, Tiêu Dao Tử dễ dàng bắt lấy, kiếm quang rung lên, hoành ngang mà đỡ, chỉ nghe thấy “Keng!”

Tiếp theo sau là những thanh âm như rang đậu ” Keng Keng Keng Keng

Khi bạch y nữ tử vừa nhảy lên, từ phía sau ba vị Huyền Các còn lại cũng đồng thời phát động!

Bốn người này trong Tiên Sơn phái đều có cấp bậc nguyên lão. Bối phận còn lớn hơn Tiên Âm, khổ tu tại Huyền Các sợ rằng đã mấy trăm năm. Tâm ý tương thông, một người phát động, ba người kia cũng lập tức xuất thủ.

Đương đầu với một người một kiếm chém xuống, Tiêu Dao Tử lập tức nâng kiếm nghênh đón, nhưng lại nhìn thấy bốn bạch sắc nhân ảnh đan xen, bốn thanh trường kiếm liên hoàn chém tới! Màn kiếm phong thật sự dày đặc như cuồng phong loạn vũ!

Tiêu Dao Tử ngậm dài một tiếng, đứng tại đương trường. Nhưng trường kiếm trong tay vũ động, như là biến thành một tòa thiên thủ Quan Âm, trường kiếm trong tay tạo thành từng phiến kiếm quang, chặn đứng liên hoàn trăm kích của bốn người đối phương, trường kiếm giao nhau tạo ra những thanh âm đinh đing đương đương không dứt ...

Thình lình, Tiêu Dao Tử hốt nhiên huýt sáo một tiếng dài, tiếng huýt gió ấy như xuyên thủng đám mây, quát: “Khai!”

Một quang ảnh từ trên người ông ta thình lình xuất ra, trong nháy mắt vạn đạo kiếm quang từ trên người bắn ra bốn phương tám hướng! Bốn Huyền Các bạch y nữ tử đều kinh hô một tiếng, lập tức lui về phía sau.

Một chiêu này của Tiêu Dao Tử uy lực vô cùng lớn, vô số kiếm khí tung hoành, vòng kiếm này so với Liễu Diệp vòng kiếm Tiên Âm vừa rồi bố trí cường hãn hơn rất nhiều lần. Chỉ thấy bốn bạch sắc nhân ảnh thối lui cực nhanh. Tiêu Dao Tử huýt gió một tiếng dài, lui về trên ngọn núi.

Người đứng đầu trong Huyền Các tứ lão nhìn thoáng qua trường kiếm trong tay, bên trên sớm đã khuyết một lỗ rất to, tay hơi run lên, trường kiếm lập tức gãy thành từng đoạn. Ba bạch y nữ tử còn lại cũng giống thế, trong tiếng kinh hô, phi kiếm trong tay đều bị đoạn thành từng tắc nhỏ.

“Hay cho Tiêu Dao chưởng môn! Không ngờ người thâm tàng bất lộ, thực lực lại cường hãn tới mức này ... người ... người loại thực lực này, còn chưa phi thăng, ở lại nhân gian, rốt cuộc là tại sao!” Bạch y nữ tử đứng đầu cắn răng nói.

Tiêu Dao Tử hơi hơi cúi đầu, cười nói: “À, vị này là ... a, là ..., vị này năm đó là ‘Quân Kiếm tiên tử’, nhớ rõ năm đó chúng ta từng gặp qua một lần, bất quá khi đó ta chỉ là một tên tiểu đồ của Tiêu Dao phái, tiên tử là cao nhân thành danh đã lâu trong Tiên Lâm, phong thái tiên tử vẫn như năm xưa, nhưng nghĩ đến bản đạo cũng đã râu tóc bạc trắng ...”

Nói tới đây thở than không thôi.

Vị bạch y nữ tử “Quân kiếm tiên tử” này chính lúc trước cùng Tiểu Lôi động thủ, nàng cười lạnh một tiếng: “Người đang cười nhạo ta sao? Cười nhạo Tiên Sơn phái ta tu luyện nhiều năm như vậy, lại bị Tiêu Dao chưởng môn người đánh bại. Tiêu Dao chưởng môn nhất nhân chi lực, đánh bại Tiên Sơn phái ngũ đại cao thủ, thật là uy phong a!”

Tiêu Dao Tử chỉ cười nhạt, phảng phất không nghe ra ý châm biếm trong câu nói, chậm rãi nói: “Không thể nói thâm tàng bất lộ, chỉ là Tiêu Dao phái qua thiên niên tuế nguyệt, cũng lưu lại được một chiêu nửa thức tuyệt học của mình, bản đạo mặc dù ngày thường không thích cùng người tranh phong, nhưng cũng không thể mất nhìn người khi dễ môn phái mình mà tự thủ bàng quan. Còn phi thăng sao hắc hắc, không sợ tiên tử chê cười, bản đạo pháp lực bất quá vừa mới đạt tới trung kỳ của Tu pháp kỳ mà thôi, nói đến phi thăng, thật làm cho bản đạo xấu hổ!”

“Cái gì?? Tiêu Dao Tử! Người nói cái quỷ gì, Tu pháp kỳ trung kỳ? Hừ hừ, bốn người tỷ muội chúng ta, có ai chưa đạt đến Tu pháp kỳ trung kỳ, người lấy một địch bốn, lại có thể đánh bại chúng ta?!”

Tiêu Dao Tử cười hiền hòa, tiện tay đưa trường kiếm trong tay cho Ngô Đạo Tử ở phía sau, mỉm cười nói: “Lời này của tiên tử đã sai rồi. Con đường tu hành dài đằng đẵng, chẳng lẽ pháp lực càng mạnh thì càng lợi hại sao? Bản đạo xem ra lại không cho cứ mạnh là đúng a. Ta nghe nói phi kiếm trong tay tiên tử, tên gọi là ‘Thu Thủy’, năm xưa cũng là một thanh cực phẩm pháp khí, nhưng kiếm vừa rồi trong tay bản đạo, bất quá chỉ là một thanh phi kiếm bình thường của đồ nhi. Thế nhưng lại có thể đem Thu Thủy kiếm của tiên tử chặt đứt, không phải bởi vì lưỡi kiếm của ta lợi hại, mà là ở người sử kiếm!”

Mặc dù lời này của ông là nhắm vào vị Quân kiếm tiên tử, nhưng ánh mắt lại nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nghe được trong lòng chấn động, cảm thấy Tiêu Dao Tử đang cố ý dạy bảo mình điều gì đó.

“Cũng không phải pháp lực càng mạnh thì càng lợi hại”

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắc đường như có một đạo thiểm điện đánh tan sương mù, tựa như mơ hồ nắm bắt được cái gì đó, nhưng tia linh quang nọ chỉ chợt lóe lên rồi biến mất

“Tiêu Dao Tử” Tiên Âm đột nhiên lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, cắn răng nói: “Hôm nay bằng vào một mình ngươi đánh bại Tiên Sơn phái năm người chúng ta. Với thân tu vi này, ngươi thật ẩn tàng quá tốt! Tiên Âm thua tâm phục khẩu phục! Lần này trở về, sẽ tận lực khổ tu, ba năm sau Tiên Lâm thịnh hội, sẽ trở lại lãnh giáo tuyệt học của Tiêu Dao trường môn!”

Nói xong, nàng lão đạo, ngự phong bay đi. Trong lòng nàng giờ phút này đầy chán nản, vừa rồi lại thổ huyết, giữa không trung lại rơi xuống, lúc này mới miễn cưỡng rời đi. Nỗi tuyệt vọng trong lòng kích động lên, đã không còn tâm trí nào nữa.

Quân Kiếm tiên tử liếc nhìn Tiêu Dao Tử một cái, thở dài: “Đã thụ giáo rồi, bốn người tỷ muội chúng ta bế quan tại Huyền các, nhất tâm tĩnh tu, nhưng lại không tưởng rằng hôm nay lại thất bại thảm hại, vậy bế quan trăm năm còn có tác dụng gì chứ!”

Nàng liền cầm đoạn kiếm trong tay quăng xuống đất, dẫn ba vị Huyền Các phía sau rời đi không quay đầu lại. Nàng ngay cả một câu nói khách khí cũng không lưu lại, nghĩ đến trong lòng cực kỳ nản chí, bế quan trăm năm, nhưng lại không hơn được uy lực một kiếm của Tiêu Dao Tử, vậy còn bế quan cái gì? Tĩnh tu cái gì?

Nên nhớ rằng Tiên Sơn Huyền Các tứ lão, mỗi một người đều đã bảy tám trăm tuổi, bối phận thậm chí đều cao hơn Tiêu Dao Tử, năm đó Quân kiếm tiên tử cũng từng là người trong Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân Bảng, lúc đó Tiêu Dao Tử bất quá chỉ là một tiểu đồ Tiêu Dao phái. Nhưng hôm nay tình thế đảo ngược, Tiêu Dao Tử một kiếm đánh bại mọi người đối mặt với thực lực bậc này thật làm cho người ta sợ hãi, cho dù là nói gì cũng không diễn tả được hết.

Tiểu Lô mất thấy đối phương từng người rời đi, nhện không được kêu lớn: “Hê! Hai người bạn của ta đâu!”

Chỉ nghe thấy xa xa trên không trung truyền đến thanh âm Quân kiếm tiên tử: “Trong động dưới sườn núi. Hai vị tiểu hữu ngủ say chưa tỉnh, người tự mình đi tìm đi!”

Tiểu Lô thở dài, thấp giọng mắng một câu: “Một đám nữ nhân điên rồ. Hừ, loại môn phái nữ nhân này, thật phiền toái!”

Tiêu Dao Tử bốn người đáp xuống huyền nhai, Tiểu Lô đi nhanh tới hành lễ, cung kính gọi: “Sư phụ.”

Vốn trong lòng Tiểu Lô đối với sư phụ cũng không kính nể nhiều, cảm giác thấy vị Tiêu Dao trường môn này ngày thường thái quá nhún nhường, đến nửa điểm khí thế trường môn của thiên hạ danh môn cũng không có. Nhưng hôm nay Tiêu Dao Tử đại triển thần uy, thực lực kinh người, trong lòng Tiểu Lô lúc này mới sinh ra kính ý.

“Tên tiểu tử nhà ngươi gây ra đại họa rồi.” Tiêu Dao Tử đột nhiên thở dài, sắc mặt vốn hồng hào, đột nhiên trong nháy mắt trắng bệch, hắc hắc cười hai tiếng, chậm rãi ngồi xuống đất, lắc đầu thở dài, cười gượng: “Già rồi già rồi, nắm xương già này không dùng được nữa rồi.” Ông nói đến hai câu cuối cùng, khí tức tự nhiên bất ổn.

Tiểu Lô kinh ngạc, Ngô Đạo Tử mấy người phía sau cũng vội vàng nói: “Sư phụ”

Tiêu Dao Tử lắc đầu, cười ha ha nói: “May là lúc các nàng đi ra không thấy, bị lão đạo lừa. Các ngươi chó có bối rồi, vì sư ta không có việc gì, nghỉ ngơi chốc lát là được. Ha ha, nhiều năm rồi không có động thủ, hôm nay vừa động thủ đã bức ta phải dùng tới tuyệt chiêu, Tiểu Lô, ngươi lần này hành động quá mức nguy hiểm rồi, ngươi giả làm Diệu Yên tiên tử, để cho Diệu Yên tiên tử đến Tiêu Dao phái cầu trợ, nhưng lại không nghĩ đến, tu vi của ngươi quá thấp, vạn nhất đối phương hạ trọng thủ, e rằng một kiếm sẽ lấy luôn cái mạng nhỏ của ngươi!”

Tiểu Lô cười cười, nói: “Cái đó đã vị tất, ta là bán tiên chi thể, muốn một kiếm chém ta, e rằng cũng không dễ dàng như vậy, huống hồ ta còn có Càn Khôn Kính trong tay, cũng có thể liều mạng một trận. Lần này đa tạ sư phụ dẫn mấy vị sư huynh tới cứu ta, nếu không, ta xem đám Tiên Sơn nữ nhân kia, sợ rằng người nào cũng không dễ trêu vào”

Tiêu Dao Tử gật đầu, nói: “Nếu là đơn đả độc đấu, hắc hắc, vị Diệu Yên tiên tử kia thực lực cao cường, tự nhiên có thể vững vàng thủ thắng, cho dù lấy một địch hai, hoặc là một địch ba, cũng vị tất đã thua, nhưng một địch năm, các người tuyệt đối chỉ có đường chết. Người lần này tự mình giả trang thành Diệu Yên cầm cự bọn họ, thỉnh Diệu Yên tiên tử tới Nga Mi sơn cầu viện, coi như là chạy thoát được rồi.”

Mắt thấy Tiểu Lô còn có lời muốn nói, Tiêu Dao Tử khoát khoát tay: “Chuyện cũng đã qua, Diệu Yên tiên tử đã cùng ta nói chuyện, sư huynh Khinh Linh Tử người bây giờ cũng ở Nga Mi sơn, hắc hắc, các người ở bên ngoài gây ra sự tình tốt thế này a. Vì sư ta luôn luôn nhún nhường, không muốn gây chuyện, không tưởng các người một lớn một nhỏ xuất môn, lại gây ra phiền toái lớn như vậy, hắc hắc. Bây giờ Diệu Yên tiên tử còn đang ở Nga Mi hậu sơn, ta không mời nàng đi cùng, đó là không muốn cùng Tiên Sơn phái thật sự phát sinh tuyệt giao, để còn có một đường quay lại. Nếu Diệu Yên tiên tử và ta cùng tới, sợ rằng sẽ lâm vào tình thế liều mạng. Ai, Diệu Yên tiên tử làm việc cũng xúc động quá, ngay cả khi có cừu hận gì, nhưng một kiếm đoạn đi vạn niên tuệ căn của phái người ta, việc đó là gây ra đại loạn, là cừu hận không chết không thôi! Loại cừu hận này, trừ phi người có thể đem người Tiên Sơn phái giết hết, nếu không, ngay cả khi cuối cùng các nàng còn lại một người, cũng sẽ toàn tâm toàn ý báo thù. Lúc này đã không cách nào hóa giải ân oán được nữa rồi.”

Sau đó, Ngô Đạo Tử bốn người chia nhau hạ sơn, tìm một vòng dưới vách núi, quả nhiên đã tìm được một huyệt động, bên trong Tiểu Thanh và Như Hoa hai người đang nằm trong đó, thân thể không có gì đáng ngại, chỉ bị hôn mê thôi.

Tiểu Lô chỉ bị một vết thương nhẹ, tại thời điểm này tu vi của hắn dù sao cũng chưa cao, ngạnh tiếp một kiếm của Quân kiếm tiên tử, mặc dù lúc ấy đã nuốt một viên linh đan, nhưng cũng chỉ là nhất thời áp chế thương thế mà thôi.

Tiêu Dao Tử dứt khoát kéo Tiểu Lô đi, hai người tìm một địa phương yên tĩnh trên sườn núi, khoan chân ngồi xuống.

“Tiểu Lô, hôm nay ta nhất cử đánh bại Tiên Âm, đánh bại cả Tiên Sơn Huyền Các tứ lão, người có phải rất kinh ngạc?”

Tiểu Lô cười khổ nói: “Ta tự nhiên là nghĩ không ra ... a ...”

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói: “Người muốn nói, sư phụ trong lòng người chỉ là một lão nhân vô dụng, thân là cường môn nhân, bản lĩnh so với Khinh Linh Tử thậm chí còn kém hơn?”

Tiểu Lô ngượng ngùng cười cười, cũng không phủ nhận.

Tiêu Dao Tử ha ha cười to: “Không sai, kỳ thật tu vi của sư ta quả thật còn kém xa Khinh Linh Tử. Khinh Linh Tử chính là một người đặc biệt ở Tiêu Dao phái ta, cũng không phải chân chính là đệ tử Tiêu Dao phái. Không cần hoa ngôn phóng đại, xét tu vi mà nói, hắn chính là Trung nguyên Tiên Lâm đệ nhất cao thủ, .

“Nhưng, ngay cả là sư huynh Khinh Linh Tử, cũng làm không thể lấy một địch năm phải không?” Tiểu Lô nhún mày.

Tiêu Dao Tử ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Tiểu Lô, đây là một tuyệt học của Tiêu Dao phái ta, hôm nay ta dạy cho người.” Dừng lại một chút, ông mới chậm rãi nói: “Nói đến tu vi đích thực, Tiên Sơn phái Huyền Các tứ lão, tu vi mỗi một người đều thâm hậu. Nếu ánh mắt ta không nhầm, bản lĩnh của Tiên Âm, đã đạt tới Tu pháp kỳ hậu kỳ, có thể miễn cưỡng được tính là nhất lưu tu vi đỉnh cao trong Tiên Lâm. Mặc dù danh xưng thiên hạ đệ nhất giờ mới biết là do Diệu Yên tiên tử năm đó giúp nàng có được, nhưng Tiên Âm hiện tại, ngay cả còn kém so với Diệu Yên tiên tử, nhưng vẫn xứng là người trong ngũ phương cao nhân bảng. Nói đến tu vi chân thật, không sợ người chê cười, pháp lực sư ta còn kém hơn so với nàng một bậc.”

“Cái gì??”

Tiểu Lô trợn mắt nhìn Tiêu Dao Tử.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói: “Không sai, nếu nói về tu vi đích thực, Tiên Âm so với ta còn mạnh hơn một bậc không nói tới nàng, trong bốn vị tiên tử Huyền Các, e rằng tu vi mỗi người đều không dưới ta. Nhất

là vị Quân kiếm tiên tử kia, năm xưa chính là nhân vật trong Tiên Lâm thịnh hội ngũ phương cao nhân bảng, sau đó lại vào Huyền Các tiềm tu, lúc này mới xem như thoái ẩn. Nói tới vì sự ta đây cho dù tùy tiện gặp một người trong đó, cũng chỉ có thể đạt tới cực diện bất bại mà thôi. Hôm nay ta có thể làm cho các nàng thối lui, nói là ta đánh bại các nàng thì không đúng, thật ra phải gọi là dọa cho bọn họ sợ mà lui.

Tiểu Lôi hít sâu một hơi, sắc mặt cổ quái, cười nói: “Chẳng lẽ trong đó có điều gì cổ quái sao?”

Tiêu Dao Tử gật đầu, nhẹ nhàng ngắt một cây cỏ khô, cười nói: “Khinh Linh Tử đã dạy người ‘Phá Sơn Không’ phải không, đó là chiêu tụ tập công lực toàn thân tại một điểm rồi một kích phát ra. Ngay cả đối thủ của người có thực lực tương đương, quá nửa sẽ bị một kích của người đánh ngã.”

Tiểu Lôi gật đầu.

“Tỷ như có một đại lực sĩ, hất một lần có thể cử khởi thớt cối xay ngàn cân hơn nữa, với thực lực của hắn, nhiều nhất có thể cử khởi ba lần. Vậy, chúng ta có thể giả thiết hắn có ba ngàn cân khí lực?”

“Ách có thể nói như thế.”

Tiêu Dao Tử cười nói: “Nhưng hắn có thể một lần nâng lên ngàn cân, nâng được ba lần, lại không thể một lần nâng được ba ngàn cân phải không. Đây là sự khác nhau.”

Tiểu Lôi trong mắt hiện lên một tia tiểu ý, nói: “Ta rõ rồi, hóa ra, phương pháp sư phụ sử dụng vừa rồi, bất quá là một loại pháp môn cùng loại với ‘Phá sơn không’”

“Cũng không hoàn toàn thế.” Tiêu Dao Tử nhún mày nói: “Loại biện pháp nói ra đơn giản, nhưng lại không dễ dàng như vậy. Tỷ như ‘Phá sơn không’ của người, là do Khinh Linh Tử dạy người đúng không. Khinh Linh Tử kỳ tài ngút trời, có thể nghĩ ra biện pháp này, coi như là đã rất khó rồi. Đáng tiếc, lại đi lầm đường rồi”

146. Chương 147: Bí Mật Của Tiêu Dao (hạ)

“Người xem cái nhánh cỏ khô này”

Tiêu Dao Tử một tay cầm nhánh cỏ, tay kia tùy ý ngắt một phiến lạc diệp trên mặt đất, dùng nhánh cỏ nhẹ nhàng chọc một cái, liền đâm xuyên phiến lạc diệp.

Ông tiện tay ném phiến lạc diệp bị đâm xuyên kia đi, lại cầm lấy một phiến lạc diệp khác, nhẹ nhàng đâm xuyên qua.

Cứ như vậy, một hơi đâm xuyên liền ba phiến lạc diệp, lúc này mới mỉm cười nói: “Thấy rõ chứ?”

Tiểu Lôi gật đầu.

“Nhánh cỏ khô này, nếu chỉ chọc từng phiến lạc diệp, một lần đâm một phiến, thì dễ dàng, ta vừa rồi đã đâm ba phiến lạc diệp, giờ người lại nhìn tiếp”

Tiêu Dao Tử cầm lấy ba phiến lạc diệp xếp đồng thời với nhau, lại dùng nhánh cỏ khô đâm. Thế nhưng với ba phiến lạc diệp xếp đồng thời, thì như thế nào cũng không đâm xuyên qua được, Tiêu Dao Tử cố ý dụng lực, nhánh cỏ khô liền bị bẻ gãy.

“Nếu là tách ra rồi đâm, một lần một phiến, tự nhiên là không hao phí lực, nhưng tại sao một lần đâm ba phiến, lại không đâm được vào vậy?”

Tiểu Lôi lập tức nói: “Đó là do bản thân nhánh cây không đủ cứng để tiếp nhận.”

“Phải.” Tiêu Dao Tử mỉm cười nói: “Con người cũng như thế. Người tu hành chúng ta, tu luyện nội tức thể phách. Kỳ thật ta xem ra lại có chút lệch lạc. Các môn các phái, đều dốc hết sức truy cầu nội tức, truy cầu pháp lực, truy cầu luyện khí tu pháp. Thế nhưng ngay cả người pháp lực thông thiên, lại có thể phát huy được bao nhiêu?” “Phá Sơn Không của người, uy lực cực lớn, nhưng lại làm bị thương thân thể chính

mình, dù sao thân thể con người chỉ tiếp nhận năng lực có hạn. Phá Sơn Không của người hiện giờ có thể sử dụng được mấy lần?”

“Ba lần.”

“À, ba lần, nếu là xuất ra ba lần, thân thể người cũng không chi trì được, sợ rằng sẽ lập tức vô lực tái chiến.”

Tiểu Lô cười khỏ nói: “Không sai.”

Tiêu Dao Tử thở dài: “Khinh Linh Tử hết sức thông minh, mặc dù tính tình cũng có hơn cực đoan, Phá Sơn Không mặc dù uy lực cường đại, nhưng đã thương địch thủ 1000 thì lại bị tự tổn thương 800, tính ra cũng không phải là tuyệt học cao thâm gì.”

Tiểu Lô trầm mặc.

Tiêu Dao Tử tiếp tục mỉm cười: “Trong Tiêu Dao phái ta, vô luận mỗi đời chưởng môn nhân, một khi tiếp nhận vị trí này, bất kể như thế nào, trước khi hay sau khi chân chính tiếp nhận vị trí chưởng môn, đều đổi tên là Tiêu Dao Tử, người có biết tại sao không?”

Bất quá Tiêu Dao Tử không để cho Tiểu Lô hồi đáp ý tứ của mình, mà trái lại lúc nói xong, ánh mắt ông mơ màng, chậm rãi nói

”Ước chừng thật lâu thật lâu trước đây, à nghĩ lại, hình như là một trăm năm, vào lúc đó, ta có tên là Thiên Cơ Tử, đó là bởi vì ta trong Tiêu Dao phái tu hành chính là bát quái kỳ môn thuật, thuật số tính thông, pháp lực hạn chế, vị tất có thể chiếm lĩnh vị trí đứng đầu. Nhưng sư phụ lại truyền vị trí chưởng môn cho ta, sau đó, ta trở thành tân Tiêu Dao chưởng môn, đạo danh cũng đổi thành Tiêu Dao Tử. Vào một đêm nọ, sư phụ hỏi ta, có biết tại sao người lại tuyển ta kế thừa chưởng môn hay không, ta nói không biết, bởi vì giữa mấy sư huynh đệ, pháp lực của ta không phải mạnh nhất, thậm chí cũng không phải thông minh nhất, tính tình cũng có chút lười biếng, là người rất không quá sôi nổi, không quá thích tham gia náo nhiệt. Lúc ấy sư phụ nói một câu rằng, pháp lực không mạnh có thể chậm rãi tu luyện, nhưng linh khí là trời sinh, ngộ tính cũng là trời sinh, hai sư huynh đệ của người tư chất đều không tốt bằng, phỏng chừng cả đời này cũng vẫn thế thôi. Hơn nữa danh khí Tiêu Dao phái ta quá lớn, nhưng một đời lại có ít người, chỉ có ba sư huynh đệ chúng ta, hai vị sư huynh kia của ta cái gì cũng có, nhưng tính tình quá mạnh mẽ, cả đời này tu luyện pháp lực không đạt được mức cao thâm. Tuyển ta làm chưởng môn, là bởi vì ta tính tình bình hoà, không tranh cường hiếu thắng, người tu hành chúng ta, chính là nên đạm bạc một chút.

Nói tới đây, Tiêu Dao Tử cười cười, liếc nhìn Tiểu Lô, nói: “Có một việc, ta đoán người nhất định cũng muốn hỏi ta à, Tiêu Dao phái chúng ta được xưng thiên hạ huyền môn chánh tông, đứng đầu Tiên Lâm, thiên hạ tam đại tông môn, Côn Luân- Tiên Sơn- Tiêu Dao, Tiêu Dao phái danh khí rất lớn, nhưng Côn Luân cùng Tiên Sơn đều đông đảo môn nhân, người đông thể mạnh, mà môn phái chúng ta, mèo lớn mèo nhỏ chỉ có hai, ba mạng. Không khỏi làm cho người ta cảm thấy có chút không đúng như tên gọi, đúng không?”

Tiểu Lô hì hì cười cười, nói: “Sư phụ pháp lực cao cường, một mình đánh năm người Tiên Sơn phái. Phái họ là lấy lượng thủ thắng, phái ta là lấy chất thủ thắng, vậy cũng là giống nhau.”

Tiêu Dao Tử ha ha cười nói: “Lời này của người rất lấu cá. Người cho rằng Tiêu Dao phái ta uy danh không đồ, đó là bởi vì cường đại cao thủ Khinh Linh Tử tồn tại, mới chấn nhiếp được đông đảo đối thủ?”

Những lời này, thật ra là suy nghĩ trong lòng Tiểu Lô. Quả thật hẳn cũng vẫn có đôi chút nghi hoặc, lần đó tại Vạn tiên đại hội ở Tiên Sơn phái, hẳn đã từng thấy, đông đảo đồng tử môn nhân cười tiên hạc ngự phong trên tiên cảnh Tiên Sơn Huyền không đảo. Đó mới là thần tiên khí tức, khí phái danh môn đại phái a! Mặc dù chưa thấy Côn Luân phái, nhưng xem xét khí thể của bọn họ, nghĩ đến cũng khí phái bất phàm. Nhưng Tiêu Dao phái, lại tựa hồ quá mộc mạc giản dị.

Tiêu Dao Tử nghiêm sắc mặt nói: “Không trách người nghĩ như vậy kỳ thật, người ôm loại ý nghĩ này, cũng giống đa số mọi người năm đó ta vừa mới tiếp nhận chưởng môn. Sư phụ toạ hoá mà đi, chưa tới ba ngày, thì đã có người tới tận cửa khi dễ.”

“Sao?”

Tiểu Lô lúc này mới có chút hứng thú, Tiêu Dao phái cũng có lúc bị người tới tận cửa khi dễ?

“Là Khinh Linh Tử sư huynh đánh cho kẻ thù bỏ chạy?”

Tiêu Dao Tử lắc đầu: “Không phải, lúc ấy, có ba ma đầu tu ma đạo, vốn có chút ân oán với Tiêu Dao phái chúng ta, là bởi vì sư phụ gặp lúc đệ tử bọn họ hành ác, đã ra tay trừng phạt một phen. Kết quả đã gây ra cục diện hai phái tranh đấu, sư phụ ta nắm đó pháp lực thông huyền, cũng từng là nhân vật trong Ngũ Phương Cao Nhân Bảng. Tự nhiên là không sợ bọn họ. Nhưng một khi sư phụ ta tọa hoá, bọn họ coi thường ta vừa mới tiếp chưởng môn hộ, tưởng rằng dễ dàng khi phụ ta, liền tìm tới tận cửa. Mấy ngày đó, ba tên ma đầu đã quy tập không ít nhân vật ma đạo trong thiên hạ, tụ tập trên núi Nga Mi, sợ rằng còn muốn tiêu diệt Tiêu Dao phái.....”

“Tu ma đạo? Tu ma đạo là cái gì vậy?”

Tiêu Dao Tử hơi cau mày một chút, nói: “Việc này hiện không tiện nói với ngươi, tương lai ngươi tự nhiên minh bạch thôi.”

Dừng một chút, lại tiếp tục: “Nói tới đây, nếu là có người khác tới môn phái khi dễ, Khinh Linh Tử tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng lần này, hẳn là không thể xuất thủ. Ân, nguyên nhân trong đó, tạm thời chưa nói tới. Nếu ngươi nhất định muốn hỏi, ta chỉ có thể nói cho ngươi, đó là bởi vì Khinh Linh Tử cùng tu ma đạo có một chút uyên nguyên.”

Sao? Chuyện này thật là hấp dẫn a!

Tiểu Lô trong lòng chấn động, cũng không dám ngắt lời quấy rầy Tiêu Dao Tử, chỉ nghe ông tiếp tục nói.

“Có Khinh Linh Tử ở đó, ma đầu này ít nhất sẽ không xông lên một lượt, Khinh Linh Tử không cho bọn họ lấy nhiều khi ít, chúng ta ước định đấu ba trận, nếu Tiêu Dao phái thua, sau này sẽ mặc cho bọn họ xử trí, thậm chí muốn chúng ta rời Nga Mi sơn, bắt chúng ta ra khỏi đạo quan, khả năng đó cũng có thể. Năm đó, ba ma đầu kia tưởng rằng với cục diện tất thắng, tùy tiện lấy ra một hai người, sợ là sư huynh đệ chúng ta đều không phải đối thủ, nếu thật sự lấy một đối một, sợ rằng bọn họ cũng có thể thắng liền cả ba trận.”

Tiểu Lô cả kinh: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Tiêu Dao Tử đột nhiên cười cười, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia tinh quang, gần từng chữ: “Một mình ta đánh liền ba trận, ba trận thắng cả ba, đương trường chém chết ba ma đầu.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Lô, Tiêu Dao Tử nhàn nhạt nói: “Ngươi có phải rất kỳ quái, rõ ràng pháp lực ta không bằng bọn họ, nhưng tại sao có thể một người đấu liền ba trận, chém giết bọn chúng?”

Tiểu Lô trầm ngâm: “Sợ là người đang nói tới tuyệt học bí mật của Tiêu Dao phái chúng ta.”

Tiêu Dao Tử mỉm cười: “Ngươi rất thông minh, thật sự rất thông minh. Năm đồ đệ của ta bây giờ, vốn ta vừa ý thúc thúc Ngô Đạo Tử của ngươi, tính tình hẳn có phần giống ta hồi trẻ, đáng tiếc tư chất hẳn không đủ, đời này e rằng ngay cả ta hẳn còn lâu mới có khả năng vượt qua. Ngươi thì khác, ngươi rất khá rất khá.”

Chần chờ một chút, Tiêu Dao Tử tiếp tục: “Mỗi đời chưởng môn Tiêu Dao phái ta, đạo danh đều kêu là Tiêu Dao Tử, quy củ này là có nguyên nhân, căn bản ta cũng không biết bí mật này, nhưng ngày mà ta tiếp nhận chưởng môn, sư phụ gọi ta vào trong đan phòng, lúc này mới nói cho ta bí mật của Tiêu Dao phái chúng ta, cũng chính là bởi vì bí mật này, Tiêu Dao phái ta mới có thể sừng sững ngàn năm không ngã! Các phái khác mới không dám coi thường chúng ta!”

“Vừa rồi ta nói, Phá Sơn Không của ngươi mặc dù lợi hại, nhưng không phải chánh đạo, đã thương địch thủ 1000, lại tự tổn thương 800, trong lúc nhất thời sát thương lực cường hãn, nhưng lực lượng quá mạnh mẽ lại tự tổn thương chính mình. Mặc dù có thể trong nháy mắt phát xuất hết tiềm lực bản thân, nhưng đi tiếp con đường này là sai, mà bí mật của Tiêu Dao phái ta, cùng điều này có liên quan! Ta nắm đó mặc dù tu vi còn xa mới bằng hôm nay, ba ma đầu kia tu vi mỗi người đều mạnh hơn ta rất nhiều, nhưng ta lại có thể nhất cử chém giết hết bọn chúng, chính là cái bí mật này!”

Tiểu Lô trong lòng kinh hoàng, tai nghe Tiêu Dao Tử nói tiếp: “Với pháp lực trước mắt của ngươi, sử dụng Phá Sơn Không, đem lực lượng toàn thân trong nháy mắt xuất ra, có thể sử dụng ba lần, đó là bởi vì pháp

lực trước mắt của người quá thấp, cho dù là toàn bộ phát xuất ra cũng không có bao nhiêu, với thân thể của người, còn có thể thừa nhận nhưng người chứng kiến Khinh Linh Tử sử dụng qua Phá Sơn Không chưa? Khinh Linh Tử pháp lực cao hơn người gấp mười gấp trăm lần, nếu hắn phát ra pháp lực toàn thân trong nháy mắt như vậy hắc hắc, sợ rằng uy lực cực kỳ cường đại, lập tức có thể gây ra kết quả bạo thể mà chết! Cho dù có thể giết địch nhân, nhưng chính mình cũng xong đời. Cho nên, ta mới nói, hắn đi nhầm đường rồi.”

“Tiêu Dao phái ta, có truyền lại một bộ bí pháp, đó là công phu trấn sơn mấy ngàn năm của chúng ta, mỗi đời chỉ truyền lại cho một chưởng môn nhân. Đó là một bộ công pháp đặc biệt, công pháp này khi vận dụng đến, vô luận là pháp lực bản thân người mạnh hay là yếu, đều cũng có thể cho người trong nháy mắt phát xuất hết pháp lực toàn thân! Với người như người vậy, nếu luyện, trong nháy mắt phát xuất ra, cho dù địch nhân mạnh hơn người gấp đôi, người cũng không cần sợ. Nếu loại người như Khinh Linh Tử học được bộ công pháp này, hắc hắc e rằng cho dù thần tiên trên trời, Khinh Linh Tử cũng muốn giết thì giết, muốn đánh thì đánh! Bộ công pháp này, có tên là ”Nghịch Thiên Quyết“. Đó là do khai sơn tổ sư chúng ta sáng lập, khai sơn tổ sư năm đó thiên hạ vô địch, lập nên danh xưng Tiêu Dao phái rất uy danh, chính là nhờ bộ công pháp này, kỳ thật pháp lực tổ sư gia vị tất đã có thể cường tuyệt thiên hạ, nhưng ngay cả gặp đối thủ mạnh hơn so với mình, gặp Nghịch Thiên Quyết của tổ sư gia, cũng lập tức không địch lại.”

“Lấy ví dụ thế này, một người tiềm lực có khí lực ngàn cân, nhưng ngày thường chỉ có thể sử dụng đến một phần ba mà thôi. Ngay cả tổ sư gia chúng ta, ngay cả tiềm lực không đến ngàn cân, nhưng lại có thể sử dụng toàn bộ, vậy là mạnh hơn so với người khác. Đạo lý trong đó khó lý giải, nhưng nếu tu luyện đến nơi đến chốn, quả thật ảo diệu vô cùng, người ngoài khó có thể lý giải được.”

“Khinh Linh Tử lưu lại trong phái ta đã nhiều năm, một đời rồi lại một đời, cam nguyện cho Tiêu Dao phái ta khu sử, tiếp nhận hiệu lệnh của chưởng môn nhân, thật ra là hi vọng có thể học được Nghịch Thiên Quyết Khinh Linh Tử thân thể phức tạp, với tu vi của hắn, đã có thể phi thăng tiên giới rồi. Nhưng hắn áp chế linh khí trong cơ thể, tránh né thiên kiếp không phải bởi vì hắn không trụ được thiên kiếp, mà là bởi vì hắn không muốn đến tiên giới, nếu không, với pháp lực thông huyền của hắn, thiên kiếp nho nhỏ, hắn há có thể đặt trong mắt? Nguyên nhân trong đó hắc hắc, đó là bởi vì Khinh Linh Tử có một kẻ đại đối đầu tại Tiên giới, năm đó hắn phát thệ, một ngày tự lượng thấy không phải đối thủ của đối đầu kia, thì một ngày cũng không đến Tiên giới, trừ phi có một ngày, hắn tự nhận có thể đánh bại đối đầu, mới có thể phi thăng Tiên giới tìm kẻ đó.”

147. Chương 148: Đầu Cơ Trục Lợi

Bất quá, với bản sự hiện tại của Khinh Linh Tử, mặc dù miễn cưỡng ở lại nhân gian, kỳ thật đã là thực lực tiên nhân, nếu nói đến đối thủ có thể làm Khinh Linh Tử tự thẹn không bằng, cam nguyện lưu lại ngàn năm tại nhân gian mà không dám gặp mặt, kể ra, bản sự của đối thủ đó cũng quá mức đáng sợ.....

Ý niệm này xoay chuyển trong đầu Tiểu Lôi, hắn nhìn Tiêu Dao tử, đột nhiên nói: “Sư phụ, người hôm nay đột nhiên lại nói nhiều chuyện như vậy với ta, ta nghĩ việc này cho dù là thúc thúc của ta bọn họ cũng không biết phải không?”

Tiêu Dao tử cười ha ha, nhẹ nhàng gõ đầu Tiểu Lôi, nói: “Tên tiểu tử nhà ngươi rất thông minh, lại tinh linh cổ quái, tâm tư của ta cũng không thể gạt được ngươi. À, ta hôm nay hạ sơn một chuyến, liệu mạng đem bộ xương già này, đón đỡ công kích của năm vị cao thủ Tu Pháp Kỳ liên thủ, chỉ muốn đem sự tình ngàn năm của Tiêu Dao phái phốt phác cho ngươi”

Tiểu Lôi trầm nghĩ, lơ mơ hiểu một chút ý tứ của Tiêu Dao tử.

Quả nhiên, Tiêu Dao tử trầm ngâm một lát, rồi nghiêm mặt nói: “Khinh Linh Tử cùng ngươi hạ sơn, mấy ngày trước đột nhiên hỏi sơn, lại tựa hồ bị thương.”

“Khinh Linh Tử bị thương?” Tiểu Lôi kinh hãi. Chẳng lẽ này thế gian này còn có người có thể đả thương Khinh Linh Tử?

Huống hồ, Khinh Linh Tử mấy ngày trước làm chuyện gì, Tiểu Lôi trong lòng biết rất rõ. Nếu nói Tây phương Giáo Hội có cao thủ mạnh hơn Khinh Linh Tử. Chuyện đó, Tiểu Lôi nói sao cũng không tin. Đám các loại thánh kỵ sĩ ma pháp sư gì đó, với bản sự của Khinh Linh Tử, chỉ tiện tay là xử lý được.

Tiêu Dao tử lạnh lùng nói: “Chuyện đời khó đoán. Khinh Linh Tử cùng người náo loạn, chạy tới chỗ bọn đó đại náo một hồi, kết quả cũng có chút ngoài ý muốn. Bọn người đó không biết dùng pháp thuật gì, hình như là một trận pháp, vây khốn Khinh Linh Tử một ngày một đêm. Nghe Khinh Linh Tử nói, trận pháp đó là do bảy người tạo thành, vốn pháp lực bảy người đó, trong mắt Khinh Linh Tử quả thực là không cần nhắc tới, nhưng khi bọn họ liên hợp cùng một chỗ, thì có hơi cổ quái.”

Trận pháp bảy người?

Kiến thức của Tiêu Dao tử rõ ràng uyên bác hơn Tiểu Lôi, còn về các loại pháp thuật man di. Hắn cũng biết đó là ma pháp của Tây phương Giáo Hội, còn về trận pháp bảy người trận pháp?

Sợ rằng là loại cấm chú ma pháp gì đó bất quá vì sao lại là bảy người.

Hắn lập tức nhớ tới tên thật của Diệp Bất Quần Raphael !

Còn có tên Michael gì đó!

Danh tự này, không phải là danh tự thất đại thiên sứ thủ hộ thiên giới trong truyền thuyết của Tây phương Giáo Hội sao?

Chuyện này sợ rằng có chút ý nghĩa đây, nghĩ đến mấy ngàn năm lịch sử của Tây phương Giáo Hội, cũng sẽ không có một đám bị thiệt. Cũng phải có một ít kẻ có bản sự lợi hại. Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi lập tức truy hỏi: “Chuyện này Khinh Linh Tử lão gia hỏa đó không có việc gì chứ?”

Hắn và Khinh Linh Tử cảm tình thâm hậu, ngày thường cũng rất ít xưng hô sư huynh sư đệ, đều là “Lão gia hỏa” “Lão quái vật” “Tiểu gia hỏa” “Tiểu tử” các loại mà gọi nhau, lúc này trong lòng Tiểu Lôi thấp thỏm, vội vàng đem xưng hô thân mật ngày thường mà gọi.

Tiêu Dao tử mỉm cười, nói: “Hắn một thân tu vi thông thiên, tự nhiên là không có gì. Pháp thuật Tây phương Giáo Hội mặc dù có chút cổ quái, nhưng cũng chỉ là một nhọc hần một ngày một đêm mà thôi. Hắn còn đã thương ba người đối phương, lúc đó mới đào thoát, bất quá chỉ là hao phí một chút pháp lực mà thôi. Dựa theo tính tình của hắn. Nếu là ngày thường, sợ rằng muốn ra tay đem đám gia hỏa toàn bộ xử lý tại đương trường, nhưng thiên kiếp của hắn sắp đến, mới không dám lưu lại. Chỉ là hao phí không ít pháp lực, mới về tới Nga Mi sơn.”

Tiểu Lôi nghe được Khinh Linh Tử vô sự, lúc này mới sắc mặt thoáng bình hòa một ít. Lại nghe thấy Tiêu Dao tử tiếp tục nói: “Trở ngại lớn là không có, bất quá chuyện nhỏ cũng có một chút. Một chút lực lượng của hắn, cơ hồ quét sạch giáo hội tổng đàn của đám man di, mặc dù nói là pháp thể không có chịu tổn thương quá lớn, nhưng đại náo như vậy, sợ rằng không có năm ba ngày là khôi phục, nếu ngày thường tự nhiên là không sợ, chỉ là hần tính toán, sắp gặp thiên kiếp thượng thiên, gặp lại tên đại đối đầu, sợ rằng không địch nổi, mấy ngày nay hắn ở trên Nga Mi sơn đóng cửa không gặp ai, nếu không phải nghĩ đến Tiêu Dao phái và hắn còn có vài phần tình hươu hỏa, sợ rằng sớm mượn chúng ta mà trút giận, mấy ngày nay hắn phát tiết lửa giận tại Nga Mi sơn, một ngày trước xuất nửa phóng hỏa đốt Phục Hổ Tự, còn nói là người ta niệm kinh quấy rầy hắn thanh tu”

Nói đến đây, Tiêu Dao tử cười khỏ, không biết nói gì.

Một lão một tiểu hai người nhìn nhau, người xem ta, ta nhìn người, cũng không nói gì. Khinh Linh Tử tính tình cổ quái, luôn luôn coi lão Thiên đệ nhất, lão tử đệ nhị, thiên hạ có ai có quần được hắn? Đừng nói hắn tùy tiện tìm một lý do đem Phục Hổ Tự trút giận, cho dù hắn nhất thời đem Nga Mi sơn đập thành một lỗ, ai có thể ngăn được hắn?

Nói cái gì mà buổi tối niệm kinh quấy rầy hắn thanh tu tóm lại, lý do chân chính bất quá rất đơn giản: Đại gia ta cao hứng ! Muốn như thế thì làm gì nhau!

Tiểu Lôi trầm ngâm một lát, suy nghĩ cặn kẽ trong chốc lát, mơ hồ hiểu rõ ý đồ của Tiêu Dao tử, mỉm cười nói: “Sư phụ, ý tứ của người ta hiểu rồi Khinh Linh Tử sư huynh ẩn thân ngàn năm tại Tiêu Dao phái

của chúng ta, trong lòng chỉ nghĩ đến Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái chúng ta, đúng không? Thiên kiếp trước mắt của hần..... a, mặc dù nói hần pháp lực thông huyền, đều là tự áp chế linh khí của mình, nhưng dù sao nhân lực không thể thắng thiên, lần này nếu tránh khỏi, lập tức hần phải vượt qua thiên kiếp mà thắng thiên, sư phụ lão nhân gia đây lòng rộng lượng, nghĩ đến ngàn năm tình hương hỏa, muốn dứt khoát đem Nghịch Thiên Quyết truyền cho hần, ta đoán đúng không?”

Tiêu Dao tử mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt chòm râu bạc. Ánh mắt ông ta nhìn cười cười Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi dừng một chút, lại cười nói: “À, chỉ là việc này, người nói nhiều như vậy với ta có tác dụng gì?” Hần cười giảo hoạt. Con người lại linh hoạt đảo loạn, nhìn Tiêu Dao tử.

Tiêu Dao tử thở dài, nói: “Quy củ của Tiêu Dao phái, Nghịch Thiên Quyết này chỉ truyền cho chương môn nhân, không được ngoại truyền. Bất quá, quy củ là chết, người là sống. Cũng có sẽ một ngoại lệ. Ta không thể truyền thụ cho Khinh Linh Tử, nhưng nếu Khinh Linh Tử học được từ người khác, sẽ không có quan hệ tới chúng ta, cho nên”

Tiểu Lôi nghe đến nhập thần. Hần nghe thấy Tiêu Dao tử quát to: “Tiểu Lôi nghe đây! Tiêu Dao phái chương môn Tiêu Dao tử đời thứ hai mươi mốt, hiện truyền ngôi cho đệ tử Tiểu Lôi đời thứ hai mươi hai, bắt đầu từ hôm nay, người là chương môn nhân đời thứ hai mươi hai của Tiêu Dao phái, đạo hiệu cũng là Tiêu Dao tử!”

Tiểu Lôi sửng sốt, lập tức hiểu được ý đồ của Tiêu Dao tử, cười hi hi, cung kính quỳ xuống.

Trong mắt Tiêu Dao tử lộ vẻ vui mừng, nói: “Người đã tiếp nhận chương môn nhân, vậy ta sẽ đem Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái truyền thụ cho người, mong người sau này đem tiên pháp bản phái phát dương quang đại!”

Nói xong, ông lấy ra một mảnh ngọc điệp màu vàng, cong tay bắn ra, ngọc điệp tỏa ra một chút kim quang, một luồng thần niệm nhập vào trong đầu Tiểu Lôi, đó là một đoạn khẩu quyết công pháp tu luyện, Tiểu Lôi ngưng thần nhắm mắt. Một đoạn khẩu quyết công pháp, lập tức khắc sâu trong trí não của hần, Tiêu Dao tử lúc này mới thu hồi ngọc điệp rồi cẩn thận cất vào trong người.

Tiểu Lôi lúc này mới mở mắt, đứng dậy, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, lớn tiếng nói: “Tiêu Dao phái chương môn nhân đời thứ hai mươi hai Tiêu Dao tử, tính danh tục gia Tiểu Lôi, không thể đem bản phái phát dương quang đại, thẹn với các vị tổ sư, không có mặt mũi ở lại trong phái, xin trả lại vị trí chương môn nhân, từ nay về sau rời khỏi Tiêu Dao phái, không có nửa điểm quan hệ với Tiêu Dao phái.....”

Nói xong, một lão một tiểu cười ha ha, hết thấy đều không nói nữa.

Nguyên lai Tiêu Dao tử thiện lương, nghĩ đến Khinh Linh Tử ngàn năm thủ tại Tiêu Dao phái, cũng vì Tiêu Dao phái xuất ra không ít khí lực, hần là thiên hạ đệ cao thủ một đời, mặc dù tính khí của hần làm ra không ít phiền toái nhỏ nhất, nhưng cũng bảo vệ Tiêu Dao phái nhiều năm bình an. Tính ra, mọi người đồng môn ngàn năm, hần sắp phải phi thăng, cũng không đành lòng để tâm nguyện của hần thất bại. Nghĩ tới nghĩ lui, lúc này mới nghĩ ra biện pháp bất khả như vậy.

Tiêu Dao phái đã xưng là “Tiêu Dao”, môn quy xem như lỏng lẻo. Đặc biệt nếu có người đầu xuất môn phái khác, cũng bất kể. Nếu là tông phái khác, loại hành động này sẽ là phản môn, nhất định phải chết. Nhưng Tiêu Dao phái lại không có quy củ này. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đành ủy khuất Tiểu Lôi.

Bất quá Tiểu Lôi hiện tại đã học được Viên Chân Diệu Quyết và Nghịch Thiên Quyết, lưu lại Tiêu Dao phái hay không, quả thực cũng không có liên hệ gì nhiều.

Còn như hần muốn học pháp thuật bên người đã có một tuyệt thế đại cao thủ Diệu Yên tiên tử, còn sợ không ai dạy pháp thuật cho hần sao?

Một lão một tiểu cười ha ha trong chốc lát, chung quy là Tiêu Dao tử đầu cơ trục lợi phá môn quy, trong lòng còn có một chút áy náy bất an, lại nói vài chuyện gì đó, lúc này mới kéo Tiểu Lôi từ sườn núi đi xuống.

Mấy người Ngô Đạo Tử sớm đã đợi ở phía dưới, Tiểu Thanh và Như Hoa được bọn họ lay tỉnh, cũng không có cái gì đáng ngại. Nghĩ đến Tiên Âm tự thị thân phận, không nguyện ý ra tay thương tổn một xà tinh chưa đủ đạo hạnh và một nhân loại làm gì.

Tiểu Lôi trong lòng lo lắng về Khinh Linh Tử, và lại Diệu Yên cũng đang ở Nga Mi sơn, muốn cùng Tiêu Dao tử đi Nga Mi sơn. Tiêu Dao tử lại lắc đầu.

Dựa theo ý tứ của ông ta, mình mặc dù là đầu cơ trục lợi phá môn quy, đã là rất không nên. Hiện tại Tiểu Lôi đã xem như là phản đồ Tiêu Dao phái, cũng không thể để Tiểu Lôi lại đến sơn môn Tiêu Dao phái, còn quay về Nga Mi sơn truyền thụ khẩu quyết cho Khinh Linh Tử, chuyện đó không phải muốn chọc giận tổ sư gia hay sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, ông ta phái Ngô Đạo Tử lập tức về Nga Mi sơn thỉnh Khinh Linh Tử và Diệu Yên đến nơi này. Cho dù là truyền khẩu quyết, cũng không thể truyền trên Nga Mi sơn.

Chuyện thế này cũng tốn một chút thời gian.

Tiêu Dao tử dù sao rất ít hạ sơn, tả hữu vô sự, cũng không cần lo lắng trở về. Tiểu Thanh và Như Hoa hai người tỉnh lại, Như Hoa lập tức há mồm mắng to, không thể tưởng được sữ nữ lâu ngày không gặp, tính tình lại không có chút thay đổi, không hề có hình dáng của thiếu nữ sắp lấy chồng.

Nàng há mồm liền chửi bới Tiên Âm, đường đường Tiên Sơn trưởng môn bị nàng gọi thành “Xà hạt tâm địa”, có điều nhắc tới chữ “xà”, lại làm Tiểu Thanh bên cạnh dở khóc dở cười.

Tiểu Thanh ngơ ngác nhìn Tiểu Lôi, đôi mắt đảo chuyển, tình ý phức tạp nói không nên lời. Hai người có một đoạn thiện duyên, đối với Tiểu Thanh, do Tiểu Lôi mà mình biến thành người, chuyện đó tự nhiên là rất không bình thường. Từ khi theo Tiểu Lôi tới nay, hai người gặp ít xa nhiều. Trong lòng Tiểu Thanh mặc dù u oán, nhưng cũng chưa từng nói qua nửa câu, giờ phút này tỉnh lại, cũng chỉ ngơ ngác nhìn Tiểu Lôi, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt đã nói hết những gì cần nói.....

Tiêu Dao tử nghe Như Hoa đánh đá chửi bới, lại nhìn hai người Tiểu Thanh Tiểu Lôi bốn mắt nhìn nhau, tự nhiên là tránh đi, mấy đồ đệ của ông cũng vậy.

“Lần này là chàng đã cứu thiếp, tính tới tính lui, giống như là thiếp lại nợ chàng thêm một chút.” Tiểu Thanh thở dài, chậm rãi nói, ngữ khí mang theo ba phần u oán, bảy phần oán hận. Ánh mắt như nước, không khỏi làm người ta thương tiếc.

Công tâm mà nói, nếu nói Tiểu Lôi đối với Tiểu Thanh sâu đậm tình ý, chuyện đó tự nhiên là khiến cưỡng. Bất quá giờ phút này đứng trước mặt, tình này cảnh này, một cô gái xinh đẹp đứng trước mặt, thâm tình nhìn người như vậy trong lòng Tiểu Lôi cũng không khỏi có chút bồn chồn.

Hắn lập tức cười, nói: “Cái gì ngươi nợ ta, ta nợ ngươi. Chúng ta quen nhau lâu như vậy, nếu là nói là nợ tới nợ lui, thật không có ý tứ.”

Tiểu Thanh thở dài, chỉ chăm chú nhìn vào mắt Tiểu Lôi, trên mặt bất giác có chút u oán. Nàng nhớ nhung Tiểu Lôi, vẫn đi theo bên người hắn, chỉ là hai người lại gặp ít xa nhiều, làm tâm tư nàng không có chỗ nương nhờ. Ly biệt đã lâu, trước mặt người mong nhớ, lại cảm thấy tay chân thừa thãi.

Tiểu Lôi mỉm cười, đến bên Tiểu Thanh, hạ giọng nói: “Lần này liên lụy nàng rồi. Vốn chuyện này không quan hệ đến nàng, là ta đem tới phiền toái. Ngày hôm qua ta về nhà, không gặp nàng, trong lòng rất là sốt ruột. Sau lại biết nàng bị ả Tiên Âm bắt đi, ta chỉ sợ rằng nếu nàng có tổn thương gì, sợ rằng ta cả đời đều không thể an tâm.”

Tiểu Thanh đột nhiên mắt đỏ hoe, buồn bã nói: “Chỉ là không thể an tâm sao”

Tiểu Lôi sững sốt một chút, Tiểu Thanh nhu mì đáng yêu, hơn nữa linh khí hai người đều là đến từ bàn đào, tự nhiên có một loại thiên sinh thân cận, hắn nhẹ nhàng nắm vai Tiểu Thanh. Tiểu Thanh thuận thế ngã vào lòng hắn, trong lúc nhất thời, hai người đều im lặng.

Có một chút tình cảm vì diệu trong tình cảnh này. Tiểu Thanh đi theo Tiểu Lôi đã lâu như vậy, cũng rất ít có cơ hội thân cận Tiểu Lôi, không khỏi cảm thấy vừa ngọt ngào, vừa khổ tâm.

148. Chương 149: Tội Độc Phụ Nhân Tâm

Tiểu Lô liếc nhìn Tiểu Thanh, quả nhiên trên người nàng có không ít bụi đất, trên mặt cũng có một ít bụi bẩn, liền mỉm cười lấy hai ngón tay nhẹ nhàng lau sạch cho nàng, lúc hân tiếp xúc với làn da mịn màng, trong lòng không khỏi rung động. Tiểu Thanh cũng ngượng ngùng, trên mặt không còn bụi bẩn, chỉ còn thấy đỏ ửng.

“Nàng có mệt không? Chúng ta còn phải đợi ở đây thêm một lúc, nếu nàng mệt chúng ta về thôi”

Tiểu Thanh nhẹ lắc đầu, thấp giọng nói: “À, thiếp không mệt, thiếp muốn ở bên cạnh chàng”

Nàng nói xong, Tiểu Lô không nói gì nữa, chỉ có Như Hoa bên cạnh trợn mắt lên mà thôi.

Nơi này cách nhà vài chục cây số, Như Hoa chỉ là một phạm nhân không thể đăng vân giá vũ, chỉ có thể ngồi đây mà đợi thôi.

Tiểu Lô và Tiểu Thanh nói chuyện một hồi, kể lại những sự việc đã trải qua, Tiểu Thanh chỉ nói là ngày đó cùng Như Hoa xuất môn, mới ra khỏi trang viên đã bị Tiên Âm bắt đi, Tiên Âm pháp lực cao cường, Tiểu Thanh còn xa mới là đối thủ, một chút năng lực hoàn thủ cũng không có.

Nàng lại hỏi Tiểu Lô về chuyến tảo mộ tại châu Âu, hân kể lại vài chuyện, nhưng do sự tình đảo lộn thời không quá phức tạp nên chỉ kể đơn giản, đợi khi về mới có thể nói tỉ mỉ được.

Hai người nói vài câu rồi ngồi xuống cạnh nhau.

Tiểu Thanh nguyên là xà tinh, chuyện bên ngoài một chút cũng không biết, chỉ đi theo Tiểu Lô lẩn lộn tại nhân gian một khoảng thời gian, đương nhiên là không thể biết về cảnh vật ở nước ngoài, không khỏi cảm thấy thích thú nghe Tiểu Lô kể chuyện.

Kỳ thật tâm trạng nàng lúc này cảm thấy rất thoải mái vì được ngồi bên cạnh Tiểu Lô, thân thể sát vào người hân, nên nghe Tiểu Lô nói đến cảnh tượng đẹp đẽ cũng tốt, sơn cùng thủy tận cũng được, đối với nàng không có khác biệt gì nhiều.

Có thể kết luận một câu là: “Mong cho giây phút này kéo dài mãi mãi”

Nói chuyện một hồi, Như Hoa ngồi bên cạnh lại kêu đói bụng. Tiểu Lô vốn vẫn không muốn để ý đến nàng, trong lòng chỉ lo Tiểu Thanh một ngày một đêm bị Tiên Âm bắt đi, sợ rằng cơm nước không đủ, mặc dù biết rằng đối với người tu hành thì không sao, nhưng không đành tâm để nàng phải chịu đói khổ.

Tiểu Thanh mỉm cười nói: “Thiếp không đói đâu, nhưng bây giờ đã quá muộn rồi, chàng mới là người đói, chờ thiếp kiếm gì đó để ăn”

Nói rồi nàng lấy hai viên đá nhằm trúng hai con chim sơn tước.

Vừa đúng lúc sau khi Tiêu Dao tử đánh rơi liểu diệp kiếm của Tiên Âm, Tiên Âm chạy vội vàng không mang theo, vẫn cắm trên mặt đất, Tiểu Thanh tiện tay dùng để nhổ lông lột da, chạy ra chỗ nước chảy ở sườn núi rửa sạch sẽ, chụm mấy cành cây lại để nướng.

Mấy người được ăn barbecue ngoài trời thế này cũng có vài phần thú vị.

Đám Tiểu Lô đang cười nói bỗng nhiên cuồng phong nổi lên bên trên, nghe thấy một thanh âm lạnh như băng quát: “Tiểu tử, trả lại liểu diệp kiếm cho ta!”

Một bóng trắng như tia chớp lao tới, bạch y phấp phới, một gương mặt lạnh như băng, không phải Tiên Âm thì còn ai vào đây?

Tiểu Lô phản ứng nhanh nhất, vừa thấy Tiên Âm hạ xuống, trong lòng không kịp nghĩ tại sao mục đàn bà này quay trở lại, lập tức xuất thủ, hai tay ôm lấy Tiểu Thanh và Như Hoa, lăn người xuống đất tránh đi, nhưng sau lưng đã bị lửa tạt phải đau điếng.

Tiên Âm phách ra một chưởng đánh xuống, ầm một tiếng, chỗ ba người vừa ngồi lửa khói cộng với bụi đất bay tung tóe, trên mặt đất hiện lên một cái hố sâu.

Tiểu Lô chợt nghĩ, nhìn vào đôi mắt Tiên Âm đang chăm chăm nhìn mình, ý niệm duy nhất là: Chịu đựng một hồi, Tiêu Dao Tử đang ở gần đó, chỉ cần trụ được chút là được!

Tiên Âm cười lạnh một tiếng, vẫy tay, liễu diệp kiếm liền bay trở lại tay nàng.

Tiểu Lô vừa cảm thấy không ổn thì một ánh bạch quang đã lóe lên, hắn bị kiếm khí đâm trúng, không kịp tránh, chỉ đành xoay người đè Tiểu Thanh xuống dưới, hậu tâm đau đớn, kêu hự một tiếng, trước mắt tối sầm.

“Tiên tử hạ thủ lưu tình!” - Thanh âm của Tiêu Dao tử truyền tới, ông ta cũng tới rất nhanh, lúc nói từ “tiên”, âm thanh tựa như cách khoảng mười thước nhưng đến cuối từ “tình” thì đã đến trước mặt Tiên Âm, nàng hừ một tiếng, căn bản không để ý đến Tiêu Dao tử, tay nắm lưng của Tiểu Lô, năm ngón tay mảnh dẻ đâm sâu vào cơ thể hắn nhắc lên, thân pháp như tia chớp bay nhanh sang một bên.

Tiêu Dao tử quát: “Lưu người lại!” Lập tức nghe một tiếng ầm, Tiên Âm đang phi thân chợt thân hình rung lên, Tiểu Lô trong lúc mơ màng cảm thấy một luồng chất lỏng chảy trên lưng mình.

Trong tai nghe thấy tiếng đinh đinh đang đang vọng lại

Tiên Âm hơi thở có chút bất ổn, quát: “Tiêu Dao tử, đồ đệ phía bên trái của ngươi, đã bị ta đả thương, nếu ngươi còn đuổi theo, chỉ sợ đồ đệ của ngươi trọng thương khó qua khỏi!”

Quả nhiên, Tiêu Dao Tử thân pháp quỷ mị truy theo Tiên Âm, nhưng dù sao nàng không phải là kẻ yếu, mặc dù Tiêu Diêu tử xuất ra Nghịch Thiên Quyết, Tiên Âm không phải đối thủ, nhưng bây giờ trong tình thế cấp bách liều mạng, Tiêu Dao Tử dù một chiêu bổ trúng Tiên Âm, khiến nàng học máu, đánh rơi liễu diệp kiếm, nhưng muốn đương trường giết chết nàng sợ cũng không dễ dàng, Tiên Âm đã chủ ý chạy trốn, Tiêu Dao Tử trong thời gian ngắn cũng khó đuổi kịp nàng.

Chỉ chậm một chút, Tiên Âm đã ngự phong bay lên, ngự phong thuật của Tiên Sơn phái cực mạnh, trong tay nắm Tiểu Lô, trong chốc lát thân hình nàng đã lướt ra xa, Tiêu Dao tử trong lòng thương tiếc đồ đệ, lúc này chậm trễ một chút rất khó đuổi theo.

Nguyên lai Tiêu Dao tử không thích ngôn ngữ thô tục của Như Hoa nên ngồi ở phía xa, bốn đồ đệ phân công canh giữ tại bên sườn núi.

Nhưng Tiên Âm không biết làm sao đã lặng lẽ quay trở lại, mặc dù hôm nay nàng đã đại bại, nhưng không nỡ mất đi pháp bảo liễu diệp kiếm đã khổ tâm tu luyện liền quay về lén lút lấy lại, nhưng không ngờ người của Tiêu Dao phái chưa rời đi, vẫn còn canh giữ trên sườn núi.

Tiên Âm vừa mới thua Tiêu Dao Tử, không còn mặt mũi nào nhìn bọn họ, chỉ còn cách lén lút tiếp cận.

Chỉ cần sơ hở một chút mà thôi,

Nên biết rằng, mặc dù Tiên Âm thua về tay Tiêu Dao Tử, nhưng pháp lực tu vi chân chính của nàng cao hơn Tiêu Dao tử, mà Tiêu Dao tử phải dùng đến tuyệt học Nghịch Thiên quyết của Tiêu Dao phái mới đánh bại được chúng nhân Tiên Sơn phái.

Khi chiến đấu có thể dùng Nghịch Thiên quyết đối địch, nhưng khi Tiên Âm lén đến gần nhưng Tiêu Dao Tử cũng không phát giác được, dù sao pháp lực của ông ta so với Tiên Âm vẫn còn kém một chút.

Do Tiêu Dao tử quá chủ quan, tuyệt đối không nghĩ là sau khi Tiên Âm đại bại hôm nay có thể lén quay trở lại.

Quan trọng hơn là, khi Tiểu Lô và Tiêu Dao tử hai người đối thoại, Tiên Âm nấp ở xa nhưng từng chữ từng câu đều nghe được hết!

Nàng vừa nghe vừa thấy khiếp sợ trong lòng, không ngờ phái Tiêu Dao lại còn có một loại tuyệt học vô thượng Nghịch Thiên Quyết như vậy.

Nghe hai người đối thoại, nhớ tới uy lực của Nghịch Thiên Quyết, nàng cảm thấy trong lòng nóng rực!

Tiêu Dao Tử rõ ràng pháp lực kém mình, thậm chí Huyền Các Tứ lão không ai yếu hơn hẳn, vậy mà hắn chỉ dùng Nghịch Thiên quyết lực lượng có thể đánh bại cường địch năm người trong đó có mình, đủ biết uy lực của Nghịch Thiên quyết thế nào!

Tiên Âm càng nghe càng khiếp sợ lập tức lặng lẽ nằm một bên, đợi Tiêu Dao tử đem khẩu quyết truyền cho Tiểu Lôi, trong lòng vừa động, không nhịn được thở dài: Dù sao trời cũng không tuyệt ta!”

Tiêu Dao tử pháp lực không theo kịp Tiên Âm, lại không có đề phòng, tự nhiên từ đầu đến đuôi không phát hiện được Tiên Âm nằm một bên.

Mà Tiên Âm là con người tâm cơ, lần trước tại Huyền Không đảo, Tiểu Lôi đã nghe chính Tiên Âm nói qua rằng năm đó để hại Diệu Yên, từng dành mười lăm năm trời theo dõi quy luật hành công của Diệu Yên, đến một hôm mới ra tay, thiếu chút nữa hại chết Diệu Yên, tâm cơ của con người này quả thực đáng sợ!

Đợi một hồi lâu, rốt cục Tiêu Dao tử đi ra xa, Tiên Âm không lập tức ra tay, lại chạy đến dốc sườn núi đá thương hai đồ đệ của Tiêu Dao tử, lúc này mới quay trở lại.

Nàng đã tính toán kỹ, biết mình đánh không lại Tiêu Dao Tử bèn tìm cách bắt Tiểu Lôi mang theo, nhưng lại sợ Tiêu Dao Tử đuổi theo không tha, nên trước tiên đã thương Tiểu Lôi, để làm cho hắn trước hết phải cứu đồ đệ bị thương, không đuổi kịp mình!

Mặc dù Tiên Âm mạo hiểm nhưng đã đắc thủ, chỉ trúng một chưởng của Tiêu Dao tử làm nàng phun máu, nàng lập tức điều dưỡng nội tức, không dám trì hoãn lập tức chạy, Tiểu Lôi bị nàng nắm xuyên thủng lưng, sớm đã bị hôn mê bất tỉnh.

Tiên Âm chạy một quãng không dám rẽ sang hướng Đông, nàng liệu định nếu Tiêu Dao tử muốn truy đuổi sẽ tưởng mình chạy về phía Tiên Sơn phải, phát giác nội tức của mình bấn loạn, không biết cứ ngự phong mà đi sẽ duy trì được bao lâu. Dù sao hôm nay lần đầu tiên cùng Tiêu Dao tử động thủ đã bị thổ huyết, vừa rồi lại bị đánh một chưởng thổ huyết lần thứ hai, nội thương trầm trọng, mặc dù đã cố gắng áp chế nhưng cũng không có cách nào khác.

Nàng mang theo Tiểu Lôi bay về hướng Tây, cho rằng nếu Tiêu Dao Tử đuổi theo nhất định sẽ theo hướng Đông, mình đi một đoạn theo hướng Tây sẽ vòng sang hướng Bắc, đi một vòng về Tiên Sơn là được, so với gặp phải Tiêu Dao tử sẽ an toàn hơn nhiều.

149. Chương 150: Giao Long

Mặc dù sau lưng đau đớn, nhưng dần dần đỡ hơn, có thể chịu đựng được, chỉ là bị con mụ ác độc này khống chế nên hắn cảm thấy tức giận trong lòng.

Nhớ lần đầu gặp Diệu Yên, cũng là ba bảy hai mốt bắt mình mang đi, đúng là một đôi tỷ muội thiên sinh, một người cầm lấy tóc mình, một kẻ túm lưng mình, hận chết đi được!

Hắn bèn hô lớn: “Ê, độc bà nương, xú bà nương, ngươi bắt tiểu gia ta đi đâu?”

Tiên Âm định trả lời nhưng lúc này nội lực đã tán loạn, chỉ miễn cưỡng mang Tiểu Lôi ngự phong mà đi đã phải dốc toàn lực, giờ phút này không dám há miệng, chỉ cần nói một lời sợ là nội lực sẽ tán loạn, rơi xuống đất, trong lòng chỉ hy vọng chạy xa thêm một chút, cách xa Tiêu Dao Tử hơn.

Tiểu Lôi mặc dù đau đớn nhưng cũng cảm thấy Tiên Âm có chút không ổn, ngón tay nắm lấy mình hơi run rẩy, hai người quả thật càng bay thấp hơn.

Tiểu Lôi động tâm, lập tức phân tích đã hiểu tình huống hiện tại, miệng liền tiếp tuôn ra một tràng chữ rửa độc bà nương, đồ đàn bà độc ác, tiện nhân...

Nghe những lời nhục mạ này Tiên Âm tức muốn phát điên!

Phải biết rằng Tiên Âm là ai? Đường đường là chủ môn nhân Tiên Sơn phái, được Tiên lâm công nhận là đệ nhất tiên tử, từ trước tới giờ đều cao cao tại thượng, được vạn người kính ngưỡng, làm gì có người dám dùng ô ngôn uế ngữ nhục mạ ngay trước mặt nàng?

Trong lòng nàng hết sức tức giận, chỉ hận không thể lập tức buông tay, biến Tiểu Lôi thành đồng thệ, nhưng trong lòng lại tiếc rẻ Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái.

Nàng hôm nay bị Tiêu Dao tử đánh bại thê thảm, trong lòng bị thống, nhưng càng bại thảm, trong lòng đối với môn Nghịch Thiên quyết thần kỳ của Tiêu Dao phái càng thêm ngứa ngáy.

Trong tâm trí nàng lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất là học được Nghịch Thiên Quyết, từ nay về sau có thể thiên hạ vô địch rồi.

Tiểu Lôi lúc đầu trong lòng có chút băn khoăn nên không dám chửi rửa quá nhiều, sợ chọc giận ả đàn bà độc ác này sẽ thả mình xuống, vậy là một mạng ô hô, nhưng sau khi mắng một trận, thấy Tiên Âm giận run cả người nhưng vẫn nhẫn nại, lập tức hiểu rằng ả không dám làm hại mình, không lo lắng nữa, chửi rửa càng lợi hại hơn.

Tiểu Lôi là loại người nào chứ? Từ nhỏ hấn đã theo Ngô Đạo tử lăn lộn ở tận cùng đáy xã hội. Nếu về pháp thuật chân chính, mười Tiểu Lôi cũng không phải là đối thủ của Tiên Âm, còn bàn về miệng mồm chửi bới, thì một trăm Tiên Âm cũng không so được với Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi càng chửi càng độc ác, cổ quái, Tiên Âm thoát đầu chưa tức giận, nhưng sau hấn càng chửi càng độc, rất nhiều câu nghe xong phải suy nghĩ cẩn thận mới thấy được ý tứ ác độc, mắng hơn mười phút đồng hồ, cả một câu lặp lại cũng không có!

Tiên Âm nghe xong một hồi tức muốn xì khói, lại bị Tiểu Lôi dùng dùng ngôn ngữ ác độc ngàn kỳ trăm quái khiến cho đầu óc choáng váng, nội lực bắn loạn, nội thương bộc phát, rốt cục không chịu được nữa quát “Câm miệng!”

Câu nói này lập tức ảnh hưởng đến nội khí, thân thể nàng lập tức từ giữa không trung rơi xuống. Nếu là lúc bình thường Tiên Âm sẽ không sợ, chỉ cần vận khí nhẹ nhàng bay lên, nhưng lúc này nói liền ra mấy lời, chỉ cảm thấy tức khí dâng lên trong ngực, kỳ thực cả nửa câu cũng không nói ra được, trong ngực đột nhiên ầm ầm thấy đau nhói, làm cho mắt nàng tối sầm lại.

Hai người tựa như chim bị bắn rơi, cắm đầu rơi xuống...

Kiểu rơi tự do này khiến Tiểu Lôi rất sợ hãi.

Vừa rồi Tiên Âm mặc dù càng bay thấp, cách mặt đất còn có khoảng vài chục mét, nhưng từ độ cao này rơi xuống, cho dù cơ thể Tiểu Lôi cường hãn, bán tiên chi thể, không chết cũng tàn phế. Nhưng bây giờ bị Tiên Âm khống chế nội khí, một chút pháp lực cũng không sử dụng được, hai người một trước một sau rơi xuống, thấy cuồng phong rít bên tai, Tiểu Lôi trong lòng mắng thầm: “Tam thanh đạo tôn tại thượng, tiểu gia ta hôm nay phải đi Tây phương rồi!”

Rầm một tiếng, một lực đạo rất mạnh đập vào hông Tiểu Lôi, cả người hấn chấn động, hai mắt tối sầm, thì ra cả người rơi vào một cây đại thụ phía dưới, do lực rơi quá mạnh làm gãy một cành cây lớn, nhưng lực rơi vẫn không giảm, hấn tiếp tục rơi xuống.

Lại nghe tiếng rắc rắc bộp bộp vang lên, không biết trên đường đi đã làm gãy bao nhiêu cành cây, sợ rằng xương khớp của mình cũng bị gãy không ít, trên mặt cũng bị cành lá làm xước chảy máu, y phục tự nhiên đã sớm rách nát. Tiểu Lôi trong lòng hoảng sợ, chỉ nhắm chặt đôi mắt, trên người vết thương nào cũng có thể chữa được, nhưng nếu con mắt bị chọc mù thì khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc.

Nhưng rồi hấn lại nghĩ, với lực rơi mạnh thế này, nếu rơi vào một cành cây, có nhắm mắt lại thì một lớp mi mắt có bảo vệ nổi mắt không?

Cuối cùng, ầm một tiếng, cả người Tiểu Lôi chấn động, chạm đất. Có thể nói là hấn gặp vận xui, khi rơi xuống đất toàn thân đã bị thương khắp mọi nơi, nhưng vẫn còn tỉnh táo, lúc chạm đất, sau gáy dường như bị vật nào đó đập bộp một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Lô cảm thấy trên mặt man mát, dường như có cái gì đó trơn nhẵn chuyển động trên mặt mình, hắn trong cơn mê tựa hồ nhìn thấy Nguyệt Hoa, Diệu Yên, Tiểu Thanh đang ngồi trước mặt, Nguyệt Hoa dùng một chiếc khăn tay nhẹ nhàng lau vết máu và bụi bẩn trên mặt hắn, Tiểu Lô trong lòng vui vẻ liền hét to: “Các nàng làm sao tới đây được!”

Hết xong hắn tỉnh lại.

Ánh mắt dần dần rõ ràng trở lại, hắn dần nhìn rõ vật trước mắt, suýt nữa thì la hoảng.

Trước mặt làm gì có Nguyệt Hoa nào cầm khăn lau mặt cho hắn! Chỉ có một cái lưới vừa mềm vừa dẻo đang liềm tới liềm lui trên mặt hắn, trên mặt toàn là nước miếng của con vật đó thôi.

Hắn định thần nhìn hít sâu một hơi!!

Chỉ thấy một đôi nhãn châu màu vàng đang nhìn mình, hai con mắt phân biệt rõ ràng hai bên, cái đầu lớn hình tam giác, cái đầu này to thế nào Tiểu Lô không thể nói được, nhưng sợ rằng cũng phải to như đầu một con ghé con vậy!

Hải xà!

Tiểu Lô chút nữa hô lên, người nhũn ra, một chút khí lực cũng không có.

Con rắn này là loại to nhất Tiểu Lô từng gặp từ trước đến giờ, dù đã thấy qua bản thể của Tiểu Thanh, nhưng so với con đại xà này thì chỉ giống như một con giun nhỏ mà thôi.

Đầu con đại xà sát ngay mặt Tiểu Lô, cái lưới liềm trên mặt hắn nhưng tựa hồ không có địch ý, thấy hắn tỉnh lại liền lui đầu ra phía sau.

Tiểu Lô khi đó rốt cuộc mới thấy rõ bộ dạng của nó! Thân thể con đại xà này, sợ phải to bằng một chiếc xe hơi, còn về độ dài thì nhất thời nhìn không rõ, hiện tại muốn nhìn sắc trời, chỉ thấy cành lá tươi tốt trên đỉnh đầu. Tán lá dày đặc che khuất bầu trời, chỉ có vài tia ánh sáng lọt qua, căn bản không thể thấy rõ sắc trời.

Nhìn ra xung quanh, thấy mình đang ở trong một khu rừng, hắn sờ tay xuống đất thấy thảm lá rụng khá dày, bèn ngồi xuống, thò tay xuống đám lá rụng thấy mấy tảng mềm mại, thật may mắn là có thảm lá dày như vậy, khi rơi xuống và phải cành cây kia giảm bớt lực đạo, mới không bị tan xác thành bảy tám khối.

Chỉ là khi ngồi dậy, Tiểu Lô cảm thấy không ổn, toàn thân không có chỗ nào không đau đớn, từ đầu đến chân, cả đầu ngón tay cũng vô cùng đau đớn, chắc là lần ngã này không biết đã gây bao nhiêu xương, miễn cưỡng hít một hơi nhưng đau đến trào nước mắt. Số mạng hắn chưa đến nỗi ô hô ai tai, xem ra tam thanh tôn tại thượng hãy còn nể mặt ah.

Hắn biết khi trọng thương không được loạn động, chầm chậm nằm xuống, thử một chút, chỉ thấy tay trái có thể nhúc nhích, lúc này mới chậm rãi lấy ra hai viên linh đan chữa thương từ túi Càn Khôn nuốt xuống, có điều nuốt thật khó khăn.

Nằm một hồi, con đại xà nằm bên cạnh tựa hồ không làm hại Tiểu Lô, chỉ im lặng nằm đó, Tiểu Lô trong lòng ổn định hơn, ngưng thần chậm rãi kiểm tra nội lực của mình, ngay lập tức tức giận đến rơi lệ. Nguyên là pháp lực viên chân diệu quyết tự mình khổ luyện được, lúc này trong linh căn trống không, một chút pháp lực cũng không có. Nội lực tán thất khắp nơi, đông một khối, tây một khối, xem ra kinh mạch cũng bị tổn thất đứt đoạn không ít.

Hắn không thể vận khí nhưng trong linh đài hãy còn một tia lý trí, miễn cưỡng bảo hộ tâm thần, dần dần cảm thấy được lực có tác dụng. Trong chốc lát vùng ngực bụng cảm thấy một tia nhiệt khí chậm rãi đề thăng, chuyển động trong tâm tạng vài vòng, đem nội lực đang tán loạn gom vào một chỗ, chậm rãi quy nguyên. Tiểu Lô lấy lại bình tĩnh, xem ra vết thương nghiêm trọng nhưng có thể chữa trị, còn có hy vọng.

Hắn nằm thêm một hồi, cảm giác có thể nhúc nhích được, lúc này chậm rãi ngồi lên, cử động của hắn không những làm động đến vết thương mà còn kinh động đến con đại xà bên cạnh.

Mặc dù nó không có ác ý nhưng ai biết là động tác của mình có thể khiến nó hiểu lầm, sinh ra địch ý, sợ rằng đối với nó mình không đủ một miếng.

Tiểu Lôi là bán tiên chi thể, cơ thể cường hãn vô cùng, các miệng vết thương lúc này đã sớm tự động khép lại, ngay cả vết thương sau lưng cũng khép lại như thường.

Nhưng vì vậy, hắn càng cảm thấy mình xui xẻo.

Cú ngã vừa rồi không biết bị gãy bao nhiêu xương cốt, những đoạn gãy này không có cách nào phục hồi như cũ, các đầu khớp xương cũng không trở lại đúng vị trí, bây giờ miệng vết thương liền lại nhưng bên trong xương vẫn gãy, còn xương sườn trước ngực sau khi bị ngã đã chọc vào chỗ khác, Tiểu Lôi hít sâu một hơi thấy đau đến mức choáng váng.

Không biết làm sao, hắn chỉ có thể tra xét từ đầu đến chân mình, cẩn thận đem mấy chỗ xương gãy nâng lên, làm hắn đau đớn đến hết lên, nghe tiếng kêu thê thảm như vậy, con đại xà lập tức kinh động, cái đầu lớn nhấc lên, nhìn chăm chăm vào Tiểu Lôi, cơ thể đột nhiên động đậy.

Tiểu Lôi sợ đến mức không dám thở mạnh, một người một xà nhìn nhau một hồi, Tiểu Lôi nghĩ không ổn rồi, con rắn này thân hình lớn như vậy, chỉ cần đè một cái là chết tiểu gia ta rồi.

May là qua vài phút, đại xà lại chuyển động, bò ngang qua chỗ Tiểu Lôi, tiến vào rừng, những chỗ mà thân thể khổng lồ của nó bò qua, tất cả cây cối đều bị nó đạp gãy hết cả.

Tiểu Lôi mất thấy đại xà đi xa mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn miễn cưỡng dùng hai tay di chuyển về phía sau một chút, tìm được một gốc đại thụ, không dám loạn động nữa.

Phải biết là các đầu xương phải nối vào nhau chính xác, không được loạn động, bằng không cả đời không thể phục hồi như cũ, Tiểu Lôi bây giờ hai chân đều gãy, hắn không muốn tương lai biến thành kẻ khuyết tật.

Tâm thần trấn tĩnh, hắn nhìn xung quanh tìm kiếm Tiên Âm, ả đàn bà ác độc ấy cùng rơi xuống với mình, nhưng bây giờ nhìn tả hữu hai bên đều không phát hiện được bóng của ả.

Chẳng lẽ ả chạy mất rồi?

Hoặc là ả chết rồi?

Hắn giờ phút này không có tâm tình suy nghĩ nhiều, dựa vào gốc cây, nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi điều tức nội lực theo Viên Chân Diệu Quyết.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng cỏ cây bị gãy, Tiểu Lôi mở mắt nhìn thấy con đại xà nọ đang chậm rãi bò trở lại, lần này hắn mới nhìn rõ cái đầu của nó.

Con đại xà này thân thể khổng lồ nhưng không khác biệt gì với những con rắn thông thường, chỉ là cái đầu khác biệt, có hai khối nhô lên như cái sừng trên đầu.

Hắn thở dài: “Hóa ra là một linh vật, ồ, người chắc cũng mấy ngàn năm tuổi rồi, sau đầu linh xà mọc sừng, chắc khoảng cách tu luyện thành rồng cũng không xa”

150. Chương 151: Oan Gia Ngõ Hẹp

Hắn lập tức hiểu ý, mỉm cười nói: “Xà huynh à xà huynh, cảm tạ người, ta quả thực rất đói!”

Trầm ngâm một lúc, hắn nói: “Nhưng ăn không của người là không tốt” rồi lấy ra một hoàn đan dược từ túi càn khôn, đó là linh dược bồi bổ nguyên khí của tu hành giả, nhẹ nhàng quảng xuống, cười nói: “Người cũng là linh vật tu hành, coi như đồng đạo với ta, ta ăn đồng thời biểu người một hoàn đan dược chứ!”

Hoàn đan dược này không phải là đơn giản, là do Tiêu Dao phái dùng một ít thiên địa tài bảo chế luyện ra, nhưng hôm nay Tiểu Lôi lại đưa ra để đổi lấy một con hươu, nếu Tiêu Dao tử nghe được không tức chết mới lạ.

Con đại xà bộ dạng có vẻ biết giá trị, bò tới ngửi ngửi được hoàn, lập tức quay sang Tiểu Lôi liên tục gật đầu ba lần rồi mới thè lưỡi chậm rãi nuốt lấy.

Tiểu Lôi miễn cưỡng cử động nửa thân người, con hươu nằm trước mặt nhưng đáng tiếc trên người không có lửa, hai chân không thể động đậy, lại tìm không ra thứ gì có thể nhóm lửa. Bây giờ pháp lực của hắn đã mất hoàn toàn, ngay cả loại pháp lực thấp kém nhất cũng không thể thi triển, bằng không hắn chỉ cần một Chưởng Tâm Lôi là có thể lập tức nhóm lửa rồi.

Nghĩ một hồi, cuối cùng bụng đã đói lả, hắn đành cố gắng cắn một miếng, ăn thịt sống rất khó ăn, mùi máu tươi lại quá nặng, nhưng sau vài miếng cũng cảm thấy ngon miệng một chút. Hắn dù sao cũng không quen ăn thịt sống, hồ đồ nuốt vài miếng rồi lại để sang bên, lau miệng cười khổ: “Lão tổ tông của chúng ta chính là ăn tươi nuốt sống, hôm nay ta thật có phong cách của tổ tông đây!”

Hắn thử vận công, nhưng do nội lực tán loạn, mất cả buổi tối mới khôi phục được ba thành khí tức, nhưng trong Linh Tuệ Phách vẫn trống rỗng, một tia pháp lực cũng không có.

Trong lòng hắn cảm thấy khổ sở, cảm thấy pháp lực hai năm khổ luyện trôi thành bọt nước, cho dù hắn thiên sinh lưỡi nhác vẫn cảm thấy chút bị thương, nhịn không được lớn tiếng mắng con mụ đàn bà ác độc Tiên Âm kia.

Hắn càng chửi mắng càng tức giận, cuối cùng chửi cả Tiên Sơn phái, chửi cả cái tông phái đó ba ngàn năm tự cổ chí kim không có lấy một thứ tốt đẹp, toàn là sinh ra loại bại hoại hạ tiện như “đồ đầu lợn chó không biết xấu hổ, con giặc cái chết bầm” trong miệng hắn tuôn ra, nếu các đại tổ sư Tiên Sơn phái trên trời nghe được sợ rằng đã phóng thiểm điện đánh chết hắn.

Hắn mắng một hồi, dù sao thân dưới cũng bị trọng thương, nên dần mơ màng rơi vào giấc ngủ.

Ban đêm trong rừng vừa lạnh vừa ẩm thấp, may mà hắn có bán tiên chi thể bách bệnh bất xâm nên mới trụ lại được.

Tiểu Lôi thiên tính lưỡi nhác, chỉ thương tâm có một ngày, ngày thứ hai khôi phục lại ngay, nghĩ thâm bất quá chỉ là chút pháp lực mà thôi, cùng lắm ta tu luyện lại một năm, khi nào có thành tựu sẽ bắt con mụ Tiên Âm đó lột da rút gân, phân thành tám khối, tiền dâm hậu sát, sát rồi gian, gian rồi lại sát..... cứ mơ màng suy nghĩ như vậy nửa ngày rồi mới thực sự luyện công trở lại.

Con hươu kia, mất một ngày Tiểu Lôi mới ăn hết, lần này dường như thương thế của hắn rất kỳ quái, bụng luôn đói lả, ngày xưa hắn tuyệt đối không ăn nhiều như vậy, mà lần này mỗi lần luyện công bụng đói lả, mặc dù thịt sống máu tanh cũng không vấn đề gì.

Con đại xà ăn linh đan của Tiểu Lôi, ngày nào cũng mang đến cho hắn thứ gì đó để ăn, lúc thì là hươu, khi thì một con gà núi, ngày thứ ba lại mang một con mèo rừng lớn đến.

Đáng thương cho con mèo rừng có hàm răng bén nhọn, móng vuốt sắc bén, nhưng đã bị đại xà biến thành cơm tối cho Tiểu Lôi, nhưng hắn vừa cắn một miếng đã phun ra ngoài, nguyên là thịt con này vừa tanh vừa hôi vừa chua, mùi vị kỳ cục không tả nổi!

Cứ như vậy đợi suốt ba ngày, Tiểu Lôi trong lòng vẫn hy vọng bọn Tiêu Dao Tử có thể đi tìm, cứu mình thoát hiểm, nhưng mỗi ngày qua hy vọng càng giảm đi một ít.

Con mụ Tiên Âm kia cố ý đi ngược đường, xem chừng đã lừa được cái lão ngốc Tiêu Dao tử rồi.

Cũng may nội lực dần dần quy nguyên, khí lực khôi phục từng ngày, mặc dù không có pháp lực, nhưng đợi đến hai chân và các xương trên người lành lặn lại, có thể đi được rồi.

Ngày thứ ba, thứ tư, Tiểu Lôi mỗi ngày đều đưa linh dược cho đại xà, nó một ngày ăn một viên, ban đêm không ngủ bên người Tiểu Lôi mà chạy tới địa phương nào đó.

Ba ngày sau, bộ dạng đại xà tựa như bắt đầu có nhiều biến hóa, Tiểu Lôi cảm thấy trên thân hình đầy vẩy đen của nó mơ hồ tỏa chút kim quang, hai cái sừng trên đầu cũng dường như dài hơn nửa tấc, hiển nhiên linh khí ngày càng phong phú.

Một người một rắn cứ an nhiên đến ngày thứ tư, đại xà sáng sớm đã đến bên người Tiểu lô liên tục gật đầu.

Tiểu Lô lấy làm lạ, cười nói: “Xà huynh à, chưa đến giờ ăn cơm, người tìm ta có chuyện gì?”

Con đại xà phục trên mặt đất, không ngừng gật đầu, Tiểu Lô xem xét một hồi không khỏi kinh ngạc, nguyên lai trên thân rắn bắt đầu lột da!

Trên thân nó có chỗ đã lột da, lộ ra bên trong, tất cả đều là vảy vàng.

Tiểu lô cười ha hả nói: “Ta rõ ràng rồi, nguyên lai người vội đến tìm ta báo hỉ, vậy ta chúc mừng người tu thành chánh quả. Người lần này lột da, kim lân khắp thân, đó chính là thành rồng, tương lai đắc đạo phi thăng cũng không nên quên tiểu đệ vài phần a”

Con đại xà ríu rít gật đầu.

Tiểu Lô trầm ngâm rồi nói: “Ta hiểu rồi, ý của người là hôm nay bạn lột da nên không thể mang đồ ăn cho ta, có phải không?”

Đại xà lại gật đầu.

Tiểu Lô cười nói: “Không sao không sao, mặc dù chân ta không cử động được nhưng đã đủ khí lực, hôm qua đã có con mèo núi này bên cạnh, mặc dù thịt nó khó ăn nhưng miễn cưỡng dùng cũng không chết người, hai chân ta vài ngày nữa có thể cử động, người yên tâm đi”

Suy nghĩ một lát rồi lấy ra viên đan dược cười nói: “Đây là viên đan dược cuối cùng trong túi, mặc dù người bây giờ đã hóa kim lân, không cần dược vật bồi bổ, nhưng coi như là kỷ niệm một hồi chúng ta quen biết đi”

Nói xong xuất chỉ bắn viên thuốc trước mặt đại xà.

Con đại xà thè dài lưỡi thu lấy thuốc rồi cuộn người bỏ đi.

Tiểu Lô thấy đại xà rời đi, nghe tiếng cây cối trên đường nó đi đổ rầm rầm trong lòng đột nhiên cảm thấy thương cảm, mình từ cõi chết quay về, bốn ngày nay còn có con rắn này bên cạnh, bây giờ không biết nó đi nơi nào, chỉ còn lại một mình tự dưng cảm thấy buồn rầu. Vào buổi trưa, con đại xà vẫn chưa mang đồ ăn đến cho Tiểu Lô, hắn cố nén vị tanh hôi, cắn hai miếng thịt mèo rừng, bây giờ không còn nhẫn nại nữa liền chửi một câu: “Cái đồ khó xơi này, ngày thường có giết ta cũng đừng hy vọng ta ăn một miếng! Mẹ nó có phải là mèo không? Ta thấy y như là uống nước tiểu của mèo!”

Trong lòng hắn không khỏi hoài niệm những nữ nhân ở nhà, càng thấy đói dữ dội, đột nhiên nhớ tới một người.

Lâm San San!

Khi Lâm San San ở bên cạnh hắn, cô gái đó hoàn cảnh đáng thương nhưng tận tâm chiếu cố chăm sóc hắn, tề gia nội trợ gọn gàng, lại còn nấu ăn ngon, đáng tiếc là cuối cùng cũng rời xa hắn, không tìm được nữa.

Suy nghĩ một hồi, Tiểu Lô trong lòng tự mắng chính mình, Lâm San San đã rời đi nhiều ngày rồi, những ngày có nhiều nữ sắc vờn quanh dần quên mất nàng, bây giờ bụng đói mới nghĩ đến điểm tốt của nàng, có phải là quá vô tình bạc nghĩa hay không.

Người đang gặp cảnh ngộ khó tránh khỏi suy nghĩ linh tinh, Tiểu Lô sau một hồi cũng định miễn cưỡng ăn hai miếng thịt mèo để luyện công, nhưng lại thấy xa xa truyền đến tiếng động âm âm quen thuộc, hắn ngưng thần nhìn lại, thấy từ phía xa đúng là đại xà đã trở về!

Lần đầu tiên trong đời Tiểu Lô đối với một động vật nảy sinh thân tình, không nhịn được cao giọng kêu: “Xà huynh ơi xà huynh, người không nỡ bỏ rơi ta, lại đến chơi với ta sao?”

Đại xà chậm rãi bò tới cạnh Tiểu Lô, giống như mọi lần, mở cái miệng rộng ra, nhả ra một con môi, nhưng lần này Tiểu Lô nhìn thấy bên trong miệng lộ ra một tiếng: “A!!”

Hóa ra con vật từ trong miệng đại xà rơi ra không phải là động vật hoang dã, mà là một người, một phụ nữ!

Nữ tử này tóc rất dài, y phục toàn thân đã rách nát, mặt đầy máu và bầm, quần áo đã rách lộ cả da thịt nhưng có thể nhận ra trước đây là màu trắng.

Nữ tử này không biết là chết, hay là bất tỉnh, thân thể cứng ngắc bất động.

Tiểu Lôi vừa nhìn đã nhận ra nữ tử này chẳng phải ai xa lạ, chính là Tiên Âm!!!

Nhận ra nàng, tâm tình hẳn trở nên kích động, thiếu chút nữa không để ý đến thương thế định đứng lên, bị phần hét to: “Hay lắm! Nghĩ không ra thật là oan gia ngõ hẹp, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông tới!”

151. Chương 152: Thần Tiên Đảo

Có điều Tiểu Lôi lần này vận khí lớn nên gặp được linh xà, còn Tiên Âm tính tình ác độc lại không có kết quả tốt.

Nàng giống như Tiểu Lôi, cũng bị va vào cành cây, may mà trong rừng cây rậm rạp không biết bao nhiêu năm không có người lui tới, thâm lá rậm dày, nên cũng không tử nạn đương trường.

Tiên Âm ngày đó, bị Tiêu Dao tử đánh bại hai lần, thụ thương bỏ chạy, vì chạy trốn sự truy sát của Tiêu Dao Tử nên dùng hết sức, đồng thời nội thương bộc phát, bị thương không nhẹ chút nào, rơi xuống mặt đất liền bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Lôi hảo vận, lại còn được đại xà chiếu cố, Tiên Âm rơi vào rừng rậm mấy ngày không ai đoái hoài, không được ăn uống gì, xương cốt gãy không ít, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

May mà nàng dù sao cũng có tu vi thâm hậu, mặc dù nội thương nghiêm trọng nhưng vẫn chưa chết, mới trụ lại được đến hôm nay.

Sau khi đại xà rời đi, cảm ơn ân đức của Tiểu Lôi nên kiểu gì cũng phải kiếm cho hắn một con mối lớn, để ăn trong mấy ngày. Sau tìm thấy Tiên Âm đã hôn mê bốn ngày, đại xà nào để ý, liền ngoạm lấy mang về.

Lại nói Tiểu Lôi mặc dù hơi vô lại và láu cá một chút, nhưng trong thâm tâm lại khoan hậu, cả đời đến giờ chưa bao giờ thực sự thù ghét căm hận ai, mặc dù đánh nhau với giáo hội, gặp Diệp Bất Quần cũng không phân biệt rõ bạn thù.

Nhưng đối với Tiên Âm, hắn lại hận thấu xương!

Con mụ đàn bà này, tâm địa ác độc hiểm thấy, quả là vô song trên trời đất, chỉ vì ghen ghét Diệu Yên mạnh hơn nàng, nhiều lần tìm cách hại Diệu Yên, bây giờ lại bắt hắn, làm hại hắn trọng thương thế này, toàn thân pháp lực mất hết, lại còn bị khốn trong cái địa phương quỷ quái này.

Nghĩ đến đây, hắn hận đến nghiêng răng kèn kẹt, liên tục cười lạnh.

Đại xà tất nhiên không quản nhiều đến thế, thả “thức ăn” xuống, hướng về phía Tiểu Lôi gật gật đầu rồi mới rời đi.

Tiểu Lôi mục quang trừng trừng nhìn Tiên Âm, khi con rắn rời đi quên cả chào hỏi, một hồi lâu mới thở ra một hơi dài, âm trầm nghiêm mặt nói: “Tiên Âm! Tiên Âm tiên tử! Tiên Sơn chúng môn nhân! Thật không ngờ chúng ta còn có cơ hội tương kiến thế này. Người bắt ta chạy đến đây, nhưng mạng ta lớn, phúc ta dày vẫn còn sống sờ sờ, người nói sao đây? Hừ hừ!”

Hắn đứng dậy, kéo Tiên Âm đến bên cạnh, sờ mũi nàng, thấy có hơi thở yếu ớt, quả nhiên là chưa chết.

Bây giờ hắn chả việc gì phải khách khí, đưa tay sờ soạng khắp thân thể Tiên Âm, kiểm tra thương thế của nàng, hóa ra thương thế của nàng nặng hơn của hắn, xương khớp gãy mười bảy mười tám đoạn, hắn tuy không còn pháp lực nhưng nội lực đã khôi phục bảy tám phần, nắm cổ tay Tiên Âm dùng nội lực dò xét.

Hắn cảm thấy nội lực Tiên Âm mặc dù mong manh nhưng rất ổn định, hiển nhiên con mụ này tuy ác độc nhưng một thân tu vi thực sự kinh người, nếu Tiểu Lô bây giờ nếu có ác tâm, dùng nội lực đã khôi phục của hắn có thể làm chấn động tản mát nội lực của Tiên Âm, giết ả ngay lập tức.

Nhưng hắn chuyển ý niệm, nếu đơn giản như vậy thì tiện nghi cho ả quá, tiểu gia mấy ngày nay phải chịu thiệt ư?

Hắn xem xét một chút, hoan hô một tiếng, từ trong ngực Tiên Âm lôi ra một túi Bách Bảo, cái này Diệu Yên cũng có một cái, là một loại pháp bảo gì đó.

Tiên Âm mặc dù không có Càn Khôn Kính và Chấn Thiên Linh cường đại như của Diệu Yên, nhưng là cường môn nên cũng có một số đồ đáng kể.

Nguyên là người tu hành không mở được pháp bảo của người khác, nhưng may là hắn đã quen thuộc với túi Bách Bảo của Diệu Yên, không phí chút sức lực nào, hắn đã mở ra túi Bách Bảo của Tiên Âm mà xem xét.

“Hừ, đồ vật của con mụ này không ít a, có nhiều đứa ngốc hâm mộ, tặng nằng không ít đồ vật ah!”

Tiểu Lô đã xem qua rất nhiều pháp bảo, tự nhiên nhãn quang không kém, không khách khí bối loạn túi Bách Bảo của Tiên Âm một hồi, thấy một số linh đan trân quý, lựa lấy hai viên linh đan trị thương của Tiên Sơn phái, tự mình nuốt một viên, cấp cho Tiên Âm một viên. Nghĩ một lát, hắn lấy trong mình ra một cái bình màu đen, cười lạnh, lấy ra một viên dược hoàn màu đen, bỏ vào miệng Tiên Âm.

Viên thuốc này chẳng phải là trị thương mà là thứ hại người!

Đồ vật này nguyên hắn được Khinh Linh tử đưa cho

Trong bình có ba viên dược hoàn, tên là “Tỏa Hồn Đan”

Nguyên lai ngày xưa tại Tiên Lâm có một ma đầu, chuyên môn bắt người tu hành, thu lấy linh hồn đối phương luyện chế đan dược gia tăng công lực cho chính mình, Khinh Linh tử ra tay giết chết, lão giống như Tiểu Lô, tính tình vô lại, sau khi tiêu diệt ma đầu liền khoảng hết đồ vật không sót lại tí nào.

Ba viên “Tỏa Hồn Đan” này chính là lấy từ động phủ của ma đầu đó.

Loại Tỏa Hồn Đan này cho phạm nhân ăn không sao, nên cho người tu hành bình thường ăn cũng không có điểm gì tổn hại, bất quá nếu có chút tổn hại, chỉ cần dụng tâm hóa giải thì không sao.

Nhưng loại dược vật này có một đặc tính kỳ lạ!

Phải biết rằng, phạm là người tu hành, tất cả pháp lực đều tập trung tại linh căn, đối với người tu hành mà nói, trong tam hồn thất phách, Linh Tuệ Phách là quan trọng nhất.

Giống như Khí Hải Huyết tại đan điền của người luyện võ công

Loại Tỏa Hồn Đan này khi ăn vào, sẽ lập tức bám vào Linh Tuệ Phách, cho dù là Đại la kim tiên cũng không có cách nào khu trừ.

Đối với người tu hành bình thường mà nói, nếu ở trong giai đoạn luyện khí, trong linh căn dù sao cũng không có pháp lực, nhưng ăn các loại linh dược vào có thể rửa sạch linh căn sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng tu luyện đến giai đoạn “Tu Pháp Kỳ”, trong linh căn đã chứa pháp lực sinh mệnh tu luyện, loại Tỏa Hồn Đan ác độc này một khi ăn vào rồi sẽ cùng pháp lực chứa đựng tại linh căn đồng thời kết hợp lại...

Nếu muốn trục xuất nó ra ngoài? Có thể! Phải tự mình phế đi một thân pháp lực, biến thành phế nhân, phải tu luyện lại từ đầu!

Nhưng người tu hành tu luyện đến Tu Pháp Kỳ, đều mất mấy trăm năm mới có thể đạt đến cảnh giới đó, muốn tự mình phế đi để tu luyện lại, không bằng giết hắn đi còn hơn.

Năm đó ma đầu kia ý vào loại đan dược này khổng chế rất nhiều cao thủ tu pháp kỳ, họ không dám không nghe lệnh ma đầu trợ trụ vi ngược, sau cùng bị Khinh Linh tử ra tay tiêu diệt toàn bộ.

Cách khổng chế kẻ ăn Tỏa Hồn Đan thế nào, Tiểu Lô tự nhiên có biện pháp.

Đợi một hồi, thấy Tiên Âm vẫn chưa tỉnh, ngẫm lại chắc Tỏa Hồn Đan trong cơ thể Tiên Âm đã phát huy được tính, hẳn lúc này không vội vàng lôi từ trong túi ra một viên ôn ngọc màu xanh lục, cẩn thận bẻ thành hai nửa, bên trong rơi ra một viên sáp.

Viên sáp này có mùi cay xộc lên mũi, Tiểu Lô vừa ngửi qua, lập tức hắt hơi.

Hắn bèn bóp nát viên sáp đó, bên trong lại có một dược hoàn màu đỏ.

Năm đó ma đầu kia dùng Tỏa Hồn Đan khống chế người khác làm ác, chính mình ăn vào một loại thuốc gọi là “Dẫn Hồn Đan”

Hai loại đan dược này là cực khó kiếm, cách điều chế sớm đã thất truyền mấy thế kỷ rồi, chỉ biết là trong đó có một loại phối liệu, phải là hai quả trứng phượng hoàng đồng sanh, hơn nữa phải là một trống một mái.

Trong đó một để làm Tỏa Hồn Đan, một để làm Dẫn Hồn Đan.

Tỏa Hồn Đan để hại người, Dẫn Hồn Đan để khống chế người.

Năm đó, loại dược vật này tự nhiên Khinh Linh tử không dễ dàng đưa cho Tiểu Lô, nhưng nhờ có Bảo Nhi, cô bé tinh nghịch đã sớm vợ vét không ít đồ trong phòng luyện đan của Khinh Linh tử tại Nga Mi sơn.

Những chuyện này đương nhiên là do Tiểu Lô lạng lẽ xúi giục. Do Bảo Nhi còn nhỏ không biết gì, đừng nói “Tiểu Lô ba ba” sai nó vào phòng luyện đan của Khinh Linh Tử lấy đồ, nếu Tiểu Lô bảo nó đi phóng hỏa, sợ rằng nó sẽ không hề do dự.

Cho nên hai vật hữu ích này đã rơi vào tay Tiểu Lô, Khinh Linh tử là kẻ hồ đồ phong cuồng, mấy ngàn năm thu thập không biết bao nhiêu bảo vật, cũng không nhớ hết.

Chỉ là Tiểu Lô nghe qua câu chuyện của lão, liền ghi nhớ, vô tình trong đồng đồ Bảo Nhi trộm được có thứ đó, hẳn tự nhiên lạng lẽ cất lấy.

Hắn nuốt viên Dẫn Hồn Đan vào, liên tục cười lạnh, nhìn Tiên Âm đang hôn mê.

Dẫn Hồn Đan này không có cách nào phá giải, cũng bám vào linh căn của Tiểu Lô, không thể trừ bỏ, chỉ cần hắn động tâm niệm có thể khống chế Tiên Âm, muốn nàng đau thì, muốn nàng ngứa thì ngứa.

Năm xưa khi ma đầu bị Khinh Linh tử giết, Tỏa Hồn Đan còn lưu lại ba hoàn, nhưng Dẫn Hồn Đan chỉ còn một hoàn, cũng là hoàn duy nhất, từ nay về sau Tiên Âm chỉ có thể nghe mệnh lệnh của Tiểu Lô.

Trừ phi Tiên Âm có nghị lực phế đi toàn bộ tu vi, nhưng nếu có phế đi thì cũng chẳng nguy hại gì tới hắn.

Khinh Linh tử cũng đã nói qua, Tỏa Hồn Đan và Dẫn Hồn Đan tuyệt không có cách hóa giải, cho dù người ăn Tỏa Hồn Đan giết kẻ ăn Dẫn Hồn Đan cũng không hóa giải được. Sau này, dược lực của Tỏa Hồn Đan mỗi ngày phát tác, mỗi ngày mỗi khắc gia tăng, đến ngày thứ mười hai, sẽ không ngừng phát tác trong suốt mười hai canh giờ, làm người đau đến đến hồn phi phách tán, nhưng không chết, thực sự là rất lợi hại.

Loại đan dược này, ngay cả Khinh Linh tử khi nói đến cũng biến sắc, thở dài: “Loại đan dược này mặc dù ác độc nhưng cũng thần diệu cực kỳ, ta mặc dù diệt ma đầu kia, nhưng không nỡ lòng hủy diệt bảo vật này, gọi là tỏa hồn dẫn hồn, ta cho rằng gọi là “Thần Tiên Đảo” (1) thì hay nhất, có nghĩa là, cho dù là thần tiên, ăn vào cũng gặp xui xẻo”

(1) chữ đảo ở đây có nghĩa là ngã, đổ.

152. Chương 153: Hý Lộng Tiên Âm

Nhưng dù sao thì cũng phải đánh lửa, nhưng thảm lá xung quanh quá dày, không khí quá ẩm ướt, mãi mà không nhóm lửa được.

Tiểu Lô hiện giờ không e ngại gì cả, xé ngay áo ngoài trên người Tiên Âm ra nhóm lửa.

Thương thay cho Tiên Âm tiên tử, đường đường là Tiên Sơn chưởng môn nhân, lại bị Tiểu Lôi lột áo ngoài, chỉ còn lại một bộ nội y rách nát bên trong nhưng vẫn không hề hay biết.

Cũng may là đã nhóm được lửa, ngọn lửa khá to, có thể cháy được cành cây, chứ không bây giờ hắt hối với Tiên Âm hận ý đầy mình, có thể lột hết quần áo trên người Tiên Âm để nhóm lửa cũng không mấy may nhú mảy.

Nhìn ngọn lửa bốc lên, Tiểu Lôi thở một hơi dài, bốn ngày nay sống ngoài trời toàn ăn tanh uống máu, hôm nay rốt cuộc có thể nhóm lửa sưởi ấm, làm chút thức ăn được rồi.

Thịt con mèo rừng tuy khó ăn nhưng nướng chín cũng miễn cưỡng ăn được, hắt vừa ăn một chút vừa nhắm mắt dưỡng thần luyện công.

Tâm trạng hẩn lúc này cực tốt, có thể tự mình khống chế cường địch rồi, rõ ràng là vận khí quá lớn, rõ ràng là có thiên ý, nói ra hẩn tự cho mình là nhân phẩm quá tốt.

Tâm tình hẩn thư thái, tu luyện tự nhiên tiến triển hơn so với mấy ngày hôm trước nhiều, chậm rãi thu thập nội lực, tự nhiên dần dần có vẻ khôi phục.

Mặc dù pháp lực không còn chút nào, nhưng nội lực đã khôi phục, ít nhất khí lực cường tráng hơn nhiều. Sau này có thể không còn là người tu tiên nhưng cũng là võ lâm cao thủ, cũng thật khoái hoạt! Chung quanh có Diệu Yên, Tiên Âm hai đại cao thủ, phóng mắt khắp thiên hạ có kẻ nào dám trêu chọc lão tử?

Như thế chẳng phải là thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ?

À, không đúng không đúng, như thế là dùng mấy câu nói của tên thái giám Đông Phương Bất Bại hay sao, không tốt không tốt.

Vậy thì tiên phúc đồng hưởng, thọ dữ thiên tề thì sao nhỉ?

Cũng không tốt, đó là khẩu hiệu của Thần Long giáo chủ, ngay cả vợ hẩn cuối cùng cũng chạy theo Vi Tiểu Bảo, việc đó thật không có lợi chút nào!

Trong lòng hẩn đầy những suy nghĩ lung tung, trong lúc mơ màng, tỉnh ra đã thấy một đôi mắt trong veo sáng rực nhìn mình như muốn phun lửa.

Nếu là ngày trước trong lòng hẩn sẽ hoảng sợ, nhưng bây giờ đã chiếm tiện nghi, chỉ quay đầu ra nhìn, vắn mình, dương dương tự đắc hỏi: “Ý, Tiên Âm chưởng môn đã tỉnh rồi a? Sớm quá? Đêm qua ngủ có ngon không?”

Lúc đó Tiên Âm đang ngồi cạnh Tiểu Lôi. Đúng là tu vi nàng thâm hậu, tối qua được Tiểu Lôi cho một hoàn thuốc trị thương, hôm nay tỉnh lại mặc dù vết thương chưa khỏi nhưng đã có thể ngồi dậy.

Nàng hôn mê bốn năm hôm, vừa tỉnh lại phát hiện mình bị thương rất nặng, nhưng mơ hồ cảm nhận được có người cho mình linh dược trị thương, lập tức nhìn ra Tiểu Lôi nằm cạnh.

Nàng vốn là người khôn ngoan, lập tức cảm thấy không ổn.

Đầu tiên, nhìn qua thấy hẩn hơi thảm hại, nhưng toàn thân sạch sẽ, khí sắc không tồi, hơn nữa hô hấp trầm ổn, dường như đang điều dưỡng khí tức, bên cạnh còn có một đồng lửa sắp tắt.

Rõ ràng là khi mình hôn mê, chẳng lẽ hẩn tỉnh dậy trước bèn cứu mình, cho mình dược vật trị thương?

Lúc này trong lòng Tiên Âm phát sinh cảnh giác, lập tức kiểm tra pháp lực của mình, mặc dù bị thương rất nặng nhưng không có dấu vết của độc dược, pháp lực do bị thương nên suy yếu nhiều, nhưng dù sao có thể quay lại Tiên Sơn cố gắng tu luyện, rất nhanh có thể phục hồi được.

Thứ hai, nàng cả kinh khi phát hiện thấy ngoại y đã biến mất, đây không phải chuyện đùa. Lúc ấy chân tay nàng chợt lạnh như băng, mặc dù nàng là người ác độc, nhưng quả thật bằng thanh ngọc khiết, thiên hạ kẻ ngưỡng mộ nàng không đến một vạn cũng trên tám ngàn, nhưng cho tới giờ nàng vẫn chưa động tâm với bất kỳ ai, kể cả Đông Phương Vô Thắng là nhân vật trong Cao Nhân Ngũ Phương Bảng, nàng cũng không vừa mắt.

Chẳng lẽ mình không may bị tên tiểu vô lại này hủy đi sự trong sạch????

Nếu đúng là vậy, nàng sẽ liều mạng, cho dù Nghịch Thiên Quyết gì đó cũng không thêm, phải một chưởng đánh chết tên tiểu vô lại này.

Nhưng kiểm tra cơ thể, chỉ mất có áo ngoài, còn không bị tổn hại gì, lúc này mới yên tâm một chút.

Tiểu Lô tỉnh lại sau khi nhập định, đối với Tiên Âm không chút sợ hãi, tự nhiên dùng miếng thịt nướng chưa ăn hết hôm qua cắn hai miếng, vừa kiểm tra khớp xương trên đùi, xem ra đã hồi phục khá ổn rồi.

Người ta thường nói phải mất một trăm ngày để xương lành, nhưng xương của hắn dù gãy qua năm ngày hầu như đã hồi phục một nửa, chỉ cần thêm ba đến năm ngày nữa là sẽ hồi phục hoàn toàn.

“Tiểu tử, ngươi làm trò gì vậy?” Tiên Âm thấy Tiểu Lô không lý gì tới mình, rốt cục không nhịn được, thốt lên một câu, giọng đơn chưởng lên đe dọa nói: “Khi ta chưa tỉnh lại, ngươi đã làm gì ta?”

Tiểu Lô cười hì hì nói: “Ngươi nói không tồi. Nếu không phải ta cứu thì mạng ngươi sớm đã ô hô ai tai rồi, ồ ai cũng bị thương cả, ngươi giờ tay như thế không mệt ư? Ta nói cho ngươi biết, pháp lực của ta đã không còn, quá nửa là bị ngươi làm hỏng rồi, bây giờ ngươi muốn giết ta thì chỉ cần giờ một ngón tay là được, không phải lên mặt dọa người!”

Tiên Âm nghe Tiểu Lô nói xong sắc mặt lập tức bình thản một chút.

Khi Tiểu Lô chưa tỉnh lại, Tiên Âm đã xem xét qua cơ thể của hắn, phát hiện nhiều xương trên người hắn bị gãy, có bộ đáng bị thương rất nặng.

Vừa nhìn, nàng không khỏi âm thầm thán phục thể chất phi thường của hắn, quả nhiên khôi phục nhanh hơn mình nhiều.

Nàng không biết rằng mình hôn mê bốn ngày bị đại xà mang đi, cứ tưởng rằng mình từ trước đến nay ở cùng một chỗ với hắn.

Tiểu Lô ăn hai miếng rồi hỏi: “Ngươi có đói bụng không? Muốn ăn chút gì không?”

Tiên Âm cười lạnh một tiếng: “Ngũ cốc của loại phạm phu tục tử đều mang theo trọc khí, nếu ngươi muốn tu vi thăng tiến, không nên ăn là hơn!”

“Ta chẳng quan tâm, nếu như tu tiên mà phải tuyệt thực khác nào đoạn tuyệt hưởng thụ của con người, vậy lão tử chẳng tu luyện nữa. Con người đều do cha mẹ sinh thành, sống một đời, khi sinh ra tại thế giới phải đối xử tốt với bản thân mình, nếu không làm thế mới là có bệnh a”, hắn hì hì cười làm mặt quỷ: “A, ta thiếu chút nữa quên mất, ngươi không phải cho cha mẹ sinh ra, mà là do trời sinh đất dưỡng.”

Tiên Âm tức giận sắc mặt trắng bệch, nhưng không phản bác lại.

Tiểu Lô ăn một lát rồi nói: “Xương của ngươi cũng gãy vài chỗ, ta ăn vào có chút khí lực, ta giúp ngươi trị liệu một chút không sao chứ? Nếu không sau này biến thành què quặt, làm một tiên tử què đẹp lắm hay sao?”

Nói xong hắn đưa tay kiểm tra chân của Tiên Âm.

Tiên Âm lập tức đỏ mặt, lùi thân về phía sau quát: “Không được chạm vào ta!”

Nói xong một chưởng đánh vào vai Tiểu Lô, hắn một chút pháp lực không có, không đề phòng, đau điếng người, mắng: “Con mẹ đàn bà không có lương tâm! Ngươi hôn mê bốn ngày rồi, không phải ta thiện lương thì sớm đã giết ngươi rồi. Hừ, ngươi cho rằng ta chiếm tiện nghi sao? Nói cho ngươi biết, khi ngươi hôn mê, tiểu gia ta đã sớm xem xét trên người ngươi từ trên xuống dưới hơn một lần rồi!”

Nghe xong, Tiên Âm run bắn người, trên mặt đầy huyết sắc, hét lên một tiếng: “Ta trừng trị tên dâm tặc nhà ngươi!”

Nói xong đánh tiếp một chưởng.

Chưởng này mơ hồ mang theo tiếng gió rít, biết là không đơn giản, Tiểu Lô kinh hô lên một tiếng, bất chấp trên đùi đau đớn lăn ra ngoài. Liên nghe thấy âm một tiếng, bụi đất và lá cây bay tán loạn, chỗ vừa rồi của hắn đã biến thành một hố sâu.

Tiên Âm sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đầy sát khí đang chăm chăm nhìn hấn.

Tiểu lô ớn lạnh, hét lớn: “Người giết người a! Nếu ta là dâm tặc thì sớm đã lột hết quần áo của ngươi, lại còn cho ngươi uống thuốc trị thương làm gì?”

Tiên Âm nghe hấn nói tuy thô tục, vẫn tức giận nhưng nghĩ lại, trong lòng cũng hối hận, nếu không phải vừa rồi Tiểu Lô tránh được chưởng vừa rồi, Nghịch Thiên Quyết kia cũng tan thành mây khói.

Rồi nàng nén giận, cắn răng nói: “Ai bảo ngươi nói hươu nói vượn, ngươi lại đây. Chỉ cần ngươi không nói bậy ta sẽ không đánh ngươi”

Tiểu Lô bủi môi cười lạnh, đầu tiên kiểm tra thương thế trên đùi, lúc này mới nằm xuống, thản nhiên cắn một nhánh cỏ trên miệng, hàm hồ nói: “Ta không lại, nằm đây thoải mái hơn. Xương của ngươi cũng gãy nhiều, vốn tưởng có thể giúp ngươi một chút, nhưng bây giờ thì thôi, Tiên Sơn chưởng môn thần thông quảng đại tự mình trị thương đi!”

Tiên Âm cười lạnh: “Một chút thương thế ngoài da, ai cần ngươi giúp!”

Nàng nhắm mắt lại, dùng nội tức kiểm tra thương thế toàn thân, cắn môi lại, đột nhiên xương cốt toàn thân kêu răng rắc, giống như tiếng rang đậu.

Chỉ cần vận công như vậy, toàn bộ những chỗ gãy trên người đã bị nàng dùng công lực khôi phục lại!

Đương nhiên, chỉ là định vị lại, còn muốn trở lại như cũ, trong nhất thời nửa khắc là điều không thể. Chỉ là kiểu vận công khôi phục khớp xương như thế này tuy lợi hại nhưng không phải là đau đớn như bình thường.

Nếu Tiểu Lô ra tay, có thể dùng biện pháp nhẹ nhàng giúp nàng định vị xương, nhưng do Tiên Âm tâm cao khí ngạo, hết lần này đến lần khác tranh phân với Tiểu lô, tự mình vận công, mặc dù cũng xong nhưng đau đến cơ hồ muốn ngất đi lần nữa.

Tiểu Lô nằm một bên, trong lòng kinh hoảng, mục đàn bà này có phải là người không, nếu là ta tuyệt đối không dám làm vậy, chẳng phải là đau muốn chết? Mắt thấy nàng vận công có thể khống chế xương cốt toàn thân, tu vi thật đáng sợ, khó trách Tiêu Dao tử cũng tự thẹn không bằng, chỉ là không biết mình xài viên Thần tiên Đảo kia có khống chế được nàng hay không. Nhưng lại nghĩ đến Khinh Linh tử còn sợ nó, thì chắc có thể chế phục được Tiên Âm rồi.

Tiên Âm ý chí bất khuất, đợi cơn đau qua đi liền hít vào một hơi, tìm túi Bách Bảo của mình, nàng biến sắc kêu lên: “Túi bách bảo của ta mất đâu rồi?”

Nàng lập tức trừng mắt nhìn Tiểu Lô quát: “Ngươi ăn cắp của ta!”

Tiểu Lô lập tức lùi lại một chút, cười nói: “Ta làm sao nhìn thấy túi bách bảo của ngươi?”

Tiên Âm hận không thể một chưởng giết chết tên tiểu vô lại này, quát: “Nơi này chỉ có hai người ta và ngươi, đồ của ta không thấy đâu đương nhiên là do ngươi lấy đi!”

Tiểu Lô giả bộ trầm ngâm nói: “Ta hôm qua không nhóm được lửa bèn lấy y phục của ngươi, có phải là vô ý vứt vào lửa rồi chẳng?”

Tiên Âm cười lạnh nói: “Túi Bách Bảo của ta là pháp bảo của Tiên Sơn phái, làm sao có thể đốt? Mau trả đây!”

Tiểu lô cười hì hì: “Trả ngươi? Ta lấy gì trả ngươi? Ngươi bắt ta mang đến đây, hại ta một thân pháp lực tổn mất hết, ngươi lấy gì trả ta?”

Tiên Âm mặc dù tức giận trong lòng, nhưng biết mình đang bị thương, pháp lực còn có ba bốn thành, chỉ có một gã Tiểu Lô vẫn không để vào mắt, cười lạnh nói: “Ngươi nếu mang đồ vật trả ta, ta sẽ không đánh ngươi, bằng không chẳng lẽ ngươi không sợ ta...”

“Được được được!” Tiểu lô hét lớn: “Ngươi đổ oan cho ta lấy đồ, ta chứng minh cho ngươi xem!” Hấn lập tức động thủ cởi quần áo rất nhanh, lập tức cởi áo ra lộ ra phần thân trên xích lỏa. Tiên Âm thấy Tiểu Lô sắp cởi nốt đai lưng bèn hét lên một tiếng, mặt đỏ bừng, quay đầu đi kêu lên: “Dừng! Mau dừng tay!”

Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Ta nói không phải do ta lấy, người không tin, ta đoán khi chúng ta rơi xuống đây nó đã bị mắc trên cành cây rồi”.

Tiên Âm thấy Tiểu Lôi không cởi quần áo nữa mới quay đầu lại, suy nghĩ cẩn thận một chút, nàng nhận thấy nếu hắn ăn cắp túi Bách Bảo cũng không mở được, mà hắn nói cũng có vài phần đạo lý, nên không so đo nữa.

“Ồ đã như vậy, đợi ta khỏi chúng ta cùng đi tìm vậy”

Sau đó Tiên Âm hỏi Tiểu Lôi hai người ở đây bao lâu rồi. Tiểu Lôi nói hươu nói vượn, không đề cập đến chuyện đại xà hỗ trợ, chỉ nói hai người rơi xuống cùng nhau xuống chỗ này, hắn tỉnh lại trước, hảo tâm cho Tiên Âm một viên linh dược trị thương ...v.v.

Tiên Âm nghe xong sắc mặt bình tĩnh hơn nói: “A, người dù sao đã ra tay cứu ta, vậy chỉ cần người nghe lời ta, ta sẽ không làm khó người. Bây giờ ta hỏi người một sự tình, người thành thực trả lời ta, nếu trả lời làm ta hài lòng, ta sẽ đưa người về Nga Mi sơn, người thấy sao?”

Tiểu Lôi trở mặt hỏi: “Có chuyện gì?”

Tiên Âm trong lòng kích động nhưng cố trấn tĩnh, chậm rãi trầm giọng nói: “Ta hỏi người, Tiêu Dao phái các người có một bộ Nghịch Thiên Quyết phải không?”

153. Chương 154: Luyện Thân Thiên

Khó trách này nữ nhân lại vụng trộm quay lại! Lại khó trách ả liều mạng để Tiêu Dao tử đánh một chưởng, rõ ràng biết không phải là đối thủ của Tiêu Dao tử, cũng nhất định phải bắt mình cho bằng được.

Hóa ra trong lòng nàng hy vọng có được Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái !!

Tiểu Lôi nghe đến đây, cười lạnh nói: “Sao? Người làm sao biết Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái?”

Tiên Âm cũng không phủ nhận, nói: “Ngày đó ta vốn đã bỏ đi, nhưng nghĩ đến liễu diệt kiếm của ta rơi xuống ở đó, liễu diệt kiếm là pháp bảo sư phụ ban tặng, ta không nỡ vứt bỏ, liền định lẳng lặng quay lại thu hồi. Buồn cười Tiêu Dao tử làm chướng môn đã lâu, không hề biết giang hồ nông sâu thế nào, chỉ phái vài đồ đệ thủ chung quanh, rồi cùng người đàm luận bí mật của Tiêu Dao phái. Ta cũng không lừa người, người ngoan ngoãn đem Nghịch Thiên Quyết nói cho ta biết, ta sẽ thả người trở về. Ta Tiên Âm nói quyết giữ lời!”

Hừ! Giữ lời?

Trong lòng Tiểu Lôi cười đến đau cả bụng, nếu ta tin người giữ chữ tín, chuyện đó chỉ có quỷ mới tin!

Bất quá đã hiện tại biết mưu đồ của Tiên Âm, Tiểu Lôi lại không lo lắng đến lập tức xuất lá bài chủ là Tỏa Hồn Đơn. Nghĩ đến Tiên Âm hiện tại mưu đồ chiếm Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái, sẽ không dám thương tổn mình, hắn không ngại trên chọc nàng vài câu.

Dù sao có lá bài chủ trong tay, Tiểu Lôi cũng không sợ Tiên Âm đảo ngược tình thế!

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi cười lạnh, nói: “Hừ, người mưu đồ chiếm Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái sao? Chuyện đó người đừng mơ tưởng. Ta khuyên người sớm bỏ cuộc đi.”

Tiên Âm không nói gì, cứ như vậy lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Lôi. Đột nhiên nàng nói: “Ta kể cho người một câu chuyện được không?”

Tiểu Lôi ngẩn người: “Cái gì?”

Tiên Âm chậm rãi nói: “Từng có một người đắc tội với ta, trước đó, ta chưa phải là chưởng môn nhân của Tiên Sơn, chỉ là một tiểu đồ của Tiên Sơn phái, người đó pháp lực mạnh hơn ta. Ta đánh không lại hắn. Chuyện đó, sư phụ cũng không giúp ta, Diệu Yên lúc ấy đang tiềm tu, cũng không thể hạ sơn, cho nên ta tự mình đi tìm người đó để báo thù.”

Tiểu Lôi ngắt lời: “Ta đoán quá nửa trong chuyện đó là người không đúng, cho nên sư môn của người mới không trợ giúp người.”

Tiên Âm nhìn Tiểu Lôi, lạnh lùng nói: “Buồn cười ! Trên thế giới này làm gì có chuyện đúng hay không đúng. Ta thấy đều là những ý nghĩ vớ vẩn, nắm đầm của ai to, cứng, thì sẽ có lý! Cái gì là chính nghĩa tà ác, bất quá chỉ là những chuyện vớ vẩn mà thôi.”

Tiểu Lôi ngẩn người. Lời này của Tiên Âm nói ra xem như đại nghịch bất đạo, nhưng lại rất phù hợp tính tình của Tiểu Lôi. Hắn mặc dù cố tình phản bác, nhưng nhất thời không thể mở miệng.

Tiên Âm tiếp tục nói: “Nói cho người nghe, không cần vội. Lần đó là lần đầu tiên ta đến Vạn Tiên Đại Hội, lúc ấy ta còn nhỏ, thấy một món pháp bảo huyền diệu của một người tại đại hội, đó là một thanh phi kiếm. Hiện tại nghĩ lại, phi kiếm đó cũng bất quá chỉ là một món đồ bình thường. Không thể coi là thượng phẩm. Lúc ấy ta luyện kiếm đã có chút thành tựu, nhưng theo quy củ của Tiên Sơn phái, phẩm cấp của ta không đủ, chỉ có thể dùng một thanh phi kiếm hạ phẩm. Ngày đó tại Vạn Tiên Đại Hội thấy thanh kiếm đó, trong lòng ta đã thích. Vạn Tiên Đại Hội nguyên là nơi giao lưu pháp bảo của tu hành giả trong thiên hạ, ta chuyên tâm muốn thanh kiếm đó, liền lấy vài món pháp bảo tự tu luyện được, tìm hấn muốn đổi lấy thanh kiếm của hấn.”

“Sau đó ra sao?” Tiểu Lôi hiếu kỳ hỏi.

“Sau đó? Người đó không đành lòng, ta cầm thanh kiếm về, mới phát hiện thanh kiếm đó là đồ giả, mấy món pháp bảo ta cùng hấn trao đổi, đã mất không. Sau đó ta càng nghĩ càng tức giận. Ta vụng trộm tìm một cơ hội hạ sơn đi tìm người đó, muốn dùng thanh phi kiếm lấy lại mấy món pháp bảo.”

Tiểu Lôi cười, nói: “Nghĩ đến hấn quá nửa là không chịu. Trước đó trao đổi là người tình ta nguyện, giao dịch công bình, sau đó người cảm thấy mình thiệt thòi, hạ sơn đi tìm hấn, hấn đương nhiên không thể trả.”

Tiên Âm cười, nói: “Không sai, hấn lúc ấy cũng nói như vậy, ngôn từ so với người nói cũng không sai biệt lắm. Hấn nói lúc ấy trao đổi không hề lừa dối ta, là ta tự nguyện. Hiện tại muốn lấy về, chuyện đó đừng hòng.”

“Rồi sao nữa?”

Tiên Âm ánh mắt lóe hàn quang, chậm rãi nói: “Sau đó, ta tức giận, cùng hấn giao đấu, lúc ấy hấn pháp lực mạnh hơn, ta không thắng được, cũng không có biện pháp cướp lại pháp bảo, vì vậy, ta đã có một chủ ý.”

“Chủ ý gì?”

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Trong mấy món pháp bảo ta đưa cho hấn, có hai món, lúc ấy ta luyện chế, là luyện thành một đôi, ta đưa hấn một, tự mình cầm một. Ta lén đi theo hấn, quan sát hấn trong mười ngày, đợi tìm được cơ hội, ta liền lặng lẽ xuất thủ, dùng pháp bảo của ta giết đi vài môn nhân của phái khác. Chính là dùng món pháp bảo giống như trên tay hấn! Sau đó các môn phái bắt đầu truy cứu, từ manh mối, liền phân biệt ra pháp bảo, truy ra hấn.”

Tiểu Lôi nghe vậy, trong lòng phát lạnh. Nguyên là câu chuyện về một cô gái càn quấy, nhưng lời vừa nói ra, không ngờ trở nên dày đặc hàn khí! Từ vài chữ Tiên Âm nói ra “Tùy tiện giết vài người”, sơ sài vắn tắt, giống như giết một con kiến hay ngắt một đóa hoa.

“Hừ, ai kêu hấn dùng một thanh kiếm hòng lừa lấy pháp bảo của ta, sau đó còn khoe khoang một hồi tại Vạn Tiên Đại Hội rồi mới bỏ đi, lúc ấy không ít người đều biết hấn có mấy món pháp bảo, liền đuổi theo hấn. Hấn muốn bào chữa, nhưng thứ nhất, ta âm thầm đi theo hấn, nơi giết người, hấn cũng từng đi qua. Thứ hai, uy lực và hiệu dụng của pháp bảo, mọi người đều thấy được, hấn muốn giải thích cũng không thể. Cuối cùng hấn bị người của các môn phái hợp lực đánh chết, mấy món pháp bảo, cũng bị người ta hủy đi.”

Tiểu Lôi nghe được thảm thở dài, chỉ cảm thấy tâm địa của nữ nhân xinh đẹp trước mặt thật là độc ác! Trong lòng càng nghĩ càng sợ, bất giác rung mình.

Tiên Âm đột nhiên cười, chậm rãi nói: “Người sợ sao? Ta kể câu chuyện này, chỉ muốn cho người biết, ta Tiên Âm muốn có thứ gì, nhất định sẽ tranh đoạt đến cùng. Tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Nếu người không

đưa, ta cũng sẽ tìm được cách, đến lúc đó, ngươi sẽ phải chịu không ít đau khổ!”

Tiên Âm nói đến đây, cố ý nhìn Tiểu Lô, nói: “Ta hiện tại không bức bách ngươi, dù sao chúng ta còn phải ở đây vài ngày, chờ thương thế của ta khá hơn, liền sẽ mang ngươi hồi sơn, hy vọng ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta tự nhiên sẽ không khó xử ngươi, lúc trước ngươi đắc tội ta, lần này đã cứu ta một hồi, cũng coi như là tự triệt tiêu. Nhưng nếu ngươi không nghe lời. Ta cũng sẽ có cách chỉnh lý ngươi.”

Tiểu Lô cười khổ.

May mắn, may mắn thiên mệnh ở bên ta. Hiện tại Tiên Âm bị mình chế trụ, nàng còn chưa phát hiện, nếu thật sự là rơi vào tay nàng, nữ nhân này vốn ngoan độc, hậu quả xảy ra, ngẫm lại cũng thật đáng sợ.

Thấy Tiểu Lô không nói, Tiên Âm tưởng rằng hắn sợ hãi. Nàng lạnh lùng cười, nhắm mắt luyện công điều tức. Nàng dù sao sinh ra chưa hề nếm qua đau khổ, hiện tại bị nhốt tại địa phương quỷ quái này, tự nhiên là nỗ lực dụng công, sớm khôi phục để ly khai khu rừng dơ bẩn này.

Tiểu Lô nghỉ ngơi trong chốc lát, cũng ngồi xuống luyện công, chỉ là nội tức của hắn hiện tại đã hoàn toàn phục nguyên, tiên thiên chi khí vận chuyển thông suốt như ý muốn. Có thể tìm cách khôi phục lại pháp lực.

Nguyên là tình huống mất hết pháp lực sau khi thụ thương, hắn chưa hề gặp qua, vốn định sau khi trở về sẽ hỏi lại các đại cao thủ Tiêu Dao tử hay Diệu Yên, chậm rãi xem xét căn cơ mới được. Trước mắt mặc dù có Tiên Âm Tiên Sơn chứng môn, nhưng Tiểu Lô làm sao dám hỏi nàng?

Tiên Âm không hại mình, thì đã là Tam Thanh Đạo Tôn phù hộ!

Nghĩ trong chốc lát, trong đầu Tiểu Lô đại khái đã có một chút lộ số.

Công pháp hiện tại của mình, tính ra có đến ba bộ.

Công pháp của Ngũ Hành Tông Phong môn, tiên thiên thì không đủ, luyện cũng không có bao nhiêu thành tựu, chỉ là pháp môn cấp thấp, không xem lại cũng không sao.

Viên Chân Diệu Quyết uy lực cường đại, ảo diệu vô cùng, nhưng quá mức thâm ảo, cho dù là Khinh Linh Tử, cũng tu luyện cả đời mới vừa tới cảnh giới đó, tự mình vẫn tu luyện Viên Chân Diệu Quyết, cũng xem xét căn cơ nhưng của không có biện pháp gì có thể khôi phục pháp lực.

Vậy cuối cùng chỉ có Nghịch Thiên Quyết mà Tiêu Dao tử vừa mới truyền thụ cho mình!

Tiểu Lô dù sao cũng yên tâm, không sợ Tiên Âm sẽ giở trò gì, lập tức nằm ra đó, trầm suy nghĩ về Nghịch Thiên Quyết.

Nghịch Thiên Quyết này, chia làm hai tầng.

Tầng thứ nhất, mặc dù ảo diệu, nhưng tóm lại, cũng chỉ là một ít pháp môn vận khí. Cũng chỉ có thể làm cho người ta cường ép sử dụng tiềm lực trong cơ thể. Tiểu Lô học qua Phá Sơn Không của Khinh Linh Tử, còn có đạo pháp kỳ diệu “Bách trảm quy nhất” mà Nguyệt Sơn dạy cho mình, phần lớn đều là lộ số nghiên cứu cách bộc phát toàn thân năng lực trong nháy mắt. Tiểu Lô học qua hai loại công pháp này, đối với loại lý luận này cũng có chút tâm đắc. Phá Sơn Không nguyên là Khinh Linh Tử tưởng tượng về Nghịch Thiên Quyết, tự mình thử nghiên cứu ra.

Mà lúc ấy Tiêu Dao tử nói Phá Sơn Không của Khinh Linh Tử là lộ số sai lầm, mấu chốt chính là tầng thứ hai của Nghịch Thiên Quyết!

Luyện Thần Thiên !

tầng thứ hai của Nghịch Thiên Quyết, tên gọi là Luyện Thần Thiên. Có thể nói, tầng thứ nhất của Nghịch Thiên Quyết không có gì ghê gớm, mặc dù thần diệu, nhưng không đủ lý kỳ. Mà phần tinh hoa nhất, chính là tầng thứ hai Luyện Thần Thiên.

Ngày đó một nhánh cây trong tay Tiêu Dao tử, có thể xuyên thấu một chiếc lá, rồi lần lượt xuyên thấu ba chiếc lá, nhưng xuyên qua một lần ba chiếc lá lại gãy đôi.

Suy cho cùng, là bởi vì nhánh cây không đủ chắc chắn.

Con người cũng như thế.

Một đại lực sĩ, mỗi lần có thể nhấc lên ngàn cân gì đó, có thể nâng lên hạ xuống hai ba lượt gì đó. Nhưng lại không thể đồng thời giơ lên hai ba ngàn cân, suy cho cùng, là thân thể chịu đựng không được !

Mà Phá Sơn Không, mặc dù ép buộc vận khí, nhưng lại có thể sử dụng nhiều nhất ba lượt, dùng hết sẽ tạm thời mất đi sức chiến đấu, cũng bởi vì cơ thể đã chịu đựng một lực lượng quá cường đại trong một lúc!

Mà Luyện Thần Thiên, chỗ hay nhất của nó chính là cường hóa !!

pháp lực của tu hành giả, toàn bộ ngưng tụ tại tam hồn thất phách trong linh tuệ phách, hết thầy pháp lực thi triển, đều xoay quanh linh tuệ phách. Cái gọi là “Nguyên thần” do người tu đạo tu luyện, kỳ thật quá nửa công lực đều dùng tại Linh Tuệ Phách. Luyện Thần Thiên, chính là một bộ pháp môn cực kỳ thần diệu, chuyên môn dùng để tu luyện “Nguyên thần” cường hóa hồn phách linh thể của con người! Tăng cường cường độ, làm linh thể đạt tới một trình độ trước giờ chưa hề có, cuối cùng có thể chịu đựng pháp lực bộc phát!!

Có thể nói, nếu không có tầng thứ hai Luyện thần thiên, cái gọi là Nghịch Thiên Quyết tầng thứ nhất, cũng không khác biệt lắm so với Phá Sơn Không của Khinh Linh Tử.

“Luyện thần thiên, phu nhân giả, phạm thai nội vi khí, khí thượng vi thần. Như luyện thần giả tiên cố kỳ khí, cố khí tiên tu thai. Thai cường khí thịnh, khí thịnh tắc thần cường, khước nhất bất khả dã. Thị vi luyện thần, tiên cường kỳ thai, kiên cố kỳ thể, gân cốt cường nhận. Kinh mạch vi xuyên, gân cốt vi sơn. Sơn xuyên ỗn tắc nhục thai cường, thị vi bản dã”

Tiểu Lôi trong lòng yên lặng niệm vài đoạn mở đầu của Luyện Thần Thiên, càng niệm càng vui mừng, hưng phấn !

Thiên mở đầu của Luyện Thần Thiên, không hề chỉ người ta lập tức tu luyện nguyên thần linh thể, mà là tu luyện phạm thể, dịch kinh đoán cốt !!

Tiểu Lôi dù sao tu luyện tiên pháp cũng có một thời gian, cẩn thận xem xét căn cơ một chút, chỉ cảm thấy biện pháp này thần diệu vô cùng, nếu dựa theo biện pháp dịch kinh đoán cốt tu luyện, ít nhất hiện tại những vết nội thương của mình, có thể phục nguyên rất nhanh!

Hắn càng nghĩ càng vui mừng, lặng lẽ liếc nhìn Tiên Âm, thấy Tiên Âm nhắm mắt nhập định, không có phát hiện gì. Mặc dù như thế, Tiểu Lôi cũng không dám lộ vẻ vui mừng, ra vẻ lạnh lùng, nội tức liền chậm rãi dựa theo pháp môn trong “Luyện Thần Thiên”, chậm rãi lưu chuyển.....

Tiểu Lôi càng tu luyện, dần dần tiến vào cảnh giới vong ngã, chỉ cảm thấy nội tức lưu chuyển, cho tới bây giờ chưa từng thư thái như thế, phạm là những nơi nội tức lưu chuyển, ẩn hiện có một chút thư thích ấm áp, nội tức trong cơ thể vận chuyển một vòng, khắp người ấm áp, linh hoạt, chỉ là hơi khô nóng. Nhưng khi nội tức vận chuyển lần thứ hai, sự tình kỳ diệu liền phát sinh!

Nguyên là nội tức ấm áp quanh thân, đệ sau khi vận chuyển đến lần thứ hai, không ngờ không còn là một dòng chảy ấm áp, mà biến thành một dòng suối trong trẻo, một vòng lưu chuyển, một chút khô nóng ban đầu, đã biến mất như không hề có. Mười vạn tám nghìn lỗ chân lông trên người, không có nơi nào không thoải mái, chỉ cảm thấy khí như luân xa, trọc khí đều phát ra ngoài từ lỗ chân lông. Những đau đớn từ các vết thương, đã sớm tiêu thất toàn bộ.

Tiểu Lôi không hít qua ma túy, nhưng loại cảm giác nhẹ nhàng này, hắn dám khẳng định, cho dù là ma túy cũng tuyệt đối không có thoải mái như vậy. Khó trách Tiêu Dao tử không hề ham muốn dục vọng bình thường, nguyên là do tu luyện loại công pháp này. Công pháp này quá mức tuyệt vời, làm cho người ta sau khi tu luyện muốn bỏ cũng không được, quả thực vượt xa hưởng thụ của nhân gian, tiếp tục tu luyện như vậy, sợ rằng dần dần mê mẩn, mỗi ngày không luyện trên hai canh giờ, sẽ cảm thấy không thoải mái.

Tiểu Lôi cũng không biết nhập định như vậy bao lâu, lúc hắn hành công xong, chỉ cảm thấy nội tức rung động, quanh thân đều tràn ngập tinh lực, vết thương trên đùi sớm đã tiêu thất, nội tức vận chuyển một chút, không hề có chút trở ngại!

Hắn mở mắt, đã thấy Tiên Âm nhìn mình chăm chăm, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Người luyện công phu gì? Không ngờ lại nhập định lâu như vậy? Vừa rồi quanh thân người bốc ra bạch khí, Tiêu Dao phái hình như không có loại công pháp này? Chẳng lẽ người tu luyện chính là Nghịch Thiên Quyết?”

Tiên Âm càng nói càng kích động.

Tiểu Lôi trong lòng chợt động, đột nhiên cười ha ha, nhẹ nhàng vỗ vỗ quần áo, đột nhiên đứng dậy.

Sắc mặt Tiên Âm biến đổi: “Người! Không ngờ người có thể đứng lên! Chân của người không phải đã gãy rồi sao??”

154. Chương 155: Đồng Cam Cộng Khổ

Sắc mặt Tiên Âm biến đổi, quát: “Cười cái gì mà cười!”

Nàng tiện tay dùng đầu ngón tay kẹp một phiến lá, nhắm hướng Tiểu Lôi nhẹ nhàng bắn tới, lá cây vốn mềm như vậy, dưới tiên pháp của Tiên Âm, không ngờ lại trở nên sắc bén như lưỡi đao mỏng, Tiểu Lôi nhìn thấy phiến lá phóng tới trước mặt, trong mắt thoáng hiện một tia mục quang kỳ dị, thân người nhẹ nhàng bốc lên cao, phiến lá cây kia chỉ xẹt qua ngay dưới chân hắn.

Tiên Âm nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn Tiểu Lôi, nhưng không hề xuất thủ tiếp. Tiểu Lôi phóng lên trên cao vài thước, rồi mới từ từ hạ xuống, mỉm cười nhìn Tiên Âm.

“Tiểu tử, đây có phải là công pháp Nghịch Thiên Quyết hay không?” Ánh mắt Tiên Âm trở nên nóng bỏng.

Tiểu Lôi mỉm cười không nói, chỉ đưa mắt nhìn Tiên Âm. Vừa rồi hắn phóng người lên trên, liền biết được pháp lực bản thân đã khôi phục được năm sáu thành, Nghịch Thiên Diệu Quyết quả nhiên thần diệu, vốn tưởng rằng pháp lực khổ tu một hai năm nay xem như bỏ phí, không ngờ thứ công pháp dịch kinh hoán cốt này khiến ứ khí trong nội thể tan đi, pháp lực không ngờ từ từ khôi phục lại, vừa rồi hắn nhảy lên chính là dùng Ngự Phong Thuật, bất quá hiện tại hắn lại không nghĩ tới chuyện bỏ chạy. Dù sao Tiên Âm đã bị hắn không chế, từ từ hý lộng nữ nhân ác độc này cũng là một chuyện tốt.

“Không sai, chính là Nghịch Thiên Quyết.” Tiểu Lôi ngang nhiên đáp.

Tiên Âm cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi thở dài: “Quả nhiên thần diệu, Tiên Sơn phái ta tuy cũng có công pháp trị thương, nhưng cho dù thể chất của người khác hẳn với thường nhân, cũng không thể trong một đêm mà khôi phục được. Vết thương cho dù có thể khép lại, nhưng khớp xương đã bị gãy lìa, không thể nào trong một đêm lại nối dài ra được.” Nói tới đây, trong lòng nàng lại càng nghĩ về Nghịch Thiên Quyết, nhất thời trở nên si dại.

Tiểu Lôi cười nói: “Tiên Âm tiên tử, hiện tại vết thương của ta đã khá rồi, người không sợ ta lại bỏ trốn sao?”

Tiên Âm ngẩng đầu cười lạnh nói: “Hả? Người bỏ trốn được sao? Mặc dù ta đã thụ thương, nhưng người lại có thể bay bao xa? Người dám bỏ trốn, ta lập tức lại đánh gãy xương của người, chỉ cần nhắc tay một cái thôi, ta thấy người chữa thương nhanh lắm, có điều ta đánh cũng nhanh không kém!” Nói xong nàng phất tay, một đạo kinh phong bắn tới nghe âm một tiếng, một cây đại thụ ở xa xa lập tức bị đánh gãy thành bốn năm khúc!

Tiểu Lôi nổi giận quát: “Thật là một mục đàn bà độc địa.”

Tiên Âm nghe được nhưng cũng không tức giận, chỉ thần thiên trả lại một câu: “Năm tay của ai cứng thì người đó có đạo lý, nếu pháp lực của người mạnh hơn ta, tự nhiên cũng có thể đối với ta như vậy.”

Tiểu Lôi cố ý cười lạnh một tiếng: “Được, cho dù ta bỏ trốn không được, Nghịch Thiên Quyết này, người cũng đừng hòng ta nói cho người nghe!”

Tiên Âm cũng không tức giận, thần nhiên trả lời một câu: “Đến lúc đó cũng không phải do người quyết định.”

Tiểu Lôi làm bộ bị ép buộc, đành đi tới đốt lửa lên. Thịt con mèo rừng kia cũng còn không ít, tùy ý cắt xuống vài miếng, mang lên lửa nướng qua nướng lại, Tiên Âm đột nhiên hét lớn: "Người còn nói, túi Bách Bảo của ta là do người lấy!"

"Hả?" Tiểu Lôi giật mình.

Tiên Âm cười lạnh nói: "Người vừa rồi dùng hỏa thạch đánh lửa, rõ ràng chính là đồ trên người của ta!"

Tiểu Lôi bĩu môi nói: "Hỏa thạch trong tay ta, chẳng lẽ túi Bách Bảo nhất định là do ta lấy hay sao?"

Tiên Âm nhất thời tắc lời, chỉ tức giận nhìn Tiểu Lôi, đột nhiên giọng nói lại trở nên nhu hòa, vui vẻ, nói: "Ngày đó ta nghe Tiêu Dao Tử nói chuyện với người, người đã không tính là người của Tiêu Dao phái. Nếu như người nguyện ý, không ngại bái ta làm sư phụ, sau khi gia nhập phái Tiên Sơn của ta, người thích pháp bảo, vậy túi Bách Bảo kia của ta coi như là tặng cho người. Người thấy thế nào?"

Tiểu Lôi chỉ bĩu môi nói: "Tiên Sơn phái có gì tốt chứ?"

Tiên Âm tưởng hấn động lòng, lập tức nói: "Tiên Sơn bọn ta có 'Diệu Tự Thập Tứ Quyết', còn có Tiên Vũ Âm Pháp càng thần diệu hơn, sau khi tu luyện thành, có thể dùng âm thanh đả thương địch nhân, đến lúc đó ta lại cho người một thanh cổ kiếm, người gảy đàn một cái, bên trong âm luật lại ẩn hàm tiên khí có thể đả thương địch, vậy chẳng phải là oai phong khí phái hay sao?"

Tiểu Lôi nghe được trong lòng cũng dao động. Cái gì Diệu Tự Thập Tứ Quyết, cho dù là vậy, chẳng lẽ có thể lợi hại như Viên Chân Diệu Quyết cùng với Nghịch Thiên Quyết hay sao? Nếu không, Tiên Âm cũng đã đánh thắng Kinh Linh Tử với Tiêu Dao Tử. Bất quá món Tiên Vũ Âm Pháp cũng có chút ý nghĩa. Nếu như tu luyện được, gảy một tiếng đàn là có thể đả thương địch nhân, tựa như Lục Chỉ Cầm Ma, quả thực là khiến người khác ngáy người!

Công pháp này thật phải nghĩ ra biện pháp học lấy. Nhưng cũng không cần phải gia nhập Tiên Sơn phái. Cùng lắm là dùng Tỏa Hồn Đan uy hiếp Tiên Âm, cũng không sợ ả không giao ra! Hừ!

Thấy thần sắc trên mặt Tiểu Lôi, Tiên Âm càng tưởng rằng Tiểu Lôi đang động lòng. Nhưng Tiểu Lôi đã cười ha hả nói: "Người nói Tiên Sơn có cái gì đó khá lắm.... à, ta biết Tiên Sơn còn có Tiệt Mạch Thập Tam gì đó, đánh ai sẽ khiến người đó liên tục thổ huyết mười ba lần, cũng thấy thú lắm a! Ha ha ha ha..."

Tiên Âm giận tới sắc mặt tái nhợt, chỉ muốn trở mặt ngay lập tức.

Nàng cùng với Diệu Yên đấu nhau tới lưỡng bại câu thương, lại bị trúng Tiệt Mạch Thập Tam của Diệu Yên, thiếu chút nữa là đã ô hô rồi, bình sanh điều này là một sỉ nhục lớn, mà Tiểu Lôi lại còn cố ý nhắc tới chuyện này, người bảo làm sao nàng không tức giận chứ?

Tiên Âm trong lòng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng làm bộ không thèm để ý tới, vội vàng dụ dỗ: "Người tuổi còn trẻ, thể chất đặc thù, lại là một khối vật liệu thượng hảo, nếu như vào Tiên Sơn phái, tương lai học được thành tựu, cho dù ta đem địa vị chưởng môn truyền lại cho người, cũng không thành vấn đề, ta hiện tại còn chưa có thu đồ đệ, nếu người bái ta làm sư phụ, người chính là đại đệ tử của ta. Tương lai tiếp chưởng môn hộ, cũng là thuận lý thành chương mà thôi."

Tiểu Lôi khinh thường ngoảnh mặt nhìn, lạnh lùng nói: "Hừ, chưởng môn nhân gì chứ, lại còn phải bái người làm sư phụ, sư phụ ta là Tiêu Dao Tử, người nếu đã không đánh thắng ông ta, bằng cái gì đòi làm sư phụ ta? Hừ, đòi làm sư phụ ta, ta xem người còn tệ hơn cả lão bà của ta nữa. Bộ dạng của người so với Diệu Yên còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm, nhưng cũng có thể miễn cưỡng cho làm nha hoàn được."

Tiên Âm nộ khí bốc lên đầu, nổi giận nói: "Tiểu tặc vô lễ!!!"

Nàng trở tay đánh một chưởng, trúng ngay đám lửa trước mặt Tiểu Lôi, đám lửa kia lập tức bị dập tắt, không ngờ lại biến thành một khối hàn băng! Bên trong mấy cục thịt nướng đều cũng bị đông thành đá!

Cuối cùng thì nàng cũng lấy lại được lý trí, không vì tức giận mà đánh Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi càng đắc ý hơn, hấn nhận định Tiên Âm mê mẩn Nghịch Thiên Quyết. Tuyệt đối không dám thương hại đến hấn, liền cười nói: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ người tự nhận là xinh đẹp như Diệu Yên? Hừ, ta xem người hiện tại đầu bù tóc rối, mặt mũi nhem nhuốc, khắp người đều là bùn..."

Tiên Âm nổi giận, lồng ngực phập phồng, hét lớn: “Nói hươu nói vượn! Ai nói Diệu Yên đẹp hơn ta! Chúng ta đều là do liên hoa biến thành, tự nhiên là hình dạng đều giống nhau!”

Nàng vốn đầu võ mồm không lại Tiểu Lôi, nhưng giận đến hồ đồ, tự nhiên lại càng không phải là đối thủ của hắn. Nàng phản bác như vậy, chẳng khác nào coi mình giống như là lão bà của Tiểu Lôi.

Tiên Âm dù sao cũng không phải là đồ ngốc, trong đầu lập tức xoay chuyển tới lui, giận dữ nhìn Tiểu Lôi, cắn răng nói: “Tiểu tặc khá lắm, ngay cả ta cũng dám chiếm tiện nghi! Xem đây!”

Nói vừa xong, tiện tay cầm lấy một nhánh cây, lăng không hướng về phía Tiểu Lôi quất tới.

Nhánh cây kia lăng không bắn ra một đạo kinh khí kêu xoạt một tiếng, liên quất tới trên người Tiểu Lôi, y phục trên người hắn lập tức rách nát, thân thể đau nhói, may là hắn có bản tiên chi thể, nên không bị thương.

Tiên Âm vốn tưởng rằng quất một cái có thể để lại trên người hắn mấy vết thương, thế nào cũng có thể khiến hắn trầy da tróc thịt, nhưng lại không nghĩ tới đòn vừa rồi chỉ làm rách y phục đối phương mà thôi. Trong lòng tức giận, lại quất xuống một cái nữa.

Tiểu Lôi vừa la vừa né, vừa hét lên: “Được! Người đánh đi, người tiếp tục đánh đi! Người đánh ta thêm một chút, ta sẽ không nói cho người biết Nghịch Thiên Quyết!”

Tiên Âm lập tức dừng tay lại, đưa mắt nhìn khuôn mặt cột nhũ của Tiểu Lôi, trong lòng lại nổi giận, quát: “Đừng hòng gạt ta! Ta không đánh người, người lại cho ta biết sao? Hừ!”

Lập tức cành cây trong tay lại quất tới. Tiểu Lôi chỉ đứng yên bất động, chịu từng đòn đánh xuống. Dù sao cũng bất quá là bị tổn hại y phục, thoáng có chút đau đớn mà thôi, hắn lại lạnh lùng cười nói: “Được, người đánh đi, cứ việc đánh đi, đợi ta chịu không nổi, tự nhiên sẽ cho nói cho người biết Nghịch Thiên Quyết, chỉ là người nên cẩn thận, nếu như người làm nhục ta, cái mà ta cho người biết, cũng chỉ là khẩu quyết già!”

Tiên Âm lúc này khựng tay lại, cắn răng liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, rồi mới từ từ buông tay ra. Trong lòng nàng tức giận cỡ nào, chỉ muốn đem Tiểu Lôi đi lột da rút gân được, như vậy mới cảm thấy hả hê.

Tiểu Lôi cũng biết đến đó là dừng, bản thân có chút đùa giỡn với nàng thì còn được, nhưng nếu thật sự Tiên Âm nổi giận lên, trở mặt tại chỗ, vậy ngược lại là chẳng còn thú vị gì.

Hắn cười cười, chỉ về đám “thịt nướng đóng băng” trước mặt, cười nói: “Người hủy mất bữa cơm tối của chúng ta rồi, giờ tính sao đây? Mau mau đèn đi.”

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Hủy đi thì là hủy đi, dù sao ta cũng không ăn.” Nàng ngưng một chút rồi lại hung hăng nói: “Ta không ăn, người cũng đừng hòng ăn!”

Nói xong câu này, trong lòng nàng thật đặc ý, nghĩ thầm bỏ đói người một lần, cũng có thể làm giảm tức giận trong lòng ta!

Vừa nghe xong, Tiểu Lôi chỉ cười hì hì, lập tức ngồi xuống đất, cười nói: “Vậy cũng được. Bất quá cái thân này của ta có một chứng bệnh, từ nhỏ là ta đã ăn nhiều lắm, nếu có một bữa không ăn, là lập tức bị nhức đầu, một khi nổi cơn nhức đầu, là cái gì cũng đều quên hết, vạn nhất quên mất một hai đoạn khẩu quyết, không được oán trách ta nha!”

Tiên Âm không có cách nào, chỉ cắn răng nghiêng lợi nhìn Tiểu Lôi, hét lên: “Giỏi giỏi giỏi! Coi như là người lợi hại! Người muốn thế nào!”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta mấy ngày nay đói thì ăn thịt, khát thì uống máu, hoặc là nhở mấy đám cỏ nhai, ăn thì cũng ăn xong rồi, nhưng mỗi ngày lại không được uống nước trong lành, thật là khó chịu muốn chết, ta bây giờ đang muốn uống nước. Thấy người có thể biến ra khối băng đá, vậy chịu khó một chút cho ta, hóa ra nước, làm giải khát cũng tốt.”

Tiên Âm lắc đầu nói: “Người làm như pháp thuật này dễ sử dụng như vậy sao? Một chương này của ta đánh ra, đem hết hơi ả trong không khí xung quanh hấp thu lại, mới có thể tạo ra hiệu quả như Hàn Băng Chương. Ta bây giờ đang thụ thương, có thể không đụng tới pháp lực, thì tốt nhất là không đụng tới.”

Tiểu Lôi cười ha hả nói: “Thế này cũng không được, thế kia cũng không được. Người muốn từ ta lấy được Nghịch Thiên Quyết, ít nhất cũng phải cho ta một cái gì mới được chứ, hiện tại ngay cả chút nước cũng không cho uống, vậy làm sao người ta sống được?”

Tiên Âm lặng đi không nói được lời nào, miễn cưỡng đánh ra hai chưởng, tạo ra hai khối băng lớn, lạnh lùng nói: “Được rồi chứ?”

Tiểu Lôi lấy hai mắt nhìn, cẩn thận lấy hai cái bình từ túi Càn Khôn ra, đem hai khối băng bỏ vào trong, lại cười nói: “Không đủ không đủ, làm lại nhiều một chút.”

Tiên Âm cau mày: “Ta không uống nước, hai khối băng đá này, người một người uống một chút vậy cũng đủ rồi.”

Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Uống nước thì đủ rồi, chỉ là ta ở nơi đây bốn năm ngày đã không tắm rửa, hiện tại cả người ngứa ngáy kinh khủng, cho dù ở chỗ này tắm rửa không được, ta dùng để rửa mặt, lau chân cũng được chứ?”

Tiên Âm tức đến nói không ra lời, dứt khoát quay đầu đi chỗ khác không cùng tên tiểu vô lại tiểu tặc này nói chuyện, sợ rằng bản thân nói chuyện thêm một hai câu với hắn, có thể tại chỗ đang sống nhăn mà tức chết.

Ngay lúc đó, trong lòng nàng sinh ra vài phần hối hận, tưởng bắt hắn là có được Nghịch Thiên Quyết, ai ngờ lại bắt trúng cái phiền toái lớn của thiên địa thế này.

Tiểu Lôi không đùa giỡn nữa, đi châm lửa, cũng chẳng biết hắn từ trong túi Càn Khôn mò mò cái gì, không ngờ lấy ra được một cái nồi, đem nồi đun nước, rửa mặt, tự nhiên cởi giày bỏ chân vào ngâm nước, lại cố ý lớn tiếng rên rỉ thoải mái: “Thoải mái, thoải mái, ài, nếu như bây giờ có cái bồn tắm, ngâm nước ấm như vậy, vậy quả thực là cuộc sống quá thần tiên.” Nói xong, lại thở dài: “Mấy ngày nay không rửa mặt, không khí ở đây ẩm ướt khó chịu, sương đọng đầy đặc, khiến mấy ngày nay mặt như mèo, nằm trên mặt đất, cũng không biết trên người có bao nhiêu con kiến bò lên, ài...”

Hắn ngưng nói rồi thôi, nhưng lại cố ý nói lớn như vậy, Tiên Âm mơ hồ cũng cảm thấy cả người không được thoải mái.

Nàng vốn được xưng là tiên tử, tự nhiên là thanh cao mỹ lệ, lại thích mặc y phục màu trắng, tới bây giờ toàn bộ đều dính đầy bụi, quả thật tính tình thích sạch sẽ, một ngày qua đã ráng nhẩn nại lắm, giờ phút này bị Tiểu Lôi nói tới, vốn không có gì, lại đột nhiên cảm thấy cả người bắt đầu ngứa ngáy, hình như khắp người đều không được thoải mái.

Tiểu Lôi cười ha hả, tiện tay đem nồi nước đặt xuống một chỗ xa xa, rồi đi tới bên cạnh Tiên Âm. Tiên Âm không nói lời nào, chỉ thấy trước mặt đưa tới một cái khăn tay.

Liền nghe thấy Tiểu Lôi cười nói: “Yên tâm, đây là từ trong túi Càn Khôn của ta, sạch sẽ lắm, trước mặt cũng là nước sạch, không phải là nước rửa chân của ta.”

Tiên Âm nhin không được trong lòng phát xuất một tia cảm kích, nhưng cũng không xuống nước, cắn răng nói: “Lấy đi, ai mà dùng mấy cái đồ hôi thúi của ngươi chứ!”

Tiểu Lôi bĩu môi, tiện tay lấy cái khăn tay ném qua một bên, trở người một cái rồi đi ngủ.

Hắn đưa lưng về phía Tiên Âm, được một hồi thì giả bộ làm hơi thở ổn định kéo dài, quả nhiên nghe được thanh âm sột xoạt ở đằng sau. Cô nàng Tiên Âm kia trên mặt thì cương ngạnh, cuối cùng cũng không ngăn được tính tình thích sạch sẽ trời sanh của con gái, đã lặng lẽ cầm lấy cái khăn tay kia lau lau mặt.

Tiểu Lôi nghe được rõ ràng, ráng tiếp tục thở dài, đáng tiếc đáng tiếc, chỉ là lau mặt mà thôi, nếu mà lau người, vậy có thể được xem thỏa thích.

Nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên nhớ tới Diệu Yên. Nghĩ đến Diệu Yên đối với hắn một lòng tình thâm, hắn cố nhịn một chút ý niệm mơ hồ, tùy ý thở dài một tiếng, lúc này mới từ từ thiếp đi.

Đến nửa đêm, Tiểu Lôi còn đang trong mơ, đột nhiên cảm thấy miệng bị người khác bịt lại, hắn lập tức theo phản xạ lấy hai tay chộp ra đằng sau, nhưng không ngờ lại cảm thấy mềm mại, thì ra là cái eo của

Tiên Âm. Trong bóng tối chỉ nghe Tiên Âm hừ một tiếng, nhưng không ngờ một chưởng cũng không thấy đánh tới, Tiểu Lôi đang muốn quát lớn, liền nghe thấy Tiên Âm áp ngay lỗ tai hắn hạ giọng nói: “Đừng lên tiếng, có người đang đến.”

Đừng một chút lại bổ sung thêm một câu: “Nghe khí tức của bọn chúng không phải là người bình thường, hình như là tâm pháp tu luyện của Côn Luân phái.”

155. Chương 156: Môn Nhân Côn Luân

Lúc này đã là nửa đêm, ánh sáng trong rừng rất ít, cho dù trên trời có mặt trăng chiếu sáng, cũng bị cành lá xum xuê che mất. Hai người ở cùng một chỗ, Tiểu Lôi chỉ cảm thấy nơi mặt bị nằng bịt lại mơ hồ ẩn hiện một mùi hương, hắn nhận không được cười hì hì nói: “Tiên Âm, vài ngày không tắm rửa, trên người người vẫn còn thơm lắm.”

Trong bóng tối Tiên Âm nổi giận, lập tức trở tay đánh tới một chưởng, Tiểu Lôi nghiêng đầu né tránh, nên chưởng này chỉ đánh trúng vai hắn, hắn nhăn đau, lập tức há miệng định hét lên, Tiên Âm bắt đắc dĩ, chỉ đành bịt miệng hắn lại. Tiểu Lôi lại càng không kiêng kỵ gì nữa, bất ngờ nhẹ nhàng cắn nhẹ ngay lòng bàn tay Tiên Âm một cái.

Tiên Âm không cách nào tránh được, lại không dám đánh Tiểu Lôi lần nữa, bắt đầu cảm thấy lòng bàn tay ướt, sợ rằng đây toàn là nước miếng của tên tiểu tử này, chỗ bị cắn trúng ngứa ngứa như kim châm, nhưng trong lòng bất giác lại sanh ra một tia cảm giác cổ quái.

“Người nghe cho rõ, đám người đến là Côn Luân phái, nghe khí tức của bọn chúng, tu vi sợ rằng cũng không tệ. Đừng có nói chuyện lớn tiếng.” Nói xong Tiên Âm buông tay đang bịt miệng Tiểu Lôi ra.

Tiểu Lôi cười cười, hạ thấp giọng nói: “Côn Luân phái thì sao chứ? Người chẳng lẽ sợ bọn chúng sao?”

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Ta đương nhiên không sợ. Ta hiện tại đang thụ thương, khó nói được những tên dã tâm lang sói sẽ thừa cơ làm bậy chuyện gì. Côn Luân mặc dù là đại phái, nhưng trước nay vẫn ngầm ngầm cùng Tiên Sơn bọn ta ganh đua, tranh đoạt vị trí đứng đầu thiên hạ ... Hừ.”

Tiểu Lôi gật đầu, ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại thở dài, Tiên Âm cái gì chứ, như vậy không phải giống như ăn oán giang hồ sao. Mấy tên tu tiên này cùng với đám người học võ có gì khác biệt chứ? Hừ...”

Nói đến cùng, cũng bất quá là một xã hội thu nhỏ mà thôi!

Tiên Âm lắng nghe một hồi, cau mày nói: “Bọn chúng đi về hướng này. Chúng ta tìm chỗ ẩn náu một chút.”

Nói xong, mặc kệ Tiểu Lôi đồng ý hay không, nắm lấy y phục của hắn, cả hai người phóng lên trên cây ở trước mặt. Tiểu Lôi thở dài trong lòng, mặc dù Tiên Âm tâm địa ác độc, nhưng vị tất đã là người đại gian đại ác, ít nhất chỉ là hung dữ có thừa, giáo hoạt thì còn lâu mới đủ.

Hắn liếc mắt nhìn Tiên Âm, thấp giọng nói: “Chúng ta núp ở chỗ này, đám người kia không thấy được sao?” Nói xong, Tiểu Lôi chỉ xuống phía dưới. Phía dưới có đồng lửa bị dập tắt, lại rõ ràng nhận ra vết tích của hai người nằm trên mặt đất.

Tiên Âm gật gù đầu, vung tay áo lên, một đạo kinh phong vô thanh vô tức bắn đi, lập tức tro bụi từ đồng lửa trên mặt đất bị đánh tan đi, lá cây cũng rụng xuống thành một đồng.

Ngay lúc này, có tiếng người từ xa truyền tới.

Mặc dù pháp lực của Tiểu Lôi còn kém xa Tiên Âm, nhưng hôm nay đã tu luyện Luyện Thần Thiên, thân thể lại càng rắn chắc dẻo dai, hắn vốn có cốt cách bán tiên, ngũ quan lục thức đã cao hơn thường nhân nhiều, Luyện Thần Thiên này lại còn đào sâu vào tiềm lực của hắn, cho nên giờ phút này pháp lực tuy không bằng Tiên Âm, nhưng thính giác, thị giác lại vô cùng linh mãnh. Hắn nhìn thấy từ trong rừng cây ở xa xa có hai bóng người đi tới.

Hai bóng người kia đi không chậm, vừa đi vừa nói chuyện, lại dường như đang tìm kiếm vật gì.

”Sư huynh, người xem cây cối xung quanh đây, đều bị đánh ngã, chẳng lẽ trong khu rừng này của chúng ta có con dã thú khổng lồ nào đến hay sao?”

Người ở bên cạnh cười nói: “Nói đúng lắm, huynh đệ chúng ta hai người nửa đêm chạy đến đây làm chuyện khổ sai. Vừa lúc có dã thú, phải bắt lấy làm một bữa cho ngon coi.”

Lúc này Tiểu Lôi mới nhìn rõ hai người đang nói chuyện, người cao là sư huynh, thấp là sư đệ.

Hai người càng chạy càng đến gần, Tiểu Lôi dần dần có thể nhìn rõ bộ dạng của hai người này, nhưng lại giật mình kinh hoàng, không ngờ lại nhận ra bọn họ.

Ở kỳ Vạn Tiên Đại Hội lần trước, hai người này vẫn hay đi theo bên người Ngọc Hư Tử của phái Côn Luân, trong đám Môn nhân Côn Luân.

Hai người kia đã chạy đến dưới tàng cây, tên sư huynh kia cười nói: “Người với ta nửa đêm chạy tới nơi này đào sâm, cũng coi như là làm việc công tốt. Các sư huynh đệ khác, lúc này đang đánh cá ở Đông Hải... ài, mọi người chịu khổ một chút, chỉ cần sư phụ cao hứng, truyền cho chúng ta tuyệt học, cả đời dùng cũng không hết.” Tên sư đệ kia lại nói: “Không sai, không sai, tốt xấu gì nơi này cũng là rừng sâm do Côn Luân phái chúng ta săn sóc, cũng coi như là bánh bao trong nhà, mặc dù nửa đêm đi đến đào sâm cũng không khó gì lắm, mấy tên gia hỏa kia phải chạy tới Đông Hải, ngâm nước biển, hít gió biển, thật ra so với chúng ta khổ hơn nhiều, ha ha...”

Hai người cười một hồi, rồi từ trong người lấy ra mấy sợi dây thừng màu đỏ, chăm chú tìm quanh cây đại thụ, bắt đầu sẫm soi nơi gốc cây, hai người chia ra mà đi, từ từ rời khỏi nơi này, đi ra xa.

Tiểu Lôi cùng Tiên Âm hai người ở trên cây, vẫn chưa dám xuống. Nơi xương gãy trên người Tiên Âm còn chưa nối lại được, giờ phút này động một chút vào vết thương, là làm nàng đau thấu tâm can, nhưng cũng ráng cắn răng chịu đựng, nữ nhân này tâm chí thật là kiên nghị, mặc dù hô hấp trở nên trầm trọng, nhưng chỉ khò khè trong cổ họng.

Nhìn thấy hai tên kia đi xa, Tiên Âm mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt lại lộ ra vài phần do dự: “Không xong rồi, sợ rằng chúng ta đã xông vào Côn Luân phái, chẳng lẽ nơi đây là dưới chân Côn Luân sơn? Chẳng lẽ đây là rừng trồng sâm của Côn Luân sơn?”

Tiểu Lôi nhíu mày nói: “Ta đâu có biết. Ngày đó người bắt ta rồi chạy loạn đi, chạy đến nơi này, chẳng lẽ người không biết sao?”

Tiên Âm ừ một tiếng, nhưng không nói gì, sắc mặt có chút ngượng ngùng, một lúc lâu mới nói: “Ngày đó ta thụ thương, trong tình thế cấp bách cũng không thấy rõ ràng.”

Tiểu Lôi cười thâm trong bụng, đường đường Tiên Sơn chủng môn, không ngờ lại bị lạc đường.”

Lập tức hỏi: “Cái gì là rừng trồng sâm cái gì? Có nghĩa là gì?”

Tiên Âm giải thích sơ hai câu, Tiểu Lôi liền minh bạch.

Nguyên lai trong các đại môn phái Đạo gia, không ít đạo nhân đều muốn luyện chế đan dược, nên khó tránh khỏi cần một chút tài bảo của thiên địa. Các loại như nhân sâm, linh chi, tự nhiên là không thể thiếu, nếu như cứ phải chạy ra dã ngoại đào lấy, vậy chẳng phải là phiền toái sao?

Côn Luân là một đại phái như vậy, tất nhiên có bản lãnh để tuyển ra một khu bảo địa có linh khí tụ tập thịnh vượng ở dưới chân núi nhà, chuyên môn để trồng các loại linh thảo này. Chỉ là loại địa phương này, bình thường không cho người khác tiến nhập, ở bên ngoài đều dùng phép che mắt cấm chế, người tâm thường dừng hồng nhĩ tới tiến vào, ngay cả nhìn cũng không thấy được.

Côn Luân phái thật đã được trời hậu đãi, mới có thể có bản sự lấy một khu đất riêng để làm rừng trồng sâm. Các môn phái khác không có biện pháp làm được như vậy.

Tiểu Lôi đã học qua thuật Ngũ Hành tướng học, biết được sơn mạch của Côn Luân là nguồn gốc của Trung Hoa thiên hạ long mạch. Địa khí linh khí nơi này tự nhiên là nhiều vô cùng, nên họ mới có thể tìm được

một khu rừng lớn để trồng sâm. Tại một nơi có linh khí tụ tập như vậy, địa khí lại càng thịnh vượng, trồng thứ linh thảo này, cũng là một công mà biết bao nhiêu thu hoạch.

Thứ nhân sâm này là thứ linh thảo thần diệu nhất, nhân sâm lâu năm lại có thể tự có ý thức, coi như là bán tinh, người bình thường căn bản bắt không được, vì nó có khả năng chạy trốn ở dưới đất. Nếu muốn bắt thứ sâm tinh này, phải dùng dây đỏ tìm rễ sâm lộ ra vào ban đêm dưới cây đại thụ mà buộc lấy, sau đó lại không được lôi ra liền. Phải đợi qua ngày thứ hai, mới lần theo sợi dây mà tìm...

Vừa rồi hai tên Môn nhân Côn Luân, chính là nửa đêm chạy tới đây đào lấy nhân sâm.

Về phần mấy tông phái khác, cho dù là Tiêu Dao phái hay là Tiên Sơn phái, mặc dù cũng là nơi linh khí tụ tập, nhưng địa khí lại không đủ. Dù sao bất luận là Tiên Sơn hay Nga Mi sơn, tuy cũng là nơi sơn minh thủy tú, linh khí tụ tập, nhưng sao bì được với địa khí thâm hậu của nơi có nguồn gốc thiên hạ long mạch trên Côn Luân sơn?

“Được rồi, bọn chúng đi xa rồi. Người xem chúng ta có nên xuống hay không?” Tiểu Lô nhìn chung quanh, đã không còn động tĩnh gì.

Tiên Âm gật gù đầu nói: “Chúng ta đi xuống, nhưng tốt nhất là đổi sang nơi khác, bọn chúng đã bố trí dây đỏ chung quanh, tất nhiên sẽ quay lại đây đó.”

Trong lòng nàng cũng còn tức giận, nếu như là lúc thường, nàng làm việc đâu cần phải dấu đầu lộ đuôi như vậy. Nhưng thật sự là Côn Luân phái với Tiên Sơn phái không thể nói hòa thuận với nhau, bây giờ bản thân lại còn thụ trọng thương, pháp lực tu vi chỉ còn điều khiển được ba thành so với ngày thường, vạn nhất đám người Côn Luân chơi xấu ám toán. Hừ hừ...

Cho dù đám người Côn Luân không có ý xấu, bản thân lại vô ý sấn vào rừng nuôi sâm của người ta, đã là phạm vào cấm kỵ của môn phái khác.

Hai người nhảy xuống, Tiểu Lô không bị gì, Tiên Âm thì lại đau đớn, mềm nhũn cả thân thể trên người Tiểu Lô. Giờ phút này nàng nhăn nheo không được, nhịn không nổi rên lên một tiếng. Cái thứ đau đớn do thương tích gân cốt bị gãy này, nếu nằm bất động còn có thể chịu được, nếu như cử động kịch liệt vài cái, thật là đau chết người, huống chi Tiên Âm mặc dù ác độc, cũng chỉ là ác độc đối với người khác, chính bản thân cho tới bây giờ chưa phải nếm mùi đau khổ thể này. Mặc dù nàng tính tình kiên nghị, nhưng dù sao cũng vẫn còn là tính con gái.

Tiểu Lô cười hì hì, đỡ lấy nàng, nói: “Đi thôi, nếu người chịu không được, cứ việc nói một tiếng, tiểu gia ta miễn cưỡng có thể công người một hồi cũng không hề gì.”

Vốn Tiên Âm định ra lệnh cho Tiểu Lô phải công mình, nhưng nghe hắn nói như vậy, ngược lại nàng nổi ngạo khí trong lòng, dùng sức đẩy Tiểu Lô ra, lạnh lùng nói: “Không cần đâu!”

Ráng nhịn đau, đề khởi một hơi khẩu khí, thân người nhẹ nhàng đứng lên.

Hai người nhắm hướng bên kia khu rừng len lén dời đi, đi được chừng thời gian một chén trà, lúc này mới dừng lại.

“Trên người người có còn linh dược gì của Tiêu Dao phái không? Đưa ta một ít.”

Tiểu Lô cười cười nói: “Thuốc thì thật sự không có.”

Tiên Âm cắn răng, trong lòng căm tức, nhưng dù sao nàng đường đường là Tiên Sơn trưởng môn, chẳng lẽ lại không ý tứ gì mở miệng khẩn cầu, lại tự biết ngay cả dùng sức, Tiểu Lô cũng quyết không cho, vì vậy chỉ đành tức giận ngồi xuống.

Nhưng thật ra lại oan uổng cho Tiểu Lô, trên người hắn vốn còn một viên linh dược tối hậu, nhưng hôm kia đã cho con điều đại xà rồi, hiện tại thật còn gì nữa.

Tiểu Lô suy nghĩ một chút, nói: “Người ở đây chờ ta, ta đi chung quanh xem xem.”

Hắn vừa mới đi được một bước, phía sau Tiên Âm đã lạnh lùng nói: “Hừ, muốn chạy hả!”

Lời vừa dứt liền nghe tiếng kinh phong từ đằng sau, hậu tâm Tiểu Lôi đau nhói, biết là đã bị Tiên Âm đánh trúng một chưởng, lập tức nhào xuống mặt đất, nhỏ phì phì hai cái rồi nói: “Hảo tâm không có hồi báo tốt! Ta bất quá thấy ngươi đau đớn lắm, nếu nơi này là nơi người ta trồng linh thảo, ta đi xem coi có thảo dược cầm đau gì hay không! Hừ.” Cũng may Tiên Âm ra tay không nặng, chỉ là thị uy một chút, Tiểu Lôi xoay người một cái nhảy lên, mặc dù sau lưng đau đớn, nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Trong lòng Tiên Âm sinh ra chút áy náy, nhưng nàng tâm địa cương nghị, tia ý niệm này chỉ lóe trong đầu một chút rồi biến mất.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, đột nhiên nghe thấy tiếng quát tháo từ xa truyền lại, nghe ra là đám Môn nhân Côn Luân. Chợt nghe ầm một tiếng, lập tức một đạo kim quang từ phía xa xa trong rừng cây lóe bùng lên. Sau đó liền nghe tiếng nổ truyền lại, hiển nhiên là có người đang đánh nhau!

Trong lòng Tiểu Lôi sửng sốt, đột nhiên la lớn: “Không xong rồi! Bọn chúng nhất định đã phát hiện ra vị xà huynh kia của ta!”

Lại nghe tiếng tên Môn nhân Côn Luân kia hét lớn: “Sư huynh cứu mạng! Nơi này có.... a!! Có một con đại xà!”

Lập tức có tiếng tên sư huynh kia từ mặt bên kia khu rừng truyền lại: “Đồ khờ! Rắn có gì mà đáng sợ chứ!”

Tên sư đệ kia bỏ chạy như phát điên, nhằm ngay nơi Tiểu Lôi chạy tới, quả nhiên cành cây đằng sau phát ra âm thanh cạch cạch răng rắc, con đại xà kia bám gót đằng sau truy đuổi gắt gao, thân thể khổng lồ cuộn cuộn quần tới, không biết bao nhiêu cây cối bị gãy rạp.

Tên sư đệ kia nhằm ngay hướng Tiểu Lôi bỏ chạy, tên sư huynh kia nghe được âm thanh sư đệ, cũng hướng về nơi này chạy đến. Tiểu Lôi cười khổ một tiếng, quay đầu nhìn Tiên Âm, Tiên Âm lập tức nắm lấy Tiểu Lôi, hai người lại nhảy lên cây.

Tên sư đệ một mặt chạy như điên một mặt kêu lớn: “Đương nhiên là sợ rồi! Con này lớn quá a!!”

Tên sư huynh kia đã đuổi tới trước mặt hắn, chú tâm nhìn tới, cũng kêu lên thất thanh: “Thật sự là lớn quá!”

Nói xong, liền rút thanh trường kiếm ra, trong miệng niệm niệm câu gì đó, quát lên một tiếng, lưỡi kiếm liền hóa ra một đạo kim quang bắn tới, chém lên trên thân con đại xà kia. Vẩy trên thân con đại xà kia thật dày, bị chém một nhát, cũng chỉ lưu lại một vết thương nhỏ xíu, nhưng nó lại há ngoác miệng ra, không ngờ phát ra một tiếng rít dài!! Bộ dạng có vẻ cực kỳ phần nộ.

Tên sư huynh kia cũng có chút kiến thức, trong lòng lập tức ý thức được là không xong rồi!

“Mau lui lại! Chúng ta chọc tới linh thú rồi! Là một con giao long!” Nhưng cũng đã chậm rồi, thân con đại xà bắt đầu duỗi ra, dài có hơn trăm thước, sớm đã lạng lẽ quần lấy phạm vi chung quanh thành một vòng tròn, đem cả hai tên quây lại bên trong.

“Chúng ta lập Âm Dương Lưỡng Nghi kiếm trận! Ráng sức cổ thủ, sư thúc cách đây không xa, nhất định phải kiên trì đợi sư thúc đến!” Tên sư huynh kia dù sao cũng có chút kiến thức, cắn răng dương kiếm lên, quát: “Bày trận!”

Hai tên môn nhân Côn Luân tay nắm trường kiếm, ngay tại chỗ chuyển khí thành vòng tròn, lập tức kiếm quang đầy đặc. Hai người cùng hợp lực, không ngờ uy lực tăng lên vô cùng, ngay cả con đại xà kia cắn tới hai lần, cũng không ép sát tới gần được, lại từ trong miệng phun ra một ngọn hỏa diễm màu xanh biếc.

Chỉ là Âm Dương Lưỡng Nghi kiếm trận khi bố trí xong, thật sự là tạt nước vào cũng không ướt, kiếm khí tung hoành, ngọn lửa xanh biếc kia còn chưa tới trước mặt, đã bị kiếm quang đánh tan mất.

“Đây là trò gì đây?”

“Tiểu tử, đây là kiếm trận của Côn Luân phái bọn chúng, Âm Dương Lưỡng Nghi, rất có uy lực, coi như là nhất môn tuyệt học. Người nhìn cho kỹ, tên cao cao kia là chủ dương, tên thấp người là chủ âm. Chỉ là pháp lực hai tên này không đủ, chỉ có thể đem uy lực kiếm trận phát huy ra được ba thành mà thôi. Bất quá con đại xà này thật kỳ quái, thân người dài như vậy, sao pháp lực không có gì là lợi hại?”

Tiên Âm chú tâm nhìn, lập tức rõ ràng, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam: “Nguyên lai là vậy, đây là linh thú sắp hóa rồng a! Nó đêm nay đang ở tình trạng lột da, đúng vào lúc bị yếu nhất, khó trách chỉ có hai tên Côn Luân môn đồ mà cũng không hạ nổi, hừ hừ. Vừa lúc lạc vào tay ta, giết được linh thú này, lấy nội đan của nó tẩm bổ!”

Nói xong, Tiên Âm liền nhảy xuống, Tiểu Lôi trong lòng khẩn trương, kêu lên: “Không được! Người không được đi!”

Ngay lúc đó, từ xa xa trong rừng truyền tới một âm thanh trong trẻo! Tiếng huýt gió kia trong trẻo kéo dài, hiển nhiên người đến tu vi tinh thâm. Thanh âm kia từ xa mà nghe như gần bên, không ngờ nhanh chóng dị thường!

Tiên Âm lập tức bất động, một lần nữa nằm lại trên cây, hạ giọng nói: “Ài, nghe thanh âm này, chẳng lẽ là hắc tới? Là Ngọc Hư Tử? Cái tên gia hỏa này pháp lực cao cường, ta hiện tại không phải là đối thủ của hắn...”

156. Chương 157: Mưu Đồ Xấu Xa

Con đại xà rên lên một tiếng dài, biết rõ lợi hại, lập tức lùi ra sau, quay đầu bỏ chạy.

Ngọc Hư Tử lạnh lạnh cười dài: “Muốn chạy sao? Để lại nội đan của người cho đạo gia ta!”

Nói xong, lão chém liền ba kiếm, kiếm khí liên hồi giáng xuống thân đại xà. Ba nhát kiếm này giống hệt các chiêu hai tên Côn Luân môn đồ một cao một thấp kia sử dụng, chỉ khác là uy lực mãnh liệt hơn.

Đại xà đau đớn rít lên một tiếng dài, vẩy vàng trên người cũng rớt xuống một ít, không dám quay đầu lại, nhắm ngay hướng rừng cây chạy vào. Nó dốc toàn lực chạy trốn, tốc độ cũng không kém tuần mã. Ngọc Hư Tử cười lạnh: “Hảo linh vật, lén lút tu luyện trong khu rừng trồng sâm của Côn Luân ta, hấp thụ lấy linh khí, hiện giờ tu luyện xong lại còn tính bỏ chạy sao?”

Lão phóng người lên cao, rồi nhẹ nhàng hạ xuống thân con rắn, giờ kiếm đâm tới, đại xà quay đầu lại, há miệng định cắn, Ngọc Hư Tử hừ một tiếng, trong tay hiện lên một đại kim ấn, phóng ra. Kim ấn này chính là một pháp bảo, xoay hai vòng trên không, biến thành một cái đầu thật lớn, đập mạnh xuống đầu con rắn. Đại xà kêu lên thảm thiết, vẩy vẹo vài cái nhát thời trên thân phun ra không ít xà huyết, càng không dám dây dưa với Ngọc Hư Tử chỉ đành tăng tốc bỏ trốn.

Ngọc Hư Tử còn đang tính hạ độc thủ, liền nghe thấy trên cây trước mặt có người hét lớn: “Xú lão đạo dừng tay!”

Tiểu Lôi mắt thấy đại xà thụ thương, trong lòng bi phẫn, không cách nào nhẫn nại được. Hắn đã thụ ân huệ của đại xà vài ngày trước, nếu không có con đại xà này, sợ rằng chính hắn đã chết rồi. Hiện tại mắt thấy đại xà gặp nạn, liền lập tức nhảy xuống. Tiên Âm ở phía sau chụp lại không được, Tiểu Lôi đã thả người nhảy xuống mặt đất, trong tay ném ra một cái gì đó đen thui về phía Ngọc Hư Tử.

Ngọc Hư Tử không kịp nhìn rõ, lẳng không nhảy lên, xoạt xoạt chém xuống hai kiếm, thứ đó lập tức bị chém thành bốn năm mảnh rơi xuống đất, thì ra một cái lưới bắt cá!

Cái lưới bắt cá này vốn là pháp bảo lúc đầu Tiểu Lôi cùng với Tiểu Thanh hai người đã sử dụng để đối phó với hấp quyết quỷ. Hôm nay gặp được cao thủ Tu Pháp Kỳ như Ngọc Hư Tử, liền bị chém nát.

Ngọc Hư Tử vốn không nghĩ tới trong khu rừng của môn phái lại có ngoại nhân ẩn núp, trong lòng cả kinh, bỏ mặc đại xà, quát lớn: “Kẻ nào đó!”

Tiểu Lôi quát: “Ngọc Hư Tử, người nhận ra ta chưa?”

Tiểu Lôi tiến đến gần, Ngọc Hư Tử giương hai mắt nhìn, nhíu mày nói: “Là người... Người là... a. Thì ra, người là người của Tiêu Dao phái, là sư đệ của Khinh Linh Tử!”

Ngọc Hư Tử lạnh lùng đưa mắt nhìn Tiểu Lôi, quát: “Tự tiện tiến nhập vào cấm địa phái ta! Bắt lấy hắn!” Lão biết Tiểu Lôi pháp lực bình thường, nên không thêm quần tới hắn nữa, quay đầu định đuổi theo đại xà.

Ngọc Hư Tử đương nhiên nhận ra được đại xà là linh thú sắp hóa rồng, nếu như thừa dịp nó đang suy nhược đoạt được nội đan thì đây chính là bảo vật quý báu vô cùng. Một khi nó chạy thoát được, hóa thành rồng, bản thân lão vạn vạn lần cũng không phải là đối thủ.

Lão hạ lệnh một tiếng, hai tên một cao một thấp bên người lập tức tuốt kiếm đâm tới Tiểu Lôi. Tiểu Lôi vô cùng khản trương, né sang hai bước, kêu lên: “Ê, người xuống đây giúp ta, ta có thể bị bọn chúng giết chết bây giờ!”

Nghe xong câu này, Ngọc Hư Tử cả kinh, đang đi liền lập tức dừng bước.

Theo lời Tiểu Lôi, nơi này còn có người nào khác?

Chẳng lẽ là cái tên Khinh Linh Tử kia!!!

Nếu như Khinh Linh Tử ở đây, thật sự là phiền toái lắm.

Nhưng Tiểu Lôi hô một câu, lại không có ai xuất hiện, Ngọc Hư Tử giận nói: “Tiểu tử gạt người! Bắt hắn!”

Tên sư huynh cao ở bên cạnh đâm tới một kiếm, Tiểu Lôi bước theo Tiêu Dao bộ pháp né tránh, quát lên: “Được, người không cứu ta, ta bị bọn chúng một kiếm đâm chết, người cũng đừng có vọng tưởng gì!”

Miệng tuy nói thế, nhưng tay hắn cũng xuất ra thái đao.

Chỉ nghe đình đình một tiếng, cái tên sư huynh cao đã đau đớn rên lên một tiếng, liên tục thối lui hai bước, giật mình nhìn xuống thanh kiếm chỉ còn một nửa trong tay, ánh mắt hắn vừa giận vừa sợ.

Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Người còn dám đem cây kiếm gãy kia đi chặn bảo đao của ta! Hừ!”

Rồi hét lớn: “Ngọc Hư Tử, đừng chạy!”

Ngọc Hư Tử lại không thích đôi co với tên tiểu tử này, chỉ là tiểu tử này là người của Tiêu Dao phái, lão không thể hạ trọng thủ được, trong lòng nhanh chóng nảy ra một ý niệm: Vậy đi, ta đánh hắn bị thương, chỉ cần hắn không chết, việc sau đó chữa cho hắn là xong.

Nghĩ đến đây, lão nôn nóng đuổi theo đại xà, trở tay phát ra sau một chưởng, kinh phong của chưởng này mạnh mẽ, Tiểu Lôi không thể tránh khỏi, nếu như bị đánh trúng, sợ rằng sẽ lập tức trọng thương thổ huyết tại chỗ.

Ngay lúc này, đột nhiên một bóng người từ trên không phóng xuống, nắm lấy Tiểu Lôi, thân người vừa chuyển, đã lật tay tiếp lấy một chưởng của Ngọc Hư Tử.

Ngọc Hư Tử vốn không phòng bị, không ngờ bị chấn động, liên tục thối lui về sau hai bước, kinh hoàng la lớn: “Tiên Sơn Diệu Tự Quyết! Người là ai... A! Tiên Âm tiên tử?”

Chỉ cần một chút thời gian, lão đã nhận ra Tiên Âm, chỉ là vào lúc này bộ dạng của Tiên Âm trông thật khó coi, y phục tiên tử bằng lông chim trắng trên người đã sớm bị Tiểu Lôi đốt mất, hiện tại chỉ mặc áo trong, chỉ là mấy ngày nay, áo trong cũng đã rách nát, vài chỗ còn lộ ra cả da thịt. Tiên Âm sắc mặt âm trầm, mục quang ổn định, trầm giọng nói: “Ngọc Hư Tử đạo huynh, đã lâu không gặp!”

Ngọc Hư Tử không ngờ Tiên Âm lại ở cùng một nơi với tên tiểu tử trước mặt này, trong lòng liền nhận ra điểm kỳ lạ, Tiên Sơn chưởng môn tiềm nhập trọng địa bản môn, chẳng lẽ là có mưu đồ gì?

Lão nghĩ đến đây, liền không dám tiếp tục truy đuổi đại xà nữa, cắn răng đưa mắt nhìn Tiên Âm, cau mày nói: “Tiên Âm sao không ở trên Tiên Sơn khổ tu, chạy tới nơi này làm gì? Nên biết nơi này là trọng địa bản môn, người ngoài không được tiến vào. Nếu tiên tử cần linh thảo gì, chỉ cần nói một câu, Côn Luân ta nghĩ tình Tiên Lâm đồng đạo một nhà, nhất định sẽ không khước từ.”

Tiên Âm vừa mới miễn cưỡng tiếp Ngọc Hư Tử một chưởng, đến bây giờ mới có thể áp chế được nội tức nhốn nháo trong người, chậm rãi nói: “Đạo huynh hiểu lầm rồi, ta đi lạc vào đây, vốn là ngoài ý muốn.”

Ngọc Hư Tử đảo mắt, đột nhiên cười nói: “Tiên tử gặp chuyện gì phiền toái phải không?”

Lão nhìn ra bộ dạng Tiên Âm lộn xộn như vậy, hiển nhiên là đang gặp nạn.

Tiên Âm lập tức nói: “Không dám phiền đạo huynh nhọc tâm, ta cũng nên ly khai nơi này. Vào lầm trọng địa của quý phái, ngày sau ta sẽ đến trước mặt Côn Luân chường môn tạ tội.”

Nói xong, kéo Tiểu Lôi xoay người muốn bỏ đi.

Ngọc Hư Tử thấy hoàn cảnh thuận lợi, liền cao giọng nói: “Tiên tử hãy thông thả, hình dạng tiên tử như vậy, sao bằng trước hãy theo ta về núi, ta chuẩn bị thức ăn, rồi sửa soạn một nơi cho tiên tử nghỉ tạm một chút.”

Tiên Âm quay đầu, trầm giọng nói: “Thế nào, đạo huynh muốn lưu giữ Tiên Âm lại sao?”

Dù sao đi nữa, Tiên Âm đã mang danh thiên hạ đệ nhất từ lâu, lời nói rất có uy lực, Ngọc Hư Tử lập tức cười nói: “Tiên tử hiểu lầm rồi, chỉ là tiên tử bộ dạng như vậy, đi ra ngoài thật rất khó coi.”

“Hừ.” Tiên Âm cười lạnh, không đáp lời, cũng không quay đầu lại định bỏ đi.

Ngọc Hư Tử trong lòng hồ nghi, cảm giác được hôm nay Tiên Âm có chút cổ quái.

Nên biết rằng Tiên Sơn, Côn Luân, Tiều Dao tam đại phái là gì. Mang tiếng là ngôi sao sáng trong thiên hạ, nhưng giữa ba phái này, minh tranh ám đấu xảy ra rất thường. Nhất là phái Côn Luân, tự cho là đứng đầu thiên hạ, nhưng trong Tiên Lâm đại hội, lại bị Tiên Âm của phái Tiên Sơn áp chế, đoạt lấy danh hiệu thiên hạ đệ nhất, trong lòng sớm đã khó chịu. Mọi người chỉ là bằng mặt mà không bằng lòng mà thôi.

Thời khắc này Tiên Âm rõ ràng có vẻ khốn đốn, Ngọc Hư Tử mà không có ý niệm gì trong đầu, thì mới thật là kỳ quái. Lão vốn không phải là loại người ác độc, đơn giản chỉ nhân cơ hội, định giáo huấn Tiên Âm một phen, đùa cợt vài câu mà thôi. Thật sự không có ý hại người.

Mắt thấy Tiên Âm muốn bỏ đi, Ngọc Hư Tử cười nói: “Tiên tử thông thả.” Lão quay đầu sang tên đồ đệ cao bên cạnh nói: “Cối đạo bào của ngươi ra, đưa cho tiên tử chống lạnh!”

Lão quay mặt lại vừa cười vừa nói: “Trang phục của tiên tử như vậy, thật không hay lắm.”

Nói xong, tiếp lấy đạo bào của đồ đệ, cười một tiếng rồi ném tới.

Cái ném này của lão, lại ngầm sử dụng pháp lực, chỉ thấy đạo bào mềm như vậy lại mở rộng trên không trung, lại lơ lửng mang theo tiếng cuồn phong. Tiên Âm cười lạnh một tiếng: “Đạo huynh khách sáo quá.”

Nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng đem kính khí trên đạo bào hóa giải đi, y phục trên người rung lên phần phật.

Mấy ngày nay nàng chỉ mặc áo trong, quả thật cũng có chút khó chịu. Y phục nàng bị rách nát, sợ phô bày cho người khác coi, nên nàng mới thoải mái mà nhận áo bào này.

Tuy nhìn thấy biểu hiện của Tiên Âm như thường, nhưng trong lòng Ngọc Hư Tử vẫn không xóa được mối nghi ngờ. Từ trước đến giờ lão chưa từng gặp qua bộ dạng này của Tiên Âm, hơn nữa tại sao lại cùng ở một chỗ với tên tiểu tử trẻ tuổi này.... ài???

Trong lòng lão chợt động, lại có một ý niệm trong đầu, cười nói: “A, cũng là đạo sĩ ta thiếu suy nghĩ mà thôi. Tiên tử ở đây gặp mặt tình lang, ta thật không nên quấy rầy. Đắc tội đắc tội.” Nói xong, không thèm để ý tới cái liếc mắt của Tiên Âm.

Chuyện gì Tiên Âm cũng cố nhịn, nhưng câu này, làm sao nàng có thể nhịn được?

Nàng lập tức quay đầu lại, tức giận nhìn Ngọc Hư Tử, lạnh lùng nói: “Ngọc Hư Tử, ngươi cũng là người thành danh trong Tiên Lâm, sao lại học được cái kiểu nói chuyện vô trách nhiệm như loại tiểu tử vô tri thế này! Tiên Âm ta thanh bạch, há có thể để người hai ba câu là có thể mặt sát được! mấy câu nói này ta nhớ kỹ, ngày sau sẽ hồi báo!”

Trong lòng nàng đầy ngạo khí, không ngờ đem áo choàng trên người cởi xuống, nhẹ nhàng xé một cái, xoẹt xoẹt vài tiếng, áo choàng lập tức té thành bốn năm mảnh rơi trên mặt đất, lập tức kéo Tiểu Lôi bỏ đi.

Ngọc Hư Tử đưa mắt, lập tức tên đồ đệ cao hiểu ý quát lên: “Tiểu tử! Ngươi chặt gãy phi kiếm của ta, giờ lại muốn bỏ đi sao?”

Nói xong, lão liền lướt tới, hét một tiếng, phách một chưởng tới Tiểu Lôi.

Tiên Âm cười lạnh, trong mắt ánh lên một tia tàn độc, đó là nàng đã động đến sát cơ. Tiên Âm là thứ người gì chứ, hôm nay bị trọng thương, mới miễn cưỡng nhẫn nhịn, chỉ là Ngọc Hư Tử nhất định không buông tha, khiến trong lòng nàng thật sự nổi giận, lập tức tung ra một chưởng. Tên đồ đệ cao lập tức hét thảm một tiếng, thân người bay ngang, không ngờ đụng gãy mấy cây đại thụ, miệng phun máu tươi, rũ người trên mặt đất.

Ngọc Hư Tử không ngờ Tiên Âm tại địa bàn của lão lại dám ra tay nặng như vậy, liền quát lớn một tiếng, đầu tiên đi tới nắm lấy tên đồ đệ cao, bỏ một viên dược hoàn vào miệng hắn, lúc này mới quát: “Tiên Âm! Người dám ở dưới chân núi Côn Luân dă thương môn nhân của ta, cho dù ngươi là Tiên Sơn chưởng môn, cũng không thể làm càn như vậy được, mời ngươi theo ta hồi sơn giải thích với chưởng môn sư huynh!”

Nói xong, lão liền bạt trường kiếm, xoẹt xoẹt rung lên hai cái.

157. Chương 158: Sát Nhân Thường Môn

Ngọc Hư Tử cao giọng nói: “Tiên tử, hãy để ta lãnh giáo thanh Liễu Diệp kiếm thiên hạ đệ nhất của nàng! Mời xuất chiêu!”

Hiện tại Tiên Âm lấy đâu ra Liễu Diệp kiếm? Túi Bách Bảo của nàng đã bị Tiểu Lôi trộm mất, đừng nói là Liễu Diệp kiếm, cho dù là một thanh phi kiếm bình thường cũng không có, chỉ đành cắn răng nói: “Không cần đâu, ta chỉ dùng tay không tiếp cao chiêu của đạo huynh!”

Ngọc Hư Tử quát: “Đắc tội!”

Hắn lập tức không nói gì nữa, trường kiếm thành một điểm, thân hình nương theo kiếm thế, hướng ngay Tiên Âm đâm tới. Hắn biết tu vi của Tiên Âm thâm hậu, nên vừa ra tay đã thi triển tuyệt học “Ngự Kiếm Thế” của phái Côn Luân. Đó chính là người nương theo kiếm mà đi, đã tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất.

Tiên Âm nhìn thấy động tác của Ngọc Hư Tử, mắt liền nhú lại, mục quang trở nên cảnh giác, đẩy Tiểu Lôi ra, cắn răng nghênh đón. Mặc dù nàng không có Liễu Diệp kiếm, nhưng cặp ngọc thủ chia nhau trên dưới bay lượn tựa như đang nhảy múa, thân hình chuyển động, giao đấu với Ngọc Hư Tử. Thân thể nàng trác tuyệt, mỗi lần xoay chuyển đều theo những tư thế đường như không thể làm được. Bộ “Nghê Thường Vũ” này cũng là một pho tuyệt học trong Diệu Tự Thập Tứ Quyết của Tiên Sơn phái.

Tiểu Lôi liền thối lui, bất quá tên môn đồ Côn Luân còn lại kia vẫn không buông tha hắn, hét một tiếng: “Tiểu tử, tiếp kiếm”

Chính là tên sư đệ lùn. Tên bị Tiên Âm một chưởng dă thương chính là sư huynh của hắn. Hai tên này tình cảm thâm hậu. Mắt thấy sư huynh bị thương, bao nhiêu lửa giận liền trút lên người Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cách nào cũng không sợ, liền nắm lấy thái đao nhảy tới.

Cứ như thế, bốn người quần nhau bắt đầu chém giết.

Mặc dù Tiên Âm chỉ còn lại hơn ba thành pháp lực, nhưng diệu Nghê Thường Vũ này nàng đã bắt đầu luyện tập từ nhỏ, hơn nữa lại vô cùng thích hợp cho nữ nhân tu luyện nên nàng có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó. Ngọc Hư Tử mặc dù cảm Tiên Âm rất tình thông môn tuyệt học này, nhưng lực sát thương tựa hồ hơi yếu một chút. Bất quá hắn không dám nghĩ tới là pháp lực Tiên Âm so với hắn yếu hơn. Dù sao chuyện Tiên Âm được xưng là thiên hạ đệ nhất danh đầu cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Thuyết có nói: người có danh, cây có bóng. Trong lòng hắn đối với Tiên Âm vốn có kiêng kỵ, nên cần thận xuất chiêu tiếp chiêu, không dám lỗ mãng xông tới, nên cuối cùng hai người lại ngang tay với nhau.

Phần Tiểu Lôi thì lại có vẻ chịu không nổi.

Pháp lực của Tiểu Lôi vốn không kém hơn tên sư đệ lùn. Thậm chí còn mạnh hơn một ít. Có điều hắn vừa mới hồi phục sau khi bị thương, sự linh hoạt ít nhiều vẫn còn kém một chút.

Càng quan trọng hơn, chính là pháp lực Tiểu Lôi đã bị hao tổn, hiện tại không đạt đến năm thành so với lúc bình thường! Đánh nhau một lúc, hần dần rơi vào thế hạ phong.

Bất quá vừa rồi đối phương thấy hần một đao chém gãy trường kiếm của sư huynh nên e dè bảo đao lợi hại của hần. Hơn nữa Tiểu Lôi chân bước theo Tiêu Dao bộ pháp, qua lại né tránh, nhờ đó mới có thể miễn cưỡng tự bảo vệ lấy thân.

Ngọc Hư Tử cùng Tiên Âm đấu nhau một hồi, kiếm khí dần dần xuất ra, chỉ thấy từng đạo kinh phong nổi lên ào ào, cành lá các cây đại thụ chung quanh đều bị cắt đứt, rơi xuống vô số. Dù sao Ngọc Hư Tử cũng là cao thủ Tu Pháp Kỳ, nên sau một lúc, đã nhận ra sự hư nhược của Tiên Âm.

Dù sao thân thể Tiên Âm vẫn còn đau vì vết thương, một khi đánh nhau, chỗ khớp xương bị gãy lại phát đau thấu tim. Cơn đau dần dần trở nên liên tục, trên trán nàng mồ hôi lạnh không ngừng đổ xuống, sắc mặt trở nên tái nhợt. Nàng cố cắn môi chịu đựng lắm mới miễn cưỡng kiên trì không ngã xuống.

Bên kia Tiểu Lôi không ngừng né tránh, khiến tên sư đệ lùn kia nổi cơn thịnh nộ, đột nhiên nhảy ra ngoài, lấy từ trong ngực ra một cái ống trúc, vịn một cái rồi tung lên trời...

Ầm một tiếng, ống pháo bông nổ giữa không trung. Tiểu Lôi lập tức biến sắc, nói: “Không xong rồi, bọn chúng gọi trợ thủ tới. Mau chạy!”

Hiện tại Tiểu Lôi không còn tâm tình để hồ đồ nữa, hần cười dài một tiếng, một đao bức tên sư đệ kia lui một bước rồi phóng vào rừng. Không ngờ Tiên Âm ở phía sau lại hét lớn: “Muốn chạy à!” Một đạo kinh phong liền nhắm ngay hướng Tiểu Lôi bắn tới. Nhưng chiêu này của Tiên Âm không phải đánh Tiểu Lôi mà lại nhắm ngay cây đại thụ ở phía trước mặt hướng hần đang chạy. Tiểu Lôi chỉ đành bất đắc dĩ lùi người lại phía sau né tránh. Cây đại thụ trước mặt gãy nát, từng miếng gỗ vụn bắn trúng mặt hần khiến hần đau nhức chịu không được, oa oa rống lên: “Xú bà nương, ác bà nương. Người thật sự là không chừa thủ đoạn ác độc gì cả!”

Trong lòng hần phần nộ, thời khắc này mà Tiên Âm vẫn còn không quên, cứ nghĩ tới Nghịch Thiên Quyết của hần, nhất định giữ hần lại, không cho bỏ chạy!

Chỉ chậm một chút là tên lùn kia lại đã tiến đến quần lấy hần. Tiểu Lôi cho dù muốn chạy cũng chạy không được.

Ngọc Hư Tử cười dài một tiếng nói: “Tiên tử cẩn thận, đạo gia ta đắc tội đây!” Nói xong, hần thối người về phía sau, nhẹ nhàng dùng song cước đạp lên thân cây đại thụ, trường kiếm trong tay đột nhiên bắn ra! Trường kiếm phân thành bảy đạo kim quang dưới bắn về hướng Tiên Âm.

Hần vốn đã nhìn ra thân pháp của Tiên Âm tựa hồ có chút trì trệ, nguyên là vì vết thương trên người khiến hành động nàng trở nên bất tiện.

Nếu là ngày thường, chiêu số phi kiếm kiểu này, Tiên Âm tiện tay là có thể ngăn trở. Cho dù pháp lực chỉ còn lại ba thành cũng sẽ có biện pháp đối phó. Chỉ là nàng theo phản ứng tự nhiên, thò tay vào trong người định lấy ra một kiện pháp bảo từ trong túi Bách Bảo. Nhưng sờ đi sờ lại một hồi lại không lấy ra được gì. Lúc này mới đột nhiên nhớ rằng đồ trong túi Bách Bảo của mình quá nửa đã bị Tiểu Lôi trộm đi mất, bất đắc dĩ đành liên tục thối lui về phía sau. Phải nói Nghê Thường Vũ Đạo của phái Tiên Sơn nàng cũng thật sự lợi hại. Dưới thân pháp xảo diệu, bảy đạo kiếm quang của Ngọc Hư Tử liên tục đánh hụt. Mỗi lần Tiên Âm lui một bước, lại có một đạo kim quang chém xuống chỗ chân vừa bước ngay trước mặt. Nàng liên tiếp thối lui sáu bước, né được sáu đạo kim quang. Nhưng đến bước tới hậu lại lùi ngay thân cây phía sau, muốn tránh cũng không được nữa.

Tiên Âm không còn cách nào khác, không ngờ bỏ đi ngạo khí trong lòng, cúi người xuống lăn ra ngoài.

Chiêu này thật sự thường được gọi là “Lại Lư Đả Cỗn” (lừa lười nhào lộn), mặc dù hữu hiệu, nhưng người có thân phận như Tiên Âm, bình thường cho dù liều mạng, hay thụ thương cũng tuyệt đối không chịu sử dụng loại chiêu số vô cùng mất mặt kiểu này. Chỉ là hiện tại Tiên Âm biết trên mình mang thương, nếu như ngành tiếp kiếm quang của Ngọc Hư Tử, sợ rằng sau đó muốn bỏ đi cũng không xong.

Vừa lăn một cái, trên mặt lập tức dính đầy bùn đất tro bụi. Tiên tử cũng biến thành người đất.

Ở bên cạnh, Tiểu Lôi cười thâm trong bụng, bắt quá không dám lên tiếng. Thêm vào đó tên sư đệ lùn giống như người điên. Kiếm nào cũng tận tình nhắm ngay chỗ yếu hại trên người hắn giáng xuống. Trong lòng hắn nổi giận, chửi: “Người còn không tránh ra, tiểu gia ta sẽ không khách khí nữa!”

Nói xong, trong tay đã có một cái thứ gì nhỏ nhỏ đen đen.

Tên lùn kia không biết lợi hại, nhưng Ngọc Hư Tử nhìn một cái đã kinh hô: “Chấn Thiên Linh!!!”

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, vận khí pháp lực khởi động Chấn Thiên Linh. Thanh âm đinh đinh đang đang nổi lên, như có thể câu hồn đoạt phách. Tên lùn kia lập tức chịu không nổi, liên tục thối lui. Hắn cảm thấy thanh âm này phảng phất mang theo ma lực, làm rối loạn nội tức của hắn. Hắn dần dần không cầm cự nổi, hai chân mềm nhũn ngã lăn trên mặt đất.

Ngọc Hư Tử hét lên một tiếng, nhưng không hề bị thanh âm kia vây khốn chút nào, không truy theo Tiên Âm nữa, trường kiếm chìa về hướng Tiểu Lôi. Người chưa đến một luồng kim quang từ mũi kiếm đã bắn tới. Tiểu Lôi vội vàng tránh né, chửi: “Lão đạo sĩ, ta và người có thù à!”

“Tiên Âm, chạy thôi!” Hắn đã bước lách sang bên đến cạnh Tiên Âm đỡ lấy nàng. Nhưng hiện tại vết thương trên người Tiên Âm lại phát tác cơn đau, vừa bước được một bước, cả người đã mềm nhũn.

Vừa chậm lại một chút, Ngọc Hư Tử đã đứng ở trước mặt, sắc mặt hắn lạnh lùng, trong tay đã có một cái kim ấn nho nhỏ. Kim ấn đó là pháp bảo của Ngọc Hư Tử. Vừa quăng ra, liền biến thành hình dạng một cái đầu lớn, bổ xuống ngay mặt.

Tiểu Lôi biết lợi hại, lập tức ôm lấy Tiên Âm lặn một cái, trong miệng lại chửi: “Lão đạo sĩ, người muốn giết người sao!”

Thanh âm của Ngọc Hư Tử mang theo hàn khí: “Tiểu tử, người giết môn nhân của Côn Luân ta, thường mạng đi!!!”

Lúc này Tiểu Lôi mới thấy, tên sư huynh cao vốn đang nằm gục ở dưới cây đại thụ, đã đổ người sang một bên, hiển nhiên là đã đoạn khí rồi!

Tên gia hỏa này vốn đã bị Tiên Âm một chiêu gần chết. Cho đến khi Tiểu Lôi liên tục thi triển pháp bảo lợi hại Chấn Thiên Linh, tuy với pháp lực thấp kém của Tiểu Lôi, không làm khó được cao nhân như Ngọc Hư Tử, nhưng đối với người trọng thương cơ hồ sắp chết kia, thì quả thật là không chịu nổi. Ngay lúc đó nội tức lập tức tán loạn, một mạng này đã ô hô rồi.

Tên sư đệ lùn bên cạnh lập tức hét lên một tiếng, xông tới ôm lấy thi thể, khóc lớn vang rền thấu trời.

Trong lòng Ngọc Hư Tử cũng hối hận. Vốn là do hắn khiến sự tình này xảy ra. Tiên Âm cùng với cái tên tiểu tử Tiêu Dao phái này cũng không có thù chọc gì tới hắn, là hắn cố ý làm khó người ta, muốn nhân cơ hội làm nhục Tiên Âm một chút, nhưng không ngờ ngược lại, lại khiến mất đi một tên đệ tử. Tên đệ tử này là đồ đệ của trưởng môn sư huynh. Lần này trở về, sợ rằng sư huynh nổi giận, bản thân hắn hơn phân nửa có thể phải chịu trừng phạt nghiêm ngặt.

Trong lòng hắn kích động, tất cả lửa giận trong lòng lại ngược lại tiết ra trên người Tiểu Lôi cùng Tiên Âm. Hắn quát: “Các người đã thương Côn Luân đệ tử ta, tất cả đều thường mạng đi!”

Đúng lúc đó, khu rừng phía sau truyền tới tiếng bước chân, lại thêm bảy tám tên đệ tử Côn Luân xuất hiện. Đám người này đều cầm trường kiếm, nghe lệnh của Ngọc Hư Tử, liền vây lấy Tiểu Lôi cùng Tiên Âm hai người.

Sắc mặt Tiên Âm âm trầm, bản thân hiện giờ đau đớn vô lực, sau một lúc miễn cưỡng cùng Ngọc Hư Tử giao đấu, cuối cùng cũng không kiên trì nổi. Giờ phút này cả người đau đớn khó chịu, một tia khí lực cũng không có, biết được hôm nay quả nửa là không có cách bỏ qua được, đột nhiên liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, cắn răng nói: “Tiểu tử, còn không mau đưa túi Bách Bảo lại cho ta!”

Giờ phút này Tiểu Lôi cũng không dám hồ đồ, mặc dù hắn nắm chắc không chế được Tiên Âm, nhưng đám người Côn Luân này giết người không chớp mắt, bèn nhanh chóng giao túi Bách Bảo ra.

Tiên Âm cầm lấy pháp bảo của mình, đột nhiên tinh thần liền phấn chấn, hạ giọng nói: “Tiểu tử, cho người kiến thức lợi hại của Tiên Sơn phải một chút! Yên tâm, hôm nay có ta ở đây, ai cũng không thể gây thương tổn người được. Chỉ cần chưởng môn Côn Luân không đến, đám người này ngăn không được ta đâu!”

Mặc dù Tiểu Lôi hiểu rõ câu cái gì “ai cũng không thể gây thương tổn người được”, Tiên Âm đối với hắn có mưu đồ không tốt, nhưng hiện tại chỉ có thể dựa vào lực lượng của Tiên Âm.

158. Chương 159: Độc Long Thảo

Sắc mặt Tiên Âm âm trầm, tính của nàng là thà chết chứ không hàng. Hiện tại song phương lâm vào cảnh bế tắc, nhưng ngay cả nửa điểm để khiến nàng cúi đầu cũng không chấp nhận được. Nàng cắn răng nói: “Ngọc Hư Tử, cần gì phải dối trá chứ. Người tính gạt ta, thừa dịp ta bị thương hại ta, chủ ý như vậy chẳng lẽ ta cũng không biết sao? Đơn giản một chút là Tiên Lâm đại hội ba năm sau người có thể mất đi một địch thủ. Hừ! Côn Luân cao nhân cái gì chứ, ti bỉ vô sỉ!”

Ngọc Hư Tử bị Tiên Âm nói trúng tâm tư, thẹn quá hóa giận nói: “Bố trận! Bắt chúng lại!”

Tiên Âm cười lạnh, chỉ đưa mắt nhìn bảy tên Côn Luân môn đồ cộng thêm Ngọc Hư Tử trước mặt, tổng cộng tám người, đứng chiếu theo vị trí bát quái. Tiên Âm chính là Tiên Sơn chưởng môn, sao lại không biết lợi hại của Bát Quái kiểm trận của Côn Luân phải chứ?

Nếu muốn phá trận pháp này, khi Tiên Âm không bị thương thì có thể thừa dịp đối phương chưa kịp bố trận hoàn chỉnh, đoạt tiên cơ xuất trọng thủ đánh thương một người của đối phương, tự nhiên là có thể thoát thân. Nhưng hiện tại nàng không có lực để tái chiến, chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn động tác của đối phương.

“Ngọc Hư Tử, nếu người muốn liều mạng, vậy thì phải coi người nguyện ý trả giá cỡ nào!” Giọng của Tiên Âm trở nên khùng bo, khiến Ngọc Hư Tử vô cớ phát lạnh trong lòng.

Tiên Âm từ từ mở túi Bách Bảo trong tay ra, lựa lựa vài cái rồi nhin không được tròng mắt nhìn Tiểu Lôi. Nàng vừa nhìn đã biết đồ vật trong đó của nàng bị tên Tiểu Lôi lấy đi không ít. Bất quá cũng may là món đồ kia vẫn còn đó.

Tiên Âm lấy ra một nắm lệnh kỳ nho nhỏ. Lệnh kỳ này đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím tổng cộng bảy cây. Tiểu Lôi trước đó có thấy qua, cứ tưởng là pháp bảo để bố trí trận pháp gì đó, hẳn đối với trận pháp không có chút hứng thú gì, cho nên mới không lấy đi.

Tiên Âm nắm mấy cây lệnh kỳ này trong tay, đột nhiên cảm thấy vững tâm hẳn lên, trên mặt lộ vẻ cười lạnh lùng, không hề còn chút úy kỵ nào nữa.

Trong lòng Ngọc Hư Tử còn đang nghi hoặc thì đã thấy Tiên Âm chậm rãi cầm bảy cây lệnh kỳ kia lên khu đất trước mặt. Phương vị cầm không án chiếu theo Bắc Đẩu Thất Tinh hay diệu pháp đạo gia gì cả. Hắn chỉ ngăn người ra dùng mắt nhìn đám lệnh kỳ kia một hồi rồi đột nhiên biến sắc nói: “Khá lắm! Nghĩ không ra là thứ đồ này không ngờ lại lọt vào tay người!!” Hắn vội vàng hét: “Lui ra! Mau lui ra!!”

Tiên Âm vừa cầm xong đám lệnh kỳ, liền cười lạnh nói: “Trễ rồi!”

Nàng chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, nắm lấy cây lệnh kỳ tối hậu trong lòng bàn tay, miệng thì chậm rãi niệm động tiên quyết. Chung quanh lập tức nổi lên âm phong. Khu rừng này đột nhiên xuất hiện tầng tầng lớp lớp sương mù! Đám sương mù này tới thật nhanh, lúc đó khiến cho mọi người giơ tay lên cũng không thấy nổi năm đầu ngón tay.

Tiểu Lôi đang kinh ngạc thì nghe tiếng Tiên Âm quát bên tai: “Đứng ở bên cạnh ta, cần nhất là đừng có loạn động!!”

Ngọc Hư Tử quát lớn nói: “Tiên Âm! Người đường đường là Tiên Sơn chưởng môn, không ngờ lại sử dụng cái thứ Thất Sát Lệnh Kỳ ma đạo này. Chẳng lẽ không sợ phạm thiên điều sao?”

Tiên Âm cười lạnh: “Trước hết lo giữ mạng chạy khỏi nơi đây rồi sau này mới nói!”

Đột nhiên nàng chỉ một ngón tay, chỉ thấy sáu cây lệnh kỳ trên mặt đất đồng thời bắn ra sáu đạo sương mù màu sắc bất đồng. Trong nháy mắt, thế giới xung quanh tựa như biến đổi!!

Ngọc Hư Tử vốn chỉ cách Tiên Âm cùng với Tiểu Lôi bất quá khoảng mười bước thôi, nhưng khi sương mù vừa nổi lên lập tức nhanh chóng tán ra khắp nơi. Nhìn lại chung quanh, chúng nhân Côn Luân nhin không được đều la hoảng cả lên! Nguyên do là chung quanh đã không còn giống khu rừng cây trước đó nữa.

Nơi đây tựa hồ như một không gian hỗn độn, xung quanh đều là bạch sắc hư không, trên đầu dưới chân đều như vậy. Nhìn tới trước mặt, ước chừng cự ly hơn mười thước, chính là Tiểu Lôi với Tiên Âm hai người, đang ngồi song song ở đó.

“Mọi người đừng hoảng sợ. Trận pháp này chỉ làm mê ảo thị tuyến! Bất quá là pháp thuật che mắt mà thôi. Chúng ta hiện giờ vẫn còn ở trong rừng cây, đây là trận pháp mê hoặc tâm thần! Bảy đạo Thất Sát Lệnh Kỳ này, quan trọng là không nên loạn động, một khi dẫn phát thất sát, chính là đi vào cửa sinh tử!” Tiếng quát sang sảng của Ngọc Hư Tử vừa dứt, đám môn đồ Côn Luân lúc này mới trấn định lại được.

Tiên Âm cười nói: “Ngọc Hư Tử, cho dù ngươi có đứng đó bất động, tưởng là ta không làm gì được ngươi sao?”

Lệnh kỳ màu đỏ trong tay nàng khẽ vung lên, lập tức một đạo sương mù đỏ đột nhiên xuất hiện ngay chỗ chúng nhân Côn Luân. Sương mù nổi lên, ngay cả người đứng đối diện nhau cũng không phân biệt được ai là ai, bị hãm trong đám sương mù đỏ. Cũng may là nhờ có thanh âm của Ngọc Hư Tử trấn định, liên tục quát tháo, mới khiến chúng nhân Côn Luân không động dấy.

“Tiên Âm, sử dụng Thất Sát Lệnh Kỳ này rất ư hao phí pháp lực. Hiện tại ngươi đang thụ thương, còn có thể chủ trì trận pháp này được bao lâu chứ? Hừ!”

Tiên Âm cười lạnh một tiếng liền dừng lệnh kỳ lại. Ngọc Hư Tử thấy mắt hoa lên, đột nhiên giữa không trung xuất hiện một con quái thú đầu rồng mình sư tử thân vằn vện như báo, đang giương nanh múa vuốt nhắm Ngọc Hư Tử chụp xuống. Ngọc Hư Tử hoảng sợ lập tức lách người né sang bên một bước rồi đâm tới trước một kiếm. Nhưng nhát kiếm này lại đâm vào quãng không! Hắn thâm nghĩ trong lòng: Không xong rồi! Bị lừa rồi!

Quả nhiên con quái thú kia bất quá chỉ là ảo tưởng mê hoặc tâm thần con người mà thôi. Cho dù Ngọc Hư Tử đứng yên bất động, cũng không có chút thương tổn gì. Chỉ là hắn nhin không được, đã bước một bước, liền khiến trận pháp bị dẫn động.

Hắn đang muốn hét lên, liền cảm thấy dưới chân bị xiết lại. Hắn cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy trên mặt đất không ngờ xuất hiện mấy cái bạch sắc quỷ trảo rừng rợn chộp lấy hai chân hắn. Mặc dù hắn biết đây là do trận pháp tạo thành, nhưng trong lòng cũng sợ hãi, tiện tay vung kiếm lên, chặt đứt mấy cái quỷ trảo kia. Vậy mà lại nghe tiếng một tên đệ tử kêu la thảm thiết. Một khi bị hãm trong trận, căn bản đã là nhận không ra người phe mình. Thứ duy nhất có thể thấy được, chỉ là Tiên Âm ở phía xa xa.

Vừa nghe tiếng kêu la thảm thiết vang lên, Ngọc Hư Tử cắn răng quát: “Khá lắm Tiên Âm! Ngươi lại đã thương Côn Luân môn nhân ta, mối cừu này vậy là không thể giải rồi!”

Tiên Âm trầm ngâm một hồi rồi thản nhiên nói: “Nếu không phải là ngươi mang lòng dạ xấu xa, chủ động khiêu khích thì cũng sẽ không đến nỗi này.” Nói xong, lệnh kỳ lại vung lên.

Ngọc Hư Tử vừa máy động trong lòng thì nghe một tiếng trước mặt, lại xuất hiện thêm một bức tường lửa cao hai trượng. Hỏa diễm mãnh liệt, hơi nóng phả vào mặt, cảm giác như tóc trên đầu đều như muốn bị thiêu rụi hết. Hắn biết rõ đây chỉ là huyền tượng, nhưng trong lòng vẫn có chút e ngại, đột nhiên lý trí linh đài có chút ý tưởng, liền thở dài một tiếng rồi không ngờ không hề bắn khoả về những thứ trước mắt, khoanh chân ngồi xuống đất, trong lòng yên lặng niệm Tĩnh Tâm Quyết.

Tiếng niệm Tĩnh Tâm Quyết của hắn càng lúc càng lớn. Dần dần thanh âm phảng phất như tiếng chuông lớn. Từng chữ từng chữ trong miệng tuôn ra, chấn động tâm hồn mọi người. Không ít đệ tử Côn Luân mặc dù không thấy được hắn, nhưng tai vẫn nghe thấy được Tĩnh Tâm Quyết của Ngọc Hư Tử, dần dần cũng trấn định lại được. Tiếng niệm kinh cũng từ từ trở nên lớn hơn.

Mỗi chữ Ngọc Hư Tử niệm ra lập tức khiến Tiên Âm có chút khó chịu. Cái thứ tụng niệm này so ra vốn cùng loại với Sư Tử Hồng gì đó hoặc là công pháp yết ngữ của Phật gia, hết thấy đều chính là khắc tinh cho trận pháp của Tiên Âm. Bình thường thì pháp lực Tiên Âm cường đại nên cũng không sợ hãi. Chỉ là hiện tại pháp lực của nàng chỉ còn không tới ba thành nên dần dần có vẻ phải ráng sức. Nàng nhin không được quát: “Xú đạo sĩ, niệm làm ta đau đầu quá!”

Nói xong, lệnh kỳ liền huy động liên hồi. Từng đạo sát khí xông tới hướng Ngọc Hư Tử. Ngọc Hư Tử chỉ cảm thấy trong chốc lát khắp người đều là khí âm hàn, khi thì nóng, khi thì lạnh, khi thì ngứa ngáy, bên tai nghe tiếng sấm vang rền, lại còn ẩn hiện tiếng kêu la thảm thiết. Hắn biết rõ hết thấy đều là mê huyền trong tâm thần, nếu trong lòng nhin không được, có chút cử động, sẽ tiếp tục bị vây hãm trong trận pháp. Liên lúc đó hắn ráng sức để khởi đạo gia vô thượng tâm pháp, thu liễm tâm thần, cứ vậy chống chọi với Tiên Âm.

Tiên Âm cười lạnh một tiếng, không quản tới Ngọc Hư Tử nữa, nhưng lại liên hồi thôi động trận pháp giáng xuống đám Côn Luân môn nhân. Đám môn đồ này đạo pháp không được cường đại như Ngọc Hư Tử, liền lập tức có hai người chịu đựng không nổi, lại bị vây hãm trong trận.

Ngọc Hư Tử không còn chọn lựa nào khác. Hắn có thể thủ được nhưng lại không thể cứ nhìn môn nhân bị thiệt hại. Rốt cuộc đành quát lớn một tiếng. Thanh âm này từ miệng hắn phát ra giống như sét đánh giữa không trung.

“Ừm oành!!!”

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy một tiếng ầm vang lên trong đầu, yết hầu thấy ngòn ngọt, suýt nữa là phun ra một búng máu. Đây là do Ngọc Hư Tử liều mạng không sợ tu vi bản thân bị hao tổn, thôi động pháp lực chọi thẳng cùng Tiên Âm.

Chỉ thấy Tiên Âm cùng với Ngọc Hư Tử đồng thời phun ra một búng máu. Rốt cuộc thì Tiên Âm cũng không chịu được. Trận pháp lợi hại cỡ này vốn là cần người có pháp lực cao cường chủ trì. Thời khắc này Tiên Âm chịu đựng không nổi nữa, lệnh kỳ trong tay đã rơi xuống đất. Lập tức Ngọc Hư Tử cảm thấy huyền tượng huyền âm chung quanh tiêu thất đi. Hắn mở mắt liền phát hiện đã về lại khu rừng kia, Tiên Âm cùng với Tiểu Lôi cũng ở ngay trước mặt. Hắn cười lạnh một tiếng, thân thủ liền tiến tới bắt lấy Tiên Âm. Mặc dù hắn cách Tiên Âm có hơn mười bước, nhưng một trảo này không ngờ là đã tới ngay trước mặt! Tiểu Lôi kinh hãi liền trở tay dùng thái đao chém tới trước.

Ngọc Hư Tử thật là xui xẻo. Tinh thần của hắn dù sao cũng còn bị ảnh hưởng, lúc này tâm tình vẫn còn kích động, đương nhiên là không để ý tới cây đao của Tiểu Lôi. Cứ tưởng kim sắc thủ chương (cánh tay bằng vàng thay thế cho cánh tay bị Khinh Linh Tử chặt đứt năm xưa) kia của hắn cho dù đụng phải đao kiếm cũng không sợ thương tích.

Nhưng cây đao vừa chém lên cánh tay Ngọc Hư Tử, ánh điện quang đã xẹt khắp chung quanh. Ngọc Hư Tử lúc này mới đột nhiên nhớ ra: Không xong rồi!

Hắn chợt nhớ ra thái đao này của Tiểu Lôi sắc bén vô cùng, ngay cả phi kiếm cũng bị nó chặt gãy.

Chỉ nghe xoạt một tiếng, Ngọc Hư Tử kinh hô, cánh tay kia của hắn đã bị chặt đứt. Cũng may là cánh tay của hắn vốn không phải là huyết nhục thân thể. Cho dù hoảng sợ, cũng không đau đớn lắm. Hắn liền nổi giận trở tay vung cùi chỏ đánh ngay ngực Tiểu Lôi.

Đụng phải lực lượng ngàn cân cỡ này, Tiểu Lôi lập tức văng ra phía sau đụng gãy hai cây đại thụ rồi mới rớt xuống đất. Hắn muốn đứng lên nhưng vừa cử động thì lập tức lại phun ra một búng máu.

Ngay lúc đó, Ngọc Hư Tử cùng kêu thảm một tiếng, liền tục lui người về phía sau, nửa thân người nhuộm đỏ tiên huyết. Hắn nhìn chằm chằm lấy Tiên Âm, ánh mắt lộ ra mực quang oán độc rồi cả người mới chịu không nổi té xuống.

Ngay ngực của hắn cảm một thanh lệnh kỳ màu đỏ.

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Người hận ta thu thập người sao? Người thừa dịp ta bị thương mới ra tay đổi phóc, cũng đâu kể là quang minh chính đại gì!”

Ngọc Hư Tử nằm trên mặt đất, nhanh chóng lấy từ trong người ra một viên linh đan nuốt lấy rồi quát: “Phóng Độc Long Thảo!!”

Đám Côn Luân đệ tử, một nửa đều đã nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, coi ra đều là do trập pháp đả thương. Còn lại hai tên đệ tử, ráng hết sức đứng dậy đồng thời lấy ra một bao giấy tung về phía Tiên Âm...

Tiên Âm không còn cách nào khác, nàng hiện tại có thể làm được gì đã làm rồi, thân người cũng không còn khả năng cử động nữa, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết. Tiểu Lôi ráng hết sức dồn lấy một tia khí lực, mắt vừa thấy vụ khí màu xanh biếc phóng về hướng Tiên Âm, hấn không còn giờ suy nghĩ, chỉ quát lên: “Xú bà nương, tiếp lấy!!!”

Hắn thuận tay quăng Càn Khôn Kính trộm được trước kia qua. Tiên Âm tiếp lấy lập tức nhận ra được vật gì. Trong lòng phần khởi, đem Càn Khôn Kính chắn trước mặt...

Oong một tiếng, Càn Khôn Kính như phát ra một tiếng rên rỉ... Chỉ thấy lục sắc mê vụ kia bám vào mặt kính. Tấm kính kiên cố dị thường kia không ngờ hình như bị mục nát đi... mặt kính xuất hiện một vết rạn tí tí.

Tiên Âm biết tính mạng được mất là ở ngay lúc này, không còn để ý gì hết, ráng vận một hơi khẩu khí, thân người vụt lùi về phía sau vài thước rồi mới ngã xuống đất, máu phun ra ngoài miệng, nhưng cũng né tránh được mê vụ kia.

Tiên Âm cười lạnh hai tiếng rồi nói: “Ngọc Hư Tử, món quà hôm nay, sau này nhất định sẽ hồi báo!”

Nói xong, Tiểu Lôi cùng Tiên Âm hai người đỡ lấy nhau, từ từ lui vào rừng.

Ngọc Hư Tử bị trọng thương chỉ ở đó không truy đuổi, hai tên môn nhân thủ hạ của hắn nào có can đảm để rượt theo? Chỉ đành trơ mắt nhìn hai người bỏ đi.

Đáng tiếc cho Càn Khôn Kính, không ngờ trở thành phế vật! Cũng không biết vụ khí xanh biếc kia, Độc Long Thảo gì đó, rốt cuộc là thứ gì?

Tiểu Lôi đỡ Tiên Âm đi được một hồi, đột nhiên Tiên Âm cứng người lại té xuống. Nàng té xuống mà không hề có chút dấu hiệu nào, hai mắt nhắm nghiền, thân thể cứng đờ. Tiểu Lôi đưa tay thăm dò chỉ thấy hô hấp đều bị bế tắc, sờ cổ tay nàng dò xét nội tức một hồi, không ngờ nội tức trong người Tiên Âm đều tựa hồ bị đình trệ.

Chẳng lẽ con mụ này đã chết rồi sao?

Mặc dù Tiểu Lôi hận Tiên Âm, nhưng mấy ngày nay ở chung với nhau, cũng hiểu được ả đàn bà này mặc dù đáng hận, nhưng cũng thật đáng thương. Vừa rồi trong lòng nàng mặc dù vẫn ôm ý đồ riêng, nhưng lại thật sự ra sức che chở hắn. Tính ra, nếu không có nàng, hắn sợ cũng không may rồi.

Bây giờ Tiên Âm không ngờ chết đi, trong lòng Tiểu Lôi không khỏi có chút buồn rầu, chỉ đành thở dài: “Tiên Âm à Tiên Âm, ngươi làm nhiều chuyện bậy như vậy, hôm nay chết ở nơi này, cái gì cũng coi như là kết liễu rồi.”

Nhưng lời nói vừa mới thốt ra, liền nghe thấy Tiên Âm đột nhiên rên lên một tiếng rồi ho sặc sụa.

Tiểu Lôi lại càng hoảng sợ, té chổng mông xuống đất. Hắn ngoác miệng chửi tại chỗ: “Mẹ ngươi, nếu ngươi chưa chết, sao lại đi hù tiểu gia chứ!”

Tiên Âm uể oải tỉnh lại, thanh âm còn yếu ớt, khí tức lại càng hư nhược, môi khẽ rung động, uể oải nói: “Ngươi đương nhiên là mong ta chết đi..., nhưng ta... ta chính là vĩnh viễn ... bất, bất tử!”

Vừa rồi, Tiên Âm bất quá là nhất thời bị bế khí. Bây giờ uể oải tỉnh lại, vừa thở được một hơi, cử động một chút, đột nhiên la hoảng một tiếng: “Chuyện gì đây!! Chuyện gì đây!!!”

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Ngươi làm sao vậy?”

Thanh âm Tiên Âm trở nên sợ hãi đến cùng cực, nàng giống như phát điên, đột nhiên ngồi bật dậy, dùng hết sức lấy tay bịt lên cặp mắt, sờ sờ vài lần rồi hét lớn: “Ta... ta không nhìn thấy được!!! Ta không nhìn thấy được! Mắt của ta không nhìn thấy được!”

159. Chương 160: Hương Diễm Liệu Thương

“Làm sao vậy?”

Thanh âm Tiên Âm như muốn khóc, run rẩy nói: “Cặp mắt của ta, cặp mắt, cặp mắt ta nhìn không thấy gì, nhìn không thấy gì!”

“Tại sao lại nhìn không thấy gì?” Tiểu Lôi nhú mày rồi chậm rãi đi tới, chỉ thấy quả nhiên cặp mắt của Tiên Âm mở trừng trừng, nhưng ánh mắt lại không dịch chuyển, rõ ràng là không còn tiêu cự nữa.

Tiểu Lôi không nói gì, giơ tay ra trước mắt nàng vẫy vẫy nhưng Tiên Âm lại không có chút phản ứng.

“Chẳng lẽ cái đám lục sắc mê vụ kia có vấn đề?” Tiểu Lôi ráng nhịn tự nói nhỏ với mình. Vừa nói những lời này ra, Tiên Âm lập tức lớn giọng nói: “Là độc! Ta bị trúng độc rồi!”

Nàng đột nhiên vội vã lộn ngược túi Bách Bảo ra tìm lấy linh đơn diệu dược trong đó, đem bỏ cả vào miệng, bộ dáng nàng lúc này vội vã bối rối, mặc kệ linh đơn này có phải là giải dược hay không. Sau khi nuốt xong, vết thương toàn thân lập tức trở nên đau đớn, nàng liền ngồi xuống khoanh chân vận công hóa giải được tính.

Cứ ngồi như vậy một hồi, cả người nàng run rẩy, từ từ mở mắt ra rồi liền khựng lại.

“Á, Tiên Âm...” Tiểu Lôi vừa nói được mấy chữ thì nhận ra vẻ mặt Tiên Âm có gì không phải.

Quả nhiên không nghe gì mà trên mặt Tiên Âm lại chảy nước mắt, thanh âm run rẩy nói: “Không xong rồi, không xong rồi. Ta thật sự là nhìn không thấy!”

Hai tay của nàng sờ soạng chung quanh, Tiểu Lôi thấy vẻ mặt của nàng đáng thương như vậy, ráng an ủi nói: “Đừng sợ. Nếu như lục sắc vụ khí kia có vấn đề, chúng ta đến phía trước tìm một khúc sông rửa mắt!”

“Rửa mắt!” Tiên Âm lập tức phản chấn lên, lớn tiếng nói: “Nhanh lên! Nhanh đi lấy nước cho ta rửa mắt!”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Nơi này chung quanh hoang dã, ở đâu có nước chứ?”

Tiên Âm hừ một tiếng, nhẹ nhàng phất ra một chưởng, lập tức hóa ra được một khối hàn băng. Tiểu Lôi lắc đầu: “Chúng ta hiện tại còn chưa thoát hiểm, hay trước tiên hãy ly khai nơi này rồi nói. Bây giờ chúng ta đều không có thực lực để tái chiến, nếu còn bị đám người Côn Luân dây dưa, sợ rằng bỏ chạy cũng không thoát nổi.”

Tiên Âm cắn răng nói: “Được, trước tiên hãy ly khai nơi này!”

Nàng gắng gượng đứng lên, cả người đều lão đảo. Tiểu Lôi không còn cách nào khác, chỉ đành đỡ nàng đứng dậy.

Mặc dù tính tình Tiên Âm cương nghị, đó là vì nàng trước giờ đều ở địa vị tôn quý. Lần này đột nhiên đụng phải trắc trở, thêm cặp mắt không thấy được gì, lại ở ngay địa phương xa lạ này nên nội tâm nàng không khỏi lo sợ. Tiểu Lôi vừa đỡ lấy Tiên Âm thì cảm thấy nàng nắm chặt lấy cánh tay hắn, giống như một người bị rơi xuống nước, vẻ mặt nàng sợ hãi đáng thương. Hắn chỉ thầm thở dài, dìu Tiên Âm rời khỏi khu rừng.

Đoạn đường này, cả hai đều không còn sức lực sau khi bị thương. Tiên Âm thì không thấy gì, đi chập chà chập choạng, cũng không biết vấp té bao nhiêu lần, đụng phải bao nhiêu thứ. Chỉ là không biết khu rừng này rộng lớn cỡ nào mà cả hai đi nửa ngày trời cũng chưa rời khỏi. Lúc này Tiểu Lôi mới dừng lại, nhú mày nói: “Được rồi, chúng ta đi kiểu này có thể là không xong. Người còn có thể sử dụng Ngự Phong Thuật hay không?”

Nhưng Tiên Âm ở bên cạnh không lên tiếng. Tiểu Lôi quay đầu sang nhìn thì thấy sắc mặt Tiên Âm tái nhợt. Tiểu Lôi vừa mới hỏi xong thì Tiên Âm đột nhiên gục đầu xuống rồi sau đó bất tỉnh nhân sự.

“Con mụ chết bầm kia, người muốn chết thì cũng đợi rời khỏi nơi này rồi mới chết a.” Tiểu Lôi chửi một câu nhưng cũng đành phải để nàng xuống mặt đất.

Vừa liếc mắt nhìn thì chỉ thấy trên người Tiên Âm ẩn ẩn vài chỗ rỉ máu ra ngoài, khiến quần áo đều nhuộm đỏ. Nguyên là sau khi giao đấu kịch liệt lần trước, một số vết thương cũ trên người Tiên Âm bị toạc ra ít nhiều. Vừa rồi chỉ lo chạy, Tiên Âm lại cứ chuyên tâm lo đi ra khỏi khu rừng tìm chỗ rửa mắt cho nên mới cần rằng chịu đựng. Nhưng chịu đựng cương ngạnh kiểu này thì chỉ dựa vào một khẩu khí mà thôi. Vừa dừng lại thì khẩu khí kia cũng hết, liền lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Lôi không còn cách nào khác, chỉ đành ráng kéo nàng lên một khu đất sạch sẽ một chút rồi xé y phục Tiên Âm, kiểm tra lại các vết thương. Nguyên là Tiên Âm bị thương rất nặng, nàng lại không có thể chất bán tiên chi thể như Tiểu Lôi, lại cũng chưa có luyện qua “Luyện Thần Thiên” như Tiểu Lôi, vết thương hành hạ nàng đã mấy lần. Cộng với liên tục bị xóc qua xóc lại, các vết thương trên người vốn đã khép miệng, nay lại toạc cả ra, máu chảy không ngừng. Lại còn chỗ xương bị gãy, nay càng thêm nghiêm trọng.

Tiểu Lôi thở dài, nếu hấn hiện tai cứ mặc kệ quay đầu bỏ đi không quản tới cô nàng này cũng không phải là không được. Nhưng dù sao thân thể của hấn đã dần dần khôi phục. Vừa rồi mặc dù cũng có bị thương, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể kiên trì, nếu cứ tiếp tục đi, chắc cũng nhanh chóng là có thể thoát thân.

Chỉ là thấy Tiên Âm nằm ở chỗ này, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt thống khổ, hai người mấy hôm này cùng chịu hoạn nạn, mặc dù là địch chứ không phải bạn, nhưng mơ hồ cũng có chút ý tương trợ lẫn nhau trong đó.

“Mẹ kiếp, coi như là lão tử mềm lòng, không nỡ để người chết chỗ này!” Tiểu Lôi chửi một câu rồi thở dài nói: “Coi như tiểu gia hành thiện một lần, cứu lấy một mạng nhà người. Nếu người còn dám làm ác, ta tự nhiên sẽ dùng Tỏa Hồn Đơn đối phó với người!”

Nói xong hấn cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Tiên Âm, từ trong túi Càn Khôn của hấn lấy ra một cái lọ, lại còn thêm một hộp kim dài màu đen.

Mấy thứ này Tiểu Lôi đã lâu không dùng, chính là đồ kiếm cơm của hấn. Cái hộp hắc châm này đã dùng để cứu một mạng Kha Nhi tiểu thơ của Điền gia, và lúc đó cái móng của Tiểu Lôi bị nổ hoa cũng là do cái hộp hắc châm này.

Tiểu Lôi nhìn nhìn Tiên Âm, do dự một hồi rồi cao giọng nói: “Ài, con mụ độc ác kia, ta hiện tại muốn trị thương cho người, chứ không cố tình chiếm tiện nghi của người!” Nói xong, hấn ra tay cởi bỏ y phục trên người Tiên Âm.

Ngón tay của hấn nhanh như bay, lập tức cởi xong áo trên của Tiên Âm, để lộ ra bả vai như bạch ngọc, da thịt mịn màng, lại còn có cặp ‘nhũ đầu’ màu hồng hồng trước ngực kia...

Tiểu Lôi vừa nhìn xuống, trong lòng không nhịn được rung động, lập tức tập trung ra sức tụng niệm Tam Thanh Đạo Tôn, lúc này mới đè nén được tạp niệm trong lòng.

Chỉ là bước kế tiếp khiến cho hấn thiếu chút là nhịn không nổi.

Tiểu Lôi cẩn thận dùng hai tay thăm dò toàn thân Tiên Âm, từ tế xem lại đầu khớp xương của nàng. Lần này xem chút là lấy mạng của tiểu vô lại hấn. Tiên Âm thiên tư tuyệt sắc như vậy nằm lỏa thể trước mặt. Nếu chỉ là để xem thôi thì cũng không gì, dù sao thân thể của nữ nhân hấn cũng không phải chưa hề thấy qua, không cần phải nói. Ít nhất là vòng đo cỡ A cũng từng xem qua không ít. Chỉ là động thủ kiểu này, thật muốn lấy mạng hấn.

Hai tay hấn từ bả vai người ta cho đến bụng dưới, từ cánh tay đến tận đầu ngón tay, đều cẩn thận sờ sờ nắn nắn, chỉ cảm giác được vẻ mềm mại mịn màng. Hấn đành cưỡng niệm trong tâm, khấn cầu Tam Thanh Đạo Tôn bảo hộ giữ gìn hấn.

Tiên Âm trong cơn hôn mê tự nhiên là cái gì cũng không biết. Tiểu Lôi xem xét một lượt lại thương thế của Tiên Âm, nhưng có vẻ như một mối không chịu nổi, hơi thở dần dần trở nên khó khăn.

Mắt thấy ngọc thể nằm ngay trước mặt, cặp ngực xinh đẹp rung động khiến tâm hồn của Tiểu Lôi cũng rung động theo. Hấn đột nhiên cười khổ một tràng: “Mẹ kiếp, bây giờ lão tử mới thật sự bội phục tới Liễu

Hạ Huệ”

(Liễu Hạ Huệ: nổi tiếng chính nhân quân tử thời Xuân Thu. Tương truyền: một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.)

Hắn dùng sức giữ thẳng vị trí chỗ gãy xương của Tiên Âm, lại lấy ra vài viên đơn dược, cũng bất chấp là có nhiều quá hay không, bỏ vào miệng nhai tạo thành một thứ kẹo kẹo như hồ, rồi cẩn thận trát lên chỗ gãy xương của Tiên Âm, lại đem y phục của nàng xé rách rồi bọc lấy vết thương. Sau cùng trên tay chỉ còn lại một chút thuốc, hắn không nhịn được một chút ý phá phách trong đầu, dùng sức quẹt hai cái lên bộ ngực đầy đặn của Tiên Âm. Lúc này hắn mới cười hì hì, gỡ bộ mặt quỷ ra, rồi mớm cho Tiên Âm nuốt một viên đơn dược. Lúc này hắn mới cảm thấy cả người ê ẩm, vết thương sau lưng cũng hơi bắt đầu trở đau.

“Mẹ, chỉ lo chiếu cố cho người, thiếu chút nữa tiểu gia ta cũng quên ta cũng bị thương.. Xem ra ta lần này làm vô lại cũng không xong. Không nói chứ, vô lại mà còn xả thân vì người hay sao?” Nói xong, Tiểu Lôi mới tự mình uống thuốc, rồi cởi áo khoác lên người Tiên Âm. Sau đó mới ngồi khoanh chân, từ từ bắt đầu luyện tập Luyện Thần Thiên.

Nhập định lần này, sau khi tỉnh lại đã là sang ngày thứ hai. Tiểu Lôi vừa đứng lên liền cảm thấy thân thể đã khá lên nhiều. Vết thương của hắn cũng không nghiêm trọng, vả lại Luyện Thần Thiên này cũng thật là thần diệu, nội trong một đêm, mặc dù vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng thân thể cũng đã phục hồi như cũ.

Nhìn sang Tiên Âm thì thấy nàng vẫn như cũ, chưa tỉnh lại. Tiểu Lôi thở dài rồi đi ra ngoài tìm vài cành cây tương đối còn thẳng mang về bẻ ngắn lại thành vài cái nẹp gỗ để giữ cho chỗ gãy xương của Tiên Âm được cố định, lại xé lấy vài mảnh vải dài buộc chặt lại. Lúc này mới cười khổ nói: “Người thì khá rồi ngủ được yên ổn, nhắm mắt lại cái gì cũng không cần lo tới.”

Thăm dò nội tức Tiên Âm một hồi thì thấy mặc dù vẫn còn hư nhược, nhưng cũng may là lại rất bình ổn, lúc đó hắn mới yên tâm được một chút.

Trong bụng hắn vẫn còn tính toán, dù sao nơi này vẫn còn là địa bàn của đám người Côn Luân, vừa mới mạo phạm với bọn chúng một hồi mà vẫn còn tiếp tục ở lại chỗ này thì không được hay lắm. Tính ra cũng nên nghĩ tới biện pháp nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Nhưng Tiên Âm lại không thể cử động được. Vừa mới tiếp lại xương, nếu cử động sợ rằng sẽ phiền toái lắm. Tiểu Lôi vỗ đùi chửi một câu: “Coi như tiểu gia ta xui xẻo!”

Hắn đứng dậy, bật ra thái đao, lập tức chặt gãy hai cây đại thụ. Một ngày một đêm không ăn gì khiến hắn chịu không nổi có chút váng đầu hoa mắt. Mặc hắn là người tu luyện nhưng lại chưa từng tu luyện tới biện pháp nhịn ăn, nên cũng chịu không nổi. Lúc này vừa đói vừa khát, nhịn không được cứ nghĩ mãi tới mấy miếng thịt mèo rừng vừa chua vừa thối kia. Mặc dù lúc trước cảm thấy miếng thịt mèo rừng kia khó ăn lắm nhưng hiện tại nghĩ lại, cứ như là sơn hào mỹ vị hạng nhất vậy.

Hắn lại chế ra một tấm mộc bản, đem Tiên Âm để lên trên, rồi lấy từ trong túi Càn Khôn ra một sợi dây thừng buộc xuyên qua tấm mộc bản để kéo Tiên Âm theo, từng bước từng bước rời khỏi nơi này.

Mặc dù thân thể Tiểu Lôi cường tráng, nội tức thâm hậu, nhưng đi hết một ngày trời, cũng khó tránh khỏi cả người bủn rủn. Vừa lúc đó thì đột nhiên nghe được tiếng nước chảy róc rách ở xa xa truyền tới. Vừa nghe được, hắn nhịn không được hoan hô một tiếng, tinh thần phấn chấn hẳn lên, miễn cưỡng đề tụ khí lực, kéo Tiên Âm một hơi tới hướng đó.

Quả nhiên chỉ chạy trong chốc lát thì thấy trước mặt là một suối nước. Suối nước này bề ngang không quá hai thước, nước trong suốt tới đáy, dưới đáy xếp lớp những viên sỏi tròn tròn trơn láng, kết quả của bao năm bị nước xói mòn. Tiểu Lôi hoan hô một tiếng, để Tiên Âm xuống rồi lập tức đâm đầu nhảy thẳng vào dòng suối, lúc này mới phát hiện suối không sâu lắm, chỉ tới hông mà thôi. Hắn tha hồ thống khoái hò hét một hồi, rồi sảng khoái tắm rửa, cảm thấy đất ghét dơ bẩn hôi thối trên người tích tụ bao nhiêu ngày nay quét một cái là đi hết, tinh thần cũng phấn chấn trở lại.

Có một điểm thiếu sót duy nhất là dòng suối này không có tôm cá gì, nên không thể bắt lấy bỏ vào bụng.

Hắn nỏ đùa một hồi rồi mới đem một vốc nước, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt Tiên Âm, cẩn thận chùi đi hết những vết huyết tích hồi thối ở khoe miệng trên mặt nàng.

Chỉ mỗi việc muốn cho nàng uống nước thì có chút khó khăn. Tiên Âm đang ngậm chặt miệng lại, nếu muốn đẩy viên thuốc vào miệng, chỉ có thể đánh xuống một chưởng khiến nàng hả miệng uống nước, nhưng uống kiểu này, lượng nước vào cũng không nhiều lắm.

Tiểu Lôi cũng không có tâm tình nghĩ tới việc dùng miệng kề miệng mớm nước cho Tiên Âm, mấy cái chuyện hương diễm này. Bất quá hiện tại gặp tình huống tòng quyền này, suy nghĩ một hồi lại nghĩ ra được một trò hồi thú.

Hắn cũng không khách khí, cởi cái yếm trên người Tiên Âm ra. Cái yếm màu hồng kia không biết dùng tơ tằm gì chế thành, thủ công tinh mỹ, trên mặt lại có thêu một đóa liên hoa, bất quá thứ đồ này có thể giữ được nhiều nước. Hắn đem cái yếm thấm đầy nước suối, rồi đem một đầu để vào miệng Tiên Âm. Tiên Âm lập tức tự mình bắt đầu mút lấy. Đây là phản ứng tự nhiên của yết hầu khi người trong lúc hôn mê bị khát nước.

Sắc mặt Tiên Âm nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, vẫn chưa tỉnh lại được. Tiểu Lôi thở dài, hắn hiện giờ đối tới hai mắt nổi lửa, nhưng trên đường từ trong rừng tới đây, đừng nói tới dã thú gì, ngay cả một con chuột cũng không có. Hắn ngồi bên dòng suối, mắt nhìn tròng tròng các viên noãn thạch trong nước mà đầu cứ nghĩ là đang nhìn mấy cái bánh bao. Trong nhất thời, đầu óc mơ màng chìm dần vào giấc ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, mặc dầu Tiểu Lôi đang nhập định, nhưng động tịnh chung quanh đều hay biết. Đột nhiên nghe được tiếng động tĩnh ở bụi cỏ phía sau. Hắn mở mắt liền thấy một con thỏ từ phía sau chạy tới, dáng vẻ căng thẳng hoảng sợ chạy tới trước mặt hắn, không ngờ lại đụng phải một tảng đá bên cạnh dòng suối rồi lăn đùng ra đó hôn mê bất tỉnh!

Tiểu Lôi sững sờ, nhện không được ôm bụng cười lớn: “Nghĩ không ra cổ nhân có nói ‘ôm cây đợi thỏ’, không ngờ thật sự có chuyện này, không ngờ lại khiến tiểu gia ta gặp được!”

(Ôm cây đợi thỏ: “thủ chu đãi thỏ”: Tống Diên Phủ thấy con thỏ đập đầu vào gốc cây mà chết, mới nghĩ cây, canh giữ gốc cây mong lại được thỏ đến nữa, vì thế nên những kẻ giữ chết một ý kiến của mình gọi là thủ chu đãi thỏ.)

Hắn tiện tay nhắc con thỏ khờ khạo đâm đầu tới đây lên rồi cười nói: “Thỏ ơi là thỏ, người thật là có tâm địa từ bi á, biết ta đang đói bụng liền tự mình đâm đầu tới đây.”

Đêm hôm đó, Tiểu Lôi rốt cuộc ăn được một bữa thịt thỏ nướng.

Nghỉ lại bên dòng suối một đêm, sáng ngày thứ hai, Tiểu Lôi tỉnh lại, nhưng Tiên Âm vẫn chưa tỉnh lại. Tiểu Lôi thăm dò lại nội tức của nàng thì không thấy gì dị thường nên cũng không lấy làm khẩn trương.

Lúc trước, Diệu Yên biến thành liên hoa ngủ một hơi tới bảy bảy bốn mươi chín ngày. Nghĩ đến tỷ muội bọn họ hai người đều từ liên hoa biến thành chắc có thể ngủ như nhau. Chỉ là ban sáng vừa đứng lên là lại thấy bụng đói lại, con thỏ tối qua bị hắn chén một hơi chẳng còn gì.

Từ sau khi hắn luyện môn Luyện Thiên Thần này, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, sức ăn cũng mạnh hơn hẳn. Nguyên nhân đại khái có lẽ là vì mấy ngày liền bị đói kinh khủng.

Tối hôm qua ăn hết thịt thỏ, hiện tại bữa điểm tâm này không biết kiếm đâu ra, thật là cả một nan đề.

Trong lúc Tiểu Lôi đang lo nghĩ thì đột nhiên thấy một con gà rừng cục ta cục tác bay từ trong rừng ra, không hiểu vì lý do gì đâm đầu tới ngay chỗ của hắn.

Tiểu Lôi suy nghĩ một chút rồi lập tức phóng tới trước, chụp lấy con gà rồi thuận tay bẻ đầu nó, vừa nhắc con gà lên vừa nói: “Chẳng lẽ tiểu gia ta thật sự là vận khí xung thiên? Hay là trong lúc vô ý tán phát ra khí tức vương giả gì đó? Tại sao cứ bụng vừa đói là liền có đồ ăn đưa tới trước cửa?”

160. Chương 161: Ngọc Đá Cùng Nát

Mùi vị hoang dã khác hẳn so với gà nhà, có điều trong lòng Tiểu Lô không nhịn được thở dài, mấy ngày này đều ăn thịt, nếu như có một chút rau quả, vậy thì sẽ rất tuyệt vời.

Tuy nhiên khi nghĩ tới đây, ngay cả bản thân mình cũng không nhịn được bật cười, thấy rằng ý niệm này là quá tham lam.

Ăn xong nửa con gà, rồi ghé vào khe suối bụm nước rửa mặt, mắt thấy bóng của mình trong nước phản chiếu, Tiểu Lô giật mình hoảng sợ.

Nguyên là y phục trên người hắn đã sớm rách te tua, áo thì cổ nhiên là không có rồi, ngay cả áo lót thì cũng chỉ còn có một dây, quần thì càng rách nát, đầu dính đầy bùn đất, bộ dạng như dã nhân. Đáng tiếc nơi này không phải là Thần Nông Giá, nếu không sợ rằng đã bị người ta tưởng là dã nhân rồi.

(Thần Nông Giá: Tên một khu rừng ở TQ, được cho là có người tuyết sinh sống.)

Hắn cười ha ha, rồi nhảy xuống nước tắm rửa, khi đang rửa mặt thì trong lòng đột nhiên cảm thấy một tia cảnh báo, nội tâm phát lạnh, một đạo kinh phong từ phía sau bắn tới. Hắn kêu lên kinh hãi, rồi lăn người một vòng. Nhưng đã chậm một chút, trên bả vai lập tức xuất hiện một vết thương, máu chảy đầm đìa. Tiểu Lô lăn sang một bên, lại có một đạo kinh phong ập tới, hắn lại kinh hô một tiếng, cuống cuống lăn về phía bờ suối, nhưng đạo kinh phong đuổi theo như hình với bóng. Từng đạo kinh phong bắn lại. Tiểu Lô cuống quýt lăn trái lăn phải.

Lúc này rốt cuộc hắn mới thấy rõ, trước mặt là Tiên Âm! Không biết nàng tỉnh lại từ lúc nào, mặc dù cặp mắt mở to, nhưng rõ ràng ánh mắt lại trống rỗng, không thể thấy mọi vật. Sắc mặt Tiên Âm vừa xanh vừa trắng, đờ đờ sát khí. Nàng nghiêng mặt, tựa hồ dùng tai để lắng nghe. Nàng dùng đơn chưởng như đao, nghiêng răng nghiêng lợi, một tay nắm chặt vạt áo của mình.

Nguyên là quần áo trên người nàng sớm đã bị Tiểu Lô cắt nát, ngay cả cái yếm cũng bị hắn giải trừ vũ trang. Lúc này đang khoác mỗi một cái áo khoác rách nát của Tiểu Lô, cái áo khoác kia khắp nơi đều là lỗ, cũng chỉ là có còn hơn không thôi.

“Người tỉnh dậy rồi à?” Tiểu Lô kinh hô một tiếng, lập tức biến sắc nói: “Người muốn giết ta sao?”

Hắn có thể cảm nhận được sát khí đó là hàng thật giá thật không như mấy ngày trước chỉ là cố ý hư trương tranh thế, đe dọa.

Ngón tay Tiên Âm hơi hơi run rẩy. Nàng gần giọng nói: “Tiểu dân tặc! Người! Người! Người đã làm gì với ta khi ta hôn mê hả?”

Lập tức Tiểu Lô chột hiều. Vậy là rõ rồi! Nguyên là mặc dù Tiên Âm nhìn qua là đang hôn mê, nhưng thật ra cái gì cũng biết!

Cũng giống như lúc đầu, khi Diệu Yên bị trọng thương biến thành hoa sen ngủ say, nhưng thật ra nhất cử nhất động ở thế giới bên ngoài, nàng đều có thể cảm thụ được. Có điều bản thân nàng không thể nói cũng như không thể hành động mà thôi.

Tiên Âm cũng vậy!

Từ lúc mình thoát quang quần áo, nỗi xương đắp thuốc cho nàng, kỳ thật nàng cũng đã biết! Lúc ấy mình “tử tử tế tế” sờ soạng toàn thân nàng từ trên xuống dưới, cho dù bản ý không phải là như vậy, nhưng cũng đã chiếm được đại tiện nghi của con gái người ta rồi.

“Mẹ nhà người! Là ta trị thương cho người! Nếu như không phải là ta, bây giờ người đã sớm đoạn khí rồi!” Tiểu Lô chửi mắng.

Tiên Âm cười thê lương, nghiêm nghị nói: “Người làm nhục ta quá đáng! Bây giờ lưu người lại cũng không được rồi! Chết đi!”

Nói xong, đơn chưởng của nàng liền đánh xuống. Hắn thấy động tác của Tiên Âm, đột nhiên cười ha ha vài tiếng, Tiên Âm thu hồi bàn tay lại, lạnh lùng hỏi: “Người cười cái gì?”

Tiểu Lôi bình tĩnh ngồi dậy, hần càng cười càng lớn, Tiên Âm sắc mặt uy nghiêm, nói: “Nghĩ tới người đã cứu ta, ta cho người nói lần cuối cùng, rốt cuộc người cười cái gì?”

“Hừ.” hần ngưng cười: “Ta cười người thực là thiên tính bạc bẽo. Không có một chút nhân tính, khơi khơi hóa thành nhân hình nhưng không có tâm can!!”

Tiên Âm ngậy người, vẻ băng lãnh hơi biến đổi, nghiêng rằng nói: “Không sai, ta biết là người cứu ta, nếu không phải là người cho ta uống thuốc, trị liệu vết thương cho ta, sợ rằng ta đã chết. Người còn dùng tấm gỗ kéo ta đi một ngày, cho ta uống nước. Nhưng người lại thấy thân thể của ta, không thể lưu người thêm chút nào nữa! Dù sao Tiên Âm ta cũng là một một nữ tử ác độc, một việc xấu cũng là làm, hai việc cũng là làm, mười tám việc cũng là làm!”

Nói xong, thân thể nàng nhoáng lên là đã tới trước mặt Tiểu Lôi, năm ngón tay xòe ra, chụp lấy yết hầu hần. Tiểu Lôi neho mắt lại, lạnh lùng cười, đột nhiên trong miệng chậm rãi thốt ra một chữ: “Được!”

Tiên Âm đột nhiên cảm thấy một cơn đau đớn cực đại từ sâu trong linh hồn phát ra, khí lực cả người trong nháy mắt như bị rút hết, giống như có một bàn tay vô hình hung hăng dùng sức xé nát linh hồn của mình! Nàng gấp quá nên không kịp đề phòng, thân thể mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống mặt đất.

“Người!?”

Tiểu Lôi thản nhiên nói: “Người ác độc thì ta hèn hạ, hai người chúng ta đừng nói ai hơn ai kém! Ngày đó ta cứu người, chính ta cũng biết rõ con người của người, chẳng lẽ ta còn không lưu lưu lại đường lui sao? Hừ... tư vị tiêu hồn thực cốt thể nào hả?”

Thân thể Tiên Âm run lên: “Người đã làm gì với ta?”

Tiểu Lôi cười cười, lạnh lùng nói: “Tiên Sơn chưởng môn, chắc sẽ không phải là người cô lậu quả văn, người....hần là đã nghe qua Tỏa Hồn Đan chứ?”

Ba chữ Tỏa Hồn Đan vừa nói ra, toàn bộ huyết sắc trên mặt Tiên Âm biến mất hết, tựa như nghe thấy chuyện kinh khủng nhất thế giới, nàng run rẩy nói từng chữ một: “Người cho ta ăn, tỏa hồn đan ư!”

Tiểu Lôi chậm rãi nói: “Đáng tiếc, ta vốn thấy người đáng thương, cứu người một mạng, Tỏa Hồn Đan đó, cũng chỉ là lưu lại đường lui để tự bảo vệ mà thôi? Nếu ngày hôm qua lúc người trọng thương, ta cất bước rời đi, thì đã sớm thoát thân rồi. Có điều nghĩ người trọng thương! Lúc ta cứu người, lại nghĩ mắt người không thể nhìn thấy gì, lúc này mới không bỏ người lại, nhưng không ngờ khi người vừa có thể cử động, ý niệm đầu tiên trong đầu lại chính là giết ta. Hừ, người kiêu diễm như hoa, tâm địa còn ác độc hơn rắn rết!”

Tiên Âm mặt như tro tàn, trong miệng lẩm bẩm nói: “Không sai, ta sinh tính ác độc. Vốn cũng không phải là người tốt lành gì! Mất ta bây giờ mù lòa, không nhìn thấy cái gì nữa, còn nói chuyện gì mà đứng đầu Tiên Lâm Thịnh Hội, nói chuyện gì mà vượt qua Diệu Yên.....Người cho ta Tỏa Hồn Đan. Tốt lắm! Tốt lắm! Tốt lắm!”

Ngữ khí của nàng vốn thê lương, nhưng sau khi nói xong, càng nói càng trầm trọng, đột nhiên nàng đứng phắt dậy, quát: “Dù sao ta cũng không muốn sống nữa, tất cả cùng chết đi!”

Lời còn chưa dứt, nàng đã tung thân nhảy lên, tựa như một con chim to, bổ xuống phía Tiểu Lôi.

Hần lập tức lộn vào trong khe suối, thảm phát động hiệu lực của Dẫn Hồn Đan. Tiên Âm lập tức kêu khổ một tiếng, rơi xuống nước, nữ nhân này thực sự không đùa, hồn phách bị cắn xé thống khổ, nhưng vẫn liều mạng đồng quy vu tận, bắt cho được Tiểu Lôi. Đột nhiên nàng giơ tay kích một chưởng vào ngực mình, trong miệng phun ra một luồng máu tươi, bắn thẳng vào mặt hần!

Tiên Âm dùng biện pháp tự hại mình tới bậc này, nhưng Tiểu Lôi lại không nghĩ tới! Luồng máu tươi phun vào mặt hần mang theo pháp lực thâm hậu của Tiên Âm, quả thực giống như một cây đại chùy đập vào mặt, Tiểu Lôi thống khổ kêu một tiếng, đầu lập tức vang lên ồm ồm, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh. Hần còn đang choáng váng, tay của Tiên Âm đã bóp chặt vào yết hầu của hần, nàng lạnh lùng nói: “Cùng chết nào!”

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy yết hầu bị bóp chặt, cổ họng phát ra tiếng khò khè. Hần liều mạng phát động Dẫn Hồn Đan, nhưng bây giờ trong lòng Tiên Âm kiên quyết muốn chết, liều mạng cưỡng lại, cũng phải bóp chết

hắn trước.

Chỉ có điều loại căn xé hồn phách thống khổ này, có thể nhẫn nại được sao? Tiên Âm run rẩy như lá cây trong cơn bão, môi đã tràn đầy máu tươi, trong đầu kêu ong ong, nhưng vẫn liều mạng đem một chút sức lực cuối cùng đè ngón tay xuống.

Tiểu Lôi cũng bị nữ nhân điên cuồng này làm sợ đến ngây dại. Không nghĩ tới nàng lại thực sự có can đảm để ngọc đá cùng tan!

Phải biết rằng, một khi người bị Tỏa Hồn Đan chế trụ, thì tuyệt đối không dám giết người ăn Dẫn Hồn Đan! Bởi vì nếu bị khống chế còn có thể sống nhục, chỉ cần nghe mệnh lệnh của người ăn Dẫn Hồn Đan là có thể cầu sinh. Nhưng nếu giết người ăn dẫn hồn đan, quả thực còn thống khổ hơn là chết!

Phải chịu liên tục thống khổ của căn xé linh hồn trong mười hai ngày, nhưng muốn chết cũng không chết nổi? Phải chịu loại thống khổ này đủ mười hai ngày mới có thể chết đi! Biện pháp hành hạ người trên thế gian này, tuyệt đối không có gì lợi hại hơn cái này! Đến cuối cùng, dù người đau đớn đến cào nát hết tâm can mình cũng vẫn không thể chết nổi! Phải chịu đủ mười hai ngày thống khổ! Ngày đầu tiên một canh giờ, ngày thứ hai hai canh giờ, đến ngày thứ mười hai thì là mười hai canh giờ, một phút cũng không thiếu!!

Tiên Âm biết rõ loại thống khổ này, lại còn dám giết Tiểu Lôi. Đó chính là quyết tâm cùng đồng quy vu tận!

Vốn nàng sống trên đời, tâm nguyện lớn nhất và duy nhất, chính là mạnh hơn Diệu Yên, cơ hồ đã trở thành động lực căn bản để nàng sinh tồn. Nàng làm nhiều chuyện xấu như vậy cũng là vì có thể hướng tới một ngày, vượt qua Diệu Yên! Nhưng bây giờ đôi mắt đã mù, đó là cả đời không có thể thắng được Diệu Yên rồi, lúc này tâm ý nguội lạnh, cái gì mà thống khổ tiêu hồn thực cốt, nàng cũng không xem là gì cả.

Tiểu Lôi mắt thấy Tiên Âm sắc mặt thâm tím dữ tợn, trong lòng cũng sợ hãi, dùng sức gỡ tay của Tiên Âm, nhưng có thể gỡ ra được sao? Dưới tình thế cấp bách, đột nhiên hai chân cùng đá lên, nhưng lại giống như chạm phải đá cứng.

Rốt cuộc, Tiên Âm cũng dùng hết khí lực, bàn tay hơi lỏng ra, cũng do Tiên Âm cầm cự không được. Tiểu Lôi lúc này dưới tình thế cấp bách, nảy ra một ý, hô lớn: “Ta có thể trị đôi mắt của người!!”

“Cái gì?” Chỉ một giây sửng sốt như vậy, Tiểu Lôi đã lui về phía sau vài bước, thừa dịp thời gian Tiên Âm phân tâm, trong miệng nói nhanh: “Hồn hữu tam phách hữu thất, nhân giai dĩ linh tuệ vi tiên chi bổn, mệnh chi trì, nhược linh tuệ bất tồn, tiên chi bất tồn, thử đại mậu dã, tiên giả bổn vu khí, khí bổn vu thai, thị cố dĩ linh tuệ vi bổn mậu dã, nhược cố thai đương tẩu thai quang hồn, dĩ hồn vi bổn, thắng bổ linh tuệ.....”

Tiểu Lôi dưới tình thế cấp bách, liền đọc nhanh một đoạn khẩu quyết của Nghịch Thiên Quyết! Tu vi của Tiên Âm thâm hậu thế nào? Nàng vừa nghe xong, lập tức nhận ra sự ảo diệu trong đó, đang ngăn người ra đó liền bắt đầu cử động.

Hắn lại cuống quýt niệm: “.....thai quang vi tam hồn chi thủ, nhược dĩ thái thanh dương hòa chi khí vi thủ, đương thắng linh tuệ, dẫn giả vi.....”

Nói tới đây, hắn lại cố ý dừng không nói nữa.

Tiên Âm nghe được trong lòng đại động, nhin không được run giọng hỏi tới: “Dẫn giả thì sao??Đây là Nghịch Thiên Quyết phải không? Mau nói! Mau nói!

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Làm sao vậy? Bây giờ không muốn giết ta nữa sao?”

Tiên Âm sửng sốt một chút, sát khí trên mặt một lần nữa lại hiện ra, trong lòng thầm nghĩ: “Phải rồi, ta là một người mù, còn luyện Nghịch Thiên Quyết làm cái gì nữa?”

Nhưng lại nghe thấy Tiểu Lôi nói: “Con mắt của người mặc dù bị thương, nhưng cũng không phải không có cách nào trị liệu? Hừ, xương cốt toàn thân ta gãy nhiều như vậy, một buổi tối là khôi phục lại? Cũng là bởi sự thần diệu của Nghịch Thiên Quyết!”

Tiên Âm sắc mặt phức tạp, nàng vốn định không muốn sống nữa, không hề dao động, nhưng vừa nghe con mắt có thể trị khỏi, lại nghe Tiểu Lô thuận miệng niệm vài câu Nghịch Thiên Quyết, thật sự là mở ra một hướng đi khác, vô cùng kỳ diệu. Trong lòng nàng không khỏi dao động.

Hai người một nam một nữ, ngồi dưới dòng suối, người nhìn ta, ta nhìn người, đều chìm sâu trong trầm mặc.

Qua một lúc lâu, sát khí trên mặt Tiên Âm cũng dần dần tan đi, thanh âm nàng có chút khàn khà, thấp giọng nói: “Được rồi, người đứng lên đi, ta không giết người nữa.”

Tiểu Lô cười lạnh một tiếng, đứng dậy, ngang nhiên đi lên bờ. Tiên Âm sắc mặt thâm đậm, cũng cố gắng đứng lên, đi về phía bờ suối. Mắt nàng không nhìn thấy gì, người vẫn chưa khỏe, đi được vài bước là lão đảo, Tiểu Lô vẫn còn đang hận nàng, không thêm tới giúp đỡ.

Hắn cũng thầm nghĩ, Tỏa Hồn Đan của mình mặc dù có thể khống chế Tiên Âm, nhưng người đàn bà này thật là độc ác. Quyết tâm chết cùng với mình, còn có bản lãnh giết mình trước. nếu giết mình, nàng sẽ phải chịu đủ sự hành hạ lợi hại.....nhưng lúc đó mình cũng đã chết rồi, nàng có phải chịu đủ hành hạ, chuyện đó đối với mình cũng không có tác dụng gì.

Xem ra Tỏa Hồn Đan này mặc dù tốt, nhưng vẫn không thể ép được người đàn bà độc ác này. Chỉ có cho nàng một chút hy vọng, mới cho thể chế trụ được nàng.

Hai người ở trên bờ, mỗi người ngồi một nơi. Pháp lực của Tiên Âm đã khôi phục được một chút, thoáng vận công, toàn bộ quần áo khô lại. Tiểu Lô không có pháp lực thâm hậu như nàng, vốn tối hôm trước khi đánh nhau với Côn Luân phái, cũng chỉ khôi phục năm thành mà thôi, nhưng tối hôm qua lại bị thương, bây giờ pháp lực giảm chỉ còn một chút, chỉ ngồi dùng ánh mặt trời hong khô, trong lòng lại suy tính, trị Tiên Âm như thế nào.

Qua thật lâu, Tiên Âm đột nhiên thấp giọng nói: “Tiểu Lô, chúng ta làm một giao dịch với nhau nhé?”

“Cái gì?”

Tiên Âm chậm rãi nói: “Người chữa lành mắt của ta, ta sẽ đáp ứng làm cho người một việc! Chỉ cần người nói ra, dù là chuyện gì, ta cũng sẽ làm cho người! Dù là người muốn ta lên trời xuống đất, chỉ cần người nói ra yêu cầu, Tiên Âm ta sẽ bố trí cho người!”

Tiểu Lô cười lạnh, tức giận nói: “Hừ, thật là khách khí quá! Vừa rồi bởi vì ta xem qua thân thể của ta, đã muốn giết ta? Hừ, chuyện gì cũng làm ư? Bây giờ ta muốn người làm lão bà của ta, người cũng làm chứ?”

Hắn nhất thời tức giận mà nói ra, vậy mà Tiên Âm chỉ trầm mặc trong chốc lát, thanh âm mặc dù khó khăn, lại cẩn thận run lên một chữ, nhẹ nhàng nói: “Người thực sự muốn vậy sao?”

161. Chương 162: Hữu Cầu Tất Ứng Hoạt Bô Tát

Vậy mà Tiên Âm cũng không tức giận, lạnh lùng nói: “Người thích mồm mép thế nào thì tùy người thôi. Chỉ cần ta đồng ý làm một việc cho người, người phải chữa lành con mắt của ta.”

Tiểu Lô cười nhạt: “Một việc ư? Tiên Âm, bây giờ người đã bị Tỏa Hồn Đan của ta không chế rồi, ta muốn người làm gì, chẳng lẽ người còn không nghe ta hay sao?”

Tiên Âm lắc đầu: “Người không chịu cũng được, vậy mọi người cùng chết là xong”

Hắn thấy Tiên Âm lại muốn nổi giận, liền vội vàng cười: “Đừng nóng, đừng nóng, nếu là chữa lành mắt của người, cũng không phải là chuyện gì khó. Ngày hôm qua ta thấy vụ khí lực sắc kia có chút cổ quái, nói vậy đó chính là nguyên nhân khiến mắt người mù phải không. Ta loáng thoáng nghe thấy bọn Côn Luân kia kêu là loại Độc Long Thảo gì đó, đó là thứ gì vậy? Là một loại độc được lợi hại phải không?”

Tiên Âm im lặng, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Hóa ra là Độc Long Thảo.....ừm, quả thật đây là một loại được vật cực kỳ lợi hại, tên là Độc Long, truyền thuyết nói ngay cả rồng cũng có thể bị độc chết.”

“Hả? Độc được lợi hại vậy sao, tại sao lại là vật tùy thân của người Côn Luân? Côn Luân phải được xưng là danh môn chính tông, tại sao vật tùy thân của môn hạ đệ tử lại là độc được này?”

Tiên Âm lắc đầu: “Người không rõ rồi, mặc dù Độc Long Thảo này độc tính lợi hại, nhưng bản thân nó nếu làm đúng cách cũng là một loại lương tài luyện chế đan dược! Về phần độc tính của nó, Côn Luân phải tự nhiên có giải được.”

Tiểu Lô vỗ tay cười nói: “Vậy là được rồi, người đi lên núi Côn Luân lấy giải được chữa mắt là được.”

Tiên Âm vẫn lắc đầu như cũ: “Độc Long Thảo này chỉ có Côn Luân phái mới có. Làm sao mà tùy tiện đưa giải được cho ta. Nếu là ngày xưa bằng vào mặt mũi ở Tiên Sơn của ta, muốn tới cũng không khó. Nhưng bây giờ ta làm bị thương môn hạ đệ tử của bọn họ, lại gây chuyện ồn ào với Ngọc Hư Tử.... Hơn nữa Tiên Lâm thịnh hội trong ba năm sẽ cử hành rồi, bây giờ ta mù, chẳng phải là đúng ý của bọn đạo sĩ thối Côn Luân ư? Bọn chúng quyết sẽ không cho ta giải được.” Nói tới đây, đột nhiên Tiên Âm sắc mặt biến đổi, cả giận nói: “Người vừa rồi nói có thể trị liệu mắt của ta, nguyên là gạt ta! Người có thể trị liệu mắt cho ta còn muốn ta đi tìm Côn Luân phái lấy giải được làm gì!”

Tiểu Lô hì hì cười, nói: “Cho nên ta đã nói rồi. Người mặc dù là nữ nhân ác độc, nhưng đầu óc lại không tốt lắm. Phải biết rằng, đây mới là người xấu chân chính, khi xấu tới cấp bậc cực phẩm, sẽ không viết chữ “xấu” lên trên mặt. Chẳng lẽ người chưa từng nghe nói qua độ thông minh quá cao thì sẽ phạm tội sao? Hừ.... người muốn tới cướp đoạt giải được, chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới chữ “lừa” sao?”

“Cái gì?”

Tiểu Lô đảo mắt, cười nói: “Nếu Độc Long Thảo này là thứ gì đó của Côn Luân phái. Vậy nếu đệ tử của chính Côn Luân phái không cẩn thận bị trúng độc, vậy tự nhiên là có giải được chứ... cái này cũng đơn giản thôi, chúng ta tùy tiện bắt một đệ tử của Côn Luân, dùng một chút Độc Long Thảo trên người hắn, chờ lúc hắn trở về trên núi cầu giải được, rồi lại cướp lấy, nghĩ thì phức tạp một chút, nhưng so với trắng trợn đánh một đường lên núi để cướp độc được thì dễ dàng hơn nhiều.”

Tiểu Lô nói ra mấy câu đó, trên mặt Tiên Âm lập tức lộ ra vẻ kích động.

Tiểu Lô liếc nhìn, cười thầm, Tiên Âm này xem ra rất độc ác, nhưng đầu óc lại không thông minh cho lắm. Loại biện pháp vớ vẩn này cũng có thể lừa nàng. Độc môn được vật ở bên trong Côn Luân môn phái nếu có thể lừa tới tay dễ dàng như vậy, thì Côn Luân phái kia quả là ngu ngốc quá mức, làm sao có thể đứng vững mấy ngàn năm không đổ? Hắn đưa ra chủ ý này căn bản biết rõ trước mặt là một cái hố, muốn Tiên Âm phải tự mình nhảy vào.

Nếu thật sự nàng liều lĩnh như vậy, dù thành công hay không, Tiên Âm nàng và Côn Luân phái kia đều hận càng kết càng sâu. Cứ để cho bọn họ đánh nhau tới bờ.

Về phần Côn Luân phái.... Tiểu Lô dù sao cũng không có ấn tượng tốt với đám gia hỏa này. Ngày hôm qua trong lúc đánh nhau, Càn Khôn Kính của mình cũng bị hủy trong độc vụ Độc Long Thảo của họ. Côn Luân từ trên xuống dưới không có thứ gì tốt, chẳng những muốn xuất thủ với mình, còn định đồ sát và huyênh....hừ.

Tiểu Lô tự cho là đã thắng thế, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần đắc ý. Dù sao bây giờ mắt của Tiên Âm không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt của hắn.

Đến lúc này, đột nhiên ở khu rừng phía sau truyền đến một giọng nói rõ ràng, trầm mạnh. Giọng nói đó thở dài: “Tiểu tử giáo hoạt lắm. Ta còn tặng cho người một con thỏ và một con gà rừng, người ăn no bụng rồi, liền muốn hại đệ tử Côn Luân của ta. Tiên Sơn chúng môn nhân, hẳn muốn hại người đó!”

Nghe thấy từ phía sau bụi rậm rắc rắc một tiếng, một nhân ảnh màu xanh hiện ra. Người đó tới thật nhanh. Tiểu Lô chỉ thấy trước mặt một đạo thanh quang hiện lên, người đó đã tới trước mặt

Mặc dù mắt Tiên Âm mù, nhưng phản ứng phòng vệ vẫn còn, đột nhiên có người tới trước mặt, không biết là địch hay bạn, nàng lập tức đánh ra một chưởng, chưởng tâm mơ hồ ẩn hàm tiếng sấm sét, hiển nhiên là xuống tay tàn độc rồi!

Người nọ cười dài một tiếng, một chưởng xuất ra, vô thanh vô tức, đấu với Tiên Âm một chưởng, thân mình thì nhẹ nhàng bay ra ngoài, hạ xuống dòng suối. Chỉ thấy mũi chân hắn đứng trên mặt nước, không bị chìm xuống, cười nói: “Tiên Sơn chưởng môn, một chưởng của ngươi vừa rồi là Diệu Tự Thập Tứ Quyết trong Lô Tự Quyết phải không, lão đạo sỹ và ngươi vô oán vô cừu, tại sao lại hạ thủ tàn ác như thế?”

Tiên Âm vừa rồi cùng hắn đối một chưởng, cơ thể mơ hồ bị chấn động, hít một hơi, mới nói: “Ngươi là Côn Luân phái sao? Ngươi là ai? Tại sao ta chưa từng nghe qua thanh âm của ngươi?”

Tiểu Lô nhìn kỹ bộ dáng của người này, thật là kỳ quái đến cực điểm!

Đầu tiên, trên đầu người này không có đến một sợi tóc. Đừng nói đến tóc mà ngay cả lông mày cũng không có, trên cằm thì nhẵn nhụi. Khuôn mặt hồng hào, chỉ là đôi mắt bên to bên bé, sống mũi lệch sang bên trái, miệng thì lại lệch sang bên phải. Hình như đã như thế từ lúc hắn sinh ra. Ngũ quan của hắn giống như được tùy ý nhào nặn ra như vậy. Nhìn bộ dạng của hắn, trên mặt có đầy nếp nhăn, không biết là đã bao nhiêu tuổi rồi. Đôi mắt mặc dù một to một bé, nhưng ánh mắt lại mơ hồ lấp lánh.

Càng thêm thú vị chính là, trên cái đầu bóng lưỡng kia bỗng dưng có chín vết nhang. Hiển nhiên người này là một hòa thượng rồi. Nhưng lại không phải là hòa thượng, trên người hắn mặc một bộ trường bào đen đen bản bản, chiếc áo này đã cũ nát, nhưng vẫn còn lờ mờ nhận ra đây là một bộ đạo bào. Trên eo còn buộc một thanh thiết kiếm đã rỉ. Chỉ nhìn thấy hình dáng đó, cũng biết đây là đồ cổ đào được. Trong tay hắn còn cầm một cái phát trần, chỉ là trên đầu phát trần lại trụi lủi. Giống như là đuôi con gà rừng trụi lông.

Một người như vậy, trang phục chẳng phải tăng cũng chẳng phải đạo. Thật sự rất kỳ quái

Tiểu Lô vừa nhìn, nhin cười nói: “Hơ? Ngươi là ai? Rốt cuộc là hòa thượng hay đạo sỹ?”

Quái nhân kia hì hì cười cười, nói: “Ta là ta, không phải là hòa thượng hay đạo sỹ gì cả, mấy trăm năm trước ta đã nghĩ thông một đạo lý rồi, đều là truy cầu thiên đạo, còn phân ra hòa thượng hay đạo sỹ gì nữa, không cần phải câu nệ. Tiểu tử, ta xem bộ dạng của ngươi, chắc là người của Tiêu Dao phái, nhưng tại sao trong các đệ tử của Tiêu Dao phái lại có tiểu tử xảo trá như ngươi chứ?”

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Rốt cuộc các hạ là người phương nào?”

Quái nhân kia tiếp tục cười nói: “Àn, vị này là Tiên Sơn chưởng môn, ta tịnh không có ác ý, nhưng mà ngày hôm qua các ngươi chạy vào địa bàn của ta, ta lại nghe các ngươi nói chuyện. Vừa rồi nghe thấy tên tiểu tử này bày mưu cho ngươi, mới không nhịn được mà lên tiếng. Chủ ý của hắn, nếu ngươi quả thực nghe theo, quá nửa là gặp xui xẻo.... Àn, không phải là ngươi muốn giải được Độc Long Thảo sao? Ta cho ngươi là được, cũng không cần phải phiền toái nữa. Đệ tử của Côn Luân phái với ta tuy không có liên quan gì, nhưng nếu bị ngươi bắt rồi hạ Độc Long Thảo, ta cũng rất đau lòng.”

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Ngươi là gì của Côn Luân phái?”

Tiểu Lô lập tức nói: “Rõ ràng trên đầu tên gia hỏa này có chín vết nhang kia, nhưng không biết trộm một bộ đạo bào rách từ đâu đi giả mạo đạo sỹ.”

Quái nhân kia lập tức cuống quýt hô to, nói: “Oan uổng oan uổng quá! Tiểu tử kia không nên lấy oán trả ơn! Sớm biết thế đã không cho ngươi con thỏ và con gà rừng rồi.”

Tiên Âm nhíu mày trầm tư, trong lòng suy tính lời của Tiểu Lô: “Đầu có vết nhang, thân mặc đạo bào”, nghĩ tới nghĩ lui. Trong lòng đột nhiên nhớ tới một người! Sắc mặt liền biến đổi, vẻ mặt cung kính hơn một chút, nghiêm mặt nói: “Các hạ rốt cuộc là người phương nào? Có thể báo danh tính được không?”

Quái nhân kia gãi gãi đầu, cười khổ nói: “Tuổi đã cao rồi, ngay cả cái tên cũng đã quên mất, hiện tại ta không phải là người của Côn Luân phái, chẳng qua có chút quan hệ, bây giờ sống ở bờ suối này, cũng tính là hàng xóm với bọn họ. Ngày hôm qua vốn thấy các ngươi vừa bị thương lại đói, ta có lòng tặng cho các ngươi chút đồ ăn mà thôi. Nếu không nghe thấy tiểu tử kia tính kế với đệ tử Côn Luân, ta cũng sẽ không xuất đầu nhẩy ra đầu. Nghe ta nói một câu, ta cho các ngươi giải được của Độc Long Thảo, các ngươi hãy nghe lời ta mà rời đi.

Tiểu Lô thấy con mắt của người này đảo tới đảo lui. Chân đạp xuống mặt nước nhưng thân không bị chìm xuống, vậy thì tu vi tất nhiên là lợi hại. Hơn nữa, pháp lực của Tiểu Lô mặc dù không ra gì, nhưng thuật

xem tướng lại rất khá. Nhìn đôi mắt của người này khiến hần nghĩ tới mục quang như điện của cao nhân tu hành, nhưng nhìn lại rất bình thường, mà ẩn chứa những tia sáng lấp lánh. Hiển nhiên là tu vi đã đạt tới cảnh giới thần quang nội liễm rồi!

Bình sinh hần chỉ thấy Khinh Linh Tử đạt đến tu vi thể này mà thôi, ngay cả Diệu Yên cũng chưa đạt tới cảnh giới này.

“Hả? Nghe người nói vậy, thì con thỏ và gà rừng kia đều do người lừa chạy tới đây sao?”

Quái nhân kia lộ ra vẻ mặt đau khổ, cười nói: “Đó là tất nhiên, người xuất gia không nói dối...ơ, không phải rồi, bây giờ ta đã không phải là người xuất gia nữa.... Tên tiểu tử nhà ngươi không nghĩ rằng trong khu rừng lớn như vậy, trên đời này lại có con thỏ chạy tới đâm đầu vào tảng đá bên cạnh ngươi sao? Tất nhiên là do ta lừa tới rồi.”

Tiểu Lô không hoảng hốt cũng không vội vàng, chỉnh lại thái độ, khom người nói: “Hóa ra là tiền bối hỗ trợ, ta xin cảm tạ.”

Người kia hì hì cười nói: “Không cần phải cảm ơn, ngươi là đệ tử của Tiêu Dao phái, mặc dù tính tình xảo trá một chút nhưng cũng không phải là người xấu. Chuyện nhỏ như vậy, ta có thể giúp ngươi. Ngươi nói đi, còn có chuyện gì khó xử, nếu năng lực của ta có thể làm được thì sẽ tận lực cầu được ước thấy.”

Vốn trong lòng Tiên Âm đang suy nghĩ về người này, nghe thấy bốn chữ “cầu được ước thấy” này, đột nhiên kinh hãi, cũng đã biết thân phận của người trước mặt rồi!”

Trong lòng nàng kích động, nhẹn không được trâm giọng hỏi: “Xin hỏi một câu, các hạ có phải là.. phải là ”Hữu Cầu Tất ứng Hoạt Bồ Tát’ đạt danh đỉnh đỉnh không??”

Nói xong hai chữ cuối cùng, thì thanh âm không nhẹn được có chút run rẩy, đột nhiên nàng quỳ xuống lạy, cúi đầu nói: “Xin tiền bối ban cho ta giải được, giải Độc Long Thảo trên người ta!”

Quái nhân kia lập tức nghiêng người, không nhận một lạy này của Tiên Âm, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Ồ, ngươi là Tiên Sơn chủ môn nhân, làm sao có thể quỳ lạy ta? Một lạy này của ngươi, há chẳng phải là cả Tiên Sơn phái đều lạy ta sao? Nếu bị trưởng bối trong phái ngươi biết được, sợ rằng cuộc sống của ta sẽ khó khăn rồi.”

Dừng một chút rồi nói: “Giải được Độc Long Thảo này ta tất nhiên có thể cho ngươi.”

Nói xong, lục lọi trong túi ngực một hồi, lão đột nhiên lộ vẻ đau khổ, ngượng ngùng nói: “A, khi đi quá vội, để quên đồ rồi, các ngươi chờ ta ở đây, ta sẽ về lấy ngay.”

Nói xong, lão ta cũng không đợi hai người nói gì, thân hình chớp lên, biến mất.

Tiểu Lô trợn mắt, nhìn trái nhìn phải, xem nơi nào có bóng dáng của quái nhân kia? Chỉ là Tiên Âm vẫn bái lạy trên mặt đất, mặc dù biết người kia đã đi rồi.

“Rốt cuộc hần là ai?” Tiểu Lô cười khổ: ”Côn Luân phái còn có cao nhân lợi hại như vậy sao

Tiên Nhân nghiêm mặt nói: “Câm mồm! Làm sao ngươi dám nói bậy về ông ta như vậy? Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua câu nói đó sao?”

“Câu gì?”

Tiên Âm thở dài nói: “Bách Vô Cấm Kỵ Hoạt Diêm Vương, Lãnh Diện Vô Tình Ngọc Tu La, Hư Tình Giả Ý Độc Lang Quân, Hữu Cầu Tất ứng Hoạt Bồ Tát!”

“Vậy là có ý gì?”

Tiên Âm cau mày: “Những lời này tất nhiên nói về bốn người, chính là từ đại kỳ nhân được công nhận trong Tiên lâm. Chỉ là bốn người này hành tung phiêu hốt, đôi khi, trăm năm chưa chắc đã gặp một lần, nếu gặp thì ngày đó là cơ duyên lớn rồi.”

Tiểu Lô càng kỳ quái hơn: ”Thiên hạ cao thủ không phải là Ngũ Phương Cao Nhân Bảng sao? Đông Nhất Tiên, Tây Nhất Phong, Nam Nhất Si, Bắc Nhất Tông, Trung Gian Phá Cổ Chung. Đó là nói về Diệu Yên

Khinh Linh Tử, Đông Phương Vô Thắng, Côn Luân chứng môn, còn có Cổ Chung hòa thượng, làm sao lại lòi ra bốn kỳ nhân nữa?

162. Chương 163: Bách Vô Cẩm Kỳ Hoạt Diêm Vương Tát

Ngừng một chút, nàng chậm rãi nói: “Cho nên Ngũ Phương Cao Nhân cùng Tứ Đại Kỳ Nhân, ai cao ai thấp, cũng không cần phải nói. Trong Ngũ Phương Cao Nhân Bảng, đó là mỗi khi Tiên Lâm thịnh hội cử hành, ai pháp lực tiến bộ lợi hại đều có thể đứng đầu một hai trăm năm, nhưng còn Tứ Đại Kỳ Nhân vẫn luôn tồn tại”.

Tiểu Lôi nghe được, trong lòng quái dị, cười khổ nói: “Việc này, ta cho tới bây giờ vẫn chưa nghe qua. Vừa rồi lão đó đứng là Hữu Cầu Tát ứng Hoạt Bồ Tát sao? Hắn có chỗ nào lợi hại?”

Tiên Âm lắc đầu, nói: “Ta biết không nhiều, bốn người này, mấy trăm năm không lộ diện rồi, ta cũng là nghe sư phụ ta nói qua tên bọn họ mà thôi. Còn nói tu vi bốn người này không ai biết rốt cuộc cao bao nhiêu nữa. Huyền Các tứ lão của Tiên Sơn phái ta người hẳn đã gặp qua? Vị sư thúc Quân Kiếm tiên tử là tiên bối của Tiên Sơn phái, cũng từng chiếm danh tự trên Ngũ Phương Cao Nhân Bảng một thời gian. Quân Kiếm tiên tử năm đó vốn tại Tiên Sơn phái cũng không kiệt xuất. Sau từng được Lãnh Diện Vô Tình Ngọc Tu La nhìn trúng, mang đi dạy dỗ tiên pháp mười năm, sau khi trở về, nhất cử tại Tiên Lâm thịnh hội dương danh. Vậy lợi hại thể nào, cũng không khó đoán”

Lợi hại như vậy sao?

Dạy một đồ đệ, có thể đoạt được danh tự Ngũ Phương Cao Nhân tại Tiên Lâm đại hội.

Tiểu Lôi mở miệng, cười khổ nói: “Còn gì nữa?”

Tiên Âm suy nghĩ một chút, nói: “Cụ thể, chỉ có lão nhân này biết, ta cũng chỉ là nghe nói. Trong bốn người này, danh khí lớn nhất chính là Bồ Tát Hữu Cầu Tát ứng. Truyền thuyết người này năm xưa từng học phật, nhưng sau lại phản lại phật gia, cải nhập đạo gia. Hình như là vào Côn Luân phái, nhưng sau lại rời khỏi Côn Luân phái. Tiêu dao nhân gian. Hắn là người thiện tâm, nếu phạm nhân gặp hắn, có chuyện khó xử khẩn cầu, chỉ cần người khẩn cầu không phải kẻ đại gian đại ác, chính là hữu cầu tất ứng. Cho nên truyền thành đại danh, tạo thành thanh danh Bồ Tát

“Ba người kia thì sao?”

“Ba kẻ đó, Lãnh Diện Vô Tình Ngọc Tu La. Hư Tình Giả Ý Độc lang quân hai người tương truyền vốn là là một đôi phu thê hợp tịch song tu, bất quá không biết tại sao trở thành cừu nhân. Quân Kiếm sư thúc của ta từng được Ngọc Tu La dạy dỗ, nhưng nàng vẫn thủ khẩu như bình, vô luận thế nào cũng không chịu nói với người ngoài. Cho nên Ngọc Tu La rất cục là ai, bây giờ rất ít người biết, chỉ là xem ra bằng cái tên này, chắc là một nữ nhân tính tình lạnh lùng.”

Tiểu Lôi nghĩ thầm, quả nhiên như thế, ngày đó xem Quân Kiếm. Cũng là một nữ nhân lạnh lùng, nghĩ đến sư phụ là gì thì đệ tử như vậy.

Dừng một chút, Tiên Âm chậm rãi nói: “Ngọc Tu La này cùng Độc lang quân hai người. Tương truyền năm xưa cũng từng là nhân vật trên bảng Ngũ Phương Cao Nhân, nhưng sau đó Độc lang Quân, không biết vì chuyện gì, tính tình đại biến, nhập ma đạo, Độc lang quân thật là tự cao, lúc ấy phóng ra cuồng ngôn, nói Ngũ Phương Cao Nhân chỉ là trò cười, lại còn nói sau hần ngũ phương cao nhân bằng gì đó đều phải hủy bỏ, lúc ấy mọi người chỉ cho là hắn nói hươu nói vượn, cũng không ai để ý tới, những người có tu vi thâm hậu lại càng khinh thường hắn. Có điều sau này, Độc lang quân lại đắc thủ. Sau một lần Tiên Lâm Thịnh Hội, thiên hạ bầu ra Ngũ Phương Cao Nhân, nhưng Độc lang quân lại tìm tới cửa, liên tiếp năm ngày, báỉ phóng năm người, đánh bại năm người, làm cho trong đó bốn người đương trường xấu hổ mà tự sát. Nhớ năm xưa hắn một thân một mình, trong vòng năm ngày thắng năm trận, đánh bại nhân vật trong bảng Ngũ Phương Cao Nhân, uy phong đến nhường nào!”

Nói tới đây, Tiên Âm trên mặt lộ vẻ xuất thần.

Tiểu Lôi nghe đến mê mẩn, vẻ mặt khiếp sợ! Hắn nhin không được hỏi: “Nói như thế, Độc Lang Quân là thiên hạ vô địch??”

Tiên Âm lắc đầu nói: “Cũng không phải vậy. Độc Lang Quân mặc dù nhất thời hoành hành, nhưng dù sao làm ra chuyện này, công nhiên cùng thiên hạ Tiên Lâm đối nghịch, sau này, nhưng Ngọc Tu La lại ra mặt, cùng hắn đánh bảy ngày bảy đêm, cuối cùng hai người đều trọng thương, biến mất vô thanh vô tức. Độc Lang Quân cũng không xuất hiện nữa, mà Ngọc Tu La, cũng chỉ là năm đó xuất hiện một lần, dạy Quân Kiếm sư thức của ta mười năm mà thôi. Chân chính thiên hạ vô địch, không phải Độc Lang Quân mà là một người khác!”

Sao? Chẳng lẽ là Hoạt Diêm Vương?”

Tiên Âm nói tới đây, trên mặt có chút cổ quái, nói: “Tứ Đại Kỳ Nhân, mặc dù đều có kinh nghiệm kinh người, nhưng là nói đến bản lĩnh, phải công nhận là không có ai có thể so với Hoạt Diêm Vương. Hoạt Diêm Vương tính tình cổ quái, hỷ nộ vô thường, nếu hắn cao hứng, có thể nói là vạn gia sinh phật, nếu người bình thường gặp hắn, hắn quả thật so với Hoạt Bồ Tát tâm địa còn từ bi hơn, nhưng nếu lúc tính tình hắn phản phúc, lúc đó chính là gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ. Tương truyền có hai tông phái, không biết như thế nào đắc tội Hoạt Diêm Vương, bị hắn trong một đêm giết sạch, đừng nói đến người, ngay cả một cái rễ cây trong sơn môn cũng không lưu lại!”

” Người kiêu ngạo như thế, chẳng lẽ không người nào trị được hắn ư?”

Tiên Âm cười cười: “Nói dễ vậy sao, từ lúc Hoạt Diêm Vương động thủ, cho tới bây giờ không để lại người sống, cho dù là người được ân huệ của hắn, căn bản cũng không nhìn thấy bộ dạng của hắn. Hơn nữa hắn thật sự rất ít lộ diện, ngay cả có tung tích, cũng là thấy đầu không thấy đuôi cho nên, căn bản không có người biết Hoạt Diêm Vương là ai, mặc dù cũng làm qua chuyện tốt, nhưng là nói tới giết người là nhiều, cho nên mới được cái danh hiệu này. Nếu thật sự nói thiên hạ vô địch, kỳ thật hắn mới là chân chính! Hắc hắc, nói ra, Hoạt Diêm Vương này cùng Côn Luân phái cừu hận cực sâu. Năm đó Hoạt Diêm Vương làm một chuyện quá mức tàn nhẫn, Côn Luân chưởng môn lúc đó nói ra, phải làm thế này thế kia, kết quả sau ba ngày, Hoạt Diêm Vương tìm tới cửa. Côn Luân chưởng môn không địch lại, kết quả cùng bốn sư đệ xuất thủ, nhưng lại bị Hoạt Diêm Vương nhất kiếm trăm xuống, đem Côn Luân chưởng môn chém thành hai nửa tại chỗ, ba sư huynh đệ, cũng chết hai người, người còn lại, cuối cùng tiếp nhận chưởng môn Côn Luân, nhưng là từ đó về sau không dám đối địch cùng Hoạt Diêm Vương. Côn Luân phái bắt đầu từ khi đó, suy yếu một trăm năm, vị trí thiên hạ Tiên Lâm khô thủ, mới bị Tiên Sơn phái ta nhân cơ hội đoạt lấy. ”

Tiểu Lôi cau mày nói: “Truyền thuyết này cũng quá hoang đường, Hoạt Diêm Vương cùng Côn Luân chưởng môn đánh một hồi, có người nhìn thấy, nhưng tại sao không ai biết bộ dạng của hắn chứ? ”

“Đại chiến truyền thuyết tuyệt đỉnh trên Côn Luân, người dưới chân núi chỉ có thể nhìn thấy trên Côn Luân tuyệt đỉnh tiên khí tung hoành, kiếm khí như sương, người không đủ tu vi, đừng nói là lên, thoáng tới gần một chút lập tức bị kiếm khí cắt thành mười bảy mười tám khối rồi! Từ xa nhìn lại thấy Hoạt Diêm Vương một kiếm bổ xuống Côn Luân chưởng môn, giết hai sư đệ của hắn, một cao thủ còn lại, bị phê đi cặp mắt, chính là Hoạt Diêm Vương vẫn còn hạ thủ lưu tình, nhấn lại nói là không nỡ cắt đứt hương hỏa Côn Luân, mới để lại cho hắn một cái mạng mà thôi. Chỉ là đó là chuyện gần ngàn năm trước, với tu vi của Hoạt Diêm Vương trong truyền thuyết, sợ rằng đã sớm phi thăng, không còn ở nhân gian nữa. ”

Ngừng một chút, Tiên Âm lại nói: “Chỉ là còn một lời đồn, nói Hoạt Diêm Vương căn bản không phải là người tu tiên mà là tu ma đạo, bởi vì pháp lực của hắn quá mức bá đạo, chống lại thiên hòa, không giống trung hòa chi khí như tu tiên nhân. Hoạt Diêm Vương rốt cuộc là tu ma hay tu tiên không ai biết. Từ cổ chí kim, chính thức có thể thiên hạ vô địch thủ có lẽ cũng chỉ có mình hắn. Chỉ bởi vì cừu gia hắn nhiều, người hận hắn cũng không ít, nhưng trong lòng mọi người quả thật chỉ có thể nhìn vào tu vi của hắn mà nuốt giận, tự nhận không phải đối thủ. Năm đó vào thời điểm Độc Lang Quân xuất khẩu cuồng ngôn, thiên hạ ngũ phương cao nhân còn có thể phản khởi phản kích, mặc dù không địch lại nhưng là ít nhất trong lòng không sợ. Nhưng khi là Hoạt Diêm Vương... hắc hắc, ba trăm năm sau khi Hoạt Diêm Vương bổ đôi Côn Luân chưởng môn, Tiên Lâm thịnh hội không tái cử nữa. Cho đến mấy trăm năm nữa khi không thấy Hoạt Diêm Vương xuất hiện, Tiên Lâm thịnh hội mới cử hành lại.

Tiểu Lôi nghe xong, trong lòng mơ hồ có chút cổ quái, phảng phất cảm thấy có ý niệm kỳ quái lóe lên trong

đầu, lập tức bắt lấy.

Vào lúc đó, nghe thấy thanh âm của Hoạt Bồ Tát ở phía sau truyền đến

“Nữ tử này quá lắm mồm rồi. Phải biết là tính tình Hoạt Diêm Vương rất cổ quái, không thích người khác nói bậy sau lưng hắn. Nếu hắn nghe thấy được, có lẽ tính mệnh của ngươi khó giữ được a. Phải biết mọi việc đều hóa là từ ở miệng mà ra, a, ngươi là hoa yêu biến ra, phải biết tu vi của ngươi có được là không dễ, hãy cẩn thận làm người đi!”

Nói xong, một đợt kinh phong bắn tới, một viên được hoàn bạch sắc ngừng ở trước mặt Tiên Âm.

Tiểu Lôi xoay người lại, Hoạt Bồ Tát vẫn không lộ diện, chỉ có thanh âm trong rừng cây truyền đến: “Được hoàn cũng đã được mấy trăm năm rồi, cũng không biết còn hữu dụng không, ngươi trước tiên phục dụng đi, nếu như không linh như ta nói, cũng đừng nghe chủ ý tìm cách làm đệ tử Côn Luân của tên tiểu tử kia nữa, mà trực tiếp tìm đến núi Côn Luân tìm đương đại chủ môn đòi hắn đưa giải được, nói là ta bảo ngươi đi, hắn không dám không cho”.

Thanh âm phẳng phất như từ tứ phương truyền đến, không rõ ràng phương hướng, rồi lại nghe nói tiếp: “Tiểu tử phái Tiêu Dao kia, nghe chuyện Hoạt Diêm Vương làm cái gì? Ta xem ngươi căn cốt cũng được, tuổi còn trẻ mà có bản tiên chi thể... ai, có lẽ tương lai Tiêu Dao Tử chắc chắn tuyển ngươi làm chủ môn, truyền thụ cho ngươi Nghịch Thiên Quyết... đến lúc đó, ngươi còn sợ không gặp được sao... ân, ân, A di đà phật, Tam Thanh Đạo Tôn, lão nhân gia ta lại tái phát tật lắm mồm nữa rồi”

Thanh âm đã qua, chỉ còn lại Tiểu Lôi đang ngơ ngác, trong lòng suy tư ý tứ trong lời nói của Hoạt Bồ Tát.

163. Chương 164: Côn Luân Chủ Môn Phô Trương

Tiểu Lôi bĩu môi, trong lòng lại đem vị Hoạt Bồ Tát kia chửi mửi bảy mươi tám lần, rồi lại liếc mắt nhìn Tiên Âm, trong lòng toan tính chuyện bỏ đi. Nhưng hắn biết Tiên Âm tuyệt đối sẽ không để cho hắn bỏ chạy. Hắn nghỉ ngơi một chút rồi cũng dứt khoát ngồi xuống.

Hôm nay nghe được nhiều truyền thuyết bí ẩn như vậy, khiến trong lòng Tiểu Lôi không khỏi ngấm ngầm có chút cảm khái.

Vốn cứ tưởng rằng Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân kia đã là cao nhân chót vót trên thế gian này, thì ra là nhân ngoại hữu nhân, không ngờ lại còn có sự tồn tại của đám Tứ Đại Kỳ Nhân gì đó.

Chỉ bất quá Tứ Đại Kỳ Nhân thật sự có chút nghĩ không thấu. Cho nên trong lòng Tiểu Lôi mơ hồ có chút không phục. Trong tâm hắn, bản lãnh lợi hại cỡ Khinh Linh Tử vị tất đã kém Đám Tứ Đại Kỳ Nhân Hoạt Bồ Tát, Hoạt Diêm Vương gì đó. Ngay cả tu vi cỡ Diệu Yên vị tất đã thua Khinh Linh Tử, chẳng lẽ so ra còn kém hơn Ngọc Tu La, Độc Lang Quân gì đó sao?

Nói thật ra, trong lòng Tiểu Lôi đã từ từ phát hiện ra một đầu mối.

Chuyện phân chia thứ hạng thiên hạ cao nhân thật là khó nói. Nếu nhất định phải nói là Ngũ Phương Cao Nhân không bằng Tứ Đại Kỳ Nhân gì đó, thì cũng không hoàn toàn như vậy. Giả thuyết, Ngũ Phương Cao Nhân trong mỗi kỳ Tiên Lâm thịnh hội cũng giống như người nhận huy chương vàng trong kỳ thi Olympic. Mà Tứ Đại Kỳ Nhân trong truyền thuyết kia cũng giống như là người đang giữ kỷ lục thế giới. Trong đó ai cao ai thấp cũng khó lòng mà cân đo đong đếm được. Người đoạt huy chương vàng nếu như có khả năng phá được kỷ lục thế giới vị tất là sẽ thua người đang giữ kỷ lục. Nói chung thì vẫn phải xem tu vi của mỗi người.

Nghĩ tới đây, hắn cũng thấy nhẹ nhõm trong lòng. Nói cách khác, Tiểu Lôi tuyệt đối tin vào việc nhân gian này tồn tại người có thể thắng được Khinh Linh Tử, có thể là ở tiên giới trên trời, nhưng nếu nói thế gian này lại có người mạnh hơn Khinh Linh Tử thì thật khó mà tưởng tượng nổi.

Hắn nghĩ thông suốt trong lòng rồi ngồi xuống bắt đầu chiếu theo Luyện Thần Thiên bắt đầu từ từ chuyển động nội tức, điều hòa tâm pháp.

Đợi đến ngày thứ hai khi sắc trời xán lạn, Tiểu Lô mới mở mắt ra. Hắn luyện công suốt một đêm, sau khi tỉnh lại thì thấy tinh lực toàn thân tràn đầy, chỉ cảm giác được nội tức so với lúc trước càng hùng hậu thêm, mơ hồ cảm nhận nguyên thần lực thức ngũ quan của hắn đã trở nên nhạy bén hơn xưa rất nhiều. Hắn cảm thấy rất vui trong lòng, biết ngay đây chính là hiệu dụng của Luyện Thần Thiên. Khi tu luyện Luyện Thần Thiên, mặc dù không thể khiến pháp lực tăng thêm bao nhiêu, nhưng lại có thể làm tăng cường linh thể nguyên thần, sau này vô luận là tu luyện công pháp môn phái gì đi nữa thì đều có thể chỉ cần mất phân nửa sức lực, thật là vô cùng có lợi.

Ngay lúc hắn vừa mở mắt ra thì lập tức trở nên hoảng sợ.

Chỉ thấy đứng bên bờ kia khe suối là một đạo sĩ cao lớn. Vẻ mặt của vị đạo sĩ sáng sủa, mày kiếm kéo dài tới thái dương, mục quang rực sáng, mặc trên người một bộ đạo bào trắng thuần khiết, đầu đội một đạo quan màu vàng, mắt nhìn xa xăm. Chỉ cảm giác được toàn thân người này tán phát một thứ lưu quang kỳ dị, hiển nhiên là tu vi đã đạt đến tuyệt đỉnh.

Vị đạo sĩ kia thấy Tiểu Lô nhìn mình, cũng chẳng nói lời nào, chỉ nhẹ gật đầu mỉm cười, coi như là đã đáp lễ. Trong lòng Tiểu Lô lại càng thêm kỳ quái. Vị đạo sĩ kia đứng nhìn sắc trời, tựa hồ như đang đợi cái gì đó. Khe suối kia chỉ rộng hơn hai thước, mà ông ta lại chỉ đứng ngay ở đối diện bên đó.

Đợi mãi cho đến khi mặt trời lên đỉnh đầu ba sào thì vị đạo sĩ kia đột nhiên hít một hơi, rồi chậm rãi mở miệng nói: “Hoạt Bồ Tát tiền bối, Côn Luân Ngọc Cơ Tử cầu kiến.”

Thanh âm kia bình thản chậm rãi, nhưng khí lực lại liên miên bất tuyệt. Mặc dù chỉ thấy ông ta chậm rãi nói, nhưng tiếng nói lại truyền đi thật xa! Thanh âm kia lọt vào tai Tiểu Lô nghe vang rền, hiển nhiên tu vi của người nói đã đạt đến mức tuyệt đỉnh. Chỉ ngạc nhiên là thanh âm này lại không có nửa phân khí lực bá đạo, mà ngược lại có vẻ rất bình hòa.

Tiểu Lô nghe xong lập tức sắc mặt có chút biến đổi, không hẳn là vì tu vi của người vừa nói mà còn là vì năm cái chữ ‘Côn Luân Ngọc Cơ Tử’ kia.

Mặc dù Tiểu Lô chỉ là một tên gà nhép trong Tiên Lâm, nhưng danh tự của chủ môn nhân phái Côn Luân này thì lại biết rõ ràng.

“Nguyên lai là Côn Luân chủ môn đến đây.” Tiểu Lô cười khổ nói: “Chủ môn nhân tới đây là vì truy bắt chúng ta phải không?”

Tiên Âm ở bên cạnh thấp giọng nói: “Giật mình cái gì chứ, hẳn hồi nửa đêm hôm qua đã tới đây, một mực đứng đó cho đến bây giờ.”

Ngọc Cơ Tử chỉ mỉm cười nói: “Thì ra Tiên Âm tiên tử vốn đã sớm tỉnh lại rồi. Ta đã tới đây từ sớm, nhưng thấy tiên tử cùng vị Tiêu Dao tiểu hữu kia đang dụng công nên không dám quấy rầy.”

Tiên Âm vẫn nhắm mắt như trước, lạnh lùng nói: “Hừ, không dám quấy rầy sao? Người chỉ là không dám quấy rầy vị Hoạt Bồ Tát kia thôi.”

Ngọc Cơ Tử cũng không nổi giận, y nhiên cười nói: “Hoạt Bồ Tát là tiền bối cao nhân, ta theo lễ cung kính một chút cũng là lẽ tất nhiên thôi.”

Sắc mặt Tiên Âm biến đổi, trầm trọng hừ một tiếng. Ngọc Cơ Tử lại chỉ cười nói: “Tiên Âm tiên tử, nàng trúng phải Độc Long Thảo của Côn Luân ta, đang lúc vận công quan trọng, không nên mở miệng là tốt hơn.”

Nói xong liền không hề để ý tới Tiên Âm nữa, đề khí nói một câu vang rền: “Hoạt Bồ Tát tiền bối, Côn Luân Ngọc Cơ Tử cầu kiến!”

Lần này rốt cuộc cũng có hồi đáp.

Từ trong rừng truyền lại một tiếng ngáp lớn rồi liền nghe thanh âm của Hoạt Bồ Tát hàm hồ không rõ trả lời: “Ngọc Cơ Tử, người sớm như vậy chạy tới đây làm cái gì?”

Tiểu Lô nhìn mặt trời trên đầu thì đã quá giữa trưa rồi, làm gì mà còn kêu là sáng sớm nữa?

Nhưng sắc mặt của Ngọc Cơ Tử vẫn không thay đổi, ngữ khí mang theo vài phần cung kính: “Đã quấy rầy tiên bối, là ta không phải rồi. Chỉ là hôm nay tùy tiện tới đây là có sự tình muốn thỉnh giáo tiên bối.”

Thanh âm của Hoạt Bồ Tát trong rừng nói: “Là chuyện gì thì người cứ tạm thời nói ra, lão gia hỏa ta sẽ tạm lắng nghe. Còn về phần đáp ứng hay không đáp ứng sẽ bàn sau.”

Ngọc Cơ Tử gật gật đầu, lúc này mới từ từ nói: “Tiên Sơn chưởng môn nhân cùng vị tiểu hữu Tiêu Dao phái này thiện tiện xâm nhập trọng địa Côn Luân phái của ta, đã thương sự đệ Ngọc Hư Tử, lại còn đánh thương đám đệ tử. Hiện tại trong đám môn hạ đệ tử của ta, một người chết, bốn người bị thương. Ngọc Hư Tử sự đệ của ta bị trọng thương dậy không nổi. Ta thân là chưởng môn Côn Luân, tự nhiên là không thể ngồi đó mà không lý gì đến chuyện này. Chỉ bất quá Hoạt Bồ Tát tiên bối cùng Côn Luân ta đã có ước định, lấy khe suối trong khu rừng này làm ranh giới. Hiện tại bọn họ đã chạy đến khe suối này, tự nhiên tính là đang nằm trong địa giới của tiên bối. Về tình về lý, ta tự nhiên là không thể thiện tiện xông vào khu vực của tiên bối để bắt người. Cho nên mới phải quấy rầy tới tiên bối.”

Ngọc Cơ Tử nói liên hồi như vậy nhưng lại không có đến nửa phân nộ khí trong giọng nói, ngữ khí lúc nào cũng bình hòa. Nhưng vậy lại khiến trong lòng Tiểu Lôi không khỏi sinh ra chút kiêng dè. Côn Luân chưởng môn này thật là lợi hại. Rõ ràng là tới đây bắt hãm cùng Tiên Âm, vậy mà công phu nhẫn nại có thể thâm sâu như vậy! Tối hôm qua đã rượt tới, không ngờ chỉ đứng phía bên kia khe suối từ nửa đêm, chỉ vì không dám quấy rầy tới vị Hoạt Bồ Tát này.

Quả nhiên khiến Hoạt Bồ Tát trong rừng trầm mặc một hồi rồi mới nói: “Tiểu đạo sĩ nhà người, tâm cơ thật là lợi hại. Ta hỏi người, tối hôm qua người đến nơi này, sao lại chờ tới bây giờ mới mở miệng nói chuyện?”

Ngọc Cơ Tử mỉm cười rồi nói: “Vãn bối tối qua khi tới đây thì đã trễ rồi, tính ra là đã lúc canh ba nửa đêm, không dám quấy rầy tiên bối nghỉ ngơi. Nói không chừng làm vậy chẳng khác nào trở thành một người khách đáng ghét? Tóm lại là nên đợi chủ nhân gia sáng mai tỉnh dậy rồi làm phiền một chút mới phải đạo.”

Tiên Âm đột nhiên cười lạnh một tiếng rồi quát: “Hay cho Côn Luân chưởng môn! Người muốn bắt ta phải không? Ta đường đường là Tiên Âm, chẳng lẽ để mặc cho người khi dễ sao?”

Ngọc Cơ Tử cười nhạt rồi ông ta nhìn Tiên Âm, ngữ khí vẫn ôn hòa, nói: “Nếu là bình thường, bản đạo tự nhiên là không dám xuất khẩu cuồng ngôn. Nhưng... Tiên Âm, người hiện tại không phải là đối thủ của ta, trong lòng người hẳn nhiên là biết rõ chứ.”

Ngưng một chút, ông ta tiếp tục lớn tiếng nói: “Đây là ân oán giữa Côn Luân ta và Tiên Sơn chưởng môn. Kính thỉnh tiên bối đừng nhúng tay vào.”

Phía trong rừng lại trầm mặc một hồi, trong chốc lát lại nghe tiếng Hoạt Bồ Tát nói: “Ngọc Cơ Tử, chuyện này lão gia hỏa ta tính không lo tới. Chỉ là hai tên tiểu bối nếu đã chạy đến địa bàn của ta, ta đành phải chiếu cố một chút vậy. Hà huống ta cùng với Tiên Sơn phái và Tiêu Dao phái cũng có chút tình hượng khối. Thôi vậy đi, chỉ cần bọn họ ngày nào còn ở trong địa bàn của ta, tóm lại ta sẽ che chở cho bọn họ. Còn nếu bọn họ ra khỏi khe suối này thì lão nhân gia ta sẽ không quản đến. Người thấy thế nào?”

Trên mặt Ngọc Cơ Tử hiện lên một tia dị sắc. Tiểu Lôi vốn tưởng ông ta sẽ nổi cơn tức giận, ai ngờ Ngọc Cơ Tử chỉ nhạt nhẽo cười một tiếng rồi đối diện khu rừng chấp tay thi lễ, chậm rãi nói: “Vậy cứ theo ý tiên bối, chỉ cần hai vị ngày nào còn ở tại địa bàn của tiên bối, ta sẽ không xuất thủ ngày đó.” Nói xong, không ngờ Ngọc Cơ Tử khoanh chân ngồi ngay xuống đất, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lòng Tiểu Lôi ngấm ngấm có chút bất an, chỉ cảm thấy bên trong cái vẻ thông dong của vị Côn Luân chưởng môn này lại là một phong thái cao thâm khó lường, sợ rằng không dễ đối phó.

Trên mặt Tiên Âm hiện lên một tia hỏa khí, nhưng lại cũng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi tiếp tục đả tọa luyện công.

Cứ như vậy, ba người cách nhau một khe suối đưa mắt nhìn nhau, bình an vô sự đến xế chiều. Khi trời bắt đầu trở tối, thì nghe từ khu rừng bên kia khe suối vang lên tiếng bước chân sột soạt. Tiểu Lôi liền thấy bảy tám tên đạo sĩ từ trong xếp hàng bước ra, trên tay chẳng biết là cầm mấy cái thứ đồ gì.

Đám đạo sĩ chẳng nói chẳng rằng chỉ tới trước mặt Ngọc Cơ Tử, trước tiên cung kính hành lễ rồi sau đó bắt đầu thao tác.

Bọn họ xúm vào làm, không ngờ lại vô cùng thuần thực. Chỉ trong chốc lát đã dựng lên một mái lều bằng cành cây. Dưới mái lều có một cái trường kỷ mềm mại, lại còn có bồ đoàn ..., trước mặt còn đặt hai hộp đồ ăn trông thật tinh xảo. Mở ra nhìn một cái thì bên trong là đồ ăn lục sắc tinh mỹ, không ngờ lại còn có một cái hồ lô màu vàng.

Đám người này làm xong thì Ngọc Cơ Tử mới mở mắt ra mỉm cười, vẫy vẫy tay áo, khiến bọn họ rời khỏi. Từ đầu tới cuối, Ngọc Cơ Tử không hề mở miệng nói một câu với bọn họ.

Ở bên kia khe suối, Tiểu Lô nhìn thấy vậy thì trong lòng vô cùng kính nể. Hắn tự nhận biết trong các chương môn nhân trong thiên hạ Tiên Lâm tam đại tông phái, thì chỉ có độc mỗi vị Ngọc Cơ Tử này chân chính có chút điểm khí phái của chương môn nhân đại hộ hào môn.

Chỉ thấy Ngọc Cơ Tử đã thay đổi một bộ đạo bào mới sạch sẽ, cẩn thận rửa mặt rồi mới từ từ ngồi xuống trường kỷ, nhìn qua đồ ăn trước mặt, nhưng lại cũng không động tay tới đồ ăn mà lại mở nắp bình hồ lô màu vàng kia.

Mặc dù cách nhau một khe suối hơn hai thước, nhưng Tiểu Lô lại lập tức ngửi được mùi hương rượu tỏa lên nồng nặc. Mùi rượu mặc dù nồng nhưng khi xộc lên mũi lại ngấm ngấm mang theo mùi vị trái cây lẫn hương hoa trong đó.

“Hay cho Côn Luân Ngọc Cơ Tử!” Âm thanh Hoạt Bồ Tát từ trong rừng cười nói: “Nghĩ không ra nhất đại chương môn nhân của Côn Luân không ngờ lại là một người thích hưởng thụ như vậy. Bằng vào tác phong này, làm sao có thể tu thành đại đạo?”

Ngọc Cơ Tử mỉm cười, ngửa đầu uống một ngụm rượu, khà một hơi rồi mới từ từ nói: “Lời nói của tiền bối thật là sai lầm. Chẳng lẽ phải nhất định tự dày vò bản thân, lao tâm động cốt thì mới coi là tu luyện sao? Đạo tu luyện chỉ coi vào tâm mà thôi, chỉ cần tâm thần tu luyện đắc đạo là được, còn cái túi thịt này thì sao chứ, thật chẳng phải trọng yếu gì. Cho nên tâm an nhàn vui vẻ, thì người cũng an nhàn vui vẻ. Tiền bối cho rằng ta tham luyến hưởng thụ, nào biết được ta chính là dùng hưởng thụ để mài luyện tâm thần.”

Hoạt Bồ Tát trầm mặc một hồi rồi nhin không được cười nói: “Thú vị, thú vị! Không ngờ nhất đại Côn Luân chương môn này lại là một người thú vị như vậy, so với các tiền nhân của người có phần linh hoạt thực dụng hơn một chút!” Ngừng một chút, Hoạt Bồ Tát mới nhin không được nói tiếp: “Rượu ngon, ài rượu ngon! Đây có phải là do Côn Luân phái của người ủ cả trăm loại hoa quả mà thành phẩm không? Lão nhân gia ta có đến hơn hai trăm năm không được uống thứ này rồi.”

Trong lời nói mang theo ý tứ muốn Ngọc Cơ Tử mời ông ta uống rượu

Nhưng Ngọc Cơ Tử lại làm bộ hồn nhiên chẳng biết gì, tự một mình uống thêm một ngụm rồi thản nhiên nói: “Tiền bối quả nhiên nói không sai, chính là Bách Hoa Quả tửu.” Xong rồi không nói thêm gì nữa.

Vị Hoạt Bồ Tát kia đợi một hồi, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, chỉ thấy Ngọc Cơ Tử không ngờ lại chẳng chịu mở miệng mời ông ta uống rượu. Ông ta là tiền bối, chẳng lẽ lại hạ mình mất mặt cầu cạnh người khác, thật là có chút bực mình.

Phải biết rằng, vị Hoạt Bồ Tát này là tiền bối kỳ nhân. Nếu như Ngọc Cơ Tử thức thời, mở miệng mời ông ta uống rượu, thì sau khi uống rượu xong, ít nhất cũng đối xử có lợi với Ngọc Cơ Tử một chút. Đằng này Ngọc Cơ Tử lại làm ra cái vẻ không hề hay biết như vậy, khiến Hoạt Bồ Tát ngứa ngáy trong lòng, nhưng lại ngại ngần mở miệng.

Tiểu Lô đứng xem này giờ liền mở miệng cười nói: “Côn Luân chương môn phong nhã như vậy, đêm nay trời đẹp thế này, một mình độc ẩm không khỏi thấy tịch mịch, không bằng mời Hoạt Bồ Tát tiền bối cùng đồng ẩm. Xem ra ông ta cũng là tiền bối cao nhân, chắc cũng sẽ nể mặt.”

Nói xong câu này, Hoạt Bồ Tát từ nơi ẩn mình trong rừng trong lòng cũng tăng thêm hảo cảm với Tiểu Lô. Vậy mà Ngọc Cơ Tử chỉ thản nhiên nói: “Rượu này của ta không có nhiều, một người uống đã không đủ, hai người lại càng không đủ.”

Tiểu Lô cười ha hả, đưa mắt nhìn Ngọc Cơ Tử, con mắt không ngừng xoay chuyển, rồi đột nhiên đứng lên, cao giọng nói: “Côn Luân chương môn cần gì phải nhỏ nhen vậy? Ta bị các người vây tại khu rừng này vài

ngày rồi, miệng cũng nhạt bà nó cả ra. To gan xin Côn Luân chưởng môn ban cho hai ngụm rượu, thế nào chứ?”

Ngọc Cơ Tử cười cười nói: “Không sao, mặc dù rượu này không có nhiều, nhưng người là khách nhân từ xa tới. Nếu người muốn uống, chỉ cần lại đây là được.”

Tiểu Lô cười rồi liền từng bước đi qua khe suối, tới trước mặt Ngọc Cơ Tử, cầm lấy hồ lô rượu kia rồi uống một ngụm lớn, nhin không được khen thưởng: “Rượu ngon! Quả nhiên là rượu ngon!”

164. Chương 165: Âm Mưu Của Tiểu Lô

Đột nhiên hần đứng lên, một chưởng trực tiếp hướng tới Tiểu Lô đánh ra. Tiểu Lô mỉm cười, hần vốn đã có ý phòng bị, vừa rồi từng bước đi tới, trong lòng đã nghĩ biện pháp đối ứng. Lúc này tâm ý vừa động, đã thi triển Tiêu Diêu bộ pháp.

Ngọc Cơ Tử một chưởng xuất ra không trúng, không nhin được nói: “Tiểu tử này pháp lực yếu ớt, vậy mà dùng Tiêu Diêu bộ pháp để chạy cũng ra dáng đấy chứ.”

Lời vừa dứt đạo bào liền vung lên, một thanh trường kiếm từ trong tay áo vọt ra ngoài, Tiểu Lô thoáng nhin đã biết lợi hại, tay nắm chặt thái đao nâng lên trước ngực, đỡ chiêu này.

Đinh một tiếng, Tiểu Lô chỉ cảm thấy cả người run rẩy, thái đao suýt chút nữa tuột khỏi tay. May là hai ngày nay hần tu luyện Luyện Thần Thiên, cũng đã có thành tựu không tầm thường. Pháp lực mặc dù chưa có đại tiến, nhưng nội tức đã trở nên ổn định, nguyên thần linh thể nhục thể so với trước kia còn có phần mạnh mẽ hơn nhiều, nếu mà là trước kia thì thái đao đã vắng mất rồi.

Ngọc Cơ Tử diễm nhiên cười: “Tiểu tử khá lắm, xem ra vẫn còn dấu diễm thực lực a” Nói xong, Ngọc Cơ Tử cười cười, trường kiếm kia lại vung lên chỉ thấy kiếm quang rung động dật thành một màn kiếm vông màu vàng bổ xuống.

Lần này sắp bị úp xuống, Tiểu Lô muốn tránh cũng không tránh được, đành bắt đắc dĩ nâng thái đao lên đỡ, quanh thân có một màn kim quang tỏa ra, chính là tuyệt chiêu ngày trước trong lúc đánh nhau với Khinh Linh Tử, Diệu Yên đã ngộ ra, đích thị là một loại thuật pháp phòng ngự cực mạnh.

Vốn pháp thuật phòng ngự này cực kỳ lợi hại với người khác còn đối với một tuyệt đỉnh cao thủ như Ngọc Cơ Tử, thì đích thực là vô dụng. Nhưng Ngọc Cơ Tử là loại thân phận nào? Đi đối phó với một tiểu môn đồ của Tiêu Dao Phái nên lão chỉ dùng có ba phần công lực xuất chiêu, chính vì vậy mà màn kiếm quang kia bổ xuống đinh đinh không ngừng, liền bị pháp thuật phòng ngự của Tiểu Lô ngăn trở.

Ngọc Cơ Tử lúc này mới cười nói: “Thủ rất tốt, pháp thuật này không phải của Tiêu Dao Phái, là ai dạy người hả?” Tiểu Lô sớm đã lùi một bước tới bên khe suối, nhưng vừa động thân thì đã thấy Ngọc Cơ Tử đứng ngăn trước mặt hần.

Tiểu Lô đành cười khổ nói: “Uy, người nói mời ta uống rượu ta mới tới, tại sao bây giờ lại ngăn không cho ta đi?”

Ngọc Cơ Tử thản nhiên nói: “Ta đã nói mời người uống rượu, nhưng chưa có nói là sẽ cho người đi. Bây giờ rượu người cũng đã uống xong rồi, cũng không thể tính là ta nuốt lời. Tuy vậy ta cũng chỉ nói chỉ cần các người không qua sông thì ta sẽ không ra tay một ngày. Bây giờ người đã qua sông rồi thì tất nhiên ta có thể ra tay rồi.”

Tiểu Lô tự biết chính mình quyết không phải là đối thủ của chưởng môn Côn Luân trong ngũ đại cao nhân đương thời. Thấy Ngọc Cơ Tử sắc mặt âm u đang đứng chắn trước mặt mình, đột nhiên kêu lên: “Uy, Tiên Âm, người đừng tới đây, ta gặp xui xẻo rồi.”

Mắt thấy Ngọc Cơ Tử lại vỗ một chưởng tới, mặc dù nhin qua có vẻ nhẹ nhàng nhàng tựa như không có lấy nửa phần lực đạo. Nhưng Tiểu Lô là kẻ ngu ngốc sao? Đối phương đường đường là chưởng môn Côn Luân, một chưởng đánh ra há lại không có lực đạo? Nói vậy thì làm sao hần dám ngạnh tiếp, lập tức thi

triển Tiêu Dao bộ pháp tránh qua. Một chưởng của Ngọc Cơ Tử không trúng Tiểu Lôi mà đánh vào cái cây phía sau hắn, lập tức cả cây đại thụ to lớn là thế vô thanh vô tức biến thành phần mạt. Tiểu Lôi trong lòng cực kỳ kinh hãi, miệng cuống quýt hô to. Ngọc Cơ Tử thu tay lại cười cười nói: “Người nếu không qua sông, không thể trở về được, không bằng hãy thúc thủ chịu tội, nể mặt mũi của Tiêu Dao phái ta sẽ không đả thương người là được.”

Tiểu Lôi cười lớn nói: “Người đường đường là chưởng môn của Côn Luân mà cũng giả trò xảo trá, không ngờ lại gạt ta qua sông”

Ngọc Cơ Tử mỉm cười nói: “Người tự mình đi qua, không thể nói là ta lừa người được, bây giờ hãy ngoan ngoãn ngồi xuống, tất nhiên là ta sẽ không làm người bị thương. Nhưng nếu người mà định bỏ chạy lần nữa thì đừng có tránh ta hạ thủ vô tình.”

Tiểu Lôi đảo mắt rồi hét lớn: “Tiên Âm còn không quản nổi ta, chẳng nhẽ người quản được chắc?”

Ngọc Cơ Tử thản nhiên nói: “Tiên Âm tiên tử trúng Độc Long Thảo, cho dù Hoạt Bỏ Tát tiên bối đã cho nàng ta giải được, nhưng không có ba mươi sáu canh giờ thì cũng sẽ không khôi phục được”

Quả nhiên, thân thể tiên Âm khẽ động tự hồ muốn cử động, lại rung lên một chút

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, chậm rãi khẽ ngâm: “Tiên chi nói tại, tị linh tuệ nhi tẩu thai quang, thị vi ích dã, duy khí nhi bất hành, duy pháp nhi bất hành, duy tức nhi bất hành, thị vi phi đạo.....”

Mấy câu này là khẩu quyết trong Nghịch Thiên Quyết hắn thuận miệng đọc ra. Còn Tiên Âm căn bản là đang trong giai đoạn hành công, dù mắt không nhìn nhưng tai vẫn nghe không sót một chữ biết là Tiểu Lôi đang bị Ngọc Cơ Tử vây khốn. Nàng không lo lắng được sao? . Đúng như lời Ngọc Cơ Tử nói, mắt nàng còn chưa nhìn lại được, hơn nữa thương thế của mình còn chưa khỏi hẳn, khẳng định không phải là đối thủ của Ngọc Cơ Tử. Cho nên không dám tới xuất thủ, nhưng không ngờ Tiểu Lôi lại đọc một câu khẩu quyết của Nghịch Thiên quyết, làm sao mà Tiên Âm không động tâm cho được?

Trong lòng nàng lập tức nóng lên, lập tức đem mọi lo lắng trong đầu quẳng về phía sau. Song chưởng đập mạnh xuống đất, bật dậy phóng qua khe suối, đồng thời một chưởng xuất ra đánh về phía Ngọc Cơ Tử .

Ngọc Cơ Tử sớm đã nghe thấy thanh âm , không khỏi khẽ thở dài, một chưởng đưa ra nghênh tiếp chưởng của Tiên Âm, lại nói: “Tiên Âm, bây giờ người không phải là đối thủ của ta, đây là do người muốn ra tay, không thể trách ta được”

Hai người vô thanh vô tức đối một chưởng. Tiên Âm thân thể khẽ động, sát khí lộ rõ trên mặt, đột nhiên đang ở giữa không trung, hai bàn tay kết một thủ ấn kỳ quái, hai ngón tay xiên chéo vào nhau, trông giống như một đóa hoa lan, quất lớn: “Tiểu Lôi, mau vượt sông”

Nói xong, cả người lao về Ngọc Cơ Tử đánh tới, mấy ngón tay của nàng trong nháy mắt biến hóa thành bảy tám loại thủ ấn, sát khí đột tăng. Ngọc Cơ Tử thở dài, chậm rãi lùi lại một bước, lúc này mới vùng chưởng lên đón.

Một chưởng này của Tiên Âm kêu là “Bách Hoa Ấn”, một trong tuyệt học Diệu Thập Tứ Quyết vô cùng cao thâm của Tiên Sơn phái. Hai bàn tay kết thành các loại thủ ấn hình hoa, trong lúc chưởng lực biến hóa có kèm theo cả âm kinh, rất thích hợp cho nữ tử tu luyện. Quả nhiên Tiên Âm một chưởng xuất ra, mang theo một đạo ngũ sắc quang mang, không ngờ trong thời gian ngắn đã áp trụ được Ngọc Cơ Tử rồi!

Ngọc Cơ Tử hú dài một tiếng tựa như rồng ngâm hồ gầm, hốt nhiên tay áo của hắn nát thành từng mảnh bởi chưởng phong ngũ sắc của Tiên Âm. Nhưng lại nghe Tiên Âm kêu lên một tiếng đau đớn, giật lùi về phía sau. Ngọc Cơ Tử cười lạnh: “Tiên Âm, với pháp lực người hiện tại ngay cả tuyệt học tinh diệu của Tiên Sơn phái cũng không phải là đối thủ của ta”

Người hắn vừa chuyển động, đã tiến sát vào. Lúc này, Tiên Âm đang ở trên không liên tiếp biến ảo thân pháp, nhưng song thủ như trảo của Ngọc Cơ Tử liên tiếp chụp tới, điểm, trảm, mổ, móc, tựa như một bức tường gió lọt không qua, vây Tiên Âm vào trong. Mặc cho Tiên Âm vùng vẫy thế nào, cũng không thoát ra được. Từng bước từng bước Tiên Âm càng ngày càng xa khe suối.

Tiên Âm bất đắc dĩ cố gắng thôi động pháp lực, khẽ quát một tiếng. Mắt nàng không nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy một chưởng của Ngọc Cơ Tử kích tới. Thân mình chỉ khẽ nghiêng sang một bên, cũng không thêm né tránh, một chưởng rít lên nghênh đón, lại là một chưởng lưỡng bại câu thương.

Ngọc Cơ Tử lạnh lùng cười, Tiên Âm lập tức biết là không ổn rồi. Nàng đánh hụt một chưởng, cảm giác được phía sau lưng một trận đau nhức, nhịn không được phun ra một ngụm máu. Ngọc Cơ Tử ở phía sau nàng thở dài nói: “Tiên tử, hai mắt ngươi nhìn không thấy, càng thêm không phải là đối thủ của ta, ta vừa rồi chỉ dùng ba phần lực, ngươi hãy thúc thủ chịu trời đi.”

Tiên Âm thở dài nói: “Được rồi!” Thân thể nàng mềm nhũn ngã trên mặt đất. Ngọc Cơ Tử thở dài một tiếng: “Tam thanh đạo tôn tại thượng, Tiên Âm tiên tử, ta chỉ là mời ngươi trở về Côn Luân một chuyến để giải thích cho ta. Sẽ không quá mức làm khó ngươi.”

Nói xong, hắn đưa tay đặt tại hậu tâm Tiên Âm. Nhưng bàn tay hắn vừa đặt phía sau lưng Tiên Âm thì đột nhiên cảm thấy một tia hàn khí. Trong lòng chợt rung mình nhưng đã chậm nửa phần!

Tiên Âm đột nhiên nhảy lên! Ngọc Cơ Tử tu vi thần thông cũng phản ứng ngay, nghiêng người né tránh, đột nhiên cảm thấy một đạo âm phong từ trước mặt ập tới, mắt thấy phía sau có một bụi cỏ bị âm phong kia đánh trúng, đám hoa cỏ nọ vô thanh vô tức khô héo ngay lập tức.....

Ngọc Cơ Tử cả giận nói: “Tiên Âm, không ngờ ngươi ra tay ác độc như thế đừng mong ta lưu tình nữa.”

Nhưng Tiên Âm lại sớm đã mượn cơ hội bay qua dòng suối, lạnh lùng nói: “Vây cũng tùy ngươi ... A!” Nàng đột nhiên kinh hô lên một tiếng, cảm thấy một đạo hàn khí ập thẳng vào mặt. Đạo hàn khí đó sắc bén dị thường, giống như là một thứ binh khí sắc bén! Tiên Âm trong khi hoang mang mười ngón tay phóng ra, thôi động pháp lực, liên tiếp ba đạo kinh phong bắn qua, cũng chỉ miễn cưỡng ngăn trở được một chút, đạo hàn khí đã đến trước mặt. Nàng chỉ kịp nghiêng đầu qua tránh, lại nghe thấy xuy xuy hai tiếng, mái tóc dài của nàng đã bị cắt đứt một mảng! Tóc bay tán loạn khiến Tiên Âm cả giận nói: “Tiểu Lôi, không ngờ ngươi lại đánh lên ta!”

Tiểu Lôi sớm đã tới bờ bên kia suối, vừa rồi hắn trông thấy Tiên Âm muốn đào thoát, đã sớm nắm lấy thái đao. Hắn khinh thường Tiên Âm không nhìn thấy gì, đứng ở bờ suối bên này đột nhiên đem hết toàn lực bổ tới một đao! Một đao này chính là Tiểu Lôi đã đem toàn lực, chính là dùng “Bách Trảm Quy Nhất”! Loại đao pháp này giống như Phá Sơn Không, đều là tụ tập pháp lực toàn thân vào một điểm, uy lực so với bình thường tăng thêm mấy lần. Tiên Âm không cẩn thận, thiếu chút nữa đã bị thương dưới đao của Tiểu Lôi.

Nàng mặc dù tránh được, nhưng vẫn bị Tiểu Lôi chém mất một đoạn tóc, đầu tóc tán loạn bất đắc dĩ đành lui về bên cạnh Ngọc Cơ Tử.

Mặc dù Ngọc Cơ Tử thấy kỳ quái vì Tiểu Lôi đột nhiên ra tay với Tiên Âm, nhưng động động tác của hắn vẫn rất nhanh, thấy Tiên Âm bị lui trở về, một đạo kim quang trong tay phóng tới, triển khai giữa không trung, cũng là một chiếc lưới tơ màu vàng? Chiếc lưới to trùm lên người Tiên Âm, lập tức Tiên Âm quy trên mặt đất, không còn lực để phản kháng nữa, nhưng trong miệng vẫn mắng: “Tiểu tặc giỏi lắm! Không ngờ lại ám toán ta!”

Tiểu Lôi đứng đối diện bên dòng suối, hi hi cười nói: “Tiên Âm, nếu không phải như thế, làm sao ta có thể thoát khỏi ngươi chứ?”

Bộ dạng hắn lúc này cực kỳ xấu xí, trong tay lấy từ đâu ra hồ lô rượu của Ngọc Cơ Tử, ngửa đầu uống một ngụm cười nói: “Ngọc Cơ Tử, đa tạ ngươi, ta bị bà nương này bắt đi vài ngày, hôm nay nhờ có ngươi, ta mới đắc ý thoát thân!”

Ngọc Cơ Tử sắc mặt âm trầm, chậm rãi nói: “Một tên tiểu tử thật giáo hoạt! Ngươi vừa rồi qua sông, là đã tính trước Tiên Âm sẽ tới cứu ngươi? Ngươi trong lòng sớm đã tính toán đâu ra đấy rồi phải không?”

Tiểu Lôi liếm liếm môi: “Đó là đương nhiên, Bách Hoa Quả tửu gì đó của ngươi mặc dù không tệ, nhưng cũng không thật đáng đến mức chính ta phải đến đổi. Nói tiếp, ngươi còn phải cảm ơn ta, nếu không phải vì ta, Tiên Âm sao lại qua sông để cho ngươi chế trụ được chứ?”

Ngọc Cơ Tử trầm giọng nói: “Ngươi còn nhỏ tuổi mà đã giáo hoạt như vậy! Tiên Âm là đồng bọn của ngươi mà không ngờ ngươi lại cũng ám toán nàng?”

“Hừ, đồng bọn sao? Ta không có khả năng là đồng bọn với bà nương này, là nàng ức hiếp ta, ta mới ở cùng chỗ với nàng ta.” Tiểu Lô lại vênh vang nói: “Đa tạ người, hiện giờ bà nương này bị người bắt, ta có thể thử phào nhẹ nhõm được rồi, bắt quá bà nương này thật là độc ác, sau này người có chộc giận nàng thì tự mình tiếp thụ đi.”

Ngọc Cơ Tử nhủ mảy nói: “Ta mặc kệ người với Tiên Âm có chung một đường hay không, người cuối cùng đã dẫm thương đệ tử Côn Luân phái ta, bất kể thế nào, ta nhất định phải bắt người đem trở về.”

Tiểu Lô ha ha cười: “Cái đó tùy người, người tưởng vượt sông trước ta à, cứ chậm chậm mà chờ đi! Tiểu gia ta rất có lòng kiên nhẫn, ở chỗ này có rượu có thịt, còn có Hoạt Bồ Tát tiên bối cùng ta nói chuyện, cho dù có ngồi lại ở đây một năm nửa năm, cũng không thành vấn đề! Ngược lại người, Côn Luân chưởng môn, người có thể chờ ở đây nửa năm một năm sao? Người bắt Tiên Sơn chưởng môn, còn không mau chóng trở về? Phiền toái này không nhỏ đâu, chuyện này có khi làm cho người đau đầu đầy, còn có thời gian ở chỗ này dây dưa với vô danh tiểu tử như ta?”

Nói xong, hắn ngồi trên mặt đất, lại cầm hồ lô giữa đầu uống một ngụm, thở dài nói: “Rượu ngon! Rượu ngon!”

Ngọc Cơ Tử dở khóc dở cười, tính đi tính lại, mình ngược lại bị Tiểu Lô cho vào tròng, còn bị người dùng kế tá đao sát nhân. Hắn suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Không sao, tính ra lòng kiên trì của ta cũng không tệ, ở chỗ này đợi vài ngày cũng không có gì.”

Tiên Âm trên người bị một chiếc lưới lớn bao phủ, cái lưới này cũng không biết là pháp bảo gì, từ khi bị nó chế trụ, Tiên Âm trở nên vô thanh vô tức.

Tiểu Lô lại uống thêm hai ngụm rượu nữa, trong rừng cây đột nhiên nghe thấy thanh âm của Hoạt Bồ Tát.

“Tiểu tử, rượu ngon như thế, tại sao không mời lão nhân gia ta uống cùng?” Vừa dứt lời, đã nhìn thấy Hoạt Bồ Tát từ trong rừng chậm rãi đi ra, nhìn thấy Tiểu Lô, vẻ mặt có chút phức tạp.

Tiểu Lô hì hì cười, đem hồ lô rượu ném tới, thở dài nói: “Thôi thôi, bây giờ ta đang làm khách ở địa bàn của người, cần người bảo hộ, bỏ qua chút rượu tính toán cái gì. Uy, Hoạt Bồ Tát, ta nghĩ hay là lại dùng phương pháp kiếm gà rừng thả hoang nào đó, chúng ta một bên uống rượu, một bên ăn thịt, chẳng phải là thống khoái lắm sao?”

Hoạt Bồ Tát tiếp nhận hồ lô, đang định uống rượu, nhưng lại quay về phía

Ngọc Cơ Tử bên bờ suối đối diện nói: “Uy! Ngọc Cơ Tử, rượu là do tên tiểu tử này mời ta uống, nên không quan hệ với người!”

Ngọc Cơ Tử cười khổ hai tiếng, chấp tay thi lễ cười nói: “Không sao, không sao, tiên bối cứ tự nhiên hưởng dụng.”

Hoạt Bồ Tát thi triển pháp thuật cũng thật là kỳ quái, trong miệng hắn huyết lên một tiếng dài, lập tức từ trong các bụi rậm chạy ra vài con thỏ hoang, rồi lại tự đâm đầu tới trước mặt Tiểu Lô, Tiểu Lô một tay bắt một con, cười nói: “Hoạt Bồ Tát, pháp thuật này của người thật ra rất thú vị, không bằng dạy cho ta đi.”

Hoạt Bồ Tát đảo đôi bạch nhãn, nói: “Tên tiểu tử người tâm địa không quá tốt, nếu dạy cho người loại pháp thuật này, e rằng sinh linh ngọn núi này đều gặp xui xẻo hết.”

Tiểu Lô bĩu môi: “Cũng là sát sinh cả, người giết một cũng là giết, mà giết mười cũng là giết, có khác nhau sao? Người nếu hẹp hòi, không chịu dạy cũng tùy người. Nhưng thật ra, lại có loại hòa thượng như người, ngày ngày hết uống rượu rồi đến ăn thịt, lại còn sát sinh, thật là kỳ quái.”

Hoạt Bồ Tát mỉm cười: “Chuyện của lão nhân gia ta, người nào hiểu được.”

Ngay trước mặt Ngọc Cơ Tử, Tiểu Lô thoải mái đem chú thỏ hoang mổ bụng lột da ngay tại dòng suối, lại nhóm lửa trên bờ, nướng với dã vị. Mắt thấy chú thỏ hoang kia được nướng chín vàng, hương thơm tỏa ra bốn phía, Hoạt

Bồ Tát nhin không được mặt mày hớn hởi nói: “Tiểu tử ngươi mặc dù tâm địa không quá hiền hậu, nhưng lại nướng thịt thật ngon a!”

Hắn vươn đại thủ ra, không khách khí ngoạm luôn.

Tiểu Lô cũng không tức giận, lãnh đạm cười nói: “Nhân hậu hay không nhân hậu, còn phải tùy xem đối với ai. Ta hai ngày trước cũng đã nhân hậu với Tiên Âm, nhưng nàng ta lại ba phen bốn phen lấy oán báo ân, nếu ta đối với nàng nhân hậu, vậy chẳng phải là đưa ngọc sao?”

Hoạt Bồ Tát thở dài nói: “Tính tình này của ngươi thật ra cực kỳ giống hắn, ai, chỉ là giống hắn, nhưng vị tất đã là chuyện tốt gì”

165. Chương 166: Vô Định Nhất Kiếm

Mà ngay bên cạnh khe nước, Tiểu Lô và Hỏa Bồ Tát vừa uống rượu vừa ăn thịt. Mùi rượu thịt dậy lên nhẹ nhẹ, hai người đều đã hơi say. Hoạt Bồ Tát đột nhiên mắt sáng lên, cười nói: “Tên tiểu tử ngươi thật thú vị, được rồi, lần này coi như ngươi và ta có duyên phận, ngươi chạy tới địa bàn của ta, nếu ta ra tay trợ giúp ngươi, sợ rằng tương lai không xa sẽ có người tới tìm ta đoạt mạng, lão nhân gia ta lá gan rất nhỏ. Như vậy đi, ta chỉ ngươi mấy chiêu, ngươi đi ra đánh ngã tên Ngọc Cơ Tử kia, sau đó rời đi.”

Tiểu Lô trừng mắt nhìn Hoạt Bồ Tát một hồi, đột nhiên ôm bụng cười to, chỉ vào Hoạt Bồ Tát nói “Hay ho thay một Hoạt Bồ Tát, ta xem ngươi đang bốc phét a. Ngọc Cơ Tử là người thường sao, đường đường Côn Luân chương môn, một trong Thiên Hạ Ngũ Phương cao thủ, ngươi dạy ta mấy chiêu là có thể đánh bại hắn?”

Hoạt Bồ Tát cười lạnh một tiếng nói: “Lão nhân gia ta đã nói dối bao giờ chưa?”

Tiểu Lô lắc đầu liên tục nói: “Không tin không tin, nếu ngươi tự mình ra tay, đánh bại hắn, ta còn tin tưởng. Ngươi nói tùy tiện dạy ta mấy chiêu là có thể đánh bại hắn, thật là điều.”

Hoạt Bồ Tát hắc hắc cười vài tiếng, nói: “Tên tiểu tử nhà ngươi vốn thiên phú cực tốt, ta không biết ngươi làm thế nào, đã là bán tiên chi thể. Về tư chất, ngươi so với tên Ngọc Cơ Tử kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần, người tu hành trong thiên hạ có thể tìm ra tư chất như ngươi, mấy trăm năm không có một người, cần gì phải tự xem thường mình? Tới đây nào, lão nhân gia dạy ngươi một bộ kiếm pháp, ngươi tới xén tóc trên đầu tên Ngọc Cơ Tử kia cho ta.” Nói xong câu này, hắn lớn tiếng quát: “Uy, Ngọc Cơ Tử, lão nhân gia ta nói, ngươi có nghe thấy không?”

Ngọc Cơ Tử mở mắt, mỉm cười nói: “Nghe thấy, tiền bối nói dạy hắn một bộ kiếm pháp là có thể đánh bại bốn tọa.”

Hoạt Bồ Tát gật đầu nói: “Cũng không hẳn như vậy, ngươi dù sao cũng là Côn Luân chương môn, so với hắn lớn hơn tới mấy trăm tuổi, hơn mấy trăm năm tu vi. Lại còn linh đan diệu dược Côn Luân phái cũng ăn không biết bao nhiêu. Nói đến pháp lực, tên tiểu tử này trong thời gian ngắn tuyệt đối không phải là đối thủ. Ngươi đường đường Côn Luân chương môn, lại cùng với một tiểu tử tỷ thí, chẳng lẽ không thấy mất mặt sao?”

Ngọc Cơ Tử mỉm cười nói: “Vậy tiền bối nói phải làm như thế nào?”

“Ân.” Hoạt Bồ Tát nói: “Chuyện đơn giản, ta nói ngươi dùng ba thành pháp lực, hơn nửa phần cũng không được. Lão nhân gia ta ở một bên làm chứng. Thấy sao?”

Ngọc Cơ Tử cười nói: “Ba thành thì ba thành. Bần đạo đã mấy trăm tuổi, nếu ba thành pháp lực mà không thu thập được một tên tiểu tử, ta sống tới tuổi này cũng phí rồi, ”

Hoạt Bồ Tát bủi môi, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Côn Luân chương môn, quả nhiên tính khí là như vậy, trả mọi giá để giữ thể diện.”

Hắn vỗ đùi đứng lên quát: “Tiểu tử, tới tới tới đây, ta sẽ dạy ngươi một chút bản lĩnh.”

Hắn vâng vâng nói: “Vừa rồi ta xem bộ đao pháp của ngươi, cũng có chút môn đạo, không biết kiếm pháp của ngươi thì như thế nào. Kiếm pháp ngươi dùng đương nhiên là của Tiêu Dao phái rồi, chỉ không biết ngươi đã học được mấy thành.”

Tiểu Lôi cười cười nói: “Riêng kiếm pháp, thật ra ta mới học được một hai bộ, chỉ là vẫn chưa có kiếm tốt, nên chuyển sang luyện đao.”

”Rất tốt, rất tốt, chỉ sợ kiếm pháp ngươi đã quá giỏi, thân bản lãnh này của ta ngươi cũng không thể học nổi. Nếu bản thân kiếm pháp của ngươi chỉ sơ sài, thật ra có thể gây phiền toái cho ta một phen.

Chỉ thấy Hoạt Bồ Tát tiện tay cầm một đoạn xương của chú thỏ đã bị thịt, quát: “Xem đây!”

Nói xong, đoạn xương trong tay biến thành kiếm, chậm rãi đâm ra

Động tác này giống như tiện tay xiêu xiêu vẹo vẹo điểm tới, không mang theo nửa phần khí lực, chưa nói tới kiếm khí gì đó, ngay cả một tia gió nhẹ cũng không nổi lên. Nhưng lạc vào trong mắt Tiểu Lôi, hốt nhiên lại hiện lên một tia dị sắc, chỉ cảm thấy một kiếm này của Hoạt Bồ Tát, thế tới mặc dù rất chậm, nhưng xuất ra nhẹ nhàng, cứ tà tà điểm tới, dường như biến thành trung tâm của cả thế giới, mũi kiếm bén nhọn càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn phẳng phất như trung tâm của cả thế giới chỉ còn lại có Hoạt Bồ Tát tiện tay đâm ra một kiếm này!

Tiểu Lôi trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Không phải kinh hãi bởi sự xảo diệu của một kiếm này, mà là bởi vì một kiếm này, hắn vốn đã từng thấy qua!

Tựa như phản xạ có điều kiện, Tiểu Lôi trầm ngâm một chút, lập tức vươn tay điểm tới, bắn nhanh ba phát trên mảnh xương trong tay Hoạt Bồ Tát!

Đằng đằng đằng.

Thủ chỉ mặc dù bắn liền ba phát, nhưng Tiểu Lôi cũng lui liên tục ba bước. Chỉ cảm thấy một kiếm này trong tay Hoạt Bồ Tát trông thật bình đạm, nhưng lại ẩn chứa lực đạo khiến hắn vô pháp ngăn cản, mặc dù đã bắn ba phát, giải khai kiếm khí của Hoạt Bồ Tát, nhưng chính mình cũng ăn không tiêu, thối lui liền ba bước.

Hoạt Bồ Tát “di” một tiếng, ngừng tay lại, nhìn chăm chăm Tiểu Lôi một chốc, cau mày nói: “Một kiếm này, ngươi hiểu được? Chẳng lẽ có người đã dạy ngươi?”

Tiểu Lôi lắc đầu nói: “Không phải, chỉ là một kiếm này, ta đã từng nhìn thấy người sử qua. Lần đó ta cùng một người trong Tiên Sơn phái Huyền Các đánh qua một lần, người kia tên là Quân Kiếm.”

Hoạt Bồ Tát “a” một tiếng, gật đầu nói: “Quân kiếm a, ný tử đó được Ngọc Tu La truyền thụ, hiểu được một kiếm này cũng không có gì kỳ quái.”

Hắn lại liếc nhìn Tiểu Lôi nói: “Ngươi thấy một kiếm này thế nào?”

Tiểu Lôi cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Một kiếm này nhìn qua rất chậm, rõ ràng có thể né tránh, nhưng luôn luôn tránh không thoát. Tựa như thái sơn áp đỉnh, mặc dù tốc độ chậm, hạ xuống từng chút một, nhưng lại muốn tránh cũng không được, chỉ có thể trực diện ngạnh tiếp. Ta cuối cùng hiểu được một kiếm này, trọng thể trọng lực

Hoạt Bồ Tát lại vỗ đùi cười nói: “Hảo a! Nghĩ không ra tên tiểu tử ngươi lại có thể hiểu được một chút huyền ảo của chiêu kiếm này. Kiếm pháp tầm thường, vô luận là kiếm lộ phổ thông hay là ngự kiếm thuật, đều là trọng khí, trọng lực, đều là tầm thường. Nhìn qua thì nghiêng trời lật biển phát ra thanh âm rất to, kỳ thật không phải vậy. Ngày nào ngươi lên trời thành thành thần tiên, một kiếm xuất ra, cát bay đá chạy, phá núi vỡ đá sao? Cần phải biết, kiếm là dùng để đả thương địch nhân. Còn có cái loại kiếm pháp chó má gì mà sử dụng ngự kiếm thuật, một kiếm chém xuống, không đả thương địch nhân, trước tiên phải hiểu được động tĩnh lớn như thế nào. Một kiếm một hổ, một kiếm một đao cuồng phong, đánh tới địch nhân, lại đem hoa cỏ chung quanh diệt hết trước, một đao vòng kiếm ụp xuống, vô luận là địch nhân hay toàn bộ sinh vật chung quanh đều bị nát vụn, uy lực thì lớn nhưng 99% pháp lực lại bị lãng phí. Phải biết rằng trời cao có đức hiếu sinh, cho dù là một cây thảo mộc cũng được thượng thiên ban cho sinh linh. Ngự kiếm

thuật tầm thường như vậy một kiếm xuất ra, cũng không biết đã giết đi bao nhiêu hoa cỏ cây cối, làm bị thương bao nhiêu sinh linh, còn lãng phí bao nhiêu pháp lực. Căn bản là loạn mà! Một kiếm này của ta, nói thẳng ra, có hai điểm tốt, một là tránh không được, hai là uy lực lớn!”

Tiểu Lô cười khỏ nói: “Cái này thì có gì tốt?”

Hoạt Bồ Tát chánh sắc nói: “Người đừng xem thường một kiếm này. Nếu người có thể đem kiếm này luyện đến mức cao thâm, cho dù không thể thiên hạ vô địch, sợ rằng trong thiên hạ người có thể thắng người cũng không nhiều lắm”

Tiểu Lô bĩu môi nói: “Lợi hại như vậy sao? Ngày đó Quân Kiếm dùng một kiếm này đánh ra, lập tức bị ta phá.”

“Mẹ nó!” Hoạt Bồ Tát tức giận hét lớn: “Tiểu nha đầu Quân Kiếm chỉ luyện được một kiếm mèo ba chân, làm sao mà tính được? Nàng học Tiên Sơn kiếm pháp quá lâu, đầu óc đặc cứng rồi, không thể linh hội ảo diệu của một kiếm này. Thử nghĩ tất cả kiếm khí, pháp lực các loại, cho dù cho nàng trăm năm nữa cũng không luyện được!” dừng một chút, Hoạt Bồ Tát đột nhiên cười, vẻ tươi cười trên mặt lão cực kỳ cổ quái, nói: “Nói ra thì người thích hợp nhất để luyện kiếm này thực ra là người. Nếu là người khác cả đời cũng không học được, học được một thứ giống thế, dọa người thì còn miễn cưỡng, thực sự gặp phải cao thủ sẽ không linh nữa.”

Dừng một chút, lão nói: “Người đừng có gấp, nghe ta nói xong đã.”

Lão kéo Tiểu Lô chậm rãi ngồi xuống, nhìn sang bờ bên kia quát: “Ngọc Cơ Tử, một kiếm vừa rồi của ta người nhìn rõ chưa?”

Ngọc Cơ Tử cười nói: “Thấy rõ rồi, tiền bối nếu muốn truyền kiếm pháp cho hần, ta đi chỗ khác là được.”

“Vậy thì không cần.” Hoạt Bồ Tát cười lạnh nói: “Cho dù người có đứng bên cạnh xem mười năm, người cũng không tránh được một kiếm này.”

Lão không hề nhìn Ngọc Cơ Tử, quay đầu nhìn Tiểu Lô nói: “Kiếm pháp này có hai yếu quyết, một là làm cho người ta không tránh được, hai là uy lực mạnh. Nói thì dễ, nhưng muốn làm được hai chuyện này thì rất khó.”

“Như đã nói, chuyện đầu tiên là làm cho kẻ khác không tránh được, chuyện này vô cùng khó, khó ở một chữ ‘Tính’!”

‘Tính ư?’ Tiểu Lô nhú mày.

“Đúng rồi, là tính!” Hoạt Bồ Tát cười nói: “Người xem kiếm này sao lại chậm như thế, tại vì người vừa sử kiếm, vừa tính toán, tính động tác đối thủ của người, tính tốc độ của hần, tính mưu đồ của hần, tính xem hần phòng ngự hay phản kích, tính phương vị, góc độ của hần. Tính vị trí, phương vị, công pháp môn phái, thân hình dài ngắn, binh khí lớn nhỏ, trình độ cao thấp các thứ, tính toán cực kỳ cẩn thận. Một khi đã tính chuẩn, một kiếm đánh ra không có chuyện không trúng đích. Mọi biến hóa của đối phương đều nằm trong tính toán của người!”

Tiểu Lô nghe được trong lòng hoảng hốt!

Thiên hạ còn có loại kiếm thuật như thế này sao??

Thử nghĩ xem, nếu trước khi xuất kiếm, có thể đem hết phản ứng biến hóa của đối thủ vào trong tính toán của mình thì chẳng hóa ra là vô địch sao.

Tuyệt học cỡ này, quả thật là thiên hạ tuyệt học.

Thấy Tiểu Lô sắc mặt khiếp sợ, Hoạt Bồ Tát cười cười nói: “Vậy nên cửa ải đầu tiên này rất khó, cơ hồ làm mất hết ý định trong đầu những kẻ muốn học một kiếm này. Thiết nghĩ, thiên hạ tuyệt học nhiều như vậy, tuyệt học các môn phái được coi là nhất lưu cũng đến hơn một trăm loại, muốn ra tay trước, tính toán được hết phản ứng, biến hóa của đối phương, quả thật là khó hơn lên trời! Căn bản đây là chuyện không thể. Có phải là người nghĩ như vậy không?”

Tiểu Lôi trầm ngâm một hồi, nhắm mắt lại suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Chẳng lẽ điều kiện tiên quyết để học kiếm này phải là người có học thức uyên bác, đối với tuyệt học các tông phái trong thiên hạ đều hiểu rõ? Đối với các loại ngự kiếm thuật trong thiên hạ đều nắm được?"

Hoạt Bồ Tát mỉm cười nói: "Người xem như cũng thông minh. Mới đây mà đã nghĩ được như vậy. Nhưng sai rồi, ngay như bốn người chúng ta lúc đầu....À, không nói chuyện lúc đầu nữa, người phải biết là sức người có hạn, cho dù người thông minh thế nào đi chăng nữa thì làm sao có thể biết hết được hết tuyệt học của các tông phái trong thiên hạ? Đó là chuyện không tưởng. Nếu thực sự học hết tuyệt học trong thiên hạ thì đã là thiên hạ vô địch, còn học một kiếm này làm gì?"

Tiểu Lôi gật đầu nói: "Điều này cũng đúng."

Hoạt Bồ Tát cười nói: "Cửa ải nhập môn này rất khó, hơn phân nửa mọi người đều có ý nghĩ như người. Rồi gặp phải ngã ba đường. Thực ra cũng có một ít người thông minh tuyệt đỉnh, đi sưu tập tuyệt học các tông phái trong thiên hạ. Nỗ lực nghiên cứu. Có được cảnh giới sở học cực kỳ uyên bác, cũng có thể miễn cưỡng xuất ra một kiếm này, nhưng chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi, trông giống mà không phải vậy. Mặc dù nhìn cũng giống thế nhưng thực sự kém hơn rất nhiều. Ngày đó Quân Kiếm cô nương dùng kiếm này với người chính là nhìn mèo vẽ hổ, cố luyện ra mà thôi, nhìn qua thì cũng có chút lộ số nhưng uy lực kém quá xa. Người nếu gặp phải người thực sự học được kiếm này hã....hắc hắc, lão nhân gia ta dạy người một chiêu."

"Chiêu gì?"

"Quay đầu bỏ chạy! Chạy càng xa càng tốt! Bởi vì người tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của người ta" Hoạt Bồ Tát sắc mặt ngưng trọng, không có chút nào giống như đang nói đùa cả. Giọng lão ngưng trọng từng chữ từng từ nói ra: "Học xong kiếm này chính là thiên hạ vô địch!"

Tiểu Lôi không nhịn được kích động trong lòng, tâm trí kích động, đột nhiên nhớ ra, nói: "Vậy tiền bối cũng chưa học xong phải không?"

"Ta?" Hoạt Bồ Tát cười hắc hắc nói: "Ta đương nhiên chưa học được, nếu không ta cũng không trốn ở đây không ra ngoài gặp người. Lão nhân gia ta tốt xấu gì cũng sống lâu nhiều năm, thấy tuyệt học các phái so với người khác nhiều hơn, nhãn giới cũng sắc bén hơn. Cũng đi sưu tầm thiên hạ tuyệt học, miễn cưỡng học cái thứ giống mà không phải giống đấy. Tạo nghệ một kiếm này so với cô nương Quân Kiếm kia không mạnh hơn bao nhiêu."

Tiểu Lôi không nhịn được nhú mày nói: "Ngay cả ngài cũng không học được, ta há có thể học được sao?"

Hoạt Bồ Tát lắc đầu nói: "Không phải vậy, ta ở đây suy nghĩ nhiều năm, nghĩ ra một ý. Bây giờ nghĩ lại, năm đó mấy người chúng ta đều sai rồi, đều đi nhầm đường rồi. Học một kiếm này không phải trước tiên học hết thiên hạ tuyệt học! Cấp cấp, trái lại, tốt nhất là những thứ tạp học khác không nên học, tốt nhất là kiếm thuật một khiêu không thông mới dễ dàng học được."

Lão trên mặt, ánh mắt lộ ra vài phần trầm mê chuyện cũ, chậm rãi nói: "Phải biết rằng, một kiếm này bác đại tinh thâm, nói đến chính là ngộ tính. Chúng ta mấy người năm đó khi học được một kiếm này tu vi cũng đã đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh. Nhưng cũng bởi vì như thế nên mọi người lý giải trong lòng đối với kiếm mà nói đã thành thâm căn cố đế, muốn thay đổi nhưng lại thay đổi không được. Giống như một người cả đời đều dùng tay phải để cầm đũa, nhưng người lại đột nhiên muốn huyển đổi sang dùng tay trái, đó là bất kể thế nào cũng không đổi được."

Cười cười, hắc liếc nhìn Tiểu Lôi một cái, nói: "Người thì không giống, bởi vì người bây giờ cơ hồ có thể nói là một tờ giấy trắng. Mặc dù người học được không ít thứ gì đó của Tiếu Dao phái, nhưng về kiếm thuật hạng nhất, cơ hồ cũng vừa mới nhập môn mà thôi, cũng rất tốt! Rất tốt!"

166. Chương 167: Kiếm Tên Là Nghịch Thiên

Tiểu Lôi trong lòng suy nghĩ xa xôi, nhịn không được thở dài.

Nhưng thiên hạ cao thủ nhiều như vậy, môn phái lớn nhỏ vô số, tuyệt học vô số, mỗi cá nhân có tập quán, lực lượng xuất thủ đều bất đồng, thật sự phải học hết toàn bộ tuyệt học của thiên hạ, mới có thể xuất ra được một chiêu này sao?

Nghĩ tới điểm này, Tiểu Lôi không khỏi nhớ tới Độc Cô Cửu Kiếm nổi tiếng trong tiểu thuyết võ hiệp. Độc Cô Cửu Kiếm được xưng là phá hết các loại chiêu số võ học trong thiên hạ, cũng không nghe nói Lệnh Hồ Xung đã thực sự học hết võ công thiên hạ hay chưa.

Mặc dù Độc Cô Cửu Kiếm trong tiểu thuyết bất quá là được hư cấu, nhưng nói kỹ càng tỉ mỉ, thì cũng ước có vài phần đạo lý.

Nhưng phạm hết thấy mọi thứ trên thế gian này, tự nhiên là có quy luật, cái gọi là vạn biến bất ly kỳ tông (dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi), chính là đạo lý này.

Nói một ví dụ đơn giản nhất thế này, một người bình thường cùng người đánh nhau, nếu muốn đá chân trái, vậy bả vai phải nhất định phải trầm xuống. Nếu muốn đá chân phải, vậy bả vai trái tất nhiên cũng phải trầm xuống. Đây là quy luật.

Cứ phân tích như thế, tỷ như tính toán số học, toán thuật dù phức tạp, vô luận thế nào cũng không thoát được quy tắc cơ bản cộng, trừ, nhân, chia.

Nói cho rõ, cái gọi là một kiếm này của vị Hoạt Bồ Tát, là phải nghiên cứu hết thiên hạ tuyệt học, là phải nắm giữ quy tắc vạn biến!

Cái gọi là vị vạn biến bất ly kỳ tông, tuyệt học có biến hóa thế nào, cũng vẫn là chiếu theo quy tắc tiến hành, thiên hạ tuyệt học đều như thế!

Tiểu Lôi cúi đầu trầm tư không nói. Hoạt Bồ Tát ngồi bên cạnh nhìn hẩn chăm chăm, hai con mắt một lớn một nhỏ thỉnh thoảng mục quang lại lộ ra vẻ rất ngạc nhiên.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tiểu Lôi mới tỉnh lại trong trầm tư, lại phát hiện sắc trời sớm đã sáng rồi. Hẩn hít một hơi thật sâu, hốt nhiên cười nói: “Đa tạ Hoạt Bồ Tát điểm hóa.”

Hoạt Bồ Tát mỉm cười nói: “Không cần cảm ơn, bất tất, ngươi nhập định lâu như vậy, chắc là nghĩ thông suốt được không ít.”

”Nghĩ thông suốt thật ra vẫn còn xa, tuy thế coi như cũng tính là có điểm tâm đắc.

Hẩn nói qua loa, tiện tay nhặt một hòn đá chậm rãi ném thẳng lên bầu trời, nhìn hòn đá thẳng lên rồi hạ xuống, mỉm cười nói: “Ví dụ như hòn đá này, vô luận là khí lực ta có lớn thế nào, ném có cao tới đâu, cuối cùng vẫn phải rơi xuống.”

Hẩn đứng lên, lại chỉ bầu trời, mỉm cười: “Giống như những đám mây đầy trời kia, mặc dù mây bay ngẫ nhiên có khi che cả bầu trời, nhưng bầu trời xanh vẫn vĩnh viễn ở trên những đám mây trắng.

Hẩn quay đầu lại nhìn Hoạt Bồ Tát, mỉm cười nói: “Đâu là quy tắc! Là Thiên đạo! Một kiếm này, học không phải để biết làm thế nào ngự kiếm đả thương, như thế nào đề khí tung hoành, học chính là để biết một chữ ”đạo"! Linh ngộ được kiếm này, sẽ linh ngộ được thiên đạo, chính là quy tắc biến hóa của vạn vật trong thiên hạ, tất cả đều ở trong đó, đâu cần phải để ý đến chiêu số của đối thủ làm gì

Hoạt Bồ Tát sắc mặt thay đổi, tròn mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Lôi, đột nhiên cười to: “Ha ha ha, thật không ngờ, tên tiểu tử ngươi không phải tầm thường, rất thú vị! Tốt! Một kiếm này, lúc đầu, mấy lão gia hỏa chúng ta liều chết đánh nhau đến một mất một còn cũng không học được, tên tiểu tử ngươi trong một đêm có thể linh ngộ được, chiêu này truyền cho ngươi, thật sự cũng là may mắn”

Tiểu Lôi cúi đầu suy nghĩ một lát , đột nhiên nói: “Ta có một câu không biết nên nói ra không?”

Hoạt Bồ Tát mỉm cười: “Nói thử ta nghe!”

Tiểu Lôi gật đầu: “Chiêu kiếm này tuy hợp thiên đạo nhưng ta xem chừng vị tất đã vô địch”.

Dừng một chút, hẩn nói: “Ngay cả khi linh ngộ được thiên đạo, học xong được một kiếm này thì sao? Có thể tính toán được mọi biến hóa của đối thủ, xem như là phá mọi tuyệt học trong thiên hạ, nhưng đó là

nếu đối phương không né tránh, trực tiếp dùng lực phá lực, lấy vung phá xảo, nếu giống như ngày đó ta cùng Quân Kiếm động thủ, ta không thể tránh khỏi kiếm của nàng, nên phải xuất chỉ bắn vào lưỡi kiếm, tuy nhiên lực bất tòng tâm. Đó cũng là do pháp lực của ta chưa đủ, gặp phải chân chánh cao nhân, một kiếm này vẫn bị phá như thường!”

Hoạt Bồ Tát gật đầu, cười nói: “Không sai, người có thể nghĩ đến mức này, cũng đã rất khó kiếm rồi! Nếu như một kiếm chỉ dựa vào một chữ ”tính“, cũng bất quá chỉ là một môn kỳ học tuyệt học, không thể đến thiên hạ vô địch! Nhưng vừa rồi ta có nói, uy lực của chiêu kiếm, một là tính toán về đối thủ. Ngoài ra còn có một điểm, chính là uy lực! Uy lực cường đại, tính toán buộc đối phương né tránh, cùng người cứng đối cứng, cũng có thể đem hấn phá nát! Kiếm này, toán vi kỳ, phá vi chánh! Một phụ một chính hỗ trợ lẫn nhau, mới có thể xem như thiên hạ vô địch! ”

“Sao?” Tiểu Lô động tâm: “Vậy tầng thứ hai là sao?” Hấn nhủ mày nói: “Ngày đó ta phá quân kiếm một kiếm, mặc dù ta pháp lực không bằng nàng, là ta thua, nhưng chiêu kiếm đúng là vẫn còn bị ta tìm ra sơ hở! Nếu ngày đó đối thủ Quân Kiếm không là ta mà là một Tu Pháp Kỳ cao thủ, Quân Kiếm vị tất có thể thắng được, trừ phi..... trừ phi pháp lực Quân Kiếm có thể nắm chắc phá được pháp lực của địch nhân khắp thiên hạ, có thể cam đoan pháp lực đối thủ dưới mình..... đây càng không thể tưởng đến, chuyện đó tuyệt đối là chuyện không có khả năng. Nếu thật sự có thể cam đoan pháp lực của mình đứng đầu thiên hạ, cũng có thể nói là vô địch thiên hạ, vậy không cần phải luyện một kiếm này. ”

Nói tới đây, trong đầu Tiểu mô hồ hiện lên ý niệm gì đó, nhưng ý niệm đó bị bao phủ trong một tầng sương mù, làm cho tựa như hấn bắt được một chút, nhưng vẫn không nghĩ ra.....

Hoạt Bồ Tát mỉm cười, nói: “Người nói cũng không sai. Nói đến pháp lực, không ai có thể nói mình là thiên hạ vô địch. Pháp lực chỉ đạo, người tu được một phần thì mạnh được một phần, tuyệt không có nửa điểm biện pháp dễ dàng. Nếu nói học một kiếm này trước hết muốn cho mình pháp lực đứng đầu thiên hạ, chẳng phải là trò cười sao? Chiêu kiếm này, không phải là trở thành vô bổ sao? ” Lão liếc nhìn Tiểu Lô, đột nhiên thấp giọng cười nói: “Nhưng là thế giới này, luôn luôn có một loại công pháp thần kỳ.... công pháp này tuyệt diệu ở chỗ, làm cho một người pháp lực chưa đủ cường đại, nhưng khi sử dụng đến, lại không ai có thể ngăn cản... công pháp thần kỳ này, muốn ta nói ra không? ”

Tiểu Lô sắc mặt biến đổi, bật thốt lên: “Nghịch Thiên Quyết!!!”

Hoạt Bồ Tát sắc mặt bình thản, chậm rãi nói: “Kiếm này, linh ngộ thiên đạo, nhưng lại vì phá vỡ thiên đạo, ý nghĩa này, chẳng lẽ người còn không minh bạch? Nghịch thiên mà đi. Kiếm này tên là.....Nghịch Thiên! ”

Tim Tiểu Lô đập bịch bịch, trong lúc nhất thời, hàng vạn ý niệm bùng lên trong đầu.

Tuyệt học phái Tiêu Dao, Nghịch Thiên Quyết, Nghịch Thiên Kiếm, Tứ Đại Kỳ Nhân, những thứ này rốt cuộc còn có liên quan gì??

Hoạt Bồ Tát chậm rãi nói: “Nghịch Thiên Kiếm này, vốn từ rất lâu, ta cùng Ngọc Tu La, Độc Lang Quân và Hoạt Diêm Vương, bốn người chúng ta trong lúc vô ý học đến, đáng tiếc chỉ là bản thiếu. Chỉ có tầng thứ nhất là phần tính, tầng thứ hai là tâm pháp. Nhưng như thế nào để làm cho kiếm pháp này trở nên chân chính vô địch lại không có. Buồn cười năm đó bốn người chúng ta sau khi tìm được Nghịch Thiên Kiếm, đều tự tu luyện, nhưng lại không thông, tu vi bốn người chúng ta đều như nhau, sau khi tu luyện hơn nhiều năm lại cùng nhau ấn chứng luận bàn, nhưng lại phát hiện lý giải mỗi người đều không giống nhau. Đều là đi sai đường, bị cái chữ ”tính“ che mắt. Chúng ta bắt đầu tranh chấp, đều cho rằng mình linh ngộ mới là đúng, cuối cùng cả bốn người xuất thủ, không cần phải nói, ai cũng không chịu phục ai, chỉ có cách đó để tìm ra người đúng! Chúng ta đánh nhau không biết bao nhiêu ngày, cũng là Hoạt Diêm Vương tu vi cao nhất, đó là bởi vì hấn pháp lực cực mạnh. Lý giải về kiếm thuật của hấn thâm sâu hơn, ba người chúng ta đều phục hấn, cam nguyện dưới hấn. Buồn cười là hậu nhân, lại cho rằng bốn người chúng ta đánh nhau vì tranh đoạt thiên hạ đệ nhất, tự nhiên có người bắt chước chúng ta, tiến hành lập ra tiên lâm thịnh hội, trăm năm một lần, tranh đoạt vị trí thiên hạ cao thủ....bốn người chúng ta buồn cười, bất tri bất giác, biến thành nhân vật đệ nhất của Tiên Lâm Thịnh Hội. Đáng tiếc là, Hoạt Diêm Vương tính tình đại biến, vì tu luyện một kiếm này, lại đi cướp đoạt công pháp tuyệt học của các phái khác, là do bị chữ ”tính“ che mắt. Lão nhân gia ta tính tình đạm bạc một chút, lại nghĩ đến thiên hạ Tiên Lâm, lúc ấy là do Côn Luân đứng đầu, Côn Luân công pháp bác đại tinh thâm, nên ta mặt dày, miến cưỡng vào Côn Luân phái, làm người ký

danh. Xem như ta cùng Côn Luân có chút uyên nguyên, nhưng khi ta xem qua các sách vở tại Côn Luân, lại càng ngày càng hiểu được, lúc đầu bốn người chúng ta là đi lầm đường! ”

” Đáng tiếc, Độc Lang Quân cùng Ngọc Tu La, hai người vốn là hợp tịch song tu, nhưng vì tranh chấp lĩnh ngộ kiếm pháp này, cuối cùng lại làm ầm ĩ. Độc Lang Quân cũng là đại pháp cuồng tính, sau khi khổ luyện nhiều năm, cho rằng mình đã luyện thành vô địch nhất kiếm, vì tranh khẩu khí, bỏ đi khiêu chiến Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân. Hắn cũng là người tu luyện rất có thành tựu. Mặc dù không đúng đường, nhưng cũng học được bề ngoài, hơn nữa tu vi hắn vốn thâm hậu, nhất kích đánh bại cao nhân Thiên Hạ Tiên Lâm Thịnh Hội. Xem như một chuyện kỳ diệu. Lão nhân gia ta đây, tính tình lười biếng một chút, không cùng bọn họ tranh thị phi, dứt khoát trốn ở chỗ này tiêu dao khoái hoạt. Một kiếm này lĩnh ngộ cho đến bây giờ, cuối cùng rõ ràng bốn người chúng ta đều đi sai đường. ”

“Sao?”

Hoạt Bồ Tát mỉm cười, nói: “Nói ra. Kỳ thật phải cảm tạ Hoạt Diêm Vương.....hắn ý vào lĩnh ngộ một kiếm là thâm sâu nhất trong bốn người chúng ta, cũng ý vào pháp lực tối cường, lại làm loạn, chẳng những bỏ đời Côn Luân chưởng môn, còn đánh bại không ít cao nhân thiên hạ.....bất quá tên gia hỏa này tính tình cổ quái, thanh danh không tốt, ngoại trừ trận chiến cùng Côn Luân chưởng môn là không cách nào tránh cho người ta không biết, còn phần lớn chuyện của hắn lại không có người biết....cho đến một ngày....hắn tìm đến phái Tiêu Dao các người.....”

Tiểu Lôi trong lòng vừa động, đột nhiên cao giọng cười nói: “Ta minh bạch rồi! Ta minh bạch rồi!! Ha ha, hóa ra là như thế, hóa ra là như thế! ”

Hoạt Bồ Tát cười khổ một tiếng nói: “Hoạt Diêm Vương cùng Tiêu Dao Tử thời đó đánh một trận, trong thiên hạ chỉ có vài người biết, bất quá lão nhân gia ta tốt xấu cùng lão quỷ có điểm giao tình, xem như biết một chút kết quả cuối cùng thôi, tiểu tử ngươi có nghĩ cũng không nghĩ được, Tiêu Dao phái các người ngày thường thâm tàng bất lộ, nhưng Hoạt Diêm Vương rốt cuộc đá phải thiết bång! Hắn cùng Tiêu Dao Tử đại chiến một hồi, cuối cùng thắng không được. Đánh đến sau cùng lại hiểu ra cái gì là Vô Địch Nhất Kiếm.....hắc hắc, kỳ thật là tuyệt học của Tiêu Dao phái các người, Nghịch Thiên Quyết, Nghịch Thiên Kiếm, vốn chính là một bộ. Bốn người chúng ta hồ đồ không biết bao lâu, ầm ĩ gà bay chó chạy, làm ra biết bao thị phi, nhưng hóa ra lại học phải bản thiếu! Nghịch Thiên Kiếm, vốn là phải có Nghịch Thiên Quyết làm căn cơ mới có thể luyện thành! Đáng thương cho mấy lão già chúng ta, cuối cùng đều sai! Đều sai lầm! Tin tức này truyền ra, bốn người chúng ta đều biết. Ngọc Tu La cùng Độc Lang Quân đều là người tâm khí cao ngạo, cho rằng tổ sư Tiêu Dao phái có thể sáng tạo ra một bộ công pháp Nghịch Thiên Quyết phối hợp Nghịch Thiên Kiếm, vậy bọn họ cũng có thể làm ra một bộ. Người biết Quân Kiếm chính là học theo đường của Ngọc Tu La, về phần Độc Lang Quân, nhiều năm không thấy, cũng không biết chạy đến đâu. Không đề cập đến nữa, mà tên Hoạt Diêm Vương kia.....hắc hắc, cũng không cần ta nói, người hắn cũng biết là ai! Thiên hạ vô địch, hắc hắc! Thiên hạ vô địch! Nếu như lấy tu vi đơn thuần mà tính, bốn chữ thiên hạ vô địch của hắn kỳ thật cũng đúng như tên gọi. ”

Lão lắc đầu, cười hắc hắc, nói: “Tiểu tử, nói nhiều như vậy, xem như vận khí của ngươi, coi như là tạo hóa. Người gặp ta, ta vừa vặn có bản thiếu của Nghịch Thiên Kiếm, ngươi tự mình.....ân, vừa rồi ngươi cùng Tiên Sơn chưởng môn nói, chính là Nghịch Thiên Quyết sao? Người nếu có Nghịch Thiên Quyết, ta mới đưa bản thiếu Nghịch Thiên Kiếm dạy ngươi.....đánh bại Ngọc Cơ Tử Côn Luân phái, cần gì phải tính? Bất quá, còn có sự tình trọng yếu, ta cần nói cho ngươi hiểu!”

Tiểu Lôi day day huyệt Thái Dương, cười khổ nói: “Ngài nói chuyện xưa nửa ngày, cuối cùng đem ngọn nguồn nói hết, còn có cái gì chưa nói? ”

”Ngươi nghĩ, Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên Kiếm, nếu đều là tuyệt học phái Tiêu Dao, tại sao người Tiêu Dao phái cho tới bây giờ cũng không học Nghịch Thiên Kiếm? Ngược lại mấy lão già chúng ta, trong lúc vô tình tìm được bản thiếu của Nghịch Thiên Kiếm! Hoạt Bồ Tát cười nói:

“Hoạt Diêm Vương ân, cũng là một lão điên, hắn ngày đó không thắng được Tiêu Dao Tử, biết được mọi chuyện về Nghịch Thiên Kiếm, lập tức thỉnh cầu Tiêu Dao Tử đem Nghịch Thiên Quyết truyền thụ cho hắn, hắn biết trong Tiêu Dao phái, căn bản không có bảo tồn Nghịch Thiên Kiếm, Nghịch Thiên Kiếm tại Tiêu Dao phái sớm đã thất truyền, chỉ lưu lại Nghịch Thiên Quyết mà thôi. Lão điên tưởng rằng tự mình dùng

Nghịch Thiên Kiếm đổi lấy Nghịch Thiên Quyết, là sự tình hai nhà đều hoan hỉ, nhưng không ngờ, Tiêu Dao Tử lại cự tuyệt. ”

“Tại sao?” Tiểu Lôi ngạc nhiên nói. Hắn nghĩ Nghịch Thiên Kiếm, hơn nữa Nghịch Thiên Quyết quả nhiên là tuyệt học thiên hạ vô địch, biết như vậy tại sao tiền bối chúng môn lại cự tuyệt.

Hoạt Bồ Tát chậm rãi nói: “Tiêu Dao Tử nói, phạm là môn hạ Tiêu Dao, không được tu kiếm này!”

167. Chương 168: Phiên Thủ Vi Vân, Phúc Thủ Vi Vũ

“Tiêu Dao môn hạ, không được tu kiếm này sao?”

Tiểu Lôi sắc mặt cổ quái, nhin không được hỏi một câu: ”Tại sao lại như vậy?”

Ai ngờ rằng lại đến lượt Hoạt Bồ Tát kia trợn mắt: “Làm sao mà ta biết được? Người là Tiêu Dao đệ tử, người cũng không biết thì ta biết đi hỏi ai? Đó là quy củ của Tiêu Dao tổ sư các người đặt ra, ai biết được đây thần kinh nào của có đặt sai chỗ nào không? Có khi đầu óc của hắn bị hỏng rồi, cũng có khi hắn ăn phải thứ gì nên nói vớ nói vẩn, cũng có thể là đệ tử đời sau hiểu sai ý của hắn, rốt cuộc tại sao, tốt nhất là người đi hỏi Tiêu Dao tử.”

Tiểu Lôi trầm mặc một hồi.

Bí mật của Tiêu Dao phái, thật ra ngày đó Tiêu Dao Tử cũng nói với mình không ít, đều là nói về Nghịch Thiên Quyết, còn về bộ Nghịch Thiên Kiếm này thì không nói một lời nào. Trong đó rốt cuộc có bí ẩn gì mà không thể biết chứ. Nghĩ vậy cũng có chút buồn bực, tốt xấu gì thì mình cũng là “Tiêu Dao chúng môn” một hồi cơ mà, đáng cười là mình đối với bí ẩn này của Tiêu Dao phái thì chẳng biết gì cả

Tuy vậy, Tiểu Lôi càng nghĩ càng thấy kinh hãi, Tiêu Dao phái này thật là ghê gớm! Nếu nói Nghịch Thiên Quyết và Nghịch Thiên Kiếm đều xuất phát từ Tiêu Dao phái, vậy thì tuyệt học vô địch thiên hạ này hoàn toàn có thể giúp Tiêu Dao phái hoành hành trong thiên hạ rồi! Cái gì mà Tiên sơn phái, Côn Luân phái, có lợi hại được như vậy không?

Dừng một chút, Tiểu Lôi lại nhin không được đành hỏi: “Vậy thì Khinh Linh tử sư huynh của ta hắn...hắn chính là Hoạt Diêm vương kia sao?”

Hoạt Bồ Tát thở dài nói: “Còn giả được sao chứ?Hừ...”

“Thế nhưng, ta nghe nói, hắn vào Tiêu Dao phái để cầu học Nghịch Thiên Quyết, là vì một kẻ địch trong tiên giới. Với lại từ trước tới giờ chưa từng nghe hắn nói về Nghịch Thiên Kiếm gì đó.”

Không ngờ vừa nói ra những lời này, sắc mặt của Hoạt Bồ Tát lại càng thêm cổ quái hơn. Lắm bầm nói: “Đồ gàn, cái lão điên này làm chuyện gì cũng điên điên khùng khùng, nhìn thì có vẻ điên cuồng ngang ngược, nhưng thật ra lại còn cổ chấp hơn ba người chúng ta.....Ai, có lẽ mấy ngàn năm nay hắn vẫn ghi tạc chuyện này trong lòng, một khắc cũng không quên, nhưng cái ý niệm này trong lòng ba người chúng ta đã sớm nhạt đi rồi....Vốn lúc đầu bốn người chúng ta, mọi người đều có một tâm tư giống nhau. Toàn tâm mong muốn có thể mạnh hơn ”kẻ đó” trên trời, lúc đó mới khổ tâm đi khắp nơi tìm kiếm tuyệt học. May mắn là đã dễ dàng tìm ra bản thiếu của Nghịch Thiên Kiếm này, liền bắt cần luyện thử. Ai biết lại ra cái kết quả này, hơn ngàn năm trôi qua, tâm của ba người chúng ta đều đã nhạt dần, duy chỉ có mỗi lão điên này vẫn còn ghi nhớ trong lòng như vậy.

Lời này của lão không đầu không đuôi, Tiểu Lôi muốn hỏi nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Lại nghe thấy Hoạt Bồ Tát quát: “Nguy! Tiểu tử, thì ra ngươi thích nghe chuyện xưa, nhưng nghe được nhiều chuyện xưa cũng không đả bại được Ngọc Cơ Tử kia, còn không suy nghĩ về Nghịch Thiên Kiếm đi, lão nhân gia ta đã nói rồi, đó là tuyệt đối sẽ không giúp ngươi ra tay, ngươi muốn bình yên rồi đi , phải tự dựa vào sức của chính mình!”

Lão xuất chỉ khe bắn ra. Một đạo kim quang bắn tới trước mặt Tiểu Lôi, nhưng không ngờ lại là một thanh đoản kiếm nho nhỏ dài ba tấc. Chỉ nghe Hoạt Bồ Tát quát: “Đây là linh kiếm của ta, bên trong ẩn chứa

nửa thiên bản thiếu của Nghịch Thiên Quyết, còn có một ít tâm đắc của bản thân ta khi khổ tu kiếm này. Người tham tường cho tốt một chút. Một kiếm này không phải là dạy người khổ luyện thể nào mà trọng ở chữ ngộ. Người hiểu thì sẽ hiểu, mà không hiểu thì là không hiểu. Luyện thành hay không, phải xem tạo hóa của người nữa. Người được trời ưu ái, có Nghịch Thiên Quyết lại có thêm Nghịch Thiên Kiếm, toàn là tuyệt học. Nhưng một chữ "tính" kia, thì phải xem người có linh ngộ được thiên đạo hay không."

Tiểu Lôi nắm chặt thanh đoản kiếm ba tấc, cảm thấy một tia thần niệm lập tức truyền vào trong đầu. Trong một lát, trong đầu hiện lên một loạt hình tượng, trong lúc đó dĩ nhiên là ngáy người....

Hắn cứ nhắm mắt như vậy ngồi ở đây, cầm thanh đoản kiếm trong tay, cứ như vậy mà ngồi, cũng không biết là ngồi đã bao lâu....

Mặt trời mọc lên đến đỉnh đầu rồi mặt trời lặn, trăng thanh mây sáng, đó là một ngày

Tiểu Lôi bất động.

Gió thổi lá bay, chim hót mây tan, lại là một ngày khác.

Tiểu Lôi vẫn bất động.

Đợi đến ngày thứ ba, đám mây đầy trời đột nhiên hỗn loạn! Phía chân trời phẳng phất như có một luồng mực tàu đậm đặc vẩy lên bầu trời, mây đen cuộn cuộn, mơ hồ có tiếng sấm vang chớp giật, chỉ trong giây lát, giọt mưa to như hạt đậu vàng rơi xuống.

Giọt mưa kia đánh rớt vài chiếc lá cây, bùn cuộn cuộn nổi lên đầy khe suối, lộc non bắt đầu chồi lên.

Tiểu Lôi vẫn cứ bất động.

Hoạt Bồ Tát vẫn thủy chung ngồi bên cạnh Tiểu Lôi, tựa như lão và Tiểu Lôi cùng nhau nhập định, nhưng nếu đứng gần, mới có thể thấy rõ, hai con mắt một lớn một nhỏ của lão, không hề khép lại dù chỉ trong giây lát, ánh mắt giờ giờ phút phút đều lạc trên người Tiểu Lôi.

Cơn mưa kia tới nhanh, đi cũng nhanh, về mặt Tiểu Lôi ngáy dại, nhắm mắt ngồi ở đây, tựa như một khối đá vĩnh cửu, nước mưa ngấm vào quần áo, làm ướt tóc, ướt hết hai chân, nhưng hắn vẫn ngồi ở đây, cuối cùng ngay cả khí tức toàn thân cũng thu liễm lại

Hoạt Bồ Tát dần dần cảm thấy một chút kỳ dị, nếu không phải tận mắt nhìn thấy hắn, chỉ đơn thuần dựa vào khí tức cảm ứng, lão cơ hồ không cảm nhận được sự tồn tại của Tiểu Lôi nữa....

Ngày thứ tư, trời đã ngừng mưa, không khí đầy sức sống, ánh sáng rực rỡ, Tiểu Lôi vẫn ngồi ở đây, Hoạt Bồ Tát cảm giác được khí tức của hắn càng quái dị, hình như nếu nhìn bằng mắt thường, hắn tùy thời giống như biến mất rồi.

Nhưng ngay giờ phút này Tiểu Lôi lại đột nhiên mở mắt.

Hắn hồn nhiên nhìn Hoạt Bồ Tát, chậm rãi đi tới dưới gốc cây, trong mắt ẩn chứa vài phần mờ mịt, trong miệng chậm rãi lầm bầm thứ gì đó.

"Uy, tiểu tử, người ngộ được cái gì rồi phải không?"

Tiểu Lôi lắc đầu, trong miệng lầm bầm: "Không hiểu, không thông, không hiểu, không thông..."

Hắn tiện tay nhặt lên một cành hoa dại ướt sũng do nước mưa, hai ngón tay nhẹ nhàng khép lại, khuôn mặt đột nhiên hiện lên một tia quang mang.

Lập tức hắn đứng ở nơi đó, đôi mắt cứ như vậy nhìn chăm chăm vào nhánh hoa dại trong tay, lại tựa như ngáy dại

Hắn đứng đó, lại là một ngày! Trên trời đầy sao, chân đạp trên đất. Tựa như từ rất lâu, hắn đã đứng ở chỗ này như vậy rồi.

thiên đạo hài hòa, vạn vật sinh ra, Đây chính là thiên hòa! Vì trời cao có đức hiếu sinh, hết thảy vạn vật sinh linh đều là do trời ban. Đáng cười đáng cười....đáng cười là kiếm trong tay chúng ta lại hoàn toàn đi ngược với thiên đạo. Kiếm, vốn là dùng để chém giết, kiếm không phải để trao sinh mạng mà là tước đoạt!

Đáng cười tu luyện thiên kiếm gì đó, linh ngộ thiên đạo gì đó, tất cả đều sai. Vốn tu tiên, câu nào cũng không rời thiên hòa, tu tiên tu đạo tu kiếm, ngay cả là pháp lực cao thâm, đạo cơ thâm hậu, luyện ra kiếm, không phải là để giết người sao?”

Kiểm giả, đều chém giết! Trời ban sinh mệnh, kiếm lại tước đoạt! Đó là đi ngược với lẽ trời! Kiếm này là nghịch thiên, kỳ thật đáng cười, mà còn đáng buồn, đáng tiếc, đáng thương! Thế gian vạn người dùng kiếm, nhưng luôn luôn mở miệng đóng miệng là chữ ‘hòa’ và chữ ‘đạo’. Nhưng sai rồi, sai quá rồi! Sai với thói thường! Kiếm này là Nghịch Thiên, tuyệt không phải con người vì kiếm này mà phải nghịch thiên, mà là hi vọng cấp cho thiên hạ một chính danh cho kiếm! Bởi vì kiếm không có cái gì là hòa khí, nếu không có chém giết, không có cưỡng đoạt, thì không có kiếm.

Cho nên, không có Nghịch Thiên Nhất Kiếm, tất cả kiếm trên thế giới này tất cả đều là nghịch thiên! Vì nghịch là đạo! Ngược với nghịch chính là thiên đạo, là thiên hòa! Kiếm chỉ có giết chóc!”

Dưới tinh không, ánh mắt Tiểu Lôi dần dần trở nên uy nghiêm, hần chậm rãi cười nói: “Kiếm và thiên đạo, hóa ra là hai thứ đối lập cùng tồn tại, đáng cười là toàn bộ người trong thiên hạ đều tu nhầm rồi!! Nhầm rồi!! Nếu tu kiếm, cũng là vứt đi thiên đạo thiên hòa gì đó, nếu trong lòng không có giết chóc, thì dùng kiếm có tác dụng gì?”

Tiểu Lôi đột nhiên cong tay búng nhẹ vào một nhánh cỏ dại, trên đầu ngón tay hần đột nhiên bắn ra một tia kiếm khí nhàn nhạt, cắt nát nhánh cỏ dại.

“Ta tu kiếm là nghịch thiên! Kẻ nào nghịch lại, phải tiêu diệt!” Tiểu Lôi đầu đội trời chân đạp đất, khuôn mặt lạnh lùng, đứng trước mặt Hoạt Bồ Tát và Ngọc Cơ Tử, cất cao giọng nói: “Nếu ta tu kiếm. Ngửa tay làm mây, lật tay làm mưa! Cần gì đến thiên đạo!”

Hoạt Bồ Tát ở gần Tiểu Lôi nhất, nghe thấy những lời này của Tiểu Lôi, từng chữ từng chữ đánh vào trong đầu, trong nháy mắt lão già đi rất nhiều, thấp giọng thì thảo luận bẩm: “Ngửa tay làm mây, lật tay làm mưa! Cần gì đến thiên đạo ...”

Lão đột nhiên cười to, trong tiếng cười mang theo vài phần thê lương, cuồng tiếu nói: “Hay lắm! Hóa ra chúng ta đều sai rồi! Không riêng bốn người chúng ta mới là đáng thương, người tu kiếm trong thiên hạ, chúng ta đều sai rồi!! Quả nhiên sai rồi!! Sai quá rồi! Sai đến đáng tiếc, đáng buồn, đáng thương!!”

168. Chương 169: Đồng Môn?

Ngọc Cơ Tử nhìn Tiểu Lôi một hồi: “Xem ra ngươi đã tiến triển rất nhiều rồi, tốt lắm, tốt lắm, để ta lĩnh giáo Nghịch Thiên Kiếm của ngươi đi nào.”

Tiểu Lôi không nói một lời, chỉ chậm rãi đi qua dòng suối, mỉm cười đứng thoải mái trước mặt Ngọc Cơ Tử.

Trong lòng Ngọc Cơ Tử đối với vô địch chi kiếm này cũng rất hiếu kỳ, lão nhẹ nhàng hít một hơi, nói: “Ta ra tay đây, ngươi yên tâm, ta đã đáp ứng Hoạt Bồ Tát rồi, chỉ dùng ba phần lực.”

Nói xong, tay áo lão phất lên, một thanh phi kiếm bắn thẳng về phía mặt Tiểu Lôi, phi kiếm này bay cũng không quá nhanh, Tiểu Lôi chỉ hé mắt nhìn thoáng qua, mỉm cười, nghiêng người né tránh, rồi cười nói: “Đa tạ chưởng môn nhân đã hạ thủ lưu tình.”

Tay hần rung lên, trong tay đã cầm một thanh thái đao. Không phải Tiểu Lôi không muốn dùng kiếm, chỉ là trong túi Càn Khôn của hần không có thanh phi kiếm nào, lúc này cầm đao trong tay, trong lòng cũng thấy cổ quái, không nhìn được thẳm hạ quyết tâm, sau này nếu có cơ hội, nhất định phải tạo ra một thanh phi kiếm thượng hạng. Bây giờ mình đã học được Nghịch Thiên Kiếm rồi, nếu còn cầm thái đao, không khỏi có chút kỳ cục.

Chỉ thấy thái đao của Tiểu Lôi vung lên, keng một tiếng, chấn bay phi kiếm của Ngọc Cơ Tử, thái đao cực kỳ sắc bén, mặc dù phi kiếm của Ngọc Cơ Tử cũng bất phàm, nhưng dù sao cũng không có kỳ bảo là nội đan của Huyền Vũ để chế luyện, dưới một đao của Tiểu Lôi, phi kiếm lập tức bị gãy thành hai đoạn.

Ngọc Cơ Tử “Á” một tiếng, cau mày nói: “Đao cổ quái.” Lão trầm ngâm một hồi, đột nhiên chậm rãi rút từ trong tay áo ra một thanh đoản kiếm bằng gỗ, miệng niệm mấy câu khẩu quyết, mộc kiếm lập tức hóa thành một thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm dài ba tấc rưỡi, thân kiếm trong suốt, huỳnh quang lấp lánh, sắc bén vô song, đứng xa mà cũng cảm thấy hàn khí bức nhân. Ngọc Cơ Tử cầm kiếm trên tay, quát: “Tiểu tử, đây là pháp kiếm của ta, tên gọi là ‘Hàn Thủy’, chính là thanh phi kiếm nổi danh thiên hạ, từng được coi là tuyệt phẩm pháp bảo trong Tiên Lâm đại hội, ngươi cẩn thận đó!”

Thanh kiếm này của Ngọc Cơ Tử thật bất phàm. Vốn dĩ với thân phận của hắn, sẽ không muốn dùng binh khí để chiếm tiện nghi với Tiểu Lôi. Nhưng hắn thân là Côn Luân cường môn, trên người làm sao có thể mang theo nhiều thanh phi kiếm cho được? Một thanh đã bị Tiểu Lôi chém đứt, không thể làm gì khác hơn là phải rút ra thanh bảo kiếm nổi danh thiên hạ. Thanh danh của Ngọc Cơ Tử trong Tiên Lâm rất lớn, đều do năm đó lão cầm thanh kiếm này mà thi đấu!

Tiểu Lôi vẫn tươi cười, nhưng thấy hình dạng trường kiếm của Ngọc Cơ Tử, trong lòng cũng không dám sơ xuất.

Ngọc Cơ Tử nhẹ nhàng thở ra một hơi, Hàn Thủy Kiếm trong tay phóng ra. Lão đứng đằng xa dùng Ngự Kiếm Thuật điều khiển Hàn Thủy Kiếm biến thành bảy tám đạo kim quang, bắn thẳng về phía Tiểu Lôi! Trong lúc nhất thời có thể nhìn thấy hàn quang lưu chuyển, một kiếm này phân thành mấy kiếm, làm người ta không rõ rốt cuộc sẽ đâm vào đâu.

Tiểu Lôi chỉ nhìn thoáng qua, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, hắn vẫn đứng bất động, chỉ có ánh mắt nhìn chăm chăm vào mấy đạo kim quang đang bay tới trước mặt. Đột nhiên hắn vung thái đao trong tay lên. Cổ tay hắn khua rất nhanh, đỉnh đỉnh đang đang, vài tiếng va chạm trong trẻo truyền đến, không ngờ toàn bộ kim quang đều bị hắn gạt đi.

Ngọc Cơ Tử lại hừ một tiếng, mặc dù một kiếm này của lão vẫn chỉ dùng ba phần pháp lực, nhưng cũng đã sử ra kiếm thuật cao thâm trong ngự kiếm thuật của Côn Luân phái rồi, một kiếm này gọi là “Nhất Kiếm Hóa Tam Thanh”. Nhìn thì chỉ thấy có bảy tám đạo kim quang bắn tới, nhưng thật ra chỉ có ba đạo trong đó là thật, còn lại đều là giả. Nếu không phải là pháp lực cao thâm, tuyệt đối sẽ không thấy rõ. Không ngờ là Tiểu Lôi chỉ tiện tay là đã phá được.

Ngọc Cơ Tử “Hắc” một tiếng rồi nói: ”Đỡ hay lắm!” Đột nhiên lão kêu lên một tiếng, Hàn Thủy Kiếm bổ xuống, một trận cuồng phong ập vào mặt khiến Tiểu Lôi lạnh người.

Ngọc Cơ Tử một tay đặt sau lưng, một tay chỉ lên trời, Hàn Thủy Kiếm đang lơ lửng giữa không trung chỉ vào Tiểu Lôi, đột nhiên chuyển động,

Kiếm bay tới trước mặt Tiểu Lôi, ngón tay của Ngọc Cơ Tử rung lên, trái phải trên dưới, liếp tiếp không chế kiếm chặt chém, tựa như cuồng phong bạo vũ công tới Tiểu Lôi!

Công kích liên tục, chiêu số cũng không quá tinh diệu, nhưng lại được một chữ “Nhanh”!

Nhanh!

Tiểu Lôi cảm thấy xung quanh thân mình trên dưới trái phải đều là kiếm khí, tựa như mình đang đứng giữa cuồng phong bạo vũ, kiếm khí dày đặc như bạo vũ giáng xuống.

Hoạt Bồ Tát ở phía sau đột nhiên cười nói: “Khá lắm Ngọc Cơ Tử, chiêu thức Phong Tự Tam Thập Lục Trảm thực sự đã luyện được rồi! Tâm địa của ngươi rất tốt, lại sử dụng bộ khoái kiếm này, không ngờ không xuất ra sát chiêu Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm của Côn Luân các ngươi, rất tốt rất tốt!”

Dù sao Ngọc Cơ Tử chỉ sử dụng ba phần lực thôi, mặc dù pháp lực cuộn cuộn không ngừng không chế phi kiếm, miệng vẫn nhẹ nhàng nói: “Tuyệt học Lôi Tự đều là sát chiêu, ra tay thì không thể thu lại! Ta với tiểu tử này lại không có đại hận, cần gì phải ra tay đã thương người? Côn Luân phái ta là danh môn chính phái, cũng sẽ không là tổn thương tới tính mệnh của người vô tội, tiền bối cứ yên tâm...”

Tiểu Lôi đứng ở đó, trái ngăn phải chặn, đao pháp lúc đầu có hơi rối loạn, nhưng chỉ một lát sau, đột nhiên trấn định trở lại, đao trong tay hắn cũng dần dần biến đổi, tựa như tiện tay vung một đao cũng mang theo

hàn khí càng ngày càng dày đặc, không ngờ tụ tập thành một luồng khí hình vòng cung bảo hộ hần ở giữa!

Sắc mặt của Ngọc Cơ Tử dần dần trở nên ngưng trọng, đột nhiên nghe Tiểu Lôi hú một tiếng dài, vươn người, khuôn mặt hiện lên sự tàn khốc, thái đao trong tay tựa như nhẹ nhàng vung ra, hần xuất thủ rất hơi hợt, không mang nửa phần lực đạo nào, nhưng lại nghe thấy những tiếng đing đing trong trẻo vang lên....

Có thể thấy một đao này của Tiểu Lôi rõ ràng đã xuyên qua màn kiếm quang rồi mất mất, chuẩn xác chém trúng thân Hàn Thủy Kiếm! Hàn Thủy Kiếm bị văng ra ngoài, xoay vài vòng giữa không trung rồi rơi xuống cắm trước mặt Ngọc Cơ Tử.

“A ha, Ngọc Cơ Tử, chiêu Phong Tự Tam Thập Lục Trảm của ngươi bị hần phá rồi, ngươi còn gì để nói nữa không?”

Ngọc Cơ Tử sắc mặt âm trầm, cau mày không nói.

Tiểu Lôi đột nhiên hì hì cười nói: “Đa tạ Côn Luân chương môn đã hạ thủ lưu tình, ta thắng nhưng chẳng qua cũng chỉ chiếm tiện nghi nửa chiêu.”

Lời của hần là thật tâm. Mặc dù hần vốn đã lĩnh ngộ được ý nghĩa thực sự của Nghịch Thiên Nhất Kiếm, nhưng thời gian cũng quá ngắn ngủn chỉ vỏn vẹn vài ngày. Có thể đạt được thâm sâu sao? Nhiều nhất thì mới chỉ nhập môn mà thôi. Vừa rồi tỷ thí, cũng do Ngọc Cơ Tử tự bảo trì thân phận không xuất ra độc chiêu. Bất kể ‘Nhất Kiếm Hóa Tam Thanh’, hay ‘Phong Tự Tam Thập Lục Trảm’, vẫn chưa phải là tuyệt học chân chính, những chiêu đó ở Côn Luân phái chẳng qua cũng chỉ là kiếm thuật tầm thường mà thôi. Cũng do như thế, nên Tiểu Lôi mới có thể chống đỡ. Mà hần vừa mới lĩnh ngộ được Nghịch Thiên Kiếm, trong lòng còn vài chỗ mơ mơ hồ hồ, nhưng lại có thiên hạ đại cao thủ cùng hần động thủ, lại hạ thủ lưu tình, gần như công bằng cho hần thử chiêu. Một phen giao đấu, Ngọc Cơ Tử không hạ sát thủ nhưng lại để cho Tiểu Lôi thông dong có thời gian vừa tỷ thí vừa tự hỏi, ẩn chứng suy nghĩ trong lòng, bất tri bất giác, đối với lý giải về Nghịch Thiên Kiếm lại sâu thêm một tầng.

Nếu Ngọc Cơ Tử ban đầu đã mạnh tay ra sát chiêu, dùng tuyệt học sát thủ của Côn Luân, thì Tiểu Lôi tuyệt đối sẽ không đỡ được. Dù sao hần mới học Nghịch Thiên Kiếm, tạo nghệ vẫn còn quá kém, vẫn còn kém rất xa Côn Luân chương môn.

Hoạt Bồ Tát cười nói: “Ngọc Cơ Tử, ngươi cũng không cần mang bộ mặt đau khổ nữa. Vừa rồi là tâm ngươi vẫn còn thiện ý. Nếu ban đầu ngươi dùng ‘Lôi Tự Tuyệt Học’ của Côn Luân, thì sợ rằng đã sớm chém chết tiểu tử này rồi. Mới vừa rồi hần phá kiếm của ngươi, cũng chẳng qua chỉ là Nghịch Thiên Nhất Kiếm quá cao thâm. Ngươi thua ở chiêu số của Phong Tự Tam Thập Lục Trảm. Không tính là ngươi thua tên tiểu tử này.”

Ngọc Cơ Tử đột nhiên cười dài một tràng, cất cao giọng nói: “Anh hùng xuất thiếu niên! Ngọc Cơ Tử lĩnh giáo rồi, ngay cả chỉ là thua nửa thức. Ta đường đường là Ngọc Cơ Tử, còn phải quịt nợ hay sao? Nghịch Thiên Kiếm quả nhiên bất phạm, Ngọc Cơ Tử nói lời tất giữ lời! Ta sẽ đi ngay!”

Lão vung tay áo lên, một đạo kinh phong nổi lên cuốn lấy Tiên Âm, hai người nhẹ nhàng bay đi.

Hoạt Bồ Tát thấy lão bay xa, lẩm bẩm nói: “Thực ra Ngọc Cơ Tử này còn có vài phần khí phách của chương môn nhân, không phải là dạng tiểu nhân thua không dám nhận.”

Tiểu Lôi đứng ở đó, đem các ý niệm trong đầu lật đi lật lại, trong lòng mơ hồ có chút kích động.

Thắng rồi!

Không ngờ mình thực sự đã thắng!

Mặc dù đối phương chỉ dùng ba phần lực, nhưng dù sao cũng là nhân vật trong Ngũ Nhân Cao Phương Bảng! Là Côn Luân chương môn nổi danh thiên hạ đó! Nếu là mấy ngày trước, đối mặt với loại cao nhân này, chưa chắc mình đã có thể chạy thoát dưới tay hần, bây giờ không ngờ có thể miễn cưỡng thắng được một chiêu nửa thức!”

“Tiểu tử, giờ ngươi còn không đi, đứng đây làm gì?”

Tiểu Lôi thở dài, vái Hoạt Bồ Tát một cái thật sâu, nghiêm mặt nói: “Đa tạ tiền bối truyền cho ta kiếm này!”

Hoạt Bồ Tát lại lập tức nghiêng người né tránh, thản nhiên nói: “Người học được Nghịch Thiên Quyết, tương lai tất nhiên sẽ là Tiêu Dao cường môn, sao có thể tùy tiện bái ta được?”

Tiểu Lôi hì hì cười nói: “Chuyện này sao, ta không làm Tiêu Dao cường môn được. Tiêu Dao phái đã định quy củ, Tiêu Dao môn nhân không được học kiếm này, tiền bối không biết, ta đã sớm không phải là người của Tiêu dao phái nữa rồi.”

Hoạt Bồ Tát “à” lên một tiếng, kỳ quái nhìn Tiểu Lôi

Tiểu Lôi thở dài, đem chuyện Tiêu Dao Tử truyền Nghịch Thiên Quyết cho mình, rồi chuyện mình truyền cho Khinh Linh Tử nói ngắn gọn một lượt. Hoạt Bồ Tát ha ha cười, nói: “A, Tiêu Dao tử quả thật rất thú vị, còn biết xử trí linh hoạt, không phải là người ngoan cố.”

Tiểu Lôi nhân cơ hội hỏi: “Tiền bối, năm đó, ngài và Khinh Linh Tử sư huynh rất thân phải không?”

“Rất thân...” Hoạt Bồ Tát suy nghĩ một chút rồi nói: “Thân tất nhiên là thân. Nói ra thì, ta và Hoạt Diêm Vương còn có Ngọc Tu La, Độc Lang Quân, bốn người chúng ta lúc đó giao tình rất tốt, hắc hắc, nếu không phải là...”

Lão lắc đầu, không kể tiếp, thản nhiên nói: “Được rồi. Lão nhân gia ta cũng đã giúp người, bây giờ người mau rời đây đi.”

Tiểu Lôi đảo mắt, nói: “Ta sẽ đi, chính là tới núi Nga Mi truyền Nghịch Thiên Quyết cho Khinh Linh Tử sư huynh, không biết tiền bối có lời gì muốn ta gửi cho huynh ấy không?”

Trên mặt Hoạt Bồ Tát lộ ra vẻ khó khăn, suy nghĩ mãi rồi thở dài nói: “Lời thì không ít, nhưng không biết nói thế nào đây...ừm, như vậy đi, người cứ nói với hần, Hoạt Bồ Tát ta gửi hần một câu nói, mọi việc không thể quá cố chấp, bây giờ ba người chúng ta đã phai nhạt rồi, giờ chỉ còn mình hần còn chưa nhận ra được, nếu hần còn niệm tình đồng môn năm đó, ta gửi hần hai chữ: ”Bỏ đi!”

Tiểu Lôi ngạc nhiên bật thốt nói: “Tình đồng môn? Chẳng nhẽ ngài và Khinh Linh Tử sư huynh vốn là đồng môn ư?”

Sắc mặt Hoạt Bồ Tát cổ quái. Đột nhiên lão kêu lên: “Được rồi được rồi! Người hỏi ta ta cũng không muốn nói! Tiểu tử ngươi có lòng hiếu kỳ quá nặng. Người rất thích nghe cổ sự phải không? Nếu có thời gian thì hãy suy nghĩ Nghịch Thiên Kiếm cho tốt đi! Phi phi phi! Người vừa rồi xuất chiêu, quá mềm yếu, nếu tổ sư Tiêu Dao của người nhìn thấy người sử kiếm này, Sợ rằng sẽ tức giận ngã từ trên trời xuống mất!”

Nói xong, tay áo lão vung lên, xoay người đi vào trong rừng, không còn thấy

được nữa. Từ xa xa truyền lại một câu nói: ”Tiểu tử, ngươi trở về nói cho lão điên kia, hần nhất định sẽ đến tìm ta, ngươi đừng để hần đi tới đây, ta không muốn gặp hần, sau ngày hôm nay, ta sẽ rời khỏi nơi này rồi.”

Tiểu Lôi quay về phía rừng sâu thì một lễ. Trong lòng lại còn đang nghĩ tới ba chữ “tình đồng môn” của Hoạt Bồ Tát.

Chẳng nhẽ Hoạt Bồ Tát, Hoạt Diêm Vương, Ngọc Tu La, Độc Lang Quân, bốn người thiên hạ Tứ Đại Kỳ Nhân. Không ngờ là đồng môn sao?”

Vậy rốt cuộc là môn phái gì chứ?”

Lại có môn phái kinh khủng như vậy sao? Chẳng nhẽ bốn đệ tử lại là cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ? Hần suy nghĩ một hồi, nếu không nghĩ ra được, dứt khoát sẽ tới núi Nga Mi để hỏi Khinh Linh Tử.

Lúc này pháp lực của hần đã khôi phục rồi, còn có xu hướng tinh tiến, việc tu luyện Luyện Thần Thiên làm cho căn cơ càng thâm hậu. Hần bắt đầu thi triển ngự phong thuật, rất thoải mái, hần chọn phương hướng rồi lập tức bay về phía núi Nga Mi.

Tiểu Lô đứng trên đầu mây một ngày, mắt thấy núi Nga Mi ở dưới chân, hần thắm thở dài, bản thân mình lần này tính như trong họa gặp phúc, không ngờ học được Nghịch Thiên Kiếm, còn so chiêu với Côn Luân chưởng môn. Trong lòng hần lo lắng cho Diệu Yên và Khinh Linh Tử. Nhắm chuẩn phương hướng, hần bay tới sơn môn của Tiêu Dao phái trên núi Nga Mi.

Vừa tới cửa sơn môn, đã thấy ba tiểu đồ của Tiêu Dao phái. Ô Dương, Ngao Liệt và Tổ Tổ ba người đã ở chỗ này, Ngao Liệt và Ô Dương kia cùng quỳ ở đó, không hề nhúc nhích, Tổ Tổ cầm trên tay một hộp cơm, đưa từng món thức ăn tới trước mặt bọn họ.

“Tổ Tổ.” Tiểu Lô gọi một tiếng, bước tới đó. Tổ Tổ quay đầu lại nhìn thấy hần, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, kinh hô: “Tiểu Lô sư thúc!”

Ném thức ăn trong tay đi, xoay người lao tới, Tiểu Lô nhìn ngao liệt và Ô Dương đang quỳ ở đây, nhíu mày nói: “Sao bọn họ lại phải quỳ ở chỗ này?”

Tổ Tổ cầm hờn cười lạnh hai tiếng nói: “Người còn hỏi bọn hần sao? Nếu không phải là bọn hần, làm sao ác nhân của Tiên Sơn phái có thể tìm được người?”

Hóa ra Tiên Âm có thể một mạch tìm được nhà của Tiểu Lô là do nguyên nhân này. Tiên Âm kia vốn không biết Tiểu Lô đang ở đâu, nhưng lại biết Tiểu Lô là người của Tiêu Dao phái, liền âm thầm tới tìm trên núi Nga Mi. Về phần Khinh Linh Tử bị thương phải trở về núi, còn có Tiểu Lô ở đâu... những việc này làm sao Tiên Âm biết được? Trong lòng Tiểu Lô vốn có chút nghi vấn, nhưng vẫn chưa có cơ hội để hỏi mà thôi.

Nhìn hai người này đang quỳ, Tổ Tổ cười lạnh nói: “Hai tên ngốc này chẳng biết tốt xấu, mấy ngày trước chạy xuống núi, gặp một nữ nhân, nữ nhân kia tự xưng là bằng hữu của người, hai tên ngốc này thấy mỹ sắc, không biết mình là ai nữa, cô ta hỏi cái gì thì đáp cái đó.... Vốn chưởng môn sư tổ không biết, sau này hỏi lại rõ ràng, tức giận thiếu chút nữa đuổi họ khỏi sơn môn, nếu không không có sự phụ của mấy người bọn họ cầu xin, sợ rằng... Hắc hắc, sau khi Khinh Linh Tử sư thúc biết được, bắt hai người bọn hần quỳ ở chỗ này, người một ngày chưa về, bọn họ sẽ không được đứng lên.”

Tiểu Lô nghe xong trong lòng cũng bức bối! Tức giận nhìn hai tên ngốc kia, hóa ra mình gặp một phen này, không ngờ là bị hai tên ngốc này hại trong lúc vô ý. Hần thở dài, dù sau cũng là đồng môn, bây giờ mình đã ở về tốt lành rồi, liền thở dài nói: “Quên đi, bây giờ ta đã trở lại rồi, bọn họ cũng đã quỳ không ít ngày rồi phải không, cứ để cho bọn họ đứng lên đi.”

Lúc này Tổ Tổ mới kinh hãi kêu lên: “A! Cái này thì khôn được rồi, Khinh Linh Tử sư thúc nói, cho dù người đã trở về, cũng phải có mệnh lệnh của ông ấy thì bọn họ mới được đứng lên! Chỉ là bây giờ Khinh Linh Tử sư thúc không ở đây.”

“Hả? Bọn họ đi đâu rồi?”

” Sư thúc cùng chưởng môn nhân đã tới Tiên Sơn phái rồi, nghe nói người bị ác nhân của Tiên Sơn phái bắt đi, bọn họ muốn tới đòi người....Ừm, cùng đi còn có có một vị tỷ tỷ mặc đồ đen rất xinh đẹp nữa.” Dừng một chút, Tổ Tổ đỏ mặt, thấp giọng nói: “Tiểu Lô sư thúc, vị tỷ tỷ mặc đồ đen là gì của người?”

Tiểu Lô mỉm cười nói: “Là thê tử của ta.” Suy nghĩ một chút, trong lòng hần lo lắng, nói: “Nếu như vậy, ta lập tức phải đi Tiên Sơn phái một chuyến ngay.”

Nói xong hần cũng không quay đầu lại liền bỏ đi. Chỉ là Tổ Tổ nhìn Tiểu Lô rời đi, khẽ cắn môi, ánh mắt có chút phần buồn bã.

169. Chương 170: Xông Vào Tiên Sơn

Thử nghĩ xem, có Khinh Linh Tử, Diệu Yên, lại thêm Tiêu Dao tử, ba đại cao thủ này cùng xuất mã, đối phó với Tiên Sơn phái đã mất đi Tiên Âm thì còn có thể lo âu gì nữa?

Hắn khởi hành nhắm hướng Đông, thi triển Ngự Phong Thuật, vượt lục địa đi ra biển lớn, từ từ tiến đến hòn đảo nhỏ của Tiên Sơn phái. Thế nhưng khi hắn rẽ mây mù tiến đến nơi thì trên đảo vẫn hoàn toàn yên lặng, tuyệt không có động tĩnh gì. Tiểu Lô vỗ đầu mình, trầm mắng: “Phải rồi, Tiên Sơn đảo này vốn chỉ là bình phong ngụy trang, Huyền Không đảo trên không mới đúng là địa bàn chân chính của phái Tiên Sơn.”

Hắn tung người nhảy lên không, dựa theo cách tìm sơn môn của Diệu Yên khi hắn cùng nàng xông vào Huyền Không đảo ngày trước, lập tức chiếu theo phương vị bát quái, xác định phương hướng của Huyền Không đảo, nhanh chóng tìm thấy Huyền Không đảo đang ẩn khuất trong mây mù.

Còn lại một điều khó xử duy nhất, đó là sơn môn của Huyền Không đảo không dễ xâm nhập. Dù cho có pháp thuật để tiến vào sơn môn, thì sơn môn này mỗi ngày cũng chỉ mở ra hai lần, dứt khoát không mở trong thời gian còn lại. Nếu cứ xông bừa, liền sẽ gặp phải sát trận cực kỳ lợi hại. Hắn đã nghe Diệu Yên nói, cho dù kim long tu luyện thành hình cũng khó tránh khỏi chết thảm giữa trận pháp này.

Tiểu Lô tiến đến sơn môn, lại phát hiện sơn môn đã sớm mở rộng. Nguyên tấm bia của sơn môn sừng sững dưới núi, nay đã bị đập vỡ, đổ gục một bên.

Chỉ thấy dọc theo sơn lộ đi lên, cảnh vật xung quanh đều bị tàn phá không tưởng được, cây cối hai bên đường bị chặt ngã thành hàng, nhìn qua thấy hình như không ít cây cùng bị nhổ bật cả gốc lẫn rễ! Hơn nữa, sơn lộ bằng đá xanh cũng đã bị chặt đứt rời từng đoạn, đập nát vụn từng khúc. Tiểu Lô trầm thổ dài, đi thẳng lên trên, đến chỗ ngoặt dưới chân núi, vốn bị chắn ngang bởi một vách núi rất lớn nhưng nay đã biến thành đồng đá vụn. Huyền Không đảo vốn tiên khí hiên ngang, nay đã biến thành một đồng hoang tàn, đổ nát. Càng khiến cho hắn kinh hãi chính là khu rừng phía dưới sơn lộ này lại biến thành hầm hố lỗ chỗ.

Tiểu Lô bước nhanh tiếp, đến giữa sườn núi, nhìn thấy trên đầu núi đỉnh đài lầu các vẫn còn nguyên, cũng thấy mờ mờ một đạo kim quang chớp động. Hình như có người đang đấu phép! Hắn tăng tốc vọt lên phía trước.

Lại đi lên một chốc nữa, chuyển qua một khúc quanh là đến đỉnh núi. Chỉ thấy chỗ này có một cái sân lớn rất rộng, ở giữa có một quảng trường, chung quanh đỉnh đài lầu các đẹp như tranh vẽ. Tại quảng trường có hai nhóm người phân ra đứng ở hai bên. Một bên chính là Tiên Sơn phái, có không ít đạo đồng của Tiên Sơn phái, cũng có vài bạch y nữ tử, trong đó có bốn người Huyền Các Tứ lão.

Ở phía bên kia, đương nhiên chính là đoàn người Tiêu Dao phái, gồm Tiêu Dao tử, Khinh Linh tử, và nhóm đồ đệ Ngô Đạo tử của Tiêu Dao tử.

Ở giữa sân đã có hai người đang đấu phép! Chỉ thấy hai bóng người mờ nhạt đang bay lui bay tới, luân phiên qua lại, kiếm khí tung hoành! Từng đạo kiếm khí dày đặc xuất ra. Tiểu Lô đứng từ xa xa nhìn lại, cũng cảm thấy kinh phong vỡ vào mặt đau điếng. Trên mặt đất còn có những vết nứt sâu hoắm. Người của hai bên đều đứng ở xa xa mà nhìn, không dám lại gần.

Lúc này Tiểu Lô mới nhìn thấy rõ, nguyên một trong hai người đang giao chiến chính là Diệu Yên! Còn người kia cũng là một phụ nữ, người phụ nữ này hắn chưa từng gặp qua. Khoảng cách quá xa, mà động tác của hai người rất nhanh nên căn bản hắn không thấy rõ diện mạo, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra vũ khí người phụ nữ này sử dụng chính là kiếm, toàn thân nàng vận thanh y.

Tiểu Lô vừa thấy như vậy, trong lòng khiếp hãi! Tiên Sơn phái cũng còn có cao thủ đối chọi được với Diệu Yên sao? Diệu Yên lợi hại như thế nào, tự nhiên Tiểu Lô biết rất rõ, mà lúc này, tu vi của Diệu Yên không sai biệt mấy so với Khinh Linh Tử. Ngoại trừ Tiên Âm và Huyền Các Tứ lão, Tiên Sơn phái vẫn còn cao thủ thuộc đẳng cấp như vậy sao?

Hắn còn đang rất kinh ngạc, lại nghe từ giữa sân truyền đến một tiếng quát khê! Sắc mặt Diệu Yên âm trầm, đột nhiên phóng người lên cao, phi kiếm trong tay biến thành một luồng kiếm khí dày đặc, luồng kiếm khí tung hoành như tấm lưới, xòe ra, chụp xuống đối phương.

Người phụ nữ áo xanh đột nhiên đứng yên bất động, trường kiếm trong tay nàng chênh chếch chỉ lên trời, rồi từ từ xuất ra một kiếm. Nhưng dáng vẻ của nàng vẫn nhẹ nhàng, bay bổng, vừa liếc qua, Tiểu Lô đã buột miệng kinh hô: “Nghịch Thiên Kiếm!”

Chiêu kiếm thanh y nữ nhân sử dụng không ngờ chính là Nghịch Thiên Kiếm.

Kiểm võng của Diệu Yên đã bao trùm toàn thân thanh y nữ tử, miên man dày đặc như nước, không có kẽ hở! Đột nhiên thanh y nữ tử động thân! Nàng phóng kiếm đi trước, người theo sau, người đi theo kiếm, thân pháp rất nhanh, lại giống như một con cá, “bơi” ra khỏi “dòng” kiếm khí dày đặc!

Tuy kiếm khí đâm rách vài chỗ trên y phục, dải tua tay áo bị chém rách tơi tả, nhưng trước đó, chỉ với một chiêu kiếm, không ngờ nàng lại có thể miễn cưỡng tạo được một khe hở từ trong kiếm võng của Diệu Yên để thoát ra. Diệu Yên phản ứng rất nhanh, mắt thấy đối phương xuất hiện trước mặt, lập tức lui người về phía sau. Nhưng chiêu kiếm nữ tử sử dụng chính là Nghịch Thiên Kiếm lại hình như đã tính toán đúng phản ứng của Diệu Yên, lưỡi kiếm khẽ run bám chặt lấy nàng, mặc cho Diệu Yên thay đổi vài loại thân pháp giữa không trung vẫn thủy chung không thoát khỏi.

“Nữ nhân này đang bức Diệu Yên phải cùng nàng ta ngạnh đấu pháp lực!” Trong nháy mắt, Tiểu Lôi nghĩ đến điều này.

Thấy rõ trình độ sử dụng Nghịch Thiên Nhất Kiếm của nữ nhân này so với Quân Kiếm Tiên tử trong Huyền Các Tứ lão của Tiên Sơn phái còn cao cường hơn rất nhiều! Nhưng cũng rất rõ ràng như vậy, nữ nhân này đã học bản thiếu của Nghịch Thiên Nhất Kiếm! Tuyệt nhiên nàng ta không lĩnh hội được bí ẩn của chiêu kiếm này, cũng không có Nghịch Thiên Quyết để làm căn bản. Khuyết điểm lớn nhất của loại Nghịch Thiên Kiếm bản thiếu này là ở thời điểm đối phương không thể trốn thoát được nữa thì lại chỉ có thể bức bách đối phương cùng với mình ngạnh đấu pháp lực.

Quả nhiên, sau khi Diệu Yên thay đổi thân pháp nhiều lần vẫn không thoát được chiêu kiếm, nàng đã phát hiện sơ hở lớn nhất của thể kiếm này! Cười lạnh một tiếng, một tay Diệu Yên triệt kiếm ra sau, tay trái búng một chỉ như đạn bắn.

Keng!!

Âm hưởng này rất đặc biệt! Thanh âm vang vang vọng đến sơn cốc xa xa.

Nhưng điều khiến Tiểu Lôi kinh ngạc chính là nữ nhân kia chỉ chao đảo cơ thể một chút, kiếm phong chỉ khẽ run rẩy lệch qua bên, nhưng Diệu Yên lại thối lui liên liên về phía sau, sắc mặt tái nhợt, trên mặt lộ vẻ bất thiện.

Diệu Yên liều mạng ngạnh đấu pháp lực cùng nàng ta, mà lại thua sút nửa phần.

Nữ tử áo xanh kia tựa hồ cũng cảm thấy không tốt. Nàng thu kiếm, từ từ thối lui, vẻ mặt cũng có chút không tương xứng với dáng điệu. Mắt thấy Diệu Yên hạ thân trên mặt đất, hai người đứng nhìn nhau từ xa, lúc này Diệu Yên mới chậm rãi mở lời: “Hay! Kiếm pháp khá lắm! Các hạ pháp lực cao thâm, đã thắng Diệu Yên ta, trận này ta thua.”

Nữ tử áo xanh cũng chậm rãi: “Đứng hàng đệ nhất trong Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân, quả nhiên danh bất hư truyền! Với niên kỷ của ngươi, có tu vi như vậy, thành tựu đã hơn ta rồi.”

Câu nói này của nàng ra về bề trên, lên mặt kẻ cả. Nàng ta đứng yên như vậy, Tiểu Lôi mới nhìn rõ được hình dáng của nàng, chỉ thấy nữ tử áo xanh này có vóc người thon thả, tóc dài bằng bình, nhìn có vẻ không quá ba mươi tuổi. Nhưng Tiểu Lôi biết rằng với những tu hành giả có tu vi cao thâm như vậy, không thể xác định tuổi tác bằng hình dáng bên ngoài. Người này pháp lực mạnh mẽ, lại có khả năng áp chế Diệu Yên một bậc, thật là từ trước tới nay Tiểu Lôi chưa từng thấy một cao thủ như vậy! Nàng ta đứng yên tại chỗ, tuy mặc áo xanh, nhưng da thịt trên mặt, trên tay lại trắng bạch khiến người ta phải giật mình! Màu trắng này có chút cổ quái, lại không giống như màu da trắng của người bình thường, mà lại mơ hồ có vài phần lạnh lẽo, thậm chí có hơi trong suốt ...

Có vẻ như ... có vẻ như người này không phải thân thể huyết nhục mà lại làm bằng đá ... giống như tượng ngọc!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Lôi chợt động, đi nhanh từ phía dưới sân lên, cất cao giọng: “Khá lắm Lãnh Diện Vô Tình ...Ngọc! Tu! La! !”

Hắn thông thả bước đến. Khi người phụ nữ áo xanh này nghe được ba chữ “Ngọc Tu La” liền biến sắc, quay đầu nhìn Tiểu Lôì chăm chặp. Diệu Yên cũng kinh hô: “Phu quân!” nàng chăm chăm nhìn Tiểu Lôì, sững sốt vài giây, rồi nhẹ nhàng bước tới, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Tiểu Lôì nắm lấy tay, thuận thế liền ôm lấy Diệu Yên, mỉm cười: “Không sai, ta đến rồi đây.”

Diệu Yên bám chặt bả vai Tiểu Lôì, khóe mắt có chút ướt át: “Chàng ... chàng không bị nàng ta bắt đi phải không?”

Tiểu Lôì cười hì hì: “Phu quân của nàng là loại người nào? Mặc dù bị xú bà nương đó bắt đi, nhưng tự nhiên ta phải có biện pháp thoát thân. Ngược lại, có phải các người chạy đến nơi này là để kiếm Tiên Âm cướp người lại phải không?”

Ở phía sau, Khinh Linh tử cùng với Tiêu Dao tử cùng có sắc mặt cổ quái, hai người thoáng nhìn nhau, đoạn Khinh Linh tử không kiên nhẫn được, lớn tiếng: “Tiểu tử kia, làm sao người chạy đến đây được? Tiên Âm đâu rồi?”

Tiểu Lôì cười hì hì, dịu Diệu Yên thông thả đi về phía các lão, cười nói: “Lão điên kia, nghe nói lão ở bên ngoài gặp phải cường địch phải không? Sao bây giờ lại mạnh khỏe như vậy?”

Khinh Linh tử cười lạnh một tiếng: “Hừ, đám man di đó há là đối thủ của đạo gia. Ta sắp lâm thiên kiếp, không muốn cùng bọn chúng liều mạng nên mới tạm lui mà thôi.” Lão nương mày: “Phần ngươi, ngươi đã bị Thiên Âm bắt đi, làm sao thoát thân được?”

Tiểu Lôì cười nói: “Việc này, để trở về rồi sẽ từ từ kể. Dù sao trong tay ta, Tiên Âm cũng không gặp được điều gì tốt, bây giờ tự thân ả cũng khó bảo toàn.”

Hắn liếc nhìn Diệu Yên, thấy sắc mặt Diệu Yên có chút tái nhợt, hơi lộ vài phần tiều tụy, không cầm lòng được, ôn nhu bảo: “Mấy ngày này nàng khổ cực quá. Nàng yên tâm, ta rất khỏe, ta không bị chuyện gì.” Nói xong hắn nắm lấy tay Diệu Yên.

Diệu Yên mỉm cười: “Thiếp biết vận khí của chàng rất tốt, nhưng mà Tiên Âm tâm địa ác độc, chàng rơi vào tay của cô ta, đương nhiên thiếp phải sốt ruột, mới cùng sư phụ các vị đánh đến Tiên Sơn chứ. Hừ! Nếu hôm nay chàng không đến, cho dù thiếp có liều một thân tu vi cũng phải san bằng Huyền Không đảo!”

Từ phía sau, Tiêu Dao tử cười bảo: “Tam Thanh đạo tôn tại thượng, người trở về là tốt rồi, à ...” lão liếc mắt nhìn Tiểu Lôì, Tiểu Lôì vội nói: “Yên tâm, Tiên Âm muốn tra hỏi Nghịch Thiên Quyết, đương nhiên đệ tử không tiết lộ cho cô ta.”

Lúc này Tiêu Dao tử mới yên tâm, mỉm cười: “Ngươi đã không việc gì, chúng ta về ngay thôi.”

Tiểu Lôì thì lễ với từng người nhóm Ngô Đạo tử, mọi người chuyển thân muốn rời đi.

“Chờ một chút!” từ trong nhóm người Tiên Sơn phái, Quân Kiếm Tiên tử đột nhiên bước ra, cao giọng: “Tiêu Dao tử, các người đánh ngã sơn môn của Tiên Sơn phái ta, lại muốn phủ tay bỏ đi sao?”

Tiêu Dao tử cau mày, không nói tiếng nào, Tiểu Lôì cười lạnh: “Hừ, chính là do chưởng môn nhân các người hèn hạ vô sỉ, ức hiếp ta. May là ta mạng to, phúc lớn thoát khỏi tay cô ta! Nếu chưởng môn nhân các người không làm việc tốt đó, làm sao lại có tình cảnh hôm nay?”

Sắc mặt Quân Kiếm lạnh lẽo, nàng lạnh lùng nói: “Cái việc ức hiếp gì gì đó, cũng là do các người nói. Hiện tại các người nên tốt đẹp đứng lại đây, bằng vào cái gì mà chúng ta tin rằng Tiên Âm áp bức người?”

Sắc mặt Tiểu Lôì nặng xuống, nhưng Tiêu Dao tử ở bên cạnh lại cất cao giọng: “Quân Kiếm tiên tử, ngày nọ Tiên Âm lặng lẽ lên trở lại, không những bắt đi tiểu đồ này, mà còn đả thương một đồ đệ khác của ta nữa. Đồ đệ của ta bị thương bởi Diệu Tự Thập Tứ Quyết, điều này không là giả chứ?”

Quân Kiếm lập tức nghẹn họng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Phải đợi sự tình minh bạch mới có thể phân định việc này ai đúng ai sai! Nhưng các người xông vào Huyền Không đảo của ta, phá tan sơn môn của ta, làm bị thương đệ tử của chúng ta, rồi bỏ đi như vậy được sao?”

Tiểu Lôì cười lạnh: “Đánh thì đã đánh rồi, người còn muốn thế nào? Nếu người có bản lãnh, có thể đến Tiêu Dao phái của ta đánh phá sơn môn của chúng ta! E rằng người không có bản sự đó!”

Quân Kiếm trầm mặt xuống, tức giận đến mặt trắng bệch, nhưng không thốt được tiếng nào. Nếu hôm nay không có nữ tử áo xanh tại hiện trường, thì chỉ cần một mình Tiêu Dao tử, Huyền Các Tứ lão bọn họ cũng không phải là đối thủ. Còn nói gì tới chuyện đánh đến Nga Mi sơn.

Đột nhiên nữ tử áo xanh ở bên cạnh thở dài, thấp giọng: “Quân Kiếm, bỏ đi.”

Nhưng Quân Kiếm lại lắc đầu, ánh mắt rơi vào người Diệu Yên, trầm giọng: “Người khác có thể bỏ qua, nhưng Diệu Yên không được đi! Không nói đến việc người chặt đứt Vạn Niên Huyết Ngọc Thạch Chung Nhũ của Tiên Sơn ta, chặt đứt Tiên Sơn tuệ căn! Lần này người đánh lên Tiên Sơn, chẳng lẽ người tưởng rằng Tiên Sơn ta không người hay sao? Người xuất thân từ Tiên Sơn, lại hành động như vậy, chẳng lẽ người tưởng rằng Tiên Sơn lại không có bản lãnh thanh lý môn hộ sao?”

Diệu Yên tính khí thuộc loại nào? Ở đâu lại có thể chấp nhận sự bực bội này? Nàng cười lạnh một tiếng: “Quân Kiếm, trong thời gian ở tại Tiên Sơn, vốn ta còn kính người vài phần. Đương thời, khi Tiên Âm hại ta, Tiên Sơn phải trên dưới có ai đã vì ta nói một câu không? Có một người nào đã chìa một ngón tay ra giúp đỡ ta không? Hừ! Hiện nay ta với Tiên Sơn phải đã ân đoạn nghĩa tuyệt! Nếu người có bản lãnh cứ việc lại đây thanh lý môn hộ! Diệu Yên ta sẽ tận lực bồi tiếp!”

Nàng ngang nhiên nhìn Quân Kiếm, nhưng Quân Kiếm lại nghiêng rằng không nói.

Lần này Diệu Yên xông đến đây để cứu Tiểu Lôi, đã cùng với Quân Kiếm giao thủ qua, kết quả ... tự nhiên là Quân Kiếm đại bại. Bằng vào đâu mà nàng ta có thể trở thành đối thủ của bán tiên Diệu Yên? Lúc này, Diệu Yên nói như thế, trong tâm nàng biết không địch lại Diệu Yên, và cũng không thể nói gì.

Quân Kiếm trầm mặt một lúc, rồi lạnh lùng nói: “Tu vi của người mạnh hơn của ta, ta tự nhận không phải là đối thủ của người...” Nàng ta nói lạnh lạnh những lời này, không kiêng kỵ chút nào, có vài phần khí phách lỗi lạc, nhưng lập tức đổi giọng: “Nhưng người đã gây ra chuyện này, chính là đại địch của Tiên Sơn phái! Cho dù hiện tại Tiên Sơn không ai có thể thắng người, nhưng cừu này không chết không thôi! Cho dù chỉ còn người cuối cùng, Tiên Sơn phái cũng phải sống chết với người!”

Nàng ta nói như chém đinh chặt sắt, nói xong, rút trường kiếm ra, dùng lực phóng vào đất. Trường kiếm bắn vào lớp đá xanh trên đất, nhưng vẫn đâm sâu xuống, ngập đến tận chuôi.

170. Chương 171: Xem Người Có Ngắt Hay Không!

“Cái gì?” Quân Kiếm nhíu mày.

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Tiên Âm bắt ta đi, bị sự phụ của ta đánh cho chạy trốn thảm hại, lại một đường bắt ta chạy tới dưới chân núi Côn Luân, kết quả xung đột cùng Côn Luân đệ tử, không cẩn thận giết hai người bọn họ, còn đánh bị thương Ngọc Hư Tử. Hiện tại, Tiên Âm đã bị Côn Luân chưởng môn Ngọc Cơ Tử bắt về Côn Luân sơn vấn tội, các người Tiên Sơn thích lên mặt! Còn ở chỗ này theo đuổi thanh lý môn hộ gì đó! Ta thấy hay là tìm cách đem chưởng môn các người nhân cứu về đi!”

Lời này vừa nói ra, lập tức bọn Quân Kiếm ngây người, Tiểu Lôi không để ý các nàng, kéo Diệu Yên đi nhanh xuống chân núi. Thanh y nữ tử lại nhìn chăm chăm Tiểu Lôi, rồi lại nhìn Khinh Linh Tử, không nói gì.

Đội khi hạ sơn, Tiểu Lôi mới đem tào ngộ mấy ngày nay của mình nói sơ qua. Lúc nói đến Hữu Cầu Tất Ứng Hoạt Bồ Tát, hần lén nhìn Khinh Linh Tử, quả nhiên trên mặt Khinh Linh Tử có vài phần không được tự nhiên. Tiêu Dao tử lại thở dài, nói: “Nguyên là như thế. Tiên Âm quả nhiên là bị Côn Luân bắt đi.” Tiểu Lôi cười nói: “Bản sự của Côn Luân Ngọc Cơ Tử, ta đã thấy qua. Quân Kiếm tuyệt đối không phải đối thủ của Ngọc Cơ Tử, ta còn nghe nói Ngọc Cơ Tử ngoại trừ Ngọc Hư Tử sư đệ, còn có không ít đồng bối sư huynh đệ, Côn Luân bọn họ nhân lực đông đúc, chỉ cần có vài kẻ tu vi như Ngọc Hư Tử, Quân Kiếm các nàng muốn đi cứu Tiên Âm, đó là khó hơn lên trời! Hắc hắc, bất quá. Nếu Ngọc Cơ Tử chịu xuất thủ, sẽ khác nhiều. Bất quá dưới chân núi Côn Luân còn có một Hoạt Bồ Tát. Hoạt Bồ Tát đó giống như cùng Côn Luân có uyên nguyên thâm hậu, chỉ sợ hần sẽ không có tự thủ bàng quan đâu.”

Khinh Linh Tử hừ một tiếng, nói: “Người sao lại nhận thức nàng chính là Ngọc Tu La?”

Tiểu Lô xòe tay, cười nói: “Chuyện đó còn không dễ dàng sao? Lão gia hỏa, người và ta giao tình tốt như vậy, biết ta bị bắt, người chạy tới cứu ta. Đó là không cần phải nói, nhưng vừa thấy ta nơi đó, người lại không xuất thủ, lại là lão bà của ta cùng người ta đánh nhau loạn xạ, không cần phải nói, quá nửa chính là người có nỗi khổ huống hồ, nhìn hình dáng Ngọc Tu La, nàng sử dụng một chiêu Nghịch Thiên Nhất Kiếm hắc hắc.”

Khinh Linh Tử nhũn mày: “Hoạt Bồ Tát lão gia hỏa thật không biết tốt xấu. Thật sự đem Nghịch Thiên Kiếm truyền cho người?”

Tiểu Lô cười nói: “Nghịch Thiên Kiếm thì sao? Chẳng lẽ không thể học sao?”

Khinh Linh Tử nói: “Nhưng Tiêu Dao môn quy, Tiêu Dao đệ tử không được”

Tiểu Lô cười ha ha , nói: “Môn quy cái gì. Hiện tại quản không được ta đâu. Lão gia hỏa, vì danh chính ngôn thuận truyền cho người cái đó Nghịch Thiên Quyết, Tiêu Dao tử đã đem ta đuổi khỏi Tiêu Dao phái. Hiện tại, ta vô môn vô phái, chuyện gì cũng mặc kệ.”

Khinh Linh Tử cảm động, thở dài: “Người vì cho ta truyền Nghịch Thiên Quyết, cam nguyện rời khỏi Tiêu Dao phái ai, hảo tiểu tử, ta Khinh Linh Tử há có thể nhận ân huệ này mà không làm gì? Người còn có tâm nguyện gì, ta sẽ giúp người làm.”

Tiểu Lô lắc đầu, nói: “Chuyện này không cần. Lão gia hỏa, người có thể học Nghịch Thiên Quyết cho tốt, giải quyết tâm nguyện cho người, ta đã vui rồi.”

Chúng nhân hạ sơn, tới trước sơn môn Huyền Không đảo tiền, Tiêu Dao tử nói: “Tiểu Lô, hiện tại người không phải đệ tử Tiêu Dao phái, cũng không cần cùng chúng ta hồi sơn. Ân người”

Tiểu Lô cười nói: “Ta biết, mời Khinh Linh Tử sư huynh tạm đi cùng ta, ta sẽ đem thứ đó truyền cho hắn.”

Tiêu Dao tử mỉm cười, nói: “Hảo, ta đi đây.”

Nói xong, tay áo vung lên, lão liền bay đi, chỉ còn Ngô Đạo Tử thở dài, vỗ vỗ Tiểu Lô bả vai, cười nói: “Hảo Tiểu Lô, người yên tâm, đợi qua mấy ngày, ta sẽ tìm một cơ hội, cầu sư phụ lại thu người vào Tiêu Dao phái là được.”

Tiểu Lô nghiêm mặt nói: “Thúc thúc, ta một người tự tại đã quen, như vậy cũng tốt.”

Ngô Đạo Tử nhìn Tiểu Lô hồi lâu, cũng không nói gì liền rời đi.

Thấy người của Tiêu Dao rời đi, Tiểu Lô nhìn Khinh Linh Tử, nói: “Lão gia hỏa, chúng ta tìm một nơi, ta đem Nghịch Thiên Quyết truyền cho người.”

Khinh Linh Tử cười nói: “Chuyện đó cũng không khó, phía dưới còn có một Tiên Sơn đảo phải không? Trên đảo đã không có ai, chúng ta ở phía dưới nghỉ ngơi một ngày, người của Tiên Sơn cũng không dám đến quấy rầy.”

Tiểu Lô gật gật đầu, nhìn Diệu Yên, nàng thản nhiên cười, kéo tay Tiểu Lô nói: “Ta đi theo phu quân.”

Trên Tiên Sơn đảo quả nhiên không có ai, ngày đó Diệu Yên cùng chúng nhân Tiêu Dao đến Tiên Sơn phái đòi người, đầu tiên đến trên đảo, đại náo một hồi, đem Tiên Sơn đệ tử trên đảo đuổi đi.

Ba người liền hạ xuống bình đài ngày đó cử hành Vạn Tiên Đại Hội, Diệu Yên hộ pháp thủ hộ chung quanh, Tiểu Lô đem Nghịch Thiên Quyết truyền thụ cho Khinh Linh Tử.

Nghĩ đến thân phận của Khinh Linh Tử, đường đường thiên hạ đệ nhất nhân, khuất thân tại Tiêu Dao phái ngàn năm, nuốt giận, đường đường Hoạt Diêm Vương ẩn tính mai danh, hóa thân thành Khinh Linh Tử, chính là vì muốn tìm được Nghịch Thiên Quyết, hiện tại ý nguyện ngàn năm đạt thành, mặc dù Khinh Linh Tử tu vi tinh trảm, cơ thể cũng không khỏi có chút run rẩy.

Lão hôm nay học được Nghịch Thiên Quyết, hơn nữa lão đã học tới bản còn thiếu của Nghịch Thiên Kiếm, với tu vi hiện tại của Khinh Linh Tử, sợ rằng rất nhanh có thể tu thành Nghịch Thiên Nhất Kiếm ! Lão nhìn không được thét dài, trong tiếng hét bao hàm các loại ý vị phức tạp, thanh âm xông thẳng tận trời !!

Khinh Linh Tử vừa thét. Không ngờ đủ thời gian uống nửa chén trà nhỏ, lúc này mới dường như rốt cuộc đem buồn bực ngàn năm quét sạch, lão cao giọng cười to, đột nhiên quay về Tiểu Lô xá một xá. Cười nói: “Tiểu tử, ta Khinh Linh Tử từ không thể nhận ân huệ ! Mặc dù Tiêu Dao tử truyền cho ta Nghịch Thiên Quyết, nhưng ta tự nhận tại Tiêu Dao phái ngàn năm, cũng giúp bọn họ không ít sự tình ! Mọi người giúp nhau, ai cũng không nợ ai ! Nhưng ngươi, ta lại không thể không tạ !”

Tiểu Lô lắc mình tránh đi, không nhận lễ của lão, cười nói: “Lão gia hỏa, ngươi hôm nay nói sao lại chua chát như vậy? Đọc xong Nghịch Thiên Quyết, ta còn có một câu. Là Hoạt Bồ Tát bảo ta nói cho ngươi.”

“Cái gì? Tên kia có chuyện gì nhần cho ta?”

Tiểu Lô nghiêm mặt nói: “Hoạt Bồ Tát tiền bối nhờ ta chuyển cáo ngươi hai chữ: Bỏ đi!”

“Bỏ đi bỏ đi” Khinh Linh Tử trong miệng thì thầm nhớ kỹ hai chữ này, đột nhiên cười lạnh một tiếng. Lão lớn tiếng nói: “Bỏ đi!! Nói quá dễ dàng ! Hắn là Hoạt Bồ Tát có thể buông ! Ba người bọn họ có thể bỏ đi, ta há có thể bỏ đi !! sự tình mấy ngàn năm, sợ rằng dài quá ! Lâu đến mức cũng đủ bình ổn chí khí trong lòng của bọn họ!! Năm đó sư môn chúng ta huy hoàng, còn lại bốn người chúng ta đệ tử bất tài, hắn nói hai chữ bỏ đi là giải thoát được sao? Ở đâu có chuyện đơn giản như vậy!!!”

Tiểu Lô chần chờ nói: “Ngươi nói là” Hắn ngẫm nghĩ, nói: “Lão gia hỏa, ta nghe Hoạt Bồ Tát nói. Các ngươi là đồng môn, không biết ngươi rốt cuộc là tông môn nào?”

Khinh Linh Tử nhìn Tiểu Lô, ánh mắt không ngờ mờ mờ có vài phần lợi hại, lập tức kia tinh mang lóe ra, chậm rãi nói: “Đoạn ân oán này à, hắc hắc, hiện tại đã không ai biết duy nhất biết, chỉ có ta, Hoạt Bồ Tát. Còn có hai tên gia hỏa vô dụng Ngọc Tu La và Độc Lang Quân. Hắc hắc, hiện tại bọn họ đều từ bỏ, chuyện đó sợ rằng không còn ghi tạc trong lòng. Chỉ có một mình ta ân, ngươi muốn biết sao? Nếu ngươi muốn biết, cũng không khó”

Tiểu Lô vội hỏi: “Ngừng ! Ngừng !! Hắc hắc, cái gì có khó không ngươi cho ta là chưa trải qua giang hồ ư? Ngươi đã nói như vậy, chuyện đó khẳng định là có điều kiện ! Ngươi cứ nói, ta nghe ! Nếu điều kiện quá khó, ta đây không nghe cũng được !”

Khinh Linh Tử chửi một câu, gõ một cái trên đầu Tiểu Lô, nói: “Khá lắm, giáo hoạt tiểu tử !”

Trầm ngâm một lát, hắn đột nhiên lớn tiếng nói: “Ta năm xưa thề gửi thân cho Tiêu Dao phái, chính là vì Nghịch Thiên Quyết ! Hiện tại Nghịch Thiên Quyết ta học được rồi, ta từ nay về sau không hề là người của Tiêu Dao phái ! Bắt đầu từ đây, ta chính là Hoạt Diêm Vương Khinh Linh Tử, không phải sư huynh Khinh Linh Tử của Tiêu Dao phái! Ngươi nhớ kỹ !”

Tiểu Lô bủm môi, cười nói: “Ta dù sao cũng gọi ngươi là Khinh Linh Tử, mất hứng, hay gọi ngươi một câu lão gia hỏa. Ngươi là Hoạt Diêm Vương cũng tốt, sư huynh cũng được, chuyện đó cùng ta cũng không có quan hệ.”

Khinh Linh Tử cười, nói: “Tốt, ta sẽ đem đoạn cổ sự này kể cho ngươi nghe, tránh sau khi ta phi thăng, chuyện này trên đời rốt cuộc không ai biết !”

Tiểu Lô cười hì hì, kéo Diệu Yên ngồi vào lòng, cười nói: “Hảo lão bà, nghe lão gia hỏa kể cổ sự đây.”

Khinh Linh Tử trừng mắt nhìn Tiểu Lô một hồi, mới chậm rãi nói: “Năm đó, ta cùng Hoạt Bồ Tát, Ngọc Tu La, còn có Độc Lang Quân bốn người, vốn là đồng môn sư huynh đệ. Chỉ có điều, lúc ở sư môn, ta chưa gọi là Hoạt Diêm Vương, bốn người bọn họ tự nhiên cũng có đạo hiệu của mình. Lúc trước sư môn chúng ta mặc dù vượng thịnh, nhưng lại không có danh khí gì, chỉ bởi vì sư phụ ta là người trong thân tiên, tự nhiên khinh thường thế gian danh khí !”

“Sư phụ của ta pháp lực thông thiên triệt địa, thần thông quảng đại! Mấy đệ tử chúng ta, chỉ hy vọng có thể học được một chút của lão nhân gia, như vậy cũng đã đủ. Lúc trước, tại sư môn chúng ta, đệ tử rất nhiều, nhưng đại đa số chỉ là đệ tử hữu danh vô thực. Nếu có thể nhận được một ít ân huệ của sư phụ, những người đó liền thụ dụng vô cùng! Mà thật ra, có thể tính ra là chân chính nhập môn đệ tử của sư phụ ta, cũng chỉ có năm người. Ta cùng ba người bọn Hoạt Bồ Tát, ngươi tự nhiên đã biết. Ngoài ra còn có một người khác! Tên gia hỏa đó là đệ tử tiền môn cuối cùng của sư phụ, nhưng là bởi vì hắn, mà một hồi đại họa giáng xuống sư môn chúng ta!”

Khinh Linh Tử nói đến đây, lắc đầu, trong mắt hiện lên một chút bi thương, chậm rãi nói: “Ta vốn là nhập môn đệ tử sớm nhất của sư phụ. Viên Chân Diệu Quyết này, chính là sư phụ truyền thụ cho ta Tiểu Lôi, kể ra, người mặc dù trước đây vẫn hữu danh vô thực tại Tiêu Dao phái, nhưng người học được Viên Chân Diệu Quyết, lại không phải pháp thuật của Tiêu Dao phái, mà là đồng môn với ta, điểm này, người nhớ kỹ.”

Tiểu Lôi gật gù đầu, Khinh Linh Tử mới tiếp tục nói: “Hoạt Bồ Tát ba người bọn họ, đều là nhập môn sau ta. Bốn người chúng ta tại sư môn tu hành nhiều năm, rất có thành , sư phụ cũng truyền thụ chúng ta thần tiên chi pháp thật sự, chỉ là bốn người chúng ta cho tới bây giờ không ra sơn môn, cũng không cùng ngoại giới quan hệ, cho nên không biết pháp thuật của mình rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại hắc hắc. Cho đến một ngày”

Khinh Linh Tử hạ giọng nói: “Có một ngày, bốn người chúng ta, còn có rất nhiều môn hạ đệ tử khác, bốn người chúng ta sư phụ giảng pháp, giảng tới một nửa, sư phụ đột nhiên không nói, bấm tay tính toán, nói ngoài cửa có một người lai lịch rất lớn đến. Sư phụ pháp lực thông huyền, thiên thượng địa hạ, không có sự tình nào tính không ra, lão nhân gia đã nói như vậy, chúng ta tự nhiên cũng tin tưởng. Quả nhiên một lát sau, đồng tử báo lại, nói bên ngoài có một tên gia hỏa, quỳ gối ở ngoài sơn môn, là đến bái sư cầu nghệ.”

“Sư phụ cho tới bây giờ đều là tâm địa từ bi, chỉ cần có thể tìm được sơn môn, thì phải là người rất có tuệ căn, sư phụ quá nửa cũng sẽ lưu lại, cho dù làm tên đệ tử hữu danh vô thực, cũng rất có ích. Nhưng lần này sư phụ lại rất kỳ quái, ông thờ dài, không nói gì, tựa hồ rất khó xử. Sư phụ không nói, chúng ta đệ tử cũng không dám lên tiếng, qua hồi lâu, sư phụ mới thờ dài, gọi đồng tử dẫn tên gia hỏa đó tiến đến !”

“Hiện tại suy nghĩ lại, sư phụ pháp lực thông huyền, sớm đã tính ra hết thảy, hắc hắc dù tính ra, lại biết thiên ý nan vi, cũng thu tên gia hỏa đó nhập môn. Tên gia hỏa đó hình dáng mặc dù quái dị, nhưng tất cả mọi người không hề để ý, nghĩ đến sư phụ từ bi, chỉ cần có tuệ căn, có thể nhận vào môn phái, đều đối đãi giống nhau. Chỉ là tên gia hỏa đó tại sư môn học vài năm, vẫn là hữu danh vô thực đệ tử. Kỳ thật bốn người chúng ta , đã sớm nhìn ra hắc bất phàm. Ngộ tính và tư chất của hắn, còn trên cả bốn người chúng ta, chỉ là không biết sư phụ vì cái gì trì hoãn không thu hắn làm nhập môn đệ tử bất quá ngày đó rốt cuộc cũng đã đến!”

“Một hôm sư phụ giảng đạo, tên gia hỏa đó lại xuất ngôn chọc sư phụ tức giận, chúng ta vì hắn lo lắng, lại không nghĩ ngày thứ hai, sư phụ lại chân chính thu hắn nhập môn, tên gia hỏa đó cũng thật không tệ! Một thân thông huyền bản sự của sư phụ, không ngờ trong năm đó, bị hắn học một mạch! Ta hiện tại mặc dù trong lòng hận hắn, nhưng lại biết, bốn người chúng ta, quả thực là không bằng hắn, kém rất xa!!”

Tiểu Lôi nghe được trong lòng cổ quái, trên mặt có chút quái dị, nhìn Khinh Linh Tử, chờ lão tiếp tục nói tiếp.

Khinh Linh Tử thờ dài: “Sau đó, hắn học một vài năm, sư phụ bảo hắn ra đi, trước khi đi, sư phụ nói qua, tương lai hắn tất nhiên sẽ mang đến đại họa cho sư môn, sau đó, sư phụ đuổi hết đệ tử, ngay cả chúng ta cũng vậy không được tiếp tục ở lại bên cạnh lão nhân gia nữa.....”

Khinh Linh Tử rơi lệ, chậm rãi nói: “Sau đó quả nhiên, ta cũng biết, tên gia hỏa đó, phạm phải tội lỗi tày trời, quả nhiên liên lụy tới sư phụ, bốn người chúng ta chạy về sư môn, sư phụ đã không biết đi đến nơi nào. Mà thanh danh tên gia hỏa đó, trong lúc nhất thời, thiên hạ không ai biết! Chỉ là hắn tùy ý làm bậy, lại liên lụy sư môn, sư phụ quá nửa là bị tiên giới trừng phạt, về tiên giới lĩnh tội. Chúng ta cũng từ đó về sau thành cô hồn dã quỷ, vô môn vô phái ! Đám môn hạ ký danh đệ tử, tự nhiên tản đi, một sơn môn to lớn, rốt cuộc không có lấy nửa nhân ảnh ! Hừ hừ”

Nói đến đây, Khinh Linh Tử nhìn Tiểu Lôi , nói: “Ta nói nhiều như vậy, tiểu tử ngươi thông minh, nói vậy chắc cũng đoán được vài phần hắc hắc”

Ngừng lại, Khinh Linh Tử cất cao giọng nói: “Người có biết ! Ta Khinh Linh Tử vốn xuất thân từ Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động ! Sư phụ của ta, tên là Bồ Đề Tổ Sư !! Còn như tên gia hỏa gây ra đại họa tày trời, hại sư môn phá sản, liên lụy sư phụ lên trời lĩnh tội, hắn lại có một phen kỳ ngộ, đem công chuộc tội, hưởng phúc tại thiên giới!! Pháp danh tên gia hỏa đó tại thiên giới, tên là Đấu Chiến Thắng Phật ! Hừ hừ, danh tự năm đó của hắn, tên là Tôn Ngộ Không !”

171. Chương 172: Chấp Thuận

”Ta con mẹ nó, mẹ nó ta! Tôn Ngộ Không?? Tề Thiên đại thánh? Trời ạ khụ khụ

Khinh Linh Tử sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: “Chính là hầu tử đó, sao vậy?”

Tiểu Lôi cuối cùng cũng ho xong, trừng mắt nhìn Khinh Linh Tử một lúc lâu, một chữ cũng không nói nên lời. Hai người cứ như vậy, mắt lớn trừng mắt nhỏ, hồi lâu Tiểu Lôi mới miễn cưỡng hít vào một hơi thật sâu. Chỉ là nhìn ánh mắt của Khinh Linh Tử, lại không khỏi thấy cảm thông.

Người là cừu nhân của Tề Thiên Đại Thánh?

Lão phong tử, ta xem người kiếp này ân, không đúng, ta nghĩ kiếp sau của người, kiếp sau nữa, kiếp sau sau nữa, e là cũng không báo thù được!

Thiên thượng địa hạ, kể cả tiên giới tây phương gì đó tận cùng thế giới, có thể cùng hầu tử kia độc chiến, e rằng cũng chỉ có Phật tổ Như Lai. Tam Thanh Đạo Tôn tại thượng, đánh nhau cùng hầu tử kia, không phải tìm chết là gì?

Khinh Linh Tử, xem ra thù này của người, không báo được rồi.

Mục quang hấn mang theo vẻ cảm thông, nhìn chằm chằm Khinh Linh Tử. Những lời này cũng không dám nói thật ra, trong lòng không khỏi thở dài. Khinh Linh Tử thần thông quảng đại, tại phạm trần có lẽ là vô địch, tu luyện Viên Chân Diệu Quyết kia, cố nhiên là vô thượng tuyệt học. Hiện tại còn thêm cả Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên Kiếm có thể càng thêm lợi hại, nhưng ... con mẹ nó ...

Tiểu Lôi cho dù có đem đầu ra đánh cuộc cùng người, hấn cũng tuyệt đối không tin. Ngoại trừ Phật tổ Như Lai, còn có người có thể đánh thắng hầu tử kia!!

Tôn Ngộ Không là gì? Là Đấu Chiến Thắng Phật! Là Tề Thiên Đại Thánh! Chính là nhân vật siêu cấp vô địch đã đại náo thiên cung, thiếu chút nữa lật đổ uy quyền của Ngọc Hoàng đại đế!!

Nghe Khinh Linh Tử nói qua, chính mình là bán tiên chi thể, đã thoát thai hoán cốt, ấy là tư chất vô thượng. Đó là bởi vì mình trong lúc vô tình đã ăn được một quả bàn đào. Mặc dù Tiểu Lôi bây giờ còn không nghĩ ra tại sao Tiểu Thanh lại có bàn đào, nhưng dù sao chính hai người đã ăn một quả, Diệu Yên ăn quả thứ hai, mới khiến cho thể chất của Tiểu Lôi được thoát thai hoán cốt, đã trở thành thịt Đường Tăng mà người người thèm muốn mà Diệu Yên, công lực cũng đại tiến, cơ hồ không kém gì Khinh Linh Tử

Nhưng Tôn Ngộ Không thuộc đẳng cấp gì? Người ta ở trên trời đại náo bàn đào thịnh hội, đem bàn đào tiên quả kim đan gì đó ăn đến căng bụng!! Nếu nói ra, mình ăn một quả đào còn ương đã được như vậy, còn người ta ăn các loại bảo bối đến no căng cành hông ra. Thế thì còn tính cái gì nữa?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Lôi cố nén thở dài vì Khinh Linh Tử. Lão này cực kỳ cố chấp, kẻ địch của lão là người khác, với tu vi của Khinh Linh Tử, có lẽ có cơ hội. Nhưng gặp phải hầu tử này, vẫn còn ân, hay là lác đầu ngay cho nhanh.

Trong lòng những người tuổi trẻ như Tiểu Lôi, Tôn Ngộ Không cơ hồ chẳng khác nào tồn tại vô địch. Đừng nói là Khinh Linh Tử, cho dù Khinh Linh Tử cộng Tiêu Dao Tử cộng thêm Ngũ Phương Cao Nhân gì đó, rồi lại thêm cả thần Phật đầy trời, sợ rằng cũng không theo kịp hầu tử thần thông quảng đại kia. Cái này không phải là bởi vì cái gì khác, mà là sức mạnh của thần tượng sùng bái.

Biểu tình trên mặt Tiểu Lôi cổ quái, muốn nói nhưng lại không dám nói đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Một lát sau mới chậm rãi thở hắt ra: “Ân. Cái này lão phong tử, chẳng ngờ người là môn hạ của Bồ Đề tổ sư? Lai lịch này thật sự quá lớn. Ân, Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động hắc hắc.....”

Khinh Linh Tử chậm rãi thở dài, tựa hồ trong mắt có vài phần phiền muộn: “Tà Nguyệt Tam Tinh Động sao hắc hắc, sớm đã tan thành mây khói rồi. Hiện tại trên đời, sợ rằng còn lại, cũng chỉ có mấy cô hồn dã quỷ chúng ta hắc hắc, e là thực sự trong lòng còn đặt mình là Tam Tinh Tà Nguyệt Động môn hạ, cũng chỉ có ta lão phong điên này, ba gia hỏa kia hắc hắc, bỏ đi! Bỏ đi! Bỏ đi hết!!”

Hắn càng nói càng giận, trong lòng buồn bực khó có thể phát tiết, ‘ào’ một chưởng kích lên một tảng đá bên cạnh. Tảng đá cao bằng người lập tức vô thanh vô tức hóa thành vô số vụn đá nho nhỏ

Tiểu Lôi cười khở hai tiếng, nhìn uy lực một chưởng của Khinh Linh Tử, nhin không được nói: “Lão phong tử, theo lời người nói, trong lòng người hận chính là Tề Thiên Đại ân” trông thấy mắt Khinh Linh Tử trừng lên, Tiểu Lôi vội vàng sửa lại lời nói: “Ân, là Bất Mã Ôn khụ khụ nhưng pháp lực của người kia hắc hắc, ta không nói người cũng biết. Cho dù người luyện thành Nghịch Thiên Quyết, ta! Tiểu gia ta nói thẳng nhé! Cho dù lão phong tử người có đem Nghịch thiên gì đó phá trời phá đất phá tất cả tuyệt chiêu đã học gì đó của mười tám đời tổ tông, người quá nửa là đánh không lại hầu tử kia. Một phen tâm tư này của người, hắc hắc”

Vốn cho rằng Khinh Linh Tử sẽ giận tím mặt, nhưng Tiểu Lôi nói mấy câu đó xong, lão lại trầm mặc hẳn. Khuôn mặt hung dữ, nhìn chòng chọc Tiểu Lôi hồi lâu, rồi lại thở dài, thấp giọng nói: “Ta biết. Năm đó khi gia nhập môn hạ của sư phụ nghệ, ta đã biết, hẳn mạnh hơn ta, so với bốn người chúng ta cũng mạnh hơn, mạnh hơn quá nhiều! Nhưng kêu ta giống như ba gia hỏa không nên thân kia, thì vạn vạn không thể!”

Tiểu Lôi bĩu bĩu môi, nghĩ thầm người cuối cùng thật ra không điên, còn biết chính mình không phải đối thủ của hầu tử kia. Chỉ có điều một lòng dám tìm con khỉ xui xẻo kia, trong thiên hạ, người coi như là người đầu tiên rồi! Ai mà không biết, thiên binh thiên tướng đầy trời, lại còn thân tiên yêu quái gì đó, đều bị một cây Kim cô bổng của hầu tử đánh cho phát sợ.

Diệu Yên đột nhiên lại mở miệng: “Khinh Linh Tử đạo huynh, đối thủ của người rất lợi hại sao? Diệu Yên mặc dù bất tài, cũng nguyện giúp người một tay!”

Tiểu Lôi sợ đến mức hấp tấp kéo tay bảo bối hoa yêu lão bà lại, cười khở: “Hảo Diệu Yên, cái này thì hắc hắc, ta tính xem thế nào đã.”

Diệu Yên nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy? Cái gì tôn đó rất lợi hại sao? Với tu vi của ta cộng thêm Khinh Linh Tử đạo huynh, e rằng trong thiên hạ cũng không có đối thủ. Còn sợ người nào chứ?”

Tiểu Lôi cười khở, hẳn biết Diệu Yên không hiểu thế sự. Cổ sự của Tôn Ngộ Không, thiên hạ có ai mà chẳng biết chẳng hiểu?? Mặc dù trong lưu truyền có pha chút phóng đại, nhưng cho dù có giảm đi phân nửa, cũng là nghiêm trọng. Diệu Yên cho tới giờ đều ở trên Tiên Sơn tu luyện, sau khi bị Tiên Âm hại, cũng luôn tị thế khổ tu, chưa từng biết danh tiếng của Tề Thiên đại thánh

Cái gọi là không biết không sợ, chính là đạo lý này.

Khinh Linh Tử mỉm cười, nói: “Đa tạ ý tốt của Diệu Yên tiên tử, chỉ là ân oán trong sư môn ta, ngoại nhân bất tất nhúng tay vào hắc hắc, người một ngoại nhân, lại có phần nhiệt tâm này, hiếm có. Chỉ tiếc ba tên đồng môn vô dụng của ta sợ rằng tám trăm năm trước đã quên rồi!”

Tiểu Lôi cùng Diệu Yên liếc nhau, chính đang muốn nói, chợt nghe một thanh âm yếu ớt từ xa xa truyền đến.

“Sư huynh, người sai rồi.”

Thanh âm nọ từ trên trời truyền đến, chợt nhìn thấy một cảnh sắc nhân ảnh, bỗng bành từ trên đáp xuống. Chính là thanh y nữ tử ban ngày cùng Diệu Yên đấu pháp.

Nữ tử kia đáp xuống mặt đất, khuôn mặt cười gượng, ngơ ngẩn nhìn Khinh Linh Tử, ánh mắt pha vài phần bất đắc dĩ.

Khinh Linh Tử liếc nhìn nàng, nhân thần lóe lên một tia khó chịu, liền sau đó thần nhiên nói: “Ngọc Tu La, hôm nay tại Huyền không đảo ta cấp cho người mặt mũi không xuất thủ, người hiện giờ chạy tới, là muốn thử xem tu vi những năm nay của ta sao?”

Tiểu Lôi thầm nghĩ: “Quả nhiên, nữ tử này quả nhiên là Ngọc Tu La! Nếu không phải là nàng, thiên hạ còn có ai tu vi pháp lực có thể trên cả Diệu Yên nữa mức?”

Ngọc Tu La nghe xong Khinh Linh Tử nói, trên mặt hiện lên vẻ bi thương, lập tức khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt, chậm rãi nói: “Sư huynh, huynh gọi ta là gì? Ngọc Tu La? Chẳng lẽ Quảng Dương tán nhân năm đó, hiện giờ trong lòng huynh chỉ là Ngọc Tu La sao?”

Khinh Linh Tử hừ một tiếng: “Quảng Dương là tiểu sư muội ở sư môn ta, nhưng nàng đã quên sư môn, toàn tâm toàn ý làm Ngọc Tu La của nàng rồi.”

Tiểu Lô liền hiểu ngay. Nguyên lai đạo danh của Ngọc Tu La gọi là Quảng Dương tán nhân.

Ngọc Tu La thở dài, ngưng thị nhìn Khinh Linh Tử một lúc lâu, lại thấp giọng nói: “Sư huynh, huynh sai rồi. Không phải chỉ có cá nhân huynh trong lòng còn nhớ đến sư môn Quảng Dương ta cả đời không dám quên sư môn, những sự tình trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động, ta một ngày cũng chưa hề quên, một khắc cũng chưa hề quên!”

Khinh Linh Tử lắc lắc đầu: “Nhắc tới những cái đó để làm gì? Hắc hắc, nếu đã không quên, tại sao tránh không gặp người? Ta một lòng tìm kiếm Nghịch Thiên Quyết, ba người các ngươi trái lại tiêu dao khoái hoạt.”

“Mọi người tự nhiên có tạo ngộ của riêng mình, là ai cũng cưỡng cầu không được. Sư huynh, những năm huynh ở Tiêu Dao phái, trong lòng ta bội phục. Chỉ là ta tính tình ta đã phai nhạt, chẳng qua là không muốn gặp người thôi.” Thấy Khinh Linh Tử còn muốn nói, Ngọc Tu La thở dài: “Hiện tại ta tìm huynh, là muốn cầu sư huynh một việc.”

“Cái gì?”

Ngọc Tu La thì thầm: “Trước huynh hãy đáp ứng ta đã.”

Khinh Linh Tử cười lạnh hai tiếng: “Đáp ứng người? Tại sao phải đáp ứng người?”

Ngọc Tu La lắc đầu, hốc mắt đã đỏ, nhỏ giọng nói: “Chuyện này của ta, không cần người nổi tiếng thiên hạ như Hoát Diêm Vương, chỉ cần sư huynh Khinh Linh Tử năm đó của ta, nghĩ lại tình cảm của mọi người, giúp ta một lần.”

Mắt thấy cảm giác bị thương trong lời Ngọc Tu La, Khinh Linh Tử trong lòng mềm lại, gương mặt giãn ra, hồ hững nói: “Người nói đi.”

Ngọc Tu La chăm chú nhìn hấn, nhỏ giọng nói: “Ta cần sư huynh tới Côn Luân một chuyến, đem chương môn nhân đương nhiệm của Tiên Sơn phái trở về.”

Khinh Linh Tử cau mày: “Cứu ả ta? Ta đối với ả đàn bà ác độc đó, không có hảo cảm gì. ả ta dẫu sao lần này bắt tiểu hữu này của ta, còn thương tổn đến người Tiêu Dao phái. Huống hồ, với tu vi của người, nếu người lên Côn Luân sơn cướp người, ai có thể ngăn cản được người? Chỉ cần Hoát Bồ Tát kia không xuất thủ, Côn Luân chương môn Ngọc Cơ Tử ở đó đâu phải đối thủ của người?”

Ngọc Tu La lắc đầu, nói: “Sư huynh, ta cả đời này, sẽ không đặt chân lên đông thổ đại lục một bước, toàn tâm toàn ý tại hòn đảo này khổ tu. Chính ta đã lập lời thề, tuyệt đối sẽ không hủy. Huynh nể ta, giúp ta một lần đi.”

Trên mặt Khinh Linh Tử lộ xuất biểu tình kỳ quái: “Người nói ân, những năm nay luôn không nghe được tin tức của người, lần này tại Huyền Không đảo nhìn thấy người, ta cũng lấy làm kinh ngạc, không nghĩ tới người chẳng ngờ lại ở cùng một chỗ với Tiên Sơn phái. Người vì cái gì, mà không thể ly khai Tiên Sơn?”

Ngọc Tu La lắc đầu, ngậm miệng không đáp.

Khinh Linh Tử nhíu mày nói: “Chẳng lẽ là vì Độc Lang Quân?”

Ngọc Tu La lắc đầu: “Chuyện này huynh đừng hỏi nữa, huynh dù có hỏi, ta cũng quyết sẽ không nói. Ta chỉ hỏi huynh, chuyện ta cầu huynh, huynh có đáp ứng hay không?”

Khinh Linh Tử một câu “không đáp ứng” cơ hồ bật thốt lên, nhưng liếc nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Ngọc Tu La, trong mắt lộ ra vài phần cầu khẩn, trong lòng không khỏi nhớ đến năm tháng lúc đầu đồng môn học nghệ, bấy giờ mọi người tại nhân gian đều đã là lão gia hỏa mấy ngàn tuổi. Nhưng hình dáng Ngọc Tu La, lơ mơ vẫn như tiểu nữ tử thông tuệ năm đó trong môn phái. Lòng liền nhũn ra, thở dài nói: “Thôi được, ta đáp ứng người, lần này đi Côn Luân sơn, sẽ đem Tiên Âm trở về.”

Ngọc Tu La lập tức thở phào nhẹ nhõm, khom người, nghiêm mặt nói: “Vây đa tạ sư huynh.”

Khinh Linh Tử còn muốn nói gì đó, nhưng Ngọc Tu La lại không hề để ý tới, nhún người bay đi, chẳng ngờ lại không lưu lại một câu nào. Nghĩ đến nàng hiểu rõ tính tình của Khinh Linh Tử, chỉ cần chuyện hấn đáp ứng, vậy tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Hai người Tiểu Lôi và Diệu Yên lại liếc nhau, Diệu Yên đột nhiên mở miệng nói: “Năm đó cuộc sống tại Tiên Sơn của ta cũng không ngắn. Nhưng cho tới bây giờ không biết, trên Tiên Sơn còn có một vị cao nhân như vậy. Trông bộ dạng của nàng ta, chẳng lẽ cũng ẩn tàng trong Huyền Các?”

Tiểu Lôi lại nói: “May mắn may mắn! Khi hai người chúng ta xông vào Huyền Không đảo, nàng ta không xuất thủ! Hắc hắc, nếu nàng ta xuất thủ, hai người chúng ta e là sớm đã bỏ mạng lại chỗ đó rồi.”

Diệu Yên lại nói: “Điều đó không phải sợ, nếu là người trong Huyền Các, sẽ không dễ dàng đi ra. Trừ phi là có người đánh đến cửa Huyền Các, như loại đại họa diệt môn, người trong Huyền Các mới đi ra, dưới tình huống khác, cho dù người phóng hỏa thiêu Huyền Không đảo, chỉ cần lửa không đốt tới Huyền Các, các nàng vẫn sẽ không để ý tới.”

Tiểu Lôi lè lưỡi ra, thầm nghĩ: “Đây là quy củ chó má gì thế. Rõ ràng có nhiều cao thủ như vậy, lại đợi người ta khi dễ tới tận cửa mới xuất động?”

Khinh Linh Tử tự dưng đáp ứng thỉnh cầu của Ngọc Tu La, trong lòng đang buồn bực, tâm tình không hài lòng, cũng không có tâm tư nói chuyện phiếm nữa. Kéo Tiểu Lôi, hai người đàm luận một hồi Nghịch Thiên kiếm. Thiên hạ học được cả Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên kiếm, bây giờ cũng chỉ có hai người một lớn một nhỏ này. Hai người thảo luận với nhau, chứng thực những điều tâm đắc với nhau. Khinh Linh Tử dù sao tu vi pháp lực cao thâm, không ít quan điểm cùng chỉ điểm để Tiểu Lôi nhận được ích lợi to lớn, hai người này cứ thế đàm luận, chợt hừng đông đã tới.

Trông thấy bình minh đã lên, Tiểu Lôi cười nói: “Lão gia hỏa, không phải phải đi Côn Luân sơn sao? Dù sao ta cũng không có việc gì, bởi người đi một chuyến vậy.”

Khinh Linh Tử bĩu bĩu môi: “Không vội, Tiên Sơn chứng môn của các nàng bị bắt, Huyền Các tứ nữ nhân kia tự nhiên đã đi. Để cho bọn họ đánh trận đầu, ta chẳng muốn cùng đám nữ nhân đó nhập bọn, chúng ta trước hãy nghỉ ngơi rồi đi cũng không trễ.”

Khinh Linh Tử bật xuất trường kiếm, cười nói: “Tới tới tới đây! Tiểu tử, nghe nói người dùng Nghịch Thiên kiếm, khiến cho Ngọc Cơ Tử ngã nhào dưới tay người, mau mau xuất ra cho ta xem.”

Tiểu Lôi thời khắc này chính đang mê mẩn đối với Nghịch Thiên kiếm, lập tức bật xuất thái đao, cùng luyện với Khinh Linh Tử.

Không biết đã qua bao lâu, Khinh Linh Tử tự nhiên là không sao cả, nhưng Tiểu Lôi lại không nhin ăn, bụng thấy đói, đang chìm trong suy tư lại thấy Diệu Yên từ dưới chân núi đi lên, trong tay cầm theo một con tiên hạc, chỉ là cổ nó đã bị nàng vặn gãy.

Tiểu Lôi cười nói: “Cổ nhân nói thiêu cầm đun hạc là đáng ghét nhất, xem ra hôm nay không biết nói thế nào. Tiểu gia ta cũng phải làm chuyện thô bỉ này một hồi.”

Dù sao Diệu Yên không hiểu những thứ này. Nàng chỉ biết Tiểu Lôi là phu quân của mình, phu quân đói bụng, tự nhiên là phải ăn gì đó, cho dù đặt con gấu trúc quốc bảo trước mặt, nàng cũng bắt lấy cấp cho phu quân lót dạ như thường.

Còn về tiên hạc này, tự nhiên là linh thú Tiên Sơn phái nuôi, chỉ là bây giờ trên dưới Tiên Sơn đều loạn cả, Diệu Yên bắt tiên hạc, tự nhiên là cũng không ai có thể quản được nàng.

Sau khi Tiểu Lôi đến Tiên Sơn, nhóm lửa nướng hạc, phong quang trên đảo này, thật ra so với những ngày tiêu dao trên hoang đảo ở Châu Âu có vài phần tương tự. Tiểu Lôi mỉm cười nói: “Tiên Sơn phái đều là nữ tử, mới nuôi được loại diểu cầm này, lại không nuôi được mấy lão hổ. Nghe nói toàn thân lão hổ đều là bảo bối, ăn vào thật là đại bổ. Hắc hắc, ta được nghe nói, người bình thường uống một ngụm máu của lão hổ, e đều bị nhiệt đến chảy máu mũi. Cái gọi là thú huyết sôi trào, không phải người bình thường có thể tiêu thụ được a ha ha.”

172. Chương 173: Lên Côn Luân, Ước Hiếp Người

Nơi này là cực tây, vốn nằm trong dãy núi Côn Luân, kỳ thật phân làm Chủ Côn Luân, Trung Côn Luân, và Tây Côn Luân. Muốn nói đến sơn môn Côn Luân phái, môn phái vũ học Côn Luân phổ biến trong truyền thuyết, kỳ thật chính là “Đông Côn Luân”.

Núi này hình dạng như một cái móng, phân ra nam, trung, bắc. Giờ phút này Tiểu Lôi theo Khinh Linh Tử, chậm rãi đi vào một hạp cốc, hẳn cho tới bây giờ chưa từng tới Côn Luân, lần trước là đến một nơi trên dãy Côn Luân, đó là khu rừng sâm của Côn Luân phái tự trồng. Kỳ thật còn cách rất xa Côn Luân sơn thật sự.

Chỉ là phong cảnh Côn Luân sơn, rất khác so với Nga Mi sơn.

Vốn dãy Côn Luân, được xưng là nơi bắt nguồn của trung hoa long mạch. Dãy Côn Luân, dài đến mấy ngàn dặm! Nga Mi sơn không thể so sánh được. Nơi này đã là khu vực tây bộ, khí hậu có vài phần lạnh lẽo, trên đỉnh núi, quanh năm tuyết trắng bao trùm, là cảnh tượng băng thiên tuyết địa.

Chỉ là hiện tại bên dưới hạp cốc, trái lại chỉ thấy một màu xanh rờn, khí hậu ẩm ướt, trở thành một căn nhà ẩm thiên nhiên.

Có điều nhìn dãy núi phía xa, liên tục như bạch sắc du long trong những đám mây, muốn tìm đến sơn môn Côn Luân phái, đó là khó hơn lên trời.

Bất quá chuyện này đối với Khinh Linh Tử tự nhiên là không sợ.

Hắn vốn chính là đại danh鼎鼎 Hoạt Diêm Vương. Từng lên Côn Luân sơn, một kiếm chém Côn Luân chưởng môn năm đó, tự nhiên là lão biết sơn môn Côn Luân phái ở nơi nào.

Khinh Linh Tử tay áo phát phơ, đi ở phía trước, theo hạp cốc đi lên, đường đi cực kỳ khó nhìn, mặc dù cũng hơi dốc, lại mờ mờ dường như là một “Thượng thiên thê”. Tiểu Lôi cùng Diệu Yên đi ở phía sau, lần này có Khinh Linh Tử ra mặt. Tiểu Lôi tự nhiên là muốn đến xem nào nhiệt. Hắn đối với Côn Luân phái cũng không có ấn tượng tốt gì, đã có Khinh Linh Tử tọa trấn. Đương nhiên là hắn muốn đi cùng.

Nhưng Khinh Linh Tử lại có một chút buồn bực.

Nguyên là hắn trong lòng không quên lời của Hoạt Bồ Tát mà Tiểu Lôi chuyển đạt, trên đường, đã cùng Tiểu Lôi đi một chuyến đến khu rừng đó, nhưng quả nhiên, Hoạt Bồ Tát đã không ở nơi đó. Có lẽ Hoạt Bồ Tát lần tránh Khinh Linh Tử, không muốn thấy lão. Mà Tiểu Lôi trong lòng cũng hơi thấp thỏm về giao long đại xà, có ơn với mình, không biết tại cửa cuối cùng nó có qua được không. Nếu vượt qua, thì sẽ hóa thành kim long đẳng thiên, nghĩ đến ngày đó trong rừng, Côn Luân đệ tử mặc dù tham lam muốn bắt nó, nhưng bị mình và Tiên Âm kiềm chế, đại xà chắc đã đào tẩu rồi.

Khinh Linh Tử cùng Diệu Yên đều là người có pháp lực tu vi cao thâm, cho dù là Tiểu Lôi, cũng là rất có căn cơ, một đường trèo đèo lội suối. Cũng không cay đắng, ngược lại quá nửa còn có vài phần tâm tình xem xét phong cảnh. Dù sao Tiên Âm cũng không là người tốt gì, cũng không lo lắng đi cứu nàng.

“Chính là nơi này.” Khinh Linh Tử đột nhiên dừng chân. Nhìn cây đại thụ trước mặt. Đại thụ đứng ở lưng chừng núi, rễ cây cắm sâu trong nham thạch thổ nhưỡng, lại có một nhánh lộ ra bên ngoài. Không biết sinh trưởng bao nhiêu năm, nhìn hình dáng, sợ rằng phải sáu bảy người mới có thể ôm hết.

Khinh Linh Tử nhẹ nhàng vuốt ve lớp vỏ cây, chậm rãi nói: “Hắc hắc, tiểu tử, ngươi có biết không? sơn cốc này vốn rất hẹp, năm đó đạo gia ta một kiếm chém ra, mới chém thành hình dáng này. Vốn rễ cây cắm dưới đất, chỉ là một phần bị ta dùng kiếm chặt mất, mới lộ ra như vậy.”

Tiểu Lôi cười nói: “Ngươi cùng Côn Luân phái có đại cừu ! Ngươi giết chưởng môn nhân của người ta, hiện tại lại tìm tới cửa, một chút không lo lắng sao?”

Khinh Linh Tử lắc đầu: “Lúc trước Hoạt Diêm Vương, đã không ai nhận ra được. Tuy nhiên, lần trước cùng Diệu Yên tiên tử tham gia Tiên Lâm Thịnh Hội, Côn Luân chưởng môn Ngọc Cơ Tử cũng có ở đó, hẳn cũng không nhận ra ta.”

Tiểu Lôi cũng đi qua nhẹ nhàng vuốt ve lớp vỏ cây, nhìn khe núi bên cạnh, khoảng chừng mười thước rộng, nghĩ đến uy lực một kiếm năm đó của Khinh Linh Tử, không khỏi thở dài.

“Hướng về phía trước lại có một khúc quanh, đi đến sơn môn Côn Luân phái. Côn Luân phái được xưng thiên hạ Tiên Lâm chính tông, ngoại nhân đều cho là bọn họ nhất định ở tuyệt đỉnh của Côn Luân, nhưng Côn Luân tuyệt đỉnh tất cả đều là băng thiên tuyết địa, khí hậu cực kỳ ác liệt. Với tu vi chúng ta tự nhiên không sợ, nhưng Côn Luân môn đồ rất nhiều, dù sao không phải mỗi người đều có thể có tu vi hàn thử bất xâm. Sao lại có thể đem động phủ đặt ở tuyệt đỉnh?”

Tiểu Lôi cười nói: “Khó gì, Côn Luân phái ở trong núi đào một cái động, giống như chuột phải không?”

Khinh Linh Tử gõ đầu hắc, cười mắng: “Hồ thuyết bát đạo ! Côn Luân phái hậu nhân mặc dù đều cầu thủ, nhưng năm đó tổ sư Côn Luân khai sơn, lại là một vị nhân vật oai danh lừng lẫy, sao lại có thể có thể có thể đào động !”

Dừng một chút, lão cười nói: “Người đi theo ta là được.”

“Thượng thiên thê” ở đây, sợ rằng ít nhất cũng cao ngàn thước. Cũng may ba người đều có pháp thuật, triển khai Ngự Phong Thuật, rất nhanh tới nơi.

Lên đến đầu trên Thượng Thiên Thê, Tiểu Lôi lại “A” một tiếng. Trước mắt, lại là một con đường. Tới cuối đường, quả thật đại sơn vắt ngang trước mặt, chính là một mảnh tuyết bích.

“Theo ta đến đây.” Khinh Linh Tử cười, đi thẳng vào vách núi, biến mất.

Tiểu Lôi cười nói: “Nguyên là chương nhân pháp.” Hắc kéo tay Diệu Yên, hai người cũng tiến vào.

Lập tức bỗng nhiên sáng sủa !

Nguyên nơi này là một sơn cốc giữa sườn núi! Đưa mắt nhìn, trước mắt không ngờ là một khu rừng xanh tốt, sau khu rừng, lơ mơ là một dòng suối róc rách, có lẽ là từ trên núi chảy xuống.

Đi tiếp, mọi người chỉ thấy đình đài lầu các, cực kỳ tinh mỹ, xa xa bên trên, một tòa kim sắc đạo quan tại thượng. Một bậc cấp bằng đá đen dẫn lên trên, lại mờ mờ tỏa ra vài phần bảo quang.

“Đây là Côn Luân phái à.” Tiểu Lôi cười nói: “Quả nhiên có khí phái.”

Khinh Linh Tử bĩu môi, nói: “Nơi này bất quá là một nửa mà thôi, sơn cốc này hình dáng như một cái hồ lô, hiện tại chỗ này, bất quá là nơi đệ tử cấp thấp ở lại tu luyện, từ nơi này đi tiếp, phía sau nơi đó mới là trọng địa. Đám nhà nát thảm hại này có cái gì để xem.”

Lúc này, đột nhiên nghe thấy hai tiếng thét dài từ bên trên truyền đến, vù vù hai tiếng. Hai đạo kinh phong sắc bén bắn xuống, Tiểu Lôi ngẩng đầu vừa thấy hai con đại điều đen tuyền!

“Súc sinh lông dẹt.” Khinh Linh Tử cười, tiện tay tay vung lên, một cổ kinh phong thâm hậu phách ra, kia hai hắc sắc đại điều lập tức vỡ cánh, bay ra xa, cơ thể thật sự linh xảo cực kỳ.

“Đây là linh thú tuần sơn của Côn Luân phái, giống như tiên hạc Tiên Sơn phái. So với tiên hạc ôn thuận còn lợi hại hơn.” Khinh Linh Tử cười giải thích.

Quả nhiên, hai hắc điều dường như rất có linh tính, sau khi bị Khinh Linh Tử làm giật mình, đảo thân, lại bổ nhào, lần này vỡ cánh, một bên trái, một bên phải. Thân ảnh không ngờ lại có vài phần thân pháp linh xảo.

Khinh Linh Tử bắt cần, cong tay bắn ra hai đạo kinh phong. Hai hắc điều lập tức kêu lên đau đớn, rồi đào tẩu.

Khinh Linh Tử cũng không đuổi theo, chỉ là cùng Tiểu Lôi Diệu Yên đứng yên ở chỗ này.

Quả nhiên, không lâu sau, lại thấy hai đạo kim quang từ phía sau khu rừng vòng tới, tới trước mặt, lại là hai đạo sĩ trẻ tuổi mặc đạo bào màu trắng, cùng kêu lên: “Cao nhân phương nào xông vào sơn môn Côn Luân!”

Hai đạo sĩ bên hông đều có bội kiếm, từ thân pháp vừa chạy tới xem ra Ngự Phong Thuật cũng rất có tạo nghệ. Chỉ là Côn Luân phái môn quy xem ra không tệ, hai người mặc dù dò hỏi, lại không mất lễ số, mặc dù quát hỏi, lại không có rút kiếm, ngược lại cơ thể hơi khom, định chào hỏi.

Khinh Linh Tử cười nói: “Các người đa sự, trở về gọi Ngọc Cơ Tử ra gặp ta thì biết.”

Nói xong, tay áo vung lên, kia hai đạo sĩ lập tức lão đảo ngã nhào, trên mặt mặt mũi đầy bụi đất, đổ mặt tía tai, lại biết người trước mặt này mình tuyệt đối không phải đối thủ, cắn răng chấp tay, quay đầu chạy về.

Khinh Linh Tử cười ha ha , nói: “Tốt rồi, Côn Luân phái chuyện khác không nói, nhưng lấy ít đánh nhiều là không sai. Tu vi của Ngọc Cơ Tử, cũng khá, đáng tiếc môn hạ rốt cuộc không có loại cao thủ cấp bậc như hần. Bất quá Côn Luân phái dù sao cũng là đại phái, có mấy bộ trận pháp không tệ, tiểu đạo sĩ hơi tệ, nhưng dùng trận pháp lấy nhiều đánh ít, lại luyện thành thạo, trong chốc lát các người sẽ thấy qua.”

Nói xong, dẫn hai người Tiểu Lôi đi vào trong.

Tiểu Lôi lại lưu luyến nhìn đại điều bồ chạy trên không, trong lòng thở dài: “Nếu lão tử bắt được đại điều, không phải oai phong hơn Xạ Điều Anh Hùng Truyện sao?”

Đi theo Khinh Linh Tử vào trong, tới trong sơn cốc, trong lúc đó phía trước đạo quan, quả nhiên đã có hơn hai mươi đạo sĩ, mỗi người cầm bội kiếm, đạo sĩ cầm đầu mặc một bộ hoàng sắc đạo bào, khác với các thanh y đạo sĩ phía sau, có vẻ là kẻ có địa vị trong môn phái.

Hoàng bào đạo sĩ tướng mạo đoan chánh, cầm trong tay trường kiếm quát: “Xin hỏi là cao nhân phái nào quang lâm Côn Luân?”

Khinh Linh Tử nhìn hần, uể oải nói: “Ân, người là Ngọc Cơ Tử đồ đệ à? Người mặc hoàng sắc đạo bào, là đệ tử của chương môn nhân sao?”

Đạo sĩ cất cao giọng nói: “Ta là Côn Luân môn hạ thủ tọa đệ tử, đạo hiệu Đơn Dương Tử, xin hỏi pháp hiệu của đạo trưởng?”

Khinh Linh Tử cười hi hi, nói: “Danh tự của ta, người còn không xứng để hỏi. Gọi người có chữ Ngọc đến đây đi, người không phải đối thủ của ta. Hắc hắc, hai mươi tiểu gia hỏa phía sau người, là đang bày cái gì Nhị Thập Bát Tú Trận Pháp phải không?”

Khuôn mặt Đơn Dương Tử trầm xuống, chậm rãi nói: “Đạo trưởng đã không thể báo danh hiệu, vậy không thể vào được. Các hạ xông vào Côn Luân, không thể thoát tội!”

Tiểu Lôi cười hi hi nói: “Ê! Đạo sĩ ! Người tìm người có chữ Ngọc đến đây đi, bằng vào các người, sợ rằng phải chịu thiệt thòi.”

Đơn Dương Tử thấy đối phương không hề sợ hãi, trong lòng cũng e ngại.

Phải nói là tấu xảo.

Giờ phút này cả Côn Luân trên dưới, không có lấy một ai có chữ Ngọc. Từ chương môn nhân Ngọc Cơ Tử trở xuống, cao nhân có chữ Ngọc trong Côn Luân đều không ở trong đạo quan này..... chỉ có một Ngọc Hư Tử đang bị thương, bất quá lại đang bế quan dưỡng thương ở phía sau đạo quan.

Nguyên là kia Tiên Sơn phái do Huyền Các tứ lão cầm đầu, đã sớm đến Côn Luân phái đòi người. Có điều Tiên Sơn phái là danh môn chính phái, mọi sự đều dựa theo quy củ. Hơn nữa các nàng cũng sợ hãi thể lực Côn Luân phái, mời vài tu hành cao nhân có quan hệ tốt với Tiên Sơn phái, lúc này mới dám đến Côn Luân đòi người.

Hơn nữa, dựa theo quy củ danh môn chính phái của các nàng, đều là gửi thiệp trước, nói rõ ràng, sau đó mang theo người đợi dưới chân núi Côn Luân, tuyệt đối sẽ không có tự tiện xông vào. Ngọc Cơ Tử tự nhiên sẽ dễ dàng cúi đầu, mang theo vài sư huynh đệ có chữ Ngọc, hạ sơn đi gặp người của Tiên Sơn phái. Cho dù song phương không hợp ý, cũng đánh dưới chân núi rồi mới nói sau.

Kể ra, Tiêu Dao phái mặc dù cũng là đại phái, nhưng danh tự đã gọi là Tiêu Dao, tự nhiên không chú ý quy củ này. Cho nên lần trước Tiêu Dao tử bọn họ đến Tiên Sơn phái đại náo, không có chú ý quy củ này, ý thực lực cường đại, một đường đánh tới Huyền Không đảo.

Hiện tại, Khinh Linh Tử tự nhiên là không nói quy củ nói thật nha, không cần nói quy củ, hấn sợ rằng nói lý cũng không. Tiểu Lôi là một tiểu vô lại, tự nhiên cũng mặc kệ. Mà Diệu Yên nàng không thông thể sự, tự nhiên cũng không biết quy củ này.

Cho nên ba gia hỏa, không nói tiếng nào, trực tiếp đi đến đây.

Mà giờ phút này, Ngọc Cơ Tử lại đang mang theo cao thủ chữ Ngọc của Côn Luân phái, đang ở dưới chân núi Côn Luân cùng Tiên Sơn phái giằng co.

Đôn Dương Tử chần chờ một chút, nói: “Bản môn chương môn nhân hiện không ở trong núi, các hạ nếu có chuyện gì, chỉ cần nói ra, ta tự nhiên sẽ chuyển đạt !”

Khinh Linh Tử nhú mày, nói: “Ngọc Dương Tử, Ngọc Chân Tử, đều không có ở đó sao?”

Đôn Dương Tử lại không dám trả lời, chỉ nhìn chăm chăm Khinh Linh Tử.

Khinh Linh Tử cười hì hì, quay đầu nhìn nhìn Tiểu Lôi, nói: “Xem ra chúng ta tới đúng lúc, mấy lão gia hỏa đều không ở, chỉ còn lại có tiểu gia hỏa này. Ân, bọn họ đây là bày ra nhị thập bát tú trận pháp, trận pháp này, còn bình thường, có chút môn đạo, bất quá tiểu tử trước mặt, lão nhân gia ta không thể xuất thủ, Tiểu Lôi, ngươi lên giáo huấn giáo huấn bọn họ đi.”

Dừng một chút, lão cười to nói: “Dù sao chúng ta lần này đến để gây rối, ngươi cứ xuất thủ, chuyện khác, ta tính cho.”

Tiểu Lôi cười hi hi nói: “Lão gia hỏa nhà ngươi chỉ làm biếng.”

Hai ngày này hấn cùng Khinh Linh Tử đàm luận Nghịch Thiên Nhất Kiếm, rất tâm đắc, đang muốn tìm cơ hội động thủ thử xem, lập tức bật ra thái đao, tiến lên.

Người trong Côn Luân phái, lại cũng có một hai người lúc trước gặp qua Tiểu Lôi trong rừng, chỉ là Tiểu Lôi lúc trước hình dáng thảm hại, mặt mũi đầy bụi, hiện tại ăn mặc khác hẳn, nhất thời làm cho người ta không nhận ra. Nhưng hấn đi về phía trước, còn đem chiêu bài thái đao xuất ra, lập tức khiến người nhận ra. Hai đạo sĩ quát: “Là ngươi ! Đôn Dương Tử sư huynh, tiểu tử này chính là ác nhân làm bị thương mấy sư đệ chúng ta trong rừng sâm!”

Đôn Dương Tử hơi biến sắc, quát: “Bày trận !!”

Kiểm quang dày đặc, hai mươi tám đạo sĩ, có Đôn Dương Tử cầm đầu, đứng trước mặt Tiểu Lôi.

173. Chương 174: Phá Trận

Đôn Dương Tử ra lệnh một tiếng, hai mươi tám đạo sĩ bắt đầu chuyển động. Bộ “Nhị Thập Bát Tú Đại Trận” xem ra thao diễn tương đối thuần thực, đám đạo sĩ này bộ pháp như du long, lập tức vọt lên, Đôn Dương Tử quát một tiếng: “Xuất kiếm!”

“Xoát”, hai mươi tám đạo sĩ đồng thời đưa trường kiếm trong tay chỉ lên thiên không!

Hai mươi tám thanh trường kiếm kiếm khí thiểm động, cổ tay bọn họ đều khê rung lên, trường kiếm chậm rãi chấn động, phát ra thanh âm “ông ông”, tựa như tiếng ong kêu.

Tiểu Lôi đứng tại nơi đó, chỉ xem cách thức của đám đạo sĩ trước mặt. Hai mươi tám đạo sĩ lại không hề vội tấn công, đứng vững, từng thanh trường kiếm chỉ thiên, thân kiếm rung rung “ông minh” không ngừng.

Lại nghe thấy Đôn Dương Tử quát lên: “Tả xuất!”

“Xoát”, đám đạo sĩ phía sau trường kiếm đồng thời chỉ lên phía trái thiên không một cái, hai mươi tám thanh trường kiếm lại kêu ong ong. Lại nghe thấy Đôn Dương Tử quát: “Hữu xuất!” Hai mươi tám đạo sĩ lại đem trường kiếm thu hồi, tiếp tục chỉ lên phía phải thiên không.

Tiểu Lôi trông thấy trong lòng kỳ quái, hai mươi tám đạo sĩ này, lập thành trận thế như vậy, động tĩnh thật ra không nhỏ, nhưng như thế nào đứng tại chỗ dùng trường kiếm bên trái chỉ một cái, bên phải chỉ một cái, chẳng lẽ cứ đứng tại chỗ bổ chém bừa bãi như vậy, là có thể đả thương chiến thắng địch thủ sao?

“Vây!”

Đôn Dương Tử quát một tiếng, rồi biến mất, hần xuất hiện giữa không trung, tựa như một con đại điêu, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tiểu Lôi. Tiểu Lôi ngưng thần quát một tiếng, thái đao trong tay nhằm hướng chính diện bổ xuống một đao.

Một đao này có thể nói không có nửa điểm hoa dạng, thuần túy là lực lượng kết hợp với tốc độ, nhưng trường kiếm trong tay Đôn Dương Tử lại không ngạnh tiếp cùng Tiểu Lôi. Mũi kiếm điểm trên thái đao. “Ông”, cả người phóng qua đỉnh đầu Tiểu Lôi, nhảy qua sau người hắn.

Mũi kiếm kia điểm trên đao của Tiểu Lôi, lập tức hần cảm thấy một chút va chạm kỳ quái. Cổ tay tê rần, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, đạo sĩ này sao lại có pháp lực mạnh như vậy?

Nhưng nghe thấy từng tiếng bước chân, hai mươi tám đạo sĩ đã vây chung quanh Tiểu Lôi, trong ngoài hai vòng tròn. Vòng trong chuyển động thuận theo chiều kim đồng hồ, vòng ngoài lại chuyển động ngược lại. Đám đạo sĩ tại vòng trong xuất trường kiếm đâm tới Tiểu Lôi, nhất thời, mười thanh trường kiếm cùng xuất. Quanh người Tiểu Lôi đều có kiếm đâm tới. Hần cười dài một tiếng, hốt nhiên song thủ nắm lấy thái đao, xoay tròn tại chỗ.

Khi thanh âm “đình đình đang đang” đình chỉ, đã thấy Tiểu Lôi nắm đao trong tay, thân thủ xoay tròn, dẫn theo một mảng thanh khí. Đám đạo sĩ ở vòng trong bị cuốn theo không đứng vững được, trường kiếm trong tay vừa tiếp xúc với thái đao của Tiểu Lôi, mũi kiếm lập tức bị chặt đoạn, thân thể chấn động, lùi về phía sau.

Tiếng cười Tiểu Lôi chưa phát ra, lại đã trông thấy Đôn Dương Tử đứng tại vòng ngoài, hần nhảy lên, hướng Đôn Dương Tử xông tới, một đao ập xuống. Một đao này của hần chưa đến, đao khí lại đã lao thẳng đến trước mặt Đôn Dương Tử. Đôn Dương Tử thoáng kinh hãi, gắng sức hoành kiếm ngăn cản.

Keng!

Đôn Dương Tử bỗng nhiên tức tối hừ một tiếng. Trường kiếm trong tay đã gãy thành mười bảy mười tám đoạn, những mảnh trường kiếm nhỏ gãy đây, bay khắp nơi. Người hần cũng không chống đỡ được, văng ra sau. Tiểu Lôi cười hắc hắc: “Nguyên lai pháp lực của ngươi bất quá chỉ là như thế!”

Phía ngoài hai người Khinh Linh Tử và Diệu Yên đứng đó. Diệu Yên mặc dù biết trận pháp này không thể gây thương tổn đến Tiểu Lôi, nhưng trong mắt dù sao cũng có vài phần lo lắng, nhẫn nại nói: “Phu quân, Nhị Thập Bát Tú Trận này của Côn Luân phái, kỳ thật là một bộ hợp kích chi thuật. Đôn Dương Tử kia chính là trận nhãn, cách làm của đám đạo sĩ này vừa rồi, là đem pháp lực của bọn chúng chuyển qua cho Đôn Dương Tử. Chỉ là loại hợp kích chi thuật này dù sao không phải “nhất nhân chi lực”, trước mỗi lần phát động, đòi hỏi phải chuẩn bị trước mới được. Chàng nhận định chính xác cơ hội, phé đi Đôn Dương Tử, tự nhiên là có thể phá trận.”

Đôn Dương Tử té ngã, lộn người đứng dậy, từ sau lưng rút ra một thanh trường kiếm, quát: “”Tặc nhân lợi hại, hừ, thắng được bản đạo, cũng không dễ dàng như vậy! Xuất sát chiêu!”

“Hắc!!” Đám đạo sĩ phía sau đồng thời thổ khí cao giọng quát một tiếng.

Tiểu Lôi cười nói: “Đánh thì đánh đi, hô lớn tiếng giống như giết heo vậy, muốn hù chết người sao?”

Hai mươi tám đạo sĩ kia lại tới tập lui về phía sau, toàn bộ vây chung quanh Đôn Dương Tử, vẫn như trước phân thành vòng trong vòng ngoài, bỗng nhiên lại đồng thời khoanh chân ngồi xuống đất. Đôn Dương Tử ngồi ở chính giữa, song thủ nâng kiếm, quát một tiếng: “Xuất kiếm!”

“Xoát”, trường kiếm trong tay hần bắn ra, dùng chính là ngự kiếm thuật tiêu chuẩn của Côn Luân phái. Trường kiếm hóa thành một đạo kim quang, bắn về phía Tiểu Lôi. Phía sau vừa trông thấy từng đạo kim quang bắn ra, mười ba tên đạo sĩ ở vòng trong cũng đồng thời bắn trường kiếm của mình ra. Trong lúc nhất thời, kim quang đầy trời, tới tấp bắn về phía Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, đầu tiên một đạo chặn trước trường kiếm của Đơn Dương Tử, chợt nghe thấy “tranh”, thái đao trong tay rõ ràng cảm thấy chém lên vật gì đó, nhưng lại tịnh không có lực đạo va chạm truyền lại, ngược lại cảm thấy một trận lực lượng dụng lực lôi kéo!

Tiểu Lôi không hề phòng bị, thiếu chút nữa thái đao đã bị cổ lực lượng lôi kéo kia làm cho thoát khỏi tay. Hần “ồ” một tiếng, lúc này mới dụng lực ổn định cổ tay, thu hồi thái đao.

Trận pháp này thật sự có chút tà môn.

Mắt thấy đám phi kiếm theo sau hóa thành kim quang cũng đã bắn đến trước mặt, Tiểu Lôi nhanh chóng huy vũ thái đao hai bên ngăn chặn. Nhưng từng đạo từng đạo hạ xuống, trong lòng lại dần dần kinh ngạc hẳn. Mỗi một đạo hần xuất ra, đều cảm thấy căn bản không phải “chém” lên phi kiếm đối phương. Đao kiếm chỉ cần vừa tiếp xúc, lập tức ngược lại bị một cổ lực lượng trên kiếm đối phương kéo lại.

Hần mặc dù có ý niệm chặt đứt phi kiếm của đối phương, nhưng lại không dùng lực được, đánh một khoảng thời gian, chợt trông thấy hơn mười đạo kim quang vây chung quanh Tiểu Lôi, “đình đình đang đang”, nhưng Tiểu Lôi lại không cách nào phá trận, ngược lại còn bị hơn mười đạo lực lượng lôi kéo khiến cho đạo pháp dần dần có chút tán loạn, thân thể cũng có chút bất ổn. Trong lòng hần có chút tức giận, nghĩ thầm: “Ta đem hết toàn lực vào một đạo, còn chặt không đứt sao? Hừ!”

Lại trông thấy kim quang trước mặt, Tiểu Lôi quát một tiếng, lần này lại dùng chính là đạo pháp “Bách Trảm Quy Nhất”.

Chợt nghe thấy “keng”, đạo kim quang kia đã bị một đạo của Tiểu Lôi chém bay đi. Trường kiếm vọt lên trùng thiên, nhưng vẫn không bị gãy đoạn. Giữa không trung xoay vài vòng. Chỉ thấy Đơn Dương Tử trong trận đột nhiên biến sắc, há miệng phun ra một ngụm máu.

Tiểu Lôi nhìn thấy, nghĩ thầm bộ trận pháp hợp kích chi thuật của bọn họ tất yếu sẽ đem toàn bộ pháp lực của hơn mười người truyền cho Đơn Dương Tử. Chỉ cần ta mặc kệ những người khác, một lực kích đoạn kiếm của Đơn Dương Tử, trận pháp tự nhiên sẽ bị phá.

Nghĩ đến đây, hần trở nên tự tin, rú dài một tiếng, lẳng không nhảy lên, tùy ý chống đỡ các đạo kim quang khác, lại thủy chung truy đuổi thanh phi kiếm của Đơn Dương Tử. Tiêu Dao bộ pháp của Tiểu Lôi tinh diệu thể nào chứ, lập tức đuổi theo, lần nữa vận khởi đạo pháp “Bách Trảm Quy Nhất”. Nhận định chuẩn xác một đạo xuống.

Lần này trường kiếm kia cuối cùng cũng nghe thấy tiếng gãy. Đơn Dương Tử trong trận há mồm thổ ra khẩu huyết, nghiêng nhìn Tiểu Lôi hằm hằm.

Tiểu Lôi hắc hắc cười lạnh, hần một kích đắc thủ, thân thủ lập tức lui về phía sau, nhưng vẫn bị hai kiếm hai bên rạch y phục, lúc này mới tránh thoát.

Hần nghĩ thầm trận pháp này quả nhiên lợi hại. Mười mấy đạo sĩ kia pháp lực hợp lại trên người Đơn Dương Tử. Chẳng ngờ lại có thể chống được hai đạo “Bách Trảm Quy Nhất” của mình!

Chỉ là hiện giờ kiếm của Đơn Dương Tử đã bị ta chém rơi, xem các ngươi còn ý vào cái gì! Tiểu gia ta đem toàn bộ kiếm của đám đạo sĩ các ngươi chặt đứt hết!

Hần phấn khởi, nhắm chuẩn một đạo kim quang trước mặt, vận tám phần lực chém xuống. Nhưng đạo kiếm vừa tiếp xúc, hần lập tức cảm thấy không tốt rồi!

Trong lòng Tiểu Lôi, phi kiếm Đơn Dương Tử tối cường trong trận pháp đã bị mình chặt đứt, đám tiểu đạo sĩ còn lại tự nhiên không còn đáng ngại, nhưng lần xuất thủ này tựa như không đúng!

“Đình”, thân thủ Tiểu Lôi liền tiếp lùi về phía sau. Phi đến năm sáu thước thân hình mới trụ vững lại được, kinh ngạc nhìn đối phương.

Mười mấy thanh trường kiếm kia ổn định giữa không trung, hình thành một cái cung tròn. Kiếm phong chỉ vào Tiểu Lôi

“Vô dụng, tiểu tử, ngươi tưởng phá trận pháp Côn Luân phải dễ dàng như vậy sao? Hợp kế chi thuật này khéo léo ở chỗ, nếu ngươi kích đoạn một thanh kiếm, vậy pháp lực đã qua hợp kích tự nhiên truyền lên kiếm khác. Bọn chúng hiện giờ tại đây thi pháp, trừ phi ngươi chặt đứt tất cả kiếm của bọn chúng mới được.” Khinh Linh Tử cười: “Tiểu tử, ngươi đừng làm cho ta thất vọng a.”

Tiểu Lôi cười khổ một tiếng.

Chặt đứt tất cả kiếm của bọn chúng?

Pháp lực của đối phương tụ lại trên một thanh kiếm. Ngay cả mình đã dùng đao pháp “Bách Trảm Quy Nhất”, chém liên hai nhát, mới chặt đứt được một kiếm của đối phương. Muốn chặt đứt hết toàn bộ mười mấy thanh kiếm, vậy phải dùng bao nhiêu lần “Bách Trảm Quy Nhất”? Chiêu bách trảm quy nhất này cùng nguyên lý giống như Phá Sơn Không, trong nháy mắt đề thăng pháp lực, nhưng lại không thể sử dụng nhiều lần.

Ngay cả Tiểu Lôi hiện tại đã tu luyện Nghịch Thiên Quyết, mặc dù vốn có thể dùng ba lần, hiện giờ chỉ có thể dùng nhiều nhất hai lần nữa. Nhưng dầu sao thời gian tu luyện Nghịch Thiên Quyết còn quá ngắn, hỏa hầu còn thiếu. Muốn hấn chặt đứt toàn bộ mười mấy thanh trường kiếm này, chẳng khác nào kêu hấn liên tục liên mạng với pháp lực tích lũy của mười mấy đạo sĩ mười mấy lần!

Với tạo nghệ Nghịch Thiên Quyết trước mắt của Tiểu Lôi, vẫn còn yếu.

Khinh Linh Tử mắt thấy vẻ khác thường trên mặt Tiểu Lôi, bật nói: “Nghịch Thiên Nhất Kiếm, chẳng lẽ ngươi không tính xuất ra sao?”

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Lão gia hỏa ngậm mồm đi, xem ta phá trận.”

Thân thủ hấn cấp tốc lui về phía sau, thái đao trong tay chỉ thiên, gương mặt nhìn mười mấy thanh phi kiếm của đối phương, lập tức tiến vào cảnh giới “không linh”. Hấn đột nhiên nhẹ nhàng xuất ra khẩu khí, đối diện với mười mấy thanh trường kiếm của đối phương, chẳng ngờ hấn lại nhắm con mắt lại!

“Bắn!” Đôn Dương Tử trong trận quát lên. Mười mấy đạo sĩ vây chung quanh bên cạnh hấn thủ chưởng hợp lại một chỗ, mười mấy thanh trường kiếm hình dạng như liên hoa dày đặc bắn tới Tiểu Lôi. Nhưng Tiểu Lôi vẫn bất động như trước, đến khi đám phi kiếm tới trước mặt, hốt nhiên hấn mới mở mắt, khoe miệng lộ xuất một tia tiểu ý.

Thái đao trong tay Tiểu Lôi rốt cuộc chậm rãi kích ra, một đao này dường như không dùng lực lượng quá lớn, rõ ràng nhìn tốc độ hấn tịnh không nhanh, nhưng lại cản hết mười mấy thanh trường kiếm đâm đến trước người hấn. Thái đao đi sau mà đến trước, chạm vào một thanh phi kiếm.

Về tiểu ý trên mặt Tiểu Lôi không giảm, lại không dụng lực cố gắng bổ gãy kiếm đối phương, thân thủ trái lại lui về phía sau. Chỉ là lần này, trên thái đao của hấn, dường như chứa đựng lực đánh, ngược lại đánh lên một kiếm của đối phương, theo hấn lùi ra sau. Đám phi kiếm còn lại trong trận pháp dưới sự điều khiển, ào ào vây lấy Tiểu Lôi đâm tới. Về tiểu ý của Tiểu Lôi vẫn không giảm.

Thái đao trong tay chậm rãi huy một vòng tròn, chỉ nghe thấy “đình đình đang đang” mười mấy thanh âm trong trẻo, thái đao của Tiểu Lôi mỗi lần đánh lên một thanh phi kiếm, lập tức giữ nó lại, cứ huy một vòng liên tiếp như vậy, trong mười mấy thanh phi kiếm, cũng có đến tám chín thanh bị đánh lên thái đao của Tiểu Lôi!

Đôn Dương Tử trong trận sắc mặt đại biến, quát: “Không tốt! Thu kiếm!”

“Chậm đã!” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, thân thủ chạy tới trước, nhún người truy theo mấy phi kiếm còn lại, thái đao giống như một thổi nam châm cực lớn, tùy ý huy động, đánh phi kiếm của đối phương lại.

Chợt nhìn thấy Tiểu Lôi đứng giữa không trung, thái đao trong tay vẫn như cũ chỉ lên thiên không, chỉ là trên đao phong lại dính chỉ chút mười mấy thanh trường kiếm. Tiểu Lôi cười hai tiếng, cổ tay chấn động, đao quang thiểm động, đám phi kiếm kia lập tức bị chấn gãy, rơi trên mặt đất.

Khinh Linh Tử thở dài một tiếng: “Được, tiểu tử, tu vi Nghịch Thiên kiếm của ngươi lại tăng thêm một tầng rồi.”

Tiểu Lôi quay đầu lại cười nói: “Ta cũng vừa mới lĩnh ngộ được, một kiếm này xuất ra, vị tất nhất định phải xuất thủ vô hồi, tiến thoái tự nhiên, mới là chánh đạo. Trận pháp cổ quái này, không cùng ta đánh bừa, nhưng trái lại có một cổ hấp lực, muốn hút đi đạo của ta. Ta nếu cứ đánh bừa, vậy quá ngớ ngẩn rồi. Đánh bừa, không bằng dẫn! Một chữ dẫn này, ta cũng vừa chợt nhớ tới. Chúng muốn hút thái đạo của ta đi, ta đơn giản thuận theo lực lượng của chúng.

Khinh Linh Tử ha ha cười: “Được! Ngươi vừa rồi vạch một cung tròn, ảo diệu ở chỗ cung tròn này phải không. Vòng tròn là lực chí nhu, nếu cương không thể thắng, không bằng dùng hình tròn để dẫn lực, tuyệt a! Xem ra Nghịch Thiên kiếm này, quả nhiên ngươi đã lĩnh ngộ được, cũng không ngờ ngươi đã đánh xong một trận này.”

Đơn Dương Tử Côn Luân phất ngời trong trận, sắc mặt tái nhợt, nghiêng răng nói: “Chúng đệ tử nghe hiệu lệnh ta, xuất sát chiêu! Tấn công!”

Trường kiếm của mười mấy đệ tử tại vòng trong đã mất đi, lại đồng thời xoay người, thủ chưởng đặt lên người đệ tử vòng ngoài, hai mươi tám đạo sĩ, thủ chưởng nối với nhau, lại đem mười mấy thanh phi kiếm của đệ tử vòng ngoài bắn ra.

Tiểu Lôi thở dài: “Vô dụng thôi. Nếu ta đã khám phá ra quy luật trận pháp này của các ngươi, các ngươi dù có biến hóa tiếp như thế nào, cũng không thoát khỏi quy luật này, đều trong tính toán của ta.”

Hắn đáp trên mặt đất, nhưng tựa hồ không hề để đám trường kiếm đầy trời bắn về phía mình vào trong mắt, chậm rãi đi hướng tới hai mươi tám đạo sĩ đang ngồi trên mặt đất kia.

Chỉ thấy trong lúc nhất thời, đạo đạo kim quang bắn tới hắn. Tiểu Lôi tiện tay huy xuất một đạo, hoặc chém hoặc bổ, hoặc đánh hoặc dẫn. Trên đường hắn chậm rãi đi tới, trường kiếm “đình đình đang đang” đều rút hết, không thể ngăn trở nửa bước của hắn được chút nào.

Trong ánh mắt hoảng sợ của đám Côn Luân đệ tử, Tiểu Lôi đã tới trước mặt bọn chúng, phi ra hai cước, đá văng Côn Luân đệ tử chắn ở trước mặt sang một bên, bước tới trong trận, tóm lấy Đơn Dương Tử kia.

Đơn Dương Tử đã thổ huyết hai lần, giờ đã thụ thương vô lực phản kháng. Tiểu Lôi làm mặt quỷ, tóm lấy hắn nhảy ra ngoài trận, cười nói: “Đạo sĩ, ta hỏi ngươi một việc, nếu ngươi trả lời tốt, ta để ngươi xuống, nếu không nói ta sẽ cạo sạch ngươi treo lên cây. Ta hỏi ngươi, các ngươi đem chưởng môn nhân Tiên Sơn phái để ở đâu rồi?”

174. Chương 175: Tiên Thảo Viên

Tiểu Lôi cười, lại đem hắn đặt trên đất. Hai mươi tám đệ tử Côn Luân ở phía sau, đã lồm cồm đứng dậy, những người này vừa rồi bố trí trận pháp, trận pháp là hợp kích chi thuật, mỗi người pháp lực tương thông, một khi bị phá giải, cũng tựa như mỗi người bị thương, hiện tại mặc dù bò dậy, nhưng thấy Đơn Dương Tử bị bắt, vậy chung quanh chỉ bối rối.

Khinh Linh Tử bước về phía trước một bước, cao giọng quát: “Toàn bộ lui ra !”

Tiếng quát này của lão, giống như sét đánh giữa không trung, từng chữ một, dường như hung tợn kích vào nhân tâm, đám đạo sĩ chấn động, những kẻ tu vi tâm thần yếu ớt, ngã quỵ tại đường trường, những người khác cũng lão đảo.

Khinh Linh Tử hừ một tiếng, hai tay áo vung lên, cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy, đám đạo sĩ không đứng vững được trước cuồng phong, tiếp tục ngã lặn, rốt cuộc không ai có thể đứng lên.

Diệu Yên mỉm cười, đôi mắt đẹp lưu chuyển, hòa nhã nói: “Đạo huynh pháp lực cao cường, nhưng thế này cũng hơi bá đạo, các đạo sĩ này bất quá chỉ là Côn Luân đệ tử, có chức trách tại đây, không cần làm bọn họ bị thương.”

Nàng vốn tính khí lạnh lùng, người trong thiên hạ ngoại trừ phu quân Tiểu Lô của mình, cùng với những người có quan hệ với Tiểu Lô, tính mệnh những người khác căn bản không để trong mắt. Nói vậy, mặc dù nàng chưa từng làm chuyện gì ác. Nhưng bản chất thật sự không có gì khác so với Tiên Âm. Chỉ là mấy ngày nay theo Tiểu Lô, dần dần bị Tiểu Lô ảnh hưởng, cũng có chút nhân tình, không hề lộ ra sát khí.

Nàng mỉm cười tươi tắn nhưng bàn tay lại điểm vào hư không vài cái, đám đạo sĩ còn đang lẩn lộn kêu rên kêu thảm thiết trên mặt đất, lần lượt im bật.

Khinh Linh Tử chỉ cười, nói: “Tâm địa tiên tử thật sự từ bi, bất quá chiêu thức định thân pháp này, xuất từ pháp thuật Tiên Sơn phái, nữ tử các ngươi xuất thủ lại càng có tâm địa từ bi.”

Đơn Dương Tử nghe thấy hai người nói chuyện, lớn tiếng nói: “Các ngươi! Các ngươi là người Tiên Sơn phái? Các ngươi hạ thiếp lừa chưởng môn sư phụ hạ sơn. Lại vụng trộm tập kích, hành vi này quá mức đê tiện!”

Tiểu Lô lại ngồi xuống, nhìn chăm chăm hắc cười nói: “Sai rồi sai rồi, chúng ta không phải là Tiên Sơn phái gì đâu. A, chúng ta là”

Hắn ngẫm nghĩ, đột nhiên bật cười nói: “Chúng ta là môn phái gì, ta bây giờ thật sự cũng không rõ ràng lắm.”

Khinh Linh Tử hiện tại đã không phải Tiêu Dao phái, mình cũng sớm đã rời khỏi Tiêu Dao phái. Mà Diệu Yên cũng tách khỏi Tiên Sơn, nghĩ lại, ba người mình thật sự đều là kẻ vô môn vô phái.

Đơn Dương Tử phẫn nộ nói: “Hừ! Các ngươi làm xằng bậy, dấu đầu lộ đuôi, đương nhiên không dám báo lai lịch của mình!”

Tiểu Lô cũng không muốn cãi nhau với hắn, lạnh lùng nói: “Ngươi tên là Đơn Dương Tử, nhìn ngươi pháp lực không tệ, so với đám Côn Luân đệ tử ngày đó ta gặp trong rừng còn mạnh hơn. Vừa rồi là người cầm đầu đám đệ tử này, xem ra tại Côn Luân phái, ngươi cũng rất có địa vị.”

Đơn Dương Tử trong mắt lộ ra vài phần hiên ngang, lạnh lùng nói: “Ta là nhị đệ tử của chưởng môn sư phụ. Ngày thường, cũng chưởng quản một ít sự vụ trong phái mà thôi.”

Tiểu Lô cười hì hì, chấp tay: “Nguyên là đại tổng quản a. Nói như vậy, sự tình trên dưới của Côn Luân đạo quan, ngươi đều hiểu rõ sao?”

Đơn Dương Tử trợn mắt nhìn hắn: “Tên giặc đừng hòng! Ta tuyệt đối sẽ không hé môi.”

“Hay lắm!” Tiểu Lô dừng ngón cái, cười nói: “Ngươi làm đạo sĩ, còn có vài phần cốt khí, bất quá tiểu gia ta thích nhất là hành hạ đám người có cốt khí, ngươi càng cứng đầu, ta càng có hứng thú.”

Hắn một tay nhắc Đơn Dương Tử lên, cùng Khinh Linh Tử Diệu Yên hai người đi vào đạo quan.

Cao thủ chân chính trong Côn Luân phái đều theo Ngọc Cơ Tử hạ sơn gặp Tiên Sơn phái, trong đạo quan quả thực không có cao thủ tọa trấn gì cả. Ba người đi thẳng vào, chuyển qua một khúc rẽ, đi tới bên trong cốc của Côn Luân phái.

Sơn cốc này vốn có hình một chiếc hồ lô, đi qua khúc quanh này, Tiểu Lô thấy trước mặt là một tòa đạo quan to lớn. Côn Luân phái quả thực khí phái, đạo quan này so với đạo quan của Tiêu Dao phái còn lớn hơn bảy tám lần.

Trên đường đi, không ít đạo sĩ Côn Luân phái ngăn cản, nhưng sao là đối thủ Diệu Yên và Khinh Linh Tử? Diệu Yên tùy ý xuất thủ, lần lượt điểm ngã những người đó.

Đứng ở kia đạo quan cửa, Khinh Linh Tử đột nhiên dừng chân lại, thở dài, ung dung nói: “A, nghĩ đến cũng đã tám trăm năm rồi. Nơi này chính là nội quan Côn Luân phái, vừa rồi chúng ta xông vào, chỉ là ngoại quan. Nội quan này, nghe nói chỉ có đệ tử đích truyền mới có thể đi vào, chính là trọng địa của Côn Luân phái. Hắc hắc, tiểu tử, ngươi xem đại môn của đạo quan kìa”

Tiểu Lô nhìn qua, đại môn khí thế hoành tráng, cũng có vài phần cái gọi là “Vương giả chi khí”. Hắn nhin cười nói: “Đạo sĩ đạo quan, đại môn làm hoành tráng như thế làm gì? Một chút giác ngộ của người xuất gia cũng không có.”

Khinh Linh Tử bủ môi, nói: “Chuyện này ngươi không hiểu, trong truyền thuyết Côn Luân sơn chính là chỗ ở của Tây Vương Mẫu, bất quá sau khi Tây Vương Mẫu nhập tiên giới, địa phương này tự nhiên còn lưu lại một chút tiên khí, Côn Luân phái, kỳ thật cùng Tây Vương Mẫu nhất tộc, cũng có vài phần uyên nguyên.”

Tiểu Lô bủ môi, nghĩ thầm, ngươi ngay cả Tề Thiên Đại Thánh còn không sợ, còn sợ Tây Vương Mẫu gì đó sao?

Khinh Linh Tử chậm rãi nói: “Hắc hắc, đại môn đạo quan này, ta đây là lần thứ hai đến, lần trước lúc ta xông tới, một kiếm bổ đôi nó, hiện tại xem ra, bọn họ đã tu sửa rồi.”

Lão đột nhiên rung người, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, cười nhẹ, một đạo kiếm khí vô thanh vô tức phóng ra, đại môn lập tức bị bổ thành hai đoạn, gió thổi qua, lập tức hóa thành vô số bụi phấn

Đơn Dương Tử bị Tiểu Lô xách lên, mặc dù vô lực phản kháng, nhưng ánh mắt vẫn có thể nhìn thấy, hấn ngắn người, trong lòng kinh hãi.

Hắn là Côn Luân môn nhân, biết đại môn này không phải tầm thường, chính là dùng một loại huyền thạch trên núi Côn Luân chế thành. Huyền thạch nguyên bản là thứ kiên cố nhất trên núi Côn Luân, từng hấp thu thất sắc linh thạch của Tây Vương Mẫu nhất tộc, chắc chắn vô cùng. Cho dù là Ngọc Cơ Tử xuất thủ, sợ rằng cũng không có bản sự một kiếm đem khối huyền thạch như vậy chém thành bụi phấn!

Chẳng lẽ tu vi của ác nhân này, so với cường môn sư phụ còn cao hơn?

Khinh Linh Tử cười hì hì, nói: “Ta nghe nói thi công đại môn này cực kỳ khó khăn, ta thật sự muốn xem lần này, bọn họ còn có thể tìm được tảng đá to như vậy để xây lại đại môn này hay không.”

Nói xong, lão nghênh ngang đi vào bên trong.

Nội quan có khoảng chín tầng. Bố cục tổng thể dựa theo vị trí cửu cung bát quái. Mặc dù hiện tại cao thủ Côn Luân phái đều hạ sơn, nhưng trong nội quan này tự nhiên có tiên pháp cấm chỉ. Nhưng tiên pháp cấm chỉ này sao có thể ngăn được Hoạt Diêm Vương??

Khinh Linh Tử tựa hồ đối với nội quan này rất hiểu rõ, từng tầng đi vào, lão đều đi ở phía trước. Những luồng nghi trện, bát quái trện, sát trện, sinh trện gì đó, lão tiện tay phá sạch.

Lão vừa đi, vừa thở dài: “Côn Luân thật sự là nhân tài điêu linh. Trận pháp này năm đó đã bị ta phá một lần, đáng tiếc Côn Luân đệ tử lại không biết tiến thủ, sau tám trăm năm, lại vẫn còn dùng trận pháp này, không biết thay đổi sao.”

Đơn Dương Tử càng nghe càng kinh hãi, đột nhiên nhớ tới một chuyện đại bí ẩn của bản phái, bật thốt lên kinh hãi: “A !! Ngươi !! Ngươi là !! Ngươi là Hoạt Diêm Vương !!”

Khinh Linh Tử ngẩn người, quay đầu nhìn Đơn Dương Tử, cười nói: “Sao? Không ngờ Côn Luân phái đệ tử còn có người nhớ tới ta.”

Đơn Dương Tử lại sợ tới mức cả người phát run. Nhiều năm trước Côn Luân cường môn nhân bị Hoạt Diêm Vương một kiếm chém chết. Đó là loại đại sự gì? Mặc dù thành uy danh Hoạt Diêm Vương, nhưng cũng là kỳ sỉ đại nhục của Côn Luân phái, tự nhiên nghiêm cấm đệ tử nhắc tới. Mãi về sau, dần dần rất ít người biết, chỉ có những cao nhân có địa vị trong phái, tương truyền từng đời, không quên đại sỉ nhục này.

Khi đã đi vào được một nửa trện Cửu Cung Bát Quái, Tiểu Lô đột nhiên nói: “Hả? Bên kia là cái gì?”

Theo hướng hắn trở, chỉ thấy bên trái là một cụm núi giả, sơn thạch tầng tầng điệp điệp, mờ mờ còn có vụ khí quần quanh. Trên sơn thạch đây leo quần quanh, giữa sơn thạch, lơ lơ có một cổng vòm.

Khinh Linh Tử nhíu mày nói: “A, ta thật sự gần như quên, ở đây còn có một nơi rất hay.”

Lão đột nhiên cười, nói: “Tiểu tử, ngươi hôm nay có lộc ăn rồi.”

Nói xong, lão băng lên trước, đi vào cổng vòm.

Tiểu Lôi tiện tay đem Đơn Dương tử quăng xuống, đưa tay sờ cổng vòm, nhưng vừa chạm tay, lập tức có một đạo kim quang đánh tới, Tiểu Lôi kinh hãi, vừa định rút tay nhưng đã muộn, cơ thể rung lên, bị đẩy lui về phía sau một bước.

Lại thấy dây leo trên sơn thạch, đột nhiên tựa như đang sống, bắn rất nhanh về phía Tiểu Lôi, trong nháy mắt đã có hai sợi dây leo cuộn trên cánh tay hắn, trói lại. Tiểu Lôi “a” một tiếng, vận lực né tránh, nhưng càng tránh dây trói càng chắc. Hắn chợt nảy ra một ý, cười nói: “Có chút ý tứ đây.”

Hắn niệm hai câu khẩu quyết, lập tức song thủ bốc lên một ngọn hỏa diễm. Sợi dây leo sợ lửa, bị hỏa diễm đốt cháy, lập tức rút trở về.

Khinh Linh Tử nhìn Tiểu Lôi: “Tiểu tử, pháp lực phát triển tốt lắm, món hỏa thuật này, ngươi thật sự đã luyện được thành thạo.”

Tiểu Lôi cười nói: “Lúc trước pháp lực của ta không đủ, pháp thuật này mặc dù thi triển không ra, nhưng ta đã sớm thuộc lòng.” Hắn lại nhìn cổng vòm trước mặt, đá cho Đơn Dương Tử một cước: “Ê, nơi này là địa phương gì?”

Đơn Dương Tử câm miệng không nói. Diệu Yên đứng bên cạnh lại che miệng cười, kéo áo Tiểu Lôi, ôn nhu nói: “Phu quân, ta biết nơi này là nơi nào, có rất nhiều thứ hay ở bên trong.”

Diệu Yên nhắm mắt, chậm rãi nói: “À, có Kỳ Tiên Thảo, có Cửu Chuyển Phục Linh, a, còn có Mộc Linh Chi”

Nàng nhắm mắt, trong miệng lại chậm rãi nói ra, như thuộc nằm lòng, Đơn Dương Tử nghe đến ngẩn người, Diệu Yên mỗi lời nói ra, sắc mặt Đơn Dương Tử lại khó nhìn thêm một chút, nói đến câu cuối cùng, mặt hắn không còn chút máu.

Khinh Linh Tử cười nói: “Ta vốn còn muốn đánh đổ, lại gần như quên mất, tiên tử là liên hoa hóa thành, chính là đồng tông đồng tổ với thực vật trong trời đất, nơi này chính là dược viên của Côn Luân phái, mặc dù có trận pháp cấm chỉ, nhưng linh khí lại tỏa ra bên ngoài, có thể lừa gạt được người khác, nhưng sao có thể lừa gạt được tiên tử? Sợ rằng mũi của ngươi ngửi một chút, thì đã biết rồi.”

Diệu Yên cười: “Đạo huynh quá khen rồi.”

Khinh Linh Tử nói: “Vốn những thứ này, đối ta là vô dụng, lần ta xông vào Côn Luân, cũng chưa đi vào, bất quá lần này đã mang theo tiểu tử của ngươi đến đây, cũng phải cho hắn một ít ưu đãi. Tiên tử, tu vi của ta và ngươi, đã không cần những thứ này, bất quá lại rất tốt đối với tiểu tử này, chúng ta đi vào thôi.”

Diệu Yên tự nhiên là vui vẻ đồng ý. Trong lòng nàng Tiểu Lôi là đệ nhất, nghe được đối với Tiểu Lôi mới có lợi, làm sao không đồng ý?

Diệu Yên trầm ngâm trong chốc lát, hạ giọng nói: “Trận pháp này có chút cổ quái, để ta nghĩ lại làm sao có thể đi vào. À, ta nhận ra đám dây leo đằng kia, trận pháp này có thể phát động linh thảo tự động phòng ngự, tự nhiên là rất có nghiên cứu về thảo mộc”

Khinh Linh Tử cười ha ha , nói: “Cần gì phải phức tạp như vậy !”

Lão cao giọng cười to, đột nhiên từ trong miệng phun ra một đạo hỏa diễm ! Hỏa diễm cuộn cuộn, tựa như có sắc vàng óng ánh, bắn vào sơn thạch, đám dây leo trong nháy mắt bị thiêu thành tro bụi, ngay cả tòa núi giả, cũng bị thiêu rụi.

Diệu Yên thở dài, cười khổ: “Đạo huynh, trận pháp này rất có tinh diệu, năm đó lúc ta học nghệ, đã biết, phá trận là một môn học vất, giống như người, ép buộc dùng tam vị chân hỏa trong cơ thể thiêu rụi, đó là dựa vào tu vi của người đương thời không người thắng được. Nhưng chung quy không phải là cách phá trận pháp chính thống. Nếu tu vi của người bố trí trận pháp mạnh hơn người, biện pháp này của người là vô dụng.”

Khinh Linh Tử ngạo nghễ cười, nói: “Trận pháp sao, ta cho tới bây giờ không thích học. Kỳ môn bát quái ngũ hành gì đó, ta không chịu được. Ta chỉ có một chiêu, tên là dùng lực phá xảo ! Dù cho trận pháp của người xảo diệu đến đâu, pháp lực của ta mạnh hơn người, lấy cứng đối cứng, cũng phá được.”

Diệu Yên lắc đầu, chỉ cười khỏ. Bất quá ngẫm lại, đương thời cũng quả thật không có người nào pháp lực có thể mạnh hơn Khinh Linh Tử, tự nhiên biện pháp này của lão, cũng là tung hoành vô địch.

Trong khi cười nói, ba người bước vào phía sau sơn thạch, Diệu Yên tiện tay thi triển định thân pháp trên người Đơn Dương Tử, để hắn ở lại bên ngoài.

Đi vào cổng vòm này, Tiểu Lô đưa mắt nhìn lại, nhin không được hít một hơi, thở dài: “Thật là một khu vườn đẹp !”

Bên trong dây leo cao vút, tiên thảo tiên thụ sum xuê, vụ khí lờn vờn, tựa như đi vào cảnh thần tiên.

Ba người đang đi, lại đột nhiên nghe thấy một thanh âm the thé vang lên: “Là người nào xông vào?”

Ầm một tiếng, từ trước mặt ba người, bất thành linh biến ra một người, người nọ dáng người ngũ đoản, gầy ốm, nhìn chăm chăm ba người Tiểu Lô đang đi tới.

175. Chương 176: Cường Đạo Như Thế

Tiểu Lô thấy người này hình dáng kỳ quái, phi tục phi đạo, cười nói: “Người là người nào, cũng là Côn Luân phái sao?”

Lão nhân đó lắc đầu: ”Ta là thổ địa thần của khu vườn này

Khinh Linh Tử ở phía sau quát: “Hồ thuyết bát đạo, nơi này ở trong núi, nếu là sơn thần còn có thể, sao lại có thổ địa quản hạt.”

Lão nhân đó nhìn Khinh Linh Tử vài lần, nghiêm mặt nói: “Vị đạo trưởng này, trên đầu có thần quang, nói vậy đã đứng vào hàng tiên ban! Không biết là vị thượng tiên nào giá lâm Côn Luân?” Nói xong, giơ lên một trượng vái chào.

Khinh Linh Tử cười nói: “Không cần ca ngợi ta, ta còn chưa thành tiên, xem như là phạm nhân. Người có phải là thổ địa thần nơi này?”

Lão nhân vuốt râu, nghiêm mặt nói: “Chuyện này còn có giả sao? Thượng tiên chẳng biết, Côn Luân vốn là do sơn thần quản, nhưng mảnh rừng này đều là tiên gia bảo vật, tiên thảo vô số, chính là nơi có linh khí, cho nên bố trí chức thổ địa của ta, chuyên môn quản lý nơi này. Đám đệ tử Côn Luân phái cũng thường đến, chỉ là khu rừng này lại không phải là tài sản của Côn Luân phái, mà là thuộc về trời đất. Bọn họ tới nơi này hái tiên thảo, đều là có ngày giờ trật tự, không thể rối loạn quy củ.”

“Sao? Nơi này còn có quy củ gì?” Tiểu Lô ngạc nhiên nói.

Thổ địa gật đầu liên tục, nghiêm mặt nói: “Quy củ rất nhiều! Tiên thảo trong rừng này chính là thiên địa sở sinh, lại không phải là sản nghiệp Côn Luân phái. Bọn họ muốn đến hái lượm, trước tiên phải tắm rửa trai giới, tế bái thiên địa, mới có thể nhập viên. Nơi này mặc dù rừng cây tươi tốt, tiên thảo phong phú, nhưng cũng không thể hái bừa bãi! Tiên thảo sinh trưởng cực kỳ không dễ dàng, mặc dù là nơi linh khí của Côn Luân sơn, nhưng để đám thượng phẩm tiên thảo sinh trưởng, không có đủ trăm ngàn năm thì không khai hoa kết quả, nếu là bừa bãi ngắt hái. Chỉ một thời gian, sợ rằng đã sớm hái hết. Tỷ như mộc linh chi. Ba trăm năm mới có thể chín, ở đây bất quá mới chỉ có mười ba gốc mà thôi, nếu là hái hết, không phải đoạn căn sao? Luôn luôn phải có hái có trồng, mới có thể kéo dài. Tiểu thần ở chỗ này, chỉ phụ trách cai quản lâm viên, chiếu cố đám tiên thảo.”

Tiểu Lô nhin không được bật cười: “A. Ta hiểu rồi, người mặc dù quan chức nhỏ, tốt xấu coi như là nhân viên của thiên đình, ha ha ha”

Thổ địa nghĩ mãi cũng không hiểu nhân viên là ý tứ gì.

Diệu Yên che miệng cười nói: “Người là thổ địa thần nơi này? Thật sự thất kính rồi. Chúng ta vào vườn muốn hái chút tiên thảo, ta từng nghe, nơi này có thể có không ít thứ hay ho gì đó.”

Thổ địa thần đắc ý, cười nói: “Đồ tốt tự nhiên là không ít. Nhắc tới lâm viên này, có một bảo bối. Đó là thứ thiên hạ khó được á?” Hắn đột nhiên cảm thấy, cảnh giác nhìn mấy người, nhíu mày nói: “Đáng chết đáng chết. Ta gần như quên, các người xông tới chắc là không có ý tốt?”

Nói xong, hắn hoành mặc tượng, quát: “Ta là thổ địa thần, chức trách nơi này, không thể để các người làm loạn!”

Tiểu Lôi cười hi hi nói: “Người còn có thể ngăn trở chúng ta sao? Bên ngoài kia trận pháp đều bị chúng ta phá, tiểu lão đầu nhà người có bản sự gì?”

Thổ địa đảo mắt, quanh co nói: “Chuyện này sao ân ta và Côn Luân đệ tử quan hệ không tệ, bọn họ đến hái tiên thảo cũng hay cùng ta gặp gỡ, ta hô to một tiếng, sẽ có người đến tương trợ!”

Nói xong, lão nhân này không ngờ quay đầu bỏ chạy, miệng hô to: “Người đâu a ! Người đâu a ! Có người cướp tiên thảo !!”

Ba người Tiểu Lôi nhìn hình dáng hắn, cũng không ngăn trở, chỉ là a a cười to. Thổ địa kêu lên vài tiếng, không thấy người tới cứu, lập tức hét lớn: “Người nghe rồi đó, tự tiện cướp tiên thảo, đó là phạm cấm sự. Ta pháp lực thấp kém, ngăn trở các người không được, nhưng sau đó tất nhiên bẩm cáo thượng ty hừ hừ !”

Hắn giận dữ, hô to hai tiếng, quay đầu, xem ra muốn chạy. Diệu Yên đột nhiên cong tay bắn ra một đạo kim quang, bắn lên không chớp nháy hai lần.

Thổ địa vốn am hiểu thuật thổ động, nhưng bị Diệu Yên thi pháp, đầu đụng vào mặt đất, tựa như nện vào tấm thép cứng, ầm một tiếng, đầu óc choáng váng, ngã nhào trên mặt đất. Trên trán nhất thời sưng lên một cục u, lão ôm đầu kêu đau, ngay cả mặc tượng cũng quăng sang một bên.

Diệu Yên đi tới, nhẹ nhàng nắm lấy áo lão xách lên, cười nói: “Chúng ta còn có chút chuyện muốn hỏi người, người có thể đi được không?”

Thổ địa sợ hãi nói: “Các người muốn hỏi ta cái gì? Ta tuyệt đối không thể nói !”

Diệu Yên bĩu môi: “Trong rừng của người có cái gì tốt, không cần người nói, ta tự nghĩ là biết. Chỉ là trên người người có một thứ, ta lại cảm thấy hứng thú.”

Nói xong, nàng đưa tay vào lòng hắn mò một hồi, lấy ra một hắc hồ lô nhỏ, hồ lô đó bất quá dài chừng ba tấc, Diệu Yên lắc lắc, lại áp tai vào lắng nghe, vui mừng nói: “Chính là cái này.”

Nàng lấy hồ lô, không hề quản thổ địa thần, tiện tay đem hắn quăng xuống. Lão nhân đó khóc lóc nói: “Người không nói đạo lý ! Người đến cướp tiên thảo, còn cướp đồ kiếm cơm của ta? Không có thứ này, ta sợ rằng lập tức sẽ bị miễn chức. Ta lăn lộn mấy trăm năm, mới lên đến vị trí thổ công, người không phải hại ta đánh vỡ chén cơm sao?”

Tiểu Lôi cầm lấy cái hồ lô từ trong tay Diệu Yên, ngạc nhiên hỏi: “Thứ này là gì?”

Diệu Yên mỉm cười, nói: “Thứ này bên trong có tiên thủy.”

“Tiên thủy? Có tác dụng gì?”

Diệu Yên cười nói: “Thứ này sao, có hai diệu dụng. Đệ nhất, chàng nghĩ lão nhân này là thổ địa, chẳng quản khu rừng này, xem như một tay làm vườn. Nhưng thổ địa chẳng quản rừng cây, sẽ không giống đám làm vườn phạm gian. Phải cầm cuốc đào đất cả ngày hay sao? Tiên thủy này làm những việc đó cho bọn họ. Tiên thủy là tiên giới chi vật, trong tay chàng chỉ cần có một hạt giống, tùy chàng gieo ở nơi nào, cho dù là trên tảng đá hay là đồng khô cỏ cháy. Chỉ cần nhỏ một giọt tiên thủy, lập tức có thể sinh trưởng. Thổ địa hay sơn thần, có tiên thủy mới có thể chẳng quản chiếu cố lâm viên.”

“Như thế tốt lắm.” Tiểu Lôi cười nói: “Sau khi trở về, chúng ta cũng trồng một ít tiên thảo ở hậu viện. Còn ưu điểm thứ hai là gì?”

Diệu Yên sắc mặt đỏ lên, nói: “Tiên thủy này thích hợp hoa cỏ sinh trưởng. Phu quân phu quân chẳng lẽ quên xuất thân của thiếp? Thứ này dùng tại hoa cỏ là cực tốt, thiếp vừa lúc dùng để ân, tắm rửa thì nhỏ một giọt, đối với thiếp rất có lợi.”

Tiểu Lôi cười hì hì, lập tức đem hồ lô này cất vào lòng, cười nói: "Đã tốt như vậy thì đem về."

Thổ địa mặt ủ mày chau, cười khổ: "Thôi thôi. Các ngươi xem hình dáng đều là người đàn ông, sao lại là cường đạo. Chuyện cướp đoạt tiên thảo, thiên thượng địa hạ cũng có, nhưng lại không có ai làm như các ngươi. Cho dù là năm đó tên cường đạo tổ tông Tề Thiên Đại Thánh, lúc trộm bàn đào, cũng bắt quá trộm xong thì đi. Không hề như các ngươi, ngay cả đồ của thổ lão nhi ta cũng không buông tha."

Hắn không đề cập đến Tôn Hầu Tử thì thôi. Này nhắc tới Tôn Hầu Tử, khuôn mặt Khinh Linh Tử lập tức khó nhìn vài phần, hừ một tiếng, phất tay áo đi vào rừng.

Tiểu Lôi làm mặt quỷ, kéo tay Diệu Yên đi phía sau. Thổ địa cũng không vội, lẻo đẻo theo sau, kiên trì cầu xin Tiểu Lôi đem hồ lô kia trả cho hắn.

"Phu quân, đây là Mộc Linh Chi. Sau khi ăn có thể tránh đao binh, chỉ cần không phải tiên gia thần binh, phổ thông đao kiếm vũ khí đều không gây thương tổn chàng." Diệu Yên vào một gốc cây nhìn qua đen đúa như một khúc gỗ. Nàng thấy Tiểu Lôi không quan tâm, hé miệng cười nói: "A, ta gần như quên, phu quân hiện tại là bán tiên chi thể, binh khí tầm thường vốn không thương tổn được chàng, thứ này đối với chàng mà nói thật sự không có tác dụng gì. Bất quá một chút trở về, đem cho mấy tỷ muội và Bảo Nhi ăn, như vậy mới có lợi."

Tiểu Lôi cười hì hì, gật đầu, nói một câu "Không tệ". Không ngờ rút thái đao, rắc một tiếng, đem cái gọi là "Mộc linh chi" một đao chém xuống hắn chém đứt khoát hai đao, đem một mảnh mộc linh chi trước mặt chặt sạch.

Hắn đột nhiên nhớ tới, trên người còn có một túi Càn Khôn nữa, chính là cái túi mà Tiểu Lôi ở một thời không khác gửi cho mình tại Châu Âu. Chỉ có điều túi Càn Khôn đang trống không, vừa lúc đang cần để đựng đồ.

Hắn tiện tay đem đám mộc linh chi này cho vào. Hắn chặt hái bữa bãi như vậy, làm thổ công đứng sau lưng lòng đau như cắt, liên tục dậm chân: "Lãng phí ! Lãng phí ! Lãng phí a ! Mộc linh chi này , người tầm thường chỉ cần ăn một mảnh nhỏ là đủ. Người thật sự muốn dùng, đem về một cây, cũng đủ bảy tám người ăn ! Người chặt một mảng lớn như vậy, cho dù năm ba trăm người ăn cũng đủ"

Tiểu Lôi cùng Diệu Yên lại không thèm nhìn lão tiếp tục đi.

"Phu quân, đây là 'Thất Diệp Hải Đường Thảo', chàng xem này loại cỏ này, chia làm bảy lá, tựa như một gốc cây hải đường không? Loại tiên thảo này dùng để luyện dược vật tốt nhất, người vừa chết. Chỉ cần còn một chút hồn phách, có thể dùng nó để cứu sống."

Tiểu Lôi gật đầu, nói một câu "Tốt lắm", cầm lấy thái đao, khoi cần thanh minh, đem mấy gốc nhỏ lên, quăng vào túi Càn Khôn.

"Phu quân, đây là 'Huyền Tham', thiên địa linh khí tụ tập, phục dụng sau khi đã tọa luyện khí, một năm sẽ có mười năm công phu !"

"Tốt lắm tốt lắm !"

Cốp

Hai người tiếp tục đi tới, mặt sau, khuôn mặt thổ công run rẩy, trong lòng chửi bới các loại "Cường đạo" "Bại gia tử" không biết bao nhiêu lần.

Người nói người cướp thì cướp đi, còn chặt cây nhỏ gốc nữa!

Khi đi đến một gốc cây cổ thụ, cành lá um tùm tươi tốt, trên cành trĩu quả. Quả nhìn như quả lê, nhưng lại hơi bẹt, màu vàng.

Diệu Yên cười nói: "Phu quân, đây là"

Thổ địa vừa nghe liền sốt ruột, nhảy đến trước mặt Tiểu Lôi, liên tục van lạy: "Tiểu tổ tông, tiểu cô nãi nãi. Cái cây này, hay là ta tự mình nói ra. Đây là Vô Diệp Quả, quả này cũng không có gì hay, ăn không ngon, ăn không ngon!"

Tiểu Lôi cười nói: “Người sợ cái gì, nếu ăn không ngon, phải đợi nếm qua mới nói.”

Thổ địa cầu xin: “Quả này không có công hiệu gì, chỉ có điều sau khi ăn có thể trú nham. Các người là tu hành chi nhân, dù sao cũng không cần thứ này. Chỉ đối với người thường mới có tác dụng.”

Tiểu Lôi nghe xong cười ha ha to: “Ai nói vô dụng ! Rất hữu dụng đây!” Nghĩ thầm Nguyệt Hoa không có pháp thuật, ăn thứ này, có thể bảo trì dung nhan, nhất định phải đem nó về.

Tiểu Lôi đẩy thổ địa, tiến lên, ôm lấy đại thụ, vận pháp lực, hét lớn một tiếng, không ngờ nhổ bật cả rễ cây đại thụ này.

Thổ địa công công sợ tới mức ngã nhào, ngồi trên mặt đất nhịn không được khóc rống: “Quá ức hiếp người! Quá ức hiếp người! Các người cướp thứ gì, cũng không thể bật gốc của ta!”

Tiểu Lôi đem cây đại thụ bỏ vào túi Càn Khôn, cười nói: “Bứt rễ thì làm sao. Cho dù gập được cây bàn đào, ta cũng nhổ hết. Bằng không, hôm nay cướp về ăn hết, nếu là còn muốn ăn, chẳng lẽ ta còn phải chạy một chuyến nữa sao?”

Diệu Yên dù sao cũng mặc kệ, Tiểu Lôi nói cái gì làm cái gì, chỉ cần Tiểu Lôi cao hứng, nàng liền đi theo. Còn như vậy làm đúng hay không, nàng cũng mặc kệ.

Hai người tiếp tục hướng về phía trước, trên đường đi, những thứ quý giá trong tiên thảo viên, bị hai người vơ vét gần hết, thổ địa công công cơ hồ ngắt đi, vẫn đi theo sau, nhưng trong lòng dù sao cũng không cam tâm.

“Tiểu Lôi, người tới đây!” Phía trước Khinh Linh Tử đột nhiên quát một câu. Ánh mắt lão cực tinh, phía trước mặc dù khó đi, lão lại cũng không để ý, một mình đi trước tìm kiếm. Rốt cuộc tìm được thứ gì đó, mới lớn tiếng gọi Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cùng Diệu Yên nghe tiếng chạy đi, thấy Khinh Linh Tử đứng dưới một khối nham thạch, ánh mắt nhìn lên trên.

Nham thạch này ước chừng cao chừng năm sáu trượng, không giống những tảng đá bình thường, ngược lại mờ mờ tỏa ra vài phần kim quang. Tiểu Lôi nghĩ thầm, chẳng lẽ là bảo thạch gì đó? Nếu là như vậy, khối bảo thạch lớn như thế sẽ bán được bao nhiêu tiền!

Nhưng theo ánh mắt Khinh Linh Tử, trên đỉnh nham thạch, lại có một gốc tiên thảo! Trong ba phiến lá màu xanh lục, có một quả màu đỏ, to cỡ quả trứng, lại mờ mờ phát ra một chút tiên khí, Tiểu Lôi đến gần hai bước, ngửi được một chút mùi thơm, hít vào phê phở, làm cho người ta thần thanh khí爽.

176. Chương 177: Quá Ức Hiếp Người!

Diệu Yên đứng cạnh hần mỉm cười, nói: “Còn nói chàng cũng tu đạo, đây là đạo gia vô thượng thánh phẩm, chu quả !”

Đây là chu quả?

Tiểu Lôi động tâm. Danh tự này đã nghe qua vô số lần. Nghe nói chu quả này linh khí tối trọng, phạm nhân sau khi ăn có thể trường sinh bất lão, người tu hành sau khi ăn, có thể tăng lên tu vi.

Ngay trong không ít tiểu thuyết tiên hiệp, cũng có nhắc tới loại quả này, nghe nói sau khi ăn, có thể tăng lên một ngàn tám trăm năm công lực, cũng không biết có thật không.

Khinh Linh Tử cười nói: “Tiểu tử, lúc tại Nga Mi sơn, ngươi không dụng tâm đọc sách. Chu quả này khó có được, nghĩ đến đây, không ngờ lại có một trái, ai chính là vận may của ngươi.”

Tiểu Lôi nuốt nước miếng, cười nói: “Thứ này ăn có gì hay? Lão gia hỏa người sắp thăng thiên, nếu là người ăn, người đến thiên giới còn muốn tìm ai đó đánh nhau, ta nghĩ đối với người mới có lợi.”

Khinh Linh Tử cười nói: “Kể ra, thứ này mặc dù khó được, nhưng đối với tu vi của ta mà nói, ăn cũng không có nhiều tác dụng. Thật sự người ăn, sẽ có hiệu quả tốt nhất. Thứ này ăn vào, với thể chất trước mắt của ngươi, lập tức có thể gia tăng không ít tu vi. A ngươi hiện tại đã tới đỉnh điểm của luyện khí, xem như một chân đã tiến vào tu pháp kỳ đại môn. Vốn trong lòng ta vẫn nghĩ, đáng tiếc Vạn Niên Huyết Ngọc Thạch Chung Nhũ bị Diệu Yên tiên tử hủy đi, không thể làm một viên Hóa Vũ Đơn cho ngươi. Hiện tại có chu quả này thì tốt rồi. Người ăn vào chu quả này, để Diệu Yên hộ pháp cho ngươi đả tọa bảy ngày, hấp thu hiệu lực, còn hơn cả ba bốn viên Hóa Vũ Đơn.”

Tiểu Lôi chợt nghĩ, buột miệng: “Lợi hại như vậy sao?” Hắc nhện không được lại nói: “Sao ta lại nghe nói, chu quả này mặc dù khó kiếm, nhưng cũng không có lợi hại như vậy?”

Khinh Linh Tử trợn mắt nói: “Ngươi biết cái gì ! Chu quả này cho dù đi khắp thiên hạ, cũng vị tất có thể tìm được năm ba trái. Ngàn năm khai hoa, ngàn năm kết quả, ngàn năm chín. Còn phải xem có phải là thượng phẩm hay không nữa! Trên chu quả có ba phiến lá, cũng chỉ xem như trung phẩm mà thôi. Đối với người hữu dụng, đối ta lại không có ích lợi nhiều. Nếu bên trên có năm phiến lá, đó mới xem là cực phẩm. Sợ rằng ngay cả ta thấy cũng phải động tâm, vị tất đã dễ cho ngươi.”

Tiểu Lôi cười ha ha , chấp tay nói: “Vậy đa tạ ngươi.” Nói xong, hắc tự nhiên không khách khí, tung người bay lên, bứt lấy chu quả rồi cẩn thận cho vào túi Càn Khôn.

Khinh Linh Tử nói: “Trái này người ăn, lá cũng không cần quăng. Chiếc lá này cũng có linh khí tụ tập, người dựa theo biện pháp của Tiêu Dao phái chúng ta luyện chế đơn dược, cũng rất tốt.”

Thổ công đang đứng sau, lỗ mũi muốn xịt khói, đột nhiên hét lớn: “Không được, không được ! Tiểu lão nhi hôm nay nhất định không để yên cho các ngươi! Các ngươi cướp sạch các thứ trong vườn, sau này ta làm sao bây giờ? Tóm lại là không thể giữ cái vườn không mà ngủ đúng không?”

“Vườn không sao? Cũng chưa chắc.” Khinh Linh Tử thở dài nói: “Trong vườn này còn có không ít thứ tốt, đáng tiếc hôm nay không có thời gian để chậm rãi tìm. Đợi đám Ngọc Cơ Tử trở lại. Chắc chắn còn có một phen phiền toái.”

Tiểu Lôi đột nhiên nói một câu: “Đã không thể nhất nhất tìm kiếm, không bằng đem khu vườn dọn đi luôn.”

Những lời này vừa nói, lập tức làm thổ công sợ tới mức ngã nhào. Lão trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, ngón tay run rẩy, một chữ cũng nói không nên lời.

Diệu Yên hé miệng cười nói: “Toàn bộ đem đi, cũng đem không được khu đất. Bất quá vừa rồi chàng đã nhổ không ít, trở về chúng ta làm một khu vườn phía sau nhà là được. Chàng đừng quên, cái hồ lô trong túi chàng, là tiên thủy chuyên môn bồi bổ cho tiên thảo a. Chỉ là, khu rừng này, ta phải chăm sóc lại. Dù sao ta đối với những thực vật này, cũng không quen thuộc lắm.....”

Nói đến đây, Diệu Yên động tâm, nhìn Tiểu Lôi, hai người đồng thời nghĩ tới cái gì, ánh mắt cùng chuyển hướng nhìn thổ địa công công.

Diệu Yên nhin cười, nói: “Như vậy là có hơi quá đáng không?”

Tiểu Lôi nghiêm mặt nói: “Dù sao cướp cũng đã cướp, cướp một cũng là cướp, cướp mười, cướp trăm cũng là cướp. Không có gì phân biệt.” Khinh Linh Tử cũng lập tức minh bạch suy nghĩ trong lòng hai người, cười khổ: “Tam thanh đạo tôn tại thượng, sợ rằng cũng phải tức chết vì các ngươi.”

Diệu Yên nắm lấy thổ địa, cũng không để ý tới vẻ mặt hoảng sợ của lão, thi triển định thân pháp, thổ địa lập tức không thể nhúc nhích. Tiểu Lôi tiện tay thổ công cho vào túi Càn Khôn, cười nói: “Vừa lúc, dù sao ngươi ở chỗ này cũng là làm vườn, hiện ở chỗ này dù sao đã không có còn lại bao nhiêu thứ, không bằng theo ta trở về, làm việc cho ta. Sau này tiền lương tiền thưởng, cũng không thiếu cho ngươi.”

Khinh Linh Tử thở dài, trong miệng yên lặng mặc niệm danh hiệu đạo tôn. Lão vốn làm việc đã là kinh thế hãi tục, lại không nghĩ tới tiểu tử này so với chính mình còn vô pháp vô thiên.

Làm cường đạo đến mức này, không dám nói là hậu vô lai giả, nhưng tuyệt đối là tiền vô cổ nhân. Tôn Ngộ Không lợi hại không? Nhưng Tề Thiên Đại Thánh lúc trộm bần đào, cũng không có thấy người ta đem thổ công cướp về Hoa Quả sơn trồng đào cho hắn a?

Ba tay cường đạo vô pháp vô thiên ra khỏi khu rừng, thấy Đôn Dương Tử vẫn còn nằm trên mặt đất. Tiểu Lôi hiện tại đầy túi mà về, tâm tình rất tốt, cũng không muốn lý đến hắn.

“Lão gia hỏa, ta khán hay là làm chính sự trước đi. Không biết bọn họ đem Tiên Âm nhốt ở đâu?”

Khinh Linh Tử trầm ngâm một chút: “Côn Luân phái rất sĩ diện, Tiên Âm dù sao cũng là Tiên Sơn chưởng môn, bọn họ cũng không dám vô lễ, sẽ không có đem nàng giam tại địa phương tối tăm, nhiều nhất chỉ phong ấn pháp lực của nàng, giam lỏng tại nơi nào thôi.”

Mọi người lại đi tiếp. Nhưng qua khỏi đạo quan này đến đạo quan khác, đánh ngã vài đám đạo sĩ, lại vẫn tìm không thấy Tiên Âm. Bắt vài đạo sĩ bức hỏi một chút, cũng không hỏi ra. Đám đạo sĩ, tựa hồ giống như thật sự không biết Tiên Âm bị giam ở nơi nào.

Cuối cùng, mấy người xuyên qua một đại đường, đi tới hậu đường của đạo quan. Nơi này nói là hậu đường, kỳ thật không bằng nói là một “Hậu viện”.

Trước mặt là một lâm viên, lâm viên bố trí khá ưu nhã. Không thể tưởng được tại Côn Luân sơn, không ngờ lại có một khu vườn trúc, Tiểu Lôi cười nói: “Côn Luân đạo sĩ. Thật rất biết hưởng thụ. Ta thấy người bố trí khu vườn có đời có khe, không phải là là người bình thường đâu.”

Khinh Linh Tử mỉm cười, nói: “Nói như thế cũng đúng, bọn Côn Luân phái chỉ thích làm những thứ phong nhã gì đó. Bất quá nội đường này, ta cũng chưa từng tới. Nghe nói hình như là nơi ở của đệ tử cấp cao. Mặt sau còn có một chỗ, nghe nói là sơn động để bế quan tu luyện, qua đó xem. Nếu không có, vậy đành phải đi tìm Ngọc Cơ Tử mà tra hỏi.”

Xuyên qua khu rừng trúc, mặt sau quả nhiên là sườn núi. Trên sườn núi, lại có một thác nước chảy xuống, chắc là tuyết đọng đỉnh núi tan chảy mà hình thành. Phía dưới có một thủy đầm. Từ xa đi tới, đã cảm thấy hơi nước đập vào mặt, rất mát mẻ.

Trên thủy đầm trên, thác nước đổ xuống ầm ầm, làm bắn lên vạn điểm thủy châu, Tiểu Lôi cười nói: “Nơi này đẹp quá. Nếu nơi này không phải là trọng địa của Côn Luân, ta cũng không ngại cướp về để tự mình hưởng dụng.”

Chỉ thấy bên bờ thủy đầm có dựng một tấm bia đá, bên trên có những chữ như rồng bay phượng múa “Ngọc long động”. Tấm bia đá đó cũng không biết là bao nhiêu niên đại, lại bị hơi nước bào mòn đến cực kỳ trơn nhẵn, Tiểu Lôi nhìn qua, cười nói: “Sao lại tên là Ngọc Long Động? Nhìn thác nước, nên gọi là Thủy Liêm Động chứ.”

Những lời này lại làm Khinh Linh Tử xúc động, lão nhẩn nhẩn hừ một tiếng.

Tiểu Lôi thề lưỡi, làm mặt quỷ, Diệu Yên ôn nhu nói: “Thác nước chảy xuống thật giống một con ngọc long. Nơi này tên là Ngọc Long Động, cũng không sai chút nào. Nói vậy động này ở mặt sau thác nước à.”

Kia trên bờ thủy đầm, tự nhiên có một đám nham thạch lộ trên mặt nước. Ba người đi vòng qua thác nước đến mặt sau, quả nhiên liền thấy động khẩu phía sau thác nước.

Tiến vào trong động, cảm thấy trong động này ẩm ướt, hàn khí bức người, Tiểu Lôi nhin không được cười nói: “Nơi này rất lạnh, tựa như một cái tủ lạnh thiên nhiên, đạo sĩ trên núi ngày thường đem thức ăn đặt ở chỗ này, cũng sẽ không bị hư. Hay thật!”

Khinh Linh Tử lại nghiêm mặt nói: “Không cần hồ thuyết bát đạo. Ngọc long động là nơi bế quan tu luyện của Côn Luân phái, Côn Luân các đời cao nhân, sợ rằng trong mười đã có tám chín đã ở trong động này. Người xem trên thạch bích kia”

Lão chỉ tay, liền thấy trên thạch bích có khắc họa một ít văn tự.

Đi đến nơi xem, lại là không ít công pháp, Tiểu Lôi nhìn vài lần, cảm thấy trong đó có không ít những thứ tinh diệu, nhin không được thở dài, nói: “Quả nhiên là như thế.”

Khinh Linh Tử cũng nhìn trong chốc lát, nói: “Công pháp này rất tinh diệu, xem ra Côn Luân nhất phái dù sao cũng có thứ hay ho, chỉ là đám hậu nhân kém cỏi, không luyện cho tốt mà thôi.”

Lão lại nhìn chăm chăm một nhóm văn tự nhìn vài lần, nhắm mắt nghĩ trong chốc lát, mỉm cười, thở dài nói: “Cao minh ! Cao minh a !”

Tiểu Lôi thầm lưu ý, biết ánh mắt Khinh Linh Tử luôn rất cao, có thể làm lão nói một câu cao minh, sợ rằng thật sự không vừa. Hắn lập tức lưu tâm nhìn vài lần, mặc dù nhất thời nhìn không hiểu, lại nhắm vài lần, ghi tạc trong lòng.

Lại đi vài bước, những vết tích trên tường ngày càng lớn hơn. Mặt đất cũng dần dần khô hơn, một quả dạ minh châu to lớn treo trên đỉnh đầu, tỏa ra những luồng quang huy nhẹ nhàng.

Khinh Linh Tử trên đường đi, ngẩng nhìn hai bên thạch bích, ba người chậm rãi bước tới, Tiểu Lôi nhân cơ hội ghi nhớ không ít Côn Luân tuyệt học, đều là không hiểu, có gì tính sau.

Hắn vốn thông minh, lại có kỳ ngộ, thoát thai hoá cốt, linh quang quán đỉnh, nhìn thứ gì cũng không quên, những thứ này thật sự không làm khó hắn được.

Mọi người đi tiếp về phía trước bảy tám thước, liền thấy một thạch thất. Trong thạch thất trống không, chỉ có hai ba cái bồ đoàn rách nát, trên trần treo một viên dạ minh châu to cỡ một nắm tay, chuyển tiếp ánh sáng, miễn cưỡng có thể thấy cảnh bên trong thạch thất.

Thạch thất này thật sự không lớn, bất quá chỉ vài chục thước vuông mà thôi. Trên bồ đoàn, lại có một người đang ngồi!

Ba người vừa đi đến, người đó cũng vừa thấy, A một tiếng, mở mắt nhìn ba người. Khinh Linh Tử nhìn lại, ngăn người một chút, lập tức cười nói: “A ha, nguyên là người.”

Chỉ thấy người đang ngồi mặc một bộ đạo bào, đầu búi tóc, sắc mặt tái nhợt, râu ba chòm, có vài phần đạo cốt tiên phong, lại là người quen. Chính là Côn Luân Ngọc Hư Tử. Có lẽ sau khi lão bị thương trong rừng, liền trở về ẩn ở chỗ này bế quan dưỡng thương.

Ngọc Hư Tử thấy ba người tiến đến, trợn mắt, kinh hô: “Các người sao lại đến đây!”

Hắn thấy Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử, cũng bình thường, lại thấy Diệu Yên, liền buột miệng: “Tiên Âm? Người sao lại trốn được ra ngoài?”

Tiểu Lôi cười hì hì, nói: “Lão đạo sĩ, người khỏe không, người sao lại ngồi ở chỗ này, không biết là luyện pháp thuật gì đây?”

Ngọc Hư Tử mặc dù tức giận, nhưng lại không hề nhúc nhích, ngay cả ngón tay cũng không cử động, buột miệng: “To gan, nơi này là Côn Luân cấm địa, các người cút mau!”

Khinh Linh Tử chớp mắt nhìn hắn, đột nhiên cười nói: “Ngọc Hư Tử, ta biết rồi! Người là đang luyện công pháp dưỡng thương Côn Luân Lô Tự Quyết phải không? Ta nghe nói người bị đả thương bởi Tiên Âm, lại không ngờ người bị thương nặng như vậy, phải dùng đến công pháp dưỡng thương Lô Tự Quyết?”

Hắn quay đầu nhìn Tiểu Lôi, nói: “Không cần lo lắng hắn, hắn đang luyện Côn Luân Lô Tự Quyết, Lô Tự Quyết một khi vận pháp, trước khi hoàn công, đều không thể cử động. Hiện tại cho dù người đá vào móng hắn một cước, hắn cũng không thể cử động được.”

Tiểu Lôi cười ha ha, nói: “Không thể cử động được sao? A ha! Lão đạo sĩ, ngày đó trong rừng, người đánh ta thê thảm quá! Hiện tại tiểu gia ta cần phải báo thù!” Nói xong, hắn rút thái đao, âm hiểm cười từng trận, bước tới.

Ngọc Hư Tử thấy Tiểu Lôi không có hảo ý, kinh hô: “Người muốn làm gì !! Người đâu a ! Người đâu a !!”

Tiểu Lôi cười nói: “Người kêu gì! Người kêu gì! Người cho dù la đến vỡ họng, cũng không ai tới cứu người.” Chỉ là hắn nói xong những lời này, trong lòng lại cảm thấy không thích hợp, hình như đây là kiểu lời thoại của những tên đâm tặc nói với tiểu cô nương trong mấy bộ phim cấp ba.

Ngọc Hư Tử thở hắt ra, trầm giọng nói: “Các người sao lại đến đây? Đệ tử bên ngoài đâu?”

Khinh Linh Tử cười nói: “Tự nhiên là đã bị ta đánh bại.”

Tiểu Lôi cầm thái đao vung vẩy trên đầu Ngọc Hư Tử vài cái, làm mặt hấn vàng như đất, run giọng nói: “Tiểu tử! Người dám động một cọng tóc của đạo gia, sư huynh ta sẽ không buông tha người!”

Lời hấn vừa nói xong, Tiểu Lôi đã vung đao cắt đứt búi tóc, tóc nhất thời rơi đầy.

“A, đạo trưởng, tóc của người rốt không phải chỉ rút một hai cọng, mà đến mấy trăm cọng, chuyện này biết tính sao đây?”

Hấn đảo mắt, cười hi hi nói: “Người làm đạo sĩ cả đời không chán sao? Hôm nay tiểu gia cho người cải thành hòa thượng.”

Nói xong, hấn vung tay xuất đao, xoát xoát không ngừng, một lát sau, Ngọc Hư Tử tóc tai sạch trơn, nhất thời biến thành một gã đầu trọc.

Tiểu Lôi trầm ngâm, từ trong túi lấy ra một cái bật lửa, lại châm chín vết nhang trên đỉnh đầu Ngọc Hư Tử, lúc này mới lui một bước, hài lòng cười nói: “Àn, tốt rồi. Làm không tệ, hình dáng này, thật sự giống một cao tăng đắc đạo, chỉ có bộ đạo bào hơi chướng mắt.” Nói xong, đưa tay cởi đạo bào của Ngọc Hư Tử.

Ngọc Hư Tử tức giận kêu to, trong miệng không ngừng chửi bới tiểu hồn dẫn tiểu súc sinh, nhưng Tiểu Lôi lại đã cởi quần áo hấn ra, may mắn hấn còn ngại Diệu Yên đứng bên cạnh, còn để lại cho hấn chiếc quần, chỉ lột sạch thân trên.

Ngọc Hư Tử không biết bao nhiêu tuổi, nhưng người tu đạo bảo dưỡng rất tốt, khắp người nhẵn nhụi trắng nõn, tựa như một thiếu niên.

Tiểu Lôi lại nổi ác tâm, vẽ trước ngực hấn một con rùa đen, lúc này mới dừng tay, cười nói: “Lão đạo sĩ, ta hỏi người một câu, người nếu trung thực trả lời thì thôi, bằng không, ta đem cái đầu phía dưới của người cũng cạo sạch.”

Ngọc Hư Tử suy nghĩ, lập tức minh bạch ý tứ của hấn, sắc mặt nhất thời biến đổi, trong mắt lộ ra ba phần cầu xin, bảy phần sợ hãi.

177. Chương 178: Theo Đuôi

Tiểu Lôi cười nói: “Người sợ cái gì, ta chỉ là cạo cho người, cũng không phải cắt mệnh căn của người bất quá người dù sao cũng đã xuất gia. Mặc kệ là làm hòa thượng cũng được, làm đạo sĩ cũng tốt, thứ đồ chơi này là dùng không được, cũng không có quan hệ gì hết?”

Ngọc Hư Tử liên tục hô to: “Có quan hệ! Có quan hệ! Quan hệ lớn lắm! Tuyệt đối cắt không được!”

“Sao? Sao lại cắt không được?” Tiểu Lôi cố ý cười nói: Cổ nhân nói, quân tử phóng khoáng, tiểu nhân có tiểu đệ đệ. Nghĩ đến chỉ có tiểu nhân mới có tiểu đệ đệ, đạo trưởng là quân tử, tự nhiên là không nên có.”

Khinh Linh Tử đứng bên cạnh cười đến xuyết tắc thở, liên tục ho khan nói: “Tiểu tử vô tri! Người nói cái chó má gì vậy! Câu nói kia là quân tử phóng khoáng. Tiểu nhân thường lo âu!! Cái gì cái gì mà tiểu đệ đệ!!”

Tiểu Lôi cười nói: “Không cần quản nhiều như vậy, dù sao hấn cũng đã xuất gia. Cái đồ chơi đó, có hay không, cũng không sao cả.”

Diệu Yên nghe được đỏ mặt tía tai, quay người không dám nhìn Tiểu Lôi.

Ngọc Hư Tử sợ hãi, miệng giống như ngậm mứt đắng, cười khổ: “Tiểu cư sĩ, người nói đi. Vấn đề gì đó, ta trả lời là được rồi.”

Hấn gặp lúc mệnh căn nguy cấp, khẩu khí mềm xuống, gọi Tiểu Lôi là cư sĩ.

Tiểu Lôi tự nhiên lập tức hỏi hấn Tiên Âm giam ở nơi nào. Ngọc Hư Tử quá lạ, nhìn Diệu Yên, nghĩ thầm Tiên Âm không phải ở trước mặt người sao?

Ngọc Hư Tử cũng không nhận ra Diệu Yên, không biết thân phận Diệu Yên. Tiểu Lôi lại không muốn giải thích cho hắn, đao đưa xuống, nhíu mày nói: “Bà bà mù mù làm gì? Thống khoái một câu. Người muốn trả lời vấn đề, hay là cạo đầu?”

Ngọc Hư Tử mặt vàng như đất, ử rử nói: “Ta ta tự nhiên là muốn trả lời vấn đề. Tiên Âm bị giam không phải ở phía sau núi sao? Ở thảo đường phía sau núi mười trượng. Các người đã đem Tiên Âm cứu ra, còn hỏi ta làm cái gì?”

Tiểu Lôi vừa cẩn thận hỏi cái gì ở phía sau núi, Ngọc Hư Tử nói chi tiết. Tiểu Lôi lúc này mới thu hồi đao, ôn hòa cười nói: “Tốt. Đại hòa thượng là người thông minh, trả lời sớm như vậy, ta cũng không cần lãng phí nhiều nước miếng như vậy.”

Ngọc Hư Tử nghe hắn gọi mình là đại hòa thượng, nghĩ đến vết nhang trên đầu, mặc dù trong lòng tức giận, cũng không dám biểu hiện ra, chỉ cúi đầu không nói.

Diệu Yên thở dài, nhẹ nhàng giữ chặt tay Tiểu Lôi, hạ giọng nói: “Được rồi, phu quân. Hay là buông tha hắn đi. Hắn dù sao cũng là cao nhân đắc đạo, đùa như thế, cũng quả thực có chút quá phận.”

Tiểu Lôi còn chưa nói, Ngọc Hư Tử lại kêu lên một tiếng, nhất ánh mắt nhìn chăm chú Tiểu Lôi, giống như trên mũi hắn đột nhiên mọc ra một đóa hoa, lấp bắp nói: “Người vừa rồi nàng gọi người là cái gì? Phu phu quân? Phu quân?!!”

Tiểu Lôi cười thần bí, cố ý không nói, kéo Diệu Yên đi khỏi. Khinh Linh Tử sắc mặt cổ quái, lại cố ý nhìn cái đầu trọc của Ngọc Hư Tử, cười dài hai tiếng rồi đi.

Kia cái gọi là thảo đường phía sau núi, thật sự là một nơi bí ẩn phi thường, nếu là Ngọc Hư Tử không nói ra, còn không dễ dàng tìm.

Ba người đi ra đạo quan, vòng tới phía sau núi, xuyên qua một mảnh rừng cây, dựa theo phương pháp Ngọc Hư Tử nói, trước tiên tìm tới một cây đại thụ bốn nhánh, sau đó đi về bên trái một trăm bước, tìm được một gốc cây to, sau đó hướng về phía trước đi hai trăm bước, lúc này mới ra khỏi rừng cây, thấy trước mặt có một bậc thang.

Bậc thang đi lên cao chừng vài chục trượng. Tiểu Lôi thở dài, nói: “Thứ này làm gì mười trượng, rõ ràng có đến trăm trượng.”

Khinh Linh Tử nhìn lên trên, đột nhiên trong mắt lộ ra vài phần cổ quái, hạ giọng nói: “Bên trên có người!”

Tiểu Lôi kinh hãi, nhìn theo hướng Khinh Linh Tử chỉ, quả nhiên trên bậc thang, giữa lớp mây mù, dường như có một nhân ảnh đang chạy lên rất nhanh.

Nhìn từ xa, nhân ảnh đó tựa hồ có vài phần quen thuộc, dường như đã từng thấy qua.

Tiểu Lôi ngẩn người. Diệu Yên cũng thấy, buột miệng: “Là hắn?”

Tiểu Lôi nhìn kỹ lại, lúc này mới nhất thời nhận ra. Nguyên là người đang lên núi, mình quả thật từng gặp qua, đúng là Nam Nhất Si Đông Phương Vô Thắng trong Ngũ Phương Cao Nhân Bảng. Gã gia hỏa si mê Tiên Âm.

Khinh Linh Tử hơi suy tư một chút, lập tức cười nói: “Phải rồi. Tên gia hỏa đó cái gì cũng không tệ, duy độc chỉ một chữ tình tự là chịu không nổi. Xem ra cũng là chạy tới cứu bà nương ác độc đó. Bất quá lão tiểu tử này bản sự không tệ, không ngờ tìm được nơi này trước chúng ta một bước, chúng ta đi theo xem.” Ba người sau đó đuổi kịp. Cho dù ở phía sau Đông Phương Vô Thắng, nhưng càng đuổi càng gần. Đông Phương Vô Thắng trong lòng sốt ruột cứu người, cũng không phát hiện mặt sau có người đi theo.

Đông Phương Vô Thắng cũng mặc một bộ trường bào sờn rách giống như ngày đó tại tiên lâm đại hội, phía sau lưng đeo một đại hồ lô cùng bàn cờ.

Trên đỉnh bậc thang, là một bình đài nhỏ, mấy người Tiểu Lôi còn chưa lên đến bên trên. nghe thấy bên trên truyền đến thanh âm. Một thanh âm hùng hậu quát lên: “Đông phương tiên sinh, người tới cứu Tiên Sơn chương môn sao?”

Thanh âm Đông Phương Vô Thắng có chút bất đắc dĩ: “Ngọc Chiêu Tử. Người và ta cũng quen biết nhiều năm, cũng phải nể mặt ta.”

Lại có một thanh âm the thé vang lên: “Đông phương tiên sinh, sư huynh đệ ta phụng mệnh chăm sóc Tiên Âm chứng môn nhân ở đây, vô luận như thế nào không thể để nàng ly khai. Mời người trở về, thấy mọi người quen biết nhiều năm, chúng ta sẽ không nói cho chứng môn nhân.”

Đông Phương Vô Thắng lại nói: “Ngọc Linh Tử, người không cần phải nói. Hôm nay không mang Tiên Âm về, ta sẽ không hạ sơn.”

Tiểu Lôi động tâm, kéo Diệu Yên lặng lẽ đi lên, nấp sau một khối cự thạch nhìn lại.

Chỉ thấy trên bình đài, rộng chừng nửa sân bóng chày, dưới vách núi là một thảo đường, bên ngoài thảo đường có hai lão đạo sĩ một mập một ốm đang khoan chân ngồi.

Đông Phương Vô Thắng đứng nhìn vào bên trong thảo đường. Có điều hai đạo sĩ mặc dù đang ngồi, nhưng trong tay đều cầm một thanh trường kiếm, cần đường hắt lại.

Tiểu Lôi đang xem xét, lại nghe thấy Khinh Linh Tử nói: “Hai đạo sĩ đó, mập chính là Ngọc Chiêu Tử, ốm chính là Ngọc Linh Tử, hai gia hỏa này đều là sư huynh của Côn Luân chứng môn Ngọc Cơ Tử, pháp lực tu vi mặc dù không bằng Ngọc Cơ Tử, nhưng so với Ngọc Hư Tử lại mạnh hơn một ít. Xem như Tu Pháp Kỳ cao thủ.”

Khinh Linh Tử là dụng pháp lực đẩy âm thành dòng, cho nên khi lão nói chuyện, người bên trên không nghe được.

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, đưa tay viết trên tảng đá: “Xem rồi tính”.

Đông Phương Vô Thắng vẻ mặt đau khổ nói: “Hai vị đạo huynh, ta không muốn cùng các người động thủ, nhưng xem tình hình hôm nay có vẻ không tránh được một hồi tử tử” Hắn lại quay về thảo đường kêu lên: “Tiên Âm, ta tới cứu nàng đây. Nàng đừng sốt ruột, ta tới đây.”

Ngọc Chiêu Tử cười khổ: “Đông Phương tiên sinh, người cũng là nhất đại cao nhân, vương tư tình như vậy, không sợ bị người ta coi thường sao?”

Đông Phương Vô Thắng quát: “Sợ cái gì, chuyện này, các người là người xuất gia sao hiểu được.”

Nói xong, hắn phất tay, xuất ra một thanh trường kiếm, cất cao giọng nói: “Đến đây, hai vị đạo hữu, hôm nay ta đến lĩnh giáo pháp thuật của hai vị.”

Ngọc Chiêu Tử và Ngọc Linh Tử đồng thời quát một tiếng: “Vô lượng thiên tôn !”

Hai người đồng thời xuất ra trường kiếm, hai thanh trường kiếm hóa thành hai đạo kim quang bắn về phía Đông Phương Vô Thắng, Đông Phương Vô Thắng “Hắc” một tiếng, cơ thể bắt đầu xoay tròn tại chỗ, trường kiếm xoay ngang đảo lộn cùng cơ thể, tựa như một dòng suối, đình đình đương đương vài tiếng, đẩy bật phi kiếm của hai đạo sĩ.

“Cần Khôn vô cực, bắn!” Hai đạo sĩ đồng thời hét lớn một tiếng, hai thanh phi kiếm bị đẩy văng lên không trung, lập tức chậm rãi vẽ thành hai thái cực đồ một âm một dương tại không trung. Thái cực đồ lấp lánh kim quang giữa không trung, sau đó hướng Đông Phương Vô Thắng dè xuống.

Trường kiếm trong tay Đông Phương Vô Thắng run lên, đâm tới, nghe thấy bách một tiếng, cơ thể hắn chao đảo, một kiếm vừa rồi thích trúng thái cực đồ, dường như đâm vào hư không, trường kiếm bị một cổ lực lượng kỳ quái vặn xoắn, hắn cấp tốc lui ra phía sau hai bước, lại nhìn trường kiếm trong tay, thân kiếm đã cong quăn. May mắn hắn lui nhanh, trong thái cực đồ dường như có một lực xoắn, nếu hắn vừa rồi phản ứng chậm một chút, sợ rằng ngay cả cánh tay cũng bị vặn đứt.

Đông Phương Vô Thắng rùng mình, biết đây là Côn Luân phái Thái Cực Âm Dương Kiếm Trận, kiếm trận này ngầm ẩn lý luận âm dương thái cực, giờ phút này do hai cao thủ Côn Luân chữ Ngọc liên thủ thi triển ra, uy lực càng bất phàm. Đông Phương Vô Thắng lập tức thối lui một bước, trở tay xuất ra bàn cờ phía sau lưng, đặt ở trước mặt, mặc niệm hai câu chú ngữ, quát: “Đi đi !”

Hắn ngồi tại chỗ, đơn thủ bấm linh quyết, ngón tay tựa như hoa lan, chỉ thấy bàn cờ bị hấn quăng lên trên không, càng ngày càng lớn, ngân quang lấp lánh tỏa ra, sáng lóa mắt !

Lại nghe thấy một trận thanh âm, trên bàn cờ bắn ra vô số điểm quang mang đen và trắng, hướng thái cực đồ bắn tới. Nguyên hắc bạch quang mang này, toàn bộ đều là con cờ trên bàn cờ của hắn.

Quang mang bắn ra bốn phía, vô số con cờ bắn trúng thái cực đồ, lập tức bị văng ra ngoài, thái cực đồ mặc dù lợi hại, nhưng chung quy pháp lực hai đạo sĩ hữu hạn, con cờ càng ngày càng dày đặc, thái cực đồ dần dần chống đỡ không được.

Đông Phương Vô Thắng thấy có cơ hội, lấy hồ lô ra, cầm trên tay, niệm động tiên quyết, quát: “Thu !”

Trường kiếm trong tay hai đạo sĩ ứng thanh mà bay, ào ào hai tiếng, hóa thành hai đạo kim quang, bay vào hồ lô của Đông Phương Vô Thắng.

178. Chương 179: Nhập Ma

Tiểu Lôi hăm mộ liếc nhìn, mặc dù không nói gì, nhưng Khinh Linh Tử nhìn ánh mắt hắn, làm sao mà không biết hắn đang suy nghĩ gì, mỉm cười nói: “Đó là bảo bối của Đông Phương lão nhi, chuyên môn khắc chế phi kiếm. Ngự kiếm thuật của gia hỏa này không tốt, liền đặc biệt luyện chế pháp bảo này, xem như bù đắp cho khuyết điểm của mình Ài, bất quá phương pháp này trông qua thì có hiệu quả, kỳ thật tác dụng không lớn. Nếu gặp phải cao thủ ngự kiếm thuật chân chánh lợi hại sẽ trở thành vô dụng. Lúc đầu tại Tiên Lâm thịnh hội, hồ lô này của hắn đã thua bởi Diệu Yên.”

Diệu Yên gật đầu nói: “Không sai, ngày hôm đó ta đã nói qua, hồ lô này của hắn chỉ có vỏ ngoài, gặp phải cao thủ sẽ thành vô dụng, chỉ có thể hù dọa đám nhị lưu nhân vật mà thôi.” Nàng kéo tay Tiểu Lôi, ghé tai hắn ôn nhu nói: “Phu quân, chàng nếu muốn trở thành cao thủ thực sự, nên hạ quyết tâm tu luyện ngự kiếm thuật cho thật tốt. Đông Phương Vô Thắng người này mặc dù si tình, nhưng lại rất thông minh, hắn tuy rằng nghĩ ra biện pháp dễ dàng này, nhưng phương pháp này nói cho cùng không phải chánh đạo.

Tiểu Lôi thu liễm tâm thần, gật đầu.

Hai đạo sĩ mắt thấy trường kiếm bị thu lại, nhưng chẳng ngờ cũng không kinh hoảng, chỉ thoáng nhìn nhau, nghĩ chắc cũng đã sớm biết thủ pháp pháp bảo này của Đông Phương Vô Thắng. hai người đồng thời nhảy lên, Ngọc Linh Tử đứng phía sau Ngọc Chiêu Tử, thủ chưởng áp lên sau lưng hắn, quát to một tiếng.

Ngọc Chiêu Tử lập tức như mũi tên bắn ra. Song chưởng hắn vung lên, huy động một cung tròn. Trên thủ chưởng của hắn hỏa diễm cực nóng bùng cháy, ngay cả toàn thân cũng phát xuất kim quang chói mắt.

Thân thể hắn giữa không trung, chung quanh từng điểm hoa lửa nhẹ nhàng hạ xuống, bỗng nhiên co một tay lại, ngón cái kẹp ngón giữa, dường như lỏng lẻo kết thành một thủ ấn, mặt khác đơn chưởng vù vù bổ xuống.

Hoả diễm đầy trời đồng thời hướng Đông Phương Vô Thắng cuốn đến

Đông Phương Vô Thắng sắc mặt khẽ biến đổi. Cước bộ liên tiếp lui về phía sau, song chưởng đẩy về phía trước. Chưởng phong lừng lẹ ào tới, nhưng không thể ngăn cản được hoả diễm cuốn đến, chỉ miễn cưỡng phân khai hoả diễm biến đổi tốc độ. Hoả diễm bị chưởng phong của hắn đẩy một chút ra hai bên, thổi qua hai bên người hắn.

Bộ dạng Đông Phương Vô Thắng hơi khốn đốn một chút, mấy chỗ còn lạnh lặn trên bộ trường bào rách nát đều bị cháy đen, khuôn mặt vàng như đất, tóc cũng bị cháy xoăn lại.

“Ồ? Liệt dương chích viêm chưởng này của Côn Luân, mặc dù là tuyệt học Lôi Tự Quyết, nhưng với pháp lực của Đông Phương Vô Thắng, cũng không nên khốn khổ như thế a.” Khinh Linh Tử cau mày, liếc nhìn Diệu Yên.”

Diệu Yên cũng lộ xuất mục quang kinh hãi, thấp giọng nói: “Không đúng, pháp lực của Đông Phương Vô Thắng, so với trước hình như thấp hơn không ít.”

Thông thường tu hành giả cao thủ cấp bậc như Đông Phương Vô Thắng, chỉ cần không quá lười biếng, dựa theo tiến độ tu luyện bình thường, tu vi chỉ có càng ngày càng cao thâm, sẽ không có bước thụt lùi.

Diệu Yên thoáng suy tư, thở dài nói: “Ta biết rồi, Đông Phương Vô Thắng tựa hồ đối với Tiên Âm một khối tình si. Quá nửa là lần trước khi Tiên Âm trọng thương, hắn đã hao phí pháp lực của mình giúp cho Tiên Âm liệu thương. Kết quả chính mình nguyên khí đại thương, nhớ thương thể của Tiên Âm bị ta dùng Tịch Mạch Thập Tam đánh trúng, ở đâu trị dễ dàng triệt để như vậy? Đông Phương Vô Thắng nhất định đã đại phí pháp lực, e rằng còn thương tổn đến căn cơ của chính mình.”

Khinh Linh Tử hừ một tiếng, hờ hững nói: “Có lẽ còn có gia hỏa Ngọc Tu La kia. Nếu bị thương tổn bởi Tiên Sơn Tịch Mạch Thập Tam của ngươi, bằng vào tu vi một mình Đông Phương Vô Thắng hắn, sao cứu được Tiên Âm. Nhất định còn có Ngọc Tu La xuất thủ giúp đỡ.”

“Đông Phương tiên sinh.” Ngọc Chiêu Tử quát: “Ngươi nên thối lui đi.”

Đông Phương Vô Thắng nghiêng răng, lớn tiếng nói: “Ta đã nói, không mang theo nàng, ta sẽ không xuống núi.”

Hắn dấu sao đã từng thuộc nhóm Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân, hốt nhiên hít một hơi thật sâu, ngực nhô cao lên, một hơi này, cũng không biết đã hút vào bao nhiêu. Hắn khoanh chân ngồi trên mặt đất, đơn chưởng kết thành hình liên hoa, đột nhiên trên người toát ra tử diễm hỏa sắc hùng hực!

Khinh Linh Tử nhú mày nói: “Lão này, điên rồi sao? Lại xuất ra Tử Viêm Thiên Hỏa dùng nguyên khí bốn mạng luyện chế!”

Sắc mặt Diệu Yên cũng biến đổi: “Hắn muốn liều mạng rồi. Tử Viêm Thiên Hỏa này là tuyệt chiêu cứu mạng của hắn, dùng nguyên khí bốn mạng luyện chế ra, dùng một phần là hết một phần, chính là dùng đạo hạnh của mình cùng đổi phương liều mạng. Lúc đó khi cùng ta tỷ thí, hắn cũng không nỡ dùng, hôm này chẳng ngờ lại như vậy,”

Nàng còn chưa nói xong, đã nhìn thấy Đông Phương Vô Thắng chậm rãi mở miệng

Trên mặt hai đạo sĩ Côn Luân lộ ra nét kinh hãi. Hai người đồng thời bổ ra một chưởng, lại là Liệt dương chích viêm chưởng, hỏa diễm cuốn đến. Đông Phương Vô Thắng há miệng, khí lưu hùng hực từ trong miệng hắn phun ra, toàn thân hắn tỏa ra tử sắc hỏa diễm xông tới.

Lần này hỏa đối hỏa, xác thực cực kỳ đẹp mắt. Tử Viêm Thiên Hỏa quả nhiên không hổ là tuyệt chiêu liều mạng của Đông Phương Vô Thắng, chống lại hỏa diễm của đạo sĩ Côn Luân, trong nháy mắt đã thôn phệ một phần lớn Liệt Dương Chích Viêm Chưởng, ngược lại còn cuốn tới chỗ hai đạo sĩ Côn Luân.

Hai đạo sĩ hô to gọi nhỏ, đồng thời từ trong người lấy ra một đạo linh phù, sau đó chia ra bỏ chạy. Linh phù nổ tung, cuộn thành một dòng khí lưu, nhưng không thể ngăn cản được tử sắc hỏa diễm dù chỉ nửa phân.

Chợt nghe thấy “Ầm”, tử sắc hỏa diễm cuốn tới, toàn thân hai đạo sĩ đều bị nó bao trùm, thống khổ kêu gào, lăn lộn trên đất.

Đông Phương Vô Thắng chậm chạp đứng lên, thân thể có chút không ổn, thở dài nói: “Thôi, ta chỉ muốn cứu người, nhưng không muốn đả thương người.”

Hắn vung tay áo lên, lập tức dập tắt hỏa diễm trên người hai đạo sĩ. Kỳ quái là, y phục râu tóc trên người bọn họ đều hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ là thân thể lại dường như hư thoát. Họ nằm trên mặt đất, thân thể run rẩy, rốt cuộc cũng không đứng dậy được.

Diệu Yên thở dài, thấp giọng nói: “Tử sắc hỏa diễm này không phải lửa thường, trực tiếp đốt cháy tam hồn thất phách con người, nhưng không thương hại đến nhục thân. May là Đông Phương Vô Thắng không muốn đả thương người, nếu còn thiêu thêm chốc lát, sẽ là hồn phi phách tán, có cứu cũng không kịp.

Đông Phương Vô Thắng mặc dù miễn cưỡng thủ thắng, nhưng Tử Viêm Thiên Hỏa là hắn liều mạng bức ra bốn mạng nguyên khí, quả nhiên là đại thương nguyên khí. Hắn bước đi có chút run rẩy, miễn cưỡng lướt

qua hai đạo sĩ, đi tới trước thảo đường, run giọng nói: “Tiên Âm, Tiên Âm ta tới cứu nàng đây. Nàng nàng không sao chứ?”

Ngọc Chiêu Tử đột nhiên dùng hết toàn lực, miễn cưỡng hô nhỏ: “Không được, tuyệt đối không thể đi ra bằng không sẽ gây ra đại hoạ!”

Tiểu Lô đã tận mắt thấy hần bước vào trong thảo đường, cười nói: “Được rồi, chúng ta mặc dù tới để cứu người, nhưng để hần cứu người cũng tương tự. Coi như việc đã kết thúc”

Hần vừa nói dứt lời, chợt nghe thấy trong thảo đường truyền đến một tiếng hét thảm, nghe thanh âm kia, chẳng ngờ lại từ Đông Phương Vô Thắng phát ra!

Liền sau đó là một trận kêu thảm, Đông Phương Vô Thắng vù một cái phi từ trong thảo đường ra ngoài. Cả người đều là máu tươi, ngã xuống đất.

Hần run rẩy, không thể ngờ cánh tay trái đã bị chặt đứt! Chỗ bị đứt máu chảy đầm đìa, huyết nhục lẫn lộn, nhìn qua hình như là bị người nắm lấy cánh tay xé ra!

Biến cố đột nhiên xảy ra, làm Tiểu Lô ba người đều kinh hãi đến ngẩn người! Tiểu Lô phản ứng cực nhanh, lập tức từ chỗ nấp nhảy tới. Phía sau Khinh Linh Tử cũng một bước chạy đến bên người Đông Phương Vô Thắng, đưa tay nhét vào trong miệng hần một hoàn đan dược. Sau đó trong tay lão hiện ra một đoàn kim quang, bắn tới chỗ bị chặt, lập tức cầm máu.

Đông Phương Vô Thắng yếu ớt tỉnh lại, thân thể run rẩy, đau đến mức sắc mặt trắng bệch, nhìn chòng chọc thảo đường, run giọng nói: “Tiên Âm! Tiên Âm nàng”

Khinh Linh Tử vận khí dụng lực vỗ vào sau lưng hần, miệng thổ khí quát: “Đông Phương Vô Thắng!!!”

Lời lão quát, đã vận dụng pháp lực, chính là Đạo gia chân ngôn, Đông Phương Vô Thắng chấn động mãnh liệt, ánh mắt dần dần khôi phục vài phần trấn tĩnh. Lúc này hần mới liếc nhìn Khinh Linh Tử, kinh hô: “Là người!!” Đơn thủ hần túm lấy Khinh Linh Tử, rít lên: “Nhanh! Nhanh! Bên trong! Tiên Âm!!”

Ngón tay hần điểm điểm, chỉ vào thảo đường kia, nhưng đã thấy bên trong cửa thảo đường một mảng đen kịt, cũng không thấy rõ vật gì, nhớ lúc Đông Phương Vô Thắng mạnh khỏe đi vào, nhưng khi đi ra lại đứt một cánh tay. Đại môn đen sì sì kia, giống như yêu quái đang há mồm chờ người tiến vào chịu chết.

Tiểu Lô tâm ý máy động, chạy tới, trước túm lấy Ngọc Chiêu Tử, dụng lực lắc lắc, lớn tiếng nói: “Đạo sĩ, bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Chiêu Tử vốn đang chịu sự thống khổ do Tử Viêm Thiên Hoả, cơ hồ hôn mê bất tỉnh, bị Tiểu Lô lắc cho mấy cái, yếu ớt tỉnh lại, run giọng nói: “Không thể thả mụ ta bằng không sẽ gây đại hoạ mụ ta mụ ta đã nhập ma rồi!”

Đông Phương Vô Thắng run giọng: “Người nói cái gì??”

Diệu Yên sắc mặt âm trầm, thỉnh thoảng kéo Tiểu Lô ra sau người, lùi về sau hai bước, trường tụ vung lên, hai đạo cuồng phong không gì sánh được hướng phía thảo đường cuốn đến. Một loạt tiếng nổ vang lên, thảo đường lập tức vỡ tan hoang, đổ gỗ sau nhà bị phá tan, toàn bộ bay tứ tán ra ngoài.

Trong đống tàn phế đổ nát còn lại, chợt nhìn thấy Tiên Âm ngồi tại đó, tóc tai bù xù, đầu cúi gục, sắc mặt bị tóc bay tán loạn che mất.

Nàng ta mặc một bộ màu trắng, nhưng trên người điểm điểm máu tươi, chắc hẳn là máu trên người Đông Phương Vô Thắng. Chỉ thấy toàn thân nàng ta từ trên xuống dưới dán đầy linh phù, ngồi trên một chiếc bệ bát quái cực lớn. Mười đầu ngón tay của nàng, run nhẹ, trong miệng lẩm bẩm, cũng không biết đang nói cái gì đó.

Diệu Yên cùng Khinh Linh Tử thoáng nhìn nhau. Đơn chưởng Khinh Linh Tử vung lên, Ngọc Chiêu Tử liền bị lão hút lại, Khinh Linh Tử quát: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!!”

Ngọc Chiêu Tử đứt quãng nói: “Sau khi Tiên Sơn chưởng môn nhân lên núi, vốn vốn đang rất tốt, hốt nhiên hai ngày trước cuồng tính đại phát, đánh thương ba gã đệ tử của chúng ta. Đệ tử bị nàng ta đánh chết đều không toàn thân, chết thảm cực kỳ. Nàng ta đột nhiên pháp lực tăng rất mạnh, ngay cả Ngọc Cơ

Tử trường môn sư đệ, cũng suất nữa không phải đối thủ của nàng ta. Cuối cùng bốn sư huynh đệ chúng ta liên thủ, mới miễn cưỡng chế phục được nàng ta. Nàng ta thần chí mơ hồ, lúc trường môn nhân kiểm tra, phát hiện nàng ta đã nhập ma! Hiện tại cuồng tính đại phát, gặp người giết liền. Với tình trạng này của nàng ta, không thể để nàng ta xuống núi! Trường môn nhân dùng pháp bảo "Ô kim bát quái" của Côn Luân ta, mới miễn cưỡng trấn giữ nàng ta trong thảo đường này, phải hai người chúng ta trông coi. Linh phù trên người nàng ta, cũng chỉ dùng để phong tỏa pháp lực. Nhưng Tiên Âm hai hôm nay pháp lực càng lúc càng mạnh, linh phù này phong tỏa nàng ta nhiều nhất được nửa ngày nữa, sẽ mất đi hiệu dụng. Hiện giờ mỗi ngày đều phải thay hai lần linh phù, mới có thể miễn cưỡng chế trụ được nàng ta"

Chỉ thấy Tiên Âm ngồi tại đó, đột nhiên nhấc tay chụp lấy đoạn tay cụt, chính là của Đông Phương Vô Thắng. Nàng cầm trong tay nhìn một chút, cuồng tiếu hai tiếng, ngẩng đầu hú dài, thanh âm the thé thê lương.

Diệu Yên sắc mặt tái nhợt, nhìn bộ dạng Tiên Âm như thế, trong mắt không ngờ lại lộ xuất vài phần mục quang phức tạp. Người nàng hận nhất trong cuộc đời, e rằng chính là Tiên Âm. Nhưng ngay lúc này thấy bộ dạng nàng ta như vậy, dù sao hai người sinh ra cùng cội rễ, trong lòng không khỏi toát ra vài phần bi thương.

Tiên Âm hú dài chừng vài phút, lúc này mới ngậm miệng lại. Nàng giương mắt lên, rốt cuộc để cho người ta trông thấy diện mạo của nàng. Chỉ thấy diện mạo nàng thanh lệ như trước, thần sắc trên mặt ngoại trừ vẻ lạnh lùng một chút, nhưng không có một tia dấu hiệu phát cuồng nào, chỉ là nhân thần lại khiến cho trong lòng Tiểu Lôi phát lạnh!

Tiên Âm sắc mặt hờ hững, nhưng trong nhân thần lại mang theo vài phần lạnh nhạt! Đường như không chứa một chút tình cảm nào, hiển nhiên lý trí đã không còn tồn tại.

Mục quang lạnh lùng của Tiên Âm đảo qua mọi người. Nàng lại chậm rãi đứng thẳng lên, một thân bạch y như tuyết, khoé miệng run rẩy, chậm rãi nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì phải giải thích thế nào? Giải thích làm sao"

Mục quang nàng đảo qua Diệu Yên cùng Khinh Linh Tử, dường như căn bản là không nhận biết mọi người. Nhưng lạc trên người Tiểu Lôi, lại đột nhiên dừng lại. Thân thể Tiên Âm run lên, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, mục quang trong mắt lại cuồng nhiệt hẳn lên, đột nhiên rít lên: "Cuối cùng là ý tứ gì?? Tiên chi đạo, tị linh tuệ nhi tẩu thai quang, thị vi ích dã, duy khí nhi bất hành, duy pháp nhi hành, duy tức nhi bất hành, thị vi phi đạo tị linh tuệ nhi tẩu thai quang sau đó bắt đầu thế nào? Làm ra sao? Rốt cuộc đi như thế nào? Thai quang lấy tam hồn làm chủ, phải trừ khí thế nào? Người nói! Người nói đi!!!"

Nàng hét to hai tiếng, lại lẩm bẩm: "Thai quang lấy tam hồn làm chủ, nếu lấy thái thanh dương và chi khí làm chủ, làm thăng linh tuệ, dẫn giả vi phía sau đâu? Sau đó là cái gì? Sau khi đem linh khí dẫn nhập thai quang, phải làm sao???"

Tiểu Lôi nghe xong người chấn động, sắc mặt cổ quái.

Vốn trong miệng Tiên Âm đang niệm động, chính là hai câu khẩu quyết trong Nghịch Thiên Quyết ngày đó Tiểu Lôi vì lừa nàng ta mà tùy tiện chế ra. Lúc ấy chỉ là vì hý lộng Tiên Âm, cất câu lấy nghĩa, tùy ý chế ra hai câu mà thôi, lại làm cho Tiên Âm hốt nhiên phát cuồng.

Mắt thấy Tiểu Lôi không nói lời nào, Tiên Âm hừ một tiếng, lập tức muốn đánh tới. Nhưng thân người vừa chớp lên, lập tức linh phù đầy người chợt thiểm động, Tiên Âm thống khổ kêu một tiếng, lập tức ngã xuống, chỉ có thể nằm đó run rẩy, cặp mắt lại nhìn Tiểu Lôi chằm chằm, run giọng nói: "Người nói người nói"

179. Chương 180: Oan Gia Ngõ Hẹp

Khinh Linh Tử bình tĩnh trước nhất, lão nhìn Tiểu Lôi thật sâu, hạ giọng nói: "Mang nàng ly khai nơi này trước."

Vừa rồi Đông Phương Vô Thắng và bọn Ngọc Chiêu Tử đầu pháp, gây ra tiếng ồn, sợ rằng đã kinh động người khác, bất cứ lúc nào sẽ có bọn Ngọc Cơ Tử chạy tới.

Diệu Yên gật đầu, đi tới chỗ Tiên Âm, bắn ra một chỉ, một tia kim quang vọt tới, nàng muốn dùng Định Thân Pháp chế trụ Tiên Âm. Nhưng Tiên Âm lại đột nhiên kêu to một tiếng, cơ thể bắn lên, Định Thân Pháp của Diệu Yên lại không có tác dụng gì với nàng, Tiên Âm la hét mang đau đớn, đột nhiên gắng sức giãy dụa, đám linh phù trên người lập tức nát thành từng mảnh.

Ngọc Chiêu Tử biến sắc: “Nguy rồi! Linh phù đã hỏng !”

Tiên Âm dang tay, hướng Diệu Yên đánh tới, nhưng nàng mới vừa cử động, bệ Ô Kim Bát Quái tự động phóng ra một vòng hắc quang, đánh nàng ngã xuống, Tiên Âm phần nộ hét một tiếng, nàng mặc dù đã mất đi thần trí, nhưng xem ra mấy ngày nay đã chịu không ít đau khổ từ bệ Ô Kim Bát Quái, tiếng hét mang theo vài phần phần nộ, cũng hàm chứa vài phần sợ hãi. Nàng ngồi trên mặt bệ, song chưởng phách xuống bệ Bát Quái, từng chưởng phách ra, vang lên ầm ầm, làm mặt đất hơi run rẩy, các các vài tiếng, trên mặt đất, đã lộ ra vài vết nứt.

Bệ Ô Kim Bát Quái quả nhiên là nhất đại pháp bảo của Côn Luân, không ngờ lại không hề hư hao, ngược lại còn phát ra thanh âm ông ông, sóng âm chấn động, từng vòng sóng âm tỏa ra, cuốn lấy Tiên Âm.

Giờ phút này Đông Phương Vô Thắng rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo lại. Hắn nắm lấy Kinh Linh Tử, hạ giọng nói: “Nhanh, nhanh cứu nàng đi. Tiên Âm tựa như đã nhập ma.”

Kinh Linh Tử mắng: “Lão gia hỏa người quá ngu xuẩn ! Nàng phé đi một cánh tay của người, người còn không quên nàng!”

Đông Phương Vô Thắng nghiêng rằng nói: “Nàng do nhập ma nên mất đi lý trí, không trách được nàng.” Dừng một chút, hắn hít sâu một hơi, nói: “Vừa rồi là ta quá gấp rút, không thấy rõ linh phù và pháp bảo, tùy tiện kéo nàng nên mới”

Đông Phương lão nhi mặc dù đã mất đi cánh tay, đau đến run cả giọng, nhưng ánh mắt vẫn quan sát nhìn chăm chăm Tiên Âm.

Côn Luân Ngọc Chiêu Tử đã giữ chặt Ngọc Linh Tử, quát: “Bệ Ô Kim Bát Quái không chế nàng không được bao lâu ! Các người mặc dù là tới cứu nàng, nhưng nếu nàng phá trận xông ra, tất cả mọi người đều không phải là đối thủ của nàng !”

Kinh Linh Tử bủi môi, hừ một tiếng. Tiên Âm mặc dù nhập ma, sao có thể là đối thủ của lão? Lão chỉ lạnh lùng nói: “Câm miệng, ta tự có chừng mực.”

Tiểu Lôi nhìn Diệu Yên, nàng nói: “Phu quân xin lui về phía sau vài bước. Diệu Yên sẽ kéo nàng ra.”

Diệu Yên nói xong, rút phi kiếm của mình, thét nhẹ một tiếng, kiếm trảm xuống đầu Tiên Âm, lập tức bệ Bát Quái liền phân ra một đạo kim quang, bảo vệ Tiên Âm. Đinh một tiếng, bệ Bát Quái phát ra một trận âm vang.

Với pháp lực của Diệu Yên, một kiếm này chém xuống, Bệ Bát Quái không thể ngăn cản, bỗng nghe thấy xọat một tiếng, Tiên Âm đột nhiên hét lên. Nàng đã vùng mạnh phá tan lớp cấm chế trên người. Bệ Bát Quái phía dưới rốt cuộc cũng vỡ tan.

Diệu Yên cười lạnh, rút kiếm nhảy lên, tay phải nàng rút kiếm, tay trái rất nhanh bấm ra một Lan Hoa Chỉ, nhẹ nhàng vung lên, chỉ thấy từ đầu ngón tay của nàng tỏa ra kim quang nhẹ nhàng, nhanh chóng ngưng kết thành một Lan Hoa Ấn, hướng về phía Tiên Âm đè xuống. Đây là pháp thuật trong Tiên Sơn Phái Diệu Tự Thập Tứ Quyết, Diệu Yên mặc dù trong lòng tức giận Tiên Âm, nhưng thấy nàng thành nông nổi như vậy, trong lòng cũng bất nhẫn, Lan Hoa Ấn này, tên gọi là “Lạc Hoa Doanh Doanh”, chỉ dùng để khống chế địch nhân, không đả thương người. Một khi bị Lan Hoa Ấn đánh trúng, sẽ phong tỏa pháp lực đối phương, mặc dù nếu pháp lực địch nhân cao cường, không thể xuất ra toàn bộ hiệu quả, nhưng cũng có thể làm tốc độ thi pháp của đối phương chậm lại rất nhiều.

Tiên Âm mặc dù lúc này mất đi tinh thần và ý chí, nhưng nàng đã một đời tu luyện pháp thuật Tiên Sơn phái, thấy Lan Hoa Ấn đè xuống, tự nhiên cũng phản ứng lại, nàng lập tức cong tay búng ra một Lan Hoa

Ấn.

Doanh quang bắn ra đầy trời, hai người đều không thể đánh trúng đối phương, Diệu Yên cười dài một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến thành một đạo tàn ảnh, quần lấy Tiên Âm.

Tiên Âm cùng Diệu Yên đã có ân oán mấy trăm năm, ban đầu là đồng môn rồi mới trở mặt, hai người cũng không biết đã đánh nhau bao nhiêu lần, tự nhiên hiểu rất rõ đối phương. Tiên Âm mặc dù mất đi tinh thần và ý chí, nhưng pháp thuật Tiên Sơn phái lại không hề quên, trong tay nàng không có vũ khí, chỉ phân ra hai ống tay áo, đột nhiên thi triển ra “Nghê Thường Vũ” của Tiên Sơn phái.

Lại thấy hai nhân ảnh một trắng một đen phi vũ trên không trung, người đến ta đi, rất đẹp mắt. Diệu Nghê Thường Vũ mặc dù là Tiên Sơn tuyệt học, làm mê hoặc tâm thần đối phương, nhưng không có bao nhiêu tác dụng đối với Diệu Yên, hai người đấu trong chớp lát, Diệu Yên cười lạnh một tiếng, trường kiếm nơi nơi, đã đâm trúng một ống tay áo của Tiên Âm, xọat một tiếng, ống tay áo rách nát biến thành vô số mảnh nhỏ.

Hai người càng đấu càng nhanh, hai nhân ảnh một trắng một đen dần dần biến thành hai luồng khí đen trắng, chỉ nhìn thấy tàn ảnh phi vũ, cũng không thể thấy rõ động tác của hai người. Tiểu Lôi trong lòng có chút lo lắng, đột nhiên nhớ tới trên người Tiên Âm còn có Tỏa Hồn Đơn của mình, hấn động tâm, lập tức thúc dục hiệu lực Dẫn Hồn Đơn trong cơ thể.

Liền nghe thấy Tiên Âm giữa không trung đột nhiên thống khổ kêu to một tiếng, động tác chậm lại, một kiếm của Diệu Yên đã đâm tới trước ngực nàng, lập tức Tiên Âm lộ vẻ thống khổ, cơ thể đã không thể né tránh, Diệu Yên thấy Tiên Âm dù sao cũng là đồng căn với mình, nàng hiện tại đã ra hình dáng thê lương như vậy, nàng thu hồi trường kiếm không đâm tới, lại đối qua tay trái dùng chưởng áp xuống.

Một chưởng này bao hàm pháp lực, áp xuống người Tiên Âm, nàng đột nhiên mở bừng mắt kêu to, ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi, đâm đầu xông thẳng về Diệu Yên. Diệu Yên kinh hãi nhưng không loạn. thủ chưởng giáng thẳng vào ngực Tiên Âm, một luồng pháp lực cường đại lập tức huyền hóa ra vô số vòng tròn, trói chặt lấy Tiên Âm, nhưng Tiên Âm tựa như đã hóa cuồng, vẫn lao thẳng trong lòng Diệu Yên. Diệu Yên trúng đòn nghiêm trọng, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu, hai người rớt xuống đất. Tiểu Lôi đứng ở phía dưới thấy Diệu Yên hộc máu, trong lòng đau xót, vội vàng phi lên ôm lấy Diệu Yên, lúc này mới chậm rãi hạ xuống, Diệu Yên nằm trong lòng hắn, mặc dù lông mày hơi nhíu lại, ôn nhu nói: “Thiếp không có việc gì. Chỉ là vết thương nhẹ. Không ngờ lần này nàng phát cuồng, pháp lực lại mạnh hơn trước kia. Thiếp bất nhẫn, lúc xuất thủ có chút do dự nên mới bị nàng đả thương.”

Tiểu Lôi vươn ống tay áo lau máu tươi trên khóe miệng Diệu Yên, trong mắt lộ ra vài phần đau xót, ôn nhu nói: “Nàng đừng cử động, cũng đừng nói gì.”

Nói xong, hắn lấy ra một hoàn đơn dược, đưa cho Diệu Yên nuốt vào.

Tiên Âm rơi xuống đất, tóc tai tán loạn, những đạo kim sắc quang hoàn vẫn quần chặt lấy nàng, không nhúc nhích được.

Tiểu Lôi trong lòng hận Tiên Âm đả thương Diệu Yên, nói: “Tiện nhân này , ta phải giết nàng mới được!”

Diệu Yên thở dài, tựa hồ muốn nói gì đó, do dự một chút, hạ giọng nói: “Nàng kỳ thật cũng rất đáng thương.” Thấy chung quanh còn có nhiều người như vậy, mình lại bị Tiểu Lôi ôm ở trong người, Diệu Yên đỏ mặt ngượng ngùng, hạ giọng nói: “Thiếp không sao, chàng mau buông ra.”

Tiểu Lôi vẫn ôm chặt Diệu Yên trong lòng, nói: “Nàng đã thụ thương, đừng loạn động.”

Diệu Yên trong lòng cảm thấy ngọt ngào, mặc dù vẫn thẹn thùng, chỉ ngả đầu trên vai Tiểu Lôi, vươn ngọc thủ, nắm chặt tay Tiểu Lôi.

Khinh Linh Tử đá bất tỉnh hai Côn Luân đạo nhân, lúc này mới nâng Đông Phương Vô Thắng dậy, hạ giọng nói: “Đông Phương lão nhi, cánh tay này của ngươi, xem ra đã bị phế đi. Lúc trở về ta sẽ tìm cách giúp ngươi.”

Đông Phương Vô Thắng lại nhìn chăm chăm Tiên Âm, hạ giọng nói: “Nàng” Khinh Linh Tử hừ một tiếng: “Nàng không chết được.”

Lão phong tử bước tới, một tay nâng Tiên Âm lên, nhìn kỹ hai mắt, cười nói: “Diệu Yên tiên tử, chiêu thức ‘Kim Ti Triền Thân’ của ngươi rất đẹp. Nhưng này nữ nhân này sau khi phát cuồng lại rất cổ quái, vị tất đã có thể chế trụ nàng. Ta đã đáp ứng cứu nàng trở về, nhưng lại không đáp ứng mang nàng hoàn hảo không tổn hao gì trở về.”

Khinh Linh Tử trong mắt lộ ra một chút sát khí, Tiểu Lôi động tâm, nói: “Đừng động đến nàng, ta có biện pháp.”

Khinh Linh Tử vốn định dùng một chiêu phế đi tu vi của Tiên Âm. Nhưng lão nhớ tới vừa rồi khi Tiên Âm cùng Diệu Yên tương đấu lại đột nhiên trúng chiêu. Lão lộ thâm ý nhìn chăm chăm Tiểu Lôi, trầm giọng nói: “Tiểu tử, ngươi vừa rồi là ngươi hạ thủ phải không?”

Lão áp tay lên đầu Tiên Âm, dùng pháp lực dò xét, thi triển Sư Hồn Thủ chạy qua tam hồn thất phách của Tiên Âm. Khinh Linh Tử biến sắc nói: “Ngươi chẳng lẽ là người trộm Tỏa Hồn Đơn của ta?”

Tiểu Lôi biết không thể che dấu lão, hì hì cười, nói: “Không sai, ta đã cho nàng ăn Tỏa Hồn Đơn.”

Khinh Linh Tử trầm giọng nói: “Ngươi làm việc quá mức lỗ mãng ! Tỏa Hồn Đơn sao có thể tùy tiện loạn dụng? Đó là vật tà ác, nếu bị người biết ngươi làm ra chuyện này, đó là chọc cho thiên hạ tu hành chi nhân phần nộ, sẽ có không ít người muốn tìm ngươi mà gây phiền toái !”

Đông Phương Vô Thắng cũng giật mình, biến sắc nói: “Ngươi cho Tiên Âm ăn Tỏa Hồn Đơn?” Hắn thân là cao nhân đương thời, tự nhiên biết Tỏa Hồn Đơn một khi ăn vào, là không thể giải được.

Tiểu Lôi hì hì cười, nói: “Đông Phương tiên sinh, chuyện này, còn phải nhờ ngươi thủ khẩu như bình. Nếu ta có gì nguy hiểm đến tính mạng, sợ rằng Tiên Âm sẽ mang vạ đó.”

Đông Phương Vô Thắng lập tức động tâm, nhớ tới Tỏa Hồn Đơn này lợi hại. Nếu Tiểu Lôi chết, Tiên Âm phải chịu đủ mười hai ngày thống khổ tê hồn liệt phách mà chết, vội hỏi: “Ta sẽ không nói. Nhưng ngươi không được phát động Tỏa Hồn Đơn hại nàng !”

Tiểu Lôi bủi môi, biết cùng gia hỏa si tình này không thể nói đạo lý, lạnh lùng nói: “Chỉ cần nàng không tìm ta phiền toái, ta cũng không muốn để ý đến nàng.”

Khinh Linh Tử ho khan một tiếng, nói: “Chúng ta hạ sơn thôi, Ngọc Cơ Tử sợ rằng sắp dẫn người đến đây. Hiện tại chúng ta nơi này có hai người bị thương, mặc dù ta không sợ Ngọc Cơ Tử, nhưng cũng lo lắng vạn nhất khi tranh đấu, một mình ta sợ không chu toàn được cho mọi người.”

Mọi người lập tức hạ sơn. Tiểu Lôi kéo tay Diệu Yên, Khinh Linh Tử giúp đỡ Đông Phương Vô Thắng, Tiên Âm lại không người coi sóc, Diệu Yên thở dài một tiếng, xách Tiên Âm lên mang theo. Lúc này mới đi thẳng xuống dưới núi.

Mới vừa đi tới dưới sơn cốc, đã thấy đối diện có mấy nhân ảnh bay tới, đáp trên mặt đất, chặn đường mọi người. Đúng là mấy đạo sĩ Côn Luân.

Người cầm đầu chính là Côn Luân chương môn nhân Ngọc Cơ Tử, Ngọc Cơ Tử sắc mặt lạnh lùng, ngang nhiên nhìn bọn Khinh Linh Tử, quát: “Các vị đến Côn Luân, lúc này đã muốn chạy sao?”

Lão đột nhiên thấy Diệu Yên, sắc mặt biến đổi, buột miệng: “Tiên Âm? Ngươi ngươi đã” Mấy đạo sĩ phía sau lão cũng đồng thời biến sắc.

Tiểu Lôi cười, nói: “Ngọc Cơ Tử, ngươi thấy đó, đây là lão bà Diệu Yên của ta, còn Tiên Âm gì đó, đang nằm trong tay nàng.”

Ngọc Cơ Tử sắc mặt kinh nghi bất định, lại chăm chú nhìn Diệu Yên vài lần, lúc này mới lớn tiếng nói: “Các ngươi tự tiện xông vào đạo quan Côn Luân, đánh bị thương đệ tử của ta, xin mời cùng ta trở về nói chuyện.”

Khinh Linh Tử cười ha ha , nói: “Ngọc Cơ Tử, ngươi quá bảo thủ. Đừng nói ngươi hiện tại không có bản sự lưu ta lại. Ngoài ra, nếu không phải do ngươi giam giữ Tiên Sơn chương môn, chúng ta sẽ không có từ xa đến tìm ngươi gây phiền toái làm gì? Côn Luân phải muốn làm gì, tưởng ta không biết sao?”

Ngọc Cơ Tử sắc mặt trầm xuống, nói: “Khinh Linh Tử, ngươi nói câu này là có ý gì?”

Khinh Linh Tử cười nói: “Vốn ta còn xem ngươi ít nhiều cũng là một tay quân tử, hiện tại xem ra, ngươi cũng rất hư ngụy. Chỉ có vài đệ tử bị thương, lại đi bắt giam chưởng môn nhân người ta. Không phải trong lòng ngươi đang nghĩ đến Tiên Lâm Thịnh Hội ba năm sau, ngươi sợ hãi Tiên Âm, bắt giam nàng, làm suy yếu một đối thủ. Ngọc Cơ Tử, ta nói có đúng hay không?”

Kỳ thật công tâm mà nói, lời này thật sự là oan uổng cho Ngọc Cơ Tử. Tiểu Lô mặc dù đối với Ngọc Cơ Tử không hiểu rõ, nhưng đối với Côn Luân chưởng môn thật sự không có ác cảm gì. Lần ở trong rừng, hai người giằng co tại dòng suối hẹp, Ngọc Cơ Tử giữ lời hứa, rõ ràng pháp lực mạnh hơn Tiểu Lô nhiều lắm, nhưng lại dựa theo ước định giảm đi còn ba phần lực, bị Nghịch Thiên Nhất Kiếm của Tiểu Lô vừa mới luyện làm kinh hãi, lúc này mới thua nửa chiêu. Lão ta vẫn thủ tín bước đi, không âm thầm hạ thủ hay làm âm mưu quỷ kế gì, ngoại trừ tính khí cao ngạo một chút, thật sự không phải là người xấu.

Lão bắt Tiên Âm, hoàn toàn là vì thể diện của Côn Luân phái. Chỉ vì Tiên Âm và Tiểu Lô xông vào trọng địa của bọn họ, đánh chết đệ tử, vì bảo vệ thể diện của Côn Luân, lão là chưởng môn một phái mới bắt đắc dĩ làm như vậy. Nói lão rắp tâm làm, quả thực là oan uổng.

180. Chương 181: Hiện Uy

Khinh Linh Tử đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lô, ý bảo hắn không nên chen vào, rồi trầm ngâm nói: “Lúc Tiên Sơn chưởng môn bị người bắt đi vẫn còn khá lắm mà, được tiếp đãi trên Côn Luân sơn có vài ngày mà bây giờ như là kẻ điên rồi. Chuyện này giải thích thế nào?”

Ngọc Cơ Tử tắc lời, nhưng vẫn giải thích y như cũ: “Tiên Âm vốn đã thụ thương, ta làm sao biết được nàng lại đột nhiên nhập ma? Nàng ở trên Côn Luân đột nhiên nhập ma, lại còn đả thương hai tên môn hạ của ta.”

Khinh Linh Tử cười hắc hắc, mắt nhìn chăm chăm Ngọc Cơ Tử nói: “Bây giờ ngươi muốn nói thế nào mà chẳng được. Ba năm sau, cho dù có thiếu đi Tiên Âm, Ngọc Cơ Tử ngươi cũng vị tất có khả năng nắm giữ được địa vị thiên hạ đệ nhất.”

Ngọc Cơ Tử cố nén giận, thản nhiên nói: “Nói vậy là sai! Ngọc Cơ Tử ta tuy bất tài, cho tới giờ cũng không tham vọng địa vị thiên hạ đệ nhất. Ta thỉnh Tiên Âm lên núi, chỉ là vì bảo toàn thể diện phái Côn Luân! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Tiên Sơn chưởng môn giết chết hai đệ tử Côn Luân của ta, Côn Luân bọn ta ngay cả một câu cũng không nói, lại thả người, chuyện này tính thế nào? Người Tiên Sơn phái đến đây vốn là muốn đòi người, chỉ cần Tiên Sơn phái nhận trách nhiệm, ta cũng sẽ không làm khó Tiên Âm, có điều nàng ta đột nhiên nhập ma, lại không phải do chúng ta làm, chuyện này, ngươi đừng tưởng đổ vấy cho ta.”

Ngưng một chút, Ngọc Cơ Tử lại nói: “Ngươi vừa rồi xông vào đạo quan của ta, đả thương đệ tử của ta, lại tùy ý đoạt lấy không ít bảo bối tại Tiên Thảo Viên của ta, chuyện này lại giải thích thế nào?”

Khinh Linh Tử lạnh lùng nói: “Tiên Thảo Viên là sản nghiệp của Côn Luân sơn nhà ngươi hay sao?”

Ngọc Cơ Tử hơi sững sốt: “Chuyện này... chuyện này tuy không phải.” Ông ta suy nghĩ một chút rồi lớn tiếng nói: “Chỉ là Tiên Thảo Viên này luôn luôn ở trong đạo quan của ta. Tự nhiên là do Côn Luân ta bảo hộ.”

“Bảo hộ?” Khinh Linh Tử ngẩng mặt lên trời cười rộ nói: “Ta thấy là chiếm cứ mà thôi! Tiên Thảo Viên này là đất đai do ân tứ của thượng thiên, người Côn Luân các ngươi có thể đi vào hái tiên thảo, ta lại không thể đi vào sao? Ngay cả ta có làm chuyện gì đi nữa, tự nhiên sẽ có thiên điều xử phạt, cũng không tới phiên ngươi nói chuyện!”

Ngọc Cơ Tử giận run lên chỉ tay nói: “Vậy ngươi đả thương đệ tử của ta, huỷ đi đại môn đạo quan của ta, chuyện này giải thích thế nào?”

Khinh Linh Tử cười lạnh nói: “Chuyện này có gì khó khăn chứ? Ân ân oán oán, đạo lý chỉ coi quyền đầu của ai lớn mà thôi, ngươi nếu có bản lĩnh thắng được ta, ta sẽ mặc cho ngươi xử trí! Ngọc Cơ Tử, ngươi có dám cùng ta đánh một trận không?”

Ngọc Cơ Tử ngang nhiên nói: “Có gì không dám chứ!”

Khinh Linh Tử chờ nảy giờ chính là câu nói này của ông ta, nghe vậy cười ha hả nói: “Được! Ngọc Cơ Tử, chúng ta một lời đã định! Nếu ta thua, cả đám người bọn ta để mặc cho người xử trí! Nếu ta thắng thì sao?”

Dù sao Ngọc Cơ Tử cũng là cường môn nhân một phái, nói tới chuyện để mặc cho đối phương xử trí thế nào, tuyệt đối nói không ra lời. Ông ta đưa mắt nhìn Khinh Linh Tử, nói: “Nếu như ta thua, người muốn thế nào?”

Khinh Linh Tử nói: “Nếu như người thua, chuyện hôm nay, Côn Luân các người không được truy cứu tới. Cái gì mà đã thương đệ tử, đập nát sơn môn của người, những chuyện loại này, người ráng nhìn đi.”

Ngọc Cơ Tử lại không lấy làm giận, ngược lại mỉm cười, liếc mắt nhìn Khinh Linh Tử một cái rồi nói: “Khinh Linh Tử người giỏi lắm, người chọc giận ta, là vì chuyện này sao?”

Khinh Linh Tử ngạc nhiên cười nói: “Không sai. Người mặc dù không ra gì nhưng cũng có ngạo khí, coi như là người nói chuyện giữ lời. Nếu như là tên gia hỏa giáo hoạt ti bỉ sự đệ Ngọc Hư Tử của người thì ta sẽ không khách khí như vậy đâu.”

Ngọc Cơ Tử trầm ngâm một hồi rồi nói: “Hôm nay các người khi dễ Côn Luân ta thậm tệ như vậy, muốn ta không truy cứu việc này thì thật không thể nào. Như vậy đi, nếu như người có khả năng thắng ta, vậy ta sẽ tạm thời nhẫn nhịn chuyện này. Sau này ta luyện pháp thuật khá hơn chút, sẽ lại cùng người tỷ thí. Trừ phi ta có thể thắng người, bằng không Côn Luân môn hạ sẽ tuyệt đối không tìm tới các vị bằng hữu của người gây chuyện.”

“Được!” Khinh Linh Tử cười cười rồi hai người bước tới vài bước, kích chưởng phát thệ.

Tiểu Lô khê thở dài, rốt cuộc cũng hiểu rõ dụng ý của Khinh Linh Tử.

Náo nhiệt hôm nay tại Côn Luân thật sự quá lợi hại. Cướp sạch bảo bối của Côn Luân, lại còn đập bể sơn môn người ta. Lão phong tử thật là thần thông quảng đại không sợ trời không sợ đất. Chỉ là mình còn kém quá xa, ngay cả có Diệu Yên bên người, nếu như bọn người Côn Luân thật sự tới tầm cù, một mình Diệu Yên cũng không ngăn trở nổi lực lượng của cả môn phái bọn họ.

Hơn nữa Khinh Linh Tử cũng sắp phi thăng, chẳng bảo hộ được mình bao lâu. Lão ta quyết định đánh trận này để giải quyết tất cả phiền toái của mình.

Mọi người lập tức lui về phía sau. Đông Phương Vô Thắng đột nhiên mở miệng nói: “Ngọc Cơ Tử, còn có một điều kiện nữa. Người không được tìm đến Tiên Âm làm phiền!”

Ngọc Cơ Tử cười nói: “Đông Phương tiên sinh, Ngọc Cơ Tử ta đã nói không truy cứu thì là không truy cứu nữa. Nhưng nói đến người...” Ông ta đưa mắt nhìn Đông Phương Vô Thắng, rồi nhìn tới cánh tay bị mất của hắn, nghiêm mặt nói: “Người bị trọng thương cỡ này, trong vòng ba năm sợ rằng cũng không khôi phục lại được. Tiên Lâm thịnh hội ba năm sau, thiếu đi Nam Nhất Si nhà người, thật là khiến người nuối tiếc.”

Nói xong, ông ta co tay búng một viên đơn dược tới tay Đông Phương Vô Thắng rồi nghiêm mặt nói: “Đây là ‘Nhất Nguyên Đơn’ của Côn Luân ta. Người mau uống đi.”

Khinh Linh Tử cười nói: “Đạo sĩ người, quả nhiên rất bảo thủ, nhưng lại bảo thủ khiến người ta bội phục. Thôi lại đây đi!”

Ngọc Cơ Tử hừ một tiếng, rồi đứng tại chỗ vung trường kiếm. Khinh Linh Tử vẫn đứng chấp tay đối diện với ông ta, vẻ cười trên mặt vẫn không giảm.

“Khinh Linh Tử, người có bạt kiếm không?” Ngọc Cơ Tử nhú mày.

“Người cứ việc ra tay đi.” Khinh Linh Tử thản nhiên cười.

“Hừ, người thái quá đến như vậy sao?” Ngọc Cơ Tử trong lòng có chút bất mãn. Lão đã từng giao thủ qua với Khinh Linh tử một lần tại Tiên Lâm thịnh hội. Lúc đó lão còn chưa biết tên Khinh Linh Tử này chính là Hoạt Diêm Vương, cũng không biết Khinh Linh Tử tham gia Tiên Lâm thịnh hội lần đó bất quá chỉ là

tuyệt, lại còn ẩn tàng thực lực bản thân. Nếu không phải vì chuyện này thì làm sao Diệu Yên có thể đoạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất?

Vị Hoạt Bồ Tát kia cùng Tiểu Lôi ở trong rừng đã nói tới chuyện này một phen. Mặc dù ông ta khám phá ra Kinh Linh Tử chính là Hoạt Diêm Vương, cũng là người nắm đó hoành hành vô địch thiên hạ, một kiếm chém chết Côn Luân chưong môn. Nhưng lúc đó Hoạt Bồ Tát đang truyền Nghịch Thiên Kiếm cho Tiểu Lôi, truyền cho hắn một kiếm này là muốn hắn đi tỷ thí với Ngọc Cơ Tử.

Ngọc Cơ Tử là thân phận chưong môn một phái, người ta truyền thụ tuyệt học, mặc dù không cảm ông ta, nhưng vẫn cố ý đứng xa xa ở bên bờ suối chứ không thềm nghe lén.

Tất nhiên Hoạt Bồ Tát cũng đã liệu định tới tính tình của Ngọc Cơ Tử mới không úy kỵ gì kể cho Tiểu Lôi nghe đoạn bí sử này. Ông ta biết Ngọc Cơ Tử trọng thân phận, đương nhiên sẽ không nghe lén.

Cho nên đến bây giờ, Ngọc Cơ Tử hoàn toàn không biết Kinh Linh Tử chính là Hoạt Diêm Vương, người đã từng dùng kiếm chém chết tiền bối chưong môn bản phái

Ngọc Cơ Tử nhìn bộ dạng không hề sợ hãi của Kinh Linh Tử rồi trầm giọng nói: “Ta xuất thủ đây!”

Ông ta dùng trường kiếm điểm xoạt xoạt xoạt ba cái, mũi kiếm điểm ra ba đạo ngân quang. Chiêu kiếm này không dùng để đả thương người mà chỉ là lễ tiết hướng về đối thủ. Ông ta là chưong môn một phái, tự nhiên là có vài phần khí độ.

Kinh Linh Tử cũng không để mắt đến cười nói: “Khách khí quá. Người sử dụng Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm đi.”

Ngọc Cơ Tử đột nhiên hú dài một tiếng, thanh âm thấu tận trời xanh, toàn thân ông ta tuôn ra pháp lực liên miên bất tận, thành linh nhẹ nhàng vung kiếm lên. Một đạo kiếm quang vô tận chém xuống, hàm chứa tiếng sấm âm vang.

Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm này chính là tuyệt học Côn Luân, uy lực vô cùng cường đại, năm đó do chính tổ sư Côn Luân trong lúc tu luyện kiếm thuật trên tuyệt đỉnh Côn Luân dẫn phát được thượng thiên lôi điện, mới sáng tạo ra một pho ngự kiếm thuật uy lực cường đại như vậy. Mỗi kiếm thi triển, từng chiêu cuồng bạo, dẫn phát uy lực của thượng thiên lôi đình như một trận cuồng phong bạo vũ.

Pho kiếm thuật này được xưng là ngự kiếm thuật thiên hạ uy lực tối cường đại. Khi còn học nghệ trên Nga Mi sơn, Tiểu Lôi đã từng nghe Tiêu Dao Tử bình phẩm qua ngự kiếm thuật của các tông môn trên thiên hạ. Ngay cả Tiêu Dao Tử cũng nói là Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm của Côn Luân có uy lực cường đại nhất trong thiên hạ. Bất quá pho kiếm thuật này trên dưới Côn Luân duy chỉ có một mình Ngọc Cơ Tử là luyện thành. Vì yêu cầu tu hành của pho ngự kiếm thuật này cực cao, cần phải có pháp lực tu vi thâm hậu, đạo tâm ổn định, thì mới có thể đồng thời thi triển kiếm thuật, phân tâm ra hai nơi sử dụng.

Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm này kỳ thật phân ra làm hai bộ phận là “Lôi Tự Quyết” và “Nhất Bách Linh Bát Trảm”. Nếu như chỉ tu luyện “Nhất Bách Linh Bát Trảm” thì chỉ là một pho ngự kiếm thuật lợi hại thôi, mặc dù cũng khó luyện thành nhưng cũng không coi là thần kỳ. “Lôi Tự Quyết” lại chính là tiên pháp chuyên môn dẫn phát lôi điện.

Tu luyện hoàn chỉnh Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm này cần có đạo tâm ổn định. Một tay thi triển Nhất Bách Linh Bát Trảm, mặt khác đồng thời phân tâm thi triển Lôi Tự Quyết tiên pháp dẫn phát lôi điện. Lôi điện há lại dễ dàng để dẫn phát sao? Nếu như đạo tâm không ổn, không cẩn thận là tự dẫn lôi điện phản phệ vào người mình. Đây chính là tự đâm đầu tìm chết.

Năm đó tại kỳ Tiên Lâm thịnh hội trước, Ngọc Cơ Tử tu luyện thành Nhất Bách Linh Bát Trảm, nhưng lại chưa tu luyện xong Lôi Tự Quyết. Hiện tại ông ta đã tu luyện hoàn chỉnh pho tuyệt học này, nên mới có tin tâm đánh cuộc, đấu trận này với Kinh Linh Tử.

Nhìn thấy Ngọc Cơ Tử triển khai kiếm thuật, từng chiêu kiếm chém xuống càng lúc càng nhanh, thân pháp không ngờ nhanh đến nỗi người xem cũng thấy không rõ lắm. Ông ta thi triển bộ thân pháp này, không ngờ so với thuần di không kém chút nào. Giữa trường đấu chỉ thấy từng đạo kiếm quang mang theo lôi điện xả xuống, nhưng vẫn không thấy được người của Ngọc Cơ Tử đâu. Có mỗi Kinh Linh Tử hai tay vẫn như cũ

thả lỏng phía sau, dường như rất an nhàn, bước chậm chậm giữa lớp thiểm điện dày đặc. Ông ta chậm rãi tiến tới, hai mắt vẫn cứ nhắm lại, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cần.

Uy lực của lôi điện càng lúc càng mạnh. Mọi người xung quanh đều triển khai thân pháp tránh ra xa. Diêu Yên ngưng thần nhìn pho tuyệt học này của Ngọc Cơ Tử, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng, trong lòng thậm chí có chút bất an. Nàng tự đem pháp thuật bản thân ra ẩn chứng rồi nhìn không được thở dài nói: “Ngự kiếm thuật này thật mạnh quá. Nếu năm đó Ngọc Cơ Tử luyện xong pho tuyệt học này, thiếp đã sớm thua cho ông ta.”

Tiểu Lôi nhéo tay nàng nói: “Hiện tại thì sao?”

Diêu Yên trầm ngâm một hồi rồi nói: “Không biết nữa. Nói chung phải đánh qua mới phân định rõ ràng. Bất quá thiếp cũng không thắng nổi ông ta, tự bảo vệ cũng đã đủ rồi. Pho ngự kiếm thuật này mặc dù uy lực cường mãnh, nhưng cũng hao phí pháp lực nhiều lắm, Ngọc Cơ Tử cũng không kiên trì được bao lâu đâu. Khinh Linh Tử thật là lợi hại, pho thân pháp này của ông ta, không ngờ lại có khả năng né tránh giữa đám lôi điện dày đặc như vậy... Đây tuyệt đối không phải là Tiêu Dao bộ pháp!”

Tiểu Lôi lại biết, người khác thì chưa từng thấy qua Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm này, nhưng Khinh Linh Tử thì tuyệt đối đã từng kiến thức qua. Năm đó Khinh Linh Tử dưới thân phận Hoạt Diêm Vương đã từng cùng chưởng môn đời trước của Côn Luân so tài với nhau, tin rằng đã từng kiến thức qua môn tuyệt học này rồi, tự nhiên là đã quen mùi, có biện pháp khắc chế được.

Quả nhiên Ngọc Cơ Tử mỗi kiếm càng nhanh, trên đỉnh đầu tụ lại một tầng mây đen giống như một vầng mực đen đang quay cuồng. Tiếng sấm động lại càng lúc lớn hơn. Thanh kiếm trong tay Ngọc Cơ Tử lại phóng ra từng luồng điện quang. Lưới điện này đan lại với nhau, dần dần ép Ngọc Cơ Tử vào bên trong. Ông ta di chuyển một hồi thì dần dần không còn di chuyển được dễ dàng nữa.

Ngọc Cơ Tử đã đến mức cực hạn, trong lòng càng lúc càng kinh hãi. Lúc ông ta tu hành pho tuyệt học này vốn có từng nghĩ tới nếu có thể luyện thành pho kiếm thuật này vậy cũng có thể coi như là thiên hạ vô địch, phạm gian tuyệt đối không có người nào có thể ngăn chặn loại kiếm thuật này.

Lôi điện này cũng cùng loại với thiên kiếp. Nếu như có thể ngăn cản lôi điện, trừ phi là người đã kinh qua thiên kiếp! Nhưng nếu đã kinh qua thiên kiếp, cũng tính là thần tiên, tự nhiên không kể là phạm nhân nữa.

Nhưng Khinh Linh Tử không ngờ lại khác hẳn, người khác thì sợ lôi điện thiên kiếp, lão ta lại không sợ. Thứ lôi điện này, lão cũng đã độ qua lúc trước.

Lại nghe thấy một tiếng nổ lớn, trường kiếm của Ngọc Cơ Tử chỉ lên trời, một đạo tử sắc thiểm điện cực lớn bổ xuống, mục tiêu chính là Khinh Linh Tử! Cột thiểm điện cực đại này giống như là một cây búa lớn giữa không trung.

Mọi người liền thấy tử quang khắp nơi, khiến mắt mở ra không nổi, mà chỉ nghe âm âm âm âm... hàng loạt lôi điện liên tục ập xuống.

Quang mang vừa tiêu thất, vẫn thấy Khinh Linh Tử đứng sờ sờ ở đó, mặt đất đã bị cháy đen. Ngay dưới chân, bất kể là nham thạch hay thảo mộc, toàn bộ đều biến thành tro bụi cả! Chỉ có Khinh Linh Tử không hề hấn gì cả, mái tóc cũng không thiếu đi một cọng, chỉ đứng ngay nơi đó, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, trên mặt đột nhiên ẩn hiện một luồng khí màu tím...

Trong lòng Tiểu Lôi chấn động...

Viên Chân Diệu Quyết!

Đây chính là cảnh giới tu luyện cực hạn của Viên Chân Diệu Quyết! Người và thiên địa linh khí hóa thành một thể. Lôi điện cho dù có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là trong vòng thiên địa linh khí thôi. Mà cảnh giới Khinh Linh Tử tu luyện Viên Chân Diệu Quyết, đã sớm đem bản thân hoà cùng thiên địa dung hợp vào một chỗ. Lôi điện đánh vào ngay người lão, đối với lão mà nói, cũng bất quá là một thứ thiên địa linh khí mà thôi.

Giống như là nước biển mặc dù bao la, nhưng cho dù có sóng biển có lớn cỡ nào đi nữa thì đối với các loài cá trong biển mà nói... nước, cũng chỉ là nước mà thôi!

Nghĩ đến đây, Tiểu Lô rung động, nhìn thần uy của Khinh Linh Tử, lòng thầm hạ quyết tâm... Viên Chân Diệu Quyết hẳn cũng đang tu luyện, chung quy cũng có một ngày hẳn sẽ luyện tới cảnh giới của Khinh Linh Tử!!

Một đạo lôi điện tối hậu vừa rồi, cũng chính là một kích toàn lực tối hậu của Ngọc Cơ Tử. Nhất Bách Linh Bát Trảm này đã sử dụng qua mấy lần mà lại không thương hại được Khinh Linh Tử nửa phần, nhưng đòn tối hậu này, theo bản ghi chép, ông ta đã xem qua sau khi luyện thành, uy lực của đòn tối hậu này rất cường đại. Một khi bị lôi điện đánh trúng, chính là thiên kiếp độ lên trên người, lập tức phân định sinh tử! Nếu cố ngăn trở, sẽ hồn phi phách tán tại chỗ, tuyệt đối không có đến một tia sinh cơ!

Mặc dù Ngọc Cơ Tử cao ngạo, nhưng dù sao cũng không phải là người tà ác, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cũng không nguyện ý sử dụng đòn này. Chỉ là nhìn thấy Nhất Bách Linh Bát Trảm của mình chẳng làm gì được đối phương, lúc này mới không còn cách nào khác đành sử dụng tuyệt chiêu. Nhưng không ngờ, Khinh Linh Tử lại mạnh mẽ quá mức như vậy.

Trần môn tuyệt học của phái Côn Luân, ở trước mặt ông ta quả thực một điểm tác dụng cũng không có!

Đột nhiên Khinh Linh Tử cười dài một tiếng, thân thể rút cuộc cũng di động, không biết dùng cách nào mà chỉ thấy chớp một cái đã bước tới trước mặt Ngọc Cơ Tử. Ngọc Cơ Tử biến sắc, lập tức lui nhanh về sau, phi kiếm trong tay lập tức hóa thành một đạo kim quang bắn ra. Khinh Linh Tử cười dài, chỉ co tay búng một cái...

Cạch!

Phi kiếm kia bị đánh bật lên trời, gãy lìa từng đoạn rơi trên mặt đất. Mặt khác Khinh Linh Tử đã vươn tay ra bắt lấy vạt áo của Ngọc Cơ Tử, nhắc bóng ông ta lên.

Ngọc Cơ Tử bị ông ta bắt lấy, lập tức pháp lực toàn thân đều bị kềm chế, ngay cả một chút lực lượng cũng vận không ra. Khinh Linh Tử cười không dứt, đem Ngọc Cơ Tử quăng xuống đất, rồi mới lui ra vài bước, sang sảng quát lớn: “Ngọc Cơ Tử, ngươi có phục không?”

Ngọc Cơ Tử ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, trợn mắt nhìn thân ảnh Khinh Linh Tử trước mặt giống như một vị thần linh. Mục quang của ông ta trở nên phức tạp, ẩn chứa vài phần tuyệt vọng. Ông ta cùng Khinh Linh Tử đánh trận này, hoàn toàn thất bại, trong lòng cũng biết, pháp lực cỡ Khinh Linh Tử, cho dù ông ta có luyện thêm một ngàn năm nữa, cũng vị tất là đối thủ của người ta...

Ông ta đột nhiên hét to một tiếng, dùng một chưởng tự đập xuống thiên linh cái của mình...

181. Chương 182: Biệt Ly

Nhìn thấy động tác này của ông ta, đám Côn Luân đạo sĩ ở đằng xa đều kinh hãi la lên: “Chưởng môn nhân!”

Nhưng Khinh Linh Tử chớp một cái đã lách tới trước mặt, vung cước đá Ngọc Cơ Tử văng ra ngoài. Ngọc Cơ Tử bò dậy cắn răng nói: “Tại sao vậy? Khinh Linh Tử ngươi chẳng lẽ cái chết cũng không nhường cho ta sao?”

Khinh Linh Tử lạnh lùng nói: “Tại sao ngươi muốn chết?”

Sắc mặt Ngọc Cơ Tử lộ vẻ sầu thảm: “Ta thân là Côn Luân chưởng môn, lại không thể duy trì môn hộ. Hôm nay thảm bại dưới tay của ngươi, không ngờ ngay cả một chiêu cũng tiếp không được! Ta biết pháp lực của ngươi mạnh hơn ta quá nhiều, sỉ nhục này kiếp này khó báo...”

Khinh Linh Tử ngưng mắt nhìn ông ta một hồi rồi đột nhiên lớn giọng cười dài. Ngọc Cơ Tử nổi giận nói: “Ngươi cười cái gì? Có phải cười ta bất lực không?”

Khinh Linh Tử đột nhiên dừng tiếng cười, quát lớn: “Ngọc Cơ Tử, ta vốn là vì ngươi có chút khí khái, nào biết đầu rằng, ngươi lại là một tên gia hỏa hèn nhát gan như vậy!”

Sắc mặt Ngọc Cơ Tử đỏ bừng, trầm giọng nói: “Ta ngay cả cái chết còn không sợ, thì còn sợ gì chứ?”

Mặt Khinh Linh Tử lộ vẻ khinh thường, đột nhiên nói: “Được, ta hỏi ngươi vài vấn đề, ngươi có dám trả lời không?”

Ngọc Cơ Tử chậm rãi đứng lên, thản nhiên nói: “Có gì mà không dám chứ? Nếu ngươi muốn sỉ nhục ta, cùng lắm là ta tự kết liễu là xong.”

Khinh Linh Tử cười ha hả nói: “Hay lắm! Ngọc Cơ Tử, ta hỏi ngươi, trong mắt của ngươi, pháp lực của ta như thế nào?”

Ngọc Cơ Tử hừ một tiếng, nhưng cũng lớn tiếng nói: “Cần gì phải hỏi câu này? Mặc dù ta thua bởi ngươi, nhưng Ngọc Cơ Tử ta quang minh lỗi lạc... Không sai, theo ta thấy, tu vi của ngươi, đương thế đã không còn địch thủ! Ta mặc dù bất tài, nhưng chưa bao giờ phỉ báng ai. Năm đó tại Tiên Lâm thịnh hội, năm người chúng ta tỉ thí. Mọi người nơi đó mặc dù nhường cho Tiên Âm địa vị hàng đầu, nhưng ta tự biết mình không thua nàng ta! Hiện tại nghĩ lại, lúc đó là ngươi tự ẩn tàng thực lực bản thân. Bằng vào thực lực của ngươi, đã sớm ở trên bốn người chúng ta. Từ Tiên Lâm thịnh hội lần đó tới hôm nay, thẩm thoát đã qua hơn trăm năm, ta khổ tu nhiều năm, luyện thành Lô Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm này, tự hỏi bằng tuyệt học này có thể đứng vào hạng đầu... Hiện tại trong năm người chúng ta, Đông Phương Vô Thắng thì bị trọng thương, Tiên Âm nhập ma, Cổ Chung hòa thượng kia mặc dù không biết đang ở nơi đâu, nhưng nghĩ tới tu vi trăm năm này, vị tất đã có thể mạnh hơn ta. Theo thực lực của ngươi, đương thế vô địch, cũng không coi là nói khoác.”

“Vô địch...” Sắc mặt Khinh Linh Tử hiện lên thần sắc phức tạp. Miệng ông ta lẩm bẩm hai chữ này, đột nhiên cười cười chậm rãi nói: “Thật sự là vô địch sao? Ta cho ngươi biết, Ngọc Cơ Tử... Trong mắt của ngươi, ta cố nhiên đã là cao cao tại thượng, nhưng trong mắt của ta, lại còn có một người thế ngoại cao nhân cao cao tại thượng, không thể với tới được... Nếu tỷ đấu thua cuộc rồi trốn tránh để tự vẫn thì ta cũng không có ngày hôm nay.”

Ông ta nói tới chuyện này, trong mọi người tại đó, e rằng chỉ có một mình Tiểu Lô là có thể hiểu được. Chỉ có một mình hắn là biết được nguồn gốc thân phận thật sự của Khinh Linh Tử, hiểu được nỗi sầu khổ của Khinh Linh Tử khi nói tới chuyện này. Ông ta hôm nay mặc dù thắng được Ngọc Cơ Tử, nhìn thấy như là đại triển thần uy, nhưng nỗi sầu khổ trong lòng của ông ta, lại có mấy ai biết được? Thắng được Ngọc Cơ Tử, thì được gì chứ? So với con khỉ trên trời cả đời bất bại trong thần thoại, Khinh Linh Tử sợ rằng cũng còn xa mới kịp.”

Ngọc Cơ Tử nhú mày, ông ta nghe ra được lời nói của Khinh Linh Tử có vài phần buồn rầu, liền nhẹ giọng nói: “Theo như ngươi nói, chẳng lẽ còn có ai có thể thắng nổi ngươi sao?”

Khinh Linh Tử thản nhiên nói: “Thế gian này không có, chẳng lẽ cả bầu trời này không có sao? Hắc hắc... Trong lòng ta, người kia sợ rằng hơn ta cả chục lần. Nếu như ta giống ngươi, tài nghệ không bằng ngươi, liền đập đầu tự sát thì đã không có Khinh Linh Tử ngày hôm nay!”

Ngọc Cơ Tử giật mình, vẻ giận trên mặt đã giảm đi, thở dài nói: “Bần đạo thật là nhất thời hồ đồ. Con đường tu hành còn dài, đa tạ đạo huynh điểm hóa.”

Khinh Linh Tử cười nói: “Điểm hóa ngươi sao? Vị tất là vậy. Ta hỏi ngươi, pháp lực của ta mặc dù mạnh hơn ngươi, nhưng tính ra cũng không hơn Côn Luân tổ sư! Côn Luân phái ngươi truyền lại nhiều tuyệt học như vậy, chẳng lẽ đều là giả sao? Ngày hôm nay Ngọc Cơ Tử ngươi thua ta, không phải là Côn Luân thua ta. Côn Luân tổ sư khai sáng thiên cổ nhất phái này, truyền lại rất nhiều tuyệt học vô thượng, tu vi cỡ đó đã là thần tiên. Ngọc Cơ Tử ngươi thua ta, chỉ là do ngươi chưa đem tuyệt học Côn Luân tu luyện đến nơi đến chốn mà thôi. Ta hỏi ngươi, Lô Tự Nhất Bách Linh Trảm này của ngươi, luyện đến mấy cấp rồi? Ta thấy uy lực đòn tối hậu của ngươi tính ra mới đến đệ tam phẩm mà thôi. Nếu như ngươi có thể luyện đến đệ ngũ phẩm, cộng thêm thiên lôi hỏa kiếp, lại vị tất không có khả năng khiến ta bị thương! Lại còn Lô Tự Quyết, Hỏa Tự Quyết của Côn Luân, ngươi đã luyện xong chưa? Hừ hừ, bất quá là luyện thành Nhất Bách Linh Bát Thiên Lô Trảm, lại tưởng có thể hoành hành thiên hạ sao?”

Trên mặt Ngọc Cơ Tử lộ vẻ xấu hổ, ngậm miệng không nói lời nào.

Khinh Linh Tử tiếp tục quát: “Ngọc Cơ Tử! Trên dưới Côn Luân, luyện thành Nhất Bách Linh Bát Trảm này chỉ sợ rằng có một mình ngươi phải không? Ngươi là người có tu vi cao nhất trong Côn Luân phái, cũng là người có ngộ tính khá nhất trong đám sư huynh đệ, đồng thời là người có hy vọng học thành các tuyệt học lợi hại khác. Nếu như ngươi hiện tại dùng một chiêu tự sát, chẳng phải là Côn Luân phái mất đi một trụ cột hàng đầu sao? Nhất Bách Linh Bát Thiên Lô Trảm này, ngươi học xong, đồ đệ ngươi ai học được, sư huynh đệ đồng môn ai học được? Ngươi thân là chiêu môn, đương nhiên là phải lấy quang đại môn hộ làm chủ, cần gì phải so đo với việc thắng thua một lần?”

Mồ hôi trán của Ngọc Cơ Tử tuôn ra cuồn cuộn rồi đột nhiên ông ta khom người nói: “Đa tạ đạo huynh chỉ điểm, Ngọc Cơ Tử biết sai rồi!”

Ông ta trịnh trọng nhặt cây kiếm gãy trên mặt đất lên, cẩn thận nghiêm trang thu lấy rồi chấp tay nói: “Hôm nay bản đạo bị bại một lần, không dám nói mạnh miệng gì. Lần này trở về nhất định không ngừng khổ tu. Ngày sau nếu có thành tựu, sẽ tìm đạo huynh luận bàn.”

Nói xong liền xoay người ngang nhiên bước tới đám Côn Luân đạo sĩ bên cạnh. Đám đạo sĩ lập tức quỳ xuống đồng thanh lên tiếng: “Chiêu môn nhân bảo trọng!”

Ngọc Cơ Tử cười ha hả nói: “Lại lụy đến các vị sư huynh đệ lo lắng, là Ngọc Cơ Tử sai rồi. Chuyện hôm nay chỉ đến đây là dừng, chúng ta trở về đi thôi.”

Ông ta xoay người lớn tiếng nói: “Khinh Linh Tử, đánh cược ngày hôm nay, ta sẽ kính cẩn tuân theo.”

Nói xong, ông ta liền dẫn đám Côn Luân đạo sĩ rời đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Tiểu Lô lúc này mới đi tới, nhìn Khinh Linh Tử từ trên xuống dưới vài lần, mỉm cười quỷ quái.

“Ngươi nhìn cái gì chứ?”

Tiểu Lô cười hì hì nói: “Ta hôm nay mới biết được. Nguyên là đỉnh đỉnh đại danh Hoạt Diêm Vương kỳ thật lại có một tâm địa bỗ tát như vậy. Ta thấy ngươi cứ dứt khoát đổi lại danh tự, cũng gọi là Hoạt Bỗ Tát đi. Nếu không ngươi vì sao lại ra tay cứu tánh mạng của lão đạo sĩ Ngọc Cơ Tử kia, lại còn phí nhiều miệng lưỡi như vậy điểm hóa cho hắn?”

Khinh Linh Tử nhìn lên trời, bầu trời kia vốn mây đen dày đặc, là do vừa rồi trong lúc đánh nhau Lô Tự Quyết của Ngọc Cơ Tử dẫn ra lôi vân, giờ phút này đã dần dần tan đi. Khinh Linh Tử thở dài, nhẹ giọng nói: “Ta không có tâm địa tốt như vậy, chỉ bất quá ta thấy bộ dạng vạn niệm nguội lạnh của hắn ngày hôm nay, lại nhớ tới bản thân ta năm đó... Ta năm đó sao lại không giống bộ dạng này của hắn chứ, người kia mạnh hơn ta gấp chục gấp trăm lần. Ta tưởng rằng cả đời cũng không thể nào hơn được hắn, lúc đó cũng giống bộ dáng Ngọc Cơ Tử, hận không được một chiêu giải quyết cho xong bản thân. Hôm nay nhìn thấy bộ dạng của hắn khiến tâm tư của ta bị lay động... Nói không phải chứ, chuyện sống chết của Côn Luân chiêu môn mắc mớ gì tới ta?”

Mọi người sau đó liền hạ sơn, dọc đường xuống núi, vừa ra khỏi chỗ khe suối thì lại gặp phải vài bạch y nữ tử đứng ở bên ngoài, chính là Huyền Các tứ lão của Tiên Sơn phái, đằng sau lại còn một số đệ tử Tiên Sơn phái. Quân Kiếm tiên tử thân mặc bạch y đứng ở ngay đằng trước, vừa nhìn thấy đám người từ trong đi ra liền lập tức tới nghênh đón.

Khinh Linh Tử thở dài nói: “Quân Kiếm, ta đáp ứng Ngọc Tu La, đem Tiên Âm trở ra. Ngươi cũng nên mang nàng trở về đi thôi. Nhưng nàng ta bây giờ đã nhập ma, các ngươi phải nghĩ ra biện pháp chế trụ nàng mới được.”

Về mặt Quân Kiếm vẫn lạnh lùng như cũ nói: “Đa tạ.”

Diệu Yên đem Tiên Âm giao cho Quân Kiếm. Quân Kiếm căn bản không liếc mắt nhìn Tiên Âm, chỉ khiến đám người đằng sau đỡ nàng ta xuống. Tiểu Lô mắt thấy mấy tên đệ tử Tiên Sơn phái kia đem Tiên Âm đặt trên mặt đất, tựa hồ như chẳng cung kính gì, chỉ đem một viên đơn dược bỏ vào miệng nàng. Sau đó hai vị Huyền Các nguyên lão hợp lực thi triển Định thân pháp lên người Tiên Âm.

Khinh Linh Tử cau mày nói: “Hiện tại thần trí Tiên Âm đã mất, sợ rằng không thể đảm nhiệm lại chức chiêu môn nhân.”

Quân Kiếm lạnh lùng nói: “Đây là sự vụ trong phái ta, chúng ta tự nhiên sẽ xử lý...” Ngừng một chút, nàng ta chần chờ một hồi rồi cũng nói: “Ngọc Tu La nhờ ta chuyển cáo một câu. Mặc dù Tiên Âm là cường môn nhân bản phái, nhưng lần này tự tiện đối địch với Côn Luân phái, làm chuyện không phân thước tắc. Chúng ta quay về tự nhiên sẽ dựa theo quy củ của môn phái xử lý. Cái chức cường môn nhân sau này, sợ rằng phải chọn lựa một đệ tử khác thích hợp hơn. Lão nhân gia còn muốn ta nói cho người biết, người cứu Tiên Âm một lần, coi như là Tiên Sơn phái ta nợ người một món ân tình. Vậy các chuyện ân oán trước kia, tạm thời sẽ đặt sang một bên.”

Nàng ta vừa nói câu này, Tiểu Lôi cũng thầm gật đầu, dù sao đối với hắn cũng tốt. Ít nhất theo ý tứ câu này, Tiên Sơn phái sợ rằng cũng không có tâm tư tìm Diệu Yên gây phiền phức.

Khinh Linh Tử mỉm cười nói: “Hừ, như vậy cũng tốt.”

Quân Kiếm cười lạnh một tiếng thản nhiên nói: “Có các hạ che chở, cho dù chúng ta muốn thế nào, chẳng lẽ người lại bỏ mặc ngồi nhìn sao? Kẻ mạnh thì thắng, kẻ yếu thì lui, vốn chính là như vậy.”

Nói xong, Quân Kiếm liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, rồi lại thâm trầm nhìn Diệu Yên thản nhiên nói: “Ba năm sau sẽ cử hành Tiên Lâm thịnh hội, đến lúc đó xin lĩnh giáo tuyệt học của Diệu Yên tiên tử.” Nàng ta thâm trầm nhìn Khinh Linh Tử, nghiêm túc nói: “Nói vậy chứ đến lúc đó, các hạ vị tất sẽ có cơ hội tới tham dự. Coi như là lời từ biệt!”

Nói xong, nàng ta vung tay áo, đoàn người phiêu nhiên bỏ đi.

Sắc mặt Khinh Linh Tử lạnh như băng, nhìn chằm chằm sau lưng đám người này, đột nhiên cười ha hả nói: “Hay! Hay lắm! Quân Kiếm này, quả nhiên không hổ là đệ tử của Ngọc Tu La. Tính tình này có đến bảy tám phần giống Ngọc Tu La năm đó. Hắc hắc...” Ông ta quay đầu nhìn Tiểu Lôi nói: “Người có nghe rõ chưa? Nàng ta vừa nói là ‘tạm thời’ để sang một bên... hắc hắc, xem ra là Ngọc Tu La kia đã nhìn ra ta không còn ở lại trên nhân gian bao lâu. Nàng nể mặt mũi của ta, cũng sẽ không làm khó các người, cho nên mới đem sinh mạng định tại ba năm sau... Ba năm sau, ta tất nhiên sẽ không còn bên cạnh các người, đến lúc đó, các người tự lo liệu.”

Tiểu Lôi bĩu môi không nói lời nào, nhưng Diệu Yên lại thản nhiên nói: “Ngay cả Diệu Yên chỉ còn một mình, chẳng lẽ lại sợ Tiên Sơn phái nàng ta sao? Ta ngày đó dám xông vào Tiên Sơn trong kỳ Vạn Tiên đại hội, chẳng lẽ hôm nay ta lại không dám sao? Ngay cả có đạo huynh, Diệu Yên một mình cũng đủ để đối phó rồi. Kiếm thuật của Quân Kiếm mặc dù cường hãn, nhưng trong mắt ta lại chẳng ra gì.”

Tiểu Lôi mỉm cười, nắm lấy tay Diệu Yên nói: “Sai rồi. Sau này nói cái gì mà ‘chỉ một mình ta’ thì không cần phải nói nữa.”

Trong lòng Diệu Yên cảm thấy ngọt ngào, liếc mắt nhìn Tiểu Lôi rồi mỉm cười.

Đông Phương Vô Thắng lại cứ nhìn chằm chằm tới đám người Tiên Sơn vừa bỏ đi, mục quang có vài phần buồn bã. Hắn ta lắc đầu nói: “Các vị, cũng đến phiên ta cáo từ rồi.”

Khinh Linh Tử nhú mày nói: “Người đi đâu đây?”

“Cái này... ta tự nhiên là trở về Nam Hải của ta.” Đông Phương Vô Thắng đáp ứng, sắc mặt có chút cổ quái.

Khinh Linh Tử nghiêm mặt nói: “Lão tiểu tử ngươi, người hiện tại đã mất đi một cánh tay. Ta khuyên ngươi hãy mau trở về đi. Ta nghe nói Nam Hải có một loại linh trúc, vừa lúc người cần tái tạo tiếp lại cánh tay. Bằng vào tu vi của người, sau ba năm tất có khả năng khôi phục lại bảy tám phần. Đừng tưởng ta không biết, phương pháp tái tạo này, Đông Phương Vô Thắng người là đương thời đệ nhất! Năm đó người chém đứt tay Ngọc Hư Tử, cũng chính là người lên giúp hắn đổi lấy cánh tay bằng vàng đó.”

Đông Phương Vô Thắng thở dài lắc đầu nói: “Xấu hổ, xấu hổ. Lần này Đông Phương Vô Thắng ta coi như là mất mặt quay về nhà. Các vị, xin tạm biệt.”

Hắn thở dài một cái rồi dậm chân hóa thành một đạo kim quang bỏ đi, chỉ là hướng đi không phải là Nam Hải mà là phương hướng đám người Tiên Sơn phái vừa đi. Cái tên gia hỏa này dù sao trong lòng cũng hoài niệm tới Tiên Âm, nên lại chạy tới Tiên Sơn.

Tiểu Lôi cười nói: “Đông Phương Vô Thắng này thật không hổ là cái tên si tình Nam Nhất Si.”

Khinh Linh Tử lắc đầu: “Mặc kệ hần. Tiên Sơn phái luôn có quan hệ tốt với hần. Hần tới Tiên Sơn, cũng không có gì.” Ông ta suy nghĩ một chút, ngưng thần nhìn Tiểu Lôi vài lần rồi nghiêm mặt nói: “Tiểu tử, bây giờ mọi chuyện đều đã giải quyết xong, ta cũng phải đi đây.”

Tiểu Lôi cau mày nói: “Người lại quay về Tiêu Dao phái sao? Người hiện tại đã học Nghịch Thiên Quyết, không cần phải trở về chứ.”

“Đương nhiên không cần.” Khinh Linh Tử nói: “Tiêu Dao phái ta không quay về. Ta chỉ là về lại Nga Mi sơn, về lại động phủ của ta tu hành. Gần tới lần thiên kiếp cuối cùng này, ta cần phải nhanh chóng trau dồi lại một chút Nghịch Thiên Quyết này. Nói tới người, sau này phải tự lo liệu cho khá. Công pháp Nghịch Thiên Quyết này, người kỳ thật không cần phải lập tức tu luyện. Bất quá ta thấy ‘Luyện Thần Thiên’ của người có thể đem ra luyện trước tiên, phối hợp với Viên Chân Diệu Quyết. Người bắt đầu tu luyện tự nhiên là một công đôi việc, chỉ trong thời gian ngắn ngủi là có thể khiến pháp lực của người đại tiến. Sau khi trở về người có thể dùng chu quả kia, lại có Diệu Yên bên cạnh hộ pháp. Ta xem không cần tới ba năm, sau này có đụng phải phiền toái gì, cũng không cần người che chở cho người. Nói không chừng trong Tiên Lâm thịnh hội ba năm sau, người đã có thể tỏa sáng. Chỉ là đạo tâm của người bất ổn, nên không thể nóng lòng cầu thành, ham hố gia tăng công lực thái quá, mọi sự phải lấy ổn định làm chủ. Nếu không khi pháp lực của người quá cao cường, sẽ liền đưa tới thiên kiếp. Theo đạo tâm trước mắt của người, thật sự không chịu nổi thiên lôi. Bất quá người lại có Diệu Yên ở bên cạnh, ta cũng không cần phải lo lắng nhiều.”

Nói xong, lão phong tử phát phát tay áo, cao giọng nói: “Tiểu tử, ta với người lần này cách biệt, sợ rằng không còn cơ hội gặp mặt tại nhân gian. Nếu tạo hóa của người mạnh như vậy, chúng ta sẽ gặp lại trên trời nha!”

Nói xong, dưới chân ông ta hóa ra từng lớp vân vụ, đằng vân bỏ đi. Tiểu Lôi nhìn thấy lão phong tử bỏ đi, trong lòng mới hiểu được cảm giác biệt ly lần cuối của nhân gian, trong lòng không khỏi có ít nhiều đau xót. Hần nhin không được, ngón tay rung lên nhẹ nhẹ, liền cảm giác được một bàn tay mềm mại nắm lấy tay hần, lại thấy ánh mắt của Diệu Yên nhìn mình, trong lòng theo đó mới ấm áp trở lại, ôn tồn nói: “Được rồi, lão bà, chúng ta về nhà thôi.”

182. Chương 183: Hộ Pháp

Tiểu Lôi trở về bình an, tự nhiên là mọi người đều vui mừng. Nguyệt Hoa kêu khẽ một tiếng, không cần kèm chế, chạy tới ôm chặt lấy Tiểu Lôi. Nàng vốn không phải là người của thời không này, ở nơi đây chỉ có một người thân cận duy nhất là Tiểu Lôi. Mấy hôm cách biệt Tiểu Lôi, cơ hồ không có ngày nào qua được yên ổn, thân hình gầy gò đi thấy rõ, sắc mặt cũng có chút nhợt nhạt.

Tiểu Lôi thở dài, nhẹ nhàng ôm Nguyệt Hoa, cúi xuống vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng rồi dịu dàng nói: “Được rồi được rồi, anh không phải là đã trở về rồi hay sao? Anh phúc to mạng lớn, không dễ dàng bị người ta hại chết như vậy.” Nguyệt Hoa thổn thức không nói ra được lời nào.

Tiểu Thanh chỉ đứng ở bên cạnh, đưa cặp mắt nhìn chăm chăm lấy Tiểu Lôi. Mục quang của nàng vừa mừng vừa sợ, mặc dù cũng ngấm ngấm kích động, nhưng mắt thấy Nguyệt Hoa đã nhào vào người hần, trong lòng nàng cũng có thoáng một chút buồn bã, chỉ đứng đó bất động. Tiểu Lôi nhìn ra được biểu tình này trên mặt của Tiểu Thanh nên cũng động lòng, liền mỉm cười, giơ tay kéo Tiểu Thanh vào lòng.

Tiểu Thanh đỏ mặt, hơi dẩy dựa một chút, rồi sau đó cũng chấp nhận để Tiểu Lôi ôm lấy, hơi thở đã có chút dồn dập, mi mắt run run, hiển nhiên nội tâm có chút khấn trương.

Tiểu Lôi bên trái thì ôm bên phải thì ấp, ở bên cạnh lại nghe thấy tiếng Như Hoa quát lên: “Hay cho cảnh tình chàng ý thiếp!” Cô nàng nắm lấy Lôi Hồng, tọng mạnh cho hần một đấm lên người rồi hung hăng nói: “Nếu như người dám làm ra cái chuyện trái ôm phải ấp này thì ta sẽ một đao thêu người liền!”

Chỉ đáng tiếc là Tiểu Lôi hưởng thụ được ôn nhu trong chốc lát mà thôi, hai người con gái trước cái nhìn chăm chăm của mọi người nên trong lòng thấy xấu hổ, liền thoát ra khỏi lòng của hần. Khi Tiểu Lôi muốn

ôm lại lần nữa thì đã không còn cơ hội rồi. Từ trong nhà, Bảo Nhi phóng ra ngoài nhảy thẳng vào lòng Tiểu Lôi, thế nào cũng không chịu buông ra!

Tiểu Lôi lắng nghe Tiểu Thanh kể lại chuyện mấy ngày vừa qua. Người của Nguyệt gia đã từng tới đây. Nguyệt Tinh và Nguyệt Sơn đều có tới, muốn đón Bảo Nhi đi, nhưng Bảo Nhi đương nhiên là không chịu. Cũng may là cảm tình giữa Tiểu Lôi và Bảo Nhi rất tốt mà Bảo Nhi lại vô cùng y lại vào Tiểu Lôi, việc này ai ai cũng biết, nên huynh muội Nguyệt gia cũng không lấy làm khó chịu, để cho Bảo Nhi ở lại đây. Nói tới chuyện Tiểu Lôi bị mất tích, Nguyệt gia mặc dù có lòng tương trợ, nhưng đối với sự việc này, làm sao mà hai người bọn họ có đủ bản lĩnh để giúp đỡ?

Tiểu Thanh nói tới chuyện của Nguyệt gia thì ở bên cạnh, sắc mặt Nguyệt Hoa cũng lộ ra vài phần buồn bã. Mấy ngày nay Nguyệt Sơn và Nguyệt Tinh vốn có tới vài lần, nhưng dù sao Nguyệt Hoa vẫn bận khoản trong lòng cho nên cũng không dám lộ diện.

Nàng biết được Nguyệt Hoa của thế giới này đã không còn sống, nếu như bản thân tùy tiện đi ra ngoài nhận mặt với bọn họ, sợ rằng sẽ khiến người ta kinh hoảng nên lần nào cũng trốn trong phòng không đi ra ngoài, mặc dù trong lòng vô cùng nhớ thương tới những người thân, mà cũng chỉ đành ráng nhẫn nại, lại còn phải dặn dò Bảo Nhi trước mặt bọn họ không được nhắc tới người mẹ này.

Đầu óc Tiểu Lôi tinh tế, lập tức phát hiện ra được thần sắc này của Nguyệt Hoa nên chỉ lặng lẽ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng an ủi.

Đêm đó mọi người cuối cùng cũng được đoàn tụ, đi theo Tiểu Lôi lại có gã đồ đệ ngoại quốc Tiểu Bạch từ Singapore đến. Nói tới Tiểu Bạch, mấy ngày nay thật là xảy ra nhiều chuyện buồn cười.

Hắn ta một lòng ngưỡng mộ pháp thuật thần kỳ của Đông phương. Lưu lại đây mấy ngày, mặc dù không có Tiểu Lôi ở đó, nhưng trong lúc vô ý lại thấy được Lôi Hồng luyện công. Lôi Hồng từ nhỏ đã luyện võ, lại được Tiểu Lôi truyền thụ công pháp luyện khí, còn được Khinh Linh Tử chỉ điểm qua, tu vi đã không còn như trước nữa. Tiểu Bạch vô ý thấy được Lôi Hồng luyện công tại trang viên, đánh xuống một quyền khiến khí lưu cuộn cuộn. Một quyền đánh ra lập tức có thể đập bể một tảng đá, đập một chân xuống lập tức mặt đất hiện ra vết lõm sâu khiến Tiểu Bạch giật mình, lập tức muốn bái Lôi Hồng làm sư phụ.

Hắn dù sao cũng không phải là người Trung Quốc, nên không biết theo tập tục của Đông phương, khi đã bái sư, thời không thể theo làm môn hạ người khác. Trong lòng hắn, sự phụ kiểu này, cùng với thầy giáo trong học đường không khác gì mấy. Lôi Hồng đương nhiên cự tuyệt, hắn lại gỡ mồm miệng khéo léo ra nói: “Ta trong trường đại học có thầy giáo môn giải phẫu học, có thầy giáo môn y dược, mỗi khoa mục đều có một thầy giáo. Vì sao mà ta bái Tiểu Lôi làm sư phụ rồi, lại không thể bái người?”

Lôi Hồng đối với mấy chuyện của đám người ngoại quốc cũng mơ hồ lắm, lại không muốn dây dưa với hắn nên dứt khoát mặc kệ hắn bỏ đi. Bất quá tên Tiểu Bạch này thật sự là một lòng muốn học, Lôi Hồng cũng chân tâm chỉ giáo cho hắn một chút võ thuật.

Theo những gì Tiểu Lôi biết, người Tây phương trời sinh, so với người Đông phương ít hơn một phách cho nên sẽ không học được pháp thuật Đông phương. Thật không ngờ là tên Tiểu Bạch này học võ rất có tư chất, cũng học được ra hình ra dáng.

Tối hôm đó mọi người vui vẻ tề tựu bên nhau, chỉ có Nguyệt Hoa tinh thần thủy chung vẫn còn bị rung động, tựa hồ có chút uể oải. Trong lúc ăn cơm thì chỉ khều khều đũa, không ăn không uống gì cả. Tiểu Lôi nhìn ra được, sau khi ăn xong lặng lẽ kéo Nguyệt Hoa lại nhẹ giọng hỏi: “Trong lòng em không được vui sao? Vẫn còn nghĩ về gia đình hả?”

Nguyệt Hoa lắc đầu rồi ngả đầu lên vai Tiểu Lôi nhỏ giọng nói: “Anh an toàn trở về, sao em lại không vui chứ? Chỉ là em không biết sao mấy ngày nay có chuyện gì, thân thể lúc nào cũng mệt mỏi, có thể là bị trúng cảm rồi, nghỉ ngơi một chút là khỏe lại thôi.”

Tiểu Lôi không khỏi động lòng, ôm lấy Nguyệt Hoa vào người, nhưng trong lòng đột nhiên lại nhớ ra một chuyện rồi lui lại hai bước, đưa mắt nhìn tới nhìn lui Nguyệt Hoa vài cái, rồi mở miệng ấp áp ửng ửng nói: “Em.... em...”

Nguyệt Hoa ngạc nhiên nói: “Cái gì?”

Tiểu Lôi đảo mắt, bước tới bên cạnh nói nhỏ cái gì đó bên tai nàng. Nguyệt Hoa đỏ mặt, ánh mắt lộ ra vẻ thẹn thùng, thấp giọng nói: “Anh... Anh sao lại hỏi mấy cái chuyện này...” Ánh mắt nàng lộ ra chút khẩn trương, đột nhiên nói: “Chẳng lẽ anh hoài nghi...”

Tiểu Lôi nghiêm mặt gật đầu. Trong mắt Nguyệt Hoa lại trở nên càng khẩn trương, cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi nói: “Tháng này đến giờ... vẫn chưa có... hình như... hình như là đã trễ vài ngày rồi.”

Tiểu Lôi cố nén kích động trong lòng, từ từ kéo Nguyệt Hoa ngồi xuống, nhắm mắt lại, dùng ba ngón tay xem mạch cổ tay của nàng. Một lúc sau, hần mở mắt ra reo lên một tiếng rồi ôm lấy Nguyệt Hoa xoay vài vòng. Trong lúc Nguyệt Hoa đang ngạc nhiên thì hần lại ra sức hôn một cái lên mặt nàng rồi ha hả cười lớn.

Tiểu Lôi buông Nguyệt Hoa ra, ráng ức chế kích động trong lòng, ngay tại chỗ lộn nhào mấy cái. Diệu Yên ở phía sau ráng nhịn cười hỏi: “Chàng lại nổi điên gì đây?”

Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Ta thật cao hứng quá! Nguyệt Hoa cô ấy... hà hà, tiểu gia ta sắp làm ba ba rồi!”

Nguyên là lúc hần còn ở Châu Âu, trong thần điện đã từng cùng Nguyệt Hoa thân mật. Sau khi mấy người trở về, lại ở trên đảo tiêu dao qua ngày rồi lại lên lên du thuyền quay về, sau đó thì Tiểu Lôi bị bắt đi cho đến giờ mới quay lại, tính theo ngày đến nay cũng cỡ hai tháng rồi.

Quả nhiên là Nguyệt Hoa đã có thai!

Tiểu Lôi vui mừng một chập, liếc mắt thấy vẻ mặt ngơ ngác của Bảo Nhi mới nhẹ nhàng đi tới nhéo má nó một cái rồi cười nói: “Bảo Nhi ngoan, con sắp có một muội muội rồi.”

Bảo Nhi nhỏ nhẹ nói: “Là má má nào sinh tiểu muội muội? Nhưng Bảo Nhi muốn là một đệ đệ cơ mà.”

Sắc mặt Tiểu Lôi trở nên cổ quái, trầm nghĩ Nguyệt Hoa mang thai khẳng định chính là một Bảo Nhi khác nữa. Dựa theo đường đi của lịch sử thì Nguyệt Hoa cùng hần thân mật một hồi rồi sinh hạ ra tất nhiên là một Bảo Nhi. Chỉ là hiện tại trong thời không này đã có một Bảo Nhi, nếu như lại sinh hạ thêm một lần nữa, vậy chẳng phải là thành hai siêu cấp tiểu quái vật sao?

Chuyện này thật sự tính ra cũng không rõ ràng được những chỗ hồ đồ. Bất quá nếu giải thích cho một đứa con nít biết thì cũng chẳng rõ ràng gì lắm nên hần chỉ đành cười cười, bé Bảo Nhi lên nói: “Má má của con khẳng định là sẽ sinh ra muội muội. Con muốn có một đệ đệ, thì đi tìm Tiểu Thanh a di của con, nói nàng sinh cho con một đệ đệ là được.”

Bảo Nhi hoan hô một tiếng rồi không ngờ thật sự chạy đi, ôm lấy hai chân Tiểu Thanh, luôn miệng la lớn: “Tiểu Thanh a di, con muốn người sinh cho con một đệ đệ có được hay không?”

Tiểu Thanh mắc cỡ, đỏ mặt tới tận mang tai, ngay cả một chữ cũng nói không ra lời.

Tiểu Lôi cười hì hì, ôm lấy Nguyệt Hoa, thấp giọng nói: “Nguyệt Hoa giỏi, tối nay anh sẽ kiểm tra lại cho em đang hoài một chút.”

Nguyệt Hoa đỏ cả mặt, tránh người ra khỏi lòng của hần, nhỏ giọng nói: “Đừng có hòng, bắt đầu từ hôm nay, anh không được đụng tới em nữa.” Nói xong câu này, khuôn mặt của cô nàng đỏ cả lên, không ức chế được xấu hổ, vội vàng bỏ chạy vào phòng.

Lôi Hồng và Như Hoa vốn muốn cử hành hôn lễ, nhưng bị trở ngại vì việc Tiểu Lôi bị bắt đi. Lôi Hồng kiên trì muốn chờ Tiểu Lôi an toàn trở về rồi mới tính tiếp. Mặc dù Lôi đại tiểu thư ngấm ngấm muốn sớm ngày đem cái tâm tư này giải quyết cho xong để có thể phóng tay đối phó với Điền gia, nhưng lại thật sự không có biện pháp nào để đối phó với tên trâu bò Lôi Hồng này. Hiện tại Tiểu Lôi đã an toàn trở về, Lôi đại tiểu thư liền lập tức bắt đầu an bài chuyện hôn lễ.

Cũng nhờ Lôi gia bọn hần có tiền có thế, chỉ nội trong hai ngày là hết thấy mọi việc trong hôn lễ đã được an bài thỏa đáng. Mặc dù có hơi gấp rút một chút, nhưng quy mô thật sự không nhỏ, và cũng mời tới không ít khách quý.

Theo cái nhìn của Tiểu Lôi, Lôi đại tiểu thư một lòng muốn cho đệ đệ của nàng thoát ly quan hệ với Điền gia sớm một chút. Trong lòng hần hiểu rõ dụng ý của Lôi đại tiểu thư, nhưng cũng không nói lộ ra.

Về phần hôn lễ của Lôi Hồng với Như Hoa, chuyện này cũng không phải là chuyện hãnh diện gì. Chuyện âm ỉ duy nhất là thiếu gia Lôi Hồng của Lôi gia, không ngờ lại lấy một lão bà vô cùng xấu xí như vậy. Nhưng khiến người ngoài giật mình là cứ tưởng đám người phú quý nhà giàu này, chẳng phải tên nào cũng vây quanh toàn là gái đẹp hay sao? Không ngờ nhìn thấy Lôi Hồng lại cưới một con khủng long tiền sử này, khiến mọi người đều ào ào suy đoán về thân thế của Như Hoa.

Trong lúc nhất thời, có người đoán Như Hoa là thiên kim của một chức sắc cao cấp nào đó, có người đoán là con gái của một chủ tập đoàn, lại có người đoán là công chúa của một quốc vương Đông Nam Á nào đó, vân vân....

Mặc dù Tiểu Lôi cùng mọi người tham gia hôn lễ, nhưng trong lòng của đại tiểu thư Lôi gia vẫn còn oán hận hằn, lời lẽ lạnh lùng. Đương nhiên là Tiểu Lôi không để tâm tới chuyện này. Hẳn cũng khá hiểu tính tình của Lôi gia đại tiểu thư nên đôi khi phản kích lại vài câu, khiến Lôi đại tiểu thư tức đến lộn tròng.

Điền gia quả nhiên là không tới tham dự hôn lễ. Ngay cả quà lễ cũng không gởi tới lấy một phần.

Tiểu Lôi thấy vậy chỉ đành thở dài trong lòng: Điền gia Lôi gia, xem ra là sẽ công khai quyết liệt với nhau.

Nghĩ tới nụ cười kiêu diễm mê hồn của Điền Kha Nhi, lại nhớ tới hắc đã từng đang tâm lừa gạt trái tim của nàng, nên trong lòng không khỏi sinh ra lắm phiền muộn.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Tiểu Lôi, ngày thứ hai sau hôn lễ, Lôi đại tiểu thư liền lập tức tổng khứ Lôi Hồng, Như Hoa hai người ra nước ngoài đi hưởng thụ tuần trăng mật. Tiểu Lôi xem lại an bài về hành trình, từ Hawaii Mỹ quốc cho đến Rio de Janeiro tại Nam Mỹ, đoạn đường du hành này sợ không có hai tam tháng thì cũng chưa trở về. Xem ra lần này Lôi đại tiểu thư tổng khứ đệ đệ của mình đi là để nhân cơ hội gây chuyện với Điền gia, nhưng lại sợ việc Lôi Hồng đối với Điền gia tình thâm nghĩa trọng, sẽ cản trở kế hoạch của nàng.

Sang ngày thứ hai, Tiểu Lôi cũng đi ra phi trường đưa tiễn bọn họ. Nhìn thấy Lôi Hồng cùng với Như Hoa, một đại tinh tinh, một khủng long cái, hai người tiến vào khu chờ đợi, lúc này Tiểu Lôi mới xoay người đưa mắt nhìn Lôi đại tiểu thư, cười nói: “Lôi đại tỷ, lần này xem như cô lại đạt được nguyện vọng rồi.”

Lôi đại tiểu thư thâm trầm nhìn Tiểu Lôi rồi lạnh lùng nói: “Chuyện này đối với người đã không còn quan hệ. Người nửa đường hủy ước, thiếu chút nữa là đã phá hỏng đại sự của ta!”

Hai người đi ra khỏi đại sảnh của phi trường. Thủ hạ đang đợi bên ngoài của Lôi gia lập tức mở cửa xe, Lôi đại tiểu thư đưa mắt nhìn Tiểu Lôi, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ước định lúc trước của chúng ta là người làm xong việc cho ta, ta sẽ đem hội sở cao cấp ở khu trung tâm kia cho người. Nhưng người lại không hoàn thành ước định! Bất quá hiện tại Lôi Hồng đã lấy vợ, chuyện này xem ra người cũng bỏ không ít sức lực vào đó. Như vậy đi... trang viện ngoại ô, ta tặng cho người.”

Tiểu Lôi cười ha hả nói: “Cô thật ra rất hào phóng đấy chứ.”

Lôi đại tiểu thư lắc đầu, nhìn chằm chằm lấy Tiểu Lôi vài lần rồi nghiêm mặt nói: “Ta muốn làm chuyện gì, trong lòng người tự nhiên biết rõ. Chuyện giữa Lôi gia ta cùng Điền gia, sau này hy vọng người đừng nhúng tay vào!”

Nói xong, nàng xoay người lên xe rồi đi.

Lôi Hồng cùng Như Hoa hai người vừa mới bỏ đi, trong nhà thiếu hẳn đi hai tên gia hỏa ồn ào, lập tức trở nên an tĩnh hơn nhiều. Nguyệt Hoa đã được chính xác chẩn định là có thai. Trong lòng của Tiểu Lôi vừa kích động lại vừa khẩn trương, ngấm ngấm đem nơi ở của Nguyệt Hoa trở thành đối tượng bảo hộ trọng điểm. Cũng may là gã Tiểu Bạch, dù sao cũng là bác sĩ, mặc dù không phải chuyên khoa về phụ sản, nhưng dù sao y lý cũng rất tinh thông, cũng giúp được không ít việc.

Yên tĩnh được vài ngày, một hôm Tiểu Lôi chợt nhớ tới mớ tiên thảo trong túi Càn Khôn, lại còn có tên thổ địa đáng tội thương kia bị kẹt lại trong túi nhiều ngày như vậy, sợ rằng đã sớm rất khó chịu rồi.

Tiểu Lôi cùng Diệu Yên đi một vòng quanh trang viện rồi thì Diệu Yên ra tay bố trí không ít trận pháp xung quanh trang viện. Dù sao hiện tại không có chuyện gì phiền phức, nhưng vừa qua đã đắc tội với quá nhiều người, tóm lại là nên lo liệu một chút. Cũng may là ở dưới chân núi gần đó, các loại vật liệu gỗ đá gì

đó đều không cần phải lo lắng tới. Hai người tác bậc cả ngày, Diệu Yên bày rất nhiều cấm chế xung quanh trang viện chiếu theo trận thế Cửu Cung Bát Quái .

Trong trận pháp đó chỉ lưu lại có mỗi đại môn của trang viện làm “sinh môn”. Các phương vị bát quái khác đều bị cấm chế khoá chặt lại. Nếu như có người xâm nhập, lập tức sẽ bị hãm nhập vào mê trận.

Diệu Yên lại tạo nên một số hộ thân phù, mọi người trong nhà mỗi người đều mang theo người một cái, nên sẽ không bị trận pháp vây khốn. Bằng không, bỏ công cực khổ bố trí ra trận pháp này, lại vây khốn người nhà thì chẳng phải là chuyện buồn cười hay sao?

Hai người ở phía sau trang viện chọn ra một khoảnh đất. Tiểu Lôi đem mớ tiên thảo đoạt được từ Tiên Thảo Viên trên Côn Luân sơn ra cắm trong tay vung ra. Thổ địa bị gò bó bao lâu nay, giờ phút này được thả ra, lập tức nhảy dựng la hét om sòm. Tiểu Lôi, Diệu Yên cũng chẳng để ý tới hấn, mặc cho hắc phát tác, nhưng nếu hấn muốn bỏ trốn thì chính là vạn vạn lần không thể. Có Diệu Yên ở đây, một chút xíu pháp lực yếu kém của thổ địa làm sao mà bỏ trốn được.

Hai người cũng không muốn nói nhiều, đem một hơi mười bảy mười tám tiên pháp cấm chế đặt lên người thổ địa. Rốt cuộc tên thổ địa kia cũng hiểu rõ, nếu tự hấn còn muốn bỏ trốn, vậy phỏng chừng là kiếp này vô vọng rồi.

Đã có sẵn tên làm vườn này, mấy chuyện trồng tiên thảo tự nhiên là không cần hai người Tiểu Lôi cùng Diệu Yên lo tới.

Tên thổ địa kia tự nhiên là cũng có mang theo sách vở trong người cho nên có thể nghĩ ra biện pháp đem địa khí linh khí trong phạm vi trăm dặm tụ tập lại, linh khí thịnh vượng vô cùng cho nên mới có thể trồng được tiên thảo, mặc dù bị không lại với linh khí trên núi Côn Luân, nhưng miễn cưỡng cũng tạm được.

Trở về phòng, Diệu Yên kéo Tiểu Lôi vào phòng, lấy ra tam diệp chu quả kia, nghiêm mặt nói: “Nhân dịp gần đây vô sự, có thiếp hộ pháp cho chàng, chàng bế quan vài ngày, ăn lấy trái chu quả này. Sau này thiếp chỉ chàng một bộ công pháp hoá giải hiệu lực của chu quả này.”

Chỉ là nói tới đây, sắc mặt Diệu Yên hơi đỏ lên một chút, chần chờ một hồi tựa hồ như muốn nói cái gì đó.

Tiểu Lôi cười nói: “Làm sao vậy? Có cái gì không thỏa đáng phải không?”

Ánh mắt Diệu Yên hiện lên một tia bối rối, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Lôi, chỉ hạ giọng nói: “Chỉ là bộ công pháp này... cần chàng phải... cần chàng phải hoàn toàn thoát y, ngâm người trong nước rồi mới bắt đầu...”

183. Chương 184: Hoa Nở Có Thể Hái

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệu Yên chợt đỏ lên như hoa đào, trừng mắt nhìn Tiểu Lôi nói: “Thiếp tự nhiên là không cần phải xuống nước. Chỉ bất quá bộ công pháp này có hơi kỳ lạ, sau khi chàng dùng xong chu quả, cần phải vận công tổng nhiệt khí trong cơ thể ra, cho nên mới cần phải ngâm người trong nước.”

Hai người lập tức chuẩn bị một hồ. Địa điểm... là đặt ngay tại phòng tắm của Tiểu Lôi.

Diệu Yên đã ra tay bố trí vài trận pháp chung quanh phòng, rồi giao hết các việc cho Tiểu Thanh, sau đó Diệu Yên mới cùng Tiểu Lôi tiến vào trong phòng.

“Ta phải cởi đồ à? Ta thật sự phải cởi đồ à?” Tiểu Lôi cười hí hí, lệ làng cởi hết áo ngoài ra, sau đó lại tuột luôn quần dài, cố ý lạng qua lạng lại trước mặt Diệu Yên. Sắc mặt Diệu Yên ửng đỏ, khẽ gắt một tiếng, rồi nhắm tịt mắt lại. Liền nghe thấy Tiểu Lôi cười nói: “Hảo lão bà, lại đây nào, cơ hội khó có, để phu quân ta hôn nàng một cái...”

Sắc mặt Diệu Yên đỏ như muốn xuất hết máu ra ngoài, nghe vậy trong lòng càng thêm hoảng loạn, lệ làng né người qua một chút, rồi lại nghe tiếng nước bắn tung tóe. Thì ra Tiểu Lôi đã nhảy vào bồn tắm. Hấn ngồi trong bồn tắm, lấy tay xoa nước trên mặt rồi quay sang Diệu Yên giở bộ mặt quỷ làm trò.

Diệu Yên vừa tức vừa thẹn, từ từ đi tới bên cạnh bồn tắm rồi cũng khoanh chân ngồi xuống. Chỉ là khi ánh mắt nàng nhìn tới thân thể cường tráng của Tiểu Lô, tim đập thành thịch như trống trận. Rồi lại thấy Tiểu Lô đưa tay vuốt ve khuôn mặt mình. Nàng ngượng ngùng cố tình né tránh, nhưng thân người lại cứ như nhũn cả ra, muốn cử động cũng không cử động được, đành vội nhắm nghiền mắt lại. Tiểu Lô nhẹ nhàng nựng mặt nàng rồi cười nói: “Diệu Yên ngoan, sao nàng nhắm mắt lại vậy? Chẳng lẽ tướng ta khó coi lắm sao?”

Trong lòng Diệu Yên mặc dù đã coi Tiểu Lô là phu quân, nhưng bình nhật thì hai người tối đa cũng chỉ là nắm tay nắm chân, ôm ấp một chút mà thôi, chưa có bao giờ lại thân mật quá cỡ như thế này. Lúc này Tiểu Lô ngồi ngay bên cạnh, cả người trần trụi lỏa thể, mặc dù là ẩn trong nước, nhưng nước lại trong suốt như vậy, cơ hồ so với không có gì che đậy cũng không khác biệt gì. Diệu Yên ráng sức thu liễm tâm thần, nghiêm mặt nói: “Chàng đừng có hồ đồ, một chút nữa thiếp chỉ chàng cách hành công, chàng không thể nào có tạp niệm. Nói không chừng bị tẩu hỏa nhập ma thì thật không phải là chuyện tốt đẹp gì đâu.”

Nói xong, nàng ngưng thần đọc mấy câu khẩu quyết hành công. Bộ khẩu quyết này thật ra là của Tiên Sơn phái. Nói tới chuyện này, Tiên Sơn phái dù sao cũng từng có Huyết Ngọc Thạch Chung Nhũ, là đồ dùng để luyện chế Hóa Vũ Đơn. Mấy ngàn năm nay, Tiên Sơn phái có được nhiều Hóa Vũ Đơn nhất, tự nhiên là nghiên cứu ra một pho pháp môn chuyên dùng để dung hợp hiệu lực. Đó là cách sử dụng thích hợp nhất.

Mà Tiểu Lô có được trái chu quả này, phân tích tới cùng thì hiệu dụng so với Hóa Vũ Đơn không sai biệt mấy, mà hiệu quả tốt thì lại hơn nhiều. Cho nên bộ công pháp này thật sự cũng có hữu dụng.

Diệu Yên truyền thụ khẩu quyết, Tiểu Lô liền không dám giở lại bộ mặt giỡn cợt nữa, ngưng tâm chăm chú nhớ lấy, dựa theo lời của Diệu Yên nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi trong nước, hai tay thả lỏng trên đầu gối, tâm thần thu liễm, từ từ chuyển động nội tức trong cơ thể. Khi pháp lực bắt đầu vận hành, trên người, trên mặt hần dần dần xuất hiện một chút hào quang.

Diệu Yên chờ tới khi Tiểu Lô nhập định, liền nhanh chóng lấy ra trái chu quả, thận trọng tách ba phiến lá ra, còn chu quả thì nhẹ nhàng đẩy vào miệng Tiểu Lô.

Tiểu Lô đang nhắm mắt vận công, liền cảm thấy trong miệng có một vật gì đó, một tia linh khí từ trong cổ họng chạy thẳng lên thiên linh. Hần lập tức rung mình, không dám nghĩ ngợi nhiều, từ từ nuốt xuống, lắng lắng để ý tới những biến hóa trong cơ thể.

Chu quả kia vào miệng lập tức biến hóa, dường như đã trở thành một dòng chảy ấm áp cuộn cuộn đổ vào người. Luồng hơi ấm vừa nhập vào thể nội, lập tức tự động phân tán, bắt đầu chạy khắp người, khiến toàn thân cảm thấy thư thái, muốn bay bổng. Tiểu Lô chỉ cảm nhận được tâm thần đều rung động, mùi vị mỹ diệu này giống như là mười vạn tám ngàn lỗ chân lông toàn bộ đều mở ra, trong lúc nhất thời suýt nữa tâm thần trở nên không còn giữ vững được.

Trong lúc hần đang bay bổng, liền nghe tiếng Diệu Yên từ trong tai ngưng thần quát lên: “Thu liễm tâm thần, pháp tu linh tuệ!”

Lúc này Tiểu Lô mới giật mình.

Chu quả này quả nhiên thần kỳ, sau khi ăn xong, khiến người ta trở nên bay bổng như thần tiên. Cũng may là Diệu Yên đã từng nói qua cho hần biết, nếu hần không cẩn thận để bị trầm mê trong đó, thoả mái mà hưởng thụ, thì hiệu quả thần kỳ kia của chu quả cũng coi như là lãng phí đi mất. Hiện tại chuyện trọng yếu nhất chính là thu liễm tâm thần, đem linh khí của chu quả tụ tập lại, thu vào cho bản thân sử dụng mới được.

Lúc này toàn thân Tiểu Lô đỏ rực lên, dòng chảy ấm áp kia đã sớm phân tán đi vào khắp kinh mạch toàn thân, phía đông một chút, phía tây một đoàn, hần nhanh chóng dựa theo bộ tâm pháp của Diệu Yên, khiến nội tâm bản thân trở nên trầm tĩnh lại. Linh đài lập tức trở nên trong sáng, một tia nội tức từ từ chuyển vận khắp toàn thân, giống như trăm sông đổ về biển, đem dòng chảy ấm áp đang phân tán khắp nơi trong cơ thể, một lần nữa hội tụ lại, từng tia từng tia dồn dập nhập vào linh tuệ phách.

Linh tuệ phách chính là căn bản tính mạng quan trọng nhất của người tu hành, y hệt như khí hải丹田 của người luyện võ vậy. Người tu hành, vô luận là đang trong giai đoạn luyện khí, hay là giai đoạn tu pháp, cả ‘khí’ lẫn pháp lực đều chứa trong linh tuệ phách, giống như suối nguồn của động lực.

Tiểu Lôi sớm đã có bán tiên chi thể, linh khí trong người tự nhiên là vô cùng nhiều, nếu muốn nói tới ‘khí’ thì hẳn so với người khác đều hùng hậu hơn nhiều. Nhưng đoạn đường tu hành của hắn quá ngắn, tuyệt đại đa số ‘linh khí’ đều vẫn còn chứa trong linh tuệ pháp, chưa có luyện hóa thành pháp lực chân chính. Lúc này, hắn đem dòng chảy ầm áp toàn thân tụ tập lại thành một, dựa vào tâm pháp để từng tia xâm nhập vào linh tuệ pháp. Biến hóa liên lập tức sản sinh.

Hắn chỉ cảm giác được cả người run lên, từ nơi thâm sâu nhất trong tâm linh, đột nhiên trở nên bị hun nóng lên, dường như tại một nơi thâm sâu trong tâm linh có một tia hỏa diễm, bùng bùng thiêu đốt linh hồn bản thân! Linh khí trong thể nội, trong hỏa diễm, dần dần bị thôn phệ hết, từng luồng linh khí đều bị tiêu thất, dần dần ngưng tụ thành từng tia pháp lực, nhanh chóng di chuyển khắp toàn thân, sau đó quay về linh tuệ pháp...

Thân thể Tiểu Lôi hiện tại dường như biến thành một vòng tuần hoàn. Nửa người của hắn nóng bừng, nửa người thì bình thường. Dòng chảy ầm áp do chu quả hóa thành càng lúc càng trở nên thịnh vượng, dần dần biến thành một ngọn hỏa diễm, tùy ý thiêu đốt linh khí trong thể nội Tiểu Lôi. Quá trình luyện hóa này thật không phải là chuyện hưởng thụ gì. Tiểu Lôi chỉ cảm thấy giống như đang nằm trong lò lửa, nhìn không được há miệng rên lên một tiếng.

Hắn vừa há họng, trong miệng không ngờ lập tức phóng ra một tia bạch khí, tia bạch khí này vốn là linh khí bị kích động cực độ trong người Tiểu Lôi. Hắn vừa mở miệng thì cảm giác như miệng đang trở thành cửa khẩu bài tiết, cảm thấy thư thái được một chút, nhưng lại ngấm ngầm nghe được lời cảnh cáo của Diệu Yên: “Mau ngậm miệng lại, cẩn thận coi chừng linh khí tiết ra ngoài.”

Nhìn thấy vẻ thống khổ trên mặt Tiểu Lôi, Diệu Yên liền lẹ làng điểm ngay mi tâm của Tiểu Lôi, thúc đẩy một chút linh khí tiến vào, trợ giúp Tiểu Lôi thu liễm tâm thần, đồng thời đem từng tia linh khí ép về linh tuệ pháp.

Lúc này, linh tuệ pháp của Tiểu Lôi đã biến thành một lò lửa lớn, liên miên bất tuyệt đem linh khí trong thể nội của Tiểu Lôi chuyển hóa thành pháp lực. Đây chính là hiệu lực của chu quả. Mặc dù chu quả thật thần kỳ, nhưng dù sao thì linh khí trong người Tiểu Lôi cũng vô cùng hùng hậu, cho nên mới đột nhiên có thể bắt đầu luyện hóa được. Pháp lực bản thân của Tiểu Lôi vốn yếu nhược, một chút cũng không chế không được, tự nhiên là có không ít chạy tán loạn ra ngoài. Cũng may là có Diệu Yên ở bên cạnh, nàng liên miên bất tuyệt truyền pháp lực vào mi tâm của Tiểu Lôi.

Nhờ vào pháp lực của Diệu Yên, Tiểu Lôi mới từ từ ổn định lại được. Nội tức trong cơ thể lưu chuyển, tuần hoàn không ngừng, pháp lực bắt đầu dần dần tăng cường. Pháp lực của hắn tăng cường được một phần thì lại có thể khống chế linh khí trong cơ thể thêm được một phần.

Chỉ là cả người hắn như một lò lửa, toàn thân mồ hôi chảy ròng ròng. Nhiệt khí trong người tán phát ra ngoài, mặt dù ngấm người trong nước, nhưng ngay cả nước cũng sôi sùng sục, dường như muốn trào cả ra ngoài. Mặc dù thân thể của Tiểu Lôi đau đớn, nhưng nội tức trong người đã bình hòa lại. Đột nhiên hắn cảm giác được một ý tưởng ầm áp trong lòng, thì ra bằng vào pháp lực của Diệu Yên đưa vào, hai người đã bắt đầu có tâm niệm tương thông.

Hắn từ từ mở mắt ra, chỉ thấy Diệu Yên nhìn hắn mỉm cười. Ngón tay vẫn điểm ngay mi tâm của hắn. Tiểu Lôi cảm động trong lòng, mặc dù không mở miệng nói, nhưng một tia ý niệm đã nói lên: “Được rồi, ta có thể tự lo được. Nàng không cần phải hao phí thêm sức lực nữa.”

Diệu Yên mỉm cười lắc đầu, trong tâm Tiểu Lôi phảng phất nghe được thanh âm của Diệu Yên: “Hiệu lực của chu quả chỉ hữu hạn mà thôi. Thừa dịp bây giờ luyện ra thêm một phần pháp lực là có thể thu dụng thêm một phần. Để thiếp giúp chàng luyện hóa thêm một chút pháp lực.”

Tiểu Lôi gật gù đầu, không nghĩ ngợi gì khác nữa, chuyên tâm thu liễm tâm thần...

Hai người ngồi xuống, cũng không biết đã ngồi bao lâu nữa.

Nguyên lai nhiệt lượng lò lửa trong linh tuệ pháp kia cuối cùng cũng dần dần hòa hoãn. Khi nhiệt lượng đã bình hòa trở lại, Tiểu Lôi cũng hiểu rõ hiệu lực của chu quả đã dần dần sử dụng hết. Hắn vừa mới có ý nghĩ này trong đầu liền cảm thấy pháp lực từ huyệt mi tâm do Diệu Yên tổng vào đột nhiên tăng lên. Thì ra là Diệu Yên muốn nhân cơ hội tối hậu này, khiến cho hắn thu thêm một chút.

Thời khắc này, pháp lực trong người của Tiểu Lô đã không còn giống như trước nữa, pháp lực trong linh tuệ phách của hắn sung mãn cho nên pháp lực của Diệu Yên vừa tiến vào là có thể lập tức dung hợp được ngay. Linh tuệ phách vốn giống như một lò lửa bị dập tắt, trong nháy mắt lại bùng lên mãnh liệt thêm ba phần. Đột nhiên Tiểu Lô nghe thấy giống như bên tai phảng phất có một âm thanh tuyệt diệu truyền lại, sau đó mơ hồ lại có tiếng sấm vang âm âm, dường như ở một nơi thâm sâu nào đó trong nội tâm có một hạt gì vô cùng cứng rắn đột nhiên bị nứt ra. Sau một tiếng âm, pháp lực trong linh tuệ phách liền ào ạt tràn ra, Tiểu Lô há to miệng, nhện không được gầm lên một tiếng...

Lập tức lò lửa trong linh tuệ phách bị tiêu diệt, tất cả các dị tượng trong thể nội toàn bộ trở nên tĩnh lặng. Ngay cả tia pháp lực do Diệu Yên đưa vào đều dường như bị pháp lực sung mãn trong linh tuệ phách của Tiểu Lô hấp dẫn, lưu lại trong cơ thể của Tiểu Lô.

Tiểu Lô mở mắt ra thì cảm thấy là đã nhìn lại được, mơ hồ cảm nhận ra bản thân có chút khác biệt. Ngay cả một giọt nước ở trước mặt cũng có thể nhìn thấy hết sức rõ ràng kinh người. Lúc này thần hồn của hắn sáng khoái dị thường, trong lòng dường như có một loại ảo giác, chỉ cần hắn vung tay một cái là có thể bay lên được.

Hắn đưa mắt nhìn Diệu Yên, lúc này Diệu Yên vẫn ngồi nép ở bên cạnh hắn như trước. Ngón tay điểm trên mi tâm của hắn đã từ từ để xuống. Sắc mặt Diệu Yên vẫn thanh lệ như trước nhưng thần sắc xem ra lại có chút uể oải.

Lần nhập định này của hắn, sợ rằng đã không ít ngày. Diệu Yên thủy chung vẫn không ngừng việc truyền pháp lực vào cho hắn. Mặc dù chỉ là một tia pháp lực, nhưng lại liên miên bất tuyệt như vậy, cho dù pháp lực Diệu Yên có thông huyền cách mấy, cũng có chút không chịu nổi.

Trong ánh mắt uể oải của Diệu Yên lại mang theo vẻ vui mừng, nàng nhẹ giọng nói: “Tốt rồi, cuối cùng cũng đại công cáo thành. Chàng... cảm thấy thế nào?”

Tiểu Lô ngưng mắt nhìn Diệu Yên, trong lòng nảy sinh một tia nhu tình, chậm rãi từ trong nước đứng lên. Diệu Yên la hoảng một tiếng, lập tức nhắm chặt mắt lại. Thì ra là có cái gì lòng thông. Tiểu Lô thần nhiên cười, từ trong bồn tắm bước một bước ra ngoài, không ngờ lại dùng một tay ôm lấy cổ Diệu Yên, tay kia thì để ngay dưới đầu gối nàng, nhẹ nhàng dùng lực, bế nàng lên.

Diệu Yên kinh hoảng la lên một tiếng, hai tay bất giác ôm chặt lấy cổ Tiểu Lô. Mặc dù khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng lên, nhưng vẫn cứ giấu mặt vào bả vai của Tiểu Lô.

Tiểu Lô cảm thấy trong người tràn đầy tinh lực, tựa như muốn nổ tung lên, liền hít một hơi thật sâu, rồi ôm Diệu Yên, toàn thân ướt nhẹp cứ thế bước ra khỏi phòng tắm, đi vào phòng ngủ, rồi đem nàng chậm chậm đặt lên giường.

Diệu Yên ngay cả đối mặt với cao thủ Tu Pháp kỳ cũng chưa từng quá hoảng loạn như lúc này, chỉ cảm giác được là sau khi Tiểu Lô ôm lấy người nàng thì cả người bủn rủn, cho dù có một thân pháp lực như vậy, nhưng cả một chút khí lực cũng không vận lên được. Nhưng khi Tiểu Lô đem nàng đặt lên giường, mặc dù trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm nhưng không hiểu sao lại có chút cảm giác thất vọng...

Nàng mở mắt nhìn Tiểu Lô, lại phát hiện Tiểu Lô đang chăm chú nhìn mình. Diệu Yên ngưng ngưng, liền lập tức nhắm nghiền mắt lại. Lúc này tim Tiểu Lô đập loạn xạ cả lên, nhìn thấy Diệu Yên nằm trước mặt, nàng vốn tư dung tuyệt sắc, mà vừa rồi trong lúc hắn bế nàng tới đây, nước trên người hắn đã thấm ướt hết quần áo của nàng. Thời khắc này, tấm hắc sa dính sát lấy ngọc thể của nàng, nhìn hết sức mê người. Bộ ngực cao vút khe khẽ nhấp nhô. Một tia lý trí tối hậu duy nhất còn lại của Tiểu Lô cũng đã quẳng sang một bên, bèn cúi người xuống áp lên người Diệu Yên. Diệu Yên mở miệng la hoảng, nhưng âm thanh vừa lọt ra ngoài thì lập tức bị Tiểu Lô dùng miệng bịt lại.

Tiểu Lô tận tình nhắm nháp đôi môi anh đào mềm mại kia. Một tay ôm sau lưng Diệu Yên, cánh tay kia lại tiến vào trong áo của nàng, nhẹ nhàng chụp ngay lấy bộ ngực đầy đặn của nàng. Diệu Yên không nói ra lời nhưng từ mũi lại phát ra tiếng rên rỉ động lòng người. Tiểu Lô lại càng như si như cuồng, cuối cùng cũng rời khỏi đôi môi anh đào của Diệu Yên. Nàng vừa hít được nửa hơi khẩu khí thì Tiểu Lô đã rả xuống hôn ngay cổ của nàng.

Diệu Yên như bị sét đánh, chỉ cảm thấy dường như môi Tiểu Lôi có mang theo hỏa diễm, phàm là chỗ nào hần hôn qua, da thịt chỗ đó giống như bị thiêu đốt. Diệu Yên lần đầu đụng phải chuyện này, cả người run rẩy, chỉ có hai tay là theo bản năng ôm chặt lấy cổ Tiểu Lôi, dùng sức nhắm nghiền mắt lại.

Tiểu Lôi nhẹ nhàng giải khai bộ quần áo màu đen trên người Diệu Yên rồi lưu lại một nụ hôn nóng bỏng lên trên cổ trên ngực của nàng. Diệu Yên nhẹ giọng rên rỉ, lại càng khiến nhiệt huyết của Tiểu Lôi dâng trào. Hắn không còn có thể ức chế cảm tình của mình, một tay đã đặt lên tiểu phúc của Diệu Yên, làn da mịn màng mơ hồ có chút run rẩy. Vùng tiểu phúc phẳng lì không có lấy một chút mỡ thừa, da thịt tựa như được tạc ra từ băng ngọc, không chút tỳ vết. Đầu ngón tay của Tiểu Lôi mơ hồ run rẩy, rồi thẳng một đường trượt xuống dưới...

Vừa lúc ngón tay của Tiểu Lôi nhẹ nhàng đụng vào nơi da thịt mềm mại nhất của nữ nhân thì Diệu Yên đột nhiên bừng mở mắt ra, la hoảng một tiếng, cả người run rẩy mãnh liệt, ôm chặt lấy cổ Tiểu Lôi, người cong như một cây cung bị giương ra hết cỡ, nàng nhịn không được kêu lên: “Chàng... chàng đang làm gì thiếp vậy?”

Tiểu Lôi cười có vẻ hắc ám, khẽ cắn trái tai của nàng rồi cười nói: “Tự nhiên là làm cái việc mà vợ chồng nên làm...”

Trong mắt Diệu Yên hàm chứa bảy phần xuân ý, nhưng lại có ba phần ngây thơ khờ khạo và mờ mịt: “Vợ chồng thì nên làm chuyện gì?”

Dù sao nàng cũng là hoa yêu hóa thành người. Chuyện nhân luân đại đạo này, căn bản là nàng không hiểu. Cho dù là pháp lực của nàng cao cường, thời gian tu luyện đã lâu dài, nhưng mấy cái chuyện chăn gối kiểu này làm sao mà nàng biết được? Cho dù là trong thời gian tu luyện trên núi Tiên Sơn, đám người tu hành ở Tiên Sơn, sao lại cùng nàng bàn thảo ba cái chuyện này?

Lúc này trong người Diệu Yên dường như có cả đoàn nhiệt hỏa, mơ hồ biết được Tiểu Lôi đang làm một cái chuyện cực kỳ không tầm thường đối với mình. Cảm giác đó mỹ diệu dị thường, nhưng lại chẳng biết là cái gì. Xem ra trong lòng của nàng, vốn tưởng rằng cái gì mà chuyện phu thê, thì cũng chỉ là ôm ôm ấp ấp, ở cùng một chỗ là làm phu thê mà thôi...

Nhưng phần ngây thơ khờ khạo này, lại càng gia tăng kích thích đối với dục vọng của nam nhân. Tiểu Lôi gầm nhẹ một tiếng, khó lòng nhẫn nại được dục vọng trong lòng, dùng sức đè lên người Diệu Yên, đầu gối đã phân khai đôi chân ngọc ngà của nàng. Trong lòng Diệu Yên có ba phần kích động, ba phần nhẫn nại, lại thêm ba phần hoảng sợ, nhưng hai chân hai tay đã theo bản năng quán chặt lấy Tiểu Lôi, để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Cuối cùng rồi thân thể của hai người cũng dính chặt vào nhau, không có lấy nửa phân khe hở. Tiểu Lôi áp trên người Diệu Yên, dùng sức rướn một cái, lập tức tiến nhập vào nơi kỳ diệu kia. Cả người Diệu Yên đột nhiên ưỡn lên, cặp mắt kiều diễm nửa nhắm nửa mở, trong sóng mắt mông lung ẩn chứa vài phần thẹn thùng cùng đau đớn. Thanh âm nhu mì phát ra như tiếng rên nhẹ tựa hồ đau đớn lại tựa hồ hoan hỉ... Rốt cuộc, Diệu Yên cũng nhịn không được, mở cái miệng nhỏ nhắn nhắm ngay bả vai của Tiểu Lôi cắn một cái.

Mây mưa đã qua, cả người Diệu Yên co lại như một con mèo nhỏ rúc vào lòng Tiểu Lôi, bộ tóc dài của nàng xỏa ra, trong mắt lộ ra vẻ rã rời thỏa mãn, vẫn mang theo vài phần xuân ý còn dư lại. Một tay Tiểu Lôi ôm lấy Diệu Yên, tay còn lại vuốt ve chân thon dài của nàng, ngón tay mơ hồ run rẩy, lập tức lại khiến Diệu Yên phát ra tiếng rên rỉ chết người.

Diệu Yên đột nhiên ngẩng khuôn mặt đang nhộn nhạo thẹn thùng lên, sóng mắt ôn nhu như gợn nước, thấp giọng nói: “Chàng... chàng... vừa rồi, có phải là chuyện vợ chồng nên làm phải không?”

Tiểu Lôi mỉm cười, đưa tay vén mái tóc rối bời trên mặt Diệu Yên rồi cười nói: “Cảm giác thế nào?”

Lông mi Diệu Yên khẽ nhú lại rồi hạ giọng nói: “Đau lắm... nhưng sau đó ... lại cảm thấy rất là...” Nói tới đây rồi chỉ giúi mặt vào ngực Tiểu Lôi không chịu nói tiếp nữa.

Tiểu Lôi cười ha hả, ôm chặt giai nhân vào lòng, cảm giác được cả người trên dưới, hạnh phúc cùng thỏa mãn tràn đầy rồi cũng thấp giọng trêu chọc: “Sau đó thì thế nào? Có phải rất thoải mái không?”

Mặc Diệu Yên đỏ lên, đột nhiên dùng sức cắn ngay ngực Tiểu Lôi một cái. Tiểu Lôi thấp giọng la đau, cười khổ nói: “Nàng còn cắn, bả vai của ta đã bị cắn mất một miếng thịt rồi.”

Quả nhiên trên bả vai của Tiểu Lôi, lưu lại một dấu răng tròn trịa chính tề, thì ra là vừa rồi trong lúc Diệu Yên quên hết tất cả, cắn một cái trên vai Tiểu Lôi. Diệu Yên nghe vậy, thở dài, cảm thấy rất đau lòng, khe khẽ vuốt ve dấu răng trên vai Tiểu Lôi rồi ôn nhu nói: “Đau hả?”

Tiểu Lôi cười hì hì, cố ý bắt chước bộ dạng vừa rồi của nàng: “Lúc bắt đầu thì đau ... sau đó thì.... hắc hắc...”

Diệu Yên khẽ liếc Tiểu Lôi. Nàng lúc này vừa mới hưởng được tư vị mây mưa, khí chất tiên tử kia của nàng lại ngấm ngấm ẩn chứa thêm vài phần quyến rũ, chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cơ hồ khiến Tiểu Lôi muốn ngất người đi. Diệu Yên đứng dậy, lấy ra một cái bình sứ từ trong túi Bách Bảo để trong tay, thì ra là bình “Sinh Cơ Cao”, nhẹ nhàng xoa xoa lên vết răng trên vai Tiểu Lôi. Ngón tay của nàng mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve. Tiểu Lôi lại động tình, ôm lấy cổ Diệu Yên vuốt ve một phen.

184. Chương 185: Kha Nhi Tình Thâm

Hai người ở trong phòng quần quít lấy nhau, triền miên tràn trề một đêm, lúc này mới từ trong phòng đi ra.

Tiểu Lôi cùng Diệu Yên bế quan lần này, không ngờ đã ở trong phòng hơn một tháng! Trong một tháng này, tự nhiên Nguyệt Hoa trong lòng có hơi lo lắng, bất quá cũng may là có Tiểu Thanh ở bên cạnh. Tiểu Thanh thân là xà tinh, tự nhiên biết người tu hành bế quan mười ngày nửa tháng là chuyện thường, cho dù có bế quan trên năm ba năm cũng không phải là kỳ quái.

Nhưng khi thấy Tiểu Lôi cùng Diệu Yên hai người đi ra, thần sắc có chút khác biệt, trong cử chỉ lời nói, mơ hồ có nhiều phần thân mật hơn ngày xưa. Nguyệt Hoa cùng Tiểu Thanh thấy vậy, trong lòng tự nhiên đã biết, mặc dù không nói ra miệng, nhưng cũng có chút u oán.

Tiểu Lôi bế quan lần này, cảm thấy được pháp lực tăng trưởng kinh người, ngấm ngấm cảm thấy thân thể có vài phần nhẹ nhàng bay bổng. Mỗi cái nhắc tay nhắc chân dường như đều tràn đầy linh khí trong cơ thể. Hắn vốn pháp lực trung bình, hiện tại đột nhiên trong phút chốc pháp lực trở nên cường đại, không thể khống chế được..

Diệu Yên thoáng suy nghĩ một chút rồi cho ra kết luận. Đây có quá nửa là do đạo tâm của Tiểu Lôi không ổn định. Toàn thân pháp lực cùng linh khí của Tiểu Lôi, thật sự toàn bộ đạt được đều nhờ vào vận khí. Phần lớn không phải do bản thân tự tu luyện thành, mặc dù so với người thường thì chiếm tiện nghi quá lớn rồi, nhưng thứ tiện nghi này dù sao cũng không phải là kẻ lâu dài, còn cần phải khổ tu rất nhiều, mới có thể thật sự vận dụng tự nhiên.

Tiểu Lôi ngược lại cũng không nhụt chí, chỉ mỉm cười nói: “Ta biết rồi, tình huống này giống như là võ lâm cao thủ. Ta hiện tại thì nội công cường đại, nhưng lại không có võ công chân chính, tóm lại chờ có thêm chút thời gian cho để cho ta dung nạp quán thông hết, mới có thể trở thành cao thủ thật sự.”

Diệu Yên mỉm cười nói: “Nhưng thật ra cũng chẳng phải phức tạp gì, chàng chỉ cần mỗi ngày chuyên cần luyện tập Viên Chân Diệu Quyết, theo pháp lực trước mắt của chàng, ba năm sau trong kỳ Tiên lâm thịnh hội, Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân so tài, chàng vị tất không có được một chỗ.”

Từ lúc Tiểu Lôi xuất quan trở ra, mọi người tự nhiên vui vẻ. Thai nhi của Nguyệt Hoa cũng đã được hơn ba tháng, thân người càng lúc càng nặng nề, đi lại hàng ngày cũng có chút chênh vênh. Trong lòng Tiểu Lôi thật sự yêu mến người con gái đã theo hắn về đây từ một thời không xa lạ, liền đem hết mấy loại tiên đơn linh thảo đoạt được từ trên Côn Luân phái ra, chọn lấy vài thứ có thể bồi bổ chân nguyên, cho nàng dùng không ít.

Khoảng thời gian sau đó, mọi người đều vui vẻ. Diệu Yên mỗi ngày đều cùng Tiểu Lôi tu luyện các loại tiên pháp. Tiểu Lôi căn cơ đã nắm vững, tự nhiên là ngày đi ngày đến.

Tên đồ đệ Tiểu Bạch kia cũng hưởng lợi khá nhiều. Từ khi theo Tiểu Lôi tới nay, đã ăn không ít linh đơn. Mặc dù hẳn là người Tây phương, không cách nào tu hành pháp thuật, nhưng ăn vào mấy thứ linh đơn diệu dược kia, được thêm tuổi thêm thọ cũng là chuyện đương nhiên rồi.

Tiểu Lôi mặc dù ẩn phục tại nhà, nhưng không hề buông lỏng điều tra tin tức bên ngoài. Hẳn biết chắc sau khi Lôi Hồng kết hôn đi khỏi, Lôi đại tiểu thư sợ rằng sẽ lập tức hạ thủ đối với Điền gia.

Quả nhiên, vào một ngày, lúc trời vừa sáng, đã có khách tới bái phỏng. Người tới không phải ai xa lạ, mà là thủ hạ trợ thủ đắc lực của Điền Chấn. Tiểu Lôi mơ hồ nhớ được tên của người này gọi là A Liệt. Lúc đầu khi hẳn vẫn còn là một tên giang hồ phiến tử, đã từng bị tên này bắt đến Điền gia để trị bệnh cho Điền Kha Nhi.

“Tiểu Lôi tiên sinh...” A Liệt kia vẫn còn dáng người vạm vỡ, vận đồ Tây màu đen, đầu trọc. Khi hẳn nhìn thấy Tiểu Lôi, đột nhiên cung kính hành lễ.

Tiểu Lôi nhìn hẳn thi lễ, cũng ngăn trở rồi lạnh lùng nói: “Ồ? Đây là A Liệt phải không? Người tới đây tìm ta vì chuyện gì? Ta nhớ lần trước có nói rõ ràng với Điền tiên sinh, chuyện của Điền môn các người, ta cũng sẽ không nhúng tay vào nữa.”

Sắc mặt A Liệt không đổi, đột nhiên bịch một tiếng quỳ xuống đất, tại chỗ dập đầu ba cái, sau đó không nói gì chỉ trừng mắt nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Người đang làm cái gì đây?”

A Liệt cắn răng: “Ta tới đây là cầu Tiểu Lôi tiên sinh. Gia đình chúng ta...”

Tiểu Lôi lập tức đứng lên, lạnh lùng nói: “Nhà các người có chuyện gì, ta cũng sẽ không nhúng tay vào. Ta là ai chứ? Chỉ là một tên tiểu tử phiến phức mà thôi. Điền tiên sinh sớm đã cho biết rõ ràng như vậy rồi.”

“Tiểu thư nhà ta xảy ra chuyện rồi, cần Tiểu Lôi tiên sinh tới viện thủ...”

Nghe thấy là chuyện của Điền Kha Nhi, trong lòng Tiểu Lôi chuyển động, nghĩ tới vẻ yêu kiều động lòng người của Điền Kha Nhi, nghĩ tới đoạn dây dưa giữa hẳn và nàng, trong lòng mềm nhũn ra, thở dài nói: “Cô ấy làm sao vậy?”

A Liệt thấp giọng nói: “Tiểu thư bị bệnh...”

Tiểu Lôi lắc lắc đầu, đột nhiên sắc mặt hơi biến đổi nói: “Chẳng lẽ cũng như lần trước? Có người hại cô ấy?”

A Liệt bồi hồi lo âu: “Không phải là vậy, chỉ là tiểu thư mấy ngày nay ăn không được, ngủ không xong, đã vài tháng rồi. Thân thể mỗi ngày càng tiêu tụy hơn. Vốn là...” Hẳn ta chần chờ một chút rồi nhẹ giọng nói: “Vốn là từ sinh nhật lần trước của tiểu thư, cô chủ cùng lão gia cãi nhau một trận lớn, sau đó thấy cô ta ngày nào sống cũng không vui vẻ, lão gia liền ép mang cô chủ ra nước ngoài. Nhưng mấy ngày nay, thân thể cô ấy không được khá lắm, lão gia mới mang trở về. Nhưng...”

Tiểu Lôi nghĩ tới Điền Kha Nhi, trong lòng cũng có chút đau xót, nhẹ giọng nói: “Nhưng sao vậy?”

A Liệt kia lại đột nhiên dập đầu mấy cái, lớn tiếng nói: “Lôi tiên sinh, chuyện này, trong lòng ta biết rõ. Biện pháp của lão gia đúng hay sai, vốn cũng không cần ta nói gì, nhưng bộ dáng hiện tại của tiểu thư, sợ rằng cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. Ta tới đây là cầu người tới thăm tiểu thư... Ta biết, tiểu thư gặp được người, trong lòng sẽ cao hứng, bệnh này nói không chừng sẽ có biến chuyển tốt.”

Tiểu Lôi suy nghĩ một chút: “Là Điền Chấn kêu người tới hả?”

Về mặt A Liệt lộ ra vẻ cười khổ, nói: “Không phải là lão gia. Là ta thấy bộ dạng này của tiểu thư, tự mình chủ trương làm.”

Tiểu Lôi nhìn trảng hán trước mặt, trong lòng nảy sinh vài phần hảo cảm, đưa tay giúp hẳn ta đứng lên, thở dài nói: “Ta đã có chủ ý quyết định, không tham dự vào chuyện của nhà các người. Hành vi của của Điền Chấn, người cũng biết mà, nếu như ta tiếp tục qua lại cùng với tiểu thư các người, sợ rằng người thứ nhất hẳn không tha là ta. Hừ hừ, Điền Chấn trong hắc bạch lưỡng đạo, thanh danh lớn lắm, giết một vài người, sợ rằng mắt cũng không hề nháy một cái.”

Tiểu Lôi chần chừ một chút rồi hạ giọng nói: “Điền Kha Nhi hiện giờ ở đâu? Bệnh cô ấy có nghiêm trọng không?”

“Cô chủ cùng lão gia gây nhau, gần đây... gần đây trong nhà không được yên ổn lắm, lão gia không muốn cô chủ ở lại trong nhà, cho nên mới đưa tới một chỗ... Tiểu Lôi tiên sinh, ta chỉ cầu người tới thăm cô ấy, chuyện này người nên giấu diếm, không nên cho lão gia biết.”

Tiểu Lôi gật gật đầu, nghe được A Liệt nói “Trong nhà không được yên ổn lắm”, Tiểu Lôi động tâm, chẳng lẽ là Lôi đại tiểu thư đã hạ thủ đối với Điền gia rồi sao?

Phía sau Lôi đại tiểu thư còn có tên trẻ tuổi thần bí Phong Cuồng kia. Bọn hắn chính là người trong Phong môn của Ngũ Hành Tông. Điền Chấn mặc dù có chút bản lãnh, nhưng vị tất đã là đối thủ của mấy người này. Hiện tại Lôi Hồng cũng đã đi rồi, Điền Chấn thiếu đi tay trợ thủ, sợ rằng tình huống không được khá lắm.

Trong lòng Tiểu Lôi nghi hoặc, liền tinh tế dò hỏi vài câu. A Liệt kia nói chuyện không kỹ lưỡng, chỉ mơ hồ tiết lộ ra, gần đây chuyện làm ăn của Điền gia xảy ra vài chuyện trục trặc. Trong lòng Điền Chấn sầu lo, cũng không có tâm tình bận tâm tới mấy chuyện nhi nữ tình trường của con gái. Sợ rằng trong lòng loại người kiêu hùng này, Điền Kha Nhi bất quá chỉ là một thiếu nữ hoà xuân, chỉ cần ép buộc một thời gian dài, tự nhiên sẽ khá hơn.

Về việc mới làm ăn xảy ra trục trặc, sợ rằng không phải là làm ăn đang hoàng gì. Điền Chấn có bối cảnh của một long đầu hắc đạo, sợ rằng công việc vị tất đã là mới làm ăn bình thường gì.

Nhưng A Liệt này, đã coi chừng Điền Kha Nhi từ nhỏ tới lớn, không đành lòng để cô ta trở nên tiều tụy hơn, tự mình tới tìm Tiểu Lôi, đó hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt.

Tiểu Lôi vốn thật sự không muốn tham dự vào chuyện tranh đấu nội bộ trong môn phái của Ngũ Hành Tông. Phong môn hay Điền môn gì cũng được, thật sự không có quan hệ gì tới hắn. Bản thân hắn cũng đã không dễ gì mới yên ổn. Mỗi ngày trong nhà đều có người yêu bầu bạn, cuộc sống hàng ngày tiêu dao tựa thần tiên, cũng không muốn gặp phiền phức gì.

Bất quá nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng rốt cuộc không có cách nào quên được Điền Kha Nhi, cuối cùng hắn đành thở dài nói: “Được rồi, ta cùng với người đi một chuyến.”

Hắn lập tức báo cho bọn Diệu Yên biết. Diệu Yên, Tiểu Thanh bọn họ đều biết đoạn dây dưa giữa Tiểu Lôi và tiểu thư Điền gia, nhìn thấy ánh mắt Tiểu Lôi có chút u oán, nên cũng thông tình đạt lý, không ngăn trở.

A Liệt này tự mình tới tìm Tiểu Lôi, cũng không có mang theo thủ hạ gì, chỉ một mình lái xe tới đây. Tiểu Lôi lên xe với hắn rời khỏi.

Quả nhiên, xe hơi chạy một mạch nhưng không tới Điền gia, ngược lại chạy xuyên qua nội thành, theo hướng Đông rời khỏi thành thị, nhắm hướng ngoại thành phía Đông, chạy một mạch, cho tới khi tới một ngôi chùa.

Ngôi chùa này, Tiểu Lôi biết vốn nó rất có danh tiếng. Bình thường hương hỏa cũng khá thịnh vượng. Lễ Tết đầu năm, mừng một ngày rằm, đều không ít người tới đây thắp hương bái Phật. Xem ra sinh ý nơi này thật sự thịnh vượng. Trên đường đi vào, tầng tầng lớp lớp, xây dựng cũng khá hoành tráng, lui tới không ít tăng nhân, mặt mày đều đầy hồng quang, thân thể khang kiện, tăng bào mặc trên người cũng sạch sẽ tinh khiết. Nghĩ đến hương hỏa thịnh vượng thế này, cuộc sống chắc cũng không tệ.

Đi theo A Liệt một đoạn đường thì tới nội đường của ngôi chùa. Nơi này ngày thường không cho du khách tiến vào. Bất quá tăng nhân trong chùa đều nhận biết A Liệt, nên không có người nào ngăn trở. Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Sao lại an bài Điền Kha Nhi ở trong ngôi chùa này?”

A Liệt giải thích nói: “Lão gia nhà ta cùng một vị cao tăng của ngôi chùa này có giao tình không tệ. Vị cao tăng đó rất có bản lãnh. Hiện tại trong nhà có chút chuyện không thuận lợi, lão gia đem tiểu thư an bài tại nơi này, thứ nhất là hoàn cảnh ở đây tốt, tiểu thư có thể ở đây tu dưỡng thân thể. Thứ hai, là vì nghĩ tới an toàn của tiểu thư.”

Tiểu Lôi nhất thời nhớ tới lần đầu hắn tới Điền gia chữa bệnh cho Điền Kha Nhi, liền thấy trong phòng người bệnh ngất nghèo Điền Kha Nhi có vài món pháp khí Phật môn, cũng hình như có nghe Điền Chấn

nói qua là của vị cao tăng Phật môn gì đó hỗ trợ.

Bây giờ nhớ lại, sợ rằng vị cao tăng nơi này, không phải là người bình thường. Có thể sử dụng mớ pháp khí đó, hẳn nhiên cũng là người tu hành, sợ rằng cũng có chút pháp lực.

Đi xuyên qua nội đường, liền nhìn thấy trước mặt là một tòa đình cổ. Bên trong đình có treo một cái chuông đồng cũ kỹ mục nát. Tiểu Lôi cười nói: “Nơi này thứ gì cũng đều rất mới mẻ, vách tường phòng, lại còn có kim thân tượng Phật, đều là kiến trúc mới, sao lại không thay đi cái chuông đồng cũ kỹ mục nát này, để ở nơi này thật sự có chút không được hòa hợp cho lắm á.”

A Liệt cười nói: “Ta cũng không biết. Hình như cái chuông này là một di vật cổ đại, cho nên mới vẫn còn để ở chỗ này.”

Tiểu Lôi gật gật đầu, lúc này mới đi theo A Liệt tới sau nội đường.

Sau nội đường lại có một tiểu viện, bố trí cực kỳ thanh nhã. Trong hồ nước bên trong viện, có mười mấy con kim ngư đang ngao du, vài tảng đá bóng loáng được đặt bên trên hồ nước, làm thành một cây cầu. Xuyên qua cây cầu này, hai bên đều là tre trúc xanh rờn, không khí trong lành, bên tai lại mơ hồ nghe được tiếng chuông du dương, khiến trong lòng người mơ hồ sản sinh ra vài phần tư vị yên tĩnh an bình.

Nơi đây quả nhiên là nơi tu thân dưỡng tính rất tốt.

Trước mặt là một thiện đường theo kiểu cổ, bên trong mơ hồ truyền đến mùi vị của nhang đèn, còn có một tượng Quan Âm Bồ Tát nhỏ nhỏ. Ở dưới Bồ Tát, một bóng người mảnh khảnh đang quỳ trên bồ đoàn, tóc dài rủ xuống vai, chính là Điền Kha Nhi.

Tiểu Lôi đưa mắt nhìn, liền cảm thấy bờ vai kia có chút buồn bã nhu nhược, trong lòng thầm đau xót, nhẹ nhàng đi tới. A Liệt ở bên cạnh cười khổ một tiếng, rồi cũng lui bước bỏ đi.

Tiểu Lôi từng bước đi lên bậc thềm, liền nghe thấy bên trong thiện đường, Điền Kha Nhi đang xoay lưng về phía hắn, u oán thở dài một tiếng.

Trong tiếng thở dài, bao hàm vẻ u oán bị thương vô hạn, như kể lể, như khóc lóc, khiến người nghe được như muốn tan nát cõi lòng.

“Bồ Tát, con ở đây nhìn hàng ngày, nhưng trong lòng vẫn không sao yên tĩnh lại được...” Giọng nói của Điền Kha Nhi dịu dàng, nhỏ nhẹ: “Con mỗi ngày đều nghĩ tới hắn, mong nhớ hắn, hắn có ngày nào nhớ tới con không...”

Lời này lọt vào bên tai Tiểu Lôi, không khỏi khiến hắn khẽ run lên, nhìn thấy thân hình Điền Kha Nhi run rẩy, trong giọng nói có pha tiếng khóc, khiến trong lòng hắn không khỏi nảy sinh ra vài phần nhu tình.

Hắn đi nhanh tới trước, nhẹ nhàng bước qua khuôn cửa, đứng đằng sau Điền Kha Nhi. Nàng vẫn không hay biết, đột nhiên thở dài u oán, nhẹ giọng lầm bầm nói: “Anh lần nào cũng... Tâm tư này của ta... tóm lại... tóm lại là uống phí rồi...”

Nàng nói xong câu này, khóe mắt đỏ lên, lại chảy ra hai giọt lệ, nhớ tới tên tiểu vô lại đáng hận đáng yêu kia, không khỏi khiến trái tim mỏng manh kia trở thành trắng bệch, đột nhiên nghe được tiếng cười khê phía sau lưng truyền đến.

“Em làm sao biết là đã uống phí?” Về mặt Tiểu Lôi mỉm cười, bước tới một bước, đứng ngay sau lưng Điền Kha Nhi, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Điền Kha Nhi trước tiên kinh ngạc la lên một tiếng, đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc này, rồi lại bị Tiểu Lôi ôm vào lòng, chỉ cảm giác được lòng ngực này quen thuộc dị thường. Nàng quay đầu lại nhìn, không phải đây chính là người mà nàng ngày nhớ đêm mong hay sao đây?

“Tiểu Lôi...” Nàng ngạc nhiên hô lên một tiếng, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi, ngưng thần nhìn kỹ, quả nhiên là Tiểu Lôi. Nhìn thấy khóe miệng Tiểu Lôi cười cười, trong ánh mắt đó chính là vẻ nhu tình mà nàng ngày đêm mong nhớ, khiến trong lòng nàng bị kích động. Thân thể nàng mấy ngày nay vốn nhu nhược, bị cơn kích động này, chỉ hé miệng kêu khẽ tên Tiểu Lôi, rồi đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

185. Chương 186: Đại Hoà Thượng

Điền Kha Nhi mặc dù hôn mê bất tỉnh, nhưng cũng chỉ là vì nhất thời kích động. Trong phút chốc đã mở hồ tỉnh lại, đưa mắt nhìn thấy Tiểu Lôì run giọng nói: “Anh.... anh, Tiểu Lôì ca ca, thật sự là anh hả? Anh rốt cuộc cũng chịu gặp em sao? Em không phải là nằm mộng chứ?”

Tiểu Lôì mỉm cười, gật đầu, trong lòng lại thở dài. Nếu như không phải là ông già ngu xuẩn của em, ta cũng sẽ không mặc kệ bỏ em lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Thân thể Điền Kha Nhi hư nhược, hốc mắt đã có hơi hóp vào. Ngay cả vẻ ngây thơ nhí nhảnh ngày trước cũng không còn, nhìn qua có chút tiêu tụy lại càng khiến người khác thương tiếc.

Chỉ thấy cái mũi nhỏ yếu kiều của Điền Kha Nhi chột hếch lên, rồi lớn tiếng khóc òa, hai tay ôm chặt lấy cổ của Tiểu Lôì, dường như muốn đem tất cả ủy khuất bao lâu nay khóc bằng hết. Nàng đột nhiên dùng sức đâm thùm thụp lên ngực Tiểu Lôì, cặp quyền đầu nhỏ nhỏ của nàng đánh như mưa lên ngực lên vai Tiểu Lôì, miệng vừa khóc vừa nói: “Ngày đó sinh nhật của em, sao anh bỏ em ở lại mà đi mất?”

“Vì sao bao nhiêu ngày nay anh không tới tìm em?”

“Anh tại sao lại không quan tâm tới em?”

“Em tới tìm anh, sao anh lại không gặp em?”

“Anh có thích em hay không?”

“Anh không thích em, vì sao khi trước lại đối với em như vậy?”

“Anh có biết, mấy ngày nay, em vì anh đã gây gỗ với cha, anh có biết không, trong lòng em khó chịu lắm?”

“Em từ nhỏ đến lớn, chưa từng khóc nhiều như vậy. Nhưng lần nào cũng là vì anh, nước mắt cả đời em cơ hồ đã chảy cạn hết rồi!”

Tiểu Lôì cười khổ, chỉ để mặc cho Điền Kha Nhi đâm. Điền Kha Nhi khóc một hồi, động tác cũng dần dần ngừng lại, rồi đột nhiên ngừng mắt nhìn Tiểu Lôì vài giây, sau đó lại ôm chặt lấy Tiểu Lôì, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lôì ca ca, em... em không nên đánh anh.... anh có đau hay không?”

Tiểu Lôì mở miệng cười: “Không đau, không đau chút nào.” Chuyện này là hấn nói thật. Sức lực của Điền Kha Nhi vốn yếu lắm, bị ăn mấy đấm mềm ẻo này, ngay cả muốn gãi ngứa hấn cũng chưa đủ.

Về mặt Điền Kha Nhi hiện ra một tia hoảng sợ, ôn nhu nói: “Tiểu Lôì ca ca, em thấy được anh, trong lòng vui vẻ lắm, anh... em vừa rồi đánh anh, là em không tốt. Anh có giận em hay không? Nếu như anh giận em thì anh cứ đánh lại em đi...”

Trong lòng Tiểu Lôì âm thầm cảm động, một cô gái yếu kiều như thế này, nằm trong lòng hấn, lại nói ra muôn vàn câu nhu tình như vậy, rõ ràng là đối với hấn tình cảm sâu đậm, còn có nam nhân nào có thể cứng rắn sao?

Hấn mỉm cười, đưa tay khẽ vuốt mặt Điền Kha Nhi, cười nói: “Chuyện trừng phạt này, nếu muốn trừng phạt, bất quá anh không nỡ đánh em, vậy thì đổi biện pháp nhé.”

Nói xong, hấn liền đưa đầu tới gần. Điền Kha Nhi khẽ run lên, mắt nhìn thấy Tiểu Lôì càng lúc càng gần sát, trong lòng mơ hồ biết hấn muốn làm gì, không khỏi chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Hàng lông mi dài kia khẽ run rẩy, trong lòng có vẻ vô cùng khẩn trương. Đột nhiên hô hấp bị khựng lại, đôi môi anh đào đã bị Tiểu Lôì áp vào. Một nụ hôn thật dài, nụ hôn này khiến thần hồn của Điền Kha Nhi mê say, về mặt đỏ ửng cả lên, hơi thở dồn dập, hai tay níu chặt lấy quần áo của Tiểu Lôì.

Mãi đến khi hai đôi môi tách ra, Điền Kha Nhi mới mở hé được nửa con mắt, sáng mắt kia mông lung, dường như bị bao phủ bởi một tầng vụ khí, để lộ muôn vàn vẻ nhu tình, khiến Tiểu Lôì nhìn thấy không khỏi si dại.

Trong lòng hấn phát sinh vài phần áy náy.

Cô gái khả ái như vậy, hán sao lại có thể nhẫn tâm bỏ mặc nàng trong thời gian lâu như vậy? Không biết nàng phải chịu đựng biết bao nỗi khổ tương tự? Nhìn thấy Điền Kha Nhi gầy gò, mặt hóp lại, không khỏi đau lòng, lại cúi xuống hôn lên mặt nàng hai cái.

Điền Kha Nhi vốn không phải bị trọng bệnh gì, bất quá chỉ là tương tư lâu ngày, chẳng buồn ăn uống cho nên thân thể mới hư nhược mà thôi. Lần này gặp được Tiểu Lôi, chỉ trong phút chốc, tinh thần đã phần chấn trở lại, trong lời nói đã khôi phục lại được vài phần vẻ yêu kiều nhí nhảnh của một cô gái, chỉ là lại có thêm vài phần nhu thuận, thân người nép vào ngực Tiểu Lôi, như thế nào cũng không chịu phân ly nửa phần.

Hai người nói chuyện tình tứ biệt ly một hồi, Tiểu Lôi mới ngẩng đầu nhìn chung quanh. A Liệt kia thật rất có ý tứ, sớm đã trốn đi chỗ nào mất rồi. Hán nhìn bốn chung quanh, tự nhiên nói: “Nơi này thật rất là trang nhã, em sao lại tới ở nơi tự miếu này?”

Điền Kha Nhi bĩu bĩu môi, nhẹ giọng nói: “Nơi này mà khá hả? Em lại thấy giống một nhà tù mới đúng. Bọn họ chỉ cho phép em ở tại nơi này, lại không cho đi ra ngoài.”

“Hả?” Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Không cho em đi ra ngoài?”

“Ài...” Điền Kha Nhi thở dài thầm kín: “Đây là ý của cha em. Cha cùng vị cao tăng ở chỗ này có chút giao tình. Mỗi năm cha cũng thường quyên tiền cho tự miếu này. Thiên viện này, sợ rằng có một nửa là do cha bỏ tiền ra xây.”

“Vậy sao em lại bị đưa đến chỗ này?” Tiểu Lôi hỏi một câu, trong lòng lại thăm nghĩ: “Quá nửa là có quan hệ đến Lôi gia.”

Quả nhiên, Điền Kha Nhi nhỏ nhẹ nói: “Cha đưa em đi Mỹ quốc, nhưng ở Mỹ, bệnh của em lại càng nặng hơn. Cha liền dứt khoát đón em về lại, thỉnh vị cao tăng này trị bệnh cho em. Sau khi Lôi Hồng ca ca kết hôn, tính tình của cha không được khá lắm, thường hay nổi giận mắng chửi người khác, mỗi ngày đều mang cái tướng nộ khí trùng trùng. Em nghe nói, chuyện làm ăn trong nhà không được thuận lợi lắm, dường như Lôi tỷ tỷ và cha đột nhiên có mâu thuẫn gì đó rồi cha đột ngột phái người đưa em đến nơi này. Mấy chuyện khác, em cũng không rõ lắm. Chỉ là khi em bị đưa đến đây, lại không cho em đi ra ngoài. Mỗi lần muốn ra khỏi viện này, lập tức có vài vị hòa thượng ngăn trở, nói không cho em đi ra ngoài. Nhưng vị cao tăng kia ở đây rất tốt bụng, thường hay tới đây trò chuyện với em, lại còn kể cho em không ít chuyện xưa.”

Tiểu Lôi nhíu mày: “Vậy chẳng phải là bị giam lỏng sao?”

Điền Kha Nhi thở dài thầm kín nói: “Giam lỏng, không giam lỏng, cũng không có gì khác biệt. Khi em ở nước ngoài, cũng có người đi theo bên cạnh, không cho đi chỗ này, không cho đi chỗ kia. Còn về phần ở địa phương nào, đối với em mà nói thì không có gì phân biệt. Chỉ là không thấy được anh, không có tin tức gì của anh, trong lòng em khó chịu...” Nói tới đây, trong ánh mắt nàng lộ ra vài phần u oán.

Tiểu Lôi nhin không được lại hôn hôn lên mặt nàng, cười nói: “Được, hôm nay anh mang em đi ra ngoài. Đám hòa thượng kia ngăn không được anh đâu.”

Điền Kha Nhi liền hồi vỗ tay, cười nói: “Hay lắm, anh dẫn em đi liền đi...” Dừng một chút, trên mặt lại đỏ lên, cúi đầu nhẹ giọng rì rầm nói: “Anh... anh dẫn em đi đâu, em sẽ theo anh đi đó.”

Câu nói này đã là một biểu lộ khác hẳn, chỉ là Điền Kha Nhi tính tình nhu thuận giữ gìn, có thể can đảm nói ra câu này, trong lòng đã cực kỳ thương yêu Tiểu Lôi, mặc dù trong lòng muôn vàn ngại ngùng, nhưng lại vẫn nói ra.

Không ngờ ngay lúc đó, một thanh âm cực kỳ hiền hòa từ xa truyền đến: “Sáng sớm nay có chim khách báo tin, bản tăng bấm ngón tay tính toán, quả nhiên là có khách quý đến.”

Thanh âm bình hòa này từ xa vọng đến, nhưng tựa như ở ngay bên tai hai người. Tiểu Lôi ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy một tăng nhân đứng ngay trên cầu giữa hồ nước, hai tay chấp hình chữ thập, đối mặt với hán mỉm cười.

Trong lòng Tiểu Lôi không khỏi cả kinh. Tu vi lúc này của hán cùng với trước kia đã không khác hẳn, không ngờ lại không hề phát giác ra vị tăng nhân này đến lúc nào.

Chỉ thấy tay áo của vị tăng nhân này phất phơ, lông mi trắng bạch, khuôn mặt như ngọc, da thịt nhẵn nhụi, bộ dáng dường như không quá ba bốn mươi tuổi, chỉ là ánh mắt kia lại hiền hòa, từng trải, phẳng phất như tám chín mươi tuổi.

Bước chân ông ta nhẹ nhàng, dường như trôi đi trên hồ nước đến trước mặt Tiểu Lô. Điền Kha Nhi từ trong lòng Tiểu Lô xoay người, nhìn vị tăng nhân vừa đến cười nói: “Đại sư, ông đã tới rồi.”

Vị tăng nhân kia mỉm cười gật gù đầu với Điền Kha Nhi, nhưng lại ngưng thần nhìn Tiểu Lô vài lần, rồi thở thật dài, chấp tay nói: “A Di Đà Phật, thí chủ quả nhiên là quý khách, từ về thần quang chiếu đỉnh, linh khí nội liễm của thí chủ, dường thế sợ rằng không có người thứ hai.”

Trong lòng Tiểu Lô rung mình! Hắn biết bản thân mặc dù là bán tiên chi thể, linh khí bao phủ toàn thân, nhưng cũng may là vẫn có đạo linh phù của Khinh Linh Tử cho khi đó để hộ thân, một người tu hành bình thường sẽ nhìn không ra pháp lực nồng sâu của hắn. Nghĩ không ra vị tăng nhân này không ngờ nhìn một cái là ra ngay, xem ra thật sự là cũng có chút môn đạo.

Tiểu Lô cười nhẹ nói: “Đại hòa thượng, người cũng không cần gọi ta là thí chủ. Ta không tiền không thế, cũng không có tiền hương hỏa cho ông. Hai chữ thí chủ này... hề hề, ta chắc gánh không nổi.”

Vị hòa thượng kia cười cười nói: “Không sao, nếu là quý khách, xin mời đi vào nói chuyện, dùng trà thơm của ta, đây mới là đạo đãi khách.”

Tiểu Lô đưa mắt nhìn Điền Kha Nhi, Điền Kha Nhi cười nói: “Đại sư, đây là Tiểu Lô ca ca, hôm nay anh ấy muốn dẫn ta ra ngoài, người có cho phép không?”

Vị hòa thượng kia cười nói: “Nơi này của bản tăng là chùa chiền, lại không phải là lao tù. Làm gì có chuyện cho phép hay không. Xin mời đi vào nói chuyện nhé.”

Vị hòa thượng kia đứng trên cầu, mặc dù sắc mặt hiền hòa, nhưng thân người lại ngấm ngấm ngăn trở đường đi của Tiểu Lô. Mặc dù Tiểu Lô trong lòng đã có tính toán, bằng vào bản lãnh của hắn, nếu muốn đem Điền Kha Nhi phóng qua đầu ông ta, cũng dễ như trở bàn tay thôi. Nhưng vị hòa thượng này lại có chút cổ quái, trong lòng hắn lại nảy ra vài phần hứng thú, bèn cười nói: “Nếu như vậy, xin mời đại sư dẫn đường.”

Vị hòa thượng kia mỉm cười, vẫn chấp hai tay, xoay người đi, dẫn Tiểu Lô xuyên qua sân, tới một thiền viện khác.

Tiểu Lô đi theo sau ông ta một đoạn đường, nhìn thấy bước đi của vị hòa thượng này ổn định phiêu dật, nhưng lại nhìn không ra nông sâu của ông ta, trong lòng lại càng thêm hiếu kỳ.

Thiền viện của vị hòa thượng kia thật cực kỳ sạch sẽ, nhưng lại rất đơn sơ. Trong phòng chỉ có vài tảng đá bố trí thành bộ bàn đá ghế đá mà thôi.

Về phần hương trà, cũng chỉ là nước trà bình thường, bất quá trong nước trà lại có để một quả táo đỏ mà thôi. Trong viện chỉ có một mình vị hòa thượng này, ngay cả tiểu sa di phục thị cũng không có, pha trà bưng trà cũng chỉ do vị tăng nhân này tự mình làm. Tiểu Lô vì thế cười nói: “Đại hòa thượng luôn miệng nói đạo đãi khách, nhưng ngay cả trà ngon cũng không lấy ra.”

Vị hòa thượng kia mỉm cười, nhấp một ngụm trà rồi cười nói: “Người xuất gia, đã sớm không còn dục vọng về miệng lưỡi rồi. Trà này ngon hay dở, bản tăng không để ý tới. Nếu không phải là chiêu đãi quý khách, bản thân cũng chỉ có một ly nước trong mà thôi. Nếu như thí chủ không thích trà dở này, ta sẽ liền kêu người đổi trà ngon tới. Bên ngoài đường có tri khách viện, trong đó chiêu đãi khách vắng lai, nghĩ chắc sẽ có trà ngon.”

Tiểu Lô lắc đầu cười nói: “Nếu vậy không cần phải phiền phức. Đại hòa thượng, hiện tại ta đã uống xong trà của người, vẫn không biết pháp danh của đại hòa thượng.”

Điền Kha Nhi ở bên cạnh cười nói: “Tiểu Lô ca ca, đây là vị cao tăng nơi này, Vô Tướng đại sư. Vô Tướng đại sư là thể ngoại cao nhân, bình thường một tháng chỉ gặp khách nhân một lần. Lần trước ... lần trước ... khi anh giúp em trị bệnh, nếu như không có Vô Tướng đại sư ra tay ổn định bệnh tình của em, em đã sớm chết rồi.”

Tiểu Lô gật gù gật đầu, cười nói: “Nguyên là Vô Tướng đại sư, lần trước ta thấy được tại Điền gia, Kim Cương Linh cùng Trần Hồn Kính, thì ra là pháp khí của đại sư.”

Vị hòa thượng kia lại chỉ mỉm cười lắc đầu nói: “Vô sắc vô tướng, người xuất gia tứ đại giai không, chỉ coi vào một chữ không. pháp danh Vô Tướng này, hề hề, cũng chỉ là để cho tục khách bên ngoài gọi, cũng bất quá là một danh hiệu mà thôi. Thí chủ cũng không phải là tục nhân, không cần phải gọi ta là Vô Tướng, xưng hô một tiếng đại hòa thượng, cũng không có gì sai.”

“Ồ?” Tiểu Lô nghe ông ta nói lấy làm cổ quái, không khỏi cười nói: “Nói như vậy, đại sư căn bản không có pháp hiệu hả? Pháp hiệu Vô Tướng này, cũng chỉ là để ứng phó với người ngoài sao?”

Vị hòa thượng kia ngừng một chút nói: “Đúng vậy, Triệu, Tiền, Tôn, Lý, Chu, Ngô, Trịnh, Vương, cũng bất quá là danh tự. Vô Tướng cũng được, Vô Sắc cũng được, hay là cái gì khác cũng được, cũng chỉ là danh tự. Đám tăng nhân tu thiền tông bọn ta, sớm đã quên mất danh tự rồi.”

Tiểu Lô giơ một ngón cái lên cười nói: “Cao, đại sư tu đến ngay cả danh tự cũng đều quên mất, cũng xem như là cao nhân rồi. Chỉ là đại sư mời ta uống trà, hiện tại ta cũng đã uống trà rồi, nếu như đại sư không có chuyện gì quan trọng, ta cũng nên đi rồi.”

Vị hòa thượng kia có chút thở dài, lắc đầu nói: “Thí chủ, ta mời thí chủ uống một ly trà, chính là có việc muốn nhờ.”

“Ồ?” Tiểu Lô đảo con mắt cười nói: “Đại hòa thượng có chuyện gì nhờ ta? Ta nói rõ trước, ta chỉ là người nghèo, không có bao nhiêu tiền tài để quỳn chùa của người.”

Điền Kha Nhi ở bên cạnh nghe vậy, nhin không được mỉm cười duyên dáng: “Tiểu Lô ca ca, anh lại nói giỡn rồi. Ở trong chùa này, đại sư không hỏi đến chuyện gì. Mấy chuyện tục vụ đều là do vị chủ trì lo liệu. Đại sư là thế ngoại cao nhân, không lo tới mấy cái chuyện này.”

“Ồ? Vậy lo chuyện gì? Chẳng lẽ đại hòa thượng chỉ lo việc niệm kinh tọa thiền?” Tiểu Lô cười hì hì nói.

Nhưng vị hòa thượng kia đột nhiên lại chấp hai tay, sang sang tụng một câu Phật hiệu, nghiêm mặt nói: “Lời ấy của thí chủ sai rồi! Làm hòa thượng, đương nhiên chỉ lo việc niệm kinh tọa thiền. Chỉ đáng tiếc là đại đa số hòa thượng trên đời, mặc dù đã xuất gia độ thế, nhưng hơn nửa vẫn còn tục tâm, cả ngày chỉ lo mấy chuyện hương hỏa đèn nến, chẳng phải không khác gì với thương nhân sao? Vậy không phải là chánh đạo rồi.”

Tiểu Lô có chút nhú mày nói: “Được rồi, đại hòa thượng. Người cứ trực tiếp nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vị hòa thượng kia nhìn Tiểu Lô một chút, rồi lại nhìn Điền Kha Nhi một chút, nghiêm mặt nói: “Ta thỉnh thí chủ không nên mang nạng đi khỏi. Vị tiểu thư Điền Kha Nhi này, xin mời lưu lại đây vài ngày.”

Tiểu Lô mỉm cười, giọng nói đã lạnh đi ba phần: “Đây là vì sao?”

“A Di Đà Phật.” Vị hòa thượng kia nghiêm mặt nói: “Bần tăng không phải vì chuyện gì khác, chỉ là nhìn diện tướng của Điền tiểu thư, bần tăng tính ra, nạng hôm nay sẽ gặp tai vạ lớn. Cứ ở lại nơi này, đợi khi kiếp nạn qua khỏi, rồi mới ra ngoài thì tốt hơn. Nếu lưu lại nơi này, bần tăng liều mạng dùng mấy phần khổ tu của mình, mới có thể bảo đảm an toàn cho nạng. Nếu như đi khỏi nơi này, vậy là không tốt rồi...”

186. Chương 187: Không Thể Nói

Hòa thượng kia nhẹ nhàng nâng chén trước mặt, nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Bần tăng cũng không nói sai chứ”

Tiểu Lô hắc hắc cười lạnh hai tiếng, nói: “Những chuyện khác nói ra ta cũng không hiểu lắm, nhưng nói đến các thứ đoán mệnh, bát quái, kinh dịch gì đó, ta tám tuổi đã học thuộc lòng, mười hai tuổi nổi danh thiết chủy thần toán, ông lại nhìn mặt Kha Nhi mà đoán có kiếp nạn.... hahaha, đúng là hài hước!”

Hắn chỉ vào Điền Kha Nhi, mỉm cười nói: “Cô nương này tướng mạo ta đã sớm xem qua, tuyệt đối không phải tuổi còn trẻ mà đã đoản mệnh, Đại hòa thượng ông suốt ngày tụng kinh niệm phật, nói đến làm thầy tướng số, hắc hắc ... Chỉ sợ lão nhân gia không được chuyên nghiệp lắm a?”

Điền Kha Nhi ở bên cạnh, sắc mặt có chút bất an, chờ một lát, thấp giọng nói: “Đại sư... người nói có phải là thật không?” Rồi quay đầu nói với Tiểu Lôi: “Tiểu Lôi ca ca, đại sư là cao nhân đắc đạo, mọi việc người nói đều rất chính xác”.

Hòa thượng kia mỉm cười, nhìn Tiểu Lôi nói: “Nguyên lai tiểu thí chủ này cũng tinh thông dịch toán chi thuật, quả thật rất giỏi, người xem sắc mặt Điền tiểu thư có gì không ổn?”

Tiểu Lôi trong lòng cổ quái, nhìn chăm chăm vào Điền Kha Nhi, cau mày nói: “Về mặt nàng hồng hào, quang hoa lưu chuyển, đó chính là thể hiện mọi việc đều thuận lợi, làm gì có dấu hiệu về tai họa?”

Hòa thượng sắc mặt không đổi, nói: “Vậy xin mời tiểu thí chủ xem cho bản tăng được không?”

Tiểu Lôi nhìn lão vài lần, nói: “Sắc mặt đại sư tốt lắm, không có gì đặc biệt”

Hòa thượng lắc đầu: “Thiện tai, thiện tai, bản tăng đã tính toán nhiều lần, hôm nay bản thân sẽ gặp phải tai ương đổ máu”

Tiểu Lôi nhin không được, bật cười nói: “Đại hòa thượng nói như thế là sao? Ông suốt ngày trốn trong chùa niệm kinh, làm sao có thể gặp phải tai ương đổ máu? Ta xem sắc mặt ông tươi tắn lắm, không có gì là sắp gặp tai họa cả”

Hòa thượng liếc mắt, đột nhiên đứng dậy, một chưởng nhẹ nhàng đánh ra, chén trà trước mặt lập tức vỡ tan tành. Lão cầm một mảnh vỡ nhỏ, nhắm vào đùi mình hung hãn đâm vào.

“A” Điền Kha Nhi nhin không được kinh hãi kêu lên một tiếng, hòa thượng dùng sức đâm rất mạnh, nhất thời trên đùi máu chảy đầm đìa.

“Bản tăng đoán đúng chứ? Bản tăng hôm nay quả nhiên là gặp tai họa đổ máu” Hòa thượng mỉm cười nói.

Tiểu Lôi biến sắc, bỗng nhiên đứng dậy, gằn giọng: “Đại hòa thượng, ông chơi xấu à?”

Hòa thượng sắc mặt thong dong, thản nhiên cười nói: “Bất kể như thế nào, cũng coi như bản tăng đoán trúng, còn tiểu thí chủ đoán sai rồi.”

Sắc mặt Tiểu Lôi thay đổi mấy lần, đột nhiên cười to: “Được rồi đại hòa thượng, ông rút cuộc có chủ ý gì? Mau mau nói ra đi. Để chảy máu lâu như vậy không tốt đâu!”

Hắn lấy ra một bình sứ, đưa cho hòa thượng một viên đan dược.

Hòa thượng nhìn qua, thần sắc kinh dị nói: “Đây chính là Sanh Sanh Tạo Hóa Đơn, hóa ra tiểu thí chủ là người phái Tiêu Dao”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Ta không phải thuộc phái Tiêu Dao”

Hòa thượng cũng không hỏi thêm, chỉ gạt đầu, lấy viên đan dược nuốt xuống, tay nhẹ nhàng vuốt xuống phía đùi, từ tay xuất ra một đạo phật quang nhu hòa, lập tức máu ngừng chảy, vết thương dần dần khép lại.

Hai tay lão chấp lại, thi lễ với Tiểu Lôi: “Đa tạ tiểu thí chủ đã ban thuốc, bản tăng chảy vài giọt máu nhưng lại được một viên Sanh Sanh Tạo Hóa Đơn, vụ mua bán lần này, bản tăng đã chiếm tiện nghi rồi”

Tiểu Lôi cũng chấp tay: “Nói rất hay, đại hòa thượng, tại sao ông không cho ta mang Kha Nhi rời khỏi đây chứ?”

Hòa thượng thở dài, chậm rãi ngồi xuống, nói: “Mấy ngày nay, Điền tiểu thư ở tạm chỗ này., mặc dù quy định của Phật môn là không tiếp nữ khách, nhưng dù sao bản tăng đã nợ Điền tiên sinh vài phần nhân tình nên chuyện này không thể không giúp. Có điều bản tăng lại không nghĩ tới, đền đáp phần nhân tình này lại không hề dễ dàng...” Lão dừng một chút rồi nói: “Xem ra tiểu thí chủ và phái Tiêu Dao có quan hệ sâu xa, tự nhiên cũng được là người tu hành, không biết đã nghe đến danh hiệu Ngũ Hành tông chưa?”

Tiểu Lô thở dài, cười khổ nói: “Ta đã biết rồi....Kha Nhi ở chỗ này mấy ngày nay đều có người tìm đến gây phiền toái sao?”

Hòa thượng mỉm cười nói: “Không sai, bất quá bản tăng đã đáp ứng thỉnh cầu của Điền tiên sinh, tất nhiên sẽ dùng hết sức mình giúp cho Điền tiểu thư an toàn. Ngũ Hành Tông đã tới đây hai lần, lần đầu tiên chỉ là mấy người đệ tử nên bản tăng thuận tay đuổi đi, nhưng lần thứ hai chính là Môn chủ của Phong môn Ngũ Hành Tông, bản tăng mặc dù pháp lực có hạn, nhưng vì ủy thác của người khác, nên cũng không thể làm gì khác, chỉ toàn lực ra tay ngăn cản. Vị môn chủ Phong môn cũng biết khó mà lui, nên bản tăng cũng coi như không làm nhục sứ mạng được giao”

Tiểu Lô nghe xong rung mình, lão hòa thượng này nói thật khiêm nhường, cái gì pháp lực có hạn, cái gì toàn lực ra tay, tất cả đều là lời khách sáo, khiêm nhường thôi, rõ ràng là lão đánh cho vị môn chủ kia bỏ chạy, hiển nhiên bản lãnh phải rất cao cường.

Lặng lặng nghe xong, sắc mặt Tiểu Lô vẫn bình thản, cười nói: “Chuyện đơn giản vậy thôi sao? Nếu lão cho Kha Nhi rời đi, ta tự nhiên có bản lãnh bảo hộ nàng hết sức chu toàn”

Hắn trong lòng khẳng định chắc chắn một điều, bọn Lô Đại tiểu thư hoặc Phong Cường sẽ đến, bất quá pháp lực Tiểu Lô hiện giờ không như ngày trước, căn bản không lo lắng điều này. Ngay cả Diệu Yên cũng nói qua, pháp lực của mình tịnh tiến rất nhanh, nếu khổ luyện thêm hai năm nữa, tham gia Tiên Lâm thịnh hội, cũng chưa chắc không có được một ghế. Tiểu Lô hiện tại cũng được xem như một cao thủ Tu Pháp Kỳ.

Trình độ của bọn Phong môn, Tiểu Lô tuy chưa cùng bọn họ tỉ thí, nhưng bí kíp của Ngũ Hành tông hắn cũng đã xem qua, nên cũng biết Phong Môn không có cao thủ thực sự

Hòa thượng mỉm cười: “Không sai, bản tăng mặc dù bất tài, nhưng mắt còn chưa mờ. Thí chủ mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng pháp lực tu vi sợ rằng còn cao hơn so với vị môn chủ Phong Môn kia, bản tăng cũng không phải lo lắng thí chủ không đối phó được Phong Môn.”

Tiểu Lô nhíu mày: “Vậy thì...”

Hòa thượng lắc đầu, thở dài, chậm rãi nói: “Ấn oán giữa Điền môn và Phong môn rất sâu nặng, dây dưa từ nhiều đời trước. Người của Phong môn cho dù không làm gì được thí chủ, nhưng có chắc không gây nguy hại đến Điền tiên sinh không? Thí chủ có từng nghĩ, người mang Điền tiểu thư rời khỏi đây, nếu Điền gia gặp chuyện, người bảo vệ được Điền tiểu thư, nhưng nếu Điền tiên sinh gặp nạn, vì Điền tiểu thư, thí chủ có thể không ra tay tương trợ được không?”

Tiểu Lô trầm mặc một lát, đột nhiên ha ha cười to, đứng lên nhìn chằm chằm vào hòa thượng, lạnh lùng nói: “Đại hòa thượng giỏi lắm, ông định gài bẫy ta chăng? Ông tốn công tốn sức nói mấy câu này, chủ yếu là muốn ta giúp Điền gia đối phó Phong môn phải không?” Dừng một lát, hắn liếc hòa thượng: “Ta thấy ông pháp lực cao cường, tại sao lại không ra tự mình xuất thủ, mấy đứa tiểu bối của Phong môn sao có thể là đối thủ của đại sư được?”

“A di đà phật!” Hòa thượng nghiêm mặt nói: “Bản tăng là người xuất gia, làm sao có thể tham dự sự tình tranh đấu như vậy. Huống hồ, bản tăng đã quyết tâm không rời miếu tự này một bước”

Tiểu Lô nhíu mày, tâm trạng lo lắng đứng lên.

Trong tình huống này, với quan hệ giữa mình và Điền Kha Nhi, nhà nàng có chuyện, mình đúng là phải ra tay trợ giúp.

Nhưng nào có ngờ...trong đám đối thủ của Điền Chấn còn có Lô Đại tiểu thư.

Lô Đại Tiểu thư cùng Tiểu Lô có quan hệ không tệ, mặc dù nữ nhân này nhìn bên ngoài rất hung dữ, nhẫn tâm, nhưng đối với Tiểu Lô rất tốt, giúp hắn không ít chuyện. Huống chi nàng còn là tỷ tỷ của Lô Hồng, nên dù sao mình cũng không thể ra tay đối phó nàng được.

Hòa thượng này nói cũng không sai, nếu mình thật sự dẫn Điền Kha Nhi rời đi, như vậy Điền gia sẽ xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi lộ vẻ khó xử, Điền Kha Nhi thấy vậy, không khỏi thở dài, thấp giọng nói: “Tiểu Lôi ca ca, em ở lại nơi này cũng được, anh....anh có thời gian rảnh rồi đến thăm em, là em vui rồi”

Tiểu Lôi nhú mày, khẽ gắt lên: “Cái gì?”

“Em hiểu” Điền Kha Nhi hạ đầu, nói khẽ: “Lần này là Lôi tỷ tỷ đối nghịch với cha ...tỷ ấy cũng là bằng hữu của anh, anh tốt nhất là không nên giúp bên nào. Nhưng em biết, nếu cùng anh rời đi, một khi cha gặp nạn, em nhất định sẽ cầu xin anh tương trợ. Anh vì nể mặt em, mặc dù khó khăn, nhưng cũng sẽ miễn cưỡng đáp ứng...”

Tiểu Lôi thấy Điền Kha Nhi u oán, không khỏi đau lòng, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, ôm vào lòng. Điền Kha Nhi đột nhiên lệ rơi, nói: “Em không hiểu, Lôi tỷ tỷ cùng Điền gia quan hệ tốt như thế, tại sao đột nhiên phải cùng nhau tranh đấu một mất một còn như vậy chứ? Mấy lần trong lúc vô ý em nghe thấy cha nhắc tới Lôi đại tỷ, trong ánh mắt tràn ngập sát ý...”

Tiểu Lôi buồn bã.

Điền Chấn là tay kiêu hùng, trong lòng coi trọng nhất là gia nghiệp tổ tiên. Mặc dù đối với nữ nhi rất thương yêu, nhưng tuyệt đối sẽ không vì nữ nhi tình trường mà thay đổi suy nghĩ. Không cần nhìn tận mắt, chỉ qua lần chữa bệnh cho Điền Kha Nhi là có thể nhận ra điều này.

Điền Chấn tu vi không thấp, nhưng lại không chịu hao phí công lực của mình để cứu con gái. Mất thấy con gái nguy kịch, cũng chỉ mời người ngoài đến chữa trị, để chính mình thì bảo tồn thực lực. Điều này thể hiện gia nghiệp tổ tiên quan trọng hơn nữ nhi.

Tiểu Lôi hiểu rõ chuyện tranh đấu của Phong môn và Điền môn bên trong Ngũ Hành tông. Lôi gia chính là con cờ của Phong môn phái đến tiềm phục bên cạnh Điền môn. Hiện giờ hai bên công khai tranh đấu, ân oán sâu nặng, tuyệt đối sẽ không chết không lui. Chỉ đáng thương cho cô gái này, kẹt ở giữa, không biết làm sao.

Đối với người của Phong môn, hẳn không hề lo lắng, bên cạnh còn có Diệu Yên, một đại cao thủ. Nhưng không biết mình có thể đối phó với Phong môn như thế nào? Một chương hạ sát chăng? Tên Phong Cuồng đối với mình không thể nói là tệ, giữa mình với hắn lại không có cừu hận sâu nặng gì, hơn nữa còn có Lôi Đại tiểu thư, hẳn càng không thể nào đối địch với nàng được.

Nếu không nói đến Điền Kha Nhi, giữa Điền Chấn và Lôi Đại tiểu thư, Tiểu Lôi thật ra cùng Lôi Đại tiểu thư quan hệ tốt hơn một chút, còn Điền Chấn kia....hắc hắc, hẳn nhớ tới lúc Điền Chấn dùng chỉ phiêu dụ dỗ mình ly khai....chuyện xấu hổ đó, làm hắn khó chịu trong lòng.

Điền Chấn ơi Điền Chấn, nếu không phải nể mặt con gái của ngươi, thì cho dù người của Phong môn không tìm người gây phiền toái, ta cũng tìm đến người gây phiền toái. Bất quá hiện giờ tốt nhất là không giúp bên nào, muốn ta giúp người đối phó Lôi Đại tiểu thư, cứ mơ đi!!!

Ý niệm trong đầu Tiểu Lôi chuyển động, đột nhiên nhìn thấy hòa thượng kia đang mỉm cười nhìn mình, hắn động tâm, buông Điền Kha Nhi, cười nói: “Đại hòa thượng, ông cười sao mà cổ quái như vậy, chắc là trong lòng rất vui vẻ phải không?hắc hắc....ông vừa rồi chủ động nói ra điều này, hiển nhiên là có biện pháp giải quyết phải không?Có cao kiến gì, xin mời mau mau nói ra đi!”

Hòa thượng mỉm cười: “Chuyện này ư, bản tăng cao kiến thì không có, nhưng với nhận thức nông cạn của mình cũng có thể nói một điều.”

“Đại hòa thượng, người nói mau đi!”

Hòa thượng cười cười, chậm rãi vươn một ngón tay, chấm vào chén trà của Tiểu Lôi, sau đó trên mặt bàn viết mấy chữ. Tiểu Lôi nhìn thoáng qua, trên mặt lộ vẻ mặt quái dị. Hòa thượng kia mỉm cười, đưa tay xóa luôn mấy chữ đó đi.

Hắn cau mày, suy nghĩ một chút, cười khổ nói: “Đại hòa thượng, ông đưa ra một nan đề như vậy...cũng được, nể mặt Kha nhi, chuyện này ta không thể không quán rôi, ta tiếp nhận!”

“A di đà phật” Hòa thượng kia chấp tay: “Tiểu thí chủ trái tim nhân hậu, tâm hồn lương thiện. Bản tăng vô cùng bội phục!”

Tiểu Lô lập tức phẩy phẩy tay, trong lòng thầm nhủ: “Nhân hậu sao? Sao ta không thấy vậy. Miệng nói vậy mà tâm không nghĩ vậy, miễn cưỡng lĩnh hội được ba phần. Lão hòa thượng này nói chuyện hết lần này tới lần khác đều dối trá như vậy, đúng là lão già giả hoạt.”

“Ta có thể dẫn nàng đi chưa?” Tiểu Lô đến bên Điền Kha Nhi nói.

Hòa thượng kia mỉm cười, gật đầu, xoay người đi vào nội đường.

Tiểu Lô chữm thâm, hướng về hòa thượng, hung hăng giơ ngón tay giữa lên, rồi kéo tay Điền Kha Nhi, cười nói: “Đi thôi”

Kha Nhi ngạc nhiên nói: “Tiểu Lô ca ca, anh cùng đại sư bàn bạc gì thế? Vừa rồi đại sư viết chữ gì trên bàn vậy?” Vừa rồi hòa thượng viết chữ cũng là lúc Điền Kha Nhi bị Tiểu Lô che khuất, nên không nhìn thấy gì.

Tiểu Lô cười hì hì, làm mặt quỷ: “Phật viết: Không thể nói, có thể nói!”

Hắn đột nhiên nhìn Điền Kha Nhi, nói: “Đi thôi, cùng nhau về nhà nào!”

“Về nhà?” Điền Kha Nhi dừng lại, chần chừ một lát, thấp giọng nói: “Tiểu Lô ca ca, nhưng cha em”

Tiểu Lô ngửa mặt lên trời cười lớn: “Anh biết, cha em không ưa anh....chuyện này không cần lo lắng, anh lần này quay về, đối với cha em lại là việc tốt” Nói tới đây, hắn lắc đầu, ảo não nói: “Phiền toái ơi phiền toái...ta ghét nhất bị phiền toái, nhưng vì Kha nhi tiểu mỹ nhân, biết là phiền toái nhưng vẫn phải xen vào”

Nói xong, hắn đột nhiên ghé sát, hôn mạnh lên mặt nàng. Khuôn mặt Điền Kha Nhi trở nên đỏ ửng, kiều diễm vô cùng.

187. Chương 188: Phiền Nã Của Điền Chấn

Phi thường khó chịu

Đầu tiên là Lô gia hối hôn, đồ đệ cưng Lô Hồng do chính tay mình dạy dỗ, lại muốn cưới một nữ nhân xấu xí về làm vợ. Vì chuyện này, Điền Chấn tức giận khủng khiếp, nhưng tiểu tử Lô Hồng này dường như cũng biết sai, tự nhiên không dám giáp mặt mình

Điền Chấn phái người đi tìm Lô đại tiểu thư chất vấn, Lô đại tiểu thư buông nhẹ một câu: “Chuyện của đám trẻ hãy để cho chúng tự quyết định đi”

Những lời này làm Điền Chấn tức đến đập bàn

Điền Chấn là ai chứ? Là ông trùm nói một là một hai là hai ! Là một tay kiêu hùng trong đám tỷ phú! Kha Nhi đã sớm cùng Lô Hồng có hôn ước, cho tới nay, là sự việc công khai, tại không ít chỗ công cộng, Điền Chấn đều cố ý coi Lô Hồng là con rể của mình. Bây giờ đột nhiên Lô gia hối hôn, điều này làm cho Điền Chấn chẳng biết để mặt mũi ở nơi nào .

Ngay lúc Điền Chấn chuẩn bị đi tìm Lô đại tiểu thư gây phiền toái, thì công việc làm ăn lại xảy ra chuyện. Từ trước tới nay, chuyện làm ăn của Điền gia, trừ vài công ty trên danh nghĩa ở bên ngoài, còn có không ít những thứ không được đưa ra ánh sáng

Tỷ như buôn lậu, thậm chí có một chút khí tài quân sự

Thân là kiêu hùng của hắc đạo, thế lực của Điền Chấn tại Đông Nam Á rất to lớn, chuyện mua bán lớn nhất của lão, chính là chuyện làm ăn cùng Bắc Triều Tiên

Bắc Triều Tiên là một nước nghèo, cái gì cũng không có, lại rất thiếu vật tư sinh hoạt. Điền Chấn sau vài năm cùng giới quân sự Bắc Triều tiên quan hệ, từ họ lạng lẽ thu về một ít vũ khí, sau đó bán cho các nước Nam Á

Ở các khu rừng nhiệt đới tại các tiểu quốc Đông Nam Á, những đội du kích vũ trang chống chính phủ nhiều vô số, họ có cao su, khoáng sản, bảo thạch phong phú, thậm chí có cả ma túy, ... nhưng lại thiếu vũ khí.

Cho nên, Điền Chấn đứng giữa, có thể xem như là cá gặp nước

Đầu tiên là Bắc Triều Tiên xảy ra vấn đề, phái người đi mua vũ khí, kết quả phái đi mười mấy người, còn sống trở về được hai người. Triều Tiên trước giờ vẫn là giao tiền nhận hàng, thuyền hàng từ Triều Tiên chạy ra, mang theo vũ khí, chuẩn bị vận chuyển tới Đông Nam Á. Nhưng vừa tới hải phận quốc tế, tự nhiên bị chặn lại. Căn cứ lời những người thoát được thuật lại, chặn bọn họ lại chính là tàu quân sự của Bắc Triều Tiên. Một thuyền vũ khí bị chặn, lại tổn thất mất mười mấy hảo thủ

Điền Chấn đầu tiên tưởng rằng là giới quân sự Triều Tiên không giữ lời. Nhưng mọi người đã hợp tác sau bấy nhiêu năm, nghĩ là người Triều Tiên hẳn sẽ không vì một chút chuyện làm ăn mà làm như vậy. Dù bọn họ ăn được lần này, nhưng lần sau mọi người đều giận dữ, ắt hẳn bọn họ còn tổn thất lớn hơn

Hơn nữa căn cứ vào lời thuật lại, ý đồ đối phương cũng không phải thu hồi thuyền hàng, bọn họ căn bản dứt khoát bắn chìm thuyền

Nếu đối phương không phải là vì tiền, đó là cố ý làm khó mình, cùng mình đối đầu

Nhưng mọi người hợp tác với nhau đã lâu, Điền Chấn tự nhận không đắc tội với những người đó... Nghĩ tới đây, Điền Chấn duy nhất có một kết luận là: người Triều Tiên dám cùng mình trở mặt, khẳng định có kênh làm ăn khác. Họ đối phó với mình như vậy, quá nửa là bị người khác xúi giục!

Điền Chấn tức giận tại thư phòng chửi bới đám Cao Ly không giữ chữ tín. Trong lòng lão mặc dù phẫn nộ, nhưng cũng không biết làm gì. Người Triều Tiên vốn không giữ chữ tín. Lịch sử đã nhiều lần như thế, lần này cũng không phải nói nhiều. Đáng hận là mình đã cẩn thận đến thế, vẫn không ngờ rằng bọn họ lại có thể làm như vậy.

Nhưng không đợi Điền Chấn yên ổn đưa ra biện pháp giải quyết, Đông Nam Á cũng xảy ra vấn đề

Một tàu hàng của công ty hải vận dưới tay của Điền gia bị hải quan chặn lại, tại một quốc gia nhỏ ở Đông Nam Á, bị ép phải xuống hàng

Điền Chấn cả kinh, việc này không phải chuyện nhỏ, dù tàu chở hàng là trên danh nghĩa là của công ty vận tải nhà, trên tàu chở phần lớn là hàng hóa xuất khẩu hợp pháp, nhưng trong đó cũng có không ít hàng buôn lậu! Chính là chuyển cho lực lượng vũ trang chống chính phủ một đồng vũ khí.

Vốn đồng vũ khí này là chuẩn bị dùng thuyền nhỏ chuyển đi tại hải phận quốc tế, nhưng không biết tại sao, lúc thuyền bị chặn, vũ khí trên thuyền hiển nhiên còn chưa được chuyển đi

"Nhóm phế vật kia làm cái quái gì vậy! "Điền Chấn một chưởng đánh lên mặt bàn giấy. Mặt bàn kiên cố bằng gỗ tốt bị lão một chưởng đánh gãy đôi

Từ tin tức nhận được, địa điểm tàu hàng bị lực lượng bảo vệ bờ biển chặn lại là đã vào hải phận quốc gia. Nhưng theo kế hoạch, phải tẩu tán vũ khí cách chỗ đó một trăm hải lý chứ!

Sau khi tin tức truyền lại, cuối cùng Điền Chấn cũng miễn cưỡng biết rõ ràng đầu đuôi sự việc

Vốn là trên thuyền, đại bộ phận thuyền viên bao gồm cả thuyền trưởng, là người của công ty vận tải, không biết trên thuyền chở hàng buôn lậu phi pháp. Mười mấy người do lão phái đi, mới là chuyên môn xử lý chuyển vũ khí.

Chính là mười mấy người này, lại xảy ra chuyện

Trong mười mấy người này, lại có bốn người phản bội, chúng cùng những thủ hạ trung thành xảy ra xung đột, song phương trên thuyền phát sinh đọ súng, cuối cùng chết sáu bị thương năm.

Điều làm Điền Chấn buồn bực là, tên thuyền trưởng này, là một tay kỹ tính, lập tức phái người xuống đàn áp cuộc tranh đấu, lại tức khắc thông tri tới cảnh sát địa phương. Lúc này thuyền đã đi vào hải phận quốc gia.

Kết quả, lực lượng bảo vệ bờ biển tới. Trên thuyền xuất hiện đọ súng, có chết người, lập tức bị lưu lại.

Mắt thấy Nam phương cùng Bắc phương xảy ra sự tình, Điền Chấn tuy đau đầu, nhưng cũng minh bạch, chuyện phía Nam quan trọng hơn

Người triều tiên phương Bắc, tương lai có cơ hội sẽ tìm bọn họ báo thù, hiện tại quan trọng nhất, là Nam phương. Chiếc tàu hàng bị giữ lại bởi hải quan, có 1 đồng vũ khí! Đau đầu hơn nữa, là do công ty của mình. Xử lý không tốt, bưng bít không được, sợ rằng ngay cả mình cũng bị liên quan.

Điền Chấn lập tức phái bộ hạ đặc lực nhất của mình tới tiểu quốc đó trước, bằng bất cứ giá nào, cũng phải bưng bít chuyện này lại. Tự nhiên là dùng kim tiền mở đường. Dù sao thì đám quan viên chính phủ tiểu quốc này cũng đều tham lam, nhiều nhất là dùng tiền để mua. Quốc gia bọn họ hàng năm cùng quân du kích đụng độ biết bao nhiêu trận, cũng có thể ém nhẹm tin tức. Chuyện trên biển thế này, tưởng rằng cũng không quá phiền toái

Suy đi tính lại, Điền Chấn trong lòng cũng nghĩ ra kết luận ... có người đang âm thầm cùng mình đối nghịch

Bất kể là sự tình Triều Tiên như thế nào, còn có chuyện nam phương, Người Triều Tiên đang cùng mình hợp tác vui vẻ, sẽ không có lý do để trở mặt. Mà mười mấy người vận chuyển vũ khí ở phía Nam, sẽ không tự nhiên có vài người trở mặt, Mua chuộc bọn họ, hiển nhiên là người đối với chuyện làm ăn của mình cực kỳ quen thuộc

Quen thuộc với chuyện làm ăn của mình, lại có bản lãnh cùng mình đấu đá, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Lôi gia

Chỉ là không thể nghĩ ra, nữ nhân Lôi gia này, tự nhiên lại cùng mình đối địch? Hối hôn cũng là bọn họ làm trước, bây giờ lại ra tay trước... Lôi gia cuối cùng là thế nào?

Ngay lúc Điền Chấn đang nghĩ, thủ hạ báo cả, Lôi đại tiểu thư muốn cùng mình gặp mặt nói chuyện, địa điểm là bên trong hội sở cao cấp của Lôi gia

Điền Chấn cười lạnh

Hồng môn yến? Điền Chấn ta lại sợ người hay sao?

Điền Chấn là loại người nào? Năm đó lập nghiệp, dẫn thủ hạ cùng đám buôn lậu ma túy chém giết tại tam giác vàng, cũng chưa từng nhú mảy, huống chi là hồng môn yến?

Mặc dù biết nơi gặp mặt là địa bàn của Lôi gia, lão cũng chỉ dẫn theo ba thủ hạ có thân thủ tốt nhất. Đương nhiên, vì an toàn bản thân, lão cũng phái không ít người, phân tán tại các ngã tư phụ cận, một khi có chuyện gì xảy ra, lập tức có thể xông lên.

Điền Chấn cũng không mang súng, chỉ là bên hông dấu một thanh nhuyễn kiếm

Lão dù sao cũng là truyền nhân Ngũ Hành Tông, từng học pháp thuật, kiếm thuật cũng khá. Đưa cho lão một thanh kiếm, càng hữu hiệu hơn so với súng.

Nhưng lão lại không nghĩ tới, an bài thế này không có chỗ để dùng.

Lôi đại tiểu thư hạ lệnh, hôm nay hội sở không tiếp khách. Ngay trên tòa thủy tạ ở sân thượng, Điền Chấn cùng Lôi đại tiểu thư gặp mặt

Lúc Điền Chấn tiến vào thủy tạ, thấy Lôi đại tiểu thư đã ở đây. Mà bên trong đã có sẵn một nam nhân tóc dài, mặc một bộ bạch y. Nhưng lưng quay về Điền Chấn, chỉ thấy dáng người, mà Lôi đại tiểu thư, lại đứng bên cạnh, tay cầm một bình trà, đang châm cho hắn, sắc diện bình tĩnh, mơ hồ kèm theo ba phần cung kính

Điền Chấn lập tức cau mày lại, nam nhân đó thân phận là gì? Có thể làm cho loại nữ nhân như Lôi đại tiểu thư châm trà, đứng bên cạnh?

Lúc Điền Chấn tiến tới gần, Lôi đại tiểu thư rõ ràng đã sớm nhìn thấy lão lại, nhưng cũng không nói lời nào, nhưng nam nhân đang quay lưng, đột nhiên quay đầu lại, thản nhiên cười: “Điền môn chủ tới thật nhanh”

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng khó thể che giấu vẻ tuần mỹ, chỉ là ánh mắt quá lạnh lùng như đá.

Điền Chấn vừa nhìn thấy, lập tức trong lòng ớn lạnh, biến sắc thốt: “Là người! Phong môn Phong Cuồng !”

Phong Cuồng cười nhạt, tay áo khẽ vung, thản nhiên nói: “Đúng là Phong Cuồng, Điền môn chủ mời ngồi”

Điền Chấn sắc mặt có chút bất thiện, ánh mắt quét xung quanh, cắn răng nói: “Thủ hạ của ngươi đâu? Ăn ở chỗ nào?”

Lão trong lòng biết rõ, Phong Cuồng pháp lực cao cường, chính mình thật không phải là đối thủ, thủ hạ của hắn, cũng có bản lĩnh kỳ lạ, mình tuy dẫn ba hảo thủ đặc lực tới đây, nếu như đối phương có ý đồ xấu, thì mình rõ ràng không phải đối thủ

Nghĩ đến đây, một tay lão lặng lẽ đặt trên chuôi kiếm ở bên hông

Phong Cuồng thấy sắc mặt của lão, có thể đoán trong lòng nghĩ gì, trên mặt lộ ra vài phần mỉa mai: “Điền môn chủ, chẳng lẽ không dám ngồi?”

Điền Chấn dù sao cũng là tay kiêu hùng, trong lòng đã quyết, dù sao cũng đã tới, đối phương có muốn gì, mình dù muốn chạy cũng chạy không thoát. Nếu đối phương muốn động thủ, ngã tư dưới lầu có cả trăm thủ hạ có thể xông lên, vị tất bại dưới tay đối phương

Nghĩ tới đây, trong lòng ổn định, trình trọng ngồi xuống, ánh mắt lướt qua Lôi đại tiểu thư, cười lạnh: “Lôi Minh Nhi, ta nhìn ngươi lớn lên, nghĩ không ra người lại có quan hệ cùng Phong Môn”

Lôi đại tiểu thư sắc mặt không chuyển, không lộ ra hỉ nộ, nhạt giọng: “Điền thúc thúc còn không biết nhiều chuyện lắm”

Nói xong nàng châm trà vào chén trước mặt Điền Chấn

Điền Chấn cố ý cười to, nhìn vào chén trà trước mặt, lớn tiếng: “Hôm nay mời ta tới, là để uống trà sao?”

Lôi đại tiểu thư lạnh lùng nói: “Yên tâm, trong trà không có độc”

Điền Chấn có chút tức giận, hừ một tiếng, uống cạn một ngụm trà.

Phong Cuồng cười: “Điền môn chủ thật thông minh, biết nếu chúng ta muốn đối phó ông ta, căn bản không cần phải dùng thủ đoạn hạ độc hạ lưu”

Điền Chấn lớn giọng: “Ngươi giả vờ làm bầm thế này, thật chẳng có ý tứ! Ngươi hôm nay ở đây, chuyện gì cũng đã minh bạch rồi. Những sự tình gần đây đều là ngươi làm phải không? Ngươi muốn thế nào? Cùng lắm thì mọi người đánh nhau một trận thống khoái”

Phong Cuồng nhẹ lắc đầu, nhìn Điền Chấn chăm chú khoảng năm giây - Điền Chấn bị hắn nhìn đến phát lạnh, phảng phất cảm giác giống như một con ếch bị độc xà ngấm ngứa.

“Điền môn chủ, Phong Cuồng tuy bất tài, nhưng lại nhớ rõ hai phái chúng ta có quy củ. Lần trước ta tìm người đánh một trận, người vận khí tốt, tìm được cao nhân tương trợ, ta chịu thua một trận, theo quy củ bốn tông, trong vòng hai mươi năm, ta không thể ra tay đối phó người lần nữa”

Điền Chấn sắc mặt không đổi, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, lão vừa rồi thử lên tiếng dò xét, chính là muốn xem phản ứng của Phong Cuồng. Quy củ của Ngũ Hành Tông, lão tự nhiên là biết. Giờ phút này lão cố ý nói thế, chính là muốn xem thử thái độ của Phong Cuồng, Phong Cuồng lại nói rõ sẽ không ra tay, Điền Chấn trong lòng cũng thoáng được yên ổn

Phong môn Điền môn tuy tranh đấu với nhau vài trăm năm, nhưng dù sao cũng là cùng tông, hai phái tranh đấu cũng có một quy củ, không phải lúc nào gặp mặt cũng đánh cho người chết ta sống, làm vậy sao gọi là đồng môn? Song phương đã có ước định, hai mươi năm mới được đánh một lần, thắng thì được làm tông chủ.

Bất quá Điền môn vận khí tốt, lần trước cùng Phong Cuồng tỷ thí, có Ngô Đạo Tử của Tiêu Dao phái vô ý xông vào xuất thủ trợ giúp, ngay tại hai mươi năm trước, cũng có một cao nhân tu hành ra tay tương trợ Điền môn.

Cho nên tính toán, cho dù Phong Cuồng có xuất thủ đối phó Điền môn, cũng không thể vi phạm môn quy, sau hai mươi năm, mới có thể cùng Điền Chấn khiêu chiến

“Môn quy như thế, Phong Cuồng không dám phạm” Phong Cuồng đột nhiên cười, thản nhiên nói ;“Nhưng nếu ta cũng giống như tiền bối bản môn, ngồi chờ hai mươi năm mới tới tìm người gây phiền toái, chẳng phải là tiện nghi cho người lắm sao? Ta trước lúc xuống núi, đã lập thế nhất định đuổi tận giết tuyệt người Điền môn. Hôm nay mời người đến đây, chính là để nói người một tiếng”

Hắn đột nhiên vươn một ngón tay, nhẹ nhàng vạch một đường trên chén trà, chén trà lập tức vô thanh vô tức chia làm hai nửa, vết cắt chính tề giống như bị vũ khí sắc bén chặt đôi! Điền Chấn nhìn trong lòng rùng mình, dùng tay chặt đôi chung trà, tự mình cũng không có khả năng làm được, có thể làm tự nhiên thoải mái như Phong Cuồng, bản thân mình vạn lần không thể.

188. Chương 189: Nhất Ngũ Kinh Nhân

Điền Chấn trầm mặc một hồi, đột nhiên lớn tiếng cười ha hả, chỉ ngay Lôi đại tiểu thư nói: “Người bằng vào cái gì? Lôi gia xác thật có chút thế lực, nhưng chỉ dựa vào mượn sức của nó, người hy vọng có thể kéo ngã Điền Chấn ta sao? Phong Cuồng, nếu là so về võ học pháp thuật, ta tự biết không phải là đối thủ của người, nhưng nếu so về mặt thứ này... hắc hắc, Điền Chấn tung hoành cả nửa đời người, chẳng lẽ còn sợ ai sao!?”

Lôi đại tiểu thư đột nhiên lo lắng nói: “Về chiếc thuyền bị bắt tại Đông Nam Á, ta biết Điền thúc thúc đã phái người tới giải quyết, nhưng không biết hiện tại đã có tin tức hồi báo hay chưa?”

Sắc mặt Điền Chấn có chút biến đổi. Đây chính là chỗ bất an trong lòng ông ta. Phái đi vài tên bộ hạ đặc lực đã hai ngày rồi, nhưng một điểm tin tức vẫn chưa có hồi báo.

Phong Cuồng đột nhiên vỗ nhẹ tay, lập tức một người cao gầy như cây trúc từ bên ngoài tiến vào. Người này Điền Chấn đã thấy qua. Trong trận chiến lúc đó tại Điền gia, người này chính là một tên thủ hạ của Phong Cuồng, cũng là đệ tử của Phong môn.

Trong tay của tên gầy đó có một khay trà, nhẹ nhàng đặt lên bàn, rồi từ từ gỡ miếng vải đen dầy bên trên lên.

“A!!” Điền Chấn nhin không được quát một tiếng, vỗ bàn đứng lên!

Ở trên khay trà có đặt ba cánh tay đầm máu! Cả ba đều là tay trái! Phong Cuồng mỉm cười, thản nhiên nói: “Điền Chấn, thủ hạ của người xem ra không cách nào hoàn thành nhiệm vụ được. Ta nghĩ chỉ tối đa hai ngày nữa, chuyện tập đoàn Điền gia các người liên quan đến buồn lậu vũ khí sẽ bị vạch trần... Ta mặc dù không hiểu gì lắm về thương mại, bất quá ta nghe Lôi đại tiểu thư nói qua, cái thứ xì căng đan này bị bộc lộ ra, sợ rằng mấy cái công ty có niềm yết cổ phần của Điền Gia, sẽ gặp rất nhiều phiền phức lớn.”

Điền Chấn từ từ ngồi xuống, chưa chút nói: “Tốt lắm, hôm nay các người kêu ta tới đây, chính là để thị uy phải không?”

Lôi đại tiểu thư đột nhiên cười cười nói: “Điền thúc thúc, ông là một người thông minh, hiện tại chuyện làm ăn ở phía Bắc của ông đã bị ta thay thế rồi. Với đám người Triều Tiên, ta ra giá cao hơn ba thành so với ông. Ở phía Bắc ông không cần hy vọng nữa. Phía Nam này, đám hàng hóa của ông không kịp thời vận chuyển, các bạn hàng vô cùng bất mãn. Ta nghĩ Điền thúc thúc sợ rằng không có cách nào nội trong một thời gian ngắn có thể thu thập được đám hàng hóa này. Diệt nữ tự mình làm chủ, giúp Điền thúc thúc giải quyết cho xong vấn đề. Mấy tay bạn hàng sau này, sẽ do diệt nữ lo liệu.”

Điền Chấn hừ một tiếng: “Người bằng vào hai chuyện này, là có thể kéo ngã Điền Chấn ta sao? Hừ hừ, người Triều Tiên phía Bắc, có thể tặng cho người, còn chuyện làm ăn phía Nam... hắc hắc, nói thật chứ, cho dù coi như đưa luôn cho người, cũng chẳng có gì lớn lao cả.”

Lôi đại tiểu thư thở dài: “Không sai... cho dù là xì căng đan sủng ống gì... bằng vào việc kinh doanh lâu năm của Điền thúc thúc, trên dưới đều đã thông suốt, cũng không phải chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ bỏ qua sao? Chuyện này, vốn không làm tổn thương đến căn bản của ông.”

Điền Chấn nheo mắt nhìn chăm chăm hai người một hồi: “Vây mục đích của các người rốt cuộc là gì? Mời ta tới đây, rốt cuộc là muốn nói gì đây?”

Lôi đại tiểu thư tựa hồ muốn nói, nhưng Phong Cuồng đã dùng ánh mắt ngăn cản cô ta, lập tức thần nhiên cười cười: “Không có nguyên nhân gì, chỉ là ta đột nhiên muốn xem người, xem phản ứng của người...”

Bộ dạng Phong Cuồng cười rất nhẹ nhàng, dường như đang thì thào với chính mình, chậm rãi nói: “Hai mươi năm... hai mươi năm thời gian, ta không thể ra tay với người.... Hai mươi năm dài như vậy, sẽ qua như thế nào đây? Ta sẽ từng chút từng chút đoạt lấy những gì có được của người, sau đó từ từ nhìn bộ dạng thống khổ, phần nộ, tuyệt vọng, bất đắc dĩ của người... Chuyện này trong hai mươi năm, sợ rằng sẽ là hưởng thụ duy nhất của ta.”

Điền Chấn tức giận dâng trào, quát lớn một tiếng, vỗ mạnh xuống bàn, tay đã đặt lên chuôi kiếm. Ông ta như muốn nổi giận bạt kiếm, nhưng đột nhiên lại thấy một tia trào lộng trong ánh mắt của Phong Cuồng, trong lòng chợt phát lạnh.

Hắn muốn khích ta ra tay! Khích ta trong cơn nóng giận ra tay, coi như tự ta đã phá hỏng môn quy trước... Như vậy, hắn có thể không cần phải chịu hạn chế của hai mươi năm kia.

Điền Chấn rung mình trong lòng, tay cầm chuôi kiếm dần dần lỏng ra.

Trong mắt Phong Cuồng lộ ra một tia kinh dị, chậm rãi nói: “Sự kiên nhẫn của người rất khá, Điền Chấn.”

“Hừ, người hy vọng ta bạt kiếm sao?” Điền Chấn cười lạnh một tiếng.

“Đúng vậy.” Phong Cuồng không chút phủ nhận: “Một khi người bạt kiếm, ta liền có thể đương trường giết người!”

Điền Chấn gật đầu, vẻ mặt không ngờ lộ vẻ cười lạnh, đứng lên đi nhanh ra ngoài.

“Điền thúc thúc, đi rồi sao?” Lôi đại tiểu thư cười nói.

“Hừ.” Điền Chấn quay đầu lại cười lạnh nói: “Các người chỉ muốn xem có thể khích ta nổi giận không, hiện tại các người đã thấy rồi.”

Ông ta đột nhiên nhìn chăm chăm Phong Cuồng một hồi rồi lạnh lùng nói: “Người biết không? So với ta, người càng đáng thương hơn, bởi vì người còn phải đợi hai mươi năm.”

Nói xong mấy câu này, Điền Chấn cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Một mạch đi khỏi tòa cao ốc này, vẻ mặt Điền Chấn lúc này mới lộ ra vài phần thống khổ cùng bất đắc dĩ. Bản thân không ngờ bị bức bách đến bước này, trong lòng ông ta không khỏi nảy sinh vài phần bi thương.

Vừa rồi trên đó, chỉ cần bản thân không đè nén được cơn giận, thật sự bạt kiếm liều mạng cùng Phong Cuồng một trận, vậy cũng tương tự như tự mình phá hủy ước định hai mươi năm của môn quy. Phong Cuồng liền có thể giết chết ông ta tại chỗ mà không chịu hạn chế gì, .

Mà Điền Chấn cũng biết, bản lãnh của mình vạn vạn lần đánh không lại Phong Cuồng.

“Người thật sự có thể nhịn thêm hai mươi năm sao?” Vẻ mặt Lôi đại tiểu thư mang theo vài phần trào lộng nhìn Phong Cuồng.

Phong Cuồng đột nhiên gỡ thanh trường kiếm đeo bên người xuống, từ từ rút ra, nhẹ nhàng để lên bàn. Trong tay hắn cầm một tấm lụa trắng như tuyết, chậm rãi lau chùi thân kiếm.

Động tác của hắn nhẹ nhàng thông thả, ánh mắt nhìn mũi kiếm, không ngờ lộ ra một vẻ bình hòa hiếm có, miệng chậm rãi nói: “Ta cũng muốn lập tức một kiếm giết hắn... nhưng lại không được.”

Hắn ngừng đầu lên đưa mắt nhìn Lôi đại tiểu thư: “Ta là đệ tử Ngũ Hành Tông, môn quy là môn quy. Đây không phải cừu sát bình thường gì, mà là tranh đấu giữa Phong môn, Điền môn chúng ta, không chỉ so bì võ lực pháp thuật, mà còn kiên nhẫn, dũng khí... Ta một kiếm giết hắn thì không khó khăn lắm, nhưng nếu như ta thật sự làm như vậy... kỳ thật cũng như ta đã thua rồi!”

Nói tới đây, trong mắt Phong Cuồng bắn ra một ánh mắt lảng lệ, hần nhìn chăm chăm Lôi đại tiểu thư: “Người có phải rất hy vọng ta thua hay không?”

Lôi đại tiểu thư cười lạnh nói: “Người đã đạt được sự hiệu trung của Lôi gia ta, về phần sự hiệu trung này là cam tâm tình nguyện hay không.... đối với người có khác biệt gì sao?”

Phong Cuồng trầm mặc một hồi rồi lắc đầu nói: “Không khác biệt.”

Điền Chấn một mạch về tới nhà, lại đột nhiên nhìn thấy A Liệt ở đại sảnh đợi ông ta. Điền Chấn nhíu mày: “Người tại sao lại quay về? Ta không phải là cho người theo bên cạnh Kha Nhi sao?”

A Liệt cung kính nói: “Tiểu thư đã trở về, đang ở trong thư phòng chờ ngài.”

Điền Chấn nghe vậy sắc mặt lại càng khó coi, cả giận nói: “Ta kêu người coi chừng nó, không cho nó rời khỏi chỗ của Vô Tướng đại sư mà?”

Nộ khí của ông ta hôm nay đã tích tụ nhiều, giờ phút này đột nhiên lại bạo phát ra, trong ánh mắt không ngờ lại mang theo vài phần sát khí.

Trán của A Liệt có chút toát mồ hôi lạnh, miễn cưỡng nói: “Là Vô Tướng đại sư để tiểu thư đi... đi theo tiểu thư trở về chính là là là....”

“Là ai?”

Trong lòng A Liệt lộn xộn, cắn răng nói: “Là Tiểu Lôi.”

“Tiểu Lôi?” Ánh mắt Điền Chấn lập tức nheo lại, sắc mặt biến đổi vài lần.

Tiểu Lôi! Ông ta suy tư một hồi, rồi từ từ đi về phía thư phòng.

Khi Điền Chấn tiến tới thư phòng, vừa mở cửa ra, liền thấy Tiểu Lôi cùng Điền Kha Nhi ngồi kế bên nhau trên sofa. Đứa con gái nhu thuận của ông ta lại ở trong vòng tay của tên tiểu tử kia. Không ngờ cánh tay của hắn lại ôm chặt lấy eo của con gái ông ta. Điền Chấn nhìn không được, hừ mạnh một tiếng, trở tay đóng cửa thư phòng lại.

Điền Kha Nhi nhìn thấy phụ thân đi vào, sắc mặt đỏ lên, liền ngồi thẳng người dậy. Nhưng Tiểu Lôi lại không chút quan tâm, cánh tay ôm Điền Kha Nhi ngược lại gia tăng thêm vài phần lực đạo, thật sự đem cô bé này ôm cố định vào lòng.

Điền Kha Nhi bị Tiểu Lôi ôm chặt như vậy, động đậy cũng không được, sắc mặt đỏ ửng lên, thấp giọng la lên: “Buông, buông ra đi!”

Tiểu Lôi cười hì hì, đưa mắt nhìn Điền Chấn: “Sợ cái gì, Điền tiên sinh cũng không phải không biết cảm tình giữa chúng ta.”

Sắc mặt Điền Chấn âm trầm, từ từ đi tới phía sau bàn ngồi xuống. Lúc này Tiểu Lôi mới buông lỏng Điền Kha Nhi ra, cười nói: “Điền tiên sinh, thư phòng này, ta hình như đến lần thứ hai rồi, tựa hồ mỗi lần gặp được ông, sắc mặt của ông đều không được khá lắm a.”

Điền Chấn chỉ hừ một tiếng, đưa mắt nhìn đứa con gái của mình: “Kha Nhi, con đi ra trước đi.”

Điền Kha Nhi chần chờ một chút. Điền Chấn nổi giận nói: “Con không nghe lời ta nói, tự mình chạy về đây. Ta sau này sẽ tính sổ với con. Hiện tại con đi ra trước đi, ta có chuyện muốn nói với Tiểu Lôi tiên sinh.”

Điền Kha Nhi còn đang chần chờ, đưa mắt nhìn Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười nói: “Em đi ra trước đi, cha em không ăn thịt được anh đâu.”

Nhìn thấy Điền Kha Nhi lúc này đỏ mặt đi ra, Điền Chấn không khỏi thở dài trong lòng. Đứa con gái này dù sao cũng lớn rồi, vừa rồi đã không còn nghe mình nói nữa, cho thấy rõ lời nói của lão già như mình, phân lượng đã không trọng yếu bằng lời nói của tên tiểu tử này.

Kỳ thật nói tới nội tâm của Điền Chấn, cũng vị tất không có vài phần hối hận.

Lúc đầu ông ta đã từng có chọn lựa giữa Lôi Hồng và Tiểu Lôi. Tiểu Lôi tuyệt đối không phải là người bình thường, điểm này Điền Chấn rất rõ ràng. Cho nên ngay từ đầu, đã không có cản trở Tiểu Lôi cùng đứa con

gái gặp mặt. Nhưng biến cố lần đó trong lễ hội ngày sinh nhật của Điền Kha Nhi, lại khiến Điền Chấn có chút kiêng kỵ.

Chuyện phiền phức của Điền gia đã quá nhiều rồi, ông ta không muốn những phiền phức khác do Tiểu Lôi mang tới, lúc đó mới phải bỏ đi Tiểu Lôi, mời hẩn ly khai. Nhưng sau đó, Lôi gia không ngờ cùng ông đổi bạn thành thù, đây là điều Điền Chấn vạn vạn lần nghĩ không ra.

Sau lại nhìn thấy đứa con gái của mình vì tình mà khốn khổ, càng ngày càng tiều tụy, nếu nói trong lòng Điền Chấn không có hối hận, thì điều này là giả.

“Ta nhớ kỹ, người đã đáp ứng với ta, sẽ không dây dưa với con gái của ta nữa.” Ngón tay của Điền Chấn gõ nhẹ lên bàn, mặt nghiêm lại.

Tiểu Lôi nhẹ nhàng cười, không ngờ từ sofa duỗi hai chân đặt ngay lên trên bàn: “Ta cho rằng dùng hai cái chữ dây dưa này thật không tốt lắm.”

Điền Chấn không so đo với động tác của Tiểu Lôi, chỉ lạnh lùng nói: “Người lần này tới đây lại mang cho ta phiền phức! Ta đã đem Kha Nhi an trí tại nơi của Vô Tướng đại sư, là vì lo lắng cho an toàn của nó. Người vì sao lại đem nó đi khỏi?”

“Ta cho rằng, bảo vệ cùng với giam cầm, là hai khái niệm hoàn toàn giống nhau.” Tiểu Lôi thần nhiên nói: “Kha Nhi không phải là con chó con mèo, cô ta là một thiếu nữ, lại càng không phải là một phạm nhân.”

Điền Chấn hừ một tiếng: “Chuyện của Điền gia ta, người biết cái gì! Nói ra mục đích của người đi... nếu như giải thích của người không thể khiến ta vừa ý, tiểu tử... Điền Chấn ta không phải là người hiền lành tử tế đâu!”

Tiểu Lôi bĩu môi, tự nói với mình: “Đây là uy hiếp sao... hắc hắc...” Hẩn đề cao thanh âm, lớn tiếng nói: “Điền Chấn, nói thẳng ra.... Chuyện của Điền môn các người, ta vốn không muốn lo tới. Bất quá nhìn thấy vẻ mặt của Kha Nhi, ta lại phải giúp người một phen...”

“Người nói cái gì?”

Tiểu Lôi không tức giận nói: “Ta nói ta giúp người một phen!”

Điền Chấn cả giận cười: “Ha ha ha ha ha... giúp ta một phen! Không biết trời cao đất dày! Tiểu tử, người cho rằng người có chút pháp thuật, là có thể đồng dạng mở miệng vậy sao?”

Tiểu Lôi thở dài, nhẹ nhàng nói từng chữ: “Không phải là tranh đấu của Phong môn Điền môn Ngũ Hành Tông sao? Nếu không phải coi sắc mặt của Kha Nhi, cái chuyện phiền phức nhỏ kiểu này ta cũng không thêm nhúng tay vào.”

Lời này của hẩn mặc dù ngạo mạn, nhưng kỳ thật không phải là nói mạnh miệng gì.

Nói tới đó, Tiểu Lôi từ trước tới giờ mặc dù phiền toái bám khắp người, nhưng đụng phải toàn là mấy chuyện phiền toái lớn. Cái gì mà giáo hội Tây phương, hoặc là vướng mắc tới Hắc Ám hội nghị, hoặc là bí mật của các chư thần trong thần thoại Hy Lạp... Sau này lại phiền hà cùng với Tiên Sơn phái, đại náo núi Côn Luân vân vân...

Mấy chuyện này không phải là nhiệt náo tới kinh thiên động địa hay sao?

So ra mà nói, Ngũ Hành Tông, bất quá chỉ là tranh đấu nội bộ của một tông phái hạng hai đang xuống dốc. Thật sự chỉ có thể tính là “phiền phức nhỏ” thôi.

Sắc mặt Điền Chấn đột nhiên biến đổi, đứng lên nhìn chăm chăm lấy Tiểu Lôi: “Người nói cái gì? Cái gì Ngũ Hành Tông... Người sao lại nói mấy cái này?”

Tiểu Lôi sờ trong người một hồi, lúc này mới lấy từ trong túi Càn Khôn ra một viên ngọc Như Ý, dùng ngón tay bắn ra. Ngọc Như Ý kia từ từ bay về phía Điền Chấn, dường như bên dưới đang có một bàn tay nâng đỡ nó.

Chiêu này của hắn để lộ ra một chút thực lực. Mặc dù trong lòng Điền Chấn có chút không ngờ, nhưng dù sao đã sớm biết Tiểu Lôi có chút đường lối, cũng không đến nỗi kinh ngạc như thế. Nhưng ông ta tiếp lấy ngọc Như Ý này, chỉ thấy trên bề mặt có điêu khắc hai chữ theo thể chữ tiểu triện nhỏ tí.

“Tiêu Dao”

Sắc mặt Điền Chấn lập tức biến đổi.

“Tiêu Dao? Đây là đồ vật của phái Tiêu Dao?” Điền Chấn nhìn chăm chăm lấy Tiểu Lôi, thanh âm có chút kích động: “Người... tiểu tử... Tiểu Lôi tiên sinh, ngươi là người phái Tiêu Dao hả?”

Tiểu Lôi bĩu môi, trong lòng lại nói, bất quá là từ nơi của Tiêu Dao Tử trộm được một viên Như Ý bị bể này. Cái thứ đồ bể này cũng không có tác dụng bao nhiêu, chỉ có thể đặt ở nơi nào đó tị tà trấn ác mà thôi. Trong túi Càn Khôn của Tiểu Lôi có một đồng đồ, bất quá đây là món đồ rác rưởi nhất, có cái gì mà ngạc nhiên chứ?

“Ngươi thật sự nhận ra món đồ này.” Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Từ một viên ngọc Như Ý, ngươi liền biết ta là người của Tiêu Dao phái?”

Điền Chấn nghiêm mặt nói: “Trong các tiền bối của Điền môn, có một vị tiên nhân đã từng may mắn tham gia qua đại hội Vạn Tiên, đã từng may mắn có được một kiện pháp bảo từ Tiêu Dao phái. Trên pháp bảo kia, cũng có khắc chữ tiểu triện như thế này.”

Vẻ mặt Điền Chấn đột nhiên lộ vẻ vui mừng, từ phía sau bàn đi tới, nắm lấy bả vai Tiểu Lôi, kích động nói: “Tiểu Lôi tiên sinh.... ngươi ngươi ngươi, ngươi quả thật là người Tiêu Dao phái à?”

189. Chương 190: Lôi Đại Tiểu Thư

Thái độ Điền Chấn thật sự chuyển biến rất nhanh, lão vốn vẫn gọi “Tiểu tử”, hiện tại biết Tiểu Lôi là người Tiêu Dao phái, lập tức sửa thành “Tiểu Lôi tiên sinh.”

Điền Chấn lại không nghĩ đến chuyện này, tiếp tục hỏi: “Ngươi thật sự là người Tiêu Dao phái?”

“Chuyện này sao, ta không phải người Tiêu Dao phái, bất quá cùng Tiêu Dao phái cũng có chút uyên nguyên thôi.” Tiểu Lôi nói những lời này, bàn tay Điền Chấn đang nắm lấy vai Tiểu Lôi thủ cũng buông lỏng, sắc mặt lập tức lạnh đi ba phần. Tiểu Lôi thấy vậy, thầm nghĩ: Lão già kênh kiệu, nếu không nể mặt con gái nhà ngươi, ta mặc kệ sinh tử của Điền môn!

Điền Chấn nhíu mày: “Vậy ngươi như thế nào biết được sự tình Ngũ Hành Tông của ta?”

Tiểu Lôi nhin không được, phẩy tay nói: “Chuyện này cũng không cần phải nói, ta chỉ nói cho ngươi một câu, tên Phong Cuồng gì đó, ta giúp ngươi trừng trị hắn là được.”

“Ngươi? Ngươi làm sao giải quyết”

Tiểu Lôi bĩu môi: “Còn có thể làm sao giải quyết? Quyền đầu cứng là đại gia ! Đánh đến khi hắn chịu thua.” Nói đến đây, hắn đứng dậy, cũng không muốn nói bậy với Điền Chấn nữa.

Trước khi ra khỏi phòng, Tiểu Lôi đột nhiên quay đầu nói một câu: “Tên Phong Cuồng đó, ta giúp ngươi giải quyết, nhưng sự tình Lôi Gia hắc hắc, ta trước tiên nói rõ ràng, Lôi Gia và ta quan hệ không tệ, ta chỉ giúp ngươi đối phó Phong Cuồng, nhưng Lôi Gia, ta sẽ không động đến bọn họ ngươi tốt nhất cũng không cần động đến Lôi Gia.”

Điền Chấn nhướn mày, sắc mặt có chút bất hảo. Tiểu Lôi không thèm nói, nhẹ nhàng cười. Trở tay điếm một chỉ

Một tiếng keng trong chảo vang lên, liền thấy trong tay Tiểu Lôi bắn ra một đạo ngân quang, chén trà trên bàn Điền Chấn bị bắn thủng hai lỗ nhỏ. Nước trà vô thanh vô tức chảy ra.

Điền Chấn kinh ngạc, nhìn chăm chăm chén trà trước mặt, mặt bên này có hai lỗ, nhưng mặt bên kia lại không hề hấn gì, Tiểu Lôi tùy tiện ra tay, hiển nhiên đã trấn trụ Điền Chấn.

Tiểu Lôi cười khể hai tiếng: “Cười gió mà đi, ta tự Tiêu Dao !” Lời vừa nói ra, hấn đã nhẹ nhàng đi mất.

Ra khỏi Lôi Gia, Tiểu Lôi ngẫm nghĩ. Bằng vào bản lãnh hiện tại của hấn, đem Phong Môn trên dưới quét sạch, nghĩ cũng không khó. Bất quá Lôi Gia lại chẳng phải dễ giải quyết, nghĩ tới nghĩ lui. Tiểu Lôi quyết định đi tìm Lôi đại tiểu thư hỏi thăm tình huống.

Chỗ ở của Lôi đại tiểu thư, Tiểu Lôi tự nhiên đã biết. Sinh nhật Điền Kha Nhi lần trước, Lôi đại tiểu thư đã thay phục trang cho Tiểu Lôi tại nhà. Tiểu Lôi bằng trí nhớ tìm tới.

Nơi đó cố nhiên là khu nhà cao cấp, hệ thống bảo an của cao ốc cũng không làm khó Tiểu Lôi.

Mặc dù cửa đóng chặt, bất quá với bản sự của Tiểu Lôi, xuyên tường nhập môn cũng không có gì khó. Hấn lặng lẽ tiến vào nhà Lôi đại tiểu thư.

Đây là lần thứ hai Tiểu Lôi đến chỗ ở của Lôi đại tiểu thư. Trong nhà không có ai, Tiểu Lôi tùy ý xem xét. Nơi này là tầng đỉnh của cao ốc. Cả tầng lầu đều thông suốt, nhìn qua cực kỳ rộng lớn, bài trí trong nhà dựa theo phong cách đơn giản tối đa, mặc dù hào hoa nhưng cũng không lộ rõ.

Quái dị nhất, chính là tủ quần áo của Lôi đại tiểu thư, tủ quần áo tứ phía hoàn toàn trong suốt, có thể thấy trong đó có rất nhiều các loại nội y của thiếu nữ, Tiểu Lôi sắc mặt cổ quái, đi một vòng quanh nhà, sau đó tùy ý nằm trên ghế trường kỷ, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc thái dương hạ sơn, trong nhà đã tối đen, nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng động, Tiểu Lôi động tâm, lập tức lẩn mình, nấp sau cửa. Cửa vừa khai mở, một trận hương phong bay tới, Lôi đại tiểu thư đẩy cửa bước vào.

Lôi đại tiểu thư vừa mới bước một bước, đột nhiên phía sau có một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên vai nàng. Lôi đại tiểu thư lập tức biến sắc! Bất quá từ nhỏ nàng đã trải qua việc tu hành nghiêm khắc của gia tộc, phản ứng rất nhanh.

Nàng vặn người, cổ tay đã bắn ra một thanh chủy thủ, đâm mạnh tới.

“Hắc hắc”

Trong bóng đêm truyền đến vài tiếng cười quen thuộc, Lôi đại tiểu thư chỉ cảm thấy cổ tay tê dại, chủy thủ trong tay đã bị người đoạt lấy.

Nàng không cần nghĩ ngợi, một chưởng liền phách ra, roac một tiếng, bàn tay Lôi đại tiểu thư đã ấn vào cánh cửa, cánh cửa kiên cố rã ra như giấy, một chưởng này đánh vào khoảng không, người kia cười khể một tiếng, đã tới sau lưng nàng.

Lôi đại tiểu thư chờ người, nàng hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện, liền nghe thấy tiếng người nọ sau lưng cười nói: “A. Lôi đại tỷ, đã lâu không thấy, cô cũng không cần vừa gặp đã đánh người?”

“Người là Tiểu Lôi?”

Nàng xoay người lại, liền thấy một nam tử trẻ tuổi mỉm cười đứng trước mặt, trong đại sảnh hôn ám, ánh mắt của hấn sáng lên như hàn tinh.

“Ta hôm nay mới biết được, hóa ra thân thủ Lôi đại tỷ khá như vậy hắc hắc” Tiểu Lôi cười hi hi, tiện tay mân mê cánh cửa bị đánh vỡ: “Chưởng lực khá lắm! Cô không phải là người Phong Môn sao? Phong Môn am hiểu pháp thuật, hình như ta chưa nghe nói Phong Môn cũng am hiểu võ công?”

Lôi đại tiểu thư lúc này mới bình tĩnh lại, hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, hai tay vỗ vào nhau.

Ba ba ba ba !

Theo tiếng vỗ tay, căn phòng sáng lên, mấy cây đèn trong phòng khách cũng theo âm thanh mà sáng lên.

“A nguyên là điều khiển bằng âm thanh người có tiền biết hưởng thụ a khó trách ta tìm kiếm nửa ngày, cũng tìm không thấy công tắc ở đâu.” Tiểu Lô cười rất vui vẻ, không hề có chút áy náy khi tự tiện xâm nhập nhà người khác.

Lôi đại tiểu thư hừ một tiếng, đi tới ghế trường kỷ ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Người đến làm gì? Người làm sao vào được?”

Nụ cười Tiểu Lô không thay đổi, hần chậm rãi đi tới, cố ý ngồi xuống kề sát bên người Lôi đại tiểu thư. Nàng nhíu mày, lập tức ngồi tránh ra một chút.

“Cô có biết, ta cũng biết một chút pháp thuật. Hệ thống bảo an này không ngăn được ta.”

“Hừ, người sao lại đổi nghề thành ăn trộm?”

Tiểu Lô cười ha ha, nói: “Ăn trộm sao, ta không định làm. Hôm nay đến để thăm hỏi cô, dù sao mọi người cũng là bằng hữu. Cũng lâu ngày không thấy.”

Sắc mặt Lôi đại tiểu thư trầm xuống: “Người rốt cuộc đến làm gì? Ta không có hứng thú cùng người cười đùa !”

Tiểu Lô cố ý thở dài nặng nề, ngã người ra sau ghế, uể oải nói: “Ta gặp phiền toái, tìm cô kể khổ.”

“Hừ !”

Lôi đại tiểu thư hừ một tiếng, vẫn lạnh lùng trừng mắt Tiểu Lô. Nàng sao có thể tin tưởng câu nói xằng này của Tiểu Lô.

Tiểu Lô xòe tay tỏ vẻ vô tội: “Là thật. Các người muốn đối phó Điền gia, hiện tại, ta nể mặt Điền Kha Nhi, làm sao có thể tự thủ bàng quan nhưng dù sao quan hệ của chúng ta cũng không tệ”

Lôi đại tiểu thư lập tức phi một tiếng: “Ai cùng người quan hệ không tệ !”

Tiểu Lô hì hì cười, nói: “Được được, là ta và Lôi Hồng quan hệ không tệ, làm sao dám cùng Lôi đại tỷ đối đầu đây. Nếu chỉ là một mình tiểu tử Phong Cuồng, ta đã sớm cắt mũi hần rồi.”

Lôi đại tiểu thư liếc Tiểu Lô nói: “Người có bản sự này sao?”

Tiểu Lô đột nhiên ngưng cười. Hần nghiêm mặt nói: “Lôi đại tỷ, ta mặc dù thích cười đùa. Nhưng mọi người quen biết lâu như vậy, có thấy ta đã từng khoác lác chưa?”

Lôi đại tiểu thư nghiêng đầu ngẫm nghĩ, không thể không thừa nhận: “Hình như không có nhưng người nửa đường hủy ước thì có.”

Tiểu Lô cười nói: “Như vậy đi, dù sao tâm nguyện của cô chính là không cho Lôi Hồng cưới Điền Kha Nhi, hiện tại tâm nguyện đạt thành, cũng không thể tính là ta hủy ước.”

Lôi đại tiểu thư miễn cưỡng gật đầu: “Cho là người nói đúng ! Được rồi. Người rốt cuộc có ý gì, thông khoái nói ra !”

Tiểu Lô nghiêm mặt nói: “Ta nói đây, các người muốn đối phó Điền gia, ta nhất định phải nhúng tay. Phong Môn gì đó, ta xem cũng bình thường, nếu không phải nể mặt cô, ta đã sớm trực tiếp đập bằng đám Phong Môn! Ta đến chỉ hỏi cô một câu cô và Phong Môn rốt cuộc có quan hệ gì? Vì sao phải giúp đỡ Phong Môn?”

Lôi đại tiểu thư lạnh lùng cười: “Ta vì sao phải nói cho người?”

Dừng một lúc, ngữ khí của nàng bình hòa một chút, lại thêm một câu: “Cho dù nói cho người. Người cũng không giúp được ta.”

Ánh mắt Tiểu Lô sáng ngời: “Nói như vậy, là cô có nỗi khổ, không thể không giúp Phong Môn?”

Lôi đại tiểu thư đột nhiên trong lòng phiền muộn, quát: “Chuyện này không liên quan đến người !”

Tiểu Lô vẫn uể oải nằm trên ghế trường kỷ, chậm rãi nói: “Như vậy đi, ta nói cho cô một bí mật, sau đó dùng bí mật này trao đổi còn cô nói cho ta biết, tại sao Phong Môn hiếp bách cô, thế nào?”

Hắn cố ý dụng từ “Hiếp bách” này, lập tức Lôi đại tiểu thư không hề phản đối, Tiểu Lôi đã biết mình đã đoán đúng.

“Bí mật? Ta đối với bí mật của người không có hứng thú.” Lôi đại tiểu thư đứng lên, chỉ vào cửa chính, nói: “Nếu người đến chỉ là vì sự tình này, vậy người có thể đi. Sự tình Phong Môn và Điền môn, người tốt nhất không cần nhúng tay ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Tiểu Lôi vẫn nằm ở ghế trường kỷ, nhìn Lôi đại tiểu thư, ung dung nói: “Chuyện của ta, có quan hệ với đệ đệ của cô.”

Lôi đại tiểu thư sắc mặt biến đổi: “Lôi Hồng ! Người nói là có quan hệ với Lôi Hồng!” Trong mắt nàng bắn ra một chút sát khí: “Tiểu tử ! Người tốt nhất đừng đụng đến Lôi Hồng! Việc này hẳn hoàn toàn không biết. Cho nên ta mới có thể đưa hắn đi xa... người”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Ta và Lôi Hồng quan hệ tốt lắm, ta thế nào cũng không làm hại hắn hơn nữa, ta vừa rồi nói chính là, sự tình này và đệ đệ của cô có quan hệ, lại không nói là có quan hệ với Lôi Hồng!”

Lôi đại tiểu thư nhú mày, tựa hồ có chút mơ hồ: “Vậy là sao?”

Tiểu Lôi mỉm cười, nói: “Đây là bí mật ta nói, hiện tại cô không ngại trước hết nghe ta kể một cổ sự, như thế nào?”

Không đợi Lôi đại tiểu thư phản đối, Tiểu Lôi đã bắt đầu kể.

Hắn kể tao ngộ buổi tối ngày đầu tiên hắn cùng bọn Lôi Hồng dọn nhà tới trang viên!

Buổi tối hôm đó, Tiểu Lôi đại chiến Quỷ Vương tại trang viên, hơn nữa phát hiện biệt thự trong trang viên bị người âm thầm ám phong thủy hại người..., cuối cùng lại nói tới “Phương Bá” người làm vườn thần bí.

Nói tới những lời kỳ quái của Phương Bá lúc đang tỉnh táo, cuối cùng lại nói tới cuộc nói chuyện giữa Phong Cuồng và Tiểu Lôi

Sắc mặt Lôi đại tiểu thư bắt đầu có chút không kiên nhẫn, nhưng càng nghe sắc mặt càng kinh ngạc, đợi Tiểu Lôi kể xong xuôi, hắn nhìn nàng , lại phát hiện Lôi đại tiểu thư hít thở dồn dập, sắc mặt trắng bệch, trên đầu đầy mồ hôi, nàng kêu khẽ một tiếng, ngồi rũ xuống vô lực trên ghế trường kỷ.

Ánh mắt nàng bất khả tư nghị nhìn chăm chăm Tiểu Lôi thật lâu, Tiểu Lôi vừa muốn mở miệng, Lôi đại tiểu thư đột nhiên lớn tiếng quát: “Người hồ thuyết bát đạo, là có dụng ý gì!!!”

Nói xong, bàn tay nàng vồ xuống mặt bàn, bách một tiếng, chiếc bàn lập tức vỡ nát thành bụi phấn. Lôi đại tiểu thư bỗng nhiên đứng phắt dậy, một chưởng kích tới Tiểu Lôi.

“Mẹ ! Cô sao không nói đạo lý !” Tiểu Lôi nghiêng người tránh qua, Lôi đại tiểu thư lại xông tới, quyền đả cước thích, toàn bộ đều nhằm vào Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi bất đắc dĩ, triển khai thân pháp, hai người bắt đầu rượt đánh giữa đám ghế trường kỷ, Lôi đại tiểu thư thở hổn hển, hiển nhiên tâm tình kích động, mỗi một chưởng một cước, đều dụng chân lực, một chưởng tung ra làm chiếc ghế trường kỷ trước mặt gãy thành hai đoạn, một cước đá bay chiếc bàn trước mặt Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi không muốn cùng nàng đánh nhau, chỉ một mực né tránh, miệng kêu lên: “Ta nói đều là chuyện thật, cô điên sao?? Cô còn đánh nữa !” Tránh khỏi một trảo của Lôi đại tiểu thư, rắc một tiếng, gỗ vụn trên vách tường kể bên bay tán loạn, một trảo của Lôi đại tiểu thư khắc thật sâu trên vách tường, Tiểu Lôi không nhịn được, vịn người tiến tới trước mặt Lôi đại tiểu thư, Lôi đại tiểu thư đang tức giận, lại đột nhiên nhìn thấy Tiểu Lôi ngay trước mũi, kêu lên một tiếng, tung chân đá ngay, Tiểu Lôi thuận thế ôm lấy đôi chân dài của nàng gắng sức đẩy tới, Lôi đại tiểu thư liền ngã ra sau, Tiểu Lôi một tay nắm vòng eo mềm mại của nàng, quát: “Đừng đánh nữa ! Đánh nữa ta trở mặt a !”

Lôi đại tiểu thư quát nhẹ một tiếng, tung chưởng nhắm ngay mặt Tiểu Lôi phách tới, Tiểu Lôi lần này cũng không né tránh, nhìn chưởng của đối phương, đột nhiên há mồm thổi nhẹ vào bàn tay của nàng.

Chỉ một hơi nhẹ nhàng như vậy, Lôi đại tiểu thư lại đau đến cúi gập người.

“Còn đánh nữa thôi?” Tiểu Lôi trầm giọng nói.

Lôi đại tiểu thư quát: “Tiểu tử đệ tiện, thả ta ra!”

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, buông nàng ra, thoáng một cái đã tới phía sau, giữ chặt hai tay nàng, nói: “Ta nói đều là chuyện thật, cô vì sao không tin?!”

“Hồ thuyết bát đạo ! Lôi Hồng rõ ràng là đệ đệ của ta!” Lôi đại tiểu thư nói xong còn muốn tung chân đá, nhưng Tiểu Lôi tiện tay điểm nhẹ bên hông, hai chân nàng lập tức cứng đờ, một chút khí lực cũng không có. Hai chân nàng tê dại, người cũng đổ gục xuống, Tiểu Lôi thuận thế ôm lấy nàng, cười khở: “Tốt rồi, cô đừng đánh, chúng ta từ từ nói được không?”

190. Chương 191: Bí Mật Thân Thế

Thoảng thấy nộ ý trong mắt Lôi Đại tiểu thư, Tiểu Lôi không dám đùa giỡn tiếp, nhanh chóng thả tay ra, ngưng ngừng nói: “Lôi Đại tỷ, lời ta nói đều là thật, cô nếu không tin, ta cũng chả có cách nào.”

Lòng ngực Lôi Đại tiểu thư không ngừng phập phồng, hiển thị tâm tình nội tâm kích động, cắn răng nhìn chằm chằm Tiểu Lôi vài lần, sau đó mới mở miệng - một lời này của nàng, khiến cho Tiểu Lôi lại càng hoảng sợ, chỉ vì giọng nói của nàng trở nên khàn khàn: “Người đem chuyện vừa rồi tử tế nói lại lần nữa cho ta”

Tiểu Lôi sắc mặt chợt biến đổi: “Cô chịu tin tưởng ta?”

Lôi Đại tiểu thư nghiêng răng nói: “Người lặp lại lần nữa nói cẩn thận từng điểm, mỗi một chi tiết đều phải nói rõ ràng rành mạch cho ta!”

Tiểu Lôi gật gật đầu, lúc này mới đem chuyện mình cùng mấy người Lôi Hồng lần đầu tiên tiến vào vùng ngoại vi trang viên gặp một loạt sự tình nhất loạt kể lại một lượt, nhất là chuyện của “Phương bá”, còn có cả vấn đề của Phong Cuồng nói lại một lần nữa

Lôi Đại tiểu thư lần này không đánh cũng không náo loạn nữa, ngược lại chậm rãi ngồi xuống, yên lặng nghe Tiểu Lôi kể. Lúc Tiểu Lôi nói xong, nhìn trộm vẻ mặt của Lôi Đại tiểu thư, lại phát hiện biểu tình nàng bình tĩnh, làm cho người ta không nhìn ra một điểm biến hoá nào.

Chỉ là vẻ mặt quá lạnh lùng, khiến cho biểu tình trên khuôn mặt nàng tựa như tảng băng ngọc thạch vậy.

Lôi Đại tiểu thư yên lặng, Tiểu Lôi cũng không nói gì nữa, chỉ đành cùng nàng ngồi trầm mặc hồi lâu.

“Những chuyện này, người nói đều là thật chứ?”

“Câu nào cũng thật!” Tiểu Lôi thở dài. Hẳn rõ ràng nghe ra thanh âm của nàng đang run rẩy.

Lôi Đại tiểu thư cắn môi, hốt nhiên hướng Tiểu Lôi đánh một bạt tai, động tác của Tiểu Lôi rất nhanh, lập tức nghiêng đầu tránh thoát. Lôi Đại tiểu thư trở tay lại đánh một bạt tai nữa, Tiểu Lôi cả giận nói: “Cô làm cái gì!” Đưa tay bắt lấy cổ tay của nàng.

“Hừ! Những chuyện này, người đã biết từ lâu, tại sao không nói cho ta!!” Lôi Đại tiểu thư cũng giận dữ nói.

Tiểu Lôi ghen giọng, lập tức lớn tiếng: “Ta tại sao phải nói cho cô? Quan hệ của chúng ta rất tốt sao?”

Lần này đến phiên Lôi Đại tiểu thư tắc tị, nhưng nàng bỗng nhiên lại biến sắc nói: “Vây giờ người nói cho ta những cái này để làm gì?”

Tiểu Lôi thở dài, biết không giấu diếm được sự tinh minh của Lôi Đại tiểu thư, đành phải kể lại chuyện mình nể mặt Điền Kha Nhi nhúng tay vào vụ việc của Ngũ Hành Tông.

“Hừ hừ!” Lôi Đại tiểu thư nheo mắt lại, liên tục cười lạnh: “Ta biết, người sao lại có hảo tâm đến vậy! Nếu không phải bởi vì Điền Kha Nhi, việc này người sẽ không nói cho ta biết, đúng không?”

Không đợi Tiểu Lôi nói chuyện, Lôi Đại tiểu thư thành linh hung hăng vỗ mạnh lên vách tường, mày liễu xé lên, quát: “Giỏi cho Phong Cuồng! Ta bán sức cho người, người lại giấu diếm chuyện đệ đệ ta! Còn dám giả thủ đoạn sau lưng ta!”

Lôi Đại tiểu thư trong lòng rất rõ ràng, chính mình bán mạng cho Phong Cuồng, hoàn toàn bởi vì Lôi gia bị Phong môn khống chế, còn hạ huyết chú kia lên mình Lôi gia tử tôn - nói đến việc này, nếu như Lôi Đại tiểu thư tự mình bị uy hiếp, vậy với tính tình cường liệt của nàng, hẳn là thà chết cũng không chịu bị người hiếp bách. Cùng lắm là chết mà thôi.

Thế nhưng Lôi Đại tiểu thư lại yêu quý đệ đệ mình đến cực điểm, tuyệt đối không muốn Lôi Hồng chịu thương tổn gì. Lúc này bất đắc dĩ mới bị Phong Cuồng ép phục tùng, chỉ hy vọng Phong Cuồng có thể giải khai huyết chú trên người Lôi Hồng, để cho đệ đệ mình được sống tiếp, vậy là được rồi.

Nhưng hiện giờ nhìn lại, Lôi Hồng căn bản không phải là thân sanh đệ đệ của mình?

Vậy chẳng phải là Phong Cuồng tiếp tục lừa gạt mình? Lôi Hồng không phải con em Lôi gia, vậy trên người hẳn tự nhiên không có huyết chú gì cả!

Nghĩ tới đây, Lôi Đại tiểu thư nắm chặt tay, nghiến răng căm hận nói: “Hay cho Phong Cuồng! Hắn sớm đã biết việc này, lại trêu chọc ta như thế”

Tiểu Lôi thở dài, thấp giọng nói: “Lôi đại tỷ. Ta vẫn còn có chuyện muốn hỏi cô”

Lôi Đại tiểu thư liếc mắt nhìn Tiểu Lôi: “Người nói đi.”

“Ân” Tiểu Lôi dè dặt nói: “Với tính tình của cô, tại sao lại cam tâm bán sức cho Phong Cuồng?”

Lôi Đại tiểu thư phát phát tay, thở dài nói: “Lôi gia chúng ta vốn là môn hạ Phong môn, cái tên gia hoả kia là môn chủ Phong môn, ta chịu sự sai khiến của hắn cũng không có gì ngạc nhiên.” Dừng một chút, nàng lại nói: “Vốn đây là vấn đề của thế hệ trước, hiện tại Lôi gia, cũng do nhân thủ Lôi gia chúng ta một tay kiến tạo nên, bỗng nhiên tên tiểu tử Phong môn ở đâu nhảy ra, kêu ta nghe lệnh của y, trong lòng ta tự nhiên là không phục. Chỉ là Lôi gia chúng ta căn bản là quân cờ mà Phong môn an bài bên cạnh Điền môn, nếu đã là quân cờ, bọn chúng sớm đã nghĩ ra biện pháp khống chế chúng ta”

Ngừng một lát, Lôi Đại tiểu thư thở dài: “Từ sau khi Ngũ Hành Tông nội chiến, Phong môn đã trở nên đọa nhập tu ma đạo bọn chúng đã hạ một loại huyết chú lên người Lôi gia chúng ta, loại trở chú này truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, cha truyền cho con, con truyền cho cháu chỉ có môn chủ Phong môn mới có thể giải cứu, nếu không, một khi Lôi gia đệ tử bị hạ huyết chú, tuyệt đối sẽ không sống quá hai mươi ba tuổi”,

Lôi Đại tiểu thư sau khi nói ra những lời này, mặc dù cố gắng bảo trì ngữ khí lạnh lùng, nhưng cơ mặt mơ hồ đang run rẩy. Tiểu Lôi động tâm, bật thốt lên: “Vậy trên người cô cũng có loại huyết chú này? Cô cũng không sống quá hai mươi ba tuổi sao?”

Lôi Đại tiểu thư hờ hững cười cười: “Năm nay ta hai mươi hai tuổi, cũng chỉ cách thời gian huyết chú phát tác có một năm mà thôi bất quá bây giờ ta đang phục tùng Phong Cuồng, hẳn sẽ không để cho ta chết đâu.” Nói tới đây, Lôi Đại tiểu thư nắm lấy Tiểu Lôi, chậm rãi nói: “Sự tình này của đệ đệ ta Lôi Hồng thật sự không phải máu mủ của Lôi gia chúng ta?”

Tiểu Lôi từ từ nói: “Lần đó là Phong Cuồng nói cho ta biết, khi hắn nói những lời này, còn che dấu cô, nghĩ đến không phải là nói dối.

Sắc mặt Lôi Đại tiểu thư vẫn có chút lưỡng lự. Dù sao Lôi Hồng và nàng lớn lên từ nhỏ, tỷ đệ tình thâm, muốn cho nàng ngay lập tức tiếp thụ, xác thật có chút không dễ dàng lắm. Suy nghĩ một chút, nàng mới nói: “Dựa theo những gì người nói, chuyện này, duy nhất có thể biết chân tướng, cũng chỉ có Phương bá”

Tiểu Lôi tâm niệm khe động: “Phương bá bây giờ còn sống không?”

Lôi Đại tiểu thư thản nhiên nói: “Chết rồi.”

Tiểu Lôi trong lòng vốn không trông chờ gì, nghe vậy chỉ thở dài: “Ta biết, loại sự tình trọng yếu này, Phong Cuồng đương nhiên sẽ giết người diệt khẩu.”

Lôi Đại tiểu thư lạnh lùng hừ một tiếng: “Lúc đó sau khi Phương bá bị mang về, ngày thứ hai đã chết, ta vốn hoài nghi là do Phong Cuồng làm, lại không nghĩ rằng hắn vì cái gì mà sốt ruột giết ông ta, có điều là ông ta quả thật đáng chết hừ”

Khi nàng nói những lời này, ngữ khí có chút lạnh lùng, ngược lại mơ hồ có vài phần hận ý đối với Phương bá.

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Cô hà tất phải nói thế. Nói gì thì nói, ông ta hắn là cha ruột của Lôi Hồng Lôi Hồng mặc dù không phải con của cha cô, nhưng cũng coi là đệ đệ của cô, cũng là tỷ đệ cùng mẹ khác cha. Bất quá Lôi Hồng không phải con ruột của cha cô, không có huyết thống Lôi gia đối với hắn mà nói, ngược lại thật may mắn.”

Sắc mặt Lôi Đại tiểu thư do dự, trầm mặc chầm một phút, ánh mắt trở nên rất kỳ quái, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Tiểu Lôi chuyện hôm nay người nói, là quá trọng yếu ta không thể lập tức tin tưởng hết được..... còn như người nói sự tình này cho ta, ta cũng biết suy nghĩ trong đầu người hừ hừ, người vị tất có hảo tâm gì, đơn giản chính là muốn cho ta cùng Phong Cuồng trở mặt mà thôi chuyện này không cần người lo lắng! Phong Cuồng nếu âm thầm chơi loại bẫy này với ta. Hừ hừ, Lôi Minh Nhi ta là loại người nào, tự nhiên sẽ khiến cho hắn từ bỏ ý đồ!!

Lôi Đại tiểu thư thình lình đứng lên, nhíu mày đi vài bước, bỗng cao giọng nói: “Không đúng! Không đúng a!!”

“Tiểu Lôi, ta hỏi người ngày đó Phong Cuồng có phải định mua chuộc người hay không?”

”Đúng vậy, hắn còn đưa ta một quyển bí kíp tu hành của Phong môn Ngũ Hành Tông,

Lôi Đại tiểu thư khoát tay chặn lại: “Bí kíp của Ngũ Hành Tông Phong môn. Ta căn bản không để trong lòng. Ta hỏi chính là Phong Cuồng lấy lòng người, muốn người làm cái gì?”

“Muốn ta trợ giúp hắn tìm kiếm đệ đệ thật sự của cô hả?” Tiểu Lôi trong lòng máy động, cười nói: ”Ta đã minh bạch ý tứ của cô,

Lôi Đại tiểu thư từng chữ từng chữ nói: “Trong sự tình này, nhất định còn có huyền cơ! Nếu đơn thuần chỉ là chuyện Phương bá và mẹ ta có” nói tới đây, sắc mặt Lôi Đại tiểu thư có chút phức tạp, cắn răng nói: “Nếu đơn thuần chỉ là như thế, vậy Lôi Hồng chính là con ruột ông ta vậy Lôi Hồng cũng còn là đệ đệ ta, chỉ có điều chúng ta không phải cùng cha sinh ra, nhưng vẫn có chung mẹ!”

Tiểu Lôi gật đầu, tiếp lời nói: ”Không sai! Nhưng Phong Cuồng lại nói, Lôi Hồng không phải là đệ đệ cô, đệ đệ của cô có một thân phận khác cái này thật có chút ý vị sâu xa

Nói tới đây, Tiểu Lôi day day huyệt thái dương, cười khổ nói: “Ân oán của những gia đình phú quý các người, thật là có hơi phức tạp.”

Lôi Đại tiểu thư thản nhiên nói: “Rất tốt, vậy chúng ta sẽ lại làm tiếp một giao dịch!”

Tiểu Lôi vuốt vuốt mũi: “Hình như mỗi lần giao dịch với cô, quá nửa sẽ không chuyện gì tốt.”

Lôi Đại tiểu thư lạnh nhạt nói: “Trái lại, là do người không tuân thủ các điều ghi trong hiệp nghị!” Nói tới đây, ngữ khí nàng chuyển đổi, hơi có chút nhu hoà, chậm rãi nói: “Sự tình này, chỉ bằng lời nói của người, ta cũng không thể toàn bộ tin người hiện giờ người duy nhất biết chân tướng sự việc là Phương bá đã chết nhưng nếu sự tình trở nên rõ ràng, trong lòng ta lại bất an! Còn nữa, Lôi Hồng dù sao cũng có quan hệ không tệ với người, hắn là bằng hữu của người, người cũng không hy vọng hắn có chuyện gì chứ

Tiểu Lôi thở dài nói: “Ta hiểu rồi cô cũng hy vọng ta có thể đem chuyện này tra xét rõ ràng đúng không? Hoặc là nói, cô đã tin lời ta nói cô tin lời Phong Cuồng nói, đệ đệ của cô là một người khác, mục đích của cô và Phong Cuồng giống nhau, muốn ta giúp cô tìm thấy đệ đệ thật sự của cô?”

Lôi Đại tiểu thư lắc đầu, sắc mặt có chút phức tạp: “Nếu việc này là thật Lôi Hồng không phải đệ đệ của ta, đệ đệ ta là một người khác trong lòng ta cũng do dự, có muốn tìm hắn hay là không dù sao

hắn không có kế thừa huyết thống của cha ta, mà lại là con của Phương bá hiện tại xem ra, không kế thừa huyết thống Lôi gia trái lại, lại là chuyện tốt. Còn như ta hừ, Phong Cuồng đối đãi với Lôi gia chúng ta như thế ta cũng sẽ không để cho hắn thoải mái quá!”

Tiểu Lôi nhíu mày nói: “Nhưng hình như Trên người cô có huyết chú huyết chú này là cái gì, là một loại pháp thuật tu ma đạo sao? Thật ra ta cũng biết được không ít tu hành cao nhân, nói không chừng có thể giúp cô giải trừ.”

Lôi Đại tiểu thư lãnh đạm nói: “Chuyện này không cần gấp, người chỉ cần giúp ta tra sự tình cho rõ ràng dừng một chút, nàng liếc nhìn Tiểu Lôi: “Nếu chuyện này người giúp ta trong lòng ta không còn băn khoăn, sau này tuyệt đối không làm khó Điền gia!”

Tiểu Lôi bĩu môi, không cho là đúng. Với thực lực trước mắt của hắn, cho dù Lôi Đại tiểu thư giúp đỡ Phong Cuồng, có thể làm gì? Chưa nói đến Diệu Yên, cho dù bây giờ chính mình, cũng có thể dễ dàng dọn sạch bọn họ. Chỉ là nhìn vào tình bạn song phương, Tiểu Lôi sẽ không làm như vậy mà thôi. Hơn nữa, Lôi Hồng dù sao cũng là bằng hữu của mình, chuyện này cùng thân thể của hắn có quan hệ, Tiểu Lôi có nói gì, cũng không thể không hỗ trợ.

“Người không hài lòng?” Lôi Đại tiểu thư cắn răng nói: “Được! Chỉ cần người làm tốt chuyện này, sau này hết thấy Lôi gia ta, người muốn cái gì, ta sẽ cho người cái đó! Người không phải rất tham tiền sao? Người muốn bao nhiêu tiền, ta cho người bấy nhiêu!”

Tiểu Lôi mặt ủ mày chau, nói: “Cô nói chuyện này dễ dàng sao, bây giờ Phương bá, người biết chân tướng đã chết, cô bảo ta tìm ai mà tra? Chẳng lẽ trực tiếp đi hỏi Phong Cuồng sao?”

Hừ hừ, tiểu gia ta thật ra tự tin có thể đánh hắn lăn bò càng nhưng, trông bộ dạng hắn rất có ngạo khí, tuyệt đối sẽ không nhận tội. Người như thế đều có tính tình ngang ngạnh, giết hắn tương đối dễ dàng, muốn hắn nói thật, vị tất đã được.

Hơn nữa nói không chừng hắn còn có thể lừa mình.

“Ta sẽ làm hết khả năng bất quá”

”Người yên tâm, chuyện Điền gia ta sẽ tạm thời thu tay lại, ta cũng sẽ điều đình với Phong Cuồng.

Đi ra khỏi phòng của Lôi Đại tiểu thư, trong lòng Tiểu Lôi cũng không thấy thoải mái chút nào.

“Còn tự tìm cho mình chuyện phiền toái lớn thế này.” Tiểu Lôi thở dài.

Về tới trang viên, tâm thần Tiểu Lôi có chút bất định, trong lòng vẫn tính toán chuyện này. Đám người Nguyệt Hoa đều nhìn ra tâm sự của hắn, mở miệng hỏi.

Tiểu Lôi nhẹ nhàng kéo Nguyệt Hoa lại, chậm rãi vuốt ve tiểu phúc của nàng. Nguyệt Hoa hoài thai đã hơn ba tháng, tiểu phúc đã hơi nhô lên. Tiểu Lôi cười nói: “Em yên tâm, thiên hạ không có chuyện gì có thể làm khó lão công của em.”

Nguyệt Hoa sắc mặt ửng đỏ, gạt tay Tiểu Lôi ra. Diệu Yên ở bên cạnh hờ hững nói: “Ta xem trong lòng hắn quá nửa là có ý niệm trong đầu gì đó không dám nhìn người. Hừ hắn hôm nay đi ra ngoài gặp người nào, chẳng lẽ chúng ta không biết sao? Hiện giờ quá nửa tâm lý của hắn là tưởng đến cái vị Điền gia tiểu thư gì đó kia!”

Tiểu Lôi đỏ mặt, kéo Diệu Yên lại, cười khỏ: “Trời đất chứng giám, ta hiện tại giờ phút này quả thật không hề nghĩ tới nàng ta.”

Diệu Yên nghiêm nét mặt, lạnh lùng nói: “Chàng bây giờ không nghĩ, chẳng lẽ cả ngày hôm nay cũng không nghĩ tới sao? Chàng hôm nay nghĩ, ngày mai cũng sẽ nghĩ! Hừ hừ, ta xem chàng chính là lòng tham không đáy mà!!”

191. Chương 192: Xuống Âm Phủ

“Chàng còn có thể có nan đề gì đơn giản là muốn mang vị Điền gia tiểu thư kia về, nhưng lại không biết báo cáo với chúng ta như thế nào, đúng hay không?” Diệu Yên lạnh lùng nói, vừa liếc qua Nguyệt Hoa cùng Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh Nguyệt Hoa, các muội nói có phải hay không?”

Ánh mắt Nguyệt Hoa không kìm được có chút khác thường, Tiểu Thanh vẫn luôn đứng một bên. Nàng khác Diệu Yên và Nguyệt Hoa. Diệu Yên, Nguyệt Hoa cùng Tiểu Lôi đã có quan hệ thực tế, chỉ duy nhất có nàng là chưa có. Mặc dù trong lòng Diệu Yên cùng Nguyệt Hoa đã mặc nhiên chấp nhận sự tồn tại của nàng, nhưng nàng vẫn chưa chính thức cùng Tiểu Lôi. Trong mấy ngày này, nàng ở trong nhà, nhưng lại tựa như là một tùy tùng bên cạnh Tiểu Lôi vậy.

Giờ phút này nghe thấy lời Diệu Yên nói, sắc mặt Tiểu Thanh đỏ lên, cúi đầu xuống, e thẹn nói: “Ta ta không biết.”

Tiểu Lôi thở dài: “Các nàng thật sự hiểu lầm rồi hiện tại ta nghĩ đến đích xác không phải Điền gia tiểu thư gì đó mà là” Tiểu Lôi đột nhiên bật cười nói: “Ta nói cho các nàng nghe vậy bây giờ trong đầu ta đang nghĩ đến, là tên đại tinh tinh đồ con Lôi Hồng.”

Hai người Diệu Yên cùng Nguyệt Hoa tức thì trợn tròn mắt lên, ngay cả Tiểu Thanh cũng quá dị nhìn Tiểu Lôi, cổ nhin cười.

Tiểu Lôi cười bất đắc dĩ: “Ta biết ngay các nàng sẽ không tin mà”

Hắn đem chuyện hôm nay nói ra một lượt, nói đến lúc sáng gặp Điền Kha Nhi tại chùa. Quả nhiên Diệu Yên nén nộ khí xuống hừ lạnh một tiếng, oán hận trừng mắt nhìn Tiểu Lôi. Chỉ có điều lúc nói đến Vô Tướng hòa thượng trong chùa, Diệu Yên cau nhẹ mày: “Hòa thượng này có lai lịch gì? Cố làm ra vẻ huyền bí nếu như gặp phải ta, một kiếm quét sạch ngôi chùa của hắn.

Tiểu Lôi hì hì cười: “Hòa thượng này à, trái lại không phải người xấu, hình như còn cố ý hỗ trợ. Phiền não trong lòng ta, cũng không quan hệ gì với hắn”

Nói tới chuyện ân oán đời trước của Lôi gia, Nguyệt Hoa cùng Diệu Yên đều cau mày. Nguyệt Hoa thở dài: “Loại sự tình này thật là vô vị..... tựa như những tình tiết nhảm chán trong phim.

Lại nói tới vấn đề của hai người Lôi Hồng và Lôi Đại tiểu thư, mấy nữ tử đều sôi nổi phỏng đoán, nhưng nói đến nửa ngày cũng không đưa ra một kết luận nào.

Chỉ duy có Diệu Yên, trong mắt lóe lên một tia thần thái khác thường, liền sau đó lại ẩn nó đi.

Ngay đêm hôm đó. Riêng Tiểu Lôi ngồi ngây ngốc trên sân thượng lầu hai. Nơi đây dù sao là ngoại ô, khoảng cách so với nội thành tương đối xa. Không bị ô nhiễm, không khí cũng tương đối trong lành. Những vì sao lấp lánh đầy trời, không giống như trong thành thị, trên đỉnh đầu chỉ có không khí vẫn đục

Phía sau truyền đến bước chân khe khẽ: “Chàng còn đang nghĩ biện pháp?” Thanh âm êm ái vang lên, một thân thể nhu nhuyễn từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi mỉm cười, hắn không quay đầu lại, trở tay lại ôm lấy người phía sau, nhỏ giọng nói: “Diệu Yên, khi nói tới vấn đề hôm nay, nàng hình như muốn nói gì đó không nên giấu diếm ta, ta thấy được biểu tình của nàng có biến hóa. Nhưng lúc ấy nàng không nói ra, có phải có nỗi khổ gì đó không?”

Diệu Yên khe khẽ cười, chậm rãi đi tới trước mặt Tiểu Lôi, nhẹ nhàng tựa sát vào mình hắn, nói: “Thiếp có thể có nỗi khổ gì?” Chỉ có điều thật ra thiếp nghĩ đến một điểm biện pháp.”

Tiểu Lôi cười nói: “Nàng có biện pháp gì?”

Diệu Yên nháy nháy mắt: “Dựa theo lời chàng nói, chuyện này chỉ duy nhất có hai người biết chân tướng. Một là Phương bá nào đó, hai là môn chủ Phong môn, à, gia hỏa tên Phong Cuồng đó. Chàng nếu như muốn biết rõ ràng chuyện này, cũng chỉ có dựa vào hai người đó thôi, đúng chứ?”

Tiểu Lôi gật gật đầu, nhú mày nói: "Nhưng Phương bá đã chết. Phong Cuồng thì hắc hắc, bắt hắc tới khảo vấn cũng không phải chuyện khó, nhưng e rằng vị tất hắc đã chịu nói. Hơn nữa xem ra người này tính tình hắc rất ương ngạnh, cũng rất có ngạo khí. Loại người như thế cực kỳ khó đối phó"

Diệu Yên mỉm cười, không đợi Tiểu Lôi nói xong đã hồ hững nói: "Vậy không cần hỏi hắc nữa chúng ta trực tiếp tìm Phương bá hỏi đi."

Tiểu Lôi lại càng hoảng sợ: "Nàng nói cái gì?"

"Thiếp vừa rồi chưa nói, là bởi vì Nguyệt Hoa muội muội còn đang ở đó. Chuyện này nói ra có chút hung hiểm, ta sợ nàng ấy lo lắng." Diệu Yên chậm rãi nói: "Chàng nói Phương bá kia, quả thật đã chết hừ hừ, chúng ta tìm người không được, chẳng lẽ còn không tìm được quý sao!" Ngừ khí của nàng mang theo một tia ngạo ý, chậm rãi nói: "Cùng lắm thì xông vào âm tào địa phủ, tìm Diêm La vương đòi người! Xem hắc dám không giao người không, hừ"

Tiểu Lôi lúc này mới thực sự động dung, giật mình nói: "Nàng nàng nói xông vào âm phủ?"

"Phu quân, ta không muốn chàng vì sự tình gì đó mà phiền não. Nếu đáp án đã ở trên người Phương bá, vậy thiếp thân bồi phu quân dạo bước âm tào địa phủ một phen! Hừ hừ, nếu Diêm La vương kia không hợp tác, ba thước Thanh phong kiếm trong tay thiếp, gọi hắc xem có dám không đáp ứng không!"

Nói tới đây, Diệu Yên hồ hững cười, mơ hồ lộ xuất vài phần loại khí khái ngày đó thống lĩnh quần yêu đại náo Tiên Lâm đại hội.

Trong lòng Tiểu Lôi cũng kích động, lớn tiếng nói: "Được! Chẳng ngờ nàng lại muốn đại náo âm tào địa phủ ý nghĩ này thật sự có chút to gan lớn mật bất quá, âm tào địa phủ, có quỷ binh quỷ tướng, còn có hắc bạch vô thường, ngư đầu mã diện, phán quan Diêm La, đám này đều là chánh bài quỷ quan. Nhất là Diêm La vương, trên danh nghĩa đã là chúa tể của âm phủ ..., "

"Với địa vị cao nhất trong đương thế phàm trần, cho dù gặp phải Đại La Kim Tiên, thiếp cũng vị tất đã sợ hắc. Hai người chúng ta cùng nhau xông vào âm tào địa phủ, tìm quỷ hồn của Phương bá kia tới hỏi cho rõ ràng, chẳng phải là đơn giản hơn nhiều sao?"

Dừng một chút, Diệu Yên cau mày nói: "Vấn đề này còn có một chỗ khó xử phu quân, ta vốn không phải phạm nhân. Quy củ trong thiên địa không quản được ta, nhục thân ta có thể tiến nhập địa phủ, nhưng chàng lại không được chàng dù sao cũng là phạm nhân, còn chưa tu thành chánh quả. Nhục thân không xuống được địa phủ phải nguyên thần xuất khiếu mới được điều này e là có chút hung hiểm."

Nói tới đây, Diệu Yên đột nhiên dừng lại, cười nói: "Ra đi, ta nghe thấy hết thanh âm của muội rồi."

Đằng sau sân thượng, sắc mặt Tiểu Thanh có chút bất an, chậm rãi từ mặt sau vách tường đi ra, tựa hồ rất có dũng khí nhìn Tiểu Lôi.

Diệu Yên mỉm cười: "Tiểu Thanh, muội trốn ở chỗ này làm cái gì?"

Tiểu Thanh tựa hồ hơi lúng túng, mặt lại mắc cỡ đỏ bừng. Tiểu Lôi tâm ý máy động, ôn nhu nói: "Nàng thấy hôm nay trong lòng ta không được thoải mái, không yên tâm, cho nên len lén đến xem ta phải không?"

Tiểu Thanh muốn nói lại thôi, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm, nghiêm mặt nói: "Diệu Yên tỷ tỷ, Tiểu Lôi, ta không phải cố ý nghe lén chỉ là các người nói muốn xuống âm tào cái này điều này có chút quá liều lĩnh âm tào địa phủ vốn chính là âm phủ. Nơi đó sao có thể nói xông vào là xông....."

Diệu Yên cười nói: "Điều này muội không cần lo lắng, tu vi của ta cùng Tiểu Lôi, cũng không sợ đám quỷ binh quỷ tướng dưới âm phủ, ngay cả Diêm La vương cũng vị tất là đối thủ của chúng ta. Đang lúc ta nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này hai người chúng ta e là không được, còn muốn tìm muội hỗ trợ, nhưng không ngờ là muội đã tự mình tới."

Tiểu Thanh há hốc miệng, lí nhí nói: "Muội tu vi của muội thấp quá, e rằng không có biện pháp cùng đi với các người."

Diệu Yên nghiêm mặt nói: "Sự tình này mà thiếu muội e là bất thành pháp lực của muội không đủ, quả thật không thể cùng đi với chúng ta. Nhưng có một việc lại phải xin nhờ muội nhục thân Tiểu Lôi không

thể tiến nhập địa phủ, chỉ có thể nguyên thần xuất khiếu nếu nguyên thần xuất khiếu, nhục thân cần phải có người trông nom. Ta sẽ đặt cạnh chàng một ngọn đèn thất bảo liên đài. Ngọn đăng hỏa này là mối liên hệ duy nhất giữa nguyên thần và nhục thân của chàng. Sau khi chúng ta xuống, ngọn đèn này tuyệt đối không được để tắt! Mọi người phải cẩn thận trông nom cho tốt, nếu không, sợ là chàng sẽ rất khó trở về.”

Tiểu Thanh cau mày nói: “Như vậy như vậy chẳng phải quá mức nguy hiểm hay sao hay là hay là nghĩ thêm phương pháp khác có được hay không?”

Tiểu Lôi nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiểu Thanh, cười nói: “Nàng yên tâm, ta cùng Diệu Yên cùng đi. Nàng không tin vào bản lãnh của ta, không tin vào bản lãnh của Diệu Yên hay sao? Huống hồ nàng trông giữ nhục thân của ta, ta cũng yên tâm. Chỉ là chúng ta lần này đi cũng không biết là mấy ngày, nàng phải chịu khổ rồi.”

Tiểu Thanh mắt thấy không cách nào thuyết phục được hai người, đành phải đáp ứng.

Chỉ là xuống địa phủ không thể nói xuống là có thể xuống ngay được.

Phải chọn lựa một ngày âm, sau đó tính toán chuẩn xác thời gian âm khí nặng nhất, lại lựa chọn một chỗ cực âm trong biệt thự

Nói đến thật buồn cười, chiếu theo kiến giải của phong thủy học, chỗ có âm khí nặng nhất trong nhà lại là nhà xí.

Tới lúc này, Tiểu Lôi kìm không được cười: “A ha, chơi vui như thế, tóm lại chúng ta không phải từ bồn cầu nhảy xuống là có thể tới được âm tào địa phủ chứ?”

Tiểu Thanh không nhịn được trách: “Chàng lại còn hi hi ha ha điều này vấn đề này không thể đùa giỡn như vậy!” Trong lời nói, tràn đầy sự quan tâm.

Tiểu Lôi lúc này mới thu lại khuôn mặt đang hí hửng.

Ba người chuẩn bị xong xuôi. Do sợ Nguyệt Hoa lo lắng, Diệu Yên đã thi triển pháp thuật, tạm làm cho Nguyệt Hoa hôn mê bất tỉnh, thi triển phép quy tức trên người nàng, cho phép đầu óc nàng dù ngất đi nhưng cơ năng thân thể vẫn không thay đổi, cũng sẽ không thương tổn đến hài tử trong bụng nàng.

Về phần Bảo Nhi, Tiểu Lôi giả bộ dạy nó một pháp thuật, gạt nó ngoan ngoãn đả tọa. Thừa dịp lúc nó không biết, Diệu Yên bắn một chỉ, khiến cho Bảo Nhi nhập định luôn, không đủ bảy tám ngày thì không tỉnh lại được.

Tiểu Lôi theo sự hướng dẫn của Diệu Yên, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất. Đốt vài đạo linh phù vẽ một vòng chung quanh người hắn.

Mắt thấy Tiểu Lôi nằm yên lành, Diệu Yên lấy ra một ngọn liên hoa đăng, đặt ở bên người Tiểu Lôi, quay về phía Tiểu Thanh nghiêm mặt nói: “Tiểu Thanh, mọi người nghe cho kỹ đây ngọn đèn này tuyệt đối không được để nó tắt, chỉ có điều buổi trưa, lúc dương khí thịnh nhất trong ngày, lửa trên ngọn đèn này sẽ âm đạm. Đó chính là thời khắc quan trọng nhất, mọi người phải nghĩ biện pháp để cho ngọn đèn không thể tắt, tốt nhất là làm cho nó thịnh vượng một chút chiếc đèn này không phải cháy nhờ loại dầu nào cả, mà mọi người phải dụng pháp lực xuất ra tam vị chân hỏa, đèn này mới có thể cháy được lần này mọi người chịu khổ rồi ta biết đối với người tu hành mà nói, dụng pháp lực xuất tam vị chân hỏa, nguyên khí sẽ tiêu hao nhất,

Tiểu Thanh trịnh trọng nói: “Mọi sẽ làm, cho dù là nguyên khí đại thương, mọi tuyệt đối sẽ không để cho ngọn đèn này tắt.”

Diệu Yên nhìn Tiểu Thanh thật lâu, nhỏ giọng nói: “Tòa nhà này trên- dưới- trước- sau, ta đều đã bày trận pháp, ngoại nhân không thể xông vào được. Nghĩ đến cũng sẽ không có đối đầu lợi hại nào tới xâm phạm, nhưng không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất Chấn Thiên Linh này của ta là pháp bảo ta dùng bốn mệnh nguyên khí tu luyện thành. Nếu gặp phải tình huống khẩn cấp, mọi hãy lắc cái chuông này, ta sẽ có thể cảm ứng được, liền lập tức mang theo phu quân trở về. Tóm lại, mọi hết thảy phải cẩn thận.

Tiểu Lôi nằm trên mặt đất, cười nói: “Được rồi, không cần phải khẩn trương vậy, thật ra ta rất hiểu kỳ, âm tào địa phủ, có bộ dạng như thế nào chứ.”

Diệu Yên trừng mắt lên nói: “Đừng đùa giỡn nữa.” Nói xong, nàng vươn thủ chưởng vỗ nhẹ lên trên Thiên linh cái Tiểu Lôi, hắc liên hôn mê bất tỉnh, không biết gì nữa.

192. Chương 193: Hoàng Tuyền Lộ, Diêm La Điện

Đến khi hắc có tri giác trở lại, mở mắt ra nhìn, đã không còn ở trong nhà. Chung quanh dường như là một mông hư không hỗn độn, bầu trời tựa như biến thành một màu. Trước mặt chỉ là một con đường hoang liêu ven sườn núi, sườn núi ấy cũng lại là màu đen. Khi Tiểu Lôi tỉnh lại, phát giác mình đang ngồi trên mặt đất, thân thể nhẹ nhàng bỗng bênh, dường như chỉ nặng bằng một phần hai so với bình thường.

Hắc khẽ nhú mày, phát giác Diệu Yên lại không ở bên cạnh mình, trong lòng có chút bất an. Bất quá hắc thử vận khí, pháp lực vận chuyển tự nhiên, lúc này mới thoáng an tâm một chút. Lặng tai nghe ngóng, âm phong thâm trầm, trong tiếng gió mơ hồ lẫn theo từng trận từng trận quỷ gào.

Thanh âm đó tựa như không biết có bao nhiêu quỷ hồn đồng thời kêu khóc, từ xa xa truyền đến, hòa quyện vào nhau. Có điều thanh âm đó nương theo âm phong, truyền vào trong lỗ tai người nghe, ngay cả gan lớn như Tiểu Lôi, trong lòng cũng không nén nổi sự sợ hãi.

Hắc đứng dậy, cẩn thận đi vòng qua sườn núi, không khỏi hít sâu vào một ngụm lương khí!

Chỉ thấy bên dưới sườn núi, một con đường lớn chạy xa tít. Hai bên con đường hoang vu âm lãnh, không thấy bất cứ cỏ cây gì. Trên đường lại có từng đại đội quỷ hồn, xếp thành hàng chậm rãi mà đi. Đôi mắt theo thấy già trẻ trai gái đều có, quả nhiên là trùng trùng quỷ ảnh, âm khí trùng thiên. Dọc theo đường đi, đoàn người liên miên bất tuyệt, cũng không biết có bao nhiêu quỷ hồn đi phía trước. Đám quỷ hồn này cúi đầu buông thõng tay chậm chạp mà đi.

Hai bên đội ngũ đó, đều có không ít tiểu quỷ giơ cao Câu hồn bài qua lại dò xét, đám tiểu quỷ này đều mặt xanh nanh vàng, trông giống như tiểu quỷ câu hồn vô thường Tiểu Lôi đã gặp lúc cứu Diêm Kha Nhi tại Diêm gia.

Đương nhiên. Thỉnh thoảng cũng có một số dù đã chết song trong lòng vẫn không cam tâm, thân thể không ngừng giãy dụa, phát ra tiếng kêu thê thảm. Có điều đám quỷ hồn không nghe lời này dù có giãy dụa chạy thoát ra khỏi đạo lộ, lập tức có vô thường tiểu quỷ chạy tới giơ Câu hồn bài dụng lực đánh cho quỷ hồn kêu lên thảm thiết. Dưới sự ước thúc của đám vô thường tiểu quỷ, đại đội quỷ hồn mới một mạch tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Lôi trông thấy mà rợn tóc gáy.

Con đường thật xa này cũng không biết thông tới nơi nào, ngoái nhìn lại, trên đạo lộ chỉ là một màn sương mù đen ngòm, còn có không ít quỷ hồn chậm chạp từ trong sương mù đi tới, gia nhập với đại đội quỷ hồn này.

Cạnh khối sương mù lại có một khối quái thạch, trên đó có ba chữ lớn đỏ thẫm như máu:

Hoàng tuyền lộ!

Tiểu Lôi lắc lắc đầu, trong lòng chịu đựng nghĩ: “Nhiều quỷ hồn như vậy!”

Nhưng phía sau đột nhiên có một bàn tay đặt lên bả vai Tiểu Lôi, Tiểu Lôi vừa động tâm, liền nghe thấy thanh âm của Diệu Yên phía sau truyền đến: “Phu quân”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Người dọa người, hù chết người rồi! Diệu Yên ngoan, mới vừa rồi nàng đã đi đâu?”

Quay đầu nhìn lại, Diệu Yên mặc một bộ hắc sa, đang đứng phía sau Tiểu Lôi. Mắt thấy chung quanh âm khí trùng thiên, quỷ khóc sói tru, Diệu Yên cũng hơi nhú mày, nhỏ giọng nói: “Địa phương này thật có phần đáng sợ.”

Hai người lặng lẽ nấp dưới sườn núi.

“Nàng xem, đây là Hoàng tuyền lộ nổi thẳng đến địa phủ. Người ta thường nói trên Hoàng tuyền lộ không có đường quay lại đám quỷ hồn này đều là người vừa mới chết trên dương gian. Trong lòng có chút không cam lòng bỏ mạng, cũng muốn quay lại nhưng trở về không được.”

“Nhưng tại sao lại nhiều quỷ hồn như vậy?” Diệu Yên cau mày.

Tiểu Lôi thở dài: “Âm tào địa phủ này chừng quảng đông phương U minh giới, phạm là con dân của Thần châu sau khi chết đều quy về nơi đây trông coi. Thử tính xem, quốc gia của chúng ta nhân khẩu vài tỷ, người có sanh lão bệnh tử họa phúc một sớm một chiều, nhân số tử vong mỗi ngày, cũng không phải số ít.” Dừng một chút, hắc cau mày nói: “Vừa rồi nàng đi đâu thế?”

Diệu Yên cười nói: “Nguyên thần của chàng xuống đây, so với ta còn nhanh hơn một chút.”

Nàng chỉ vào Hoàng tuyền lộ phía xa xa, nhỏ giọng nói: “Địa phương này chính là âm tào địa phủ rồi chúng ta làm sao bây giờ? Cứ đi theo đám quỷ hồn chứ?”

Tiểu Lôi cười nói: “Bọn chúng đi xuống chậm quá như vậy, không biết phải đi bao nhiêu ngày đây. Chúng ta không cần đi theo bọn chúng, dù sao trên Hoàng tuyền lộ chỉ có một con đường, cũng không sợ tìm sai chỗ.”

Nói xong, hắc kéo Diệu Yên, hai người triển khai pháp thuật lạng lẽ bay về phía trước.

Dọc theo đường này, quỷ hồn trên Hoàng tuyền lộ quả nhiên đều bị vô thường tiểu quỷ câu tới. Trên Hoàng tuyền lộ còn có không ít quỷ hồn. Hai người pháp lực cao cường, đám tiểu quỷ này tự nhiên là không phát giác được.

Chỉ có điều Diệu Yên đã cảnh báo Tiểu Lôi, ngàn vạn lần không nên lại gần đám tiểu quỷ này. Bởi vì Tiểu Lôi là bán tiên chi thể, linh khí cường thịnh. Loại âm khí tiểu quỷ này một khi đến gần, lập tức sẽ tan thành mây khói. Còn đám quỷ hồn, cũng không thể đến gần Tiểu Lôi, một khi tiếp xúc thân thể hắc, kết quả cũng lập tức hồn phi phách tán. Vốn đám quỷ hồn này đều đã là người chết, nếu ngay cả hồn phách cũng tán đi thì chính thức là vạn kiếp bất phục. Diệu Yên dặn dò Tiểu Lôi kỹ càng, ngàn vạn lần không nên lại gần đám quỷ hồn này, nếu không nói chính là đã vô tình tạo sát nghiệp. Sát nghiệp quá nặng, tương lai thiên kiếp càng lợi hại.

“Sao?” Hóa ra ta lại lợi hai như vậy? Vậy chẳng phải ta tại Âm Phủ có thể hoành hành không kiêng dè sao?” Tiểu Lôi ngạc nhiên.

Diệu Yên lắc đầu: “Chàng nghĩ đi đâu đó, đám tiểu quỷ này không có pháp lực, tự nhiên e ngại thân thể tràn đầy linh khí dương khí của chàng. Bất quá gặp phải quỷ quan chánh thức, đám này có pháp lực, sẽ không sợ chàng nữa. Tỷ như Ngưu đầu Mã diện, còn có Hắc Bạch Vô Thường, không hề e ngại dương khí của chàng. Chỉ có điều pháp lực bọn chúng thấp kém, quá nửa cũng không phải là đối thủ của chàng thôi.”

Thân thể hai người hóa thành hai luồng gió nhẹ, không biết là bao lâu, cũng đã đến điểm cuối của Hoàng tuyền lộ, trước mặt xuất hiện một tòa thành trì.

Hoàng tuyền đạo lộ nổi thẳng đến cửa thành. Dưới cửa thành có vô thường tiểu quỷ đang canh giữ. Đám quỷ hồn đi trên Hoàng tuyền lộ đều xếp hàng nhập thành, dưới cửa thành còn có vài chục câu hồn quỷ đang cầm sổ kiểm kê nhân số danh mục.

Tiểu Lôi liếc mắt liền nhìn thấy trên thành lâu có hai quái vật đang đứng. Một tên tướng ngũ đoản, trên cổ lại là một cái đầu trâu dài, một cái khuyên sắt đâm xuyên qua lỗ mũi, trên đầu có một cặp sừng. Tên còn lại thân hình cao lớn, khuôn mặt như bị kéo dài ra, mặt lại như mặt ngựa! Nghĩ đến chính là đầu trâu mặt ngựa trong truyền thuyết.

Hai gia hỏa này đứng trên thành lâu, mục quang quét lên đám quỷ hồn đang xếp hàng trước mặt tiến vào thành.

Tiểu Lôi nhìn thoáng qua mặt trên cửa thành, quả nhiên viết ba chữ lớn “Phong đô thành”, chính là âm tào địa phủ trong truyền thuyết.

Tiểu Lôi cười nói: “Hai người chúng ta, cũng thật thích hợp với câu châm ngôn

“Cái gì?”

Tiểu Lô lắc đầu nói rõ ràng: “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào! Ha ha.”

Nói xong, hắn kéo Diệu Yên, tùy tiện đi hướng tới cửa thành. Cầu hôn tiểu quỷ bên cạnh hốt nhiên trông thấy hai người đi tới, lập tức kinh hô chạy tới. Một tên tiểu quỷ mặt mũi hung ác giơ cao Cầu hôn bài lên, quát: “To gan! Còn không mau mau trở lại đội! Coi chừng ta”

Diệu Yên nhướn mày, vừa muốn ra tay, nhưng Tiểu Lô đã ngầm kéo tay nàng, mặt khác thò tay vào trong ngực móc ra một xấp tiền Âm Phủ vẩy tới, hi hi cười nói: “Giúp đỡ với, vợ chồng chúng ta mới tới, không biết quy củ, xin hãy giúp đỡ cho xen vào đội.”

Tiểu quỷ kia nhận lấy tiền Âm Phủ, quả nhiên lập tức mặt mày rạng rỡ, cũng không nói lời nào. Trước tiên dẫn hai người đi tới ứng phó, một cước đá văng một quỷ hồn phía sau, chỉ vào vị trí vừa trống, nhỏ giọng nói: “Các người cứ xếp hàng tại đây đi.”

Tiểu Lô hi hi cười kéo Diệu Yên, hai người đi vào đội ngũ.

Đám quỷ hồn được xếp hàng một mạch đi vào, qua cổng thành được điểm danh, rồi chậm chạp đếm đến trước mặt Tiểu Lô. Quỷ quan ngăn tại cổng thành cũng là loại mặt mày hung ác, dữ tợn quát hỏi: “Tính danh!”

“Tiểu Lô.”

“Tuổi!”

“Mười chín đã qua, hai mươi chưa tới.” Tiểu Lô hi hi cười nói.

Quỷ quan nọ lật nhanh cuốn sổ trong tay, lật một hồi, rốt cuộc đã tìm thấy, thấp giọng lẩm nhẩm: “Tiểu Lô, người Nam Đô, nam, dương thọ tám mươi một tuổi, chết già.” Hắn ngẩng đầu lên liếc nhìn Tiểu Lô, mờ mịt nói: “Ồ? Trông bộ dạng người, không giống là đã tám mươi một tuổi a.”

Tiểu Lô cố ý kêu oan: “Tiểu nhân quả thật oan uổng, chẳng biết như thế nào, đang trong giấc mộng thì đã bị bắt đến nơi này.”

Quỷ quan nọ quát: “À, người dương thọ chưa hết, cho dù là chết oan đi nữa, qua xếp hàng bên kia đi!” Nói xong, chỉ ngón tay sang một bên cửa thành khác, quả nhiên đúng là cũng có quỷ hồn đang điểm danh.

Quỷ quan nọ không hề để ý tới Tiểu Lô, lại hướng tới Diệu Yên phía sau Tiểu Lô quát: “Tính danh!”

Không đợi Diệu Yên trả lời, Tiểu Lô lập tức giành nói: “Đây là thê tử của ta, cũng đồng thời bị bắt tùy tiện tới, chắc hẳn là bắt sai rồi.” Nói xong, lặng lẽ khép tay áo lại, lại là một xấp tiền Âm Phủ rất dày đưa ra.

Quỷ quan nọ lập tức mặt mày rạng rỡ, tỉnh bơ đưa ống tay áo lên, đem tiền dẫu đi, lớn tiếng nói: “Hai người các người cũng qua một bên xếp hàng đi, các người là bị chết oan. Bất quá nếu đã chết, cho dù là chết oan, cũng không trở về được. Lát nữa ra công đường phán quan đại nhân có hỏi, các người cứ theo sự thật mà nói, cũng an bài cho các người sớm đầu thai một chút. Chiếu theo thiện đức công quả của các người, an bài cho người đầu thai đến chỗ tốt là được.”

Dưới chỉ dẫn của tiểu quỷ, hai người Tiểu Lô và Diệu Yên thuận lợi thông qua thành môn, đi theo một đội ngũ khác tiến vào Phong đô thành.

Đội quỷ hồn này xem ra đều bị chết oan. Già trẻ nam nữ đều có, khuôn mặt mỗi người đều tiêu tụy, không hề có sinh khí. Duy nhất có Tiểu Lô cùng Diệu Yên hai người hi hi ha ha, tiểu quỷ áp tống bên cạnh trách mắng, nhưng khi Tiểu Lô vẩy bỏ lớn tiền Âm Phủ ra, cũng không quản nữa.

“Chàng ở đâu mà chuẩn bị được nhiều tiền Âm Phủ như vậy?”

Tiểu Lô hi hi cười nói: “Hảo lão bà, lão công của nàng làm việc đều đã nghĩ đến việc chuẩn bị trước. Nếu muốn tới Âm Phủ, thế nào cũng phải mang theo một ít tiền tài chứ. Quan viên dưới Âm Phủ này cùng dương gian cũng không sai biệt lắm. Thường là tham ô hủ bại, hừ hừ”

Hai người đi vào thành, trong thành cũng chỉ có một con đường cái, chạy thẳng tới Minh điện địa phủ. Trên con đường này, suốt dọc đường, đi qua một đám miếu thờ to lớn. Trên miếu thờ đều điêu khắc mặt quỷ mặt xanh nanh vàng, nhìn qua có chút dọa người. Dọc đường, Tiểu Lôi lại cúi đầu nhìn mặt đường.

Toàn bộ mặt đường gần như đều là phiến đá màu đen, chỉ là trên phiến đá đó còn được điêu khắc, nhìn kỹ, từng khối thạch bản đều được điêu khắc mặt người! Già trẻ nam nữ đều có, chỉ là mỗi một khuôn mặt, đều hiện ra vẻ thống khổ cùng cực, vẻ mặt dữ tợn kinh khủng, làm cho người ta từng bước giẫm qua, trong lòng không khỏi có phần quái dị.

Tiểu Lôi thì thào: “Đây là âm ti lộ. Những phiến đá dưới chân chúng ta, kỳ thật đều là quỷ hồn biến thành đám người này trên dương gian không việc ác gì không làm, đi tới Âm Phủ liền bị trừng phạt biến thành phiến đá, vĩnh viễn bị ngàn vạn người giẫm đạp”

Trong lòng Diệu Yên cũng có chút ác tâm, nhủ thầm nói: “Chàng sao lại biết nhiều sự tình như vậy?”

Tiểu Lôi thở dài: “Năm đó ta đi theo thúc thúc lừa gạt, đặc biệt chính là nghiên cứu chuyện âm dương ngũ hành Âm Phủ dương gian.”

Phía trước là một tòa đại điện âm u, chắc hẳn là Diêm La điện. Trước đại điện cũng không có quỷ binh gì đó canh gác, chỉ là từng bước từng bước đi vào, âm khí dần dần tăng thêm, làm cho người ta không khỏi rùng mình.

Cung điện cao lớn nguy nga, cột trụ được sơn đỏ. Chỉ là điêu khắc bên trên cũng không có ngoại lệ, đều mang theo vài phần quỷ khí.

Diệu Yên cười nói: “Cứ thế này gặp Diêm La vương sao?”

Tiểu Lôi gật đầu: “Chỉ là không biết phải gặp vị Diêm Vương nào.”

Phải biết rằng, đế vương Âm Phủ tổng cộng có mười vị, được gọi là Thập Điện Âm Đế. Mười vị Diêm Vương này phân biệt là “Thái Nghiễm Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngõ Quan Vương, Diêm La Vương, Bình Đẳng Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Biện Thành Vương, Chuyển Luân Vương.” Mười vị Diêm Vương này chia ra lần lượt ngồi công đường xử án, quản lý sự vụ. Nói như thế, để biết Âm Phủ này lớn ra sao. Mỗi ngày nhiều người trên dương gian chết như vậy, còn có đám người xuất sanh, đều là từ Âm Phủ đầu thai. Một vị Diêm Vương nơi này sao có thể quản hết được?

Nhưng chỉ có điều mọi người trên dương gian không hiểu được sự tình dưới Âm Phủ. Phần lớn tưởng rằng Âm Phủ bất quá chỉ có một Diêm La vương là lão Đại, kỳ thật là sai rồi.

Mười vị Âm Đế thay phiên nhau nắm giữ quản lý sự vụ. Giống như làm hoàng đế luân phiên vậy, lần lượt trông coi một trăm chín mươi chín năm. Khi thời gian đến, lại đổi một người khác trông coi. Mà bên dưới Diêm Vương, còn có phán quan, xem như là trợ thủ của Diêm Vương. Chỉ có điều phán quan này cũng không phải chỉ có một, mà là bốn người. Chia thành Thường Thiện Ti, Phạt Ác Ti, Tra Sát Ti, Thôi Phán Quan. Đó chính là Tứ Đại Phán Quan của Âm Phủ.

Còn về đầu trâu mặt ngựa bên dưới, xem như là Âm Soái của Âm Phủ, là thống lĩnh của quỷ binh quỷ tướng Âm Phủ. Nhưng cùng với kiến giải lưu truyền trên Dương gian lại bất đồng. Đầu trâu mặt ngựa này, bất quá trong Âm Soái cũng chỉ có một hai người mà thôi.

Âm Soái của Âm Phủ, tổng cộng có mười người. Chia thành Nhật Du, Dạ Du, Hoàng Phong, Báo Vĩ, Diểu Chủy, Ngư Tai, Vô Thường, Ngưu Đầu, Mã Diện, Quỷ Vương. Mười vị Âm Soái của Âm Phủ, ai cũng có sở trường, chức năng và thành tựu của riêng mình. Ngưu đầu Mã diện, chẳng qua là hai trong số mười người bọn họ mà thôi. Bất quá Ngưu đầu Mã diện thường hầu bên cạnh Diêm Vương, cho nên mới có chút đại danh khí mà thôi.

Còn về Hắc Bạch Vô Thường, tương tự cũng bị hiểu lầm so với dương gian. Hắc Bạch Vô Thường tịnh không phải chuyên môn tới câu hồn.

Hắc Bạch Vô Thường tương mạo dữ tợn, đội cái mũ màu đen thật dài, chỉ chuyên câu hồn quỷ của vong hồn làm điều ác, điều đó không sai.

Nhưng Bạch Vô Thường chính là, hình tượng Bạch Vô Thường, kỳ thật tay cầm quạt hương bồ trắng, mặt mỉm cười, uốn cái bụng phình trắng trẻo mập mạp, lại đặc biệt tiếp đãi vong hồn hành thiện tích đức.

Hai người Tiểu Lôi cùng Diệu Yên đi theo một đội quỷ chết oan tiến vào Diêm La điện.

193. Chương 194: Ngoài Ý Muốn

Trên sảnh đường cao cao phía trước đại điện, có một vị thân hình cao lớn, mặt đen tai vuông, đầu đội kim quan, thân mặc măng bào, eo thắt đai ngọc, hai mắt tròn tròn, chính là Diêm Vương. Chỉ là không biết là vị nào trong mười vị Diêm vương.

Tiểu Lôi và Diệu Yên xếp ở phía sau, đám vong hồn phía trước đang đi tới. Diêm Vương cao giọng quát: “Dưới công đường là người phương nào?”

Ông ta lập tức hỏi rõ ràng ngọn nguồn sinh tử, liền có phán quan tra ra có phải là thật hay không, sau đó phân phó đầu thai hay là chờ nghe xét xử.

Đến phiên Tiểu Lôi, quỷ binh trước điện cao giọng quát: “Kế tiếp!”

Tiểu Lôi tươi cười, cùng Diệu Yên ngang nhiên đi vào đại điện.

Diêm Vương trước mặt lớn giọng quát: “Dưới công đường là người phương nào?”

Tiểu Lôi chớp mắt, lớn tiếng hỏi ngược lại: “Trên công đường là người phương nào?”

Một lời này của hắn, thiếu chút nữa khiến cho cái mũi của Diêm Vương bị lệch đi. Quỷ quan dưới điện lập tức cao giọng khiển trách: “Lớn mật, thấy Diêm La vương còn không quỳ xuống!!” Tiểu Lôi lại cười lạnh: “Ta vốn không phải vong hồn, không thuộc về âm phủ quản hạt, dựa vào cái gì bắt ta quỳ?”

Diêm Vương trước mặt “Ồ” một tiếng, quát hỏi: “Người không phải là vong hồn? Tại sao lại đi tới địa phủ?”

Tiểu Lôi phát ra tiếng cười ha ha, nói: “Ta tới tìm người nhờ trợ giúp.”

Sắc mặt Diêm Vương trầm xuống, quát: “Lớn mật, bắt lấy!”

Một tiếng dạ vang lên, lập tức có quỷ binh vọt tới, trong tay cầm chiêu hồn bài, gây dả quỷ. Không cần Tiểu Lôi ra tay, Diệu Yên đã phát tay áo lên, một đạo kim quang bay tới, đám tiểu quỷ này đã ngã như rạ.

“Yêu nghiệt to gan!” Bốn phán quan bên cạnh lập tức xông lên. Mỗi người giơ cao phán quan bút vẩy tới. Trên phán quan bút đều là hồng sắc chu sa, lập tức hoá thành một mảng hồng sắc vụ khí. Trong màn vụ khí này mơ hồ có vô số lệ quỷ mặt mũi hung dữ, bao phủ Tiểu Lôi và Diệu Yên bên trong.

Diệu Yên cười lạnh một tiếng, trong tay áo bắn ra một sợi dây thừng đen, lập tức phá tan tầng hồng sắc vụ khí này. Dây thừng cuộn một vòng, tay của bốn phán quan trống không, phán quan bút đã bị cuốn đi.

Tiểu Lôi đưa tay bắt lấy những phán quan bút này, bẻ gãy, quăng xuống đất.

Bốn phán quan nọ vốn là quan văn, không có bản lĩnh gì. Lúc này họ sợ hãi liên tục lùi về phía sau, Chợt nghe thấy bên ngoài điện phía sau một trận hỗn loạn, chính là ngưu đầu mã diện đang chạy đến.

Trong tay ngưu đầu giơ cao Trảm Quỷ Dao, không cần biết đầu đuôi, xông lên chém Tiểu Lôi một đao. Dao chưa tới, Tiểu Lôi đã mơ hồ cảm thấy âm khí trên Trảm Quỷ Dao, chỉ cảm thấy trong đao phong ẩn chứa sát khí vô hạn, đao phong lảng lẽ, bên trong không biết ẩn tàng bao nhiêu tiếng lệ quỷ kêu gào thảm thiết.

Phải biết rằng, Trảm Quỷ Dao trong tay ngưu đầu này, đã chém không biết bao nhiêu lệ quỷ. Vô số sát khí của lệ quỷ đều tụ tập trên đao của hắn, đó là một hung khí hạng nhất.

Tiểu Lôi lắc mình tránh thoát, trở tay lấy ra thái đao của mình. Có điều một đao này của ngưu đầu mặc dù không thương tổn được Tiểu Lôi nhưng đao phong dẫn theo một luồng hàn phong, Tiểu Lôi lập tức cảm

thấy trong tai dường như nghe thấy vô số lệ quỷ kêu gào thảm thiết, đầu óc không khỏi có chút choáng váng.

Ngưu đầu kia quát một tiếng, lại cử đao tới chém Tiểu Lôi. Tiểu Lôi lần này không khách khí nữa, giờ phút này pháp lực hần đại tăng, hốt nhiên tung ra một đao, chính là “Bách Trảm Quỷ Nhất!”

Với pháp lực hiện tại của hắn, đã là cao thủ Tu Pháp Kỳ. Hơn nữa chiêu “Bách Trảm Quỷ Nhất” này, dồn toàn bộ pháp lực tụ tập lên một đao. Ngưu đầu bất quá là một quỷ tướng nho nhỏ của âm phủ, như thế nào ngăn cản được chứ? Một đao hạ xuống, ngưu đầu hét to một tiếng, Trảm Quỷ Đao bay thẳng lên trời, người cũng ngã lộn ra sau.

Chỉ là người hần mặc dù đã té ngã, nhưng trong tay lại vẫy một mảnh gì đó đen kịt. Mảnh đen tới giữa không trung liền hoá thành một hắc vòng, lập tức chụp Tiểu Lôi vào bên trong.

Hắc vòng này vốn là pháp khí tróc nã ác quỷ của ngưu đầu, nói ra cũng là một kiện pháp bảo lợi hại. Chỉ là thời khắc này dùng đến, lại thực sự đã dùng sai rồi.

Hắc vòng này dùng bắt quỷ thì vô cùng lợi hại. Mặc cho ngươi là lệ quỷ gì đó tu luyện đến quỷ vương, cũng phải sợ hãi hắc vòng này nhưng Tiểu Lôi đâu sao không phải là quỷ! Hơn nữa linh khí toàn thân dồi dào.

Hắc vòng này khi dính vào người hần, trái lại tự động bị đốt cháy, chỉ trong chốc lát, đã biến thành tro bụi. Ngưu đầu thấy vậy trợn mắt há hốc mồm. Nhưng Tiểu Lôi đã xông tới, một cước đá hần ngã lộn ra đất.

Hắn quay đầu lại nhìn, trong lúc đó mã diện đã ngã xuống đất, trên người còn bị dây thừng đen của Diệu Yên trói chặt. Diệu Yên tươi cười đứng một bên, hắn là đã sớm giải quyết xong mã diện.

Ngoài điện phủ, vô số quỷ binh quỷ tướng xông lên, có trường thiết quỷ (quỷ lưỡi dài), có phi phát quỷ (quỷ đầu tóc rũ rượi), có bạch mao quỷ (quỷ lông trắng) vân vân, cứ như là cuộc triển lãm quỷ hồn vậy. Cả đám đều cầm các loại binh khí, đang giương nanh múa vuốt.

Diệu Yên khẽ mỉm cười cổ quái, đột nhiên từ trong lòng lấy ra một tờ giấy nho nhỏ, quăng lên mặt đất, tiện tay điểm một cái, bắn một đạo kim quang lên trên.

Một đoàn vụ khí tỏa ra, rồi nghe thấy “Grừ!!!!” một tiếng gầm lớn vang lên.

Trước mặt chợt xuất hiện một quái vật khổng lồ!!

Tiểu Lôi vừa nhìn qua cũng trở nên ngây dại, mục quang quái dị trợn mắt nhìn Diệu Yên. Chỉ thấy trong nụ cười của Diệu Yên lại xen lẫn vài phần đắc ý.

Nguyên lai trước mặt chỉ thấy một quái vật to lớn, thân cao chừng hai mươi thước, giống như một con thần lân thông thường, đang đứng thẳng người, sau thân có hai cánh, trên thân có khải giáp, há hốc mồm, bất thành linh nuốt gọn hai quỷ binh trước mặt.

Gia hỏa này chính là con rồng Tây phương bị Diệu Yên thu phục trong điện thờ thần Zeus, !! Lúc này nó lại được phóng ra.

Quỷ binh chung quanh mặc dù nhiều, nhưng cự long dưới sự sai khiến của Diệu Yên, há mồm phun ra một ngụm hàn khí, lập tức đem một đám quỷ binh trước mặt biến thành băng trụ.

Diêm Vương phía trên điện phủ cùng phán quan bị dọa đến thân thể run rẩy. Loại rồng Tây phương này, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng gặp qua, hoàn toàn không biết đây là quái vật gì.

Tiểu Lôi xông lên đài, một trào chế trụ Diêm Vương, quát: “Diêm Vương lão nhi, còn không mau lệnh cho thủ hạ của ngươi dừng tay?”

Diêm Vương găng gương trấn tĩnh, chỉ là ánh mắt lại bối rối, vội vàng nói: “Thượng tiên thủ hạ lưu tình! Thủ hạ lưu tình!”

Hắn ra lệnh một tiếng, tiểu quỷ dưới điện đều lui ra, Tiểu Lôi mới buông hắn ra.

Diêm Vương sửa sang lại y quan, khom người cười khò: “Không biết là vị thượng tiên nào giá lâm, Tiểu Vương đắc tội rồi.”

Tiểu Lôi hì hì cười nói: “Người không biết ta đâu. Ta tới tìm chỉ là muốn người trợ giúp mà thôi.”

Diêm Vương mày ử mặt ê: “Không dám, thỉnh thượng tiên cứ nói thẳng ra luôn.”

Tiểu Lôi hì hì cười: “Ta tới nơi này là để tìm một người, người đem người kia tới, ta hỏi hần mấy câu là được.”

Nói xong, Tiểu Lôi nói tên Phương bá ra, Diêm Vương cuống quýt kêu phán quan tới. Bốn phán quan vội vàng lật xem sổ sinh tử, lật một hồi, dè dặt đưa cho Diêm Vương. Hần nhìn thoáng qua, mày chau mặt ử nói: “Thượng tiên cái này”

Sắc mặt Tiểu Lôi trầm xuống: “Như thế nào?”

“Thượng tiên bớt giận! Bớt giận!” Diêm Vương cười khổ nói: “Người mà ngài nói hiện tại không có ở chỗ ta lúc người kia tới, tra ra là hần chết oan, dương thọ chưa tận, cho nên theo luật, Tiểu vương đã để cho hần đi đầu thai lần nữa.”

Tiểu Lôi ngớ ra, biến sắc nói: “Đi đầu thai?” Hần đột nhiên với tay tóm lấy y phục của Diêm Vương, quát: “Đầu thai khi nào?”

Diêm Vương đau khổ nói: “Đã đi từ rất sớm. Khi người đến, tra ra là chết oan, ta đã phán hần được đầu thai lần nữa. Tiểu vương làm việc rất là công bằng, cho tới bây giờ không dám trễ nải.”

Tiểu Lôi thở dài, buông Diêm Vương ra.

Đã đầu thai?

Vậy có thể là cực kỳ không hay rồi. Vong hồn một khi đầu thai, trước tiên sẽ được uống một chén Mạnh bà thang. Mạnh bà thang này một khi uống rồi, sẽ quên hết thấy ký ức kiếp trước. Cái gì cũng không biết, ký ức cũng sẽ không lấy lại được.

Diệu Yên đột nhiên nói: “Không có biện pháp khác sao?”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Không có biện pháp cho dù tìm được Phương bá sau khi đầu thai, ông ta hiện giờ khẳng định đã biến thành một tiểu hài nhi. Hơn nữa ký ức kiếp trước cũng không còn, hỏi cũng không thu được gì.”

Nói tới đây, trong lòng hần không tìm được nộ khí, không nhịn được giậm giậm chân.

Diệu Yên thở dài nói: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Nếu như vậy, chúng ta trở về nghĩ biện pháp khác vậy.”

Tiểu Lôi gật đầu, nhưng vừa đi được một bước, thỉnh linh cười nói: “Nếu đã tới một chuyến, tại sao phải trở về tay không như thế?” Lại tóm lấy một phán quan, cười nói: “Ta nói tên vài người, người đem sổ sinh tử của các nàng ấy đưa cho ta.”

Nói xong, Tiểu Lôi đem một loạt tên của Nguyệt Hoa, Bảo Nhi, Tiểu Thanh toàn bộ nói ra.

Phán quan cố ý cự tuyệt, nhưng Tiểu Lôi đã lấy thái đao sáng loáng ra giễu qua giễu lại trước mặt, hung tợn nói: “Đao này của ta chính là pháp khí! Cho dù người có là đắc đạo quỷ quan, một đao hạ xuống, cũng chỉ có chết mà không có sống, người có muốn thử hay không?”

Diêm Vương bất đắc dĩ, đành dùng ánh mắt ra hiệu cho phán quan, lúc này hần mới lật sổ sinh tử.

Không mất bao lâu, đã lật ra một đồng.

“Tiểu Thanh, không cha không mẹ, đắc đạo xà tinh, dương thọ chín trăm sáu mươi một năm.”

Tiểu Lôi tiện tay đem trang này xé toạc thành bụi phấn.

“Nguyệt Hoa, cha Nguyệt Vô Ky, mẹ Lưu thị, dương thọ hai mươi hai năm, ... ồ?” Tiểu Lôi nhìn lên sổ sinh tử, sau lại bồi thêm một câu: “Quý sống quý sống này có nghĩa là sao?”

Phán quan nhìn thoáng qua, cười khổ nói: “Cái này cái này tiểu nhân cũng không biết.”

Diệu Yên mỉm cười, ngắt lời: “Phu quân, chàng đã quên lai lịch của Nguyệt Hoa muội muội rồi sao?”

“A!” Tiểu Lô cười nói: “Ta nhớ rồi.”

Nguyệt Hoa không phải người của thời không này, vốn khi hai mươi hai tuổi đã phải chết. Nhưng bởi vì bị mình mang đến thời không này, cho nên Nguyệt Hoa mới sống lại, cho nên được xem như “quỷ sống”.

Tiểu Lô cũng mặc kệ, cũng dùng sức xé nát trang này.

Rồi lại tìm kiếm sổ sinh tử của Bảo Nhi, cũng xé luôn.

Có điều tìm kiếm tên của Diệu Yên, như thế nào cũng không tìm được.

Diệu Yên mỉm cười nói: “Thiếp đã đắc đạo, xem như không còn trong ngũ hành, vượt ra ngoài tam giới, trên sổ sinh tử tự nhiên không có tên.”

Đợi đến lúc lật đến tên của chính Tiểu Lô, hần thoáng nhìn qua, hốt nhiên hét to một tiếng, nhảy dựng lên, sắc mặt kinh hãi, hai tay mơ hồ run rẩy, biểu tình trên cả khuôn mặt thật bất khả tư nghị.

Diệu Yên càng hoảng sợ, nhanh chóng nắm lấy tay Tiểu Lô, cũng liếc qua trên sổ sinh tử. Sắc mặt nàng cũng biến đổi, không kìm được kinh hãi kêu lên.

Tiểu Lô sắc mặt trắng bệch, hốt nhiên giống như nổi điên túm lấy phán quan bên cạnh, lớn tiếng quát lên điên cuồng: “Trên này viết sai rồi!! Người nói đi!! Là viết sai rồi!!!”

Phán quan đắm chiêu ử dột, nhìn lại trên sổ sinh tử, trên đó có viết

194. Chương 195: Địa Tạng Vương Bồ Tát

Tiểu Lô kinh ngạc nhìn chữ viết trên sổ sinh tử, trong lòng tựa như có mười bảy mươi tám tiếng sấm rền vang, trong lúc nhất thời si si ngốc ngốc, một chữ cũng không nói ra, chỉ là môi cứ run rẩy hoài.

Diệu Yên trong lòng có chút bất an, cầm lấy bàn tay Tiểu Lô, thì thầm: “Phu quân phu quân, chuyện này”

Tiểu Lô khoát mạnh tay, ra hiệu nàng không cần nói, lại cầm thái đao kề ngang cổ phán quan, giọng hần có hơi khàn khàn: “Người lập lại lần nữa, trên sổ sinh tử này, có thể viết sai hay không?”

Phán quan bị thái đao kề cổ, trong đao còn có Huyền Vũ nội đan, chính là khắc tinh của quỷ hồn âm phủ. Phán quan chỉ cảm thấy hồn vía như lên mây, sợ đến nổi cuống quýt kêu lên: “Không có khả năng! Quyết không thể viết sai.”

Trong mắt Tiểu Lô đột nhiên lộ ra vài phần sát khí, sát khí khiến cho phán quan lại càng hoảng sợ, bất quá may cho hần là tia sát khí kia liền biến mất. Tiểu Lô chán nản buông hần ra, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng nói: “Phương Triển Nguyên kia ông ấy ông ấy đầu thai đi đâu? Tìm ra cho ta.”

Phán quan hơi do dự một chút, Tiểu Lô đã gầm lên: “Tra ra cho ta!!!!”

Một tiếng gầm này của hần, trong thanh âm ẩn chứa sát khí vô hạn, pháp lực toàn thân vận chuyển, khí lưu cuộn cuộn. Liền nghe thấy ‘ầm’ một tiếng, chung quanh hần vô số kim quang tỏa ra, kiếm khí của “Nghịch thiên nhất kiếm” đã tu luyện trong thể nội nhiều ngày, vô hình trung bị hần phát động. Chợt thấy phụt một tiếng, một đạo kiếm khí kim quang chói lòa phóng thẳng lên trời cao. Đạo kiếm khí đó không ngờ đã cấp cho Diêm La điện một lỗ thủng lớn.

Diêm Vương cùng chúng phán quan sợ đến hồn phi phách tán, chứng kiến trên nóc đại điện vô số ngôi vỡ và tro bụi rơi xuống, cả đại điện lung lay như muốn đổ, Diêm Vương vội vàng kêu lên: “Mau mau tìm cho hần!! Nhanh!!”

Phán quan nhanh chóng lật sổ sinh tử. Không lâu sau, gã nơm nớp lo sợ đưa cho Tiểu Lô. Hần chớp lấy, trợn mắt xem cẩn thận vài lần, trong lúc nhất thời trở nên ngây dại.

Cứ trầm mặc như vậy trong chốc lát, trong mắt Tiểu Lô bỗng nhiên nước mắt chảy ra, chậm rãi đặt sổ sinh tử xuống, lẩm bẩm: “Đã lâu như vậy chẳng ngờ ta cũng không biết ông, ông chính là cha của ta cha của ta”

Diệu Yên ôn nhu nói: “Phu quân phu quân, Phương Triển Nguyên này chính là Phương bá sao sự tình này, nói vậy còn có ẩn tình. Chúng ta”

Tiểu Lô gật đầu: Chúng ta tự nhiên phải tra chuyện này ra cho rõ ràng!”

Ánh mắt hắn lộ xuất hận ý vô hạn, lại lệnh tìm chỗ Lô thị, mẹ của hắn. Hắn dụng tâm nhớ kỹ, lúc này mới thở dài một tiếng, lắc đầu, tựa hồ khí lực toàn thân đã dùng hết, bất giác người hắn khẽ lão đảo muốn ngã: “Chúng ta đi thôi đi thôi.”

Diệu Yên vội đỡ lấy hắn, thì thầm: “Được, chúng ta trở về.”

Hai người cứ như vậy nghênh ngang đi ra khỏi Diêm La điện, mặc dù địa phủ có vô số quỷ binh quỷ tướng, nhưng có ai dám tiến lên ngăn trở?

Chờ hai người bọn hắn ra khỏi Diêm La điện, rốt cuộc Diêm Vương mới chán nản ngồi xuống, đột nhiên cả giận nói: “Hai yêu tiên này từ nơi đâu tới! Nhanh đi nhanh đi bắt cáo Địa Tạng Vương Bồ Tát!! Thanh lão nhân gia chủ trì công đạo cho chúng ta!!”

Địa Tạng Vương Bồ Tát, chính là bản tôn U Minh giáo chủ, giáo chủ Địa Giới, chuyên cứu độ quỷ đạo chúng sanh, địa vị còn trên cả Thập Điện Diêm La, chính là đại đạo sư của địa phủ. Phạm gian lưu truyền rằng câu “Phật nói, ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục” Những lời này kỳ thật chính là kệ ngữ của Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Lại nói Địa Tạng Vương Bồ Tát vốn được hầu hạ tại địa giới Thúy Vân cung, chính là Minh Giới Chí Tôn. Lần này bị hai nhân gian tán tiên Tiểu Lô cùng Diệu Yên xông vào địa phủ, thập điện Diêm La vốn không có pháp lực cao cường gì, nên không thể làm gì hơn là đi cầu trợ vị Địa Tạng Vương Bồ Tát này.

Bồ Tát đang an tọa trong Thúy Vân cung, hai bên có hai đại đệ tử khoanh tay cung kính nghe kệ ngữ của Bồ Tát, chợt nghe thấy bên ngoài Diêm La tọa hạ phán quan Thuởng Thiện Ti tới cầu, đem chuyện hôm nay bị người xông vào địa phủ nói ra một lượt.

Bồ Tát đầu đội mũ Ngũ Phương Phật, hình dáng trang nghiêm, nghe xong lời của phán quan, thở dài, khẽ bấm đốt ngón tay tính toán, trong lòng đã biết, chỉ ngậm miệng không nói gì.

Phán quan cầu khẩn: “Hai yêu tiên kia thần thông quảng đại, đệ tử không thể chống địch, bị bọn chúng cường nhập Diêm La điện, hủy đi vài bản sổ sinh tử, cứ thế bỏ đi, còn dả thương vô số tiểu quỷ trong điện, vạn mong Bồ Tát tác chủ!”

Bồ Tát lúc này mới từ từ mở mắt, Phật quang bắn ra bốn phía, chậm rãi nói: “Người này thành tựu không ít tương lai sợ rằng không phải các ngươi có thể chọc vào. Ai bắt quá lần này xông vào địa phủ, xem như phạm vào thiên điều. Thôi thôi, việc này nếu ta không quản, các ngươi lại phải tấu lên Thiên đình, đến lúc đó lại một phen đại phiền toái. Người trở về nói lại với Diêm Vương, sự tình này ta chịu trách nhiệm, chuyện này vốn là kiếp số đã định, hắn bắt tất phải tức giận, cũng không cần dâng biểu lên Thiên Đế. Người đi đi.”

Nói xong, Bồ Tát phất tay, phán quan liền cung kính thôi lui.

Phán quan rời khỏi, nhưng Bồ Tát lại thở dài như trước: “Kiếp số, kiếp số, không ngờ kiếp số vẫn tới đệ tử phía bên trái mỉm cười nói: ”Bồ Tát, người đó xông vào địa phủ, vì sao không để Diêm Vương trực tiếp dâng biểu lên Thiên Đế?”

Bồ Tát lắc đầu, nói: “Người lại không biết rồi, ta vừa bấm tay tính thử, người này thành tựu không ít, tương lai e là nhân vật ngoại hạng. Bây giờ nếu Diêm Vương thượng thiên tố cáo hắn, cố nhiên là hắn phải chịu một chút khổ nạn. Nhưng tương lai một khi hắn được thế, trong lòng hắn căm hận, e rằng Diêm La điện sẽ không có ngày an bình.”

Đệ tử nọ vẫn mỉm cười nói: “Như thế người này thành tựu rất cao?”

“Tội lỗi, tội lỗi” Địa tạng vương Bồ Tát thở dài: “Số mệnh người này đã được định trước, còn có một đoạn duyên phận sư đồ với ta, tức là số mệnh đã được định đoạt, tránh cũng không thoát. Bà La Na Tề, người lại đây.”

Phía dưới Bồ Tát, đệ tử còn lại vẫn luôn bế mục không nói chột mở mắt, đi tới chỗ Bồ Tát, khom người nói: “Có đệ tử.”

”Hai người này còn chưa rời khỏi địa phủ, người hãy thử đi một chuyến xem sao. Trước khi bọn họ rời địa phủ, ngăn lại một chút, nhẹ nhàng nói cho bọn họ biết địa phủ không phải là nơi có thể tùy tiện xông loạn vào, thế là được. Sau đó, người cũng chưa cần trở về ngay, cứ âm thầm đi theo hai người đó. Nếu bọn họ muốn gây ra sự tình tội nghiệt gì đó, người xuất thủ ngăn trở một chút, thế là được. Người này nói ra, cùng với người còn có một chút uyên nguyên, người cứ đi, tự nhiên sẽ biết.

Bà La Na Tề khom người, xoay người ra khỏi Thúy Vân cung.

Quả nhiên, Tiểu Lôi cùng Diệu Yên rời khỏi Phong Đô thành, đi trên Hoàng tuyền lộ, Tiểu Lôi tâm thần không yên, đi một đoạn lại dừng lại, hần giờ phút này tâm thần đại loạn, vừa rồi đằng vân chẳng ngờ lại bất ổn, suýt nữa ngã nhào xuống, may là bên cạnh có Diệu Yên bảo vệ hắn.

“Phu quân chàng”

Tiểu Lôi khoát khoát tay: “Ta biết.” Đột nhiên hắn dừng chân, trong lòng oán khí vô hạn, không chịu được liền dụng lực hú dài. Tiếng hú này bao hàm oán hận trong lòng hắn, không ngờ lại xông thẳng lên tầng tầng mây xám của U Minh địa phủ. Trong lúc nhất thời cũng không biết kích phát bao nhiêu oán khí lệ quỷ âm phủ, đồng thời điên cuồng kêu gào.

Tiểu Lôi vừa hú xong, nhưng không thấy oán khí trong lòng thoát ra được chút nào, trái lại oán khí càng kết càng nhiều, cuối cùng chỉ thấy oán khí trùng thiên, không cách nào phát tác, trong lòng chột phát ra sát khí vô hạn.

Mắt thấy sắc mặt Tiểu Lôi càng lúc càng dữ tợn đáng sợ, Diệu Yên trong lòng bất an, dụng lực nắm lấy cổ tay Tiểu Lôi, vận khí tiên pháp, bấm đại thủ ấn, điểm lên mi tâm của hắn, miệng quát: “Phu quân, bình tâm!”

Mi tâm Tiểu Lôi bị nàng điểm một cái, chỉ cảm thấy nội tâm oán khí thành linh như tìm được một điểm phát tiết, quát to một tiếng, hốt nhiên trong lúc mê mê man man chợt nghe thấy một tiếng nổ “ầm”

Oán khí toàn thân hắn dường như mạnh mẽ cuộn cuộn hướng điểm phát tiết phun mạnh ra. Trong tai “ầm ầm” không ngừng. Trong lúc tâm thần đại loạn, đột nhiên cảm thấy trên mặt có một luồng ướt ướt ẩm áp, trong tai đang vang lên tiếng “ầm ầm” chợt nghe thấy một tiếng rên rỉ thống khổ. Tiểu Lôi đang thổ hổ hển dần bình tĩnh lại, trợn mắt liếc qua, đã thấy Diệu Yên lão đảo thối lui vài bước, khóe môi lộ ra một dòng máu đỏ sẫm, sắc mặt trắng bệch. Chỉ là đôi mắt ấy lại vẫn đau xót chăm chú nhìn mình.

Tiểu Lôi trong lòng đau nhói, nhất thời Linh đài sáng tỏ vài phần, lúc này mới hiểu được vừa rồi chính mình trong khi vô tình phát cuồng, chẳng ngờ đã thương tổn Diệu Yên.

Vốn Diệu Yên dụng tiên pháp làm cho Tiểu Lôi định thần, nhưng không đề phòng đột nhiên bị oán khí của Tiểu Lôi phát tác, pháp lực cũng đồng thời trào sang Diệu Yên. Nếu với bản lãnh của Diệu Yên, chỉ cần vận công đề kháng, lập tức có thể ngăn chặn pháp lực của Tiểu Lôi, chỉ là điều này không khỏi khiến Tiểu Lôi bị thương.

Nhưng Diệu Yên không muốn thương tổn Tiểu Lôi, chỉ có thể bằng vào pháp lực thâm hậu của mình hóa giải. Nhưng dấu sao Tiểu Lôi tu luyện chính là Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên Kiếm, giờ phút này pháp lực hắn đã có thành tựu không nhỏ, đột nhiên phát tác. Nếu Diệu Yên toàn lực phản kích, tự nhiên không sợ, nhưng nàng lại không muốn Tiểu Lôi bị thương, chỉ tiêu cực chống đỡ, lại không dám xuất toàn lực, liền bị thương. Nàng phun một búng máu lên mặt Tiểu Lôi, té văng ra ngoài.

Tiểu Lôi kêu lên “trời ơi”, một mảng ẩm áp trên mặt mình, nguyên lai là do máu Diệu Yên thổ ra. Trong lòng hắn ngập tràn áy náy, ôm lấy Diệu Yên, thì thầm: “Xin lỗi, vừa rồi ta”

Diệu Yên cười gương, lắc đầu nói: “Phu quân, không có gì đáng ngại. Thật ra hiện tại pháp lực chàng đã có chút thành tựu, thành tựu tương lai còn vượt xa Diệu Yên.”

Diệu Yên càng nói như vậy, trong lòng Tiểu Lôi càng thêm áy náy: “Ta tâm thần đại loạn, suýt chút nữa đã phát cuồng.”

Diệu Yên nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Tiểu Lôi, ôn nhu nói: “Ta biết trong lòng chàng tức giận khổ não, ta mặc dù không biết đạo làm người, nhưng ta cũng biết, chàng hốt nhiên biết cha mẹ mình khó tránh khỏi khó tránh khỏi sẽ như vậy khụ khụ” Nói xong, lại ho khan mấy tiếng, khóe miệng lại rỉ ra vài giọt tiên huyết.

Tiểu Lôi trong lòng cực kỳ thống khổ, lấy ra một bình Sanh Sanh Tạo Hóa Đan, đưa liền cho Diệu Yên một hơi năm ba viên. Diệu Yên nuốt đơn được vào, ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát, sắc mặt tốt hơn một chút, nhỏ giọng nói: “Chúng ta cũng nên trở về thôi, Phương bá ân, cha chàng cho dù chết như thế nào, cũng là lọt vào tay Ngũ Hành Tông Phong môn. Cũng may bọn chúng chạy không thoát chỉ cần tìm được bọn chúng, có thể hỏi được rõ ràng.”

Trong mắt Tiểu Lôi lại lộ xuất sát khí, oán hận nói: “Ngũ Hành Tông Phong môn Cha ta chết đều do một tay bọn chúng, ta phải tìm tên Phong Cuồng kia!!”

Nói tới đây, hần đột nhiên rơi lệ nói: “Lúc đó ta không biết Phương bá lại là cha ta, nhưng ngày đó lại chính một tay ta phá ám phong thủy ông sắp đặt, cũng do chính ta đã hại ông”

Diệu Yên khẩn trương ôn nhu nói: “Chuyện này tính ra do người Phong môn làm, phu quân ngàn vạn lần không nên tự trách mình!”

Tiểu Lôi gạt đầu: “Không sai Phong môn”

Diệu Yên mất thấy hận ý trong mắt Tiểu Lôi không giảm, tự nhủ trong lòng: Bộ dạng phu quân như thế, sợ rằng về lâu dài, khó tránh khỏi nhập ma, muốn tiêu trừ oán niệm trong lòng chàng, e là không thể không tìm Phong môn khai đao Chỉ cần có thể tiêu trừ được oán niệm trong lòng phu quân, ta cứ xuất thủ giết toàn bộ người Phong môn là được. Dù sao người trong thiên hạ, ngoại trừ phu quân cùng mấy tỷ muội chúng ta ra, giết hết cũng có thể!

Diệu Yên vốn không phải người có tâm địa hiền lành gì, chỉ chung tình đối với duy nhất Tiểu Lôi mà thôi. Ngoài Tiểu Lôi cùng mấy người ngoài có quan hệ, trong lòng nàng thật sự tất cả những người khác không khác gì con kiến hôi, chính là muốn giết cứ giết, tuyệt đối không có nửa phần do dự.

Nói đến coi rẻ sanh mạng, một chữ “độc” của hai tỷ muội Tịnh Đế Liên Hoa này, Diệu Yên cùng Tiên Âm kỳ thật không có gì sai biệt.

Hai người nghỉ ngơi trong chốc lát, Tiểu Lôi cũng tạm thời đè nén oán khí xuống, thuận theo Hoàng tuyền lộ trở lại, muốn rời khỏi địa phủ.

Phía trước chính là một mảng sương mù hỗn độn, vượt qua là trở về dương gian. Hai người làm phép đang muốn đi, chợt nghe thấy phía trước thình lình có tiếng người quát đồng dục: “Việc thiện đúng hay sai, cuối cùng cũng có kết luận, trong tam giới cũng tự nhiên có định số của nó. Hai vị tự tiện xông vào địa phủ, đã phạm vào Thiên điều, giờ lại muốn bỏ đi sao?”

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy một nhân ảnh chậm rãi từ trong màn sương mù bước ra.

Chỉ thấy người này dáng người cao ráo, mặc một bộ tăng bào màu xám, khoác một chiếc áo cà sa, một tay nắm cữu tích thiền trượng, theo từng bước đi tới, thiền trượng cứ vang lên “đình đình”.

Người này tuy mặc một bộ trang phục của người xuất gia, nhưng mái tóc bạc dài được buộc lên đơn giản phía sau. Khuôn mặt tuấn tú. Chỉ là sắc mặt lạnh lùng, hoàn toàn không có bất cứ biểu tình gì. Kỳ lạ nhất là đôi lông mày trắng như tuyết của hắn, dài rũ xuống chừng nửa tấc, tô vẽ khuôn mặt hắn thêm vài phần sâu khổ.

Người này chậm rãi đi tới, khom người nói: “Xin chào, Địa Tạng Vương Bồ Tát tọa hạ Bà La Na Tề, thỉnh hai vị thông thả một bước, nghe ta một lời.”

Tiểu Lôi cùng Diệu Yên nhìn nhau, đều khẽ cau mày. Nghe thấy danh xưng Địa Tạng Vương Bồ Tát, trong lòng đều rung mình.

Hai người tự nhiên biết, Địa Tạng Vương Bồ Tát chính là Địa giới chí tôn, chủ quản U Minh giới này, tọa hạ đệ tử của hắn tìm tới, tự nhiên là truy cứu tội hai người tự tiện xông vào địa phủ.

Diệu Yên cướp lời: “Người, tăng không ra tăng, tục không giống tục. Có lời gì, thống khoái nói ra đi!”

Người nọ chấp tay hành lễ: “Chỉ thỉnh hai vị thông thả một bước, đáp ứng một yêu cầu của bản tăng, bản tăng không dám ngăn trở.”

Tiểu Lôi nhú mày nói: “Người nói cái gì?”

Bà La Na Tề thở dài: “Tam giới này đã định sẵn cái gọi là người, quỷ khác biệt, hai vị nếu không phải vong hồn, thì không nên xông vào địa phủ. Ta phụng pháp chỉ của sư phụ Bồ Tát, cũng không dám làm khó hai vị. Chỉ thỉnh hai vị lưu lại pháp bảo tùy thân, sau đó lập lời thề, không được tự tiện xông vào địa phủ lần nữa, xong sẽ để hai vị trở về.”

195. Chương 196: Điều Tra Kẻ Địch

Tiểu Thanh có chút mệt mỏi, lúc này vừa vặn mới qua buổi trưa, chính là thời gian dương khí một ngày tại nhân gian thịnh nhất, thời khắc âm khí yếu nhất. Ngọn lửa của thất bảo liên hoa đăng, mỗi liên hệ giữa Tiểu Lôi và nguyên thần của hắn cũng âm đậm đôi phần. Cũng may Diệu Yên đã dạy Tiểu Thanh cách duy trì ngọn lửa, Tiểu Thanh không tiếc pháp lực, bức xuất tam muội chân hỏa trong cơ thể, mới làm cho ngọn lửa vượng thịnh trở lại.

Tam muội chân hỏa này chính là thứ mà đẳng cấp yêu tinh như Tiểu Thanh chuyên dùng tu luyện nội đan, xuất ra bốn mạng nguyên khí tu luyện, dùng một phần là thiếu một phần. Tiểu Thanh thấp thỏm cho an nguy của Tiểu Lôi, vừa thấy ngọn lửa u tối, lập tức không tiếc nguyên khí, vận khởi tam muội chân hỏa, cho dù tiếp tục hao phí bao nhiêu pháp lực cũng sẽ không ngại.

Bất quá trông thấy ngọn lửa hiện giờ vượng thịnh, Tiểu Thanh cũng thấy đôi chút thư thái, chỉ là nội tâm thầm thở dài: Tiểu Lôi ơi Tiểu Lôi, chàng cần phải trở về nhanh một chút.

Không nói Tiểu Thanh ở bên trong này bảo vệ nhục thân Tiểu Lôi, lại nói bên ngoài trang viên biệt thự, sự tình làm người ta không yên tâm nhất vẫn còn phát sinh.

Phía ngoài trang viên vốn được Diệu Yên bố trí trận pháp tiên thuật thủ hộ. Cửu cung bát quái trận, vốn chỉ lưu lại cửa chính là “Sinh Môn” để ra vào hằng ngày, giờ phút này bên ngoài Sinh Môn, lại có mấy vị khách không mời mà tới.

“Thiếu chủ hình như bên trong không có phản ứng.” Một nam nhân vóc dáng thấp lùn quay đầu lại nói. Dáng người hắn thấp bé, tướng mạo quái dị thật khó tả, khuôn mặt giống như bị ép lại lúc mới sinh.

Đứng ở phía sau tên này, không phải ai khác, chính là thiếu môn chủ Phong Cuồng của Phong môn. Lúc này gã mặc bạch y, trong lòng ôm theo trường kiếm tỏa ra vài phần tà khí, mục quang có chút lạnh đậm, chậm rãi nói: “Kỳ quái chẳng lẽ hắn tránh gặp ta?”

Phong Cuồng tại sao lại tìm đến Tiểu Lôi?

Chuyện này phải bắt đầu từ Điền Kha Nhi mà nói. Điền Kha Nhi được Điền Chấn đưa tới chùa giao cho Vô Tướng hòa thượng, Điền Chấn cũng vì an toàn của nữ nhi mình. Dù sao những tên gia hỏa Phong môn làm việc đều bất chấp thủ đoạn. Tuy rằng vì bị môn quy hạn chế hai mươi năm, bọn chúng không thể trực tiếp xuất thủ đối phó Điền Chấn, nhưng Điền Kha Nhi lại không nằm trong phạm vi hạn chế của môn quy đó. Nếu không lúc đầu, Phong Cuồng cũng sẽ không ngầm xuất thủ khiến cho Điền Kha Nhi bị thương, cố ý làm cho công lực Điền Chấn hao tổn. Đương nhiên, lần đó bị Tiểu Lôi vô tình giúp Điền Chấn hóa giải một lần nguy cơ.

Chỉ có điều hiện tại nếu Phong Cuồng đã khống chế Lôi gia xuất thủ đối với Điện gia, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào để kích Điện Chấn, nàng ta tự nhiên cũng sẽ là một mục tiêu trong đó. Cho nên mặc dù Điện Kha Nhi được đưa đến chỗ Vô Tướng hòa thượng, Phong Cuồng cũng phải người tìm đến gây phiền toái.

Vốn trong lòng gã, Vô Tướng hòa thượng bất quá chỉ là một tăng nhân phàm trần. Cho dù có chút bản lãnh, như thế nào có thể là đối thủ của đệ tử tông phái tu hành chánh quy như mình? Mặc dù Ngũ Hành Tông đã xuống dốc mấy trăm năm, nhưng dấu sao cũng là môn phái tu hành, không phải loại cao thủ thể tục có thể so bì được.

Nhưng nào biết đâu rằng, vừa ra tay, lại đã phải thiết bản. Vô Tướng hòa thượng kia pháp lực cao cường. Hai thủ hạ Phong Cuồng phái đi đều không phải đối thủ. Vốn thủ hạ gã có bốn tên cao thấp mập ốm, chính là Ngũ Hành Sứ Giả môn hạ Ngũ Hành Tông.

Cái gọi là Ngũ Hành Sứ Giả, chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Hiện tại Lôi gia đã quy thuận, Kim Sứ Giả tự nhiên là quy về Lôi Đại tiểu thư. Bốn thủ hạ này của Phong Cuồng, chiếm cứ các danh vị khác. Phong Cuồng vì dùng Điện Kha Nhi để kích Điện Chấn, lần đầu tiên phái hai thủ hạ Thủy Sứ Giả và Hỏa Sứ Giả.

Kết quả hai tên đó đi, nhưng lại cát bụi đầy đầu mà trở về. Vô Tướng hòa thượng kia thật là lợi hại, ung dung đánh cho bọn chúng bò về. Phong Cuồng lúc này mới cảm thấy vấn đề không phải đơn giản, rốt cục chính mình lại đi một chuyến.

Vô Tướng hòa thượng thâm tàng bất lộ, mặc dù lộ diện gặp Phong Cuồng, Phong Cuồng cũng xuất thủ thăm dò đối phương một chút, nhưng như thế nào cũng nhìn không thấu độ nông sâu của hòa thượng này. Phong Cuồng không dám mạo hiểm, lưu lại vài câu khách khí, rồi rút lui. Cũng may Vô Tướng hòa thượng cũng không có tâm tư truy cứu, chỉ muốn bảo vệ an nguy của Điện Kha Nhi.

Chỉ có điều Phong Cuồng là loại người nào? Gã đã cân nhắc chuẩn bị kỹ đối phó Điện Chấn, đột nhiên đối phương lại được hòa thượng lợi hại như vậy bang trợ - mặc dù hòa thượng này chỉ là ra tay giúp đỡ nữ nhi của Điện Chấn, nhưng khó tránh khỏi tương lai sẽ không ra mặt bang trợ Điện Chấn làm những việc khác. Phong Cuồng đã lưu tâm tới điều này. Hòa thượng đó lưu lại cho gã vài phần kiêng kỵ, gã cũng không dám chánh diện trêu người, nhưng lại phải người lén lút tiếp cận chùa.

Cho nên, ngày đó Tiểu Lôi chạy tới chùa, sau đó lại mang Điện Kha Nhi từ trong chùa ra. Việc này, tự nhiên đã bị Phong Cuồng biết.

Phong Cuồng nhận ra Tiểu Lôi, gã suy tư trong chốc lát, mới quyết định tự mình đi tìm Tiểu Lôi nói chuyện. Dấu sao độ nông sâu của người tuổi trẻ này Phong Cuồng gã vẫn luôn chưa lần mò nắm rõ được. Gã biết việc lúc đầu Tiểu Lôi bắt quỷ, cũng biết Tiểu Lôi đã phá giải ám phong thủy trong trang viên này, lại càng biết Tiểu Lôi là đồng đạo, cũng am hiểu pháp thuật.

Lúc đầu vì mượn sức Tiểu Lôi, gã thậm chí còn đưa cả một quyển tu hành công pháp của Ngũ Hành Tông.

Bất quá phải nói rõ ràng rằng, pháp môn tu hành của Ngũ Hành Tông Phong môn, mặc dù là hàng thật giá thật, nhưng đối với Phong Cuồng mà nói, lại không có tác dụng quá lớn. Quyển bí kíp kia tại giới tu hành mà nói, cũng từng là mặt hàng nhị lưu tam lưu. Chỉ có chỗ kỳ lạ duy nhất là trong đó người Ngũ Hành Tông Phong môn đã nghiên cứu ra được một biện pháp kỳ lạ trong một thời gian ngắn đề cao tu vi rất nhanh. Chỉ là loại biện pháp này quá mức thiên cận, không gian cho sự phát triển trong tương lai sẽ vì thế mà phải trả giá. Các thế hệ Phong môn trước đã sớm không tiếp tục tu luyện nữa. Ví như phần lớn môn chủ Phong môn tu luyện cái gọi là “Truyền công đại pháp”, chính là một loại công pháp cơ hồ hoàn toàn xem như là tu ma đạo. Mỗi một đời môn chủ khả dĩ đều đem pháp lực toàn thân truyền cho đời tiếp theo. Chỉ là sau khi truyền thừa, tinh huyết toàn thân người truyền công lập tức khô kiệt, biến thành một cái cây khô mà chết. Loại công pháp này, đã trái với Thiên đạo.

Lúc đầu cũng đã nói, pháp môn tu luyện hiện tại của Phong môn, đã kinh qua mấy đời tận lực tìm tòi, chỉ hy vọng có thể đi tắt đón đầu. Nhưng vì quá nôn nóng truy cầu đường tắt, cho nên tẩu hỏa nhập ma, dần dần rơi vào ma đạo.

Phong Cuồng ngày đó tặng quyển bí kíp cho Tiểu Lôi, cũng vì tất có hảo tâm gì. Gã tự nhiên biết quyển bí kíp của Phong môn, sau khi tu luyện, họa ngẫu nhiên. Một khi tu luyện, mặc dù trong thời gian ngắn tiến bộ rất nhanh, nhưng thành tựu tương lai rất có hạn.

Chỉ có điều Phong Cuồng ngày đó tưởng rằng Tiểu Lôi chỉ là cao thủ bình thường ở nhân gian, hiểu được vài pháp thuật thấp kém lưu truyền trong thế tục mà thôi. Cho rằng mình tặng một quyển bí kíp tu hành môn phái chính thống của Ngũ Hành Tông, thì chắc chắn đủ khả năng nắm được tâm tư của đối phương. Thử nghĩ một cao thủ thế tục bình thường, lấy được một quyển bí kíp “tu tiên”, tự nhiên hẳn là vui mừng khôn xiết. Khi tu luyện, khẳng định hẳn là mừng rỡ như điên, như mê như say, tương lai tự nhiên còn sẽ mãi mê tu luyện công pháp càng nhiều, không sợ hẳn không quy thuận giúp đỡ mình.

Tên Phong Cuồng này tính toán cũng không tệ, nhưng lại không biết Tiểu Lôi không phải là người thế tục bình thường gì đó, mà là đệ tử Tiêu Dao phái - một trong tam đại tông môn của thiên hạ chánh tông.

Đệ tử Tiêu Dao phái, há có thể đặt bí kíp tầm thường rác rưởi đó của Ngũ Hành Tông trong mắt?

Cho nên, ngày đó Phong Cuồng mua chuộc Tiểu Lôi xem như thất bại.

Còn như hôm ấy Tiểu Lôi dấu sao đã khám phá ra sự tình của Phương bá. Hôm đó sau khi Tiểu Lôi nói chuyện với Phong Cuồng, hẳn đã nhận ra sát khí lóe lên trong mắt Phong Cuồng, cũng từng xuất ngôn thử dò xét - không thể phủ nhận, lúc ấy quả thật Phong Cuồng đã động sát niệm. Bất quá sát khí ấy cũng chỉ lóe lên trong nháy mắt rồi biến mất. Dù sao gã đã biết Tiểu Lôi cùng Lôi Đại tiểu thư có giao dịch. Lúc ấy Lôi Đại tiểu thư vừa mới bị Phong Cuồng thu phục, lòng người chưa định, gã cũng không dám tùy tiện động đến Tiểu Lôi. Dù sao Tiểu Lôi đã nghe thấy những lời của Phương bá, lại không thể đương trường giết hẳn diệt khẩu, không bằng thuận thủy thôi châu, tặng cho hẳn một quyển bí kíp độc hại. Thứ nhất giả ý mua chuộc, thứ hai thì sao, nếu Tiểu Lôi thực sự luyện quyển bí kíp này, sau này cũng không thành cao thủ chân chánh, cũng vì tất cầu thành uy hiếp gì đối với Phong Cuồng.

Điều băn khoăn duy nhất trong lòng Phong Cuồng ngày đó, chính là lo lắng Tiểu Lôi sẽ đem chuyện của Phương bá nói cho Lôi Đại tiểu thư. Cho nên quyển bí kíp Ngũ Hành Tông Phong môn kia cũng có vài phần thử dò xét ý tứ của Tiểu Lôi. Nếu lúc Tiểu Lôi không chịu nhận bí kíp, vậy Phong Cuồng cho dù có liều mạng cùng Lôi Đại tiểu thư nảy sinh rạn nứt, cũng phải đương trường mà giết chết Tiểu Lôi để diệt khẩu. Nhưng mà sau khi nói chuyện một hồi với Tiểu Lôi, Phong Cuồng đã nhận rõ tính tình Tiểu Lôi, mắt thấy hẳn nhận bí kíp, nói rõ hẳn vì tất một lòng với Lôi Đại tiểu thư. Hơn nữa Tiểu Lôi cũng tỏ vẻ không có hứng thú gì với việc tranh đấu nội bộ của Ngũ Hành Tông bọn họ.

Sau đó, Phong Cuồng vội vàng thu phục Lôi Đại tiểu thư để có thể củng cố tiếp quản gia nghiệp của Lôi gia, an bài đối phó với Điền Chấn như thế nào, cũng không có quá nhiều thời gian bận tâm đến Tiểu Lôi.

Còn về giao dịch vốn có giữa Tiểu Lôi và Lôi Đại tiểu thư về việc câu dẫn Điền Kha Nhi, Phong Cuồng cũng chỉ cho rằng bất quá Lôi Đại tiểu thư vì bảo vệ đệ đệ mình mà rũ sạch quan hệ với Điền gia, cũng không lưu tâm lắm. Sau đó Lôi Hồng cưới người khác, cùng Điền gia hủy hôn, lúc này Phong Cuồng mới thật sự tạm thời bỏ đi nghi kị trong lòng đối với Lôi Đại tiểu thư. Mà Tiểu Lôi tạm thời rời đi, đầu tiên là trở về Tiêu Dao phái đi Vạn Tiên đại hội, rồi lại đi Châu Âu. Cơ bản rời xa tầm mắt của Phong Cuồng, càng làm cho Phong Cuồng lãng quên dần đi.

Chỉ là lúc này, Tiểu Lôi lại đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của Phong Cuồng, hơn nữa thành linh lại có quan hệ với Lôi Đại tiểu thư, lúc này Phong Cuồng mới một lần nữa suy tư về con người Tiểu Lôi.

Gia hỏa kia rốt cuộc có lai lịch gì?

Hắn lại có thể dẫn Điền Kha Nhi đi từ trong tay Vô Tướng hòa thượng? Hơn nữa nghe nói hẳn đã đưa Điền Kha Nhi về Điền gia. Thật lâu mới đi ra, chẳng lẽ hẳn cầu kết gì đó với Điền Chấn?

Bất kể Tiểu Lôi trong lòng Phong Cuồng rốt cuộc có địa vị thế nào, hoặc giả trong lòng Phong Cuồng cho rằng Tiểu Lôi là một gia hỏa không quan trọng tại thế tục chỉ hiểu được vài pháp thuật thấp kém, việc này dính dáng đến Điền gia, càng trọng yếu chính là liên quan đến Vô Tướng hòa thượng cao thâm mặc trác, như vậy Phong Cuồng không thể không trọng thị.

Giờ phút này trong lòng Phong Cuồng nghi ngờ, lo sợ Tiểu Lôi có thể có quan hệ gì đó với Vô Tướng hòa thượng kia hay không?

Trong lúc Phong môn cùng Điền môn tranh đấu, mấy lần đều có cao nhân tông phái khác nhúng tay vào, bang trợ Điền môn đối phó với Phong môn mình. Mấy đời tới nay đều là như thế, ngay cả chính mình cũng vậy. Lần trước khi cùng Điền Chấn đối trận, không phải cũng gặp phải một đạo sĩ quái lạ vô danh hay sao?

Hiện tại, lại nhảy ra một Vô Tướng hòa thượng ngay cả Phong Cuồng cũng thấy không rõ nông sâu, làm sao có thể không khiến cho hắn kiêng kỵ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Phong Cuồng quyết định tới tìm Tiểu Lôi.

“Nếu không được, dứt khoát ra tay giết hắn!” Phong Cuồng thầm nghĩ: Dù sao hiện giờ Lôi gia cơ hồ đã trong tay mình. Lôi Minh Nhi cũng tuân theo mình. Họa ngầm lớn nhất, chính là sợ Tiểu Lôi lui tới gì đó với Lôi Đại tiểu thư. Chủ yếu là bí mật của Lôi gia, nếu Lôi Đại tiểu thư đã biết, vậy quá nửa là một phen phiền toái. Có điều cũng may hiện tại sản nghiệp của Lôi gia cơ hồ đã bị mình nắm giữ. Nếu Lôi Đại tiểu thư có hai lòng gì đó, vậy xuất thủ giết liền.

Đó là lý do mà Phong Cuồng mới tìm tới tận cửa tìm gặp Tiểu Lôi, trong lòng một phần có ý dò xét, hai phần mua chuộc, còn bảy phần là sát cơ.

“Thiếu chủ nhân, chúng ta xông vào thôi.” Tên thấp bé cau mày.

Phong Cuồng trầm ngâm một chút, nói: “Hôm nay ta tới vị tất nhất định phải trở mặt với tiểu tử kia. Trước tiên không đánh vội như vậy, người tiến vào trước dò xét một chút, cẩn thận đừng để ai phát giác được.

Tên thấp bé cười cười: “Thiếu chủ hiện tại làm việc cũng quá mức cẩn thận, nếu như vậy, ta tiến vào xem thử.”

Nói xong, tên thấp bé này niệm vài câu chú. Hốt nhiên cơ thể thấp xuống, chột chui xuống dưới đất, không ngờ lại chính là Thổ Độn Thuật tiêu chuẩn.

Lại nói bên trong trang viên, Tiểu Thanh đang ngồi ngay ngắn, đột nhiên nghe thấy chiếc chuông vàng bên cạnh vang lên “ding ding dong dong”, cảnh báo có người ngầm xông vào trận pháp.

Tiểu Thanh trong lòng rung mình, hơi nhú mày, lập tức đứng dậy, lấy ra một cái gương nhìn qua một hồi. Trong gương lập tức hiện ra cảnh tượng trang viên chung quanh trận pháp.

Mặt gương này, vốn là Càn Khôn kính trong tay Diệu Yên. Chỉ là lúc Tiểu Lôi bị vây khốn trong rừng ở Côn Luân phái, đã bị người Côn Luân phái dùng Độc Long Thảo làm hư nó. Sau khi Diệu Yên sửa chữa, cũng không tái hiện lại được uy lực lúc đầu, chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng như một kiện pháp bảo bình thường. Diệu Yên vì gia tăng uy lực Cửu cung bát quái trận bên ngoài, đã dứt khoát đem Càn Khôn kính này liên kết cùng trận pháp đồng thời sử dụng. Giờ phút này có một ngoại nhân xông vào, trong gương tự nhiên sẽ hiện ra.

“Ồ?” Người này là tu hành giả.” Tiểu Thanh nhú mày: “Không ngờ lại dùng Thổ Độn Thuật.”

Lập tức lòng mày Tiểu Thanh giương lên, lạnh lùng nói: “Hừ, chút tài mọn, cũng dám đến trên người chúng ta”

Nói xong, nàng lấy ra lệnh kỳ nho nhỏ Diệu Yên lưu lại để khống chế Cửu cung bát quái trận cắm ở trước mặt, phát trái một cái phải một cái, phát động trận pháp.

Dùng Thổ Độn Thuật len lén tiềm nhập, chính là Thổ Sứ Giả thủ hạ của Phong Cuồng. Hắn chui xuống đất, thi triển Thổ Độn Thuật hướng trong trang viên xông vào, nhưng lại không phòng bị địa hình chung quanh dưới sự vận chuyển của trận pháp đang chậm rãi thay đổi.

Hắn vượt một hơi hơn mười thước dưới đất, đột nhiên trong lòng cảm thấy một chút bất an, sau đó nghe thấy “bịch”, thân thể đâm sầm vào cái gì đó. Hắn sợ giận thót mình, mặc dù dụng đến nỗ lực dồn dập, nhưng chẳng qua cho rằng có thể là đâm vào tảng đá gì đó dưới trang viên. Nhưng chợt suy nghĩ lại, Thổ Độn Thuật mình đã tu luyện rất có tạo nghệ, không cần nói tảng đá, cho dù dưới đất có tường ngăn trở,

cũng có thể tức khắc xuyên qua. Trong lòng hấn sợ hãi, liên tiếp niệm chú ngữ, tiến tới thử một chút, nhưng lại phát hiện không thể đi tới trước, lúc này mới vội vã lui về phía sau.

Bước thối lui bình thường này, lại khiến cho hấn sợ đến hồn phi phách tán! Nguyên lai tiến về phía trước cố nhiên không được, nhưng lùi về phía sau cũng không xong! Hấn trong lòng sợ hãi, vận khởi một khẩu nội tức, Thổ Động Thuật liên tục thi triển, nhưng dù là trên- dưới- trái- phải- trước- sau, toàn bộ đều đụng tường!

Thổ Sứ Giả bị hù dọa, trong lòng không kìm được sự hoảng sợ: “Quái dị quái dị! Tại sao gặp phải loại sự tình tà môn này, nói như vậy, chẳng phải muốn ta bị chôn sống mà chết ở chỗ này sao!”

Trong phòng, Tiểu Thanh tận mắt chứng kiến Thổ Sứ Giả dưới đất đụng tường, chính là trận pháp phát động, vây hấn dưới đó. Loại Thổ Động Thuật này, qua một khẩu nội tức vận chuyển, pháp lực thi triển mà thành. Nói cho cùng không được coi là pháp thuật cao thâm gì lắm. Giờ phút này bị trận pháp vây khốn, hấn không thể động đậy. Nhất thời sau ba khắc, chỉ cần hấn không trụ khí được, liền sẽ bị chôn sống.

Dù sao Tiểu Thanh chưa từng giết người, có chút không đành lòng, nhịn không được thở dài: “Thôi, trước không thương tổn đến tính mạng người, bắt người chờ Tiểu Lôi quay lại rồi xử trí”

Nói xong, nàng phát lệnh kỳ, chợt nhìn thấy Thổ Sứ Giả bỗng nhiên bị một đạo kim quang từ dưới đất đánh tới, tức khắc nhảy ra khỏi mặt đất, ngã sầm xuống.

Hiện tại khắp nơi trong trang viên này đều là tiên thảo tiên thụ. Hấn vừa mới rơi xuống, hai bên lập tức tự động vươn tới vô số nhánh cây, tựa như xúc giác cuộn tầng tầng lớp lớp lên hấn. Không đợi hấn lên tiếng, ngay cả mồm cũng bị lấp kín, bị trói như cái bánh chưng, treo lên cao.

Phong Cuồng bên ngoài đợi một hồi lâu, nhưng không thấy thủ hạ trở lại, trong lòng không khỏi có chút quái dị, nhịn không được muốn đi vào. Nhưng hấn vừa vận bước được một bước, trong lòng bỗng cảm thấy bất an.

Trước mặt mặc dù chỉ là một cánh cổng sắt bình thường, nhưng trong trang viên này, nhìn dọc theo đường đi cây cối tươi tốt, khí tức quái dị, bước chân chợt dừng lại.

Hấn suy nghĩ một chút, hốt nhiên thấy buồn cười: Tiểu Lôi kia bắt quá xem như một nửa phạm nhân mà thôi, ta sao phải sợ hấn làm gì?

Nghĩ tới đây, liền bước từng bước.

Nhưng ngay lúc này, trên con đường phía sau truyền đến một tiếng hừ lạnh: “Hừ, nhóc con vô tri, loại trận pháp này, người cũng có khả năng xông vào sao?”

Phong Cuồng quay đầu lại nhìn, chợt thấy phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người thân hình cao lớn. Không biết người này đã đứng ở sau mình từ khi nào. Chỉ thấy hấn mặc đạo bào, bên hông có dắt trường kiếm, nhưng không ngờ trên đầu lại đội một cái nón rộng vành, che cả đầu cùng khuôn mặt.

Phong Cuồng còn chưa nói gì, người này lại khai khẩu trước: “Tiểu tử, người ở đây làm gì? Chẳng lẽ muốn xông vào sao?” Nói xong, nghe thấy hấn lạnh lùng hừ một tiếng. Phong Cuồng chợt động tâm, không đợi gã kịp phản ứng, người nọ trong tích tắc đã xuất hiện bên hấn, một tay xiết lấy cổ tay hấn.

Cổ tay Phong Cuồng chợt cảm thấy một trận đau nhức, dường như bị kim sắt kẹp phải, một thân pháp lực chẳng ngờ đến nửa điểm cũng không thi triển được.

”Người cùng tiểu tử tên gọi Tiểu Lôi ở trong kia có quan hệ gì!!! Người kia đột nhiên lớn tiếng quát.

Phong Cuồng trong lòng kinh hãi, trong lúc vô ý liếc thấy tay đối phương đang xiết chặt cổ tay mình

Rõ ràng đó là một kim sắc thủ chương!

196. Chương 197: Biết Rõ Là Hổ Mà Vẫn Nhảy!

Nhìn lại bàn tay người đó, cũng không phải là da thịt, mà là bàn tay toàn bằng vàng, hấn động tâm, lập tức nói: “Các hạ là ai? Bản nhân là tông chủ Ngũ Hành Tông Phong Môn, không có quan hệ gì cùng tên tiểu tử họ Lôi kia.”

Người nọ gật đầu, lập tức thả Phong Cuồng ra, nói: “A, người phái thủ hạ cường hành xông trận, vậy là có thù oán với hần?”

Phong Cuồng nghe ý tứ trong giọng nói, lập tức đoán hần cùng với Tiểu Lôi là địch không phải là bạn, tự nhiên gật đầu liên tục

Người nọ hừ một tiếng, nói: “Ngũ Hành Tông Phong Môn à ... hừ, danh tiếng Phong Môn các người, ta tự nhiên đã nghe qua, tuy vậy bản đạo cũng mặc kệ không quản sự tình Phong Môn, người tới đây là muốn tìm tiểu tử đó gây sự? Tốt lắm, tốt lắm!” Dừng một chút, hần lạnh giọng nói: “Nếu là nhất môn chi chủ, tu vi của người cũng không quá kém, Bản đạo là Côn Luân Ngọc Hư Tử, hôm nay tới đây là để lấy mạng tiểu tặc kia ”

Phong Cuồng lập tức nói: “Nguyên là cao nhân chữ Ngọc của Côn Luân phái, Phong Cuồng ra mắt đạo trưởng.”

Người nọ đích thật là Ngọc Hư Tử. Trong lúc hần ở trong núi Côn Luân bế quan chữa thương bị Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử Diệu Yên xông vào, lại bị Tiểu Lôi hung hăng làm nhục một phen, cơn giận trong lòng làm sao có thể hạ xuống được?

Mặc dù Côn Luân chương môn Ngọc Cơ Tử tử đấu thất bại với Khinh Linh Tử, đáp ứng không tìm Tiểu Lôi gây phiền toái, nhưng Ngọc Hư Tử trong lòng lại không thể bỏ qua, ngay khi xuất quan , lập tức giấu diếm chương môn nhân, lặng lẽ hạ sơn tìm đến Tiểu Lôi gây phiền toái.

Hần biết trước mặt là Ngũ Hành Tông Phong Môn môn chủ, tự nhiên cũng biết thanh danh Ngũ Hành Tông Phong Môn. Ngũ Hành Tông Phong Môn này đã thoát nhập ma đạo, trong tu hành giới thanh danh dĩ nhiên tồi tệ, không dám gặp người chính đạo, nhưng giờ phút này Ngọc Hư Tử cũng mặc kệ, trong đầu chỉ muốn tìm Tiểu Lôi trút giận.

“Địa phương này bị bày trận pháp, tu vi của người không thể xông vào. Hay là nhìn thủ đoạn của đạo gia! Hừ !”

Ngọc Hư Tử đi lên hai bước lấy ra một đĩa bát quái nơi tay , chiếu vào đại môn, đĩa bát quái lập tức phóng ra thất sắc quang hoa . Quang hoa khi thì sáng, khi thì âm đạm. Ngọc Hư Tử cười lạnh nói: “Hừ, một Cửu Cung Bát Quái trận nhỏ nhoi, cũng có thể ngăn được đạo gia? Hừ hừ bát quái này tiểu tử họ Lôi xem ra pháp lực tiến nhanh, Cửu Cung Bát Quái Trận Pháp này không có pháp lực nhất định là lập không được.”

Hần quay đầu nhìn Phong Cuồng, nói: “Đại môn này chính là Sinh Môn, đạo gia ta hiện tại tiến vào. Người nếu muốn tìm tiểu tử đó phiền toái, cứ đi theo phía sau đạo gia . Chỉ sợ người không có can đảm thôi.”

Nói xong, hần bước nhanh vào, hàng rào sắt trước mặt căn bản không ngăn được hần, bị hần vung tay áo lên, lập tức tự động mở ra.

Phong Cuồng đảo mắt, khoe miệng có chút cười lạnh khó phát hiện, đi theo phía sau.

Hai người đi vào đại môn này, dị tượng lập tức sinh ra. Đại môn này dường như tựa như nuốt chửng mọi thứ, sau khi hai người đi vào, phía sau một đoàn sương mù bốc lên. Lập tức thân ảnh liền tiêu thất.

Phong Cuồng đi theo phía sau Ngọc Hư Tử, vừa bước vào cửa, lập tức cảnh tượng trước mặt toàn bộ đều biến.

Trước mặt một đoàn sương mù. Trái một đoàn, phải một đoàn, trước một đoàn, sau một đoàn, bảy tám đoàn sương mù nhiều màu, vây quanh hai người.

“Người cẩn thận đi theo, thiên vận không được đi vào trong vụ khí kia. Cẩn thận bên trong có ẩn sát cơ.” Ngọc Hư Tử tay cầm đĩa bát quái, trên đĩa bát quái hiện ra từng kim sắc đại tự dưới pháp lực của hần.

“trái bước bảy, phải bước tám, ba trên bốn dưới .” Ngọc Hư Tử bước đi, ra lệnh Phong Cuồng đi theo mình.

Ngọc Hư Tử này quả nhiên có chút môn đạo, hai người vòng vèo một hồi, lập tức đi qua một đoàn sương mù, xuất hiện một con đường lớn, hai bên mờ mờ ảo ảo, lại là hai bức tường vụ khí, trong vụ khí có vô số tinh kỳ phe phẩy, mờ mờ còn có tiếng vó ngựa truyền đến, sát khí đằng đằng.

“Hừ, kỳ môn quả nhiên ở chỗ này.” Ngọc Hư Tử cười lạnh một tiếng, đi nhanh vào.

Đột nhiên, huyết hồng sắc đại kỳ bên bức tường bắt đầu huy vũ, liền thấy hai kim giáp cự nhân đứng dậy sau bức tường, thân cao khoảng chừng năm sáu mét , trong tay cầm đại đao, cau mày trờng mắt, hét lớn một tiếng: “Người nào xông trận, giết !!”

Một tiếng hét lớn, tựa như sét đánh giữa không trung, Phong Cuồng kinh hãi, dưới chân lập tức chậm một bước.

Ngọc Hư Tử cười lạnh nói: “Sợ cái gì ! Đây là Sinh Môn, đều là ảo tưởng gạt người, không cần quan tâm bọn họ, chỉ cần hướng phía trước đi là được.”

Hắn bước đi trước, hai bên cự nhân gào thét liên tục, Ngọc Hư Tử sắc mặt ngạo nghễ, không thấy không nghe, bước hai bước, liền nghe thấy hai bên gió gào thét mãnh liệt, đại đao của hai cự nhân chém xuống.

Ngọc Hư Tử cố tình đánh cược, cười lạnh nói: “Đây là ảo tưởng, nếu như đoán không sai, không thể gây thương tổn cho ta.”

Hắn ngẩng đầu mà đứng, bên trái một đao đã nhắm đầu hắn chém ngang, Ngọc Hư Tử đang ở cười lạnh, lại đột nhiên cảm thấy trên đầu hàn khí đập vào mặt, liền nghe thấy rắc một tiếng, nón đã bị chém rớt.

Hắn trong lúc cấp bách, nhất thời đầu co rút lại, cảm thấy đỉnh đầu một mảnh mát lạnh, nón lá đã bị một đao chém rớt.

“Đây là thật” Hắn kêu lên một tiếng, đao bên phải cũng tới, đại đao từ trên bổ xuống, dù thiết thời nhưng Ngọc Hư Tử phản ứng nhanh nhẹn, trong lúc vội vàng cũng bắt chấp thể diện, liền lăn lông lốc ra ngoài, âm một tiếng, bụi đất tung bay, nguyên là địa phương hắn vừa đứng bị chém ra một hố to .

Ngọc Hư Tử hoảng kinh hồn vía, đã lăn tới dưới chân Phong Cuồng , hai người lùi ra khỏi con đường lớn, hai bên cự nhân lúc này mới ẩn đi.

Phong Cuồng nhìn Ngọc Hư Tử, sắc mặt cổ quái, cố gắng chịu đựng. Nón lá Ngọc Hư Tử bị mất, lộ ra đầu, hán ngày đó tóc bị Tiểu Lôi cắt trụi, vốn là đầu trọc, hôm nay mọc dài ra một ít, nhưng lông mày không dài ra bao nhiêu.

Giờ phút này trên đầu tóc dài nửa tấc, dưới tóc mờ mờ còn có chín vết nhang ngày đó bị Tiểu Lôi điểm. Viên mắt trụi lủi, một lông mày cũng không có, hình dáng cổ quái không thể tả.

Ngọc Hư Tử bị mất mặt, mặt mày giận dữ, mắng to: “Tiểu tử giáo hoạt, trận pháp này cổ quái ! Không phải phổ thông Cửu Cung Bát Quái Trận !”

Giờ phút này trong trang viên , Tiểu Thanh nhìn vào kính theo dõi hai người xâm nhập, liên tục cười: “Lão đạo sĩ giỏi thật, xem chút bồ đôi đầu người, tính là người may mắn. Trận pháp của Diệu Yên tỷ tỷ, người sao có thể tùy tiện phá vỡ ! Hừ...”

Lập tức nàng lại hơi nhú mày: “Đạo sĩ này pháp lực không kém, Tiểu Lôi làm sao còn chưa tỉnh lại, có thể có một chút không ổn”

Bên ngoài Ngọc Hư Tử tức đến đỏ mặt , Phong Cuồng bên cạnh giờ phút này biết không thể nói gì. Chỉ là đứng ở một bên, cũng không dám đưa mắt nhìn hắn. Ngọc Hư Tử hét lớn: “Trận pháp này bị biến đổi qua, Sinh Môn biến làm Kim Môn, Kim Môn nhất định chỉ Sinh Môn, chúng ta tới Kim Môn xem !”

“Trái sáu phải năm, trên chín dưới ba !” Ngọc Hư Tử buồn bực quát, hai người từ một bên xông qua một đoàn sương mù, quả nhiên trước mặt xuất hiện một đạo kỳ môn. Trong kỳ môn này rất yên tĩnh , Ngọc Hư Tử nhìn qua, “Chính là nơi này. Nơi này vốn phải là Kim Môn, phạm là kẻ nào xâm nhập, sẽ bị chém chết. Địa phương vừa rồi chúng ta đi biến thành Kim Môn, vậy nơi này nhất định không phải Kim Môn ta đi trước !”

Lần này Ngọc Hư Tử có phòng bị, quát nhẹ một tiếng, trong tay hóa ra phi kiếm, tay phải mang kiếm. Tay trái cầm la bàn, chậm rãi đi vào kỳ môn, quả nhiên. Đi bảy tám bước, không có động tĩnh gì, hần lập tức cười nói: “Hừ, quả nhiên như thế, bất quá là một thủ đoạn hoán đổi nho nhỏ mà thôi, đem Kim Môn và Sinh Môn đổi với nhau, tưởng rằng đạo gia ta nhìn không ra sao ! Hừ !”

Phía sau Phong Cuồng lại chờ hần đi tới trước, nhìn không có chuyện gì, lúc này mới cẩn thận đuổi kịp, miệng nhàn nhạt cười nói: “Đạo trưởng quả nhiên bản lĩnh cao.”

Hai người tại bên trong kỳ môn đi chừng nửa chén trà, nhưng thông đạo trước mặt tựa như vô cùng vô tận, xa xa nhìn lại, lại nhìn không tới cuối, Ngọc Hư Tử trong lòng lăm lăm, nhưng sợ mất mặt, nên không nói gì.

Đi đến phía trước, đột nhiên trước mặt xuất hiện hai lá cờ giống như màn cửa ngăn lại đường đi, Ngọc Hư Tử cười nói: “Tới tới, đi ra ngoài là xuất trận.”

Hần trong lòng đắc ý, đưa tay tới lá cờ kia, đột nhiên Phong Cuồng đứng sau sắc mặt biến đổi, trong lòng mờ mờ cảm thấy có chút không ổn, nhin không được kêu lên: “Chậm đã !”

Nhưng những lời này đã muộn.

Ngọc Hư Tử đưa tay vén lá cờ lên , nghe thấy ào một tiếng, một đoàn kim sắc hỏa diễm từ mặt sau kỳ môn phun ra.

Ngọc Hư Tử không có phòng bị, kêu lên thảm thiết một tiếng, liên tục lui về phía sau, Phong Cuồng thì quay đầu bỏ chạy, mặt sau hỏa diễm mãnh liệt cuộn cuộn, cả người Ngọc Hư Tử bị hỏa diễm bao trùm, hần lại ra sức vũ động trường kiếm, kiếm khí tung hoành, ngăn lại hỏa diễm, từng bước lui về phía sau.

Khi hai người hoảng sợ chạy thoát ra khỏi con đường, hỏa diễm kia tới cửa, tự động tiêu tan mất, nhìn lại Ngọc Hư Tử, đạo bào đã bị cháy sạch, khuôn mặt nám đen, vón trên đầu có nửa tắc tóc, cũng bị cháy sạch sẽ bóng loáng, giờ phút này hần mười phần hết chín là tựa như một hòa thượng mặt đen.

Ngọc Hư Tử tức giận kêu oa oa: “Khá lăm tắc tiểu tử !! Không ngờ đem Kim Môn biến làm Hỏa Môn !” Hần thầm sợ hãi: Cũng may đạo gia có pháp lực hộ thể, pháp lực của chủ trì trận pháp không mạnh, nếu vừa rồi phun ra chính là tam vị chân hỏa, tính mệnh đạo gia chắc mất ở chỗ này !

Tiểu Thanh trong trang viên nhìn thấy rõ ràng, bất đắc dĩ buông lá cờ nhỏ trong tay, thở dài: “Đáng tiếc pháp lực ta không đủ, bằng không , thả ra tam vị chân hỏa, tất sẽ lấy được tính mệnh hai tắc tử các người!”

Ngọc Hư Tử kêu oa oa vài tiếng, Phong Cuồng tại bên cạnh nhin không được nhử mày nói: “Đạo trưởng không cần tức giận, chúng ta lại tìm đường ra .”

Ngọc Hư Tử sắc mặt trầm xuống, nghiêng răng nói: “Người đang cười nhạo ta sao?”

Phong Cuồng mỉm cười, nói: “Không dám, chỉ là chúng ta thân ở trong trận, hay là trước tiên tĩnh tâm lại mới được.”

Vừa rồi hai người bị hỏa diễm phun trúng, trên người Phong Cuồng cũng bị đốt mấy chỗ, mặc dù quần áo có chút tàn phá, hình dáng cũng hơi thảm hại, nhưng sắc mặt lại vẫn trầm tĩnh, trên trán cũng không thấy chút hoảng sợ.

Ngọc Hư Tử nhìn hần, hừ một tiếng: “Tiểu tử nhà ngươi, thật ra cũng có một chút cốt cách !”

Phong Cuồng nhàn nhạt cười nói: “Không dám, chỉ là tại hạ vốn tính khí lạnh lùng một chút mà thôi.”

Hai người lập tức lại tìm kỳ môn.

Nhưng trận pháp này cũng không biết bị Diệu Yên biến đổi thế nào. Kim Môn biến thành Hỏa Môn, Hỏa Môn lại biến thành Thủy Môn. Lúc hai người xâm nhập Hỏa Môn, lại đối diện tới một cổ đại hồng thủy cuộn tới, đường ra phía sau lại đột nhiên bị một mảnh tường đất ngăn lại, suýt nữa đem hai người chìm chết ở ở trong. May mắn Ngọc Hư Tử một kiếm chém nát tường đất phía sau, hai người lúc này mới đắc dĩ thoát khốn.

Lập tức hai người lại xông vào Mộc Môn, trong Mộc Môn này lại xuất hiện vô số tường đất, vô cùng vô tận trên dưới trái phải đè ép xuống, muốn đem hai người ép thành bùn thịt. Ngọc Hư Tử thi triển Côn Luân phái Phong Tự Tam Thập Lục Trảm, lúc này mới đem tường đất chung quanh chém nát toàn bộ, trong hoảng hốt phần khởi thần uy, lúc này mới mạnh mẽ phá tan một đường đào thoát ra.

“Tức chết ta rồi !!” Ngọc Hư Tử tức tối liên tục dậm chân, nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng hận không thể lập tức đem Tiểu Lôi băm thây vạn đoạn, áo ngoài Phong Cuồng cũng đã sớm rách, thở dài nói: “Tiền bối, trận pháp này thật cổ quái, chúng ta hay là đi ra trước đã.”

Ngọc Hư Tử lại nghiêng rằng nói: “Không ! Ta không tin pháp lực nhỏ nhoi của tiểu tử này có thể làm khó đạo gia !”

Họ lại đi tiếp, cuối cùng là Thổ Môn.

Chỉ là trận pháp trong Thổ Môn, lại chẳng biết bị Diệu Yên cải thành cái gì. Hai người cẩn thận, từng bước xông vào, đi vào trong kỳ môn, lại phát hiện chung quanh hoàn cảnh lập tức biến hóa, hai người đã trong một mảnh rừng rậm rạp cây cối.

“A, nguyên là Thổ Môn này đã biến thành Mộc Môn.” Ngọc Hư Tử thở dài, hạ giọng nói: “Nơi này cũng không phải là Sinh Môn, chúng ta ra ngoài tìm kiếm lại.”

Phong Cuồng trầm mặc nửa ngày, lúc này lại đột nhiên mở miệng nói: “Đạo trưởng, ta có một chuyện không rõ.”

“Cái gì?”

Phong Cuồng chậm rãi nói: “Loại trận pháp này, nhất định có người chủ trì, nhưng vừa rồi chúng ta liên tục bị hãm, lại vẫn có thể trốn ra, đó là vì cái gì?”

Ngọc Hư Tử cười lạnh nói: “Đó là bởi vì đạo gia pháp lực cao cường, vừa rồi, do ta ra sức thi triển thần thông, nên mới chạy thoát ra, nếu là bản thân người thì đã chết rồi!!”

Hắn nói chính là sự thật , vừa rồi lúc bị hỏa thiêu , cũng do Ngọc Hư Tử chạy ở phía sau, ngăn lại hỏa diễm. Cho nên Phong Cuồng bị thiêu rất ít. Trong lúc tường đất đè ép, cũng may mắn Ngọc Hư Tử bỏ ra vài chục tường đất, tường đất mỗi cái đều dày một thước, dài vô cùng vô tận, nếu là dựa vào pháp lực Phong Cuồng, sợ rằng bỏ năm ba bức tường thì đã bị đè chết, làm sao có kiếm thuật lợi hại mạnh mẽ như Côn Luân phái phong tự ba mươi sáu trảm?

197. Chương 198: Siêu Cấp Vô Địch Tiểu Bảo Nhi

Ngọc Hư Tử lạnh lùng hừ một tiếng, Phong Cuồng tiếp tục nói: “Lúc này, may mà có đại pháp thần uy của tiền bối, chúng ta mới có thể đào thoát, đây là sự thật, nhưng cũng phải nói, pháp lực của người chủ trì trận pháp này không bằng tiền bối. Cho nên trận pháp này mặc dù quỷ dị lợi hại, người chủ trì lại phát huy không hết uy lực, nên mới để chúng ta đào thoát. Vì vậy, đã tìm không thấy sinh môn, chúng ta không ngại dùng lực phá xáo. Nếu bị che lấp nhãn tuyến, chỉ cần tìm một kỳ môn mà đánh là được.”

Ngọc Hư Tử trầm ngâm một lát, nói: “Người nói như vậy cũng là một biện pháp. Thử xem rồi nói sau.”

Hai người đi một lát trong đám cây cối ảo tưởng, đột nhiên đám cây cối chung quanh dường như sống dậy, vô số những nhánh cây dài tựa như có xúc giác bò tới, quấn quanh hai người.

Lần này Phong Cuồng và Ngọc Hư Tử sớm đã bị cạm bẫy phía trước hù dọa, tập trung cảnh giác, gặp tình huống, lập tức trường kiếm trong tay chém tới, chém nát đám cây cối, một đường hướng về phía trước.

Đột nhiên liền nghe thấy trên cao phía trước truyền đến tiếng động kỳ quái, Phong Cuồng ngẩng đầu liền thấy bên trên nhánh cây có một người bị quấn như bánh chưng, miệng bị nhét vật gì đó, ô ô kêu gào, chính là thủ hạ của mình Thổ sứ giả vừa rồi xông vào trước.

Trường kiếm trong tay hần bắn ra, lập tức chặt gãy nhánh cây đang trói Thổ sứ giả. Thổ sứ giả rớt xuống đất, nhánh cây trên người lập tức mềm ra, hần đứng dậy, xé bỏ cành lá trên người. Hần lại đem lá cây trong miệng phun phì phì, tức giận nói: “Địa phương quý, đa tạ thiếu chủ”

Ngọc Hư Tử bên cạnh lạnh lùng nói: “Trận pháp này vốn không thể xông vào với bản sự của ngươi, đi theo chúng ta, đừng chạy loạn.”

Thổ sứ giả không nhận ra Ngọc Hư Tử, nhìn không được liền mở miệng nói: “Hòa thượng ngươi là từ đâu bò ra”

Tóc Ngọc Hư Tử sớm đã bị cháy sạch, giờ phút này mặt mũi đầy bụi, mang hình dáng một hòa thượng đầu trọc, vừa nghe Thổ sứ giả nói chuyện, sắc mặt hần kịch biến. Trong mắt lộ ra sát khí vô hạn, Phong Cuồng vội vàng quát: “Câm miệng ! Đây là tiền bối cao nhân Ngọc Hư Tử. Không được vô lễ. Ngươi đi theo ta, không cần nói!”

Thổ sứ giả không cam lòng, cúi đầu đi phía sau Phong Cuồng, Phong Cuồng cười nói: “Thuộc hạ này của ta tính khí lỗ mãng, tiền bối đừng trách.”

Ngọc Hư Tử nghiêng rằng nói: “Đạo gia sẽ không so đo cùng tiểu nhi vô tri.” Hần lại thầm nghĩ: Hiện tại trong hiểm cảnh không có lối thoát, bằng không đạo gia đã một kiếm bổ cái miệng thối của ngươi!

Ba người lại đi một hồi trong rừng, đột nhiên xung quanh có vô số cây cối di động, nhánh cây bao phủ như mạng nhện, Ngọc Hư Tử “Hắc” một tiếng, quát: “Đến đây !”

Hần thét dài một tiếng, tung người lên cao, thi triển ra Côn Luân tuyệt học Phong Tự Tam Thập Lục Trảm, trường kiếm lấp lánh kim quang, liền thấy hần múa tít trường kiếm, nhánh cây lần lượt bị cắt đứt.

Tiểu Thanh chủ trì trận pháp, tiểu kỳ trong tay ra sức huy vũ, thôi động pháp lực làm trận pháp vận chuyển, nhưng dù sao pháp lực của nàng còn kém xa Ngọc Hư Tử.

Ngọc Hư Tử hét lớn: “Quả nhiên chỉ là hổ giấy! Xem đạo gia đây!”

Hần đột nhiên thét dài một tiếng, trên người bốc ra một đoàn hỏa diễm. Đó là tam vị chân hỏa trong cơ thể bức ra. Cả người giống như một đám lửa lớn, xông về phía trước, cây cối hai bên lập tức lui về phía sau, nếu lui chậm một chút, chỉ cần hơi dính một chút tam vị chân hỏa, lập tức trong nháy mắt đã bị thiêu thành tro bụi.

Tiểu Thanh mồ hôi đầy trán, đột nhiên nàng kêu lên một tiếng, tiểu kỳ khổng lồ chế trận pháp xoạt một tiếng, bốc ra một đoàn hỏa diễm, đã bị thiêu rụi.

Ngọc Hư Tử trong trận pháp cười ha ha, trong tiếng cười dài, cây cối ảo tưởng chung quanh nhất thời tiêu thất, biến thành một thông đạo, Phong Cuồng mỉm cười, nói: “Tiền bối, trận pháp đã phá, chúng ta nhanh đi vào.”

Ba người bước nhanh về phía trước, Ngọc Hư Tử chém gãy lá cờ hai mặt đang ngăn đường, trước mặt liền xuất hiện một ngôi biệt thự !!

“Chính là nơi này !!”

Ngọc Hư Tử đi đến trước cổng biệt thự, bàn tay vung lên, đại môn lập tức vỡ toang, hần xông thẳng vào, Phong Cuồng ở phía sau cũng đuổi theo, lại đột nhiên liền nghe thấy Ngọc Hư Tử kêu thảm thiết một tiếng, sau đó liền thấy hần bắn ra, rơi mạnh trên mặt đất, trong miệng ngậm một trái táo, không bò dậy nổi.

Phong Cuồng trong lòng kinh ngạc, liền thấy sau cổng chậm rãi đi ra một thân ảnh nhỏ nhắn, lại là một bé gái bảy tám tuổi.

Bé gái mặc một bộ y phục trắng, tóc tết thành hai bím nhỏ, vẻ mặt linh lợi. Tướng mạo lại tựa như băng điêu ngọc trác, đáng yêu không thể tả.

Càng làm cho Phong Cuồng kinh ngạc chính là, chân cô bé này lại cách mặt đất một thước, lơ lửng trên không, một tay cầm một trái táo đã cắn vài miếng, tay khác lại có năm ba trái táo đang lơ lửng trên đầu ngón tay.

“Các người là ai? Vì sao xông vào nhà ta?”

Bé gái ngọt ngào quát hỏi.

Ngọc Hư Tử gắng gượng đứng lên, gắng sức móc trái táo trong miệng, quát: “Nhóc con từ đâu tới, dám ám toán đạo gia !!”

Cô bé đảo mắt, nói: “Ta không phải nhóc con, ta tên là Bảo Nhi. Bảo trong bảo bối. A? Người trên đầu không có tóc, người là hòa thượng sao?”

Ngọc Hư Tử giận đến mặt trắng bệch, hắn vừa rồi xông vào, từ đối diện bay tới một trái táo, đập mạnh vào miệng hắn, trái táo tuy nhỏ, nhưng lực đạo lại tựa như đạn pháo, nhất thời đập gãy hai chiếc răng, hắn quát: “Nhóc con! Mau gọi tiểu tặc Tiểu Lô ra đây!” Nói xong, hắn xuất trường kiếm, dùng lực chém đứt một kiếm!

Ai ngờ Bảo Nhi thấy trường kiếm trong tay hắn, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, hoan hô một tiếng: “A? Là phi kiếm à!!”

Ngón tay nó điểm nhẹ, Ngọc Hư Tử liền cảm thấy trong tay trống không, trường kiếm biến mất, rồi xuất hiện trong tay Bảo Nhi.

Bảo Nhi cầm trường kiếm, mặt mày rạng rỡ, hoan hô: “Bảo Nhi thích phi kiếm lắm, nhưng ba ba không cho Bảo Nhi chạm vào phi kiếm.”

Ngọc Hư Tử nhìn bàn tay trống trơn. Lại nhìn Bảo Nhi đang cầm trường kiếm của mình, sắc mặt tựa như gặp quỷ, đột nhiên kêu lên một tiếng, liên tục lùi ba bước. Hắn nghĩ đến vỡ đầu, cũng nghĩ không ra cô bé trước mặt làm sao đoạt đi phi kiếm của mình.

Phong Cuồng cũng kinh hãi, cô bé trước mặt này, sao lại có bản sự như thế?

Ngọc Hư Tử miễn cưỡng trấn định một chút, quát: “Nhóc con! Mau mau trả bảo kiếm cho ta!”

Bảo Nhi trong lòng thầm đấu tranh, nhìn bảo kiếm lấp lánh sáng ngời trong tay. Quả thực rất thích, nhưng ba ba bình thường dạy bảo mình. Không thể ép buộc lấy thứ gì của người khác. Nhưng giờ phút này trong lòng quả thực không muốn buông, nó do dự một chút, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, cười nói: “A ! Các người xâm nhập nhà ta, nhất định là ăn trộm! Ba ba nói, nếu có người trộm thứ gì của nhà chúng ta, phải lấy lại! Cái này gọi là lấy răng trả răng. Bảo Nhi không trả kiếm của người ! Ê. Hòa thượng, người là hòa thượng, vì cái gì phải làm ăn trộm vậy?”

Ngọc Hư Tử tức giận đến nhất phát xuất thể nhị phát thăng thiên, oa oa kêu to một tiếng, trong tay một chưởng phách ra.

Hắn dùng chính là Côn Luân Kim Chưởng, một chưởng tung ra, liền nghe ầm một tiếng, kim quang bắn ra bốn phía, cánh cửa trước mặt đã vỡ tan. Nhưng Bảo Nhi đang lơ lửng trong cuồng phong kim quang, không tổn thương chút nào, con mắt đen lấy đảo tròn. Đột nhiên nó cười nói: “A ! Người dụng chính là Kim Chưởng ! Chưởng pháp này Bảo Nhi cũng biết!”

Nói xong, nó cười hì hì vươn bàn tay nhỏ trắng muốt nhẹ nhàng vỗ. Liền thấy một đạo kim quang vô hạn từ bàn tay của nó bay ra, Ngọc Hư Tử giật mình, vội xoay người lộn nhào, ầm một tiếng, trên mặt đất xuất hiện một hố to, Ngọc Hư Tử sợ tới mức hồn phi phách tán, nhìn cái hố bên cạnh, đối phương thì triển quả nhiên là Côn Luân Kim Chưởng, uy thế của một chưởng này cơ hồ không kém mình.

Tim Phong Cuồng cũng đập loạn, bé gái trước mặt này quả thực lợi hại đến đáng sợ, hắn đột nhiên cao giọng nói: “Đạo trưởng, yêu nữ này lợi hại quá! Cần thận đừng khinh địch”

Hắn đột nhiên đem trường kiếm trong tay quăng cho Ngọc Hư Tử: “Đạo trưởng tiếp kiếm !”

Ngọc Hư Tử thuận tay chụp lấy, hắn cầm kiếm trong tay, trong lòng thoáng yên ổn một ít, chỉ là vẫn sợ hãi bé gái trước mặt lại dùng pháp thuật kỳ quái gì đó cướp kiếm của mình, lần này lại cần thận nắm chặt, ánh mắt trợn trừng nhìn Bảo Nhi, một khắc cũng không dám thả lỏng.

Bảo Nhi cười hi hi nói: “Hòa thượng, người xem ta đánh ra kim chưởng có được không? Ba ba ngày thường không cho Bảo Nhi dùng đâu, nói rằng chưởng pháp này quá bá đạo, sợ Bảo Nhi dả thương người, à ba ba còn nói, cho dù dả thương người hay không, đánh hư hoa cỏ cũng không tốt.”

Giờ phút này Ngọc Hư Tử trong lòng bất định, không biết bé gái pháp lực cực kỳ cao trước mặt này, thật sự là ngây ngô, hay là giả ngốc.

Bảo Nhi lại tiếp tục nói: “Người yên tâm, ta không cướp kiếm trong tay người. Pháp thuật này Bảo Nhi chỉ biết dùng một lần, lần thứ hai là không linh.”

Nói xong, nó lại phát ra tiếng cười như chuông bạc: “Hòa thượng, mặt người làm sao đen thui? Chẳng lẽ hòa thượng cho tới bây giờ không rửa mặt sao?”

Ngọc Hư Tử chậm rãi lui ra phía sau hai bước, sắc mặt trắng bệch, cắn răng thâm trầm nói: “Các hạ thâm tàng bất lộ, ta bội phục ! Có điều dấu đầu lộ đuôi như vậy, giả thần giả quỷ, không phải là cao nhân, mời thống khoái báo danh! Ta là Côn Luân Ngọc Hư Tử, lần này tìm đến Tiểu Lôi báo thù ! Các hạ rốt cuộc là cao nhân phương nào, xin báo ra pháp hiệu đi!”

Bảo Nhi đảo mắt, nhỏ nhẹ nói: “Bảo Nhi chỉ là Bảo Nhi a cái gì cao nhân thấp nhân, Bảo Nhi không hiểu. Ân mẹ Diệu Yên dạy ta pháp thuật, nói là Tiên Sơn phái, vậy Bảo Nhi cũng là người Tiên Sơn phái” Nó đột nhiên dường như nhớ tới chuyện gì, kêu lên: “A !! Hòa thượng, người nói là tìm Tiểu Lôi ba ba báo thù? Hừ ! Người muốn tìm Tiểu Lôi ba ba của ta đánh nhau! Vậy người không phải người tốt!!”

Ngọc Hư Tử tức giận rống lên một tiếng, xoát một tiếng bạt ra trường kiếm, lưỡi kiếm chỉ vào Bảo Nhi, quát: “Yêu nữ, xem kiếm!!”

trường kiếm hấn cầm là của Phong Cuồng, chính là trấn môn chi bảo của Phong Môn, quả thực là một pháp bảo yêu dị, trường kiếm này hàn khí sâm nhiên, xoát xoát hai kiếm, Ngọc Hư Tử không dám sơ hở, liền thi triển ra Côn Luân tuyệt học Phong Tự Tam Thập Lục Trảm.

Liền thấy hai đạo kim quang phóng ra, Bảo Nhi lại hi hi cười, tiện tay nhẹ nhàng bắt ra, hóa giải kim quang, cười nói: “Ân, này kiếm pháp rất quen thuộc a ! Phải rồi, hòa thượng, người dùng chính là Phong Tự Tam Thập Lục Trảm, Bảo Nhi thấy rồi, bắt quá ba ba nói kiếm pháp này quá thô thiển, không có để Bảo Nhi học”

Thô thiển??

Khí huyết trong lồng ngực Ngọc Hư Tử sôi trào, hấn quát một tiếng chói tai, xông tới Bảo Nhi, trường kiếm trong tay bay đi, hóa thành ba mươi sáu đạo kinh khí, trên dưới trái phải vây lấy Bảo Nhi.

Nụ cười Bảo Nhi không đổi, cơ thể lại nhẹ nhàng lui ra sau, bàn tay nhỏ nhắn cầm trường kiếm cao hơn cả người nó, sau đó huyền hóa đạo kim quang vây bọc chính mình, nó cười nói: “À, Bảo Nhi cũng biết kiếm pháp này, bắt quá sẽ không giống hệt của người, Bảo Nhi biết khác một chút.....”

Nói xong, Bảo Nhi đột nhiên thu lại nụ cười, chậm rãi đọc một đoạn tiên quyết, lúc nó đọc đến ba chữ cuối, sắc mặt Ngọc Hư Tử đột nhiên biến đổi quái dị, bật thốt lên: “Không có khả năng !!”

Liền thấy Bảo Nhi đột nhiên vung trường kiếm lên, cơ thể hóa thành một chuỗi bóng mờ, trong nháy mắt bay tới bên cạnh Ngọc Hư Tử, hai bóng người một lớn một nhỏ lần lượt thay đổi, liền nghe thấy mấy tiếng đình đình đương đương vang lên, Bảo Nhi bắn ra ngoài, đột nhiên lại niệm một câu kiếm quyết, trường kiếm chỉ thiên

Vừa thấy tư thế này của Bảo Nhi, Ngọc Hư Tử lập tức mặt xám như tro.

Liền nghe thấy ầm một tiếng, thiên không trên đầu nhanh chóng ngưng tụ một đám mây đen, mây đen quay cuồng trong kim sắc thiểm điện, Bảo Nhi hét một tiếng: “Trảm !”

Một tiếng nổ vang lên, trong thiên không, một đạo thiểm điện kim sắc bổ xuống, Ngọc Hư Tử kêu to một tiếng, cơ thể co rút lại, miễn cưỡng dùng pháp lực toàn thân hoành trường kiếm đón đỡ.

Đạo thiểm điện chuẩn xác đánh trúng trường kiếm của Ngọc Hư Tử, cả người hấn nhất thời bốc ra một đoàn hỏa diễm, quần áo toàn thân trong nháy mắt thiêu thành tro bụi, bàn tay bằng vàng cũng trong nháy

mắt tan thành một bãi nước vàng.

Pháp lực toàn thân Ngọc Hư Tử cơ hồ đều bị tiêu thất, hần thềm kêu lên: Mạng ta hết rồi!

Hần đã sớm nhận ra, bé gái này không ngờ vừa sử dụng tuyệt học chính tông vô thượng Côn Luân!

Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm !!

Lúc tối hậu, trường kiếm chỉ thiên không, chính là sát chiêu cực mạnh của Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm, Dẫn Phát Thiên Lôi !

Tuyệt học này, cả Côn Luân phái, cũng chỉ có một mình chủ môn nhân Ngọc Cơ Tử biết sử dụng mà thôi, còn như Ngọc Hư Tử, bất quá chỉ luyện thành Phong Tự Tam Thập Lục Trảm, thấp hơn một bậc so với Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm, Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm này, hần còn chưa luyện thành. Mắt thấy một bé gái không ngờ có thể thi triển ra Côn Luân vô thượng tuyệt học, bảo hần như thế nào không kinh hãi?

198. Chương 199: Ngõ Ngang Nhìn Xung Quanh

Dùng pháp lực toàn thân chống đỡ đạo thiểm điện thứ nhất, Ngọc Hư Tử thật sự tuyệt vọng. Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm, đến tối hậu có thể dẫn phát vô số đạo thiên lôi, càng lúc càng lợi hại, càng lúc càng uy mãnh.

Hần ép buộc chống đỡ trụ đạo thiểm điện thứ nhất, trong lòng đã tuyệt vọng, chỉ biết nằm đợi chết.

Nhưng đến nửa ngày, lại không thấy một chút động tĩnh, liền thấy Bảo Nhi cầm kiếm bay đằng xa, thè lưỡi làm mặt quỷ, cười nói: “A ha, ta xuất quên, một chiêu cuối cùng ta còn chưa luyện thành, chỉ có thể phát xuất một đạo thiểm điện. Ba ba nói ta luyện không tới, không cho ta dùng.”

Ngọc Hư Tử giờ phút này mọi hy vọng tan thành tro bụi, hần bế quan khổ tu, tự nhận pháp lực so với Tiểu Lôi cao hơn rất nhiều, cũng nghe được Khinh Linh Tử đang ở Nga Mi sơn. Lúc này mới chạy đến tìm Tiểu Lôi, nhưng chưa nhìn thấy Tiểu Lôi, đột nhiên nhảy ra một nhóc con như vậy, dễ dàng đánh bại mình. Hần một đời khổ tu, lại đánh không lại một bé gái như vậy, trong nháy mắt mọi thứ tan biến, âm thầm thở dài: Thôi thôi, còn muốn ba năm sau tại Tiên Lâm Thịnh Hội có thể nở mày nở mặt, ngay cả một bé gái cũng đánh không lại.

Hần buông trường kiếm, chậm rãi ngồi trên mặt đất, bất đắc dĩ lắc đầu, thở gấp nói: “Bé con, kiếm pháp này của người, là ai dạy người?”

Bảo Nhi cười nói: “Tự nhiên là ta ba ba dạy.”

Ngọc Hư Tử tâm như thiểm điện, lập tức thềm nói: “Phải rồi, ngày đó Tiểu Lôi xâm nhập bế quan thánh địa của Côn Luân phái ta, tự nhiên là đã vụng trộm sao lục Côn Luân phái tuyệt học.”

Hần nhíu mày nói: “Người tuổi còn nhỏ, làm sao lại có pháp lực như thế? Chẳng lẽ người là yêu tinh gì đó sao?”

Bảo Nhi lắc đầu, ngõ ngang nói: “Không biết ba ba nói Bảo Nhi quá tham ăn. Cho nên hiện tại mới có thể biến thành như vậy râu bạc công công tìm ba ba cáo trạng rất nhiều lần,

Ngọc Hư Tử ngõ ngang nói: “Ăn?”

“Phải rồi.” Bảo Nhi đếm ngón tay: “À, để ta ngẫm lại lần trước ta ăn trộm trong vườn của râu bạc công công Mộc Linh Chi, Thất Bảo Phục Linh, Cửu Diệp Tiên Sâm a. Lần trước ăn trộm là Ngũ Tâm Bảo Diệp Quả, ăn một hơi bảy quả, gần như làm râu bạc công công tức chết ba ba lại đánh đòn râu bạc công công, nói sau này phải coi vườn cho tốt, còn nói Bảo Nhi không thể ăn nhiều, nếu cứ ăn như vậy, pháp lực quá lớn, đạo tâm bất ổn, sẽ gặp phải thiên kiếp”

Mỗi danh tự nó nói ra, sắc mặt Ngọc Hư Tử và Phong Cuồng biến đổi một chút. Đến lúc nó nói đến chữ cuối cùng

“Thiên kiếp??” Ngọc Hư Tử hít mạnh một hơi: “Thiên kiếp? Nó không ngờ đã tu luyện sắp tới cảnh giới thiên kiếp? Khó trách ta không phải đối thủ !”

Bảo Nhi đột nhiên vỗ tay nói: “A ! Ta nhớ tới rồi, lần trước mẹ Diệu Yên cho ta ăn một cái gì gọi là Hóa Vũ Đơn gì đó”

“Hóa Hóa Vũ Hóa Vũ Đơn” Ngọc Hư Tử trong lòng quả thực chịu đựng không được. Rốt cuộc âm một tiếng ngã sấp trên mặt đất, hần vốn bị một đạo thiểm điện đánh trúng, thân thể đã chống đỡ hết nổi, giờ phút này rốt cuộc ngất đi.

Bảo Nhi “A ” một tiếng, ngạc nhiên nói: “Hòa thượng, người làm sao ngất đi?”

Nó quay đầu nhìn Phong Cuồng , nhíu mày hỏi: “Ê! Mặt trắng, người cũng là ăn trộm sao?”

Phong Cuồng bị ánh mắt thuần khiết của nàng nhìn, trong lòng lại sinh ra vài phần hàn khí, cười khổ nói: “Ta không phải ăn trộm.”

Bảo Nhi đảo mắt, tức giận nói: “Mùi trên người người, Bảo Nhi không thích, mau mau ra ngoài ! Bằng không Bảo Nhi sẽ phóng hỏa đốt mông của người đó.”

Trong mắt Phong Cuồng hiện lên một chút sát khí, trong lòng biết mình không phải đối thủ của người ta, bất quá không thể tưởng được bên người Tiểu Lô lại có cao thủ lợi hại như thế, hần lạnh lùng nói: “Được. Ta đi.”

Thổ sứ giả đứng phía sau hần sớm đã sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn Bảo Nhi, dường như thấy thấy được thứ gì đó rất đáng sợ.

Phong Cuồng biết giờ phút này rất nguy hiểm. Bé gái này cũng không biết là ngốc thật hay là giả ngốc, nhưng đứng ở chỗ này như vậy, không phải biện pháp, đi là hay nhất.

Lại ngay lúc này, thanh âm một thiếu nữ trong nhà vang lên: “Bảo Nhi, đừng cho chúng đi!”

Lập tức Tiểu Thanh từ bên trong đi ra, giữ chặt tay Bảo Nhi, trong lòng thầm kêu may mắn.

Nàng hạ giọng nói: “Bảo Nhi, con làm sao ở chỗ này?”

Bảo Nhi ngọt ngào cười: “Ba ba lừa Bảo Nhi ngủ, nhưng Bảo Nhi đã sớm tỉnh, chạy xuống đây.....”

Tiểu Thanh không nhịn được cười, hạ giọng nói: “Con lại muốn chạy tới thổ địa công công ăn trộm phải không?”

Bảo Nhi trong mắt lộ ra một chút sợ hãi, hạ giọng nói: “Mẹ Tiểu Thanh, mẹ đừng nói cho ba ba, con rốt cuộc không dám nữa.”

Tiểu Thanh thở dài: “May mắn có con ở đây, bằng không ta còn không phải đối thủ của tên gia hỏa đó.”

Nàng chỉ vào đám Phong Cuồng, nói: “Chế ngự bọn họ, đừng cho bọn họ chạy, ta sẽ không nói cho ba ba của con.”

Bảo Nhi mặt mày rạng rỡ, hoan hô một tiếng, cầm trường kiếm, quát: “Ê, mặt trắng, người đừng chạy.”

Phong Cuồng sắc mặt trầm xuống, âm thầm cắn răng, nhìn chăm chăm Bảo Nhi. Hần biết của pháp lực mình cùng đối phương khác biệt quá xa, không phải đối thủ của đối phương. Hần chậm rãi lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói: “Muốn lưu lại ta sao?”

Tiểu Thanh lạnh lùng nói: “Các người tự tiện xông vào nơi này, mưu mô khó lường, một tên cũng đừng hòng bỏ chạy !”

Phong Cuồng đột nhiên cười to hai tiếng, cơ thể trong nháy mắt lay động, nhưng không phóng tới hướng Tiểu Thanh Bảo Nhi, ngược lại một bước chụp lấy Ngọc Hư Tử bên cạnh, quăng hần về phía Bảo Nhi.

Giờ phút này kiếm phong của Bảo Nhi tỏa sáng kim quang, nhưng thấy Ngọc Hư Tử đối diện bay tới, nếu nó chém xuống, tự nhiên dễ dàng có thể chém hần thành hai nửa, nhưng nó tuổi còn nhỏ, mặc dù pháp lực cao cường, lại không có bản sự ứng biến, rốt cuộc kêu lên một tiếng, lùi lại một bước.

Tiểu Thanh mặc dù đứng bên cạnh, cũng rút ra một thanh trường kiếm, nhưng Thổ sứ giả bên cạnh lại kêu to một tiếng: “Môn chủ đi nhanh lên !”

Hắn dang hai tay, biến ra hai thanh đại đao, quay về Tiểu Thanh nhào tới.

Cứ như vậy, Phong Cuồng rất nhanh lui về phía sau, cơ thể chợt lóe lên, nhảy vào trong kỳ môn, lui vào trong trận pháp.

Tiểu Thanh một kiếm gạt bỏ song đao của Thổ sứ giả, Bảo Nhi lại đã tránh khỏi Ngọc Hư Tử, đi lên đá một cước vào hông Thổ sứ giả. Nó lại bung ra một chỉ, dùng Định Thân Pháp, chế ngự hẳn.

Phong Cuồng sớm đã chạy mất.

Tiểu Thanh dặm chân, vội la lên: “Ta lên lầu duy trì trận pháp, Bảo Nhi, con giữ lấy hai người này!”

Tiểu Thanh chạy về phòng, lại thấy trong gương, Phong Cuồng đã rất nhanh từ cánh cổng chạy ra ngoài.

Phong Cuồng này cực kỳ giảo hoạt, vừa rồi đi theo Ngọc Hư Tử xông vào trận pháp, rõ ràng đã sớm nghĩ tới biện pháp dùng lực phá xảo để Ngọc Hư Tử phá trận, lại chậm chạp không nói. Đợi hai người đem tất cả cửa xông vào, lúc này mới mở miệng nói ra.

Kỳ thật hắn đã sớm âm thầm ghi nhớ đường đi của trận pháp này. Chỉ nghĩ vạn nhất có biến hóa, có thể thoát thân rất nhanh, cố nhiên sau khi hắn tiến trận, đã thuộc đường lui như trong lòng bàn tay, rất nhanh từ cánh cửa gỗ lui về đám mê vụ, xoay hai ba lần, bỏ chạy ra ngoài.

Tiểu Thanh bắt hắn không kịp. Chỉ có thể dặm chân thở dài.

Nàng đột nhiên thấy đặng hỏa của liên hoa đặng bên cạnh Tiểu Lôi có chút âm đạm, trong lòng kinh hãi, vội vàng chạy tới dừng tam vị chân hỏa, thôi động đặng hỏa. Nàng kiên trì chống đỡ đã lâu, giờ phút này pháp lực trong cơ thể dần dần hao hết, đã có chút duy trì không được. Đột nhiên cảm thấy đặng hỏa đột nhiên rung lên, nàng ghé mắt nhìn lại, liền thấy Bảo Nhi đã tiến đến. Nó hé miệng quay về liên hoa đặng học ra một ngụm hỏa diễm, đúng là tam vị chân hỏa.

Tiểu Thanh trong lòng thở phào, ngồi rũ xuống, miễn cưỡng cười nói: “Bảo Nhi ngoan, ngàn vạn lần đừng để đèn tắt nhé con.”

Lại nói Phong Cuồng từ trong trận pháp chạy thoát ra, trong lòng khiếp sợ, quả thực không thể tưởng được hôm nay không ngờ có kết quả như thế.

Hắn sợ nữ hài lợi hại trong trang viên đuổi theo mình, không dám bình thản, thi triển toàn thân pháp lực, cấp tốc chạy trốn. Chạy một hồi, phía sau không có truy binh, lúc này mới thoáng yên ổn một chút.

Người trong trang viên quả thực lợi hại. Ngay cả Ngọc Hư Tử cũng không phải là địch thủ, hắn biết mình còn kém rất xa, trong lòng không khỏi bất an. Mặc dù giờ phút này không biết Tiểu Lôi rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, nhưng bằng vào Tiểu Lôi bên người có tiểu quái vật lợi hại như vậy, mình cũng còn xa mới có thể đối địch.

Hơn nữa, vừa rồi trong lời nói Bảo Nhi, nói đến nhiều thứ thần kỳ gì đó, làm Phong Cuồng nghe được tâm thần đại loạn.

Không nói đến các tuyệt học lợi hại của Côn Luân, chỉ nói đám kỳ trân dị bảo, đám tiên thảo linh thảo, đối với Ngũ Hành Tông tu hành giả mà nói, cũng là biết trong đó lợi hại. Đám tiên thảo, đều là các thứ mà tu hành giả tầm thường đều mơ tưởng, Bảo Nhi lại không ngờ dường như có thể tùy tiện ăn

Có thể tưởng tượng mà biết, “Tiểu Lôi ba ba” của nó rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?

Phong Cuồng càng nghĩ trong lòng càng bất an, ngẫm hạ quyết tâm, địa phương này mình xem ra tạm thời ly khai. Thế lực Tiểu Lôi như thế, nếu tìm đến mình phiền toái, mình tất nhiên không địch nổi.

Nghĩ đến đây, hắn ngẫm quyết định, lập tức trở về triệu tập thủ hạ, ly khai nơi này, tạm thời tránh đối phương.

Hắn chạy vài bước, đột nhiên cơ thể liền cảm thấy một trận đau nhức, té sang một bên.

Hắn ngã trên mặt đất, nửa bên hông chảy ra máu tươi, trong lòng hoảng sợ: “Nguy rồi, bọn họ đến đuổi tận giết tuyệt !”

Phong Cuồng trong lòng ngang ngược, miễn cưỡng quỳ dậy, giờ phút này trường kiếm pháp bảo duy nhất của hắn đã thất lạc, chỉ có thể nắm tay quát: “Muốn lấy tính mệnh của ta thì đến đây đi ! Trong Phong Môn, không có kẻ sợ chết!”

Hắn hét lớn một tiếng, chung quanh lại không có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, cũng không có một bóng người.

Phong Cuồng trong lòng hoài nghi: “Chẳng lẽ là gặp quỷ? Hay là bọn họ trêu chọc ta?”

Hắn cắn răng miễn cưỡng đứng dậy, nhưng vừa mới đứng lên, đột nhiên một đạo kim quang ập tới, đánh trúng hai chân hắn, nhất thời Phong Cuồng nặng nề hừ một tiếng, xương chân gãy đoạn, quỳ trên mặt đất, hắn đau đến ngất đi tại chỗ.

Lại nghe thấy một thanh âm lạnh như băng nói: “Người là người nào?”

Phong Cuồng ngẩng đầu liền thấy trước mặt một nữ tử lơ lửng giữa không trung.

Nữ tử đẹp như hoa, khuôn mặt lạnh lùng tới cực điểm, đôi mắt cũng là lạnh như băng. Một thân bạch sa, nhẹ nhàng trôi trên không trung, tựa như Quảng Hàn tiên tử.

Phong Cuồng đau đến hai mắt tóe lửa, lại miễn cưỡng nghiêng răng nói: “Hừ, làm gì hỏi nhiều, tự mãn ! Muốn giết thì giết cho rồi.”

Bạch y nữ tử lại chậm rãi hạ xuống mặt đất, đi đến trước mặt Phong Cuồng, vươn ngón tay như bạch ngọc, nhẹ nhàng điểm tới.

Phong Cuồng kêu thảm thiết một tiếng, trên cánh tay trái lập tức có một huyết động rồi gãy đoạn.

“Ta hỏi người, người phải trả lời !” Bạch y nữ tử lạnh lùng nói.

Phong Cuồng quát to: “Người rốt cuộc là ai !!”

Bạch y nữ tử vốn đã lại đưa lên một ngón tay, nghe vậy lại đột nhiên chậm lại, trong miệng lẩm bẩm nói: “Phải rồi, ta là ai ta là ai ai, này vấn đề ta cũng nghĩ đã lâu, nhưng lại nghĩ không ra ”

Nàng đột nhiên im bặt, lông mày dựng đứng, quát: “Ta hỏi người, lại không có cho người hỏi ta !”

Nói xong, nàng lại điểm một chỉ.

Phong Cuồng nặng nề hừ một tiếng, cánh tay phải cũng là một huyết động, nhất thời gãy đoạn.

Phong Cuồng nghiêng răng nói: “Người là người nào của Tiểu Lôi? Muốn giết thì giết, hành hạ như thế thì có bản sự gì?”

Nữ tử lại đột nhiên nhíu mày, nghiêng đầu lẩm bẩm: “Tiểu Lôi Tiểu Lôi danh tự này giống như ta từng nghe qua nhưng lại nghĩ không ra ”

Trên mặt nàng lộ ra vài phần thống khổ, lông mày nhất thời dựng lên, đột nhiên cả giận nói: “Người hại đầu ta lại đau rồi!”

Nói xong nàng lại điểm tiếp, Phong Cuồng cười khổ một tiếng, lập tức trên ngực có một huyết động, máu tươi phun ra.

”Xem ra hôm nay ta là nhất định chết ở chỗ này Phong Cuồng thở dài.

Nữ tử này điên điên khùng khùng, giống như không phải cùng một đám với Tiểu Lôi. Phong Cuồng lại rút cuộc duy trì không được, nhắm mắt, ngất đi đi.

Nữ tử thấy Phong Cuồng ngất đi, nhíu mày, lại lẳng không điểm vài cái trên người hắn.

Ba ba ba ba

Phong Cuồng trên người lại thêm vài huyết động, cả người đầy máu, nhưng lại ngất đi.

Này nữ hài nhứ mày, cả giận nói: “Chết sao? Hừ”

Nàng không hề để ý đến Phong Cuồng, tiếp tục hướng về phía trước đi vài bước, lại dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, hạ giọng nói: “Tiểu Lôi Tiểu Lôi danh tự này kỳ quái, ... ai, vừa rồi người này nói Tiểu Lôi là ý tứ gì? Giống như ta và hắn có quan hệ rất lớn đáng tiếc hắn chết, cũng không hỏi ra cái gì.”

Nàng ngẩng đầu nhìn nhìn bốn phía, ngạc nhiên nói: “Sao? Ta làm sao tới nơi này? Địa phương này ta đến rồi sao? Ai, làm sao luôn nghĩ không ra”

Nàng chậm rãi lắc đầu, bắt đầu bay đi, trong nháy mắt đã bay xa, lại là hướng trang viên bay tới.

Phong Cuồng nằm ở nơi đó, cả người máu tươi trào ra, tính mệnh chỉ còn một chút.

Rốt cuộc ngay lúc này, một đạo kim quang từ xa phóng tới, lạc trên mặt đất, hóa thành hai nhân ảnh.

Một bạch y nữ tử, trong tay cầm trường kiếm, tướng mạo thanh tú, lại mang theo vài phần sát khí, bên cạnh là một nam tử mặc kỳ phục, chỉ có một cánh tay, phía sau lưng có một bàn cờ, còn có một hồ lô to lớn.

199. Chương 200: Nghịch Thiên Kiếm Xuất!

Ngôn ngữ của hắn kích động dị thường.

Quân Kiếm lạnh lùng nói: “Đông Phương tiên sinh, người này sắp chết, hay là nhanh cứu hắn đi.”

Người nọ tự nhiên chính là Đông Phương Vô Thắng, lại nhứ mày do dự nói: “A người nọ là Tiên Âm đã thương người do Tiên Âm đã thương, nếu ta cứu sợ Tiên Âm sẽ giận ta chuyện này”

Quân Kiếm sắc mặt trầm xuống, nhìn Đông Phương Vô Thắng vẻ mặt có vài phần khinh miệt, quát: “Đông Phương tiên sinh ! Người đường đường là nam tử, làm việc sao lại cứ bà bà mụ mụ !!”

Nàng đi tới, một chưởng kích vào trước ngực Phong Cuồng, Phong Cuồng bị một chưởng của nàng lập tức mở miệng, Quân Kiếm búng một viên đơn dược vào miệng hắn.

Bàn tay nàng chậm rãi vuốt lên thân thể Phong Cuồng, máu chảy từ các vết thương trên người hắn lập tức đình chỉ.

Đông Phương Vô Thắng thở dài, lộ vẻ áy náy, hạ giọng nói: “Là ta lại hồ đồ rồi chúng ta hay là đi tìm nhanh đi người nọ là do Tiên Âm đã thương, vậy Tiên Âm nhất định ở xung quanh ai, nàng hiện tại thần trí đang hỗn loạn, một mình đi như vậy, trong lòng ta thật sự không yên tâm.”

Trong lúc nói chuyện, ngữ khí của hắn tràn đầy sự lo lắng.

Quân Kiếm đột nhiên giận tái mặt, quát: “Đông Phương Vô Thắng ! Người hãy nghe cho kỹ ! Tiên Âm hiện tại đã nhập ma, tam hồn thất phách của nàng đã rối loạn. Nàng căn bản là đã hoàn toàn mất đi tâm trí, cả đời này không có khả năng nhớ rõ sự tình trước đây! Người tốt nhất không cần vọng tưởng !! Ta kính người là cao nhân đương thời. Người tốt nhất cũng bớt phóng túng một ít ! Lần này nếu không phải là do người Tiên Âm làm sao trốn được !!”

Đông Phương Vô Thắng thần sắc xấu hổ, cười khổ nói: “Nàng nói nàng nói là muốn ra sau núi ta”

Quân Kiếm lạnh lùng nói: “Cho nên người liền giải đi cấm chế, thả nàng ra ?” Nàng hừ một tiếng, quát: “Ta đã nói rồi, lần này mặc kệ tìm hay không tìm được Tiên Âm, sau này xin Đông Phương tiên sinh không cần tới Huyền Không Đảo! Nếu không”

Đông Phương Vô Thắng thở dài, nói: “Ta nhớ kỹ rồi chúng ta tìm được Tiên Âm rồi nói sau tìm được Tiên Âm, người bảo ta làm cái gì, ta đều làm theo.”

Quân Kiếm lạnh lùng liếc hắt, trong lòng thầm nghĩ. Đông Phương Vô Thắng này vô luận là nhân phẩm hay là tu vi, đều là nhất đẳng. Nhưng đối với Tiên Âm lại quá chung tình, thủy chung không thể bỏ một chữ “Si”. Quả thật đáng tiếc cho một thân tu vi của hắn.

Hai người không hề nói chuyện, lại tiếp tục đi tìm, nhưng ngẫu nhiên, lại chọn sai phương hướng, quay sang bên trái, đi thẳng tới thành phố. Trên đường chỉ còn lại một mình Phong Cuồng, hãy còn hôn mê nằm bên đường.

“Lưu lại pháp bảo của chúng ta?”

Tiểu Lôi đột nhiên cười to, lạnh lùng nhìn gia hỏa trước mặt tự xưng Bà La Na Tề gì đó, cười nói: “Gia hỏa bạch mi, ngươi muốn chúng ta lưu lại pháp bảo? Để xem ngươi có bản sự này hay không.”

Tiểu Lôi đã chậm rãi rút ra thái đao, khoa tay hai lần: “Ngươi nói ngươi là tọa hạ đệ tử của Địa Tạng Vương Bồ tát? Nghĩ đến chắc cũng có vài phần bản sự, cứ thể hiện đi.”

Bà La Na Tề chỉ chậm rãi nói: “Bần tăng đắc tội.”

Nói xong, ông ta đem cửu tích thiền trượng trong tay cắm xuống đất, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, chấp tay, trong miệng yên lặng niệm không biết là kinh văn gì.

Tiểu Lôi và Diệu Yên nhìn nhau, người này thật sự thú vị, chẳng lẽ như vậy ngồi tại chỗ niệm kinh, có thể đánh ngã địch nhân sao?

“Phu quân, thiếp lên thử hắt một chút.” Diệu Yên quyết định, tay áo rung lên, sợi dây thừng màu đen đã nắm chặt trong tay. Mặc dù sợi dây thừng này không bằng pháp bảo Phước Long Tác của nàng lúc trước, nhưng Diệu Yên tựa hồ lại thích loại vũ khí này.

Tiểu Lôi giữ chặt nàng, ôn nhu nói: “Diệu Yên, nàng vừa rồi mới bị thương thổ huyết, hay là để ta đi. Nói như thế nào phu quân nàng hiện tại cũng là một cao thủ, không thể mọi chuyện đều là do nàng xuất đầu.”

Thần sắc hắn kiên định, chậm rãi xoay ngang thái đao, không đợi Diệu Yên lên tiếng, đã bước đi.

Diệu Yên chân chờ một chút, không phản bác, chỉ nhìn chăm chăm Tiểu Lôi.

“Ê, bà la cái gì đó, ta đến đây ngươi cứ ngồi như vậy mà đánh với ta sao?”

Tiểu Lôi thô lỗ hỏi rồi chém dứt một đao.

Bà La Na Tề gạt đầu, chậm rãi nói: “Không ngại, bần tăng cứ ngồi như vậy, các hạ cứ động thủ, chỉ cần ngươi có thể bức bách bần tăng đứng lên, vậy là ta thua. Ngươi có thể đi, ta tuyệt không ngăn trở.” Nói xong, lại cúi gục đầu không hề nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nhìn hình dáng hắn, trong lòng mặc dù tức giận nhưng lại thầm kính sợ. Đối phương báo danh là tọa hạ đệ tử của Địa Tạng Vương bồ tát, danh đầu này quả thực quá đáng sợ.

Tiểu Lôi mặc dù gặp không ít cao nhân, nhưng vô luận là Tiên Âm hay là Diệu Yên, hoặc là Khinh Linh Tử và Côn Luân chương môn, đều là phạm gian cao thủ. Loại thủ hạ đệ tử của bồ tát trong thần thoại, đây là lần đầu tiên mới gặp được.

Thấy tên gia hỏa này hình dáng vững vàng, Tiểu Lôi cố tình đả kích hắn, thái đao trong tay cố ý khoa vài cái, lớn tiếng nói: “A đao đầu tiên chém nơi nào đây..... là đầu vai hay là sau ức”

Diệu Yên cười khúc khích, Tiểu Lôi nói mấy câu này, hồn nhiên như một tay đồ tể giết heo. Nàng biết Tiểu Lôi muốn đả kích đối phương, nhưng Bà La Na Tề lại không hề nhúc nhích, vẫn cúi đầu.

Tiểu Lôi chậm rãi đi đến, nhưng lại không dám đến quá gần, đứng cách chừng hai bước. Tên gia hỏa này lại thủy chung không nhìn mình, chỉ cúi đầu niệm kinh, Tiểu Lôi rốt cuộc không nhịn được, hét một tiếng: “Xem ta đánh đây!”

Ngón tay hắn nhanh chóng kết ra một chỉ ấn, rồi cong tay bắn đi. Một chút hỏa diễm tựa bắn đi.

Khóe miệng Bà La Na Tề đột nhiên lộ ra một nụ cười bình hòa, ông ta ngồi xếp bằng, song chưởng đặt trên đầu gối, chưởng tâm hướng lên trời.

Trên cửu tích thiền tượng đặt bên cạnh đột nhiên vang lên một trận đình đình đông đông trong trẻo, tỏa ra Phật quang ngũ sắc, vù vù hai tiếng, phóng ra hỏa diễm.

Hỏa diễm lạc trên mặt đất, nhất thời vỡ tan thành mấy chùm hỏa tinh.

Tiểu Lô nhíu mày, cười lạnh một tiếng, bàn tay đảo vài lần, chưởng tâm liền phun ra một đoàn hỏa diễm hùng hục, trước mặt nhất thời xuất hiện một đóa hỏa diễm liên hoa to lớn, Tiểu Lô quát: “Đi!”

Hỏa diễm liên hoa lập tức bay về hướng Bà La Na Tề. Thiền tượng của Bà La Na Tề run lên, Phật quang ngũ sắc sáng ngời quanh người. Tiểu Lô thả ra hỏa diễm liên hoa còn chưa chạm đến cơ thể ông ta, lại chậm rãi tan biến. Vô số tinh hỏa bắn ra bốn phía, ông ta vẫn ngồi ở nơi đó, bảo tướng trang nghiêm, không hề cử động.

Tiểu Lô rung mình, thét dài một tiếng, hai tay dang ra. Một tay âm, một tay dương, âm hàn, dương hỏa. Một âm một dương dương, trước mặt hần nhanh chóng hình thành một hình thái cực, song chưởng Tiểu Lô đột nhiên hợp lại, ngón tay điểm ra, hình thái cực đã bao phủ Bà La Na Tề bên trong.

Bà La Na Tề đột nhiên ngẩng mặt lên, đầu dao động. Trên người Phật quang chói mắt, thiền tượng cắm trên mặt đất đột nhiên bắt đầu run rẩy, phát ra thanh âm ông ông. Bà La Na Tề nhìn thái cực đồ đang áp xuống, đột nhiên thấp giọng quát: “Nam vô hát nốt đất na sĩ nốt dạ da nam vô a lỵ da bà lô yết đế thước bát nốt da bồ đề tát đà bà da”

Từng chữ từ miệng ông ta phát ra, mặc dù thanh âm rất lớn, nhưng mỗi chữ đập vào tai Tiểu Lô, lại rất rõ ràng, dường như từng chữ nện mạnh vào tim hần, làm tâm thần hần chấn động mạnh, trong lúc nhất thời suýt nữa tâm thần thất thủ!

Bà La Na Tề lầm rầm niệm, thiền tượng bên cạnh đột nhiên xoay tròn tại chỗ rất nhanh, thái cực đồ của Tiểu Lô áp trên người ông ta, lại thủy chung không thể chạm đến, vẫn cách một thước, nhưng rút cuộc cũng tiến được nửa phần.

Phật quang trên người Bà La Na Tề càng rực rỡ, miệng vẫn tiếp tục niệm: “Ma ha tát đà bà da ma ha già lô ni già da am tát bà nốt phạt duệ sở đất na đất tả”

Kỳ quái chính là, mỗi một từ ông ta niệm ra, thái cực đồ càng ảm đạm vài phần, khi ông ta niệm xong, thái cực đồ do Tiểu Lô thi triển ra, đã ảm đạm đi, vù một tiếng, trên thiền tượng tỏa ra một đoàn Phật quang nhu hòa, không ngờ hút thái cực đồ vào bên trong!

Tiểu Lô “A” một tiếng, chỉ cảm thấy bên trong lỗ tai tràn ngập những đoạn kinh văn của Bà La Na Tề, đầu óc choáng váng, sát khí và chiến ý trong lòng vốn đang tận lực ngưng tụ bị suy yếu dần dần. Đoạn kinh văn dường như mang theo một loại lực lượng kỳ dị, phối hợp với giọng nói bình hòa trầm thấp Bà La Na Tề, lại làm cho tâm thần người ta càng trở nên bình hòa, chậm rãi hóa giải những nộ khí trong lòng.

“Phu quân cẩn thận!” Diệu Yên nghe Bà La Na Tề tụng niệm, nhíu mày suy tư một lát, biến sắc nói: “Đây là Đại Bi Chú của Phật môn!”

Lúc này trong lòng Tiểu Lô đang lo lắng, lại bị đoạn kinh văn này tiêu diệt nộ khí, tựa như một bầu nhiệt huyết, lại không có chỗ phát tiết, làm cho người ta buồn bã, không khỏi cười khổ: “Cái gì mà đại bi chú đại hỉ chú, ta chỉ biết là hần niệm làm ta đau đầu quá.”

Phật quang tỏa ra trên người Bà La Na Tề, tựa như quanh thân có ngũ sắc liên hoa, khắp người cũng ngập trong một tầng quang hoa bình hòa, làm cho người ta cảm thấy kính nể.

Tiểu Lô chỉ cảm thấy đối phương niệm kinh văn, từng chữ dường như hóa thành một chiếc khóa vô hình, từng vòng chậm rãi trói chặt tâm thần của mình. Trong mắt hần đột nhiên hiện lên một chút tinh mang, hít thật sâu một khẩu khí, rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, nghịch thiên kiếm khí tu luyện trong cơ thể không ít ngày bắt đầu hoạt động, nhất thời bài trừ tạp niệm trong tâm, hoành đao trên tay, sát khí tỏa quanh thân, cao giọng quát: “Bạch mi! Lão tử là người học đạo! Không tin Phật!”

Nghịch thiên kiếm này, nặng về Nghịch Thiên, tập trung vào một chữ “Phá”.

Kiểm vốn chính là hung khí, là sát khí! Thiên đạo vì hài hòa, thiên đạo vì sinh mệnh! Nhưng kiếm này, lại là một vũ khí nghịch chuyển thiên đạo!

Kiểm ý trong tâm Tiểu Lô vận chuyển, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, trong tâm phát sinh lãnh khốc, cười lạnh: “Đừng niệm!”

Lời vừa nói, Tiểu Lô đã động !

Chân hần vừa điểm nhẹ, người đã bốc lên, đao nhảm vào Bà La Na Tề, một cổ sát khí tràn ngập thiên địa đã bao phủ hần bên trong! Thân pháp Tiểu Lô nhìn qua tựa hồ không mau, cơ thể ở giữa không trung, lại dường như là đã ở phía trên Bà La Na Tề, lưu lại một chuỗi bóng mờ ! Đây không phải là tốc độ của hần quá chậm, mà là một kiếm này của hần, đã phá tan giới hạn mà mắt thường có thể nhìn được!

Qua kiếm này, không gian đã chuyển vị, khiến cho thân pháp hần nhìn qua dường như là rất chậm, lại làm cho người ta không thể nhìn được động tác của hần!

Tựa như một hồi rất lâu, lại tựa như chỉ là một sát na, đao của Tiểu Lô đã tới đỉnh đầu Bà La Na Tề, chém xuống !

Ông ông ông ông ông

Cửu tích thiên trượng xoay tròn rất nhanh, kim hoàn trên thiên trượng kêu lên đinh đông không dứt, Bà La Na Tề lúc này sắc mặt mới bắt đầu ngưng trọng, há mồm quát: “Um ! Ma ! Ni ! Bá ! Di !”

Diệu Yên đứng phía sau chỉ kịp cao giọng quát một câu: “Thời Luân Kim Cương Chân Ngôn”

Đao đã đến !

Tiểu Lô mặc dù trong tay cầm chính là đao chứ không phải kiếm, nhưng kiếm ý lại là Nghịch Thiên Nhất Kiếm. Ầm một tiếng, một đao này dường như không có một chút đao quang hoa lệ, cứ như vậy chậm rãi trảm xuống. Đao phong tiến vào phật quang trên đỉnh đầu Bà La Na Tề, lại dường như nuốt chửng phật quang ngũ sắc từng tắc một!

Bà La Na Tề vẫn cúi đầu, lúc ông ta niệm ra mỗi chữ, Tiểu Lô lại cảm thấy áp lực trên lưỡi đao càng ngày càng nặng, dường như lực lượng thiên địa đều ở trên lưỡi đao, khó có thể hạ xuống.

Nghịch Thiên Quyết trong cơ thể hần vận chuyển rất nhanh, pháp lực toàn thân trong nháy mắt ép tới trên đao phong.

Giờ khắc này, dường như thời không ngưng đọng, liền thấy Tiểu Lô giữa không trung, lẳng không tung đao chém ngay đỉnh đầu Bà La Na Tề, phá tan phật quang trên người ông ta. Đao phong vang lên ông ông, dường như đã không thể chống đỡ sức mạnh ngàn cân, dần dần, thái đao vốn sắc bén vô cùng, không ngờ lại hơi cong quăn

Pháp lực trong cơ thể Tiểu Lô mãnh liệt như sóng to gió lớn, Nghịch Thiên Quyết mà hần tu luyện mặc dù thời gian không lâu, nhưng lúc này pháp lực tu vi của hần đã khá mạnh, phối hợp với Nghịch Thiên Quyết thiên hạ vô song, một đao này chém xuống, sợ rằng cho dù là cao thủ Tu Pháp Kỳ, cũng không dám chính diện ngăn cản !

Kiểm ý của Nghịch Thiên Nhất Kiếm bao phủ trời đất, động tác trước khi xuất kiếm mặc dù nhìn có vẻ thông thả, kỳ thật đã là phá tan quy tắc thời không, đoán được hết thấy biến hóa phản ứng của đối phương, tuyệt đối không thể tránh được sát chiêu !

Cường đại Nghịch Thiên Quyết, thêm vào vô địch nhất kiếm, đối phương chỉ có thể dùng cứng đối cứng đối phó một kiếm này!

200. Chương 201: Bà La Na Tề

Ông một tiếng!

Thiên trượng trong tay Bà La Na Tề không ngừng vỡ vụn rồi hóa thành kim phấn bay đi.

Nơi đạo phong của Tiểu Lôi cùng phật quang hộ thể của Bà La Na Tề tiếp xúc đột nhiên phát ra quang mang chói lòa, sau đó một loạt tiếng nổ vang lên. Phật quang cuối cùng bị phá vỡ, tựa như vô số hoa sen nở rộ, kim quang tán xạ ra bốn phía.

Thân ảnh hai người nhanh chóng tách ra. Tiểu Lôi bay ngược trở lại, hai chân chạm đất còn run rẩy, lão đảo vài bước mới đứng lại được.

Bà La Na Tề cũng vắng ra, tăng bào rách toạc, tựa như một con bướm đang bay, lộ ra bộ áo trong màu trắng. Chỉ có điều thiên trượng đã bị hủy, từ trên tới dưới đã tiêu tán thành phần vàng, ngay cả một mảnh nhỏ cũng không còn.

Bà La Na Tề nhìn tăng bào của mình bị hủy, thở dài, trầm giọng nói: “Lợi hại! Một kiếm thật bá đạo.”

Chữ “đạo” vừa mới nói ra xong thì từ trên trán, một dòng máu tươi chảy xuống. Thì ra Nghịch Thiên Nhất Kiếm của Tiểu Lôi không những chấn nát thiên trượng, phá tan phật quang hộ thể mà còn đã thương ông ta.

Tiểu Lôi liên tục lùi về sau, chỉ cảm thấy cả người mềm rũ. Pháp lực trong cơ thể sau khi bộc phát mạnh mẽ, thì trở nên bủn rủn. Tiểu Lôi cảm thấy trong mũi và miệng có cái gì đó nhột nhột, thuận tay quẹt ngang mũi một cái, nhìn lại thì thấy một vệt máu mờ mờ. Vừa mở miệng thì khóe miệng đã rỉ ra một dòng máu tươi. Trong tình huống cấp bách, hấn ngậm miệng, nuốt vào một ngụm máu tươi, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Bà La Na Tề.

Ông ta thở dài, ánh mắt lộ vẻ cổ quái nhìn Tiểu Lôi, thấp giọng nói: “Giỏi! Giỏi lắm! Ngươi là người đầu tiên trong sáu trăm năm qua đã thương được ta.” Đôi lông mày dài trắng như tuyết chau lại, nhìn chăm chăm vào Tiểu Lôi, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra.

Tiểu Lôi cắn răng chịu đựng, nuốt xuống một ngụm máu mới miễn cưỡng mở miệng được, cổ ý lớn tiếng nói: “Thế nào? Không phục à? Nếu không phục ta với ngươi đấu lại”

Bà La Na Tề nhìn chăm chăm vào Tiểu Lôi, đột nhiên cất tiếng cười. Tiểu Lôi cảm thấy khuôn mặt cười của người đang đứng trước mặt và mới vừa rồi khác nhau vài phần. Khuôn mặt lúc này tựa như cao nhân Phật môn, không hề có lấy nửa phần giận dữ, bảo tượng trang nghiêm. Nhưng khuôn mặt lúc này lại thêm vẻ lẳng lẹ, ngạo nghễ.

Ông ta tuy đang cười, nhưng lại tựa như một thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

“Không cần đánh”- Bà La Na Tề thản nhiên nói. ” Pháp lực của ngươi luyện chưa tới, bây giờ đánh không lại ta. Ta cho ngươi biết một điều. Một kiếm của người có thể nói là hung hiểm nhất trong thiên địa, phạm vào thiên hòa, đem lại bất tường. Cẩn thận! Cẩn thận!”

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Bất tường ư? Ta có thể một kiếm chém ngươi. Ngươi xem ngươi bất tường hay là ta.”

Bà La Na Tề không hề giận dữ, lắc đầu cười nói: “Ngươi xem lại đao của ngươi đi”

Tiểu Lôi cúi đầu nhìn xuống, kinh hãi thất sắc. Thanh đao trong tay hấn vốn sắc bén vô cùng. Đột nhiên đao quang chớp động, lưỡi đao vỡ vụn từng tác rơi trên mặt đất, cũng hóa thành bột phấn bay mất. Trong chốc lát, trong tay Tiểu Lôi chỉ còn lại chuỗi đao.

Vũ khí tùy thân lợi hại nhất đã bị hủy, chuyện này thật không bình thường, Tiểu Lôi vừa sợ lại vừa tức. Hấn hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Bà La Na Tề quát: “Ngươi....”

Bà La Na Tề lạnh lùng nói: “Ngươi pháp lực cao siêu, thanh đao này miễn cưỡng có thể coi là bất phạm nhưng cũng không có cách nào chịu được lực lượng của Nghịch Thiên Nhất Kiếm. ...a Viên Chân Diệu Quyết cộng thêm Nghịch Thiên Kiếm. Nghịch Thiên Quyết của ngươi tu luyện thêm 100 năm nữa thì đánh bại ta cũng không phải là không có khả năng. Chỉ có điều là cần phải tìm được một thanh bảo kiếm lợi hại hơn mới được.”

Tiểu Lôi biến sắc nói: “Ngươi nói cái gì? Nghịch Thiên Quyết , Viên Chân Diệu Quyết...làm sao ngươi biết được?”

Bà La Na Tề lắc đầu, không trả lời Tiểu Lô, chỉ có ánh mắt mang vài phần sâu kín. Ông ta tựa như thở dài, thấp giọng tự nói với mình: “Không ngờ, quả nhiên một kiếm này... thật sự có người luyện thành sao...nguyên là như vậy. Sai rồi. Sai rồi. Thì ra chúng ta sai cả rồi!”

Tiểu Lô loáng thoáng nghe ông ta độc thoại, chợt động tâm nhớ tới điều gì đó nhưng trong lúc đang rối loạn không thể nghĩ ra được, chỉ hét lên: “Người nói cái gì mà ta một chữ cũng không nghe được. Rốt cuộc là người muốn đánh hay không?”

Bà La Na Tề đột nhiên cười lạnh, mắt lấp lánh tinh quang. Cùng lúc đó, trên người ông ta cũng lộ ra vài phần sát khí. Mặc dù khoảng cách hai người lúc này là khá xa nhưng Tiểu Lô vẫn cảm thấy thân thể như bị kim chích, không khỏi thâm kinh sợ.

Thế nhưng sát khí trên người Bà La Na Tề chỉ hiện lên một thoáng rồi biến mất. Ông ta chậm rãi nói: “Không cần đánh... Pháp lực của người không bằng ta nhưng vừa rồi xem như người thắng ta một phần. Ông ta chậm rãi khom người, hai tay chấp lại nói: “Các người có thể đi, ta sẽ không ngăn trở.”

Tiểu Lô liếc Diệu Yên, hai người từ trong mắt đối phương đều nhận ra vẻ nghi ngại. Nhưng giờ phút này không thể chậm trễ, hai người lập tức đi về phía đám sương mù.

“Chậm đã” Ngay lúc hai người đi ngang qua, Bà La Na Tề đột nhiên lên tiếng.

“Sao?”

Tiểu Lô cau mày: “Người muốn thế nào?”

Mục quang Bà La Na Tề lộ ra vài phần do dự. Ánh mắt lấp lánh, phảng phất nội tâm có điều gì đó đang đấu tranh. Rốt cục ông ta thở dài, cười gượng, tự nói với mình: “Đồ gàn, chuyện lâu rồi. Ta cũng đã bỏ qua... đã bỏ qua thì cần gì phải tự gây áp lực với chính mình chứ.” Ông ta mỉm cười ngẩng đầu lên nói với Tiểu Lô: “Hắn... Khinh Linh Tử hắn khỏe không?”

Tiểu Lô biến sắc: “Khinh Linh Tử! Người biết lão sao?”

Bà La Na Tề mỉm cười: “Nếu không phải Khinh Linh Tử làm sao người biết được Viên Chân Diệu Quyết.”

Trong mắt Tiểu Lô hiện lên vài phần kinh nghi, do dự một lúc mới nói: “Hắn rất khỏe.”

Bà La Na Tề gật đầu. Đột nhiên đưa tay sờ soạng trong người rồi lôi ra một chuỗi Phật châu đen tuyền, nói: “Pháp đao của người hủy trong tay ta, trong lòng ta cảm thấy bất an. Cái này cho người xem như bồi thường... Người tu luyện Nghịch Thiên quyết, một kiếm này có thể nói là bá đạo lợi hại, thiên hạ vô song nhưng rất dễ dẫn phát lệ khí. Người tuy pháp lực cao cường nhưng đạo tâm bất ổn, lệ khí trong người quá nặng, sợ rằng có thể nhập ma. Chuỗi Phật châu này tuy không phải là pháp bảo lợi hại gì nhưng là do sư phụ Bồ Tát của ta ban tặng. Người mang trên người khi tu luyện thì tà ma không thể xâm nhập. Hạt châu này vốn là trái bồ đề trên Linh Sơn, người nên mang trên người nếu không đến lúc nhập ma thì sẽ phải tiếc nuối cả đời...”

Nói tới đây trong mắt ông ta thoáng hiện lên vẻ thống khổ. Ông ta lập tức mỉm cười, lắc lắc đầu, phất tay nói: “Thôi đi đi. Mong người hãy nhớ lấy lời của ta ngày hôm nay....Địa phủ này là nơi người không thể trở lại, lần này là người đã gây đại họa. Tự tiện xông vào địa phủ là phạm phải thiên điều, nhưng Bồ Tát từ bi giúp người qua được nạn này. ...Ai, ta năm đó là...” Nói tới đây thì ông ta dừng lại, ngồi xuống niệm kinh.

Tiểu Lô tiếp nhận Phật châu, nhìn kĩ chỉ cảm thấy Phật châu này đen tuyền, rất không hợp nhãn, thế nhưng cầm trong tay lại khiến người mơ hồ sinh ra cảm giác nhu hòa, an tĩnh tâm hồn. Hiển nhiên là pháp bảo cực kỳ quý giá. Bảo đao bị hủy, trong lòng Tiểu Lô đương nhiên có phần oán hận. Thế nhưng thấy Bà La Na Tề làm như vậy thì oán khí đã tiêu tan đi hết. Chỉ cảm thấy kì quái tại sao hắn lại làm như vậy. Về mặt Tiểu Lô lộ rõ nghi vấn, đang muốn hỏi, thế nhưng Bà La Na Tề không nhìn hắn. Tiểu Lô gọi Bà La Na Tề vài lần nhưng ông ta chỉ cúi đầu niệm kinh.

Diệu Yên và Tiểu Lô bất đắc dĩ chỉ biết chuyển thân đi vào trong sương mù. Bà La Na Tề vẫn ngồi lại tại chỗ, niệm xong một đoạn Tĩnh Tâm Chú, mới chậm rãi mở mắt. ông ta nhìn thoáng qua vùng sương mù rồi kín đáo thở dài.

Vừa rồi hai người tranh đấu tuy không phải là kinh thiên động địa nhưng cũng làm cho các vong hồn xung quanh đều sợ hãi tránh xa. Giờ chỉ còn lại một mình Bà La Na Tề.

“Nghịch Thiên Kiếm....Viên Chân Diệu Quyết....Bồ Tát tại thượng, quả nhiên ta và hắn cũng có chút duyên nguyên... Viên Chân Diệu Quyết.... Viên Chân Diệu Quyết của Tà Nguyệt Tam Tinh động....ta sao lại không nhận ra được chứ. Vốn năm đó được Bồ đề sư phụ truyền dạy Viên Chân Diệu Quyết chỉ có ba người chúng ta thôi.”

Bà La Na Tề lắc đầu, trong đầu hiện ra hình bóng hai người. Một người ống tay áo phiêu diêu, tay cầm trường kiếm. Đương nhiên là Kinh Linh tử. Một cái bóng khác hiện lên trong lòng ông ta, khuôn mặt ông ta hiện lên thần sắc oán hận, rốt cục cười khổ: “Bỏ đi, đã quên rồi..”

Tiểu Lôi từ từ tỉnh lại, nhận ra mình đang nằm trên giường trong phòng, trong tay đang nắm thứ gì đó. Cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là phật châu của Bà La Na Tề. Diệu Yên ngồi bên cạnh hắn, thấy hắn mở mắt ra mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Lôi cười nói: “Làm sao vậy? Sợ ta cũng chưa về à.”

« Hừ, chàng là nguyên thần xuất khiếu, luôn luôn có nguy hiểm. » Diệu Yên thở dài nói: « Sau này chàng tu thành đại đạo, có thể dùng nhục thân cùng thiếp lên trời xuống đất »

Tiểu Lôi từ trên giường nhảy lên, co giãn một hồi, ngạc nhiên hỏi: « A! Sao toàn thân ta không có chút khí lực nào ? » Diệu Yên lắc đầu cười khổ: « Chàng cùng lão Bà La Na Tề đánh nhau một hồi, pháp lực hao tổn quá nhiều. Cơ thể không yếu ớt mới là lạ đó. »

Tiểu Lôi làm mặt quỷ, cười hì hì: « Ta tưởng rằng nguyên thần xuất khiếu không có ảnh hưởng đến thân thể ». Diệu Yên nghiêm mặt: « Đừng nói vậy. Nếu chàng bị người đánh chết ở âm phủ thì cũng như trên trần gian thôi. Đều là một kết quả: Chết . »

Tiểu Lôi bủi môi rồi làm vẻ mặt đau khổ: « A, chỉ đáng tiếc, thanh đao đó là pháp bảo tốt nhất của ta, do ta dùng Huyền Vũ Nội Đan của nàng tặng mà luyện thành. Vậy mà lại bị hủy mất »

Diệu Yên khe khẽ cười, an ủi nói: « Thanh tiểu đao đó tuy sắc bén nhưng không phải là tiên gia pháp khí chân chính, chẳng qua chỉ là vật phàm mà thôi. Tương lai chúng ta tìm một bảo kiếm lợi hại cho chàng...không lẽ chàng đi đánh người từ sáng đến tối cứ cầm con dao phay....không giống tiên kiếm mà lại giống dao mổ heo sao ? » Tiểu Lôi vốn tình khoáng đạt nên cũng mau chóng cho qua chuyện này.

Bỗng nhiên hắn lại trở nên buồn bã, chậm rãi ngồi xuống. Diệu Yên nhìn sắc mặt hắn khác thường, biết hắn có điều suy nghĩ. Nàng nhẹ nhàng đi tới, nắm lấy tay hắn ôn nhu nói: « Phu quân, chàng đang suy nghĩ gì vậy... ? » Tiểu Lôi lắc đầu cười nói: « Ta không ngờ rằng lần này xuống địa phủ lại tình cờ tra ra được thân thể của ta. Đến giờ ta vẫn không rõ, như thế nào ông ấy.... ông ấy lại là cha của ta, mẹ của Lôi Hồng, lại là mẹ của ta.... »

Diệu Yên không nói gì, chỉ nắm chặt tay Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi trầm mặc một hồi, hốt nhiên miễn cưỡng cười nói: « Chuyện này phải điều tra thôi. Bất quá ta từ khi sinh ra đã không có cha mẹ, là do lão gia hỏa Ngô Đạo Tử nuôi ta lớn lên....Á...bất quá, tựa như từ năm ta mười tuổi, biết làm công việc nhà, thì lại biến thành ta nuôi lão. »

Nói tới đây Tiểu Lôi cười nhẹ, vỗ trán: « Mặc kệ như thế nào, ta vốn không có cha mẹ, giờ đã biết đích xác họ là ai. Tính ra xem như có lời rồi »

Mặc dù cười nói như vậy nhưng trong mắt hắn lại toát ra vẻ cô độc bất đắc dĩ. Diệu Yên thấy vậy, nhẹ nhàng ôm lấy hắn thở dài.

Hai người trầm mặc một hồi, lại nhắc lại tào ngộ ở địa phủ, nói đến Bà La Na Tề, cả hai người đều nghi vấn.

Tiểu Lôi nhíu mày nói: “Hắn biết Kinh Linh tử, nhận ra được Nghịch Thiên kiếm, biết Viên Chân Diệu Quyết. Số người biết được mấy chuyện này không có bao nhiêu. Lúc ấy đầu óc ta hơi rối loạn, bây giờ tỉnh tâm lại cũng có thể nghĩ ra vài phần. Bà La Na Tề nói là đệ tử của Bồ tát nhưng tu vi của hắn thực sự là rất cao.”

Diệu Yên gật đầu nói: “Không sai. Phu quân, một kiếm cuối cùng của chàng, thiếp đứng sau cũng không khỏi khiếp sợ. Nghịch Thiên Kiếm quả nhiên bất phạm, vậy mà Bà La Na Tề lại đỡ được. Pháp lực tu vi của hần, chỉ sợ không dưới thiếp đâu..”

201. Chương 202: Có Nhận Hay Không

Diệu Yên mỉm cười: “Phu quân, pháp lực tu vi, vốn không phải một sớm một chiều có thể đề cao được. Chàng mới tu hành khoảng hai năm ngắn ngủi, đã đạt tới nhất lưu đương đại, xem như từ trước tới nay chưa từng có, cũng không nên có lòng tham không đáy huống hồ một kiếm tối hậu của chàng cũng đã huỷ pháp khí của hần, khiến cho hần thụ thương. Chàng thua do pháp lực, nhưng kiếm thuật lại thắng.”

Tiểu Lôi cúi đầu suy nghĩ một chút, ánh mắt lộ xuất một tia mục quang kỳ dị: “Ừ, biết Nghịch Thiên Kiếm, Viên Chân Diệu Quyết pháp lực lại cao cường như thế vậy người này phải là một trong mấy người sư huynh đệ của Khinh Linh Tử . Ngọc Tu La và Hoạt Bồ Tát ta đã gặp qua, người này chẳng lẽ là Độc Lang Quân sao?” Dừng một chút, Tiểu Lôi cau mày: “Bất quá cũng không thể vì vậy mà khẳng định nói không chừng, hần có thể là tiền bối cao nhân Tiêu Dao phái thì sao ai, người này hình như không có dụng ý làm khó chúng ta. Mặc dù hần có ngăn trở chúng ta dưới địa phủ một chút, ta thấy quá nữa là có thiện ý nhắc nhở.”

Lúc hai người đang trao đổi, cửa phòng mở ra, Tiểu Thanh tiến vào. Trông thấy Tiểu Lôi đang ôm Diệu Yên trong lòng, bối thể mà mặt đỏ lên.

Tiểu Thanh khe khẽ ho khan một tiếng, hạ giọng nói: “Chàng tỉnh rồi.”

Tiểu Lôi chỉ khẽ cười, tùy ý buông Diệu Yên ra, nhìn Tiểu Thanh: “Ừ, tỉnh rồi. Khổ cực cho nàng quá.”

Diệu Yên ở bên cạnh mỉm cười: “Nói ra thật sự khổ cực cho Tiểu Thanh rồi. Phu quân, chàng có biết sau khi chúng ta xuống địa phủ, nhà có khách tới đó!”

“Khách?” Tiểu Lôi cau mày.

Lập tức Tiểu Thanh đem sự tình có người tự tiện xông vào trận nói một lượt. Nói đến lúc sau, trán Tiểu Thanh khẽ nhăn lại, thở dài: “May là có Bảo Nhi, người xông vào trận pháp lực cao cường, hơn xa thiếp.”

Tiểu Lôi liếc nhìn Diệu Yên. Diệu Yên hiển nhiên đã biết, không nín được cười: “Nữ nhi bảo bối của chàng hiện tại thật phi thường. Ngay cả đường đường bậc cao nhân như Ngọc Hư Tử Côn Luân phái cũng không phải đối thủ của nó. E là chàng cũng vị tất có thể chiếm thượng phong so với nó.”

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Ồ thật sự kỳ quái Bảo Nhi không ngờ đã tiến bộ đến trình độ này rồi sao?”

Diệu Yên trầm ngâm chốc lát, mới nghiêm mặt nói: “Điều này cũng chưa hẳn, có điều là Bảo Nhi đã học không ít pháp thuật của Côn Luân phái, đều là từ bản sao chép mà ngày đó chàng mang từ chỗ bế quan của Côn Luân phái về. Pháp lực Ngọc Hư Tử vị tất đã kém Bảo Nhi, chỉ là bị Lôi Tự Nhất Bách Linh Trảm của Bảo Nhi hù dọa. A a”

Tiểu Lôi suy tư một chút, cũng nín cười nói: “Không sai, Lôi Tự Nhất Bách Linh Trảm kia của Bảo Nhi sao, thực sự chỉ là hữu danh vô thực. Lôi Tự Nhất Bách Linh Trảm chân chính, lúc tối hậu sẽ dẫn phát thiên lôi nhưng tu vi hiện tại của Bảo Nhi, nào đâu có thể dẫn phát thiên lôi? Bất quá chỉ là một tia sét đánh xuống thôi. Nếu là thiên lôi thực sự, hiện tại Ngọc Hư Tử đã sớm bị đánh chết, ở đâu còn có thể bị các nàng bắt được?”

Diệu Yên nhún mày: “Chỉ là dù bắt được tên đó nhưng chúng ta lại không nhận ra hay là phu quân chàng đi xem sao.”

Tiểu Lôi gật đầu, hốt nhiên cười nói: “Bảo Nhi đâu? Sao không thấy nó?”

Tiểu Thanh cười: “Chàng ngày thường không cho Bảo Nhi dùng pháp thuật, lại cấm nó đánh nhau. Lần này nó không lý gì đến, phá hết quy củ của chàng, biết chàng đã tỉnh, trong lòng sợ hãi, không dám tới gặp chàng, chắc trốn đâu đó chỗ Nguyệt Hoa.”

Tiểu Lôi chỉ cười trừ, lắc lắc đầu.

Ngọc Hư Tử cùng Thổ sứ giả bị Diệu Yên quăng vào trong hầm. Hai người một thân pháp lực đều bị chế trụ, pháp lực mất hết.

Thổ sứ giả rất nóng nảy. Trái lại Ngọc Hư Tử bộ dạng bất động, sau khi tỉnh lại liền xếp bằng đả tọa, một chữ cũng không chịu nói, cũng không động đậy chút nào, sắc mặt như tro tàn. Nghĩ đến đả kích phải chịu đựng, hần khổ tu cả đời, nhưng lại thua trong tay một nữ hài nhi, bảo sao hần không nản lòng thoái chí?

Tiểu Lôi một cước đá cửa hầm bước vào, liếc nhìn Ngọc Hư Tử, không nói gì. Quay sang trông thấy Thổ sứ giả, nhú mày nói: “Người”

Dù sao Tiểu Lôi chưa gặp đám thủ hạ Phong Cuồng. Suy nghĩ một chút, hần mới hỏi: “Người là ai?”

Những lời này tự nhiên là nói với Thổ sứ giả.

Thổ sứ giả vừa lùn vừa mập, mặt mũi phì nộn, nghe vậy hừ một tiếng, lớn tiếng nói: “Lão tử là Thổ sứ giả môn hạ Ngũ Hành Tông Phong môn!” Tiểu Lôi nghe hần trả lời, lập tức đại nộ.

Môn hạ Phong môn?

Giỏi a giỏi a! Ta còn chưa đi tìm các người, các người đã tự vác xác đến cửa tìm!!

Trong mắt Tiểu Lôi loé lên một tia hàn khí, chậm rãi bước tới hai bước, hạ giọng nói: “Môn hạ Phong môn? Ta và môn chủ các người không có thù hằn gì tại sao các người tới tìm ta?”

“Phì!” Thổ sứ giả nhổ toẹt nước miếng, căm hận nói: “Đều do tiểu tử ngươi phá rối! Phá hư đại sự của môn chủ chúng ta! Tiểu tử, đắc tội với Ngũ Hành Tông chúng ta, cần thận môn chủ chúng ta đem ngươi”

Nói tới đây, hốt nhiên sắc mặt biến đổi, lại không nói hết.

“Dem ta thế nào?” Tiểu Lôi cười lạnh.

Thổ sứ giả mặc dù ngang ngược, nhưng trong lòng đã minh bạch bản sự môn chủ mình, chính là nói gì cũng không phải đối thủ của đối phương, nói những lời hung hãn này, ngược lại uống công làm cho người ta mắc cười. Lập tức ngậm mồm lại, cổ tình nhìn khinh thị.

Tiểu Lôi trong lòng tuy tức giận, nhưng cũng không chấp loại tiểu tốt này, cười lạnh một tiếng, phất tay áo. Một cỗ đại lực cuốn đến, Thổ sứ giả bắn thẳng vào vách tường, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

“Ngọc Hư Tử đạo trưởng, đã lâu rồi không gặp” Tiểu Lôi hí mắt cười, chấp tay chào Ngọc Hư Tử. Nhìn cái đầu trọc của đối phương, cười nói: “Ồ? Tại sao tóc đạo trưởng lại không dài ra vậy? Chẳng lẽ lần trước lúc được tại hạ cạo đầu, không ngờ thật sự một lòng hướng Phật. Vì vậy đã quy y cửa Phật sao?”

Ngọc Hư Tử lúc này mới khê mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Hà tất phải mồm năm miệng mười thế? Nghệ không bằng người, ta thua các người tâm phục khẩu phục! Mặc cho các người xử trí là được.”

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Ngọc Hư Tử, ở đây ngươi bỏ cái bộ dạng ra vẻ kiên cường đi ngày đó ta có thể cắt trọc đầu ngươi, chẳng lẽ hôm nay ta lại không có bản sự sửa trị ngươi sao?”

Ngọc Hư Tử da đầu tê rần, lập tức nói: “Sĩ khải sát bất khả nhục! Đạo gia đã rơi vào tay ngươi, nếu ngươi dám đạo gia sẽ tự sát để phản kháng!”

Tiểu Lôi cười vang: “Còn mạnh miệng? Hừ, chưởng môn nhân Côn Luân phái các người ngày đó thề sắt son rằng không tiếp tục làm khó ta nữa. Hiện giờ ngươi lại len lén tìm ta phiền toái, xem ra lời nói của người Côn Luân phái các người so với đánh rắm cũng không kém bao nhiêu!”

“Im mồm!” Ngọc Hư Tử trợn tròn mắt quát: “Thanh danh ngàn năm Côn Luân phái ta, há có thể dễ dàng tiểu tử ngươi ăn nói bừa bãi!”

Tiểu Lôi bĩu bĩu môi: “Người được phép làm thế, còn ta không được phép nói thế sao?” Hắn đổi giọng, lạnh lùng nói: “Ngọc Hư Tử, ta cũng không làm khó người. Ta sẽ giao người cho chương môn nhân Ngọc Cơ Tử các người, sau đó trước mặt hắn chất vấn. Còn Luân phái các người rút cuộc nói lời không giữ lời. Về phần người hiện giờ ta không có tâm tình nhiều lời với người. Người cứ ở chỗ này chờ vài ngày đi.”

Nói xong, Tiểu Lôi lạnh lùng liếc tên Thổ sứ giả đang nằm gục, mục quang pha chút phức tạp, lúc này mới chậm rãi đi ra ngoài.

Diệu Yên cùng Tiểu Thanh chờ ở bên ngoài, vừa nhìn thấy Tiểu Lôi đi ra, lập tức tiến tới nghênh đón.

“Là người Ngũ Hành Tông Phong môn” Tiểu Lôi lắc đầu nghiêng rằng nói: “Phong môn Phong môn hừ, ta chưa tìm bọn chúng, bọn chúng đã vác xác tới tìm ta thật sự cho rằng ta không dám giết người sao!!”

Hắn xiết chặt nắm tay, mục quang dần dần có chút hàn ý.

Ngay tại giờ phút này trong lòng Tiểu Lôi ngập tràn nộ hỏa, đang lúc sát khí phát ra vài phần thì đột nhiên phát châu trong lòng do Bà La Na Tề tặng lập tức có cảm ứng, chậm rãi sinh ra một tia ý niệm nhu hòa, dần dần nhập vào trong người Tiểu Lôi, chậm chạp lưu chuyển. Dem tâm tình đang kích động của hắn bình hòa vài phần. Hoá giải từng tia lệ khí trong lòng hắn.

Tiểu Lôi thở dài, lắc đầu nói: “Ngay bây giờ ta đi tìm Lôi Đại tiểu thư. Phong môn này, bắt đầu từ hôm nay, sẽ bị ta gạch tên.”

Lập tức, hai người Tiểu Lôi cùng Diệu Yên liền xuất trang, tiến về nội thành.

Hai người dùng Ngự phong thuật cùng Ẩn thân thuật, trên đường đi tự nhiên không ai phát giác ra. Tiểu Lôi đã quen lối, đầu tiên là tìm đến nhà Lôi Đại tiểu thư, lại tới hội sở Lôi gia, cuối cùng đã thấy Lôi Đại tiểu thư ở bên trong.

“Các người tới làm gì?” Lôi Đại tiểu thư đang ngồi trong thủy tạ tại tầng lầu cao nhất của toà hội sở, trông thấy Tiểu Lôi cùng Diệu Yên từ trên trời hạ xuống, không kìm được sự kinh ngạc nho nhỏ.

“Cô không phải kêu chúng ta điều tra” Tiểu Lôi lắc đầu, âm thầm thở dài, nhìn ánh mắt Lôi Đại tiểu thư, lại có vài phần bất đồng.

Nếu nếu sự tình kia là thực thật sự vậy, nàng, hắn là tỷ tỷ của ta rồi là tỷ tỷ cùng mẹ khác cha

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tiểu Lôi bất giác lộ xuất vài phần tình cảm ấm áp.

Lôi Đại tiểu thư cảm giác thấy ánh mắt quái dị của Tiểu Lôi, nhưng nghe thấy lời của hắn, tâm tư lập tức bị lời nói của hắn hấp dẫn: “Người nói sự tình ta kêu người điều tra có manh mối rồi?” Nói xong mấy chữ cuối, thanh âm Lôi Đại tiểu thư khẽ kích động run rẩy.

Tiểu Lôi gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Có.”

Thân thể Lôi Đại tiểu thư nhoáng một cái, đã chậm rãi ấn trước cái bàn, trầm giọng nói: “Người nói đi.”

Ánh mắt Tiểu Lôi có chút phức tạp, trầm mặc vài giây, đột nhiên ha ha cười: “Kỳ thực cũng không có gì không có gì. Lôi Hồng chính là đệ đệ của cô, chỉ là Phong Cuồng lần trước lại nói láo gạt ta!”

Lôi Đại tiểu thư nhú mày, hiển nhiên không tin lời nói của Tiểu Lôi.

“Lừa người? Hắn tại sao phải đem chuyện này lừa người? Đây là chuyện của nhà ta, hắn hà tất đem loại chuyện này nói với người?” Mục quang Lôi Đại tiểu thư có vài phần hoài nghi: “Lời người nói là thực chứ?”

Tiểu Lôi gượng cười: “Đương nhiên là thực ta hỏi cô, ngày sinh của Lôi Hồng có phải là mừng hai tháng tám không? Có phải sinh ra ở bệnh viện Từ An không?”

“Đúng rồi.” Lôi Đại tiểu thư lập tức trả lời, đành liếc nhìn Tiểu Lôi: “Người tra được rồi?”

Thần sắc Tiểu Lôi tựa như có phần chịu trách nhiệm, chung quy cười cười, nói: “Tra được rồi. Ta cùng Phong Cuồng đánh một trận, bắt được một tên lùn béo. Tên đó mặc dù tính tình ngang ngạnh, nhưng bị

ta lừa nói ra sự thực. Lôi Hồng chính là đệ đệ cô còn lúc đầu Phong Cuồng vì cái gì nói những lời này với ta hãy đi mà hỏi Phong Cuồng.” Dừng một chút, hắn cười nói: “Hoặc giả những lời Phong Cuồng nói còn có dụng ý khác, chúng ta cũng không biết. Bây giờ ta sẽ đi tìm Phong Cuồng, tìm được hắn, cái gì cũng minh bạch hết.”

Diệu Yên ở bên cạnh liếc Tiểu Lôi một cái thật sắc, nhưng lại không nói gì.

Lôi Đại tiểu thư đứng lên, suy tư kỹ lưỡng chốc lát, trang nghiêm nói: “Phong Cuồng sao hôm nay ta không gặp hắn mấy thủ hạ của hắn, ta cũng không biết đã đi đâu.”

Tiểu Lôi gật đầu, liếc nhìn Diệu Yên: “Bọn chúng có khi nào trốn rồi không?”

Những lời này càng làm cho Lôi Đại tiểu thư thêm sinh nghi. Tự nhiên là gắng hỏi Tiểu Lôi. Nhưng mặc cho nàng hỏi thế nào, Tiểu Lôi chỉ nói chính mình đã tìm được cao thủ cùng Phong Cuồng đánh một trận, đánh hắn chạy đi.

Lôi Đại tiểu thư mặc dù bán tín bán nghi, nhưng không hỏi được gì, sắc mặt chung quy trầm xuống, không vui nói: “Nếu đã vậy, các người tới tìm ta làm gì?”

Tiểu Lôi cười cười: “Tự nhiên là tìm đến Phong Cuồng chế trụ hắn, cái gì cũng giải quyết hết ngừng một lát, hắn nhìn Lôi Đại tiểu thư, bổ xung thêm một câu: ”Còn nữa huyết chú trên người cô, cũng phải tìm hắn để giải chứ.”

Trong lòng Lôi Đại tiểu thư buồn bực lời thật của hắn, lạnh lùng thản nhiên nói: “Chuyện của ta không nhọc người bận tâm nàng nói xong câu này, rõ ràng thấy được nhân thần Tiểu Lôi loé lên một tia âm đạm, chính mình cũng nhận ra ngữ khí quá lạnh nhạt, giọng nói không khỏi hoà hoãn đi một chút: ”Hôm nay ta không thấy Phong Cuồng, cũng không biết hắn đã đi đâu người nói hôm nay hắn cùng bằng hữu của người đánh một trận, chỉ là hắn lại chưa trở về.”

Tiểu Lôi lại hỏi đám thủ hạ của Phong Cuồng, Lôi Đại tiểu thư chỉ lắc đầu. Đám người đó cùng nàng luôn luôn bất hoà. Bình nhật, Phong Cuồng bởi vì muốn nhờ vào lực lượng của Lôi gia, đặc biệt thân cận với Lôi Đại tiểu thư, trong lòng những người đó quá nửa là khó chịu, chỉ vì ngại Phong Cuồng, nên không dám nói gì.

Đám người này ngày thường đi đến đâu, làm cái gì, Lôi Đại tiểu thư cũng không biết. Những tên đó chỉ nghe lệnh từ Phong Cuồng, cũng chỉ có một mình Phong Cuồng biết bọn chúng đã đi đâu.

“Hắc!” Tiểu Lôi cười lạnh: “Một Phong môn nho nhỏ, ta không tin không nắm được bọn chúng!”

Nói xong những điều này, Tiểu Lôi không hề dừng lại, cùng Diệu Yên cứ thế rời đi.

“Phu quân, chàng vì sao không nói thật?”

Tiểu Lôi trầm mặc một hồi, hốt nhiên cười: “Nói thật cái gì?”

Diệu Yên vừa định nói gì đó, Tiểu Lôi đã cướp lời: “Nàng muốn nói, tại sao ta không nói cho Lôi Đại tiểu thư, ta là hắc hắc”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Nói với không nói, có gì khác biệt chứ? Hắc nói ta là đệ đệ nàng, vậy Lôi Hồng là gì? Sự tình này phải giải thích như thế nào? Chuyện này còn chưa rõ ràng, nói thì có tác dụng gì?”

Diệu Yên chăm chú nhìn vào mắt Tiểu Lôi chừng vài giây, lắc đầu: “Phu quân, chàng nói thế là nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Tiểu Lôi cười khổ, nắm lấy tay Diệu Yên: “Được rồi cho dù ta có nói thật thì thế nào chứ? Chẳng nhẽ bảo ta ôm lấy Lôi Đại tiểu thư, than thở khóc lóc kể lể tỷ đệ tình thâm? Ta đã không còn là tiểu hài nhi bảy tám tuổi, còn phải tìm một gia đình bảo hộ cho mình. Ta đã không còn cần những điều này nữa.” Hắn hốt nhiên lại nhẹ nhàng cười: ”Ta cũng đã hai mươi tuổi, hà tất biểu hiện thái độ trẻ con ấy? Chỉ cần trong lòng ta biết nàng là tỷ tỷ của ta, bình nhật ta chiều cố nàng một chút, thế là được. Chẳng lẽ cứ phải ôm đầu thống khổ, khóc đến nước mắt nước mũi trào ra, mới gọi là nhận ra nhau sao?”

Diệu Yên thấy hắn nói như thế, cũng không nói gì nữa.

202. Chương 203: Nhất Bộ Chi Gian

Chỉ cảm thấy biểu hiện của Tiểu Lôi hôm nay có chút kỳ quái, lời nói rõ ràng không thật, tựa hồ có phần giấu diếm, nhưng rốt cuộc giấu diếm cái gì, nàng lại không nghĩ ra được.

Còn về những lời bịa đặt mà Tiểu Lôi nói ra, nàng tự nhiên là không tin. Nàng nhận định Phong Cuồng sẽ không đem loại sự tình này ra nói hươu nói vượn với Tiểu Lôi. Thân thể trong nhà mình, thể nào cũng có ẩn tình khác!

Ý niệm vừa chuyển, Lôi Đại tiểu thư đột nhiên nhớ tới ngày sinh và bệnh viện nơi sinh của Lôi Hồng mà Tiểu Lôi hỏi mình. Nghĩ tới đây, lại nhớ tới biểu tình Tiểu Lôi lúc ấy mặc dù nhìn như trấn tĩnh, nhưng ánh mắt lại toát ra một tia dị dạng, sao tránh thoát được sự quan sát của Lôi Đại tiểu thư.

Đúng rồi, ngày sinh của Lôi Hồng quả thật là mừng hai tháng tám, và nơi sinh cũng quả là bệnh viện Từ An nhưng Tiểu Lôi hỏi cái này để là gì?

Nhắm đi nhắm lại chỗ này, khoé mắt Lôi Đại tiểu thư khẽ run lên, trong lòng nhất thời nhớ tới một sự việc!!!!

Tiểu Lôi!

Tiểu Lôi ngày sinh của hần hình như, cũng là mừng hai tháng tám, trời ơi!!

Lúc đầu khi mình làm văn kiện chứng minh đưa cho Tiểu Lôi, để hần nhập học Cơ Đức học viện, đã từng xem qua tư liệu về Tiểu Lôi. Tuổi của hần cùng Lôi Hồng giống nhau, ngay cả sinh nhật cũng cùng một ngày

Lúc ấy mình chỉ cho điều đó là xảo hợp mà thôi, không quá để ý, nhưng bây giờ

Lôi Đại tiểu thư trong lòng kinh hoàng, chỉ cảm thấy tay chân bủn rủn, trong lòng mơ hồ nghĩ đến một khả năng, nhưng lại cũng không dám suy nghĩ tiếp.

Nàng trầm tư một hồi, mới gọi hai thủ hạ lại, nói nhỏ: “Các người tới bệnh viện Từ An, đi thăm dò một việc” Nàng nói kỹ lưỡng mấy câu, lại dặn dò thêm: “Chuyện này phải bí mật làm, không được để cho người khác biết!”

Đợi khi hai thủ hạ rời đi, Lôi Đại tiểu thư cảm thấy khí lực toàn thân mình như bị rút ra toàn bộ, rũ liệt tại chỗ.

Trong lúc hai người Tiểu Lôi cùng Diệu Yên tìm Phong Cuồng khắp nơi, tại một chỗ nào đó ở vùng ngoại ô

“Thiếu chủ!” Một đại hán vóc dáng trắng kiện chạy nhanh từ trong một mảng rừng ven triền núi xuống, hét lớn tiếng.

Phía sau hần, một tên vừa cao vừa gầy vẻ mặt vội vàng, còn có một tên khác mập mạp béo phì, mồ hôi đầy đầu.

Phong Cuồng ngồi phía dưới một cây đại thụ, yếu ớt kêu lên: “Ta ở chỗ này.”

Ba tên nghe thấy, lập tức theo tiếng gọi xông tới, liếc mắt thấy Phong Cuồng đang ngồi dưới tàng cây, đều thở phào nhẹ nhõm. Hần tử có thân hình cao lớn, đầu trục lóc, thấy Phong Cuồng, không kìm được hét to một tiếng, xông tới quỳ trên mặt đất: “Môn chủ, sao người lại có bộ dạng thế này?”

Phong Cuồng cười khổ lắc đầu, gã giờ phút này quả thật khốn khổ, y phục toàn thân rách nát, dính không ít máu tươi. Khí tức trong cơ thể rối loạn. Không hề khí thì không sao, hễ động một cái, liền đau đến nổi hai mắt tối sầm.

Sau khi gã đào thoát khỏi trang viên của Tiểu Lôi, không hiểu sao lại gặp phải Tiên Âm, kết quả tự nhiên bị nàng đả thương, may là gặp được Đông Phương Vô Thắng cùng Quân Kiếm, một mạng của gã mới lưu lại được.

Đến khi Phong Cuồng tỉnh lại, phát hiện mình nằm ven đường ngoại ô, cả người trọng thương. Tính tình hẩn kiên định, thoáng suy tư chốc lát, đã sắp xếp lại các đầu mối cho rõ ràng.

Lần này gây chuyện với Tiểu Lôi trong lòng gã không khỏi có phần hối hận. Trước đó đã không tra xét rõ ràng nội tình của Tiểu Lôi, tùy tiện xông vào trang viên của hắn, chẳng những hao tổn một tên thủ hạ, mà còn làm mình phải thụ trọng thương.

Hiện tại bộ dạng mình thế này đương nhiên, thương thế mặc dù nghiêm trọng, bất quá không ảnh hưởng đến tính mạng. Gã cũng không biết tại sao sau khi tỉnh lại, vết thương toàn thân đã khép lại, máu tươi cũng ngừng chảy. Còn về lúc Quân Kiếm cứu gã, lúc đó gã hôn mê, tự nhiên là không biết.

Chỉ là ngoại thương mặc dù khá ổn, nhưng nội thương lại rất nặng.

Gã sắp xếp các đầu mối cho rõ ràng, cái tên gia hỏa Tiểu Lôi kia, vị tất sẽ bỏ qua. Chấn động mà Bảo Nhi mang lại cho hắn thật sự quá mức đáng sợ. Một bé gái nhỏ nhỏ mà lợi hại như vậy, vậy bản lĩnh của Tiểu Lôi có thể tưởng tượng ra được.

Phong Cuồng trong lòng lập tức quyết định:

Tránh!

Gã lập tức liên lạc với mấy tên thủ hạ của mình - còn về Lôi Đại tiểu thư, nàng cho đến giờ vẫn không phải tâm phúc của gã, tự nhiên sẽ không nói cho nàng.

Kế hoạch hiện nay, chỉ có thể tạm lẩn trốn, đợi khi thương thế mình khá một chút, mới xem xét tiếp tình huống. Tốt nhất là liên hệ với Tiểu Lôi một chút, xem thái độ của đối phương ra sao. Dẫu sao mình với hắn không có cừu hận trực tiếp gì. Tiểu Lôi lợi hại như thế, mình cũng không cần phải đối đầu với một đối thủ như vậy. Dù sao mục tiêu của mình là Điền gia, chỉ cần Tiểu Lôi không nhúng tay, điều đó với mình cũng không quan hệ quá lớn.

Phong môn cùng Điền môn đã đối nghịch mấy trăm năm, không nói cái khác, chỉ riêng một chữ “nhẫn”, Phong Cuồng tuyệt đối thâm sâu hơn ba phần.

Trông thấy mấy thủ hạ tới tìm, Phong Cuồng đem sự tình hôm nay tỉ mỉ nói ra một lượt. Hắn tử có thân hình cao lớn cường tráng lập tức nổi trận lôi đình. Hắn chính là Ngũ Hành Hỏa Sứ thủ hạ của Phong Cuồng, tính càn nóng như liệt hỏa, lập tức quát: “Một đứa bé gái có gì đáng sợ! Ta xem tên Tiểu Lôi kia bất quá cũng là một tiểu tử mà thôi, có thể có bản lĩnh bao lớn! Môn chủ, chúng ta lần này đánh đến tận cửa! Đoạt Thổ sứ giả trở về! Sau đó cho một mẻ lửa hỏa thiêu cái trang viên quỷ ám ấy!”

Phong Cuồng sắc mặt trầm xuống, còn chưa nói gì, tên mập mạp béo ú bên cạnh, lại hí mắt cười nói.

Tên này là Thủy Sứ trong Ngũ Hành môn hạ, tính tình xảo trá nhất, cười tit mắt: “Không nên!” Hắn liếc nhìn Phong Cuồng, cung cung kính kính nói: “Bên cạnh tên Tiểu Lôi kia có cao thủ như thế, môn chủ vẫn chưa địch lại được, mấy người chúng ta lại càng không phải đối thủ Nói cho cùng, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính! Chữ tránh của môn chủ, thuộc hạ vẫn tán đồng, bất quá thuộc hạ còn muốn thêm một chữ ”

“Cái gì?” Phong Cuồng liếc nhìn hắn.

“Ẩn!” Nét cười trên mặt tên mập mạp không đổi, chỉ là ánh mắt xảo trá: “Trước khi thám thính được hư thực, chúng ta vẫn phải ẩn nấp giấu diếm cho tốt. Dù sao môn chủ hiện đang thụ thương, vẫn nên tạm thời ẩn núp dưỡng thương. Còn tên Tiểu Lôi đó hắn mặc dù không quá đáng gì với chúng ta, nhưng quan hệ giữa hắn và Điền môn quá mức ám muội. Nếu hắn ra mặt bang trợ Điền môn môn chủ mấy đời môn chủ trước của Phong môn chúng ta sợ dĩ không thành công, chính là bởi vì mỗi lần đều có cao thủ chính đạo lộ diện chèn ép chúng ta, bang trợ Điền môn còn lần này thì sao tình huống cũng không sai biệt lắm. Bây giờ ngành kháng không phải là biện pháp, biết rõ địch mạnh ta nhược vậy không phải

là liều mạnh, mà là chịu chết! Phong môn ta mấy trăm năm truyền lại không đứt, không phải bởi vì chúng ta mạnh, mà là bởi vì chúng ta có thể ”nhẫn“! Hiện tại sự tình then chốt, ta xem như có ba điều!”

Ánh mắt Phong Cuồng lộ ra vài phần tán thưởng: “Ba điều gì?”

Tên mập mạp mỉm cười nói: “Thứ nhất, tự nhiên trước hết tìm cách dưỡng thương cho môn chủ, cho lành vết thương, pháp lực khôi phục hoàn toàn, chúng ta mới có bản sự đối phó địch nhân. Thứ hai, chính là nghĩ biện pháp dò xét căn nguyên của tên Tiểu Lôi kia thuộc hạ bạo gan nói một câu không nên nói chúng ta lần này, sai lầm lớn nhất là đã không trọng thị tiểu tử này. Môn chủ lúc đầu chúng ta chỉ biết tiểu tử này có pháp thuật, cũng là người tu hành, nhưng lại không quá để ý hiện tại hắn ra sao. Hắn không phải là tu hành giả thông thường, quá nửa có đại tông phái gì đó chống lưng. Chúng ta không nên khinh cử vọng động.”

Phong Cuồng thở dài: “Đây là điểm ta đã phạm sai lầm.”

Thủy sứ giả mập mạp cười nói: “Môn chủ có thể tự nhận ra, vậy hiểm thấy nhất rồi. Thứ ba chính là Lôi Đại tiểu thư hắc hắc, vị Lôi Đại tiểu thư này của chúng ta, mặc dù môn chủ để cho nàng ta làm Kim sứ giả. Bất quá trong lòng mọi người đều minh bạch, Lôi gia tuy là một quân cờ mà Phong môn chúng ta bày bố, chỉ có điều nhiều năm như vậy, Lôi gia còn trung tâm với Phong môn bao nhiêu, điều này chúng ta trong lòng cũng đã rõ ràng. Nếu không vì huyết chú kia ém lên Lôi gia, vị Lôi Đại tiểu thư này vị tất đã chịu nghe lời bây giờ gặp phải loại sự tình này, nàng ta còn sẽ tiếp tục đi theo chúng ta sao? Ta xem phải đánh dấu hỏi thật lớn cho điều này. Cho nên bây giờ chúng ta không thể lại tin tưởng nữ nhân kia nữa. Nói không chừng người đầu tiên bán chúng ta, chính là nàng ta!”

Nói tới đây, tên mập mạp thoáng chần chờ một chút, thu lại vẻ cười cợt, nghiêm mặt nói: “Môn chủ, mấy ngày nay ta trước suy sau nghĩ, luôn cảm thấy chúng ta đã sai rồi.”

“Ừ, người nói đi.” Phong Cuồng gật đầu.

Tên mập mạp thở dài: “Phong môn chúng ta từ trước đến nay đối nghịch với Điền môn, nhưng vì sao luôn không thể áp bức được bọn chúng? Trước đây người trong Điền môn võ học cao cường, mà tu hành pháp thuật lại khó. Cho nên bọn chúng rất dễ dàng bồi dưỡng được một số cao thủ võ học. Còn chúng ta bồi dưỡng ra mấy cao thủ hiểu pháp thuật, lại cực kỳ khó khăn. Hiện tại mặc dù tình hình có chỗ thay đổi hẳn, nhưng chúng ta tại phương diện khác, lại lạc hậu mất rồi ”

“Người nói cái gì?” Hoả sứ giả kia quát.

Tên mập mạp mỉm cười: “Chính là nhập thế! Điền môn nhập thế, môn phái bọn chúng trừ trên xuống dưới, thế lực cường đại, không chỉ vẹn vẹn võ học pháp thuật gì đó mà là thế lực hiện tại của Điền môn! Nói cho cùng, Phạm gian này cái gì là trọng yếu nhất? Một là tiền! Hai là quyền lực! Hai cái này chúng ta đều không có chúng ta không tiền không thế, duy nhất còn hơn Điền môn, chính là pháp thuật chúng ta lợi hại hơn Điền môn một chút nếu so pháp lực, Điền Chấn tuyệt đối không phải đối thủ của môn chủ nhưng người ta chỉ cần thỉnh vài cao thủ chính đạo, là có thể dễ dàng triệt tiêu ưu thế duy nhất này của chúng ta! Nhưng mấy đời Phong Cuồng chúng ta ngày ngày chỉ tránh tại thâm sơn tu hành, tiền tài quyền thế, một chút cũng không có. Chúng ta khổ tu mấy chục năm, thành tựu có thể được bao nhiêu? Người ta tùy tiện tìm vài tu hành cao thủ tới, lập tức có thể đánh bại chúng ta dù sao, hắc hắc, mặc dù nói ra nghe rất thất vọng, nhưng rõ ràng, thanh danh Phong môn chúng ta, trong con mắt người chính đạo không được tốt lắm. Trong mắt không ít người chính đạo, Phong môn chúng ta chính là tà môn ngoại đạo, người chính đạo thích mua danh chuộc tiếng, Điền môn gặp nạn, tự nhiên có một số người nguyện ý tới trợ giúp bọn chúng. Pháp lực chúng ta mặc dù hơn Điền môn, nhưng lại không hơn được đám người chính đạo!”

Phong Cuồng trầm mặc một hồi: “Người tiếp tục nói đi.”

“Vâng!” Tên mập mạp cung kính khom lưng nói: “Chúng ta nói cho cùng chỉ có mấy người như vậy, Điền môn muốn người có người, muốn tiền có tiền, muốn thế có thế. Chúng ta lấy cái gì đấu cùng bọn chúng? Mấy ngày trước chúng ta chiếm ưu thế nhưng người khác thỉnh cao thủ tới, giống Tiểu Lôi vậy chúng ta lập tức không địch lại đó là vì sao? Bởi vì chúng ta không có thế lực!”

“Vậy người nói làm sao bây giờ?” Hoả sứ giả nhện không được kêu lên: “Nói đến tiền tài thế lực, Lôi gia cũng có không ít. Chẳng phải cũng là thủ hạ chúng ta bồi dưỡng ra sao?”

Tên mập lạnh lùng phản bác: “Thuộc hạ sao? Thuộc hạ mà nắm giữ thế lực trong tay còn vượt xa trong tay chính mình nắm giữ!! Lôi gia đối với chúng ta vị tất đã trung tâm, có thể thấy rõ điều đó!”

Phong Cuồng lạnh lùng nói: “Ý tứ đó của ngươi là sao?”

Tên mập sắc mặt biến đổi, cắn răng nói: “Kế hoạch hiện nay chúng ta còn muốn thắng Điền môn, cũng không thể cứ khư khư ôm lấy tín niệm của Ngũ Hành Tông chánh phái tông môn dấu sao, dấu sao trong mắt đám chính đạo tông môn, Phong môn chúng ta đã sớm không còn là chính đạo tông môn gì đó! Chỉ có chính chúng ta, còn tưởng rằng mình là chính đạo, quả thật là chuyện cười!!”

Phong Cuồng biến sắc nói: “Ngươi muốn phá quy củ của Phong môn nhập vào ma đạo?”

Tên mập không kềm được, lớn tiếng nói: Môn chủ!! Hiện giờ trong mắt ngoại nhân, Ngũ Hành Tông Điền môn mới là chính tông, chính đạo! Cho nên Điền môn gặp nạn, đám người chính đạo chỉ cần biết vậy. Mấy đời trước người cũng vậy, hai năm trước lúc chúng ta đang tranh đấu với Điền gia cũng từ đâu nhảy ra một đạo sĩ, giờ lại đến một tên Tiểu Lôi Từng người này sẽ xuất thủ bang trợ bọn chúng! Nhưng chúng ta thì sao? Ai sẽ tới trợ giúp chúng ta?? Chẳng nhẽ mấy người chúng ta, lại có thể đối nghịch với nhiều người chính phái như vậy? Buồn cười là chính chúng ta trong lòng lại còn cho là may mắn, người ta đã sớm xem chúng ta là tà ma ngoại đạo rồi!”

Phong Cuồng sắc mặt bất thiện, ngữ khí lạnh lạnh đáng sợ, chậm rãi nói: “Ngươi cứ nói tiếp”

Tên mập trong lòng phát lạnh, lưỡng lự nói: “Mang Sơn Vạn Yêu Vương còn có động chủ Nam Hải Kỳ Lân Động, đảo chủ Đông Hải Đoàn Giao đảo, đám cao nhân này vẫn luôn đối Phong môn chúng ta không tệ, cũng có ý kết giao”

“Câm mồm!!” Hoả sứ giả bên cạnh quát: “Đám gia hoả này nếu không phải là yêu tinh, thì là ma đầu, chúng ta đường đường Ngũ Hành chính tông sao có thể”

Tên mập lạnh lùng cười: “Chính tông sao? Thế vì cái gì mà nhiều năm trôi qua như vậy, lúc nào đám chính tông cũng đánh chúng ta!!”

Ngay lúc này, tên cao gầy bên cạnh vẫn một mực không mở lời, đột nhiên nói: “Được lắm!”

Tên cao gầy này chính là Ngũ Hành Mộc sứ giả thủ hạ của Phong Cuồng, bình nhật luôn trầm mặc ít nói. Vừa rồi tên mập nói nhiều như vậy, hần một chữ cũng chưa từng ngắt lời, giờ lại đột nhiên lên tiếng.

Phong Cuồng hình như có chút coi trọng hần, hoà nhã nói: “Ngươi có chuyện muốn nói?”

Mộc sứ giả kia gật đầu: “Ta nói hay lắm! Lời Thủy sứ giả nói rất có đạo lý.”

Hoả sứ giả quát: “Hồ thuyết bát đạo! Chúng ta kết giao cùng đám yêu tinh ma đầu đó, chính là đi ngược lại quy củ của tổ sư gia hồ thuyết bát đạo! Hồ thuyết bát đạo!!”

Mộc sứ giả lại thản nhiên nói: “Quy củ nếu không hợp lý, nên phá thì cứ phá. Chỉ là Nam Hải kỳ lân động chủ, cùng đảo chủ Đông Hải Viên Giao đảo, kỳ thật chỉ là tiểu nhân vật trong ma đạo. Nói pháp lực, vị tất đã mạnh hơn chúng ta bao nhiêu. Chúng ta hiện giờ muốn chính là sự viện trợ mạnh mẽ! Nhưng không phải đám tôm cá đó. Có điều loại sự tình này, không phải một sớm một chiều là xong chúng ta đối với đám ma đạo yêu đạo đó đều không thêm để ý tới, giờ lại tới cửa tìm, bọn chúng sẽ khẳng khái trợ giúp chúng ta sao? Tóm lại cứ chậm rãi mà đến, thân cận bọn chúng nhiều hơn, cho bọn chúng thấy chút ích lợi, thế mới được.”

Phong Cuồng sắc mặt mặc dù tĩnh táo, nhưng trong lòng lại đang đấu tranh.

Trong lòng hần làm sao mà không có những ý niệm này?

Chỉ là Phong môn nhất mạch, luôn luôn tự nhận vẫn là chính tông, mặc cho người khác nói bọn họ thế nào, chính hần vẫn khư khư giữ lấy đạo lý này.

Hôm nay những điều thủ hạ tranh chấp, trong lòng hần không phải không nghĩ tới, chỉ là một quyết định này, không thể là kế hoạch ngắn hạn gì đó, mà là

Mà là đem cả tiền đồ tương lai của Phong môn sửa đổi toàn bộ!

Mình thân là môn chủ Phong môn, nếu một bước đi nhầm tương lai Phong môn, sẽ vĩnh viễn bị đóng cái dấu ma đạo lên người!

Một bước này, mình lại há có thể tùy tiện quyết định như vậy?

Mắt thấy thủ hạ đang nhìn mình, trong lòng Phong Cuồng đột nhiên sinh ra vài phần mờ mịt

Mang Sơn vạn yêu vương? Kỳ lân động chủ?

203. Chương 204: Phi Tục Phi Tăng Phi Đạo

Tiểu Lôi nằm trên cỏ, miệng ngậm một cành cỏ, mắt nhìn lên bầu trời.

“Lão thử trốn đâu mất rồi, tìm ở đâu đây?” Hắc thử dài.

Diệu Yên vô thanh vô tức đến phía sau Tiểu Lôi, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh hắn, hai tay ôn nhu vuốt tóc hắn dịu dàng nói: “Chàng đang suy nghĩ gì vậy?”

Tiểu Lôi thở dài: “Ta cũng không biết đang nghĩ gì.. hình như ta đang nghĩ một chuyện khiến ta thở dài, nhưng trong đầu lại trống không...”

Diệu Yên im lặng, khẽ ôm Tiểu Lôi, mùi hương thơm ngát bay vào mũi hắn, trong lòng hắn dần cảm thấy an bình trở lại, cười khẽ nói: “Chuyện của ta, nàng đừng nói với bọn họ nhé. Nguyệt Hoa cơ thể đang suy nhược, không nên làm nàng phân tâm”. “Thiếp biết”.

Tiểu Lôi suy nghĩ một lát lại nói: “Lúc đầu, ta định đi gặp gia đình của Nguyệt Hoa, tình hình của Bảo Nhi hiện nay, ta không dám để nó về Nguyệt gia, tâm tính của nó còn trẻ con, nếu không cẩn thận tiết lộ ra bản lãnh của mình sẽ làm bọn họ kinh hoảng. Xem ra Bảo Nhi không thể trở về ngay, ta nghĩ đến biện pháp giải thích với Nguyệt gia một chút”.

“Thiếp biết”, Diệu Yên mỉm cười.

Tiểu Lôi thở dài: “Còn nữa..gã Ngọc Hư tử kia, ta không thể ở giam hắn suốt đời. Lúc đầu còn định mời Tiểu Dao phái cử người đưa hắn về Côn Luân sơn. Chúng ta ở lại Côn Luân gây ra không ít chuyện, bọn họ hẳn rất hận ta, ta càng không dám đến đó. À, hay là mời thúc thúc ta quay về một lần, giúp mang người trở về”

“Thiếp biết...” Diệu Yên vẫn cười bình thản.

Tiểu Lôi lúc này mới quay đầu lại, nhả ra nhánh cỏ đang ngậm trong miệng, cười nói: “Nàng đều biết?”

Diệu Yên lập tức gật đầu: “Thiếp biết hết” Nàng nhẹ nhàng ngã đầu vào ngực Tiểu Lôi, thấp giọng nói: “Thiếp biết chàng trong lòng rất khoái hoạt, nên không chịu ở trong nhà, một mình nằm chỗ này nhìn mây trời, thiếp biết chàng miệng nói rất thoải mái, nhưng trong lòng lại do dự, thiếp còn biết, chàng vừa nói chuyện vừa rồi, kỳ thực trong lòng không nghĩ thế, chỉ thuận miệng nói ra, tâm tình của chàng quan tâm nhất là chuyện của Lôi gia...”

Tiểu Lôi cười khỏ, nhéo mũi Diệu Yên: “Nàng có thể bớt khôn ngoan một chút được không? Có thể ngốc một chút được không?”

“Có thể.” Diệu Yên cố ý cười nói: “Chàng là phu quân của thiếp, nếu trong lòng phu quân có nỗi buồn mà không hiểu được thì chính là ngốc, mà còn ngu xuẩn nữa”

Tiểu Lôi cười cười, lại suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta còn nghĩ, làm thế nào tìm được biện pháp tìm ra Phong Cuồng... người của Lôi gia có huyết chú, nàng có thể giúp họ giải trừ không?”

Diệu Yên trong mắt lộ ra vài phần phức tạp, chậm rãi lắc đầu: “Phu quân sợ rằng lần này làm người thất vọng, huyết chú không dễ dàng hóa giải vậy đâu”

Tiểu Lôi nhú mày: “Pháp lực của nàng cao cường, cũng không có biện pháp ư?”

Diệu Yên chỉ vào cánh cổng của biệt thự nói: “Phu quân, người nhìn thấy cánh cổng kia không? Huyết chú hình như phong tỏa đại môn, chìa khóa duy nhất nằm trong tay môn chủ của Phong môn, chúng ta dù pháp lực cao cường cho không cần chìa khóa, chỉ cần một cước đá văng ra, nhưng khóa vẫn không mở, nên dụng lực không mở được cửa, lại còn làm hỏng khóa, đó là đạo lý của huyết chú”

Trần Tiểu Lôi hiện lên vẻ lo lắng, trầm giọng nói: “Nói như vậy, phải tìm được Phong Cuồng mới được...”

Diệu Yên chớp mắt: “Phu quân, thiếp lại có một chủ ý”

“Cái gì vậy?”

“Chúng ta không phải là bắt được một người trong bọn họ phải không?... không bằng...”

Nàng nói vào tai Tiểu Lôi mấy câu, hần cười ha ha: “Biện pháp này thật đáng thử một lần a!”

Phong Cuồng hình như thực sự biến mất. Lôi đại tiểu thư trong nhiều ngày không có tin tức gì của hần, sự tình đối phó với Điền gia cũng tạm thời lắng xuống. Chuyển làm ăn này khá tốn kém nhưng Lôi đại tiểu thư vốn không quan tâm, nếu coi như không thấy Phong Cuồng nữa, trên người vẫn mang huyết chú như cũ, nhưng Lôi Minh Nhi cũng không quá để tâm.

Tính tình của loại nữ tử như nàng, bất chấp sinh tử, tuyệt đối không chịu cúi đầu.

Nàng vừa nhận được một tập báo cáo của thủ hạ, gương mặt vốn lạnh lùng lập tức biến đổi, vẻ lạnh lùng trong mắt biến mất, chậm rãi ngồi xuống, xếp báo cáo thành một dãy, miệng thì thầm nói: “Quả nhiên là thế... quả nhiên...”

Trên ba tờ giấy nhàu nát đích thị là giấy chứng sinh từ bệnh viện Từ An.

Năm đó vào ngày 2/8 cũng chính là ngày Lôi Hồng sinh ra, tại cùng bệnh viện, chính là bệnh viện Từ An, cũng quả nhiên có một nam hài sinh ra, chính là Tiểu Lôi!

Đồng năm đồng tháng đồng ngày, ngay cả địa điểm chào đời cũng là một bệnh viện, điều này không khỏi làm người ta ngỡ ngàng.

“Lập tức chuẩn bị xe! Ta muốn đi ra ngoài!” Lôi đại tiểu thư trầm mặc một hồi, đột nhiên quát lớn, trong mắt đăm chiêu hạ hoảng sợ thấy một đại tiểu thư ngày thường ngạo khí lạnh lùng giờ lão đảo đi ra.

Nhưng Lôi Minh Nhi lại thất vọng.

Nàng lái xe như điên đến khu ngoại ô tìm Tiểu Lôi, nhưng hần không ở nhà. Nguyệt Hoa bụng đã to ân cần chào hỏi Lôi đại tiểu thư, nói cho nàng biết Tiểu Lôi đã ra ngoài, không biết khi nào quay trở về.

Mà giờ phút này, Tiểu Lôi đã ở trước sơn môn của Tiêu Dao phái tại Nga Mi sơn rồi.

Con đường thoai thoải dẫn lên núi, đến trước vách núi trước mặt, phía trước địa thế trở nên trống trải. Tiểu Lôi nhìn vùng cây cối đất đá xung quanh, trên mặt bỗng nhiên nở nụ cười.

Hần nhớ lại những ngày tu hành lúc đầu của mình ở Tiêu Dao phái, cây cỏ trên núi đều lưu lại dấu tích của mình, mỗi lần lười biếng đều ra ngoài làm loạn, hoặc là trêu chọc bọn Ô Dương Ngao Liệt, hoặc đi tìm lão điên mà đùa nghịch.

“Ngọc Hư tử, cảnh tượng của Nga Mi sơn chúng ta không thua Côn Luân sơn chút!” Tiểu Lôi nhìn Ngọc Hư tử bên cạnh nói.

Lần này hần đến Tiêu Dao Phái, chính là đem Ngọc Hư tử giao cho Tiêu Dao phái, sau đó nhờ họ mang hần giao lại cho Côn Luân.

Pháp lực của Ngọc Hư tử lúc này bị khống chế, giống như người bình thường, tâm lý hần bị đả kích, tâm ý nguội lạnh, không ngạo mạn như trước đây, nghe tiếng của Tiểu Lôi, chỉ thản nhiên nói một câu: “Côn Luân sơn thanh cao nghiêm trang, nơi này tú lệ rực rỡ, không có gì để so sánh cả”.

Mặc dù lời nói của hần lạnh lùng nhưng vẫn còn có sự khách quan, không giống Ngọc Hư tử hàng ngày chút nào.

Tiểu Lôi cười nói: “Người xem, đi qua khu rừng phía trước, tiếp tục đi lên phía trước, có thể nhìn thấy Phục Hổ tự rồi. Người bây giờ đầu trọc như vậy, lại có vết nhang, hay là xuất gia tại Phục Hổ tự này đi, cũng tiện lắm đó!”

Ngọc Hư tử không tức giận, chỉ thản nhiên nói một câu: “Bần đạo một lòng hướng đạo, duyên pháp Phật gia cả đời này không cảm thụ được đâu”

Tiểu Lôi như giẫm phải gai mềm, tự mình hiểu được Ngọc Hư tử đã thay đổi nhiều, tính tình đậm bạc, hết hứng thú kích động hấn nên cuối cùng cũng im miệng.

Tiểu Lôi nhớ tới phong cảnh Nga Mi Sơn nên hai người đi bộ lên núi, nếu không hấn có thể dùng pháp thuật đằng vân giá vụ trong chốc lát là đến sơn môn Nga Mi Sơn rồi.

Hai bên đường có rất nhiều khỉ vượn chạy nhảy, hầu tử trên Nga Mi sơn nổi tiếng thiên hạ là loài dã nhân không sợ người, thấy hai người đi lên lập tức vây quanh thò móng vuốt ra cào xé. Tiểu Lôi cảm thấy trong lòng thật bất đắc dĩ.

Quả nhiên là lâu ngày không gặp a!

Năm đầu khi hấn ở trên núi, không có việc gì đều đi trùng trì đám hầu tử này, cuối cùng nhìn thấy hấn từ xa bọn chúng đã nghe gió mà chạy, làm sao dám lại gần thế này? Quả nhiên là mình đã đi một thời gian dài, làm cho lũ súc sanh này quên mất lợi hại của lão tử!

Tiểu Lôi tất nhiên không để móng vuốt của lũ hồ đồ này động đến y phục, rống lên một tiếng, lũ hầu tử này hoành hành trên núi, hàng ngày quấy rối du khách, tiếng hét này căn bản không làm chúng sợ, bình thường thấy trên người du khách có đồ vật gì đó chơi được lập tức giằng lấy. Tiểu Lôi trên người không có đồ vật gì, cũng không muốn dùng pháp lực đả thương lũ súc sanh vô tri này, chỉ lùi sang bên, nhưng không nghĩ đến lũ súc sanh này lá gan càng lớn, có một con khỉ dùng tay cướp lấy ví tiền của Tiểu Lôi chạy đi, sau đó gào lên một tiếng, chạy đi thật xa, trèo lên một cây to ở đằng xa, hai tay mở túi tiền của Tiểu Lôi.

Bên trong ví rơi ra một số thứ linh tinh, nó tiện tay lấy một tờ giấy bạc, đưa lên mồm nhai rau rầu.

Tiểu Lôi tức giận dờ khóc dờ cười, chỉ vào con khỉ kia mắng: “Đồ súc sinh khá lắm! Tiểu gia ta một mực nhân từ, nhưng người không muốn sống nữa! Cẩn thận ta bắt được sẽ lột da người ra!”

Nói xong hướng về Ngọc Hư tử nói: “Người ở chỗ này chờ ta, ta đi bắt con khỉ kia, lát nữa sẽ trở về”

Nói xong hấn tung người đuổi theo con khỉ, nó vừa nhìn người kia có thể bay lại, sợ đến hét lên một tiếng, chạy vào rừng sâu, Tiểu Lôi tự nhiên đuổi theo không buông tha.

Ngọc Hư tử bất đắc dĩ phải đứng đợi ở phía sau.

Pháp lực của hấn bị khống chế, muốn chạy cũng không thể chạy xa, không biết trên người tên tiểu tử này có pháp thuật gì, mình dù có chạy đi hấn cũng có thể tìm ra (Ngọc Hư tử tất nhiên không biết Tiểu Lôi đã học được linh hồn ma pháp từ Pandora. Khi Pandora ẩn trên người Nguyệt Hoa, từ ngoài ngàn dặm giết chết thành viên của đội leo núi, chính là loại linh hồn ma pháp này, đặt ấn ký trên người đội leo núi, cho dù đối phương đi xa đến đâu trong nháy mắt có thể đi tới. Huống hồ hấn đã trải qua nhiều đả kích trọng đại, tính tình thay đổi nhiều, không dám coi thường mà chạy trốn, mắt thấy Tiểu Lôi đuổi theo hầu tử, mà hấn cũng đã bị chế phục nên cũng mặc kệ.

Hấn lắc lắc đầu, chậm rãi ngồi xuống, lúc ở nhà Tiểu Lôi mặc một chiếc đạo bào, nhưng sớm đã rách thành ba bốn mảnh. Khi Tiểu Lôi còn ở Tiêu Dao phái vẫn giữ hai chiếc đạo bào, nhưng sau khi rời khỏi không cần loại y phục này, đạo bào bị hấn quăng đi đâu mất. Nên Ngọc Hư tử bây giờ đang mặc y phục của phạm nhân.

Tiểu Lôi sau khi có tiền, cuộc sống có chút xa xỉ, sử dụng đồ hiệu cao cấp, Ngọc Hư tử cả đời dần thân chốn phàm trần nhưng không biết thứ hấn đang mặc trên người giá trị bao nhiêu!

May mắn duy nhất còn sót lại là bên hông hấn còn có thanh kiếm, Tiểu Lôi biết pháp lực của hấn bị khống chế, thanh trường kiếm này bất quá là pháp khí tầm thường, nên không có lòng tham, thoải mái trả lại hấn.

Thấy Tiểu Lôi đuổi theo hầu tử, Ngọc Hư tử dứt khoát ngồi xuống giữa đường nhắm mắt dưỡng thần.

Một lúc sau, trên đường truyền lại tiếng bước chân, một đám người đi tới.

Đám người này có khoảng trăm người, ba người dẫn đầu mặc áo cà sa bằng lụa, người đầu tiên sắc mặt hồng hào, người bên trái mặt xanh, người bên phải mặt lại đen sì.

Mấy người này đang đi vội vã, khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc nhưng lại thấy có người ban ngày ban mặt lại ngồi giữa đường.

Thấy kẻ này sắc mặt hồng nhuận, tuổi hình như trung niên, mặc quần áo phàm gian, nhưng đầu trọc lóc, đỉnh đầu còn có chín nốt hương, không tăng không tụt, bên hông lại có thêm thanh kiếm!

Ngọc Hư tử sớm đã biết có người đến, nhưng hắn là kẻ đắc đạo, không để ý tới, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nghĩ rằng đó là người qua lại, không quản việc của mình.

Nhưng những hòa thượng này lại đình cước bộ, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Ngọc Hư tử.

Vị hòa thượng mặt hồng hào lớn tiếng niệm một câu Phật hiệu: “A di đà phật! Bần tăng xin ra mắt! Vì sao thí chủ lại ngồi ở giữa đường ngăn trở đường ta đi, xin mời nhường đường a!”

Ngọc Hư tử lúc này mới mở mắt, nắm tay trước ngực, nghiêm mặt nói: “Bần đạo hoàn lễ! Hòa thượng sao lại nói vậy? Đường này rộng thê, bảy tám người có thể sóng vai đi qua, ta ngồi ở đây, cũng không cản đường các vị, mọi người mời đi thôi”

Hắn biết, một câu xưng hô “bần đạo” làm những hòa thượng này càng thêm nghi ngờ.

Cũng thật tẩu xảo, những hòa thượng này lên núi vốn có nhiều chuyện quan trọng hơn nên để tâm đề phòng, đột nhiên thấy Ngọc Hư tử ngồi giữa đường, rõ ràng trang phục tục gia nhưng lại xưng bần đạo, cho dù hắn ăn mặc như tục gia, nhưng cái đầu trọc và chấm hương lại giống hòa thượng hơn đạo sĩ!

204. Chương 205: Nhà Có Dị Bảo Tất Thị Phi

Nghĩ đến đây, bản thân hắn này lên núi gặp đối phương, vị tất đã biết được tin tức. Nhưng người này cố ý ngồi giữa đường, làm sao không thể không có mục đích gì?

Lại còn nói là con đường rất rộng, vậy tự nhiên là nói trại đi.

Bởi vì trong lòng có quỷ, cho nên khắp nơi đều có quỷ. Đám hòa thượng này trong lòng có chuyện chẳng thể nói, tự nhiên nhìn việc gì cũng hoài nghi cả.

Ba tăng nhân đứng đầu nhìn nhau, hòa thượng mặt đỏ thấp giọng nói: “Đại sự quan trọng hơn ! Sư đệ, người đi đi ”

Hòa thượng mặt xanh bên cạnh gật đầu, chậm rãi tiến lên vài bước, cao giọng nói: “ nếu là cao nhân cản đường, tất sẽ có điều chỉ dạy, xin thỉnh, bần tăng tuy là ngu độn, cũng tự nguyện lĩnh giáo bản lĩnh của cao nhân ”

Ngọc Hư Tử nhíu mày, sắc mặt có vài phần không hài lòng: “Hòa thượng này thật không hiểu sự ! Ta trên đường nghỉ tạm, liên quan gì đến ngươi ? Các ngươi có việc gấp, muốn xuống núi , đạo gia không muốn quản tới.

Hòa thượng mặt xanh ống tay áo run lên, quát: “ Đã dám ngăn đường, sao lại không dám nói thật ! Nếu chỉ là khách du lịch bình thường, thì sao lại mang kiếm ? ” nói xong, hắn bước nhanh về trước, tụ bào vung lên, một cổ kinh phong bắn tới

Ngọc Hư Tử trong lòng tức giận, mắt thấy đối phương xuất thủ, vội vã lăn tròn trên đất, nhưng cuồng phong cuộn cuộn theo cát đá trên đất, vỗ vào mặt Ngọc Hư Tử đau buốt. Một thân y phục cũng đều nhiễm bụi đất.

Ngọc Hư Tử làm sao chịu được loại nhục nhã này?

Ngọc Hư Tử mặc dù pháp lực bị phong ấn, nhưng nhân lực vẫn còn. Liếc mắt một cái đã nhận ra đám hòa thượng này vị tất đã có cao thủ chân chính. Tên hòa thượng mặt xanh cũng vừa mới vượt qua giai đoạn luyện khí, một chân bước vào Tu Pháp Kỳ mà thôi. Loại trình độ này, nếu là ngày xưa Ngọc Hư Tử cũng chẳng thèm liếc mắt, ngày nay hồ lạc đồng bằng, lại bị người làm nhục như thế, không khỏi cảm thấy giận dữ. Lão liền nhảy dựng lên, lập tức bật kiếm. Nhưng hòa thượng đối diện kêu “A” một tiếng, chau mày nhìn lão

Tên gia hỏa này nhìn thì cao thâm mạc trắc, ngồi giữa đường ngăn trở lối đi, sao lại không đánh ? Nhìn bộ dáng hiện thời của hắn, tuy động tác nhanh nhẹn. Nhưng lại dường như không có pháp lực, chẳng lẽ thật sự là hiểu lầm ?

Ba tăng nhân nhìn nhau, hòa thượng mặt đỏ, mỉm cười nói: ” A di đà phật, nguyên lai chính là khách du lịch thăm núi, bản tăng đã đắc tội ”

Nói xong, khoát tay một cái, dẫn đám tăng nhân lên đường tiếp

Ngọc Hư Tử tức đến ngón tay phát run, nhưng thủy chung trường kiếm vẫn không rút ra

Rút ra như thế nào ? Bản thân hiện tại ngay cả một tiểu hòa thượng dưới tay cũng vị tất đánh lại, chẳng lẽ tự chuốc nhục vào thân ?

Lão sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, bọn hòa thượng đã đi xa, nhưng cũng không cử động

Không lâu sau đó, lại nghe thấy trên những cây đại thụ bên đường cành lá xào xạc, nghe như có tiếng cười xa từ tiền lại gần, một bóng người hạ xuống, chính là Tiểu Lôi đã quay trở lại .

Tiểu Lôi vẻ mặt tươi cười đắc ý, tay cầm ví tiền của mình, cười hì hì nói: ” Con khi giỏi thật, dẫn ta chạy tới chạy lui, cũng bị ta bắt được. Hừ hừ, ta đánh nó vài phát thật mạnh vào mông, sau đó nhổ sạch lông nó, cũng coi như là trừng phạt ”

Hắn mắt thấy Ngọc Hư Tử sắc mặt khác thường, ngạc nhiên hỏi: ” Sao ? Sao lại có bộ dáng thế này ? Sao lại một thân dính đầy đất cát, hình như lăn tròn trên mặt đất. Sao sắc mặt ngươi lại biến đổi, lúc xanh lúc trắng thế ... ”

Ngọc Hư Tử đột nhiên lắc đầu, thờ dài khổ não: ” Hồ lạc đồng bằng bị chó khinh! Hắc hắc, bản đạo cả đời này cũng chưa từng tức giận như thế....”

Tiểu Lôi bĩu môi: ” Hồ lạc đồng bằng ? Hắc hắc, xem ra người thua dưới tay chúng ta vẫn còn không phục ! Tối đây, ta và người công bình đánh một trận, xem người lợi hại hay ta lợi hại ! Nhất định phải cho người tâm phục khẩu phục ”

Ngọc Hư Tử lại lắc đầu: ” Ta thua dưới tay các người tâm phục khẩu phục, không có gì là không cam lòng, chỉ là vừa rồi ”

Ngọc Hư Tử chậm rãi kể lại chuyện vừa rồi một lần, giọng nói pha lẫn bi thương và lạnh lùng.

Hắn tự cho là cao thủ, lúc đầu bị Tiểu Lôi làm nhục một phen, liều mạng vi phạm mệnh lệnh của chưởng môn xuống núi báo phục, lại bị một tiểu cô nương dễ dàng đánh bại, giờ phút này lại bị mấy hòa thượng nhị lưu làm nhục một phen, một thân ngạo cốt đã bị tiêu ma sạch sẽ, giờ đây bản thân có vài phần cảm thấy ý bị thương

Ngay lúc hắn nói xong, nào biết rằng Tiểu Lôi đột nhiên nổi nóng !!

“Lại có chuyện này sao !!!” Tiểu Lôi dựng ngược lông mày, hét lớn: ” Bọn giặc trọc lớn mật giỏi thật !! Tại Nga Mi sơn của ta, trước cửa Tiêu Dao phái, lại dám can đảm kiêu ngạo như vậy !!! Hừ hừ !!! Xem ta đá vào mông bọn chúng !!! Đi đi. Bọn họ nhất định chưa đi xa, ta truy theo nào ”

Ngọc Hư Tử nghe vậy sắc mặt có chút cổ quái: ” Hừ, Tiểu Lôi, ngươi muốn làm gì ? muốn xả cơn giận dùm ta sao?”

Tiểu Lôi ngửa mặt lên trời cười: ” Ta và người không có giao tình, cần gì xả giận cho người ! Ta xem không vào có kẻ dám ở trên núi Nga Mi kiêu ngạo ”

Hắn lôi kéo Ngọc Hư Tử nhanh chóng đuổi theo, lạnh giọng nói: “Trên núi Nga Mi, tiểu gia ta mới là tổ tông kiều ngạo ! Mẹ kiếp, dám ở đất của lão tử làm thế, thật không thể chịu nổi ! Bọn giặc trọc , là người Phục Hổ Tự phải không ? hừ hừ !! Lúc đầu tiểu gia cùng lão điên cho dù đốt sơn môn bọn chúng, chúng cũng không dám nói một tiếng, hiện tại tiểu gia mới rời đi chẳng bao lâu, đám hòa thượng này lại kiều ngạo tới trời!”. Nghĩ tới đây, lập tức mang theo Ngọc Hư Tử nắm hướng Phục Hổ Tự đi tới

Lại nói về phục hổ tự, chính là tòa đại tự đệ nhất trên Nga Mi Sơn, xây từ đời Đường, ngàn năm lịch sử, chẳng những là Nga Mi đệ nhất đại tự, mà còn là đệ nhất đại cổ tự, trong chùa phật pháp cao thâm, nhưng lại không nổi danh mà thôi. Trên núi Nga Mi, chùa ẩn tàng tại nơi cây cối sum xuê, mới thật là khí độ phật pháp cao thâm, không giống như chùa chiền ở phàm gian, hương hỏa vượng thịnh, lại có phần tục khí.

Tiểu Lôi cùng Ngọc Hư Tử tới trước cửa chùa, quả nhiên thấy trước Phục Hổ Tự, hơn trăm hòa thượng đang đứng. Chính là những người Ngọc Hư Tử thấy trước đó.

Tiểu Lôi trong lòng không khỏi có chút kỳ quái.

Phục Hổ Tự này bất đồng với các ngôi chùa tầm thường khác, chùa tầm thường mở rộng bốn cửa, thụ hương hỏa tứ phương, niệm kinh siêu độ. Mà Phục Hổ Tự lại là nơi chân chính khổ tu, bình nhật chẳng có hương hoa, không tiếp đãi phàm gian ngu phu ngu phụ, chính là bế môn khổ tu, chính thị là tông môn tu hành trên núi Nga Mi, rất ít có cảnh náo nhiệt như vậy

Trong lúc đó hơn trăm hòa thượng vây chặt lấy sơn môn Phục Hổ Tự, tạo thành vòng vây, Tiểu Lôi vừa đến gần hai bước, lập tức có hòa thượng cao giọng lên tiếng: ” Thí chủ xin dừng bước ”

Tiểu Lôi trợn trắng mắt: ” Sao vậy ? Ta muốn vào chùa ”

Hòa thượng kia lớn tiếng nói: ” Hôm nay không thể vào ”

Tiểu Lôi lạnh giọng nói: ” Tại sao không thể vào ?”

Hôm nay trong chùa có việc, bế môn tạ khách” Hòa thượng đó cúi đầu nói

“Bế cái đầu của ngươi !” Tiểu Lôi đột nhiên một cước đá hấn ngã lăn, quát: ” Nói năng linh tinh, làm phiền lão tử ! Tên giặc trọc ngươi rõ ràng không phải hòa thượng Phục Hổ Tự ! Lão tử tại Nga Mi sơn bao nhiêu năm. Phục Hổ Tự hòa thượng khổ tu, tăng bào đều rách nát, sao lại lôi ra một tên gọn gàng như vậy ?”

Những hòa thượng còn lại đều biến sắc, lập tức tiến lên, ngăn cản đường đi, không cho Tiểu Lôi tiến tới. Tiểu Lôi cười to ba tiếng, tung người nhảy vào giữa đám người

Lúc này bản lãnh của hắn thật không tầm thường. Dù những hòa thượng này cũng không phải tay vừa, quá nửa đều là thân cường lực tráng, tuy vậy quyền cước đều thô thiển, làm sao có thể là đối thủ của Tiểu Lôi? Hắn ba quyền hai cước, tay nắm chân đá, lập tức đánh ngã cả chục người, những hòa thượng còn lại đều thấy lợi hại của Tiểu Lôi, lại nhìn thấy đồng bạn té lăn trên đất kêu thảm thiết, lập tức lạnh cả người, đều lui về sau, chỉ đứng bên ngoài la hét cổ vũ, không dám xông vào đánh Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: ” Dã hòa thượng từ đâu, dám giương oai tại núi Nga Mi!” nói xong, chụp lấy một hòa thượng quăng ra sau. Hắn dùng Tiêu Dao bộ pháp, thân pháp tựa như thiểm điện quỷ ảnh, nhảy vào đám hòa thượng, tóm lấy từng hòa thượng quang đi. Đám hòa thượng kinh hãi bỏ trốn, nhưng làm sao có thể tránh khỏi thân ảnh của Tiểu Lôi, cả trăm hòa thượng toàn bộ nằm lăn trên đất, rên rỉ đau đớn.

Tiểu Lôi phui tay, lúc này mới đi qua dùng lực đập vào đại môn của Phục Hổ Tự. Đại môn đóng chặt, Tiểu Lôi gọi vài tiếng, có người ra mở cửa.

Mở cửa chính là hai trung niên hòa thượng, mặt ủ mày chau, mặc tăng bào bạc phếch do giặt nhiều lần, tướng mạo khô gầy, như thế này mới chính xác là hòa thượng của phục hổ tự

Hai người này cũng nhận ra được Tiểu Lôi. Một năm đầu Tiểu Lôi ở Nga Mi sơn, thật sự là không có việc xấu gì không làm, khiến cho yêu quái sơn tinh cùng các tông môn lớn nhỏ trên núi nga mi hỗn loạn đến gà bay cho chạy, lại được lão điên khinh linh tử làm chỗ dựa, ai dám trêu vào hắn ? Hai hòa thượng tự nhiên nhận ra Tiểu Lôi, vừa rồi trốn ở sau cửa, nhìn thấy Tiểu Lôi xuất thủ đánh ngã đám hòa thượng bên ngoài, trong lòng không biết là nên vui hay nên buồn

Hoan hỉ vì kẻ đối đầu bên ngoài đã bị người đánh ngã, ưu sầu là vì, ác danh của Tiểu Lô, tiểu tử này nếu muốn quậy quá, e rằng còn nhứt đầu hơn

“Hóa ra là ... là đạo hữu Tiêu Dao phái ” một tăng nhân phục hổ tự cười gượng.

Tiểu Lô lại hỏi: “Lũ hòa thượng ngoài kia, tại sao lại vây ngoài cổng chùa? Chẳng lẽ các ngươi thiếu tiền người ta, nên họ mới tới tận cửa để đòi ?”

“Không dám không dám!” hòa thượng đó cười gượng: ” Đạo hữu đùa rồi, bên ngoài đó ... chính là khách nhân của bổn tự ...”

Mẹ!

Khách nhân, khách nhân thì lý nào lại chặn cửa chủ nhà ?

Tiểu Lô nhìn hòa thượng không dám nói thẳng, chỉ hỏi: ” ta nghe nói có ba gã hòa thượng, một mặt đỏ, một mặt xanh, một mặt đen, có lẽ là đã vào trong chùa rồi phải không ?”

Hòa thượng Phục Hổ Tự bắt đắc dĩ đành phải gật đầu: ” Họ đã ở bên trong chùa, đang cùng phương trượng trụ trì nói chuyện”

Tiểu Lô không cùng hòa thượng nói nhảm nữa, tiện thi triển Định Thân Pháp lên hai người, kéo theo Ngọc Hư Tử xông vào Phục Hổ Tự .

Trong Phục Hổ Tự cây cối sum xuê, tất cả đèn đài đều ẩn dưới lá cây, hoàn cảnh có vẻ ưu nhã, chỉ là hai người một mạch xuyên qua ngoại đường, nhưng không có một bóng nhân ảnh, nghĩ rằng mọi người đều đã đi tới hậu đường rồi ”

Tiểu Lô trong lòng càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, Phục Hổ Tự hắn cũng không phải chưa từng ghé qua. Lúc đầu cùng lão diên quậy phá tại Nga Mi sơn, thường nghe nói Phục Hổ Tự có đầu bếp làm món chay ngon, hai người thường tiến vào ăn vụng, bên trong Phục Hổ Tự này, Tiểu Lô tháng nào không đến bảy tám bận ? So với đạo quan Tiêu Dao phái còn quen thuộc hơn.

Hắn lôi kéo Ngọc Hư Tử rẽ phải rẽ trái, chạy tới một bức tường, lảng lảng vượt tường, đến một đại điện.

Phục Hổ Tự tuy ẩn trong một vùng đầy đại thụ tươi tốt, tăng nhân trong chùa lại mỗi ngày quét dọn, bốn tòa đại điện quan trọng không hề có lá rụng, sạch sẽ thanh khiết, không nhiễm hạt bụi. Phía trên điện, nền gạch bóng loáng, Tiểu Lô kéo Ngọc Hư Tử ngồi trên điện, còn hắn ra sau hậu đường xem xét

Hậu đường vốn rất lớn, chỉ là giờ phút này có cả trăm hòa thượng đứng đó, đầy chật sân.

Hòa thượng lớn nhỏ trong Phục Hổ Tự, dựa theo pháp hiệu phân làm hai bên, tay chấp lại, không nói một lời

ở giữa có mấy đại hòa thượng chia làm hai bên, ngồi trên bồ đoàn. Một bên, chính là ba gã hòa thượng, hòa thượng mặt đỏ ngồi ở giữa, bên trái chính là hòa thượng mặt xanh đã đánh Ngọc Hư Tử, bên phải là hòa thượng mặt đen.

Mà cùng ngồi bàn luận với bọn họ, tự nhiên chính là thủ tọa cùng trụ trì của Phục Hổ Tự.

” Xem nào, sư huynh, người đưa kiện bảo vậy đó ra đây! Chúng ta cùng là phật môn nhất mạch, nếu như có dị bảo của phật tổ ân tứ, phật pháp vô biên, há có thể chỉ Phục Hổ Tự một nhà độc chiếm phật quang!” Thanh âm của hòa thượng mặt đỏ sang sảng, ngữ khí sắc bén.

Phục hổ tự trụ trì Quan Nguyệt lạnh lùng nói: ” Tam vị sư huynh đường xa đến đây, sao lại biết trong chùa ta có dị bảo gì, chỉ là nghe lời đồn đại sảng bậy. Tăng nhân bổn tự một lòng khổ tu, sao lại có cái loại phạm vật bảo bối vàng bạc gì đó ?

Hòa thượng mặt đỏ cười nhạo: ” Quan Nguyệt sư huynh đã lẫn lộn rồi, ta nói là phật môn dị bảo, không nói là loại đồ vật hoàng kim mỹ ngọc gì đó. Dị bảo này là trời ban xuống, Phục Hổ Tự các ngươi độc chiếm, chẳng lẽ không sợ thiên hạ đồng đạo chất vấn hay sao ?”

Quan Nguyệt chấp tay: ” A di đà phật, trong lòng không then, vậy là được. Người ngoài dù nói thế nào, cũng không ảnh hưởng”

Hòa thượng mặt đỏ vung tay lên, nói: ” nhiều lời vô ích, ta đã lên núi, tất nhiên là phải biết tin tức chính xác, người có phủ nhận cũng vô ích. Nếu như người nói không có, vậy để ta tới hậu đường tìm kiếm, có dám hay không?”

Quan Nguyệt còn chưa nói gì, tăng nhân bên cạnh lại mở miệng, lạnh lùng nói: ” Phục Hồ Tự chúng ta không phải là cấm địa, nhưng không phải là nơi ai muốn tìm thì tìm. Diệu Nghiêm sư huynh, người là trụ trì Thiên Thai Tự, hành sự vô lễ như thế, có còn danh vọng cao tăng không”

Tiểu Lôi nghe đến đó, nhin xuống phì một tiếng, nhẹ nhàng cười đi ra, mắng thầm: ” Hòa thượng không biết xấu hổ, giỏi lắm. Rõ ràng mặt như đỏ như cua, xấu như heo, mà dùng tên Diệu Yên, chẳng phải cùng tên với lão bà của ta, bộ dạng thế này của mi, mà cũng xứng với tên ấy hay sao?”

Tiểu Lôi lại không biết, hòa thượng mặt đỏ này trong tên có chữ Diệu, về chữ Nghiêm, chính là chữ Nghiêm trong phạt pháp: ” thích nghiêm vương phẩm”, hoàn toàn không phải chữ Yên trong Diệu Yên.

205. Chương 206: Ngang Ngược Bĩ Ổi (thượng)

(* Không quan, Giả quan, Trung quan: Thế giới quan trong đạo Phật, mang ý nghĩa siêu thoát khỏi trần thế - nếu thấu triệt được)

Người này vừa mở miệng, Quan Nguyệt thiền sư gật đầu, mỉm cười nói: “Sư đệ nói không sai, người xuất gia nên như thế. Cái gì Bảo hay không Bảo, cũng là một chữ Không mà thôi. Trong mắt người xuất gia chẳng nên phân biệt làm gì.”

Chung quanh đông đảo tăng nhân Phục Hồ Tự đều gật đầu kêu phải.

Tiểu Lôi nhìn trung niên hòa thượng vừa nói, vẻ mặt ôn hòa, bộ dáng lại trang nghiêm, lại nhin không được cười thầm.

Thì ra hẳn nhận ra người này. Khi Tiểu Lôi lần thứ hai về núi, chính là hòa thượng này dẫn hai người Nguyệt gia là Nguyệt Tinh Nguyệt Sơn tới phái Tiêu Dao tìm mình. Hòa thượng mặc dù nhìn qua trang nghiêm, nhưng thật ra cũng có vài phần giảo hoạt. Giờ phút này đại nghĩa lăm liết, trước kia một mực khuyên mình cùng Khinh Linh tử xuống núi, đơn giản chính là muốn đem hai Sát Tinh ra khỏi Nga Mi sơn, tư tâm trong đó, Tiểu Lôi há không biết? Tăng nhân này ngày đó giảo hoạt như thế, giờ phút này trên mặt lại ra dạng cao tăng đặc đạo, bộ dáng lăm nhien bất khả xâm phạm, thật là buồn cười.

Nghĩ tới đó, hẳn hạ thấp giọng, hướng Ngọc Hư Tử hỏi: “A, Thiên Thai Tự. Là chùa gì? Người có nghe nói qua chưa?” Hẳn giảm thanh âm, tiện tay bắn ra một luồng sóng âm, vô thanh vô tức đem hai người bao vào trong, che dấu hết thấy động tĩnh. Hai người nói chuyện, phía dưới tự nhiên không ai nghe thấy.

Ngọc Hư Tử nhú mày, lạnh lùng nói: “Thiên Thai Tự? Hình như có nghe qua, cũng không phải tông môn nổi danh gì. Nhưng Phục Hồ Tự, cũng là Phật môn chánh tông trên núi Nga Mi, được xưng Nga Mi đệ nhất Phật môn, như thế nào lại bị một Thiên Thai Tự tới tận cửa khi dễ?”

Tiểu Lôi bĩ môi: “Xem đi rồi biết.”

Diệu Nghiêm hòa thượng của Thiên Thai tự nghe đối phương nói xong, cười ha ha, hỏi lại: “Xin hỏi quý tự, vị cao tăng nào vừa nói? Chẳng hay là là thủ tọa ở đây?”

Trung niên hòa thượng chấp tay cúi đầu: “Bần tăng là Quan Giác. Chẳng qua là quản lý chút tạp vụ trong chùa, danh xưng cao tăng ta không dám nhận. Bần tăng một là không hiểu thiền lý cao thâm gì, hai là không phải là chủ trì, ba là không hiểu Bảo hay không Bảo, nếu tự xưng là cao tăng, chẳng phải là diễn hề hay sao?”

Hắn nói chuyện không chút khách khí, mấy câu nói đó, giống như chỉ vào mặt mũi đối phương mà mắng. Mặt Diệu Nghiêm nhất thời đỏ lên. Hắn vốn mặt đỏ, lúc tức giận khuôn mặt phảng phất như rỉ máu, hậm hực hừ một tiếng: “Quan Giác đại sư ngôn từ sắc bén, lời ngụy biện này, không phải của chánh đạo.”

Quan Giác lại không thèm để ý, thản nhiên nói: ” Chuyện này thật là kỳ lạ, tiểu tăng khổ tu trong chùa, cũng không chạy đến miếu đường của người khác tầm Bảo. Lại càng chưa từng đứng chặn ở cửa sơn môn người ta, vậy ngụy biện ở chỗ nào?”

Diệu Nghiêm nhất thời giận dữ, đang muốn thóa mạ. Hòa thượng mặt đen bên cạnh khẽ hừ nhẹ một tiếng, Diệu Nghiêm nghe thấy thanh âm đó, lập tức trầm trầm thở ra một hơi khẩu khí, chẳng dám phát hỏa, hình như rất sợ hòa thượng mặt đen.

Suy nghĩ một chút, hắn mới thu liễm tức giận, trên mặt một lần nữa khôi phục nụ cười, thần sắc cũng như thường, cười mỉm nói: “Quý tự tăng nhân miệng lưỡi sắc bén, bản tăng xin lĩnh giáo. Chỉ là chữ Bảo đó, vẫn còn có thể thương lượng. Đúng như Quan Giác đại sư nói, ta là người xuất gia, kim châu mỹ ngọc, tự nhiên không coi vào trong mắt. Đó chỉ là người phạm, nhưng Phật có dạy: Vì quốc gia cống hiến gọi là Bảo tàng. Xuất gia lập đạo cũng là Bảo tàng. Điều rất quý báu! Huống hồ ta là Phật môn đệ tử, tất nhiên biết đến Phật gia tam bảo!”

Dừng một chút, trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười, không phiền không lo, không hoảng hốt không vội vàng chậm rãi nói: “Huống hồ bản tăng biết, ngay cả ta là người xuất gia, nếu là nói đến vì kim châu mỹ ngọc, tục gia chi bảo, nếu theo suy nghĩ phiền diện, cho rằng là vật vô dụng, cũng là có chút lệch lạc, cũng không phải là Phật môn đại đạo!! Đại sư có từng nghe câu nói: Châu ngọc tuy giá trị bằng vô số bảo vật. Phải buôn bán mới dùng được...Nếu Phật tổ đã nói như vậy, vậy, vậy tục bảo phạm gian cũng không phải vật vô dụng, chỉ là chưa được tận dụng thôi!”

Hắn nói liên tục, miệng thao thao Phật tổ dạy, thiền lý gì đó, mặc dù có vài phần giáo biện, nhưng tinh tế mà nói, cuối cùng không có người nào phản bác được.

Quan Giác hòa thượng bỗng tắc giọng. Ấp a ập ứng, không nói ra lời.

Hắn mặc dù so với đám hòa thượng cổ hủ trong chùa linh hoạt hơn một chút, nhưng dù sao cùng là hòa thượng, nếu trước chúng nhân hắn phản bác lời Phật tổ nói là sai rồi, hắn vạn lần cũng chẳng dám nói. Nhưng Tiểu Lô thì ngược lại, mặc dù nghe không hiểu được mấy cái gì Phật hiệu Phật kinh mà Diệu Nghiêm hòa thượng nói, chỉ nhìn người này vừa rồi còn tức giận về mặt sưng cồ đỏ lừ, bộ dạng giống như gà chọi, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, vững vàng trở lại. Chỉ với bản bản sự thay đổi sắc mặt này, đã khiến cho Tiểu Lô bội phục.

“Đây mới là chân chính là vô sỉ, bản sự này, ta mặc dù tự cho là vô lại, vẫn không thể theo kịp! Da mặt dày đến vô hình, tâm địa đen mà vô sắc! Cao! Thật sự là cao a!”

Diệu Nghiêm hòa thượng một phen giảng pháp, làm chúng nhân yên lặng không nói được gì, có vài phần đắc ý, ánh mắt chậm rãi đảo quanh, cười nói: “Không biết các vị nghĩ lời nói tiểu tăng ra sao?”

“A di đà Phật!” Phục Hổ Tự trụ trì Quan Nguyệt Thiền sư cất cao giọng nói: “Diệu Nghiêm pháp sư cải chày cải cối, đạo ngụy biện này ta tự nhận không bằng.” Hắn nhấn mạnh hai chữ “Ngụy biện”, là trêu chọc đối phương ý vào kiến văn uyên bác, cổ chiết giải ngụy biện Phật kinh mà thôi.

“Bảo hay không Bảo, cách nói không giống nhau, cũng không thể một mực nói ra hết. Nếu là kinh văn của cao tăng tiền bối, ta tự nhiên cũng có thể coi là trân bảo. Nếu là có xá lợi cao tăng của tiền bối viên tịch, càng phải lập tháp Phật mà bảo tồn. Đó là Phật gia chi bảo của chúng ta.” Quan Nguyệt thấp giọng nói: “Chỉ là không biết Diệu Nghiêm pháp sư đường xa mà đến, muốn tìm cái gì Bảo? nếu là mấy bộ kinh thư, mặc dù là sách quý hiếm, Phật tử bi phổ độ tế thế, ta đây cũng không dám dấu diếm, mấy bộ kinh thư, cũng từ bỏ.”

“Ha ha ha ha” Diệu Nghiêm cười to vài tiếng, lạnh lùng nói: “Kinh thư sao, bản tự Thiên Thai chính là Thiên tông, kinh thư mặc dù không nhiều lắm, mấy ngàn quyển cũng gọi là có, cũng sẽ không từ xa xôi đến cầu. Xem Quan Nguyệt đại sư nói như thế, là đuổi chúng ta sao?”

“Người nói cái gì?” Quan Nguyệt tính tình cho dù tốt, cũng không khỏi có chút tức giận.

“Hừ, Thiền Sư nổi giận, nhưng chỉ là làm bộ. Nếu ta nói Bảo vật, chẳng lẽ Thiền Sư để cho tiểu tăng trước mọi người nói ra sao?” Bộ dạng Diệu Nghiêm vẫn không hoảng hốt.

Quan Giác bên cạnh lập tức nói: ” Bảo hay không Bảo, ngay cả chùa ta có bảo vật, sao lại phiền đại sư nghi vấn? Nếu là từ xa tới cầu bảo, vậy nể tình phật môn đệ tử, mọi người cùng nhau tham tường phật pháp, hỗ trợ kiểm chứng. Đại sư muốn gây khó khăn, không giảng đạo lý, ngược lại không giống đến cầu, mà giống như đến cướp vậy!”

Diệu Nghiêm hắc hắc cười lạnh, nhưng không trả lời, chỉ là hướng hòa thượng mặt xanh bên cạnh cười nói: “Sư đệ, xem ra Phục Hồ Tự cao tăng cố tình cùng ta kiểm chứng một hai chiêu, nếu người bên kia có nhã hứng như thế, ta sao có thể không phụng bồi? Đệ ra mời vị Quan Giác đại sư này ấn chứng chứ!”

Hòa thượng mặt xanh gật đầu, chậm rãi đứng lên, từng bước tiến lên, trầm giọng nói: “Quan Giác đại sư, bần tăng Diệu Tâm, xin lãnh giáo phật pháp cao thâm của đại sư!”

Một câu nói của hắn, từng chữ từng chữ, phảng phất như phun ra từ trong miệng! Từng chữ kinh động như sấm sét! Chúng tăng nhân cảm thấy như có còi báo động vang lên, phảng phất mười bảy mười tám cái nôi đồng thời vang lên, trong lúc nhất thời tu vi hơi yếu, suýt nữa không đứng thẳng được, gần như té xỉu. Nhìn thấy hòa thượng mặt xanh chỉ một câu nói, khí lưu trào dâng, oanh oanh ầm ầm, làm ngói đại điện rung động phát ra âm thanh, ngay cả cái chuông to ở hậu viện một cũng bị chấn động, phát ra tiếng ùng oàng!

Tu vi kiểu này, chúng tăng nhân Phục Hồ Tự tâm thần còn sáng suốt đều khiếp sợ!!

Quan Giác hòa thượng sắc mặt đột biến, nhin không được hít một hơi.

Hòa thượng mặt xanh cười lạnh hai tiếng, đột nhiên tăng bào rung lên, chậm rãi dùng ba ngón tay nhặt lấy một mảnh lá rụng trên mặt đất, trên mặt cười lạnh

Lại thấy vù một tiếng, trong tay lập tức hiện ra một ngọn lửa kim sắc, phiến lá ở trong ngọn lửa, nhưng lại không bị thiêu đốt, vẫn xanh biếc!

Chiêu thức ấy càng thêm kinh nhân. Quan Giác biết mình tuyệt đối không phải đối thủ, bắt đắ dĩ liếc nhìn trụ trì Quan Nguyệt.

Quan Nguyệt Thiền sư chậm rãi đi phía trước từng bước, thở dài nói: “Ngã phật từ bi, để cho bần tăng lãnh giáo một chút phật pháp của vị đại sư này!”

Nói xong, hắn cũng chậm rãi cầm lên một mảnh lá rụng, nhưng khác với hòa thượng trẻ, hắn tiện tay nhặt lên, một mảnh lá cây héo vàng. Không phải lấy loại chồi non xanh biếc như hòa thượng trẻ.

Quan Nguyệt Thiền sư cầm chiếc lá nơi tay, trên mặt cũng mỉm cười. Nhưng hắn cũng không lớn tiếng hét, cũng không vận khí, tự nhiên từ đầu ngón tay nhóm lên một tia hỏa quang nhu hòa.

Ngọn lửa không hồng không kim, chính là một mảnh đa sắc, lại phảng phất mơ hồ mang theo vài phần âm nhu hòa áp. Ngược lại nhìn không giống hỏa quang, mà như đang nuôi dưỡng một chiếc lá khô bình thường kia vậy.

Chỉ chốc lát, trong tiếng kêu kinh ngạc của mọi người, phiến lá cây vàng khô giữa những ngón tay Quan Nguyệt Thiền sư, chậm rãi chuyển thành màu xanh! Dần dần biến thành một chồi non!

Chiêu thức này so với hòa thượng trẻ tuổi lại cao minh hơn một tầng! Người trong chùa, ngày thường rất hiếm thấy phương tượng bản tự thi triển thần thông, giờ phút này nhìn thấy, không khỏi kinh thán!

206. Chương 207: Ngang Ngược Bĩ Ổi (hạ)

Nghĩ đến đó, tham niệm trong lòng hắn càng lớn đến khó có thể áp chế.

Phía trên, Tiểu Lôi thấy vậy cũng có chút hứng thú, cười nói: “Sao? Chiêu thức đó thú vị lắm sao! Chẳng nhẽ là Niệm Hoa chỉ gì đó trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự sao? Ta còn tưởng rằng chỉ có trong võ hiệp tiểu thuyết thôi chứ, chẳng lẽ có thật?”

Ngọc Hư tử bên cạnh dù sao cũng là người tu hành, kiến thức tự nhiên nhiều hơn so với Tiểu Lô, nhin không được khinh thường nói: “Cái gì Niêm Hoa chỉ. Đây là Phật môn chi pháp, Niêm Hoa Nhi Tiểu. Phật pháp cao thâm, sinh khí dồi dào, tu vi trụ trì Phục Hồ tự so với tên tặc ngốc mặt xanh còn cao hơn một bậc.”

Tiểu Lô biết mình nói sai, cũng không thêm để ý, trong lòng lại có ý niệm: Trong Phục Hồ tự, chẳng lẽ thật sự có bảo bối?

Bọn hòa thượng này từ xa đến lấy, chuyện này tự nhiên không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng.....

Mẹ nó! Nga Mi Sơn này chính là địa bàn của lão tử! Cho dù có bảo bối gì, ta cũng phải lấy trước! Còn đâu đến phiên bọn giặc trọc bên ngoài?

Ngay lúc này, hai người bên dưới bắt đầu giao đấu. Thấy Quan Nguyệt thiền sư cùng hòa thượng mặt xanh đều bước lên, vươn tay xuất chỉ.

Lá cây trong tay hai người đều phần phật bay ra. Mang thao hai đạo hỏa diễm đồng thời đập vào nhau.

Thấy trên không hai đạo hỏa tuyến quấn vào nhau, người tới ta đi, hai người đều đứng nguyên tại chỗ thôi động pháp lực. Có điều Phật môn pháp thuật, đều có hòa khí dùng để cứu người. Mặc dù hai người so đấu, nhưng sắc mặt diễm tĩnh, lông mày giãn ra, nụ cười luôn hiện trên mặt.

Quả nhiên Ngọc Hư tử nói không sai, Quan Nguyệt thiền sư pháp lực cao hơn một bậc, tăng bào rung lên nhẹ, hỏa tuyến đã dần bức đến khuôn mặt hòa thượng bên kia. Hòa thượng mặt xanh hít thở gấp gáp, nhưng mặc cho hấn thúc động pháp lực, vẫn thua kém ba phần, mắt thấy ngọn lửa kia đã tới gần mình, nụ cười trên mặt không khỏi có chút miễn cưỡng.

Cái gọi là Niêm Hoa Vi Tiểu, trên mặt hấn, giờ lại biến thành “Niêm hoa khổ tiểu”, đều là cười, nhưng là cực kì khác biệt.

Người trong chùa thấy trụ trì bản tự chiếm ưu thế, không nhin được xuất khẩu tán dương. Hòa thượng mặt xanh sắc mặt lại càng xanh hơn. Ban đầu vốn là mặt xanh màu thép, sau đó lại phảng phất như trong xanh có đen, trong đen có tím.

Bỗng nhiên nghe thấy Quan Nguyệt thiền sư cao giọng quát: “A di đà phật. Ngã phật từ bi!”

Nhưng thấy ào một tiếng, một đoàn hỏa diễm cuộn lên, ngay lập tức chiếc lá trên không của hòa thượng mặt xanh “Bách” một tiếng hóa thành bụi phấn, ngọn lửa thuận thế lan đến cánh tay rồi lên người hòa thượng mặt xanh, hấn kinh hãi, nhin không được kêu lên kinh hãi.

Bên trên Tiểu Lô vỗ tay cười nói: “Hay cho ‘Niêm Hoa Thảm Khiếu’, hay lắm hay lắm!”

Quan Nguyệt thiền sư không có ý đã thương người, theo như suy nghĩ ban đầu, đối phương mặc dù liên tục đe dọa. Bất quá chỉ cần đem quần áo đối phương đốt phá, để cho hấn biết khó mà lui là được.

Nhưng không ngờ hòa thượng mặt đen đang ngồi ở bên cạnh, mắt thấy đồng bạn thất bại, đột nhiên quát to một tiếng!

“Ô hô !!!!!”

Một tiếng rống to này, kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc! Liền thấy kinh phong cuộn cuộn, cát bay đá chạy, ngọn lửa trên người hòa thượng mặt xanh, liền bị cuồng phong thổi tắt.

Cuồng phong tới nhanh, mà đi cũng nhanh, đến trong nháy mắt, đi trong tức thời. Chúng tăng đứng trong sân bị thổi làm ngã xiêu ngã vẹo, đang trong cơn sợ hãi, gió bỗng ngừng lại.

Chỉ có mấy tăng nhân bọn Quan Nguyệt phật pháp cao thâm, mới trụ vững. Sắc mặt Quan Nguyệt thiền sư hơi đổi, mặc dù toàn lực trấn định, nhưng trong lòng thật sự khiếp sợ!

Phải biết rằng, phật pháp của hấn vừa rồi, ngọn lửa không giống lửa thường! Nếu là lửa thường, có thể bị gió thổi tắt, với hỏa diễm được tạo ra bởi pháp lực, đối với gió là bất diệt, gặp thủy không tắt! Hòa thượng

mặt đen kể từ lúc tiến vào chùa tới nay, chỉ ngồi im, đột nhiên xuất thủ, tiếng hét ong ong như thế, lại có thể diệt Thần Thông Chi Hỏa của mình, tu vi như thế, so với ta mạnh hơn nhiều!

Hòa thượng mặt đen đứng lên, lớn tiếng nói: “Đại hòa thượng, chúng ta hôm nay là tới cầu Bảo. Cái kiểu rề ra thế này, lãng phí thời gian như quá! Người có dám cùng ta đánh cược hay không!”

Quan Nguyệt cất cao giọng nói: “Xin hỏi pháp danh của đại sư? Bằng pháp lực của người như vậy, cũng không phải kẻ vô danh, hôm nay đến chùa của ta, nếu là muốn ỷ vào pháp lực các hạ, ép người cướp vật, cả chùa ta cũng không ai địch được, chỉ có thể cùng người chiến đấu đến cùng!”

Chung quanh, chúng tăng nhân đồng thời quát: “A di đà phật!”

Hòa thượng mặt đen lạnh lùng cười to, tiếng cười hần the the chói tai, tựa như tiếng kim loại, lớn tiếng nói: “Ngũ khí hòa thượng thật cứng rắn, nhưng bản lĩnh lại không cứng! Nếu hỏi pháp danh ta, nói ra cũng không sao! Nếu người có thể tiếp ta một phép, ta sẽ nói cho người! Nếu người tiếp không được, thì ngoan ngoãn đem vật kia giao ra có được không?”

Quan Giác bên cạnh dù sao tâm tư cũng linh mẫn, lập tức kêu lên: “Đại sư lời này thật ra có chút tiện nghi cho người! Pháp danh của người, không biết cũng không sao, bằng vào pháp danh, lại đòi so với chí bảo trong chùa ta, không phải quá mức buồn cười sao!!”

Tiểu Lô bên trên nghe xong liền tục lắc đầu thảm kêu: “Mắc lừa rồi mắc lừa rồi! Quan Giác hòa thượng lần trước thấy hần, còn tưởng một tên thông minh, mà cũng vấp phải cái phép khích tướng con con này của đối phương.”

Ngọc Hư tử lạnh lùng nói: “Phép khích tướng gì?”

Tiểu Lô cười: “Người xem, những người này đến đây vì cướp bảo bối, Phục Hổ tự vẫn phải nhận có bảo bối. Hòa thượng mặt đen cố ý nói như vậy! Bây giờ Quan Giác hòa thượng bị đả kích, nói rằng ‘bằng vào pháp danh, lại đòi so với chí bảo trong chùa ta’, những lời này vừa nói, kỳ thật là thừa nhận trong chùa mình có bảo vật!”

Ngọc Hư tử chăm chú nhìn Tiểu Lô, thở dài: “Chỉ có người mới có tâm tư thế này. Mưu kế nhiều như vậy, khó trách gặp người đều thất bại!”

Tiểu Lô cười hì hì, nói: “Đấu trí không đấu lực. Đấu lực là hạ sách, đấu trí mới là kẻ mạnh! Hòa thượng mặt đen chỉ cần ra tay qua loa! Phục Hổ tự sẽ bại thôi.”

Ánh mắt hòa thượng mặt đen phía dưới quả nhiên lộ ra một tia đắc ý. Quan Nguyệt thiền sư bên cạnh nghe Quan Giác nói, lập tức thấy không ổn. Quan Giác cũng ý thức được mình lỡ lời, vội nói nhanh: “Đại sư cược cái gì? Chớ nói trong chùa ta không có bảo vật, cho dù có bảo bối gì, cũng là di vật của cao tăng tiền bối trong tự ta, không thể tặng không cho người!”

Hòa thượng mặt đen cười nói: “A di đà phật, ta cũng không quản di vật của lão hòa thượng tiền bối các người. Nói linh tinh ít thôi, ta đưa ra đề mục, chúng ta tỷ thí một chút, nếu là người thua, để ta khám chùa này từng chút một! Nếu là ta thua. Chuyện hôm nay coi như kết thúc!”

Quan Nguyệt nhú mày nói: “Nếu là đại sư thua, các người phải rời đi, không được lần nữa nhiễu loạn thanh tu trong chùa ta!”

Hòa thượng mặt đen bỗng nhiên cười to ha ha, trong tiếng cười mang theo trào phúng vô hạn, giống như nghe được chuyện đáng cười nhất thế giới vậy.

Quan Nguyệt cổ nhin nói: “Đại sư cười cái gì?”

Hòa thượng mặt đen ngạo nghễ nói: “Ta không phải đại sư, người cũng không cần gọi ta là đại sư! Nhưng mà ta nghe người nói chuyện buồn cười quá thôi. Hôm nay ta nếu thua cho người, tất nhiên quay đầu mà đi. Nhưng ngày mai chờ ta tìm cao thủ, tất nhiên còn trở lại! Ngày mai nếu thua nữa, ngày kia ta sẽ lại đi tìm cao thủ! Nói cho người rõ. Kiện đồ vật kia chúng ta nhất định phải có được! Người giấu một ngày, tránh không được mười ngày! Giấu mười ngày, tránh không được trăm ngày! Người một ngày không giao ra đồ vật kia, chùa của người một ngày không được bình yên!”

Những lời này không che dấu luận điệu cường đạo trong đó, còn đâu thấy nửa phần hòa thượng xuất gia?

Bên trên Tiểu Lôi nghe vỗ tay cười nói: “Hay hay hay quá! Thật là cường đạo vô sỉ! Người này nói ra, ta thật tâm đắc! Nếu là cường đạo, tự nhiên sẽ không coi có nguyên tắc chó má gì đó. Diệt nhân! Quả nhiên diệt nhân!”

Bên cạnh, Ngọc Hư tử nghe được thắm thở dài, cũng không biết là kính nể hay là khinh thường. Nghĩ đến mình bại trong tay Tiểu Lôi nhiều lần, chính là bởi vì đối phương hèn hạ vô sỉ, cũng không hề băn khoăn!

Tiểu Lôi tiếp tục cười nói: “Nếu muốn đánh ngã đối thủ, phải không hề cố kỵ. có thể đánh bại đối thủ, hèn hạ vô sỉ một ít cũng không là gì! Âm mưu, dương mưu, có thể giết chết đối thủ thì chính là cao chiêu! Người này nói rất thú vị. Đám hòa thượng kia không phải là đối thủ rồi!”

Hòa thượng mặt đen đột nhiên cười to vài tiếng, tay áo vung lên, một đạo kinh phong cuộn tới, cái chuông lớn ở hậu viện, dây buộc ngay lập tức đứt lìa.Ầm một tiếng, nó rơi xuống đất, bay thẳng về phía hòa thượng mặt đen, đám hòa thượng Phục Hổ tự điều bò lăn né tránh, sợ bị cái chuông đụng phải!

Hòa thượng mặt đen lại thuận tay cầm lấy, nâng cái chuông trong lòng bàn tay! Chuông to này ước chừng cao hai thước, được đúc từ thép nguyên chất, sợ là chỉ ít nặng nghìn cân, lại bị hắn nâng trên tay, giống như nâng một ngọn cỏ bình thường. Hắn cười dài: “Quan Nguyệt chúng ta đánh cược cái chuông này! Ta ngày thường thích âm luật! Hay dùng cái chuông này diễn một khúc, Đại hòa thượng người nếu là nghe xong mà không ngã, thì tính là người thắng!”

Nói xong, hắn một tay nâng chuông, ngón tay bên kia bắn ra trên chuông

Oanh!!!!!! Mắt thường còn nhìn rõ một tầng sóng âm hình vòng cung tỏa ra ngoài!

Quan Nguyệt sắc mặt thảm biến, song chưởng chưa kịp vung, đã bị sóng âm đập trúng, miệng học máu, vội vã lùi về phía sau hai bước, thiền phòng phía sau cũng là sụp đổ một nửa!!

Hòa thượng mặt đen cười lạnh: “Âm đầu tiên người đã nghe không được sao? Thêm nữa đây!”

Nói xong, hắn lại vung tay vỗ lên thân chuông!

Lần này càng thêm nghiêm trọng, nghe OANH một tiếng, tro bụi bắn ra bốn phía, hòa thượng trong sân đều bị chấn ngã, gần một nửa hôn mê bất tỉnh.

Quan Nguyệt sắc mặt sầm trầm biết mình vạn lần không phải đối thủ của người này, mắt thấy người trong chùa sợ rằng gặp tai ương, trong lòng không khỏi có chút hối hận.

Nghĩ chính mình sai lầm quá lớn! Sớm biết địch nhân mạnh mẽ như thế, đã phái người lên tông phái khác trên núi Nga Mi cầu viện! Xa thì không nói, ngay bên cạnh có phái Tiêu Dao, cùng Phục Hổ tự có chút giao tình, phái Tiêu Dao pháp thuật cao cường, nếu có bọn họ ra mặt hỗ trợ, tất nhiên là có thể đánh lui cường địch.

Hòa thượng mặt đen ha ha cười to, quát: “Quan Nguyệt, người có phục không!!”

Quan Nguyệt lúc này thấy tăng nhân thủ hạ bị thương, ngất xỉu, chính mình bị hắn làm cho chấn động, khí huyết nhộn nhạo, tự mình cũng không phải đối thủ của người, đâu còn dám sánh cường?

Hắn thở dài một tiếng, miệng muốn nhận thua.

Quan Giác hòa thượng nhìn sắc mặt trụ trì, vội vàng kêu: “Trụ trì không được! Bọn đệ tử chúng ta, xả thân giữ đạo! Không sợ ma đầu cường địch này!”

Trong miệng Quan Giác còn chảy máu, con mắt hòa thượng mặt đen trừng lên, thống hận nhìn hắn, đột nhiên vung tay một trảo lăng không, lập tức Quan Giác hòa thượng thân không kiểm soát, bay về hướng hắn, bị hắn tóm cổ nâng lên. Hòa thượng mặt đen kêu kì quái: “Đại hòa thượng, ta không thích giết người. Nếu là hôm nay các người cứ cứng đầu kháng cự, vậy đừng được trách ta đại khai sát giới!”

Quan Giác cổ bị nắm, giấy dựa không thoát ra được, chỉ là bức ra từng tiếng: “Tà ma ngoại đạo, cũng dám mơ tưởng phật gia chí bảo của chúng ta sao!”

Mặt đen vừa nghe bốn chữ “Tà ma ngoại đạo”, sắc mặt đột biến, bỗng nhiên quát vang: “Mẹ!! Tức chết ta!!!!”

Hô một tiếng, hấn dùng sức quăng Quan Giác, mắt thấy đầu Quan Giác sắp đập vào vách tường, thân thể hấn bị chế trụ, không thể động đậy, cú va chạm này, sợ rằng làm não vỡ tung tóe. Quan Nguyệt hòa thượng quát to một tiếng, bay tới đỡ lấy Quan Giác!

Chỉ là lực lượng của hòa thượng mặt đen đâu chỉ ngàn cân vạn cân?? Quan Nguyệt mặc dù chụp được, nhưng lưng lại nện mạnh lên vách tường.

Cách cách vài tiếng, xương khớp trên người hấn cũng không biết gãy bao nhiêu, máu tươi phun ra, mặc dù cứu được tính mệnh Quan Giác, nhưng lại nằm lăn trên đất.

Tăng nhân Phục Hổ tự đều kêu to, kẻ vung quyền, kẻ xuất cước, hướng đến hòa thượng mặt đen mà đánh. Hòa thượng mặt đen cười điên cuồng, một tay cầm chuông, một tay tùy ý điểm, liền hạ gục mọi người.

Quan Giác Quan Nguyệt hai người nằm trên đất, đều thở dài, trong lòng vạn niệm thành tro, bỗng nhiên Quan Nguyệt nhìn chằm chằm hòa thượng mặt đen.

Chỉ thấy hấn cười điên cuồng, thân hình cao lớn, tay cầm quả chuông to, trong lòng đột nhiên nhớ đến một người, nhin không được kêu lớn: “Người Người chẳng lẽ là một trong thiên hạ Ngũ Phương cao nhân, Cổ Chung hòa thượng!!!”

Hòa thượng mặt đen đột nhiên ngẩn ra, tiếng cười lập tức dừng lại, xoay người nhìn chằm chằm hai người, giọng nói khàn lại: “Người nói cái gì?”

Quan Giác càng thêm khẳng định ước đoán trong lòng, phần nộ nói: “Cổ Chung hòa thượng, Người cũng là cao nhân đứng đầu đương thời, không ngờ lại làm ra việc hèn hạ như thế!!”

Hòa thượng mặt đen đột nhiên cười một tiếng kì quái: “Hắc hắc, ta vốn không phải là người tốt!”

Quan Giác tuyệt vọng, nghĩ thầm nếu đối phương là Cổ Chung hòa thượng, vậy mình đoán chắc không phải là đối thủ, Phục Hổ tự lần này mất rồi!

Ngay khi mọi hy vọng của hấn tan thành tro bụi, đột nhiên bên tai nghe thấy một tiếng cười rất nhỏ: “Cái gì Cổ Chung hòa thượng, là hấn lừa ngươi đấy!”

207. Chương 208: Thánh Huyết Tông

Quan Nguyệt mặc dù phải chống đỡ, nhưng lớn tiếng nói: “Tà ma ngoại đạo, quả nhiên là tà ma ngoại đạo! Lại dám can đảm tự xưng Cổ Chung hòa thượng! Cổ Chung hòa thượng là cao nhân đương thời, như thế nào giống ngươi được?”

Hòa thượng mặt đen điên cuồng cười hai tiếng: “Ta chưa nói ta là Cổ Chung, là ngươi tự mình nói ra, có liên quan gì đến ta!”

Quan Nguyệt nghẹn giọng, nhưng hấn chỉ trầm mặc một lúc, sắc mặt khôi phục vài phần ung dung, tiếp tục lớn tiếng nói: “Được! Tà ma ngoại đạo, có nói cái gì với ngươi cũng uống phỉ ta chỉ hỏi Diệu Nghiêm đại sư của Thiên Thai tự! Thiên Thai tự ngươi cùng Pháp Hoa tông Phật môn chúng ta là một gốc! Lần này lại cùng tà ma đi cùng một chỗ, làm khó dễ Phật môn ta! Hôm nay dù Phục Hổ tự bị diệt! Nhất định phải đem chuyện này truyền ra ngoài! Cho thiên hạ chính đạo đều biết!”

Diệu Nghiêm cùng hòa thượng mặt xanh sắc mặt đều tái nhợt, ánh mắt lộ ra rõ một tia bối rối, chỉ là giờ phút này lại cực lực giảo biện: “Nói hươu nói vượn! Đây chính là sư đệ ta, làm sao gọi là tà ma ngoại đạo được!”

“Diệu Nghiêm, ngươi còn là đệ tử Phật môn hay không!!” Quan Giác mắng: “Người kia đã thương tăng nhân Phục Hổ tự, phá hủy thiền phòng, làm hỏng pháp khí của chúng ta! Chẳng lẽ cũng là sư đệ của ngươi hả?”

Diệu Nghiêm chưa nói được từ nào, hòa thượng mặt đen đứng bên cạnh khục khục cười lạnh: “Diệu Nghiêm, cần gì nhiều lời, ta giết hết tất cả người trong tự từ trên xuống dưới, chuyện hôm nay, không ai có biết!”

Nói xong, trong ánh mắt hắn lộ ra sát khí, hướng hai người Quan Giác, Quan Nguyệt đi đến.

Hắn thốt ra lời này, mặt cũng chẳng cần nhăn một cái. Mọi người đều biến sắc.

Hai người Quan Nguyệt cùng Quan Giác nhìn nhau, chính tại lúc này, liền nghe thấy thanh âm truyền đến từ ngoại đường.

“Phương trượng trụ trì, môn hạ Côn Luân phái cùng Tiêu Dao phái cầu kiến!”

Nghe thấy rắc một tiếng. Một người tung một cước đập cánh cửa vỡ vụn từ bên ngoài tiến vào.

Người này tất nhiên chính là Tiểu Lôi. Trên mặt hắn mang theo điệu cười uể oải, hi hi ha ha đi đến, cố ý nhìn lướt qua, cười nói: “Sao? Hôm nay thật là thú vị, tại sao trong Phục Hổ tự, hòa thượng lại đánh hòa thượng? Các người luyện công hã, lại còn đập nhà nữa chứ?”

Theo phía sau hắn là Ngọc Hư tử, cũng không biết Ngọc Hư tử từ đâu lấy ra cái nón rộng vành đội lên, dấu đi cái đầu trọc cùng chấm hươu.

Quan Nguyệt và Quan Giác tự nhiên nhận ra Tiểu Lôi, từ trước đến nay hắn là tên chuyên gây rắc rối, làm cho người ta nhức đầu. Hôm nay đại nạn lại thấy hắn, nhưng cảm giác khuôn mặt cột nhả kia đột nhiên trở nên đáng yêu không thể tả.

Nhưng thật ra không có gì đặc biệt. Chỉ là bởi trong ấn tượng bọn họ, kẻ như hình với bóng không rời Tiểu Lôi, tất nhiên chính là Khinh Linh tử pháp lực thông thiên! Tiểu Lôi nếu tới đây, như vậy Khinh Linh tử chắc cũng sắp đến! Khinh Linh tử mặc dù cuồng ngạo, nhưng dù sao vẫn là người trong chính đạo, mắt thấy chuyện này, tự nhiên sẽ không bỏ mặc. Có pháp lực của hắn, tự nhiên cường địch loại nào cũng không sợ.

Hai người đều là đầy mong chờ hướng phía sau Tiểu Lôi nhìn lại, nhưng chỉ thấy Ngọc Hư tử tiến vào, rõ ràng người này không phải là Khinh Linh tử, hai người không khỏi thoáng có vài phần thất vọng, nhưng mà đồng thời nhớ lại câu kia: Côn Luân phái cùng Tiêu Dao phái.

Chẳng lẽ người nọ thuộc Côn Luân phái?

Nghĩ tới đây, trong lòng họ lại lần nữa hi vọng. Côn Luân phái dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất tông đại môn phái, môn hạ cao nhân đông đảo. Nếu một người tới, cũng tính là đại trợ giúp rồi.

Quan Giác lập tức hét lớn: “Tiểu Lôi thí chủ mấy kẻ này là tà ma ngoại đạo. Bọn họ”

Áo bào của hòa thượng mặt đen lập tức lay động, nửa câu cuối của Quan Giác bị kinh phong cuốn bay, không nói ra được.

”Mao đầu tiểu tử nhà ngươi cũng là phái Tiêu Dao? Hòa thượng mặt đen nhìn Tiểu Lôi dò xét. Nghe thấy Tiêu Dao phái, trong lòng hắn luống cuống một chút, dù sao nơi này khoảng cách đến phái Tiêu Dao gần như vậy, phái Tiêu Dao không thể trêu vào, hắn tự nhiên là hiểu được.

Nhưng mà nhìn thấy tiểu tử này tiến tới, trong lòng sinh ra ác niệm: “Đã làm thì làm cho trót! Giết thẳng nhóc này, đoạt bảo vật rồi chạy! Phái Tiêu Dao cũng tìm không được ta! Nhiều nhất tìm được hai gã hòa thượng Thiên Thai tông, bọn họ sống chết cũng không có liên quan tới mình!”

Nhưng lại thấy phía sau có thêm một người tiến vào, trong lòng hắn không khỏi do dự.

Phái Tiêu Dao cộng thêm Côn Luân phái, có thể có chút phiền toái.

Nhưng mà khi nhìn thấy kẻ “Côn Luân phái” phía sau rồi, không thể không đắc ý cười ha hả.

Cái đầu trọc và vết nhang của Ngọc Hư tử đã được che đi, nhưng quần áo không thay đổi. Nhìn qua là nhận ra ngay, đúng là kẻ khi nãy ngồi giữa đường dưới chân núi. Người này rõ ràng không có pháp lực, lại còn gọi là người phái Côn Luân??

Hòa thượng mặt đen yên tâm, cười gằn.

Tiểu Lô lại chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng đỡ Quan Nguyệt và Quan Giác, đưa cho mỗi người một viên Sanh Sanh Tạo Hóa, thở dài: “Tà ma ngoại đạo? Chính là ba người này phải không?”

Quan Nguyệt cười khở, nghĩ thầm người vừa rồi pháp lực truyền âm nhắc nhở ta, tất nhiên nghe thấy hết rồi, còn giả vờ gì nữa?

Nhưng Quan Giác có vài phần ứng đối, lớn tiếng nói: “Không sai! Xin Tiểu Lô tiên sinh vì chính đạo mà viện thủ!”

Hòa thượng mặt đen ha ha cười to: “Mẹ, một thằng nhóc thì viện thủ cái rắm! Đến đây đến đây, để ta một phát bóp chết người, cũng chẳng cần tính nhiều!”

Diệu Nghiêm hòa thượng trong lòng bất an. Nếu là Phục Hồ tự, mới là không cần tính. Phục Hồ tự danh tiếng cũng không lớn, nhưng chọc vào Tiêu Dao phái và Côn Luân phái, chẳng phải ăn đủ sao??

Hai người nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi lăm bằm. Sắc mặt cũng biểu hiện ra ngoài.

Tiểu Lô cười nói: “Vị đại sư này mặt đỏ này, không biết phải xưng hô thế nào?”

“Bần tăng Diệu Nghiêm, chính là chấp chương Thiên Thai tự chuyện này”

Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Lô ngay lập tức thu lại, sau đó cố ý hét toáng lên: “Mẹ! Đại hòa thượng! Chấp chương cái rắm! Đến đây đến đây, để ta đập bẹp cái đầu trọc nhà người, cũng chẳng cần phải tính gì!!”

Diệu Nghiêm sửng sốt: “Bần tăng bần tăng cũng không dám đắc tội cao nhân Tiêu Dao chuyện này”

Tiểu Lô lạnh lùng nói: “Tên người là Diệu Yên sao?”

Diệu Nghiêm cười khở nói: “Đúng là pháp danh bần tăng.”

“Mẹ! Tức chết tiểu gia rồi!”

Tiểu Lô đại hỏa, mắng: “Người tên giặc trọc này. Mập như heo, ác như xà, nhát gan như thỏ, cũng xứng gọi là Diệu Nghiêm sao!!”

Nói xong, đơn chưởng vung lên.

Bốp!!

Tiểu Lô rõ ràng cách Diệu Nghiêm năm ba thước, Diệu Nghiêm lại ăn một cái tát tai, bay lên rồi nặng nề ngã xuống đất, nửa bên mặt sưng vù lên, há miệng phun ra vài cái răng.

Tiểu Lô mặt sa sầm, quát: “Sau này không cho người gọi là Diệu Yên nữa! Người phải đổi tên cho ta, nếu không ta gặp một lần là đánh một lần!!”

Diệu Nghiêm đau không nói nên lời, trong lòng vừa sợ vừa giận, nhìn về phía hòa thượng mặt đen. Không ngờ hòa thượng mặt đen lại trầm mặc. Hắn chỉ nhìn chằm chằm thủ chưởng Tiểu Lô, sắc mặt có chút bất thiện.

Mất thấy chỗ dựa của mình không nói lời nào. Diệu Nghiêm cũng không dám nói gì nữa. Tiểu Lô mắng: “Ta nói, tên giặc trọc người có nghe thấy không!!”

Diệu Nghiêm hậm hực: “Dạ dạ bần tăng trở về sẽ sửa lại pháp danh, sau này quyết không dám gọi là Diệu Nghiêm nữa”

Tiểu Lô đã quay đầu nhìn hòa thượng mặt xanh, quát: “Người tên là gì?”

Hòa thượng mặt xanh lui lại phía sau mấy bước, đề phòng nói: “Bần tăng pháp danh Diệu Tâm!”

Tiểu Lô sửng sốt, lại mắng: “Mẹ, tức chết tiểu gia rồi! Lão gia hỏa người sao xứng với cái tên phong nhã như thế!”

Nói rồi, hắn trở tay một chưởng đánh ra, Diệu Tâm sớm có phòng bị, mắt thấy cánh tay Tiểu Lôi vừa động, lập tức lấy tay che trước mặt mình, nhưng mà một chưởng của Tiểu Lôi lảng không mà đánh, trong đó ẩn chứa pháp lực, hắn có thể ngăn cản được sao?”

Hắn không đỡ hết, liền nghe thấy rắc một tiếng, cánh tay bị gãy thành hai đoạn, đau đến kêu oa oa rồi lập tức ngã xuống.

Tiểu Lôi không thích ồn ào, một ngón tay đưa lên điểm ra, nhất thời hắn im bặt.

Hòa thượng mặt đen lúc này mới lạnh lùng nói: “Hay lắm! Người ra tay lập uy hử! hừ hừ, tiểu oa nhi, pháp lực người không tệ, là Tiêu Dao phái, đồ đệ của người nào trong phái Tiêu Dao?”

Tiểu Lôi không đáp lại, khinh thường hỏi: “Pháp danh của người là gì?”

Hòa thượng mặt đen nghe vậy lập tức ý thức lui về phía sau mấy bước, trầm giọng nói: “Muốn hỏi pháp danh của ta, phải xem có bản lĩnh đó hay không!”

Tiểu Lôi nghe vậy lập tức mắng to: ” Mẹ, tức chết tiểu gia rồi! Ta hỏi người, là nể mặt người, lại dám đắc tội với ta! Đáng đánh!”

Nói xong, hắn giơ tay lên. Hòa thượng mặt đen cũng lập tức lui về phía sau, cánh tay giơ lên ngăn cản, nhưng vừa nhắc lên, lại cảm thấy trước mặt không hề kinh phong nào, nhưng lại cảm giác được phía sau một tia hàn khí phóng tới, trong lòng lập tức hiểu mình mắc lừa. Hắn đang muốn nhảy tránh, đã không còn kịp rồi.

Trường kiếm Ngọc Hư tử đã đến nơi, xoạt một kiếm chém xuống, nghe thấy Hòa thượng mặt đen hét to, cánh tay đã bị chặt đứt tận gốc!

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hòa thượng mặt đen! Ban đầu hắn rất khinh thị Ngọc Hư tử, lúc dưới chân núi, Ngọc Hư tử bị người khác vũ nhục, rõ ràng không có pháp lực. Mặc dù hắn vừa rồi đi vào, nhưng hòa thượng mặt đen căn bản không đề phòng hắn.

Hòa thượng mặt đen kêu thảm, lão đảo lao lên phía trước, một tay nâng đại chuông hướng Ngọc Hư tử đập tới, Ngọc Hư tử cười lạnh một tiếng, kiếm khí tung hoành, trong lúc đó, chiếc chuông lớn bị bở làm hai.

Hòa thượng mặt đen trúng chiêu, đau đến nhói tim, rít dài một tiếng. Trong miệng hắn đột nhiên phun ra một luồng Tam vị chân hỏa, cuộn cuộn tới Tiểu Lôi. Tiểu Lôi chẳng thèm nhìn, cũng không thấy hắn dịch chuyển như thế nào, thân ảnh chớp lóe tránh thoát khỏi hỏa diễm, chạy đông, chạy tây, chỉ chốc lát áp sát hòa thượng mặt đen. Hòa thượng mặt đen kinh hãi, há mồm muốn phun lửa tiếp, nhưng không đề phòng bị một bàn tay Tiểu Lôi áp vào bụng của hắn

Trong mắt hòa thượng mặt đen, điệu cười của Tiểu Lôi cực kỳ cổ quái, lại nghe thấy Tiểu Lôi nói: “Phá Sơn Không!”

Ầm một tiếng, thân thể hắn bay về phía sau.

Phá Sơn Không, lực tụ một điểm, bộc phát ra! Với pháp lực hiện tại của Tiểu Lôi, dùng tới chiêu Phá Sơn Không này, ngay cả cao thủ, cũng đỡ không được. Hòa thượng mặt đen phun ra một vòi máu, thân thể nặng nề nện vào vách tường, lún vào thật sâu trong đó.

Tiểu Lôi cười nói: “Xong!” Nói rồi, hắn nhìn Ngọc Hư tử: “Như thế nào?”

Ngọc Hư tử lạnh lùng: “Người dùng âm mưu quỷ kế. Cho dù thắng, cũng không tính là bản lĩnh gì.”

Tiểu Lôi khinh thường, Ngọc Hư tử vẫn lạnh lùng nói: “Người đã giải khai pháp thuật cấm chế trên người ta, hắn ban đầu chưa có phòng bị, mới bị ta một kiếm chém trúng.”

Tiểu Lôi cười nói: “Không sai, người này pháp lực quả thật không thấp, nếu là dựa theo chân bản lĩnh mà tính, sợ rằng đã là Tu Pháp kỳ trung cấp. Cho dù là người ra tay, người ngay cả có thể thắng được hắn đi chăng nữa, nhưng cũng phải hao phí không ít pháp lực, thần thông đúng chứ?”

Ngọc Hư tử tâm cao khí ngạo, lạnh lùng tiếp: “Đó là lẽ tất nhiên. Ta pháp lực mặc dù mạnh hơn hắn, nếu là muốn đánh bại hắn, cũng phải ra tay một phen, tuyệt đối không dễ dàng như vậy.”

Tiểu Lôi cười càng đắc ý: “Người đã biết thế, thắng là thắng! Thua là thua! không có nói cái gì ti tiện hay cao thượng. Cười đến lúc cuối cùng mới là giỏi, những chuyện khác cũng không có gì đáng kể. Cho nên, pháp lực người cho dù không thua ta, nhưng người vĩnh viễn không phải đối thủ của ta. Giống như bây giờ, đừng xem ta giải khai cấm chế pháp lực cho người, nhưng trên người người còn có cấm chế khác, người nếu đắc tội với ta, ta tùy tiện vung ngón tay, người sẽ gặp xui xẻo liền! Nếu ta là người, tuyệt đối sẽ không đắc tội với ta! Tính tình vừa lý vừa thói của người, cũng chính là nhược điểm đó!”

Ngọc Hư tử trầm mặc không nói, trong lòng ngẫm nghĩ mấy câu nói đó của Tiểu Lôi, cuối cùng thở dài.

Tiểu Lôi đi qua, nhìn kỹ hòa thượng mặt đen, chỉ thấy hắc khí trên mặt hắn lại càng thêm đậm, chỗ cụt tay chảy máu cũng là máu đen. thân thể vốn cao lớn theo máu chảy ra, dần trở nên gầy gò.

“Oa? Đây là pháp thuật quỷ gì?”

Ngọc Hư tử phía sau nhìn thoáng qua, cau mày nói: “Đây là tà pháp ma đạo, hẳn tu chính là Thánh Huyết tông.”

Tiểu Lôi đối với ma đạo không hiểu biết lắm, lại hỏi: “Thánh Huyết tông là thứ đồ chơi gì?”

Ngọc Hư tử ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét, bực mình nói: “Thánh Huyết tông, là bọn người trong ma đạo tự mình đặt ra. Thánh Huyết tông sùng bái máu, cũng sử dụng máu để cao pháp lực. Người này tu vi đến mức này, cũng không biết hút bao nhiêu máu người.....,

“Hấp Huyết?” Tiểu Lôi trong lòng ngạc nhiên nói: “Tại sao phương Đông chúng ta, cũng có Hấp Huyết quỷ chứ? Hấp Huyết để tăng pháp lực, giống như Huyết tộc tây phương à.”

Chỉ là Tiểu Lôi không biết, người trong ma đạo phương đông Hấp Huyết cùng phương tây Huyết tộc không giống nhau.

Phương tây Huyết tộc hấp huyết, không phải vì để tăng pháp lực, mà là vì sinh tồn. Đơn giản mà nói, bọn họ coi máu tươi là thức ăn.

Mà Ma đạo Thánh Huyết tông, lại khác, bọn họ hấp huyết, không phải vì thực vật, mà là thuần túy để tăng pháp lực.

Tiểu Lôi đối với Thánh Huyết tông có chút tò mò, lại hỏi Ngọc Hư tử vài câu, thế mới biết. Thánh Huyết tông mặc dù là nằm trong ma đạo, nhưng kỳ thật không có bao nhiêu người, không có tổ chức. Thánh Huyết tông trong ma đạo có rất ít, loại hấp huyết tu luyện, dù sao cũng là bị người kiêng kỵ, chính đạo cố nhiên coi là hành vi tà ác dị đoan, ngay cả người trong ma đạo, cũng không thích Thánh Huyết tông.

Nói đơn giản, bọn Thánh Huyết tông không phân biệt chánh đạo hay ma đạo, bắt được là hấp huyết ngay

208. Chương 209: Phạt Môn Chí Bảo

Diệu Nghiêm và Diệu Tâm hai người, mắt thấy đại thể như vậy, trong lòng cầu khẩn liên tục. Tiểu Lôi truy hỏi kỹ lưỡng, bọn họ đều nhất quyết khăng định, chính là yêu nhân hòa thượng mặt đen dùng vũ lực, bức bách bọn họ đó đến đây.

Tiểu Lôi trong lòng buồn cười, chỉ là không muốn nói ra

Hắn biết rõ ràng là hai người này đang nói dối, chỉ là tò mò không biết pháp bảo của Phục Hổ tử là cái gì nên cũng không nói ra, chỉ mỉm cười. Về phần hai người kia đang cầu xin tha thứ, Tiểu Lôi nhìn Nguyệt Quan, Nguyệt Giác, hai người đều không nói lời nào, sắc mặt rất phẫn nộ, làm Tiểu Lôi cũng không biết nói sao.

Tiểu Lôi đột nhiên mở miệng nói: “Ta có chủ ý thế này, hai vị đại hòa thượng nếu đã không có biện pháp giải quyết, thì nghe ta nói một lời được không?”

Nguyên do Tiểu Lôi ra tay chế phục nên Quan Nguyệt, Quan Giác cũng không dám không phục. Huống hồ trước đây tại Nga Mi sơn, Tiểu Lôi mặc dù pháp lực thấp kém nhưng ỷ vào Khinh Linh tử nên mới kiêu ngạo như thế. Lần này trở về, đột nhiên pháp lực đại tiến, làm cho người ta kinh ngạc. Họ biết được hắc hỉ nộ khó đoán, bản tính rất giống với lão điên Khinh Linh tử, với pháp lực đạt đến cảnh giới như thế, càng không dám phản kháng nữa lời?

Tiểu Lôi khe khẽ đá một cước về phía hai người Diệu Nghiêm, Diệu Tâm, cười nói: “Đã là đệ tử Phật môn. Giết thì không nên giết...”

“Không được giết! Không được giết” Quan Nguyệt, Quan Giác dù sao cũng là hòa thượng, nhưng nghe thấy việc giết người là sợ không dám xuống tay. Mặc dù trong lòng rất phần hận nhưng dù sao cũng không có sát niệm trong lòng, nhưng hai người đang quỳ dưới đất lại cả người phát run.

Tiểu Lôi cố ý thở dài: “Như vậy đi, trừng phạt bọn họ đêm nay quỳ gối ngoài cửa chùa, trong miệng niệm mười vạn tám ngàn câu, lúc nào niệm xong rồi có thể rời đi, hai vị thấy thế nào?”

Quan Nguyệt Quan Giác hai người đều không phản đối, nhưng tên hòa thượng Diệu Tâm lại không biết tốt xấu, còn hỏi một câu: “Không biết thí chủ muốn chúng ta niệm cái gì? Pháp Hoa kinh? Hay là Kim cương kinh?”

Vừa nói ra, Diệu Nghiêm bên cạnh biến sắc, trong lòng chỉ hận không được đập cho hắn một cước thật mạnh.

Tiểu Lôi nói niệm Phật mười vạn tám ngàn lần chính là muốn bảo niệm “A di đà Phật” mười vạn tám ngàn lần, niệm thừa hay thiếu vài lần cũng không quan trọng.

Nếu là niệm cả quyển kinh văn thì đúng là chuyện buồn cười!

Một quyển kinh không phải gồm mười mấy vạn chữ sao? Mười mấy vạn chữ kinh văn, nếu niệm đủ mười vạn tám ngàn lần, sợ rằng cả đời này niệm cũng không xong, như vậy hai người phải ở trên Nga Mi sơn này đến già mất!

Lời vừa ra khỏi miệng, Diệu Tâm tỉnh ngộ, sắc mặt thảm biến, hối hận không ngừng. Tiểu Lôi nhìn bộ dạng của hắn, tiếp tục hù dọa: “Kinh văn gì nhỉ, ta nghe không hiểu... a di đà Phật, niệm bốn chữ này thôi chứ?”

Hai người lập tức dập đầu, cuống quýt nói: “Niệm, niệm!”

Trong hòa thượng thiên hạ, mặc kệ là hòa thượng thật, hòa thượng giả hay hoa hòa thượng, sao có thể có ai không niệm bốn chữ này chứ?

Hai người như được ân xá, ba chân bốn cẳng chạy ra sơn môn, quỳ ở bên ngoài bắt đầu niệm. Còn lại một trăm mười hòa thượng kia, cũng không có thể dễ dàng tha được, bắt họ cật lực sửa chữa lại phần sơn môn của Phục Hổ tự bị phá hủy.

Tiểu Lôi cũng không đề cập tới chuyện của Tiêu Dao phái, đêm đó ở lại trong Phục Hổ tự. Quan Nguyệt, Quan Giác mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng mọi người trong tự đều được hắn cứu giúp nên không dám mở lời truy vấn? Ngay cả hỏi cũng không dám mở miệng để tiểu ở lại.

“Hừ, người tưởng ta không biết người muốn gì sao.... Người chính là mơ tưởng bảo bối của người ta phải không?” Ngọc Hư tử lạnh lùng nói.

Tiểu Lôi nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, hiện giờ là đêm khuya, hai người được an bài tại một gian thiện phòng được quét dọn sạch sẽ.

Tiểu Lôi quay đầu lại nhìn Ngọc Hư tử: “Cho dù đúng thế thì làm sao?”

Ngọc Hư tử nhất thời tắc giọng, muốn mắng hắn hèn hạ, vô sỉ, nhưng thấy bộ dạng của hắn, biết hắn căn bản không để ý đến việc đấy, nên không nói gì nữa.

Tiểu Lôi nhìn bóng đêm, nói: “Người ở lại chỗ này đợi nhé, ta ra bên ngoài xem hai tên kia như nào”

Ngọc Hư tử cười lạnh: “Người không sợ ta trốn à?”

Tiểu Lô nhìn hấn nói: “Người với ta ở cùng nhau lâu như vậy, xem ra vẫn không hiểu được con người ta...Ta giải cầm chế trên người người, chẳng lẽ lại không lưu lại chút thủ đoạn sao?Ta muốn đánh ngã người, chỉ cần một ngón tay là xong, người còn gì muốn hỏi nữa không?”

Nói xong, mở cửa sổ phóng ra ngoài, để lại Ngọc Hư tử ngồi ở thiền phòng, ánh mắt phức tạp, lắc đầu thở dài.

Tiểu Lô thân pháp quỷ mị, vô thanh vô tức phi ra ngoài sơn môn, nhìn thấy hai người Diệu Tâm, Diệu Nghiêm đang quỳ gối dưới sơn môn Phục Hồ tự...bên cạnh còn có hai tiểu hòa thượng Phục Hồ tự phái tới giám thị. Giờ đã là đêm khuya, hai tiểu hòa thượng đang mơ màng buồn ngủ, nhưng thật ra Diệu Nghiêm, Diệu Tâm hai người dù sao cũng cả đời làm hòa thượng, ngồi thiền cũng có chút bản sự, mặc dù cả đêm phải ngồi niệm “A di đà phật”, nhưng càng niệm càng tỉnh táo.

Tiểu Lô cười thâm, chậm rãi tiến tới, thuận tay điểm ngã hai tiểu hòa thượng giám sát, chờ bọn họ tỉnh lại thì chắc trời cũng đã sáng tỏ.

Tiểu Lô đi tới, khe khẽ vỗ vào vai Diệu Nghiêm. Hấn run rẩy, khẩn trương như muốn khụy xuống, miệng kêu to: “Tiểu tăng không hề lừa dối!Không hề lừa dối!”

Tiểu Lô khẽ cười nói: “Ta biết người không lừa dối, im miệng đi!”

Hấn đi tới trước mặt, mỉm cười nhìn hai người.

Diệu Nghiêm, Diệu Tâm nhìn nhau, đồng thời kêu lên: “Thí chủ tha mạng, tha mạng đi!”

Tiểu Lô phát phát tay: “Ta không muốn giết các người, sợ cái gì cơ chứ, nhân lúc đêm khuya thanh tĩnh, muốn cùng các người nói chuyện tâm tình một lát thôi!”

Diệu Nghiêm trong lòng thắc mắc, không rõ ý đồ của Tiểu Lô, đưa mắt nhìn hấn, chần chờ không biết mở lời như nào.

Tiểu Lô khoanh chân ngồi trước mặt hai người, thấp giọng nói: “Ta hỏi các người một chuyện, các người phải thành thật trả lời, nếu có nửa lời giả dối, ta mặc dù không thích thấy máu đổ, nhưng cũng không từ tâm mà nương tay đâu!” Nói đến đây, trong mắt hấn hiện lên một tia hàn ý.

Diệu Nghiêm hoảng hốt, nói nhanh: “Không dám, không dám!Tiểu tăng sẽ nói mọi điều biết được.”

Tiểu Lô hài lòng gật đầu: “Các người làm sao lại biết lão hòa thượng mặt đen kia?”

Diệu Nghiêm chần chờ một lát, đang do dự, thấy sắc mặt Tiểu Lô trầm xuống, vội nói: “Dạ...” nhưng Tiểu Lô đã điểm một cái lên Diệu Tâm, hấn ta hự một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Lô cố ý tỏ vẻ tươi cười: “Nói chuyện với người ta tốt nhất nên rõ ràng, rành mạch...nếu cho rằng có thể lừa gạt ta...đợi lát nữa ta hỏi tên kia, nếu các người trả lời không giống nhau thì...hắc hắc...!”

Diệu Nghiêm trong lòng sợ hãi, nhớ tới bản lĩnh của hấn lúc ban ngày, làm sao dám nói sai nửa chữ?Trong lòng không nghĩ lung tung nữa, đành phải đem tất cả sự việc nói ra.

Nguyên lai Diệu Nghiêm, Diệu Tâm hai người căn bản là cao tăng của Thiên Thai tự.

Thiên Thai tự này mặc dù không phải là tông môn nổi tiếng, nhưng tại phàm gian cũng được coi là hương hỏa thịnh vượng, có chút danh tiếng. Hai lão hòa thượng này mặc dù thường ngày có chút giả hoạt, nhưng cũng tinh thông Phật pháp, học được một ít thần thông, có chút bản sự.

Hơn nữa, bọn họ là người háo danh, bình nhật kết giao đạo hữu bốn phương, giảng kinh luận đạo, có vài phần danh tiếng, cũng quen biết với Quan Nguyệt của Phục Hồ tự.

Khoảng chừng nửa năm trước, một hòa thượng mặt đen tới Thiên Thai tự, chính là người của Thánh Huyết tông. Hấn giả trang thành hòa thượng, đến chùa nộp đơn, căn bản tăng Thiên Thai Tự cũng thấy kỳ quái, nhưng bọn họ thường ngày hưởng thụ bốn phương hương khói, làm sao còn tâm trí của người xuất gia dốc lòng tu dưỡng? Hơn phân nửa đều được tiền nhàn đèn nuôi cho béo mập. Tên hòa thượng mặt đen kia giả vờ đến nộp đơn, bọn họ tất nhiên không hề để ý, đợi đến lúc hấn xuất ra một chút tiền thì đồng ý ngay.

Thủ đoạn của tên này cũng rất cao cường, mặc dù là người trong ma đạo nhưng cũng dốc lòng tu hành phật pháp kinh văn. Hơn nữa chủ động đến kết giao với Diệu Nghiêm, Diệu Tâm, rất nhiệt tình với hai người. Hẳn giả vờ lơ đãng thi triển một chút pháp thuật, cao cường hơn nhiều so với Diệu Tâm, Diệu Nghiêm.

Hai người đối với hòa thượng mặt đen rất kính trọng. Tên này cũng tỏ vẻ hào phóng, truyền cho hai người một ít pháp thuật, chỉ điểm tận tình.

Nghe đến đó, Tiểu Lô cười nói: “Ta biết các người cũng không hảo tâm như vậy, các người cùng hấn kết giao chủ yếu là vì pháp thuật của hấn thôi.”

Diệu Nghiêm xấu hổ, chỉ biết cúi đầu ấp úng.

Tiểu Lô khoát tay: “Ta chỉ đùa các người thôi, các người muốn học pháp thuật nên làm thế, điều này cũng hết sức bình thường. Chỉ là tên hòa thượng mặt đen kia kết giao với các người, làm sao lại không có mục đích cơ chứ?...hừ hừ”

Thốt ra lời này, Diệu Nghiêm nhất thời cao hứng vỗ đùi: “Đúng vậy! Tên yêu nhân cũng có ý đồ xấu xa! Hấn chủ động truyền pháp thuật cho huynh đệ bọn ta, không phải là vì kết giao cùng chúng ta, sau này chúng ta mới phát hiện. Pháp thuật hấn dạy không phải là phật môn pháp thuật. Ta còn tưởng hấn là cao nhân tu hành, nửa đường xuất gia làm hòa thượng, cũng không có gì kỳ quái, bây giờ suy nghĩ lại, đều do tự mình rước họa vào nhà....tên này tới chùa nộp đơn, kỳ thật là mai danh ẩn tích, ẩn dấu thân phận yêu nhân ma đạo của hấn! Chỉ là ta không biết, lại còn hồn nhiên coi hấn là bạn tốt! Ôi....!”

“Về sau như nào?” Tiểu Lô mỉm cười hỏi.

“Sau này...” Diệu Nghiêm thở dài, trên mặt xấu hổ: “Sau này, ta vô tình nghe được một việc...”

209. Chương 210: Pháp Lực Mười Đồi

“Chờ một lát...” Tiểu Lô kỳ quái hỏi: “Đi đây, hòa thượng các người....trong chùa cũng có đi đây à?”

Diệu Nghiêm giải thích: “Đây chính là thông lệ của Thiên Đài tự cùng Phục Hổ tự, cùng là phật môn Pháp Hoa Tông, tự nhiên có tới lui, tặng nhân trong chùa nếu phạm giới luật quá nặng, phải rời sư môn, nhưng dù sao cũng là hòa thượng, không phải hoàn tục, tiếp tục làm tăng nhân, trong chùa thường ngày làm vài việc lật vật là được.

“A ha, ta hiểu rồi!” Tiểu Lô cười nói: “Hình như trong truyện Thủy Hử, hòa thượng Lỗ Trí Thâm tại Ngũ Đài Sơn phạm giới luật, phải bị đày đi Tướng Quốc Tự Đông kinh trông coi vườn, đúng không? Hắc hắc, nói như thế, nhưng thật ra cũng gọi là bắt người ta phải đi lao động công ích mà thôi.”

Diệu Nghiêm ấp úng, không biết nói gì.

Tiểu Lô đối với việc này cũng không có hứng thú, hỏi tiếp: “Tiểu hòa thượng đây như thế nào?”

Diệu Nghiêm ấp úng nói: “Tiểu hòa thượng này...trong lời nói, vô ý nhắc đến một việc...chính là...chính là...”

Tiểu Lô nhìn hấn ấp a ấp úng, trong lòng khó chịu, lạnh lùng nói: “Sao nói nhảm mãi thế, mau nói đi nào!”

Diệu Nghiêm thở dài, cuối cùng không dám giấu diếm nữa, chậm rãi nói ra tất cả.

Nguyên lai tiểu hòa thượng này bị đày tới Phục Hổ tự, hấn vốn là chuyên hầu hạ phương trượng trụ trì Quan Nguyệt thiền sư, tiểu tăng này trong lúc vô tình phát hiện một bí mật của Quan Nguyệt.

Quan Nguyệt tu hành phật pháp, mỗi lần tọa thiền, cho dù ngồi năm ba ngày cũng là chuyện bình thường. Chỉ là một năm trở lại đây, rất ít tọa thiền, thường hay lui tới nội đường phía sau núi.

Ở phía sau núi có một sơn động, vốn là chỗ dành cho cao tăng Phục Hổ tự tọa thiền. Mặc dù là trọng địa nhưng cũng không coi là cấm địa. Tiểu hòa thượng này một lần vô ý đi vào, phát hiện được một sự tình.

Ở ngoài sơn động kia vốn là mảnh đất cằn cỗi, nhưng đột nhiên xuất hiện vô số cỏ cây, hoa lá tươi tốt, một năm bốn mùa đều như ngày xuân. Cho dù ở sâu trong động khẩu kia thì cỏ cây chung quanh cũng không tiêu điều chút nào, hết sức kỳ quái!

Mà khi đến gần sơn động, từ xa đã ngửi thấy được một mùi thơm, hương khí thơm lừng, thấm đến tận phổi, ngửi qua đã ngây ngất.

Tiểu hòa thượng kia nghe trộm một hồi, ngửi được mùi thơm, ngày hôm sau, không ngờ hai chiếc răng bị gãy lúc trước mọc trở lại! Thật sự là kỳ văn!

Hòa thượng biết rõ nhất định trong đó có sự tình cổ quái, nhưng dù sao cũng không dám hỏi đến. Sau đó, trong Phục Hổ tự lại xuất hiện một sự tình.

Không ngờ có người lén vào nội đường hậu sơn của Phục Hổ! Quan Nguyệt thiền sư cả kinh, biết không phải chuyện đùa, lập tức phái người truy đuổi.

Chuyện chưa kể xong, nhưng Tiểu Lô rất kinh ngạc.

Nguyên do trên thế gian này lại phát sinh sự tình tấu xảo như vậy!

Người nói vậy là như thế nào? Hóa ra người lén vào nội đường Phục Hổ tự phía sau núi chính là Xà tinh Tiểu Thanh.

Tiểu Lô ngay lập tức liên tưởng đến việc chính mình lần đầu tiên lên Nga My sơn vô ý cứu được Tiểu Thanh đang bị tăng nhân Phục Hổ tự truy đuổi, hóa ra nguyên do là như thế này. Lúc đầu Tiểu Thanh quả thật chỉ là đi tìm mình ở khắp Nga Mi sơn, không cẩn thận nên tiến nhầm vào trọng địa Phục Hổ tự ở hậu sơn mà thôi.

Mà tên đại hòa thượng gặp phải Tiểu Lô chính là tăng nhân phục thị Quan Nguyệt thiền sư. Hắn đuổi bắt Tiểu Thanh không được, khi trở về đã bị Quan Nguyệt thiền sư quở trách, đuổi đi, không được hầu hạ nữa.

Nhưng không ngờ rằng hòa thượng này trong lòng đối với sự tình ở sau núi càng tò mò, lén mò đến hai lần, nhưng không dám đến gần, chỉ đứng xa xa ngửi luồng hương khí kia, hết sức có lợi cho thân thể, không bệnh tật, ngày càng khang kiện, ngay cả bản lãnh quyền cước thô thiển hay phạt pháp cũng tinh tiến dị thường.

Sau này hắn vi phạm giới luật, bị trục xuất phải đến Thiên Thai tự. Thật trùng hợp, hắn tại Phục Hổ tự phạm phải giới luật, rồi đến Thiên Thai tự, tại thế giới phạm gian, càng khó sửa đổi, uống rượu ăn thịt hàng ngày, nhưng lại không cẩn thận trong một lần say rượu đem chuyện kỳ quái ở Phục Hổ tự nói ra ngoài, truyền đến tai của Diệu Nghiêm phương trượng Thiên Thai tự.

Sự tình thế gian vô cùng tấu xảo, Diệu Nghiêm biết được nhưng lại không cẩn thận để cho hòa thượng mặt đen kia biết.

Diệu Nghiêm chỉ là kỳ quái không biết thật hay giả, mặc dù trong lòng cũng có chút tò mò, nhưng không muốn tìm hiểu thêm. Còn tên hòa thượng mặt đen kia vừa nghe được lập tức kinh hãi thất sắc, khuôn mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, tham lam.

Nhìn thấy Diệu Nghiêm Diệu Tâm hai người không quan tâm đến sự việc đó, tên hòa thượng mặt đen chậm rãi nói ra một đoạn kinh văn, mơ hồ ám chỉ cho hai người biết, nhất định phía sau núi kia chắc chắn có bảo bối, hơn nữa quá nửa chính là phật gia chi bảo.

“Kinh văn thất bảo đẳng giả—phật địa luận trung vô măn cô—nhưng văn lưu pha dữ châu thể biệt—kim kiếm lưu pha dân thành thất bảo—ly tức thành bát—pha ly đa hồng sắc—xa cử thanh bạch sắc—mã não hoặc bạch hoặc thanh—mộc mật giả—tự lâm văn—hương mộc thiết—vận tác mật—ngọc thiên văn—kỳ thụ tự hê nhi hương—hữu nhân văn—chức kinh ngũ niên thủy hữu hương khí—tạo tượng vi thiên nghiệp giả”

Diệu Nghiêm kể đến đoạn này, thở dài nói: “Thảo mộc bốn mùa như mùa xuân—Rương khí làm người ta phần lão hoàn đồng—Rthân thể khang kiện...?”

Tiểu Lô trong lòng càng tò mò: “Rất cuộc bảo bối kia là cái gì vậy?”

Diệu Nghiêm sắc mặt ngưng trọng, không đáp mà hỏi lại hắn: “Thí chủ có biết Xá lợi tử của Phật gia không?”

“Biết chứ, nghe đồn cao tăng đắc đạo khi viên tịch, sau khi hỏa táng, chỉ còn lưu lại xá lợi tử, được tôn sùng là Phật môn chi bảo” Tiểu Lô nói: “Chẳng lẽ đây là Xá lợi tử của cao tăng gì đó sao?”

“Cũng không chắc lắm” Diệu Nghiêm đáp: “Nói đến Xá lợi Phật môn thì rất nổi tiếng. Phật tử khi viên tịch có lưu lại xá lợi có thể phóng ra thất sắc bảo quang, đây mới gọi là Phật gia vô thượng thất sắc bảo xá lợi, pháp lực vô cùng!” Dừng một chút, hắn nói: “Nói đến việc Phật gia chuyển thế, cao tăng trong nhân gian nếu tu hành viên mãn, thì có thể phi thăng lên Tây thiên Phật giới, dựa trên công đức cao thấp mà thành Phật, thành Bồ Tát. Nói là phi thăng đến thế giới cực lạc nhưng thật ra là Tây thiên thế giới cực lạc, bao gồm ba dạng.... thứ nhất là lưu lại bảo xá lợi, thứ hai là vô thượng đại thần thông, thứ ba chính là một thứ gì đó...”

Tiểu Lô động tâm, biết hắn dần dần nói ra thứ gì đó, nên lắng lắng nghe hắn nói tiếp.

“Chính là Xích châu. Tương truyền mỗi một vị cao tăng nếu phi thăng thành Phật, đều sở hữu một hạt xích châu, hạt châu này chính là vô thượng pháp bảo. Nếu có hạt châu này, có thể chuyển thế thành Phật, thần thông bên trong hạt châu có thể khai thiên tịch địa, có thể kéo dài sanh tử, tạo hóa vạn vật, có thể...”

Tiểu Lô sốt ruột khoát tay, không nhịn được nói: “Nói tóm lại, phía sau núi Phục Hổ tự có phải là Xích châu gì đó phải không? Nói trắng ra, người tu hành như ta, tu hành viên mãn thăng thiên chính là đi làm thần tiên, đệ tử Phật môn các người tu hành viên mãn sẽ đến Tây phương thế giới cực lạc. Chỉ có đại thần thông chân chính, công đức cao vô lượng, sẽ được thành Bồ Tát. Nếu có một hạt xích châu là do một vị Bồ Tát viên tịch sẽ chuyển thế đến thế giới cực lạc. Nhưng ta chưa từng nghe có vị Bồ Tát hay Phật tử nào chuyển thế đến thế giới cực lạc. Tây thiên Phật giới cũng không có nghe có hơn một vị Bồ Tát.”

Diệu Nghiêm lắc đầu nói: “Đâu có đơn giản như vậy? Thành Phật hay thành Bồ Tát, đây chỉ là suy nghĩ của người phàm gian! Một là cần phải có vô thượng đại công đức, hai là phải được Phật tổ, Bồ Tát điểm hóa mới được, phải trải qua vô số kiếp nạn, thì cuối cùng mới có thể tu thành chánh quả, thăng thiên thành Phật. Trong mỗi lần chuyển thế, công đức sẽ được phân ra, ví dụ như Địa tạng vương Bồ tát trong truyền thuyết phải luân hồi chuyển thế trăm vạn lần, cuối cùng mới tu thành chánh quả. Cửu Hoa Sơn Địa Tạng vương Bồ Tát chính là Bồ Tát khi chuyển thế đã trải qua kiếp nạn tại phàm gian, thành một vị thượng thiên thần Phật. Nếu không trải qua tầng tầng chuyển thế, thì không cách nào tu thành chánh quả. Nhưng muốn trải qua tầng tầng chuyển thế, phải có Phật môn chi bảo....xích châu.”

Tiểu Lô nhíu mày nói: “Ta vẫn không hiểu....nói như vậy, tất cả các thần Phật đều theo quy trình đó, người nói Xích châu là do Phật tử hay Bồ tát trải qua gian khổ khó tại nhân gian, chuyển thế mà thành, nhưng hiện tại Phật tử và Bồ tát ở trên trời, Xích châu như thế nào lại lưu truyền tại nhân gian được chứ?”

Nói tới đây, Diệu Nghiêm sắc mặt có chút quái dị, nói: “Chuyện này à....về chuyện này thì có một truyền thuyết...truyền thuyết có một vị thượng thiên Bồ Tát, khi trải qua kiếp nạn chuyển thế, bị mất một hạt Xích châu, suýt nữa không hoàn thành chuyển thế công quả, không được quay về Tây phương cực lạc. Bất quá sau lại được Phật tổ điểm hóa cứu vãn, làm thành đại công đức, mặc dù bị mất xích châu, không thể tiếp tục luân hồi, nhưng cũng thành Phật đến được Tây phương cực lạc. Chính vì thế hạt Xích châu lúc đầu của vị Phật tử này lưu lại ở nhân gian không rõ tung tích!”

“Còn có chuyện này sao?”

Tiểu Lô trợn trừng đôi mắt, nhìn chăm chăm Diệu Nghiêm.

Diệu Nghiêm vẻ mặt xấu hổ: “Chuyện này....chỉ là nghe đồn mà thôi, ta nghe nói như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có ai tin cả....chỉ là....chỉ là...”

“Chỉ là người lại tin có phải không?” Tiểu Lô trong lòng buồn cười.

Diệu Nghiêm thở dài, sắc mặt xấu hổ.

Tiểu Lô lắc đầu: “Chuyện này cũng không có gì, nói như vậy, xem ra trong Phục Hổ tự này thật sự có thể có xích châu, nhưng cũng có thể người nghe sai rồi. Người trước tiên nói cho ta biết, viên xích châu lưu lại ở nhân gian trong truyền thuyết là của vị Phật tử Bồ tát nào tại Tây Phương cực lạc làm mất?”

Diệu Nghiêm chấp tay, chậm rãi nói: “Chính là Chiên Đàn Công Đức Phật!”

Tiểu Lôi sững sốt một chút, trong lòng nhớ đến các vị thần phật, nhưng hình như chưa từng nghe qua cái tên này ở đâu, nhất thời có vài phần mờ mịt không rõ. Diệu Nghiêm nhìn sắc mặt của Tiểu Lôi, biết là hắn không hiểu, nên bổ sung một câu: “Vị Chiên Đàn Công Đức Phật này, chính là tọa hạ đệ tử của Tây Thiên Như Lai Phật Tổ, trải qua mười thế kiếp nạn tại nhân gian, cuối cùng mới tu thành chánh quả...”

Tiểu Lôi nghe được câu này, trong lòng mới đột nhiên nhớ tới một người!!!

Chính là nhị đệ tử của Tây Thiên Như Lai Phật tổ, phải xuống nhân gian trải qua mười lần chuyển thế đầu thai luân hồi, tích lũy công đức vô thượng, mới có thể tu thành chánh quả, nhưng cuối cùng lưu lại cho nhân gian một đại công đức.

Người này không phải ai khác, phải trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn, mới tu thành chánh quả, chính là nhị đệ tử Như Lai, Kim Thiền tử...

Cũng chính là Đường Tăng đi thỉnh kinh!!!

Diệu Nghiêm thở dài nói: “Kim Thiền tử nếu không phải bị mất xích châu, đã sớm thăng thiên thành Phật, cần gì phải lao tâm lao lực đi thỉnh kinh. Đúng là ngài bị mất xích châu, mới phải làm đại công đức để đền bù, mới có thể trở lại thế giới cực lạc. Chỉ là xích châu của Chiên Đàn Công Đức Phật cũng chính là Kim Thiền tử chuyển thế, đã lưu lại ở nhân gian!”

Tiểu Lôi nghe được trong lòng cổ quái, cảm thấy chuyện này thật sự kỳ đến cực điểm, không ngờ câu chuyện Tây Du ngày xưa lại ẩn giấu một đoạn bí ẩn bên trong như vậy.

Đường Tăng thỉnh kinh, bởi vì không có xích châu chuyển thế, không đến được Tây phương cực lạc, nên phải làm một đại công đức để đền bù.

Tiểu Lôi cảm thấy buồn cười đến đau bụng, sắc mặt kỳ quái nói: “Câu chuyện này, hình như rất giống tiểu thuyết cổ quái của nhân gian, phật môn đệ tử các người cũng tin à?”

Diệu Nghiêm vẻ mặt đau khổ nói: “Ta vốn không tin...chỉ là...chỉ là đệ tử nhất thời hồ đồ, lại bị tham niệm che mắt, ôi...”

Tiểu Lôi cười nói: “Vậy người phái người đến đây chính là giành lấy xích châu của Đường Tăng phải không? Hắc hắc... Đường Tăng cũng không có bản lãnh pháp lực gì cao cường, xích châu của hắn, có cái gì hay ho để mà cướp đoạt chứ.”

“Có chứ” Diệu Nghiêm vẻ mặt trang nghiêm, trong mắt lóe lên vài phần tham lam: “Trong truyền thuyết Đường Tăng không có pháp lực gì, đó là bởi vì ngài lúc chuyển thế đã đánh mất xích châu. Nếu ngài có xích châu, thì đã không phải làm Đường Tăng rồi. Kim Thiền tử chính là nhị đệ tử của Như Lai Phật tổ, pháp lực không phải chuyện đùa. Theo truyền thuyết này, Xích châu chứa đựng mười lần chuyển thế luân hồi, pháp lực tu luyện của Kim Thiền tử, toàn bộ đều ở trong viên xích châu này!”

Tiểu Lôi trong lòng chấn động.

Pháp lực của mười lần chuyển thế khổ tu?

Tiểu Lôi trong lòng bán tín bán nghi nhưng nhớ tới ở hậu sơn của sơn động, cỏ cây bốn mùa đều như mùa xuân giải thích như nào? Hương khí kia giúp người ta phần lão hoàn đồng, bách bệnh bất xâm, đây là chuyện gì?

Ngay cả khi không phải là Xích châu, sau núi khẳng định cũng là có vật gì đó!

Nếu thật là Xích châu....chỉ bằng mười lần chuyển thế pháp lực khổ tu của Kim Thiền tử, cũng đủ để người tu hành trong thiên hạ phát cuồng rồi!

Tiểu Lôi đột nhiên nhìn Diệu Nghiêm, nói: “Có pháp bảo như vậy, tại sao tên mặt đen kia lại lưu lại tính mệnh của người? Lẽ ra hắn nên giết người, một mình đến đây đoạt bảo bối. Người và sư đệ mặc dù có chút bản lãnh, nhưng đối với hắn mà nói, quả thật một chút tác dụng cũng không có!”

Diệu Nghiêm lắc đầu: “Người không biết rồi, xích châu này cần phải có đệ tử phật môn phật pháp cao thâm mới có thể tham tường, hần mặc dù là am hiểu chút phật pháp nhưng dù sao cũng là người trong ma đạo, nếu không có sư huynh đệ bọn ta, hần cho dù có đoạt được bảo bối, cũng vô dụng mà thôi. Hần có giết chúng ta thì cũng phải tìm một cao tăng phật môn. Cho nên hần không phải là không muốn giết, mà là không thể giết. Chúng ta xem như hợp tác với nhau mà thôi!”

210. Chương 211: Ai Là Thằng Ngốc?

Tiểu Lôi đảo mắt mấy vòng, liếc nhìn Diệu Nghiêm, cười nói: “Rất tốt, người nói rất rõ ràng.” Sau đó đánh hần ngất đi.

Rồi làm cho Diệu Tâm tỉnh lại, uy bức dụ dỗ, hỏi cẩn thận vài lần, hai người nói cơ hồ không có gì bất đồng, nên Tiểu Lôi cũng yên tâm.

Thở dài, Tiểu Lôi trong lòng cũng có chủ ý muốn Xích châu. Bất quá, hần liền sinh ra một ý niệm trong đầu.

Cái gọi là thất phu vô tội, mang ngọc có tội! Hòa thượng ở Phục Hổ tự này không xen vào chuyện thị phi, chỉ là bị hoài nghi trong chùa có bảo vật, mới gặp đại họa như vậy, nếu không nhờ có Tiểu Lôi ta, sợ rằng đã bị diệt môn rồi.

Cho dù có thể lấy được Xích châu đó, thì có thể được gì?

Tin tức này nếu truyền ra ngoài, sẽ đưa tới một đám pháp lực cao cường tới quấy phá. Dù sao lòng người khó dò! Tiểu Lôi có thể nghĩ ra được sau khi tìm được bảo vật, ngày nào cũng sẽ có người đến cửa cướp đoạt. Có thể nói, không sợ ăn trộm, chỉ sợ trộm rình mò!

Trừ phi Giết người diệt khẩu?

Giết chết tên hòa thượng mặt đen kia, thì sẽ không việc gì. Dù sao hần cũng không phải thứ tốt lành gì. Nhưng còn Diệu Nghiêm, Diệu Tâm, cũng giết luôn sao? Cho dù đều giết Diệu Nghiêm, Diệu Tâm, vậy còn những hòa thượng của Phục Hổ Tự bị đưa đến Thiên Đài tự, cũng diệt khẩu luôn sao?

Tiểu Lôi cười khò lắc đầu.

Tự biết mình tuy là tên vô lại. Nhưng dù sao cũng không phải sát thủ máu lạnh. Mặc kệ có thể nào, trước tiên đi xem thử cái đã?

Tiểu Lôi tự an ủi như vậy, nhìn Diệu Nghiêm, Diệu Tâm hai hòa thượng ngất trên mặt đất. Hai tên gia hỏa đáng thương này, trộm gà không thành lại bị mất nắm gạo, bất quá chỉ bị lòng tham làm mờ mắt mà thôi. Thiết nghĩ cho dù cái tên gia hỏa Thánh Huyết Tông đó có thật sự cướp được Xích châu, sao lại có thể giúp hai tên ngu ngốc này tu luyện chứ? Tiện tay lợi dụng, chờ khi xong việc, tự nhiên là giết chết cho xong.

Tiểu Lôi theo bóng đêm đi về phía sau núi. Trong chùa lúc này, một mảnh yên tĩnh. Bên trong nội đường đã hư hỏng do trận đánh ban ngày, đám hòa thượng của Thiên Đài tự bị đưa tới ra sửa chữa, phần lớn cũng đã ngủ.

Dù sao hòa thượng của Phật Hổ tự đều là người xuất gia, không phải mấy thứ giám công độc ác. Tính tình nhân hậu... haha.

Một trận gió phát qua, hần nhẹ nhàng đi về phía sau núi. Dù Phật Hổ tự này hần đã đi qua nhiều lần, nhưng phía sau núi thì chưa đến bao giờ. Cũng không có nguyên nhân gì khác, chỉ là Tiểu Lôi vốn đối với trọng địa sau núi của Phật Hổ tự không có hứng thú gì. Các trọng địa của các tông môn, đều cất giấu một ít công pháp bí cấp tu luyện, nếu không cũng là mấy thứ pháp bảo gì đó.

Tiểu Lôi xuất thân từ Tiêu Dao phái, có thứ công pháp bí cấp cao thâm hay pháp bảo lợi hại nào mà không biết qua chứ? Làm gì thêm để ý tới đồ vật của Phục Hổ tự?

Cũng may mặc dù chưa tới qua, nhưng vẫn nhận ra con đường sau núi.

Phục Hồ tự này cũng thật lớn, nguyên là khi vừa kiến lập Đường triều, Phục Hồ tự từng có công, hoàng đế đã ban cho chùa một mảnh đất lớn, cho nên phía sau núi này, đã trở thành hậu gia viên của Phục Hồ tự.

Nếu luận về địa bàn, cũng thật là rất lớn! Đủ để làm một thâm sơn lão lâm! Xuyên vào trong, trong bóng đêm chim kêu dế gáy, trong bụi cỏ rần rùng hoảng sợ chạy mất, không khí tràn đầy khí vị thanh lương ẩm ướt của rừng đêm. Thật có vài phần cảm giác cổ quái. Bầu trời đêm cũng bị cành lá che đi.

Ra khỏi cánh rừng, trước mặt chỉ thấy một vách núi, bên trong có một hẻm núi, mờ mờ hiện ra một căn thiền phòng. Tiểu Lôi định tâm lại, chậm rãi tiến vào, hẻm núi chính chính là một cửa gió, gió thổi làm y phục tung bay, hắn cảm thấy kỳ quái, nhìn không được nghĩ đến, chỗ như vậy, còn nói có phật pháp gì đó.... Trái lại là quỷ khí sâm sâm thì có.

Nhưng bước lại gần dãy núi, hắn lại càng thêm kinh ngạc!

Hẻm núi này cơ hồ chuyển hướng chín mươi độ, căn thiền phòng ở ngay khúc quanh, qua khỏi khúc quanh, liền thấy được một đầu ra khác của hẻm núi, Tiểu Lôi nhìn lại, không khỏi than một tiếng sợ hãi.

Một nơi thú vị!!

Vốn là trong hẻm núi này, đều trải đầy loạn thạch, đá sỏi lởm chởm, trên bề mặt lại không có đất cát gì. Nhưng lại là một mảnh rừng xanh tốt.

Chỉ là dưới bóng đêm, mảnh rừng cây có chút đen tối. Tiểu Lôi từng bước đi vào, chỉ cảm thấy đã tới một thế giới kỳ dị.

Đó là cảm giác gì?

Những cây chung quanh, đều có cành lá xum xuê, tràn đầy sinh cơ. Hoa cỏ đều nở rộ.

Nhưng ở trong mắt Tiểu Lôi, mơ hồ cảm thấy cổ quái, lại có vài phần khó chịu, tựa hồ những hoa cỏ cây cối này, mặc dù là xinh đẹp, nhưng sao lại huyền diệu như có sinh mạng vậy...

Đúng vậy, hết thảy ở đây giống như là giả vậy! Giống như những cánh hoa này, nhìn như đủ loại màu sắc, thật ra đều là giả.

Tiểu Lôi ngắt một chiếc lá, tay có chút ẩm thấp, đó là nước trong lá. Rồi lại khom người bứt một bông hoa, kề sát mũi ngửi, quả nhiên là có mùi hương.

Mặc dù mùi hương tràn ngập trong mũi và trên tay còn chất dịch nhầy như muốn nói cho mình biết đây là hoa thật, cây thật.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy, đây hết thảy là giả.

Tiểu Lôi lắc đầu, cố kiềm chế cảm giác không thoải mái. Vì sao ta lại cảm thấy như vậy?

Đột nhiên lòng hắn kinh động. Còn mùi hương thì sao?

Không phải nói nơi này có mùi hương thơm ngát hay sao? Sao lại không ngửi được?

Hắn cố ngửi thử, quả thật là không có hương khí kỳ dị mà Diệu Nghiêm hòa thượng đã nói. Chỉ có hương thơm của hoa dại. Loại hương cay mũi như vậy, làm cho hắn không thoải mái.

Lại tiếp tục đi thêm một trăm bước nữa, quả nhiên thấy trước mặt có một sơn động nhỏ, chỉ là vừa thấy, không khỏi có chút thất vọng.

Nơi đây là sơn động gì chứ? Nếu không muốn nói hình tượng một chút.... thì chỉ là một cái hố trong núi mà thôi!

Cái hố này sâu bất quá hai thước, cao không quá ba thước. Liếc mắt nhìn qua, cái gì cũng thấy rõ ràng, nơi đây là sơn động gì? Có thể giấu đồ gì chứ?

Tiểu Lôi trong lòng vẫn chưa muốn từ bỏ, đi qua xem xét cẩn thận lại. trong cái “hố” này, sờ lên vách tường, cảm giác hơi trơn nhẵn, xem ra đây quả nhiên là nơi các đời tăng nhân của Phục Hồ tự tọa tu, trong cái “hố” này qua không biết bao nhiêu năm tháng, cũng không biết đã có bao nhiêu người ngồi tại đây, ngay cả vách núi cũng trơn nhẵn như vậy.

Nhưng nơi này, lại không có cất giấu vật gì. Tiểu Lô cẩn thận gõ lên mặt đất, đều chắc nịch. Ở dưới không có ẩn tàng gì.

Hắn quay đầu nhìn lại phía sau một mảnh vườn đầy hoa cỏ ... sinh khí thịnh vượng như vậy, lấy đâu ra chứ?

Tiểu Lô thở dài, đột nhiên động tâm, hắn lập tức nghiêng người ẩn sau một gốc đại thụ. Đứng nhìn từ xa, thấy được hai nhân ảnh chậm rãi đi tới, lại không có đi sâu vào trong, chỉ là đi tới thiền phòng ngay khúc quanh.

Tiểu Lô lập tức tránh đi, đứng ở ngoài tường, áp tai lắng nghe.

“Sư huynh, việc hôm nay ...” là thanh âm của Quan Giác.

Sau đó liền nghe thấy tiếng thở dài của Quan Nguyệt: “Ai ... sư đệ, cũng là do ta một lúc sơ ý, mới có việc hôm nay.”

Quan Giác trầm mặc, lại nghe Quan Nguyệt nói: “Việc hậu sơn, ta thấy cũng không nên tiếp tục che dấu tên Tiểu Lô đó nữa, người này tinh minh dị thường, ta thấy hắn hôm nay lưu lại hai tên Diệu Nghiêm và Diệu Tâm, sợ rằng có tâm tư với bản tự Ai. Trong lần kỳ ngộ này, lúc đầu người cũng nói qua, chuyện này vị tất là chuyện tốt. Hôm nay quả nhiên đã chứng minh”

“A di đà phật!” Quan Giác lúc này mới chậm rãi nói: “Nói đến việc này, chúng ta cũng là thân bất do kỷ, là do thiên ý. Cái này gọi là phượng hoàng không bay tới nơi không có bảo tàng! Hậu sơn của chúng ta đột nhiên lại sinh ra dị tượng này Bị người ta nghe được, sẽ hoài nghi, cho rằng chùa chúng ta có bảo bối Nói đến cũng buồn cười, hai sư huynh đệ ta, lại tự nhiên bị oan uổng vô cớ.”

Tiểu Lô đứng ngoài nghe được trong lòng vừa động: “Chẳng lẽ bọn họ thật không có bảo bối gì sao?”

Quả nhiên, liền nghe thấy Quan Nguyệt thiện sư thở dài: “Từ lúc khe núi này phát sinh dị biến, trong lòng ta luôn bất an. Chỉ là việc này quá mức thần kỳ, vốn là một khe núi bình thường, lại có thể từ trong đá sinh ra cây cối, không ngừng sinh sản. Còn có hương khí kỳ quái kia nữa ... cũng thật là cổ quái ... ai, nói tới cũng do sư huynh đệ ta nổi tham niệm, thêm nghĩ thứ hương khí đó để nâng cao tu vi.”

Quan Giác đột nhiên cười, nói: “Không sai... đúng là như vậy... hắc hắc, hai huynh đệ chúng ta, thường chạy tới nơi này nhiều lần. Ngồi thiền khổ tu, một ngày bằng tới ba bốn ngày thường, đệ thấy, cũng là do lòng tham trỗi dậy.”

Nói đến đây, hai người đồng thời niệm phật hiệu: “A di đà phật!” Trong ngữ khí mang theo ý ăn năn tự trách.

Hai người lại trầm mặc trong chốc lát, Tiểu Lô lại nghe thấy Quan Nguyệt đại sư kia nói: “Đám tà ma ngoại đạo hoài nghi chúng ta ở đây dấu bảo bối Hắc hắc, trong lòng ta cũng biết, bọn họ đang hoài nghi cái gì ... Xích châu ... Xích châu truyền thuyết hoang đường này, lại có người tin vào. Phật gia từ bi, chỉ phổ độ người hữu duyên, công đức nhân quả, đều có định số, kiến giải về Xích châu gì đó, đúng là hoang đường khó tin.”

Quan Giác tiếp lời: “Phải, chỉ tiếc là Xích châu trong truyền thuyết đó, hiện tượng miêu tả lại giống hệt trong chùa chúng ta, ngay cả trong một số phật kinh cũng miêu tả vậy, khó trách thế gian nhiều người tin tưởng. Bọn ta cũng là có lời khó nói a ...”

Nghe vậy, Tiểu Lô rốt cục cũng có thể khẳng định, hai hòa thượng này xem ra quả thật không có Xích châu, nơi đây xuất hiện hiện tượng kỳ dị thì có. Hương khí trong truyền thuyết đó, nghĩ vào có thể giúp người ta gấp bội trong lúc luyện công, cũng có. Việc nghe đồn là thật, chỉ có điều, hai hòa thượng này xem ra thật không có Xích châu.

Tiểu Lô tự cười mình, chuyện khó tin như vậy, cũng có thể tin tưởng sao?

Chẳng lẽ đột nhiên ta thành thẳng góc rồi sao?

Nghĩ như vậy, hắn cũng không ở thiền phòng nghe hai hòa thượng nói chuyện nữa, mà lặng lẽ rời đi. Tiểu Lô không nghĩ về việc này nữa, đi thẳng về phòng, lại thấy Ngọc Hư tử quả nhiên còn ở chỗ này.

“Người không đi sao.” Tiểu Lô cười cười, ngồi xuống.

“Người xem ra cũng không sợ sao?” Ngọc Hư tử nhướn mày lên.

Tiểu Lôi cười cười: “Người cũng biết đi không được, huống hồ người cũng không phải thằng ngốc.”

Sắc mặt Ngọc Hư Tử lộ vẻ phức tạp: “Dù sao thua trong tay người, ta cũng đã nhận. Mấy ngày nay ta thấy người hành sự, thua về tay người, xem ra cũng không uổng.”

Tiểu Lôi cười ha ha, đứng dậy, đột nhiên vỗ vỗ quần áo, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi?” Ngọc Hư Tử có vài phần kỳ quái: “Người không phải nói muốn xem Phật môn chi bảo sao?”

“Là giả thôi!” Tiểu Lôi lạnh lùng nói.

“Giả sao?” Ngọc Hư Tử cau mày, cũng không hỏi nhiều.

Tên gia hỏa Thánh Huyết tông kia, Tiểu Lôi đã giao cho Phục Hổ tự xử lý, hẳn đã bị Tiểu Lôi chế phục. pháp thuật theo máu tươi chảy ra mà từ mười thành còn lại chưa đến ba thành, cũng không cần lo nữa. còn Diệu Nghiêm Diệu Tâm bên ngoài cửa, là hai tên ngu ngốc mà thôi, cũng không cần lo.

Hai người đều có pháp lực cao cường, lặng lẽ ra khỏi chùa, cũng không ai biết được, đợi ra khỏi chùa, hai người hướng về sơn môn đi thẳng.

Đi về bên trái, là sườn núi, sơn môn của Tiêu Dao phái ẩn ở đó. Về bên phải, chính là con đường xuống núi.

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, cười nói: “Tốt rồi, Ngọc Hư Tử, chúng ta từ biệt thôi, người về Côn Luân của người, ta về nhà với lão bà và hài tử.”

Ngọc Hư Tử cả kinh: “Người không đem ta giao cho Tiêu Dao phái sao?”

Tiểu Lôi cố ý cười: “Vì sao? Người không phải cũng có chân sao? Hay là người không biết đường về núi Côn Luân?”

Sắc mặt của Ngọc Hư Tử trở nên phức tạp, ngẫm nghĩ: “Người thả ta trở về, không sợ ta lại đến tìm người trả thù sao? Nếu người đem ta giao lại cho Tiêu Dao tử, Tiêu Dao tử đưa ta về Côn Luân sơn, chưởng môn sư huynh nhất định sẽ trừng phạt ta. Quá nửa sẽ tổng giam ta, lúc đó thì không cần sợ ta lại tới tìm người gây phiền toái nữa.”

Tiểu Lôi cười lên ha ha: “Sợ người tìm ta gây phiền toái? Nói thật nha, cho dù người có đến tìm ta mười lần, ta tự hỏi người cũng không phải đối thủ của ta, ta sợ cái gì chứ? Vốn chỉ muốn đem người quảng cho Tiêu Dao phái, để Tiêu Dao phái nói với chưởng môn của người, cho người chịu chút giáo huấn, ta cũng bớt đi phiền toái. Bất quá, bây giờ xem ra ... à ... lão đạo sĩ người, cũng không phải quá xấu xa, mặc dù tính tình có chút đáng ghét, tính khí lại vừa thối vừa cứng đầu, nhưng nói về tổng thể, cũng có vài phần đáng yêu. Ít nhất hôm nay ta giải khai cấm chế cho người, người còn ra tay giúp ta đối phó với tên gia hỏa Thánh Huyết tông đó.”

“Hừ! Hàng ma trừ yêu, chính là nghĩa vụ của người trong chính đạo! Không thể nói là giúp người được!” Ngọc Hư Tử ngang nhiên nói.

Tiểu Lôi chỉ vào Ngọc Hư tử cười lên ha ha: “Nói người tính tình vừa thối vừa cứng đầu, quả nhiên không sai.”

Ngọc Hư Tử trầm mặc chốc lát, đột nhiên trầm giọng nói: “Tiểu tử, ta lần này trở về núi, lão đạo ta tự hỏi cũng không phải là đối thủ của người, sau này cũng không đến tìm người nữa. nhưng ta vẫn còn một câu muốn nói với người ... đừng xem tất cả người trong thiên hạ là thằng ngốc, người mặc dù thông minh, lại chưa chắc không có lúc ngu ngốc.”

Nói xong, Ngọc Hư Tử ngang nhiên quay đầu mà đi, ông tay phát phơ, biến mất vào trong không trung.

Tiểu Lôi đứng tại dương trường, đột nhiên cười to nói: “Không sai không sai! Ta đúng là có lúc cũng ngu ngốc, lần này một chuyến tới Nga Mi sơn, chỉ là uống công. Ha ha”

Nói đến đây, Tiểu Lôi lắc đầu cười khổ nói: “đứa ngốc sao... Diệu Nghiêm Diệu Tâm kia, không phải thằng ngốc sao? Tên Thánh Huyết Tông kia, cũng không phải thằng ngốc, chỉ có hai tên hoà thượng Quan Nguyệt Quan Giác, thì rất ngu xuẩn ...”

Nói tới đây, Tiểu Lôi đột nhiên trong lòng vừa động, nhớ tới cái gì đó!!

Sắc mặt hắn liền biến đổi!!

Thằng ngốc?

Tiểu Lôi trong lòng cân nhắc hai chữ này, càng nghĩ càng không đúng, rốt cuộc kêu to: “Hay cho kẻ giả ngốc!! Hắc hắc ! Hay lắm hay lắm! Không ngờ có thể lừa được ta!!”

Diệu Nghiêm Diệu Tâm có thể chạy từ xa tới đây cướp bảo bối, yêu nhân Thánh Huyết tông kia có thể không để ý tới chuyện thân phận bị phơi bày, chạy tới cướp bảo bối, bọn họ chỉ đơn thuần là ngốc sao??

Diệu Nghiêm Diệu Tâm, chẳng lẽ thật sự là thằng ngốc sao? Có thể chấp chưởng một ngôi chùa, là đồ ngốc được sao??

Người của Thánh Huyết Tông, bị chính đạo đuổi giết, bị ma đạo tránh xa, lại có thể bình yên sống trên đời, ẩn dấu thân phận, sẽ là thằng ngốc sao??

Hai hòa thượng Quan Nguyệt và Quan Giác của Phục Hổ tự, sẽ là đồ ngốc ư??

Tiểu Lôi nghĩ vậy, cười lạnh nói: “Hay cho Quan Nguyệt Quan Giác, hai tên tặc ngốc giáo hoạt a! Rõ ràng biết tiểu gia ta bên ngoài nghe lén, lại cố ý nói những lời này lừa ta!! Hừ hừ, người đã lừa tiểu gia nhà người, vậy xem thủ đoạn của tiểu gia đây!!”

Nói xong, Tiểu Lôi xoay người, như một trận gió quay lại Phục Hổ tự ...

Tiểu Lôi thân pháp vừa động, lại đột nhiên thấy trên núi truyền tới tiếng ồn ào! Lập tức thấy được khu rừng ở hậu sơn, hỏa quang tận trời!!

Tiểu Lôi “a ha” một tiếng, tức giận hét lớn: “Hay cho Nguyệt Quan! Hay cho Quan Giác!! Vì hủy diệt chứng cứ, vì muốn giữ Phật bảo, lại có thể tự thiêu cả chùa! Thủ đoạn thật là lợi hại!!”

Tiểu Lôi như một trận gió, trong nháy mắt đã tới dưới sơn môn của Phục Hổ tự, liền thấy ngôi đại tự chìm trong biển lửa, trong từ từng đại điện, mờ mờ có ngọn lửa bốc lên. Nhưng nơi có thể lửa lớn nhất, quả nhiên là phía sau nội đường ...

Sau nội đường, chính là hậu sơn!!

Tiểu Lôi cười hắc hắc hai tiếng, đã nghĩ ra cách phá kế sách của Quan Nguyệt Quan Giác, hắn thả lỏng tâm tình, bắt đầu bước đi, nhìn thấy Diệu Nghiêm Diệu Tâm nằm ngất trên đất, trong lòng hắn đột nhiên nghĩ ra một kế sách!

Người đối với ta bất nhân, vậy đừng trách ta bất nghĩa!

Tiểu Lôi tung cước, khai mở sơn môn, sau đó bước vào.

Chỉ thấy trong chùa, không ít tăng nhân chạy qua chạy lại, hoảng loạn đem nước đi cứu hỏa. Trên núi không có giếng nước, khi cần dùng nước, đều là lấy nước từ suối.

Tiểu Lôi chậm rãi đi vào trong, xung quanh đều là các hòa thượng đang chạy loạn, Tiểu Lôi dùng ẩn thân pháp, sau đó nhắm hướng một một đại điện, vận động pháp lực, há mồm phun ra một ngọn lửa. đại điện lập tức bị thiêu cháy.

Tiểu Lôi cười ha ha, cố gắng hét lên: “Cứu hỏa a! cứu hỏa a!”

Sau đó hắn cười ha ha, tiếp tục chạy đi. Trên đường, hắn phóng hỏa khắp nơi, làm cho bọn hòa thượng Phục Hổ tự chạy vất chân lên cổ, vừa mới dập xong lửa phía đông, phía tây lại nổi lửa, dập xong bốn bên, phía nam lại nổi lửa...

Tiểu Lôi thừa lúc rối loạn mà tiến vào nội đường, chạy thẳng ra hậu sơn

211. Chương 212: Theo Đuối Quấy Rầy(thượng)

Ngay cả tăng nhân của Thiên Thai tự cũng được huy động tới cứu hỏa, chỉ là càng thêm người thì thêm loạn.

Tiểu Lô âm thầm nhìn hồi lâu rồi mới đi ra, cổ ý lớn tiếng nói: “Lửa cháy to quá!”

Nói xong, hần chậm rãi đi về phía Quan Nguyệt Quan Giác.

Quan Nguyệt thấy Tiểu Lô, ánh mắt hơi rối loạn, lập tức đau khổ nói: “Tiểu Lô tiên sinh, người làm sao ai”

Tiểu Lô cổ ý nhìn nhìn, nhú mày nói: “Nửa đêm canh ba, làm sao lại đột nhiên cháy?”

Quan Giác tim đập thành thịch rõ ràng đệ tử báo lại, ôn thần này đã đi, làm sao lại trở lại?

Hần nghĩ vậy, lập tức nói: “Có lẽ là tăng nhân không cẩn thận đánh đổ đèn. Nơi này trên núi gió lớn, lửa theo thể gió, hiện tại đã lan tràn khắp nơi.”

Tiểu Lô chỉ vào hỏa quang trong khe núi: “Sao? Đã cháy như vậy, các người trước hết nên bảo vệ tàng kinh các làm sao lại đem nhiều người bảo vệ khe núi này?”

Quan Nguyệt nói: “Tiểu Lô tiên sinh không biết, đã phái người đi tàng kinh các rồi. Có điều khe núi này chính là trọng địa của Phục Hổ Tự, là nơi các cao tăng tiền bối khổ tu, trong thiền phòng lưu lại không ít phật kinh của các cao tăng tiền bối..... hiện tại hiện tại ai, tất cả đều hủy rồi.....

Nói đến đây. Trong ngữ khí của hần tràn đầy ai oán. Nỗi đau này là thật sự, không giống giả vờ. Chẳng lẽ bọn họ vì phóng hỏa hủy diệt chứng cứ, bỏ đi tiền vốn nhiều như vậy? Chết hi sinh vài bản kinh cổ?

Ngọn lửa trong khe núi quá lớn, trên núi lại không có đồ chứa lửa, thuần túy bằng vào thùng nước mà các tăng nhân cầm theo, làm sao có thể chứa lửa? Tiểu Lô mỉm cười, nói: “Hay là để ta đến xem.”

Nói xong, hần chậm rãi đi lên. Các tăng nhân hôm nay đã thấy qua hần thi triển bản sự, lập tức chủ động đưa thùng nước. Tiểu Lô lại không tiếp, chỉ nhìn hỏa quang, liên tục cười lạnh.

Quan Nguyệt và Quan Giác bị giọng cười của hần làm sợ hãi, bọn họ phóng hỏa, vốn chỉ định đốt đám cỏ cây trong khe núi. Chuyện này gọi là đã làm thì làm cho trót!

Lời hai người nói trong thiền phòng đêm nay, quả thật là giả vờ!

Bất quá nếu là nói đến hai người làm sao biết Tiểu Lô nghe lén bên ngoài? Chuyện này nói ra, thật sự là do Tiểu Lô càn rỡ.

Nếu chỉ bằng vào pháp thuật Tiểu Lô, hần nấp bên ngoài. pháp lực tu vi hai hòa thượng đều kém hần rất nhiều, làm sao có thể phát hiện hần ?

Thuần túy chính là bởi vì thanh danh của Tiểu Lô tại Tiêu Dao phái quá lớn, “Ác danh” của hần lưu truyền trong mười dặm chung quanh Nga Mi sơn, Phục Hổ Tự bị hần quấy phá cũng không phải một lần, đối với tính tình giảo hoạt vô lại của hần sớm đã lĩnh giáo. Họ biết rõ Tiểu Lô tuyệt đối không đơn giản. Hôm nay Phục Hổ Tự xảy ra loại sự tình kỳ quái thể này, với tính tình của hần, làm sao có thể không nghe thấy? Cho dù là người thường cũng có lòng hiếu kỳ, hướng chi là Tiểu Lô ?

Vả lại, với tính tình vô lại của hần. Không có chuyện gì làm thì đi phá phách! Hơn nữa nếu bị hần biết trong Phục Hổ Tự có bảo bối. Nếu Tiểu Lô không có phản ứng, chuyện đó mới kỳ quái !

Yêu nhân Thánh Huyết Tông cố nhiên là đã giải quyết, Thiên Đài tự Diệu Nghiêm, Diệu Tâm cũng bị chế phục. Nhưng Tiểu Lô nhúng tay vào. Đối Phục Hổ Tự mà nói, cũng vị tất là chuyện gì tốt lành.

Chính là ác lang mới vừa đi, mãnh hổ đã đến!

Quan Nguyệt Quan Giác, hai người một đêm không ngủ, thương nghị một hồi liền nhận định Tiểu Lô nhất định sẽ có hành động. Hai người quyết định, dứt khoát chờ trong nội đường, quả nhiên phát hiện Tiểu Lô mò vào hậu sơn trong đêm.

Thân pháp Tiểu Lô, tự nhiên là hạng nhất, nhưng dù sao hai người đã chuẩn bị, nội đường ở hậu sơn trống trải, Tiểu Lô lại không dùng ẩn thân pháp, mặc dù lúc đến vô thanh vô tức, nhưng vẫn bị hai người nhìn thấy.

Hai người biết nếu bằng thực lực, tự nhiên tuyệt đối không phải đối thủ của Tiểu Lô. Biện pháp duy nhất, chỉ có thể tỏ ra yếu thế, sau đó lừa tên ôn thần này bỏ đi là được.

Cho nên, đợi Tiểu Lô đến hậu sơn, hai hòa thượng mới ngênh ngang đi vào thiền phòng trong khe núi, sau đó bắt đầu diễn kịch.

Quả nhiên Tiểu Lô vừa nghe, liền bị mắc lừa, tưởng rằng Phục Hổ Tự là bị oan uổng, gần như thật sự bỏ đi.

Chỉ là dù sao trong u minh lại có thiên ý.

Hai hòa thượng lại hành động đại đột! Tự mình phóng hỏa đốt hậu sơn.

Hai người vốn là định lừa Tiểu Lô bỏ đi, nhưng dù sao này phía sau núi dị tượng quá mức kỳ quái, không cẩn thận tiết lộ ra ngoài, khó tránh dẫn đến những kẻ thêm muốn.

Hướng hồ nơi Tiểu Lô ở là Tiêu Dao phái cách đây không xa khó tránh được tiểu tử này một ngày nào đó hứng chí, lại lạng lẽ xông tới - dù sao chuyện này cũng không phải là một hai lần.

Vả lại dị tượng ở phía sau núi này là mầm họa, còn không bằng thừa dịp vội vàng hủy đi.

Nếu là động thủ hỏa thiêu đám hoa cỏ cây cối trong sơn cốc, khó tránh phải cần nhiều người, nên tiết lộ ra ngoài thì không tốt, không bằng dứt khoát đốt sạch sẽ !

Hơn nữa nơi này địa hình cực kỳ có thuận tiện, thông tới mặt sau sơn cốc, chỉ có một hẻm núi này. Đốt một mối lửa trong sơn cốc, sau đó đốt luôn thiền phòng trong khe núi.

Như vậy, người bên ngoài muốn dập lửa trong sơn cốc, sẽ không thể vào, bởi vì thiền phòng đang cháy, không thể đi vào sơn cốc.

Hai hòa thượng tính toán xong, liền ra tay đốt thiền phòng. Trong sơn cốc mọi thứ đều bị lửa thiêu sạch.

Ngoài ra, Quan Giác hòa thượng sợ tăng nhân thủ dập lửa quá nhanh, dứt khoát lạng lẽ phóng hỏa luôn hai đại điện trong chùa, làm xáo trộn sự chú ý của mọi người.

Tiểu Lô hiểu rõ, thấy tăng nhân Phục Hổ Tự không cầm theo thùng nước, lại không đến gần ngọn lửa, từ xa đã bị sóng nhiệt và khói ngăn cản. Bất quá tình huống này, hai hòa thượng Quan Nguyệt và Quan Giác, làm sao có biện pháp?

Bọn họ nói như thế nào, cũng là người biết pháp thuật! Tăng nhân bình thường đến gần đám lửa này, chẳng lẽ hai lão hòa thượng trông có vẻ sốt ruột, lại không tự mình ra tay. Chắc chắn là có chuyện !

Đẩy một tăng nhân đưa thùng nước cho mình. Tiểu Lô đi vài bước, nhưng thấy trong khe núi khói bốc lên cuộn cuộn. Vốn khe núi tựa như một cửa thông gió. Gió thổi khói bay ra dày đặc, đứng đằng xa, đã không thể chịu nổi.

Tiểu Lô miệng niệm chú, đột nhiên hét lớn một tiếng ! Cơ thể không ngờ đột nhiên bay lên, đột nhiên biến thành to lớn, cao đến bốn năm thước!

Pháp thuật này, làm các tăng nhân sợ đến run rẩy, bò ra quỳ lạy, ngay cả thùng nước trong tay cũng quăng sang một bên.

Tiểu Lô dang hai tay, há miệng hít sâu một hơi

Ào một tiếng, khí lưu chung quanh bắt đầu khởi động, hỏa quang trong khe núi biến thành như một con hỏa long, bay về phía Tiểu Lô. Đoàn hỏa diễm hùng hực, toàn bộ bị Tiểu Lô hút sạch!

Tiểu Lô nuốt đoàn hỏa diễm vào bụng, rồi vận chuyển pháp thuật, dùng pháp lực hóa giải đám hỏa diễm, tinh phách bên trong lại có thể bổ sung tam vị chân hỏa trong cơ thể.

Còn như các tạp chất khác, với thể chất và pháp lực hiện tại của Tiểu Lô, đều có thể hóa giải.

Pháp thuật hiển lộ quá đáng sợ, các tăng nhân nhìn đều ngây dại. Khi Tiểu Lôi thở ra, cơ thể chậm rãi thu nhỏ lại, biến thành hình dáng ban đầu, đột nhiên hắt ợ ra, trong miệng mũi phun ra khói đen đậm đặc. Chúng nhân lúc này mới tỉnh lại, đám lửa trong khe núi, không ngờ đã bị hắt hút toàn bộ vào trong bụng !

Tiểu Lôi không để ý tới ánh mắt người bên ngoài, chỉ nhìn hai người Quan Nguyệt Quan Giác, đột nhiên mở miệng cười nói: “Làm sao vậy ? Hai đại hòa thượng, cảm thấy ta dập lửa quá nhanh sao?”

Quan Nguyệt bị hắt nói trúng tâm tư, nói không nên lời. Nhưng Quan Giác chứng quả sự vụ tại chùa, cũng có chút bản sự ứng biến, miễn cưỡng cười nói “Thì chủ thần thông kinh nhân”.

Tiểu Lôi lại cũng không vạch trần hắt, thấy đám cháy đã bị dập tắt, chỉ có thiền phòng bị thiêu hủy biến thành một đám gỗ cháy đen, còn tản ra những làn khói nhẹ nhẹ. Tiểu Lôi cũng không nói nữa, đi thẳng vào khe núi. Mặt sau Quan Nguyệt Quan Giác định ngăn trở, nhưng làm sao kịp? Hai người nhìn nhau có chút khẩn trương, cũng đành phải đi theo sau.

Trong khe núi, thiền phòng tự nhiên đã bị hủy, Tiểu Lôi đi qua thiền phòng, cố ý cười nói: “Đáng tiếc đáng tiếc đây là thiền phòng mà cao tăng các đời tu luyện sao? Ai, không bằng phái người lôi đám gỗ này ra, nói không chừng còn có thể cứu lại được chút gì đó.”

Hai người Quan Giác, Quan Nguyệt chấp tay, một chữ cũng nói không nên lời.

Tiểu Lôi lại đã tiếp tục đi vào sơn cốc kỳ dị.

Quả nhiên, sau khi trải qua một hồi hỏa diễm, sơn cốc nơi này vốn tràn đầy hoa cỏ cây cối, lại biến thành một mảnh phế tích hoang tàn, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối.

Bất quá Tiểu Lôi dập lửa quả thực quá nhanh, sơn cốc này bị thiêu hủy phân nửa, còn có một phần nhỏ chưa bị thiêu cháy, chỉ dính một ít tro bụi che dấu màu xanh cây cối bên dưới.

Chỉ là nơi này nhìn qua vẫn có chút quái dị.

Trong tiểu sơn cốc trước mặt, quá nửa đều hoang tàn, cây cối hoa cỏ đều là bị thiêu cháy, nhưng có một nơi ngay bên cạnh lại vẫn xanh biếc, cây cối hoa cỏ, cắm rễ trong các khe hở của tảng đá, không ngờ sinh trưởng tươi tốt như thế

“Kỳ quan ! Kỳ quan a !” Tiểu Lôi cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, chỉ vào đám cây cối hoa cỏ, lớn tiếng nói: “Không thể tưởng được, nơi này vốn phải cháy rụi, tại một chỗ toàn là đá sỏi, không ngờ có thể mọc ra cây cỏ tươi tốt như vậy”

hai người Quan Nguyệt và Quan Giác trong lòng không khỏi lầm bầm: “Còn bày đặt làm bộ, người không phải đã xem qua rồi sao?”

“Đáng tiếc, một kỳ quan như vậy, lại bị hủy trong đám cháy.....” Tiểu Lôi thở dài: “Không ngờ tại hậu sơn Phục Hổ Tự của các ngươi, còn có loại địa phương như vậy.....”

Quan Giác miễn cưỡng cười nói: “Đây là nơi khổ tu của các đời cao tăng tiền bối trong chùa, khó tránh tiềm ẩn một ít pháp pháp và linh khí”

Tiểu Lôi cười hắc hắc, gật đầu nói: “A, pháp pháp linh khí, hóa ra là như thế.” Hắt cười vài tiếng, đột nhiên lạnh lùng nói: “Hai đại hòa thượng đừng vội gạt ta! Hừ ! Pháp pháp linh khí ? Pháp pháp có thể làm cây cối sinh trưởng trên tảng đá? Pháp pháp có thể làm hoa cỏ bốn mùa xanh tươi?? Pháp pháp có thể làm cho người ta tu luyện pháp lực làm ít hưởng nhiều ?? Nếu thật sự là tốt như vậy, vậy người tu hành trong thiên hạ đều đi làm hòa thượng rồi! Hắc hắc, hai gia hỏa các ngươi, tại sao đánh không lại yêu nhân Thánh Huyết Tông?”

Quan Giác sắc mặt cứng đờ, miệng quanh co nói: “Chuyện này”

Tiểu Lôi phẩy tay, lạnh lùng nói: ” Hai gia hỏa các ngươi, khi dễ ta còn trẻ, định lừa ta sao ? Hừ ! Diễn kịch trong thiền phòng à! Hắc hắc, tiểu gia ta vốn đêm nay chỉ là hiếu kỳ, lúc này mới vụng trộm đến xem, pháp bảo trong truyền thuyết là có hình dáng gì, vị tất đã định cướp thứ gì đó của các ngươi. Nhưng không ngờ người lại diễn kịch gạt ta, vậy đừng trách ta không khách khí!”

Quan Giác lập tức nói: “Thí chủ đừng giận chuyện này, trong chùa ta quả thật không có bảo vật.....”

“Bây giờ còn gặt ta !” Tiểu Lôi cười lạnh.

Quan Giác trấn định lại, trầm giọng nói: “Mặc kệ như thế nào, trong chùa của ta có bảo hay không có bảo, cũng là chuyện của Phục Hồ Tự!”

Tiểu Lôi gặt đầu, cũng không phản bác, đưa tay ra: “Được, vậy đưa đây!

”Đưa cái gì?

“Đương nhiên là thù lao !!” Tiểu Lôi trợn mắt.

“Thù lao ?”

“Đương nhiên !” Tiểu Lôi cố ý kinh hãi tiểu quái nói: “Ta hỏi người, hôm nay ta giúp các người môn đánh yêu nhân Thánh Huyết Tông, cứu các người, có phải không?”

“Phải! Đa tạ thí chủ nể mặt viện thủ, bản tự trên dưới cảm kích vô cùng” Quan Nguyệt vội vàng chấp tay.

“Cảm tạ không cần phải nói, tiết kiệm chút nước bọt đi.” Tiểu Lôi phẩy phẩy tay, tiếp tục nói: “Vừa rồi, ta lại giúp các người cứu hỏa, có phải không?”

“Phải” khoe mắt Quan Giác co giật, không thể nói đám cháy đó là do mình tự đốt.

Tiểu Lôi lúc này mới cố ý thở hắt ra, cười nói: “Các người đều nhận, vậy là tốt rồi. Ta giúp cho các người nhiều như vậy, các người cũng phải tỏ vẻ một chút phải không?”

212. Chương 213: Theo Đuổi Quấy Rầy (hạ)

“Phì!” Tiểu Lôi trợn mắt: “Cám ơn? Một câu cám ơn của người, định đuổi cổ ta hả?”

“Chuyện này ”

Tiểu Lôi giả vờ tức giận cười to, lạnh lùng nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ tiểu gia ta xuất khí lực cho các người vô ích sao?”

Quan Giác mắt thấy phương tượng sư huynh nói không nên lời, đành phải cứng cổ nói: “Tiểu Lôi tiên sinh chuyện này gọi là thi ân bất cầu báo, từ trên xuống dưới Phục Hồ Tự ta đều cảm ân đức của người, tất sẽ ghi lòng tạc dạ”

“Mẹ cái thi ân bất cầu báo của người!” Tiểu Lôi lông mày dựng ngược tròng mắt mắng to, làm cho Quan Giác hòa thượng sợ tới mức cả người run lập cập, liền nghe thấy Tiểu Lôi quát: “Ta hỏi người! Lão tử có phải là hòa thượng của Phục Hồ Tự các người!”

“Tự nhiên không phải”

“Vậy ta thiếu tiền các người?”

“Đương nhiên không có!!”

“Vậy hay là các người có ân huệ với ta??”

“Điều này, tự nhiên cũng tuyệt đối không có”

“Thế là được.” Tiểu Lôi tự tin nói: “Thứ nhất ta không nợ các người, thứ hai với các người vô thân vô cố, bằng vào cái gì phải ta hỗ trợ cho các người? Lời nói ra khó nghe, tiểu gia ta vốn không phải người có tâm địa Bồ Tát gì cả..... vứt cái đạo nghĩa chó má gì đó không nói, cho dù đám hòa thượng các người từng người chết trước mặt ta, ta cũng không có nghĩa vụ tới cứu các người đúng không?”

“Nhưng nhưng, thấy chết không cứu, còn vì đạo nghĩa chính đạo của chúng ta” Quan Giác còn muốn phân biện.

“Mẹ! Cái tên giặc trọc nhà ngươi!” Tiểu Lôli mắng to: “Mẹ! Lão tử giúp các ngươi, nếu như không muốn thù lao, đó là tiểu gia ta hào phóng! Nếu muốn thù lao, cũng là phần của ta! Đám hòa thượng các ngươi nhận ân huệ, lại còn ngênh ngang như vậy. Tựa như lão tử thiếu các ngươi nên phải ra sức vì các ngươi à?”

Quan Giác dù sao là hòa thượng, loại mĩa mai thô bỉ thế này, hẳn như thế nào có thể nói lại Tiểu Lôli? Huống hồ những lời này của Tiểu Lôli mặc dù là cường từ đoạt lý, nhưng lại khiến cho người người không cách nào phản bác. Hắn chỉ e hèm miễn cưỡng nói: “Vậy hãy niệm tình mọi người cùng trên Nga Mi sơn, Phục Hổ Tự ta cùng Tiêu Dao quý phái nhiều ít cũng có chút giao tình hương khói”

Tiểu Lôli lần này liền mắng đi mắng lại, bĩu môi: “Ta đã không còn là người Tiêu Dao phái. Cái gì hương khói giao tình, với ta không có quan hệ.”

Quan Giác sắc mặt tái nhợt, dưới tình thế cấp bách, thiếu chút nữa liền muốn nói: “Ngươi năm đó thường trốn đến tổ trai Phục Hổ Tự ta ăn vụng”

Bất quá may mà hắn cũng biết loại lời này nói đến cũng vô dụng. Lời ra đến miệng liền nuốt trở về.

Tiểu Lôli lại cười ha ha: “Thiên hạ làm gì có sự tình tiện nghi như vậy? Cho dù là thuê công nhân, cũng phải phát tiền lương! Tóm lại là không thể tùy tiện nói chơi được. Nhẹ nhàng nói một câu cảm ơn là xong sao? Được! Ta đây gửi lại ngươi một câu cảm ơn, sau đó ta đi phóng thích yêu nhân Thánh Huyết Tông, để hắn lại tìm đến quấy rầy các ngươi, lần này tiểu gia mặc kệ! Ngươi thấy thế nào?”

Quan Nguyệt thở dài, lắc đầu nói: “Thôi, thôi. Chung quy là chúng ta nhận ân huệ từ thí chủ, tự nhiên là nên đền ơn. Thí chủ muốn cái gì, mời nói đi.”

Tiểu Lôli lúc này mới đổi giận làm vui, cười nói: “Quả nhiên là nhất tự cháp chương a, lời nói này mới có điểm khí khái ta muốn gì, cũng không khó. Bảo bồi đó trong chùa các ngươi, để ta ngó qua là được. Nếu không nói ra, ta cay đắng giúp các ngươi, còn đắc tội với người trong ma đạo, lại ngay cả bảo bồi này hình dáng gì cũng chưa thấy qua. Có phải oan uổng quá không?”

Không để cho hai hòa thượng xuất ngôn cự tuyệt, Tiểu Lôli lập tức bồi thêm một câu: “Ta đã nói rồi ta chỉ liếc qua mà thôi, tuyệt đối sẽ không xuất thủ cướp thứ gì đó của các ngươi. Hai đại hòa thượng. Ta ở Nga Mi sơn cũng được một đoạn thời gian, hai vị nên biết tính tình Tiểu Lôli ta, mặc dù là đắc tội với nhiều người một chút, nhưng nếu nói ra, cho tới bây giờ vẫn không có nuốt lời phải không? Nói tới đây, ngữ khí Tiểu Lôli biến đổi, trở nên bất hảo: “Nếu các ngươi khăng khăng không chịu, ta cũng không khó xử các ngươi, cùng lắm vỗ vỗ mông bỏ đi, coi như lần này ta làm không công cho các ngươi Bất quá, miệng ta cũng không quá kín, ngày thường nói chuyện với người khó tránh sẽ nói ra cái gì mà bốn mùa như xuân, mùi hương thơm ngát, hoặc là trên tảng đá có thể có loại hoa cỏ gì đó, vân vân”

Nếu lời nói trước là uyển chuyển cầu người, thì vài câu sau là uy hiếp. Quan Nguyệt hòa thượng là tên ngu muội, nghe thấy vậy lập tức kêu lên: “Không thể nói được! Không thể nói được!”

Tên gia hỏa này! Ngươi đã nói như vậy thì còn gì nữa? Người tham lam trong thiên hạ nhiều như vậy, khó tránh khỏi có người sinh ra ý xấu tìm đến, khi đó, Phục Hổ Tự này còn ngày nào được an bình đây!

Tiểu Lôli trợn mắt: “Không thể nói được sao? Vì sao lại nói không được? Miệng là ở trên người ta, lần này hao tổn phí lực giúp các ngươi mà không được gì, cho dù không có gì thì cũng được thôi ngươi lại còn muốn quản ta muốn nói gì sao?”

Quan Nguyệt, Quan Giác hai người liếc mắt nhìn nhau, quả thực không có biện pháp với tiểu vô lại này. Trong lòng họ cân nhắc một chút, chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ thôi.

Huống hồ người này bây giờ đã biết chi tiết, sau này khó tránh khỏi bị hắn ghi nhớ trong lòng, hắn đã nói muốn xem, vậy nói gì cũng phải cho hắn nhìn một chút.

Tiểu Lôli thấy hai hòa thượng đang dao động, cười nói: “Các ngươi cứ yên tâm đi, ta tuyệt không xuất thủ cướp đoạt là được. Tiểu Lôli ta nói chuyện, một là một, hai là hai! Nói ra sẽ không nuốt lời!”

Nói xong hắn liền phát trọng thệ: “Tiểu Lôli ta thề với trời, Tam Thanh Đạo Tôn tại thượng, hôm nay nếu hai vị hòa thượng cho ta thấy kiện bảo bồi kia, Tiểu Lôli ta quyết không ra tay cướp đoạt! Nếu phạm lời thề này, xin cho ta không sống quá hai mươi lăm tuổi.”

Hai hòa thượng biết sự tình hôm nay là không có biện pháp. Tiểu Lôi này gian trá như quỷ, cho dù là muốn lừa hắn, cũng lừa không xong.

Quan Nguyệt thở dài một tiếng: “Được rồi vậy mời cùng bần tăng đến đây.”

Nói xong, dẫn Tiểu Lôi đi vào phía trong, tới trước phiến sơn bích kia, chỉ vào “cái hố” ở phía trước, Quan Nguyệt nói: “Nếu người muốn thấy bảo bối đó, bần tăng cũng không dám nói người không thể không thấy, cũng phải xem cơ duyên và tạo hóa của người”

Tiểu Lôi sắc mặt trầm xuống: “Đây là ý tứ gì?”

“Người xuất gia không nói dối” Quan Nguyệt thuận miệng nói vậy, lại đột nhiên cầm bật, mặt hắn đỏ lên.

Cái gì mà không thể nói dối, đêm nay trước mắt đã nói dối một hồi rồi.

Tiểu Lôi cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Vậy là sao?”

Quan Nguyệt thở dài: “Chuyện này kể ra, phải nói tới ba năm trước đây kể ra, bảo bối này, bần tăng cũng không biết nó như thế nào xuất hiện ở chỗ này, chỉ là ba năm trước, bần tăng tọa thiền ở chỗ này, lúc đó đang vào buổi đêm, lại đột nhiên trông thấy trên mặt đất trong sơn cốc này, bỗng lóe lên một điểm kim quang, lúc ấy ta đang tọa thiền, nghĩ là tâm ma tạp niệm, trong lòng tận lực thu liễm tâm thần, nhưng lại phát hiện đó không phải là ảo giác, mà là thật. Ta hiếu kỳ, đứng dậy nhìn, lại phát hiện kim quang kia chạy trên mặt đất, phẳng phất có thể thấy dưới mặt đất, có một đoàn kim quang đang di chuyển, ta đi đến nơi này, nó lại chạy đến chỗ khác, thủy chung không tiến sát lại được. Giống như nó là sinh vật sống vậy!”

Ngày thứ hai sau đó, trong sơn cốc liền xuất hiện kỳ quan. Trên tảng đá tự nhiên lại có thể mọc ra hoa cỏ, hoa cỏ này sinh cơ bất tận, mùi hương thơm ngát bay khắp nơi, ngửi vào nhẹ nhàng muốn lên tiên. Ta ở trong cốc khổ tu, không ngờ trong vòng một năm pháp lực đại tiến! Bất quá, bần tăng vẫn không có khả năng đụng đến vật này, chỉ là nó ở dưới mặt đất của sơn cốc này, đó là sự thực! Chuyện này kể ra cổ quái, bần tăng cũng từng muốn đào xuống ba tấc, nhưng đào xuống ở dưới đất này toàn là nham thạch, cái gì cũng không có. Thiết tưởng, vật kia như thế nào có khả năng chạy qua chạy lại trong nham thạch? Sự tình này, bần tăng cũng nghĩ không ra. Sau đó ta nói lại cho sư đệ Quan Giác của ta, càng làm cho người ta nghĩ không ra, Quan Giác sư đệ ta cũng thử nghiệm ngồi tại trong sơn cốc này bảy ngày bảy đêm, thủy chung lại không thấy bảo bối kia. Nhưng đến khi ta ngồi đó một đêm, lại thấy liền nghĩ đến Phật môn bảo bối này, chỉ có người hữu duyên mới có thể thấy.”

Quan Giác sư đệ ta, không nhìn thấy bảo bối, song ngồi trong sơn cốc tu luyện, lại thực sự là làm ít hưởng nhiều. Bất quá cũng tăng tiến không kém ta. Sự tình này, như thế nào cũng nghĩ không ra, chúng ta đã kiểm tra kỹ lưỡng, lúc này mới đoán rằng, chẳng lẽ bảo vật này là” Nói tới đây, sắc mặt Quan Nguyệt thiện sư có chút xấu hổ.

Tiểu Lôi lại không có nhiều băn khoăn như vậy, trực tiếp mở miệng: “Là xích châu, đúng không?”

“A di đà phật!” Hai hòa thượng đều chấp tay bái tạ nói: “Trong Phật môn chúng ta Xích châu chỉ là những lời đồn đại hoang đường. Bần tăng nổi tham niệm, tội quá tội quá”

Tiểu Lôi nghe bọn họ nói như vậy, mắt thấy biểu tình thần thái khí độ của hai hòa thượng, đều không giống giả mạo, không khỏi nhíu mày nói: “Nói như vậy, ta muốn nhìn bảo bối này, còn phải có duyên phận gì?”

“Đúng vậy!” Quan Nguyệt nghiêm mặt nói: “Phật độ người hữu duyên, nếu là vô duyên, cũng không thể cưỡng cầu.”

Tiểu Lôi cười nhạo: “Người hữu duyên hắc hắc, tựa như người, bảo bối từ trên trời rơi xuống, rơi vào trong lòng người, người chiếm làm của riêng, cho dù thiên hạ còn người hữu duyên khác, sao có thể nhìn thấy được?”

Quan Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ không nói.

Tiểu Lôi phẩy tay, nói: “Tốt lắm, đã như thế, ta ở chỗ này chờ hai buổi tối, nếu nhìn thấy, là duyên phận của ta, nếu không thấy, chuyện này cũng không trách các người.”

Hắn liếc nhìn hai hòa thượng, trông thấy bọn họ tựa hồ còn có chút băn khoăn, Tiểu Lôi cười gian xảo: “Ta đã phát thệ, tự nhiên sẽ giữ lời, các ngươi yên tâm.”

Trong lòng hắn lại thầm nói: Phát thệ, ta chỉ nói “Tiểu Lôi ta không ra tay”, chứ không nói là ta không động thủ, lại chưa nói ta không cho người khác động thủ - ta trở về kêu Diệu Yên lão bà tới chôm, cũng không phá lời thề chứ.

Còn như sống không quá hai mươi lăm tuổi buồn cười! Sở sinh tử của Diêm La vương còn bị ta xé, tiểu gia ta tự nhiên trường sinh bất tử, tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề. Ha ha

213. Chương 214: Nhân Quả Báo Ứng

Địa phương bị cháy đen kia khói đen vẫn chưa tan, “Ngồi ở nơi này một đêm? A a” Tiểu Lôi thở dài, cười khổ lắc đầu: “Cái này cũng là tự mình chuốc lấy.”

Quan Nguyệt Quan Giác tự nhiên là không dám ở bên cạnh quấy rầy hắn, đã sớm bỏ chạy. Tiểu Lôi dứt khoát khoanh chân ngồi trong “hang động”, gạt bỏ tạp niệm, thu liễm tâm thần, dần dần tiến vào cảnh giới không minh.

Giờ phút này khói mù tan đi, trăng thanh gió mát, nếu trước mắt không phải là một mảnh đất khô cằn, còn thêm vài phần tâm trạng, nên Tiểu Lôi mặc dù thu liễm tâm thần, nhưng luôn luôn chú ý chung quanh sơn cốc.

Quả nhiên, một đêm qua đi, Tiểu Lôi ngay cả cái bóng quỷ cũng không có nhìn thấy, đừng nói gì đến xích châu, hắn cứ ngồi một mình như vậy suốt đêm mà không thu được gì, sau khi hừng đông, Tiểu Lôi bắt đắc dĩ cười, phủi bụi bặm trên quần áo, chậm rãi ra khỏi sơn cốc, bên ngoài đã sớm có tăng nhân trong chùa đợi chờ, xách thùng cầm chậu, đem tới cho Tiểu Lôi rửa mặt.

Ngoài ra còn có tăng nhân đưa tới cơm chay, Tiểu Lôi chỉ ngồi hưởng dụng xong, mới mở miệng: “Quan Nguyệt thiền sư đâu?”

Tăng nhân trước mặt nói phương tượng đang xử lý tổn thất trong trận hỏa hoạn tại chùa.

Tiểu Lôi cười thầm, mình thuận thế phóng hỏa, sợ rằng trong Phục Hồ Tự tổn thất không ít. Phỏng chừng Quan Nguyệt thiền sư rất đau đớn.

Hắn không khỏi đắc ý hỏi: “Trận hỏa tai tối qua, đã đốt bao nhiêu phòng?”

Tăng nhân kia thở dài: “Tổng cộng đã hủy mất bốn gian thiền viện, may mà Phật tổ phù hộ, Đại hùng bảo điện và Tàng kinh các không sao.”

Tiểu Lôi gật đầu, nghĩ thầm nơi này cái gì mà Phật tổ phù hộ, đó là tiểu gia ta hạ thủ lưu tình mà thôi.

Hắn lại hỏi tới tổn thất trong chùa. Bất quá thiền viện đã bị hủy cần phải xây lại, cháy mất một ít kinh văn. Phải tìm người sao lục lại, còn về người trong chùa, trái lại không có tổn thất gì, bất quá có vài hòa thượng bị khói làm cho ngất đi, sau đó đã được cứu tỉnh, cũng không có việc gì.

Tiểu Lôi hỏi một chốc, hiểu được Quan Nguyệt Quan Giác xem ra hôm nay sẽ không gặp mình. Quá nửa hai hòa thượng này sợ hãi, không dám gặp mình, chỉ tránh ở trong chùa giả vờ xử lý sự tình hỏa hoạn. Chỉ hy vọng mình đợi đến sáng mai, đêm nay nếu không thu hoạch được gì, sẽ tự động chuồn đi, vậy là xong xuôi.

Cười trong chốc lát, ban ngày dù sao hắn cũng không có chuyện gì để làm. Ngẫm nghĩ, vốn định quay về xem qua Tiêu Dao phái, chỉ là việc đã tới trước mắt, lại xóa đi ý niệm này trong đầu.

Vốn trong lòng hắn, quả thật có một việc quan trọng hơn, là thân thể của mình, vẫn muốn tìm đến thúc thúc Ngô Đạo Tử để hỏi rõ ràng.

Nhưng khi chuẩn bị đi, hắn lại đột nhiên chùn bước, không khỏi cười gượng: “Tính ra, chuyện này hay là không cần hỏi. Hỏi để làm gì? Ta quen tự do, nếu hỏi mà lại không giống như mình tưởng, không phải là nằm mộng giữa ban ngày sao?”

Đấu tranh trong chốc lát, hắn cảm thấy trong lòng lại có chút cam chịu. Hắn từ nhỏ không có thân nhân phụ mẫu, bây giờ đột nhiên biết được một chút thân thể của mình, tự nhiên muốn tìm hiểu rõ ràng. Nhưng lại cảm thấy hơi e ngại khi sắp biết được chân tướng. Ngẫm nghĩ một hồi, lại đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

Chính là ngoài hai hòa thượng Thiên Đài Tự, Diệu Nghiêm và Diệu Tâm, còn có yêu nhân Thánh Huyết Tông.

Hai hòa thượng Thiên Đài Tự, Diệu Nghiêm cùng Diệu Tâm quỳ ở ngoài chùa một buổi tối. Đến sáng liền tạ tội với Quan Nguyệt Quan Giác, chuẩn bị hạ sơn. Hai hòa thượng này trộm gà bắt thành, còn mất cả gạo. Tiểu Lôi cũng không định lại làm khó họ. Hai gia hỏa đó mặc dù tham lam, nhưng cũng may không có tội lỗi gì quá lớn. Vì vậy hắn liền chạy đến xem yêu nhân Thánh Huyết Tông.

Hòa thượng mặt đen đã bị chế trụ, nhốt trong một khu thiền phòng. Tiểu Lôi muốn gặp hắn, tăng nhân đi cùng cũng không dám ngăn trở, một mặt hồi bẩm Quan Nguyệt thiền sư, một mặt trực tiếp dẫn hắn đi.

Trong ngoài thiền viện, đều dùng Phật gia kim cương linh cùng pháp khí hàng ma trấn yêu trấn trụ, còn phía trên cửa ra vào và cửa sổ đều được dán những cuộn kệ ngữ được viết bằng bút chu sa.

Bên ngoài còn có vài hòa thượng, ngồi trong sân, xếp thành một hàng, tay phải gõ mõ, tay trái lần Phật châu, trong miệng niệm Đại Kim Cương Phục Ma Chú hàng yêu phục ma.

Tiểu Lôi mắt thấy tăng nhân Phục Hổ Tự làm như vậy, không khỏi trong lòng có chút buồn cười.

Yêu nhân tu hành chính là pháp thuật Thánh Huyết Tông, pháp lực cũng là huyết dịch. Ngày hôm qua hắn bị chặt đứt một cánh tay, chảy mất nhiều huyết dịch như vậy, pháp lực yếu đi rất nhiều. Hiện giờ bản sự mười thành nhiều nhất chỉ còn lại ba thành, cho dù không cần nhiều pháp khí trấn áp như vậy, chỉ cần một chiếc khóa thép, hắn tuyệt đối trốn đi không thoát. Mắt thấy đại trận binh khí của hòa thượng Phục Hổ Tự như thế, quả thật có chút dư thừa.

Nếu dựa theo tính khí của Tiểu Lôi, sẽ xuất một kiếm chém yêu nhân, nhổ cỏ tận gốc, đây mới là tiện lợi nhất. Bất quá hòa thượng này ôm tín điều gọi là “người xuất gia không dám sát sinh”, quả thực có chút buồn cười!

Nhưng dường như những chuyện các hòa thượng này làm, dùng nhiều trận pháp pháp khí vây khốn hắn, hòa thượng bên ngoài ngày đêm không ngừng niệm động Kim Cương Phục Ma Chú, kỳ thật là bào mòn từng phần pháp lực của hắn, đợi cho quá mười ngày, pháp lực yêu nhân hao hết, linh khí tỏa ra, tự khô kiệt mà chết, cũng là một kiểu chết.

“Một đao là xong! Chẳng lẽ cứ chậm rãi dùng đao mềm mà bào như vậy, cũng không phải là giết hay sao?” Tiểu Lôi có vài ý kiến, tự mình đẩy cửa thiền phòng, đi vào.

Trong thiền phòng, trên trần có đặt Kim Cương kính một mặt, trên mặt kính bảo quang lấp lánh, phía dưới yêu nhân đang quỳ trên mặt đất, người bị trói bởi một sợi xích sắt có mắt xích to như quả trứng, không biết bị trói bao nhiêu vòng. Thân thể càng tỏ rõ vẻ hư nhược, hiển nhiên một thân yêu khí của hắn, tại nơi Phật pháp thánh địa này, đã bị tiêu trừ rất nhiều, đã đôi chút không chi trì được nữa.

Tiểu Lôi đi nhẹ tới, đá nhẹ hắn một cước, hạ giọng nói: “Còn sống không?”

“Ồ” yêu nhân kia gầm nhẹ lên một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu lên, bên khuôn mặt vốn đen sì của hắn, lại ẩn ước có màu xám bại trận, còn đôi mắt thì tràn đầy tử khí.

Tiểu Lôi đứng đó, cũng có chút lo lắng. Đám hòa thượng bên ngoài niệm kinh. “Ma mẽ ma mẽ hồng” loại thanh âm này phẳng phất không phải từ cửa sổ cùng cửa đi truyền tới, phối hợp với pháp khí và trận pháp chung quanh, mà dường như là từ bốn phương tám hướng truyền đến. Người nghe được trong lòng lo lắng, đầu óc choáng váng.

Tiểu Lôi thở dài, mắt thấy hình dáng này của yêu nhân, sợ rằng không xong rồi.

Bất quá Tiểu Lô đương nhiên sẽ không đồng tình với loại yêu nhân tu luyện pháp thuật mà hút máu, cũng không biết đã hại chết bao nhiêu người, gây ra bao nhiêu sát nghiệp.

Hắn khom người, liếc nhìn yêu nhân, hạ giọng nói: “Người còn có thể nói chuyện được không?”

“Nói được.” Thanh âm mặc dù có chút hư nhược, bất quá coi như rõ ràng.

Tiểu Lô thở dài: “Hà tất như vậy?” Người cứ tránh ở trong Thiên Đài Tự cho thật tốt đi. Vốn còn có thể sống, lại chỉ vì một bảo bối. Không để ý che dấu thân phận mình mà chạy đi tìm chết. Phải biết trên núi Nga Mi này, tông phái tu hành không ít, không nói đến Phục Hổ Tự, đơn giản là Tiêu Dao phái bên cạnh, chính là một trong thiên hạ tam đại tông môn. Há có thể để người chọc vào sao?”

“Người chết vì tài vật, chim chết vì ăn!” Yêu nhân kia lắc đầu, thấp giọng nói một câu.

Tiểu Lô gật gật đầu: “À, ta hỏi người. Về Phật môn chi bảo của Phục Hổ Tự, người biết được bao nhiêu?”

Yêu nhân kia đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt Tiểu Lô, lộ vẻ sàu thâm cười quái dị hai tiếng: “Người cũng có chủ ý với cái đó?”

Tiểu Lô mặt không đỏ, tâm không động, ngược lại cười nói: “Kỳ quái. Người có thể có chủ ý, chẳng lẽ ta lại không thể?”

Yêu nhân kia lại gật gật đầu nói: “Nói cũng không sai.” Hắn đột nhiên cười quái dị: “Nhưng đáng tiếc. Người lại tìm không thấy máu chốt, có phải không?”

Tiểu Lô thần nhiên nói: “Không sai, ta mặc dù đã có vài manh mối, nhưng giống như bảo bối đó cũng không phải quá dễ dàng tìm. Người đã có thể thượng sơn tầm bảo, tự nhiên là biết một ít cách thức.”

“Không tệ!” Trong mắt yêu nhân có chút đắc ý: “Vì vật này, ta hao phí vô số tinh lực, tra xét Phật gia điển tịch, cho dù hai hòa thượng Diệu Nghiêm Diệu Tâm kia biết cũng tuyệt không hơn ta! Hừ, nếu không phải bởi vì ta không phải Phật môn đệ tử, trên người tà khí quá nặng, không tiếp cận được bảo vật kia, ta đã sớm tự mình đến đây, còn mang theo hai phế vật kia sao!”

Tiểu Lô thở dài, lạnh lùng nói: “Chỉ đáng tiếc, công phu này của người, đều xem như uổng phí.”

Yêu nhân kia ngạo nghễ nói: “Hừ, ta cả đời này, sống cũng đủ rồi, hạ thủ vô số tính mệnh trong tay, sớm muộn gì cũng có một ngày chết, tự trong lòng mình cũng biết. Người không cần dùng những lời này châm chọc ta!”

Tiểu Lô cười, kẻ sát vài phân, thấp giọng: “Không bằng chúng ta hợp tác giao dịch, thế nào?”

“Giao dịch?” Yêu nhân sắc mặt khê động, lại lắc đầu: “Người chịu phóng thích ta sao? Ta không nghĩ chạy..... Ta tu luyện đến mức pháp lực này, hao phí đủ chín mươi một năm công phu, giết cả mấy trăm nhân mạng, mới tu luyện đến cảnh giới này. Trận chiến ngày hôm qua, người phá pháp thể của ta, ta đổ rất nhiều máu, đã bị thương đến chân nguyên, mặc dù người phóng thích ta, một thân pháp lực này của ta lại không khôi phục được, nếu muốn khôi phục pháp lực, lại cũng cần thời gian chín mươi một năm, còn phải có mấy trăm nhân mạng, nhưng ta giờ đây lại không có nhiều dương thọ như vậy cả đời ta cừu gia vô số, ta không có pháp lực, không thể tự bảo vệ, cho dù ly khai nơi này, cũng khó tránh khỏi cái chết. Đẳng nào cũng chết, vậy cứ chết ở chỗ này, cũng không có sao.”

Tiểu Lô nghe xong, nhin không được cười nói: “Người thật sự muốn được thả.”

Yêu nhân hừ một tiếng, không nói nữa.

Tiểu Lô thở dài: “Nhưng người bây giờ bị giam ở chỗ này, trên đầu có Phật môn kim cương kính trấn trụ nguyên thần, chung quanh pháp khí canh giữ hồn phách, bên ngoài có hòa thượng niệm kinh vây khốn thân niệm của người. Pháp lực tinh huyết của người sẽ bị giảm từng phần đến lúc tiêu ma, đợi đến lúc cuối cùng dầu hết đèn khô, người cố nhiên khó tránh khỏi cái chết, nhưng hồn phách người cũng bị pháp khí thu lấy, vạn kiếp bất phục! Người mặc dù đã chết nhưng đến quỷ cũng không làm được! Vong hồn cũng không xuống được âm tào địa phủ! Chẳng lẽ người cũng nguyện ý?”

Cơ nhục trên mặt yêu nhân giật giật, trong lòng không khỏi run lên.

Phải biết rằng, phàm là người tu hành, kể cả là tu tiên, tu ma, hay tu yêu, kỳ thật đại đa số đều sợ chết. Bởi vì bọn họ tin tưởng rằng con người sinh tử đều có luân hồi, mặc dù chết rồi, cũng có thể bảo trụ nguyên thần, cho dù vong hồn hạ xuống địa phủ, bất quá cũng chờ đợi để lần nữa làm người. Nói trắng ra, bất quá là một vòng luân hồi mà thôi. Nhưng nếu hồn phách đều không có, chuyện này mới thực sự là đáng sợ! Nếu ngay đến xuống âm phủ đầu thai cũng không được. Ngay sau đó đến luân hồi cũng không có, khi đã hồn phi phách tán thật sự, thì cũng là “cái gì cũng không có.” Cho nên Tiểu Lô vừa nói như vậy, yêu nhân đó quả nhiên trong lòng có chút sợ hãi.

Tiểu Lô đứng dậy, lạnh lùng nói: “Tự ngươi biết tất nhiên trốn bất quá là chết, ta cũng không có khả năng cho ngươi con đường sống. Trời cao có đức hiếu sinh, ngược lại ta có thể đối xử khoan hồng, cho hồn phách ngươi còn có thể xuống địa phủ. Tội ngươi gây ra quá nhiều, sau khi xuống địa phủ, khó tránh phải kinh qua mười tám tầng địa ngục dày vò, nhưng chỉ cần ngươi thụ trừng phạt xong, tự nhiên còn có cơ hội lần nữa đầu thai luân hồi, ít nhất cũng tốt hơn hồn phi phách tán, không có kết quả phải không?”

Yêu nhân sắc mặt quả nhiên giãn ra, trầm mặc một lát, rồi cuộc nhẹ nhàng thở dài: “Thôi thôi, cũng là mệnh số của ta, xem ra mệnh số ta coi như phải thua trong tay ngươi. Ngươi muốn biết cái gì, ta sẽ nói cho ngươi.”

Tiểu Lô trong lòng vui vẻ, trên mặt cũng không động thanh sắc, chậm rãi tiến sát đến, thấp giọng nói: “Nói cho ta biết, như thế nào mới có thể tiến sát đến kiện bảo bối kia?”

“Vật này, chính là Phật môn chí bảo. Nếu không có Đại Thần Thông, Đại Từ Bi, Đại Công Đức Hoạt Phật Bồ Tát chuyển thế, mới có thể tiếp cận. Những người khác, mặc dù pháp lực mạnh mẽ, lại không có cách gì hiểu rõ. Cho dù ngươi pháp lực cao cường, cũng không thấy được nó!”

Tiểu Lô nghe vậy nhú mày: “Thế Quan Nguyệt thiền sư, như thế nào lại có thể thấy được nó?”

Yêu nhân nói: “Quan Nguyệt lão hòa thượng rất ngu muội, loại tăng nhân như hần, khổ tu cả đời, không biết đã tọa thiền bao nhiêu năm tháng, cả đời niệm Phật, tự nhiên Phật ý tinh thông. Đã ẩn ước tu được một chút Phật pháp, có Phật quang hộ thể, mới có thể thân cận bảo bối kia. Ta xem Quan Nguyệt chính là hòa thượng khổ tu thực sự, cho nên mới có thể thấy bảo bối, có điều tu vi của hần mặc dù có chút Phật pháp, có thể thấy nhưng lại không được bảo bối! Hắc hắc cho nên ta mới dám tới tranh giành nếu là hần đã đạt được kiện bảo bối ấy, quá nửa pháp lực sẽ tinh tiến, nếu hần đã có được pháp lực trong xích châu, ta không có đại thần thông sao dám đến nơi này tìm chết?”

Tiểu Lô ngẫm nghĩ, cảm thấy hần nói đúng, lại hỏi: “Vậy ngươi đã thượng sơn, tự nhiên là có biện pháp có thể tiếp cận bảo bối đó?”

Yêu nhân đắc ý cười: “Kỳ thật cũng không khó! Ta đã từng vụng trộm tìm kiếm hỏi thăm rất nhiều chùa trong thiên hạ, tìm được một hạt xá lợi từ cao tăng đời trước lưu lại! Hạt xá lợi này, chính là sau khi cao tăng viên tịch đã hỏa táng lưu lại, cũng là Phật gia trọng bảo, trong đó tích giữ cả đời khổ tu Phật pháp của vị cao tăng, tự nhiên có thể thân cận bảo bối kia. Bất quá ta không thể đến gần được, ta định để cho hai hòa thượng Diệu Nghiêm, Diệu Tâm, chọn ra một tên cầm hạt xá lợi, chắc có thể tiếp cận bảo bối.”

Tiểu Lô lập tức vươn tay: “Đưa đây!”

Yêu nhân do dự một chút, thở dài nói: “Thôi thôi, chung quy gặp được ngươi, ta nhận thua! Hạt xá lợi đó ta chưa từng mang theo người, mà để ở chỗ Diệu Nghiêm hòa thượng. Ta là người trong ma đạo, nếu trên người cầm theo Phật môn xá lợi, không chịu được Phật quang của Phật gia. Diệu Nghiêm mặc dù có chút ham sống sợ chết, lại có chút tục khí, bất quá dù sao một đời cũng tinh thông Phật môn, có chút Phật tính. Cho hần mang theo, quá nửa có thể dẫn dụ bảo bối kia xuất hiện.”

Tiểu Lô nhìn hần một hồi, mới khẳng định lời hần nói là thật. Lúc này mới gật gật đầu: “À, hóa ra là như thế.”

Yêu nhân nói: “Được rồi, chuyện ta biết đều nói cho ngươi rồi, ngươi hãy để cho ta được chết một cách mau chóng! Nếu cứ ở chỗ này, bị hòa thượng niệm kinh ba năm ngày, bị giày vò đến chết, cái đó quá mức khó chịu. Không bằng ngươi đại phát từ bi, một chuồng kết liễu ta cho xong!”

Tiểu Lô nhàn nhạt cười: “Người tu hành như ta, còn phải lo lắng thiên kiếp, nên không thể sát sinh. Người tự tận đi!”

Nói xong, hần búng ra một tia kim quang bay tới kim cương kính, kim cương kính nứt thành một đường rồi vỡ nát.

Tia Phật quang nhàn nhạt trong thiền phòng, rốt cuộc cũng thu lại, tiếng niệm kinh của hòa thượng bên ngoài, cũng không còn chói tai nữa.

“Được rồi, trận pháp này đã bị phá, người bây giờ mặc dù có chết, hồn phách cũng sẽ không bị thu vào trong Kim Cương kính.” Tiểu Lô lạnh lùng nói, nói xong, đưa tay nắm lấy sợi xích trên người yêu nhân, dùng sức rút ra, xích sắt lập tức gãy thành từng đoạn.

Yêu nhân mặt lộ vẻ vài phần cảm kích, quỳ xuống khấu đầu: “Đa tạ đa tạ!”

“Người bắt tất phải cảm ơn ta. Người tự tận, vong hồn còn phải xuống địa phủ. Dưới địa phủ có bản ghi chép lại tội nghiệp của người, người phải kinh qua mười tám tầng địa ngục chịu khổ. Mặc dù còn có cơ hội luân hồi, cũng phải chịu hết sự tình thống khổ dưới địa ngục.

Sắc mặt hần đầu tranh trong chốc lát, đột nhiên lộ vẻ cười sầu thâm: “Nhân quả báo ứng! Ta đã bước trên con đường này, cũng phải chuẩn bị cho tốt!” Nói xong, giơ cao tay, dùng sức kích một chưởng lên thiên linh cái của mình, sau đó yếu ớt ngã xuống, khí tuyệt thân vong.

Tiểu Lô nhìn hần, thở dài, chậm rãi ra khỏi thiền phòng.

Hòa thượng phía bên ngoài vẫn còn đang niệm kinh, nhưng không biết người ở trong đã chết rồi. Tiểu Lô hướng tới đóm hòa thượng gặt đầu, rồi nhanh đi.

“Hắc hắc! Hay cho tên Diệu Nghiêm hòa thượng giáo hoạt, trên người có xá lợi Phật gia, lại gặt không nói cho ta biết! Xem ra lòng tham thực sự quá lớn, ngay cả mạng cũng không cần!”

Tiểu Lô trong lòng cười lạnh, rời đi tìm tới Thiên Đài Tự Diệu Nghiêm hòa thượng.

Đi tới bên ngoài, liền thấy Quan Giác dẫn vài tăng nhân đi tới, Tiểu Lô chặn đường hỏi: “Hai tên tặc ngục Thiên Đài Tự đâu?”

Quan Giác thấy hần phía xa, sắc mặt có chút xấu hổ, nghe hần hỏi, lập tức trả lời: “Bọn họ đã hạ sơn. Tối hôm qua hai người bọn họ quỳ bên ngoài một đêm, xem như đã bị trừng phạt, vừa mới cáo từ, đã hạ sơn rồi. Hai người ngược ngung, không dám cáo từ sư huynh của ta, chỉ nói với ta một tiếng rồi bỏ đi.”

Tiểu Lô gật đầu, cũng không nói thêm với Quan Nguyệt, bước đi nhanh như chớp, thân thủ phẳng phất như cơn gió nhẹ, đuổi theo hòa thượng Thiên Đài Tự.

214. Chương 215: Chỉ Trách Người Đã Mang Nhầm Tên

Chỉ vì hình dáng Tiểu Lô bây giờ, nếu nhãn lực hơi kém một chút, e rằng chỉ nhìn thấy một bóng mờ lướt qua.

Nhưng Tiểu Lô truy tìm đã ba dặm đường, nhưng vẫn không thấy người Thiên Đài Tự đâu. Nguyên lai Thiên Đài Tự Diệu Nghiêm trong lòng sợ hãi, hần che dấu sự tình xá lợi Phật môn, cũng vì tâm tồn tham niệm chỉ muốn ly khai nơi này. Vốn dĩ hần tưởng rằng sự việc kín kẽ, chuyện xá lợi này, đối phương tịnh không biết, vừa lúc có thể tự mình chiếm lấy. Mặc dù chạy một chuyến, không cướp được bảo bối gì, nhưng được một xá lợi, cũng là đại thu hoạch rồi. Cho nên vội vàng cáo biệt người Phục Hổ Tự, thấy Tiểu Lô không có ở bên cạnh, thuận miệng hỏi một câu, biết được Tiểu Lô trong sơn cốc phía sau núi, trong lòng càng yên tâm. Liền ra khỏi chùa, lập tức mang theo thủ hạ tăng nhân của mình chạy như điên.

Bọn họ hạ sơn, chạy bán sống bán chết, tự nhiên là rất nhanh. Chỉ là hai hòa thượng Diệu Nghiêm Diệu Tâm, hiểu được chút pháp thuật, hơn nữa hai người được yêu nhân Thánh Huyết Tông chỉ điểm, pháp lực

cũng có một chút thành tựu, mặc dù không phải là cao thủ chân chính gì, nhưng miễn cưỡng coi như từ Luyện khí kỳ tới ngưỡng cửa Tu pháp kỳ. Hai người nếu triển khai thân pháp, cũng không thể coi thường.

Chỉ là đám tăng nhân thủ hạ, lại không có pháp thuật. Hai người mặc dù vài phần nóng vội, cũng không dám chạy quá nhanh, để lộ dấu vết! Dù sao nơi này là Nga Mi sơn, vạn nhất bị người ta nhìn thấy, hai người mình phải bỏ lại đệ tử mà bỏ chạy, khó tránh làm người khác hoài nghi. Nếu lọt vào lỗ tai tăng nhân Phục Hổ Tự, sợ rằng sẽ rước lấy sự nghi ngờ. Nếu bị tiểu ma tinh đó biết, càng không được! Cho nên hai người mặc dù sốt ruột, cũng không dám quá mức phơi bày dấu vết, càng thêm không dám bỏ rơi tăng nhân thủ hạ. Chỉ là may mắn bọn họ chạy rất nhanh, thoáng cái đã hạ sơn được hơn ba dặm. Tiểu Lôi lại không hề hay biết.

Trông thấy chạy như vậy cũng đã khá xa, phía sau cũng không có người truy đuổi, Diệu Nghiêm hòa thượng lúc này trong lòng mới thoáng an tâm.

Lại nghĩ đến tiểu vô lại trên núi. Không phát hiện ra sự tình mình đã cất dấu một viên xá lợi. Tự thấy mình cũng đa nghi, tiểu tử đó lại không phải là con trùng trong bụng ta, hẳn như thế nào biết được sự tình xá lợi? Còn như yêu nhân đó, đã bị cấm chế phạt môn chế trụ, sinh tử chẳng biết, cũng vị tất đã nói cho tiểu tử kia. Tiểu tử kia cũng không tự nhiên đi hỏi hẳn, tự nhiên mai này xá lợi, thuận tiện rơi vào túi của mình.

Lần này tới Nga Mi sơn, thật sự là không coi ngày! Mắt thấy sự tình sắp đặc thủ, tự nhiên ở đâu lại xuất hiện một tên tiểu vô lại. Bất quá yêu nhân kia xem ra là xong đời, mai này xá lợi, chung quy là mình chiếm tiện nghi. Tổng quát mà tính, coi như cũng có thu hoạch, xem như được món lời lớn! Nghĩ vậy, Diệu Nghiêm không nhịn được cười rộ lên. Nhưng đúng là hần gặp xui xẻo hết mức, vừa thoát khỏi hang hổ, lại nhảy vào long đàm!

Đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng kêu “A” thảm thiết!

Nguyên lai pháp lực Diệu Nghiêm vốn mạnh nhất, chạy đầu tiên ở phía trước. Nhưng vừa rồi suy nghĩ, cước bộ chậm lại vài bước, rút lại đằng sau, khiến sư đệ Diệu Tâm đâm đầu vào phía trước. Nhưng một tiếng kêu thảm thiết này, lại rõ ràng là do sư đệ Diệu Tâm hần phát ra!

Liền thấy một bóng người đâm tới ngay trước mặt, chính là sư đệ Diệu Tâm của mình, Diệu Nghiêm vội vàng vòng tay ôm lấy, cảm thấy hai tay vô cùng đau đớn! Cú va chạm này của Diệu Tâm, lực đạo đạt đến ngàn cân! Rắc rắc hai tiếng, xương tay Diệu Nghiêm lập tức gãy đoạn, nhưng không như sư đệ hẳn, bị mình xô vào lập tức bay ra phía sau, ngã lăn ra đất. Nỗi đau đớn này làm hai mắt hẳn như nổ đom đóm, cơ hồ muốn ngất đi tại đương trường. Hai tay mặc dù gãy đoạn, nhưng vẫn cảm giác đã ôm được Diệu Tâm trong người, trên người dính một mảnh huyết tinh, hốt nhiên rên rỉ hừ một tiếng, há mồm thổ một ngụm máu lên mặt Diệu Nghiêm, sau đó thấp giọng rên rỉ một tiếng: “Đau chết được đau chết ta được!”

Diệu Nghiêm trở mình xoay lại, đứng thẳng dậy, hai bên sườn có tiểu hoà thượng tới đỡ mình đứng dậy. Hần lúc này nhìn lại, trong lòng không khỏi cả kinh!

Trên sơn đạo trước mặt, đã thấy một nhân ảnh đang ở giữa đường, bạch y như tuyết, mái tóc như mây bay, chỉ là đang ung dung khoanh chân ngồi tại nơi đó.

Nhìn kỹ, người nọ không phải ngồi trên mặt đất mà cơ thể nàng lại cách mặt đất khoảng cách một thước, cả người lơ lửng giữa không trung, bộ bạch y dường như không vướng một chút bụi trần, thanh khiết làm người ta không dám nhìn, làm cho người ta tự hổ thẹn vì hình thể xấu xí, không dám đến sát để nhìn.

Người nọ đang nghiêng mặt về phía mình, da mặt trắng mịn như tuyết, sống mũi cao, phảng phất giống như ngọc trụ. Chỉ có điều ánh mắt lại thủy chung chỉ nhìn về núi xa, lông mày cong như vầng trăng non, ẩn chứa mấy phần lãnh đạm như sương khói, đôi môi càng đầy đặn bóng mượt.

Các tăng nhân chung quanh nhìn thấy, trong lòng dồn dập sinh ra cảm giác kinh diễm, có chút định lực khả dĩ, ào ào bổ nhào vào triều bái. Trong miệng hô to “Tiên tử”, tiếp tục còn trực tiếp kêu to “Bồ Tát”, chỉ có Diệu Nghiêm trong lòng mặc dù kinh ngạc, nhưng cánh tay đau nhức, lại khiến cho hẳn vẫn như cũ thêm vài phần tỉnh táo, không có hí hửng, mắt thấy sư đệ mình đã đau quằn quại đến mức không trở mình được. Hần tự mình run giọng nói: “Xin hỏi xin hỏi là cao cao cao cao cao nhân phương nào? Vì sao lại cản đường bản tăng?”

Bạch y nữ tử liếc mắt nhìn Diệu Nghiêm, ánh mắt chỉ nhàn nhạt từ trên mặt hấn chuyển dời đi, lập tức phiêu du tới xa xa, nhưng một giọng nói lạnh lùng mà mềm mại truyền tới bên tai Diệu Nghiêm.

Một tiếng thở dài kia sao xa xôi, nếu không phải giờ phút này bên cạnh còn có sự đệ mình đang rên rỉ lẫn qua lẫn lại, nếu không phải hai tay mình đau đến muốn ngắt đi sợ rằng bị một tiếng gọi từ trong tim này của người, đều bị tiếng thở dài này, làm cho mình như say.

“Người hỏi ta sao ta cũng không biết mình là ai” Dáng người như bạch ngọc kia lắc đầu.

“Tiên tử tiên tử vì sao lại cản đường ta” Diệu Nghiêm đầu đầy mồ hôi, thần sắc trên mặt có chút kinh nghi bất định.

“Ta từ đầu đã ngồi ở chỗ này. Là các người tiến tới gặp phải.” Hốt nhiên vùng trán bạch y nữ tử khẽ động, ánh mắt nhàn nhạt chuyển lại: “Ta hỏi người, người từ trên núi này xuống phải không?”

“Bần tăng bần tăng, chính là từ trên núi này xuống.”

Trên mặt bạch y nữ tử một mảng lạnh lùng ngỡ ngàng, nhất thời bị phá tan. Trán nàng hơi nhíu lại, thấp giọng chậm chậm nói: “Vậy, người xuống núi, có từng thấy qua hấn?”

“Hấn?” Về phía nhục đau đớn của Diệu Nghiêm run rẩy: “Không biết người tiên tử hỏi là ai?”

Nữ tử sắc mặt đột nhiên lại trầm xuống, hạ ánh mắt lạnh như băng, lạnh lùng nói: “Hấn chính là hấn! Ta đang hỏi người, người lại hỏi ngược ta!” Nói xong, bàn tay như bạch ngọc nhẹ nhàng phất một cái

Ào một tiếng, một đạo hàn khí cuốn tới, Diệu Nghiêm còn không kịp kêu lên, cơ thể đã văng ra phía sau, tấm thân phì nộn của hấn cứ liên tục lăn lông lốc ngã lộn nhào trên sơn lộ. Lúc này rốt cuộc mới dừng lại, chỉ là ngã thê thảm đến nỗi chảy nhiều máu.

Đám hoà thượng bên cạnh bị dọa sợ vãi linh hồn, đến nỗi quên cả việc đến đỡ, nữ tử kia chậm rãi đứng lên, cơ thể lơ lửng giữa không trung, nhíu mày dường như đang lẩm bẩm: “Ta trên đường đi theo hấn, rõ ràng chỉ thấy hấn cùng tên đầu trọc đó lên núi”

Nàng hồn nhiên nhìn chúng nhân chung quanh, nhưng vẫn nhẹ nhàng chau mày tự nói: “Ta vì cái gì phải đi theo hấn? Ta vì cái gì phải đi theo hấn? Ta luôn cảm thấy hấn dường như rất quen thuộc, hình như là đã nhận ra nhưng vì cái gì ta lại đến nơi này, mà không lên núi”

Nàng như giương mắt nhìn lên Nga Mi sơn, chậm rãi nói: “Kỳ quái vì sao trong lòng ta có một thanh âm nói cho ta biết đừng lên núi, núi này như có cái gì đó làm ta kiêng kỵ sợ hãi”

Diệu Nghiêm đang đau đớn kêu thảm thiết không thôi, nàng chậm rãi đi tới, chỉ thấy tay áo bạch sắc nhẹ nhàng đảo qua, đám hoà thượng bên cạnh lão đảo dạt ra ngoài, trong nháy mắt nàng đã đứng trước mặt Diệu Nghiêm.

“A, đúng rồi!” Bạch y nữ tử trong mắt đột nhiên sáng lên: “Ta rõ ràng thấy hấn cùng một tên đầu trọc có chấm nốt nhang lên núi chỉ là người đi sau lại đội nón rộng vành người cũng là đầu trọc có chấm nhang! Ất hấn người nhận ra hấn! Nói mau, hấn ở nơi nào?”

Bạch y nữ tử giơ một ngón tay thon dài, đầu ngón tay khẽ chỉ Diệu Nghiêm. Cơ thể Diệu Nghiêm không khỏi mất tự chủ, chậm rãi lơ lửng tiến lại, tứ chi của hấn vô lực giãy dụa, mắt thấy đối phương chỉ vào mình, khí lực toàn thân mất hết, giống như bị treo giữa không trung vậy

Hấn sợ tới mức bất kể đau đớn, vội vàng hét lớn: “Tiên tử tha mạng! Tiên tử tha mạng! Bần tăng bần tăng quả thực không biết người nói cái gì a!” Nói xong, lại oa oa hét tiếp: “Bần tăng là phương trượng trụ trì Thiên Đài Tự Diệu Nghiêm, bọn tại hạ đều là hoà thượng Thiên Đài Tự, người trên núi Nga Mi sơn, ta quả thực không biết!!”

Một câu này của hấn nói ra, bạch y nữ tử sắc mặt vốn lạnh lùng, nghe hấn mở miệng nói xong, đột nhiên sắc mặt đại biến! Khuôn mặt nguyên là lạnh nhạt, đột nhiên trong hai mắt hiện lên một chút hàn khí!

“Người nói cái gì! Người nói người tên là gì?”

Diệu Nghiêm vẫn không biết đại họa trước mặt, trong miệng lại oa oa kêu lên: “Bần tăng bần tăng là trụ trì Thiên Đài Tự pháp danh Diệu ... Diệu Nghiêm!!”

Bịch!

Hắn vừa nói xong những lời này, cơ thể rũ rượi, đổ sầm xuống mặt đất.

Bạch y nữ tử cau mày, thu ngón tay lại, lẩm bẩm nói trong miệng: “Diệu Yên Diệu Yên cái tên này như thế nào mà quen đến vậy” Ngữ khí nàng dần dần phát lạnh: “Vì sao mà ta vừa nghe thấy cái tên này, trong lòng lại sinh ra nhiều nộ khí như vậy!”

Đôi mắt của nàng đã hoàn toàn phát lạnh, lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệu Nghiêm, thản nhiên nói: “Ai bảo người xui xẻo Chỉ trách người không nên kêu cái tên này, ta vừa nghe thấy cái tên này, trong lòng thấy không thoải mái.” Nói xong, nàng nhẹ nhàng điểm một cái

Bách một tiếng, Diệu Nghiêm như bị điện giật, đột nhiên bay bầy tám thước, đụng sầm vào một khối nham thạch, trên đầu vỡ toác một lỗ, máu tươi phun ra, đã khí tuyệt thân vong.

Chúng tăng nhân bên cạnh lúc này mới “A nha” một tiếng, trông thấy phương tượng đã chết đều sợ tới mức hai chân mềm nhũn. Cho dù lá gan có lớn đến mấy đều một mạch chạy xuống dưới chân núi.

Nữ tử cũng không ngăn trở, vẫn nhú mày, miệng chậm rãi niệm “Diệu Yên, Diệu Yên” Nàng hốt nhiên quay đầu liếc mắt nhìn Diệu Tâm.

Diệu Tâm giờ phút này đã sợ tới mức choáng váng, mắt thấy sư huynh trong nháy mắt chết oan uổng, vừa rồi đau đớn như bị kim châm, cũng quên đi. Vốn vừa rồi hắn chạy phía trước, đột nhiên thấy một bạch sắc nhân ảnh xuất hiện trước mặt! Chuyện này kể ra quả thực là gặp quỷ! Trên sơn lộ rộng lớn này, xa xa nhìn lại, căn bản là không có lấy nửa bóng người, nhưng đến khi hắn chạy tới trước mặt, nhân ảnh này lại tựa như vô hình liền bất chợt xuất hiện, dường như vẫn ở chỗ này. Chưa cần đợi mình áp sát tới, bạch y nữ tử chậm rãi quét tay áo, chính mình liền bị ném ra xa, rắc rắc vài tiếng, xương cốt sợ rằng đều đã gãy đoạn. Giờ phút này hắn tận mắt thấy sư huynh thảm tử, nữ sát tinh này lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía mình

“Người? Người tên là gì?” Bạch y nữ tử nhàn nhạt hỏi.

“..... cách cách cách cách” Diệu Tâm sợ tới mức răng đánh vào nhau lập cập.

Bạch y nữ tử nhú mày, sầm mặt: “Ta hỏi người thế, sao không trả lời?” “Cách cách cách cách cách cách” Diệu Tâm đột nhiên cũng không biết lấy đâu ra một cổ dũng khí, cuồng loạn rống to lên một tiếng: “Yêu nữ giết người, đi tìm chết đi!” Đột nhiên hắn tung người lên, ngón tay nhanh chóng kết thành một thủ ấn, chợt từ đầu ngón tay phát xuất một đạo hỏa diễm!

Đây chính là Phật môn Phật pháp “Niệm hoa vi tiểu” hôm qua hắn từng thi triển tại Phục Hổ Tự, lúc cùng Quan Nguyệt thiền sư đấu phép. Giờ phút này pháp lực toàn thân chợt bộc phát, thi triển ra, chính là cấp bách liều mạng.

Hoả diễm trong nháy mắt đã cuộn tới trước mặt bạch y nữ tử, nàng không hề cử động, thậm chí một chút ý tứ tránh né cũng không có, chỉ nhẹ nhàng giương đầu ngón út lên. Ào một tiếng, hoả diễm đột nhiên đảo chiều quay lại, thế đến so với thế đi càng thêm mãnh liệt! Diệu Tâm dừng nói là không phòng bị, cho dù hắn có phòng bị, như thế nào nhanh chóng né tránh được?

Trong tiếng kêu thảm thiết, hắn đã bị vòng hoả quang bao trùm, quần áo bị cháy sạch, toàn thân bốc lửa, trong nháy mắt biến thành một cây lửa. Trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, hắn loạng choạng bước đi, đám tăng nhân bên cạnh nào dám tới gần hắn, sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Diệu Tâm đột nhiên xông về phía Diệu Nghiêm, hắn trong ranh giới của cái chết, giống như người chết chìm, vô luận cầm lấy cái gì đều không thể thả lỏng, đột nhiên hắn vươn tay ra nắm lấy Diệu Nghiêm, ôm chặt trong lòng, rồi lăn lông lốc, hai người bị thiêu cùng một chỗ, từ sơn đạo rơi xuống dưới vách núi cao vạn trượng trong tiếng gào rú thê lương.....

Tăng nhân bên cạnh sợ tới mức choáng váng, bạch y nữ tử dường như đột nhiên lấy lại tinh thần, nhú mày nhìn bãi huyết tích trên mặt đất, hạ giọng nói: “A dường như ta đã giết người thì phải”

Trong sâu thẳm của nàng, dường như mơ hồ xuất hiện một khuôn mặt trẻ tuổi cợt nhả, chỉ vào mình cười mỉa: “Loại nữ nhân lãnh huyết ngoan độc như ngươi thiên hạ có một !”

Về mặt nàng có chút mê man, đột nhiên nhìn nhìn một tăng nhân bên cạnh, một trảo lăng không, tăng nhân đó không tự chủ được bay tới, lọt vào tay nàng.

“Ta hỏi ngươi ta có phải là lãnh huyết ngoan độc không?”

“Cách cách cách cách cách cách” Hòa thượng kia sợ tới mức mặt vàng ệch ra, như thế nào cũng không thể nói ra được một từ.

Nữ tử rút cuộc thở dài, thả hấn ra, lắc đầu nói: “Các ngươi đi đi đi đi. Ta tâm tình bất hảo, sợ rằng lại muốn giết người, các ngươi hãy đi nhanh lên, đừng để cho ta phải giết các ngươi.”

Trầm mặc trong vài giây, đám hòa thượng còn lại, rút cuộc hết to, ôm đầu hoảng hốt chạy đi.

Mà giờ phút này, Tiểu Lôi lại đang chạy rất nhanh xuống núi

215. Chương 216: Hồ Thuyết Bát Đạo

Đúng vào lúc này, phía xa xa hốt nhiên một bạch sắc nhân ảnh nhẹ nhàng lướt đến, dừng lại trước mặt Tiểu Lôi, nhân ảnh thanh tú đứng tại đường trường, đôi mắt chăm chú nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi khi nhìn rõ người đứng trước mặt, sắc mặt không khỏi biến đổi, bật thốt lên: “Là ngươi! Xú bà nương, ngươi như thế nào lại ở chỗ này!”

Bạch y nữ tử kia, không cần phải nói, tự nhiên chính là Tiên Sơn phái trưởng môn Tiên Âm. Có điều thần trí Tiên Âm đã thất lạc, vốn bị trọng thương, sau lại tùy tiện luyện Nghịch Thiên Quyết. Phải biết rằng, nàng bất quá chỉ nghe Tiểu Lôi thuận miệng nói ra vài câu trong Nghịch Thiên Quyết mà thôi, hơn nữa quá nửa là Tiểu Lôi cố ý nói sai.

Nghịch Thiên Quyết này không giống với công pháp thông thường! Cái gọi là Nghịch Thiên Nhất Quyết, chuyên môn tu luyện tam hồn thất phách con người! Nhưng Tiên Âm đã tu luyện sai lầm, hơn nữa lúc trước đã trọng thương, lại cường hành tu luyện, lập tức hóa cuồng, ngày đó trên Côn Luân sơn đã mất đi thần trí.

Sau nàng ta lại bị mang về Huyền Không đảo Tiên Sơn phái, mặc dù cuồng tính đã hết, nhưng tam hồn thất phách của nàng chung quy đã loạn. Tiên Âm lúc này, mặt trắng bệch như tờ giấy, hết thấy thần trí nguyên lai đã mất hết, duy nhất chỉ lưu lại vài phần lạnh lùng trong thiên tính mà thôi.

Nàng vốn không phải là nhân loại, mà là hoa yêu, tự nhiên đối với nhân loại sinh linh không để vào mắt, mặc dù thần trí đã thất lạc, nhưng một thân tu vi pháp lực của nàng lại chưa từng bị mất đi. Bị giam cầm trên Huyền Không đảo, nàng lại lén trốn đi. Cũng không biết phải làm thế nào, nàng cái gì cũng không nhớ được, đầu óc lúc nào cũng chỉ nhớ đến Tiểu Lôi, ẩn ước cảm giác mình và hắn có chút quan hệ gì đó - đại khái là bởi vì bộ dạng này của nàng bây giờ, toàn bộ đều do Tiểu Lôi ban tặng cho.

Mơ hồ mang theo trong lòng một chút gượng ép, Tiên Âm lặng lẽ bỏ chạy tới trang viên của Tiểu Lôi, tiềm phục bên ngoài mấy ngày liền, không dám tùy tiện đi vào.

Dù sao trong đầu Tiên Âm giờ phút này không có được trí nhớ trước kia, nếu như trước kia, bằng vào ân oán giữa Tiên Âm cùng Diệu Yên Tiểu Lôi, đã sớm trống đồng cờ mở mà xông vào. Nàng lại chỉ tránh trên núi bên cạnh trang viên, theo dõi mỗi ngày.

Đợi khi Tiểu Lôi mang theo Ngọc Hư Tử tới Nga Mi sơn, nàng cũng lặng lẽ đi theo phía sau.

Nguyên pháp lực Tiên Âm vốn cường hãn, Tiểu Lôi mặc dù tinh tiến. Pháp lực đại tiến, đạo tâm vẫn chưa ổn. Nói tóm lại, so với Tiên Âm còn kém nhiều. Còn như Ngọc Hư Tử, lại càng không cần phải bàn thêm. Tiên Âm đi sau, hai người đều không biết được.

Đợi tới Nga Mi sơn, Tiên Âm thấy hai người lên núi, lại không biết làm sao, trong đầu sinh ra một ý niệm, phảng phất như là ngăn cản mình lên núi.

Đại khái là trong tiềm thức, còn lưu lại vài phần kinh hãi mà lúc trước Tiêu Dao phái gây ra cho mình. Trong Tiêu Dao phái, Tiêu Dao Tử hoặc là Khinh Linh Tử, tùy tiện cử ra một người, so với nàng đều cường hãn hơn nhiều. Tiêu Dao Tử đã từng dễ dàng đánh bại Tiên Âm. Cho nên vừa đến Nga Mi sơn, nàng lại không dám đi lên, chỉ chờ mỗi ngày dưới chân núi.

Tiểu Lôi tâm tư nhảy bén, vừa thấy sắc mặt Tiên Âm ngờ ngàng nhìn mình, lập tức tỉnh ngộ, nữ nhân này hình như có điểm gì đó không ổn!

Quả nhiên. Tiên Âm nghe thấy Tiểu Lôi gọi mình là “Xú bà nương”, ba chữ này nghe rõ ràng có ý tứ bất kính, nhưng mình nghe xong, trong lòng mơ hồ lại sinh ra vài phần cảm giác quen thuộc, tựa hồ nam tử trẻ tuổi trước mặt mình gọi mình “Xú bà nương”, bất quá chỉ là việc bình thường.

Phải biết rằng, hai người đã từng sinh tử hoạn nạn một phen, tại rừng sâm của Côn Luân phái, Tiểu Lôi bị Tiên Âm bắt, mỗi ngày há mồm ngậm miệng đều chửi loạn “Xú bà nương, độc bà nương”, nhưng dấu sao sau đó trải qua một số chuyện, trong sinh tử hoạn nạn, tự nhiên sinh ra vài phần hoạn nạn chi tình.

Tiên Âm giờ phút này, từ sau khi hồn phách đại loạn, cơ hồ chẳng khác nào chết một lần rồi được tái sinh, ký ức mất hết, sự việc cùng con người trên đời đều không rõ ràng. Duyệt nhất chỉ có Tiểu Lôi lưu lại được ấn tượng trong nàng.

Cho nên nói thế, Tiểu Lôi quả thực chính là tiềm thức trong lòng nàng, một sự tồn tại rất rất thân cận quen thuộc.

“Người, người quát ta cái gì?” Tiên Âm giật mình, hơi nhú mày, suy tư nói: “Xú bà nương ... người kêu ta là xú bà nương sao?”

Tiểu Lôi cẩn thận dò xét thần sắc của nàng, mắt thấy Tiên Âm không hề tức giận, chỉ hơi ngờ ngàng, trong lòng lập tức hiểu được đôi phần.

Àn, nguyên lai suy cho cùng nàng ta đã mất đi tâm trí.

”Ta hỏi người người người nhận ra ta phải không? Trong ngữ khí Tiên Âm đã có vài phần cấp bách.

Tiểu Lôi chợt động tâm, há mồm nói: “Ta đương nhiên là nhận ra người.” Lập tức cười: “Chúng ta lúc trước là chỗ quen biết, người đã quên, ta đã từng cho người uống nước, người nằm đó không thể động dậy, chính là ta đã cứu tính mạng người.

Tiên Âm nhìn Tiểu Lôi vài lần, suy tư đến nỗi trán càng lúc càng nhú lại, ngờ ngàng nói: ”Thật không? Là như thế sao? Tại sao ta một chút lại không hay biết

Tiểu Lôi cố nín cười: “Đó là đương nhiên!”

“Vậy người cũng biết ta là ai?”

“Cái này Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, đảo mắt cười nói: ”Đương nhiên là biết, người nguyên vốn là tiểu nha hoàn của ta, ta luôn luôn gọi người là xú bà nương.”

Lời này vừa nói đã thấy sai rồi.

Tiên Âm là hạng người nào chứ? Nàng mặc dù mất đi thần trí, nhưng dù sao cũng đâu phải đứa ngốc! Lại nói, nàng chạy từ Tiên Sơn phái ra, trong Tiên Sơn phái, những người khác sao không nói cho nàng biết danh tự của chính nàng?

“To gan! Lại dám hí lộng ta!” Tiên Âm sắc mặt phát lạnh, ngón tay điểm ra, bách một tiếng, một đạo kim quang bắn tới, Tiểu Lôi không thể tưởng được nàng lại có thể nói động thủ là động thủ liền, giật mình sợ hãi. Bất quá may mắn, hần gặp Tiên Âm đã sớm âm thầm chuẩn bị, thân ảnh chớp nhảy, lập tức dạt sang ngang hai thước, liền nghe thấy một tiếng nổ nặng nề vang lên, một tảng đá bên cạnh khối sơn lộ phía sau đã bị kim quang bắn trúng, lập tức biến thành thạch phấn!

“Hồ thuyết bát đạo (nói xằng)!” Tiên Âm lạnh lùng nói: “Trước khi ta đi, các nàng đã nói rõ ràng cho ta biết, ta tên là Tiên Âm! Không thể là cái gì xú bà nương! Các nàng nói rằng ta là người Tiên Sơn phái, không phải là nha hoàn của người!”

Nói xong. Tiên Âm nhẹ nhàng run lên, một thanh ngân sắc trường kiếm hiện ra trong tay nàng, nhẹ quát một tiếng, chĩa thẳng kiếm vào Tiểu Lôi.

Một kiếm này thế tới cực nhanh. Tiểu Lôi kêu một tiếng “A nha”, hai chân không chạm đất, thân thủ rất nhanh lùi sâu về phía sau. Một kiếm này của Tiên Âm đã tới trước ngực Tiểu Lôi, nhưng thủy chung vẫn cách ba phân. Tiểu Lôi thi triển thân pháp hết mức, cũng không thoát khỏi được, đành phải vươn hai ngón tay, dụng lực búng vào kiếm phong của đối phương.

Ông một tiếng, kiếm vang lên như long ngâm, thân kiếm run rẩy không thôi.

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy hai ngón tay đau nhức, Tiên Âm cũng cảm giác cánh tay tê dại, trong lòng kinh hãi!

“Ê! Nói thật thế mà ngươi không tin thì thôi. Nói động thủ là động thủ.” Tiểu Lôi kêu to, âm thầm vận nội tức, thân pháp đột nhiên chuyển biến, chỉ thấy hần xoay vài vòng giữa không trung, dùng một tư thế cực kỳ quái lạ từ giữa không trung hốt nhiên trực tiếp bắn lên nửa thước, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống phía sau Tiên Âm, liên tục phẩy tay nói: “Không đánh nữa không đánh nữa. Ta không muốn đánh với ngươi.”

Tiên Âm hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại, trở tay vung lên, trường kiếm rời tay bắn tới. Tiểu Lôi một câu chưa nói xong, hàn quang đã tới trước mắt, song thủ vội vàng chập lại, chưởng tâm kẹp hai bên kiếm phong, chỉ là nhát kiếm kia lực đạo quá lớn, bước chân không ngừng lui về phía sau, lúc này mới ngăn cản lại được, chỉ là khoảng cách từ kiếm phong đến chóp mũi mình không đến nửa tấc, trán không khỏi chảy mồ hôi lạnh.

Mắt thấy tay áo của Tiên Âm rung lên..... thân pháp này Tiểu Lôi đã nhiều lần xem qua. Đó là khúc “Nghê thường vũ” trong Tiên Sơn phái Diệu Tự quyết. Thân pháp này quý mị dị thường, tuyệt không dưới Tiêu Dao bộ pháp của mình, hần vội vàng kêu lên: “Dừng dừng dừng lại! Ta có chuyện muốn nói!”

Tiên Âm vốn một chưởng đã phát ra, nghe vậy không khỏi ngớ ra, dừng tay nói: “Ngươi muốn nói cái gì?”

Tiểu Lôi lớn tiếng: “Ta vốn chỉ kêu ngươi là xú bà nương! Trời đất chứng giám, từ lúc ta biết ngươi tới nay, cho tới tận bây giờ cũng không có gọi qua ngươi một câu ‘Tiên Âm’!”

Tiên Âm nghe vậy không khỏi sửng sốt, trong lòng mơ hồ cảm thấy lời này dường như không giả. Nam nhân trước mặt này, hình như thật sự cho tới bây giờ đều kêu mình là xú bà nương.

Tựa hồ hần kêu mình là xú bà nương, ngược lại cũng đúng.

“Ta hỏi ngươi, các nàng đều gọi ta là Tiên Âm, nói ta là người Tiên Sơn phái rốt cuộc có đúng không?” Tiên Âm nghiêng răng nói: “Ta vừa tỉnh lại, chung quanh đều không nhận ra ai thậm chí không nhớ nhận thức được chính mình, không nhớ ra những sự tình trước đây của ta, vì sao vậy chứ!”

Tiểu Lôi cười khổ: “Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai bây giờ?”

“Ngươi không phải nhận ra ta sao? Vậy những việc của ta trước kia, ngươi nhất định biết!” Tiên Âm phất tay, trường kiếm liền bay trở về trong tay nàng, nàng giương kiếm quát, Tiểu Lôi nếu không trả lời, e rằng lập tức rút kiếm động thủ. Tiểu Lôi cười hi hi: “Ta vì cái gì nhất định phải biết sự tình của ngươi?”

Tiên Âm sắc mặt đỏ lên, nghiêng răng: “Ngươi ngươi vừa rồi không phải nói ta nói ta là ... là nha hoàn của ngươi sao?”

Tiểu Lôi vỗ tay cười: “Cái đó hẳn rồi. Ta nói thì ngươi lại không tin, vậy còn hỏi ta làm gì?”

“Không đúng! Ta như thế nào có thể là nha hoàn của ngươi!” Tiên Âm cả giận nói, một kiếm bổ xuống, Tiểu Lôi nhẹ nhàng lui lại mấy thước, liền thấy chỗ mình vừa đứng âm một tiếng, mặt đất bị chém thành một cái rãnh thật sâu.

“Ai, xú bà nương nhà ngươi, một lời không hợp là muốn xuất thủ đả thương người rồi! Ta nói cho ngươi, ngươi kêu là Tiên Âm, đúng vậy! Ngươi là người Tiên Sơn phái, cũng không sai. Ngươi có thể tên là Tiên Âm, là đệ tử Tiên Sơn phái, sao không thể là nha hoàn của ta? Tiểu Lôi nhẹ nhàng đáp trên đầu nhánh cây một cây đại thụ bên đường, cả hai chân đều đứng trên nhánh cây mỏng mảnh chỉ bằng ngón tay, cơ thể chuyển động theo chiều dòng chảy của nhánh cây, lớn tiếng cười: “Ngươi nếu tin lời nói của ta, hãy thu hồi thanh kiếm lại, ta chậm rãi nói cho ngươi là được.”

Tiểu Lôi quả nhiên do dự một chút, trường kiếm nắm trong tay không khỏi có vài phần nói lỏng, bất quá lập tức kêu lên: “Hồ thuyết bát đạo! Tiên Âm ta như thế nào có thể là nha hoàn của người khác!” Nói xong lại chia kiếm muốn xông tới.

Tiểu Lôi lại cố ý thở dài: “Người còn chưa tin, vậy ta chứng minh cho người xem! Nguyên lai người tính khí ác liệt, không phục cách ta quản giáo, nên ta liền hạ hạ hạ khăn cô chú cho người! Người không nghe lời, ta sẽ niệm khăn cô chú!”

Nói xong, không đợi kiếm Tiên Âm đến, hần liền phát động hiệu lực Tỏa Hồn Đơn trong người.

Quả nhiên, Tiên Âm vốn đang lẳng không chém xuống một kiếm, đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức sâu tận trong linh hồn mình, khí lực toàn thân mất hết, trong nháy mắt ngã xuống, lảo đảo vài bước, rồi cuộc nằm rũ trên mặt đất.

Tiểu Lôi đứng trên nhánh cây, uy nghiêm quát: “Tiên Âm, người đã phục chưa?”

Tiên Âm chỉ cảm thấy tận sâu trong linh hồn dường như bị vô số cỗ lực lượng sâu xé, đau đến nỗi cơ hồ tưởng chết tại đương trường, trong miệng lại thở gấp nói: “Không phục không phục! Ta như thế nào như thế nào như thế nào có thể là nha hoàn của người a”

Nói đến cuối cùng, nàng rốt cuộc nhịn không được rên rỉ thành tiếng.

Tiểu Lôi từ trên cây nhảy xuống, đáp trước mặt, trước tiên một cước đá bay trường kiếm trong tay nàng, cười nói: “Người còn không tin? Nếu người không phải là nha hoàn của ta, trên người sao lại có khăn cô chú do ta hạ? Chúng ta trước kia là như thế đó, người mà không nghe lời, ta niệm chú một cái, người nghe lời liền.”

Tiên Âm mặc dù miệng nói không tin nhưng trong lòng lại mơ hồ bắt đầu có chút sợ hãi. Nam nhân này nói quả thực đôi chút khiến cho nàng không thể không tin. Rõ ràng mình thế này, đứng trước mặt hần lại giống như hài nhi vô lực hoàn thủ. Trong lòng lại tin thêm ba phần.

Tiểu Lôi trông thấy nàng không chi trì được nữa, liền thu pháp lực lại, không phát động Tỏa Hồn Đơn nữa, cười nói: “Phục chưa, không thì ta đánh đít người bây giờ!”

Tiên Âm trong lòng càng thêm nổi giận, quát: “Cút ngay!” rồi giơ tay đánh tới Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi chợt lóe lên tránh đi, cười nói: “Sao? người sợ cái gì, ta không đánh là được”

Tiên Âm tức giận, lại càng thêm sợ hãi, chỉ bởi vì trong đầu, dường như mơ hồ nhớ tới một cảnh tượng, cảnh tượng ấy, rõ ràng giống như mình từng trải qua: Mình bị trọng thương không thể nhúc nhích nằm trên mặt đất, trước mặt nam tử này, mặc cho hần sắp đặt. Phảng phất nghĩ tiếp, quần áo mình rách nát, đối phương lại đã từng cỡi y phục mình ra

Nghĩ vậy, Tiên Âm mất tối sầm, liền ngất đi.

“Hả? Ngất sao?” Tiểu Lôi trái lại sững sốt một chút, lập tức vỗ tay cười nói: “Ha ha, xem ra ta quả nhiên là khắc tinh của người, người gặp ta là muốn xui xẻo liền.”

Tiểu Lôi lúc này tu vi pháp lực vị tất đã dưới Tiên Âm, hơn nữa mình còn có Tỏa Hồn Đơn, đã sớm không giống như lúc trước, nhìn thấy nàng là chỉ có thể chạy trốn, lập tức Tiểu Lôi mỉm cười, đơn chưởng vung lên, lại xuất ra “Hàn ngọc chưởng” chính là lúc trước trong cánh rừng trên Côn Luân sơn, Tiên Âm đã dạy cho mình, thủ chưởng vung lên, từ không có gì liền nắm lấy một khối băng, hơi vận pháp lực một chút, khối băng tan ra thành nước, nhỏ lên mặt Tiên Âm. Hần nhẹ nhàng vỗ lên hai bên mặt nàng, cười nói: “Ê, tỉnh tỉnh lại, ban ngày ban mặt, như thế nào lại ngủ trên đất thế. Người ngủ trông rất dễ thương sao? Hừ lúc trước ta thấy nhiều rồi.”

Tiên Âm yếu ớt tỉnh lại, mắt thấy nam tử trước mặt này, trong lòng cảm thấy phức tạp, thấy hần cợt nhả, trong lòng lại hơi sinh ra vài phần hận ý, nhưng trong hận ý này lại có chút sợ hãi, mà ngoài sợ hãi lại còn vài phần thân cận. Trong lòng nàng phức tạp, ánh mắt không khỏi lại có chút si dại.

216. Chương 217: Xú Bà Nương Và Tặc Tiểu Tử

Nói xong Tiểu Lô âm thầm lui về phía sau vài bước. “Hiện tại người đã tin lời của ta chưa?”

Tiên Âm lắc lắc đầu phản hận nói: “Không tin! Không tin! Thật sự không tin!”

Tiểu Lô bĩu môi nói: ” Xú bà nương, tính tình của người vẫn y hệt như xưa”

Hắn chợt nhớ tới nguyên do vì sao mình lại xuống núi liền nhíu mày hỏi: “Người sao lại ở đây vậy? Người vừa rồi có nhìn thấy một đám hòa thượng nào xuống núi không?”

Tiên Âm hừm một tiếng lắc đầu nói: “Hòa thượng là cái gì?”

Tiểu Lô cười hề hề nói: “Hòa thượng chính là mấy người mặc áo bào xanh, cái đầu bóng loáng không có tóc. Trên đầu còn có mấy nốt hương. Người có nhìn thấy không?”

“Nhìn thấy, đã bị ta giết hai tên, còn lại thì đã bỏ chạy xuống núi hết rồi”Tiên Âm lạnh lùng trả lời

“Giết hai tên?” Tiểu Lô trợn mắt nhìn, cẩn thận hỏi lại mấy câu.

Chỉ cần Tiểu Lô không nói mấy câu đại loại như nha hoàn gì đó thì Tiên Âm cũng sẽ không trở mặt với hắn. Nguyên ban đầu Tiên Âm đã quyết định sẽ đi theo hắn là bởi vì trong thâm tâm nàng đã sớm coi Tiểu Lô là người thân duy nhất của mình. Vì vậy Tiểu Lô hỏi cái gì thì nàng sẽ nói thật cái đó.

Tiểu Lô nghe xong tức chịu không nổi, giận chân cười khở: “Giết người! Người lại giết người....àì, hai tên gia hỏa đó tội vẫn chưa đến mức phải chết...người sao lại có thể đem bọn chúng....”

Nói tới đây, Tiểu Lô khê liếc nhìn Tiên Âm, trong lòng thầm cười khở: Ta sao lại ngốc vậy chứ. Nàng ta là người thế nào, ta sao lại quên mất. Tâm tính nàng ta vốn dĩ đã lạnh lùng. Giết chết vài người thì sao nàng ta có thể để vào trong mắt được.

Quả nhiên Tiên Âm lạnh lùng trả lời: “Ta nhìn thấy tên hòa thượng đó, trong lòng ta cảm thấy không thích nên giết hắn. Thế nào? Ai kêu tên của hắn ta nghe cảm thấy không thoải mái làm gì”

Tiểu Lô nghe xong ghen hợm, chỉ biết lắc đầu. Quả nhiên trong thâm tâm của Tiên Âm không lúc nào quên được Diệu Yên.

Nên biết rằng Tiên Âm mặc dù mất đi trí nhớ nhưng nàng ta cùng Diệu Yên vốn trời đã định là Tịnh Đế Liên Hoa, một đời ân oán cho đến khi sống chết mới thôi. Vì vậy dù thế nào thì trong thâm tâm Tiên Âm cũng sẽ không bao giờ quên đi hình bóng của Diệu Yên.

Tiểu Lô đi tới sườn núi, đưa mắt nhìn xuống một hồi lắc đầu than: “Bọn họ chính là bị ném xuống từ đây? Không phải...mà bị rơi từ đây xuống. Không lẽ bây giờ kêu ta xuống dưới nhất xác sao? Xá lợi tử gì đó chắc vẫn còn ở trên người bọn họ”

Chỉ là khi Tiểu Lô nghĩ tới hoàn cảnh Diệu Nghiêm hòa thượng từ chỗ này bị ném xuống dưới, máu thịt văng tung tóe...trong thâm tâm bỗng nhiên có chút không muốn. Nếu kêu hắn cướp đồ từ tay người sống thì chẳng có gì...

Nhưng nếu kêu hắn lấy đồ từ đồng thịt nát bấy....thì dù hắn ác tâm mấy cũng không muốn làm. Chỉ mới đơn giản là nghĩ thôi mà những thứ hắn ăn hồi tối bây giờ đã có cảm giác muốn nôn ra hết.

“Đành chịu thôi. Nếu được thì do ta may mắn, nếu không thì do mạng ta xui vậy!” Tiểu Lô lắc đầu cười khở.

Nghĩ vậy trong lòng hắn bỗng cảm thấy rất thoải mái. Phật môn chí bảo là cái quái gì, bản thân hắn cũng chỉ là thấy tò mò mà thôi chứ chưa chắc đã tới mức không có không được. Nghĩ như vậy nên hắn cũng chẳng quan trọng hóa nữa.

Đưa mắt nhìn Tiên Âm, Tiểu Lô nói: “Người phá chuyện của ta coi như không tính. Chỉ là với tính cách hồ chút ra tay đánh người của người nếu không thay đổi thì trong tương lai nhất định sẽ phải nhận báo ứng”

Nói xong, Tiểu Lô quay người bước nhanh lên núi.

Tiên Âm thấy hắn bỏ đi bất giác kêu lớn: “Chờ đã....”

“Chuyện gì?” Tiểu Lôi quay đầu hỏi

Khuôn mặt Tiên Âm thoáng hồng, khẽ nói: “Người đi như vậy? Ta sẽ làm sao bây giờ?”

Tiểu Lôi bật cười: “Người làm gì ta sao biết được. À.....hay là người quay trở về Tiên Sơn phái đi, ở nhân gian nhiều nguy hiểm lắm”

Ánh mắt Tiên Âm chợt lộ vẻ lo lắng nói: “Nhưng....nhưng nơi đó một người ta cũng không quen biết. Trong thâm tâm của ta tựa như chỉ biết có người thôi”

Tiểu Lôi ngây người một chút, cười nói: “Không sai, không sai, người đúng là quen biết ta”

Trong lòng hắn thì không ngừng nguyên rủa: Mẹ, không lẽ nữ nhân này lại hận ta tới mức sâu vào xương tủy sao? Cái gì cũng quên chỉ có ta là không quên thôi.

Mắt thấy Tiểu Lôi muốn bỏ đi. Tiên Âm vội nói: “Người....người chờ chút....ta.....ta có thể theo người được không?”

Tiểu Lôi ngạc nhiên nhíu mày hỏi: “Người theo ta làm gì? À, phải rồi, người chẳng phải theo đám người Tiên Sơn phái về rồi sao? Bọn họ sao lại để một mình người hạ sơn vậy? Lão bà Quân Kiếm đâu rồi?”

Tiên Âm không trả lời, sắc mặt thoáng ửng đỏ, giọng nói càng ngày càng nhỏ đi: “Người....người chẳng phải nói ta chính là.....là từ trước tới giờ ta luôn ở bên cạnh người sao”

Trong lòng Tiểu Lôi cười thầm, phẩy phẩy tay ra vẻ bất đắc dĩ: “Người muốn theo ta cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu. Chẳng bằng người tự mình đi theo đường của mình đi”

Lời nói vừa dứt, trong lòng Tiên Âm chợt cảm thấy hụt hẫng

Đi?

Trên thế gian này nàng còn biết được ai nữa chứ. Nghĩ tới đó, mắt Tiên Âm ửng đỏ tự nói với mình: “Ta đi đâu.....có thể đi đâu bây giờ”

Nói tới đó, Tiên Âm khẽ lắc đầu, trong giọng nói chứa đầy sự cô độc

Tiểu Lôi thấy Tiên Âm lộ ra thần thái như vậy trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc. Nghĩ tới ngày nào Tiên Âm còn ở trên đỉnh cao, vạn người kính ngưỡng vậy mà bây giờ lại trở thành như thế này khiến cho trong lòng hắn bất giác cảm thấy thương hại.

Tiểu Lôi bất giác than dài: “Được rồi, người thích đi theo ta thì cứ đi.”

Nói xong liền quay người lên núi. Tiên Âm ở phía sau nghe vậy trong lòng cảm thấy rất mừng rỡ.

Chính bản thân Tiên Âm cũng cảm thấy kỳ quái: Tại sao hắn đồng ý cho mình đi mà trong thâm tâm mình lại cảm thấy vui như vậy?

Nàng thật sự không biết đây chính là tình cảm của con người. Hiện tại trong thâm tâm của Tiên Âm, trong cả thế gian này chỉ có một mình hắn là người thân của nàng.

Mặc cho nàng pháp lực cao cường tới đâu nhưng nàng hiện đang sống trên thế giới này trong khi chính bản thân mình một người cũng không biết, việc gì cũng không nhớ. Người nàng quen biết chỉ sợ chỉ có duy nhất nam tử đang ở phía trước mặt.

Mặc cho Tiểu Lôi trong tâm trí nàng sợ rằng ác cảm nhiều hơn hảo cảm nhưng bản thân nàng thật sự không muốn xa rời hắn.

Tiểu Lôi cứ một đường lên núi, cách đó vài chục bước, Tiên Âm cứ lảng lảng theo phía sau.

Đợi khi hai người đi được khoảng vài trăm bước thì trong không gian một thân ảnh mơ hồ hiện ra. Trong không khí chợt hiện lên một vòng gọn sóng, một bóng người hiện ra trên không trung.

Người này mặc tăng bào, khuôn mặt anh tuấn, hai hàng lông mày dài trắng tinh, trên đầu đội một cái nón thật lớn, tinh lặng đưa mắt nhìn theo hướng Tiểu Lôi vừa đi thở dài: “A di đà phật, nhân có nhân, quả có quả.”

Người này chính là đệ tử dưới trướng của Địa Tạng vương bồ tát, tại địa phủ đã từng giao chiến với Tiểu Lôi, Bà La Na Tề.

Ông ta từ từ đi tới sườn núi đưa mắt nhìn thăm nói: “Đừng trách ta sao thấy chết không cứu. Ta nhận mệnh tới trần gian nhưng không thể ra tay can thiệp vào việc tại trần gian được. Các người chết ở đây chính là vì dương thọ đã tận, trong số mạng đã định phải chịu kiếp nạn này. Nhân quả báo ứng, thiên đạo tuần hoàn chính là như vậy đó”

Hắn đưa mắt nhìn lên núi, sắc mặt lộ vẻ do dự, cười khổ: “Sư tôn ơi sư tôn, người ra lệnh cho ta phải đi theo người này không lẽ đã sớm biết hắn sẽ lên núi Nga Mi sao? A, ta rõ ràng biết người đó chính là đang ở trên núi. Núi này ta lên hay không lên đây?”

Do dự một hồi, Bà La Na Tề lắc lắc đầu than: “Ta lưu ở đây đợi hắn.....”

Dứt lời, ông ta biến mất trong nháy mắt.

Tiểu Lôi cùng Tiên Âm hai người, một trước một sau chỉ một chút đã tới đỉnh núi.

Tiểu Lôi mặc dù không thi Triển Thuật Ngự Phong nhưng bắt quá hắn thi triển Súc Địa Chi Pháp nên đi cũng rất nhanh. Khi tới trước cửa Phục hổ tự, Tiểu Lôi quay đầu nhìn lại thì thấy Tiên Âm quả nhiên vẫn còn đi phía sau. chỉ là sắc mặt Tiên Âm như có chút xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười cười đi thẳng vào cửa Phục Hổ tự. Tiên Âm thấy hắn tiến vào cũng vội bước theo sau.

Tại cửa mặc dù sớm đã có tăng nhân Phục Hổ tự nhưng ngăn cản thế nào được? Họ còn chưa kịp mở miệng thì Tiên Âm đã phát tay áo, tiến vào bên trong.

Tiểu Lôi không nói một lời cứ một mạch tiến thẳng về phía hậu sơn.

Trên đường đi, những hòa thượng Phục Hổ tự thấy phía sau Tiểu Lôi lại có một bạch y tuyệt sắc mỹ nữ theo sau, ai nấy đều lấy làm kinh ngạc. Mặc dù Phật môn không cho nữ giới tiến vào nhưng phương trượng đã sớm truyền lệnh: Tiểu tử này muốn làm gì trong chùa thì cứ để hắn làm, dù cho hắn có phóng hỏa đốt chùa cũng không được trêu chọc vào hắn.

Vì vậy trên đường mặc dù các tăng nhân lấy làm kỳ quái nhưng không ai dám lên tiếng ngăn cản mà từ xa khi nhìn thấy Tiểu Lôi đã vội vã tránh đi.

Sớm đã có người lên đi thông báo cho Quan Nguyệt Quan Giác hai vị hòa thượng. Cả hai cũng lấy làm kỳ quái nhưng họ cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ biết thở dài chấp nhận theo tự nhiên thôi.

Tiểu Lôi tiến thẳng vào sơn cốc sau hậu sơn. Tiên Âm lúc này cũng theo hắn tiến vào. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy vẫn còn dấu tích lửa đốt. Tiên Âm bất giác nhíu mày hỏi: “Đây là nơi nào vậy?”

Tiểu Lôi không trả lời chỉ nói: “Ta muốn ngồi ở đây một ngày một đêm. Người muốn làm cái gì thì cứ làm đi”

Tiên Âm nhíu mày nói: “Nơi này dơ như vậy, người sao lại muốn ngồi ở đây một ngày chứ?”

Tiểu Lôi cười: “Người thích thì có thể không ngồi”

Nói xong hắn tự mình tiến vào trong hang, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiên Âm mặc dù rất khó chịu nhưng cũng đành phải tiến lại gần hắn. Nàng nhẹ vung tay lên dùng pháp lực làm sạch một chỗ rồi từ từ ngồi xuống.

Mặc dù Tiên Âm ngồi nhưng trong lòng vẫn rất tức giận, thầm quyết định trong lòng là Tiểu Lôi không nói thì nàng cũng sẽ không nói gì.

Cứ như vậy , từ lúc trời còn sáng cho tới khi trời tối. Đến lúc trời tối mịt thì Tiên Âm quả thực chịu hết nổi.

Nhưng nàng thật sự ngồi không yên. Nguyên đối với người tu hành thì dù cho là ngồi khổ tu hay bế quan tu luyện một năm đi nữa cũng được. Chỉ là từ khi Tiên Âm hạ sơn tới nay cuối cùng mới gặp được một người mà nàng cảm thấy thân thiết nên trong lòng nàng có rất nhiều điều muốn hỏi. Từ lúc đi theo Tiểu Lôi, trong lòng có bao nhiêu điều nàng đã ráng nhẩn nại cả ngày nên đến bây giờ thật sự chịu không được.

“Nè....người...người ngủ à?”

Tiểu Lôi hử một tiếng: “Không có”

Tiên Âm ngẫm nghĩ một hồi muốn hỏi rất nhiều nhưng lại không biết nên hỏi cái gì trước. Đến khi nói ra thì lại là một câu: “Ta vẫn còn chưa hỏi người tên là gì?”

“Ta tên Tiểu Lôi” Tiểu Lôi mở mắt ra cười nói: “Chỉ là từ trước tới giờ người chưa bao giờ gọi tên của ta. Chỉ toàn là kêu mấy cái đại loại như tiểu tử giảo hoạt hay tiểu vô lại gì đó thôi”

Tiên Âm hử một tiếng: “Ta quả nhiên không phải là nha hoàn của người! Người lừa ta! Làm gì có nha hoàn nào lại kêu chủ nhân mình là tiểu vô lại chứ!”

Tiểu Lôi tức thì phản bác: “Cũng chưa chắc! Ta chẳng phải cũng gọi người là xú bà nương sao”

Nếu là tỷ thí pháp thuật thì theo tu vi hai bên mà nói, dù cho Tiểu Lôi tu luyện Nghịch Thiên Quyết và Nghịch Thiên Kiếm nhưng thời gian quá ngắn nên đương nhiên không phải là đối thủ của Tiên Âm.

Nhưng nếu nói về đấu miệng thì dù cho có mười Tiên Âm cũng không phải là đối thủ của Tiểu Lôi. Hai người cứ người một câu, ta một câu đến cuối cùng Tiên Âm quả nhiên nghẹn giọng, tức nói không nên lời.

Cứ theo như tính cách của nàng ta mà nói thì chỉ sợ đã sớm rút kiếm ra giết người từ lâu. Nhưng đối diện với Tiểu Lôi thì lại không thể, chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng.

Chính vào lúc này cuồng phong bỗng nổi lên. Bầu trời vốn đang rất trong lành bỗng nhiên mây đen kéo tới âm ảm.

Mây đen kéo tới còn dẫn theo từng trận gió lớn cho thấy trời sắp sửa có một trận mưa to.

Tiểu Lôi thở dài cười khổ: “Mẹ ơi, đúng là mỗi lần gặp người là một lần xui xẻo mà.”

Vừa dứt lời đã nghe thấy một tiếng ầm trên bầu trời, một tia sét đánh ngang giữa không gian rồi theo đó từng giọt mưa lớn cũng bắt đầu đổ xuống.

Trời mưa như trút nước, chỉ trong nháy mắt cả bầu trời như trắng xóa. Cả người Tiểu Lôi nhất thời mất tự chủ rụt vào sâu bên trong. Hắn đưa mắt nhìn ra ngoài thấy Tiên Âm vẫn còn ở đó, bất giác thở dài kêu: “Nè, xú bà nương, người tiến vào trong đây đi, ngoài đó trời mưa lớn lắm.”

Thật ra hang động này cũng không lớn, cùng lắm sâu cũng chỉ vài ba mét. Trời mưa lớn thế này thì dù cho ngồi trong cũng chỉ là miễn cưỡng tránh mưa được mà thôi.

Trong lòng Tiên Âm vẫn còn đang tức hấn vì mấy câu nói trước, kiên quyết không cử động, lạnh lùng nói: “Ta cứ ngồi ở đây. Trời mưa cũng không làm gì được ta”

Quả nhiên, khi nàng vận dụng vô thượng pháp lực tức thì cả người như được bao phủ bởi một lớp kim quang. Nhưng hạt mưa bay khắp trời đổ trên người Tiên Âm tức thì bị bắn ra ngoài. Tiên Âm mặc dù ở dưới trời mưa nhưng không hề bị ướt. Loại thần thông này quả nhiên thật sự lợi hại.

Tiểu Lôi buồn cười nói: “Nơi để tránh mưa thì người lại không ngồi. Thì ra người lại thích luyện công dưới trời mưa”

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Chỗ của người ngồi thú lắm! Ta không qua đâu.”

Tiểu Lôi tức thì nói: “Cái gì? Thú à? Sao ta lại không biết nhỉ? Nhưng mà người là xú bà nương, lại còn sợ thú sao?”

Tiên Âm cuối cùng cũng chịu hết nổi hét lớn: “Tiểu tặc! Người khi người thái quá đó”

Keng một tiếng, tức thì trên tay Tiên Âm hiện lên một thanh ngân sắc trường kiếm. Tiên Âm tay bắt kiếm quyết đứng trong mưa hét lớn: “Tiểu tặc, mau qua đây chịu chết”

Tiểu Lôi cứ ngồi bên trong thấy Tiên Âm như vậy buột miệng: “Tốt, như vậy mới giống khí phách của Tiên Âm khi xưa chứ”

Tiên Âm nhú mày, khắp người kim quang bùng phát, cả người như được bao phủ bởi một lớp kim sắc hỏa diễm, vung kiếm chém qua. Đúng lúc này giữa không trung một tiếng sấm nổ thật lớn, một tia sét đánh ngang trời khiến cho trời đất nhất thời trở nên sáng rực.

Tiểu Lôi mắt nhìn thấy kiếm của đối phương chém tới nhưng hấn lại không tránh mà sắc mặt lúc này lại như đang rất kinh ngạc. Hai mắt Tiểu Lôi tròn tròn nhìn vào mặt đất phía sau Tiên Âm, miệng kêu to: “A, người mau nhìn xem cái gì trên mặt đất vậy!!!!”

217. Chương 218: Lễ

Mà theo pháp lực của nàng, trong chớp lát, đột nhiên thấy trên mặt đất của sơn cốc, đất cũng không phải đất, đá cũng không phải đá, mặt đất tựa như biến thành một tầng trong suốt, hai người Tiểu Lôi và Tiên Âm, tựa như đứng trên một mặt kính trong suốt.

Tiểu Lôi thấy rõ ràng dưới chân, có một thứ gì đó, tựa như một ngôi sao băng, chớp động rất nhanh.

Hắn không thềm lý đến Tiên Âm, liền phóng tới. Tiên Âm nghe hắn quát, quay đầu nhìn lại, sắc mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, thứ gì đó bên dưới, tựa như một con cá trong nước, chạy trái, rẽ phải, tản ra quang khí nhàn nhạt, nhưng phạm là nó đến nơi nào, cỏ cây trên mặt đất vốn khô héo, trong nháy mắt bắt đầu hóa xanh tươi, cây đứt rễ cũng sống lại, mầm khô héo cũng nảy nở, hết thấy cứ như vậy xuất hiện trước mắt, loại kỳ quan này làm tim Tiểu Lôi đập loạn !

Tiểu Lôi đuổi theo thứ đó, vài lần tung người, lại thủy chung đuổi không kịp, còn không chờ hắn tới gần, nó liền chạy trong nháy mắt, tốc độ nhanh như thiểm điện, làm sao truy kịp?

Tiểu Lôi thử vài lần. Thủy chung vẫn cùng bảo trì khoảng cách thứ đó, hấn thềm tức tối, hét lớn một tiếng, đột nhiên quy xuống. Quyền đầu của hắn nắm chặt, gắng sức đâm một quyền trên mặt đất. Liền nghe thấy ầm một tiếng, một quyền của Tiểu Lôi đã dùng tới chân lực, thềm vào Nghịch Thiên Quyết, một quyền đâm xuống, vách núi bên cạnh chấn động đến rung rinh, đá vụn rơi xuống như mưa, mặt đất bị hấn đâm tạo thành một hố to, chung quanh rạn nứt như mạng nhện. Nhưng thứ đó hình như không bị ảnh hưởng bởi khí lực của hấn, mặc dù ở bên dưới nhưng nó vẫn linh hoạt chớp động.

Tiên Âm đứng cạnh cũng đang nhìn ngây dại, thấy Tiểu Lôi xuất thủ, lúc này mới đột nhiên lấy lại tinh thần. Đột nhiên nàng kêu khẽ một tiếng, trường kiếm trong tay giơ lên, đâm xuống đất.

Liền thấy thanh ngân sắc trường kiếm của nàng đột nhiên bốc cháy mãnh liệt, pháp lực xuất ra kim quang tựa như liệt hỏa, kiếm cắm vào mặt đất, liền thấy kim quang trên lưỡi kiếm lập tức biến vào trong đất, mặt đất chung quanh chợt sáng lên.

Toàn bộ tinh thần Tiểu Lôi đều đặt ở cái đó, đột nhiên liền thấy cái đó chợt lóe sáng dưới đất, rút cuộc dừng ở dưới chân Tiên Âm!

Trường kiếm của Tiên Âm vốn đâm ngập trên mặt đất, thẳng đến tận chuôi. Kim quang chiếu sáng khắp mặt đất đang trong suốt như một mảnh kính, người ở bên trên, đều có thể nhìn rõ ràng thanh kiếm. Ngay lúc này. Cái đó lại đột nhiên dừng lại dưới chân Tiên Âm, lại chậm rãi nhích lại gần lưỡi kiếm.

“A?” Tiểu Lôi vừa cảm thấy kỳ quái, Tiên Âm lại càng thềm giật mình, cái đó lại đã dừng ở dưới lưỡi kiếm của nàng, không hề nhúc nhích, lúc này hai người mới rút cuộc nhìn rõ ràng hình dáng cái đó.

Chỉ thấy một thứ gì đó đỏ xanh vàng tím..... nếu nói nó tựa như dạ minh châu, thì sáng gấp trăm ngàn lần so với dạ minh châu! Nếu nói nó tựa như sao trên trời, nhưng sao trên trời sao lại có ngũ sắc bảo quang ?

Đột nhiên, nó đã kề sát lưỡi kiếm của Tiên Âm, hồng quang của nó chậm rãi lan tới tới trường kiếm, đột nhiên tràn lên trên, trong nháy mắt Ngân Kiếm trong tay Tiên Âm tựa như biến thành lửa đỏ.

“A !” Tiên Âm đột nhiên kêu lên một tiếng, lại vẩy mạnh chuôi kiếm, sắc mặt kinh hãi, không khỏi lui về phía sau vài bước.

“Làm sao vậy ?”

“Kiếm này..... không thể nắm !” Tiên Âm kinh hãi kêu lên.

Lúc này, thanh kiếm cắm trên mặt đất, hồng quang bên dưới đã truyền đến kiếm, từ lưỡi kiếm đến chuôi kiếm, đều bị nhuộm một lớp màu đỏ! Tiểu Lôi nghe Tiên Âm nói như vậy, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hắn tâm tư linh mãnh, lập tức trầm nghĩ: Không thể nắm? Với tu vi của Tiên Âm, cho dù là hỏa diễm, nàng cũng sẽ cầm được!

Chẳng lẽ là

Hắn động tâm, lập tức đưa tay chụp chuôi kiếm. Bàn tay và chuôi kiếm vừa tiếp xúc, liền cảm thấy chưởng tâm đau nhức, a một tiếng, buông tay theo phản xạ có điều kiện, liền thấy chưởng tâm đã một đỏ bừng, suýt nữa cháy sém.

“Tam muội chân hỏa !” Tiểu Lôi hít sâu một hơi. Cái đó không ngờ còn có thể tự thả ra tam muội chân hỏa !!

Phải biết rằng, với thể chất Tiểu Lôi, hắn vốn là bán tiên chi thể, thoát thai hoán cốt. Nhục thân sớm đã không phải nhục thân tầm thường! Mặc dù khoảng cách hắn tu thành đại đạo, tu luyện thành bất hoại kim thân, còn có một chút khoảng cách, nhưng dù sao với pháp lực hiện tại của hắn, hơn nữa hắn ném qua nhiều linh đơn diệu dược và thảo mộc tiên gia như vậy, cho dù thanh kiếm này bị nung thành thép chảy, hắn cầm trên tay cũng sẽ không sao.

Với tu vi đạt được của Tiểu Lôi, tại phạm gian này, những thứ có thể tạo thành thương tổn đối với hắn rất hiếm có, tam muội chân hỏa, chính là một trong những thứ đó!

Đang lúc sững sờ, liền nghe thấy vang lên những tiếng u u, trường kiếm cắm trên mặt đất, không ngờ chậm rãi lún xuống..... tựa như bên dưới có một thứ gì đó, đang thả ra một luồng hấp lực, muốn đem này trường kiếm này hút xuống dưới!

“A? Chết toi! Nó muốn ‘cướp’ thanh kiếm!” Động tác của Tiểu Lôi rất nhanh, nhanh chóng từ trong túi Càn Khôn lấy ra một thứ gì đó, thuận tay quăng ra, bách một tiếng, quần lấy chuôi kiếm, chính là một sợi dây thừng màu đen. Hắn nắm lấy một đầu dây thừng gắng sức kéo, nhưng trong nháy mắt, dây thừng bị nhuộm tam muội chân hỏa, lập tức bị thiêu rụi.

Tiểu Lôi lui về phía sau hai bước, nhìn lại, một đầu dây thừng đã cháy rụi, vòng dây quần trên chuôi kiếm trong nháy mắt đã tan biến thành tro bụi.

Hắn quay đầu nhìn Tiên Âm, cười khổ nói: “Người còn đứng đó!”

Tiên Âm hừ lạnh một tiếng: “Tam muội chân hỏa, làm sao có thể ngăn được ta!”

Liền thấy nàng đột nhiên đưa tay vào trong người, tìm kiếm một chút, đầu ngón tay nhón lấy một thứ gì đó, gắng sức bắn mạnh

Keng !!

Một âm thanh trong trẻo vang lên, liền thấy một đạo bạch tuyến bắn ra. Không ngờ lại bắn trúng chuôi kiếm! Nhìn kỹ lại là một cây châm ngân sắc nhỏ như lông bò!!

Một đầu châm cột một sợi ngân ti (sợi tơ màu bạc) nhỏ như sợi tóc, một đầu ngân ti được quần trên tay Tiên Âm.

Nói đến cũng kỳ quái, tam muội chân hỏa trên chuôi kiếm, ngay cả sợi dây thừng của Tiểu Lôi có thể thiêu rụi, nhưng cây châm châm này lại không hề hấn gì. Chẳng những vậy, ngân châm ở trong lửa cũng không hề đổi sắc. Tiên Âm một tay nắm ngân ti, sắc mặt ngưng trọng, gắng sức kéo lại. Nhưng làm sao kéo được?

Nàng liền cảm thấy bên dưới truyền đến một luồng lực kéo cực mạnh! Sắc mặt Tiên Âm dần dần có chút kinh ngạc, ngân ti quấn quanh ngón tay hơi run rẩy, đột nhiên a một tiếng, nàng trượt chân, không ngờ cơ thể lại bị kéo về phía trước một thước !

Sắc mặt Tiên Âm trầm xuống, đột nhiên cơ thể chuyển động, đem ngân ti quấn một vòng quanh hông. Nàng xoay chân đứng vững, quát nhẹ: “Lên!”

Ngân ti bị kéo căng không ngờ phát ra âm thanh u u, khuôn mặt Tiên Âm đã dần dần hiện ra một lớp kim sắc nhàn nhạt, pháp lực đều thi triển ra hết, trán dần dần toát mồ hôi lạnh, nhưng cơ thể vẫn bị kéo về phía trước !!

“Người còn nhìn! Còn không mau hỗ trợ !” Tiên Âm thấy Tiểu Lôi còn đứng một bên mà nhìn, cả giận nói.

Tiểu Lôi chạy tới. Chỉ là ngân ti quá nhỏ, kéo cũng kéo không được, hấn chân chờ một chút, rồi ôm lấy eo Tiên Âm, kéo ra sau.

Lúc này, lại biến thành tựa như kéo co, hai cao nhân hăng nhất đương thời, mặc dù thi triển ra toàn thân pháp lực, lại không thể làm cái đó chuyển động một phân nào. Ngân ti ông ông rung động, thanh trường kiếm lại vẫn lún dần vào đất

Liền nghe thấy Tiên Âm đột nhiên “Hừ” một tiếng nhỏ, thanh âm có vài phần đau đớn, một giọt máu đỏ từ ngón tay nàng rơi xuống, chính là ngân ti xiết chặt làm ngón tay bị xé rách.

Lúc này hai người sớm đã không vận pháp lực chắn mưa, toàn bộ bản sự đều dụng tại một việc suy nghĩ, chính là “Kéo !”

Mưa rơi trên người, cả hai đều ướt sũng, Tiên Âm càng tệ hại, mái tóc dài và quần áo, đều dính sát trên người, Tiểu Lôi kiên quyết ôm eo nàng, lại hồn nhiên không để ý tư thế của hai người, tựa như là đang ôm nhau, quả thực là có chút không ổn.

“Không được! Như vậy không được” Tiểu Lôi đột nhiên kêu to một tiếng: “Xú bà nương, kiếm của người là ở đâu ra ? Làm sao cái thứ ở phía dưới lại kiên quyết lòi xuống?”

Tiên Âm thở gấp, một nửa là bởi vì gắng sức, một nửa lại là bởi vì bị hấn ôm quá chặt, hít thở khó khăn, hần hần nói: “Kiếm của ta là từ Tiên Sơn đem đi, lấy trộm từ trong một lều các.”

Tiểu Lôi nghe xong, trong lòng lại có ý khác.

Thanh kiếm này sợ rằng cũng không đơn giản!

Nếu không, nếu chỉ là một thanh phi kiếm bình thường, bị tam muội chân hỏa thiêu đốt, sợ rằng đã sớm hủy, huống chi bị đốt lâu như vậy, lại không hề hư hao.

Hơn nữa, bảo bối đột nhiên xuất hiện, lại vừa lúc do Tiên Âm cùng với mình động thủ, vận kiếm khí xuất ra thanh trường kiếm này.

Chẳng lẽ, là thanh trường kiếm này dẫn dụ bảo bối ?

Yêu nhân Thánh Huyết Tông nói, chỉ có pháp bảo pháp khí của Phật môn, mới có thể dẫn bảo bối này ra, chẳng lẽ thanh kiếm này có điều gì cổ quái ?

“Như vậy không được !” Hai cao thủ Tu Pháp Kỳ, hợp lực cũng không lay động, ngược lại cây kiếm đã dần dần lún xuống đất, chỉ còn lại một phần ba chuôi kiếm. Tiểu Lôi quả quyết suy đoán, hai người sợ rằng không thể kéo lên!

Hần lớn tiếng quát: “Buông tay ! Như vậy không được, chúng ta nghĩ biện pháp khác!”

Hần thả đôi tay đang ôm Tiên Âm, lại phát hiện Tiên Âm kêu lên một tiếng, mất đi trợ giúp của Tiểu Lôi, cơ thể lại bắn về phía trước.

”Ta ta bị cuốn lấy Tiên Âm đột nhiên rên rỉ một tiếng, máu tươi trên ngón tay chảy ròng ròng, ngay cả y phục trên phần eo cũng rách toạc, ngân ti quấn chặt trên ngón tay và hông của nàng, hiện tại gây ông đập lưng ông, không thể thoát ra.

Tiểu Lô kinh hãi thất sắc, vội vàng lại đưa tay ôm lấy Tiên Âm, lúc này, cơ thể hai người kề sát vào nhau, miệng Tiểu Lô cơ hồ kề sát tai Tiên Âm, quát: “Ngươi còn có kiếm không? Phải chặt đứt ngân ti này!!”

Eo Tiên Âm bị ngân ti cuốn lấy càng lúc càng chặt, sắc mặt nàng dần dần tái nhợt, khí tức trở nên yếu ớt, hạ giọng nói: “Trong trong bách bảo nang”

Thấy Tiên Âm gặp tình huống bất diệu, nếu nàng không có pháp lực khổ tu cả đời, sợ rằng lúc này đã bị bóp nghẹt ! Tiểu Lô trong lúc vội vàng, đưa tay tìm kiếm túi Bách Bảo trong người Tiên Âm.

Trong cơn mưa, quần áo và thân thể dính chặt thành một mảnh, hai người dựa vào nhau quá sát, Tiểu Lô thuận tay sờ soạng, quả nhiên liền chạm tới một thứ gì đó mềm mại, hần tự nhiên vượt nhẹ, chỉ là cách một lớp vải nhưng vẫn cảm giác có chút mịn màng, tựa như không phải túi Bách Bảo

“A” Tai hắn liền nghe thấy Tiên Âm đột nhiên thấp giọng rên lên một tiếng, sắc mặt vốn tái nhợt trong nháy mắt đã đỏ bừng, Tiểu Lô giật mình ” Đáng chết đáng chết, chỗ này không thể sờ.....

Nhưng hắn lại không dám rút tay lại, liều mình tìm kiếm một hồi trước ngực nàng. Lần chạm đầu tiên vốn không sao, Tiên Âm còn có thể duy trì một lát, nhưng bị hắn chạm đến lần sau, cơ thể nhất thời mềm đi vài phần, gần như rũ ra.

“Tìm được rồi!” Tiểu Lô hoan hô một tiếng, lấy ra một túi bách bảo, Tiểu Lô đã biết làm sao giải khai túi Bách Bảo này, vội vàng tìm trong chốc lát, rốt cuộc cũng tìm được một thứ sắc bén, lấy được một thanh đao nhỏ, thứ này rõ ràng là công cụ hái thuốc!

Tiểu Lô thầm kêu khổ: Nếu thái đao bảo bối của ta vẫn còn thì tốt rồi !

Lập tức hắn không dám chần chờ, cầm lấy thanh đao nhỏ, gắng sức chém xuống sợi ngân ti.

Ông một tiếng, con dao chém xuống chỉ chấn động rồi bắn ra.

“Vô dụng đây là Vạn Niên Thiên Tầm Ti của Tiên Sơn, binh khí tầm thường không thể cắt được.....” Khí tức Tiên Âm dần dần yếu đi. Đột nhiên bước chân nàng lão đảo, bị kéo về phía trước, Tiểu Lô một tay nắm chặt eo nàng, lại thấy sắc mặt Tiên Âm thống khổ, áo bên hông đã nhiễm hồng, không ngờ đã chảy máu.

Tiểu Lô lớn tiếng nói: “Xú bà nương câm miệng !” Đột nhiên hắn gầm nhẹ một tiếng, hai ngón tay nắm tiểu đao chỉ thiên

Liền thấy mây đen đầy trời đột nhiên quay cuồng mãnh liệt, trong tầng mây vang động tiếng sấm, tiếng sấm này khác hẳn so với tiếng sấm vừa rồi...”

Tiểu Lô tay cầm đao. Một tay ôm lấy Tiên Âm, miệng không ngừng đọc nhanh kiếm quyết. Đột nhiên tiểu đao trên tay hắn phát ra kim quang kéo theo mây đen trên trời không ngừng chuyển động. Chỉ nghe thấy một tiếng sấm nổ chấn động cả bầu trời.....

Bầu trời như bị xé toang ra. Từ trong vết rách, một tia thiểm điện sáng rực đánh thẳng vào mũi đao trên tay Tiểu Lô.

Tiểu Lô như bị sét đánh trúng. Tiểu đao trong tay bị sét đánh vào, bắt đầu tan ra từ đầu mũi đao. Tiểu Lô nghiêng rằng liều mạng thúc động pháp lực. Pháp lực trong người không ngừng vận chuyển, hắn đột nhiên hét lớn, tay cầm tiểu đao lúc này chỉ còn hơn một nửa chém xuống mang theo sức công phá của tia sét kia chém thẳng vào sợi ngân ti lúc này đang căng như sợi dây đàn.

Ông!!!

Ngân ti tức thì đứt đoạn. Tiểu Lô cùng lúc đó theo quán tính ôm lấy Tiên Âm nhảy ra ngoài

Nên biết vừa rồi hai người đều dùng hết sức lực để giữ thì phải biết sức mạnh lớn như thế nào? Vừa nhảy ra ngoài thì hai người va thẳng vào vách núi. Tiên Âm thì còn đỡ , được Tiểu Lô ôm trong tay, Còn cả người Tiểu Lô thì va mạnh vào vách núi khiến hắn ọe lên một tiếng thổ ra một ngụm máu.

Vách núi đồng thời cũng bị đánh vỡ ra thành một cái hố to khoảng bốn năm mét.

Bịch, bịch hai tiếng, cả hai người đều ngã lăn ra đất. Tiểu Lô lúc này buông Tiên Âm ra, hần cảm thấy sau lưng truyền lên một cơn đau kịch liệt. đột nhiên hần phun ra một ngụm máu rồi vội vã hít sâu điều tức.

Máu ứ trong ngực phun ra khiến cho hần ngược lại còn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Tiểu Lô miễn cưỡng đứng dậy nhìn thì thấy thanh kiếm sớm đã bị cái đó kéo xuống dưới đất để lại trên mặt đất lúc này một cái hố đen nhỏ

Cái đó dưới lòng đất lúc này quần lấy thanh kiếm, cả hai từ từ dung nhập vào nhau để rồi cuối cùng thanh kiếm từ từ biến mất.

“Trời! Sao cái thứ này giống như là đang ăn thanh kiếm”

Tiểu Lô đứng không nổi, loạng choạng té xuống đất. Lúc này nước mưa mặc dù đã ngấm hết vào lòng đất khiến cho mặt đất chỉ còn là bùn nhưng hần cũng không e ngại. Từ phía sau một cánh tay đặt lên vai hần

“Người...người sao rồi?”

Tiểu Lô lắc đầu nói: “Mẹ nó, thật đúng là mất mặt! Chúng ta cả hai đều là cao thủ đương thời mà lại bị một vật không rõ chơi cho thảm hại thế này!”

Tiểu Lô hít sau một hơi rồi thở phà ra:

“Nếu không phải tiểu gia ta liều mạng chịu sét đánh thì triển tuyệt chiêu cuối cùng của Lô Tự Quyết là Lô Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm chém sợi sợi ngân ti....hừm....thì xú bà nương người chỉ sợ đã bị sợi dây cắt làm đôi rồi”

Nói tới đó hần phun ra một ngụm nước bọt, chỉ là tức giận phun sao khiến miệng dính đầy nước miếng.

“Vừa rồi đúng thật là nguy hiểm con mẹ nó đi được. Cái chiêu Lô Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm này lão tử ta vẫn còn chưa luyện thành! Cuối cùng dẫn tới không phải tia sét thông thường! Con mẹ tên thiên lôi! Lão tử nếu không phải cầm chặt thì hai chúng ta đều đã bị sét đánh rồi! Hừ bị thiên lôi đánh trúng rồi lại còn phải chịu khổ nữa chứ! Nè xú bà nương! Cái sợi dây ngân ti kia được làm bằng cái gì mà sao dai thế ”

Tiên Âm nghe hần chửi rửa cả nửa ngày thì khí tức cũng bình thường trở lại. Nàng trừng mắt nhìn hần giận dữ nói: “Ta sao mà biết thứ đó nó lợi hại như vậy! Ta ra tay cũng chỉ vì có lòng tốt giúp người thôi! Vậy mà xem nữa là mất mạng rồi! Người còn không mau đền cho ta hai món pháp bảo đó nữa! Người thì biết cái gì! Ngân châm của ta chính là dùng Băng Cực Tinh Phách luyện ra. Vật đó dù cho người có dùng tam muội chân hỏa đốt nó một ngày một đêm nó cũng không bị suy yếu nữa! Vậy mà bây giờ nó lại ị hủy đi rồi! Còn ngân ti chính là sợi tơ nhện của con nhện hàn băng vạn năm trên núi Tiên Sơn tạo ra. Loài nhện này cả trăm năm chỉ có thể tạo ra sợi tơ dài một tấc thôi! Vừa rồi sợi tơ dài như vậy mà lại bị hủy mất! Người biết để nó dài như vậy thì phải mất bao nhiêu năm không!!!”

Tiên Âm càng nói càng giận, đột nhiên đưa tay đánh một chưởng lên vai Tiểu Lô. Chỉ có điều lúc này nàng hoàn toàn không còn chút hơi sức nào nên chưởng này chỉ tạo ra một cảm giác ê ẩm cho hần. Tiên Âm hét lớn: “Chưởng này là người đền cho sợi dây của ta!” Tiếp đó lại thêm một quyền lên vai Tiểu Lô : “Quyền này là người đền cho ngân châm của ta”

Cuối cùng, sắc mặt nàng ửng hồng, ánh mắt thoảng qua tia giận dữ lẫn xấu hổ, đưa tay tát Tiểu Lô một bạt tai, trầm giọng nói: “Chưởng này là người....người....người đã khinh bạc tại”

Tiểu Lô nguyên trong lòng đã đang muốn nổi giận, đang muốn đánh trả thì nghe Tiên Âm nói câu cuối tức thì cảm thấy xấu hổ, không dám đánh nữa.

Hai người ngồi trên mặt đất ướt đầm nước mưa trừng mắt nhìn nhau. Người nhìn ta, ta nhìn người, cả hai giống như đang đấu xem ai thắng vậy.

Hồi lâu sau, Tiểu Lô đột nhiên bật cười, bề mặt lộ ra vài nét xảo quyết : “Hi hi....cái đó thì đã thấm vào đâu.....toàn thân của người khi xưa ta cũng đã thấy hết rồi mà....”

Tiên Âm giận dữ hét lớn : “Người nói bậy bạ gì thế! Người....lúc đó người....”

Tiểu Lô cười: “Bản thân người không nhớ đó thôi chứ ta thì vẫn còn nhớ rất rõ đó!”

Nói tới đây, hần quay đầu lại nhìn thì thấy vật dưới đất lúc này quang mang đã dần ảm đạm tựa như muốn chạy đi khiến hần bất giác nhíu mày: “Cái thứ này thật là quái lạ.....giống như nó ăn mất thanh kiếm của người vậy....nè, xú bà nương, thanh kiếm của người rốt cuộc có lai lịch như thế nào vậy? Vì sao cái thứ dưới đất kia sớm không tới, muộn không tới lại ngay lúc người rút kiếm thì bị hấp dẫn chui ra vậy?”

Nói được mấy câu xong hần quay đầu nhìn lại thì thấy vật nọ đã sớm biến đâu mất. Tiểu Lôi bất đắc dĩ đành thở dài nói tiếp: “Bỏ đi, bỏ đi. Cái này đúng là trộm gà không được còn mất thóc nữa. Trời sáng mất rồi. Xem ra ta không có duyên với nó vậy”

Hần quay đầu nhìn lại thì thấy Tiên Âm mặc dù không nói gì nhưng mặt mũi thì đang đỏ bừng lên, vẫn còn đang tức giận.

Tiểu Lôi cười cười nói: “Được rồi, chúng ta đi rửa người rồi hăng nói tiếp. Người ngồi trong bùn đất như vậy bộ thấy thích thú lắm sao? Ai dà, sao cứ mỗi lần hai chúng ta ở cùng một chỗ là bị xui xẻo vậy kìa.....Lần trước cũng vậy, lần này cũng như vậy”

Tiên Âm nghe thấy động tâm. sắc mặt ửng hồng hỏi khê: “Lần trước...lần trước...nó như thế nào?”

Tiểu Lôi lắc lắc đầu trong lòng thầm nghĩ : Người bộ dạng ra như thế này quá nửa là do ta gây ra, sao có thể kể cho người nghe được. Vì vậy hần chỉ lắc đầu không nói

Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng từ không trung vang xuống: “Thiên lôi vừa rồi là do người dẫn phát ra!”

Tiểu Lôi cùng tiên Âm đồng thời biến sắc. Cả hai không thể ngờ lúc này lại có người tới đây.

Quay đầu nhìn lại thì cả hai thấy một nhân ảnh cao lêu nghêu đứng trong trời mưa. Tiên Âm như gặp phải đại địch tức thì đứng dậy. Chỉ đáng tiếc là trên người nàng không hề có vũ khí

Tiểu Lôi nhìn thấy người này lấy làm kỳ lạ: “Ủa? Sao lại là người? Người là....người tên là cái gì....A! đúng rồi, Ba La Na Tề, đúng không?”

Bà La Na Tề sắc mặt trầm trọng chăm chú nhìn Tiểu Lôi hét lớn: “Quả nhiên là người....người vừa rồi thì triển không lẽ chính là tuyệt chiêu của Côn Luân phái Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm?”

Hần nói xong thì người cũng từ từ hạ xuống. Bà La Na Tề đưa mắt nhìn Tiểu Lôi: “Quái lạ, pháp thuật của người sao lại hỗn tạp như vậy”

Tiểu Lôi nhíu mày : “Nè, tên lông mày trắng kia. Người xuất gia không nói dối. Lần trước người chẳng phải đã nói là buông tha ta sao, sao bây giờ lại chạy tới tìm ta thế?”

Bà La Na Tề lãnh đạm trả lời: “Ta không có tìm người gây phiền làm gì. Chỉ là sư tôn Bồ Tát ra lệnh cho ta âm thầm theo người”

Ngưng một chút, hần nghiêm trang nói tiếp: “Người có biết vừa rồi dẫn phát thiên lôi xem chút nữa đã gây họa lớn không?”

Tiểu Lôi le lưỡi liếm mép nói: “Họa gì chứ! Đây vốn là tuyệt chiêu Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm của Côn Luân phái, sao có thể tạo thành đại họa được?”

Bà La Na Tề nhíu mày: “Đúng là không biết trời cao đất dày. Với pháp lực của người hiện tại căn bản không thể thi triển pháp thuật như vậy. Nếu như cố cưỡng ép thi triển thì chỉ sợ bản thân sẽ bị thiên lôi thôn phệ thôi! Với người bây giờ nếu bị thiên lôi đánh thì chẳng khác nào đi tìm cái chết cả! Nên biết rằng nếu người không chế thiên lôi không tốt thì nó sẽ đánh vào nơi khác. Phía ngoài này chính là chùa chiền, tăng nhân trong đó làm gì có pháp thuật. Một khi thiên lôi đánh xuống thì chỉ sợ chết hết mất”

Tiểu Lôi quơ tay nói: “Được rồi, được rồi. Vừa rồi ta miễn cưỡng thi triển một lần, cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra. Hồi này ta cũng chịu đau khổ không ít. Vì vậy, dù cho lần sau người có cầu ta ta cũng không có dùng chiêu này lại đâu”

Bà La Na Tề thở dài: “A di đà phật! Còn có lần sau sao? Vừa rồi nếu không phải ta tới kịp thời, đứng giữa không trung đỡ giùm người chín thành uy lực của thiên lôi thì với pháp lực hiện tại của người, thiên lôi đó đánh xuống thì người sớm đã thành tro bụi rồi”

Tiên Âm đứng phía sau lạnh lùng lên tiếng: “Cái tên gia hỏa này ở đâu chui ra vậy! Chúng ta ở đây xử lý việc của chúng ta, liên quan gì tới ngươi? Mau mau cút đi cho ta”

Bà La Na Tề đưa mắt nhìn Tiên Âm lắc đầu, đi về phía sau hai bước, không hề nổi giận vì lời bất kính vừa rồi của Tiên Âm

Tiểu Lôi đưa mắt nhìn Tiên Âm cười khở: “Chúng ta ra ngoài trước cái đã, tìm lấy chỗ nào đó để tắm rửa một chút”

Tiên Âm lắc đầu nghiêm trọng nói: “Không! Ta nhất định phải tìm cho ra cái thứ kia! Nó dám ăn mất trường kiếm của ta.....thanh kiếm đó.....thanh kiếm đó không phải của ta”

Tiểu Lôi nhú mày: “Một thanh kiếm thôi mà...huống chi vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy rồi. Hai người chúng ta khi nãy gần như là đồ chơi của nó vậy”

Tiên Âm lắc đầu : “Thanh kiếm đó....là khi ta bỏ đi lên lấy trộm được. Lúc ta ở trên núi tĩnh lại, trên núi có một nữ nhân đối xử với ta rất tốt. Sau đó, ta mới nhìn thấy thanh kiếm này ở trên các lầu....À, nơi đó gọi là Khiếu Huyền các. Nữ nhân đó thường hay ngồi trước thanh kiếm , nhìn thanh kiếm tới phát ngốc. Lúc đó ta ai cũng không quen biết. Chỉ có nàng ta là nói chuyện dịu dàng với ta. Nàng ta nói cho ta biết thanh kiếm này chính là một pháp khí rất lợi hại. Là một nhân vật rất lợi hại khi xưa đã tặng nó cho nàng ta”

Tiểu Lôi trong lòng thoáng động bất giác đưa mắt nhìn Bà La Na Tề , hỏi: “Nữ nhân mà ngươi nói hình dáng trông như thế nào?”

Tiên Âm nghĩ ngợi một hồi :“Nàng ta mặc một bộ y phục màu xanh.....bộ dạng...nhìn rất là xinh đẹp”

Tiểu Lôi nghe xong tức thì biết ngay người mà Tiên Âm nói chính là Ngọc Tu La.

Ngừng một chút, Tiên Âm nói tiếp: “Nàng ta nói, thanh kiếm này tên gọi là Ma Kha kiếm, phi kiếm trong thiên hạ ít có cái nào có thể so với nó được. Nữ nhân này đối với ta rất tốt , vì vậy mặc dù ta lấy trộm kiếm bỏ đi nhưng khi ta quay về nhất định phải mang thanh kiếm trả lại cho nàng ta”

Tiểu Lôi vẫn cứ luôn nhìn về hướng Bà La Na Tề. Quả nhiên, khi Bà La Na Tề nghe thấy Ma Kha kiếm, đôi lông mày trắng hơi nhích động.

218. Chương 219: Trảm Tâm Ma (thượng)

Trong lòng hần nghĩ vậy nhưng miệng thì cười nói: “Ma Kha....Ma Kha này sao giống như kẻ ngừ trong nhà Phật quá vậy. Không lẽ thanh kiếm này có quan hệ với Phật môn sao?”

Bà La Na Tề sớm đã thấy hần cứ liếc về mình, thở dài nói: “Ngươi không cần phải thử ta. Lai lịch của thanh kiếm đó, đích thực là ta có biết”

Tiểu Lôi tức thì cười tít mắt: “Quả nhiên là ngươi biết, vậy mau nói ra xem thử”

“Ma Kha kiếm mặc dù là khó cầu nhưng tính ra nó cũng không phải là tiên kiếm quý báu gì. Nếu như đã đánh mất thì cho nó mất đi thôi” Bà La Na Tề lãnh đạm nói tiếp: “Ngược lại là ngươi kìa, nửa đêm canh ba ở trong chùa ngươi ta làm chuyện tốt quá nhỉ! Sao còn không mau đi đi?”

Tiểu Lôi cười lạnh lùng: “”Hừm, lão hòa thượng nhà ngươi, ta thích ở đây vung tay vung chân thì sao nào? Không lẽ ta làm cái gì ngươi cũng phải nhúng tay vào mới được sao;“”

Bà La Na Tề nghe hần chất vấn trái lại không hề giận dữ, chấp hai tay lại nói: “A di đà phật, bản tăng không dám”

Tiểu Lôi thấy vậy càng tự tin hét lớn: “Chủ trì chùa này lúc sáng đã đồng ý cho ta ở đây, chứ không phải ta chạy loạn tới đây để.....” Nói tới đây hần bỗng do dự. Bảo bối dưới lòng đất có nên nói cho người này biết hay không. Pháp lực của người này quá mạnh, vượt xa hần và Tiên Âm. Nói không chừng nói ra có thể hần sẽ giúp đỡ một phen. Do dự một hồi, Tiểu Lôi quyết định nói :

“Ồ trong sơn cốc này có....”

Bà La Na Tề lắc lắc đầu nói: “Người muốn nói xích châu của Phật môn là đang ở đây? Vậy thì không cần nói ra làm gì. Bần tăng tới nhân gian, không thể nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì được”

Ngưng một chút, Bà La Na Tề như có chút do dự rồi nói tiếp: “Cái vật đó có phải là phật châu hay không còn rất khó nói. Dù cho nó có phải là phật châu đi nữa thì với hai người các người cũng chưa chắc đã chế phục được nó. Pháp bảo của Phật môn, chỉ có đại thần thông của Phật môn mới có thể thu phục được nó mà thôi”

Bà La Na Tề vừa dứt lời, Tiểu Lô kinh dị nhìn hần: “Sao người biết việc này? Không lẽ vừa rồi người nhìn lên ta sao?”

Bà La Na Tề cười nhẹ: “Ta thân ở Phật môn, tất nhiên là đã tu luyện được thiên nhãn thông của Phật môn. Ta chỉ đi theo nhà người tới chân núi. Ở dưới đó, với pháp lực của ta, trong vòng khu vực quanh núi mấy chục dặm, bất kỳ động tĩnh nào cũng không thể qua khỏi hai mắt của bần tăng”

Thiên Nhãn Thông?

Tiểu Lô trong lòng giật mình

Thứ này đúng là một bản lĩnh hay à!

Hần nhin không được cười lớn: “Hay cho tên hòa thượng này, pháp thuật gì không luyện lại đi tu luyện cái loại pháp thuật nhìn lên người khác”

Bà La Na Tề nghiêm mặt nói: “Pháp thuật không phân chính tà, chỉ có lòng người mới có chính hay tà thôi. Huống chi Thiên Nhãn Thông là vô thượng pháp lực của Phật môn chứ không phải như nhà người nói giống như tà ác vậy đâu”

“Xích châu của Phật môn, người thật không động lòng sao”

Bà La Na Tề chỉ cười cười không nói

Tiểu Lô thở dài, ra vẻ bất lực: “Được rồi, coi như lão già nhà người lấu cá vậy! Mà nói cả nửa ngày người vẫn chưa nói vấn đề ra! Người mau đem lai lịch của Ma Kha kiếm nói ra nghe coi”

Trong lòng hần thầm nghĩ: Ma Kha kiếm vốn là vật của Ngọc Tu La. Trong thâm tâm Tiểu Lô sớm đã hoài nghi cái lão Bà La Na Tề này rất có thể là một trong tứ đại kỳ nhân - Độc Lang Quân.

Bà La Na Tề trầm tư một hồi rồi nói: “Lai lịch của thanh kiếm đấy có nói cho người nghe cũng không sao” Hần liếc mắt qua nhìn Tiên Âm: “Vị thí chủ này, Ma Kha kiếm vốn là Phật môn chi khí, nếu không phải là đệ tử của Phật môn thì không thể sử dụng. Mặc dù pháp lực của người cao cường nhưng thanh kiếm đó trong tay người vẫn không thể phát huy được sức mạnh của nó”

Tiên Âm này giờ đứng một bên, nghe vậy lạnh lùng nói: “Ý của người nói nó trong tay ta là lãng phí sao? Hừm....”

Bà La Na Tề chỉ cười cười, kiếm lấy một chỗ rồi ngồi xuống

Lúc này, khắp nơi toàn là bùn sinh. Bà La Na Tề cứ vậy mà ngồi xuống, không hề để ý nói: “Hai vị, nên biết mấy ngàn năm trước, trên thế gian có một vị cao tăng. Ông ta vốn không phải là người Trung Nguyên mà chính là từ Thiên Trúc qua đây. Lúc đó, Phật pháp vốn bắt nguồn từ Thiên Trúc. Vì vậy, vị cao tăng đó vượt vạn dặm xa xôi, đến trung thổ mang phật pháp quảng bá. Vì vậy danh tiếng của ông ta nổi danh như cồn. Chỉ có điều, cái danh tiếng này không phải là vì ông ta tinh thông phật pháp mà chính là do bản lĩnh của ông ta! Tại trung thổ, ông ta lưu lại một thân võ công, sau này chính là đương thế chính tông....”

Tiểu Lô tiếp lời: “Người mà người muốn nói chính là Đạt Ma tổ sư của Thiếu Lâm tự?”

Bà La Na Tề cười: “Không sai, chính là ông ta”

Tiểu Lô nhíu mày: “Vị Đạt Ma này, danh tự ta cũng biết, bất quá đây chỉ là truyền thuyết thôi. Hơn nữa, Thiếu Lâm tự gì đó bất quá cũng chỉ giỏi về võ công thôi. Bọn họ đối với ba chúng ta đều tu đạo mà nói, nói thẳng một câu, võ công đối với phạm nhân thì còn được chứ trong mắt chúng ta thì chẳng là gì cả”

Bà La Na Tề nói: “Chuyện này là đương nhiên. Bất quá, vị Đạt Ma đó không phải chỉ giỏi về mặt võ công. Ông ta còn là một khổ tu giả tinh thông pháp pháp! Trên người ông ta mang vô thượng pháp lực, chỉ là khi ở Thiếu Lâm tự thì không truyền ra mà thôi. Thứ nhất, pháp môn tu hành của Thiên trúc vốn khác biệt so với trung thổ. Thứ hai, trong võ công mà ông ta để lại vốn đã ẩn chứa pháp môn tu luyện theo hướng từ võ nhập đạo. Chỉ là không hề có ai lĩnh ngộ được”

Mẹ! Càng nói càng khoác lác! Đạt Ma tổ sư của Thiếu Lâm tự không chỉ là một võ thuật gia mà còn là một tu chân giả?

“Vị Đạt Ma tổ sư này có thể từ một nơi xa vạn dặm tới trung thổ truyền đạo. Phần nghị lực này thật khiến cho người ta bội phục. Công đức của ông ta quả thật rất to lớn. Bây giờ bản tăng nghĩ lại càng thêm kính phục, càng hối hận về hành vi của mình khi xưa....”

Bà La Na Tề chấp ty thở dài nói tiếp: “Lúc đó, bản tăng vẫn chưa vào Phật môn. Nói tới những chuyện mà ta làm khi đó quả thật quá ngông cuồng. Khi xưa ta đã từng làm vô số chuyện sai lầm. Là ta quá ngông cuồng tự cao, học được một bộ ngự kiếm thuật thiên hạ vô song! Sau khi ta khổ luyện liên không ngừng kiếm cao nhân trong thiên hạ tỷ thí. Ta từ người khác biết được trong Thiếu Lâm tự có một vị cao nhân tu hành, đó chính là Đạt Ma tổ sư. Ta vốn dĩ nghĩ Thiếu Lâm tự bất quá chỉ là một ngôi chùa trong phạm gian, bên trong dù có một hay hai tên hòa thượng có pháp thuật thì chắc cũng chẳng có bản lĩnh gì cao thâm. Huống chi, Thiếu Lâm vang danh thiên hạ nhưng cũng chỉ là về võ công. Chứ còn về thần thông pháp thuật của Phật môn thì từ trước giờ chưa bao giờ nghe nói. Năm đó ta đánh bại vô số cao nhân đương thế, trong lòng ngược lại đối với bộ kiếm thuật mà ta khổ tu lại cảm thấy nghi ngờ, có chút gì đó không hiểu nhưng càng nghĩ càng đau đầu. Lúc đó ta nghe danh tiếng của Đạt Ma tổ sư, trong lòng nghĩ ông ta nói không chừng chắc có bản sự gì đó nhưng lại ẩn tích mai danh, là một thể ngoại cao nhân. Vì vậy ta đã tiến lên Thiếu Lâm tự....”

Tiểu Lô nghe hần nói “” kiếm thuật thiên hạ vô song“, trong lòng chợt thấy giật mình, lén nhìn Bà La Na Tề thầm nhủ: “Quả nhiên! Quả nhiên hần là Độc Lang Quân! Là sư đệ của lão điên Khinh Linh Tử! Là đệ tử của Tà Nguyệt Tam Tinh động Bồ Đề tổ sư! Là đồng môn của Tề Thiên đại thánh”

Khi xưa Hoạt Bồ Tát đã từng nói qua, Độc Lang Quân chính là học phần thiếu của Nghịch Thiên kiếm. Sau vì ẩn chứng kiếm pháp mà khiêu chiến cao nhân tứ phương. Chỉ trong một thời gian mà thiên hạ không ai có thể đánh thắng hần! Bây giờ xem qua thì thấy đúng như vậy! Đám sư đệ sư muội của Khinh Linh Tử này quả nhiên ai nấy cũng đều là nhân vật không thể đụng vào.

“Thiếu Lâm Tự nguyên trong lòng ta không có đặt kỳ vọng gì nhiều. Bởi vì một hòa thượng ngoại lai thì có được bao nhiêu pháp lực cơ chứ. Bất quá ta cũng muốn thử một lần. Ta lên Thiếu Lâm tự giống y như một võ sĩ tại nhân gian lên núi báỉ phỏng. Cứ vậy ta lặng lẽ tiến vào chùa, tăng nhân trong chùa đương nhiên là không thể phát hiện ra ta. Ta chỉ nghe nói Đạt Ma từ trước tới giờ không tiếp xúc người ngoài mà tại hậu sơn diện bích khổ tu. Vì vậy ta trực tiếp đi thẳng tới đó kiếm ông ta. Chỉ có điều lần này gặp mặt ta đã biết lần này chuyến đi của ta không trở nên vô ích.”

Nói tới đây, hai mắt của Bà La Na Tề hơi khép lại, trong ánh mắt như đang nhìn về cái gì đó xa xăm. Trong lòng hần lúc này đang nhớ về chuyện xưa bất giác nhất thời si ngốc

Ngay tiếp đó, hần cười rồi tiếp tục nói: “Khi ta thấy Đạt Ma tổ sư thì đã nhận ra ông ta đã sớm tu luyện đến cảnh giới không thể tin được. Ha ha người ngoài cho rằng Đạt Ma tổ sư là người phạm nhưng ta thì thấy ông ta ít nhất cũng đã hai trăm tuổi rồi! Chỉ là ông ta tinh thông thần thông Phật môn, sớm đã tu luyện đến cảnh giới kim thân”

Nói tới đây, Bà La Na Tề đưa mắt nhìn Tiểu Lô hỏi: “Người có biết kim thân là cảnh giới gì không?”

Tiểu Lô lắc đầu đưa mắt nhìn Tiên Âm thì thấy sắc mặt của nàng cũng đang ngỡ ngàng không biết

“Đại thần thông của Phật môn ta được chia làm đại viên mãn, đại hoan hỷ, đại từ bi... Vị Đạt Ma tổ sư năm đó vốn đã tu luyện tới mức kim thân chính là tu luyện pháp pháp đạt cảnh giới cực kỳ cao thâm! Cộng thêm công đức thiện nghiệp của ông ta quá lớn nên chỉ cần khi ông ta viên tịch tức thì có thể phi thăng tới tây phương cực lạc, trở thành một vị chính quả La Hán”

“La Hán!”

Tiểu Lôi lúc này mới thật sự kinh dị “Người nói Đạt ma đã sớm tu luyện tới cảnh giới La Hán vậy chẳng phải giống như người tu hành chúng ta đắc thành đại đạo, trở thành thần tiên sao?”

Hắn nhìn chăm chú Bà La Na Tề trong lòng thầm khen hay cho một Độc Lang Quân! Là La Hán của Phật môn tính ra tương đương với người tu hành tu luyện thành tiên rồi! Vậy mà hắn lại dám khiêu chiến với người có cấp bậc thần tiên. Quả không hổ danh là sư đệ của lão diên khùng mà

“Cuộc chiến đó là người thắng hay Đạt Ma thắng”

Bà La Na Tề trầm tư một hồi rồi thở dài, ngữ khí như chất đầy sự bất lực

“Là ta thắng”

Tiểu Lôi trợn mắt nhìn hắn.....Thắng? Thắng một vị La Hán. Nếu vậy thì phải cao hứng mới đúng, chứ sao bộ dạng lại giống như chết mất vợ thế kia

Ặc....sai rồi, vợ của Độc Lang Quân quá nửa chắc là Ngọc Tu La rồi.

219. Chương 219: Trảm Tâm Ma (hạ)

Quả nhiên, Bà La Na Tề tiếp tục nói: “Bất quá Đạt Ma tổ sư, lại cũng là người mà ta chịu phục! Hắc hắc người mặc dù đã tu luyện tới cảnh giới Phật môn La Hán, nhưng pháp lực đương thời của ta, cho dù là gặp được thiên thượng đại la kim tiên, ta tự vẫn cũng không thua! Một La Hán, ta sao lại e ngại ? Vì vậy ta liền cùng hắn đấu phép, cuộc đấu này, đã đấu chín chín tám mươi mốt ngày!”

Tiên Âm đứng bên cạnh nghe thấy chuyện lạ này, cũng hơi cảm thấy hứng thú, đang cẩn thận lắng nghe, nhin không được hỏi: “Các người đấu pháp thuật gì?”

Bà La Na Tề thở dài: “Đạt Ma tổ sư, cũng thật lợi hại. Hắn đồng ý cùng ta tỷ thí, lại đề ra phương pháp tỷ thí phải do hắn quyết định. Ta lúc ấy thật sự rất tự phụ, liền đáp ứng ngay.” Nói đến đây. ánh mắt và ngữ khí của ông ta, đều trở nên rất kỳ quái: ” Phương pháp hắn đề xuất, chính là chúng ta tiến vào Tâm Ma Giới của đối phương, ai có thể ra trước là thắng!”

“Tâm Ma Giới ?” Tiểu Lôi hít sâu một hơi!

Cái gọi là Tâm Ma phải biết rằng kỳ thật mỗi người đều có Tâm Ma của mình! Người tu hành lúc tu luyện, sợ nhất là Tâm Ma, một khi tu luyện bị Tâm Ma tập kích, một khi cầm giữ không được, lập tức sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Phải biết rằng, Tâm Ma. Kỳ thật chính là các loại ý thức, tạp niệm trong nội tâm! Một khi nhập vào Tâm Ma Giới. Tựa như phải đối mặt với ma quỷ trong tâm.

Cái gọi là nhân tính có thiện ác. Mỗi cá nhân trong lòng đều có thiện lương, hay tà ác. Cái gọi là Tâm Ma, kỳ thật chính là các ác niệm trong lòng. Trên thế giới này cho tới bây giờ, không có người chân chính thuần khiết, cho dù là người thiện lương, cũng bất quá là tự ngăn chặn ác tính trong lòng mà thôi. Đối mặt với nội tâm của mình, so với đối phó địch nhân còn đáng sợ hơn. Bởi vì nội tâm của mình, kỳ thật là hư ảo. Nó có thể thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận - mà người lại không thể khống chế, bởi vì, nhân tâm vốn là không thể khống chế !

“Ta nghe xong đề nghị của hắn, cũng rất kinh ngạc. Phải biết rằng, một khi tiến vào Tâm Ma Giới của hắn, kỳ thật tựa như muốn tranh đấu với một con người khác của hắn trong thế giới ý thức! Hơn nữa so với tỷ đấu với con người thật của hắn, càng hung hiểm hơn nhiều. Bởi vì con người sẽ mỏi mệt. Pháp lực sẽ tiêu hao, là sờ thấy nhìn thấy. Nhưng Tâm Ma lại không phải như thế, Tâm Ma là thiên biến vạn hóa. Pháp lực vô cùng vô tận ! Bởi vì người đang ở trong thế giới ý thức của hắn, cho nên căn bản không biết sẽ phát sinh sự tình gì một khi không cẩn thận, sợ rằng sẽ chết.” Bà La Na Tề chậm rãi nói: “Chúng ta cá cược, một người nhập định, thả lỏng tâm trí, để đối phương tiến vào Tâm Ma Giới của mình, ai có thể ra trước thì sẽ thắng !”

“Kết quả ra sao?” Lần này mở miệng hỏi chính là Tiểu Lôi.

“Kết quả là ta thắng. Ta tiến vào Tâm Ma Giới của hắc, thời gian không đến uống một chén trà nhỏ, đã ra Bà La Na Tề cười khổ: “Kết quả là ta thắng, nhưng kỳ thật, ta đã mắc lừa.”

Mắc lừa ?

Tiểu Lôi mặc dù không hỏi, bắt quá vẻ mặt hắc lại lộ rõ.

“Là mắc lừa.” Bà La Na Tề nói: “Lúc ấy trong lòng ta mặc dù cảm thấy loại đánh cược này có chút hung hiểm, bắt quá ta quả thực quá tự phụ. Thứ nhất, hắc mặc dù tu luyện tới La Hán kim thân, nhưng ta tự vẫn pháp lực so với hắc chỉ có mạnh hơn chứ không thua, cho dù là gặp Tâm Ma của hắc, cũng bắt quá là gặp được một mặt khác của hắc mà thôi. Mặc dù khó khăn một ít, ta lại vị tất đã thua ! Thứ hai hắc hắc, ta trong lòng tự nhiên còn có chút ác niệm ai, nói đến lại cảm thấy xấu hổ. Năm đó ta còn chưa nhập Phật môn, tính khí có vài phần hung hăng, năm đó trong đạo hiệu của ta, có một chữ ‘Độc’

Quả nhiên là Độc Lang Quân ! Tiểu Lôi thâm nghĩ.

..... trong đạo hiệu của ta có một chữ ‘Độc’, đó là bởi vì ta làm việc có hơi tâm ngoan thủ lạt, năm đó ta vì ẩn chứa một bộ kiếm thuật, tìm người tỉ đấu khắp nơi, pháp lực ta lại cao, xuất thủ ác độc, làm bị thương không ít người. Ta tự vẫn Tâm Ma của mình sợ rằng lợi hại hơn đối phương, người và ta đánh cược là tuyệt đối thiệt thòi cho người! Phải biết rằng người là tăng nhân, là hòa thượng khổ tu, tự nhiên tạp niệm trong lòng ít hơn ta, Tâm Ma cũng sẽ không lợi hại, ta liền đáp ứng ngay.”

Xem ra Độc Lang Quân này, cũng không phải là tay dễ đối phó

Tiểu Lôi nghĩ thầm.

”Sau đó thì sao? Tiên Âm hỏi

Nàng dĩ nhiên nghe đến nhập thần, buột miệng hỏi. Lúc này Tiên Âm hồn nhiên không có nửa phần cao cao tại thượng lạnh lùng của một vị tiên tử, một tay chống cằm, mười phần tựa như một cô gái nhỏ.

“Ta thắng, nhưng cũng mắc lừa.” Độc Lang Quân thở dài: “Chúng ta xem ai xuất thủ trước, là ta ra tay trước. Người vừa nhập định, ta liền nguyên thần xuất khiếu, tiến vào Tâm Ma Giới của người. Ta vốn cảnh giác, sợ sau khi nguyên thần của mình xuất khiếu, người sẽ ám toán, nên để lại vài phần thần thức hắc hắc, bản sự tu luyện tam hồn thất phách này nói ra người cũng biết chứ”

Tiểu Lôi giật mình: “Người nói chính là”

“Ta nói tự nhiên là Nghịch Thiên Quyết Nghịch Thiên Quyết chính là tu luyện tam hồn thất phách lần trước ngươi và ta quyết chiến, ngươi sử dụng chính là Nghịch Thiên Kiếm, tự nhiên ngươi nhất định đã học tới Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái, đúng không”. Bà La Na Tề mỉm cười, nói: “Người biết Viên Chân Diệu Quyết, còn biết cả Nghịch Thiên Quyết và Nghịch Thiên Kiếm, nói vậy ngươi là đệ tử Tiêu Dao phái, nhất định có uyên nguyên với Khinh Linh Tử ta nghĩ, cho dù ta không nói, ngươi quá nửa cũng đã biết ta là ai, ngươi đoán không sai, đạo hiệu năm đó của ta là Độc Lang Quân.”

Ông ta thần nhiên nói ra như vậy, Tiểu Lôi cũng không biết phải nói gì. Bắt quá Độc Lang Quân thật sự không nói tiếp, chỉ tiếp tục nói chuyện đánh cược với Đạt Ma.

“Ta mặc dù tu luyện Nghịch Thiên Kiếm không trọn vẹn, bắt quá tự nhiên cũng có một ít tâm đắc. Nguyên thần mặc dù xuất khiếu, còn có thể lưu lại vài phần thần thức, đề phòng vạn nhất. Nhưng không ngờ, khi ta tiến vào Tâm Ma Giới của Đạt Ma, lại phát hiện mình đã sai! Bất luận trong Tâm Ma Giới của kẻ nào, chính là một thế giới ý thức độc lập, thế giới đó không cố định, mà là biến động theo tâm tư hứng thú của con người, thiên biến vạn hóa. Nhưng ta khi tiến vào, lại phát hiện nơi đó không ngờ là một mảnh hư không !” Mắt ông ta ánh lên quang mang kỳ dị, thở dài nói: “Là hư không ! Thật sự là hư không ! Bên trong không nói đến Tâm Ma, căn bản cái gì cũng không có !”

Ông ta nhắm mắt trong chốc lát, nói: “Ta hoài nghi, nên dừng lại trong chốc lát, nhưng không phát hiện được gì, lại không có thứ gì cố tình ngăn trở, ta liền dễ dàng ra ngoài. Thời gian trước sau chỉ khoảng uống một chén trà nhỏ mà thôi. Sau khi ta ra, trong lòng rất là kỳ quái, nhưng thần sắc Đạt Ma lại tự nhiên như thường, mỉm cười với ta. Ta mặc dù hoài nghi, lại cho rằng mình đã thắng. Ta tự hỏi, cho dù người tiến vào Tâm Ma Giới của ta, cũng không có khả năng trong thời gian uống một chén trà đã có thể ra ngoài!”

Tiểu Lô trầm tư một lát, đột nhiên cao giọng nói: “Ta hiểu rồi !!”

Bà La Na Tề thở dài: “Người hiểu sao ? Ai, người minh bạch thật sự rất nhanh đáng tiếc ngày đó nếu ta cơ mẫn như người, sợ rằng sẽ không”

Tiên Âm nhú mày, nhìn Tiểu Lô: “Người hiểu cái gì ?”

Tiểu Lô cũng thở dài, trong ngữ khí mang theo vài phần cảm hoài: “Đạt Ma tổ sư, quả nhiên là một cao tăng từ bi cách làm của ông ta khiến người ta kính bội.” Hắn nhìn Độc Lang Quân, nghiêm mặt nói: “Ta đoán là, Tâm Ma của Đạt Ma tổ sư, sợ rằng sớm đã bị ông ta tự trảm ! Phật môn có đại thần thông Trảm Tâm Ma, Tâm Ma bị trảm, tự nhiên là đã đem phật pháp tu luyện tới cực điểm! Ông ta rõ ràng biết Tâm Ma của mình đã bị trảm, lại còn đề xuất đánh cược, mục đích duy nhất, chính là để ông ta tiến vào Tâm Ma của người! Đạt Ma tổ sư, muốn điểm hóa cho người ! Ông ta nhìn ra lẽ khí trong lòng của người quá nặng, chấp niệm quá sâu, sát ý quá thịnh ! Nên muốn tiến vào Tâm Ma Giới của người, giúp người trảm Tâm Ma ! Ta nói có đúng hay không?”

Độc Lang Quân trầm mặc một lát, sắc mặt trở nên dị thường khó coi, bất quá ông ta vẫn gật đầu, chật vật nói: “Người nói không sai chút nào!”

Ngừng lại một chút, ông ta tiếp tục nói: ” Sau khi ta ra ngoài, liền đến phiên người. Lần này hai người chúng ta đều nhập định, ta để người tiến vào nguyên thần, còn như tào ngộ của người tại Tâm Ma Giới trong ta như thế nào, ta tự nhiên là không biết. Nhưng lần đả tọa này đã ngồi chí chín tám mươi một ngày! Đợi tới lúc ta tỉnh lại, người mới ra. Lúc ấy ta ngồi đối diện người, trong lúc đó khuôn mặt Đạt Ma tổ sư tiêu tụy, sắc mặt vàng vọt, mồ hôi ướt đầm quần áo, thần thái trong hai mắt tiêu tan.”

Độc Lang Quân đột nhiên thở dài: “Người là một cao tăng, nhưng cũng quá ngu ngốc ai, nếu pháp lực người cao hơn ta nhiều lần, nếu người không chỉ gần trở thành La Hán hắc hắc, nếu là Phật Tổ Bồ Tát điểm hóa ta, tự nhiên có thể dễ dàng trảm Tâm Ma của ta! Đáng tiếc, người chỉ là một tiểu tiểu La Hán mà thôi, mặc dù này ý định này làm cho người ta cảm kích, không tiếc dùng một đời thần thông khổ tu trảm Tâm Ma của ta, điểm hóa cho ta, rồi tự hi sinh khi ta biết chuyện này, trong lòng áy náy không thôi. Nhưng người vì giúp ta, quả thực hao phí rất nhiều nguyên thần, mặc dù cũng là dầu cạn đèn tắt, nhưng tu vi một đời, xem như bỏ phí trên người ta. Vốn một người tu luyện thành chính quả La Hán, cuối cùng lại bởi vì ta, mà đem tu vi một đời hủy đi. Hại người không thể đến thế giới tây phương cực lạc ai”

220. Chương 220: Đấu Pháp

Độc Lang Quân nói: “Lúc ấy trong lòng ta áy náy người người cũng nói như vậy, miễn là ta đừng giữ ở trong lòng. Nếu ta vì thế mà áy náy không yên, e rằng sẽ lại sinh ra Tâm Ma. Đến lúc đó, một phen tâm ý của người, toàn bộ lại bị bỏ phí. Trong lòng ta cảm ân đức của người, liền quyết định từ đây quy y cửa Phật, chuyên tâm khổ tu, những chuyện cũ trong lòng, toàn bộ buông xuôi hết!”

Tiểu Lô trầm nghĩ: ”Người buông xuôi việc tu luyện Nghịch Thiên Kiếm gì đó, tìm Tôn Ngộ Không gây chuyện, điều đó tự nhiên tốt đấy dù sao phỏng chừng người có tu luyện tiếp trăm năm ngàn năm, cũng không phải là đối thủ của hầu tử đó đâu. Nhưng, người lần này nhập Phật môn, Ngọc Tu La vậy là thảm rồi!

Độc Lang Quân thở dài nói: “Ta lúc ấy không còn hy vọng, một lòng muốn nhập Phật môn, từ nay về sau không còn để ý tới chuyện thế tục nữa. Nhưng duy nhất có một việc, làm ta vẫn có chút bất lực ai, vốn ta trong lòng cảm ân đức của Đạt Ma tổ sư, muốn xuất gia tại Thiếu Lâm nhưng cuối cùng lại không thích hợp. Thiếu Lâm Tự này, dù sao là chùa ở phàm gian. Tựa hồ kiểu người như ta, đã tu luyện thành nhân gian tán tiên, e rằng có sống thêm mấy ngàn năm nữa cũng là bình thường. Nếu bắt tử tại nhân gian, chẳng phải đã thành chuyện lạ sao? Huống hồ. Trong lòng ta cũng không yên tâm, ta mà xuất gia ở Thiếu Lâm, nàng khi nàng tìm tới, e là sẽ cực kỳ không ổn. Cho nên ta trước suy sau nghĩ, hay là ly khai Thiếu Lâm Tự, đi Cửu Hoa Sơn. Cửu Hoa Sơn chính là đạo tràng của Địa Tạng Vương Bồ Tát.”

Tiểu Lô thở dài.

Độc Lang Quân nói: “Trước lúc ta ly khai Thiếu Lâm, Đạt Ma tổ sư có tặng ta một thứ. Thứ đó là người nằm đó từ Thiên Trúc xa tận thiên sơn vạn thủy mang về một cây thiền tượng. Thiền tượng đó bất quá là vật bình thường, nhưng Đạt Ma tổ sư, lại mang cây thiền tượng này, từ Thiên trúc đi bộ vạn dặm tới Trung thổ, bao gian khổ trên quãng đường đó, phần thiện nghiệp này thật là công đức vô lượng!”

Tiểu Lôi đột nhiên cười nói: “Trong truyền thuyết, Đạt Ma đã từng cầm một cây mộc tượng qua sông! Chẳng lẽ là nó?”

Độc Lang Quân gật gật đầu nói: “Ta trong lòng cảm ân đức của Đạt Ma, đem thiền tượng này, luyện hóa, đúc một thanh kiếm kiếm này, chính là Ma Kha kiếm!”

“Ta vốn quyết tâm mang Ma Kha Kiếm này theo bên mình. Nhưng nàng ai, nàng lại không biết thế nào đã tìm được ta. Thấy ta quyết tâm trốn vào Không môn, nàng trong lòng oán hận, cùng ta đánh nhau một hồi ta như thế nào lại có thể thực sự nhẫn tâm xuất thủ đả thương nàng? Trận đấu đó, ta bị nàng đánh trọng thương, dù sao trong lòng nàng không đành lòng giết ta, vẫn lưu lại ta một mạng, chỉ đem Ma Kha Kiếm đi.” Độc Lang Quân thở dài, ngó ngó Tiên Âm: “Nữ thí chủ này. Lai lịch của Ma Kha Kiếm, chính là như thế. Người nói nữ tử đó, mặc một bộ y phục màu xanh, bình nhật không thích không cười, phải không? Vậy tự nhiên là nàng rồi. Người có lẽ là đệ tử của nàng?”

Tiên Âm nghe vậy có phần ngỡ ngàng - nói thật, nàng đã sớm quên hết thấy, tự nhiên không biết mình rốt cuộc có phải là đệ tử của Ngọc Tu La không.

Tiểu Lôi lại biết hiện trạng của Tiên Âm, lắc đầu nói: “Không phải, nàng ta không phải đệ tử của Ngọc Tu La. Chỉ có thể xem như đồng môn thôi.”

Độc Lang Quân nghe vậy gật gật đầu, cũng không nói gì.

Ba người trầm mặc hồi lâu, Tiểu Lôi đột nhiên cười nói: “Nói như thế, Ma Kha Kiếm là dùng pháp tượng của Đạt Ma tổ sư luyện thành, tự nhiên là pháp khí của Phật môn. Cái này mới có thể hấp dẫn vật dưới đất kia xuất hiện. Đã như thế, chúng ta đi tìm tiếp một món pháp khí Phật môn, nhất định có thể lại dụ được vật đó ra!”

Độc Lang Quân nhíu mày nói: “Không thể! Vật kia không phải người có thể khống chế được, cho dù có dụ ra cũng vô dụng.”

Tiểu Lôi vừa liếc nhìn ông ta, Độc Lang Quân lập tức nói: “A di đà phật, bản tăng quyết sẽ không xuất thủ giúp người những chuyện thế này. Mới vừa rồi nếu không phải người dẫn phát thiên lôi, ta cũng sẽ không hiện thân gặp người.”

Tiểu Lôi đảo mắt: “Vậy người đi theo ta, nếu thấy ta có khó khăn, người cũng không quản?”

Độc Lang Quân nhíu mày: “Quản thì phải quản nhưng nếu người làm xằng làm bậy, ta cũng sẽ xuất thủ ngăn cấm!”

Tiểu Lôi chỉ trên mặt đất, lớn tiếng nói: “Người có phải làm hòa thượng đến ngốc rồi không? Dưới đất có vô thượng chí bảo của Phật gia các người! Người nếu hiện tại là Phật môn đệ tử, chẳng lẽ lại mặc kệ nó?”

Độc Lang Quân vẫn lắc đầu: “Việc này, ta tự nhiên sẽ bẩm báo sư phụ Bồ Tát, nghe pháp chỉ của sư phụ sau.”

Tiểu Lôi cố ý thở dài: “Thôi thôi, hình dạng người bây giờ, còn đâu đáng dập rung chuyển trời đất năm đó của Độc Lang Quân, ta xem người làm hòa thượng đến phát ngốc rồi!” Đột nhiên, trên mặt hắn lộ ra biểu tình kinh ngạc, nhìn xa xa phía sau Độc Lang Quân, kinh hô: “Ồ, Khinh Linh Tử! Người như thế nào lại đến đây!!”

Độc Lang Quân dù sao tu vi cũng cao thâm, phía sau có người hay không, vốn Tiểu Lôi không thể lừa được ông ta, nhưng lời Tiểu Lôi nói “Khinh Linh Tử” lại là chuyện khác!

Mặc dù trong lòng ông ta không tin, lại vẫn không tự chủ được mà quay đầu nhìn lại quả nhiên, phía sau một mảng trống trải, nơi này có bóng người nào sao?

Độc Lang Quân lập tức hiểu đã bị lừa, vừa mới ngoảnh đầu lại, Tiểu Lô đã triển khai thân pháp, phi rất nhanh lùi về tận cùng bên trong sơn cốc, áp sát vách núi. Hắn sớm đã thuận tay lấy từ trong người ra vật gì đó, chính là một chuỗi phật châu đen bóng! Chính là chuỗi phật châu mà ngày đó sau khi Độc Lang Quân hủy thái đao của Tiểu Lô, đưa cho hắn.

Độc Lang Quân trông thấy cử động của Tiểu Lô, lập tức biết hắn muốn làm cái gì, quát: “Đừng! Đó là pháp khí Bồ Tát tặng ngươi, ngươi không thể hủy nó!” Nói xong, xuất thủ chưởng, bắt Tiểu Lô lại.

Vốn ông ta ngồi tại chỗ, xuất thủ lần này, cơ thể cơ hồ thoáng chớp lên. Tiểu Lô sớm có chuẩn bị, lập tức lớn tiếng quát: “Xú bà nương! Mau ngăn hắn lại!”

Tiên Âm vào lúc này, e rằng trên thế giới, chỉ duy nhất Tiểu Lô có thể khiến nàng nghe lời. Nghe thấy Tiểu Lô hét lên, Tiên Âm không cần nghĩ ngợi, thân thủ lập tức chớp động, đã chắn trước mặt Độc Lang Quân.

Độc Lang Quân trầm giọng nói: “A di đà phật, nữ thí chủ, mời tránh ra!”

Thân pháp ông ta chớp lên. Liên tục trái phải trên dưới đột phá mấy lần. Tiên Âm dù sao pháp lực tu vi cũng không kém, hưởng hồ Nghê Thường Vũ của nàng ta, thân pháp ảo diệu, không dưới Tiêu Dao bộ pháp của Tiêu Dao phái. Độc Lang Quân liên tục vài lần, chẳng ngờ lại không cách nào đột phá qua Tiên Âm.

“Đại hòa thượng, hắn không cho ngươi đi, ngươi đừng tới.” Tiên Âm lạnh lùng nói.

Tiểu Lô đang đứng ở trong cùng vách núi phía sau, lại đang lắc lư chuỗi phật châu. Chỉ là hắn không biết pháp thuật Phật môn, lại không biết thi triển như thế nào. Trong lòng chợt nảy ra một ý, vận Viên Chân Diệu Quyết, đẩy một phần pháp lực vào trong phật châu. Chợt nghe thấy một tiếng “cách”, phật châu dưới pháp lực đè nén của hắn, thoáng cái đã nổ tung một hạt!

Ở phía xa Độc Lang Quân cả giận nói: “To gan! Pháp khí Bồ Tát tặng, ngươi cũng dám hủy đi!” Nói xong, ông ta phách một chưởng tới Tiên Âm, quát: “Tránh ra đi!”

Ổng tay áo Tiên Âm phát phơ, ngọc chưởng mảnh khảnh lập tức đối chưởng với ông ta, “bách” một tiếng, hai người đều chấn động. Tiên Âm sắc mặt trầm xuống, nhưng không lui dù chỉ nửa bước!

Mặt Độc Lang Quân lại lộ vẻ khác thường: “Ồ? Không ngờ pháp lực của ngươi cao cường như thế?”

Phải biết rằng, pháp lực của Tiên Âm, tại đương thế, nếu không tính bốn lão quái vật biến thái Kinh Linh Tử, Hoạt Bồ Tát, thì trong những người còn lại, có thể chắc chắn thắng được nàng, e rằng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Độc Lang Quân nói cho cùng không biết Tiên Âm, không nghĩ một chưởng của mình chẳng ngờ lại không chiếm được nửa phần tiện nghi.

Ông ta lập tức thu liễm tâm thần, hai mắt trợn lên, xuất một chỉ lăng không, một đạo kim quang từ đầu ngón tay lóe sáng. Thủ chỉ Độc Lang Quân điểm điểm vẽ vẽ, chính là viết ra Phạn văn Phật môn kệ ngữ, sau đó vung ống tay áo lên, những kim tự (chữ vàng) đó ép về phía Tiên Âm.

Tiên Âm cười lạnh một tiếng, nàng ta lúc này mặc dù trong tay không có phi kiếm cùng lợi nhận (kiếm sắc), nhưng đơn thủ bấm thành lan hoa, thân thủ nhẹ nhàng uyển chuyển. Bắn lan hoa tới đám kim tự đang bay lại.....

Kim tự kia bị nàng bắn phải, lập tức hóa thành vô số kim phần (bụi vàng), tiêu tán trong không trung. Thân thủ Tiên Âm chấn động, đột nhiên lùi một mạch bảy tám thước, sau đó tại chỗ quay tròn hai vòng, phảng phất như đang tung tăng nhảy múa vậy. Động tác của nàng ta mặc dù ưa nhìn, nhưng kỳ thực là đang cố hết sức.

Độc Lang Quân lại quát một tiếng: “Ngã phật từ bi!”

Thủ chỉ ông ta rất nhanh, liên tục viết một tràng kệ ngữ thật dài giữa không trung, miệng quát: “Ma ni ma ni hồng!”

Những chữ đó cơ hồ như từ trong miệng phun ra, thanh âm chấn động, trong cả sơn cốc, cây cối đều mơ hồ rung lên!

Chuỗi kim tự đó, tựa như một dải dây lưng vàng, quấn quanh Tiên Âm. Tiên Âm biết là lợi hại, không dám lùi tiếp, hốt nhiên tại chỗ quay tròn liên tục, song chưởng trái phải bổ ra. Trước mặt nàng lập tức xuất hiện một thứ gì đó giống như một bức tường khí. Song thủ Tiên Âm đẩy về phía trước, sắc mặt ngưng trọng

Vù vù!!

Vù vù!!!

Vù vù!!!!

Liên tục một chuỗi thanh âm, đám kim tự đụng vào bức tường khí, lập tức bị đánh lên đó..... từng chữ kích vào, mỗi lúc một nhiều hơn. Cước bộ Tiên Âm chột lùi một bước, sắc mặt nàng ta ngưng trọng, càng lúc càng khó coi.

“Còn chưa tránh ra!” Độc Lang Quân quát: “Đây là Phật môn Phục Ma Chú, người hiện tại buông tay, nhiều nhất chỉ bị chế trụ, ta sẽ không thương tổn người.”

Ông ta tự nhiên là có một phen hảo ý, dù sao Độc Lang Quân hiện giờ là đệ tử Phật môn, sẽ không tùy tiện xuất sát chiêu, huống hồ Tiên Âm tựa hồ cùng Ngọc Tu La có chút uyên nguyên, ông ta càng thêm hạ thủ lưu tình.

Chỉ có điều một câu này, trái lại đã kích khởi ngạo khí của Tiên Âm!

“Hừ! Ai cần người hạ thủ lưu tình!” Sắc mặt Tiên Âm trầm xuống, hốt nhiên thét dài một tiếng. Trên khuôn mặt nàng ta ẩn ước có một tia kim khí lóe lên, bỗng nhiên đạo tường khí trước mặt phân khai, cơ thể không lùi mà tiến! Một chiếc bóng bạch sắc lóe lên, chột nghe thấy liên tục mấy tiếng “bách bách”!

Chỉ thấy thân thủ Tiên Âm tựa như một đạo bóng mờ, không ngờ lại có thể chia ra thành bảy! Giống như có bảy Tiên Âm đồng thời xuất thủ, mỗi một Tiên Âm đều xuất một chỉ, đem đám kim tự Phục Ma Chú đánh tan, sau đó bảy bóng mờ tiêu thất trong nháy mắt

Sắc mặt Độc Lang Quân hốt nhiên trầm xuống, hừ một tiếng, một chưởng đẩy ra phía trước

Chột trong khoảnh khắc đó, trước mặt ông ta đột nhiên một thân ảnh từ đâu xuất hiện, lại chẳng ngờ là Tiên Âm, không biết bằng cách nào, bỗng chốc thuấn di đến trước mặt ông ta. Trong tay Tiên Âm vẫn kết lan hoa chỉ, điểm tới mi tâm Độc Lang Quân. Thủ chưởng Độc Lang Quân duỗi ra một nửa, thỉnh linh lại biến chưởng thành chỉ, nhẹ nhàng điểm lên đầu ngón tay của Tiên Âm.

“Hắc!” Độc Lang Quân thổ khí quát một tiếng, giẫm chân lên mặt đất tạo thành vô số vết nứt nho nhỏ, bỗng nhiên lùi ra sau, hai chân vốn đã lún sâu trong đất. Lần lùi này, lập tức mặt đất đã bị hai chân của ông ta cày thành một đường thật sâu thật dài!

Hai người đồng thời xuất thủ. Sắc mặt Độc Lang Quân càng phát ra vẻ nghiêm trọng. Kim khí trên mặt Tiên Âm lại càng phát ra mạnh mẽ. Chột nghe thấy một tiếng kêu đau đớn. Độc Lang Quân đột nhiên thổ dài, mắt lộ xuất vài phần từ bi, cước bộ lại lùi một bước, thân ảnh chớp động, đã ra phía xa.

Kim khí trên mặt Tiên Âm lúc này mới tiêu thất, cơ thể nhũn ra, suýt nữa không đứng vững được.

Độc Lang Quân đứng ở đằng xa, mỉm cười nói: “Được! Không nghĩ rằng người lại có thể còn có loại bản sự này pháp thuật gì đó vừa rồi người dùng, lại khá dễ đem pháp lực của người trong nháy mắt đề thăng đến mức cao như vậy” Nói đến đây, ông ta hốt nhiên há mồm, từ trong miệng chậm rãi thổ ra một ngụm máu. Động tác ông ta thông thả nhu hòa, rõ ràng là thổ huyết, lại hời hợt, dường như chỉ là nhổ một chút nước bọt vậy.

Sau đó lau khóe miệng một chút, nét cười trên mặt Độc Lang Quân không đổi, nói: “Bằng vào pháp lực đến bậc này, người đã có thể được coi là đứng đầu tại đương thế. Bất quá ta xin khuyên người một câu, công pháp người vừa rồi trong nháy mắt đề thăng pháp lực, tựa hồ có sơ hở quá lớn. Người miễn cưỡng đề thăng pháp lực, lại tự thương tổn thân thể, hơn nữa trong lúc vận công, rất nhiều sơ hở, phương pháp không ổn này, hay là đừng nên tu luyện thì tốt!”

Ông ta lại không biết, vừa rồi dưới tình thế cấp bách, Tiên Âm thi triển ra, không ngờ lại là Nghịch Thiên Quyết!

Chỉ có điều Nghịch Thiên Quyết mà Tiên Âm lĩnh hội, là vài câu mà Tiểu Lôi tùy tiện đọc mà thôi, quá nửa là Tiểu Lôi cố ý đọc sai. Chỉ là Tiên Âm lúc ấy si mê Nghịch Thiên Quyết, lại cường hành tu luyện. Tự nhiên tu luyện quá sai biệt, còn khiến cho hồn phách tán loạn, mất đi thần thức, thiếu chút nữa nhập ma.

Nàng ta bắt quá dựa vào vài đoạn khẩu quyết sai lầm, tự nhiên uy lực không thể so sánh với Nghịch Thiên Quyết chân chính. Tiên Âm cũng thật là lợi hại! Nàng ta pháp lực vốn cao cường, tu vi tinh trạm, lại có thể cường hành tu luyện xuất ra được mấy phần tâm đắc, chỉ là như đúng mà là sai, không giống Nghịch Thiên Quyết, ngược lại mơ hồ có vài phần giống với “Phá Sơn Không” mà Tiểu Lôi đã học.

Mặc dù cũng miễn cưỡng có thể trong tích tắc đề thăng pháp lực một chút, nhưng bắt quá cũng chỉ miễn cưỡng có thể duy trì như vậy được một chút. Hơn nữa sau khi dùng, hao tổn của mình quả thực quá lớn, so với Phá Sơn Không của Tiểu Lôi, lại còn phải kém hơn vài phần.

221. Chương 221: Phi Đạn Thịt Người

“A ha! Thành công rồi!” Hai người đang giằng co, chợt nghe thấy Tiểu Lôi đột nhiên kêu to một tiếng.

Chỉ thấy song chưởng của hắn nắm lấy một viên phật châu đen bóng! Sau đó kẹp phật châu ở đầu ngón tay, nhăm mắt đất bắn ra

Pháp khí của Địa Tạng Vương Bồ Tát tặng, không ngờ lại bị hắn lấy ra, biến thành phi đạn!

Tiểu Lôi mỉm cười, lại mang đầu pháp học được ngày hôm qua tại Phục Hồ Tự, pháp thuật Phật môn: “Niêm hoa vi tiếu”!

Chợt nghe thấy “bách bách” vài tiếng, từng viên phật châu bị hắn bắn lên mặt đất, lập tức chìm sâu vào bên trong, mơ hồ phát ra vài tia hỏa diễm

Chuỗi phật châu kia tổng cộng có hai mươi tám viên, thủ chỉ Tiểu Lôi như bay, từng đốm hỏa diễm từ đầu ngón tay hắn bắn ra, lập tức mặt đất trước mặt được chiếu sáng thành một mảng.

Sắc mặt Độc Lang Quân biến đổi, đang muốn lên tiếng trách mắng, chợt thấy mặt đất trong cả sơn cốc, quả nhiên như lại chớp động, lập tức có một vật lóe sáng rồi biến mất! Quả nhiên là bảo bối dưới đất!

Chẳng qua là sau khi thôn phệ Ma Kha Kiếm, vật này nhìn qua lại tựa hồ to lên một chút, gào rít lên. Mặc dù nó vẫn đang dưới lòng đất, nhưng một đoàn kim sắc hỏa quang phía trên, lại có vẻ mơ hồ lao ra khỏi lòng đất! Rất rõ ràng, lần xông lên này so với trước càng mãnh liệt hơn!

Vẫn giống như lần trước. Vật dưới lòng đất, phảng phất giống như cá đang bơi, né tránh phải, lẩn tới dưới chân Tiểu Lôi, “ào ào” vài cái, phật châu trong mặt đất chung quanh liền bị hút đi. Tiểu Lôi đứng tại đó, đợi đến khi nó hút lấy viên phật châu cuối cùng, hốt nhiên hắn lại cười nói: “Mắc lừa rồi!”

Thủ chưởng hắn xoay tròn, viên phật châu cuối cùng trên mặt đất đột nhiên phi lên

Lúc này pháp lực toàn thân của Tiểu Lôi đều vận lên hết, tung người bay tới, chưởng tâm nắm chắc viên phật châu cuối cùng trong tay.

“Không xong!” Độc Lang Quân biến sắc: “Hắn muốn câu cá!!”

Chính xác. Tiểu Lôi đang câu cá, cá đích thị là vật dưới đất. Mà chính hắn, là mồi câu!

Chỉ thấy Tiểu Lôi hốt nhiên lộn ngược đầu, đơn chưởng nắm giữ phật châu, áp lên trên mặt đất, đầu dưới chân trên, đứng tại nơi đó.

“Vù” một tiếng. Một tia kim quang đã cuốn đến trên chưởng tâm của Tiểu Lôi. Tiểu Lôi thống khổ kêu một tiếng, chưởng tâm dường như bị vật dưới đất kia phun tam vị chân hỏa trúng phải, đau đớn mắng: “Con mẹ nhà ngươi! Nóng! Nóng! Nóng! Con mẹ nó nóng quá!”

Giờ phút này hắn không để ý chưởng tâm cơ hồ bị đốt cháy xém, lại kiên quyết giữ chắc viên phật châu cuối cùng. Chợt thấy cơ thể hắn trầm xuống, thủ chưởng lại đã lún vào trong đất ba phần

“Ê! Xú bà nương, còn nhìn cái gì! Mau lại giữ chặt ta!!”

Tiên Âm cắn răng vọt đi, chần chờ một chút, rồi ôm lấy hai chân Tiểu Lôi. Hai người đồng thời dụng lực, chợt nghe thấy “Ầm” một tiếng, từ trên người hai người một đạo kim quang thoát ra. Lần kéo co này với lần trước lại bất đồng. Hiện tại pháp lực Tiên Âm hao phí quá lớn, khác với lần trước, còn miễn cưỡng có thể chi trì, hiện giờ lại không thể chịu được nữa.

Tiểu Lôi kêu to một tiếng, nửa cánh tay cũng chui vào trong đất, hai tay áo của hắn bị thiêu thành tro bụi, cánh tay cũng cháy đen, mặc dù đau đớn, trong lòng lại ngang ngược: Dù sao mình là bán tiên chi thể, cánh tay bị thiêu, một lát là có thể phục nguyên!

“Độc Lang Quân! Người còn đứng đó mà nhìn? Nếu ta bị hút vào trong lòng đất, người trở về cũng khó báo cáo với Bồ Tát!”

Độc Lang Quân bắt đắc dĩ lắc đầu, thở ra một hơi thật sâu, hai chân đứng thẳng trên mặt đất, từ trên cổ lấy ra một chuỗi hạt Bồ Đề bắn ra, trù lên trên người Tiên Âm, còn ông ta vẫn đứng tại chỗ, há miệng đọc từng chữ

“Ba! Nan! Hát! Kệ!”

Chuỗi Bồ Đề trù lên người Tiên Âm hốt nhiên lóe sáng, Tiên Âm cảm thấy sau người mình có một cỗ lực lượng vô cùng lớn kéo lại, “ào ào” vài tiếng, Tiên Âm ôm theo Tiểu Lôi, không ngờ lại rút ra khỏi mặt đất vài phần! Tiểu Lôi mơ hồ đã trông thấy dưới thủ chưởng dưới đất, một tia lửa đang lơ lửng lóe lên

Tiểu Lôi thấy rõ trong tay không có gì, hốt nhiên nắm chặt quyền đầu, quát: “Con mẹ nó!”

“Ầm” một tiếng, hắn nện lên mặt đất vô số khối đất bay lên bắn cả vào miệng hắn. Chỉ thấy mặt đất bị một quyền của hắn đánh thành một cái hố to sâu mấy mét!

Chỉ thấy một vật được bao bọc trong một đoàn hỏa diễm, đã ở trước mắt!

“Bách” một tiếng. Với pháp lực của Tiểu Lôi, Tiên Âm, cộng thêm Độc Lang Quân, ba cao nhân hàng đầu, Tiểu Lôi đã thuận lợi thoát ra từ trong đất, chợt thấy chưởng tâm hắn một mảng đỏ sẫm, viên phật châu kia trong tay đã bị thiêu đến cơ hồ tan ra, mà dưới chưởng tâm hắn, có một vật bám chặt, cũng phá đất chui ra!

Tiểu Lôi nhanh tay lẹ mắt chụp lấy, trong lòng lại cả kinh!

Vật kia như có một đoàn hỏa diễm bao quanh, nhưng khi chộp vào nó, không ngờ lại cảm thấy lạnh lẽo!!

Hàn khí theo bàn tay xông lên, Tiểu Lôi không hề phòng bị, lập tức cả người rùng mình! Cũng do hắn có thể chất đặc thù, pháp lực mạnh mẽ. Nếu đổi lại là người thường, e rằng trong nháy mắt đã bị đông cứng thành một khối băng rồi!

Tiểu Lôi một khi đã nắm chắc, tự nhiên là không chịu buông tay! Nhưng ngay lúc này, mặt sau Độc Lang Quân cùng Tiên Âm đồng thời kinh hô một tiếng. Chuỗi Bồ Đề trên người Tiên Âm đột nhiên “phụt” một tiếng, đứt tung!

Mắt đi pháp lực của Độc Lang Quân, Tiểu Lôi vốn đã tới giữa không trung, lại đâm trở lại xuống đất

Vật hình tròn trong tay, dường như phát ra tiếng kêu u u, Tiểu Lôi như sắp lại đâm vào đất.

Lúc này, Tiểu Lôi rốt cuộc không kháng cự được nữa. Hơn nữa lần này lực kéo xuống cực kỳ mãnh liệt, e rằng ngay cả Tiểu Lôi cũng bị lôi xuống đất! Tiểu Lôi phát hoảng, lập tức muốn buông tay. Nhưng thủ chưởng vung ra, chẳng ngờ lại vung không thoát!!

Vật kia không ngờ đã dính rất chắc vào chưởng tâm hắn.

“Lão tử hôm nay muốn trở về vị trí cũ! Bị nó mang xuống dưới đất, còn có đường sống sao! Hôm nay chắc bị chôn sống rồi!” Tiểu Lôi sợ hãi kêu một tiếng, tức khắc bị đập mạnh vào mặt đất.

Một tiếng nổ “Ầm”. Tiên Âm văng ra ngoài, ngã sang một bên. Tiểu Lôi chỉ cảm thấy mình nện sầm lên mặt đất, chấn động đến mức xương cốt toàn thân như muốn vỡ ra, lại tiếp tục đâm xuống đất!

Vật trong tay, vẫn dính rất chắc vào chưởng tâm, Tiểu Lôi không tự chủ được, một lần nữa bắt đầu đụng xuống đất

Ầm!

Lại là một tiếng nổ, Tiểu Lôi bị đập đến thất điên bát đảo, trong lòng lại sáng bừng, miệng hô to: “Mau mau! Nó hình như rời khỏi mặt đất”

Một câu chưa nói xong, cơ thể đã văng ra mấy mét, lại tức khắc đập xuống mặt đất. “Ầm” một tiếng, lại đào thành một cái hố trên mặt đất.

Lần này Tiểu Lôi bắt chập toàn thân đau đớn, hét lớn: “Nó vọt ra rồi không quay lại được! Mau giữ chặt ta!” Hắn thở hổn hển, kêu lên: “Con mẹ nó! Lão tử sắp bị đập chết rồi!”

Lời vừa nói xong, vật trong bàn tay lại phi ra. Lần này lại phi lên không cách mặt đất chừng hai mươi mét, sau đó ào một tiếng, từ trên trời đập xuống

Mục tiêu, vẫn là mặt đất!

Tiểu Lôi mắt tối sầm lại, thét lên: “Đụng chết người rồi!!”

Trong khoảnh khắc, mắt thấy mặt đất càng ngày càng gần, Tiểu Lôi buông xuôi: Xong rồi!

Khi cự ly còn cách mặt đất có một nửa, đột nhiên một cổ đại lực bên cạnh đâm tới, Tiểu Lôi đau đớn, hốt nhiên đã bắn lên trời!

Độc Lang Quân trước cảnh Tiểu Lôi vỡ đầu chảy máu, rốt cuộc đã ngăn lại, một chưởng kích lên người Tiểu Lôi. Đây chính là bản sự “tứ lượng bạt thiên cân”, tá lực đả lực, đem lực đạo của Tiểu Lôi chuyển hoá một chút, biến thành đẩy hắn văng lên trời

Tiểu Lôi cảm giác mình giống như bay tận trời xanh, thoát cái đã bắn lên giữa không trung, bên tai tiếng gió gào thét, cuối cùng tốc độ dần dần chậm lại, vật trong tay lại ào một tiếng, rơi xuống đất.

Lần này càng thêm nghiêm trọng, từ trên cao mấy trăm mét mà rơi thẳng xuống, mang theo Tiểu Lôi đang kêu gào thảm thiết, giống như một động tác nhảy cầu tiêu chuẩn.

“Người mau buông vật đó ra!”

Tiên Âm đứng dưới đất, thấy Tiểu Lôi đâm đầu xuống, kinh hô một tiếng.

Buông! Lão tử thực sự muốn con mẹ nó buông ra!

Tiểu Lôi trên đường rơi xuống, bị cuồng phong thốc vào miệng, một chữ cũng nói không nên lời

Độc Lang Quân trên mặt đất nhắm tốc độ rơi xuống của hắn, lại xuất ra một chưởng

Toàn dựa vào Độc Lang Quân tá lực đả lực, Tiểu Lôi cứ vậy rớt xuống rồi bắn lên, qua lại bảy tám lần. Chỉ là vật đó dính chặt tại chưởng tâm hắn, phảng phất giống như tự nó có ý thức! Một lòng muốn quay lại lòng đất, mỗi lần lực lượng lại lớn hơn lần trước! Lần cuối cùng, cơ hồ thân thể đã chạm tới đám mây, lại đâm đầu rơi xuống.

Lần này nếu đụng đất, mặc cho người là bán tiên chi thể gì đó, cũng sẽ bị đập đến nát bấy!

Độc Lang Quân cũng có chút mệt mỏi, ông ta mặc dù tá lực đả lực, nhưng pháp lực của vật kia lợi hại thể nào chứ? Vừa rồi bằng vài ba người hợp lực mới có thể miễn cưỡng lôi nó từ trong lòng đất ra. Bây giờ Tiểu Lôi lo thân mình còn không xong. Tiên Âm đã vô pháp xuất thủ, còn mỗi Độc Lang Quân kiên trì chống đỡ, dần dần đã có chút không chi trì được nữa.

Đột nhiên trong lúc đó, Tiểu Lôi chợt cảm thấy vật đó nằm trong tay mình tựa hồ chuyển biến phương hướng thân thể hắn vốn bị nó kéo xuống, thành hình bẻ một góc chín mươi độ, đâm tới Độc Lang Quân!

Tiểu Lôi kinh hãi kêu lên: “Cẩn thận, vật này tự nó có ý thức! Nó hướng về phía người tới đó!”

Độc Lang Quân phản ứng cực nhanh, thân thủ hốt nhiên lùi ra phía sau, Tiểu Lôi đã bay áp sát người ông ta.

Lần này, hình thức lập tức có biến hóa!

Vật kia quả nhiên có ý thức của riêng mình, mắt thấy vài lần đâm xuống đất đều không được, đều do Độc Lang Quân ngăn cản. Nó lại có thể chuyển biến sách lược, mang theo Tiểu Lôi, liên tục đâm tới Độc Lang Quân. Không ngờ nó dường như đã minh bạch, muốn quay lại lòng đất, trước tiên phải giải quyết Độc Lang Quân đã.

Nó vốn lợi hại, mặc dù là Tiểu Lôi nắm được, nhưng kỳ thật là nó dính chặt vào Tiểu Lôi. Tốc độ lại nhanh, tựa như lưu tinh, đâm tới đâm lui Độc Lang Quân, thân pháp quả thực so với cao nhân hàng đầu còn phải nhanh gấp đôi!

Cũng may mắn bản sự Độc Lang Quân không tệ, tránh phải tạt trái, nếu đổi lại là người khác, sớm đã bị đụng phải rồi.

“Độc Lang Quân coi chừng, lần này e rằng ta phải đâm vào bên trái ngươi” Tiểu Lôi bắt lực cao giọng hô to. Quả nhiên, hắn theo vật đó tức khắc nhào tới. Bị Độc Lang Quân né tránh, lại đụng ngã một cây đại thụ trong sơn cốc, sau đó đảo một vòng, lại hướng phía trái Độc Lang Quân đánh tới.

Độc Lang Quân giờ phút này mặc dù tâm địa Bồ Tát, cũng bức bối mà sinh ra vài phần hỏa khí, cũng bắt chấp Phật môn không được tức giận, nhịn không được mắng: “Ai mượn ngươi lắm mồm, ta tự biết!”

Nếu không phải phía trước còn dính theo Tiểu Lôi không đánh được, Độc Lang Quân e rằng sớm đã phách cho một chưởng tâm lồi.

222. Chương 222: Cốt Nhục Tương Liên

Dù vậy rất may mắn cho hắn, lúc này, vật ở trong tay cũng tạm thời dừng lại, Tiểu Lôi nằm dưới đất, cơ thể không nhúc nhích được, mắt nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay, các tia quang mang của nó cũng mờ đi một chút, vừa rồi một phen đại náo, có lẽ cũng hao phí không ít năng lượng.

Độc Lang Quân kia cũng bị chặt vật một hồi, vừa rồi tốc độ của vật kia quả thực là quá nhanh, giống như thiểm điện, né tránh nó như vậy, nếu so sánh với việc giao thủ với một cao nhân hàng đầu, có thể còn mệt hơn vài phần. Điều làm cho Độc Lang Quân miễn cưỡng nhất chính là việc ông ta không thể hoàn thủ do sợ làm bị thương Tiểu Lôi, chỉ có thể một mực né tránh.

“Nhân cơ hội này, đè nó xuống mau lên!” Tiểu Lôi chợt la lên: “Vật này có ý thức, bây giờ là đang nghỉ ngơi để hồi phục khí lực, đợi nó hồi phục hẳn, thì ta gặp xui xẻo rồi!”

“Đè?” Độc Lang Quân mắt sáng ngời, lập tức nghĩ ra một chủ ý.

Tiên Âm cũng gắng gượng đứng dậy, pháp lực của nàng hao tổn lớn nhất, bắt quả vừa rồi được nghỉ ngơi một lát, cũng hồi phục được một chút, nghe vậy hỏi ngay: “Đè như thế nào?”

Độc Lang Quân lớn tiếng kêu: “Đè chặt nó, rồi đè Tiểu Lôi!”

Nói xong, ông ta lấy ra một tấm linh phù từ trong người, cắn mạnh ngón trỏ, máu tươi bắn ra, viết mấy chữ trên linh phù, sau đó quay sang Tiên Âm, hạ giọng nói: “Chúng ta cùng tiến lên, đem Thái sơn phù này dán lên người Tiểu Lôi!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút miễn cưỡng, nhưng hiện tại cũng chỉ có biện pháp này mà thôi. Lập tức hai người một trái, một phải, chậm rãi áp sát Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nằm tại đó, nhìn thấy hai người tiến sát, vật đó trong lòng bàn tay đột nhiên sáng lên, hắn vội vàng hô to: “Cẩn thận! Nó sắp di chuyển nữa rồi!”

Quả nhiên, Tiểu Lôi vừa dứt lời, vật kia như cảm nhận được hai người đang tiến sát, rít lên một tiếng, mang theo Tiểu Lôi chạy đi, Độc Lang Quân quát to: “Dừng lại!”

Cơ thể hắn chợt lóe lên, đã tới bên cạnh Tiểu Lôi. Lần này cái đó tốc độ chậm đi rất nhiều, đúng là đã tiêu hao quá lớn, Độc Lang Quân mới có thể tiếp cận cơ thể Tiểu Lôi như vậy. Có được cơ hội quý giá như vậy,

Độc Lang Quân không chậm trễ chường tâm bắn ra một đạo kim quang, theo đó đạo linh phù đã bắn lên phía sau lưng Tiểu Lôi. Hắn kêu to một tiếng, cảm thấy lực đạo vô cùng lớn đè trên lưng, kêu lên: “Con mẹ nó! Người làm trò gì vậy?”

Nhưng sau giây lát, Tiểu Lôi cảm thấy trọng lượng cơ thể tựa hồ như tăng gấp trăm lần, theo đó tốc độ cũng bị kìm hãm lại. Vật đó tại lòng bàn tay cảm ứng được trọng lượng của cơ thể hắn tăng lên, đột nhiên lóe lên, xạ ra một đạo hỏa diễm, nhằm hướng Độc Lang Quân bay tới. Độc Lang Quân giơ tay lên đỡ, nhất thời ông tay áo bị thiêu cháy, hóa thành tro bụi, cũng may pháp lực của ông ta cao cường, lập tức chặt vật lui xuống.

Nhưng đúng lúc đó Tiên Âm cũng tới bên cạnh Tiểu Lôi, lại phách một đạo linh phù lên người hắn.

Hắn nhất thời hét to, cơ thể rốt cuộc cũng ngừng lại. Quang mang của vật đó tại lòng bàn tay cũng ảm đạm trong giây lát. Độc Lang Quân đã quay lại, tay nhanh như gió cuốn, một hơi vỗ lên người Tiểu Lôi mười đạo linh phù.

“Con mẹ nó, người... người sao lại có thể dùng Thái sơn phù như thế!” Cơ thể hắn bị dán nhiều đạo linh phù như vậy, lập tức cảm thấy như thiên quân đè xuống thân thể, xương cốt toàn thân muốn vỡ vụn, hô hấp đình trệ, kêu lên thảm thiết: “Đề chết lão tử rồi!”

Tiên Âm nghe hắn kêu la như vậy, tay chậm lại, Độc Lang Quân bên cạnh quát lên: “Không thể do dự! Linh phù này mặc dù sẽ làm hắn bị thương, nhưng không ảnh hưởng đến tính mệnh của hắn, thể chất hắn đặc biệt, ngoại thương rất nhanh sẽ phục hồi, nếu bây giờ không chế phục vật kia, hắn thụ thương càng trầm trọng!”

Tiên Âm lúc này mới không do dự nữa, đem linh phù trong tay dán lên lưng Tiểu Lôi.

Lúc này, Tiểu Lôi vô cùng đau đớn, Thái sơn phù hắn cũng đã từng dùng qua, loại linh phù này dán lên, sẽ đem lực lượng thiên quân đặt trên thân thể. Mặc dù Thái Sơn phù không có trọng lượng thật sự như của Thái Sơn, nhưng một đạo Thái Sơn Phù, ít nhất cũng giống như một tảng đá đè lên thân thể. Một hơi dán lên người vài chục đạo linh phù này, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã bị đè nát như tương tại đây. Tuy Tiểu Lôi có bán tiên chi thể, nhưng cũng hết sức thống khổ, nằm trên mặt đất, giống như con rùa, cơ thể dính sát mặt đất, mặt mũi suýt nữa bị vùi xuống đất. Quả nhiên, vật kia trong tay lóe lên vài cái, Tiểu Lôi cảm giác được rõ ràng một cỗ lực lượng cường đại từ lòng bàn tay truyền đến, nhưng rốt cuộc toàn thân vẫn bất động.

Con mẹ nó, năm đó Tôn Ngộ Không bị nhốt dưới chân núi Ngũ Hành sơn, chắc cũng là tư vị này! Trên người bị dán nhiều linh phù như thế, người cũng giống con rùa đen mà thôi!

Tiểu Lôi không còn một chút khí lực nào, chỉ thấy cơ thể bị đè nén, lồng ngực phập phồng, hít lấy hít để. Mặc dù hắn là người tu hành, sở hữu tiên thiên nội tức, nên sẽ không bị ngạt thở, nhưng tư vị này quả thực không thể chịu được.

Độc Lang Quân lúc này mới thở phào, đến bên người Tiểu Lôi, nhìn vật đó ở lòng bàn tay Tiểu Lôi nói: “Người còn có thể thoát nữa không?”

Giờ phút này, toàn thân Tiểu Lôi vận pháp lực, miễn cưỡng chống đỡ không bị đè nát, kim quang hộ thể dần dần không thể chống đỡ nổi nữa, thở gấp kêu: “Người còn không mau nghĩ cách bắt nó xuống, bằng không ta không phải bị nó hại chết mà bị người đè chết đó!”

Độc Lang Quân sắc mặt trầm xuống, chậm rãi nói: “Nếu không phải người tham lam trêu chọc nó, làm sao lại có tai họa này hả?”

Tiểu Lôi trong lòng đã sớm đem tổ tông ba đời của ông ta ra chửi rủa, nhưng hiện tại cũng không dám ngang ngạnh, hừ hừ tức giận nói: “Được rồi, người hãy nghĩ ra biện pháp bắt nó lại đi...”

Độc Lang Quân thò ba ngón tay, định dò xét vật đó, nhưng vừa mới đụng vào, lập tức cảm thấy hàn khí ào ạt nhập vào cơ thể, ông ta kêu “ái” một tiếng rồi lùi ra xa nói: “Làm sao lại lạnh như thế chứ?”

Tiểu Lôi mắng: “Mặc kệ nó lạnh thế nào! Người có phải đem nó ra ăn đâu mà sợ!”

Độc Lang Quân bị hấn mắng, cũng tức giận, lúc này mới xòe tay, thử kéo nó ra khỏi bàn tay của Tiểu Lôi, nhưng vừa thử được một lần, ông ta kinh ngạc phát hiện, căn bản là không làm được.

Tiên Âm nhìn thấy thế, không khỏi kinh hãi kêu lên!

“Á!”

Tiểu Lôi lúc này không thể nhúc nhích, không nhin được, quát lên:“Các người a cái gì mà á!”

Độc Lang Quân cười khổ, bất đắc dĩ nói:“Vật này...vật này cùng với bàn tay người đã dính làm một rồi!”

“...”Tiểu Lôi trầm mặc một lát, rồi hét to:“Cái gì!!!”

Chỉ là hiện tại đầu hấn không thể di chuyển, nên không thể thấy được lòng bàn tay của mình.

Tiên Âm trong lòng kinh ngạc, nhìn kỹ vài lần, thở dài nói:“Không sai, nó...xác thật cùng với bàn tay người dính vào làm một rồi.”

Chỉ thấy trên lòng bàn tay của Tiểu Lôi, một viên châu hình dáng giống như quả trứng gà, trên mặt bao phủ một tầng ánh sáng nhu hòa, chỉ là viên châu đó đã dính thật sâu vào trong lòng bàn tay của Tiểu Lôi, da thịt trên đó lại có thể liên kết cùng nó, không có khe hở nào.

Tiên Âm nhíu mày, sau đó cầm lấy một tảng đá, dùng tay đeo gọt, lập tức tạo thành một mảnh thạch phiến hết sức sắc bén, trông giống như một con dao nhỏ, rồi hạ giọng nói:“Ta thử cắt nó ra, nó cùng da thịt người đã dính vào làm một, nên ta phải cắt lấy cả mảng da thịt kia, thì mới có thể lấy nó ra, bàn tay người có bị thương một chút, đừng có lo lắng nhé.”

Tiểu Lôi trầm nghĩ, thể chất của mình đặc thù, da thịt bị thương chút ít, cũng không có vấn đề gì, vì vậy gạt đầu, đồng ý.

Tiên Âm dùng thạch đao nhắm vào vật kia tại lòng bàn tay Tiểu Lôi hạ xuống, liền thấy phiến thạch đao nhẹ nhàng cắt vào da thịt Tiểu Lôi.

Phải biết thể chất Tiểu Lôi cường hãn như nào? Hấn chẳng những có bán tiên chi thể, lại ném qua các loại “Tị đao binh” là mộc linh chi, địa tiên thảo, đao kiếm bình thường không thể đả thương được hấn, huống chi là thạch đao này.

Tiên Âm khê cắt nhẹ một cái, thì phát hiện căn bản không thể tiến vào, bèn vận pháp lực, lập tức thạch đao nát thành bột.

“Dùng cái này!” Độc Lang Quân lấy ra một thanh tiểu chủ thủ từ trong tay áo, toàn thân lấp lánh hàn quang, trên mũi nhọn ẩn hiện vài tia bảo quang, đúng là một món thượng phẩm pháp bảo.

Tiên Âm tiếp nhận chủ thủ, vận pháp lực, quả nhiên dù da thịt Tiểu Lôi cường hãn, lúc này mới miễn cưỡng cắt vào được một chút, tuy hơi đau đớn, nhưng Tiểu Lôi hết sức nhẫn nại.

Nhìn thấy từ miệng vết thương trên bàn tay máu tươi chảy ra, Tiên Âm cẩn trọng cắt vào, đột nhiên nhíu mày kêu:“Hả? Sao lại như vậy được?”

Độc Lang Quân nghe vậy cúi xuống, cẩn thận quan sát, không khỏi kinh ngạc thốt lên:“Kỳ quái!”

Tiểu Lôi đầu dưới đất, ấp úng hỏi:“Làm sao thế?”

Tiên Âm bất đắc dĩ trả lời:“Cắt không được...nó...nó lại có thể thẩm thấu qua da thịt của người, cùng với xương cốt hòa làm một rồi.”

“Á!” Tiểu Lôi chửi mắng một câu:“Con mẹ người! Sao người lại hòa làm một với ta chứ!”

Tiên Âm trầm ngâm một chút, đột nhiên ngữ khí mang theo vài phần kiên quyết, nói:“Như vậy đi, quả thật là không được, ta sẽ đem bàn tay người chặt đứt luôn, người là người tu hành, tìm một kiện linh khí, luyện chế lại bàn tay khác, vậy là được rồi.”

Tiểu Lôi dựng hết tóc gáy, không khỏi rùng mình.

Nữ nhân này nhấn tâm thật! Lại có thể chém đứt tay ta! Không phải là nhớ lại cừu hận nên nhân cơ hội trả thù luôn chẳng?

Bất quá hẳn cũng biết phương pháp này không phải là không thể làm được, nhưng chặt đứt một tay thì...

Mặc dù người tu hành tuy nhục thân bị hủy cũng có thể dùng pháp khí để luyện chế lại, nhưng Tiểu Lôi dù sao cũng không nỡ vứt bỏ một tay của hẳn.

Mẹ nó, tiểu gia không phải là lão đạo sĩ Ngọc Hư Tử, không thể thay thế bằng bàn tay bằng vàng như vậy? Không được! Khó coi lắm! Tương lai còn không bị người khác coi như quái vật sao?

Con mẹ nó, hay làm cái móc sắt trên cổ tay...cho giống hải tặc “Thuyền trưởng Hook” nhỉ?

“Không được, không được! Không được cắt!” Tiểu Lôi vội vàng kêu to, đem hy vọng đặt lên người Độc Lang Quân, gào to: “Độc Lang Quân, ngươi là cao nhân hàng đầu, còn là đệ tử Bồ Tát, chẳng lẽ cũng không có biện pháp sao?”

Độc Lang Quân trầm tư một lát, nhíu mày thở dài nói: “Vật này thật kỳ quái, chủ thủ của ta sắc bén vô song mà cũng không cắt ra được, chỉ có thể cắt bàn tay của người thôi...nếu người không nỡ bỏ bàn tay của người...à, ta cũng không nghĩ ra, nó làm thế nào lại hòa nhập cùng xương cốt của người được như thế...”

Dừng một lát, ông ta trầm giọng nói: “Có lẽ ta phải về hỏi sư tôn Bồ Tát, xem lão nhân gia có biện pháp nào không?”

Tiểu Lôi nghĩ đến thần thông của Địa Tạng vương bồ tát, lập tức trong lòng cũng lạc quan hơn, nhưng rồi lại cười khổ nói: “Ta phải làm sao bây giờ? Không thể để ta nằm mãi ở đây được.”

Độc Lang Quân nói: “Người tưởng có thể tự mình chế trụ vật này được sao, dù sao thân thể người cũng không thể chịu được tổng trọng lượng của Thái Sơn Phù này lâu được, hơn nữa linh phù này cũng chỉ có công hiệu trong ba canh giờ mà thôi...chỉ là vật này quá lợi hại, pháp bảo trên người ta có lẽ cũng không chế trụ được nó... vừa rồi ta cùng nữ thí chủ này, hai người hợp lực cũng không phải đối thủ của nó. Ta thấy phải tìm một vị cao nhân tương trợ, nhưng trước tiên phải chế trụ được nó, bắt nó không nhúc nhích được, ta mới có thể rời đi đến Thúy Vân cung gặp Bồ tát được.”

Tiểu Lôi trong lòng nhất động nói: “Cao thủ ư? Tại nơi này cao thủ có rất nhiều! Bên trong Tiêu Dao phái, không biết lão gia hỏa Khinh Linh tử có ở đây không...ôi, hẳn có nói qua là sẽ không ở lại Tiêu Dao phái nữa. Nhưng vẫn còn Tiêu Dao tử, lão cũng có thể trợ giúp.”

Bọn họ lập tức thương nghị một lát, Tiểu Lôi nhúc nhích không được, Tiên Âm ở lại theo dõi hẳn, Độc Lang Quân rời đi, mời người Tiêu Dao phái đến hỗ trợ. Tiểu Lôi cẩn thận đem biện pháp vượt trận pháp nhập sơn môn của Tiêu Dao phái nói cho Độc Lang Quân biết.

Độc Lang Quân vừa đi, Tiểu Lôi nằm trên mặt đất, lo lắng, uất ức, vô cùng khó chịu, lại nghe thấy Tiên Âm ở bên cạnh cười nhẹ một tiếng.

“Xú bà nương, người cười cái gì?”

Tiên Âm giật mình, có chút ngỡ ngàng, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết nữa, chỉ là trong lòng ta thấy rất kỳ lạ, tựa hồ nhìn thấy người gặp xui xẻo, ta cảm thấy rất vui vẻ.”

Những lời này làm Tiểu Lôi tức đến nổi không nói nên lời.

Dừng một lát, Tiên Âm chợt nói tiếp: “Người...vết thương trên người người đau hay không?”

Tiểu Lôi tức giận gầm gừ: “Nói bậy! Người cứ thử đem một ngọn núi đè lên người, xem có tư vị gì!”

Tiên Âm kỳ quái lại không tức giận, trầm mặc một chút, rồi ngập ngừng nói: “Nè...tặc tiểu tử...người...”

Tiểu Lôi thở ra nặng nề, khó nhọc nói: “Có chuyện gì thì nói đi! Không thấy ta bây giờ đang bị đè nặng, hô hấp khó khăn, nói chuyện không tiện à?”

Tiểu Lôi nhìn thấy biểu tình trên mặt Tiên Âm, rồi lại nghe thấy nàng thở dài, thanh âm có chút khác thường: “À...ta nhìn thấy người nằm trên mặt đất, trong tâm trí mơ hồ nhớ tới một cảnh tượng kỳ quái...tựa hồ lúc trước chúng ta cũng từng trải qua tạo ngộ này.... hình như là tại một nơi hoang vu nào đấy, người

nằm trên mặt đất, còn ta ở bên cạnh người người... bất quá, hình như không giống lắm... hình như là ta nằm bất động trên mặt đất, còn người ở bên cạnh canh gác...Ta hỏi người, chúng ta trước đây đã từng có loại tao ngộ này chưa vậy?”

Tiểu Lô cười thầm: “Có chứ, chẳng những có, ta còn từng cởi quần áo của người nữa kia, hắc hắc!”

Bất quá sự tình này tuyệt đối không thể nói ra, hiện tại không thể nhúc nhích, vạn nhất làm nữ tử này động nộ, thì quả thật sẽ không có gì tốt đẹp cho bản thân cả.

Tiên Âm nhìn thấy hắn không trả lời, sốt ruột hỏi tiếp: “Người sao lại không nói vậy?”

Đang định truy hỏi thì thấy trên đầu hiện lên một đạo kim quang, hạ xuống mặt đất, chính là Độc Lang Quân đã trở lại.

“Ah!Sao nhanh vậy? Sao chỉ có một mình người thế?”

Độc Lang Quân thở dài nói: “Đi chuyến này thật vô ích, ở Tiêu Dao phái, chưởng môn không có, chỉ có ba tiểu oa oa. Ta hỏi một câu, một nữ oa oa nói cho biết, Tiêu Dao tử dẫn theo vài đồ đệ ra ngoài vân du rồi.”

Tiểu Lô rên rỉ: “Vân du...sớm không đi, muộn không đi, lại nhằm đúng lúc này mới đi vân du vậy chứ...”

Bất quá nghĩ lại, đêm nay tại đây náo động dữ dội như vậy, còn dẫn phát cả thiên lôi, nếu Tiêu Dao tử ở trên núi thì đã bị kinh động mà chạy đến rồi.

Giờ Tiêu Dao tử không ở đây, làm sao bây giờ?

Cao thủ đương thời, được mọi người thừa nhận, đương nhiên tốt nhất là tìm được Kinh Linh tử, nhưng lão phong tử đó bây giờ chẳng biết tung tích, thậm chí còn không biết có còn ở nhân gian nữa không, nói không chừng đã phi thăng lên thiên giới rồi.

Còn các cao thủ khác, ngoài Tiêu Dao phái Tiêu Dao tử đã vân du, còn có Ngọc Hư Tử Côn Luân phái cũng rất lợi hại. Nhưng mình tại Côn Luân sơn đã từng đại náo một hồi, hắn không tìm đến mình đòi nợ thì thôi, làm gì còn hy vọng hắn đến hỗ trợ mình. Đó chỉ là mơ tưởng mà thôi.

Còn như Hoạt Bồ tát, đã không còn ở trong khu rừng dưới chân núi Côn Luân, tất nhiên cũng không thể tìm thấy hắn được.

Cao thủ khác, chỉ còn Ngọc Tu là....nhưng khẳng định Độc Lang Quân sẽ không bao giờ chịu đến gặp người tình cũ của hắn.

Vậy là chỉ còn duy nhất một người, là hảo lão bà đáng yêu Diệu Yên của mình.

“Thôi, các người đưa ta trở về đi, thê tử ta cũng là cao nhân đứng đầu đương thời, pháp lực vượt xa ta.”

Độc Lang Quân gật đầu: “Cũng tốt, người ở lại chỗ này chờ đi, ta sẽ đến chỗ người để mời thê tử người tới đây, tối thiểu là ba canh giờ, tối đa là nửa ngày là ta sẽ quay lại.”

Nói xong, quay lại nhẩn nhủ Tiên Âm vài câu, bảo nàng cứ qua một khoảng thời gian, thì dán thêm lên người Tiểu Lô một đạo linh phù, rồi mới hóa thành đạo kim quang bay đi.

Nhìn Độc Lang Quân rời đi, Tiểu Lô trong lòng lại thầm bất an: Diệu Yên đến đây, nhìn thấy Tiên Âm, tất nhiên sẽ hết sức phiền toái.

Tiên Âm mặc dù mất đi trí nhớ, nhưng cũng khó tránh khỏi có vài phần ý thức lưu lại, nếu không, cũng sẽ không có vừa nghe thấy danh tự của Diệu Nghiêm hòa thượng, đã ra tay sát nhân. Nếu nàng ta nhìn thấy Diệu Yên, không biết sẽ làm gì nữa?

“Xú bà nương...” Tiểu Lô khó khăn gọi một tiếng.

“Hmm...”

“Có chuyện này, người trước tiên có thể đáp ứng với ta được không?”

“Cái gì?” Tiên Âm ngữ khí lạnh đạm.

Tiểu Lôi thở dài, trù trừ một lát rồi nói: “Chờ thế tử ta đến đây, ngươi có thể không động thủ cùng nàng ta được không?”

Tiên Âm bất bình bĩu môi nói: “Ta vì cái gì mà động thủ với thế tử ngươi? Ta không biết nàng ấy mà!”

Ngươi không nhận ra là tốt nhất! Tiểu Lôi trong lòng thầm nghĩ, chỉ là có chút băn khoăn, Tiên Âm và Diệu Yên nhìn giống nhau như đúc, Tiên Âm vừa thấy, trong lòng lại không nghi ngờ gì sao?

Mặc dù Diệu Yên vị tất sẽ làm khó Tiên Âm, nhưng Tiên Âm nữ nhân này tính tình hết sức điên cuồng, quả là vấn đề khó khăn.

“Như vậy đi, chúng ta cùng nhau ước định nhé!” Tiểu Lôi ngẫm nghĩ rồi hí hửng nói.

“Ước định? Ngươi có chủ ý gì thế?”

“Bắt đầu từ bây giờ, trong vòng ba ngày, ngươi không thể động thủ với bất cứ ai... nếu ngươi chịu đáp ứng, ra sẽ đem thân thể của ngươi, toàn bộ nói cho ngươi biết, được không?”

Tiên Âm nghe vậy lập tức nói: “Ngươi thật sự chịu nói sao?”

“Ừ!”

Tiên Âm lập tức nói: “Không cần khách khí! Ta đáp ứng với ngươi là được! Chỉ là ngươi không thể nuốt lời đấy!”

Tiểu Lôi gật đầu liên tục.

Qua một lát, đột nhiên nghe thấy Tiên Âm kêu lên: “Ah! Không đúng rồi! Ngươi vì cái gì lại bắt ta....a.... có phải ngươi sợ ta động thủ với thế tử ngươi? Kỳ lạ thật, vì sao ta lại muốn động thủ với nàng ấy chứ? Hừ!”

Tiểu Lôi giả bộ ngây ngô, không nói lời nào. Tiên Âm chợt lạnh giọng nói: “Tặc tiểu tử, ngươi nghĩ ngươi là ai mà ta phải đáp ứng ngươi chứ...hừ!”

Trong ngữ khí của nàng hàm chứa vài phần oán hận.

223. Chương 223: Hôm Nay, Nhà Ta Không Thu Lễ

Sự tình là thế này, Diệu Yên vốn đang ở trong phòng, kiên nhẫn giảng giải cho Bảo Nhi một bộ pháp thuật của Tiên Sơn phái, Diệu Tự Quyết - hơn nữa còn phải đề nghị, vì bây giờ dạy Bảo Nhi là một sự tình hết sức gian nan. Nguyên do Bảo Nhi có thiên phú quá mạnh mẽ, lão điên Khinh Linh từ lúc trước từng đem Viên Chân Diệu quyết truyền cho nó, sau đó, tại Nga Mi sơn, Khinh Linh tử vô cùng ưu ái tiểu đồ đệ tuyệt thế thông minh đáng yêu này, nên đem các kỳ trân dị bảo sưu tập được của Tiêu Dao phái, cấp hết cho Bảo Nhi. Các thứ đơn được rèn luyện gân cốt nguyên thần gì đó, cơ hồ mỗi ngày cấp cho tiểu nha đầu dùng như đồ ăn vặt. Khinh Linh tử mặc dù chỉ làm sư phụ của Bảo Nhi mấy tháng, nhưng Bảo Nhi mỗi ngày đều đi theo đương thời đệ nhất cao thủ, nhân giới tự nhiên hết sức bất đồng.

Tiểu Lôi từ Côn Luân phái mang về bản sao các công pháp, Bảo Nhi cũng đã luyện chơi một ít.

Có thể phụ trách giảng dạy tiểu nha đầu này, ở nhà chỉ còn một người duy nhất là Diệu Yên. Còn như Tiểu Thanh, nàng cũng từng giảng dạy cho Bảo Nhi một ít, nhưng đối với tiến bộ thần tốc của tiểu quái vật này, thì cũng nhanh chóng bó tay hoàn toàn. Bảo Nhi đưa ra vài vấn đề, đối với cấp bậc tu hành của Tiểu Thanh cũng không thể trả lời được. Cho nên trọng trách giáo dục Bảo Nhi chỉ có thể đặt lên người Diệu Yên.

Cũng may là tu vi của Diệu Yên rất tinh thông, tính khí cũng có vài phần lạnh lùng. Thường ngày Bảo Nhi đối với Nguyệt Hoa, là tình cảm mẹ con, đối với Tiểu Thanh, mặc dù tình cảm cũng thâm hậu, nhưng lại tình nghịch, ranh mãnh. Tuy vậy gặp Diệu Yên thì không làm gì được.

Diệu Yên tính khí lạnh lùng, thường ngày ngoại trừ lúc gặp Tiểu Lôi, thời gian còn lại, quá nửa không thấy cười nói. Bảo Nhi đối với nàng có bốn phần thân cận, còn lại là sáu phần kính nể. Vì thế nó mới có thể chịu theo Diệu Yên học pháp thuật.

Diệu Yên biết loại pháp thuật của Côn Luân phái Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm tuyệt đối không thể dạy cho nha đầu này. Quả thật nàng rất hiểu, Bảo Nhi hiện giờ tiến bộ quá nhanh, mặc dù nhìn qua thì rất thần kỳ, nhưng chỉ là nhìn xa trông rộng thì cũng không phải là chuyện tốt. Căn cơ không ổn định, sợ rằng có chút hậu hoạn.

Nếu đổi lại tu hành công pháp khác, thì cũng không phải tính toán, lo lắng làm gì...nhưng cái Bảo Nhi học lại chính là pháp thuật của Khinh Linh Tử, Viên Chân Diệu quyết.

Phải biết rằng, tu hành giả bình thường tu luyện, không sợ thiên kiếp, chỉ cần có thiên tư tốt. Hơn nữa, nếu năng lực đầy đủ, thì có thể có cơ hội đạt thành đại đạo.

Nhưng nếu tu luyện Viên Chân Diệu quyết này, tuy lợi hại hơn tất cả các công pháp khác của các môn phái trong thiên hạ, nhưng tu luyện đến cao thâm thì sẽ gặp phải thiên kiếp. Nếu không có căn cơ cùng đạo tâm ổn định, thì vượt qua thiên kiếp sẽ không phải là sự tình dễ dàng.

Cho nên hiện tại lúc Diệu Yên dạy Bảo Nhi, không nguyện ý dạy thêm pháp thuật tân kỳ nào, trái lại chủ yếu giúp Bảo Nhi thu lại tâm tư, chuyên tâm dả tọa luyện khí. Ổn định đạo tâm, đây mới là chuyện trọng yếu nhất.

Tuy vậy, thỉnh thoảng nàng cũng truyền cho một ít pháp thuật của Tiên Sơn phái, nhưng cũng chỉ là dạy một ít về Tiên Tử Nghệ thường vũ, loại pháp thuật kỹ xảo mà thôi, còn những loại bá đạo quá mức, thì không dám nói đến.

Còn như Diệu Tự quyết, sát chiêu bá đạo nhất, tỷ như “Tiệt Mạch Thập Tam” thì tất nhiên càng không dám dạy cho Bảo Nhi.

Hôm nay, Bảo Nhi đang dả tọa trong phòng, Diệu Yên sợ hãi tử này tâm tư bất định, nên bố trí chung quanh một trận pháp, để ngăn không cho Bảo Nhi trốn ra ngoài.

“Bảo Nhi, không phải ta nhẫn tâm, chỉ là con bây giờ tiến độ quá nhanh, tương lai sẽ nguy hiểm vô cùng. Con niên kỷ còn trẻ mà đã đạt tới tu vi như thế, nhưng quá nửa là con khổ tu đạt được, thứ nhất là do thiên phú của con quá mạnh mẽ, thứ hai là con gặp rất nhiều kỳ ngộ. Bây giờ nếu nuông chiều con, thì trong tương lai con sẽ gặp nhiều đau khổ lắm.”

Nhìn thấy Bảo Nhi ngồi tại đó, nhẫn nại nỗ lực, không dám loạn động, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia lại hiện ra biểu tình làm người ta đau lòng, trên đôi mắt đen láy ngân ngấn nước. Đến cả Diệu Yên, trong lòng cũng mềm nhũn, ngữ khí cũng trở nên nhu hòa: “Ta cũng khổ tâm lắm, nhưng cũng là vì muốn tốt cho con mà thôi.”

“Diệu Yên má má, Bảo Nhi biết mà...” Bảo Nhi khẽ nói, chỉ là khuôn mặt hai bên má đều đỏ rực lên.

“Tốt, con dựa theo lời ta nói, vận chuyển nội tức, hôm nay sẽ luyện ba canh giờ, rồi ta sẽ thả con ra ngoài chơi.”

“Hai canh giờ thôi được không?”

Diệu Yên trừng mắt lên, Bảo Nhi sợ tới mức lập tức nuốt vội những lời đang định nói vào lòng.

Diệu Yên thở dài, trong lòng cũng có chút bất nhẫn, vì sao mình luôn phải làm ác nhân như vậy? Nghĩ vậy, đang chuẩn bị ngồi xuống trợ giúp Bảo Nhi vận chuyển nội tức, thì chợt nghe thấy dưới lầu truyền đến một tiếng kêu thất thanh, rõ ràng là thanh âm của Tiểu Thanh.

Rồi lại nghe thấy âm một tiếng, tựa hồ là một thứ gì đó nổ tung.

Diệu Yên nhíu mày, hạ giọng nói: “Con ngồi yên ở chỗ này, đừng ra ngoài nhé!”

Nói xong, cơ thể nàng lóe lên, đã nhẹ nhàng bay ra ngoài, trong nháy mắt xuống tới dưới lầu.

Chỉ thấy trong phòng bếp dưới lầu, khói đen bốc lên cuồn cuộn, bên trong tựa hồ có cái gì vừa cháy. Tiểu Thanh đứng ở ngoài phòng bếp, ho sù sụ, trên khuôn mặt đỏ bừng.

“Tiểu Thanh, muội làm gì vậy?” Diêu Yên nghĩ thầm: Chẳng lẽ nàng ta lại làm hỏng cái gì rồi? Thực lòng mà nói, nàng ta từ trước đến nay không biết làm bếp, thậm chí đã từng phóng ra tam vị chân hỏa kết quả tạo thành hỏa tai hết sức hài hước, bất quá hiện tại nàng lại không làm trò đấy nữa.

Mà trong tay Tiểu Thanh đang túm lấy cổ áo một người, vẻ mặt hết sức tức giận, tựa hồ muốn đem hắn quăng ra ngoài.

“Tiểu Thanh, sao muội lại bắt Tiểu Bạch vậy?” Diêu Yên nhíu mày.

Tên gia hỏa bị Tiểu Thanh tóm lấy, đúng là tên đồ đệ Tiểu Bạch do Tiểu Lôi thu nhận.

Tên gia hỏa này cũng không biết như thế nào lại đắc tội với Tiểu Thanh, bị nàng nắm trong tay, khuôn mặt đen xì, tóc cũng bị cháy xém.

“Tỷ hỏi hắn đi!” Tiểu Thanh hỏa khí không giảm, tiện tay ném Tiểu Bạch ra ngoài.

Sắc mặt Diêu Yên cũng trầm xuống: “Tiểu Bạch, ngươi làm gì thế?”

“Sư mẫu cứu mệnh với!” Tiểu Bạch cả người đau đớn, chạy vội ra ngoài.

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì thế?” Sắc mặt Diêu Yên đột nhiên phát lạnh: “Có phải ngươi đã vô lễ với Tiểu Thanh!” vừa dứt lời, trong ánh mắt ánh lên một tia lạnh quang.

Tiểu Bạch bị lãnh quang này quét qua, lập tức cả người run rẩy, hét lớn: “Một chút cũng không có! Đệ tử cho dù có một trăm lá gan cũng không dám vô lễ với tiểu sư mẫu!”

Tiểu Thanh nghe thấy ba chữ “Tiểu sư mẫu”, sắc mặt hơi đỏ lên, quát to: “Ngươi nói bậy cái gì vậy?”

Diêu Yên nghe thấy bảo không phải hắn vô lễ, nên sắc mặt hòa hoãn lại: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Tiểu Bạch thần tình ủy khuất, khoa tay múa chân, hét lớn: “Con mới xem qua sách trung y, đi khắp nơi tìm kiếm, sưu tập một ít bổ phẩm trung y và các loại thảo dược trung y trân quý, con nghe nói đây chính là truyền thống của người Trung Quốc chính là tôn sư trọng đạo....cái này, cái này.... nhưng vừa rồi con vừa tặng cho tiểu sư mẫu, nàng ấy nhìn qua rồi đột nhiên phản nộ.”

Sắc mặt Tiểu Bạch chợt trắng bệch, nhớ tới Tiểu Thanh vừa thấy mình mang đến cái đó, đột nhiên sắc mặt cuống nộ, liền đánh ra một đạo hỏa diễm...

Thượng đế ơi, đây quả đúng là pháp thuật ma quỷ mà!

Diêu Yên nghe thấy thế, nhíu mày hỏi: “Ngươi tặng thứ gì vậy?”

Tiểu Bạch sau khi theo Tiểu Lôi về nước, kiên quyết bái Tiểu Lôi làm sư phụ. Tiểu Lôi thấy hắn thành tâm, nên cũng thật sự truyền cho hắn một chút bản sự. Tiểu Bạch này căn bản là bác sĩ, nên quyết tâm ở lại thành phố tìm một bệnh viện tư nhân để xin việc, sau đó định cư luôn. Mặc dù không phải ở lại nhà Tiểu Lôi, nhưng thường ngày, không phải bảy thì cũng có sáu ngày, chạy sang nhà Tiểu Lôi.

“Diêu Yên tỷ! Hắn... hắn tặng cái đó là....” Tiểu Thanh đột nhiên cắn răng, quay sang nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt lộ ra vài tia sát ý.

Tiểu Bạch sợ run rẩy, vội vàng chỉ vào chiếc lọ thủy tinh trong suốt đang bị vứt trên mặt đất, rõ ràng là một bình dược tửu trân quý...

Diêu Yên vừa thấy liền hiểu ngay.

Trong dược tửu kia, tất nhiên là rượu ngâm thuốc, chỉ có điều, so với rượu ngâm thuốc phổ thông lại bất đồng, trong đây lại ngâm một con rắn!

Nhìn Tiểu Thanh đang có bộ dạng muốn sát nhân, Diêu Yên cười khổ trong lòng, Tiểu Thanh là gì? Nguyên bản chính là xà tinh!

Tiểu Bạch này sao không tặng cái khác? Lại có thể tặng cái này được chứ? Người bảo Tiểu Tố nhìn thấy “đồng loại” của mình bị giết chết ngâm thuốc rồi đưa tới, nàng ta có thể không tức giận sao?

Đúng lúc này, Tiểu Bạch lại ngu ngốc nói thêm một câu không biết sống chết, đổ dầu vào lửa: “Sư mẫu, con chỉ muốn tôn sư trọng đạo thôi! Con nghe nói cái này bổ vô cùng, con rắc trên quý này chính là do con đích thân tìm đến người bắt rắn, đi theo hấn đến Nam sơn để bắt nó. Rượu này cũng là do con đích thân ngâm ra...”

Không xong rồi!

Hấn còn chưa nói xong, Diệu Yên đã thầm kêu không hay, quả nhiên, sắc mặt Tiểu Thanh tái nhợt, cơ thể run run, lập tức trong mắt hiện lên hàn khí, quát to: “To gan!!!”

Nàng vung tay, chỉ thấy một đạo ngân quang nhằm hướng Tiểu Bạch lao đến. May mắn là Diệu Yên ở bên cạnh, nhìn thấy ngân quang bay tới bên người Tiểu Bạch, nàng bèn ra tay ngăn chặn, thuận tay chụp một cái, trong tay đã xuất hiện một cây ngân châm.

“Tiểu Tố, đừng làm vậy.... Tiểu Bạch hấn không biết thôi.” Diệu Yên cười khổ. Tiểu Thanh thở gấp vài cái, tức giận nhìn trừng trừng Tiểu Bạch, rồi mới xoay người rời đi, xem ra uy tín của Diệu Yên đúng là rất mạnh.

“Sư mẫu...sư mẫu, tiểu sư mẫu vì sao lại tức giận như thế? Người chê lễ vật của con không đủ tốt sao? Nếu vậy con có thể về tìm một con khác...”

Diệu Yên sắc mặt biến đổi, quát to: “Câm miệng!”

Nàng đem hấn kéo qua một bên, hạ giọng nói: “Tiểu Thanh nàng ấy... nàng ấy không thích nhìn thấy rắn.”

“Vì sao vậy?”

“Hmm...” Diệu Yên sắc mặt trầm xuống, nói: “Người hỏi nhiều thế làm gì?”

Tiểu Bạch lập tức sợ tới mức rụt đầu lại.

May cho hấn là Diệu Yên ở đây, Tiểu Thanh mặc dù trong lòng tức giận, nhưng cũng biết tên đồ đệ này của Tiểu Lôi không phải cố tình, nhưng trong chốc lát cũng cảm thấy hết sức khó chịu.

Bất quá Tiểu Bạch này lại là tên gia hỏa hết sức chấp nhất, lần này hấn tặng lễ vật vốn định lấy lòng sư mẫu, hấn biết sư mẫu thần thông quảng đại, nếu cao hứng, nói không chừng sẽ truyền dạy cho một ít bản sự, nhưng cuối cùng lại đá nhảm thiết bản. Hấn suy tư hồi lâu mà cũng không hiểu được, trong đầu lại muốn tìm hiểu đến cùng. Hấn cân nhắc, biết tính khí Diệu Yên không dễ nói chuyện, quản lý gia đình tiểu sư phụ từ trên xuống dưới, thường ngày thân thiện nhất lại chính là Tiểu Thanh và Nguyệt Hoa. Hiện tại bản thân không hiểu tại sao lại đắc tội với Tiểu Thanh, không dám hỏi Diệu Yên, vậy đành phải đi tìm Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa bây giờ đang mang thai, là đối tượng trọng điểm bảo hộ của cả nhà từ trên xuống dưới. Diệu Yên truyền cho nàng một bộ tâm pháp điều hòa nội tức, dùng để an thần bảo thai là tốt nhất. Nguyệt Hoa cơ thể ngày càng uể oải, ngày thường ngoại trừ ra ngoài đi bộ hít thở không khí trong lành, còn lại rất ít khi xuất môn.

Cứ ba tuần một lần, Tiểu Thanh hộ tống Nguyệt Hoa đến bệnh viện để kiểm tra, đây cũng là nơi Tiểu Bạch làm việc. Tiểu Bạch tìm cơ hội, lặng lẽ truy hỏi Nguyệt Hoa, rốt cuộc mình làm sai chỗ nào.

Nguyệt Hoa tất nhiên đã biết được thân phận của Tiểu Thanh, chỉ là sự tình này, làm sao giải thích được với tên người nước ngoài hồ đồ này chứ? Nàng dù sao cũng du học tại nước ngoài, đối với tập quán người phương Tây cũng hiểu rõ, suy tư một lát, rồi bịa ra một lý do.

“Tiểu Thanh lúc trước...ờ, nàng nuôi dưỡng một con rắn làm thú cưng, sau đó con rắn đó chết đi, nàng ấy rất thương tâm, từ đó về sau mọi người không dám trước mặt nàng đề cập đến các chuyện về rắn nữa.”

Tiểu Bạch tròn tròn mắt, há hốc mồm: “Nuôi rắn...làm thú cưng?”

Trong lòng thầm nhủ: Gia đình tiểu sư phụ này của ta từng người đều không phải người thường, tiểu sư mẫu này nhìn qua tưởng là nữ nhân ôn nhu, lại có thể có sở thích nuôi rắn làm thú cưng...

Nguyệt Hoa tất nhiên là có hảo tâm nên mới bịa ra lý do để lừa gạt hẩn như vậy.

Nhưng nàng cũng không ngờ được quyết tâm “tôn sư trọng đạo” của vị đồ đệ nước ngoài này.

Ngay buổi chiều hôm đấy, Tiểu Bạch lại đến thăm gia đình Tiểu Lôi, lần này hẩn đưa tới một đại lễ vật, được gói trong một hộp giấy lớn, rất đẹp.

Lúc này, ở nhà chỉ có Diệu Yên và Nguyệt Hoa, Tiểu Bạch lại càng đặc ý. Nguyệt Hoa trong lòng hiếu kỳ, mở hộp lễ vật đó ra, vừa nhìn vào, lập tức hoa dung thất sắc, hét lên một tiếng tại đương trường, sợ tới mức cơ thể nhũn cả ra, suýt chút nữa ngã sấp xuống, may mà có Diệu Yên ở bên cạnh ôm lấy nàng, chiếc hộp cũng bị rơi xuống đất.

Chỉ thấy trong chiếc hộp trên mặt đất có một chiếc hộp bằng thủy tinh, bên trong có một con rắn nhỏ bằng ngón cái màu xanh! Thân nó mịn màng, đầu ngẩng cao, lưỡi không ngừng phun ra nuốt vào... Gây ngạc nhiên nhất là trên đầu con rắn còn bị tên đồ đệ hảo tâm gắn lên một con bướm biểu trưng cho lễ vật.

Nguyệt Hoa dù sao cũng là nữ nhân bình thường, thiên sinh đã sợ hãi các loại rắn rết, côn trùng, vì thế vừa nhìn thấy vậy, làm sao lại không sợ hãi cơ chứ?

Kết quả của việc này là Diệu Yên tại đương trường hết sức giận dữ, một cước đá Tiểu Bạch bay ra khỏi trang viên, hạ lệnh từ nay về sau, nếu không được sư phụ gọi đến, thì không được tiến môn một bước nào.

Tiểu Bạch đáng thương này không biết thế nào lại đắc tội với hai vị sư nương, nhưng không dám rời đi, kiên trì tại bên ngoài trang viên đợi đến đêm khuya, thì Tiểu Thanh cũng trở về.

Nguyên lai Nguyệt Hoa cơ thể đang mang thai, phải biết rằng nữ nhân bình thường mang thai sẽ có một ít phản ứng kỳ quái, có lúc lại thèm ăn cái gì đó kỳ quái. Đúng lúc này, Nguyệt Hoa đột nhiên nói là thèm ăn một loại điểm tâm của quê nhà. Bây giờ, Tiểu Thanh cùng Diệu Yên đang toàn lực chiếu cố Nguyệt Hoa, nên phải ra sức thỏa mãn yêu cầu của nàng, Tiểu Thanh phải thi triển Ngự Phong Thuật đi mua gia hương cho nàng ta.

Tiểu Bạch từ xa nhìn thấy Tiểu Thanh trở về, lập tức mặt mày rạng rỡ, cung kính nghênh đón, thì đột nhiên sắc mặt Tiểu Thanh phát lạnh, hừ một tiếng, từ trong tay áo rút ra một bảo kiếm, hàn quang bắn ra tứ phía.

Tiểu Bạch sợ tới mức cả người run rẩy...

“To gan! Yêu nghiệt phương nào, dám xâm nhập trang viên nhà ta!” Tiểu Thanh mắng một tiếng, trường kiếm chỉ vào không trung.

Tiểu Bạch ngẩng đầu lên nhìn thấy, lập tức kinh hãi đến há hốc miệng, chỉ thấy giữa không trung lại có một người đang lơ lửng bên trên.

“Người là thê tử của Tiểu Lôi phải không?” Người nọ chậm rãi hỏi.

224. Chương 224: Kỳ Quái

“Không có gì...” Nguyệt Hoa ôn nhu cười: “Chỉ là thấy có thứ vừa trơn vừa dính, trong lòng có chút kinh sợ mà thôi!”

“Hiện giờ muội không thể bị làm hoảng sợ được!” Diệu Yên mỉm cười, đang muốn nói tiếp điều gì...

“Àm... âm... âm”

Sau đó lại nghe thấy “choang” một tiếng, các cửa sổ chung quanh đại sảnh bị đánh rách tả tơi, vô số mảnh vụn nhỏ bay tứ tung.

Diệu Yên cả kinh, phất nhẹ tay áo, lập tức đem các mảnh vụn chung quanh gom lại một bên, nằng do dự một lát, không dám để Nguyệt Hoa ở lại một mình trong phòng, một tay bảo hộ Nguyệt Hoa, cùng tiến ra cửa phòng.

Nhìn thấy ở ngoài khu biệt thự, đại môn của trang viên phía xa đã bị phá vỡ tan tành, giữa không trung bay tới một bóng người đang kêu la thảm thiết.

“A...”, Diệu Yên cau mày nhận ra khi người đó bay đến gần, đây không phải là Tiểu Bạch sao?

Nhìn thấy hấn nhằm hướng mình bay đến, nếu không đỡ lấy sợ rằng sẽ rơi xuống đất, không tránh khỏi sẽ bị thương. Diệu Yên búng tay, một dải bạch quang bắn ra, quần lấy cơ thể Tiểu Bạch, nhẹ nhàng đặt hấn trên mặt đất.

Tiểu Bạch sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tràn đầy sự kinh hoàng.

“Tiểu Bạch, ngươi kêu gào cái gì đấy?”

“Sư mẫu, không phải con... mà là từ bên ngoài! Bên ngoài có một tên gia hỏa lông mày trắng, đang giao thủ cùng tiểu sư mẫu...tiểu sư mẫu thấy tình hình nguy hiểm nên đưa con tới đây.”

Đang nói nửa chừng, chợt thấy một nhân ảnh màu xanh từ ngoài trang viên bay nhanh vào, chính là Tiểu Thanh đầu tóc rối rối, trường kiếm trong tay chỉ còn một nửa, sắc mặt có chút khốn khổ, hét lớn: “Diệu Yên tỷ tỷ cứu muội!”

Diệu Yên nhíu mày, kẻ nào lại dám đến đây gây phiền toái như thế?

Nàng mang theo Nguyệt Hoa bay đến, trong nháy mắt đã tới trước mặt Tiểu Thanh: “Sao vậy?”

“Có một tên hòa thượng từ bên ngoài đến đây, hỏi muội có phải là thê tử của Tiểu Lôi không, muội nói không phải, hấn đột nhiên kêu muội là xà tinh, định thu thập muội! Cũng may là có trận pháp của nhà chúng ta ngăn hấn lại, nhưng hấn quả thực rất lợi hại, muội sợ trận pháp đó vị tất đã chế trụ được hấn...” Tiểu Thanh hốt hoảng nói xong, sắc mặt Diệu Yên trầm xuống, nhướn đôi lông mày, lạnh lùng nói: “Kẻ nào chán sống, đến nhà chúng ta tìm chết sao!”

Đem Nguyệt Hoa giao cho Tiểu Thanh: “Muội dẫn Nguyệt Hoa vào trong đi, ta ra ngoài xem thế nào!”

Lời nói chưa dứt, chỉ thấy hắc sắc thân ảnh chớp động, Diệu Yên đã rời đi...

Từ biệt thự đến đại môn trang viên khoảng mấy trăm mét, cơ thể Diệu Yên lóe lên rồi đi, lập tức thấy một nhân ảnh đang đứng ngoài cửa, nhưng so với miêu tả của Tiểu Thanh thì lại bất đồng, người này không ra tay phá trận, Diệu Yên chỉ thấy mặc dù mình đã đích thân bố trí Cửu Cung Bát Quái trận pháp, nhưng một đạo kì môn tại đại môn đã bị phá tan.

Nàng cả kinh, người này không tầm thường! Với công phu như vậy, trong chốc lát có thể hủy đi kì môn, nếu hấn chủ tâm xông tới, hủy diệt trận pháp, sợ rằng cũng chỉ trong giây lát mà thôi. Khó trách vừa rồi mình cùng Nguyệt Hoa trong phòng lại có thể cảm thấy chấn động dữ dội ở bên ngoài như vậy.

Người nọ vẫn đứng ở ngoài đại môn, song thủ chấp sau lưng, nhìn thấy Diệu Yên đi ra, không khỏi ngạc nhiên kêu “A” một tiếng: “Là nàng à?...Ta không thể ngờ thê tử của Tiểu Lôi chính là nàng.”

Diệu Yên đã nhìn rõ được mặt người kia, trong lòng cũng cả kinh, lạnh lùng nói: “Hừm, người là Bà Là Na Tề gì đó phải không? Sao lại chạy đến nhà chúng ta gây phiền toái như thế? Chẳng lẽ ngày đó dưới địa phủ, ngươi thua không phục sao?”

Nói xong, Diệu Yên trong tay biến ra một sợi dây dài, ngạo nghễ nói: “Ngươi có việc gì, ta sẽ một tay tiếp đón!”

Người này tất nhiên chính là Độc Lang Quân.

Ông ta đang trên đường tìm thê tử của Tiểu Lôi, trước tiên gặp phải Tiểu Thanh, tự nhiên mở miệng dò hỏi. Bất quá với pháp lực của ông ta, liếc mắt là nhìn ta bản tướng của Tiểu Thanh chính là xà tinh! Ông ta là người xuất gia, hàng yêu phục ma chính là thiên chức, vừa thấy loại yêu tinh này tại nhân gian lập tức

muốn ra tay thu thập Tiểu Thanh, Tiểu Thanh làm sao có thể là đối thủ của ông ta, tất nhiên kinh hoàng mà đào thoát.

Độc Lang Quân hiện tại nhìn thấy Diệu Yên, lập tức nhớ lại, ngày đó dưới địa phủ, nữ tử này đứng cạnh bên Tiểu Lôi, vậy thì nữ tử của hắn cũng chính là nàng. Nghĩ đến mình đang gấp rút, trong lòng đang rối loạn, bỗng dưng lại quên mất chuyện này.

“Nữ thí chủ, bần tăng không có ác ý!”

“Hừ, không có ác ý, sao vừa rồi ngươi lại ra tay đả thương muội muội của ta!” Diệu Yên quát to: “Bà La Na Tề! Người khác sợ ngươi là đệ tử của Địa Tạng vương chứ ta không sợ đâu!”

Độc Lang Quân mỉm cười, xòe hai tay ra, biểu lộ mình không có địch ý, rồi mới nói: “Nữ thí chủ đừng động thủ vội, ta lần này đến đây là do phu quân Tiểu Lôi của nàng phó thác đi mời nàng trợ giúp.”

Vừa nghe đến Tiểu Lôi, ngữ khí Diệu Yên biến đổi, kinh hãi hô to: “Phu quân ta bị làm sao vậy?”

Độc Lang Quân thở dài, đem sự tình trên Nga My sơn kể ra tóm tắt một lượt. Diệu Yên vừa nghe kể, dây thừng đen trong tay cũng dần dần hạ xuống, lông mày bắt đầu nhíu lại.

Vừa nghe được bên người Tiểu Lôi lại có một bạch y nữ tử giống mình y hệt, Diệu Yên động tâm. Nữ tử kia không phải hời, trăm phần trăm chính là Tiên Âm.

Tiểu Lôi sao lại có thể ở cùng một chỗ với Tiên Âm được chứ? Hơn nữa bây giờ Tiểu Lôi đang bị chế trụ, sao lại có thể có Tiên Âm ở bên người như vậy?

Diệu Yên sắc mặt đại biến, mặc dù theo lời kể của Bà La Na Tề, Tiên Âm tựa hồ không có địch ý gì với Tiểu Lôi nhưng... nhưng nàng ta dù sao cũng là Tiên Âm!

Nếu nói rằng trên thế gian này Tiểu Lôi có tử địch, thì vô luận thế nào, Tiên Âm chắc chắn là một trong số đó.

“Nữ thí chủ, hiện tại Tiểu Lôi đang gặp nguy cơ tại nơi đó, nàng hãy theo ta đi một chuyến!” Độc Lang nói xong, chần chờ một chút rồi nói tiếp: “Thế xà tinh vừa rồi là...”

“Đó là người trong nhà chúng ta, đại sư bất tất phải quan tâm đến!” Diệu Yên lạnh lùng nói: “Đại sư vẫn còn muốn thu thập nàng ta sao?”

Bà La Na Tề nghiêm mặt nói: “Nàng ta tu luyện thành tinh, không hiểu sao lại có thể sống dưới nhân gian, ta vừa thấy tất nhiên muốn ra tay. Nếu đã là người của quý phủ, bần tăng vừa rồi đã đắc tội rồi!”

Diệu Yên không có tâm tư so đo với ông ta, chỉ thấp thỏm chuyện của Tiểu Lôi, xoay người về phía trang viên quát to: “Hai vị muội muội ở nhà chờ nhé, phu quân gặp chút phiền toái, Diệu Yên phải đến đó tương trợ chàng!”

Những lời này được nàng dùng phương pháp truyền âm xuất ra, từng chữ từng chữ phiêu đảng trong không khí, truyền rõ ràng vào phía trong.

Không đợi phản ứng của Tiểu Thanh và Nguyệt Hoa, Diệu Yên nói: “Tốt rồi, chúng ta hãy lên đường nào!”

Nàng trong lòng thầm nhủ: Bên cạnh phu quân có nữ nhân ngoan độc đó, ta rất lo lắng cho chàng.

Bên trong nhà Nguyệt Hoa cùng Tiểu Thanh nghe thấy Diệu Yên truyền âm vào, Tiểu Thanh liếc nhìn Nguyệt Hoa, nhanh chóng lao ra ngoài. Nhưng ở bên ngoài lại không có ai, Diệu Yên cùng tên gia hỏa đó đã sớm rời đi.

Cước đạp phù vân, thiên sơn vạn thủy, Diệu Yên có phần nóng vội, nàng đã biết đường đến Nga Mi sơn, nên toàn lực thi triển pháp thuật, không nói với Độc Lang Quân câu gì, chỉ biết cắm đầu lao đi.

Vừa tới Nga Mi sơn, Độc Lang Quân đứng trên mây hô to: “Đúng là nơi này!”

Hai người hạ mây xuống, cơ thể hóa thành kim quang lao vào trong sơn cốc. Diệu Yên vừa tiến vào sơn cốc, trong lòng không khỏi cảm thấy vài phần kỳ dị...

Nơi này rõ ràng chung quanh đều là loạn thạch, chính là nơi tử địa, nhưng ở ngoại vi xung quanh, cỏ cây xum xuê, sinh khí tràn đầy. Chỉ là bây giờ cây cối xung quanh một số bị gãy đổ tan tác, hiển nhiên là vừa trải qua một hồi đại chiến. Nàng đã nghe Độc Lang Quân kể lại, biết nơi này chính là nơi ba người gặp phải nguy hiểm, lại thấy đám cự thạch nát bấy, các cây đại thụ gãy đổ, trong lòng không khỏi trầm kinh ngạc.

“Phu quân ta đâu?”

Diệu Yên nhìn xung quanh một vòng, nhú mày hỏi.

Độc Lang Quân cũng thấy rất kỳ quái, sắc mặt có chút kinh ngạc.

Sơn cốc này không lớn, nhưng tại nơi Tiểu Lôi vẫn nằm ở đó trước khi mình rời đi, hiện tại lại không thấy bóng ai.

“Phu quân ta đâu!” Diệu Yên sắc mặt biến đổi, xoay người trừng mắt nhìn Độc Lang Quân, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ người gạt ta đến đây, mưu đồ bất chính!”

Diệu Yên quát to một tiếng, từ tay áo bên trái xuất ra dây thừng đen, tay phải biến ra một thanh trường kiếm, lạnh lùng nhìn Độc Lang Quân, chỉ cần ông ta có nửa điều giả dối, sợ rằng sẽ lập tức xuất thủ.

“A di đà phật!” Độc Lan Quân nghiêm mặt nói: “Bần tăng cho đến bây giờ cũng không dám cuồng ngôn! Lúc ta rời đi, quả thật Tiểu Lôi vẫn ở chỗ này!”

Diệu Yên ánh mắt ngày càng lạnh lẽo, tay càng nắm chặt trường kiếm, quát hỏi: “Người nói thật chứ?”

Nàng tiến lên trước một bước: “Thế sao ta không thấy phu quân đâu?”

Độc Lang Quân bất đắc dĩ, cao giọng gọi to: “Nữ thí chủ?? Nữ thí chủ??”

Ông ta không biết danh tự của Tiên Âm, chỉ nghe Tiểu Lôi gọi nàng là “Xú bà nương”, hiện tại không thấy Tiểu Lôi, nên trước mắt là phải tìm được Tiên Âm.

Gọi được vài câu, đột nhiên nghe thấy từ sau rừng cây truyền đến một tiếng “Hừ”.

Hai người nghe thấy vậy, lập tức bay đến hướng đó.

Ở sau một gốc cây đại thụ, Tiên Âm đang khoanh chân ngồi tại đó, trên mặt có vài phần tức giận, chỉ là cơ thể bất động, hình như là đã bị người ta chế trụ.

Độc Lang Quân sắc mặt có chút bất thiện, điểm một cái, Tiên Âm lập tức nhảy lên, quát to: “Hắn...hắn...”

“Phu quân ta đâu rồi?” Độc Lang Quân còn chưa kịp mở miệng, Diệu Yên đã quát hỏi, nàng trừng mắt nhìn Tiên Âm, ánh mắt có phần địch ý: “Phu quân ta tại sao không ở nơi này?”

Tiên Âm nghe vậy, nhìn thấy Diệu Yên, sắc mặt có chút cổ quái: “Người? Người là ai? Có phải ... là thê tử của hắn không?”

Diệu Yên tiến lên một bước: “Ta hỏi người, Tiểu Lôi đâu?” Nói xong, trường kiếm trong tay run lên, ngân quang rung động, chỉ thẳng vào Tiên Âm.

Tiên Âm bị truy hỏi như vậy, sắc mặt ngược lại trầm xuống, lạnh lùng nói: “Người có ý gì? Hắn không ở chỗ này, đã bị người ta bắt đi rồi!”

“Là ai?” Lần này Độc Lang Quân và Diệu Yên đồng thời khai khẩu.

Tiên Âm vẻ mặt ngơ ngàng, cúi đầu cẩn thận nhớ lại, rồi ngửa mặt lên nói: “Ta...ta không biết.”

Những lời này của nàng có vẻ không thành thực, trong lòng Diệu Yên lập tức nghi ngờ... kỳ thật, mặc kệ Tiên Âm nói thế nào, sợ rằng Diệu Yên cũng không tin tưởng nàng, liền lạnh lùng hỏi: “Nơi này vừa rồi chỉ có một mình người, sao bây giờ người lại bảo không biết là sao?”

“Ta nói rồi, ta không biết!” Tiên Âm vẻ mặt cũng tức giận, nói: “Người là ai? Sao dám nói với ta như thế?”

Hai nữ nhân trừng mắt nhìn nhau, Diệu Yên trong lòng cũng đã hiểu được một chút...

Tiên Âm này quả thật không nhớ một chút nào về mình.

“Hừ, ta là ai, người không nhận ra sao?”

“Hừ, người là ai, sao ta phải nhận ra người!”

Diệu Yên cười lạnh: “Nhìn hình dáng của ta mà người cũng không nhận ra sao?”

Tiên Âm lạnh lùng hỏi lại: “Sao ta phải nhận ra hình dáng của người?”

Diệu Yên cười cổ quái: “Chẳng lẽ người đến tận bay giờ vẫn chưa tự mình soi gương sao?”

Tiên Âm nhú mày hỏi: “Ta sao phải soi gương?”

Độc Lang Quân thấy hai nữ nhân lời qua tiếng lại, lớn tiếng nói: “Hai vị, bây giờ không phải là lúc đấu khẩu!”
Hắn nhìn Tiên Âm, hỏi: “Nữ thí chủ, vừa rồi nàng ở cùng một chỗ với Tiểu Lôi, hẳn đến nơi này, người thật không biết gì sao?”

Tiên Âm lạnh lùng nhìn Diệu Yên không nói gì, Diệu Yên trên mặt hiện lên vẻ tức giận, vung tay lên, trước mặt xuất hiện một khối hàn băng trong suốt.

“Người làm sao biết được Hàn Ngọc chuông của Tiên Sơn phái ta?”

“Ta không chỉ biết mỗi Hàn Ngọc chuông thôi đâu!” Diệu Yên cười lạnh nói: “Người hãy tự soi mình đi!”

Tiên Âm nghe vậy, tiến lên hai bước, nhìn vào mặt trên giống như gương của khối hàn băng kia... trên hàn băng, mờ mờ một bóng người, đúng là hình dáng của một bạch y nữ tử, lông mi cao vút, ánh mắt lạnh lẽo.... khuôn mặt kia, vô cùng mỹ lệ, khuynh quốc khuynh thành, nhưng nhìn có vẻ quen thuộc....

“A!! Mặt ta!!!” Tiên Âm thất thanh kêu lên một tiếng, lão đảo lùi về sau hai bước, trừng mắt nhìn Diệu Yên quát: “Sao gương mặt ta lại giống với gương mặt của người như thế?”

Phải biết rằng Tiên Âm là người như nào? Hiển nhiên sẽ không giống nữ nhân bình thường, hàng ngày phải soi gương. Nàng chịu không được ánh mắt của Diệu Yên, đồng thời, lại không nhớ được hình dáng của bản thân mình như thế nào.

Sắc mặt Tiên Âm trong nháy mắt biến hóa, đột nhiên đưa tay bắt kiếm quyết, quát to: “Nói mau! Người là ai? Sao lại giống ta như đúc thế?” Nói xong, cơ thể đã lao về phía Diệu Yên.

Diệu Yên đã sớm có chuẩn bị trước, nhìn thấy Tiên Âm xông tới trước mặt, lập tức lui về phía sau, cười lạnh nói: “Tiên Âm, người không đánh lại ta đâu!”

Tiên Âm một chưởng đánh tới mặt của Diệu Yên, Diệu Yên nghiêng người né tránh, chặn tay của Tiên Âm lại, lạnh giọng nói: “Ta hỏi người một lần nữa, phu quân ta đang ở đâu? Tiên Âm, đừng nghĩ với bộ dạng của người bây giờ mà ta lại không dám giết người!”

“Người gọi ta là Tiên Âm... người và ta nhìn giống nhau...rốt cuộc người là ai? Người có phải là nhận ra ta không?” Tiên Âm kêu to một tiếng, thủ chưởng xuất ra một đạo huyết sắc quang mang, nhắm hướng Diệu Yên bắn tới.

“Tiệt Mạch thập tam!” Diệu Yên trong lòng cả kinh, không dám khinh thường.

“Giỏi lắm Tiên Âm, người đã ra tay ngoan độc như thế...” Diệu Yên trong tiếng cười lạnh lẽo, đã phách ra một chưởng. Hai người giữa không trung vô thanh vô tức đối nhau một chưởng, hai cơ thể đều rung lên.

Tiên Âm trong lòng cũng thầm thấy kỳ lạ, không hiểu vì sao thấy nữ tử trước mặt, tâm trí mơ hồ cảm thấy vài phần cừ hận, không kìm chế được đã thi triển ra sát chiêu của Tiên Sơn phái “Tiệt Mạch Thập tam”.

Hai nữ tử đều đã đánh với nhau không biết mấy trăm năm, lần này giao thủ, lập tức thân ảnh quần lay nhau, trong nháy mắt thân ảnh bay lượn trong không trung, đấu bất phân thắng bại.

Độc Lang Quân nhìn hai người, không nhịn được quát to: “Dừng tay!”

Hắn dùng đến Phật môn Sư tử hồng, thanh âm vang lên, cây cối run rẩy, vang vọng cả sơn cốc, hai nữ tử đều chấn động.

Diệu Yên trong lòng cũng thầm hối hận: Mình đánh nhau với nàng ta làm gì, phu quân quan trọng hơn.

Nghĩ như vậy, nàng lập tức lùi về phía sau. Nhưng Tiên Âm lại không chịu buông tha, nhìn thấy Diệu Yên rút lui, bèn thét một tiếng, lao người đuổi theo, thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một nhân ảnh, chính là Độc Lang Quân.

Độc Lang Quân đỡ lấy một chưởng của Tiên Âm, rồi nghiêm mặt nói: “Nữ thí chủ, hiện giờ không phải lúc động thủ với nhau, hãy nói cho ta biết, Tiểu Lôi đi đâu rồi?”

Tiên Âm lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Ta đã nói là không biết, thật sự không biết mà!”

Dừng một lát, nàng quay lại trừng mắt nhìn Diệu Yên, nói: “Người muốn biết hắn ở đâu sao? Đánh thắng ta thì ta sẽ nói cho người biết!”

Diệu Yên nhìn thấy bộ dạng của Tiên Âm như bây giờ, căn bản là không muốn giao thủ cùng nàng ta, nhưng nghe được những lời này, làm sao có thể nhẫn nại được chứ?

Nàng tính khí vốn cao ngạo, làm sao chịu được sự khiêu khích? Nàng cười lạnh một tiếng, nói: “Đánh thì đánh! Diệu Yên ta sợ người chắc!”

Tiên Âm cơ thể chấn động, hỏi: “Người nói người là Diệu Yên... Diệu Yên... Hừ, danh tự của người, ta vừa nghe thấy đã tức giận rồi!”

Vừa dứt lời, cơ thể Tiên Âm chợt lóe lên, vòng qua bên người Độc Lang Quân phóng đến. Hai nữ nhân, một người bạch y, một người hắc y, nhất thời hòa vào làm một. Thân pháp hai người đều là Nghê Thường vũ của Tiên Sơn phái, uyển chuyển phi thường, vô cùng đẹp mắt nhưng từng chiêu từng thức đánh ra, đều nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương.

Độc Lang Quân trong lòng nóng giận, vài lần muốn ra tay ngăn trở, nhưng pháp lực hai người cao cường, mình dù có ngăn trở bao nhiêu lần thì vị tất đã thành công, liền lớn giọng quát: “Không biết tốt xấu! Các nàng coi việc đánh nhau là trọng yếu, hay tính mệnh phu quân các nàng là trọng yếu hả?”

Diệu Yên lập tức trong lòng trầm xuống, thân thể lui về sau.

Nhưng Tiên Âm sắc mặt lại đỏ bừng lên, quát: “Nói bậy! Ai là phu quân của ta!” Rồi tiếp tục đánh về phía Diệu Yên.

Độc Lang Quân vội quát to: “Nữ thí chủ dừng tay, nếu không dừng trách bản tăng vô lễ!”

Hắn nhìn thấy Diệu Yên đã lui về sau, nhưng Tiên Âm lại dứt khoát không buông tha, nghĩ thầm trước hết phải chế phục được nàng ta thì mới nói chuyện được. Vì vậy, liền giơ tay ngăn Tiên Âm lại, thấy thế Tiên Âm cười lạnh nói: “Người cũng muốn giúp nàng ta hả? Tốt! Cho dù hai người các người hợp sức ta cũng không sợ đâu!”

Lúc này lại biến thành trận chiến của ba người, nhân ảnh bay lượn, bụi bay mù mịt, kim quang tung hoành trong sơn cốc, kiếm khí trùng thiên.

Ba người không biết, phía trên sơn cốc, giữa các tầng mây, có một ánh mắt đang nhìn xuống dưới, trầm trầm nói: “Kỳ lạ thật, sao trong sơn cốc này lại có ba cao thủ lợi hại đến như vậy? Chẳng lẽ bọn họ đến là vì thứ đó?”

Hai mắt người đó toàn màu đỏ, nhân thân ẩn chứa khí chất tà ác quỷ dị.

Ở trong sơn cốc đánh nhau long trời lở đất, thì ở ngoài phía xa cách ngàn dặm, Tiểu Lôi lại đang chịu thống khổ không nói nên lời, hai mắt nhắm nghiền, cơ thể bị trói chặt, nhúc nhích một ngón tay cũng không được, pháp lực đều bị chế trụ, trong lòng không nhịn được lớn giọng chửi mắng.

“Tiểu tử, đừng loạn động, nếu không từ nơi này rơi xuống, tan xương nát thịt thì ta cũng mặc kệ!”

Vừa nói xong, quả nhiên Tiểu Lôi cảm thấy cơ thể trầm xuống, tựa hồ muốn rơi xuống, trong lòng kinh hãi, chỉ thấy một bàn tay nắm lấy tóc mình kéo lên, bên tai vang lên tiếng cười nói: “Biết sợ rồi à? Vậy đừng vùng vẫy nữa! Bằng không, nếu gia gia ta tức giận, đem người từ nơi này vớt xuống đấy!”

Đừng một lát, Tiểu Lôi trong lòng thầm chửi mắng không ngừng, chợt nghe thấy người nọ nói tiếp: “Trong lòng cũng không được chửi người, hừ, Phật gia tu luyện chính là vô thượng pháp thuật tâm nhãn thông thiên, người thầm chửi cái gì, ta đều nghe được rõ ràng!”

Tiểu Lôi giờ phút này cơ thể bị cấm chế, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ mà thôi.

Người nọ lại nói tiếp: “Người không cần sốt ruột, ta được người khác ủy thác, đem người đi gặp một người. Đối với người mà nói, không chừng là vận may trời cho. Vừa rồi nữ oa oa ở bên cạnh người, ta cũng không thương hại đến nàng ta, chỉ là điểm huyết nàng mà thôi. Bất quá gia gia ta tính tình cổ quái, không muốn cho người khác nhìn thấy, người ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, đừng có tự mình vận công, không được mở mắt, bằng không nhìn thấy hình dáng của ta, thì cho dù có lỗi với người ủy thác kia, ta cũng phải móc hai con người trong mắt người ra. Hắc hắc! Gia gia ta bình sinh làm việc, nói một là một, nói hai là hai, người tốt nhất đừng hoài nghi mà thử làm!”

Tiểu Lôi nói không nên lời, không đủ can đảm chửi tiếp, trong lòng đầy nghi vấn, nhưng cũng không dám chửi thêm nửa chữ nữa.

Nguyên do lúc trước, mình vẫn còn đang ở trong sơn cốc, nói chuyện cùng Tiên Âm, đột nhiên nghe thấy Tiên Âm hự một tiếng, lập tức vô thanh vô tức.

Hắn biết sự tình bất diệu, nhưng lại đang bị đè xuống đất, đừng nói là động dậy chân tay, ngay cả đầu cũng bị ép xuống đất, không thể nhìn động tĩnh xung quanh được.

Đúng lúc hắn đang cảm thấy kỳ quái, cơ thể đã bị người ta điểm vài cái. Thủ pháp kỳ lạ, không biết hạ pháp thuật gì lên người hắn, lại có thể đem một thân pháp thuật của hắn chế trụ toàn bộ. Tiểu Lôi cả người mềm nhũn, một chút khí lực cũng không còn, mắt không mở ra được, bị người ta vác lên vai.

Sau đó hắn chỉ cảm thấy cơ thể đang bay, không biết đã bị vác đến địa phương nào nữa.

Tiểu Lôi trong lòng vô cùng kinh hãi, người xuất thủ mang mình đi, mặc dù không biết mình là ai, nhưng hắn lại có thể trong nháy mắt ra tay chế trụ Tiên Âm, bản sự này quả là kinh hãi thế tục!

Rất nhanh, Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy hàn khí xung quanh thân thể, tựa hồ đã tới vùng băng tuyết, hàn phong lạnh thấu xương, người kia đem theo hắn, tựa như đang nhảy lên trên, Tiểu Lôi cảm thấy xung quanh ngoài tiếng gió, còn không thấy tiếng động nào khác. Đúng là hết sức kỳ quái...

Ngay lúc đó, có một tiếng ngâm dài kỳ lạ truyền đến... thanh âm phẳng phất mang theo lực xuyên thấu rất mạnh mẽ, rơi thẳng vào trong tai, khó chịu không nói nên lời. Thanh âm này tựa hồ như cửa mãnh thú nào đó đang gào rống, nhưng không phải sói, không phải hổ cũng chẳng phải sư tử...

“A ha!” người đang vác hắn chợt cười to nói: “Lão già này, không có việc gì thì đừng có rống lên như vậy! Mau đi nói cho chủ nhân của người! Tiểu tử mà hắn yêu cầu, đã được ta mang đến đây rồi. Hắn phải đáp ứng cấp cho ta một trăm viên kim đơn, không được thất hứa!”

225. Chương 225: Hắc Sắc Yêu Liên Trọng Hiệ

Gỗ vụn bay tán loạn, trong trung tâm của sơn cốc một điểm kim quang bạo xuất, theo đó là một luồng khí màu vàng bùng tỏa ra, phàm là cỏ cây trong sơn cốc bị luồng khí này đi qua đều hóa thành phần mạt, đất đá to nhỏ trên mặt đất đều nát bấy.

Luồng khí này tính từ trung tâm sơn cốc phải khuếch tán ra chừng hai mươi thước, khi bụi đất tan hết, trong sơn cốc đã hiện lên một mảnh đất trống, trên mặt đất có một cái hố nông chừng nửa tấc.

Ở giữa, còn có ba người Diệu Yên, Tiên Âm, Độc Lang Quân sắc mặt ngưng trọng, Diệu Yên và Tiên Âm tự nhiên là hai mắt tóe lửa, Độc Lang Quân lộ vẻ khấn trương. Ba người đều có kim quang hộ thể, ngón tay Tiên Âm hơi run rẩy, một tay đặt sau lưng, một giọt huyết châu từ đầu ngón tay chảy lã lã xuống, hiển nhiên nàng đã bị thương.

Sợi dây thừng đen của Diệu Yên đã đứt một nửa, giờ đây sợi dây chỉ còn một đoạn ngắn, sắc mặt ả chứa sắc vàng nhàn nhạt.

Nhưng bộ dạng mỗi một và bị tiêu hao lớn nhất lại là người có pháp lực mạnh nhất, Độc Lang Quân.

Độc Lang Quân sắc mặt hơi tái, tăng bào đều rách nát, đôi bạch mi nhú chặt, song thủ chấp lại trước ngực nhưng từ cánh tay trở xuống, tay áo đều tan thành phần bay đi, trong chưởng tâm hai tay lộ ra một chuỗi phật châu, ông ta ho khan một tiếng, thở một hơi dài, khóe miệng rỉ máu nói: “Pháp lực của hai vị nữ thí chủ thật là ghê gớm!”

Kể ra, Độc Lang Quân đã hao tổn phần lớn công lực, hai người Diệu Yên Tiên Âm đều có thể tập trung toàn bộ tinh lực để liều mạng, nhưng Độc Lang Quân ở giữa lại vừa muốn hai người phân khai, vừa không thể xuất thủ thực sự đả thương các nàng - chuyện đó có dễ dàng không? tu vi Tiên Âm và Diệu Yên đều đỉnh cao, hai người cùng liều mạng, ai có thể dễ dàng phân khai?

Vừa rồi Độc Lang Quân hỗ trợ Tiên Âm một lúc, rồi lại hỗ trợ Diệu Yên, để phân khai họ, ông ta đã sử dụng pháp lực của mình để đối kháng công kích của hai người, không ngờ các nàng định tự nổ tung, may có Độc Lang Quân ở giữa hóa giải, nếu không sợ rằng cả đỉnh núi đều bị san thành bằng địa.

“Hai vị đánh đủ chưa?” Ngữ khí của Độc Lang Quân đã có vài phần tức giận.

Tiên Âm điều hòa nội lực, nói: “Hừ, hôm nay không phải là ả tử thì ta vong!”

Nói xong câu này nàng tự mình cảm thấy kỳ quái, dựa theo lý thuyết, không biết tại sao trong lòng càng lúc càng thù hận Diệu Yên? Vừa rồi những lời bất cộng đái thiên từ miệng thốt ra, dường như thật quá tự nhiên.

Diệu Yên cũng cười lạnh: “Muốn ta chết, vị tất đã dễ dàng như vậy! Tiên Âm, người mau nói ra phu quân ta ở nơi nào! Nếu không người đừng mong sống sót rời khỏi nơi này!”

Tiên Âm sắc mặt đỏ hồng, nghiêng răng nói: “Không biết, ta không biết, dù ta biết cũng giết người rồi mới nói!”

Lời chưa dứt, thân hình nàng bốc lên, y phục bạch sắc giống như một đóa bạch liên hoa, bắt đầu tung bay giữa không trung, ngón tay liên tục điểm ra, từng đợt kim quang bắn ra ngoài giống như vạn đạo kim xà.

Diệu Yên cười lạnh một tiếng, đơn chưởng kết thành một đóa hoa lan, tay kia dẫn theo một luồng lực đạo nhu hòa, từng vòng tròn xuất hiện từ lòng bàn tay nàng, đánh bật từng đạo kim quang.

Pháp lực Tiên Âm so với Diệu Yên yếu hơn một chút, bây giờ lại càng chịu thiệt vì đã mất đi một chút tâm trí, điều này mới là tối quan trọng.

Nếu là trước đây, hai người đã đánh nhau hàng trăm năm rồi, quá hiểu biết về nhau, đối phương nhất cử nhất động, nhất chiêu nhất thức đều thuộc nằm lòng, nhưng dần dần Tiên Âm quên mất kinh nghiệm thực chiến của Diệu Yên. Diệu Yên ngược lại vẫn nhớ rõ thói quen ra tay của Tiên Âm, nên chiếm rất nhiều tiện nghi.

Mất thấy hơn mười đạo kim quang bị đối phương hất văng rồi đột nhiên bắn ngược trở lại, Tiên Âm gầm lên một tiếng, song chưởng mở ra, thân hình giữa không trung giống như một con chim đại bàng, song chưởng xuất ra một đoạn hỏa liên rất dài, đoạn xích hỏa này vòng quanh người nàng vài vòng sau đó rít lên một tiếng bay ra ngoài.

“Muốn liều mạng à!” Diệu Yên cười lạnh, thân mình không lùi mà lại tiến, hướng về phía Tiên Âm vọt tới, đoạn xích hỏa trong không trung tựa hồ bay sát cơ thể Diệu Yên nhưng không làm nàng thương tổn được nửa phần. Nhân ảnh Diệu Yên chợt lóe lên trong không trung, chỉ để lại một bóng mờ, Tiên Âm trong lòng trầm xuống, cảm thấy lạnh ở sau lưng, rồi vọng đến tiếng của Diệu Yên: “Tiên Âm, người thật sự thật lùi nhiều rồi!”

Lập tức một chưởng áp lên hậu tâm Tiên Âm, nàng chỉ cảm thấy cơ thể run lên, hậu tâm đau nhức, một chưởng của đối phương tựa hồ đánh tan lớp kim quang hộ thân, cơ thể nàng lao đảo về phía trước, miệng phun máu, nhưng không né tránh, phách một chưởng về phía sau, Diệu Yên cười hắc một tiếng: “Thật ác độc, vẫn như lúc xưa!”

Một chưởng Tiên Âm đánh vào khoảng không, biết là bất hảo lập tức nhanh chóng bay ra ngoài.

Nguyên trình độ hai người không khác biệt nhiều, kỳ thực vốn tương đương, nhưng Diệu Yên đối với thủ pháp của Tiên Âm thập phần quen thuộc, trong khi Tiên Âm lại quên hết thấy nên đối phó rất chật vật.

Cơ thể Diệu Yên hóa thành một đạo tàn ảnh, chân thân đích thực hiện ra bên trái, ngón tay bấm thành hình hoa lan, đang định co lại bắn ra ngoài, Độc Lang Quân đã tới rất nhanh bên nàng, trầm giọng nói: “Nữ thí chủ hạ thủ lưu tình!”, nói xong đơn chưởng đánh bật tay Diệu Yên đi.

Diệu Yên biết khó có thể thắng được, lập tức lui về sau một chút, lạnh lùng nói: “Không phải ta muốn đánh, mà là nàng ta muốn liều mạng”

Độc Lang Quân thở dài nói: “Ta biết”

Lúc này Tiên Âm đã điều hòa được khí tức, mắt thấy Diệu Yên bị Độc Lang Quân níu kéo, liền chuyển thân phách chưởng, Độc Lang Quân nghiêng người, cũng không chuyển thân, trở tay đỡ một chưởng.

Tiên Âm cảm giác trong chưởng tâm của đối phương có một cỗ hấp lực cường đại truyền đến.

“Hừ! Tên hòa thượng nhiều chuyện quá lắm!” Trong lòng Tiên Âm bắt đầu tức giận, mặc kệ tất cả huy động pháp lực.

Diệu Yên hừ một tiếng, cơ thể trên không trung lùi lại một chút, nửa đoạn dây thừng từ tay áo bắn về phía Tiên Âm, nhưng cũng bị Độc Lang Quân ở giữa giữ lại.

Ba người lại giằng co một lần nữa, lại biến ra Tiên Âm Diệu Yên đứng hai bên, Độc Lang Quân ở giữa, tay trái đề lên tay Tiên Âm, tay phải nắm dây thừng của Diệu Yên.

Độc Lang Quân đột nhiên hồng to: “ô ai...Khai!!!”

Từ này rơi vào tai Diệu Yên Tiên Âm khiến tâm thần hai người chấn động mạnh, đều lùi về phía sau, Độc Lang Quân nhân cơ hội này, thấy Tiên Âm bây giờ là người yếu nhất liền bắn ra một đạo chỉ kim quang, định chế phục Tiên Âm trước, rồi bảo mọi người ngồi lại nói chuyện.

Tiên Âm mặc dù bị hấn dừng Kim Cương Hồng của Phật môn chấn nhiếp tinh thần, nhưng dù sao một thân tu vi vô cùng cao, thủ pháp định thân của Độc Lang Quân làm nàng dừng giữa không trung, nên đành phải lui lại, Độc Lang Quân bắt đắc dĩ xuất ra phật châu, trong không trung hóa thành một vòng kim cương, chế trụ Tiên Âm. Sắc mặt nàng cuồng nộ quát: “Tặc hòa thượng! Ngươi cũng dám khi dễ ta!”

Song chưởng của nàng áp lên Kim Cương Quyển, dụng lực gỡ ra, Kim Cương Quyển mặc dù là pháp bảo lợi hại, nhưng khó có thể gây khó dễ cho cường giả như Tiên Âm, bị nàng gỡ ra. Lúc này, Độc Lang Quân lại bồi thêm một chỉ, lần này Tiên Âm đang bị kim cương quyển quán lấy, không thể tránh né, rốt cục bị điểm trúng, bắt đắc dĩ thở hắt ra, cơ thể đã bị chế trụ.

Diệu Yên không ra tay, chỉ hạ thân xuống, nhìn đối phương cười giả lả.

“Nữ thí chủ, có thể dừng tay được không?” Độc Lang Quân thở dài, chấp tay nói với Diệu Yên.

“Ta hiện giờ không có hứng thú giết nàng ta, chỉ là không biết phu quân đang ở nơi nào, nếu nàng chịu nói, ta tự nhiên buông tha”

Độc Lang Quân gật gật đầu, liếc mắt nhìn Tiên Âm: “Nữ thí chủ, ngươi nói đi”

Tiên Âm bị pháp thuật của hắn khống chế, lập tức từ linh tuệ phách xuất ra một chút pháp thuật định hóa giải Định Thân Pháp của đối phương, miệng lạnh lùng nói: “ta làm sao biết được phu quân của nàng sống chết ra sao!”

Độc Lang Quân nhú mày nói: “Nữ thí chủ, là người không đúng rồi. Tiểu Lôi bị thứ gì đó cuốn đi, người trông coi hắn, ta đi mời phu nhân của hắn tới, bây giờ không thấy hắn, chúng ta biết hỏi ai?”

Tiên Âm nghiêng răng nói: “Ta cho dù biết cũng không thích nói cho nàng ta! Hề nhìn thấy nàng ta trong lòng ta mất cả hứng thú!”

Không hiểu tâm lý nữ nhân, Độc Lang Quân ngán ngẩm không nghĩ ra điều gì, đột nhiên Diệu Yên chậm rãi bước tới, hần tướng nàng muốn ra tay liền ra phía trước cản trở.

“Bà La Na Tề, ta sẽ không đả thương nàng ta” Diệu Yên lắc đầu.

Nàng liếc nhìn Tiên Âm, trong sự ngạc nhiên của Tiên Âm và Độc Lang Quân, thấp người vái dài, hạ giọng nói: “Tiên Âm, mặc kệ ta và người ân oán ra sao, ta chỉ cần biết phu quân ta ở đâu, việc giữa ta và người sau này nói sau, bây giờ coi như ta cầu người!”

Nàng cúi đầu rất thấp, cái vái này khiến Tiên Âm kinh ngạc không tưởng được!

Tiên Âm mặc dù bây giờ không nhớ tới ân oán giữa hai người, nhưng trong tiềm thức còn hận Diệu Yên hơn, huống hồ nói về trước đó, hai người đã tranh đấu hàng mấy trăm năm, từ trước đến giờ không có chuyện ai nhường nhịn đối phương lấy một lần! Hai người đều tính khí ngoan cường, muốn các nàng chết thì dễ, nhưng bảo cúi đầu trước đối phương thì chỉ là vọng tưởng!

Lúc này Diệu Yên trong lòng lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Lôi, không kịp hiềm cái đầu vái, là lần đầu tiên trong vòng mấy trăm năm tranh đấu giữa hai người, Tiên Âm mặc dù trí nhớ mất đi, nhưng thấy Diệu Yên bái trước mặt, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút tư vị, tựa hồ có chút chua xót, pha lẫn cảm thán, sự tức giận trong lòng cũng giảm đi vài phần.

“Ai cần người phải cầu! Ta nói không biết là không biết!”

Độc Lang Quân thở dài nói: “Vừa rồi người và Tiểu Lôi ở nơi này, đột nhiên không thấy hần đâu, người có biết chuyện gì xảy ra không?”

Tiên Âm trầm mặc vài giây, cuối cùng thở dài, vô lực lắc đầu nói: “ta... ta thực không biết, vừa rồi tình huống rất quái lạ...”

Thở gấp vài hơi, nàng ngẩng đầu nói, ngữ khí lạnh như băng: “Vừa rồi ta còn ở chỗ này trông chừng hần, nhưng ta vừa ngồi vận khí một hồi, đột nhiên pháp lực toàn thân đều bị cấm chế, từ đầu đến cuối ta không nhìn thấy thân ảnh của đối phương, càng không nghe thấy thanh âm của đối phương. Kẻ tập kích cực kỳ xảo hoạt, chế ngự ta, ngay cả một chút dư lực phản kháng cũng không có. Ta bị hần đặt dưới tàng cây, đợi khi các người trở về mới có thể giải khai được Định Thân Pháp trên người ta”

Diệu Yên và Độc Lang Quân nghe xong trong lòng đều chấn động, nhìn nhau thấy trong mắt đối phương vài phần khiếp sợ.

Chế phục Tiên Âm?

Hai người tự nghĩ pháp lực của mình cao hơn Tiên Âm một chút, nếu muốn đánh bại hay chế trụ nàng không phải là việc khó, nhưng nếu nói một chiêu chế trụ Tiên Âm, làm nàng không một chút hoàn thủ thì hoàn toàn là điều không thể làm được.

Mặc dù đối phương dùng thủ đoạn tập kích, nhưng dù sao cũng thật đáng sợ

Tiên Âm ngữ khí lạnh lùng: “Mặc dù ta không cam lòng nhưng có thể khẳng định, kẻ tập kích ta mang tiểu tặc tử kia đi, pháp lực cao hơn ta rất nhiều! Chẳng những có thể một chiêu chế trụ ta, mà còn mang theo tên tặc tử đó. Hừ, tên tiểu tặc tử đó trên người còn có bao nhiêu linh phù, còn có cái gì trong chưởng tâm, nhưng hần có thể vô thanh vô tức mang hần đi...”

Diệu Yên và Độc Lang quan suy tư chốc lát, thật nghĩ không ra kẻ nào đã nhân cơ hội mang Tiểu Lôi đi, nghĩ đi nghĩ lại đều không nghĩ ra điểm nào.

“Phu quân ta mặc dù có cừu gia, nhưng trong đó không có loại cao nhân lợi hại kiểu này,” Diệu Yên lắc đầu nói: “Nếu không phải là cừu gia, thì quá nửa là giống như người nói, là do bảo bối gì đó ở sơn cốc này”

Độc Lang Quân trầm ngâm giây lát, thở dài sườn sượt: “Bản tăng cũng không hiểu sự tình này, xem ra phải đi tìm sư phụ phục mệnh mới có thể định đoạt được”

Nói đến đây, ông ta liếc mắt nhìn Diệu Yên, lại nhìn Tiên Âm thăm dò.

Diệu Yên lập tức hiểu ý tứ đối phương: "Người yên tâm đi, ta và nàng mặc dù có chút ân oán, nhưng bây giờ nhìn hình dáng nàng, cho dù ta ra tay với nàng thì thắng cũng chẳng có ý nghĩa gì

Độc Lang Quân gật đầu, đến bên Tiên Âm khoanh chân ngồi xuống, điểm vào sau lưng Tiên Âm vài cái, Tiên Âm hự một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, chậm rãi ngã xuống.

"Đêm nay nàng bị thương không nhẹ, bản tăng dùng Định Thân Pháp chế trụ nàng không được lâu, đợi nàng giải thoát được lại lập tức muốn động thủ ngay, bản tăng đành phải làm nàng ngất đi, để nàng ngủ vài ngày. Nàng thổ ra một ngụm huyết ứ đọng, nội tức đã lưu thông một chút, nghỉ ngơi vài ngày là nội thương có thể khôi phục được bảy tám phần rồi"

Diệu Yên tư lự gật đầu nói: "Tốt, ta tuyệt không gây khó dễ cho nàng là được. Đại sư lần này trở về thỉnh Bồ tát đi... chỉ là..."

Độc Lang Quân mỉm cười nói: "Bồ tát tựa hồ rất coi trọng Tiểu Lôi, hẳn chính là kẻ hữu duyên mà Bồ tát nhắc đến, huống hồ trong tay hắn có món đồ cũng là chí bảo của Phật môn ta"

Hai người nói thêm vài câu, thanh âm càng ngày càng nhỏ lại...

Khi hai người nói chuyện, trên đỉnh đầu có một đám mây đen lặng lẽ tiến lại, dần bay thấp xuống, càng lúc càng thấp...

"Hừ! Yêu nghiệt phương nào!" Độc Lang Quân sắc mặt đột nhiên trầm xuống, trong mắt hiện lên tinh mang, cơ thể đột nhiên phình to lên ba lần, điểm một thủ chỉ, một viên phật châu bắn lên không trung, trên phật châu mang theo một đoàn kim khí, giống như một đạo lưu tinh trong đêm.

Trong đám mây giữa không trung lập tức truyền lại một tiếng kêu đau đớn, tựa hồ hơi khàn khàn.

Ngay sau đó thấy trong đám mây, một thân ảnh màu đỏ máu chật vật chạy trốn về phía bắc. Diệu Yên cười lạnh nói: "Muốn chạy!"

Nàng chỉ nói hai từ nhưng hai từ vừa kết thúc, thân thể đã ở ngoài ngàn mét, hướng về thân ảnh nọ, đơn thủ vận kiếm quyết, một đạo kiếm khí bắn đi.

Thân ảnh phía xa "ai nha" một tiếng, một thanh âm yếu ớt bay tới: "Pháp thuật phái Tiên Sơn! Hắc hắc, nguyên lai là Tiên Âm tiên tử... sự tình hôm nay Thánh Huyết Tông ta ghi nhớ, nhất định sẽ tìm Tiên sơn phái các ngươi tính sổ!"

Thanh âm này càng lúc càng nhỏ, về cuối tựa hồ không nghe rõ, hiển nhiên đối phương tốc độ cực nhanh, chỉ trong thời gian ngắn đã bay xa rồi.

Diệu Yên sắc mặt ngưng trọng, nhìn lên đám mây đen trên trời, trong đầu đầy suy nghĩ.

"Thánh Huyết Tông..." Độc Lang Quân nhíu mày: "Hóa ra là yêu nhân của Thánh Huyết Tông.. người vừa rồi có thể từ trên không trung nhìn lên lâu như vậy mới bị chúng ta phát hiện, sợ rằng tu vi không thấp... trong Thánh Huyết Tông không ngờ lại có cao nhân có tu vi như vậy"

Diệu Yên nghiêng răng nói: "Hừ, bọn yêu quái Thánh Huyết Tông.. hẳn đã ở chỗ này nhìn trộm, vậy sự tình của phu quân ta có quan hệ tới bọn họ"

Độc Lang Quân nghiêm mặt nói: "Nữ thí chủ, yêu nhân của Thánh Huyết Tông không được chính đạo dung nạp, bản tăng cũng sẽ không để yên."

Diệu Yên ngắt lời hắn, lạnh lùng nói: "Cái gì chính đạo hay không chính đạo, chính đạo của người có cách của các người, ta tự nhiên có cách tìm phu quân của ta, mỗi người tự làm lấy"

Nàng lạnh lùng thầm nghĩ: "Thánh Huyết Tông, ta mặc kệ các người có phải là bắt đi phu quân của ta hay không, đều không tránh khỏi trách nhiệm! Hừ! Người trong chính đạo làm việc lẽ mề, hay là ta tự mình đi tìm phu quân!"

Nghĩ vậy, nàng hướng về Độc Lang Quân xua tay áo, nói lớn: "Đại sư đi gặp lệnh sư, tiểu nữ tử có chút việc phải làm, xin cáo từ!"

Nói xong, không liếc mắt đến Độc Lang Quân, lại càng không nhìn Tiên Âm trên mặt đất, thân thể phiêu diêu bay đi.

Phương hướng của nàng mờ mờ như định đến Mang Sơn.

Phải biết rằng trong lòng Diệu Yên đã tức giận rồi.

Nàng bây giờ, mặc dù đối với Tiên Âm có trăm năm ân oán, có thể bỏ qua, nhưng toàn bộ trái tim đều đặt trên người Tiểu Lôi, hắn đã trở thành điểm yếu duy nhất của nàng!

Phải biết rằng nàng không chỉ là Diệu Yên, nữ nhân của Tiểu Lôi, trước khi gặp hắn nàng đã thống suất vạn yêu. Ngay cả Vạn Yêu Vương cũng cam lòng nghe lệnh của nàng!

“Hừ, Thánh huyết Tông, ta sẽ đem toàn bộ người của các ngươi ra giết sạch sẽ,... ta là ai! Ta là Diệu Yên! Ta không phải là Tiên tử Tiên sơn phái, mà là Yêu Liên Diệu Yên!”

226. Chương 226: Thái Hư Tiên Cảnh

Hắn bị người nắm tóc suốt cả dọc đường mang tới đây, trên đầu đau đến tê dại, khi rớt xuống, lòng hắn vừa nhẹ nhõm một chút liền nghe thấy thanh âm hét bên tai: “Tiểu tử, bây giờ ta giải trừ cấm chế trên người ngươi, ngươi không được mở mắt, nếu không gia gia sẽ móc mắt ngươi ra”

Vừa dứt lời, Tiểu Lôi cảm thấy một bàn tay rất lớn đặt lên lưng mình, cơ hồ làm xương cốt toàn thân hắn muốn gãy nát, không nhịn được kêu khổ một tiếng, nhận ra mình có thể phát âm được rồi.

Cấm chế trong người được giải khai, Tiểu Lôi kích động, lập tức muốn nhảy lên, nhưng người bên cạnh đã cảnh cáo: “Ngàn vạn lần không được động dậy! Gia gia đang ở bên cạnh ngươi đây”

Tiểu Lôi biết người kia có “Tam Nhân thông” trong lòng không dám chủm máng, cố nén giận, thả lỏng cơ thể nằm trên mặt đất, ngằm vận pháp lực chống lại hàn khí dưới đất. Đồng thời cảm thấy hắn hình như đang nằm trên một khối băng rất lớn.

Vận chuyển nội tức một vòng, pháp lực toàn thân dồi dào như cũ, hắn thấy yên tâm hơn vài phần. Chỉ có điểm kỳ quái là cái vật trong tay hắn dường như đang ngủ say, không có nửa điểm động tĩnh, không làm mình rối loạn nữa.

Hắn thử lật người, lập tức kêu “A” một tiếng.

Nguyên là cánh tay có thứ đó bên trong không thể nhúc nhích, dường như mất hết cảm giác, hoàn toàn tê liệt.

Hắn ngằm vận vài phần pháp lực, nhưng cánh tay như không phải của mình nữa, không động dậy nửa phần.

Đang vận công tự dưng hắn thấy cơ thể phát sinh lạnh giá! Từ sâu trong nội tâm sinh ra một tia hàn ý và sợ hãi, dường như linh giác cho hắn biết có một thứ nguy hiểm ngay cạnh đó... quả thật hắn cảm thấy không xa cơ thể mình có một sự chuyển động nhẹ, lại nghe thấy người kia cười to nói: “Giỏi, giỏi! Tên già này, quả nhiên là thủ tín! Một trăm viên kim đan này, ta nhận! Gã tiểu tử này đương nhiên thuộc về ngươi, giờ chúng ta tiền trao cháo múc, rồi cáo từ!”

Những câu này từ phía sau vọng lại, thanh âm dần xa, hiển nhiên người đó đã đi rồi.

Tiểu Lôi chần chờ vài giây, khẽ khàng hé mắt thăm dò, chỉ chớp một cái rồi đóng lại ngay lập tức.

Nhưng trong nháy mắt hắn đã nhìn thấy chung quanh bị bao phủ bởi một tầng vụ khí nhàn nhạt, giống như tiên cảnh, tự nhiên biết mình đang ở phương nào.

Hắn lấy can đảm mở mắt lần nữa nhưng vừa nhìn đã sợ đến mức suýt nữa hét lên. Đập vào mắt hắn là một cái đầu!

Cái đầu to khổng lồ, tựa như đầu bò hay đầu hươu, trên đó có một lớp vẩy kim sắc lấp lánh, đôi con ngươi màu vàng chớp động giống như ngọc dạ minh châu lóe sáng...

Quan trọng hơn, hắn đã lập tức nhận biết được đây là thứ gì...

Rõ ràng là một con rồng! Một con thần long đông phương thứ thật!

Nhưng thứ làm hắn kinh hãi hơn là móng vuốt của cự long nằm trên mặt băng.

Hắn cảm thấy toàn thân bủn rủn, cố gắng ngồi dậy, cái đầu vĩ đại trước mắt chỉ cần hé miệng là có thể nuốt mình vào.

Rồng có ăn thịt người không? A, chuyện này hình như chưa có ai nghiên cứu qua...

Tiểu Lôi cố gắng trấn tĩnh tâm thần, hai con mắt rồng nhìn hắn chằm chằm một lúc, rồi quay đi, không nhìn nữa.

Hắn nhìn xung quanh, chợt phát hiện mình đang nằm trong móng vuốt của cự long, móng vuốt của nó buông lỏng đang đỡ lấy cơ thể hắn, xung quanh đều là mây mù, tựa như đang ở trong tiên cảnh, lại giống trên trời cao.

Thân thể cự long rất dài, có lẽ hơn một trăm thước, vẩy vàng bọc toàn thân, thân thể uốn lượn trong mây, Tiểu Lôi còn đang kinh ngạc đã nghe thấy một tiếng rít dài chói tai.

Cự long phát ra một tiếng ngâm dài... đám mây xung quanh tựa hồ bị chấn động muốn tản ra, Tiểu Lôi cũng chấn động, thân mình dài dằng dặc của con rồng chuyển động trong mây, móng vuốt của nó vẫn nâng Tiểu Lôi lên, biến vào trong biển mây.

Vài khắc sau, thấy mấy đám mây tản ra, mơ hồ hiện ra một đỉnh núi, đỉnh núi này nằm trong biển mây không thể nhìn rõ, càng thêm vẻ mơ hồ, không biết nó tọa lạc trên mặt đất hay nằm giữa không trung.

Trên đỉnh núi bao phủ một tầng linh quang, bên trên phát ra thất sắc bảo quang, cự long gầm nhẹ một tiếng nhằm hướng đỉnh núi tiến đến, Tiểu Lôi thấy đầu rồng xông thẳng vào đỉnh núi không khỏi kinh hãi kêu lên, móng vuốt rồng đột nhiên thả lỏng, hắn từ trên không trung rơi xuống, bèn kinh hô một tiếng lập tức thi triển Ngự Phong Thuật nhưng phát hiện không có tác dụng.

Hắn giống như một con cá ra khỏi mặt nước, không thể dùng dù chỉ nửa phần sức lực, cứ như vậy từ không trung rơi thẳng xuống trong tiếng kêu thảm.

Một tiếng ùm vang lên, Tiểu Lôi cảm thấy toàn thân ầm ập, cả người đã rơi vào một vũng nước ầm, mất mũi tai trong nháy mắt đầy nước, hắn ho vài tiếng rồi giãy dụa ngoi lên.

Vừa nhô đầu khỏi mặt nước, Tiểu Lôi cố gắng lau nước trên mặt, hoảng sợ kêu lên một tiếng, thấy mình đang nằm trong một cái ao nhỏ tròn xoe kỳ quái, đường kính chừng mười mét, mặt nước phẳng lặng như gương, hắn rẽ nước bơi vào bờ. Tại đây hắn lại phát hiện vòng thất thải bảo quang bao quanh bờ ao đều do một loại đá kỳ lạ được khảm vào phát ra.

Thứ này xanh không phải xanh, hồng không ra hồng, vàng không phải vàng, tựa như một loại bảo thạch nào đó, nhưng lại không giống...

“Mẹ! Dừng bảo thạch lát hồ, khí thể này thật lớn bằng trời!” tiểu Lôi hít sâu một hơi.

Hắn bò lên bờ, đột nhiên nhìn thấy một đôi chân trước mắt.

Đôi chân đó mang giày vải màu đen có kim tuyến, dường như bằng kim ti. Tiểu Lôi nhìn lên trên đôi chân thì thấy một người đứng đó không biết từ khi nào, hắn phải rụt cổ lại vài phân mới nhìn rõ bộ dạng người đó...

Người này niên kỷ tương đương với hắn, mặt mày khôi ngô mỹ mạo, mái tóc dài màu trắng để xỏa, vẻ đẹp trai không thể tả hết được, càng không thể nói lên được mị lực của hắn.

Tiểu Lôi cả đời chưa gặp một nam nhân nào anh tuấn cực điểm như thế, trong lòng càng thấy khó chịu, người trước mặt sắc mặt bình lặng nhưng toàn thân trên dưới đều bao phủ một tầng sát khí khiến Tiểu Lôi không thấy thoải mái! Hắn đứng trước mặt Tiểu Lôi, dù cử động hay không đều giống một trái núi, ép cho Tiểu Lôi cảm thấy khó thở.

“Bịch!”

Một bộ y phục đã rơi trước mặt Tiểu Lôi.

“Không cần nhìn, mau thay y phục, Tiên sư (chữ tiên trong thần tiên - có nghĩa là sư phụ thần tiên) đang chờ người”

Người nọ rớt cuộc mở miệng, ngữ khí bình tĩnh, nhưng lại rất kỳ quái. Đây không phải là loại lạnh lẽo bình thường, ngữ khí của hắn lạnh như băng, một chút ý vị cũng không có, không mang một chút cảm tình, một âm thanh vô tình.

Tiểu Lôi không khỏi nhìn hắn mấy lượt để đánh giá lại.

Giờ hắn mới phát hiện người này ăn mặc cũng kỳ quái, hắn mặc đồ phàm nhân nhưng khoác tấm đạo bào giống như người thời cổ đại, nhưng trên vai áo lại lấp lánh hào quang ngũ sắc, rõ ràng là kim ti!

“Người còn nhìn cái gì?” Người nọ rớt cuộc nở một nụ cười, nhưng nụ cười của hắn lại làm trong thâm tâm Tiểu Lôi không thấy thoải mái.

Bởi vì người này cười nhưng trong ánh mắt một ý cười cũng không có, tựa như một cái mặt nạ anh tuấn, hơn nữa con mắt kia không hề có chút cảm tình.

“Chờ một chút!”

Con mắt của hắn!

Tim Tiểu Lôi muốn nhảy lên.

Con ngươi của hắn lại có màu bạc!

“Đây là địa phương nào?” Tiểu Lôi mở miệng hỏi.

Người nọ lắc đầu không nói.

Tiểu Lôi nhíu mày lại hỏi tiếp: “Làm sao ta lại ở đây?”

Hắn thủy chung không nói.

Tiểu Lôi thềm bực bội, chậm rãi đứng lên, không thèm nhìn quần áo trên mặt đất lạnh lùng nói: “Ta không cần thay quần áo, người dẫn ta đi gặp chủ nhân nơi này thôi”

Người nọ liếc nhìn Tiểu Lôi, vẫn không thấy chút cảm tình.

“Người thay đi, không thay không được vào”

Tiểu Lôi bĩu môi, nhìn xung quanh, hình như nơi này là đỉnh núi, bốn phía mây vờn quanh...

“Ta không đi có sao không?” Hắn bĩu môi

“Không thể” người kia vẫn giữ giọng bình tĩnh: “Lời của Tiên sư, không ai có thể kháng lại”

Tiểu Lôi liếc nhìn hắn cau mày: “Người rớt cuộc là ai?”

Lần này người kia trả lời: “Không nhận ra ư? Chính ta vừa công ngươi một đoạn đường đó.”

Tiểu Lôi nghe xong đột nhiên nhảy dựng lên kêu thất thanh, chỉ vào người kia hét: “Người, người là con rồng đó!”

Người kia chỉ nhìn lại, lùi lại vài bước, chậm rãi nói: “Người thay quần áo rồi đi vào thôi”

Nói xong, chỉ một ngón tay vào vách núi bên trên hồ, vách núi tựa như mặt nước từ từ chuyển động, không ngờ lại lộ ra một sơn động.

“Chỗ này thông đi đâu?...” Tiểu Lôi quay đầu hỏi nhưng vừa nói được nửa câu đã thấy người kia biến đâu mất. Tiểu Lôi lưỡng lự vài giây, quyết định rồi cởi y phục của mình ra, mặc dù một cánh tay không nhích được nhưng cũng miễn cưỡng thay bộ y phục kia.

Sau khi mặc vào hắn mới phát hiện bộ y phục này giống hệt bộ quần áo của người kia.

Cùng là loại trường bào như vậy, quần áo thêu kim ti, còn có một chiếc áo khoác, bên trên tựa hồ phát ra ngũ sắc giống như ánh nắng chiều...

Điều làm hắn thêm kỳ quái là sau khi mặc bộ quần áo này vào thân thể tự dưng cảm thấy phiêu diêu thư thái, dường như trọng lượng biến mất, tùy ý bước một bước đã vọt xa tới hai mét!

Cho dù bây giờ không dùng pháp thuật nào nhưng chỉ cần rung tay là có thể bay lên!

“Bộ y phục này có vẻ thật cổ quái ...”

Hắn chậm rãi đi tới động khẩu của sơn động kia, không biết nó sâu bao nhiêu, nhưng bên trong sáng rực do các viên đá khảm trên vách núi tỏa ra thất sắc bảo quang.

“Không biết là họa hay là phúc đây! Nếu họa cũng không thể tránh khỏi, bất quá người ta có bản lĩnh mang ta tới đây, bây giờ đành phải liều một phen”, Tiểu Lô cương quyết đi vào trong...

Hắn vừa bước vào trong, lập tức thấy không gian thay đổi, động khẩu trong nháy mắt tiêu thất, biến thành một vách núi trơn nhẵn.

Tiểu Lô ngạc nhiên không chịu được, đưa tay lên sờ mặt vách núi thấy vừa nhẵn vừa trơn, bề mặt tựa hồ lấp lánh thất sắc bảo quang, sờ thấy ấm áp.

Hắn thậm chí nhắm mắt lại, dùng linh giác cảm thụ, thấy nơi này linh khí tràn ngập, chân khí trong người tự nhiên tràn trề. Vách núi rõ ràng là một loại đá có thất sắc bảo quang, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại có thể cảm nhận thấy sinh cơ vô tận.

Địa phương này mặc dù khắp nơi kỳ quái, nhưng không hề quỷ dị mà lại mang theo vài phần tiên khí...

Tiểu Lô từng bước đi tới, thấy sơn động này không dài như nhìn từ ngoài vào, đi chừng hai phút đã hết rồi.

Cuối sơn động là một vực sâu.

Dưới vực dường như có một ngọn lửa lưu chuyển, nhìn xuống dưới thấy cả một biển lửa. Hắn kinh hoàng nhìn sang hai bên đều không thấy lối đi.

Chỉ có thể đi lên phía trước. Đối diện với biển lửa phía trước có một bình đài nhỏ, trên đó có một động khẩu...

Tiểu Lô hít một hơi, trấn định trong lòng, chuẩn bị thi triển ngự phong thuật, nhưng vừa vận khí, rõ ràng pháp lực toàn thân thông suốt không chút khác thường nhưng lại không thể bay lên!

Hắn kinh hô, thử lại lần nữa nhưng không khỏi thất sắc.

Kỳ thật vừa rồi từ không trung rơi xuống hắn đã cảm thấy hơi kỳ quái vì không thể bay trong không trung, giờ đây trong sơn động này cũng vậy, bèn cuống quýt niệm khẩu quyết vài lần, nhưng càng muốn bay, hai chân càng dính trên mặt đất, không nhấc lên nổi dù chỉ nửa tấc!

Không bay được, phiêu phù thuật cũng không dùng được!

“Chuyện này... thật sự là gặp quỷ rồi!” Tiểu Lô biến sắc mặt.

227. Chương 227: Biển Lửa Vô Bờ

Tiểu Lô hít một hơi chân khí, đứng trên bờ vực, cẩn thận cúi người xuống xem. Dưới vực sâu vạn trượng, biển lửa hung tợn, từng lưỡi lửa thò ra kéo vào, bốc lên cuộn cuộn, đứng ở trên cũng cảm thấy từng trận nhiệt khí bốc lên.

Tiểu Lô nhìn kỹ, không ngờ lại phát hiện một thứ kỳ quái...

Ngay dưới chân hắn, còn có một bậc thang bằng đá dẫn xuống.

Bậc thang mặc dù dốc gần chín mươi độ nhưng đúng là bậc đá thật, nhằm thẳng biển lửa đi xuống...

“Xem ra không biết đây là con đường gì...” Tiểu Lô cảm thấy nhức đầu, chẳng lẽ con đường này dẫn vào biển lửa?

Nhưng hẳn có thể chắc chắn lửa bên dưới chính là tam muội chân hỏa, vượt xa lửa thường, ngọn lửa bốc lên cuộn cuộn, sức nóng mãnh liệt

hẳn tuy là bán tiên chi thể không sợ phạm hỏa, có tính kháng hỏa cao, nhưng nhìn tình cảnh này nếu hỏa diễm phun lên người thì không sao, ngay cả đầu cũng không hề, nhưng đi vào trong một biển lửa lại là chuyện khác!

Biển lửa ở dưới không biết đã có bao lâu rồi, không biết sâu bao nhiêu, chỗ nào mới là điểm cuối? Bây giờ ở địa phương kỳ quái này, muốn bay cũng không được, chạy trên hai chân làm sao nhanh được?

Một lúc thì còn chịu được, nhưng vạn nhất phải chạy vài giờ thì sao? Hoặc giả phải chạy trong sơn động quanh co này mất một hai ngày thì sao?

Nhìn xuống dưới, sợ rằng người thép xuống dưới cũng bị thiêu rụi!

Nhưng Tiểu Lô lại vốn liều lĩnh, đường phía trước đã có, nhưng vừa quay đầu nhìn lại phía sau lập tức biến sắc, kêu khổ không thôi..

“Mẹ nó... chuyện gì xảy ra thế này?”

Toàn bộ sơn lộ đằng sau đã vô thanh vô tức biến mất, chỉ thấy vách núi trơn nhẵn, làm gì còn đường?

“Hừ, lên trời không đường, xuống đất...xuống đất con mẹ nó!” Tiểu Lô phì một tiếng.

Hắn trầm tư chốc lát rồi thở dài, thử thả chân thăm dò đã thấy lửa liếm dưới chân, mặc dù lửa còn rất xa chân hắn đã phải rút nhanh chân lại.

Hắn đột nhiên nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời mắng to: “Gã ô quy vương bát đản nào dám trêu đùa lão tử! Cho một con đường, định bắt lão tử chui qua đồng lửa a! Người thích nướng thịt người phải không? Hay định bỏ lò những gã đẹp trai? Hôm nay nóng thế này, đốt một đồng lửa to thế này, chắc thế nào cũng được một bữa no!”

Hắn càng chửi càng hăng, cuối cùng mang toàn bộ ngôn ngữ thô tục đầu đường xó chợ mang ra xài hết, chửi được nửa canh giờ khoanh chân ngồi trên mặt đất, không ngừng thở dốc nhưng vẫn không ngừng chửi loạn xạ.

Lửa bốc dưới chân ngày càng nóng, Tiểu Lô mắng xong một trận càng thấy khó chịu, miệng lưỡi khô khốc.

Hắn đang cuồng nộ bỗng nghe thấy một thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến: “Tiểu tử cuồng vọng...”

Âm thanh này kéo dài, không phân biệt rõ phương hướng từ đâu tới, phẳng phất khắc sâu trong tâm linh của Tiểu Lô

“Ai?” Tiểu Lô mắt sáng ngời hỏi.

“Người có muốn ra không?”

Tiểu Lô mắng: “Nói nhảm! Đương nhiên muốn! Người đến đây thử quay vệt mà coi!”

Thanh âm kia không nóng nảy, pha lẫn tiếng cười: “Nếu muốn ra ngoài, người phải tự mình động thủ”

Tiểu Lô lại cười lạnh nói: “Người rốt cục là người thế nào, mang ta đến cái chỗ kỳ cục này là ý gì?”

Âm thanh kia lại cười nói: “Người muốn biết thì đến gặp ta. Người có thể đi tới, cũng có thể quay lại. Người quay trở lại sơn động vừa này ta sẽ gặp người tại động khẩu, nếu người đi vào trong, đi đến cuối, có thể gặp được ta. Đi như thế nào, người tự mình lựa chọn đi!”

Tiểu Lô suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói: “Nói nhảm, người chặn mất đường, ta đi về thế nào? Phía trước là một biển lửa, dù ta không sợ lửa, nhưng nếu vào trong đó ta không chịu đựng nổi”

Thanh âm kia lại cười nói: “Nếu như vậy, ta sẽ nói cho người biết về dưới đấy để người tự mình lựa chọn”

Dừng một chút, Tiểu Lô nghe thấy thanh âm kia nói tiếp: “Nếu ngươi quay đầu lại, từ chỗ này tới sơn động, vách núi này dày hai trăm bốn sáu thước, nếu ngươi đi tới, dưới chân sẽ có đường, ngươi xuyên qua biển lửa có thể thấy ta... nhưng ngươi hãy nghĩ kỹ, trong biển lửa này phương hướng trăm ngàn kỳ quái, quanh co ngoắt ngoéo vô cùng, nếu tìm được đúng phương hướng phải chạy với tốc độ nhanh nhất, phải mất ba ngày ba đêm. Nếu ngươi lầm hướng, sợ rằng tám mươi ngày cũng không ra được. Bộ y phục trên người ngươi chính là làm từ chất liệu tiên gia, có thể ở trong lửa ba ngày ba đêm không bị thương. Nhưng qua thời gian đó sẽ không bảo hộ được ngươi nữa. Nếu ngươi nghĩ kỹ, tự mình lựa chọn đi”

Tiểu Lô thấy miệng đắng ngắt, rên rỉ nói: “Ba ngày ba đêm? Thân thể lão tử mặc dù có nhiều pháp môn, nhiều nhất là chịu được nửa canh giờ, nếu quá sẽ bị thương, quá hai canh giờ bị thiêu mất một nửa da thịt, quá bốn canh giờ một nửa huyết nhục sẽ bị thiêu hóa, quá năm canh giờ xương cốt bị thiêu hết. Nếu đi nhầm, đừng nói đến tám mươi ngày, chỉ cần hai ngày ta sợ rằng đã bị thiêu đến tro cũng không còn!”

Dừng một chút, hần lớn tiếng nói: “Đi về phía trước phần thắng ít quá, ta chọn quay lại! Hừ, ba trăm thước đá, ta sẽ mở ra một con đường. hắc hắc, thế gian vốn không có đường, nhiều người đi tất thành lộ! Tiểu gia sẽ làm riêng một con đường”

Nói xong, hần niệm khẩu quyết, ngửa tay, xuất ra “Chưởng tâm lôi” một loại pháp thuật của đạo gia, làm ra một thứ tạc đạn, để nổ tung một sơn đạo không khó. Pháp lực toàn thân vẫn lưu chuyển, nhưng tới lòng bàn tay không thể nào phát ra được, lòng bàn tay đã đỏ sẫm lại, một đạo thiểm điện lờ lờ phải xuất ra, nhưng chỉ thấy xì một tiếng và xuất ra một ít khói...

Tiểu lô cả kinh, cuống quýt vận pháp lực, nhưng chưởng tâm lôi vốn dễ dàng sử dụng nay không thể xuất ra lấy nửa phần.

“Chuyện gì thế này?” Tiểu Lô mắng: “Cái địa phương quỷ quái, lão gia ta đã không bay được, thế nào lại cũng không thi triển được pháp lực nữa!”

Thanh âm kia cười nói: “Pháp thuật ư, trong động phủ của ta ngươi không thể dùng được, nếu ngươi muốn ra ngoài phải tự mình đào. Nơi đây ngoài ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, còn có phong hỏa lôi điện, ngươi đều không dùng được”

Tiểu Lô tức đến muốn nhảy dựng lên: “Kim mộc thủy hỏa thổ không thể dùng, phong hỏa lôi điện cũng không thể. Ngươi khác nào bảo ta dùng tay mà đào! Cho ta một cái xẻng đi!”

Thanh âm kia cười: “Nếu ta cho ngươi một cái xẻng cũng vô dụng. Vách núi này chính là ngũ sắc huyền thạch, tam muội chân hỏa tầm thường không thể thiêu được, trừ phi là bảo bối bằng huyền thiết do tiên gia luyện chế mới mở được. Ta tìm đâu cho ngươi được loại xẻng bằng chất liệu như thế?”

Tiểu Lô tức giận mắng to: “Ngươi một lòng muốn đẩy ta vào chỗ chết!”

“Tiểu tử chó nói bậy, nếu muốn mạng ngươi, một chưởng là đủ rồi. Ta đã mất một trăm viên kim đan để mang ngươi tới đây, bớt sàm ngôn đi, ngươi hãy nghĩ đi, nên dựa vào chính mình!”

Tiểu Lô nói thêm vài tiếng, thanh âm kia không hồi đáp lại.

Hần đành thúc thủ ngồi trên mặt đất, lo nghĩ nửa ngày rồi nhảy dựng lên tiến lại điều tra con đường bây giờ đã biến thành phiên vách núi. Hần trụ vững, hét lớn một tiếng, dùng song chưởng đánh vào tường đá...

Nghe oanh một tiếng, sơn động rung lên, trên mặt vách đá xuất hiện một lỗ to, mảnh vụn bay tứ tung, trên đầu đá rơi xuống rào rào.

Tiểu Lô đánh liên tiếp ba chưởng, mỗi chưởng đều phát toàn lực, đều là “phá sơn không” lợi hại vô địch, tam chưởng xuất ra quả nhiên khai sơn phá thạch, vách núi hiện ra một hố sâu khoảng hai thước, Tiểu Lô thấy đau tay không dám đánh nữa.

“Hừ, vách núi tà môn này thật cứng!” Hần ho vài cái trong làn bụi mù, xoa nắn bàn tay bị đau.

Pháp lực của hần hiện giờ có thể một chưởng đánh thủng một bức tường thành!

Thanh âm kia nói không sai, vách đá này quả nhiên cứng rắn, mình lao lực đánh ra ba chưởng mới khoan được hai thước, còn những hơn hai trăm thước nữa, phải đánh hơn ba trăm chưởng nữa?

Chơi cái trò gì đây? Bây giờ không thể dùng pháp thuật, sử dụng một đôi nhục chưởng mà phá, Phá sơn không đã là loại chưởng pháp lợi hại nhất cơ thể sử dụng, mặc dù lợi hại kinh người nhưng tiêu hao sức lực lớn, hẳn nhiên nhất chỉ đánh tối đa được ba chưởng, nếu là ba trăm chưởng thì đánh đến ngày nào? Chỉ sợ đào không quá ba mươi thước đã mệt chết rồi.

Quay đầu nhìn lại biển lửa dưới chân, Tiểu Lôi trong lòng đã thực sự không giữ được chủ ý nữa.

Bộ y phục trên người này có thể chịu đựng được ba ngày ba đêm, nhưng nếu quá thời hạn đó mà không ra được? khác nào bị thiêu chết?

Cúi đầu suy nghĩ một khắc, Tiểu Lôi đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, tự nói: “Ta làm sao vậy? Bình thường ta trời không sợ đất không sợ, bây giờ học được chút pháp thuật lại nhất gan hơn! Hừ, không biết xuyên qua lửa thế nào, lão gia ta đi qua cho người xem!”

Nói xong, hẳn nhìn kỹ vách đá, hít thật sâu: “Vịt quay thì kệ vịt quay, lão gia tới đây!” nói rồi thuận theo phương hướng của thềm đá nhảy xuống...

228. Chương 228: Thiên Đường Có Lối Người Không Đi, Địa Ngục Không Cửa Lại Xong Vào Mang Sơn.

Trên Mang Sơn này, trăm ngàn năm nay, không biết bao nhiêu đế vương đã được mai táng tại đây, lớn thì như Đông Hán hoàng lăng, nhỏ thì vô số, không biết có bao nhiêu u hồn phiêu bạt trong núi.

Nơi này âm khí ngút trời, là nơi âm hàn nhất trong thiên hạ, trong núi không biết có bao nhiêu yêu tinh được sinh ra.

Lại nói về hôm nay, dưới chân Mang Sơn có một đoàn người rồng rắn im lặng đi lên, sơn lộ này cực kỳ tĩnh lặng, bình thường không có người ở, kín đáo ẩn trong núi.

“Cuối cùng cũng tới rồi” người đầu tiên tai to mặt lớn, mặc một bộ trường bào màu đỏ, cái miệng đã to lại còn có mấy cái răng to bên ngoài trông đúng là nhả răng trợn mắt.

Người này mặt hồng hào, nhưng đôi mắt chứa vẻ tà ác, mặc dù cười to nhưng mục quang đầy vẻ âm lãnh.

Hắn một tay đặt sau lưng, tay kia thân mật kéo một người, cười nói: “Bây giờ mọi người mới đúng là tiến nhập Mang Sơn. Gã gia hỏa Mang Sơn Yêu Vương thật nhỏ nhen hẹp hòi, ngoài động khẩu bố trí trận pháp, phàm nhân không thể vào quấy nhiễu, ngay cả mấy lão bằng hữu già chúng ta cũng dễ lạc đường, không biết trong động phủ của lão gia hỏa này có bao nhiêu đồ vật tốt mà hẹp lượng không cho người khác vào”

Người bị hắn kéo niên kỷ còn trẻ, da thịt mịn màng, nếu như trên chân mày không mang theo vài phần sát khí thì dễ nhầm đó là một cô gái. Người này vận bạch y, sắc mặt lạnh lùng, rút tay bị nắm lại dường như không thích thân cận với người khác, thản nhiên nói: “Mạc đại tiên sinh, nếu như vậy mời người dẫn đường”

Nghe ngữ khí lạnh lùng của người này, không ai khác chính là môn chủ Ngũ Hành Tông Phong môn, Phong Cuồng.

Sau lưng hắn tất nhiên là đám thuộc hạ, Hỏa sứ giả có thân hình cao lớn, Thủy sứ giả cao gầy, còn có Thổ sứ giả người lùn thấp.

Sơn lộ này nguy hiểm phi thường, không khí quá yên tĩnh càng làm người ta cảm thấy ngọt ngào, dưới chân loạn thạch ngổn ngang, thỉnh thoảng có côn trùng chạy qua, có vẻ đáng sợ.

Gã được gọi là Mạc đại tiên sinh kia, sắc mặt vẫn tự nhiên giống như đang đi trong vườn nhà vậy.

Đi được một lúc khoảng một tuần trà, đột nhiên có một khúc ngoặt, thấy có một cây đại thụ ngăn trước mặt.

Cây đại thụ này đã khô héo, cành lá vàng vọt, vỏ tróc ra bảy tám phần, không biết bị sét đánh thành hai nửa tự lúc nào, chỉ còn liền một chút phần gốc, hình dáng có vẻ đã sắp chết. Khi mấy người đến trước mặt, đột nhiên vài nhánh cây rơi xuống, vù vù vài tiếng, một đám cành lá khô bay tới phía mấy người.

Gã Mạc đại tiên sinh cười ha hả, vung tay áo lên, một đạo vụ khí màu xanh biếc từ trong tay áo bay ra, đám bụi cây khô kia gặp phải vụ khí lực sắc liền nhanh chóng bay ngược lại, phát ra tiếng nổ lách tách do bị đốt cháy, xen lẫn đường như còn có tiếng kêu thảm thiết.

“Hôm nay là tiểu tử nào gác cửa dám ra tay với bốn tọa!” Mạc đại tiên sinh cười lạnh nói: “Còn không mau hiện thân!”

Lời nói vừa dứt, dưới đại thụ lập tức bốc lên một đạo yêu khí, lập tức có một sinh vật lông vàng thân cao không quá ba thước hiện ra, thanh âm the the: “Yêu Vương tọa hạ Tuần sơn đệ tử Hoàng Giáp, xin hỏi cao nhân phương nào tới bái phỏng?”

Mạc đại tiên sinh lớn tiếng nói: “Ta là cố nhân của Yêu Vương nhà ngươi! Ngươi mau trở về bẩm báo Yêu Vương nhà ngươi, nói là Nam Hải Kỳ Lân động chủ bái phỏng, hẩn mau ra nghênh tiếp!”

Gã tiểu yêu kia nghe thấy mấy chữ Nam Hải Kỳ Lân động chủ, ngũ khí lập tức trở nên cung kính: “Là Mạc đại tiên sinh viếng thăm, tiểu nhân đắc tội! Sẽ bẩm báo đại vương ngay!”

Nói xong cò người, động thổ mà đi.

“Ha ha, lão Yêu Vương này thế lực càng lúc càng lớn, nơi này còn cách động khẩu của hẩn những ba dặm mà đã phải xuyên sơn giáp tỉnh gác cửa.” Mạc đại tiên sinh cười nói tiếp: “Không cần để ý tới nó, chúng ta tiếp tục đi vào trong, chỉ trong chốc lát sẽ có người ra nghênh đón”

Phong Cuồng sắc mặt vẫn thản nhiên không hề không nộ, thản nhiên gật đầu.

Quả nhiên đi tiếp không tới nửa dặm đã nghe thấy phía trước rào rào tiếng chân của một đội tiểu yêu chạy ra. Đồng thời nhìn thấy hoàng thử lang tinh, lão hổ tinh, sơn miêu tinh, địa thử tinh thiên kỳ bách quái, đều là tiểu yêu đeo một dải đai hồng, còn mang theo một cái kiệu, có một yêu tinh cao to cầm đầu mặc một bộ khải giáp rách nát, toàn thân lông vàng, trên trán lơ mờ một chữ “Vương”, đúng là một con cộc tinh, từ xa nhìn thấy Mạc đại tiên sinh liền khom người nói: “Mạc động chủ đến thăm, tiểu nhân không thể đón tiếp từ xa, xin chuộc tội, Đại vương ra lệnh chúng tôi đến đây nghênh đón, mời các vị khách quý lên kiệu”

Mạc đại tiên sinh tỏ vẻ không hài lòng: “Lão Yêu Vương khá lắm, không tự mình tới đón, lại mang kiệu tới rước”

Con hổ tinh vội nói: “Không dám không dám, đại vương của ta vốn là muốn ra tiếp đón, nhưng trong động vốn có khách quý, đại vương không phân thân được nên lệnh cho ta tới đây, Mạc đại tiên sinh xin đừng trách tội”

Gã Mạc đại tiên sinh này vẫn cảm thấy mất mặt, hơi tức giận, gã Phong Cuồng bên cạnh đột nhiên hỏi: “Nếu chủ nhân có chuyện, chúng ta không truy cứu việc lễ tiết này nữa, mau đi vào thôi”

Mạc đại tiên sinh giờ mới nói: “Thôi thôi, đồ không có mắt, còn không mau hành lễ với Ngũ Hành Tông chủ chúng môn nhân! Hừ, lũ xuẩn tài đáng chết, mang kiệu đến là được rồi, mau đi trước dẫn đường!”

Hắn hùng hùng hổ hổ đá ngã một gã tiểu yêu, cử chỉ kiêu ngạo, nhưng bọn tiểu yêu đối với hắn có phần kiêng kị, không chút nổi giận, chỉ cung kính đi trước dẫn đường.

Chúng nhân nhất tề lên kiệu, đội tiểu yêu dẫn đầu đi vào trong núi.

Gã Mạc đại tiên sinh muốn ra vẻ trước mặt bọn người Phong Cuồng, trên đường đi luôn thóa mạ tỏ vẻ uy phong, con cộc tinh tựa hồ có chút bất bình nhưng biết hẩn lợi hại nên không dám phát tác, Phong Cuồng phía sau chỉ nhú mày hỏi.

“Này! Đại vương nhà ngươi hôm nay làm sao lại có khách quý? Nên không thể đón tiếp chúng ta, rốt cuộc là ai khiến lão Yêu Vương coi trọng như vậy?”

Cộc tinh chỉ ậm ừ không dám trả lời, Mạc đại tiên sinh nóng nảy, lấy một cành cây đánh hắn, cộc tinh chỉ nghiêng đầu tránh, cung kính nói: “Khách quý của đại vương, ta không dám nói linh tinh”

Mạc đại tiên sinh cười quái dị: “Lão Yêu Vương luyện lính tốt quá, nhất nhất nghe lời, không giống trong động phủ của ta toàn là lũ ô hợp”

Trong lòng hắn rất khó chịu, hôm nay tự mình dẫn theo đoàn người Phong Cuồng đến, đối phương không ra nghênh đón chính là không nể mặt hắn, trong lòng tính toán làm thế nào trả đũa mới được.

Đi được hai dặm, quả nhiên trước mặt xuất hiện một đỉnh núi nhỏ, hai cánh cổng gỗ phía dưới mở to, hai đội tiểu yêu tay đao tay thương đứng hai bên, còn có một đội tiểu yêu tinh đánh chiêng trống nghênh đón. Mạc đại tiên sinh phóng mắt nhìn vẫn không thấy Mang Sơn Yêu Vương, trong lòng không vui hỏi: “Đại vương người đâu? Sao không ra nghênh đón?”

Lão hồ tinh cười nói: “Đại vương tiếp khách bên trong, không thể phân thân, mời Mạc đại tiên sinh tiến vào. Đại vương ta đã chuẩn bị sẵn rượu ngon để khoản đãi”

Mạc đại tiên sinh đang muốn phát tác, tự dừng nhìn qua Phong Cuồng, không muốn mất mặt nên cố nén tức giận, gằn gừ: “Được, ta đi tìm lão Yêu Vương nói chuyện! Hừ, ta xem hắn gặp khách nhân nào, mà đến lão huynh đệ bao nhiêu năm cũng không màng đến!”

Nói xong hắn nhảy xuống kiệu, một cước đá bay tên tiểu yêu bên cạnh, sải bước vào trong.

Phong Cuồng sắc mặt không đổi, chỉ là khóe mắt hơi giật, nhìn động phủ yêu tinh này, trong lòng không khỏi có chút băn khoăn.

“Ta vào đây, sẽ trở thành đồng đạo của lũ yêu tinh này, từ nay xa rời chính đạo rồi”

Thủy, Mộc, Hỏa sứ giả phía sau nhìn bộ dáng của hắn đều có chút thở dài.

Động phủ của Mang Sơn Yêu Vương thật có khí phách, có điểm không giống với động phủ của các yêu tinh tầm thường khác.

Động phủ này kiến trúc cầu kỳ, không biết bên trong rộng bao nhiêu, tầng tầng lớp lớp lâu đài đình các...

Nơi này nguyên là lăng mộ của một hoàng đế thời Hán, nhưng chưa bị khai quật, sau bị đám yêu tinh chiếm dụng biến thành động phủ của Vạn Yêu Vương. Bên ngoài hiện tại đều bị chúng bố trí trận pháp, người thường không thể phát hiện được, chỉ thương cho lăng mộ hoàng đế giờ lại biến thành tổ yêu tinh.

Chúng tiểu yêu dẫn khách tới một địa cung, bên trong hôn ám tối tăm, chỉ treo những bó đuốc to bằng cánh tay, lập lòe đốm lửa xanh, trên bàn đá ở chính giữa bày ngay ngắn đĩa hoa quả tươi, đều là thứ tinh khiết nhất, còn có rượu trái cây, bên cạnh có hai ba gã tiểu yêu tinh đứng phục vụ xếp hàng ngay ngắn.

Vậy mà gã Mạc đại tiên sinh nhìn thấy không khỏi sầm mặt xuống, mắng to: “Hay cho Vạn Yêu Vương! Thật là huynh đệ tốt! Tiếp khách thế này đây! Thứ rác rưởi này cũng mang ra tiếp ta!” Nói xong hắn vung tay áo, một đạo kinh phong cuộn cuộn nổi lên hất đổ thạch bàn lật ngửa lên trời, một cước đá bay tiểu yêu bên cạnh vào vách tường, máu me lênh láng.

Cọp tinh bên ngoài nghe thấy, chạy vội vào, khom người nói: “Mạc đại tiên sinh, không biết có chỗ nào không tốt?”

Mạc đại tiên sinh mặt đỏ bừng quát: “Nói nhảm, nói nhảm! Ba cái thứ rác rưởi này mà dám mang ra cho ta!”

Sắc mặt cọp tinh trở nên khổ sở: “Bẩm Mạc đại tiên sinh, hoa quả này vừa mới hái một khắc trước đây, quả dưa này cũng là hái lúc lão nhân gia tới, ngài xem...”

“Cút! Bảo lão Yêu Vương ra đây!” Mạc đại tiên sinh quát: “Bọn ta không phải là đồ tham ăn! Lão huynh đệ làm sao đối xử với ta thế này!”

Cọp tinh nhìn qua tên tiểu yêu bị đánh vỡ đầu, sắc mặt có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn cung kính nói: “Mạc đại tiên sinh muốn ăn gì tiểu nhân sẽ đi làm ngay”

Mạc đại tiên sinh ngồi xuống ghế, nộ khí trên mặt không giảm, chỉ tay vào Phong Cuồng quát: “Người nếu chậm trễ với ta thì được, nể giao tình ta với đại vương người, ta sẽ không tính, nhưng hôm nay ta dẫn khách

quý đến, vị này chính là Ngũ Hành Tông tông chủ đại danh đỉnh đỉnh, người cũng dám chậm trễ, cẩn thận ta chặt cái đầu hổ của người xuống!”

Phong Cuồng ngồi bên cạnh có chút áy náy, không khỏi nhíu mày nhẹ nhàng nói: “Mạc đại tiên sinh, ta..”

Mạc đại tiên sinh cẩn hẩn, lớn tiếng nói: “Lão đệ chớ nhiều lời! Đây không phải là chuyện chào hỏi mà là thể diện của ta”

Cọp tinh vội nói: “Vâng vâng vâng, tiểu nhân không dám chậm trễ, ngài muốn ăn gì, ta lập tức đi làm!”

Mạc đại tiên sinh hừ một tiếng, nói: “Người sai người dọn sạch cái bàn này, chuẩn bị thêm một phần hoa quả nữa, phải là vừa hái, bên trên phải còn nguyên hạt sương mới được! Còn nữa, ta không phải là kẻ ăn chay, người cũng biết! Hừ, bây giờ cho đơn giản, vì qua bữa rồi, người xuống núi, tìm mấy người sống giết đi, phải một nam một nữ! Nam nhân thì hầm đùi, nữ nhân thì rán ngực, tâm tạng thì cho lửa to nướng chín bảy tám phần là được, không được quá chín, chín quá sẽ khó ăn.

Bọn Phong Cuồng ngồi cạnh nghe thấy biến sắc, nghe thấy loại ăn thịt người này chỉ muốn nôn mửa.

Cọp tinh mặt mũi nhăn nhó khổ sở nói: “Lão nhân gia ngài xem xét, nếu tìm tiên vật không khó, nhưng người sống lúc bây giờ khó tìm, nếu lúc trước lão gia muốn ăn thịt, chúng ta có thể làm một ít thịt heo, nhưng bây giờ... cũng không được rồi. Đại vương ta đã phân phó rồi, những ngày này có khách quý tới, toàn sơn phải trai giới, ai dám ăn một miếng thịt sẽ lập tức trăm...”

“Bốp!”

Hắn mới nói đến đây, Mạc đại tiên sinh đã bạt tai một cái, làm hắn phún máu tươi, rồi giận dữ nói: “Cái quy củ chó má gì! Yêu tinh mà không ăn thịt thì biến thành hòa thượng mất! Khách quý nào khiến đại vương người trở nên như vậy?”

Cọp tinh nhổ ra hai cái răng, ngã xuống đất nói: “Tiểu nhân không dám nói....danh tự của vị kia, tiểu nhân không dám nhắc tới, nhưng ngài chắc hẳn cũng biết...”

“Ta biết?” Mạc đại tiên sinh biến sắc, hai bên má rung lên: “Lẽ nào.. lẽ nào là lão nhân gia đã trở lại?”

Hắn dừng một chút rồi vội vàng nói: “Có phải là vị thích mặc y phục màu đen?”

Cọp tinh miệng máu chảy ròng ròng nói: “Chính vậy, Lão nhân gia đến từ hôm qua, đại vương lập tức đem cả động phủ cho lão nhân gia nghỉ ngơi, tối hôm qua tự mình gác bên ngoài một đêm”

Mạc đại tiên sinh không dám nổi giận nữa, thấp giọng nói: “Tên gia hỏa ngươi không sợ chết! Sao không nói sớm? Nhược bằng kinh động đến lão nhân gia, ngươi có mấy cái đầu?” Dừng một chút, hắn lộ vẻ sợ hãi nói: “Ngươi đi đi, nhanh đi bẩm báo, nói rằng Kỳ lân động Mạc đại tiên... à không, không đúng, là Kỳ lân động Tiểu Mạc cầu kiến lão nhân gia...”

“Nhưng còn bữa ăn của ngài...”

Mạc đại Tiên sinh vẫy tay một cái, đánh cọp tinh bay xa hai mét.

“Hỗn thật!, Lão nhân gia ở đây, sao ta còn an an phận phận ngồi ăn cơm? Ta có mấy cái đầu? Ngươi có mấy cái đầu?”

Cọp tinh vội chạy ra ngoài, Phong Cuồng nét mặt kỳ dị, nhìn Mạc đại tiên sinh hỏi: “Mạc đại tiên sinh, chẳng lẽ nào người cũng biết vị khách quý kia?”

Mạc đại tiên sinh sợ vàng mặt, nhìn hai bên, trong mắt có phần sợ hãi: “Biết chứ! Biết chứ! Yêu tinh trên thiên hạ, nếu không biết vị đó, sợ rằng chết không còn một mống!”

Phong Cuồng còn muốn hỏi, Mạc đại tiên sinh nhẹ nhàng khoát tay, thấp giọng nói: “Hành tung của người ở ngoài chín tầng trời, là đệ nhất trong thiên hạ vạn yêu! Hắc Yêu Liên đã trở về rồi, chúng ta sợ rằng sẽ khổ sở không ít”

Đang nói, đột nhiên một tiếng cười lạnh lùng truyền đến từ bên ngoài: “Tiểu Mạc, ngươi vừa nói cái gì?”

Thanh âm vừa dứt, một trận gió thơm từ ngoài tràn đến, liền thấy một thân ảnh màu đen vì một tiếng đã đến trước mặt, mi mục thanh lệ như tranh, y phục hắc sa lỏng lẩy, tóc đen như mây, đẹp như tiên sa, một tay cầm một bình ngọc nhỏ, cổ tay đeo một cái chuông nho nhỏ, không phải Diệu Yên thì là ai?

Mạc đại tiên sinh nhìn thấy Diệu Yên, mặt không còn nửa phần kiêu ngạo, vụt quỳ xuống, đầu dập đất, miệng đồng dạng hô: “Nam Hải Tiểu Mạc, bái kiến Diệu đại tiểu thư!”

Diệu Yên lạnh lùng nói: “Tốt lắm, Tiểu Mạc, mấy ngày nay ngươi to gan hơn, vừa nói muốn ăn thịt người đúng không?”

Mạc đại tiên sinh cuống quýt dập đầu, làm nền đá bên dưới nát bấy, miệng hô to không dám.

Diệu Yên chờ hần dập đầu mười bảy mười tám cái, nhẹ nhàng phát tay áo nói: “Tốt, ngươi biến sang một bên đi!”

Song mục nàng chuyển qua Phong Cuồng, hiện lên tia cười lạnh: “Vừa rồi ta nghe nói cái gì Ngũ Hành Tông chưởng môn tới, là người?”

Phong Cuồng vừa nhìn Diệu Yên, biến sắc, lùi về phía sau hai bộ: “Là người!”

Diệu Yên ngạc nhiên hỏi: “Sao? Người nhận ra ta?”

Phong Cuồng cắn răng: “Sao không biết, ngày đó ta bị người đánh trọng thương, người còn hỏi ta là ai!”

Diệu Yên lập tức cau mày hỏi: “Ta đang hỏi người? A, phải rồi, người nhất định đã gặp người đàn bà kia...” Nàng đột nhiên cười cười: “Tốt, thật xảo hợp, phu quân ta đi khắp nơi tìm người, không ngờ các người lại tìm đến đây, Ngũ Hành Tông chưởng môn? Hừ, Phong môn chấp chưởng Ngũ Hành Tông khi nào? Sao ta không biết?”

Phong Cuồng biến sắc quát: “Người nói cái gì?”

Diệu Yên thản nhiên cười nói: “À, thiếu chút nữa quên nói cho người biết, ngày đó người xông vào nhà ta, tội này không bỏ qua được... à, người còn không biết, phu quân của ta chính là Tiểu Lôi!”

Nói xong, điểm một chỉ, một đạo kim quang bắn ra, mắt Phong Cuồng tối sầm, ngã tại trận.

229. Chương 229: Sao Bay Đầy Trời

Nhưng bộ y phục trên người lại là thứ tránh lửa rất tốt.

Bộ y phục thù kim ti quả nhiên hỏa diễm bất xâm, tựa như lưỡi lửa tránh khỏi mình Tiểu Lôi khoảng một thước, không liếm vào người hần, mặc dù nóng vô cùng nhưng vẫn có thể chịu được.

Bây giờ ta mới thông cảm với con vịt quay, tiểu gia ta thề nếu bình an ra ngoài, cả đời sẽ không ăn vịt quay nữa! Nhưng mà... nơi này có phương hướng gì đâu....

Trong lòng Tiểu Lôi không khỏi ca thán, chân không dám ngừng lại, đã chạy được nửa ngày nhưng chẳng thấy điểm cuối ở nơi nào, chung quanh đều là lửa.

“Ê, người còn ở đây không?”

Hần đột nhiên dừng cước bộ, lớn tiếng hỏi.

“Tiểu tử, người sao vậy?” Tiểu Lôi cười ha ha: “Người quả nhiên là vẫn ở đây quan sát ta sao?”

Không thấy trả lời.

Tiểu Lôi cười khỏ nói: “Người ít nhất nên nói cho ta biết phương hướng ta chạy có đúng không? Nếu sắp chết thì để ta biết tốt xấu mà chuẩn bị tinh thần, cho dù chuẩn bị khai đao chặt đầu cũng phải cấp đoạn hồn tửu mà uống chứ?”

“Vừa rồi là đúng.” Thanh âm kia tựa hồ thở dài “Nhưng nửa canh giờ trước, người không cẩn thận đi lệch về bên trái một chút, giờ đã sai đường rồi.”

“A! Đi nhầm sao? Sao người không nói sớm?” Tiểu Lôi hét lớn.

“Người đã hỏi ta chưa?” Thanh âm kia thản nhiên hỏi.

Tiểu Lôi tức khí mắng: “Nói nhầm! Ta làm sao biết thế nào là phương hướng ở cái nơi quái quỷ này! Người thấy ta đi nhầm cũng không nói một tiếng, sao không thiêu chết ta luôn đi!”

Nói xong hần dứt khoát ngồi phịch xuống đất, mắng to: “Mẹ kiếp, không chạy nữa!”

Mông vừa chạm đất, hần kêu rống lên một tiếng, nhảy lên mắng: “Nóng, nóng, nóng! Nóng quá! Gã gia hỏa này, muốn chơi ta phải không? Không chạy là không chạy nữa! Tiểu gia ta không đùa với người đâu!”

Thanh âm kia trầm mặc một hồi, đột nhiên thở dài: “Thôi rồi, ta vốn nhìn người bằng con mắt khác, biết người tính tình nóng nảy lưỡi biếng như thế, nếu muốn tu luyện vô thượng thần công, nhưng không có tâm chí kiên cường, làm sao thành công?”

Tiểu Lôi nói: “Ta đang bị lửa thiêu, bị khói hun ở chỗ này, chạy lung tung như thằng ngốc, người nói thật quá đơn giản!”

“Ai...” Thanh âm kia chậm rãi nói: “Người trên thế gian này, từ trước đến giờ chưa có ai có tâm chí kiên cường vô thượng như đồ nhi kia của ta. Tiểu tử, ta hỏi người, pháp lực của người tu vi đến đâu rồi?”

“Đã đến Tu Pháp Kỳ rồi”

“Tốt lắm! Người học chính là Viên Chân Diệu Quyết, trên trời dưới đất, thứ đó chính là vô thượng tâm pháp nhất đẳng, rất nhiều người tu hành mơ tưởng mà cầu không được, người lại dễ dàng học được, có phải là vận khí của người tốt không?”

Tiểu Lôi bĩu môi: “Là tiểu gia ta may mắn! Là vận may kiếp trước tu luyện được.”

“Được... ta lại hỏi người, những thứ Nghịch Thiên Quyết, Nghịch Thiên Kiếm này cũng là thần thông bá đạo vô song trên trời đất, có người ẩn tại Nga Mi sơn học ngàn năm chẳng được, nhưng người dễ dàng học được, cái này có phải là may mắn không?”

“...” Tiểu Lôi tắc tị, thầm nghĩ nếu coi mình vận khí tốt cũng không giống lắm.

“Người, một thân kiêm ba loại thần thông, bất kể là công pháp tu hành, kiếm thuật đều là hàng đầu, nhỏ tuổi như thế nhưng đã đạt được bán tiên chi thể, dễ dàng vượt qua ngàn vạn người tu hành mất cả đời không đạt được ngưỡng cửa đó, có phải thế không?”

Tiểu Lôi lớn tiếng nói: “Đúng, cho dù ta có chút tiện nghi, nhưng chẳng lẽ phải ở đây làm con vịt quay?”

“Thật đáng tiếc, đáng tiếc... cho dù người có kỳ ngộ, không khuyết điểm, nhưng có một khuyết điểm là không có một lòng quyết tâm hướng đạo, người cứ thế này, tương lai tu thành chính quả, thành tiên nhân tự nhiên không khó... nhưng trên thiên giới tiên nhân rất nhiều, nếu người đến thiên giới, dựa vào tu vi của người, cũng chỉ là một tiểu tiên hạ đẳng mà thôi, người nguyện ý không?”

“Hả?” Tiểu Lôi nhất thời sững sờ, người này nói những lời này, hần chưa bao giờ nghĩ tới cả, tự dừng tắc tị.

Thanh âm kia tiếp tục nói: “Dựa vào may mắn và cơ hội của người, từ cổ chí kim tới nay chưa có người nào có thể có tạo hóa kỳ ngộ như vậy, mới có hai mươi tuổi đã có được nhiều thần công như thế, ta vốn có lòng muốn điểm hóa người, nhưng không ngờ người không kham được rèn luyện...”

Tiểu Lôi hét lớn: “Gi! Người làm sao biết ta không có nghị lực? Khi ta bắt đầu học nghệ, đã trải qua không ít đau khổ!”

Hần mặc dù nói vậy nhưng trong lòng phát sinh một chút tư vị mơ hồ.

Phải biết rằng tới giờ Tiểu Lôi vẫn có chút đắc ý kiêu ngạo vì hần còn nhỏ tuổi nhưng đã sớm có bản lãnh kinh nhân, phóng mắt khắp thiên hạ không có người thứ hai, trong lòng không khỏi tự hào, nhưng hôm nay

nghĩ lại mình đạt được đều là do vận khí tốt, tự mình nỗ lực không có bao nhiêu, nên tựa hồ nhận ra có chút không ổn..

Thanh âm kia chậm rãi nói: “Ta nói ra một người cho người biết, người nọ trước khi học nghệ, một nửa điểm pháp lực cũng không có, hần vốn tính kiên cường, hết lần này đến lần khác đều thể hiện nghị lực nhất tâm hướng đạo. Ngày đó khi hần cầu nghệ đã trăm tuổi, lớn hơn người rất nhiều! Hần, một là không có tiên pháp thần công, hai không phải là tu chân cao thủ, ba là không có cơ hội thoát thai hoán cốt, không có bán tiên chi thể như người... nhưng lại tự mình tìm một chiếc bè nhỏ, vượt trùng dương, đi khắp nơi! Phiêu bạt trong thiên sơn vạn thủy cả chục năm trời, hiểm nguy trùng trùng nhưng không lùi một bước, cuối cùng mới học thành một thân đạo pháp, trở thành một chuyện từ cổ chí kim không người đạt được! Hần ban đầu không có cơ sở như người, không có vận khí như người, nhưng tâm chí nghị lực lại mạnh hơn người gấp ngàn vạn lần!”

Tiểu Lô động tâm hỏi: “Người người nói là ai?”

“Còn có thể là ai.. lẽ nào người chưa nghe qua tên của hần? Chính là Tôn Ngộ Không!”

Tiểu Lô thẳng thốt: “Tôn Ngộ Không?”

Thanh âm kia cười nói: “Người có thể suy nghĩ lại, nếu nghĩ thông rồi hãy cùng ta nói chuyện cũng không muộn”

Trong lòng Tiểu Lô thấy kỳ lạ, trong sâu thẳm nội tâm tựa hồ đang xúc động, trong nhất thời lại không nhận được...

Tôn Ngộ Không?

Tề Thiên Đại Thánh?

Đấu Chiến Thắng Phật?

Danh đầu này như sấm ngang tai, một cây kim cô bỗng đánh toàn bộ yêu tinh trong thiên hạ chạy dài, đánh cho mười vạn thiên binh bó tay chịu trói, rung động cả thiên đình của Ngọc Hoàng đại đế...

Nhiều người còn cho rằng đây là anh hùng đệ nhất tự cổ chí kim, mà ban đầu hần có duyên kỳ ngộ gì không?

Tiểu Lô nhớ rõ ràng trong truyền thuyết, tên hầu tử này là do thiên địa linh thạch biến thành khỉ đá, tại Hoa quả sơn xưng bá mấy trăm năm, không nói đến tiên thuật công pháp gì, mà một điểm căn cơ cũng không có!

Rồi sau mấy trăm năm, hần đột nhiên cảm thụ được tính mạng trên đời vô thường, nổi lên đạo tâm, rồi một mình vượt biển, đi khắp thế giới cầu đạo!

Đúng vậy!

Gã hầu tử này có vận khí gì không?

Hần từ trước đến giờ không tin cái loại anh hùng trong tiểu thuyết hạng ba, chỉ tùy tiện nhảy xuống vách núi là có thể thấy một quyển bí kíp, tùy tiện ăn một viên linh đan đã có mấy trăm năm công lực.

Hần sinh ra không có sẵn một thức thức biết pháp thuật, cũng không phải 19 tuổi đã học được Viên Chân Diệu Quyết thiên hạ đệ nhất! Cho dù là bàn đào, khi hần tại Hoa quả sơn chưa học nghệ, đâu có biết đến cái gì gọi là bàn đào? Đến Chấn Thiên Linh, Càn Khôn Kính gì đó, trước khi hần học nghệ làm gì có pháp bảo nào, làm gì nhìn thấy pháp bảo nào? Hần làm sao giống mình dễ dàng một cách kỳ diệu sở hữu bán tiên chi thể?

Hần làm sao giống mình, có sư huynh sư đệ chủ động đưa bao nhiêu pháp bảo linh đan cho mình?

Hần làm sao được một sư huynh thần thông quảng đại thiên hạ vô địch bảo hộ như mình?

Cẩn thận nhớ lại, Tôn Ngộ Không sở dĩ thành Tôn Ngộ Không là bởi vì hần gặp Bồ Đề tổ sư học đạo.

Nhưng trước khi hần đắc đạo, căn bản không hề có một chút căn cơ nào, không phải là một con khỉ đặc biệt gì.

Suy nghĩ kỹ, có rất nhiều người tu hành trong thiên hạ, số người có điều kiện tiên thiên mạnh hơn Tôn Ngộ Không rất nhiều lần, nhưng thành tựu của tên hầu tử này lại đánh bại tất cả thành tích của tiền thế.

Hắn đắc đạo là do lao tâm khổ tứ, không quản nguy hiểm, không sợ sinh tử, chỉ là một con khỉ nhỏ dám trèo núi vượt sông, vượt biển xa, trải qua gian khổ chỉ vì một chữ “cầu”!

Năm đó Bồ đề tổ sư sở dĩ thu hắn làm đồ đệ bởi vì hắn một lòng hướng đạo, không ngại khó khăn gian khổ vì hai chữ “thành tâm”.

Còn những thứ khác không hề có!

Tiểu Lôi tĩnh tọa một lúc lâu, đột nhiên thấp giọng nói: “Người.. người rốt cuộc là ai?”

Thanh âm kia chậm rãi nói: “Người nghĩ thông suốt chưa?”

Tiểu Lôi nhú mày, trên mặt tỏ vẻ tươi cười, không chút lo lắng, trịnh trọng nói: “Không có... hình như nghĩ thông được một chút, nhưng lại tựa như không có”

Hắn dừng một chút rồi cười nói: “Ta ngồi đây nghĩ ba ngày ba đêm có bị thiêu chết không? Người nói phương hướng chính xác ở nơi nào?”

Âm thanh kia trầm mặc một chút: “Cửa ở trước mắt người, nếu người có thể tương thông, tự nhiên một bước sẽ qua, nếu không cho dù mười ngày tám ngày, ba năm năm năm cũng không tới”

Tiểu Lôi mỉm cười, nhắm mắt lại, vừa khép mi lại trong đầu đã sinh ra ảo cảnh...

Hắn tựa hồ không thấy mình đang ngồi trong biển lửa nữa mà phảng phất nhìn thấy các sự kiện của cuộc đời, từng việc trong chớp mắt lóe lên.

Lúc mười ba tuổi, khi Ngô Đạo Tử lừa hắn học một ít pháp môn điều khí nội tức kỳ quái, kỳ thực là bộ pháp “Đảo Thái Thất Tinh Bộ”, Ngũ Hành Bát Quái, Kỳ Môn Độn Giáp, Phong Thủy Tướng Học, đều là những nhập môn công pháp chủ chốt của Tiêu Dao phái.

Lúc mười chín tuổi, khi lên Nga Mi Sơn, vào Tiêu Dao phái, Tiêu Dao tử tự mình dạy hắn pháp thuật, học các lộ thần thông của Tiêu Dao phái, Viên Chân Diệu Quyết và Phá Sơn Không của Khinh Linh tử.

Hầu như hết thảy là thuận theo tự nhiên, nhưng sâu trong lòng hắn biết là mình chưa bao giờ chính thức hạ quyết tâm làm điều gì, cuối cùng không biết mình có cầu “Đạo” hay không, cho tới giờ vẫn không thực sự nghĩ tới.

Hình như bọn họ dạy thì mình học, không dạy không học, rồi học xong tương lai như thế nào? Điều đó chưa bao giờ xuất hiện trong đầu hắn.

Đắc đạo thành tiên? Hình như mình đến giờ không có thực sự hứng thú.

Đúng, bọn họ dạy nên ta học, nếu họ không dạy ư? Ta có nên học không? Có nên cầu không?

Ngộ đạo, chính mình không biết muốn ngộ đạo như thế nào, mà thế nào mới ngộ được đạo?

Sau khi ăn chu quả, pháp lực tăng mạnh, linh khí trong bán tiên chi thể đã hóa thành pháp lực, tựa hồ trong một đêm biến thành cao thủ, rồi sau đó? Sau đó? Sau này thì sao?

Với tính khí của mình, hình như không thích lo lắng chuyện sau này, sự tình trước mắt tức tắc qua đi, sự tình tương lai nghĩ tới thật xa xôi.

Vậy đạo mà mình học, còn có ý nghĩa gì?

Hoặc giả nói mình không học đạo, có gì khác biệt? Lẽ nào học đạo có thể phi thiên nhập địa, tiêu dao khoái hoạt tại nhân gian? Bây giờ mình có tiên là tiêu dao khoái hoạt rồi, vậy học pháp thuật làm gì?

Sau trăm năm đắc đạo thành tiên, loại sự tình này mình có hứng thú không?

Mình học đạo, học pháp thuật quá nửa là trong lòng cảm thấy thoải mái như chơi đùa.

Tiểu Lôi cứ ngồi như vậy, trên mặt biến hóa liên tục, lúc cười, lúc thờ dài, không lâu sau đột nhiên trợn mắt cười nói: “Người còn ở đó không?”

“Người nghĩ thông suốt rồi?”

Tiểu Lô không chút do dự trả lời: “Vẫn chưa. Chưa nghĩ thông, cũng không muốn nghĩ nữa” rồi đột nhiên mắng: “Khỉ thật, vấn đề này thật nghiêm trọng, cho dù là sinh mạng đối với ta thế nào, ta đối với sinh mạng thế nào, vấn đề triết học quan trọng này ta không muốn nghĩ nhiều đến nó, chỉ cần ta sống tiêu dao là được, về phần cầu hay không cầu đạo, hãy nói sau. Sinh mạng trên thế gian, không cần phải cho mình chỉ hướng gì quá lớn... nếu để ta tự mình lựa chọn, vui vẻ khoái lạc là được rồi... nếu người muốn tìm người một lòng hướng đạo, không sợ gian nan, tâm chí kiên nghị, sợ rằng tìm sai người rồi, ta không phải là người đó!”

Tiểu Lô chậm rãi nói xong, thanh âm kia lại cười to ba tiếng nói: “Tốt lắm! Người dĩ nhiên là chưa nghĩ xong, nhưng chí ít cũng coi là hiểu được”

Dừng một chút, hắn lại cười nói: “Người biết không? Ban đầu khi Tôn Ngộ Không cầu đạo, hắn không nói đến cái gì cao xa nhất tâm hướng đạo gì cả, con khỉ đó cầu đạo bởi vì sợ chết, muốn học pháp thuật trường sinh, nên mới vượt biển đi tìm. Ta chỉ hi vọng người hiểu được mình rốt cuộc là muốn gì, mục đích đó dù to hay nhỏ, cảnh giới cao hay thấp, chuyện đó là tạo hóa của mỗi người, cưỡng cầu cũng không được. Sợ nhất là trong lòng người vẫn hồ đồ, không biết mình muốn làm gì, chuyện đó không phải là cực kỳ hỏng bét sao?”

Tiểu Lô cười ha ha nói: “Bây giờ ta tin rồi, người sẽ không thiêu chết ta.”

Lời vừa nói ra, nhìn thấy ngọn lửa ngút trời bốn phía rít lên một tiếng, đều thu liễm xuống dưới, không gian xung quanh biến động, hắn hoa mắt, thấy mình đang ngồi trong một chỗ chỉ rộng chừng một thước vuông.

Ngọn lửa quanh thân vẫn cháy nhưng không làm thương tổn thân thể hắn, có bốn lỗ hổng nhỏ tại bốn phía, lửa không ngừng tiêu biến vào đó.

“Ý, sao vẫn ngồi trong lửa, có điều lò to biến thành lò nhỏ!” Tiểu Lô cười khổ nói: “Người rốt cuộc là ai, nãy giờ ngồi trong biển lửa đã thôi rồi, ít nhất không gian còn rộng một chút, bây giờ làm sao biến thành địa phương nhỏ thế này, chân cẳng ta không thể duỗi thẳng được... ôi, ta không sợ hỏa, nhưng chỗ này quá nhỏ, thật bức mình.”

“Tiểu tử vô tri, từ khi người nhảy vào biển lửa, vẫn ngồi ở chỗ này, vừa nãy người chạy qua lại hai bên nhưng thật ra đó là huyền cảnh trong trận pháp mà thôi! Tiểu tử chớ nói nhiều, trong này, người còn phải ngồi thêm ba ngày! Ta vì cứu cái mạng nhỏ của người nên mới mượn lò bát quái luyện đơn của Thái Thượng Lão quân chính là để luyện hóa cái đồ vật trong tay người. Người hãy ngồi bên trong, chớ có lộn xộn nếu cái đồ vật kia sống lại cho dù Như Lai Phật tổ tới cũng không cứu được người.”

Lò bát quái của Thái Thượng lão nhân? Như Lai Phật tổ?

Mẹ nó! Đại ca, người nói cái gì tai ta nghe không rõ! Người rốt cuộc là ai?

Thanh âm bên ngoài lò cười nhạt, thấp giọng nói: “Tâm thị bồ đề thụ¹ minh kính diệc phi đài²— Bản lai vô nhất vật³! Nhà xử nhược trần ai. Đạo hiệu của ta là Bồ Đề, lẽ nào người chưa nghe qua?

Tiểu Lô vừa nghe đã nhảy dựng lên, nghe thấy “đỉnh” một tiếng, trán đập mạnh vào đỉnh lò, tá hỏa tam tinh, miệng hét lớn: “Bồ bồ bồ bồ đề! Người là Bồ đề tổ sư, Tà Nguyệt Tam Tinh Động?”

“Tiểu nhi vô tri!” Thanh âm bên ngoài trầm xuống quát: “Người còn nói cái gì Bồ đề tổ sư! Mau gọi sư phụ!”

“Sư... sư phụ?” Tiểu Lô thấy trước mắt toàn là sao, thất thanh hô: “Sư phụ gì?”

“Ài, nếu bây giờ người không muốn gọi, đợi khi nào người ra đây rồi gọi, vì sư trước tiên cho thêm người một ít lửa!” Vừa nói xong, liền thấy tám đạo hỏa diễm từ lỗ hổng chung quanh mãnh liệt tiến vào, làm tóc trên đỉnh đầu Tiểu Lô cháy sạch, hắn kinh hoảng hô: “Đừng đừng đừng! Đừng phóng hỏa nữa! Đốt nữa thiêu chết người đấy!”

230. Chương 230: Ký Sinh

Thanh âm của Bồ Đề tổ sư từ bên ngoài truyền đến, nhưng do cách vách lò, nên đến tai Tiểu Lôi thấy lũng bùng, trong lòng còn nghi hoặc đã thấy ngọn lửa từ bốn phương tám hướng tràn đến, tầng tầng lớp lớp vây kín người, hỏa nhiệt làm người hẩn nóng rực, mồ hôi trên đầu vãi như mưa.

Hắn mặc dù không bị thiêu chết, nhưng vẫn thấy nóng rực, huống chi đây là lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, mặc dù là tam muội chân hỏa nhưng cháy trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân nên đầu phải tầm thường?

Trong chốc lát Tiểu Lôi đã thấy lượng nước trong người đã bốc hơi hết, mồ hôi túa khắp người, chiếc lò làm mọi chỗ trên người hẩn khô cạn, miệng lưỡi khô rát, nhất là đôi mắt bị khói không mở ra được, nước mắt vừa trào ra đã ngay lập tức bốc hơi.

“Hự hự hự... Tổ sư Bồ Đề, tổ sư... chớ phóng hỏa nữa, ta sắp bị chết ngạt rồi!” Tiểu Lôi dùng toàn lực hét to. Truyền thuyết năm đó Tôn Ngộ Không bị đốt trong cái lò này bảy ngày bảy đêm, xem ra người bình thường làm sao chịu nổi, con khỉ kia tuy không chết nhưng thành ra mắt lửa người vàng, còn xem ra mình không có may mắn như vậy, trong một tuần công phu, Tiểu Lôi không chịu nổi đã thảm máng Bồ Đề tổ sư ở bên ngoài.

“Khắc khắc.. ta thực sự... không ổn, không chịu được nữa!” Tiểu Lôi rất cực không cách nào chịu đựng được nữa, vận khí pháp lực toàn thân, húc đầu xuống đất.

Rầm! Rầm

Vì không có cách nào đứng thẳng người dậy nên phải lấy cả người để húc, húc hai ba lần hắn đã thấy đầu óc ong ong muốn xỉu, bên ngoài Bồ Đề tổ sư lớn tiếng nói: “Không được đập, ngươi tên tiểu tử này sao không nghe lời. Cái lò này rất quý giá, nếu ngươi đập hỏng ta lấy gì bồi thường cho Thái Lão quân! Nếu ngươi thực sự không chịu được, ta sẽ cho ngươi một thứ”

Dứt lời, từ trong lỗ nhỏ của lò bay vào một miếng thứ gì đó to cỡ trái nho, Tiểu Lôi thuận thế bắt lấy, nghe thấy Bồ Đề tổ sư bên ngoài nói: “Ngươi ngậm nó trong miệng, nhưng ngàn vạn lần không được nuốt xuống!”

Tay Tiểu Lôi cảm thấy ẩm ướt, không biết là cái gì, nhưng nghĩ Bồ Đề tổ sư sẽ không hại mình nên bỏ vào miệng, cho vào dưới đầu lưỡi.

Rất nhanh, hắn cảm thấy dưới đầu lưỡi phát ra một cảm giác mát mẻ ẩm ướt, tựa như một dòng nước trong lành, vô số nước từ dưới lưỡi chậm rãi chảy xuống yết hầu làm dịu cơ thể đang khô kiệt của hắn.

Đang bị thiêu gần chết, cảm thấy dễ chịu như vậy, Tiểu Lôi rên một tiếng, nói to: “Thoải mái! Thoải mái quá! Quả nhiên là thoải mái! Bồ Đề tổ sư, vật này là vật gì vậy?”

“Hừ, ngươi làm sao biết được. Vì sư ta mất một ngàn bốn trăm năm để luyện chế ra bảo bối này, thu thập Thủy Nguyên Tố tinh khiết nhất trong thiên hạ luyện chế ra, hắc hắc, bảo bối này của vi sư ta, chỉ cần ngươi ngậm trong miệng, cho đừng nói bị lò thiêu ba ngày, cho dù dùng tam muội chân hỏa thiêu tám mươi ngày đều không thiêu nổi ngươi, nước trong cơ thể ngươi chỉ tiêu hao một phần. Nhưng ngươi cẩn thận, ngàn vạn lần không được nuốt xuống, thứ đồ vật này khi vào bụng, lập tức sẽ phóng thích nước, khi đó cơ thể ngươi không chịu được quá nhiều nước, bụng sẽ nổ tung! Đừng xem thường đây chỉ là một hạt châu nho nhỏ, trong thiên hạ chỉ trừ nước trong ngọc tịnh bình của Quan Âm Bồ Tát là không thể so, các loại pháp bảo khác không thể bằng được nó!”

Tiểu Lôi thở dài: “Ta ngậm thứ này, chẳng khác gì mang theo một cái hồ chứa nước to siêu cấp...”

“Có Thủy Hoàn đan của vi sư rồi, ngươi không sợ bị thiêu nữa, ngươi đợi một chút, ta sẽ gia tăng thêm hỏa nhiệt”

Nói rồi roạt một tiếng, tám ngọn lửa bên ngoài bùng lên càng lúc càng mạnh, dần biến thành màu xanh. Tiểu Lôi phát hoảng, may có Thủy hoàn đan trong miệng ngay tức khắc làm mát cơ thể, không khó chịu nữa. Cơ thể hắn vừa dễ chịu một chút là có cơ hội nói chuyện ngay.

“Bồ Đề tổ sư, ta có một chuyện chưa rõ, tại sao ông mang ta đến đây?”

Thôi thôi, tiểu tử này lòng hiếu kỳ quá nặng rồi, vốn Bồ tát Địa Tạng Vương cho ta biết... người từng xông vào địa phủ đúng không? Địa Tạng Vương nói người học được Viên Chân Diệu Quyết của ta, ta mới để tâm. Người học Viên Chân Diệu Quyết của ta, tự nhiên là người của Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Địa Tạng Vương đã cùng ta đánh cuộc, nói người đã xông vào địa phủ làm những truyện động trời, hẳn sẽ giúp người cho qua, nhưng lại chạy tới tìm ta, muốn ta phải quản lý tốt môn hạ đệ tử. Vì sư mới biết, tên tiểu tử học Viên Chân Diệu Quyết là người, không nhịn được đành trộm nhìn người một lần, ôi... không ngờ gan của tên tiểu tử nhà người không nhỏ, cái gì hay không lấy, lại chọc vào “Xích Châu” trên Nga Mi sơn.

Tiểu Lôi kêu lên: “Xích Châu! Cái đồ trên tay ta là Xích Châu, có đúng là Xích Châu?”

Tổ sư Bồ Đề cười lạnh nói: “Hừ, chính xác là Xích Châu không phải là giả, nhưng đồ vật này người há có thể chạm vào...! Ta hỏi người, lai lịch của Xích Châu này người biết không?”

Tiểu Lôi lúc này mới ngừng loạn động, khoanh chân ngồi trong lò nói: “Ta biết một chút, hình như nghe Nói Xích Châu này là của Kim Thiên tử Đường Tăng? Nói là bên trong nó có tu vi pháp lực mười đời của Kim Thiên Tử...”

“Ha ha!” Bồ Đề tổ sư cố ý cười to hai tiếng, đột nhiên ngữ khí trầm xuống quát: “Cho nên người nổi lên tham niệm chứ gì?”

Tiểu Lôi bĩu môi: “Làm gì có tham niệm, chẳng qua chỉ tò mò thôi, muốn nhìn cái viên Xích Châu này là vuông hay tròn, đen hay trắng”

“Hiếu kỳ? Hừ, người có biết là suýt mất cái mạng nhỏ rồi không!” Bồ Đề tổ sư trầm giọng nói: “Lai lịch của Xích Châu, người nói không phải là sai nhưng...àì...”

Tiểu Lôi động tâm hỏi: “Ồ, nói như vậy cái đồ này chính là của Kim Thiên tử?”

Thấy bên ngoài im lặng một hồi, sau đó Bồ Đề tổ sư chậm rãi nói: “Chuyện này nói ra hơi khó nghe. Đường đường là một đệ tử dưới trướng Phật tổ khi chuyển thế đã đánh mất Xích Châu của mình, Kim Thiên Tử đánh mất pháp lực mười đời của mình, không quay lại được Tây Phương Cực Lạc, nên mới bị đày đi Tây Thiên lấy kinh, gây dựng công đức. Chỉ là chuyện này quá ư vinh dự, nên tây thiên chư thần phật không nhắc tới.

“Nhưng thứ này lưu lạc tại nhân gian nhiều năm vậy, tại sao người trong Phật môn không đi tìm nó về?”

“Tìm? Tìm thế nào?” Bồ Đề tổ sư cười nói: “Đồ vật này đúng là có tu vi mười đời của Kim Thiên Tử! Kim Thiên tử nguyên là đồ đệ của Phật tổ, tu vi pháp lực không tầm thường, thần phật các nơi đều nhường nhịn hẳn ba phần! Nếu hẳn đánh mất Xích Châu chuyển thế, lại biến thành một gã Đường Tăng phế vật? Lại còn phải dựa vào đồ đệ của ta hộ vệ hẳn đi lấy kinh? Xích Châu của hẳn, không phải là không có người tìm, mà đại đa số người tìm không ra! Cho dù tìm được, cũng không thu phục nổi nó! Người nói người trên thiên giới không có lòng tham ư? Đều có lòng tham hết, chín trăm năm trước Kim Luân tiên nhân tại thiên giới vì đồ vật này mà làm náo loạn một lần, chuyển dời cả tam sơn ngũ nhạc, cuối cùng tìm thấy nó tại Bồng Lai đông hải, kết quả không thu phục được nó, chút nữa lại bị nó hấp thụ sạch linh khí, mang tiếng là kim thân bất hoại mà thiếu chút nữa biến thành cái xác khô! May mà ta đi qua cứu hẳn một mạng, hắc hắc...” Nói đến đây Bồ Đề tổ sư cười lạnh không thôi.

“Hấp thành xác khô?” Tiểu Lôi cảm thấy ớn lạnh.

Bồ Đề tổ sư nói: “Không sai! Đồ vật này khi ở trong tay Kim Thiên tử, bị nguyên thần của hẳn luyện hóa, trở thành pháp bảo Phật môn, nhưng nó rời Kim Thiên tử mấy ngàn năm rồi, không bị áp chế, đã sớm thành... rồi! Ủ, đơn giản mà nói là: “Đồ vật này đã sớm tu luyện thành tinh rồi”

“Hừ hừ...” Tiểu Lôi tí nữa thì bị nước miếng..., trợn trừng con ngươi nhìn tay kia của mình, cái đồ vật như trứng gà trong chưởng tâm: “Tu luyện thành tinh?”

“Ở đây chẳng có điều gì kỳ quái” Bồ Đề tổ sư thản nhiên tiếp tục nói: “Thế gian vạn vật đều có tính mạng. Chim bay, thú chạy, cây cối... nếu có cơ duyên hấp thu được thiên địa linh khí đều có thể thành tinh, lại càng chưa nói tới đồ vật này linh khí đã có thừa. Trên đời đã có xà tinh, hồ ly tinh, tại sao nó không thể thành tinh?”

Tiểu Lôi trầm mặc một hồi rồi nói: “Nó thành tinh, bây giờ dính ở trên người ta, thế là thế nào?”

Bồ Đề giải thích: “Chuyện này gọi là sống ký sinh. Người hãy xem trường hợp đám cua sống ký sinh bên bờ biển. Hạt châu này cũng giống như thế, nó có thể tự thân phát triển, chỉ cần tìm một chủ thể ký sinh để ký dưỡng tại nơi đó. Chín trăm năm trước ta tại Bồng Lai đông hải gặp Kim Luân tiên nhân, chính hắn bị đồ vật này dính vào, kết quả một thân linh khí chút nữa đã bị nó hút sạch! Dù ta cứu hắn được một mạng, nhưng hắn vốn là đại la kim tiên tại thiên giới, tu vi còn lại chỉ vụn vụn chưa được ba thành, lúc đó ta nhất thời chủ quan không bắt được nó, không biết nó tìm đến nơi nào. Dần dần đã tìm được một trăm năm, nhưng không tìm thấy. Ta nguyên đã muốn bỏ cuộc nhưng, sau lại vô tình nghe một vị lão hữu giảng kinh mới biết được lai lịch của đồ vật này. Tên tiểu tử nhà ngươi có bao nhiêu tu vi mà dám chọc vào nó?”

231. Chương 231: Tái Tạo Kim Thân

“Bây giờ ngươi đã chọc vào rồi, ngươi muốn thoát khỏi cũng không thể. Trừ phi ngươi chịu bỏ toàn bộ tu vi, hắc hắc... lúc đầu khi ta cứu Kim Luân tiên nhân, nó cũng dính trên tay của Kim Luân tiên nhân, không còn cách nào, chỉ có thể một kiếm chém đi bàn tay của Kim Luân tiên nhân. Kết quả, một thân linh khí của Kim Luân tiên nhân, theo chỗ bị chém tràn ra ngoài, thu lại không được. cũng may là đạo tâm của hắn vững chắc, chỉ bị mất đi khoảng bảy thành chân nguyên, lúc này mới bảo hộ được tính mạng....Ta hỏi ngươi, đạo tâm của ngươi thế nào?”

Tiểu Lôi ngáp dài nói: “Kém! Không chỉ là kém thường! May mà lúc bọn họ thuyết phục ta chém đứt bàn tay, ta đã cự tuyệt. Nếu không, linh khí của ta đã mất sạch rồi!”

“Thứ đó lợi hại như vậy đó. Cho dù ngươi có quyết tâm chặt tay thì cũng chỉ vô dụng mà thôi. Nó đã phong tỏa nguyên thần của ngươi, cho dù có tự đoạn cánh tay, một khi có vết thương là linh khí sẽ nhân cơ hội mà tràn ra ngoài liên tục... nó ký sinh trên thân thể của ngươi, ngày qua ngày chậm rãi hấp thụ linh khí của ngươi. Ta nói cho ngươi biết, hiện tại thứ này đã có chút dấu hiệu thành tinh, nhưng chưa thật sự thành tinh. Một khi hấp thụ đủ linh khí, thật sự thành tinh, thì hắc hắc...!”

Tiểu Lôi đột nhiên rung mình một cái, trong lòng chợt nhớ đến một thứ.

Xích Châu này bình thường đã đáng sợ như thế...giống như một thứ mà con người đã biết - tế bào ung thư!

Nó giống như tế bào ung thư, ký sinh trên thân thể con người, hấp thụ chất dinh dưỡng để tự dưỡng. Nhưng sau khi tế bào ung thư trưởng thành, người bị ký sinh sẽ tử vong...

“Nhưng... dù sao cũng là Phật môn chí bảo, làm sao có thể tà ác như vậy được?”

“Hừ, nếu nó chịu sự khống chế của nguyên thần Kim Thiên tử, tất nhiên sẽ là một món bảo bối! Nhưng nó đã thoát ly khỏi nguyên thần Kim Thiên tử mấy ngàn năm rồi!”

Tiểu Lôi suy nghĩ một lát, cẩn trọng nói: “Bồ Đề tổ sư...nếu người có thể mượn được lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, thì chắc cũng có biện pháp đối phó phải không?”

“Ha ha! Tiểu tử này, bây giờ đã biết sợ rồi sao?” thanh âm Bồ Đề mang theo vài phần trào phúng: “Người yên tâm, lần đầu tiên gặp nó, vì sự có hơi rối loạn, hiện tại không cần sợ nó nữa, chỉ cần dùng lò luyện đan này đốt ba ngày ba đêm, là có thể luyện hóa được rồi!”

Tiểu Lôi thở phào, lớn tiếng nói: “Tốt quá rồi, vậy ông hãy phóng hỏa đốt nó đi, ta sẽ chờ.”

Sợ rằng trên thế gian không còn ai lại có thể có tạo ngộ kỳ lạ như hắn.

Bị nhốt trong lò luyện đan suốt hai ngày hai đêm, chung quanh hơi nóng hầm hập, ngay cả có “Thủy Hoàn Đan” trong miệng, hắn cũng phải chịu không ít khó khăn, tóc cơ hồ toàn bộ cháy vàng, từng sợi cong queo, thân thể khô khốc, không có một giọt mồ hôi. Tiểu Lôi cảm giác mình như là một con cá sấy khô, toàn thân từ trên cao xuống thấp không có một chút nước. Nếu trong miệng không có Thủy hoàn đan và trên người mặc chiếc áo nghe nói là được Cửu Thiên Huyền Nữ gì đó dùng mây chiều dệt thành, thì đã bị cháy thành tro bụi từ lâu.

Bồ Đề tổ sư ở bên ngoài luôn trò chuyện với Tiểu Lô, hần hết sức tò mò, nhin không được mở miệng hỏi rất nhiều điều. Nhưng Bồ Đề tổ sư mặc dù nhìn như trò chuyện rất thoải mái, riêng về Tà nguyệt Tam tinh động cùng mấy người đồ đệ thì lại tuyệt không hề đề cập đến. Tiểu Lô cố gắng hướng câu chuyện về việc Khinh Linh tử khổ công tìm kiếm Nghịch Thiên Quyết, muốn tìm con khỉ mà báo thù. Vậy mà Bồ Đề tổ sư nghe xong, chỉ cười ha ha, chỉ nói qua loa một ít mà thôi.

Dù vậy, ngoại trừ các vấn đề này ra, Tiểu Lô vô luận hỏi cái gì, Bồ Đề tổ sư cũng sẵn lòng giải thích chi tiết. Trong lúc Tiểu Lô hỏi một vài vấn đề pháp thuật, nói về Nghịch Thiên Quyết và Nghịch Thiên kiếm, Bồ Đề tổ sư bỗng dừng trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói: “Bộ kiếm thuật này của ta, uy lực rất mạnh nhưng lại phạm luật trời, ngoài ra còn phải tu luyện kiếm thuật đạt mức cao nhất, mới có thể thể hiện toàn bộ uy lực...bên trong lại có một vấn đề cực kỳ khó khăn, sợ rằng thế gian này không ai có thể tu luyện đến cực hạn được.”

Tiểu Lô vội hỏi đó là vấn đề gì, nhưng Bồ Đề tổ sư lại không chịu nói.

Không biết tại sao, trong tâm trí Tiểu Lô đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ... Bồ Đề tổ sư này, không chỉ là “biết” về Nghịch Thiên kiếm, mà còn có những hiểu biết rất cao thâm về kiếm thuật.

Tuy thế, ngoài Nghịch Thiên Quyết và Nghịch Thiên Kiếm, khi Tiểu Lô nhắc tới các pháp thuật của các đại tông phái khác trong thiên hạ, Bồ Đề tổ sư chỉ nghe xong rồi cười khẩy ra vẻ khinh thường mà thôi.

Khi nói đến Côn Luân phái, Bồ Đề tổ sư chỉ nói: “Côn Luân sơn chỉ là tiểu môn phái, tuy vậy do thờ phụng Tây Vương mẫu, dựa vào một chút pháp thuật nông cạn Tây Vương mẫu lưu lại, mà cũng có thể trở thành đệ nhất tông môn tu tiên tại phàm gian.”

Về phần Tiên Sơn phái, Bồ Đề cười nói: “Công pháp Tiên Sơn phái cũng có chút đặc thù, chỉ là toàn bộ đều là nữ tử, rõ ràng là một bộ pháp thuật rất hay, lại biến thành màu mè. Nói về Nghê Thường Vũ Bộ của các nàng, chỉ để ngắm nhìn chứ không dùng được. Về tổ sư sáng lập của Tiên Sơn phái, ta còn chút khâm phục, nhưng nói về Nghê Thường Vũ Bộ...hắc hắc, chỉ là hoa hòe hoa sói mà thôi, nếu so về cước lực, thì cũng chỉ là tốc độ rùa bò mà thôi. Cái gì ”Đằng vân giá vũ“, ta xem căn bản cũng chỉ là ”Ô quy ba vân” thôi!”

Tiểu Lô vốn đã có chút khinh thường, nghe vậy không khỏi cười thầm trong lòng: Sao mình có thể ngu ngốc đến vậy! Côn Luân phái, Tiên Sơn phái tại nhân gian lợi hại thế nào, cuối cùng cũng chỉ là tông phái dưới nhân gian. Sao có thể lọt vào pháp nhãn của vị Bồ Đề tổ sư, thần tiên chân chính được? Người ta là ai? Bồ Đề tổ sư! Tổ tiên tây phương giáo! Đào tạo ra một đồ đệ có thể đại náo thiên cung!

Nghĩ đến đây, Tiểu Lô chợt nghe thấy Bồ Đề tổ sư bên ngoài cười nói: “Tiểu tử này cũng giáo hoạt lắm! Biết rõ thân phận của vị sư, lại còn truy vấn vị sư về pháp thuật phàm gian, rốt cuộc có mục đích gì?”

Tiểu Lô động tâm, không trả lời, lại nghe Bồ Đề tổ sư nói tiếp: “Tốt lắm, ngươi ở trước mặt ta cố ý nói về Nghê Thường Vũ Bộ của Tiên Sơn phái, ta hiểu mục đích của ngươi rồi! Hắc hắc, ngươi tưởng ta có Cân Đầu Vân phải không? Cũng không khó lắm, ngươi muốn vị sư truyền cho Cân Đầu Vân, cũng không phải không thể được...”

Tiểu Lô nghe đến đó, tâm tình kích động, suýt chút nữa nhảy dựng lên, nhiệt huyết sôi trào...

Cân Đầu Vân!

Mẹ!

Mẹ nó!

Cân Đầu Vân!

Một cái lộn người, bay được một vạn tám nghìn dặm chính là Cân Đầu Vân!

Nghĩ tới đó, Tiểu Lô vội vàng hô to: “Muốn học, muốn học! Bồ Đề tổ sư, ông hãy dạy ta đi! Ấy...còn nữa...”

“Còn cái gì?”

Tiểu Lô cười hì hì: “Nếu lão nhân gia không thấy phiền toái... dạy luôn cho ta bảy mươi hai phép biến hóa đi!”

“Hừm, lòng tham vô đáy!” Bồ Đề tổ sư lạnh lùng nói một câu, rồi đột nhiên quát to: “Cẩn thận, cẩn thận! Đến giờ rồi!”

Vừa dứt lời, Tiểu Lô cảm thấy bốn phương tám hướng nhiệt độ tăng dần lên, bên tai nghe tiếng ngọn lửa gào rú, mắt thấy chung quanh lò luyện đan bắn ra tám ngọn lửa kim sắc.

“Oa! Tam muội chân hỏa!” Tiểu Lô sợ đến hồn phi phách tán, kêu lên: “Tam muội chân hỏa!”

Hắn không sợ lửa, nhưng đây chính là tam muội chân hỏa, thực sự là rất kinh hãi.

“Tiểu tử đừng nói nhiều nữa!” Bồ Đề tổ sư ngữ khí nghiêm túc: “Mau nhắm mắt lại, thu liễm tinh thần, ổn định tâm trí! Ta sẽ truyền cho ngươi một bộ khẩu quyết, ngươi dựa theo đó bảo hộ nguyên thần của mình! Trong miệng ngâm chặt Thủy hoàn đan!”

Tiểu Lô cướp lời: “Lão nhân gia đừng nói là sẽ phóng tam muội chân hỏa ra chứ?”

“Hừm! Không cần tam muội chân hỏa, nhờ vào lò luyện đan kia mà có thể thiêu hóa nó sao? Hừm! Hai ngày trước bất quá chỉ là làm nóng thôi, bây giờ đã đủ nóng, lúc này phóng ra tam muội chân hỏa mới có thể luyện hóa được! Ngươi an tâm, ta đã cho ngươi chiếc áo choàng bảo hộ, lại còn có Thủy hoàn đan, ít nhất có thể bảo vệ cho thân thể ngươi, ngay cả khi thân thể ngươi không chịu đựng nổi, ta truyền cho ngươi khẩu quyết này sẽ giúp ngươi bảo hộ nguyên thần, không bị thất tán. Cho dù đến cuối cùng thân thể bị phá hủy, ta sẽ tìm vài thứ tái tạo kim thân cho ngươi là được!”

Tiểu Lô chưa kịp hồi đáp, Bồ Đề tổ sư đột nhiên ngâm nhẹ một tiếng...

Thanh âm lao thẳng vào sâu bên trong nội tâm Tiểu Lô. Kêu “Ong” một tiếng, tai đột nhiên ù đi, mắt, mũi, tai, ngũ quan trong giây lát mất hết tri giác. Chung quanh, tam muội chân hỏa mãnh liệt bùng lên, Tiểu Lô cảm giác được từng mảng da thịt cháy xèo xèo, đau đớn muốn chết.

Vào lúc đó, giọng nói của Bồ Đề tổ sư từng chữ từng chữ vọng vào trong tâm trí, mặc dù toàn thân đau đớn, ngũ quan mất hết, nhưng các chữ này hiện ra rất rõ ràng, đúng là một bộ khẩu quyết!

Tiểu Lô mặc dù thần trí mơ hồ, nhưng trong tâm trí vẫn còn một chút tỉnh táo, nhanh chóng dựa theo khẩu quyết, tay đặt trên linh đài, vận pháp lực, bảo hộ nguyên thần...

Ngọn lửa xung quanh thiêu đốt không biết bao lâu, toàn thân Tiểu Lô bắt đầu đau nhức, sau đó thân thể cơ hồ mất đi cảm giác. Trong cơn choáng váng, thậm chí còn sinh ra ảo giác: thân thể của ta bị thiêu cháy hết rồi chẳng? Như thế nào lại không còn cảm giác đau đớn nữa?

Vào lúc này, rốt cuộc hắn cũng có lại một chút cảm giác, đó là bên tay trái vốn đang có viên Xích Châu!

Hắn cảm giác rõ ràng nắm được vật trong bàn tay, rồi phảng phất vùng vẫy muốn thoát nhanh ra ngoài, sau đó thậm chí còn nghe được tiếng da thịt bị xé rách. Một thứ gì đó đã thoát ra khỏi bầy tay của hắn, bay vọt lên cao, tựa hồ nghe thấy tiếng nó rít lên, đánh đỉnh đồng liên tục vào lò luyện đan, tốc độ càng ngày càng chậm, rồi đột nhiên phình to ra!

Bình thường vốn chỉ nhỏ như quả trứng, tựa như quả bóng được bơm phồng lên, biến thành quả đào, rồi thành quả dưa hấu, cuối cùng nghe một tiếng cắc trong trẻo vang lên. Từ nơi đó mở ra một cái khe, cái khe dần dần mở rộng ra, kéo dài hết toàn thân viên xích châu, cuối cùng nghe “ầm” một tiếng, viên xích châu vỡ ra!

Vô số mảnh nhỏ bị tam muội chân hỏa đốt cháy, lập tức biến thành tro bụi...

Tình huống hết sức kỳ lạ! Hạt xích châu biến thành vô số hạt bụi, không phải màu hồng cũng không phải màu xanh, ánh lên thất sắc bảo quang, ngọn lửa vốn là kim sắc tam muội chân hỏa, nhưng bị các hạt bụi bao phủ, cả lò luyện đan đều biến thành thất sắc hỏa diễm.

Tiểu Lô khoanh chân ngồi trong ngọn lửa, bộ quần áo và áo khoác trên người, dần dần co lại trong lửa, bất quá cũng miễn cưỡng có thể bảo hộ thân thể. Nhưng lúc ngọn lửa biến đổi thành bảy màu tiểu Lô kinh hãi kêu lên một tiếng, phát hiện chiếc áo choàng được dệt ra từ mây chiều bởi Cửu Thiên Huyền Nữ, đột nhiên bị thiêu rụi, rơi lả tả xuống đất.

Nhìn thấy tiên y hộ thể bị thiêu cháy, Tiểu Lô càng hoảng sợ, ai oán kêu lên: “Mạng ta xong rồi!”

Dùng mắt thường có thể thấy, Tiểu Lôi thậm chí không cảm giác được sự đau đớn nào, da thịt trong nháy mắt đã bị cháy sạch, máu thịt hóa thành tro tàn, từng mảng, từng mảng rơi lả tả. Nhìn cảnh này, Tiểu Lôi kinh hãi không thôi!

Nhìn thấy thân thể chính mình bị thiêu đốt, cũng không cảm giác được sự đau đớn nào, cuối cùng cơ nhục bị bóc ra, chỉ còn trơ lại một bộ xương!

Tiểu Lôi sợ đến nỗi thốt không ra lời nào!

Ngọn lửa bảy màu bắt đầu lan đến xương cốt, đột nhiên dị tượng xảy ra, nhìn thấy xương cốt đều bị bao phủ một tầng khí bảy màu nhàn nhạt, lập tức chỉ trong giây lát, trước ngực, một khối huyết nhục bắt đầu tự sinh trưởng lan ra ngoài, các mạch máu nhẹ nhàng di chuyển một cách khó khăn, gặp nhau cùng một chỗ, rồi biến thành huyết nhục hoàn chỉnh... sau đó bộ da sinh trưởng rồi nhanh chóng lan ra khắp nơi...

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, Tiểu Lôi dần dần có cảm giác trở lại, ngọn lửa cũng trở nên ảm đạm, bảy màu sắc cũng dần tiêu thất, lò luyện đan trở nên yên tĩnh, Tiểu Lôi thử vươn tay nắm nhẹ một cái...

Đúng rồi, bàn tay này là của mình!

Chẳng lẽ vừa rồi mình bị hỏa thiêu đến nỗi hồ đồ, rồi sinh ra ảo giác chăng?

Khe khẽ cấu một cái, rồi lại cắn lên đầu lưỡi...đúng vậy, thân thể này cũng là của chính mình!

Không phải ảo giác! Bởi vì hiện tại toàn thân từ trên xuống dưới tất cả y phục đều bị biến thành tro tàn hết, cả người trần trụi!

Cảm thấy mơ hồ, Tiểu Lôi cảm giác chính mình có chút bất đồng...“hẳn là” có chút bất đồng...

Ngọn lửa trong lò luyện đan đã tắt, nhưng lò luyện đan lại không hề tối tăm! Tiểu Lôi rõ ràng nhìn thấy thân thể mình mơ hồ tỏa ra bảy màu rực rỡ...

Một đạo ánh sáng chảy trên da thịt của hắn từng vòng, rồi chậm chậm tản mát. Hắn đang cảm thấy cổ quái, nghe âm một tiếng, cửa lò mở ra.

“Làm sao thế? Không nở đi ra à?” Bên ngoài vang lên thanh âm của Bồ Đề tổ sư.

Tiểu Lôi sờ lên đầu mình...nhẫn thín, một cọng lông cũng không có, trên lông mày cũng không có một cọng lông mi nào.

Tiểu Lôi cố gắng đè nén nội tâm kích động, chậm rãi đứng thẳng lên trong lò luyện đan, lộ đầu ra ngoài, cảm thấy bốn phương tám hướng đều là ánh sáng chói mắt...nhìn không được nhắm tịt mắt lại, qua vài giây mới mở ra lần nữa.

Mơ hồ, trong tầm mắt, phẳng phất biến thành bảy màu sắc rực rỡ, màu sắc cũng chỉ thoáng một chút, rồi lại biến mất trở lại bình thường. Thị lực Tiểu Lôi dần dần trở nên rõ ràng, nhìn thấy bên ngoài lò luyện đan có một người đứng đấy.

Hắn vừa nhìn qua, sắc mặt đã trở nên cổ quái:“Ông...ông chính là Bồ Đề tổ sư sao? Hình dáng của người...”

232. Chương 232: Bồ Đề Tổ Sư

Bồ Đề tổ sư rốt cuộc là ai?

Kỳ thật vấn đề này không ai rõ ràng cả. Tiểu Lôi học vấn cao thâm, biết rõ các loại nhất khí hóa tam thanh, nhất đạo truyền tam hữu gì đó trong thần thoại, hoặc là các vị thần tiên trên thiên đình, tam thiên chư phật của thế giới cực lạc phương Tây v. v...

Nhưng Bồ Đề tổ sư rốt cuộc là ai, lại là một chuyện rất mơ hồ. Trong truyền thuyết, Bồ Đề tổ sư là thần tiên hải ngoại, lai lịch không thể tra rõ, duy nhất một câu chuyện uy danh hiển hách chính là dạy dỗ được một đồ đệ Tôn Ngộ Không thần thông quảng đại. Chỉ trong bảy năm ngắn ngủi, đã huấn luyện được một đồ đệ có thể đại náo tại Lăng Tiêu bảo điện của thiên đình...

Nhưng hiện tại, nhân vật trong truyền thuyết lại đứng trước mặt Tiểu Lôi.

“Ông...ông chính là Bồ Đề tổ sư à? Nhìn hình dáng của ông....”

Trước mặt hắn là một ông già cao lớn, trong ấn tượng của mọi người, các thần tiên đều có vẻ mặt hồng hào, hình tượng trang nghiêm, còn vị Bồ Đề tổ sư này sắc mặt vàng vọt, cầm lơ thơ vài sợi râu ngắn ngủn, mặt lộ vẻ cười cợt, đôi mắt ti hí, mặc một chiếc trường bào lập dị, không phải đạo cũng không phải tăng, nhìn có chút dơ bẩn. Tóc buộc qua loa thành hai búi, còn lại bay loạn. Một ông già trông cầu thả, nhếch nhác như vậy lại chính là Bồ Đề tổ sư được sao? Là vị đã đào tạo ra đệ nhất anh hùng từ cổ chí kim sao?

Bồ Đề nhìn Tiểu Lôi, nhếch mép cười nói: “Thầy sư phụ, tại sao không thi lễ hả?”

Tiểu Lôi thần trí lúc này mới hồi phục, nuốt nước bọt hỏi: “Có thật ông chính là Bồ Đề tổ sư?”

Bồ Đề có chút cau mày: “Ta mạo danh làm gì? Không phải Ngọc Hoàng đại đế, cũng không phải Như Lai Phật tổ, mạo danh tên này thì có được gì đâu.”

Tiểu Lôi thở dài: “Vậy ông chính là sư phụ của Tôn Ngộ Không và Kinh Linh Tử à?”

Nhìn thấy Bồ Đề gật đầu, Tiểu Lôi lập tức quỳ xuống bái lạy: “Xin ra mắt Bồ Đề tổ sư!”

Bồ Đề cau mày, nhìn hắn nói: “Sao ngươi không gọi là sư phụ hả?”

“Sư phụ? Ông có thật muốn thu nhận ta làm đồ đệ không?”

“Đó là tự nhiên thôi.” Bồ Đề chỉnh sắc nói: “Ta biết ngươi đang học pháp thuật của Tiêu Dao phái,...Hừm, tiểu tử Tiêu Dao Tử kia có bản lĩnh gì mà đòi làm sư phụ của ngươi. Ngươi tạo hóa vô song, cơ duyên phúc trạch thâm hậu, ngươi tưởng ai cũng có thể nhận làm sư phụ của ngươi à? Tên Tiêu Dao Tử đạo hạnh quá kém, thu ngươi là đồ đệ, theo mệnh số căn bản là không thể hưởng được phúc trạch, cố thu ngươi làm đồ đệ, chỉ sợ rằng giảm đi phúc thọ của hắn mà thôi. Nghe nói ngươi bây giờ không còn là người của Tiêu Dao phái nữa, đã bị trục xuất ra khỏi sư môn. Tốt lắm, tốt lắm!”

Tiểu Lôi trong lòng khó chịu, đứng lên nói: “Ông nói lời này không dễ nghe chút nào! Một thân pháp thuật của ta đều là nhờ Tiêu Dao phái truyền cho, Tiểu Dao Tử là sư phụ ta, không thể là giả được, ông không nên xuất ngôn bất kính như thế!”

Bồ Đề cười ha ha, khoanh chân ngồi xuống, nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt có chút cổ quái.

Tiểu Lôi nhìn xung quanh, thấy mình vẫn ở trong sơn động, tứ phía đều là vách đá, không thấy cửa động, trên trần đính bảy viên dạ minh châu, sắp xếp theo phương vị bắc đẩu thất tinh, chiếu rọi khắp sơn động sáng như ban ngày.

“Nhà người trách ta gọi Tiêu Dao Tử là tiểu tử hả?” Bồ Đề đột nhiên cười nói: “Thật ra ngươi cũng có chút hiếu tâm, tôn sư trọng đạo.”

Tiểu Lôi lắc đầu, nói: “Tôn sư trọng đạo à? Thường ngày tại Tiêu Dao phái, ta vẫn hay gọi là lão ta là lão đầu tử, làm gì nói đến việc tôn trọng! Sư phụ ta không thích tỏ vẻ tôn trọng ở ngoài miệng, trong lòng ta tôn kính lão là đủ rồi!”

“Hay lắm, hay lắm! Trên thế gian nhiều người ngoài miệng thì tôn kính nhưng trong lòng thì chưa chắc. Chỉ cần trong lòng tôn kính là đủ rồi. Tốt lắm! Ta gọi Tiêu Dao Tử là tiểu tử, kỳ thật cũng không ngạc nhiên, ngươi cho dù gọi hắn ra đập đầu với ta, thì cũng không có gì là nhục nhã cả. Ngươi có biết ta là ai không?”

“Ông...tất nhiên là Bồ Đề tổ sư rồi.” Tiểu Lôi chép miệng.

“Hừm...tiểu tử, ngươi nghe cho kỹ đây!” Bồ Đề tổ sư mỉm cười, khẽ ho khan một tiếng, ngâm nga: “Phu nhân giả, phạm thai nội vi khí, khí thượng vi thân. Như luyện thần giả tiên cổ kỳ khí, cổ khí tiên tu thai. Thai cường khí thịnh, khí thịnh tắc thần cường, khước nhất bất khả dã. Thị vi luyện thần, tiên cường kỳ thai, kiên cổ kỳ thể, căn cốt cường nhận.”

Tiểu Lôi mới nghe câu đầu tiên, sắc mặt lập tức biến đổi, Bồ Đề tổ sư vừa đọc xong, hắn nhảy dựng lên, kinh hãi nói: “Cái này, cái này là Nghịch Thiên Quyết của Tiêu Dao phái ta mà. Ông... ông sao lại đọc được cả Nghịch Thiên Quyết!”

Bồ Đề tổ sư cười nói: “Nghịch Thiên Quyết có cái gì kỳ lạ lắm đâu, ngay cả Nghịch Thiên Kiếm, ta cũng có thể đọc ra.”

Tiểu Lôi trợn mắt, há hốc mồm, nhìn chằm chằm Bồ Đề tổ sư: “Ông như thế nào lại biết được...a, đúng rồi, ông là thần tiên, nên có khả năng đoán được chính xác như vậy...nhưng...” Tiểu Lôi ôm đầu, thống khổ nói: “Nhưng cho dù có thể đoán, cũng không thể đoán được Nghịch Thiên Quyết...”

Bồ Đề tổ sư nén cười, đột nhiên lấy tay búng vào trán Tiểu Lôi một cái, làm cho hắn ngã ngối ở trên đất, quát to: “Tiểu tử vô tri! Nghe nói tiểu tử ngươi ngày thường cơ trí như quỷ, sao bây giờ lại không đoán ra được như vậy? Ta nói cho mà biết! Cái gì Nghịch Thiên Quyết hay Nghịch Thiên kiếm, tất cả vốn đều do ta sáng tạo ra!”

Những lời này thật sự làm cho Tiểu Lôi biến sắc.

“Ông...ông sáng tạo ra?” Tiểu Lôi nói: “Đây là thần công tuyệt học trấn môn của Tiêu Dao phái ta, như thế nào lại do ông sáng tạo ra được cơ chứ?”

Bồ Đề tổ sư lắc đầu: “Ta hỏi ngươi, Tiêu Dao Tử khi truyền cho ngươi Nghịch Thiên Quyết có nói cho ngươi biết khai sơn tổ sư sáng tạo ra như thế nào không?”

“Chuyện này...”

“Hừm, ta hỏi ngươi, tu vi hiện tại của ngươi, cũng không tầm thường. Theo như ngươi thấy thì Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên kiếm có uy lực như thế nào?”

“Rất mạnh! Thật sự là quá mạnh mẽ. Nếu tu luyện đến tận cùng sẽ thiên thượng địa hạ vô địch thủ!”

“Chính là như vậy...” Bồ Đề tổ sư than thở: “Nhưng nếu thật sự lợi hại như thế, khai sơn tổ sư gia Tiêu Dao phái có thể sáng tạo ra pháp thuật lợi hại như vậy, nhất định sẽ đại danh鼎鼎 trong giới thần tiên...vì sao ngươi lại không nghe nói qua trên trời có một vị thần tiên lợi hại như thế hả?”

“Cái này...” Tiểu Lôi cũng không nói được gì.

Quả thật trong lòng hắn cũng tồn tại nghi vấn này từ lâu. Nếu Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên kiếm lợi hại như vậy, tại sao lại chưa nghe qua tên tuổi gì của khai sơn tổ sư Tiêu Dao phái?”

“Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên kiếm vốn là do ta sáng tạo ra...” Bồ Đề tổ sư thản nhiên nói: “Nói cho cùng, tổ sư khai sơn Tiêu Dao phái gì đó, bất quá cũng chỉ là một đệ tử của ta mà thôi!”

“Khoan đã...khoan đã...” Tiểu Lôi day day hai bên Thái dương huyệt: “Đồ đệ của ông? Đồ đệ của ông không phải là chỉ có bọn Khinh Linh tử và Tôn Ngộ Không thôi mà... sao chưa nghe nói đến còn có một vị đồ đệ lợi hại như vậy?”

Bồ Đề tổ sư trầm mặc một lát, rồi cười nói: “Chuyện này, nói ra dài lắm...lại lịch của ta, ngươi biết được bao nhiêu?”

“Chỉ biết ông là Bồ Đề tổ sư, thần thông quảng đại, đào tạo một Tôn Ngộ Không bảy mươi hai phép biến hóa cùng Cẩn Đầu Vân, còn có thuật trường sinh bất tử...”

Bồ Đề cười to, phất tay nói: “Ngươi ngồi xuống đây, vì sư sẽ kể cho ngươi nghe một câu chuyện xưa...”

Tiểu Lôi biết Bồ Đề kể ra không phải là chuyện đùa, nói không chừng là một câu chuyện bí mật, lập tức cung kính ngồi xuống, không dám có chút bất kính.

” Chuyện kể rằng tại thế giới hỗn độn sơ khai, thế gian khí tượng khai hóa, vạn vật sinh trưởng, cuộc sống nhân gian phồn thịnh... Vào lúc Trung thổ có Hiên Viên hoàng đế đại chiến với Ma thần Xi Vưu, mới khai sáng ra nhân gian khí tượng. Sau đó đến thời kỳ Thương Chu, có Khương Tử Nha trợ Chu phạt Thương Trụ vương, kết quả dẫn đến tiên ma đại chiến. Khi Khương Tử Nha khai bảng Phong thần, mới có thiên giới để các vị tiên nhân trở về, người nào về chỗ đó. Tiên giới phương Đông là coi đạo là chính, nhưng phương Tây như thế nào, ngươi có biết không?”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Chẳng lẽ là thế giới cực lạc Tây Phương gì đó?”

Bồ Đề tổ sư gõ vào trán hấn một cái: “Nói nhảm! Lúc ấy trên thế giới còn chưa có Như Lai, làm sao có thể có Tây Phương thế giới cực lạc được chứ?”

Ngay sau đó, Bồ Đề tiếp tục kể: “Chuyện kể vào lúc đó, Tây phương có Tây phương giáo, giáo nghĩa của Tây phương giáo tương tự với Đạo giáo Đông thổ, nhưng cũng có bất đồng. Tây phương giáo có hai vị thủy tổ, một người tên là “Tiếp Dẫn”, một người tên là “Chuẩn Đề”, chính là Tây phương Giáo chủ. Lúc ấy, Chu Vũ vương phạt Trụ, dẫn đến thiên hạ tiên ma đại chiến, Thông Thiên giáo chủ bày “Tru Tiên trận” cùng “Vạn Tiên trận” vây khốn Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thái Thượng Lão quân. Kết quả phải thỉnh hai vị Giáo chủ Tây phương Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đại phá trận pháp, lúc đó mới thắng được Trụ vương.” (tham khảo theo “Phong Thần Diễn Nghĩa”-TG)

“Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chính là Tây phương Giáo chủ, Tây phương giáo này nói giống đạo cũng không phải, mà giống Phật cũng không phải. Hai người đều thần thông quảng đại, về sau khi Khương Tử Nha phong thần, các lộ tiên nhân trong thiên hạ đều tự quay về vị trí, hai vị Tây phương Giáo chủ lại trở về Tây phương. Chuyện kể trăm ngàn năm sau, Tiếp Dẫn tu luyện thành Bất Diệt Kim Thân cao sáu trượng, sáng lập ra Phật giáo, Tây phương giáo cũng hòa nhập với Phật giáo, từ đó về sau trên thế gian không còn Tây Phương giáo nữa. Tiếp Dẫn sáng lập ra Phật giáo, pháp hiệu đổi thành...Như Lai!”

Tiểu Lôi nghe thế, trợn tròn mắt, trong lòng kinh hãi, lại nghe Bồ Đề tiếp tục kể: “Tiếp Dẫn biến thành Như Lai, trở thành Phật gia chi tổ. Mặt khác, vị giáo chủ còn lại của Tây phương giáo chính là Chuẩn Đề, quyết tâm ẩn cư trong rừng...hắc hắc, toàn bộ Tây phương giáo trở thành Phật giáo, Chuẩn Đề không muốn ở lại Tây phương thế giới cực lạc, nên bỏ đi vân du thiên hạ...Vì Chuẩn Đề không muốn tái kiến Như Lai, không muốn mọi người nhận ra mình, nên đã sửa lại pháp danh của mình...từ đó, pháp danh của Chuẩn Đề đổi thành ...Bồ Đề.”

“A” Tiểu Lôi kêu to kinh ngạc, trợn mắt nhìn Bồ Đề tổ sư: “Ông...ông...ông nói, ông chính là Chuẩn Đề, là đồng môn sư huynh đệ với Như Lai Phật tổ phải không?”

Suy nghĩ một lát, Tiểu Lôi cảm thấy câu chuyện này không thể tưởng tượng nổi, nhưng bình tĩnh suy nghĩ lại, quả thật cũng có chút đạo lý.

Bồ Đề tổ sư thần thông quảng đại, nhưng lại không nổi danh, nếu không nhờ có Tôn Ngộ Không, thiên hạ sao có thể biết đến danh tự Bồ Đề được chứ? Một người thần thông quảng đại như thế, làm sao lại có thể không ai biết đến danh tự được?

Về câu chuyện cổ xưa của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Tiểu Lôi thật ra không biết gì nhiều. Dù sao truyện Phong thần được kể lại từ rất lâu rồi, trong truyền thuyết Phong thần, Tây phương Giáo chủ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều hết sức thần thông quảng đại.

Trầm mặc một lúc lâu, Tiểu Lôi dài giọng nói: “Nói như vậy...ông chính là Tây phương Giáo chủ Chuẩn Đề...”

“Không sai!” Bồ Đề cười nói: “Nghịch Thiên Kiếm cùng Nghịch Thiên Quyết là do ta lúc đó vẫn còn pháp danh Chuẩn Đề sáng tạo ra. Như Lai sáng tạo ra Phật giáo, cả Tây phương biến thành Phật môn thế giới cực lạc, Tây phương giáo đã hòa nhập vào Phật môn, nhưng chưa chắc tất cả mọi người đều vui mừng. Ta tất nhiên cũng có môn nhân, nhưng lại nhân văn dã hạc, dạo chơi thiên hạ, tiêu dao tự tại rồi đi. Tổ sư Tiêu Dao phái vốn là một đệ tử của ta, mặc dù học được Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên kiếm, nhưng đáng tiếc, cả đời hấn tu luyện cũng không đến được chỗ cao thâm...hắc hắc, đừng nói đến hấn, sau này trong tất cả các đời chưởng môn Tiêu Dao phái, có ai thật sự luyện đến thiên hạ vô địch hay không? Người có nghe nói về nhân vật nào trong Tiêu Dao phái vô địch thiên hạ hay không?”

“Điều này...quả thật không có...” Tiểu Lôi chợt nói: “Nhưng ta vẫn còn có một chuyện không nghĩ ra...ông rõ ràng là Bồ Đề tổ sư của Tà nguyệt Tam tinh, động phủ của ông là ở núi Linh Đài Phương Thốn, động Tà nguyệt Tam Tinh, sao lại là Tây phương giáo?”

“Hắc hắc...khi đó trên thế gian đã không còn Tây phương giáo, chỉ có Phật giáo mà thôi. Bất quá Tây phương giáo là tiền thân của Phật giáo, giáo nghĩa có chỗ giống nhau...về địa phương này, ta thật ra muốn khảo thí người một chút...Linh Đài Phương Thốn ...hắc hắc, “Linh Đài” “Phương Thốn”, người chẳng lẽ không rõ ý tứ là gì sao?”

Tiểu Lôi suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Linh Đài Phương Thốn, trong giáo nghĩa Phật giáo, hình như chính là tu tâm (nguyên văn: tập tâm).”

Bồ Đề mỉm cười: “Vậy ý tứ của Tà Nguyệt Tam Tinh động, người đoán không ra à?”

Tiểu Lôi trầm ngâm lẩm bẩm “Tà Nguyệt Tam Tinh động”, suy nghĩ một lát, đột nhiên lớn tiếng cười nói: “Ta hiểu rồi... Tà Nguyệt Tam Tinh, Tà Nguyệt Tam Tinh! Hắc hắc! Ba ngôi sao bên trên Tà Nguyệt, ...không phải chính là chữ tu tâm hay sao”

“Không sai, không sai!” Linh Đài Phương Thốn sơn, Tà Nguyệt Tam tinh động, vốn chính lai lịch ẩn dấu của ta. Ta bình sinh không thích câu thúc, tùy tâm mà đi, dù ở bất cứ địa phương nào mà ta đến, động phủ của ta sẽ được lập ở đó, không giống với các thần tiên khác, thích địa bàn rạch ròi, thành lập đền thờ, không có cảm giác vui thú. Tâm tình an bình cũng chính là thân thể an bình, đạo lý này, người chẳng lẽ không rõ sao? Tiểu tử, người học pháp thuật Tiêu Dao phái, còn học cả Nghịch Thiên Quyết cùng Nghịch Thiên kiếm, vốn chính là công pháp của ta, cả Viên Chân Diệu Quyết cũng là pháp thuật của ta, vậy còn không mau mau lại đây, dập đầu gọi hai tiếng “sư phụ” đi”

Tiểu Lôi trong lòng vui mừng, lập tức quỳ xuống, đang muốn gọi sư phụ, đột nhiên tâm trí nhớ tới một sự tình, ngẩng đầu cười nói: “Chậm đã, chậm đã...ta còn có một điều kiện.”

233. Chương 233: Cường Bức Là Gian Lận

Diệu Yên ngồi đối diện Phong Cuồng, trước mặt đặt một chén rượu, trở tay nói: “Phong môn chủ, người cảm thấy thế nào?”

Phong Cuồng nhướn mày, lạnh lùng nói: “Môn hạ Phong Môn, cho đến bây giờ không chịu để người khác áp bức đâu!”

Diệu Yên cố ý thờ dài, lạnh nhạt nói: “Người biết không, con người của ta vốn không biết kiên nhẫn, nhưng phu quân ta lại không thích sát nhân bừa bãi, cho nên tính tình của ta cũng tốt lên được một chút. Nhưng hiện giờ phu quân ta không có ở đây, ta thích giết bao nhiêu thì giết, tính mệnh mấy thủ hạ của người đều phụ thuộc vào thái độ của người. Bất quá yêu cầu của ta cũng không nhiều, chỉ cần người đem biện pháp giải trừ Huyết Chú của Lôi gia nói cho ta biết là được rồi.”

Phong Cuồng lạnh lùng hừ một tiếng, đưa mắt nhìn về phía bức tường.

” Đây là một chén rượu trông thì rất bình thường, nhưng bên trong đã bỏ thêm một chút tiên thảo độc môn. Nếu uống vào, căn bản cũng không có điều gì nguy hại, hơn nữa lại còn có thể đại bổ khí huyết, đề thần bổ khí ...” Diệu Yên vẻ mặt dừng đứng, mỉm cười nói: “Phu quân ta rất thích uống loại rượu này... hơn nữa để làm vui lòng chàng, nên ta còn bỏ thêm ba vị dược liệu đặc thù, một là Tam Diệp Ngọc Phục Linh có thể trợ giúp tăng thêm một giáp công lực, hai là rễ của Tỷ Hương Thảo, vị cuối cùng là một chút phấn hoa của Tiên Hạc hoa. Loại rượu này nếu là người tu đạo uống một ngụm, đối với sự tăng trưởng công lực có lợi ích rất lớn, đúng là bổ phẩm trân quý hiếm thấy. Tuy vậy, cũng có sự bất đồng đối với từng người, nhất định pháp lực tu vi phải có nền tảng tốt mới có thể hấp thụ... nếu pháp lực tu vi không đủ, khi uống vào thì nội tức toàn thân sẽ sôi sùng sục, đốt cháy ruột gan, không tới ba khắc, huyết dịch toàn thân khô cạn, da thịt nứt nẻ... với pháp lực của phu quân ta, một lần cũng chỉ có thể uống một chén mà thôi, sau đó còn phải lập tức hành công luyện khí, hóa giải dược lực. Người thử đoán xem, nếu như cho người uống một ngụm thì sẽ như thế nào?”

Trong mắt Phong Cuồng hiện lên một tia tàn khốc, tức giận nói: “Thật là một nữ nhân ác độc! Người muốn giết cứ giết, môn hạ Phong môn, không bao giờ sợ chết. Người có bản lãnh thì một kiếm giết luôn chúng ta đi!”

Diệu Yên đột nhiên nở nụ cười mê hồn, nhưng ánh mắt vẫn lạnh như băng, trừng mắt nhìn Phong Cuồng, mục quang như điện, chậm rãi nói: “Người nói cũng không sai, tâm địa ta vốn không phải thiện lương, nơi đây tên nào cũng là yêu tinh, ta lại là đầu lĩnh của bọn chúng. Về việc tru sát các người... người yên tâm, ta sẽ không một kiếm giết chết đâu... hừm... ta thật ra muốn xem thử lát nữa uống rượu này, toàn thân các

người huyết dịch khô cạn, da thịt nứt nẻ, lăn lộn kêu la, có còn dám giữ bộ dáng bằng lãnh như này nữa không!”

Phong Cuồng trong đầu nghĩ tới thảm trạng Diệu Yên vừa tả, nghĩ đến toàn thân mình huyết dịch khô cạn một giọt cũng không còn, da thịt nứt nẻ, trong lòng không khỏi phát lạnh, ánh mắt thoáng chút biến đổi, thanh âm mặc dù vẫn bằng lãnh như cũ, nhưng ngữ khí có vẻ đã trầm xuống:” Hừ, thủ đoạn khá lắm! Là do Tiểu Lôi dạy cho người hả? Hắn đâu rồi? Sao không ra đây gặp ta?”

“A...” Diệu Yên khẽ thở dài, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, một tiếng thở dài làm mềm lòng người, rồi lại nghe thấy nàng chợt cười to, ánh mắt giảo hoạt, nói:” Phu quân ta không ở đây, người mặc dù có chút chán ghét, nhưng ta cũng không muốn đánh chết người...chỉ tiếc người lại đắc tội với phu quân ta! Hừ, nếu người đã là kẻ địch phu quân ta, vậy cũng đừng trách thủ đoạn của ta ác độc! Người dám đắc tội với phu quân ta, so với đắc tội với ta, thì đáng chết hơn trăm ngàn lần! Tiểu tử họ Phong kia! Người nhanh chóng đem phương pháp hóa giải Huyết Chú của các người nói ra mau, chỉ cần người nói ra, ta lập tức mau chóng thả người cùng thủ hạ xuống núi. Nếu người không tin, có thể hỏi bằng hữu của người, Diệu Yên ta có phải là người thất tín hay không?”

Nam Hải Kỳ Lân động chủ Mạc đại tiên sinh mặt vàng như đất, vốn vẫn quỳ lạy trên mặt đất, nghe thấy Diệu Yên nói thế, vội dùng đầu gối lết tới, cổ tươi cười, lớn tiếng nói:” Lão đệ, tiên tử hỏi đệ, đệ hãy nói đi! Một lời tiên tử nói ra, nhất định sẽ không bội tín đâu!”

Nhưng Phong Cuồng vẫn kiên quyết lắc đầu cự tuyệt:” Người muốn ta nói ra Huyết Chú Thuật của Phong môn để cứu tiện nhân Lôi Minh Nhi à! Đừng hòng! Nếu đã phản bội lại Phong môn ta, đương nhiên sẽ bị Huyết Chú giày vò!”

“Ta thấy đầu óc người có vấn đề rồi đó!” Diệu Yên giận dữ nói:”Tại đây các người tổng cộng có bốn người, ta chỉ cần một ngón tay cũng lập tức có thể lấy bốn tính mạng các người, trong khi đó Lôi Đại tiểu thư chỉ có một mạng mà thôi. Lấy bốn đổi một, loại mua bán quá lời này, người cũng không chịu ư?”

Nhìn thấy hắn vẫn im lặng không nói gì, Diệu Yên đột nhiên phát tay, quét ánh mắt nhìn xung quanh một lượt, khẽ quát:” Toàn bộ đi ra ngoài cho ta!”

Mọi người xung quanh sững sốt, Diệu Yên sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói:”Các người không nghe thấy ta nói gì sao?”

Mang Sơn Vạn Yên vương cười khổ nói:”Tuân lệnh!” Rồi vung đại thủ, quát lớn:”Ra ngoài!”

Mạc Đại tiên sinh ở phía dưới chần chờ một lát, rồi không dám động đậy. Diệu Yên lạnh lùng nhìn hắn, lãnh thanh nói:”Người kết giao cùng tên gia hỏa kia, tội này ta sẽ nhớ kỹ rồi từ từ tính toán với người sau. Bây giờ người trước hết biến ra ngoài cho ta, phạt người trong vòng một năm không được ăn mặn. Người lập tức quay về Nam Hải, truyền lệnh của ta, động chủ mười ba động, đảo chủ sáu đảo Nam Hải sau này phạm khi nhìn thấy người của Thánh Huyết tông, thấy một giết một, thấy một trăm giết một trăm! Giết được càng nhiều, ta sẽ có thưởng hậu! Nếu tên nô tài ngu xuẩn nào để sống một người, hừ hừ, ta sẽ đích thân đến động phủ tìm hắn tính sổ! Ta cho các người mười ngày, sau khi xong việc đến Mang Sơn tìm ta lĩnh thưởng!”

Mạc đại tiên sinh như gà con mổ thóc, cuống quýt gật đầu, cuối cùng ngập ngừng dò hỏi:”Tiên tử, không biết dám gia hỏa Thánh Huyết tông sao lại dám đắc tội với lão nhân gia như vậy?”

Diệu Yên sắc mặt trầm xuống:” Có chuyện này người bây giờ phải nhớ kỹ cho ta! Ta bây giờ đã lập gia đình! Phu quân ta họ Lôi, sau này các người không được gọi lão nhân gia này, lão nhân gia nọ loạn cả lên như thế. Phải gọi ta là Lôi phu nhân! Nếu đã lỡ nói sai, còn không mau tự vả vào miệng mình đi!”

“Dạ...dạ.... khụ khụ...” Mạc đại tiên sinh lập tức dùng sức tát liên tiếp lên mặt mình, nửa bên mặt nhanh chóng sưng vù lên, hắn cuống quýt cười nịnh nọt nói:”Lôi phu nhân! Lôi phu nhân!Hi hi, tiểu nhân nghe nói, dám Thánh Huyết tông, cho dù tìm khắp thiên hạ, môn nhân của bọn họ, cũng chưa chắc có đủ trăm tên... huynh đệ tỷ muội chúng ta đông như vậy, nếu các huynh đệ khác bắt hết bọn Thánh Huyết tông, còn những huynh đệ không bắt được tên nào thì phải như thế nào?”

Diệu Yên gật đầu, cười lạnh nói: “Người sợ bắt không được sao? Người hãy nghe cho kỹ đây. Ta luôn thưởng phạt phân minh, bắt được sẽ có thưởng, còn nếu không bắt được thì hãy chờ Phục Long Tiên của ta nhé!”

“Dạ dạ dạ!” Mạc Đại tiên sinh mặt mày ủ ê, trong lòng thầm hối hận. Vốn vị nữ sát tinh này quản thủ hạ cực nghiêm, bỗng nhiên nàng biến mất mấy tháng, mọi người tưởng rằng nàng ta đã tu thành chính quả, rời khỏi nhân gian, không ngờ bây giờ đột nhiên lại quay trở lại. Tình tình bạo ngược đã giảm bớt đi ba phần so với trước đây! Nhưng Mạc Đại tiên sinh lại biết, vì nhớ đến Tiểu Lôi đã mất tích, Diệu Yên tự nhiên rất khó chịu.

Vạn Yêu Vương bên cạnh ho khan một tiếng, hần cao đến hai trượng, tựa như người khổng lồ, thân thể khẽ run nhẹ, khẽ giáp kêu đình đông, thấp giọng nói: “Tiểu nhân nghe nói Thánh Huyết tông thường xuất hiện tại Miêu Cương Tây Vực...”

“Vậy người còn không mau đi đi!” Diệu Yên quát.

“Dạ dạ! Tiểu nhân sẽ dẫn người đi tìm!” Vạn Yêu Vương cười khổ nói: “Chỉ là... Thánh Huyết tông mặc dù vẫn bị mọi người sỉ nhục, nhưng dù sao pháp thuật bọn họ cũng có chút tà môn, theo truyền thuyết Thánh Huyết tông cũng có vài cao thủ, vì thế cũng có chút khó đối phó...”

“Các người chỉ cần để ý tìm bắt người là đủ, nếu không thu thập được, cứ báo cho ta biết, ta sẽ tự thân đối phó, sợ cái gì chứ!” Dừng một lát, Diệu Yên gần giọng nói từng chữ: “Ta cấp cho thời hạn một tháng, Thánh Huyết tông phải bị diệt môn, không sót lại tên nào!”

Mang Sơn Vạn Yêu Vương cùng Mạc Đại tiên sinh âm thầm kêu khổ trong lòng.

Cha mẹ ơi! Thánh Huyết tông này đã tồn tại mấy ngàn năm, mọi người đã sớm nhìn bọn chúng không vừa mắt, chính đạo cũng không biết truy giết đã bao nhiêu năm, nhưng Thánh Huyết tông đó vẫn tồn tại đến bây giờ, không chỉ vì pháp thuật bọn họ có chút đạo hạnh, mà còn do bọn họ biết được cách tránh né, thường ngày không bao giờ xuất hiện, đại bộ phận nhân mã ẩn cư thâm sơn, nếu không thì cũng thay đổi diện mạo.... mấy ngàn năm không làm được chuyện này, bây giờ trong vòng nửa tháng phải xong xuôi, sao có thể đơn giản như thế chứ?

Vạn Yêu Vương trong lòng không nhịn được, thầm trách Mạc Đại tiên sinh. Diệu Yên lúc trước không đến nổi giận dữ, bạo ngược như thế, nhưng hôm nay Mạc Đại tiên sinh lại dẫn mấy tên Phong Môn Ngũ Hành tông đến đây, bị Diệu Yên nhìn thấy nên tính tình mới đột nhiên trở nên như vậy. Vạn Yêu Vương trừng mắt lườm Mạc Đại tiên sinh một cái, thầm nghĩ: tên này đúng là mang đến phiền não cho tất cả mọi người! Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, hần lại dẫn theo mấy con rùa con kia đến đây như vậy!

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người đều rời đi, chỉ để lại Diệu Yên cùng Phong Cuồng ngồi đối diện nhau, Diệu Yên hít một hơi, chậm rãi nói: “Tiểu tử họ Phong kia, người suy nghĩ xong chưa?”

Phong Cuồng cười lạnh nói: “Đàn bà đúng là đàn bà, người đối đãi với thủ hạ như thế, không sợ bọn họ bất bình hay sao?”

Diệu Yên lắc đầu, lơ đãng nói: “Về chuyện phu quân ta, ta nói cho người biết, vì phu quân, Diệu Yên ta cho dù phải lên trời xuống biển, ta cũng sẽ không nhú mảy! Hừm, người là người mà phu quân ta muốn tìm, Huyết Chú của Phong môn người, ta rất muốn biết! Ta bây giờ không còn kiên nhẫn chơi đùa với người nữa, ta hỏi người, người có nói hay không?”

Phong Cuồng nhắm mắt lại, lặng thinh không nói gì.

“Tốt!” Diệu Yên vung tay áo, một đạo kinh phong cuộn cuộn nổi lên, sợi dây đang trói chặt một người trên vách tường khẽ đứt đoạn, tên thủ hạ mập mập Ngũ Hành Mộc sứ giả của Phong Cuồng rơi trên mặt đất.

Diệu Yên khẽ điểm một cái vào mi tâm, tên mập đã nằm bò ở trên bàn, Diệu Yên nắm lấy ngón tay của hần, nhẹ nhàng dùng sức một chút, chợt nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, khuôn mặt nung núc thịt của tên mập méo mó, hần kêu lên thảm thiết.

“Người hãy nghe cho kỹ đây, ta chỉ điểm một cái, đã bóp nát xương cốt cùng với kinh mạch! Một cánh tay này của hần, cả đời này đã bị phế đi! Ngay cả khi có tiên nhân cấp cho hần tiên đan, cũng không cứu được! Bây giờ ta sẽ điểm sang cánh tay kia. Ta hỏi lại người lần nữa, có nói hay không?”

Trong khi Phong Cuồng đang trầm mặc, tên mập hét lớn một tiếng, hai mắt trợn tròn, đôi con ngươi cơ hồ muốn lồi ra ngoài, các mạch máu như sắp vỡ ra. Liền nghe thấy khớp xương vỡ vụn, cả người hấn vô lực mềm nhũn té xuống đất.

“Tiểu tử họ Phong, người giỏi lắm, rất có khí chất, người vì thể diện cùng tôn nghiêm của Phong môn mà chịu đựng hiếp bách, nhưng những thứ này, so với mạng của thủ hạ người có đáng không?” Diêu Yên ngữ khí lãnh đạm, khẽ trở tay nắm lấy bả vai của tên mập kia, “rắc” một tiếng, xương cốt vỡ vụn, tên mập đau đớn không nói nên lời, ngất luôn tại chỗ.

“Nếu người vẫn không nói, Ta sẽ đem tay của đám thủ hạ của người phế hết đi! Ta biết người là môn chủ Phong môn, nhất định là muốn chấn hưng Phong môn, áp đảo Điền môn, nhưng thủ hạ của người đều trở thành phế nhân, với một mình thủ lĩnh như người thì có thể làm được chuyện gì?” Diêu Yên cười lạnh, song chỉ bắn ra, “bách bách” hai tiếng, trên hai chân tên mập lập tức xuất hiện hai lỗ thủng máu tươi lênh láng.

Cảnh tượng khốc liệt đập vào mắt, cơ thể hấn run rẩy, đột nhiên lớn tiếng cười như điên dại, nói: “Tốt, tốt, tốt, người cứ động thủ đi! Người cho Phong Cuồng ta là kẻ ngu sao? Ta nếu kiên trì không nói ra, người tuyệt đối không dám giết ta, nếu ta nói ra, người lập tức sẽ trở mặt ngay!”

Diêu Yên hơi sững sốt, ánh mắt nhạo báng, cười lạnh nói: “Hóa ra là thế, người vì quý trọng mạng sống của người mà nhất định không chịu nói ra. Vậy tính mạng của thủ hạ, người không thèm để ý sao? Ta nói cho người biết, chỉ cần người nói ra, ta lập tức tha cho các người xuống núi, tuyệt không nuốt lời!”

Dừng một lát, Diêu Yên khinh miệt nói tiếp: “Người cho rằng người là ai! Chỉ là Phong môn Ngũ Hành tông nho nhỏ, ta chỉ dùng một ngón út cũng có thể giết sạch các người, cần gì phải phí nhiều sức lực để đối phó với các người hử? Hiện giờ tứ chi tên kia đã bị gãy đoạn! Với tu vi nông cạn của hấn, còn lâu mới có thể tái tạo thân thể! Trừ phi ta chịu xuất thủ, tái tạo nhục thân cho hấn, ta hiện tại đang có tinh kim thượng phẩm, còn có huyền thiết tinh phách Tây phương, tái tạo tay chân cho hấn, cũng không phải là chuyện khó khăn gì! Bây giờ ta đếm đến ba, nếu người vẫn không chịu nói, ta sẽ cho hấn uống rượu này, ta có thể nói cho người biết điều này, nếu để rượu này đi xuống, với tu vi của hấn, tuyệt đối không thể chịu được, cho dù ta lập tức xuất thủ cứu giúp, thì cũng không cứu được!” Diêu Yên lạnh lùng quát: “Một!”

“Thiếu chủ!” tên Thủy sứ giả đang bị treo trên tường đột nhiên mở miệng quát to: “Không thể nói! Ngài nói ra, nữ nhân độc ác này chắc chắn sẽ không buông tha tính mạng của ngài! Chúng tôi khi gia nhập Phong môn, sinh tử đã sớm không coi trọng, hôm nay dù chết ở chỗ này, cũng không có gì oán trách cả! Thiếu chủ mang trọng trách của Phong môn, nhất định phải bảo trụ tính mệnh!”

Hán tử dáng người cao lớn ở bên cạnh mở miệng mắng to: “Tặc nữ nhân! Tiện nữ nhân! Người có gan thì giết tổ tông mười tám đời của người đi!”

Diêu Yên thư thái, ngồi trang nghiêm ở đó, tai nghe hán tử kia mắng chửi thậm tệ, không giận mà cười, nói: “À, người chửi ta như vậy, muốn chọc tức ta để ta lập tức giết chết người đúng không? Người yên tâm, hôm nay chỉ cần môn chủ các người không nói, tất cả các người một người cũng không sống đâu! Hừm, nơi này hiện chỉ có một chén rượu, chỉ đủ cho một người trong các người uống mà thôi... về phần mấy người còn lại... các người muốn chết, cũng không dễ dàng chết như này... a, ta nghĩ ra rồi, trên dưới Mang sơn, đều là yêu tinh, tất nhiên rất thích ăn thịt người. Đêm nay đem các người tắm rửa sạch sẽ, lột da mổ bụng, sau đó xào nấu! Để cho đám yêu tinh ăn, tiểu tử họ Phong, người thấy thế nào?”

Sắc mặt Phong Cuồng hết sức thảm hại!

Hấn thật sự không sợ chết, nhưng nếu để cho yêu tinh ăn thịt mình, điều này còn khủng khiếp hơn nhiều so với cái chết.

Hai người đang bị trói trước mặt, cả người đều phát run, không nói nên lời. Diêu Yên lại thừa dịp quát to: “Tên tiểu tử ngu xuẩn! Ta đã nói giết các người là sẽ giết! Chỉ cần người nói ra phương pháp hóa giải Huyết Chú, ta lập tức đưa các người xuống núi! Người lại như đàn bà, sợ trước lo sau! Người nghĩ rằng ta quan tâm đến cái mạng nhỏ của người sao? Ta nói cho người biết, Phong môn của các người, trong mắt ta bất quá chỉ là con kiến tầm thường mà thôi! Nếu không phải vì chuyện Huyết Chú, bình thường cho dù các người mang quà đến tận cửa nhà, ta chưa chắc thèm liếc mắt nhìn các người một cái! Phong môn là cái gì! Chỉ là tông môn hạng bét mà thôi!”

Phong Cuồng mở mắt, hung hăng nói: “Nói hươu nói vượn! Ngũ Hành tông sao có thể là tông môn hạng bét được! Năm đó, Ngũ Hành tông của ta nổi tiếng khắp thiên hạ, tỏa sáng rực rỡ! Cho dù so sánh cùng với Côn Luân, Tiên Sơn, Tiêu Dao, vị tất đã kém hơn!”

“Hừ, Côn Luân Tiên Sơn...” Diệu Yên càng khinh thường. “Thì sao?” Nàng nhìn trong mắt hấn tràn đầy lửa giận, hết sức phẫn nộ, đột nhiên trong lòng nhất động, khẽ nói: “Tiểu tử họ Phong, người nhất định rất muốn chấn hưng môn phái phải không? Như vậy đi, nếu người nói ra, ta chắc chắn sẽ giúp người một tay, người thấy thế nào?”

“Người nói cái gì?” Phong Cuồng kinh hô.

“Hừ, người đã thấy rồi đó. Thủ hạ của ta vô cùng đông đảo! Nói cho người biết, ngoài Nam Hải lục đảo thập tam động, còn có Trung Nguyên tam sơn ngũ nhạc, vô số yêu tinh, quá nửa đều nghe hiệu lệnh của ta! Tối thiểu cũng nể mặt ta vài phần! Chuyện của Ngũ Hành tông các người, ta xem bất quá cũng chỉ to như hạt vừng mà thôi. Ta chỉ cần ra lệnh một tiếng, thì có hơn mười vạn người giúp người!” Dừng một lát, Diệu Yên nói tiếp: “Ta đã xem qua công pháp Ngũ Hành tông, quả thực không thích hợp! Ta có thể truyền cho người một bộ công pháp lợi hại, để cho đệ tử Phong môn tu luyện, sau này pháp lực các người tiến nhanh, danh chính ngôn thuận dần áp chế môn! Chẳng phải là một việc rất tốt sao?”

Phong Cuồng nghe thế, trợn mắt há mồm, nhin không được thốt lên: “Người... người thật sự khẳng định sẽ giúp ta như vậy chứ?” Hấn hoài nghi nói: “Vì phương pháp giải Huyết Chú? Hay vì cứu tính mạng của nữ nhân Lô Minh Nhi kia?”

Diệu Yên khoát tay, không trả lời mà còn hỏi ngược lại hấn: “Người có biết ta là người như thế nào không?”

“Không biết... ta chỉ biết là, người hình như là thủ lĩnh yêu tinh mà thôi.”

“Hum!” Diệu Yên cười lạnh một tiếng, chậm rãi giơ một bàn tay lên, nhẹ nhàng bấm Lan Hoa chỉ, tiện tay bắn ra, trong không khí lập tức xuất hiện một đóa hoa lan kim sắc.

“Đây là pháp thuật của Tiên Sơn phái!” Diệu Yên cười lạnh nói: “Người cũng không nhận ra! Để ta nói cho người biết, ta vốn là đệ tử của Tiên Sơn phái, vị trí chủ môn Tiên Sơn phái căn bản chính là của ta, chỉ là bị một nữ nhân dùng độc kế đoạt lấy! Ta phản bội Tiên Sơn phái, quyết tâm gia nhập vào trong yêu ma đạo, hiện tại vạn yêu trong thiên hạ, không ai là không biết đến danh tự Diệu Yên ta! Một chức chủ môn Tiên Sơn phái nho nhỏ, tính làm gì!”

Phong Cuồng trong lòng vừa động, lại nghe Diệu Yên nói tiếp: “Ta thấy tên gia hỏa nhà người, tính tình cương ngạnh, vì vị trí chủ môn mà cùng Điền môn tranh đấu đến ta chết người sống, có vài phần giống tình cảnh của ta năm đó. Ha ha, nếu ta chịu giúp người một tay, người có bằng lòng hay không?”

Phong Cuồng nhắm mắt suy nghĩ một hồi, đột nhiên lắc đầu: “Ta không tin người lại có hảo tâm đến vậy!”

Diệu Yên lập tức trả lời: “Đương nhiên là không phải! Người là cái gì, ta vì người mà xuất thủ sao? Hừ, chỉ là vị Lô đại tiểu thư kia, phu quân ta đã nói qua, tuyệt đối không thể để nàng ta chết được. Cho nên bất kể dùng biện pháp gì, ta cũng phải lưu lại tính mạng của nàng ấy! Tiểu tử họ Phong kia, điều kiện ta đã nói ra, giao dịch này, người đồng ý hay không, thống khoái nói ra đi!”

Phong Cuồng thật ra không sợ chết, nhưng việc chấn hưng Phong môn, chính là là tâm nguyện cả đời hấn, làm sao có thể không động tâm được chứ?

Trong lúc hấn còn đang mơ mộng, không chú ý, ánh mắt Diệu Yên lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Một lát sau, Phong Cuồng trong lòng đã có quyết định, cắn răng nói: “Được rồi! Ta đánh cuộc với người lần này! Người nói đi, trao đổi như thế nào đây?”

Diệu Yên lãnh đạm cười nói: “Trước hết người hãy nói ra phương pháp hóa giải Huyết Chú! Hừ, Huyết Chú của Phong môn các người thật kỳ quái, thật sự không thể nhìn ra mặc dù pháp thuật Ngũ Hành tông các người không ra gì, nhưng lại có thể có loại Huyết Chú độc đáo đến như vậy.”

Phong Cuồng hãnh diện đáp: “Ngũ Hành tông tồn tại từ rất lâu rồi, đương nhiên phải có ít tuyệt kỹ của riêng mình!”

“Chỉ tiếc là người không học được đến nơi đến chốn!” Diệu Yên thản nhiên trả phúng một câu.

Phong Cuồng không thèm để ý, lập tức truyền một bộ tâm pháp, nói: “Đem pháp môn này cho Lôi Minh Nhi tu luyện, ngoài ra còn cần vài vị thuốc nữa, mỗi ngày ăn một ít, liên tục trong một tháng, Huyết Chú tự nhiên sẽ được giải trừ. Bất quá có một vị thuốc dẫn khá đặc biệt, thật ra cũng không khó tìm lắm, chỉ cần có trộn vào máu tươi của người thân nàng ấy, không cần nhiều lắm, mỗi ngày một giọt là đủ dùng rồi.”

Diệu Yên cẩn thận nhớ kỹ các vị thuốc, mặc dù tương đối hiếm thấy, nhưng đối với nàng mà nói, tìm kiếm cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

“Phương pháp hóa giải Huyết Chú chính là như vậy. Huyết Chú này vốn là do một tiên bối nhất đại cao thủ của Ngũ Hành tông sáng tạo ra, chỉ truyền trong nội bộ Phong môn ta, ngay cả Điền môn bọn họ cũng không biết được. Bây giờ ta đã tiết lộ phương pháp hóa giải ra ngoài, pháp thuật này về sau, làm sao còn có công dụng như trước được nữa.”

Diệu Yên cười nói: “Người không cần tiếc nuối, một bộ Huyết Chú vớ vẩn, đổi lấy một bộ tu hành tâm pháp mạnh hơn trăm lần so với công pháp Ngũ Hành tông, quá hời cho người rồi còn gì.”

Diệu Yên lập tức trong lòng tính toán, chọn lựa trong số pháp thuật của mình ra một bộ tu hành tâm pháp truyền cho Phong Cuồng. Hắn vừa nghe xong, liền nhận ra đúng là huyền môn chánh tông, vô cùng phần khởi, cẩn thận ghi lại từng từ. Ngũ Hành Tông bọn họ đã suy tàn từ lâu, cho dù có tâm pháp lợi hại gì, thì đa số là bị thất truyền. Tâm pháp này mặc dù chưa chắc đã là tuyệt học nhất lưu, nhưng Phong Cuồng hiểu rõ rằng, nếu lưu truyền xuống Ngũ Hành tông, nhất định là sẽ mạnh hơn trước rất nhiều.

Phong Cuồng hết sức hưng phấn, Diệu Yên lập tức xuất thủ giúp tên mập kia tỉnh lại.

“Ta vừa rồi bất quá chỉ muốn hù dọa người một phen thôi, tứ chi này mặc dù đã bị gãy nhưng chỉ cần trị liệu thích hợp, là có thể khôi phục lại như bình thường.” Diệu Yên lãnh đạm cười nói.

Phong Cuồng giận dữ nói: “Hóa ra người nói thế cũng chỉ hù dọa ta mà thôi!”

Diệu Yên ngữ khí hàm chứa sự chế nhạo, nói: “Ta thật sự không muốn làm thương tổn các người, nguyên nhân trong đó, hiện tại ta không thể nói cho các người biết.”

Phong Cuồng cẩn thận ghi nhớ kỹ tâm pháp kia. Sau khi phân phó mấy tên thủ hạ, chấp tay thi lễ với Diệu Yên, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, ta xin cáo từ!”

Dựa theo tính tình của hắn, bình thường còn có thể tức giận nói một hai câu, nhưng trước mặt nữ nhân xinh đẹp này, mặc dù bộ dạng tươi cười thản nhiên, nhưng lòng dạ lại hết sức ác độc, thần thông quảng đại, thật sự không dám gây thêm chuyện, không nói gì nữa, quay người đi ra ngoài. Hai tên thủ hạ khiêng tên mập tứ chi bị gãy đang nằm trên mặt đất, đi theo sau.

Diệu Yên cũng giữ lời hạ lệnh cho lũ yêu Mang sơn không được ngăn cản, thật sự để cho đám người Phong Cuồng thoải mái xuống núi. Mấy người bọn họ vừa thoát khỏi, lập tức không ngừng đề cao tốc độ, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Một ngày sau khi rời khỏi Mang sơn, đã đi được ba trăm dặm đường.

Nhìn thấy trời tối dần, đã sớm thoát khỏi địa giới Mang sơn, Phong Cuồng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lần này lên Mang sơn, vốn định kết giao tình cùng vị Nam Hải Kỳ lân động chủ kia. Bản thân cứ tưởng rằng đã kết giao được với đám cao nhân Yêu Ma đạo, nào ngờ thiếu chút nữa đã bỏ mạng tại đây.

Lúc này, bọn họ cuối cùng cũng dừng lại, sau khi lấy ra một ít thuốc đưa cho Mộc sứ giả trị thương, Phong Cuồng nhìn sắc trời, cau mày nói: “Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ chân ngoài trời, cũng may là trời không mưa.”

Hắn vừa dứt lời, thì nghe thấy giữa không trung truyền đến một tiếng cười dài: “Nơi này sao có thể là nơi nghỉ ngơi được? Tiểu tử họ Phong kia, không bằng hãy cùng ta quay trở lại Mang sơn thì hơn!”

“Vù” một tiếng, một đạo kim quang hạ xuống vùng đất trước mặt, hóa thành một nhân ảnh, hắc sắc y phục, mái tóc suôn mềm như mây, thân hình kiều mỹ, tuyệt thế phong hoa, không phải Diệu Yên thì là ai?

“Là người!” sắc mặt Phong Cuồng đại biến, lui về phía sau từng bước, quát lớn: “Người đuổi tới đây làm gì, muốn phản lại lời hứa của mình sao? Chính người đã tự mình phát thệ rồi mà!”

Diệu Yên thản nhiên cười nói: “Ta đúng là đã phát thệ, nhưng cũng chưa từng phản hồi... ta nói để cho các người xuống núi, nhưng ở đây đã ở ngoài địa phận Mang sơn, không tính là làm trái! Ta nói truyền cho người một bộ công pháp, quả thật đã dạy cho người rồi, càng không thể tính là phản lại lời thề. Về chuyện Huyết Chú, chúng ta cũng xem như đôi bên sòng phẳng, không ai nợ ai!”

“Thế người đến đây làm gì?” Phong Cuồng nhìn chằm chằm nàng ta hỏi.

“Tiểu tử họ Phong...” Diệu Yên lắc đầu nói: “Ta chỉ nói thả người xuống núi, nhưng cũng không hề nói là sẽ không tìm người gây phiền toái. Đúng lúc... chuyện Huyết Chú, chúng ta xem như đã giao dịch thành công, không ai nợ ai, nhưng có một việc khác, ta muốn tính toán với người lần nữa!”

“Việc gì?”

Diệu Yên nhìn thẳng vào mắt Phong Cuồng, ngữ khí chợt lạnh lẽo: “Ta hỏi người, có một người tên là Phương Triển Nguyên...À, người khác gọi hắn là Phương Bá, người này đã chết ở trong tay các người phải không? Đúng là không thông minh, bởi vì chuyện này, người đã đắc tội với phu quân ta! Chuyện Huyết Chú không nhắc tới nữa, còn chuyện này, chúng ta phải tính toán cho thật tốt!”

Phong Cuồng sắc mặt đại biến, quát lớn: “Chuyện này cũng có quan hệ với người sao!”

Nhưng Diệu Yên không muốn lãng phí nước miếng với hắn nữa, từ trong tay áo giũ ra sợi dây thừng đen, sợi dây thừng như con linh xà chợt vươn thẳng lên, “vù” một tiếng, đã lao tới phía đám người Phong Cuồng, trong nháy mắt trói chặt tất cả lại.

“Hãy nhớ kỹ lời ta nói hôm nay ở trên núi, ta thật sự sẽ không làm thương tổn các người... người biết nguyên nhân vì sao không? Ta bây giờ có thể nói cho các người biết... bởi vì phu quân ra đã nói: Tính mạng của người, phải lưu lại để đích thân chàng tới lấy!”

Không đợi Phong Cuồng đáp lại, Diệu Yên khẽ phát tay áo, mấy người đồng thời gục xuống.

Diệu Yên lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Phu quân ơi phu quân, chàng biết được ta giúp chàng bắt được mấy người này, chắc là vui mừng lắm đây? Ôi...chàng rút cuộc thì đã chạy đi đâu vậy.....!!!”

Nàng lắc đầu, một tay kéo theo sợi dây thừng, đằng vân giá vũ, nhằm phía Mang sơn bay đi. Nhưng vừa định cười mây bay lên, thì chợt nhìn thấy ở phía xa có hai đạo kim quang bay thẳng đến đây. Đám mây bay đến rất nhanh, biểu thị Ngự phong thuật hết sức cao thâm.

Diệu Yên động tâm: Không hiểu sao tại Mang sơn này lại xuất hiện cao nhân lợi hại đến như vậy?

Trong lúc còn đang suy nghĩ, hai đạo kim quang đã bay đến trước mặt Diệu Yên, một người trong đó chính là Bà La Na Tề, Độc Lang Quân.

“Lôi phu nhân, bần tăng xin chào!” Độc Lang Quân bộ dạng có chút vội vàng, cười khổ: “Cũng may là ta tìm được nàng!”

Diệu Yên vừa nhìn thấy Độc Lang Quân, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng hỏi: “Là người! Người có biết phu quân ta bây giờ ở đâu không?”

Độc Lang Quân mỉm cười nói: “Lôi phu nhân không cần gấp gáp, Tiểu Lôi bây giờ hết sức an toàn... hắn được một vị đại nhân vật vừa mất, đang chuẩn bị thành toàn cho hắn một phen thiên đại tạo hóa. Ngày đó ta quay về Thúy Vân cung diện kiến Bồ Tát, thì đúng lúc có người đến đưa tin báo nơi hạ lạc của tôn phu. Ta lập tức dẫn hắn đến gặp nàng.”

Nói đến đây, Độc Lang Quân tránh sang bên nửa bước, để lộ ra một người.

Người này vóc dáng cao gầy, y phục giản dị, phía sau khoác một chiếc áo choàng mơ hồ lộ ra ngũ sắc quang mang, khuôn mặt tuấn mỹ dị thường, chỉ là vẻ mặt vô cùng tĩnh lặng, trong ánh mắt phẳng phất không có bất cứ sự dao động nào. Diệu Yên đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy quanh thân người này mơ hồ lấp lánh một tầng kim quang... Đặc biệt bên dưới cằm khoảng hai thốn, ẩn hiện kim quang hình lân phiến...

“Sao? Hóa ra là kim long đắc đạo!” Diệu Yên vội vàng hỏi: “Người biết nơi ở của phu quân ta sao?”

Người này chính là người của Bồ Đề tổ sư. Hắn đã từng mang Tiểu Lôi đến bái kiến Bồ Đề.

“Người là Diệu Yên phải không? Tiên sư của ta mới thu nhận một đệ tử, tên là Tiểu Lôi, có phải là phu quân của người không?”

Nhìn thấy Diệu Yên gật đầu xác nhận, hắn nói tiếp: “Người nghe cho kỹ đây, Tiểu Lôi có chuyện nhần lại cho người, hắn muốn ta nói cho người một câu này.”

“Chàng nói cái gì?” Diệu Yên trong lòng run lên.

Kim Long trầm mặc một lát, rồi đột nhiên mở miệng, chỉ là ngữ khí trở nên cổ quái, lớn tiếng nói: “Ta khỏe lắm, không có chuyện gì cả, chuyện trong nhà phó thác cho nàng, vợ con ta và vị tỷ tỷ kia, ta mong nàng chiếu cố đến họ. Ta cũng không biết lúc nào có thể quay về, lão gia hỏa này canh chừng rất nghiêm ngặt, nhưng lão hứa khi Nguyệt Hoa sinh con thì ta cũng có thể quay về để ngắm nó.” Nói xong, Kim Long dừng một chút, rồi lại trầm ổn nói: “Chính là câu này.”

Diệu Yên sắc mặt có chút tức giận, quát to: “Phu quân ta rốt cuộc là ở nơi nào? Tại sao lại không cho về nhà như vậy!”

Kim Long không đáp, Độc Lang Quân ở bên cạnh chỉnh sắc nói: “Lôi phu nhân, không cần lo lắng! Tiểu Lôi gặp được kỳ ngộ này là vô cùng hiếm có! Hắn được....à... hắn được một vị thần tiên thần thông quảng đại thu làm đệ tử! Đây là một đại hảo sự muốn cầu mà không được! Ai... nếu ta có thể được ở cạnh lão nhân gia một vài năm, thì...” Độc Lang Quân nói đến đây, sắc mặt có chút ảm đạm, cao giọng niệm: “A di đà phật...”

Diệu Yên vẫn không bình tĩnh, nói: “Thần tiên thần thông quảng đại cái gì! Phu quân ta nhần lại, nói rằng “Lão gia hỏa canh chừng rất nghiêm ngặt, không về được” Lời này rõ ràng là bị người ta ép làm đồ đệ! Nếu là hảo tâm thu nhận, tại sao lại phải người cướp phu quân ta đi như vậy!”

Độc Lang Quân sắc mặt trầm xuống, trịnh trọng nói: “Lôi phu nhân! Lời nói không thể bất kính như vậy!”

Diệu Yên thở dài: “Ta hỏi người, người thu phu quân ta làm đệ tử, rốt cuộc là thần tiên phương nào! Hừ!”

Độc Lang Quân chần chờ một chút, liếc mắt nhìn Kim Long, Kim Long chậm rãi giơ một bàn tay lên, trong lòng bàn tay có một chữ “Tâm” viết bằng chu sa.

“Nghĩa là gì?” Diệu Yên bực tức hỏi.

Độc Lang Quân nhìn thật sâu vào chữ trong lòng bàn tay của Kim Long, sắc mặt có chút phức tạp, chậm rãi nói: “Đáng thương cho ta bao nhiêu nămqua, đến tận bây giờ cũng chưa từng hiểu được ý tứ của chữ này... Ôi, lão nhân gia giấu chúng ta đến khổ...” Nói đến đây, ông ta xúc động, trên mắt hình như đã ngấn lệ.

Dừng một chút, Độc Lang Quân nhìn Diệu Yên, chỉnh sắc nói: “Tên của lão nhân gia, ta vạn lần không dám nhắc đến. Nàng chỉ cần biết, lão nhân gia thần thông quảng đại, thông thiên triệt địa! Tiểu Lôi được theo lão nhân gia, đó chính là phúc khí lớn bằng trời!”

Nói đến đây, Độc Lang Quân quay sang nhìn Kim Long, nói: “Đạo hữu, lời này đã chuyển rồi, ta và người nên đi thôi!”

Vừa dứt lời, không hề cho Diệu Yên cơ hội hỏi tiếp, dưới chân hai người xuất hiện hai đám mây, phiêu hốt bay về phía chân trời. Diệu Yên ở phía sau, lớn tiếng hỏi theo: “Rốt cuộc thì người đó là ai vậy?”

Từ phía xa, nghe thấy Độc Lang Quân thở dài một tiếng, thanh âm mơ hồ truyền đến:

”Đại giác kim tiên bất nhị thì, Tây phương diệu pháp tổ Bồ Đề.

Bất sanh bất diệt tam tam hành, toàn khí toàn thần vạn vạn từ.

Không tịch tự nhiên tùy biến hóa, chân như bốn tính nhâm vi chi.

Dữ thiên đồng thọ trang nghiêm thể, lịch kiếp minh tâm đại pháp sư.”

Diệu Yên ức chế, dậm chân quát to: “Thần tiên cái gì! Nếu để ta gặp phải sẽ chém cho một kiếm!”

Nàng đang muốn phát tiết cơn giận trong lòng, nhưng bọn họ dù sao cũng đã đi xa rồi, trong lòng mờ mịt, cúi đầu suy nghĩ một lát, rồi khẽ thở dài, đột nhiên nhìn sợi dây thừng trong tay, cột đám người Phong Cuồng lại với nhau như kẹo hồ lô. Diệu Yên hạ xuống đất, dùng sức đá mấy cước vào mấy người bọn họ, sau đó yên lặng niệm chú, từ bàn tay một đạo kim quang bắn lên không trung, lập tức trên bầu trời hiện ra một đám mây đỏ rực.

Chỉ trong chớp lát, từ phía Mang sơn, Vạn Yêu Vương dẫn mấy tên tiểu yêu thủ hạ bay đến. Diệu Yên không chờ bọn họ tiến lại gần, chỉ vào đám người Phong Cuồng trên mặt đất, quát to: “Mấy tên này giao cho người, nhớ canh giữ thật kỹ lưỡng cho ta, không cho một tên nào chạy thoát!”

Nói xong, nàng dậm chân, hóa thành kim quang bay đi.

234. Chương 234: Các Cô Gái Nhà Tiểu Lôi

Thanh niên nam nữ ăn mặc thời trang, đi qua lại trên đường, trong các cao ốc, các cửa hàng lớn đang buôn bán, khí cầu bay trên trời mang các biển quảng cáo sắc màu rực rỡ, các loại tuyên truyền khuyến mãi hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Mà ngay tại ngã tư, một màn hình cực lớn treo trên một toà nhà, đang chiếu một bản tin.

Rất rõ ràng, trên màn hình là một cô phóng viên tin tức truyền hình, mọi người đều rất quen thuộc..... đây chính là vị nữ sĩ hấp dẫn từng có cơ hội “gần như đã” tiếp xúc thân mật với nhân vật chính Tiểu Lôi của chúng ta.

Đương nhiên, hiện tại trên màn hình, vị phóng viên tin tức không hề bày tỏ vẻ hấp dẫn của nàng tới ngàn vạn người xem, mà là mặc một bộ y phục nghiêm túc phù hợp với nghề nghiệp, dùng thanh âm bình ổn đưa tin.

“Buổi chiều ngày hôm qua, trên hòn đảo Marettimo, ven bờ Địa Trung Hải, phía nam nước Ý, lại phát sinh một vụ nổ khủng bố. Bởi vì mùa du lịch chưa tới, cho nên không hề có thương vong. Nhưng một Giáo đường xây cách đây sáu trăm năm trên đảo cùng một ít pho tượng quý đã bị phá hủy. Trước mắt Vatican đã lên tiếng, cho rằng đây là thủ đoạn khủng bố tập kích nhằm vào tôn giáo..... theo bình luận của một nhân sĩ, đây là đợt tập kích khủng bố lần thứ sáu mươi ba trong ba năm gần đây nhằm vào Giáo hội. Trong ba năm qua, các đợt tập kích khủng bố tại các quốc gia Châu Âu nhằm vào Giáo hội đã khiến cho giáo đồ toàn thế giới phẫn nộ. Một nhân chứng đã lấy mấy DV quay được một ít quá trình tập kích khủng bố, trong đó phát hiện nhiều thủ đoạn công kích rất phi thường.....”

Nói đến đây, lời của tiểu thư phóng viên tin tức ngừng lại. Màn hình to lớn bắt đầu chiếu một đoạn phim mờ ảo.

Rất rõ ràng là máy quay đang vội vàng quay, mặc dù hình ảnh, màu sắc không tốt lắm, nhưng vẫn có thể thấy rõ một cảnh tượng làm cho người ta kinh ngạc.....

Phía trên một Giáo đường, đột nhiên một đạo hắc sắc hỏa diễm bắn xuống, sau đó đánh trúng đỉnh Giáo đường, cây thập tự trên đỉnh Giáo đường lập tức vô thanh vô tức vỡ tan nát, ... mà cả quá trình, lại không có một chút hỏa quang bùng lên!

Lập tức ống kính lay động, dường như là người quay phát hiện một sự kiện kỳ dị. Trong lúc vội vàng lia ống kính, dường như có hai ba cái bóng từ Giáo đường bay ra ngoài, bay lên trời, dường như là ai đó trong Giáo đường truy tìm kẻ tập kích..... chỉ là hình ảnh quá thực quá mức mờ ảo, chỉ mơ hồ thấy những cái bóng đó hình như là nhân ảnh, hơn nữa không ngờ phía sau còn có cánh.....

Tiểu thư phóng viên tiếp tục nói: “Đoạn phim này khiến mọi người suy đoán, căn cứ phát biểu của người phát ngôn Vatican, những cái bóng trong phim, chỉ là một vài con chim được nuôi trong Giáo đường bị vụ nổ làm kinh động..... làm người ta khó hiểu chính là, trong sự kiện khủng bố tập kích ba năm trước nhằm vào Giáo hội, các quốc gia Châu Âu vẫn yên lặng, không hề phát sinh hành động quân sự đại quy mô nhằm

vào tổ chức khủng bố - mặc dù sau khi xảy ra, đã có hơn năm tổ chức khủng bố quốc tế tuyên bố nhận trách nhiệm.....”

Sau đó màn hình chiếu lại đoạn phim, đặc biệt là những cái bóng bay lên không từ Giáo đường được phóng lớn năm lần, tựa như biểu thị hoài nghi đối với giải thích của Giáo hội.

Đoạn tin tức hấp dẫn không ít người đi đường, rất nhiều người đứng lại xem, càng gọi lên nghị luận của mọi người.

“Nè, người xem đám đen đen đó giống cái gì?”

“Ta làm sao biết, nói không chừng là người ngoài hành tinh?”

“Người khủng à? Người ngoài hành tinh ở trong Giáo đường sao? Ta thấy kẻ tập kích Giáo hội quá nửa là người ngoài hành tinh, bằng không, làm sao ba năm qua cũng không bắt được bọn họ?”

“Ta thấy đầu người hư rồi! Người ngoài hành tinh tập kích Giáo hội làm gì? Ăn no không có chuyện làm à? Con mẹ nó, mấy điểm đen đó tựa như có cánh, không phải là thiên sứ sao..... nghe nói thiên sứ đều là mỹ nữ.”

“Biến đi, người chỉ biết mỹ nữ.....”

Người qua đường bàn tán xôn xao, sau đó lần lượt rời đi, tiếp tục công việc của mình.

Đích xác, sự tình này phát sinh tại Tây phương, đối với bọn họ mà nói, không hề quan hệ trực tiếp cuộc sống bọn họ. Bất quá là một ít lời trà dư tửu hậu mà thôi.

Mà đối diện bên đường, trong một quán cà phê cao cấp, máy lạnh trong quán dường như đã xua tan tất cả nóng nực ngày hè, bất quá máy lạnh mặc dù rất nhiều, nhưng vẫn không thể làm các vị khách nam trong quán tỉnh táo, ít nhất tám mươi phần trăm nam khách trong quán đang dùng một loại ánh mắt si mê cháy bỏng nhìn chăm chăm vị nữ khách ngồi gần sát đường. Mà hai mươi phần trăm nam khách còn lại, thì cũng đang vụng trộm nhìn.

“Ai” Phía sau một cánh cửa sổ lớn, một cô gái tóc dài nhìn màn hình lớn bên ngoài, đôi môi xinh xắn hơi trề ra: “Lại đánh nhau.”

Nàng nhấc một tay, nhẹ nhàng vuốt tóc, lộ ra một vành tai xinh đẹp và chiếc cổ trắng ngần. Một tay nàng chống cằm, ánh mắt hơi nheo lại, vẻ mặt có chút chán chường. Trên cơ thể thon dài là một bộ áo mùa hè bó sát người màu đen, hai cánh tay trắng nõn đầy đặn, da thịt mịn màng.

Chỉ mới một bên mặt của nàng, đã khiến cho tất cả nam nhân trong quán cảm thấy một vẻ đẹp lộng lẫy quý phái. Thiếu nữ này quả thực xinh đẹp cực điểm, nàng cứ ngồi như vậy, phong thái ưu nhã, mềm mại.

Một thiếu nữ đối diện với nàng, thiếu nữ này cũng có mái tóc dài, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo, mái tóc hơi uốn khúc, tản ra một cổ mị lực thành thực, dáng người nàng thon thả, đặc biệt là đôi mắt rất đẹp, ánh mắt trong veo nhưng lại mang theo ba phần thành thực, đôi môi mọng đỏ đang nhàm chán cắn một cái ống hút.

Thiếu nữ mặc áo đen ngồi đối diện, ánh mắt vốn lạnh như băng, chỉ có lúc nhìn nàng, mới lộ ra một chút nhu hòa.

“Diệu Yên tỷ, tỷ nói lại đánh, là ý gì?” Thiếu nữ tóc ngắn nhẹ nhàng buông ống hút, hơi nhú cặp lông mày cong vút mở miệng hỏi.

Diệu Yên lắc đầu, nhàm chán mân mê mái tóc, lạnh lùng nói: “Còn có thể là ai, là đám gia hỏa thờ tây phương thấp tẻ gì. Hừ, ai kêu bọn họ lúc trước trêu chọc chúng ta, hừ kể ra, sự tình này, cũng là tại Khinh Linh Tử.”

“Khinh Linh Tử? Chính là vị tiên sinh cùng chúng ta trở về từ Châu Âu năm ấy? Pháp thuật của ông ấy tựa như rất lợi hại! Ông ấy hóa ra là sư phụ Bảo Nhi sao?”

Diệu Yên mỉm cười, nói: “Muội còn nhớ rõ à. A, lúc trước hấn trút giận cho chúng ta, chạy đến đám gia hỏa đó đại náo một hồi, sau đó vô mộng bỏ chạy. Đám gia hỏa không biết lai lịch hấn, lại tra tìm không ra, kết quả là.....”

Thiếu nữ tóc quần đột nhiên sáng mắt, che miệng cười nói: “Muội biết. Là lúc trước Tiểu Lôi nói qua Hắc Ám Hội Nghị gì đó phải không? Chính là đám bại hoại từng định bắt đi Bảo Nhi nhà chúng ta phải không?”

“Không sai, sự tình tựa như thế..... đám gia hỏa thập tự giá, tìm không ra Khinh Linh Tử, cũng không biết hấn ở đâu, kết quả liền hoài nghi tới Hắc Ám Hội Nghị gì đó. Tựa như bọn họ vốn có cừu hận rất sâu, đánh nhau mấy ngàn năm. Bị Khinh Linh Tử náo loạn một hồi, song phương liền bắt đầu đánh nhau, kết quả người đối phó ta một hồi, ta đối phó người một chút, cứ đánh qua lại như vậy, đủ ba năm.”

Thiếu nữ tóc quần mỉm cười, nói: “Diệu Yên tỷ tỷ, tỷ không biết, tại thế giới này, Giáo hội là tông giáo tây phương đứng đầu, bọn họ không dễ khoan nhượng sự khiêu khích như thế! Phàm là liên quan đến đấu tranh tôn giáo, đều là cực kỳ thảm liệt. Không chết không thôi!”

Diệu Yên nghe vậy đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng捏 chiếc mũi xinh xắn thiếu nữ đó: “Nguyệt Hoa, khẩu khí của muội, càng ngày càng giống Tiểu Lôi. Tựa như lúc trước chàng cũng từng nói như vậy.”

Nguyệt Hoa nhẹ nhàng nghiêng đầu, chỉ là nụ cười trên mặt lại ảm đạm rất nhiều, hai nữ nhân nhìn nhau, đều thở dài xa xôi. Chỉ nghe thấy Nguyệt Hoa nhẹ nhàng nói: “Ba năm anh ấy, anh ấy rất cuộc lúc nào mới có thể trở về..... lúc trước nói khi muội sinh hài tử sẽ có thể trở về, đáng tiếc.....”

Diệu Yên miễn cưỡng cười, nói: “Tốt rồi, muội yên tâm đi. Vận khí của chàng luôn rất tốt. Huống hồ chàng cũng không phải đang làm sự tình nguy hiểm gì, chỉ là đi theo một gia hỏa lợi hại học nghệ. Đợi sau khi chàng học xong xuôi, tự nhiên sẽ trở về.”

Về mặt Nguyệt Hoa càng u buồn, hạ giọng nói: “Ai..... các người đều là thần tiên tiên tử, đều có bản sự lợi hại, nhưng muội lại không hiểu chút nào. Học pháp thuật trọng yếu như vậy sao? Có thể mặc kệ chúng ta ở chỗ này.....”

Diệu Yên nghiêng người, nhẹ nhàng ôm Nguyệt Hoa, hòa nhã nói: “Mọi người có vận số của mình, người tu hành chúng ta, thường thường trong quá trình tu luyện, thời gian qua rất nhanh, trong khi lơ đãng, đã qua đi mấy năm mà mình không biết. Nói vậy trong lòng chàng cũng lo âu cho chúng ta, sẽ trở về rất nhanh.” Dừng một chút, thấy Nguyệt Hoa có vẻ thất vọng, Diệu Yên vội vàng cười chuyển đề tài: “Sao? Hai tiểu gia hỏa chạy đi lâu như vậy, làm sao còn chưa trở lại?”

Nhắc tới hài tử, Nguyệt Hoa mới lấy lại tinh thần, lập tức nhìn chung quanh, cười nói: “Đại khái là lại nghịch ngợm, bắt quá có Tiểu Thanh đi theo, sẽ không có việc gì đâu.”

Diệu Yên cười, nghĩ thầm với bản sự hiện tại của Bảo Nhi, làm sao có thể có việc gì?

Hai vị mỹ nữ đang cười nói, chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Nguyệt Hoa ngẩng đầu liền thấy một nam nhân lạ mặt đi tới.

Nguyên lai là dưới rất nhiều ánh mắt thèm muốn chung quanh, rốt cuộc cũng có người lấy dũng khí đi tới bắt chuyện với mỹ nữ, dù sao với loại mị lực siêu cấp của Diệu Yên, đã khó có thể chống lại, huống hồ Nguyệt Hoa cũng rất xinh đẹp.

“Hai quý cô, xin thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi.....” Ánh mắt nam nhân này rõ ràng có chút khấn trương, bất quá hấn dần dần trấn định lại, mỉm cười tự nhiên, công tâm mà nói, hấn cũng có chút tiền vốn. Ít nhất đáng người hấn cao ráo, tướng mạo cũng khá đẹp trai, mặc một bộ quần áo mùa hè nhãn hiệu nổi tiếng, nhìn qua rất sạch sẽ, chỉ là ánh mắt có chút không nghiêm túc, không ngừng dò xét Diệu Yên và Nguyệt Hoa.

“Tôi có thể ngồi xuống chứ?” Nam nhân này cười, không đợi Diệu Yên Nguyệt Hoa trả lời, hấn đã ngồi giữa hai nữ nhân.

Nguyệt Hoa lập tức cảm giác khí tức Diệu Yên liền biến thành âm lạnh. Diệu Yên nheo mắt, lạnh lùng nhìn nam nhân này.

Bằng vào kinh nghiệm từ trước, Nguyệt Hoa lập tức hiểu rằng, đây là dấu hiệu trước khi phát hỏa của Diệu Yên!

Đến nhà Tiểu Lô đã ba năm, ba năm qua, vẻ xinh đẹp của Diệu Yên không phải là lần đầu tiên dẫn đến mấy tên dâm dăng, ít nhất tháng trước, lúc Diệu Yên cùng Nguyệt Hoa ra bên ngoài đi dạo, có một nam nhân không ngờ gan lớn bằng trời, dám nắm tay Diệu Yên.....

Kết quả tên đó bây giờ còn nằm trong bệnh viện, phỏng chừng trong vòng ba tháng không thể rời giường.

Nghĩ đến đây, Nguyệt Hoa nhìn nam nhân này thông cảm, thăm cầu khẩn hi vọng tên gia hỏa này thức thời ly khai cho nhanh.

Nhưng nam nhân này thấy tư thái nheo mắt của Diệu Yên, lại nhìn đến si dại..... cách Diệu Yên chớp mắt, quả thực có chút mê hồn khó tả, đặc biệt là ánh mắt nàng lấp lánh hàn quang. Người khác lại tưởng rằng nàng dường như đang phóng điện.

Nam nhân này đấu tranh một hồi, rốt cuộc quyết định đem mục tiêu đặt vào Diệu Yên, dù sao nữ nhân này càng nhìn càng xinh đẹp. Hắn hơi nghiêng người, đưa tay ra trên cổ tay hắn đeo một chiếc đồng hồ đắt tiền.

“Quý cô xinh đẹp. Cô xem.....” Nam nhân ra vẻ thâm tình chậm rãi nói: “Hiện tại là ba giờ mười lăm phút chiều..... từ khi tôi vừa thấy cô, tôi liền nhịn không được ca ngợi Thượng Đế! Cảm tạ ông ấy đã cho tôi tại năm nay hôm nay buổi chiều này, tại thời khắc này, ở chỗ này, gặp được quý cô xinh đẹp như vậy! Hiện tại..... đã là ba giờ mười sáu phút..... tôi nghĩ cả đời tôi, đều không thể quên một phút vừa rồi..... một phút này, tôi đã ngồi ở bên cạnh cô, chăm chú nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô, lắng nghe nhịp thở tuyệt vời của cô..... tôi nghĩ, một phút này sẽ vĩnh viễn khắc họa thật sâu trong sinh mệnh của tôi.....,

Diệu Yên đã không thể kìm chế được, trên người phát ra sát khí, ngay cả Nguyệt Hoa ngồi ở đối diện cũng đã cảm giác được hàn ý. Nam nhân đó không biết, ngược lại còn nhú mày: “Mấy lạnh nơi này sao mở to quá!”

Diệu Yên nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Một phút thật không? Ta cho ngươi một phút, lập tức biến mất trước mặt ta..... bằng không, ta cam đoan ngươi sẽ băng qua cửa sổ bay ra đường.”

Sắc mặt nam nhân lập tức biến đổi, xấu hổ nhìn Diệu Yên, miễn cưỡng nói: “Tiểu thư. Không cần như vậy.....”

Nguyệt Hoa thấy tay Diệu Yên đã co lại dưới bàn, vội vàng nói: “Này tiên sinh, chúng ta đang đợi bạn, mời ngài ly khai nơi này, nếu ngài là một quý ông, xin ngài chú ý lời nói và tư thái!”

Sắc mặt nam nhân càng thêm cứng đờ, hắn ho khan một tiếng, đứng dậy xấu hổ bỏ đi. Miệng hắn còn thì thào: “Mẹ, còn bày đặt!”

Tay Diệu Yên đã đưa lên, Nguyệt Hoa vội vàng nắm lấy cổ tay nàng, cười khổ: “Diệu Yên tỷ..... hay là..... tên lần trước, gần như mất mạng. Hiện tại chúng ta đang ở chỗ này, hay là không cần gây thêm chuyện.”

Diệu Yên hừ một tiếng, buông tay.

Nam nhân đó lại không biết, mình đã dạo một vòng trước quỳ môn quan.

Nhưng, trên thế giới này vẫn còn có những tên gia hỏa không sợ chết.

Nửa phút sau, một tên khác lại đến. Lần này là một nam nhân ba mươi tuổi, tóc dài, tướng mạo cổ ý ra vẻ ngang ngạnh, trên cổ tay đeo một ít vòng tay tạo hình kỳ quái, tên này không ngờ không hỏi gì, nghênh ngang ngồi xuống.

Rất rõ ràng, mục tiêu của hắn là Nguyệt Hoa.

“Chào em, anh tên là Toni.” Nam nhân tóc dài tươi cười, ánh mắt lại giả vờ nhìn chiếc tách trước mặt Nguyệt Hoa, cười nói: “Có thể cho biết tên của em được không? Dù sao tại địa phương này có thể nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như em, quả thực là rất hiếm có.”

“Không được.” Nguyệt Hoa nghiêm mặt.

“Em tựa hồ rất cảnh giác.” Nam nhân tóc dài cố ý làm ra vẻ tự nhiên, cười nói: “Anh không có ác ý gì. Anh chỉ muốn mời em một ly cà phê.”

Nguyệt Hoa thở dài, lạnh lùng nói: “Rất tiếc, anh bắt chước kiểu trên phim phải không tôi có thể nói cho anh, tôi từng ở Châu Âu hơn một năm, đã có rất nhiều người diễn trò này trước mặt tôi rồi. Mời anh đi cho!”

Nam nhân hơi sượng một chút, xấu hổ ho khan một tiếng, lại vẫn không bỏ đi, cố ý cười to: “Anh chú ý tới em đang uống cà phê đen..... rất ít người thích uống loại cà phê đẳng thế này.....”

“Thật không?” Nguyệt Hoa lạnh lùng nói: “Nếu trong một phút, anh không rời khỏi cái ghế này, vậy tôi cam đoan, chỗ cà phê này sẽ lập tức bay vào miệng anh..... cả chiếc tách xinh đẹp này cũng vậy!”

“Ha ha ha” Nam nhân tóc dài không hề sợ hãi cười vài tiếng, thần thái hần có vẻ vô lại, cợt nhả nhìn Nguyệt Hoa: “Cô em xinh đẹp, nói ra những câu này, thật sự làm cho người ta cảm thấy rất buồn cười, đương nhiên, cũng rất đáng yêu.....”

Hắn vừa nói xong, liền nghe thấy một giọng nói tức giận ồm ồm vang lên: “Ta cam đoan, mỗi lời cô ấy nói là thật!”

Lời nói vừa xong, nam nhân tóc dài liền cảm thấy một cánh tay rất to từ phía sau nắm lấy cổ mình, sau đó hai chân hắn lập tức rời khỏi mặt đất, tựa như một con gà con bị giơ lên.

Trong khi giãy dụa, hắn quay đầu ra sau, liền thấy một tráng hán giống như một con đại tinh tinh, cao gần hai mét, bắp thịt toàn thân tựa như một lực sĩ, trên khuôn mặt tràn đầy sát khí.

Ầm một tiếng, nam nhân tóc dài bị quăng ra ngoài, đập nát chiếc bàn phía xa.

Đại tinh tinh phải tay ngồi xuống, mặc kệ ánh mắt khùng bố chung quanh đang phóng tới, sát khí trên mặt nhanh chóng thu lại, bày ra một vẻ cung kính: “Hai vị sư mẫu, sao lại có hứng thú ra ngoài giải sầu?”

Nguyệt Hoa mỉm cười: “Lôi Hồng, may mắn anh đã đến, bằng không hôm nay Diệu Yên tỷ tỷ sợ rằng muốn đập bỏ quán cafe này.”

Lôi Hồng cười hắc hắc, nói: “Tôi vừa lúc cùng Như Hoa đi qua. Thấy có đám ruồi nhặng quấy rầy các người, liền đến xem.” Nói xong. Hắn quay đầu trừng mắt nhìn đám người.

Quản lý quán thấy hình dáng Lôi Hồng, làm sao dám đến gần?

Về tức giận trên mặt Diệu Yên cũng tan đi, nàng ngó ra sau hỏi: “Như Hoa đâu?”

“Như Hoa vừa rồi gặp Tiểu Thanh cô nương và hai đứa trẻ bên ngoài, liền đi theo họ rồi.”

Có Lôi Hồng ở bên cạnh làm Kim Cương Hộ Pháp, liền không có tên vô công rồi nghề nào đến quấy rối. Ba người tùy ý nói vài câu, bàn về chuyện Lôi đại tiểu thư.

Diệu Yên thực hiện phương pháp giải Huyết Chú, quả nhiên có hiệu quả, Lôi đại tiểu thư trước mắt đã qua hai mươi ba tuổi, vô bệnh vô tai. Chỉ là sự tình đệ đệ mình rất cuộc là ai, vẫn canh cánh trong lòng. Có điều Tiểu Lôi mất tích, không thể tra rõ. Chuyện này vẫn không nói cho Lôi Hồng biết.

Diệu Yên mặc dù biết rõ, nhưng theo ý Tiểu Lôi, không nói sự thực cho Lôi đại tiểu thư biết.

Lại nói vẫn không có tin tức của Tiểu Lôi, về mặt Diệu Yên và Nguyệt Hoa có chút thất vọng.

Ba năm.

Từ sau khi Độc Lang Quân đến báo tin, Tiểu Lôi vẫn không về nhà. Lúc Nguyệt Hoa sinh em bé, từng chờ đợi thật lâu, nhưng vẫn không nhìn thấy Tiểu Lôi, sau đó Nguyệt Hoa còn bệnh một thời gian.

Sau khi Lôi Hồng kết hôn, đã hiểu chuyện. Thấy Diệu Yên và Nguyệt Hoa không vui, không dám hỏi sự tình Tiểu Lôi, vội vàng đem một ít nghi hoặc lúc mình tu luyện, thỉnh giáo Diệu Yên.

Lúc trước Khinh Linh Tử từng truyền cho Lôi Hồng một ít pháp thuật tâm pháp, Lôi Hồng khổ tâm tu luyện lâu như vậy, tự nhiên có chút thành tựu, mà gặp được đại cao thủ Diệu Yên, cũng chỉ điểm cho hắn một ít.

Nói đến kinh nghiệm pháp thuật, thảo luận tâm pháp tu hành và đạo luyện khí dưỡng khí của đạo gia, Nguyệt Hoa nghe có chút nhàm chán.

Không biết vì sao, dù trong nhà có vài cao thủ tu hành, Nguyệt Hoa lại đối với chuyện pháp thuật và tu hành, không hề có chút hứng thú. Nàng ngáp dài, mở miệng nói: “Hai bảo bối nhà chúng ta đã đi đâu rồi?”

Lôi Hồng toét miệng cười nói: “Vừa rồi Như Hoa gặp họ bên ngoài, nói đã lâu không nhìn thấy Bảo Nhi, dẫn họ đi ăn kem, phỏng chừng lúc này họ vẫn còn ở nơi đó.”

Nguyệt Hoa cười: “Các người nói chuyện đi, mọi người nghe cũng không hiểu, hay là đi xem mấy người vậy.”

Nói xong, nàng vừa mới đứng lên, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng “Ầm”, lập tức liền thấy một mặt kính của một cửa hàng nơi góc phố phía xa đột nhiên vỡ tung, vô số mảnh nhỏ bắn ra, người đi đường bị kinh động, kinh hoảng kêu lên, chạy tán loạn.

Xa xa, lại thấy bên trong cửa hàng, mờ mờ toát ra hỏa quang, khói bốc lên cuồn cuộn. Còn có người thét lên chạy ra từ bên trong.

Nguyệt Hoa ngẩn người, sau đó lại nghe “Đùng đùng! Đùng!”

“Có chuyện gì vậy?”

Lôi Hồng đột nhiên đứng dậy, cẩn thận nghe thanh âm đó, sắc mặt hơi biến đổi: “A! Là tiếng súng!”

Diệu Yên lại bĩu môi: “Súng?”

Lôi Hồng lại lớn tiếng nói: “Không xong, Như Hoa mang theo đám Bảo Nhi đến nơi đó mua kem, nơi đó có một quán kem Haggen Dazz!”

Hắn chỉ vào ngôi nhà to phía xa đang bốc khói cuồn cuộn, lo lắng hét lớn.

“Đừng sốt ruột, có Tiểu Thanh đi theo, còn có Bảo Nhi ở đó, không có chuyện gì đâu.” Diệu Yên không hề khẩn trương.

“Nhưng Như Hoa lại không biết pháp thuật!” Lôi Hồng đã vọt ra ngoài.

Nguyệt Hoa cũng biến sắc, nói: “Phải rồi! Bảo Nhi và Tiểu Thanh biết pháp thuật, nhưng Bối Nhi của chúng ta, lại không biết gì hết!”

Thấy Nguyệt Hoa lo lắng, Diệu Yên nhẹ nhàng giữ chặt tay nàng, hạ giọng nói: “Đừng lo lắng, chúng ta đi xem thử.”

Nàng lại nghĩ khác: Không nói đến tu vi hiện tại của Bảo Nhi, cho dù chỉ có Tiểu Thanh, với tu vi pháp lực của Tiểu Thanh, ai cũng không thể gây thương tổn cho các nàng.

Còn như..... súng ?

Diệu Yên càng thêm khinh thường, trong mắt cao nhân tu hành, thứ đó bất quá chỉ là đồ chơi mà thôi.

Còn..... Bối Nhi, cũng không biết pháp thuật ?

Diệu Yên nhếch môi, cười rất ý vị.

235. Chương 235: Bối Nhi Ra Trộn

Ngày này đã định trước là lịch sử huy hoàng của siêu thị bách hóa Đông Phương tại nội thành Nam Đô sẽ được viết lại.

Vào lúc xế chiều, trước cửa thang máy lầu hai phía đông của siêu thị, có đông đảo người đi đường cũng như khách hàng qua lại. Giữa tiếng riu rít tán dương từ các nữ nhân viên của siêu thị đang đứng hai bên phát truyền đơn khuyến mãi, một cô bé mười tuổi từ cửa hông chạy rất nhanh vào.

“Thiên sứ! Cô bé quả thực chính là Thiên sứ!”

Rất rõ ràng, có thể thu hút ánh mắt tán thưởng của đám đông như vậy tự nhiên chính là đại tiểu thư Bảo Nhi mười tuổi xinh đẹp. Bảo Nhi mười tuổi, vẻ xinh đẹp so với ba năm trước lại càng thêm khả ái khiến người rung động. Thân người đã cao hơn một chút, nhưng đôi mắt to ướt át trên khuôn mặt kia quả thực vô cùng giống mấy cô bé siêu cấp khả ái trong phim hoạt hình manga. Đôi nhãn châu đen láy xoay tới xoay lui, dường như đang tìm kiếm gì đó chung quanh, cái miệng nhỏ xinh xắn giấu lên, ra vẻ hơi khó chịu.

Bảo Nhi mặc bộ đồ trông thật buồn cười, cái quần dài thì rộng thùng thình, trên người lại mặc một cái áo cộc tay mùa hè bó sát người. Mái tóc dài để xõa đen nhánh năm đó đã biến thành hai bím tóc thanh tú dễ thương. Trong cái vẻ đơn giản đó hiển lộ ba phần ôn nhu bảy phần hoạt bát. Chỉ là hiện tại rõ ràng Bảo Nhi tựa hồ rất không vui, cái miệng nhỏ nhắn đang lẩm bầm, hàm hừ nói: “Hừ, không ngờ dám sử dụng pháp thuật ở nơi này... để cho mẹ Diệu Yên mà biết, coi chừng muội bị đánh đổ cả mông lên...”

Bảo Nhi tìm chung quanh một hồi, không khỏi có chút chán nản, quay đầu đưa mắt nhìn về phía đám người qua lại phía dưới thang cuốn rồi cao giọng nói: “Tiểu Thanh di, Như Hoa di, Bối Nhi chạy mất rồi!”

Phía dưới thang cuốn tự động có hai nữ tử chậm rãi đi lên. Cô bên trái tướng mạo xấu xí, vóc người thô lậu cường tráng, lại mặc một cái áo mỏng với thắt lưng màu hồng vô cùng không tương xứng với vóc người... Ách, thần công tạo hình tượng điêu luyện như thế, không cần phải nói, tự nhiên là Như Hoa đại tiểu thư rồi.

Có cô nàng Như Hoa tướng mạo “kinh người” này đứng bên cạnh, lại càng làm nổi bật Tiểu Thanh, nhìn qua cơ hồ vẻ đẹp không còn giống một con người bình thường nữa.

Dù sao cũng là xà yêu tu luyện thành tinh, ba năm ngắn ngủi cũng chẳng để lại dấu vết năm tháng trên người Tiểu Thanh. Nàng vẫn mỹ lệ dịu dàng như ba năm về trước vậy. Mái tóc dài buông xuống phía bên trái, lại càng làm lộ hẳn ra cái cằm thon dài cùng những đường cong trên vẻ mặt đáng yêu của nàng. Trên người nàng chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng vô cùng đơn giản, thêm vào một cái quần jean... Đây vốn là bộ y phục nguyên mẫu của Tiểu Lôi mà năm đó Tiểu Thanh mặc...

Đương nhiên, hiện tại thứ Tiểu Thanh mặc trên người, chính là bộ y phục năm đó của Tiểu Lôi, tựa hồ Tiểu Thanh trong lòng luôn nhung nhớ Tiểu Lôi. Đã lâu như vậy, vẫn một mực không chịu thay đổi trang phục. Quần áo trên người mặc dù sau này là mua mới, nhưng ba năm qua, nàng tựa hồ đại đa số thời gian, đều dựa theo trang phục năm đó phối hợp với phục sức của mình. Rất rõ ràng là kỷ niệm năm đó trong sơn cốc tại Nga Mi sơn cùng Tiểu Lôi một phen không hẹn mà gặp, luôn ở trong tim của nàng.

Mỹ nữ vẫn là mỹ nữ, phục sức có đơn giản thế nào, cũng vô pháp che dấu vẻ thanh lệ của nàng. May là có Như Hoa vốn tự nhiên có ưu điểm có thể làm vật cách ly với luồng điện nam nhân xung quanh, cho nên đại đa số nam nhân vừa đưa mắt nhìn lần đầu, sau khi thấy Như Hoa, 90% lập tức bị dọa phải né tránh ra thật xa.

“Bảo Nhi. Con lại cùng Bối Nhi chơi trò gì thế?” Tiểu Thanh cười ôn hoà, đi tới nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Bảo Nhi.

Bảo Nhi ngoan ngoãn để mặc cho Tiểu Thanh nắm lấy tay mình, mặc dù cặp mắt vẫn không cam lòng tìm kiếm khắp nơi, ngoài miệng lại thành thành thật thật trả lời: “Là Bối Nhi nói muốn cùng con chơi trốn tìm! Tiểu Thanh a di, người cũng biết, trang viên nhà chúng ta mặc dù lớn, nhưng đâu có chỗ nào chơi đùa thật vui a. Chỗ này nhiều người như vậy, tìm được mới thú vị chứ.”

Tiểu Thanh cười cười nói: “Lần này các con lại đánh cược à? Cược gì thế?”

Bảo Nhi bĩu bĩu miệng, trên mặt lộ ra vẻ cười ngây thơ hồn nhiên, nhưng trong đôi nhãn châu linh động ấy, dường như lại ẩn giấu vài phần tinh nghịch: “Không có a...” Trông thấy vẻ mặt cười mà không phải cười của Tiểu Thanh, Bảo Nhi bất đắc dĩ thở dài: “Ài, Tiểu Thanh di, thực sự không có gì, là cược một cái vòng kim cương mà năm đó sư phụ lưu lại cho con.”

Tiểu Thanh che miệng cười, lại nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt Bảo Nhi: “Ài... xem ra con lại thua rồi phải không? Mấy ngày nay, những đồ tốt trong tay con, bị muội muội con thắng nhiều lắm rồi, con còn lại bao nhiêu đây?”

Bảo Nhi lộ ra vẻ uể oải, cúi đầu xuống: “Không nhiều lắm... Muội ấy lần nào cũng chơi xấu! Hôm nay đã nói là không được dùng pháp thuật, nhưng vừa rồi vòng vo một hồi, con vẫn tìm không được muội ấy, muội ấy nhất định đã sử dụng phép ẩn thân rồi!”

Như Hoa bên cạnh nhếch môi cười: “Muội muội của con so với con thông minh hơn, Bảo Nhi à.”

Nào biết đâu rằng tiểu nha đầu kia nghe vậy lại không tức giận chút nào, ngược lại chỉ nhún nhún vai, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra bộ dạng thiếu niên già dặn rồi nghiêm túc nói: “Như Hoa a di, lúc đầu ba ba đã nói qua điều này. Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước lại tan trên bờ cát! Bối Nhi hiện tại có thể thắng con, tương lai ba ba cùng mấy muội muội sinh thêm đệ đệ muội muội, cũng có thể khiến cho Bối Nhi tức chết như vậy!”

Như Hoa nghe vậy nhin không được trợn trắng mắt: “Muội muội con không thấy tắm hơi, con cũng không lo lắng à? Nó mới hai tuổi rưỡi à!”

Hai tuổi rưỡi...

Bảo Nhi cũng trợn trắng mắt như vậy: “Muội ấy một năm trước đã biết sử dụng ”cách không thủ vật” cướp bánh ngọt của con! Năm năm trước đã học xong phép ẩn thân, nửa đêm giả quỷ hù dọa người ta rồi. Như Hoa di, người biết không, tháng trước muội ấy sau khi học được Ngự phong thuật, trên bầu trời gần nhà chúng ta, đã không còn chim chóc nào dám bay qua nữa... Bởi vì mới đây muội ấy ham thích sưu tầm các loại lông vũ nhiều màu...”

Như Hoa trợn tròn đôi mắt lên, tử tử tế tế nhìn vào hai mắt Bảo Nhi, hốt nhiên ha ha cười lớn: “Hay hay hay! Ác nhân tự có ác nhân trị! Tiểu nha đầu, năm đó con hành hạ mấy người chúng ta đến thảm, hiện giờ tự nhiên có người có thể sửa trị con rồi!”

Bảo Nhi giấu giấu mờ mờ, xoay đầu không thèm nhìn Như Hoa nữa, hốt nhiên lại nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiểu Thanh, thì thào: “Tiểu Thanh di, bên kia có nam nhân đang nhìn trộm người kìa.”

Tiểu Thanh cau mày, thuận theo ngón tay Bảo Nhi nhìn tới, quả nhiên trông thấy phía bên trái đầu đó bên cạnh tấm bảng của quầy chuyên bán đồ hiệu, một nam nhân với bộ râu rậm rạp đang dùng ánh mắt mập mờ nhìn chòng chọc mình. Sinh hoạt tại nhân gian lâu như vậy, Tiểu Thanh sớm đã quen với việc bị người khác nhìn như vậy, thản nhiên nói: “Cái tên rồi hơi, không cần phải lo tới hần. Chúng ta đi tìm Bối Nhi thôi. Con bé này có lòng hiếu kỳ quá lớn, đợi khi nó chơi chán rồi, sẽ tự chạy đến thôi.”

Bảo Nhi theo Tiểu Thanh đi vào bên trong, vẫn không cam lòng quay đầu lại liếc mắt nhìn tên nam nhân đang nhìn chòng chọc Tiểu Thanh kia. Khoé miệng lộ ra một nụ cười nghịch ngợm, len lén vươn ngón út ra nhẹ nhàng điểm một cái... Tên nam nhân kia hoàn toàn không biết, hốt nhiên thất lưng cùng với cái cúc quần vô thanh vô tức bị đứt. Cái quần bông chốc bị tụt xuống, lúc này mới kinh hô một tiếng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người chung quanh, xấu hổ kéo quần lên bỏ chạy đi mất.

Ba người tùy ý đi một hồi, đang lúc tìm kiếm khắp nơi tung tích của Bối Nhi cô nương kia, đột nhiên chợt nghe thấy phía trên thang cuốn tự động, ước chừng trên tầng thứ ba của cửa hàng truyền đến một trận ồn ào, trong đó còn có tiếng kinh hô và tiếng thét chói tai của nữ nhân.

Ầm!!

Một tiếng nổ lớn từ bên trên truyền đến, rầm rầm vài tiếng, vô số những mảnh kính nhỏ bắn ra tứ tán. Cả khu cửa hàng đều bị thanh âm này làm kinh động, cơ hồ hết thảy mọi người đều sững sờ nhìn lên phía trên.

Trên tầng thứ ba hình như phát ra ánh lửa, sau đó lại nghe thấy một tiếng kêu thảm, một người dường như bị người ta từ phía sau lan can lầu ba ném ra, mang theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết, từ trên lầu cao rơi thẳng xuống. “Bịch” một tiếng, nện sầm lên mặt đại sảnh lầu một, ngã đến bể dầu chảy máu, thân thể gồng sức giãy lên vài cái, trên người chảy ra một mảng máu tươi lớn...

“A!!!! Giết người rồi!!!!”

Sau đó, một thứ gì đó đen xì xì, lại bị quăng xuống từ phía sau lan can lầu ba.

Vật đó tại giữa không trung xẹt theo một cung tròn, rồi rơi xuống sàn đại sảnh lầu một, đing đing đang đang nảy mấy cái rồi lăn đến bên cạnh quầy bán đồ hiệu...

Ầm!!!!

Một tiếng nổ còn lớn hơn nữa, đi đôi với hỏa quang, lực xung kích của vụ nổ làm vỡ nát toàn bộ cửa kính chung quanh. Đám y phục trong quầy đồ hiệu bị ánh lửa cuốn đến liền cháy bùng lên, khói đậm bốc lên cuộn cuộn.

Cũng không biết là ai đã phát ra tiếng thét chói tai vừa rồi. Mọi người trong nháy mắt trở nên hoảng sợ, vô số người ồ ạt phóng xuống dưới lầu. Đám người hoảng loạn chen nhau chật ních chỗ thang cuốn tự động. Bên trong cả cửa hàng, giống như ong vỡ tổ, trong tích tắc đoàn người phóng ra. Trong lúc nhất thời người chen người, người đẩy người, mỗi cá nhân đều chen lấn xô đẩy chạy xuống dưới lầu.

“Bối Nhi! Bối Nhi!” Tiểu Thanh nắm chặt lấy Bảo Nhi cùng Như Hoa, ba người tức tốc rời khỏi cửa thang máy, khó khăn lắm mới đi ngược lại được dòng người đang tiến tới.

“Đừng! Đừng đoàn! Đoàn!”

Trên lầu ba, truyền đến mấy thanh âm nặng nề.

“Là tiếng súng.” Như Hoa trầm giọng nói: “Ta và Lôi Hồng thường hay đi chơi bắn súng, đây là tiếng súng!”

Sắc mặt Tiểu Thanh có chút khấn trương, nhưng cũng không quá hoảng loạn, thấp giọng nói: “Như Hoa, người cùng Bảo Nhi chờ ở đây, ta đi tìm Bối Nhi đây!”

Giọng nói vừa mới dứt, thân thể Tiểu Thanh đã nhoáng lên, thân người dường như biến thành một cái bóng xa tít vô hình, như con thoi xuyên qua khe hở trong đoàn người rồi biến mất...

Ngay vào lúc này, bên ngoài phía dưới lầu đã truyền đến thanh âm còi hú của cảnh sát, lập tức có vô số nhân viên vũ trang mặc cảnh phục từ bốn phương tám hướng của cửa hàng xông vào qua các cửa lớn, ra sức sơ tán đoàn người.

Bảo Nhi đảo mắt, kéo kéo Như Hoa, nói: “Như Hoa a di, người cứ xuống trước đi, cháu đi xem nhiệt náo!” Nói xong, không đợi xem phản ứng của Như Hoa, Bảo Nhi đã buông tay Như Hoa, thân người chớp lên rồi biến mất, Như Hoa làm sao có thể giữ nó lại được?

Giờ phút này, trên lầu ba của siêu thị, thang cuốn tự động đã bị cường hành ngắt nguồn điện, có hai tên cướp trùm đầu bằng vớ lót, tay cầm một khẩu súng lục nòng lớn đang nằm phục tại chỗ lên xuống của thang cuốn tự động. Hai cái quầy bán đồ hàng hiệu gì đó ở bên cạnh đã bị lật xuống, chặn tại ngay chỗ lên xuống thang cuốn, tạo nên một bức bình phong tạm thời.

Hai cái thang máy khác trên lầu ba, nguồn điện đã bị cắt. Cả cái lầu ba ước chừng có sáu tên cướp cầm súng, không rõ lai lịch, đang triệt để tìm kiếm các khách hàng tại lầu này, cưỡng ép dồn bọn họ vào một góc phía sau một quầy bán đồ hiệu.

Lại có ba tên cướp đang triệt để tìm kiếm tất cả các đường thông đạo an toàn, ngăn chặn lại hết, sau đó lại lục soát kỹ lưỡng phòng vệ sinh, từng quầy bán hàng, từng xó xỉnh góc kẹt vân vân.

Tất cả người tìm được, toàn bộ đều bị dồn đến cùng một chỗ, hai tay ôm đầu ngồi xổm trên đất. Hai tên cướp khám xét từng người một, lục soát điện thoại di động trên người mỗi khách hàng cùng các dụng cụ truyền tin.

Những tên này, đều mặc áo thường phục, mỗi tên trên đầu đều trùm kín một cái vớ lót, không thấy rõ mặt mũi bọn chúng, cầm trong tay một số súng lục súng trường, trên người chúng còn dính vết máu.

“Các thông đạo đã bị chặn lại...” Một tên cướp có giọng khàn khàn bước nhanh tới, đá một cước lên người một con tin đang ngồi xổm trước mặt, quay về một tên cướp che mặt có thân hình cao lớn báo cáo, trông bộ dạng hẳn chắc là thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh thân hình cao lớn này đang cố lau vết máu trên bàn tay: “Lần này xem ra thất bại... Mẹ kiếp cái đám cớm này hành động nhanh nhẹn thật...”

Tên thủ hạ giọng khàn khàn kia có chút bất an: “Lão đại, chúng ta bị truy đuổi tới đây, vừa rồi ta đã xem qua, nơi này không có lối ra đâu... Phía dưới làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại liều mạng với đám cảnh sát?”

Tên thủ lĩnh trăm ngàn mắt hai giây, ném mạnh mớ khăn giấy lau vết máu trong tay xuống đất: “Trong tay chúng ta còn có mấy chục con tin, bọn chúng không dám làm càn đâu! Người đem người phong toả lỏi ra vào, cùng bọn chúng đàm phán điều kiện, trì hoãn kéo dài thời gian! Những người khác tiếp tục lục soát cả tầng! Ta muốn cả tầng lầu này phải tuyệt đối bị chúng ta khống chế... Còn nữa... Đem hai cái tên bảo an vừa rồi chúng ta thủ tiêu, ném từ trên xuống, cảnh cáo bọn chúng một chút!”

“Mẹ nó!” Đợi đến khi thấy đám thủ hạ nghe lệnh tản ra làm việc, tên thủ lĩnh này mới đột nhiên chửi một câu, phần nộ kéo cái vớ lót trùm đầu xuống, thở dốc vài cái. Liếc mắt nhìn mấy chục con tin đang khựng hoảng ngồi chồm hổm trong góc, hắn hít một hơi thật sâu, rống sức để giọng nói trở nên bình hoãn lại rồi lớn giọng nói: “Rất xin lỗi, đã quấy rầy ngày nghỉ lễ của các vị. Hiện giờ tôi tuyên bố, nơi này tạm thời đã được người của chúng tôi tiếp quản! Các vị yên tâm, chúng tôi không phải là kẻ cướp bóc gì đâu, chỉ cần các vị hợp tác, tôi sẽ không tùy tiện thương hại các vị! Sự thật là, chúng tôi đến đây là ngoài ý muốn. Chỉ cần đám cảnh sát bên ngoài đáp ứng điều kiện của chúng tôi, các vị có thể an toàn quay về nhà.”

Giọng tên này là giọng quốc ngữ tiêu chuẩn, phát âm từng chữ rất rõ ràng. Hắn ngừng một chút, đột nhiên giọng nói biến đổi, trở nên sắc bén: “Nhưng nếu có người không hợp tác, hoặc giả muốn làm anh hùng... vậy chúng tôi sẽ không khách khí! Đám bảo an vừa rồi bị chúng tôi ném xuống, chính là ví dụ!”

Nói xong những điều này, hắn phân phó người trông coi đám con tin rồi hạ lệnh: “Nơi này dấu sao cũng là chỗ siêu thị công cộng, mọi người cẩn thận chút. Từ giờ bắt đầu dùng bộ đàm để giữ liên lạc từng thời khắc, phòng ngừa có cảnh sát tiềm nhập đột phá lên đây...”

Tại quầy đồ chơi lầu ba, lúc này sớm đã không còn bóng người, chỉ có một số món đồ bị quăng vội trên mặt đất. Một tên cướp cầm súng đang từ từ cẩn trọng đi xuyên qua mỗi quầy hàng, đột nhiên trong xó xỉnh trước mặt truyền đến một tiếng động khe khẽ...

“Ai! Ai ở đó! Ra đây!” Tên cướp cao giọng quát, lập tức khom người xuống, tiếp tục núp sau quầy hàng, nhanh chóng tiếp cận.

“Cách cách” hai tiếng lên cò, hắn đã xông qua chỗ ngoặt đó, đột nhiên lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sửng sốt.

Trên mặt đất trước mặt có một cô bé con cao chưa tới một mét, trông hình dáng nhiều nhất chỉ khoảng hai ba tuổi, mặc một cái quần dài xinh xắn, mái tóc thật dài đen nhánh, phía trên còn cài một cái kẹp tóc có hình con heo nhỏ.

Mặc dù trong tay cầm súng, nhưng Thượng đế làm chứng, cho dù là kẻ tối hung ác đệ nhất trên thế giới này, sau khi nhìn thấy cô bé này, cũng đều không tài nào phát sinh ra được nửa điểm sát khí...

Cô bé con này, có khuôn mặt giống như Thiên sứ vậy, khuôn mặt trắng như tuyết mịn màng, cặp mắt vừa đen vừa sáng cơ hồ chiếm một phần ba khuôn mặt cô bé, trong lòng nó ôm con gấu nhồi bông Winnie the Pooh còn cao hơn nó. Tựa hồ món đồ chơi này quá to, nó chỉ cố gắng ôm lấy, mới có thể giữ thăng bằng. Biểu tình trên khuôn mặt kia lại càng khả ái đến cực điểm. Đôi mắt trong sáng không chứa một tí mây may tạp chất...

Tên cướp này cơ hồ hành động theo bản năng, hạ khẩu súng trong tay xuống, ngay cả hắn cũng không ý thức được rằng giọng nói của chính mình chẳng ngờ đã biến thành nhu hoà: “Tiểu cô nương... Lại đây... Lại đây...”

Cô bé con chần chừ liếc nhìn hắn, người lại rụt lùi về phía sau, đôi mắt to lộ xuất mục quang hiếu kỳ.

Ngay lúc này, cái bộ đàm đeo trước ngực tên cướp phát ra thanh âm: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Tên cướp thở phào, cầm lấy bộ đàm nói: “Không có gì, đã phát hiện một con bé. Ta sẽ dẫn nó trở về ngay.”

Nói xong, hắn vươn tay nắm lấy cô bé con. Cô bé đột nhiên nở nụ cười thật tươi, lộ ra hàm răng trắng như hạt bắp ngay ngắn: “Sao trên đầu chú lại trùm vớ vậy?”

Thanh âm của nó nhẹ nhàng nhàng lại tràn đầy vẻ hiếu kỳ, tựa hồ nhện không được muốn đưa tay sờ lên mặt tên cướp kia.

“Tiểu cô nương, lại đây...” Tên cướp nhếch môi nở nụ cười, đưa tay nắm lấy vai cô bé, sau đó dụng lực nhấc một cái, bế nó lên, nhưng lại vung tay ném con gấu đồ chơi rất to kia đi.

“Không được! Con gấu của cháu!” Cô bé đột nhiên trở nên bất mãn, vươn bàn tay nhỏ bé tựa hồ muốn chộp con gấu kia lại. Cùng lúc, tên cướp cảm thấy trong lòng mình đột nhiên trống không. Cô bé vốn đang bị hấn bế, không ngờ thoáng cái đã biến mất! Hấn ngăn người ra, cẩn thận tập trung nhìn lại, cô bé kia lại đã ngồi trên mặt đất, ôm lấy con gấu đồ chơi kia...

“Gặp quỷ rồi...” Hấn lại vươn bàn tay to lớn ra bắt, nhưng lần này cô bé con lại thụt lùi vài bước, nhìn hấn chằm chằm, ngọt ngào nói: “Mẹ có nói, không được đi theo người lạ, không được để cho người lạ bế.”

Tên cướp có phần sốt ruột, lại tới bắt nó, lần này cô bé quấy một cái, thân người đã tránh ra sau con gấu đồ chơi. Mắt thấy cái món đồ nhồi bông này thực sự quá phiền nhiễu, tên cướp không nhìn được chộp lấy quăng sang một bên.

“Chú cướp đồ của cháu! Cháu giận rồi đó!” Cô bé con đột nhiên trầm mặt xuống.

“Cháu lại đây đi!!” Tên cướp đã nắm được vai cô bé, nhưng trong lòng bỗng cảm thấy một tia bất an, vừa cúi đầu nhìn thì cô bé đang ngẩng mặt lên nhìn hấn, một bàn tay nhỏ bé đang nhẹ nhàng áp lên hông hấn.

Tiếp theo đó, chợt nghe thấy trong miệng cô bé con chậm rãi phát ra ba chữ:

“Phá Sơn Không!”

236. Chương 236: Siêu Nhân

Nói đến đây, thanh âm của hấn đã bị cắt ngang!

Bởi vì hấn đột nhiên nghe thấy “ầm”, một bóng người từ phía khu bán hàng thiếu nhi bay ra, đập vỡ vách cửa bốn quầy hàng, sau đó phả nốt lan can lầu ba, rồi rớt xuống trước mắt mình.

Sau đó, một tiếng “bịch” vang lên, bóng người ngã sầm xuống sàn đại sảnh lầu một.

“Là tiểu P” Tên thủ hạ bên cạnh kêu lên kinh hoàng, sắc mặt thủ lĩnh khê biến đổi, lập tức nhắc điện thoại lên quát: “Mau đi xem một chút! Có cảnh sát trà trộn vào!! Chuẩn bị!”

Cả đám cướp như gặp đại địch, ba tên tiến lại gần chỗ đó, đám còn lại lập tức nằm sấp xuống, tìm chỗ ẩn nấp. Tên thủ lĩnh nhanh chóng tóm một con tin chìa súng vào đầu, quát lớn: “Đi ra! Lập tức đi ra!”

Hướng về khu thiếu nhi vẫn im lìm, tên thủ lĩnh quát to: “Bọn cảnh sát đáng chết, nếu người không ra, ta sẽ một phát bắn chết người này!”

Hấn đang kẹp cổ một phụ nữ, bà ta sợ đến mức cả người run rẩy, không kìm nén được bắt đầu khóc rí rí.

Rốt cuộc, có thanh âm truyền đến từ phía quầy hàng thiếu nhi, chợt nghe thấy tiếng lịch bịch, một quả bóng đá lăn ra. Mọi người lập tức nhìn thấy một nhân ảnh bé xíu, nghiêng nghiêng ngã ngã ở phía sau chạy tới.

“Bóng! Quả bóng của ta!” Bóng người bé xíu kia chạy tới reo hò, tất cả mọi người đều ngăn người. Không ngờ bóng người lại là một bé gái vô cùng khả ái!

Vô luận từ bất cứ góc độ quan sát nào, một cô bé con như vậy, tuyệt đối là vô hại!

“Bắt nó lại đây!”

Thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, hai tên thủ hạ cấp tốc tiến tới.

“Đừng có ôm ta!” Cô bé con đột nhiên gào lên một tiếng, chợt nghe thấy “phịch phịch” hai tiếng

Hai tên cướp bỗng bắn lên không lộn vài vòng như đang làm xiếc, sau đó dùng một động tác nhảy cầu rất chuẩn cắm đầu xuống sàn, tức thì vỡ đầu máu chảy.

“Gặp quý! Gặp quý! Quái vật! Giết nó!!”

Tên thủ lĩnh kêu lớn trước tiên, nhanh chóng hướng chỗ cô bé con trên hành lang nổ súng.

Đùng đoàng đùng đoàng đùng đoàng

Một loạt đạn quét tới, bắn cho vách tường trên hành lang vắng đá vụn khắp nơi, chỗ đó ghim đầy những vết đạn kinh tâm động phách. Tất cả con tin đều kinh hãi hét lên. Có người sợ đến mức mềm nhũn, bưng lỗ tai áp sát người xuống mặt đất run rẩy, có người lại dứt khoát ôm đầu khóc lóc.

Khi loạt đạn ngừng lại, mọi người lại phát hiện chỗ hành lang đi lại kia nào đâu có cái bóng của cô bé con kia? Thủ lĩnh quát: “Ngừng!”

Miệng hần cơ hồ có thể nhét được một quả trứng, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ gặp gặp quý?”

Đột nhiên, hần cảm thấy sau lưng như có người khe khẽ kéo chéo áo, hần thoáng quay đầu lại nhìn

“A!!!”

Thủ lĩnh sợ đến mức như bị điện giật nhảy lùi lại một bước. Cô bé con vừa mới nhìn thấy trên hành lang, không biết khi nào đã xuất hiện sau người mình, đang dùng đôi mắt to xinh xắn, tò mò nhìn chằm chằm vào khẩu súng trong tay mình.

“Chú cầm cái gì trong tay thế?” Câu đầu tiên của cô bé con dường như rất ngây ngô hồn nhiên, nhưng câu sau đã lộ ra cái đuôi hồ ly: “..... Hình như rất thú vị! Còn biết phun lửa nữa!”

Nó vươn hai bàn tay đáng yêu: “Cháu muốn chơi một tí!”

Ngay sau đó, thủ lĩnh chợt cảm thấy khẩu súng trong tay đột nhiên biến mất! Mà chưa đến tích tắc, cô bé con kia đã vung vẩy trong tay một vật đen sì sì, chính là khẩu súng của mình!

“Ừm. Cái vật này phun lửa thế nào nhỉ?” Cô bé con thình lình giơ khẩu súng chĩa về tên thủ lĩnh, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào: “Chú nói cho cháu biết được không?”

“A!!!” Thủ lĩnh kêu thảm thiết, đối mặt với họng súng đen ngòm của chính mình, hần vội tóm một con tin đẩy ra phía trước, còn mình lại cấp tốc tránh ra. Bọn thủ hạ hai bên cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần.

“Bắn đi! Bắn đi! Bắn con mẹ nó đi!” Thủ lĩnh điên cuồng kêu to, sáu tên thủ hạ đồng thời khai hỏa, súng ngắn súng dài, đạn bắn ra chi chít.

Cô bé con ấy lại chỉ đứng yên tại chỗ, vẻ hiêu kỳ trên mặt vẫn không giảm, cứ như vậy mờ mịt nhìn sáu họng súng đối diện đang hướng mình mà khai hỏa.

“Tạch tạch tạch tạch tạch tạch

Trước mặt cô bé con, hốt nhiên cả không gian như vặn vẹo một chút, phẳng phất thời gian như bị điều chỉnh chậm lại vô số lần, lập tức mất thường cơ hồ có thể nhìn thấy, đám đạn dày đặc, đang xuyên qua không khí tiến tới

Sau đó

Đình đình đang đang, khi khoảng cách những viên đạn này với cô bé con còn có một thước, bỗng nhiên toàn bộ tản mát rồi rơi hết xuống.

Trầm mặc

Chừng mười giây sau, mới có người lớn tiếng hét chói tai: “Quý! Quý! Quý! Quý! Quý a!!!”

Nhưng tên này chỉ kịp kêu mấy tiếng, sắc mặt đột nhiên biến đổi, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay hoảng sợ ôm lấy cổ mình, một chữ cũng không nói ra được, sau đó thân thể hần bỗng mềm nhũn, “thụp” một tiếng, ngã xuống.

Tiếp đó, những tên cướp khác, lần lượt cả đám thân thể mềm nhũn, ngã xuống.

Cô bé con đột nhiên lộ ra sắc thái hoảng sợ, kêu to một tiếng, quăng khẩu súng trong tay, quay người định chạy, nhưng ai ngờ từ phía sau thình lình xuất hiện một bàn tay, túm lấy quần áo của nó.

Đầu tiên là một cánh tay, sau đó cả một thân ảnh nho nhỏ hiện ra giữa không trung, cũng là một cô bé khả ái chừng mười tuổi, tự nhiên chính là Bảo Nhi rồi.

“Còn muốn chạy! Bối Nhi, muội muốn chạy đi đâu!” Bảo Nhi ôm lấy Bối Nhi, sắc mặt Bối Nhi hoảng hốt. Bị Bảo Nhi ôm chặt lấy, giãy dụa cũng không thoát, hốt nhiên nó cầu khẩn: “Tỷ tỷ, muội không dám nữa. Tỷ thả muội ra đi.”

Bảo Nhi bĩu môi: “Muội gây họa rồi, mẹ đã nói, không được sử dụng pháp thuật trước mặt người khác! Bây giờ nhiều người đều nhìn thấy chúng ta như vậy!”

Mắt thấy đám kẻ cướp dường như bị trúng ảo thuật, cả đám vô thanh vô tức ngã xuống. Đám con tin rồi rít ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai cô bé một lớn một nhỏ đang trừng mắt nhìn nhau.

“Hai đứa các con đều gây họa rồi!” Hai cô bé còn đang tranh chấp, chợt nghe thấy một thanh âm phía sau truyền lại, ngoảnh đầu lại nhìn, chính là Tiểu Thanh đang trầm mặt, tức giận nhìn hai đứa.

Hai nha đầu lập tức tách ra, đều tự lui về sau một bước. Sau đó hai người đồng thời chỉ vào đối phương, cùng lúc hét lớn: “Là muội-tỷ ấy làm!”

Dị khẩu đồng thanh?

Hai người cùng trừng mắt nhìn nhau, sau đó lại đồng thời lộ ra vẻ ủy khuất, quay về Tiểu Thanh nói với vẻ đáng thương: “Tiểu Thanh di, muội-tỷ ấy không nghe lời!”

Lại dị khẩu đồng thanh?

Hai cô bé lại liếc ngang nhau, Tiểu Thanh cực chẳng đã đành cười: “Được! Hai đứa các con trở về mà chờ chịu phạt đi. Các con giải thích với ta cũng vô dụng, hãy xem Diệu Yên có bị hai đứa các con gạt hay không.”

Lần này hai tiểu cô nương trao đổi ánh mắt với nhau một chút. Đồng thời biểu tình trên mặt biến thành bộ dạng van xin, cùng nhào tới bên cạnh Tiểu Thanh ôm chầm lấy nàng, một mặt vãn vẹo người, mặt kia lại cầu xin: “Tiểu Thanh di!”

“Hừ!” Tiểu Thanh gỡ tay chúng ra, trầm giọng nói: “Các con gây họa rồi!”

Nàng thở dài, từ trong lòng lấy ra một cái túi nho nhỏ, sau đó trên mặt lộ xuất nét tiếu dung ngọt ngào, nói với mọi người chung quanh: “Các vị, đã không còn việc gì nữa. Mọi người có thể đứng dậy được rồi.”

Con người Bảo Nhi khê đảo: “Tiểu Thanh di. Trong thang máy còn có người nữa!”

“Giải quyết rồi!” Tiểu Thanh cười nói: “Con nghĩ rằng ta đi lên như thế nào?” Dừng một chút, nàng hướng về phía mọi người, dùng ngữ khí ôn hòa lớn tiếng nói: “Được rồi. Mọi người đến đây đi, dựa sát nhau một chút”

Hai tiểu nữ hài ra vẻ hiểu ý, lập tức buông Tiểu Thanh ra, chạy đi dẫn những con tin quây tụ lại, cuối cùng trong mắt Tiểu Thanh lóe lên một tia tiếu ý, hốt nhiên khe khẽ rung cái túi trong tay.

Ừ

Một mảng hồng sắc vụ khí (màn sương mù màu đỏ) từ trong túi tỏa ra, màn sương mù đó nhanh chóng khuếch tán trong không khí. Sau đó mọi người tại đương trường đều ngửi được một mùi thơm tho mát lạnh thấm tận vào phổi

Sau đó, trước mặt tối sầm, không còn tri giác nữa.

Giờ phút này đường phố chung quanh tòa nhà đều bị phong tỏa. Vô số quân cảnh súng đạn trang bị tận răng đã bao vây chung quanh tòa nhà ách có lẽ chỉ huy nhân viên đang lấy làm kỳ quái, tại sao vừa rồi đang đàm phán thì tới nửa chừng đột nhiên lại dứt đoạn vậy.

Như Hoa đã sớm đi tới bên ngoài tuyến phong tỏa, nhàn nhả đứng ở ven đường chờ. Lôi Hồng, Diệu Yên Nguyệt Hoa ba người cũng đã tìm được Như Hoa.

Nguyệt Hoa vẻ mặt đang lo âu, dù sao nàng là một người mẹ, hơn nữa lại là một phạm nhân duy nhất trong những người này, trông thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi nóng lòng. Lôi Hồng Như Hoa cùng Diệu Yên trái lại vẫn một bộ dạng vô sự.

“Nguyệt Hoa, muội cứ yên tâm đi, chúng nó không có việc gì đâu.” Diệu Yên cười nói.

“Nhưng mà Bối Nhi không biết pháp thuật” Hốc mắt Nguyệt Hoa đã hơi đỏ.

Cần giải thích rõ là, bởi vì sự khăng khăng của Nguyệt Hoa, nàng hy vọng Bối Nhi có thể có thời thơ ấu như thường nhân, cho nên đã kiên trì hy vọng mọi người không dạy Bối Nhi pháp thuật ít nhất khi nó còn bé không cho nó học những thứ này.

Nhưng dù sao Bối Nhi cũng kế thừa đặc điểm bản tiên chi thể của Tiểu Lôi, thiên phú cơ hồ giống như phiên bản Bảo Nhi lúc còn bé! Bất cứ pháp thuật gì, nó chỉ cần xem qua, học một lần, lập tức có thể nắm được bảy tám phần. Chỉ có Nguyệt Hoa mới cho rằng tiểu nữ hài của mình là “phạm nhân” mà thôi.

Mấy người đang chờ, đột nhiên Diệu Yên cười nói: “Ra rồi.”

Quả nhiên, từ trong một con ngõ ngược hướng với cửa hàng, Tiểu Thanh hai tay dắt theo hai tỷ muội Bảo Bối, đi ra.

Nguyệt Hoa vội vàng ôm lấy hai nữ nhi của mình. Diệu Yên lại liếc nhìn Tiểu Thanh, đánh mắt ra hiệu. Tiểu Thanh lập tức hiểu ý, cười nói: “Yên tâm đi, không việc gì. Đã giải quyết hết rồi.”

Nàng kể lại sự tình một lượt, chỉ không hề đề cập tới chuyện Bối Nhi thi triển pháp thuật mà thôi. Bảo Nhi muốn nói gì đó, nhưng trông thấy ánh mắt của Diệu Yên, cũng ngậm miệng luôn.

“Chỉ đáng tiếc một bao Vong Ưu Thảo ai, lại lãng phí nhiều như vậy.” Tiểu Thanh thở dài: “Trở về tìm thổ địa lão đầu, kêu hắn tháng sau phải có nhiều một chút. Gần đây lúc nào cũng gặp chuyện, đều dùng gần hết rồi.”

Mấy người cười đùa một trận, sau đó mới lỵ khai khỏi đám người, lên ô tô của Lôi Hồng, rời khỏi con phố này.

Chung quanh con phố đều có cảnh sát, bộ dạng cứ như lâm đại địch, nhưng lại không biết nguy cơ bên trong tòa nhà, đã được giải trừ vô thanh vô tức.

“Sự việc đã được điều tra rõ.”

Ngày hôm sau, vừa vào cửa, Lôi Hồng đem một tờ báo ném trước mặt mấy người, cười nói: “Chuyện hôm qua, ta trở về đã hỏi dò được một chút. Nói ra cũng có ý tứ, đám gia hỏa này vốn là một nhóm hảo thủ đánh thuê Đông Nam Á, được thuê tới cứu một trùm buôn thuốc phiện lớn bị sa lưới tại tỉnh này. Kết quả hành động của bọn chúng hôm qua thất bại, bị cảnh sát truy đuổi, bỏ chạy tới khu thương mại, rồi trốn trong khu vực đó. Cũng do bọn chúng xui xẻo, gặp phải các người”

Nói xong, Lôi Hồng liệng tờ báo qua.

Trên tờ báo có một cái tit chữ màu đỏ cực lớn: “Chẳng lẽ trên đời thực có siêu nhân?!”

Toàn bài báo đều đề cập đến sự tình ngày hôm qua.

Bởi vì Vong Ưu Thảo kia lúc cuối cùng Tiểu Thanh rải ra, đó là một loại dược liệu trân quý nhằm vào hồn phách con người. Sau khi phạm nhân ngủ phải, thần trí sẽ mơ hồ. Khi tỉnh lại, sẽ quên một số sự tình phát sinh trước đó.

Dược vật này phối trí thực sự không dễ dàng chút nào, nếu phân lượng nhẹ sẽ không có hiệu quả. Còn nếu phân lượng nặng, e rằng sẽ khiến cho người ta hoàn toàn mất đi trí nhớ.

Cho nên phạm nhân ngủ phải Vong Ưu Thảo của Tiểu Thanh điều phối, sẽ quên toàn bộ sự tình phát sinh trong một giờ đồng hồ qua.

Trên bài báo còn mô tả, sau khi cảnh sát tiến vào, phát hiện tất cả đám cướp đều đã bị chế phục. Còn con tin cũng nằm trên đất hôn mê bất tỉnh.

Phàm là con tin sau khi tỉnh lại, đều hoàn toàn không nhớ được việc đã phát sinh, ngay cả việc bị bắt cóc, cũng không nhớ được.

Mà đám cướp bị bắt này, cũng đã hít vào Vong Ưu Thảo, sau khi tỉnh lại, càng ú ú ớ ớ, cái gì cũng nói không rõ ràng lắm, tóm lại là mơ hồ.

Vụ việc cứ như vậy được giải quyết mà không biết đầu đuôi thế nào!

“Nhưng mà cũng rất khó hiểu!” Lôi Hồng cười nói: “Các người xem trên báo có viết, bị phát hiện trong khu thương mại, có một tên cướp trên sân đại sảnh lầu một là từ lầu ba ngã xuống căn cứ phân tích tại hiện trường, đã phát hiện trên lầu ba có hai vách tường đã bị đập xuyên qua, ngay cả lan can cũng vậy, phân tích sau khi sự việc xảy ra, phỏng đoán là tên cướp kia bị người ta ném ra ngoài, xuyên qua hai vách tường và rào chắn, rồi ngã từ lầu ba xuống xem như hấn lớn mạng, may đó chỉ là lầu ba, hơn nữa hai vách tường đó, bất quá cũng chỉ là hai tấm ngăn che đơn giản bằng gỗ giữa các quầy hàng mà thôi. Báo chí vẫn đang phân tích phải biết rằng, từ điểm đo đạc đến bên cạnh lan can lầu ba cũng chừng bảy mét a! Nếu muốn ném một người cân nặng bảy mươi kg văng ra, lại còn xuyên qua hai tấm vách tường bằng gỗ đơn giản thêm một lan can nữa, phải có khí lực bao lớn? Hôm nay, hết thầy giới truyền thông đều kinh hãi! Nếu tên cướp kia thật sự bị người ta ném xuống, vậy khí lực người ném hấn quả thực lớn đến bất thường! Tuyệt đối không có khả năng là người bình thường.” Nói tới đây, Lôi Hồng cười rất giảo hoạt, chỉ vào tờ báo, cười nói: “Sau này các người phải cẩn thận một chút Như thể đám gia hỏa kia, lại tưởng xuất hiện siêu nhân gì đó!”

Nguyệt Hoa cùng Diệu Yên chỉ cười, Nguyệt Hoa nói: “Ngồi xuống đi, Lôi Hồng.”

“Hai nha đầu kia đâu?” Lôi Hồng tiện tay mở ti vi.

“Diệu Yên tỷ phạt chúng nó cuối tuần này phải ở trong trang viên nhỏ cỏ trong được lắm. Tiểu Thanh đang ở đó giám sát chúng nó.” Nguyệt Hoa bắt đầu dĩ lắc đầu.

Lôi Hồng lè lưỡi: “Trang viên nơi này rất lớn!” Hấn không dám nhìn Diệu Yên, chỉ chăm mắt vào màn hình tivi đặt trước mặt: “Ồ? Các người xem, đây là sự tình ngày hôm qua, bản tin trên ti vi đang đưa.”

Trên màn hình, ống kính đang nhắm ngay tòa nhà, rất nhiều quân cảnh đang đưa các con tin ở bên trong ra. Bởi vì những con tin đó đều bị trúng Vong Ưu Thảo của Tiểu Thanh mà hôn mê, cho nên đại bộ phận người đều được dìu đỡ đi ra.

Ống kính nhắm ngay những người đó.

Đột nhiên, một ống kính lóe lên, Lôi Hồng sợ hãi kêu “A” một tiếng, thân đang ngồi ghế sofa chột nháy dựng lên.

“Làm sao vậy? Lôi Hồng?” Nguyệt Hoa nhíu mày.

“A” Lôi Hồng cẩn thận dụi dụi con mắt: “A không có gì không có gì, hình như ta bị hoa mắt”

Hấn đột nhiên cau mày: “Giống sao lại giống như vậy? Chẳng lẽ thực là”

Diệu Yên thản nhiên nói: “Lôi Hồng, người nhìn thấy gì?”

Lôi Hồng chần chờ một chút: “Vừa rồi trên ti vi ta hình như nhìn thấy được một người” Hấn hốt nhiên nhảy dựng lên: “Không được, ta phải đi điều tra!”

Nói xong, hấn đã chạy ra phía cửa

Ầm!!

Đại tinh tinh này quá vội vàng mà quên mất không mở cửa, cả người hấn đâm sầm vào cánh cửa, xuyên qua, trên cánh cửa còn lưu lại một vết thủng to hình người!

“Nhớ dùm cho hấn, đây đã là lần thứ ba trong tháng này.” Diệu Yên ngáp một cái: “Khi hấn quay lại thu tiền của hấn.”

Nguyệt Hoa vẽ mặt đầy nghi ngờ: “Hấn rốt cuộc đi gặp người nào?”

Diệu Yên lại hồ hững nói: “Mặc kệ hấn dù sao cũng không phải đi gặp Tiểu Lôi rồi.”

Lôi Hồng trên đường xông ra, lái xe trên đường cơ hồ muốn tông vào người khác, hấn một mặt cứ nhấn hết ga, mặt khác tay chân luống cuống cầm lấy điện thoại.

“Alo! Alo!! Tỷ! Là đệ đây, điều tra giúp đệ sự kiện con tin bị bắt cóc tại khu thương mại ngày hôm qua, đám con tin sau đó được đưa đến bệnh viện nào? Nhanh nhanh nhanh! Chuyện này rất quan trọng!!”

Buông điện thoại, Lôi Hồng chần chờ một chút, lại bấm một dãy số.

“Alo lão bà! Anh anh vừa rồi nhìn thấy một người trên ti vi! A không phải không phải, không phải là bọn mình tinh nhầm chán gì đó, là ngày hôm qua, đám con tin tại khu thương mại ngày hôm qua, hình ảnh trên bản tin ti vi, anh đã thấy một người”

237. Chương 237: Không Phải Người Nào Cũng Muốn Làm Thần Tiên

Chung quanh mây trôi phiêu đảng, một ngọn núi vươn thẳng lên tận trời, cảnh sắc sơn minh thủy tú.

Song nếu bạn nhìn xuống, sẽ phát hiện, phía dưới ngọn núi này, căn bản không có mặt đất! Ngọn núi dường như đang lơ lửng giữa một mảng hư không hỗn độn.

“Ào”, một đạo kim quang quét ngang hư không, đâm xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mù, đáp xuống trên ngọn núi.

“Tiên sư, đệ tử đã trở về.” Cát lời chính là một con kim long biến thành nhân hình, sắc mặt nó so với ba năm trước nhìn qua có chút bất đồng. Da thịt tựa như châu ngọc lóe lên một tầng quang huy mơ hồ. Đôi nhãn châu so với ba năm trước cũng linh động hơn một chút, không giống như tượng gỗ hồi lúc đầu.

Hấn quay về phía nhân ảnh đang ngồi cạnh tiểu hồ trong sơn cốc.

Bồ Đề khoanh chân ngồi bên bờ tiểu hồ, cầm trong tay một cái cần trúc thật dài, dường như đang buông câu. Chỉ là trên cần trúc dừng nói là lưỡi câu, ngay cả một đoạn dây câu cũng không có! Chỉ có một cần trúc nhẵn bóng.

“Thứ đó đã mang về rồi sao?” Bồ Đề mỉm cười, tháo chiếc nón trúc trên đỉnh đầu xuống. Ông mặc một cái áo tơi, phẳng phất giống như lão ngư phủ phàm nhân. Trên mặt hấn đầy những nếp nhăn, nhưng trong đôi mắt thính thoắng lại lóe lên một tia quang huy kỳ dị.

“Đã mang trở về.” Kim long cúi đầu xuống.

“Người đưa cho hấn” Bồ Đề tựa hồ cười khổ một tiếng.

Kim long gật đầu, đi tới ven vách núi cạnh sơn cốc, khe khẽ gõ vào vách núi mấy cái, cất cao giọng nói: “Vật người cần, ta đã mang trở về.”

Bên trong truyền đến một thanh âm khàn khàn uể oải: “Ném vào đi”

Thanh âm này rõ ràng chính là Tiểu Lôi rồi.

Kim long vươn một ngón tay ra, vẽ một vòng trên vách núi, vòng đó tỏa ra ánh vàng chói lọi. Lập tức trên vách núi biến thành một cái động đen ngòm, sau đó hấn cầm một cái bao màu trắng đưa vào.

Bên trong truyền đến một tiếng hoan hô hài lòng của Tiểu Lôi, bắt quả sau chốc lát, bên trong trầm mặc một hồi, Tiểu Lôi đột nhiên mắng to một câu: “Không đúng không đúng! Vật này không phải! Thứ ta cần không phải cái này!!”

Sắc mặt Kim long có chút bất thiện, nhin không được quát to: ”Đủ rồi! Vì vật này của người, ta đã bay hơn ba vạn dặm rồi!

Bên trong Tiểu Lôi lại cười mắng một tiếng, hốt nhiên “bịch” một tiếng, cái bao màu trắng từ trong hắc động bị ném ra ngoài, Tiểu Lôi hét lớn: “Không được là không được! Ta cần không phải cái này! Không

phải không phải! Hoặc là người nhanh chóng đưa cho ta thứ mà ta cần đến, hoặc là mau mau thả ta ra ngoài!!”

Kim long đang bất lực, chợt nghe thấy phía sau hốt nhiên một tiếng sấm kinh thiên.

“Đủ rồi!!!!”

Quay đầu lại nhìn. Bồ Đề tổ sư đã đứng lên, cái nón trên đầu cũng đã ném đi, cái áo tơi trên người cũng vắt một bên, cần trúc trong tay bị bẻ thành hai đoạn liệng xuống hồ.

Về mặt vị thần tiên trong truyền thuyết này ngập tràn nô khí, bước thật nhanh tới cửa sơn động, đề khí quát: “Hay cho tên tiểu tử xảo quyệt! Thiên hạ không biết bao nhiêu người mơ được học pháp thuật của ta! Người thì ngược lại! Để người ngồi trong động phủ này của ta mà tu luyện, trái lại cứ như ta cầu xin người!”

Thanh âm của Tiểu Lô bên trong cười nói: “Sao? Bồ Đề tổ sư, ông động hỏa rồi sao? Nhưng đừng quên ước định giữa chúng ta! Hừ! Từ sớm hai năm trước ông nên cho ta hạ sơn! Ngày ngày ông bắt ép ta ở lại đây, nói đạo tâm của ta bất ổn gì đó..... Mẹ! Ông căn bản là tìm người đến để thí nghiệm bộ tâm pháp ông mới sáng tạo, tự nhiên ta cứ xui xẻo như vậy, bị ông đối xử như con chuột bạch! Ta nói cho ông, bộ tâm pháp của ông ta đã tu luyện hai năm rồi, cái món rắc chó quỷ quái gì đó. Ta không hề cảm nhận được dù chỉ một chút! Ông thử cái tư vị bị người khác nhốt trong cái động này hai năm liền xem thế nào! Ta muốn ra ngoài! Ta muốn hạ sơn! Ta muốn về nhà!! Chúng ta không phải đã nói ta học bộ tâm pháp quỷ quái gì đó của ông, ông phải thỏa mãn hết thấy yêu cầu của ta, không được tức giận! Nếu ông thua, phải để ta hạ sơn!”

Khuôn mặt Bồ Đề không ngờ vì vậy mà dờ ra một hồi, ngẩng mặt nhìn lên thiên không, hít một hơi thật sâu, hốt nhiên cười ha hả: “Hồ thuyết bát đạo! Ai nói vì sư ta tức giận?”

Tiểu Lô cười nói: “Vậy ông vừa rồi la to cái gì?”

“Ta vì sư đang luyện công phu Sư tử Hồng!”

“Hừ vậy ông cởi áo tơi ra làm gì?”

“Cái này vì sư là vì từ bỏ trói buộc trên người, dùng kim thân thu thập thiên địa linh khí!”

“Vậy sao cơ mặt của ông cứ run run thế kia?”

Bồ Đề tắc tịt, lập tức ha ha cười: “A ha, đó là bởi vì ta cao hứng! Ta nghe giọng nói của người tinh khí đầy đủ, hiển nhiên mấy ngày nay tu luyện có phần tinh tiến, trong lòng vui mừng thôi!”

Tiểu Lô trầm mặc chừng hai giây, lại hét: “Xem như ông lợi hại! Còn không mau đi câu cá đi? Đêm nay ta muốn uống canh cá - cá do chính tay ông câu được, ông phải đáp ứng đó!”

Bồ Đề cơ hồ dụng toàn bộ pháp lực, mới áp chế được sát khí đầy bụng, sắc mặt biến đổi, cố cười to: “Được được! Người trước cứ an tâm mà tu luyện đêm nay cho tốt, một chốc sau ta sẽ kiểm tra tiến độ của người, sau đó sau đó sẽ cho người ăn canh cá!!”

Nói xong hai chữ cuối cùng, Bồ Đề cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi kết kết trong miệng.

Lão Thiên cũng phải thương xót! Cho dù năm đó chỉ vì hầu tử bất hảo nổi danh đó, cũng không để cho mình phải quá tức giận đến thế này!

Thôi thôi, ai bảo hiện tại thiên hạ chỉ có mình hắn là bán tiên chi thể, lại đã tu luyện Viên Chân Diệu Quyết chứ?

Bộ tâm pháp mới được sáng tạo này, phải tìm một phạm nhân, có thể chất thoát thai hoán cốt, lại còn phải có Viên Chân Diệu Quyết làm căn cơ, mới có thể tu luyện được.

Trước mắt nghĩ tới nghĩ lui, mấy tên đồ đệ đó của mình, phần lớn đều đã tu luyện thành kim thân, sớm đã không còn là phạm nhân. Thật ra chỉ có tiểu tử này là nhân tuyển duy nhất có thể tu luyện được bộ tâm pháp này.

Nghĩ tới đây, đột nhiên lại nghe thấy Tiểu Lôi bên trong hô một tiếng: “Đừng quên, nước nấu canh cá, không được dùng nước thường, ta muốn nước tinh khiết trong Dao Trì chỗ Tây Vương Mẫu!”

Bồ Đề cố nén ý muốn trở tay bỏ một chưởng san phẳng cả ngọn núi này, dụng lực vuốt vuốt chòm râu của mình, lắc lắc đầu rồi đi, lại trừng mắt nhìn Kim long bên cạnh, phát phát tay: “Còn không mau đi đến chỗ Tây Vương Mẫu, hãy nói là ta mượn một bình nước tinh khiết trong Dao Trì.”

Kim long tựa hồ có chút bất mãn, Bồ Đề lại lắc đầu, quát: “Nếu không phải bởi vì ngươi không phải phạm nhân, ta vốn đã định để ngươi thí nghiệm bộ tâm pháp đó rồi! Thôi chớ nhiều lời, ngươi phải biết rằng, vì sự xem ra, tiểu tử đáng ghét này hiện tại vạn kim khó có được! Đi đi đi”

Trông thấy Kim long rời đi, Bồ Đề lúc này mới niệm Tĩnh tâm chú trong miệng, chậm rãi đi tới bên cạnh hồ nước, thét vang: “Người trên đời nếu đánh ta, chửi ta, lừa dối ta, làm nhục ta, cười ta, hận ta, ghê tởm ta, xúc phạm ta, phải làm như thế nào, ta coi như nên nhịn hấn, chịu đựng hấn, tránh hấn, trốn hấn, vâng theo hấn, quá trăm năm lại tới xem hấn”

Ông niệm đi niệm lại vài câu, nộ khí trong lòng dần dần tiêu tán, ông tay áo phát một cái, hai đoạn cần trúc bị gãy trong hồ tự động bay lại, trở thành một cây như cũ. Bồ Đề cười dài hai tiếng, tiếp tục ngồi xuống buông câu, lại nghe thấy tiếng kêu lớn như sói tru của Tiểu Lôi trong sơn động sau lưng truyền lại:

”Hút xong một điều thuốc, khoái hoạt tựa thần tiên - ăn xong nằm nghỉ trên giường, thần tiên là bé ngoan của ta.

Bồ Đề khi nghe đến mấy chữ này “thần tiên là bé ngoan của ta”, quả nhiên là nộ khí từ trong lòng bùng phát, ông ta vốn một mực cố nén hỏa khí, rốt cục không khống chế được nữa, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Nghịch chướng cam mồm!”

Thân thể ông chợt thoáng một cái, đã nhảy tới cửa sơn động, quát to: “Tiểu tử hỗn láo! Hai năm nay vì sự ta đã chịu đựng ngươi đủ rồi! Vì để ngươi yên ổn ngồi trong động của ta tu luyện, ngươi muốn gió ta cho gió, muốn mưa ta cho ngươi mưa! Ngươi nói muốn ăn bàn đào, ta phải vác cái mặt mo lên trời mà hái về cho ngươi! Ngươi nói muốn ăn nhân sâm, ta lại đi kiếm Trần Nguyên Tử mà xin một quả về cho ngươi! Càng thái quá hơn, ngươi nói trong núi tuế nguyệt tịch mịch, muốn xem ti vi muốn lướt web! Vì sự kéo cáp quang đến tầng trời thứ ba mươi ba cho ngươi! Ngươi, ngươi ngươi! Ngươi còn muốn thế nào nữa!!”

Trong sơn động trầm mặc một hồi lâu, Bồ Đề một hơi nói xong những lời này, nỗi buồn bực trong lòng vơi đi một ít, nghe thấy bên trong không có động tĩnh gì, nghĩ thầm: Không phải tiểu tử này hồi tâm chuyển ý rồi sao?

Nào ngờ ông vừa nghĩ tới đây, đã nghe thấy tiếng Tiểu Lôi bên trong cười lạnh: “Hừ, ba mươi ba tầng trời, hừ, chẳng lẽ ông không biết, dưới nhân gian sớm đã phổ biến kỹ thuật Wifi sao? Chính ông không biết mà thôi.”

Ngay cả Bồ Đề là thần tiên, trải qua vô số kiếp nạn đã kết thành Bất Diệt Kim Thân, nghe xong những lời này cũng không khỏi có chút tức giận đến hộc máu.

Lại nghe thấy Tiểu Lôi bất mãn nói ở bên trong: “Ông gạt ta trước! Nói thu ta làm đồ đệ gì đó, bắt quá là bởi vì ta vừa may có thể chất đặc thù, lại vừa may tu luyện Viên Chân Diệu Quyết, ông mới tìm ta tới để luyện bộ tâm pháp gì đó của ông. Lúc đầu ông nói một năm sẽ để ta về, cũng đã ba năm rồi, ta vẫn còn bị ông nhốt trong động này! Lão tử căn bản không muốn thành tiên hay tu kim thân gì đó! Mẹ! Thần tiên! Thần tiên hay lắm sao! Ta có lão bà, có nữ nhi, có một đại gia đình đang chờ ta về săn sóc! Ông đem nhốt ta ở chỗ này, lão bà nữ nhi ngày ngày rơi lệ, ông cho là ta sẽ cam tâm tình nguyện mà luyện cái pháp thuật quái quỷ gì đó chẳng??”

Dừng một chút, hấn hét lớn: “Ta không phải là Tôn Ngộ Không! Cũng không muốn đại náo Thiên cung! Luyện được lợi hại như thế thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ cho dù luyện đến thiên hạ vô địch, ta mỗi ngày tự mình đánh với mình để tiêu khiển à! Ông lợi hại như vậy, còn không phải ngày ngày trốn tại sơn cốc này mà câu cá thả tọa sao? Ông có pháp thuật, hay không có pháp thuật, có khác biệt gì sao? Bắt quá ông có thể bay mà thôi! Cũng giống như mấy ông già dưới nhân gian, mỗi ngày nuôi cá, trồng hoa, ta xem cũng không khác biệt gì! Thần tiên! Thần tiên thì thế nào! Ta dưới nhân gian khoái hoạt tự tại, kiểu thê mỹ thiếp nhi nữ làm bạn, cuộc sống khoái hoạt biết bao nhiêu! Bây giờ lại bị ông quản ở chỗ này, mỗi lần bề quan là hai

năm, tu luyện cái bộ tâm pháp gì đó của ông đến không ngày không đêm, cứ năm ba bữa lại bị tam muội chân hỏa thiêu đốt! Ta van ông! Không phải mỗi người đều muốn có bất diệt kim thân gì đó đâu!!”

238. Chương 238: Tiểu Vô Lại Bé Con

Ô tô thẳng một đường từ phía đông thành phố ra khỏi nội thành, một mạch chạy về hướng đông, dần dần chạy tới khu ngoại ô phía đông. Như Hoa ngồi ở vị trí phụ lái không khỏi có chút sốt ruột, nhìn cây cối bên ngoài xe cứ trôi lại phía sau vùn vụt, trông thấy cảnh vật chung quanh có phần vắng vẻ, trong lòng quả thật có chút nghi hoặc.

“Hắn là không sai.” Lôi Hồng một mặt lái xe, một mặt cẩn thận phân biệt phương hướng đường đi: “Hôm đó khi xem ti vi, anh đã nhìn thấy cô ấy trong đám con tin bị bắt cóc hiện trên màn hình ti vi. Sau lại nghe kể đám con tin bị bắt cóc này đều đã đến cục cảnh sát để cho lời khai. Anh còn kiểm tra lại hồ sơ của bệnh viện, đã cẩn thận tra xét vài lần, quả thật không sai ... Ài, mấy năm nay, cứ tưởng rằng cô ấy đã lén bỏ đi thật xa, không nghĩ rằng chẳng ngờ lại vẫn ngụ trong thành phố.”

Về mặt Như Hoa có chút thương cảm, lệ quang mơ hồ đã ngân ngấn, nhìn thoáng qua cảnh vật chung quanh, thở dài: “Ài, chắc là ở gần đây thôi... Hoàn cảnh ở đây hẻo lánh, chắc cô ấy sợ gặp phải người quen, còn nữa ... nhà cửa trong nội thành quá đắt, cô ấy cũng thuê không nổi.” Dừng một chút, bỗng nước mắt chảy ra: “Mấy năm nay, cô ấy chắc phải chịu biết bao đau khổ rồi ... đều do tên tiểu tử kia! Hừ ...”

Lôi Hồng lại lắc đầu nói: “Em bây giờ nói cho đã miệng. Lúc đó khi cô ấy bỏ đi, em không phải cũng chẳng phản đối gì lắm sao?”

Như Hoa nghe vậy liền ra sức nhéo cánh tay trợ thủ mình một cái. Lôi Hồng trong lòng kêu trời nhưng lại không dám phát ra, hắn mặc dù đã kết hôn với Như Hoa ba năm rồi, nhưng tính cách sợ vợ vẫn như năm đó không giảm chút nào. Như Hoa mà đưa tay đánh tới, cũng quá nửa chỉ có thể lấy da thịt ngạnh kháng, không dám phản kháng chút nào. Như Hoa cứ nhằm phần thịt mềm ngắt nhéo vài cái, lúc này mới oán giận nói: “Lúc đó là lúc đó ... Hừ, lúc đó tiểu tử kia chần chừ do dự, còn nha đầu kia thì tâm tư nặng nề, trong lòng lại tự ti. Lúc cô ấy bỏ đi, tôi cũng từng khuyên giải, nhưng không khuyên được. Cho dù lúc đó khiến cô ấy lưu lại thì thế nào chứ? Hiện tại bên cạnh tiểu tử đó nhiều nữ nhân như vậy, cô ấy cho dù có lưu lại, thì tính toán thế nào đây? Vợ hai hay là vợ ba, vợ bốn, vợ năm?”

Lôi Hồng không nói lời nào.

Như Hoa oán hận lâu bầu một hồi. Trong lòng nữ nhân như cô ta, mặc dù Tiểu Lôi là bằng hữu, nhưng dù sao trong lòng đối với việc Tiểu Lôi trái ôm phải ấp, vẫn không chấp nhận được. Nói xong lời cuối, nhin không được mắng: “Dù sao tôi xem nam nhân họ Lôi, chẳng phải thứ tốt đẹp gì!”

Lôi Hồng bất lực. Đang muốn mở miệng phản biện, Như Hoa đã trợn mắt, quát: “Anh câm miệng! Hừ, anh cũng họ Lôi, sau này phải giám sát anh chặt chẽ cho tốt, nói không chừng, khó bảo đảm anh không một bước tới trời!”

Nói xong, lại đưa tay xoắn cái lỗ tai Lôi Hồng. Lôi Hồng chỉ vì nhận bằng hữu với tên mê gái Tiểu Lôi, mà hai lỗ tai phải chịu đựng tai ương trong vô vọng, trong lòng không khỏi tức tối bất bình, lại không dám phản kháng bà vợ hung hãn này, chỉ đành nhẫn nại kiên trì đến cùng, cố gắng lái xe.

Chiếc Hummer của Lôi Hồng dần dần chạy thẳng đến đạo lộ của một thị trấn nhỏ ở phía đông ngoại ô. Nơi này đã cách nội thành một khoảng lộ trình, nếu lái xe đi tiếp về phía trước mười phút nữa, coi như là đi ra khỏi địa giới Nam Đô. Cho nên nơi này vốn được xem là khu xa xôi hẻo lánh nhất rồi.

Thế nhưng may là gần đây có một chỗ vốn là ngôi chùa nổi danh, không xa ngoại ô phía đông, thường xuyên có không ít người tới thắp hương bái Phật. Ngôi chùa này hương hỏa thịnh vượng, thường thu hút mọi người ở các nơi gần xa, cho dù là người ở ngoài trăm dặm cũng thường lui tới. Cho nên nhờ phúc của ngôi chùa đó, mà tiểu trấn này không đến nổi quá hẻo lánh vắng vẻ. Nhìn ngoài đường thấy cũng náo nhiệt. Không ít người dân trong trấn cũng đem nhà mặt tiền mở thành nhà hàng khách sạn, chiêu đãi khách vãng lai tới hành hương.

Ngay khi chiếc Hummer của Lôi Hồng đi vào thị trấn, lập tức giảm tốc độ, hạ kính xe xuống, cẩn thận tìm kiếm cột mốc đường.

May là vùng phụ cận chùa dó hương khói cực thịnh. Mấy năm gần đây khách hành hương kéo nhau tới không dứt, không ít người đường xá xa xôi cũng lái xe đến đây. Cho nên con đường qua trấn đã được thi công mở rộng. Lúc này xe của Lôi Hồng mặc dù chạy với tốc độ rùa bò, nhưng cũng không làm tắc nghẽn giao thông.

“Hắn là ngay trước mặt rồi.” Đi tới một giao lộ, Lôi Hồng đột nhiên dừng xe, kéo tay Như Hoa: “Phía trước xe không vào được, chúng ta đi bộ tới vậy.”

Hai người xuống xe, trước mặt là một con đường nhỏ rộng ước chừng hai mét. Địa thế dọc theo đường đi dốc lăm, đúng là chiếc Hummer của Lôi Hồng không leo lên được. Nhà cửa quanh đây có phần cũ kỹ, kiến trúc đều tương đối thấp, có vẻ hơi lụn bại. Hai người đi một mạch tới cuối đường, liền nhìn thấy một cánh cửa trước.

Từ bên ngoài nhìn vào, cánh cửa này rộng không quá một mét, nó vốn được quét sơn đỏ, nay đã phai màu hơn nữa, lộ ra vẻ loang lổ khó coi. Tường bao hai bên cánh cửa không cao lắm, đơn giản chỉ là lấy miếng tôn chế thô sơ dựng lên. Bên trong bất quá là một cái sân nhỏ bảy tám mét vuông, hai gian phòng tồi tàn bên trong lại càng thêm cũ nát, dưới chân tường mơ hồ còn có đám rêu xanh biếc. Chỉ là trong sân có hai cột trúc trên có treo mấy bộ quần áo, mặc dù sạch sẽ thẳng thớm, nhưng cũng có thể nhìn ra là có hơi chút cũ kỹ.

Lôi Hồng thoáng đối chiếu địa chỉ trong tay rồi đưa mắt nhìn Như Hoa: “Chính là nơi này rồi.”

Sắc mặt Như Hoa kích động, xông về phía trước mấy bước, gõ nhẹ lên cửa mấy cái, đang định mở mồm gọi gì đó, trong lúc nhất thời yết hầu như nghẹn lại, không biết phải gọi gì, chỉ đành lấy tay dùng sức gõ hai cái.

Nhưng gõ xong hồi lâu, bên trong cũng không thấy trả lời. Như Hoa quay đầu lại đưa mắt nhìn Lôi Hồng, hai người đều có chút ngỡ ngàng. Thân thể Lôi Hồng cao lớn, thoáng cất bước tới, hơi nhón người lên, nhìn qua bức tường, quan sát bên trong sân, nhìn cẩn thận một lúc rồi lắc đầu: “Bên trong hình như không có ai đâu.”

Sắc mặt Như Hoa lại kích động, hung hăng dậm chân nói: “Tôi mặc kệ! Vất vả lắm mới tìm đến được đây, nói gì đi nữa tôi cũng phải tìm được cô ấy.”

Lôi Hồng không biết làm sao, trầm ngâm trong lòng một chút, vừa chợt muốn leo tường, đột nhiên nghe thấy phía sau một thanh âm nho nhỏ non nớt the thé nói: “Ê, chú làm gì đấy?”

Ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy một thằng bé con đang ngồi vắt vẻo một bên trên một bức tường phía sau, hai chân đang đu đưa, đôi mắt đen láy đang nhìn mình chăm chăm, đôi con ngươi đảo qua đảo lại trông rất linh động. Hình dáng chú bé này trông khoảng chừng không quá ba tuổi, thân hình gầy còm tong teo. Nhưng khuôn mặt lại khá tuấn tú, nhất là ánh mắt, đen láy tròn xoe, cực kỳ linh động. Thêm nữa khoe miệng dường như hiện lên vài phần tươi cười. Lôi Hồng cùng Như Hoa vừa thoáng nhìn, không khỏi mơ hồ thấy quen thuộc ba phần.

“Chú trèo lên tường nhà người ta, không phải định ăn trộm chứ?” Đứa nhỏ đó từ trên tường đứng lên, trượt xuống, đứng tại chỗ, nghiêng đầu nhòm Lôi Hồng, trong mắt ánh lên vài phần hiếu kỳ. Lôi Hồng cười khò: “Ta tự nhiên không phải.” Đột nhiên tâm niệm máy động, lại hỏi: “Tiểu bằng hữu, cháu có biết chủ nhân nhà này không?”

Có thể đối phương dù sao chỉ là một đứa bé con ba tuổi, nên hình như nghe không hiểu lời Lôi Hồng nói, chẳng qua là mồm miệng vẫn líu lo nói như cũ: “Cháu nghe nói, leo tường đều là loại đạo tặc ... chú là kẻ trộm.”

Lôi Hồng dở khóc dở cười, chỉ xoay người đi tới, khom lưng nói: “Ta là ăn trộm, ta hỏi cháu, cháu có biết chủ nhà này không?”

Hỏi vài câu, đứa nhỏ nọ chỉ giương mắt nhìn Lôi Hồng, trong miệng dứt quãng nói: “Chú là ăn trộm ... kẻ trộm ...”

Lôi Hồng hỏi mấy lần không nắm được điều muốn hỏi, bỗng phá lên cười: Ái chà, ta đúng là quá ngốc rồi! Sao lại kéo một đứa trẻ mới ba tuổi mà hỏi nửa ngày như vậy. Ôi, nó lại không phải là con bé tiểu quái vật kia của Lôi gia, ba tuổi mà cái gì cũng biết. Trẻ con bình thường ở nhân gian, ba tuổi e rằng ngay cả nói cũng không được rành mạch.

Lập tức mặc kệ thằng nhỏ, xoay người đi, lại nhìn nhìn vào trong sân. Đang định tìm một người gần đó tới để hỏi, Như Hoa ở bên cạnh đã trừng mắt với hắn nói: “Cái cách anh hỏi chuyện trẻ con là như vậy hả? Đồ bò!” Nói xong, lấy từ trong túi ra một thỏi sôcôla, đi tới, ôn nhu nói: “Tiểu bằng hữu, cháu có biết người nhà này đi đâu không?”

Ánh mắt đứa nhỏ nhất thời bị thổi sôcôla trong tay Như Hoa hấp dẫn, chỉ ngẩng đầu lên nhìn hai mắt Như Hoa, bỗng nhiên bấu môi, há mồm khóc “oa” một tiếng, vừa khóc, lại nắm chặt lấy thỏi sôcôla trong tay, len lén nhìn Như Hoa qua kẽ mấy ngón tay, trong miệng khóc thầm thiết: “Sói bà! Sói bà!!”

Nó vừa khóc vừa kêu, đến cả Như Hoa cũng lập tức tức bực đến méo mày méo mặt, trong lòng không khỏi nổi giận.

Nàng ta mặc dù nhìn khó coi, mấy năm dựa hơi người chồng phú quý, trở thành người vợ của Lôi Hồng - con dâu của Lôi gia, thân phận đã hoàn toàn khác biệt. Người khác mặc dù trong lòng trông nàng không thuận mắt, nhưng cũng không ai có dũng khí cười nhạo tướng mạo xấu xí của nàng ra mặt. Kết quả hiện tại đứa nhỏ này chỉ liếc mắt nhìn mình một cái, lập tức đã sợ phát khóc, còn luôn mồm nói mình cái gì mà sói bà, bảo sao Như Hoa không nổi giận?

Như Hoa giận dữ, buông đứa nhỏ ra, lại hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Hồng, quát: “Anh còn đứng ì ra đó làm gì? Đi xuống tìm người hỏi một chút đi!”

Đứa nhỏ kia càng khóc lại càng lộ ra bộ dạng sợ hãi: “Sói bà, ăn thịt con ... ăn thịt con ...”

Như Hoa đỡ khóc đỡ cười, nàng ta ngay cả tính khí khó chịu, lại không có khả năng đối phó với sự phát tác của đứa nhỏ ba tuổi như vậy, không biết làm sao đành ra vẻ hoà nhã xuống nước khom lưng nói: “A di ... a di là ... sói bà ...” Nói xong, lại vội vàng lấy ra mấy thỏi sôcôla, nhét vào tay đứa nhỏ, ôn nhu dỗ dành mấy câu, đứa nhỏ kia mới ngừng khóc, chỉ là nó vẫn không ngừng thút thút, bờ vai nhỏ cứ nhún lên nhún xuống, vẫn như cũ không dám nhìn thẳng vào Như Hoa.

Như Hoa thấy đứa nhỏ ngừng khóc, lại cố gắng dùng ngữ điệu nhu hoà nhất hỏi: “Ta hỏi cháu, cháu ở gần đây phải không?”

Đứa nhỏ đó gật đầu.

Mặt Như Hoa lộ ra vài phần mãn ý, lại hỏi tiếp: “Cháu có biết người nhà này không?” Cô nàng đưa tay chỉ cánh cửa sơn đỏ.

Đứa nhỏ chần chừ một chút, rồi lại gật đầu.

Trên mặt Như Hoa lại thêm vài phần hưng phấn: “Người nhà này ở đâu? Cô ấy đã đi ra ngoài rồi sao?”

Đứa nhỏ bỗng dụi dụi mắt, nhỏ giọng nói: “Sói bà... bà nói có phải là một a di xinh đẹp không?”

“Đúng đúng đúng!” Như Hoa kích động, kể cả đối phương có gọi mình là sói bà cũng không so đo: “Cô ấy có ở nhà không?”

Đứa nhỏ suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng: “Đã đi rồi... Cô ấy đi ra ngoài rồi, phải mấy hôm nữa mới về.”

“Ra ngoài? Đã đi đâu?” Thần sắc Như Hoa đầy vẻ thất vọng, tức thì hiển lộ hết ra.

Đứa nhỏ lại vẫn giữ bộ dạng ngây thơ vô tội: “Không biết nữa, nghe nói là cô ấy đã đi công tác nước ngoài rồi.”

Như Hoa trong lòng cả kinh, lập tức đứng lên, liếc nhìn Lôi Hồng, hai người đều có chút thất vọng.

“Đều do anh!” Như Hoa bỗng nhiên thoáng cái hung hăng nhéo Lôi Hồng, nói: “Nếu chúng ta đến sớm một ngày, đã tìm được cô ấy rồi!”

Miệng Lôi Hồng vâng vâng dạ dạ, lại thầm nói: “Hôm qua ta mới nhìn thấy cô ấy trên ti vi, sớm một ngày sao ... sớm một ngày ta thực còn không biết chỗ ở của cô ấy ở đâu kia.”

Nhưng mà bây giờ thì phát hỏa, muốn phát tác lên mình lão công. Đó là sự tình tồi tồi bình thường trong thiên hạ, cũng đành phải chịu đòn không hoàn thủ, chịu chứ không dám trả lời.

Hai người thất vọng tràn trề, rời khỏi nơi đó. Trên đường đi xuống, lại không ngờ được rằng, đứa nhỏ đó sau khi mất thấy hai người rời đi, khuôn mặt vốn ngây thơ khờ khạo, lại lộ ra một tia giảo hoạt tươi cười, đôi con ngươi xoay tròn đảo tới đảo lui, còn đầu bộ dạng của một thằng nhỏ ba bốn tuổi? Càng thêm nữa là một nụ cười tủm tỉm nơi khoe miệng như có như không, lại càng mười phần giống như người nào đó.

“Hừm, hai cái tên gia hỏa này, nhất định là chủ nợ của nhà mình. Ai dè, hôm nay lừa được hai chủ nợ đi khỏi. Chúng ta phải mau nghĩ biện pháp, bằng không đảo mất một cái vài ngày nữa bọn họ lại tới, nói sao tiếp có thể không dùng được nữa.”

Lại nói hai người Lôi Hồng và Như Hoa đều thất vọng tràn trề, đang lúc đi xuống, đột nhiên Như Hoa lớn tiếng nói: “Không đúng!”

Lôi Hồng liếc sang nàng: “Không đúng như thế nào?”

Như Hoa dụng lực vỗ đùi: “Thằng nhỏ kia, hình như có điểm cổ quái!”

Cô nàng kêu lên: “Tôi vừa rồi cảm thấy có phần kỳ quái, bây giờ mới suy nghĩ ra... lúc vừa rồi tôi hỏi nó, nó thực sự sợ đến mức khóc lớn. Sau đó hỏi chuyện, nó lại trả lời mạch lạc rõ ràng, chẳng lo lắng gì. Hơn nữa xem cách nó nói chuyện, ăn nói rất rõ ràng. Tôi hỏi anh, con nít bình thường ba bốn tuổi như người ta, nói cả câu hoàn chỉnh còn phải rất vấp vã, đứa nhỏ này nói chuyện sao lại lưu loát đến vậy? Hơn nữa, tôi hỏi cô ấy đi đâu, nó lại nói phải đi công tác nước ngoài... Nó nhỏ tuổi như thế, làm sao biết cái gì mà đi công tác nước ngoài? Hừ, trẻ nít ba bốn tuổi bình thường, e là còn không biết cái gì gọi là ‘đi công tác’ nữa!! Thêm nữa, người ta đi hay không đi công tác, một thằng nhỏ như nó, làm sao mà biết được?”

Nói đến đây, Như Hoa lại nói: “A! Tiểu quỷ kia, nhất định là gạt ăn sôcôla của tôi, cho nên cố ý giả bộ khóc lóc, nói hươu nói vượn một trận!”

Nói đến đây, Lôi Hồng bên cạnh lại cười nói: “Em đa tâm quá, đứa nhỏ nhìn em là khóc thét lên rồi, làm sao còn có nhiều tâm tư ranh ma như vậy.”

Không nên nói ra câu chế giễu này, vừa nói ra, Như Hoa lập tức lửa giận bốc lên ba trượng, mắng: “Cái tên gia hỏa nhà anh cao to như một con tinh tinh, chẳng nhẽ lại dễ coi lắm sao? Sao đứa nhỏ đó nhìn thấy anh thì không khóc, vừa thấy tôi lại khóc! Hừ!”

Lôi Hồng cơ hồ muốn bật thốt lên ngay tại đương trường: “Đó tự nhiên là vì em so với anh còn khó coi hơn nhiều...” Bất quá cũng may Linh đài còn bảo tồn được một tia lý trí, những lời này ra tới cửa miệng, cuối cùng cũng nuốt trở lại, thầm kêu: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Vừa rồi nếu mà nói ra những lời này, ta còn mạng sao?”

Hắn áp a áp ứng, lại không biết nói gì.

Hai người lại không biết rằng, chú bé con ba bốn tuổi vừa rồi đó, đúng là người của nhà có cửa sơn đỏ kia. Chỉ vì cuộc sống mưu sinh ngày thường khó khăn, thường có chủ nợ đến cửa. Đứa nhỏ đó thường thường hoa ngôn xảo ngữ giả ngây giả dại lừa chủ nợ đi. Lần này gặp phải Lôi Hồng cùng Như Hoa, cũng coi hai người như chủ nợ, mới vừa rồi lại diễn lại màn khoe cũ.

Như Hoa càng nghĩ càng không cam lòng, để mặc Lôi Hồng đó, một mình quay trở lại tìm đứa nhỏ kia. Lôi Hồng bất đắc dĩ đành lên xe trước, chờ ở trong xe.

Lại nói Như Hoa trên đường quay trở lại, vừa vặn đối diện trông thấy chú bé con kia cầm thỏi sôcôla trong tay, đang nhai cò cò. Từ xa nhìn thấy Như Hoa đang bước nhanh về phía mình, nó dù sao tuổi còn nhỏ, trong lòng có mưu đồ quỷ quái, tưởng đối phương đã biết tổng mình, không khỏi hét to một tiếng, rồi ù té chạy.

Nó không chạy thì còn khá, vừa bỏ chạy thì đã hoàn toàn bị lộ tẩy. Như Hoa quát to một tiếng: “Đứng lại!” Đứa nhỏ làm sao mà ngoan ngoãn chịu đứng lại, thân thể nó mặc dù nhỏ gầy chạy không nhanh, nhưng lại

cực kỳ linh hoạt, tránh phải né trái. Như Hoa vươn hai tay bắt lấy nó nhưng không được, lại bị nó chui qua nách mình, chạy ngược về phía sau.

Như Hoa đuổi theo phía sau, trong phút chốc, hai người kẻ trước người sau chạy xuống phía dưới con đường xấu. Từ phía xa, Lôi Hồng đang nhắm mắt dưỡng thần ở trong xe, đột nhiên nghe thấy tiếng quát tháo của Như Hoa, mở mắt nhìn lại, đã thấy một lớn một nhỏ trước sau đuổi tới.

Thằng nhỏ nhìn thấy Lôi Hồng ngồi trong xe, trong lòng không khỏi nhảy dựng lên: “Ai da không tốt rồi! Hai chủ nợ này có xe, ta sao có thể chạy lại ô tô đây...”

Nghĩ tới đây, lên nhìn Như Hoa thấy còn cách một đoạn xa phía sau, nó đột nhiên từng bước lên đến bên cạnh chiếc Hummer của Lôi Hồng. Lôi Hồng còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hai tay của tiểu tử đó liền đã dính lên xe...

Soạt!!!!

Lôi Hồng chợt cảm thấy thân thể mình bỗng rung lên, hẫng một cái, đã thấy mông tê rần, phía dưới cứng cứng, không ngờ đã ngồi lên mặt đất!

“Xe! Xe của tôi đâu!” Lôi Hồng vừa hạ mông xuống liền nhảy dựng lên, không khỏi cực kỳ thất sắc.

Nguyên lai trong nháy mắt vừa rồi, Lôi Hồng vốn đang ngồi trong xe, nhưng cỗ xe ấy lại thành linh biến mất tại chỗ không thấy đâu! Hắn vốn đang ngồi bên trong, lại biến thành ngồi trên mặt đất!

Lôi Hồng trong lòng kinh hãi, phía sau Như Hoa cũng thấy sờ sờ. Lại một tiếng kinh hô, nhưng đứa nhỏ trước mặt kia, đã nhanh như chớp, chạy qua góc phố.

Lôi Hồng và Như Hoa cùng nhìn nhau, Lôi Hồng kêu một tiếng lớn trước: “A! Không đúng! Đứa nhỏ ấy có điều cổ quái! Nhanh lên! Mau tìm ra nó!”

Hai vợ chồng đuổi qua góc phố, nhưng nào đâu còn hình bóng của đứa nhỏ đó? Người đi lại trên ngã tư đường nối liền không dứt, hướng đến ngôi chùa trú danh ở phía xa xa. Người đi kẻ lại trên đường, đứa nhỏ đó thực đã sớm chìm trong dòng người, khó lòng tìm thấy được.

Hai người thăm chán kinh, lại kích động, Như Hoa run giọng nói: “Này, đại tinh tinh ... Đứa nhỏ đó, chẳng lẽ là ... chẳng lẽ là ...”

Lôi Hồng cố gắng nuốt ngụm nước bọt xuống: “Anh nghĩ có khả năng lắm ... Bằng không, đứa nhỏ nhà ai lại có bản lãnh thần kỳ kiểu đó? Bảo Nhi năm đó, chẳng phải đã từng hù chúng ta kiểu này sao?”

Hai người đang tìm kiếm kỹ càng, đột nhiên chợt nghe thấy tiếng cười giống như một trận chuông bạc phía sau, một thanh âm mềm mại êm tai cười nói: “Đại tinh tinh thúc thúc, Như Hoa a di. Các người sao lại cũng ở chỗ này?”

Hai người ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương chừng mười tuổi, mặc một bộ quần áo bó sát người kèm theo đai lưng trông thật siêu cấp đáng yêu, mặt cười như hoa, hai tay chấp sau lưng, vẻ tinh nghịch đáng yêu trên mặt thật khó diễn tả, chẳng phải là đại tiểu thư Bảo Nhi thì còn ai?

Bảo Nhi từ nhỏ đã gọi Lôi Hồng là đại tinh tinh thúc thúc, đó là thói quen từ trước tới nay, cho nên Lôi Hồng cũng không để ý, chỉ ngạc nhiên nói: “Ồ, Bảo Nhi, cháu sao lại ở chỗ này?”

Bảo Nhi bĩu bĩu môi, nói: “Ôi, đều do mẹ cháu. Sự tình hôm trước tại khu buôn bán, mẹ rất sợ hãi. Hôm nay muốn tới chùa cầu thần bái Phật, nói muốn Bồ Tát bảo vệ chúng ta.” Ngỡ khí cô bé có vài phần không chấp nhận chuyện này, lè lưỡi, làm mặt quỷ, cười nói: “Cháu ý kiến với mẹ không được, đành phải đi theo mẹ tới đây.”

Hai người lập tức gật đầu hiểu ý: “Ồ, Nguyệt Hoa cũng đã tới.”

Mặc dù Bảo Nhi không nói rõ ràng “mẹ” là ai, bởi vì ngày thường ở nhà, Bảo Nhi xưng hô với Diệu Yên cùng Nguyệt Hoa đều là mẹ; nhưng mà với tính tình và thân phận Diệu Yên, nàng cơ bản đã giống như một thần tiên sống. Trên thế giới này làm gì có đạo lý thần tiên cầu Bồ Tát bảo vệ? Vậy khẳng định tất nhiên là Nguyệt Hoa rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hôm nay trong chùa người dâng hương rất nhiều. Nguyệt Hoa đang đi xếp hàng cầu hương. Trong lòng Bảo Nhi sớm đã nhận định ba ba mình và mẹ mình đều là thần tiên, tự nhiên đối với chuyện cầu Phật cũng không quá nhiệt tâm, trong lúc nhàm chán chạy loạn một hồi, không ngờ gặp được vợ chồng Lôi Hồng, Như Hoa.

“Đại tinh tinh thúc thúc, các người chạy tới vội vã như vậy, là đang muốn tìm vật gì à?”

“Ừ, tìm người!” Lôi Hồng nói: “Tìm một thằng nhỏ, bộ dạng đại khái khoảng ba bốn tuổi ... ừm, cao như vậy...” Hắn so tay một hồi rồi lại nói: “Tướng cao cỡ vậy là không sai, còn ăn mặc thì có vẻ đơn giản một chút, nhìn có nét tinh nghịch.”

Bảo Nhi đang lúc nhàm chán, nghe vậy không ngăn được lòng hứng thú phát sinh: “Ồ, các người tìm một thằng nhỏ hả?” Nhãn châu nó đảo một cái: “A! Cháu biết rồi, nhất định là kẻ trộm vật rồi! Trên ti vi cháu đã thấy rất nhiều! Cháu giúp các người tìm nhé!”

Nói xong, không đợi Như Hoa, Lôi Hồng nói gì, Bảo Nhi đã phóng một mạch ra ngoài. Lôi Hồng vội vàng hét lớn: “Không ... không được ...”

Bảo Nhi chỉ cười hi hi: “Đừng lo, một tên trộm vặt thôi, bản tiểu thư trở tay là tóm được hắn! Hừ, dám ăn trộm đồ của đại tinh tinh thúc thúc ta. Ta mà bắt được nó, sẽ đập bẹp cái mông của nó ra!”

Lôi Hồng với Như Hoa ở phía sau nghe xong càng cuống cuống thêm, trong miệng kêu to: “Không đánh được! Không đánh được!”

Thần nghĩ không ngờ đứa nhỏ kia có thứ bản lãnh thần kỳ ấy, nói không chừng chính là đệ đệ của nhà người, làm sao mà đánh được chứ?

Thân pháp Bảo Nhi cực nhanh. Mặc dù đoàn người chen chúc, nó dường như chú cá len lỏi qua các khe hở trong đoàn người, chỉ chốc lát đã chạy thật xa. Phía sau Lôi Hồng mặc dù biết một chút kỳ môn pháp thuật, nhưng dù sao còn dẫn theo một Như Hoa, vừa thi triển ra, đã tụt lại phía sau rất xa.

Bảo Nhi vừa chạy, vừa dần dần triển khai thần niệm, cẩn thận tìm kiếm chung quanh. Quả nhiên nhìn thấy ở cửa chùa xa xa có một thằng nhỏ, hình dáng hơi giống như những gì Lôi Hồng đã mô tả, lại vừa lúc chui vào trong chùa.

Bảo Nhi trong lòng càng thêm hưng phấn. Tuổi nó còn khá nhỏ, lúc nào cũng thích nhất là chơi đùa huyền ảo. Nhưng cho tới bây giờ chưa từng bắt ăn trộm vật, lập tức phần chán tinh thần, tức khắc đuổi theo vào trong chùa ...

239. Chương 239: Bảo Nhi Đại Tiểu Thư

Trái phải đều là khách hành hương đến đốt nhang bái Phật. Bảo Nhi thuận theo dòng người cẩn thận từng li từng tí băng qua miếu đường đi vào trong chùa. Trong đoàn khách hành hương tới, có giàu có nghèo, nhưng giống nhau đều đang quỳ trước mặt Bồ Tát dâng hương cầu nguyện. Đôi nhãn châu đen láy của Bảo Nhi đảo tới đảo lui, đột nhiên mắt sáng lên, đã nhìn thấy một mảnh chéo áo chợt thò ra ở cửa sau đại điện, chính là thân ảnh vừa rồi mình đã trông thấy tiến vào chùa.

Bảo Nhi chấp hai tay lại, mắt thấy xung quanh đều là người, không dám hiển lộ thần thông, chỉ nhanh chân nhắm hướng phía sau miếu đường phi đến.

Xuyên qua Đại Hùng bảo điện, phía sau này còn có Tam Tiến miếu đường. Ở cửa sân miếu đường, có đặt một cái mõ cực lớn. Một lão tăng đang nhắm mắt niệm kinh, hoàn toàn đắm chìm trong đó, bất kể khách hành hương xung quanh tới lui. Trong cổ tháp, tiếng chuông ngân vang từng hồi, gột rửa tâm thần mọi người, người đi chung quanh, sắc mặt đều trang nghiêm tĩnh lặng.

Bảo Nhi liếc thấy thân hình tiểu tặc đó vòng vo tại nội đường rồi tiến vào, trong lòng nó thầm kỳ quái: “Tên trộm vặt này đối với địa hình trong chùa này như rất quen thuộc.”

Nghĩ thêm một chút, kẻ trộm vặt này quá nửa là người thị trấn này. Nói không chừng ngày thường còn lén lén vào trong chùa trộm gà bắt chó. Chỉ là Bảo Nhi dù luôn theo sát phía sau nó nhưng cũng không hề thấy được tướng mạo của nó, chỉ từ bóng lưng cảm giác được “tiểu thâu” này cũng quá gầy ốm đi, lại không biết đối phương mới chỉ ba bốn tuổi. Mắt thấy tiểu tử đó loáng cái tiến vào một cái cửa sân, Bảo Nhi quan sát chung quanh một chút. Nơi này không có khách hành hương gì đó, trong lòng có chút băn khoăn, đang muốn động thủ, đột nhiên bên cạnh lại có người ngăn cản nó: “Tiểu thí chủ, xin đừng bước lại.”

Hai tăng nhân từ hành lang bên trái cửa sân đi tới, mắt thấy Bảo Nhi muốn vào trong viện, ngăn trở lại nói: “Du khách xin dừng bước ở đây, thí chủ muốn thắp hương bái Phật, hãy đi tới đại đường.”

Bảo Nhi bĩu bĩu môi: “Ai nói ta muốn thắp hương, ta tìm người.”

Thân người nó cong lên, lách qua dưới cánh tay tăng nhân đang ngăn trở mình chui vào. Thân pháp của nó linh hoạt giống như cá đang bơi lội, hai tăng nhân há có thể ngăn được nó? Sớm đã bị nó cướp đường tiến vào, tăng nhân bị bỏ lại vội kêu lên: “Không được, không được! Tiểu thí chủ. Không thể tiến vào.”

Bảo Nhi ngoảnh đầu lại làm mặt quỷ, cười nói: “Ta đi vào tìm người. Tìm được cái tên gia hỏa kia rồi, các người còn phải cảm ơn ta đấy!” Trong lòng nó tự có tính toán: “Ta giúp các người bắt trộm, các người chẳng lẽ không cảm ơn ta sao?”

Trong sân này cũng là một nơi trọng yếu trong chùa. Hai tăng nhân trông thấy một tiểu cô nương chạy vào, không khỏi cuống cuống, cất bước đuổi theo. Nhưng thân thủ Bảo Nhi nhẹ nhàng, người tiến vào sân, lập tức từ cửa sân khác thoát ra, nhưng nào có thể tìm được nửa mảnh chéo áo của tiểu thâu đó?

Nguyên lai ngôi chùa này quá lớn, ngoại đường phía trước mở ra để cho du khách, khách hành hương thắp hương cầu Phật. Nhưng phía sau sân này, lại thông đến nội đường, đó là chốn tăng nhân bản tự tu hành, ngoại nhân không được đi vào. Bảo Nhi tự mình tiến vào, xuyên qua một cái sân. Mỗi sân đều có cửa lớn ở bốn phía. Nó bước được hai bước, phát hiện đã mất dấu bóng dáng kia. Chạy xuyên lung tung qua mấy cái sân, mặc dù bên cạnh có gặp tăng nhân ngăn trở, nhưng thường thì người khác vừa mới mở miệng kêu một tiếng, trong nháy mắt Bảo Nhi đã chạy mất. Cứ như vậy xông loạn một hồi, chính mình đầu óc cũng có chút choáng váng, mắt thấy tiểu thâu kia cố nhiên là tìm được rồi, trong lòng Bảo Nhi có phần sốt ruột, cố ý dứt khoát muốn bay lên, từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy rõ ràng. Nhưng lại bận tâm nơi này dấu sao còn có không ít hoà thượng phạm nhân, không dám lỗ mãng. Đột nhiên con mắt nó sáng ngời, nhìn thấy đằng sau chùa, có một toà tháp cao, hình dạng ước chừng bảy tám tầng, không kìm được mặt mày hớn hở: “A, ta leo lên bảo tháp kia, trên cao nhìn xuống, sau đó với bản lĩnh Thiên nhân thông của ta, còn e là tìm không được tiểu thâu kia sao?”

Trong lòng nó đã định chủ ý. Bảo Nhi đại tiểu thư trong lòng suy nghĩ gì là liền lập tức làm vậy, liền leo tường vượt sân, chỉ chốc lát đã chuẩn đến một cái thềm đá, thuận thế tiến tới, chính là bảo tháp kia.

Phật tháp này chính là kiến trúc cổ đại trong chùa, nói đến lịch sử, còn lâu đời hơn chùa này. Chỉ vì chùa này đã trải qua nhiều lần chiến tranh cùng một số sự kiện lịch sử sau đó nên đã bị huỷ mấy lần. Chùa hiện tại đại bộ phận cũng dựa trên nguyên bản xây dựng lại, đến ngay cả Phật tượng trên Đại Hùng bảo điện cũng đều là mấy năm trước mới mới được thợ thủ công lành nghề tới kiến tạo. Nhưng duy nhất có toà bảo tháp này, cũng là kiến trúc đời nhà Tùy hàng thật giá thật, cách ngày nay đã hơn một ngàn năm lịch sử.

Nhưng tháp này trông có đến chín tầng, chính là tháp bát bảo tám cạnh tối chánh tông. Phía trên có lớp tầng tầng lớp lớp mái ngói lưu ly, giống như vẩy cá vậy. Trên mỗi một tầng tháp lại trở cửa ra bốn phương. Trên cửa tháp hình vòm đó, đều có điêu khắc tượng Phật. Hai bên cạnh cửa cũng có khắc lời kinh kệ Phật gia, chỉ là cửa tại tầng thứ nhất lại đóng chặt. Từ cự ly cách bảo tháp chừng mười mét, sớm đã có hàng rào vây quanh, còn treo biển mời du khách dừng bước. Phía dưới chỉ có một số du khách đang cầm máy ảnh chụp hình. Một người mặc tăng bào trong chùa ở phía sau tuần thị, một khi có du khách định vượt rào, liền lập tức tiến lên ôn tồn khuyên can.

Bảo Nhi mỉm cười, thừa dịp người bên ngoài không chú ý, thân người liền núp phía sau một cây đại thụ. Trèo xong lên cây, sau đó thi triển Yến tử Xuyên vân pháp, hự một tiếng, người đã từ phía sau tháp trực tiếp lên lên tầng thứ hai.

Nó vừa đáp chân xuống, đã nhanh chóng cuộn tròn người như chú mèo chui vào bên trong tháp. Hai tay

chấp lại, cung cung kính kính dập đầu trước thân tượng Phật trong tháp, nhỏ giọng khẩn: “Phật gia gia, Phật gia gia, Bảo Nhi tiến vào là vì bắt trộm, không có ý mạo phạm lão nhân gia người.”

Tiểu nha đầu theo cầu thang xoắn ốc trong tháp đi lên. Bảo tháp này chính là dùng đá thuần túy tạo thành. Bên trong tháp chỉ cảm thấy mát mẻ khô ráo. Bảo Nhi vốn đếm được bảo tháp này có tổng cộng chín tầng, vừa chạy đến tầng thứ bảy, hốt nhiên mơ hồ nghe thấy phía trên dường như có thanh âm người.

Trong lòng nó lấy làm kỳ quái, dừng chân lại, lấy từ trong người ra một cái túi gấm bách bảo nhỏ, lựa ra một vật nho nhỏ giống như cái chuông, một đầu dính lên trên trần nhà, một đầu áp vào tai mình, cẩn thận lắng nghe.

“Khụ khụ mau một chút dời cái đó đi rồi mới tìm tiếp!” Những lời này loáng thoáng truyền vào trong lỗ tai Bảo Nhi. Nó vừa nghe được, tâm ý chợt động, nghĩ thầm: “Tại sao ở trên còn có người?” Nó vốn vẫn còn tính trẻ con, trong lòng hiếu kỳ, lập tức trong đầu quên luôn chuyện bắt tiểu thâu, lặng lẽ trèo lên vài bước, từ bậc thang cuối cùng thò lên nửa cái đầu. Vừa nhìn qua, không khỏi càng thêm kinh ngạc.

Nguyên lai trên tầng cao nhất tại bảo tháp này, không ngờ có một đám hơn năm ba người đang đứng. Trong đó phần lớn đều mặc hắc y, từng người đều có bộ dạng lực lưỡng. Người cầm đầu lại là một lão giả ước chừng lục tuần, mặc một bộ y phục bằng lụa đen, trông trang phục phảng phất giống như ông già thường luyện Thái Cực Quyền trong công viên, tướng mạo gầy gò, chỉ là trong ánh mắt ngó chung quanh, mơ hồ như có mang theo tinh quang càng thêm chứa đựng vài phần sát khí...

Chỉ thấy dưới sự chỉ huy của ông ta, hai hắc y trắng hán mở hai cái hòm bằng da nhỏ mang theo bên người, bắt đầu lấy mấy thứ bên trong ra, lập tức đã tháo ráp ra hai khẩu súng cất kim loại, dè dặt giữ lấy bức Phật tượng đặt trong một mảng hình vòm trên vách tường, cất ra từ vị trí chỗ ngồi rồi nhấc sang một bên. Sau đó hai trắng hán đưa tay sờ sờ phía dưới Phật tượng. Lão già kia có chút kích động, mở miệng: “Có hay không?”

Hai hắc y trắng hán lắc lắc đầu, sắc mặt lão đầu ngưng trọng: “Tóm lại, nhất định là ở tầng này, đem mấy cái Phật tượng đó cất hết cho ta, thời gian có hạn thôi!”

Mấy tên thủ hạ động tác mau lẹ, chỉ trong chốc lát, đã đem Phật tượng phía dưới cổng vòm bốn phía trên vách tường đều cất rời hết. Đến khi cất rời một toà Phật tượng Văn Thù Bồ Tát, một hắc y trắng hán đưa tay mò phía dưới Phật tượng hai cái, lớn tiếng nói: “Tìm được rồi, tìm được rồi! Ở chỗ này!”

Lão nhân kia vội vàng nói: “Mang ra đây! Cẩn thận chút!”

Hai trắng hán đi tới, ba người hợp lực lấy ra một thạch châu hình tròn từ phía dưới Phật tượng ra! Nói là thạch châu, không bằng nói giống như là một quả cầu bằng đá. Kích cỡ lớn khoảng quả bóng đá, trọng lượng xem ra rất nặng. Ba trắng hán cẩn thận từng ly từng tí bê nó ra, đặt trên mặt sàn. Lão đầu bên cạnh vẫn còn dặn dò: “Chú ý chút! Ngàn vạn lần đừng có làm rơi! Nếu bị huỷ đi, đầu các người cũng không đền nổi đâu!”

Đội vật đó đặt xuống rồi, lão đầu sà tới, vẽ kích động hiện rõ trên mặt, đưa tay cẩn thận vuốt ve mặt ngoài thạch cầu, lại nhắm mắt lại, phảng phất như đang ngắt ngây trong đó.

Bảo Nhi xem mà trong lòng tò mò, không tìm được lộ ra nửa thân thể, rồi thì triển ẩn thân pháp, lặng lẽ nhìn tiếp. Chỉ thấy mặt ngoài thạch cầu chỉ chút, không ngờ lại có vô số dấu hoa văn điêu khắc bé xíu trên đó, cả mặt ngoài đều là một tầng chi chút

“Là nó là nó” Lão đầu lấy ra một cái kính lúp nhỏ dán mắt vào, quan sát kỹ càng một hồi, mới thở phào một hơi dài: “Tốt, chuyện hôm nay đã hoàn thành, chú ý kiêng hàng cẩn thận rồi rút thôi!”

Hai hán từ phía sau tiến lên, đem vật gì đó mềm mềm đen xì trườn lên mặt ngoài thạch cầu, sau đó lấy ra một cái ống kim loại nho nhỏ cắm lên trên. Bảo Nhi đang xem thấy ngạc nhiên, chợt nghe thấy thanh âm không khí chuyển động “xuy xuy”, lúc này mới hiểu được: “À, thì ra ống kim loại đó là ống bơm hơi.”

Quả nhiên, không tới chốc lát, cái bao đen xì gì đó bao quanh mặt ngoài thạch cầu, đã bành trướng lên. Hai trắng hán mang nó cho vào trong một cái rương. Nổi bật trong rương có một cái khuôn được đặt sẵn trước đó, có dạng quả cầu lõm. Thạch cầu đó đưa vào liền vừa khớp, chắc hẳn là để chống rung. Hơn nữa bên ngoài còn có một túi hơi che, tự nhiên là càng an toàn.

Đóng cái rương lại, một hán tử mặt chữ điền nâng lên trong tay, lão nhân phía sau cười nói: “Xong rồi, nhanh chóng rút thôi!”

Một thủ hạ hắc y hán tử phía sau cười nói: “Lão gia tử cũng quá cẩn thận rồi, nơi này không phải ngân hàng cũng không phải viện bảo tàng. Cho dù mấy hoà thượng có chạy lên, chúng ta cũng không sợ. Lão nhân ngài nói nhiệm vụ lần này khá trọng yếu, thuộc hạ xem cũng rất đơn giản. Lần trước chúng ta tới viện bảo tàng trộm cái đỉnh Ngũ Sắc Đồng Tâm đời Đường, còn khó khăn hơn so với hôm nay.

Lão nhân kia biến sắc, trách mắng: “Câm miệng! Người biết cái gì! Người cho rằng trộm đồ ở chùa này đơn giản vậy sao? Ta nói cho người hay, trong chùa này vị tất là không có cao nhân, bất quá chúng ta chưa gặp phải mà thôi! Nếu gặp phải loại phương ngoại cao nhân, so với cảnh sát còn phiền toái hơn! Đi mau đi mau! Đêm nay người ta còn đang chờ lấy hàng đấy!”

Tên thủ hạ kia không dám nhiều lời, vội vàng ngậm chặt mồm. Lão đầu tử đi đầu dẫn bọn chúng đi xuống cầu thang.

Bảo Nhi xem đến đây, trong lòng cũng đã chút thu hoạch, ngạc nhiên thầm nói: “Nguyên lai là một đám trộm di vật văn hoá.”

Nó đã sớm minh bạch, trong mấy người này không có tu hành cao nhân, nhưng trong đó cũng có vài người thân mang công phu không tầm thường. Chỉ là chút bản lãnh ấy, Bảo Nhi đại tiểu thư cũng không xem là gì. Đang muốn xuất thủ bắt hết mấy tên trộm này, lại nghe thấy bọn chúng nói cái gì “đêm nay người ta đang chờ lấy hàng”, Bảo Nhi trong lòng thầm nghĩ: “Sự tình thú vị như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua? Tuy nhiên phải bắt toàn bộ cái đám bại hoại này, mới là thoả nguyện. Nghe ý tứ trong lời nói này, thể nào cũng còn có người mua, không bằng ta bắt hết một lượt, mới thật thú vị chứ. Huống hồ cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua người mua đồ cổ bên ngoài, không biết việc đó có giống như trong phim không nhỉ?”

Trong đầu nó nảy sinh ý niệm này, liền không xuất thủ ngăn trở nữa, ngược lại nấp sau vách tường, rồi chỉ lặng lẽ đi theo mấy người này xuống.

Bốn hán tử này còn thêm cả lão đầu, tốc độ nhanh chóng, thẳng một đường xuống tới tầng thứ hai bảo tháp, nhưng bởi vì mặt trước bảo tháp ở phía dưới có không ít du khách. Bọn chúng chuyển sang mặt sau, lúc này lão già lấy ra một cái điện thoại di động, bấm số, trầm giọng nói:

“Xong rồi, chúng ta đã thành công, người đánh lạc hướng thị tuyến đi, chúng ta liền xuống luôn.”

Bảo Nhi thật ra đứng ở phía sau lão không xa, nghe được kỹ càng, trong lòng đang hiếu kỳ, đột nhiên trong đám du khách phía dưới bảo tháp truyền đến tiếng huyền não, nguyên lai là có người bỗng nhiên đánh nhau. Chỉ thấy hai nam tử còn trẻ, người túm tóc ta, ta lại xé áo người. Một người nói đối phương đụng hổng cái máy ảnh của mình, người kia lại nói đối phương giẫm chân mình, tranh chấp không ngớt, ra tay đánh lẫn nhau. Người đi đường bên cạnh liền bị thu hút sự chú ý, xúm nhau vào xem, lôi kéo lẫn nhau.

Lợi dụng lúc bên dưới đang ầm ầm, mấy tên đạo tặc đồ cổ đã lấy ra một cái móc câu màu đen, móc lên trên rào chắn, sau đó từ mặt sau bảo tháp, theo sợi dây tuột xuống.

Bảo Nhi thấy rõ ràng, không nhịn được cười nói: “A, nguyên lai trong đoàn người đi đường bên dưới còn có người canh chừng. Bọn chúng đắc thủ xong, trợ thủ liền cố ý đánh nhau, yểm trợ đồng bọn rút lui.”

Đến khi bốn tráng hán tuột theo dây xuống hết, lão đầu kia nhẹ nhàng thu lại sợi dây, đột nhiên thân thủ lẳng không, từ trên rào chắn nhảy xuống!

Phải biết rằng, nơi này mặc dù chỉ là tầng thứ hai của bảo tháp, nhưng độ cao lại không thấp chút nào! Dầu sao loại Phật tháp thờ cúng Phật tượng này, mỗi tầng đều có độ cao bốn năm mét. Lão nhân kia từ độ cao cách mặt đất chừng sáu mét nhảy xuống, thân thể lại cực kỳ nhẹ nhàng, hai chân khê khép lại, đã ổn định đáp trên mặt đất, không ngờ cũng không phát ra tí thanh âm nào, càng giống như chim yến.

Bảo Nhi tâm niệm máy động: “Công phu của lão nhân này khá tốt a.”

Nhưng ngay lúc này, phía dưới, lão đầu “ồ” một tiếng, sắc mặt khê biến đổi, nhảy một phát đến bên cạnh lùm cỏ, đưa tay lôi một người ra! Trong tay lão là một thằng nhỏ ba bốn tuổi, cậu bé đó mở đôi mắt thật to nhìn lão.

Mấy tên hắc y hán tử bên cạnh lập tức biến sắc: “Đứa nhỏ này đã nhìn thấy chúng ta trèo xuống!”

240. Chương 240: Đồ Đệ Của Cao Nhân

Lão giả dưới tình huống này sắc mặt rốt cuộc đã biến đổi. Lão tự hỏi chính mình vừa rồi đã nắm được huyết vị trọng yếu trên cổ đối phương, đừng nói là một tiểu oa nhi, ngay cả là võ thuật cao thủ, bị mình nắm như thế, cũng đừng mơ tưởng đào thoát. Thế mà oa nhi này giãy người một cái, không ngờ lại thoát khỏi tay mình? Cảm giác nó giống như con cá chạch, mình mới rồi chẳng ngờ lại không bắt được!

Lão đầu chợt động tâm, xuất thủ càng nhanh hơn, một tay đã bắt được cánh tay thẳng bé, tay kia đặt lên eo nó, nhẹ nhàng nhấc đứa nhỏ lên, thấp giọng nói: “Tiểu bằng hữu, cháu vừa rồi đã thấy chúng ta hạ xuống phải không?”

Đôi mắt đứa nhỏ đảo tới đảo lui, đột nhiên vặn người. Lão đầu “ồ” một tiếng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình như có một khối hỏa nhiệt, không chịu được lại rời tay lần nữa. Thằng bé lặn trên mặt đất, cất bước muốn chạy, nhưng không ngờ trên cổ lại bị thứ gì đó lạnh như băng bám riết.

“Thằng bé này khá cổ quái!” Tráng hán đeo cái rương chứa thạch châu trầm giọng nói, trong tay hắn cầm một vật tựa như bàn tay móc vào cổ thằng nhỏ.

“Tiểu bằng hữu, đừng có lộn xộn, đây là máy cắt kim loại điện tử, cháu động đây một cái là cổ đứt liền!”

Lúc này trong mắt chú bé con có phần hoảng loạn, trên mặt lại lộ ra vẻ ngây thơ tươi cười, ngọt ngào nói: “Thức thức, gia gia..... các người đang đùa với cháu sao?”

Lão giả nọ có chút sửng sốt, tiểu oa nhi đột nhiên lại bắt lấy chiếc máy cắt kim loại trên cổ mình, trên miệng vẫn cười ngọt ngào nói: “Mẹ còn chờ cháu về ăn cơm, mẹ nói không được về nhà muộn.....”

Nó nhẹ nhàng vặn người một cái. Hán tử kia chợt cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng, không tự chủ được liền thả lỏng tay ra. Sau đó đứa nhỏ quăng cái máy xuống đất, ba chân bốn cẳng định ù té chạy.

Lão giả cười lạnh hai tiếng, thân pháp nhoáng lên, đã đứng trước mặt nó, miệng cười nói: “Tiểu gia hỏa, đừng giả bộ nữa!” Năm ngón tay xòe ra, chộp tới.

Một trảo này của lão giả, chính là Ứng trảo công với mấy chục năm công lực của mình, một tiểu oa nhi ba tuổi, cho dù lợi hại thế nào, nói cho cùng vẫn còn nhỏ, đã bị lão bắt được. Lão già xiết cổ nó, khê dụng lực. Chú bé đau đớn, trở tay hốt nhiên nện một quyền dưới nách lão giả.

Một quyền này rất mạnh, khí thế hùng hậu, rất có cách thức! Lão giả cười: “A! Không ngờ người lại học được quyền pháp?” Mắt thấy một quyền này nện tới, nghĩ thầm rằng một tiểu oa nhi như nó có thể có khí lực bao lớn. Lập tức cũng không ngăn cản, cũng không để ý.

Nhưng hốt nhiên dưới nách đau đớn kịch liệt một hồi. Trong cơn đau chỉ cảm thấy thân thể chấn động, một quyền giáng dưới nách này, không ngờ đã đánh gãy cánh tay của lão giả! Lão giả mặc dù vừa đau vừa giận, nhưng đầu óc cũng không buông tay. Mắt thấy thằng bé lại đá một cước tới, lần này lão không dám để đối phương đánh nữa, thân thủ nhoáng lên, lại bắt tay điểm lên khớp cong phía sau đầu gối thằng bé hai cái. Đứa nhỏ cảm giác chân tê rần, cước bộ nhũn ra. Lão đầu đã nhanh chóng chặt lên cổ nó, đánh nó hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu tử thật lợi hại!” Lão đầu lúc này mới buông tay ra, thần tình kinh nghi. Lão tự phụ một thân công phu của mình, trong giới võ thuật, trừ phi là cao nhân mấy thế gia hạng như Minh Nguyệt gia đương thời mới có thể là đối thủ của mình. Thế nhưng cũng rất ít, có mấy người mà thôi, nhưng không tưởng hôm nay lại bị một chú bé còn hơi sữa đánh cho gãy vai.

Lúc này lão vẫn đang ở phía sau bảo tháp, nên không dám lỗ mãng, cánh tay dụng lực nắm lấy nó, trầm giọng nói: “Mang đứa nhỏ này đi!”

Trong lòng lão đã có chút sợ hãi: “Thằng bé này biết quyền pháp, lại chơi đùa trong chùa, chẳng lẽ trong chùa có cao nhân gì đó sao? Nếu không, nó làm sao lại biết quyền pháp? Một oa nhi bé tí như nó, tại sao lại có khí lực lớn đến vậy?”

Thật sự lão đoán không sai, chú bé này ở gần đây. Nó vốn thường xuyên tới chùa vui đùa, thật ra có một cao nhân trong chùa, thấy nó lanh lợi, liền dạy nó một bài quyền, xem như cường kiện thân thể mà thôi.

Bảo Nhi đang ở tầng hai trên bảo tháp, chứng kiến hết thấy sự việc xảy ra phía dưới, trong lòng ngạc nhiên: “Ồ? Chú bé con kia, làm sao lại giống như tên trộm ta đã thấy lúc tiến vào? Nhưng tại sao tuổi còn nhỏ như vậy..... lại cổ quái như thế? Một quyền vừa rồi của nó, lực đạo dùng thật kỳ quái.....”

Trông thấy một hán tử ôm đứa nhỏ trong lòng, hán tử đó mặc dù đã ngất, nhưng xem ra, quá nửa cũng chỉ là cho rằng nó ngủ thiếp đi được người nhà ôm vào lòng mà thôi.

Lúc này hai gia hỏa canh chừng chính diện mặt trước bảo tháp đang đánh nhau cực kỳ kịch liệt. Mấy tên đạo tặc lợi dụng cơ hội đó ngênh ngang từ mặt sau bảo tháp đi ra, nhanh chóng lẫn vào đám người, đi ra ngoài chùa.

Bảo Nhi cũng theo phía sau. Tiểu nha đầu từ nhỏ xem hoạt hình trên ti vi, giờ phút này chính mắt thấy một đạo tặc hàng thật giá thật, nên nói gì cũng không chịu bỏ qua trường não nhiệt này, chỉ muốn có thể giống như trong phim, đặt mình vào trong một cảnh mạo hiểm.

Cả đoàn người này đi tới một nơi vắng vẻ bên ngoài chùa, có hai chiếc BMW đang đỗ. Mấy người chia thành hai nhóm, chia nhau ngồi lên hai chiếc xe, lại ở trong xe thay quần áo bình thường.

Lão giả kia còn dẫn theo tráng hán đeo cái rương chứa thạch cầu, đồng thời còn mang theo chú bé đang hôn mê kia, ngồi một chiếc xe.

Ba người khác, lại ngồi một chiếc xe còn lại.

Bảo Nhi trông thấy bọn lão lái xe rời đi, thoáng suy tư rồi lấy từ trong người ra một thanh phi kiếm nhỏ, quăng lên không trung, miệng niệm một câu khẩu quyết, phi kiếm liền huyền hóa ra một đạo kim quang. Bảo Nhi hoan hô một tiếng, lẳng không nhảy lên, cứ như vậy giẫm lên phi kiếm, bay đuổi theo hai chiếc xe.

May là nó còn nhớ rõ thi triển thuật ẩn thân lên mình, bằng không, giữa ban ngày ban mặt nếu có người trông thấy một tiểu cô nương giẫm lên phi kiếm, bay phía trên hai chiếc xe BMW, e rằng lập tức sẽ dẫn đến hỗn loạn.

Hai chiếc xe này lại rõ ràng không đi vào nội thành, mà là càng lúc đi trên một con đường vắng vẻ kỳ quái, cứ thế đi thẳng hướng đông, không ngờ đã dần dần ra khỏi địa giới Nam Đô. Khoảng một giờ sau, Bảo Nhi chợt nghe thấy thanh âm đối thoại trong xe vang đến.

“Sư phụ, bây giờ đã xem như an toàn rồi chứ?”

Thanh âm của lão giả dường như thở phào nhẹ nhõm: “Ừ, xem ra đám hòa thượng trong chùa không phát giác ra.”

“Hắc..... sư phụ e là quá lo xa rồi, một đám hòa thượng có gì đáng sợ. Hơn nữa đó cũng không phải Thiếu Lâm Tự, ở đâu ra nhiều cao thủ như vậy?”

Lão giả “hừ” một tiếng, trầm giọng nói: “Bình nhật kêu các ngươi dùng đầu óc nhiều chút, lại không nghe! Trong chùa này thế nào cũng có cao nhân ẩn tàng! Người xem tiểu tử này! Một quyền vừa rồi nó đánh ta, rất có chương pháp, tuyệt đối có cao nhân chỉ dạy nó!”

“Nhưng..... nếu trong chùa thực sự có cao nhân, tại sao chúng ta lần này lại thuận lợi như vậy?”

Lão giả thở dài: “Ta nghĩ quá nửa trong chùa cho dù có cao nhân, chính hấn e rằng cũng không biết trong chùa bọn hấn lại cất giấu bảo bối như vậy.....”

“Ân, sư phụ, nói đến việc này..... chúng ta lần này đi trộm, rốt cuộc là vật gì vậy? Đám gia hỏa đó không ngờ lại đề xuất giá tiền cao như vậy?”

Lão đầu trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói: “Hắc hắc, đừng nói người minh bạch, ngay cả ta cũng có phần kỳ quái..... vừa rồi ta xem đồ vật này..... người đã thấy một tầng hoa văn điêu khắc trang trí mặt ngoài? Người có biết là gì không?”

“Ừm..... hình như là kinh văn nhà Phật.....”

“Không sai. Là kinh văn! Nhưng không phải là kinh văn bình thường! Phật giáo vốn là từ Thiên Trúc truyền nhập vào nước ta, kể từ đời Đường mới càng thêm hưng thịnh. Ta vừa rồi nhìn, điêu khắc trên mặt đồ vật này, chính là Kim Cương Phục Ma Kinh chánh tông! Người biết không? Hơn nữa..... chính là Phạn văn! Đó là vô thượng đại thần thông của nhà Phật trong truyền thuyết.....”

Tráng hán kia hít một hơi, kinh ngạc: “Ồ?”

“Đúng rồi, đây là kinh Phật viết bằng Phạn văn. Hiện tại có thể tìm được bản hoàn chỉnh đã cực hiếm rồi! Chỉ riêng phần Phạn văn hoàn chỉnh điêu khắc thủ công mặt ngoài vật này, nếu khảo cứu là xuất hiện từ thủ bút của vị cao tăng nào đó, vậy chính là giá trị liên thành! Hơn nữa người xem, vật này, rõ ràng xuất xứ từ thời đại Tùy Đường, nhưng thạch cầu này, công nghệ mài không tầm thường, người lại nhìn ẩn ký phía dưới này..... người mặc dù không biết, lão đầu tử ta lại nhận ra được! Đó là Bất động Căn Bản ấn của nhà Phật! Là một Trấn Phù! Dùng để trấn áp yêu ma quỷ quái, có tác dụng trừ tà đuổi yêu!”

Hán tử kia lại càng hoảng sợ, nói: “Sư phụ, bên trong đồ vật này sẽ không trấn giữ quái vật gì chứ?”

“Hắc hắc! Ngu dốt!” Lão giả cười cười, lớn tiếng nói: “Hồ thuyết bát đạo! Trên thế giới này làm gì có yêu quái gì đó! Phù hiệu kia mặc dù là trấn phù, là trừ tà đuổi yêu, nhưng cổ nhân phần lớn đều thế. Mỗi nhà mỗi hộ thời xưa đều dán môn thần (thần giữ cửa), chẳng nhẽ mỗi nhà mỗi hộ đều có quỷ sao? Thiết nghĩ..... riêng kinh văn trên vật này, giá cả đã trên...!”

Ước chừng trong lúc lão giả dùng tay ra hiệu, ở phía trên Bảo Nhi không nhìn thấy, lại nghe thấy hán tử kia thở dài: “Nguyên lai là như thế! Đám gia hỏa này ra giá thế thực sự coi như là công bằng.”

Lão giả đột nhiên lại thở dài: “Ta chỉ có một việc kỳ quái, đám người ngoại quốc này..... bọn chúng làm sao biết trong chùa tại Nam Đô này lại cất giấu thứ tốt như vậy? Chúng ta hành động lần này, trên địa bàn của chúng ta có đồ tốt như thế mà chính chúng ta cũng không biết. Đám ngoại quốc đó làm sao lại biết được? Hơn nữa lại còn chỉ đích danh, nhất định muốn đồ vật này..... thật là có chút cổ quái.”

Hán tử kia cười, nói: “Sư phụ, quản nhiều như thế làm gì, dù sao bọn chúng xuất tiền, chúng ta giao hàng, tại địa bàn của chúng ta, bọn chúng không dám lừa tiền chúng ta!”

Lão giả cười ngạo nghễ, lạnh lùng nói: “Lừa ta? Hừ..... chắc hẳn bọn chúng cũng không dám!”

Tình hình xe chạy hai tiếng, đột nhiên rẽ vào một ngã ba đường, con đường nhỏ này càng đi càng hẹp, cuối cùng chạy tới một khu công trường bỏ hoang.

Nhìn tám biển ở cổng, nơi này nguyên lai giống như một khu khai thác đá, một ngọn núi nhỏ ở gần đây đã bị san bằng, sau này bị bỏ hoang phế.

Hai chiếc xe tiến vào trong khu khai thác đá, hai bên đều chất đồng vật liệu đá bỏ hoang. Đến thẳng phía trước một khu nhà xưởng, xe cũng không dừng lại, mà trực tiếp tiến vào trong nhà xưởng, lúc này mới dừng lại.

Lão đầu kia phân phó ba tên thủ hạ ở chiếc xe kia, lái chiếc xe đến phía sau cất giấu cho tốt, lại căn dặn: “Còn chút thời gian, các người làm khá lắm, trước tiên tìm chỗ ẩn núp kín đáo. Lòng hại người không nên có, nhưng lòng đề phòng người không thể không có! Cùng đám quỷ tây phương này buôn bán, ta bao giờ cũng không quá yên tâm, mấy người các người hãy cẩn thận đề phòng. Nếu giao dịch thuận lợi, thì thôi, nếu bọn chúng dám xảo trá, rút ngay súng ra mà nã!”

Ba hán tử nghe lệnh tản ra, lái xe đến phía sau nhà xưởng, dùng chiếu lau với rơm rạ che lên, lại xóa sạch vết bánh xe. Bọn chúng nấp trên trần nhà, hoặc trong nhà xưởng, chỉ để lại một chiếc xe, trong xe tự nhiên là lão giả kia cùng tráng hán thủ hạ đeo cái rương. Ngoài ra còn có chú bé con đang hôn mê.

“Sư phụ, thằng bé này tính sao giờ?” Tráng hán đưa mắt sang lão giả, ánh mắt lộ ra một tia hàn ý: “Có cần.....” tay hắn làm động tác chém một cái.

Lão giả lắc đầu, thấp giọng nói: “Oa nhi này lai lịch còn chưa tra rõ ràng! Hỏi trước cho rõ đã.”

Lão trở tay vỗ lên ngực đứa nhỏ hai cái, lại dụng lực ấn ấn, vuốt vuốt. Chú bé hắt hơi liên tiếp năm ba cái, hốt nhiên tỉnh lại, đợi một chút liền ngồi dậy.

“Tiểu oa nhi, người nói được không?” Lão giả mỉm cười.

“Đây là..... địa phương nào?” Chú bé nhìn ra ngoài cửa kính xe, chỉ thấy cảnh vật xa lạ, trong lòng nó lập tức có phần hoảng hốt, nói: “Mẹ cháu còn chờ cháu về ăn cơm..... lão gia gia, người.....”

“Ai, tuổi còn trẻ, nói chuyện đã không thành thật.....” Lão đầu cố tình thở dài, nháy mắt. Thủ hạ bên cạnh hiểu ý đề thằng bé lại. Mắt chú bé lóe lên một tia giảo hoạt, xoay người, bỗng nhiên lại cảm thấy vai cùng hai chân đều mỏi như một trận, nhất thời khí lực mất sạch.

“Không phải giả dụ, gia gia người đã điểm huyết người, người vẫn có thể còn khí lực, cái này mới kỳ quái.” Lão đầu cười nói: “Oa nhi, ta hỏi người, người thành thật trả lời, gia gia ta sẽ không làm khó người, được không?”

Thằng bé tựa hồ hoàn toàn sợ hãi, cuống quýt gật đầu.

“Ừm, lúc trước, người đánh ta, là ai dạy người?”

Thằng bé suy nghĩ một chút, nói nhẹ nhàng: “Là..... sư phụ cháu dạy cháu.”

“Ồ? Sư phụ người là ai?”

Thằng bé ngẫm nghĩ, vẫn thấp giọng nói: “Sư phụ..... sư phụ chính là sư phụ a.”

Lão giả cau mày, suy nghĩ, lại hỏi: “Sư phụ người..... là là hòa thượng?”

“Hòa thượng?” Thằng bé tròn mắt lên.

“Hòa thượng!” Lão giả nói lại một lần, lại thấy vẻ mờ mịt trên mặt thằng bé, khoa tay nói: “Chính là đầu trọc, không có tóc.”

Khoa tay một hồi, thằng bé mới hiểu được, gật đầu, nhỏ giọng nói: “Đúng, sư phụ đầu trọc.”

Sắc mặt lão giả hòa hoãn lại một chút, nói: “Vậy, sư phụ người có phải ở trong chùa vừa rồi hay không?”

Hỏi những câu này, thằng bé hình như nghe không hiểu cái gì là “chùa”. Lại đợi đối phương khoa tay cả nửa ngày, nó mới lại gật đầu.

“Tốt..... sư phụ người tên gì?”

Thằng bé lắc đầu.....

“Hừm..... vậy sư phụ người hiện giờ ở hay không ở trong chùa?”

Lắc đầu.....

“Sư phụ người dạy người bản lãnh gì?”

Lần này rốt cục không lắc đầu nữa, con mắt thằng bé sáng lên, lớn tiếng nói: “Sư phụ có nói, thứ người dạy cháu kêu là ”Đả cầu quyền pháp”.

Lão giả sửng sốt một chút, nhíu mày, miệng thì thầm: “Đả cầu quyền? Cái này chưa nghe nói qua..... chỉ nghe nói ”Đả cầu bổng pháp” của Cái Bang, còn có “Đả hổ quyền” của Sơn Tây Hợp gia, còn có “Cầm hổ quyền” của Chiết Giang Minh Nguyệt gia..... nhưng cho tới bây giờ chưa nghe nói qua cái gì đả cầu.....”

Lão đang suy tư, đột nhiên trong lúc đó chắc chắn nhìn thấy thằng bé đang dùng ánh mắt len lén ngắm mình, mục quang lại còn pha vài phần giảo hoạt đặc ý, tức thì tỉnh ngộ, giận dữ nói: “Giỏi cho tên tiểu tử giảo hoạt! Không ngờ lại chửi khéo gia gia người là chó!”

Lão trong cơn thịnh nộ, đưa tay tát một bạt tai, thằng bé sợ đến nỗi lập tức khóc lớn. Nó khóc, làm cho bạt tai của lão giả còn chưa đến đúng chỗ, đã do dự ngừng lại.

Trông thấy thằng bé khóc lóc rất thảm thiết, không kìm được sự nghi hoặc trong lòng: “Chẳng lẽ mình trách oan nó? Một oa nhi ba tuổi, làm sao lại biết gạt người? Chẳng nhẽ trên thế giới này thật sự có một bộ quyền pháp gọi là ”Đả cẩu quyền“? Chỉ là lão già ta không biết mà thôi.”

Trông thấy khuôn mặt mồm mĩm xinh xắn của thằng bé tràn ngập hoảng sợ, lão giả không đành lòng, hòa nhã nói: “Được rồi, ta không đánh người nữa.”

Lão lại nhìn kỹ hai mắt thằng bé, đột nhiên nảy sinh một ý niệm trong đầu: “Bất kể lai lịch oa nhi này thế nào, thế nhưng nó mới ba tuổi mà thôi, lại có tạo nghệ như thế, căn cốt này e rằng thực sự không tầm thường!”

Nghĩ tới đây, lão lại sờ soạng tay chân cùng xương sống của đứa nhỏ, không khỏi kinh hãi thất sắc, thất thanh kêu lên: “Một bộ long cốt rất tốt!”

Tim lão giả đập thành thạch, thực sự nghĩ không thông. Thằng bé này chẳng ngờ lại là long cốt trời sinh vạn người không có trong truyền thuyết! Đó là tư chất luyện võ vô thượng tuyệt cấp! Cốt cách trời sinh đã tuần tú, kinh mạch tự thông! Người có loại tư chất trong truyền thuyết này, học võ một năm bằng thường nhân bảy tám năm! Thực sự là thiên tài trong thiên tài!

Trong lòng lão giả lập tức nổi lên tham niệm: “Ta bắt nó trở về, làm đồ đệ của mình, với tư chất của nó, có thể học hết một thân bản lãnh của ta! Coi như là kế thừa y bát của ta! Cuối cùng ta không phải mỗi ngày phát hỏa với mấy tên ngu xuẩn kia nữa! Hừm, ngay cả khi nó không chịu, ta cứ bắt nó trở về, dẫu sao nó mới ba bốn tuổi, cũng không nhớ rõ được chuyện gì, qua năm ba năm nữa, tự nhiên sẽ quy phục!”

Nghĩ tới đây, lão làm ra vẻ bộ dạng ôn hòa: “Oa nhi, cháu tên là gì?”

Thấy thằng bé không dám nói, lão lại nghĩ: “Nếu không nói, ta đây cũng sẽ không hỏi! Dù sao tương lai người theo gia gia ta, gia gia ta tự nhiên đặt cho người tên khác, tên hiện tại, phải quên đi.”

Liền đó lại hỏi: “Gia gia dạy cháu võ công, được không?”

“Không tốt!” Thằng bé hốt nhiên cự tuyệt ngay: “Sư phụ không cho cháu học võ.”

“Sao?” Lão giả ngăn người ra, lại cười nói: “Sư phụ cháu chẳng lẽ không dạy cháu võ công sao?”

Thằng bé bĩu bĩu môi, khinh thường nói: “Sư phụ nói..... võ công là bản lãnh cấp thấp nhất, người nói cháu học loại này, chính là lãng phí thời gian.....”

Lão giả nghe được phát lộ: “Sư phụ người nói lung ta lung tung! Hắn không dạy người võ công, chẳng nhẽ lại dạy người niệm kinh! Lại nói, người vừa rồi nói là ”Đả cẩu quyền“ gì đó sao? Không phải cũng là võ công sao?”

Thằng bé ngây thơ cười: “Đó là thứ lúc bắt đầu sư phụ dạy cháu, sau này người không cho cháu học những thứ này nữa.”

“Vậy sư phụ người cuối cùng tên là gì?” Lão giả cười lạnh nói: “Hừ, võ thuật danh gia của nam phương, ta phần lớn biết! Ta thực sự muốn xem, là vị cao nhân nào, lại cuồng vọng như thế!”

Con người thằng bé đảo đảo mấy cái, chậm rãi nói: “Sư phụ chính là sư phụ rồi, cháu không biết tên sư phụ..... bất quá có một lần sư phụ cùng người đánh cờ, cháu ở bên nhìn, người kia gọi sư phụ là ”Cổ Chung xú hòa thượng“..... lão gia gia, xú hòa thượng, có phải là lời mắng người hay không?”

Lão giả nhíu mày, miệng thì thầm: “Cổ Chung hòa thượng? Cái tên này thực là chưa nghe nói qua..... võ lâm nam phương, có một nhân vật tên như vậy sao?”

Lão đầu này không biết danh tự của Cổ Chung hòa thượng, nhưng Bảo Nhi đang ở phía trên chiếc xe đã nghe, thiếu chút nữa từ trên nóc xe trượt xuống, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Cổ Chung hòa thượng?

Bảo Nhi tự nhiên đã nghe qua danh tự này! Lúc nó còn nhỏ bám chặt lấy Diệu Yên nghe kể chuyện xưa, đây vốn là thiên tính của hài tử, nhưng Diệu Yên nào đâu sẽ kể chuyện xưa? Bị nó bám riết không có biện pháp, đành chọn một số kinh nghiệm năm đó kể ra, khiến cho Bảo Nhi nghe như mê như say, chỉ cảm thấy

so với chuyện cổ tích cái gì sói bà thỏ trắng mà mẹ Nguyệt Hoa kể còn đặc sắc hơn gấp trăm lần. Từ đó trở đi cũng không tìm Nguyệt Hoa nghe kể chuyện nữa, nằng nặc quẩn lấy Diệu Yên.

Đó là lý do mà sau này nó cũng được nghe nói về danh tiếng của Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân Bổng, biết Cổ Chung hòa thượng này..... mặc dù tại võ lâm phạm gian, dĩ nhiên không ai biết được danh tự này, nhưng trong Tiên Lâm, chính là như sét đánh ngang tai!

Lại nghe thấy lão giả hỏi tiếp: “Sư phụ người ngụ ngay trong cái chùa đó sao..... ân, chính là địa phương vừa rồi chúng ta đi ra, có rất nhiều rất nhiều tên đầu trọc đó.”

“Đúng a.....” Thăng bé gật đầu.

“Hừ!” Lão giả tức giận đùng đùng, hừ mạnh một tiếng, quát: “Ngày khác ta phải tới bái phỏng vị Cổ Chung hòa thượng này một chút! Bằng vào cái gì lại nói võ công quá quắt như thế!”

Bảo Nhi ở trên nghe mà phát buồn cười trong lòng: “Người tìm Cổ Chung hòa thượng là muốn xúi quẩy rồi? A ha..... thế là có chuyện vui lớn rồi, đến ngay cả mẹ Diệu Yên của ta cũng không dám nói mình nhất định thắng được hòa thượng đó. Lão nhân gia này sao, hừ, mặc kệ Ưng trảo hay là Hổ trảo, hòa thượng người ta đánh cho một Chưởng Tâm Lôi, cho dù người là long trảo, cũng đập bẹp.”

Ngừng một lát, nó lại nghĩ: “Cổ Chung hòa thượng, không ngờ lại ngụ ngay trong ngôi chùa đó? Chuyện này thật sự kỳ quái rồi, về nhà nhất định phải nói cho mẹ biết.”

Đang nghĩ tới đây, chợt nghe thấy xa xa bên ngoài truyền đến thanh âm của xe mô tô. Thể chất của Bảo Nhi đặc thù, tự nhiên linh giác nhạy cảm, đã sớm nhận ra người trên xe từ lâu.

Quả nhiên, một lúc sau, người trên nóc kêu lên: “Sư phụ, người lấy hàng đã đến!”

241. Chương 241: Vô Lại Xông Ra Khỏi Cửa

Chiếc xe đi tới trước mặt rồi dừng lại, cửa xe mở ra, hai người từ trong xe bước xuống. Lão giả và tên thủ hạ lấy hàng đưa mắt nhìn nhau, đưa tay ấn huyết đạo ở sau cổ thăng bé một cái, chú bé lập tức hôn mê. Hai người lúc này mới mở cửa xuống xe.

“La lão tiên sinh, quả nhiên mã đáo thành công!” Một người bên đối phương cười cười. Người này mặc một bộ âu phục trông rất đắt tiền, đầu vuốt keo, mặt trắng như đánh phấn, ăn mặc trông rất bóng bẩy, tóc màu nâu, trông khoảng bốn mươi tuổi, mũi cao, mắt xanh.

Lão già họ La sắc mặt lạnh lùng, hờ hững nói: “Không dám, Reuben tiên sinh, ta chỉ quan tâm tiền có được mang tới hay không thôi.”

“Đương nhiên!” Tên Reuben giơ cao va li bằng da trong tay.

Khóe miệng La lão đầu hơi lộ ra nụ cười, lại nhìn sang nam nhân bên cạnh Reuben, trong lòng không khỏi rung động, lộ ra cảm giác có vài phần cổ quái.

Chỉ vì nam nhân ở bên cạnh Reuben này, vẻ mặt luôn luôn lãnh đạm cứng nhắc, sắc mặt trắng nhợt, thân hình lại rất cao, mặc áo khoác ngoài dài màu đen bó sát người, cổ áo dựng thẳng che hết nửa khuôn mặt... Về căn bản cách ăn mặc này tuy kì quái, nhưng La lão đầu cũng chưa chắc vì thế mà cảm thấy kỳ quái. Chỉ vì hiện tại vẫn đang là mùa hè, khí hậu rất nóng nực, đối phương lại mặc áo khoác, khó tránh khỏi có chút quá khó hiểu. Hơn nữa trên người người này tỏa ra khí tức khiến La lão đầu cảm thấy rất không thoải mái. Chỉ thấy ánh mắt của người này băng lãnh, tựa hồ không có đến một chút ấm áp, trong hai con ngươi, mơ hồ phát ra một loại khí tức dường như chỉ dã thú mới có... Người này đứng đằng sau Reuben, nhưng trong thần thái lại ẩn chứa mấy phần cao ngạo, không giống như là thủ hạ của Reuben.

Reuben này chính là một tên buôn lậu di vật văn hoá nổi tiếng của Đông Nam Á. Còn La lão đầu cũng là một tên trùm buôn bán đồ cổ ở nam phương. Giữa hai người thường có qua lại, lần này cũng là Reuben làm mối, chỉ định phải là La lão đầu đi trộm một đồ vật.

“Reuben tiên sinh, vị này có phải là thủ hạ của ngài không?” La lão đầu nhú mày.

Reuben cười khoa trương, nhún nhún vai, liên tục lắc đầu: “Đương nhiên là không! Ôi, trời ơi, vị khách nhân tôn quý này sao có thể là thủ hạ của Reuben ta chứ? La lão tiên sinh, vị này chính là người mua lần này...”

“Cái gì?” Sắc mặt La lão đầu trầm xuống, lùi ra sau nửa bước, ngữ khí có phần bất thiện: “Reuben. Ngài không giữ quy củ!”

Án chiếu quy ước hành nghề, Reuben là người trung gian, mua bán luôn luôn là do Reuben ở giữa hoàn thành giao dịch. Giữa người mua và người bán cần bản không gặp mặt, một là để đảm bảo an toàn, hai là lo lắng về bảo mật, còn ba cũng là để ẩn tàng thân phận.

La lão đầu vừa nhìn người ngoại quốc ở đằng sau Reuben thì có chút hoài nghi. Hiện tại nghe Reuben thừa nhận, không ngờ lại là người mua lần này, không khỏi có phần không thoải mái. “Hừ” một tiếng, nhìn chòng chọc vào Reuben: “Ngài làm vậy là có ý gì?”

Sắc mặt Reuben có chút xấu hổ. Vốn hắn cũng có thấy có phần không ổn, nhưng người mua đằng sau lần này ra giá thật quá cao, chỉ định phải đích thân nhận hàng. Bản thân bị cái giá cao này dụ hoặc, lần này mới dẫn bọn họ theo.

“La lão tiên sinh...” Reuben còn chưa kịp mở miệng, hắc y nhân ở đằng sau đột nhiên lên tiếng.

Thanh âm của hắn cũng giống như con người hắn vậy, lạnh lùng, cứng nhắc!

Nhưng cũng may, Trung văn có thể coi là chuẩn.

“La lão tiên sinh... xin thứ cho sự mạo muội của chúng tôi. Chuyện này không liên quan tới Reuben, là chúng tôi yêu cầu nhất định phải tới đây, gặp vị bằng hữu đã lấy đồ vật cho chúng tôi, cũng chính là ngài.”

Sắc mặt La lão đầu hiện ra vẻ không hài lòng, nhưng mắt thấy áo khoác của đối phương bó sát người, bên dưới cũng không giống như cát giấu vũ khí hay súng ống gì, tựa hồ không giống như là có ý xấu, trong lòng yên tâm hơn một chút, thầm nghĩ: tên nước ngoài này không tuân thủ quy củ, lần sau lão tử không làm ăn với bọn chúng nữa là được, liền nhếch miệng nói: “Ta là một lão đầu tử, có gì hay mà gặp... các ngài đã tới rồi, vậy bắt đầu giao dịch đi.”

Hắc y nhân đó gật gật đầu, đánh mắt ra hiệu. Reuben bước lên trước hai bước, hé mở cái hộp bằng da, lộ ra một tập giấy bạc xanh xanh đỏ đỏ ở bên trong.

La lão đầu gật gật đầu, phất phất tay, tên thủ hạ đệ tử lấy hàng đi lên, mở cái va li chứa thạch cầu rồi đưa qua. Hắc y nhân bước lên chăm chú nhìn một hồi rồi gật đầu.

“Rất tốt, chúng ta rất hài lòng.” Hắc y nhân dẫn đầu thuận tay tóm lấy cái va li trong tay Reuben, ném tới trước mặt La lão đầu.

“Giao dịch hoàn thành rồi, các ngài có thể đi.” La lão đầu cầm lấy va li.

“Đừng nóng nảy, La lão tiên sinh.” Khoé miệng hắc y nhân đó đột nhiên lộ ra nụ cười. Hắn chăm chú nhìn La lão đầu: “La lão tiên sinh, ta biết ngài là cao thủ trong ngành này, với nhãn quan chuyên nghiệp của ngài, có thể nhìn ra thứ mà ta mua, rốt cuộc là cái gì không?”

La lão đầu nhú mày, không biết tên nước ngoài này có ý gì, lão liếc sang Reuben. Reuben cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, quay đầu lại cười nói: “Jiarni tiên sinh, thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta trước tiên cứ quay về đã.”

“Kàon, đừng vội, còn có một chuyện trọng yếu chưa hoàn thành.” Nét cười trên mặt Jiarni vô cùng bình tĩnh, đột nhiên từ trong túi áo từ từ lấy ra một cái găng tay màu đen, chậm rãi đeo lên tay: “La lão tiên sinh, chẳng lẽ vấn đề của ta rất khó hay sao?” Hay là ngài cũng không biết viên ngọc bằng đá này, rốt cuộc là thứ gì?”

La lão đầu lắc đầu: “Ta không biết, ta chỉ biết các ngài nguyện ý dùng bốn trăm vạn dollar mua thứ này... các ngài chi tiền, ta giao hàng, đơn giản như vậy thôi!”

“Không sai... hàng hóa trị giá bốn trăm vạn dollar.” Nụ cười của Jiarni vẫn ưu nhã như trước, hần đột nhiên nhận lấy cái va li đựng thạch cầu trong tay đồng bạn ở bên cạnh, nhẹ nhàng lay động, sau đó nắm trong tay, hai tay dùng lực kéo một cái...

“Roẹt” một tiếng, cái va li bằng da bò nguyên chất không ngờ bị hần tay không xé thành hai nửa. Hần xé va li xong rồi một tay kéo thạch cầu đó, ngón tay khác rạch vài cái. Một tầng khí bao bọc ở bên ngoài lập tức vỡ ra thành mấy chục mảng rơi xuống.

“Ngài đang làm gì vậy?” Reuben ý thức được có chút gì đó không đúng, miễn cưỡng cười nói: “Jiarni tiên sinh... ngài...”

Lời của hần còn chưa dứt, ánh mắt của Jiarni đột nhiên chiếu lên mặt hần, ánh mắt đó băng lãnh dị thường, tràn đầy sát khí. Reuben không khỏi cảm thấy ngạt thở, lại nghe Jiarni lạnh lùng nói: “Lúc ta nói chuyện, người không có tư cách chõ mồm vào!”

La lão đầu trong lòng thầm đề phòng, trên mặt thì lạnh lùng, nói: “Là bốn trăm vạn, như vậy là thế nào? Chẳng lẽ hiện tại người hối hận rồi?”

“A, không phải như vậy...” Jiarni mỉm cười lắc đầu, ngang nhiên nói: “Ta tới từ gia tộc Rodriguez ở Italy, gia tộc của chúng ta vô cùng giàu có. Mấy trăm vạn dollar nhỏ nhoi không đáng để vào mắt.” Ngón tay hần chậm rãi xoa đi xoa lại trên thạch cầu, nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn và kinh văn ở mặt trên, cười nói: “Còn vấn đề kia, La lão tiên sinh, ngài có biết rốt cuộc vật này là gì hay không?”

“Không biết...” La lão đầu đột nhiên ho hai tiếng, đây là ám hiệu với thủ hạ của mình. Một khi mình ho khẽ, tức là sự tình có thể có biến hóa, đề tỉnh thủ hạ trong bóng tối chuẩn bị động thủ, chỉ chờ bản thân trở mặt trước thì cùng nhau động thủ.

“Đây là Phục Ma Kim Cương kinh trong Phật giáo Đông phương!” Jiarni chậm chậm nói: “Căn cứ theo điển tịch Phật giáo ta đã tra duyệt mà nói, loại kinh văn này chuyên môn dùng để trấn áp thứ mà các ngài gọi là yêu tinh quái vật, như vậy, chẳng lẽ ngài không cảm thấy kỳ quái, thạch cầu khắc họa Phục Ma kinh văn. Bên trong có phải có vật gì hay không?”

La lão đầu tức giận đầy mặt, lạnh lùng nói: “Người nghe cho rõ, giao dịch đã hoàn thành. Lão nhân gia ta không có thời gian cùng người đoán này đoán nọ! Hắc hắc... Người rốt cùng muốn thế nào, cứ thoải mái nói ra, lão nhân gia ta một đời trải qua biết bao sóng to gió lớn, chưa bao giờ phải dụi cát trong mắt! Tính toán gì thì cứ nói ra đi!”

Jiarni cười cười, nhẹ nhàng xoa xoa cằm: “Xin lỗi, Trung văn của ta không phải là quá tốt, ngài nói cái gì dụi cát trong mắt, ta không hiểu là có ý gì... bất quá ta có thể nói cho ngài biết thứ này là gì... ngài có muốn biết hay không?”

Khi nói xong câu cuối cùng, ánh mắt Jiarni chăm chú nhìn La lão đầu.

Lần này không đợi La lão đầu mở miệng, Jiarni đột nhiên làm một việc khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Hần đột nhiên giơ tay lên, dùng lực nắm lấy thạch cầu ở trong tay, đập mạnh xuống đất.

“Xoảng!”

Một thanh âm lạnh lạnh vang lên, thạch cầu va xuống đất, đồng thời vỡ tan tành, vô số đá vụn bắn ra xung quanh. La lão đầu cũng rất kinh ngạc, nhìn không được nói: “A! Người...”

Trong lúc nhất thời, trong lòng lão xoay chuyển vô số ý nghĩ, một người trong đám đó nhìn không được thâm nghĩ: “Chẳng lẽ ta trộm sai đồ, thứ này là hàng nhái? Nếu không người mua sao lại nói với thái độ kỳ quái như vậy, lại còn đập vỡ thứ này?”

Jiarni “xì xô” vài tiếng, giọng nói mang theo vài phần tiếc thương: “Ai, ngài xem xem, đồ vật trị giá bốn trăm vạn dollar lại bị hủy như vậy à. La lão tiên sinh, ngài không nên hiểu lầm, đồ vật này không phải là ngài trộm nhầm, vật này chính là thứ ta muốn! Bất quá, chúng ta cho dù muốn vật này, nhưng không phải vì nó là đồ cổ trân quý gì cả, càng không phải vì những hoa văn đẹp đẽ trên bề mặt của nó... hoặc là... có

thể trong mắt một số nhà khảo cổ học đây là bảo vật vô giá, nhưng trong mắt chúng ta, những thứ này là... tội ác, sỉ nhục!”

Lời trong miệng Jiarni tuôn ra nhanh như gió. Đột nhiên hần giơ một ngón tay ra, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc, từ trong đồng đá vụn ở dưới mặt đất bay lên một thứ gì đó nhỏ nhỏ...

Thứ đó bất quá chỉ to cỡ một quả bóng bàn, lại giống như là hổ phách hình bầu dục. Trong hình thể bán trong suốt, mập mờ phát ra ánh sáng màu vàng, hơn nữa ở trung tâm dường như lại có một điểm màu máu đỏ thẫm... cái giọt màu đỏ đó, lại rõ ràng cực kỳ tươi đẹp, đỏ đến cực kỳ tươi sáng... khiến cho người ta khi nhìn thấy, nhìn không được mà trong lòng hiện ra một chút mơ hồ, hần ý kỳ dị...

“Ngài xem, đây mới là thứ mà ta cần...còn thạch cầu ở bên ngoài chẳng qua chỉ là.... ừ... là bao bì của nó ... a, chẳng qua, nói như thế hình như cũng không hợp lắm... nói chính xác một chút, là ngục tù để cầm cố nó!” Nụ cười nơi khóe miệng Jiarni đột nhiên biến thành cực kỳ tà ác.

Ngục tù cầm cố nó?

Đám người La lão đầu đều chấn động trong lòng! Nhớ tới một tảng Phục Ma kinh điêu khắc ở mặt ngoài thạch cầu, chẳng lẽ là để chấn áp cái hổ phách ở bên trong này?

“Đây là gia tộc của chúng ta... là bảo vật trân quý của thần tộc vĩ đại chúng ta! Là huyết dịch truyền thừa thần thánh nhất! Nhìn xem. Giọt máu bên trong tươi đẹp biết bao, mỹ lệ biết bao...” Nụ cười trên mặt Jiarni kích động đến mức có chút run rẩy, giọng nói cũng run lên, mỉm cười nói: “Chúng ta cũng gần đây mới tra ra nơi hạ lạc của truyền thừa chi huyết trân quý này, toàn thể giới tổng cộng chỉ có sáu giọt! Một giọt trong số đó chính là ở Trung Quốc, ở tại đây!”

La lão đầu cắn răng nói: “Hay lắm! Jiarni tiên sinh, bí mật của các người chúng ta không có hứng thú biết, ta chỉ là người làm ăn buôn bán! Hiện tại buôn bán đã xong, ta phải đi rồi!”

“Xin lỗi... ta sợ rằng như vậy thì không được.” Jiarni gọi La lão đầu, hần cười rất thần bí: “Ngài xem, mặc dù ta tịnh không muốn như vậy... nhưng ta không thể không lưu ngài và đồng bạn lại được... Nói thẳng ra, bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, chúng ta không thể tự tay lấy vật này, vậy nên mới tìm ngài ra tay... nhưng vật này kỳ quái như vậy, chuyện liên quan tới gia tộc của chúng ta rất thần bí, sự tình tuyệt đối không thể truyền ra ngoài... cho nên, để giữ bí mật...”

La lão đầu quát lớn: “À há! Người muốn giết người diệt khẩu phải không?”

“Đúng vậy, chính là giết người diệt khẩu.” Jiarni vẫn cười sáng khoái như cũ: “Đa tạ ngài, là giết người diệt khẩu. Câu thành ngữ này sau khi học xong lại quên mất...”

Hần đột nhiên giơ một ngón tay ra, “phập” một tiếng, từ đằng sau vô thanh vô tức đâm vào hậu tâm của Reuben. Thân hình của Reuben chấn động, khuôn mặt co rút lại, quay mặt sợ hãi nhìn Jiarni, rồi mới chậm chậm mềm người ngã xuống.

“Tốt tốt tốt, chẳng lẽ lão tử lại sợ người sao? Người không cho ta đi, vậy các người cũng lưu lại cho gia gia ta!” La lão đầu lập tức trở mặt, hét lớn: “Các tiểu tử, cho những thằng quỷ tây này biết lợi hại!”

Lão “hừ” một tiếng, vốn tưởng rằng những thủ hạ trốn trên nóc và trong góc ở đằng sau sẽ cùng nhau xông ra, nhưng sau khi lão hét xong, bên trên và bên dưới đến một chút động tĩnh cũng không có.

Trong lòng La lão đầu trầm xuống, lại hét: “Các con, ra đi!”

... vẫn là một mảng im lặng.

“Ngài đang hét gọi thủ hạ của ngài sao?” Jiarni cười cười, đột nhiên trong miệng chậm chậm nói ra một câu mà La lão đầu nghe không hiểu...

Phịch!

Phịch phịch!

Từ trên nóc phòng một người rơi xuống, ngã sầm xuống mặt đất ngay trước mặt La lão đầu. Đó chính là thủ hạ của La lão đầu giấu mình trên nóc phòng, trước ngực hần giờ đã có một lỗ thủng đầy máu, sớm đã

tuyệt khí từ lâu. Theo sau lại có hai bóng người từ sau góc nhà bay ra, rơi xuống đất, đều là thủ hạ của La lão đầu. Trước ngực hai người cũng có lỗ thủng đầy máu, giống như cả quả tim bị móc ra, cũng sớm đã đứt hơi mà chết rồi.

Sắc mặt La lão đầu biến thành điên cuồng, nhẩn nhẩn lùi ra sau mấy bước, nhìn chăm chăm vào Jiarni.

Trong lòng lão hoảng sợ không thôi! Công phu của ba tên thủ hạ này đều là tự mình truyền cho. Tuy không phải là cao thủ gì cả, nhưng cho dù là tự mình ra tay, muốn trong thời gian ngắn giải quyết cả ba người— hơn nữa trong tay mỗi người bọn chúng còn cầm súng... lại không hề tạo ra chút động tĩnh nào, vô thanh vô tức giết chết ba người như vậy... bản sự này, bản thân tuyệt đối không có.

“Ngài xem, thủ hạ của ngài đã chết hết rồi.” Jiarni cười nói: “Còn ngài thì sao?”

La lão đầu nhìn tên đệ tử cuối cùng đang đứng phía sau, sắc mặt hai người đều tái nhợt, bỗng nhiên, La lão đầu hét lên: “Liều mạng với hần!”

Lão rống to một tiếng, lẳng không xông ra, thân thể duỗi căng ra, chính là tuyệt chiêu cấp bách thì liều mạng “Thương ưng bác tử” trong Ứng trảo công. Chiêu này lão đã dùng toàn lực để thi triển, mấy chục năm công phu khổ luyện đều ở trong một trảo này, mục tiêu chính là khoảng cách gần nhất của bản thân và Jiarni.

Lão nhìn ra Jiarni hình là là thủ lĩnh của đối phương, hi vọng sau khi bắt được hần, đối phương ném chuột sợ vỡ bình, vậy mới có thể có được một tia sinh cơ.

Đồ đệ của lão ở bên cạnh cũng đồng thời ra tay, lại dùng một môn địa cường công phu, thi triển Yến Thanh thập bát cổn, nằm xấp xuống đất xoay tròn rồi lao đến phần dưới của Jiarni mà công tới.

Hai sư đồ một trên một dưới, đó là chiêu số cứu mạng hợp kích bảo mệnh đã sớm được diễn luyện qua nhiều lần.

Nhưng lúc này, đột nhiên một tiếng “ầm” vang lên. Từ trên nóc phòng một bóng hình đen xì như từ trên trời rơi xuống, mơ hồ giống như là mang theo tiếng rống của dã thú. La lão đầu chỉ cảm thấy kinh phong tạt vào mặt, lão vội vàng lắc mình, liền cảm thấy trên cánh tay và trên mặt đau đớn, bóng hình đó đã quét qua bản thân, rồi nghe thấy gã đệ tử hét thảm một tiếng, bị cái bóng đó bổ trúng. Hai người lăn một vòng, lộc cộc bay ra nơi khác.

La lão đầu xuất một chưởng cào tới trước mặt Jiarni. Jiarni cười rất âm hiểm, thành linh lão cảm thấy năm đầu ngón tay đau âm ỉ, lão kêu thảm một tiếng, năm đầu ngón tay đã gãy nát, thân hình bị cổ lực đạo hung hãn đánh bay ra. Khi lão rơi xuống đất, lại thấy gã đệ tử của mình bị bóng hình đen xì đè trên mặt đất, hai chân duỗi thẳng, hiển nhiên đã chết rồi.

Còn cái bóng kia, dung mạo khắp người đen xì, cũng không biết là quái vật gì. Thân hình rất cao, da thịt toàn thân trần trụi. Cơ nhục có vẩy, mỗi một đoạn da thịt đều giống như là báo săn, ẩn chứa vô số tinh lực... Đầu quái vật đó đang cắm lên người đệ tử lão, bả vai vẫn còn đang hơi rung rung.

Khi nó quay đầu lại nhìn lão, La lão đầu kinh hãi thốt lên mấy tiếng.

Thì ra đầu quái vật hình tam giác, mõm dài nhọn đầy răng. Không ngờ lại là một con sói.

Càng đáng sợ hơn là khoe miệng nó còn dính đầy máu tươi, vẫn còn đang nhai cái gì đó.

“Giết hần...” Jiarni thở dài, chỉ vào La lão đầu đang thủ thế. Người sói đó gầm lên một tiếng, thân hình như tia chớp lao đến.

La lão đầu hét to một tiếng, thân hình cong lên, thuận thể cùng với lang nhân nhập thành một khối, sau đó nghe thấy lão đột nhiên rống to. Một tiếng “ầm” vang lên, người sói phi ra, nặng nhọc bay ra ngoài năm sáu mét, đầu nện lên mặt đất. La lão đầu vừa rồi sử dụng “thốn kinh” trong võ học, một chưởng đánh bay người sói. Nhưng dù sao đối phương cũng da thô thịt dày, một chưởng của bản thân tuy đánh cho người sói đau nhức, nhưng không làm tổn thương đến xương cốt của nó, ngược lại lúc tối hậu còn bị nó cào một cái ở bên ngực phải, tức khắc huyết nhục lẫn lộn, ngay cả xương trắng cũng lộ ra ngoài.

Đầu người sói đập lên mặt đất một thoáng choáng váng, lập tức liền đứng dậy, dùng lực lắc lư cái cổ, lại đuổi mình ra, từ từ dồn ép La lão đầu, cái miệng đầy răng nhe ra, nước dãi nơi khóe miệng từ từ chảy xuống.

Trong lòng La lão đầu thấy tuyệt vọng: lão tử hôm nay chắc xong rồi! Thật không ngờ mấy tên ngoại quốc này lại là yêu quái!

Ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy một thanh âm trong trẻo hét lên: “Cút!”

“Bịch” một tiếng, trên đỉnh đầu một mảnh ngói bay xuống, chuẩn xác đập đúng cằm người sói, khiến cho thân hình nó xiêu vẹo, xuyết nữa ngã xuống đất.

Tiếp theo Bảo Nhi từ bên trên nhảy xuống, đáp xuống đường trường, chòng chọc nhìn Jiarni, nói: “Hừ, chẳng ngờ lại có người sói, nhìn bộ dạng của ngươi, nhất định là một hấp huyết quỷ rồi?”

Ba người Jiarni kinh hãi, hẩn chằm chú nhìn Bảo Nhi, mắt thấy tiểu cô nương này đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, không nhịn được quát lên: “Chết tiệt, tiểu cô nương này ở đâu tới...”

Người sói phía sau ăn phải miếng ngói của Bảo Nhi, sớm đã đại nộ, thân hình như đạn, giống như một nhục cầu xông tới.

Bịch!

Chỉ thấy thân thể người sói vừa mới lao đến bên người Bảo Nhi, tốc độ còn nhanh hơn cả chục lần! “Ầm” một tiếng, lại đâm xuyên qua trần nhà, cả người trên không trung vạch ra một vòng cung rất đẹp, bay lên không biết cao bao nhiêu...

Qua khoảng mười giây, “ầm” một tiếng, người sói đó lại rơi xuống đất. Chỉ là lúc đập xuống đất, sớm đã co thành một khối, xương cốt không biết đã gãy hết bao nhiêu.

Bảo Nhi giờ nắm đầm từ những ngon tay nhỏ bé tạo thành lên, mặt đầy kiêu ngạo nói: “Hừ, quyền đầu nòi đất lớn, hấp huyết quỷ, ngươi có muốn thử không?”

Sắc mặt Jiarni cuồng biến, lùi ra sau hai bước, quát: “Ngươi là ai! Chẳng lẽ là của Giáo hội!”

Bảo Nhi lúc nhỏ đã từng bị một số hấp huyết quỷ tìm tới trước cửa, trong lòng đối với bọn chúng rất chán ghét, lớn tiếng nói: “Hừ, ta không phải là người của Giáo hội, nhưng vừa nhìn thấy các ngươi, đã thấy rất chán ghét.”

Jiarni sắc mặt âm trầm: “Ngươi là người của Đông phương tiên giới? Ngươi là đạo sĩ hay là hòa thượng?”

Bảo Nhi chu miệng: “Người ta là nữ hài tử! Cái gì mà đạo sĩ với cả hòa thượng!”

Jiarni quả nhiên trước khi đến Trung Quốc đã khổ tâm nghiên cứu văn hóa Đông phương, nghe vậy liền thốt lên: “A, ngươi là nữ nhân, vậy nhất định là ni cô rồi!”

Lời này đã đắc tội với Bảo Nhi đại tiểu thư đến nơi đến chốn! Bảo Nhi nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến trắng bệch, chỉ cảm thấy gộp tất cả những tên hỗn đản trên toàn thế giới này lại cũng không có ai đáng ghét như tên gia hỏa đang đứng trước mặt này, “hừ” một tiếng, đột nhiên thân hình lóe lên, biến mất ở nơi đang đứng, tiêu thất không lưu lại chút tàn ảnh, trong nháy mắt cô bé đã xuất hiện trước mặt Jiarni.

Jiarni trơ mắt nhìn một bàn tay nhỏ nhắn càng lúc càng lớn dần.

“Bốp” một tiếng, bàn tay ấy đã tiếp xúc thân mật với gương mặt của hắn một cái. Lập tức cả người Jiarni bị một cái bạt tai tát bay ra ngoài.

“Ngươi mới là ni cô! Cả nhà các ngươi là ni cô!” Bảo Nhi tức giận mắng lớn, không đợi Jiarni bay xa, cả người cô bé đã bay theo lên không trung, chân dậm tay đá, “bình bình bốp bốp”, trong vài giây, một bộ chánh tông tứ thập lục ký “Toái Tinh quyền” học từ Côn Luân đã đánh hai lượt lên người Jiarni.

Khi Jiarni rơi xuống đất, xương cốt toàn thân đã nát bấy một nửa, lập tức hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều.

“Tức chết ta rồi!” Bảo Nhi hung hăng đá Jiarni thêm một cước, rồi mới chịu dừng tay. Lúc này lại nghe thấy từ đằng sau truyền tới một tiếng cười khê “he he”.

Mặc dù người vừa bật cười đã hết sức nén nhịn, nhưng thính giác của Bảo Nhi linh mẫn vô cùng, lập tức phát hiện ra, yêu kiều hét lên: “Ra đây!”

“A a a a a...” thanh âm đó cuối cùng cũng nhịn không nổi, cười ra tiếng. Không ngờ chính là chú bé con kia.

Bảo Nhi trừng mắt nhìn nó: “Ta biết người không bị đánh ngất mà, hừ, đường đường là đệ tử của Cổ Chung hòa thượng, sao có thể bị một phạm nhân đánh ngất chứ. Bất quá người vừa rồi cũng quá kém cỏi, lại bị một phạm nhân bắt được.”

Chú bé con đó từ trong xe nhảy ra, diễm nhiên nói: “Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, chị biết sư phụ ta sao? Ta mới theo sư phụ chưa tới nửa năm, còn chưa học được bản lĩnh gì.”

Bảo Nhi chằm chằm nhìn nó, đột nhiên nhảy tới, gơ tay véo tai hắn, tròn mắt thẳng bé xoay chuyển, quay đầu né tránh, trong miệng lại cười nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ sao lại véo tai ta? Ta đâu có đắc tội với tỷ.”

Bảo Nhi không trả lời, tay lại chop tới, Tiêu Dao bộ pháp của Bảo Nhi tu luyện đã không ít ngày, há có thể để cho người khác né được một lần nữa? Lần này lập tức túm được tai của thằng bé, nhẹ nhàng kéo nó lại gần mình. Đứa nhỏ đau đớn, liên tục kêu lớn buông tay, Bảo Nhi mới hi hi cười nói: “Muốn ta thả tay ra cũng được, người phải khai báo thành thật, người tên là gì, sống ở đâu? Còn nữa, hôm nay có phải là người ở bên ngoài chùa, trộm đồ của thúc thúc a di của ta không?”

Tai thằng bé bị kéo, đau đến rơi nước mắt: “Ta... ta ... họ Lô, tên là Đậu Đậu... thúc thúc a di của tỷ là ai, ta không biết.”

Bảo Nhi tăng thêm ba phần khí lực nơi tay: “Thúc thúc a di của ta chính là một nam một nữ có vóc dáng cao to! Hừ!”

Đứa nhỏ tên là Đậu Đậu trong lòng chấn động: “Chẳng lẽ chính là hai chủ nợ đó sao?” Trong lòng không khỏi có chút lo lắng: Như vậy tiểu tỷ tỷ xinh đẹp này cũng là chủ nợ của nhà ta! Ôi chao, không ổn rồi, bản lãnh của cô nàng này quá lợi hại, ta không phải là đối thủ, cô nàng nếu đến trước cửa đòi nợ, ta không thể đối phó được a...

Nghĩ tới đây, trên mặt Lô Đậu Đậu đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào đằng sau Bảo Nhi, ngữ khí sợ hãi nói: “A ha! Đó là quái vật gì vậy!”

Bảo Nhi cười duyên nói: “Người dùng chiêu này gạt ta, thật sự là rất ngu ngốc, chiêu này ta năm tuổi đã biết rồi.”

Lô Đậu Đậu không biết phải làm sao, buồn rười rượi nói: “Tỷ khi dễ ta, tỷ lớn tuổi hơn ta, khí lực mạnh hơn ta, pháp lực cũng cao cường hơn ta.”

Bảo Nhi cười nói: “Tốt thôi, ta mang người về nhà, trong nhà nhà còn có một muội muội, tuổi không lớn hơn người, nhưng người gặp nó rồi, cũng vẫn bị khi phụ thôi! Có thể thấy tuổi tác không phải là vấn đề, là bản thân người quá vô dụng thôi.”

Lô Đậu Đậu chu cái mỏ ra, đột nhiên vẻ mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc, chằm chằm nhìn vào đằng sau Bảo Nhi, cuồng quít kêu lên: “A! Tên gia hỏa kia đứng dậy rồi... ai ôi, đó là yêu quái gì vậy!”

Bảo Nhi cười khanh khách: “Người lại định lừa ta...” Nhưng đột nhiên cũng cảm thấy đằng sau có một trận hàn khí, lúc này mới quay đầu lại nhìn, không khỏi hô lên một tiếng kinh ngạc...

Chỉ thấy Jiarni vốn đang nằm liệt trên đất, đột nhiên ngo nguậy đứng dậy. Hắn nắm chặt giọt hổ phách trong tay, bỗng nhiên dùng lực bóp vỡ, cái thứ gì đó đỏ tươi giống như giọt máu chảy ra, quả nhiên là một giọt máu!

Sắc mặt Jiarni bị thắm, đột nhiên ngẩng đầu nuốt trôi giọt máu tươi đó.

Sau đó, lại thấy sắc mặt mặt đột nhiên trở nên thống khổ, cơ nhục toàn thân vận vẹo, đột nhiên “xoẹt xoẹt” vài tiếng, y phục toàn thân từng tắc nát vụn, lộ ra cơ nhục ở bên trong không ngừng bành trướng... cơ nhục bành trướng ra, khiến cho da thịt nứt ra, tức khắc toàn thân huyết nhục lẫn lộn.

Chỉ thấy cơ nhục toàn thân hắn không ngừng nhúc nhích, xương cốt kêu lách cách, giống như là rang đậu, thân người bỗng nhiên nhô cao lên hơn một mét! Hai cánh tay kéo dài ra, thông xuống qua xương bánh

chè! Sau khi lớp cơ nhục bên ngoài của toàn thân vỡ nứt, lại có lớp da mới nhanh chóng sinh trưởng. Lớp da mới cực kỳ thô ráp, ẩn hiện trên bề mặt lại có lông dài mọc ra.

Cả xương cốt trên mặt của Jiarni cũng bắt đầu biến hóa, ngũ quan vặn vẹo qua lại, trong thoáng chốc, tướng mạo đại biến...

Cuối cùng, chợt nghe thấy hắc đột nhiên rú dài một tiếng.

“Ầm” một tiếng, Bảo Nhi hô lên một tiếng “không hay”, ôm Lôi Đậu Đậu vào trong lòng, lại nghe thấy khi Jiarni ngửa mặt lên trời gào rú, trong miệng có một đạo phong quyền phóng ra, lập tức khiến cho nóc phòng bị thổi bay! Khí lưu cuồng loạn thổi ra khắp nơi, thanh âm của Jiarni bén nhọn như cú đêm, toàn thân hắc ẩn ước phát ra từng tia yêu khí, một tầng hắc sắc khí diễm bùng bùng quanh người.

Chỉ thấy lỗ chân lông trên dưới khắp người hắc đều chảy ra một dòng chất nhầy màu đen xanh biếc, trải khắp toàn thân. Nhìn vào thấy ác tâm thể nào thì có ác tâm thể ấy, khủng bố thể nào thì có khủng bố thể ấy.

Ngực Jiarni không ngừng phập phồng, đột nhiên quay đầu nhìn Bảo Nhi hai người, trong miệng phát một tiếng hú dài sắc nhọn, thân hình “vù” một tiếng, lao thẳng tới!

“Nhanh quá!” Bảo Nhi hô lên một tiếng kinh ngạc, thân hình lập tức né tránh. Lại nghe thấy một tiếng ầm, quái vật do Jiarni biến thành đã lao vào xe hơi, cả thùng xe đều bị hắc đập thành méo mó, cong vẹo. Quái vật lại thò hai cái trảo ra xé, đem hai tấm thép xé ra, chậm chậm từ trong chiếc xe biến hình bước ra, chòng chọc nhìn Bảo Nhi, lại gầm lên một tiếng tức giận, đột nhiên giơ tay điểm một cái, lập tức có một đạo kinh khí sắc bén bắn ra, không ngờ lại phóng ra hai đạo phong đao!

Bảo Nhi ôm Lôi Đậu Đậu, thi triển Tiêu Dao bộ pháp, thông thả né tránh. Quái vật đó lại nhún người nhảy tới. Bảo Nhi nhìn hình dáng đáng sợ của hắc, trong lòng không khỏi ngứa ngáy, thân hình duỗi thẳng nhảy vọt lên cao, triển khai Ngự Phong thuật xuyên phá nóc phòng bay lên, né ra thật xa.

Ai ngờ quái vật đó đột nhiên dùng lực mở rộng hai cánh tay, vài tiếng rắc rắc vang lên, đột nhiên hai mảng xương mọc ra, biến thành hai cánh... lập tức đập đập hai cái, bay thẳng lên trời, lao về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi kinh hô một tiếng, thân hình ở trong không trung tránh né tới lui. Quái vật đó nhe nanh múa vuốt, lại liên tiếp bắn ra đạo phong, may mà pháp thuật của Bảo Nhi cao cường, thân pháp lại nhẹ nhàng, mới né tránh được toàn bộ.

Chỉ là Lôi Đậu Đậu ở trong lòng có phần lo lắng, nhin không được cất tiếng nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp! Tỷ đánh nó đi! Pháp lực của tỷ mạnh hơn nó! Sao lại chỉ né tránh mà không đánh lại!!”

Không ngờ Bảo Nhi mặt mày lại mếu máo, hét lớn: “Không muốn không muốn! Ta không muốn đánh nó! Trên người nó đen đen nhớt nhớt, ghê chết đi được! Ta không muốn chạm vào nó!”

Lôi Đậu Đậu dờ khóc dờ cười: “Tỷ có pháp bảo hay phi kiếm không?”

Ai ngờ Bảo Nhi lại lắc đầu kiên quyết: “Không được không được, pháp bảo của ta chạm vào người hắc thì bắn chết đi được!” Lời nói vừa dứt, lại cúi đầu né tránh hai đạo phong nhận.

Ngay lúc này, quái vật đó đánh lâu không được, đột nhiên thân thể cứng đờ giữa không trung, rồi ngừng đầu lên trời rống to ba tiếng.

Hắc sắc khí diễm trên toàn thân hắc lại một lần nữa bạo phát hơn gấp đôi, cả người giống như một ngọn lửa màu đen, giang rộng hai tay, vẻ mặt dữ tợn, yêu khí ngút trời, nhìn chăm chăm vào Bảo Nhi ở đằng xa.

“Hình như... không đúng...” Trong lòng Bảo Nhi sinh ra vài phần bất an.

Quả nhiên, chợt nghe thấy một tiếng nho nhỏ ở bên dưới vang đến, chợt thấy trên mặt đất, từng khối đất từ từ tách ra, mặt đất trong vòng mấy trăm mét đều mơ hồ rung động... giống như là có động đất vậy.

Trong tiếng ào ào, mặt đất không ngờ lại có từng thứ gì đó đen xì nhảy ra, dường như đang chậm chậm nhích nhích trên mặt đất.

“Sư huynh”

“Long tử đại nhân”,

“Kim Long sư huynh đại nhân anh minh thần võ”,

“Ta, tiểu gia gọi người, cho dù người không chịu nói, ít nhất cũng phải có phản ứng chứ!!”

“Con mẹ nhà người”, con rồng thối tha nhà người, còn không chịu nói, tiểu gia ta sẽ lột da người làm quần áo! Rút gân người làm thắt lưng!”

Sau một nén hương...

Thanh âm cầu khẩn vang lên: “Sư huynh, ta sai rồi! Xin đại nhân huynh hãy đại lượng, nói một câu đi!” sau đó thanh âm “kịch kịch kịch kịch” vang lên.

Bên ngoài lô đỉnh, thanh âm của kim long lạnh lùng truyền tới: “Làm gì thế!”

Thân thể Tiểu Lôi co thành một khối, ngồi trong lô đỉnh, cố gắng chống đỡ tam muội chân hỏa từ bốn phương tám hướng truyền tới, trong miệng cầu khẩn: “Hôm nay nói rằng chỉ thiêu hai thời thần, thời gian qua rồi, thả ta ra đi!”

“Hừ, tiên sư nói. Người gần bước bắt kham, từ hôm nay mỗi ngày thiêu thêm một canh giờ.”

Tiểu Lôi cảm thấy đầu tóc đều cháy xém, cầu khẩn nói: “Lão gia hỏa hiện giờ không có ở đây, chúng ta lười biếng một chút cũng không ai biết đâu!”

Kim Long ở bên ngoài hừ lạnh một tiếng: “Thả người ra để làm gì? Thả người ra để người lột da ta cho người làm y phục sao? Hay là để người rút gân ta làm thắt lưng?”

Tiểu Lôi không biết phải làm gì, hét lớn: “Được rồi, được rồi, ta sai rồi! Ta tự lột da ta, rút gân ta được chưa? Ôi! Người không thả ta ra, ta có thể bị thiêu chết đấy! Đợi sư phụ tới, ta sớm đã bị đốt thành than đá rồi! Sư phụ nếu thấy ta biến thành than đá, nhất định rất tức giận, tới lúc đó nói không chừng sẽ lột da người làm y phục, rút gân người làm thắt lưng!”

Ở bên ngoài Kim Long vẫn lắc đầu: “Không được không được! Pháp lực của người mạnh hơn ta, nếu thả người ra, ta chạy trốn bằng cách nào? Sư phụ đã nói, lão nhân gia người chưa quay về, không thể thả người ra! Người yên tâm đi, sư phụ một canh giờ nữa sẽ quay về. Người nhẫn nại thêm một chút đi.”

Tiểu Lôi tức giận hét lớn: “Hồ thuyết bát đạo! Người vào chịu đốt thử xem! Đây chính là tam muội chân hỏa đấy!”

Mặc cho Tiểu Lôi ở bên trong kêu gào ầm ĩ, Kim Long vẫn không chịu mở miệng.

Tiểu Lôi mắt thấy mềm mỏng hay cứng rắn đều không được, trong lòng nghĩ ra một kế: “Con rồng này rất ngu ngốc, tốt nhất nghĩ ra biện pháp lừa hấn mở lò ra mới được. Hiện tại lão gia hỏa không có nhà, thừa dịp ta phải giành lấy cơ hội tốt này rồi chạy trốn!”

Một thoáng im lặng, trong lòng Kim Long không khỏi cảm thấy có chút kì quái, sao tên tiểu tử ở bên trong lại không ồn ào nữa?

Lại qua một khoảng thời gian nữa, đột nhiên nghe thấy bên trong lò truyền ra tiếng rên rỉ của Tiểu Lôi: “Ai ôi... chân ta bị thiêu cháy rồi...”

Kim Long nghe vậy cả kinh, nghĩ tới sự lợi hại của tam muội chân hỏa, tai nghe Tiểu Lôi kêu gào rất thê thảm, không khỏi có phần tin tưởng, vội vàng nói: sư đệ, người nhẫn nại thêm một chút, chân bị thiêu cháy cũng không sao cả, đợi sư phụ quay về. Người sẽ dùng cây sen làm lại đôi chân mới... so với hai chân của Na Tra tam thái tử còn tốt hơn!”

Lại một lúc sau, bên trong nghe thấy tiếng kêu ai oán, hữu khí vô lực của Tiểu Lôi: “Ai da không hay rồi... tay ta cũng bị thiêu hỏng rồi...”

Kim Long lo lắng muôn phần: “Sư đệ cố chịu thêm một chút nữa, đợi sư phụ về, nói cho người một đôi kim thủ là được mà...”

Lại một lúc sau, bên trong Tiểu Lôi thét lên thảm thiết: “Ái da không hay rồi! Đầu ta cũng bị thiêu cháy rồi!!”

Lúc này Kim Long sợ đến chết khiếp!

Tứ chi bị thiêu cháy rồi còn có thể dùng tiên pháp làm lại thân thể, đầu mà bị cháy, sẽ không có biện pháp mọc lại a!

Trong lúc vội vã, lại không nghĩ tới, nếu đầu Tiểu Lôi bị thiêu cháy, thì sao Tiểu Lôi có thể lên tiếng được.

Kim Long không dám trì hoãn thêm nữa, nhanh chóng chạy lại mở khoá mà Bồ Đề đã lưu lại, mở bát quái kim tỏa trên đỉnh lò. Tiểu Lôi ở bên trong nghe thấy khoá đã mở, hét lớn một tiếng, một quyền đánh tung cửa lò, thân hình đã lao ra ngoài.

Hắn từ trong lò nhảy ra, quanh người đều là tam muội chân hỏa màu vàng đang bốc cháy, quần áo toàn thân đã sớm rách nát, chỉ còn cái áo nghe nói là dùng mây chiều dệt thành là vẫn còn trên người. Hắn nhảy ra, nhìn Kim Long đang đứng ở bên cạnh, cười lớn: “Xuẩn long ơ, ngươi bị lừa rồi!”

Kim Long kinh hãi, hai tay tóm lấy Tiểu Lôi, Tiểu Lôi lắc mình né tránh, chỉ vào hắn cười nói: “Định!” Ngón tay bắn một đạo kim quang lên người Kim Long, lập tức không thể động đậy.

Tiểu Lôi nhìn Kim Long cứng đờ như tượng đất, cười nói: “Sư huynh ơ sư huynh, mấy năm nay cảm ơn người đã chiếu cố hầu hạ ta, ta muốn ăn cá Đông hải, tôm Nam hải, uống nước tuyết Tây sơn, vốn đều là cố ý làm khó lão gia hỏa đó, nhưng người đều thoả mãn ta, trong lòng ta rất cảm kích nỗi khó nhọc của người. Nhưng, ta phải đi, địa phương quý quái này một ngày ta cũng không muốn lưu lại thêm nữa!

Nói xong, vái Kim Long ba cái, cười to hai tiếng, chạy ra ngoài động phủ.

Hắn lúc này lòng hoa nở rộ, biết đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu Bồ Đề tổ sư quay về, bản thân muốn đi cũng không được! Hiện tại nếu chạy thoát, cho dù Bồ Đề tổ sư quay về, nhưng mà lão đã phát thệ một đời không ra khỏi Tà Nguyệt Tam Tinh động, cũng không thể tự thân đi bắt mình. Bằng vào bản lĩnh hiện tại của mình, trong thiên hạ, vị tất đã có người có bản lĩnh bắt hắn quay về!

Tiểu Lôi ra khỏi động, nhẹ nhàng giậm chân, lập tức cười lên đám mây dưới chân vọt lên, người bay lên không trung, sau đó bay xuống hạ giới.

“Ba mươi ba tầng trời này, lão tử cũng không tới nữa!” Tiểu Lôi đắc ý thoát khỏi, lòng hoa nở rộ, dưới ba mươi ba tầng trời, cuối cùng cùng tới nhân gian. Chỉ thấy thái dương ở góc trời chiếu lên thân mình, cảm giác ấm áp thân thiết, so với mỗi ngày đều bị tam muội chân hỏa thiêu đốt thì dễ chịu hơn nhiều...

Hắn phân biệt phương hướng, lập tức bay về phía Nam Đô. Lúc này pháp lực Tiểu Lôi thông thiên, Càn Đẩu Vân xuất ra, chính là thiên sơn vạn thủy, đang dâng vân giá vũ, đã bay tới địa giới Nam Đô, đột nhiên Tiểu Lôi hạ mây xuống, nhìn bốn phía, sắc mặt kì quái: “Hả! Yêu khí nặng quá!”

Một đôi Thông Thiên thần nhân của hắn trải qua lò lửa luyện hóa, tuy không dám nói là Thiên lý nhân, nhưng thần thông của Thiên nhân thông này đã đạt tới mức đẳng phong tạo cực, phóng mắt nhìn, liền thấy trong không trung xa xa ở phía đông, mơ hồ có một vàng hắc sắc khí điểm, giống như là một hỏa cầu.

”À há, không nghĩ ra về đến nhà lại gặp ngay phải yêu quái... tiểu gia thuận tay diệt trừ ngươi luôn... Tiểu Lôi cười ha ha, triển khai thân pháp bay tới, nhưng khi bay tới gần, lập tức cảm thấy gặp phải khí thế bức nhân trước mặt, yêu khí ngút trời, vô cùng vô tận.

242. Chương 242: Truyền Thừa Chi Huyết

Bảo Nhi hối hận muốn chết, cô bé bịt chặt cái mũi của mình lại, nhưng đối diện với yêu quái trên không trung, dường như ngay cả không khí cũng bị hắn làm cho ô nhiễm.

“Đây là thứ gì vậy?” Trong lòng Bảo Nhi buồn bực: “Tên nước ngoài cũng có thể biến thành yêu tinh? Đó là yêu tinh gì? Lại cứ một mực phát ra nhiều xú khí như vậy, chẳng lẽ là con chồn tinh? Hay là xú dừ tinh? Nhưng trông như không giống a...”

Lúc này, Jiaerni đã ổn định cơ thể ở trên không. Thân hình hắn bành trướng cao tới gần ba mét mới dừng lại không tiếp tục nữa. Chỉ là cơ nhục và xương cốt toàn thân vẫn đang mơ hồ rung động, toàn thân run rẩy, trên mặt mang theo biểu tình điên cuồng, đôi cánh màu đen ở sau lưng đã hoàn toàn mở ra. Hắn cứ như vậy ở trên không trung, toàn thân bắn ra hắc sắc khí diễm tà ác. Từ góc độ của Bảo Nhi mà nhìn, đối phương rất giống ác ma đến từ địa ngục trong thần thoại Tây phương.

“A! Ta hiểu rồi!” Bảo Nhi nhìn từng tia hắc khí trên mặt đất đang phá đất mà ra, chậm chậm lan tới không trung, tụ về phía Jiaerni, hắc khí từ dưới đất bốc lên, toàn bộ tụ tập xung quanh thân Jiaerni, không ngờ lại bị hắn hút vào từng tia! Mà trên mặt đất, cái thứ đang nhúc nhích từng đoàn đó, càng nhìn càng thấy giống với chất nhầy... giống như là một núi ốc sên vậy.

Cuối cùng, mảng lớn những thứ nhuyễn thể màu đen đỏ từ trên mặt đất bay lên. Ở giữa chừng không hình thành một vật thể lớn, không có quy tắc, mơ hồ nguy hiểm, hình dạng vẫn còn đang biến hóa.

“Grừ!!!”

Jiaerni há cái mồm to ra rồi lại một lần nữa phát ra tiếng hú dài. Bảo Nhi bịt chặt lỗ tai, mặc cho cuồng phong tạt vào mặt. Lôi Đậu Đậu ôm chặt lấy cổ cô bé, hét lớn: “Hãy, tỷ rốt cuộc có đánh hay không? Hoặc là xông lên đánh hắn, hoặc là chúng ta cứ mất mặt mà chạy trốn. Cứ đứng ở đây như vậy, chẳng lẽ tỷ đợi xem kịch à? Ta nhìn một mảng lớn thứ đó, giống như là một khối nước mũi lớn, khẳng định không phải là thứ tốt đẹp gì đâu...”

Không cần Lôi Đậu Đậu nhắc nhở, Bảo Nhi đã cảm thấy không ổn, trong không khí xung quanh là một mảng chết chóc.

Bảo Nhi tịnh không biết, Jiaerni vừa rồi đã hấp thụ toàn bộ âm khí ẩn tàng ở dưới đất trong khu vực xung quanh! Đây vốn là một loại pháp thuật cao cấp của chủng tộc Huyết tộc Hắc Ám bọn chúng. Điều quan trọng hơn là trước đó Jiaerni đã lấy từ trong thạch cầu đó ra một giọt huyết dịch đỏ tươi, bên trong càng có bí ẩn.

“Hô... hô” Jiaerni thở hổn hển mấy tiếng, thanh âm giống như từ địa ngục vang lên: “Được rồi... đã... hoàn thành hợp thể rồi!”

Khóe miệng Jiaerni nhếch lên, đằng sau cặp môi lộ ra hai cái răng nanh nhọn hoắt. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt đảo qua thân thể chính mình, lóe lên một tia hài lòng. Thanh âm của hắn chói tai như mang theo tiếng va đập của kim loại: “Rất tốt... rất tốt! Tuy không phải là trạng thái một trăm phần trăm... nhưng đã rất không tồi rồi!”

Jiaerni giơ một ngón tay chỉ vào Bảo Nhi: “Người! Người Đông phương! Người nên cảm thấy vinh hạnh! Vì trong một ngàn năm nay, người là người đầu tiên được thấy nhân loại sống lại trong hình dáng của Huyết tộc Huyết thân vương vĩ đại! Tiểu nha đầu, hi vọng mùi máu tươi của người, có thể khiến ta hài lòng!” Nói xong, hắn khẽ nhếch môi, lộ ra nụ cười tà ác.

Trong lòng Bảo Nhi thấy ghê tởm, hét lớn: “Đừng tới gần! Con quái vật người đầy lông lá người, đừng hòng đụng vào ta! Ta nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ! Uống máu của ta! Bình thường trong nhà cả muối cùng cũng đừng hòng chạm vào được một chút da thịt của ta!”

Mắt thấy Jiaerni giương nanh múa vuốt, Bảo Nhi cuối cùng cũng đành chịu, từ trong lòng lần mò hai cái, tay rút ra một cái nhuyễn tiên dài dài, cổ tay rung lên, “bạch” một tiếng, trường tiên vươn dài ra.

Thân thể Jiaerni giữa không trung thực hiện một động tác, đột nhiên lao về phía Bảo Nhi. Cô bé hét lên một tiếng lanh lảnh, mắt thấy Jiaerni mình đầy chất nhờn ghê tởm còn miệng thì lồm chồm răng trắng, chỉ nhìn thôi đã không khỏi nổi da gà toàn thân, hét lớn một tiếng, nhắm mắt lại, nhuyễn tiên đã vung ra...

“Vù” một tiếng, nhuyễn tiên của Bảo Nhi dưới cái rung tay của mình, lập tức thẳng như bút, giống như một đạo hắc sắc thiểm điện rạch phá hư không, sau đó một thanh âm thanh thúy vang lên.

“Ô” thân thể Jiaerni vốn đang bay thẳng tới, chính diện bị nhuyễn tiên đánh phải, hấn không tránh né, cứ thế ngạnh tiếp một tiên của Bảo Nhi. Cây roi chính diện quất trước ngực và quất lên mặt hấn, thân thể Jiaerni trong không trung bị đánh bay ra bảy tám mét, mới ổn định lại được, trên mặt trên người có một vết máu dài và sâu. Hấn chỉ hít sâu một hơi, vết roi bên ngoài thân thể nhanh chóng biến mất, da thịt trong nháy mắt đã khôi phục lại hình dáng ban đầu.

“Khệt khệt khệt...” Tiếng cười của Jiaerni vang lên: “Nha đầu cứng cỏi, khí lực của ngươi rất lớn, nhưng trình độ công kích này, vô pháp thương hại được thân thể cường hãn của ta!”

Bảo Nhi một roi đắc thủ, lại nhìn trên cây roi của mình đã dính đầy chất nhầy trên thân thể đối phương, không khỏi cảm thấy quá đổi ghê tởm, vội vàng ném cây roi đi, hét lớn: “Bắn chết đi được!!”

Trong lòng cô bé cũng rất tiếc cây roi này, hét lớn: “Hây, ngươi đừng qua đây! Ngươi lại tới, ta lại phải cầm thứ gì đó đánh ngươi! Ta đánh thì ngươi không bị sao cả, nhưng thân thể ngươi bắn thủ như vậy, thứ gì dùng để đánh ngươi xong rồi ta đều phải lập tức vứt đi! Như vậy thật quá lãng phí!”

Jiaerni cất tiếng cười chói tai, hấn giờ trào lên, móng tay trên năm ngón tay vô thanh vô tức biến dài ra, mỗi một cái móng tay đều dài chừng một thước, sắc bén như đao phong. Jiaerni trong tiếng cười dài, thân hình hấn đột nhiên lóe lên, lưu lại một đạo tàn ảnh...

“Ồi trời! Không ngờ hấn lại có thể thuận di!” Bảo Nhi kinh hô một tiếng, cảm thấy cạnh người đột nhiên có một cơn gió mạnh, cô bé lập tức thôi động pháp thuật, trong tích tắc đã di chuyển ra xa bảy tám mét. Nhưng tốc độ của Jiaerni lại càng nhanh hơn! Thân hình không ngờ lại như cái bóng bám theo, kề sát với Bảo Nhi. Bảo Nhi hét lớn, Jiaerni đã bỏ đơn chưởng xuống, năm móng tay của hấn giống như đao sắc chém xuống. Một nhát chém này tuy chỉ dùng tay, nhưng không nghi ngờ gì nữa lại giống như đao phá núi lớn.

Bảo Nhi nếu muốn ngăn cản hấn, tự nhiên trong túi bách bảo ở trước ngực còn có phi kiếm và các loại binh khí khác. Nhưng thấy trên người và cánh tay của đối phương dính đầy chất nhờn đen xì xì, bất kì pháp bảo nào của mình chỉ cần chạm vào đối phương, chỉ sợ bản thân sẽ thấy ghê tởm rồi vứt đi... nhưng Bảo Nhi lại không nỡ bỏ đi! Cô bé không biết làm thế nào, hít sâu một hơi, thân hình trong nháy mắt liên tục thay đổi các phương hướng, thân hình trong không lóe lên bảy tám lần liên tục. Bảo Nhi tuy trong lòng vẫn ôm Lôi Đâu Đâu. nhưng pháp thuật thuận di vẫn vận dụng xuất thần nhập hóa.

Nhưng một lớp thứ gì đó giống như là sên ở chung quanh mặt đất đột nhiên mở rộng ra, biến thành một mảng lớn thứ gì đó dính dính màu đen, giống như là một lớp màng khuếch tán ra, từ bốn phương tám hướng đem Bảo Nhi bọc vào trong.

Bảo Nhi hét lên lạnh lạnh: “Ngươi ngươi ngươi ngươi... ngươi đừng dùng cái thứ ghê tởm đó chạm vào ta! Ngươi mà tới, ta sẽ không khách khí đâu! Đừng có tới đừng có tới! Ngươi còn tới, cho dù bị mẹ mắng, ta cũng sẽ triệu hoán thiên lôi đánh ngươi!!”

Mắt thấy nụ cười của Jiaerni càng ghê tởm hơn, Bảo Nhi quát to một tiếng, nhanh chóng lấy ra một kim quyền lấp lánh kim quang, miệng niệm một câu khẩu quyết, rồi ném về phía Jiaerni.

Vù!

Một đạo kim quang vụt ra, đó chính là một Phục Ma Kim Cương quyền. Jiaerni đang cười, hốt nhiên thấy một đạo kim quang tấp vào mặt, hấn không kịp né tránh, “phịch” một tiếng, Kim Cương quyền đã đập trúng trán, thân hình Jiaerni bị đánh rơi xuống, “ầm” một tiếng nện xuống mặt đất, tạo thành một cái hố rất to, hấn giờ tay nắm lấy Kim Cương quyền: “Đây là vật gì...”

Jiaerni bị đánh rơi xuống, nhưng lập tức thân hình lại bay lên, Kim Cương quyền của Bảo Nhi tuy không phải là pháp bảo vô thượng, nhưng bị đập như thế, lực đạo đâu chỉ là ngàn cân? Dù là một cao nhân tu hành cũng không dám chịu bị đánh chính diện như vậy! Jiaerni này bị đánh một cái lại như không có chuyện gì, ngược lại còn nắm lấy Kim Cương quyền, rống lớn mấy tiếng, song trào bẻ vài cái, đem Kim Cương quyền trong tay vụn thành một khối rồi ném xuống đất, hét lớn: “Ha ha ha! Vật này không làm ta bị thương được đâu!”

Bảo Nhi thật sự cũng có chút kinh ngạc! Thân thể cô bé bay nhanh lên phía trên, nhưng chất nhầy màu đen từ bốn phương tám hướng dần dần vây kín lấy Bảo Nhi. Trông thấy thứ đó càng lúc càng gần, nghĩ tới

những thứ đó muốn chạm vào da thịt của mình, Bảo Nhi toàn thân phát ngứa, kêu lên: “Đừng có tới!”

Bá!

Lại thấy trong tay Bảo Nhi đột nhiên lóe lên một đạo kim sắc quang hoa vô cùng rực rỡ... giống như một đạo kim long, từ trong tay cô bé xẹt qua không trung...

“Yêu tinh lớn mật! Là người bức ta phải xuất kiếm!” Bảo Nhi bĩu môi, trong tay cầm một thanh trường kiếm hình dáng cổ xưa, trên mũi kiếm lấp lánh kim sắc quang mang, kinh khí bắn ra bốn phía, kim quang trên mũi kiếm rực rỡ chói mắt, khiến người ta không có cách nào nhìn được. Kiếm này vừa nhìn đã biết là một thanh thần binh phi kiếm thượng phẩm.

“Lôi Tự Quyết! Chân Cửu Long Thiểm!”

Bảo Nhi quát khê một tiếng, giờ trường kiếm lên, bấm kiếm quyết, trong nháy mắt, biểu tình trên mặt cô bé trở nên ngưng trọng, nghiêm túc!

“Vù” một tiếng, từ trên mũi kiếm, trong nháy mắt lóe ra một đạo kim quang rực rỡ, kim quang đó chuẩn xác đánh lên người Jiaerni. Thân hình Jiaerni trong mảng kim quang giống như trong chớp mắt bị đâm xuyên vô số lỗ nhỏ, gào lớn một tiếng, thân hình nhào lộn trong không trung mấy lần rồi rơi xuống đất.

Bảo Nhi thấy một kiếm đánh lui địch, vừa định hoan hô, nhưng lập tức chợt nghe thấy từ xa xa vang lên một tiếng giống như là dã thú gầm thét.

“Grào!!!”

Một bóng đen từ trên mặt đất trong nháy mắt lại lao lên, đó là Jiaerni!

“Ai ôi, vẫn chưa đánh được hần!” Bảo Nhi niết chặt kiếm quyết, hét lên: “Lôi Tự Quyết! Chân Cửu Long Thiểm! Ta lại đánh tiếp!!”

Trên mũi kiếm kim quang lóe lên, một đạo kim sắc kiếm quang không gì sánh được bắn tới Jiaerni. Thân hình cự đại của hần ở trên không căng ra, giang rộng hai cánh tay, đột nhiên mở miệng phun ra một đạo quang mang vừa đen vừa đỏ, quang mang đó giống như là huyết vụ.

Trong nháy mắt, trong thiên địa giống như tràn ngập tiếng gầm đầy tức giận của hần, chiêu “Chân Cửu Long Thiểm” trong “Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm” của Bảo Nhi không ngờ lại không có cách nào xuyên phá được mảng huyết vụ đó! Kim quang tức thì bị huyết vụ đánh tan, Jiaerni cười lớn, tiện tay đem “Chân Cửu Long Thiểm” đánh tan, cười gằn: “Tiểu nha đầu, đây là kiếm thuật của Đông phương các ngươi sao?”

Tu vi pháp thuật của Bảo Nhi tuy cao, nhưng dù sao từ nhỏ được nuông chiều, rất ít cùng người khác động thủ. Huống chi lại gặp phải loại tỷ thí thảm liệt ghê tởm như thế này? Cho nên tu vi của cô bé mặc dù là cấp bậc cao thủ, nhưng tâm cảnh còn xa mới đạt tới cảnh giới cao thủ. Vừa rồi “Lôi Tự Trảm” mà cô bé thi triển chính là biến hóa trong “Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm” mà năm xưa học được từ Côn Luân phái. Chỉ có điều Diệu Yên biết căn cơ cô bé chưa ổn, cho nên chiêu cuối cùng “Thiên Lôi triệu hoán” tuyệt đối cấm chỉ cô bé thi triển. Thế nhưng với tu vi pháp lực của Bảo Nhi, cho dù không dùng “Thiên Lôi triệu hoán” loại đại tuyệt chiêu này, “Chân Cửu Long Thiểm” bình thường cũng đủ để ngăn địch rồi.

Nhưng mà loại đối thủ dám ngênh tiếp chính diện với “Chân Cửu Long Thiểm”, Bảo Nhi từ trước đến giờ chưa từng gặp phải. Mặc dù tu vi của cô bé lợi hại, nhưng lại chưa từng thực sự xông xáo trong Tiên Lâm một ngày nào. Hơn nữa từ trước đến nay chưa hề đánh nhau cùng với cao thủ— Cái lần đánh bại Ngọc Hư Tử vào ba năm trước, bất quá là bởi vì cô bé đột nhiên thi triển ra tuyệt học của Côn Luân phái, làm nhiễu loạn tâm thần của Ngọc Hư Tử mà thôi. Nếu thật sự là song phong quyết đấu sinh tử, Bảo Nhi cho dù có thắng cũng vị tất có thể thắng dễ dàng như thế.

Nếu là những cao thủ khác, ví dụ như Tiểu Lôi hoặc là Diệu Yên có kinh nghiệm phong phú động thủ với người khác, nếu pháp thuật của bản thân bị địch nhân phá giải, tuy trong lòng cũng sẽ thoáng kinh ngạc, nhưng tuyệt đối sẽ không kinh hoảng giống như Bảo Nhi. Dù cho kinh hãi, cũng sẽ lập tức xuất ra tuyệt chiêu lợi hại hơn để tấn công địch thủ.

Nhưng Bảo Nhi ngày thường cùng với người động thủ, tối đa là cùng với muội muội trong nhà đùa giỡn chơi đùa, có bao giờ cùng với người khác thật sự quyết đấu sinh tử đâu? Một chiêu không linh, trong lòng

liền hoảng loạn, lại không nghĩ được sẽ dùng pháp thuật gì tiếp để đối địch, ngược lại đầu óc trở nên thất điên bát đảo, ngẫm nghĩ: Ôi trời không hay rồi. Ta đánh hắc không động đây! Chốc sau nhìn thấy toàn thân đối phương đầy chất nhầy khiến người khác buồn nôn, trong lòng sợ hãi: Tuyệt đối không thể để hắc chạm vào người ta, nếu không cho dù là rửa da, chỉ sợ cũng không rửa sạch được! Lát sau lại nghĩ: “Chân Cửu Long Thiểm” không đánh được hắc, chẳng lẽ ta dùng “Thiên Lôi triệu hoán”? Nhưng dùng “Thiên Lôi triệu hoán”, mẹ Diệu Yên khẳng định sẽ tức giận rồi đánh vào mông ta, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Thân là cao thủ, người mang tuyệt kỹ, khi cùng với đối thủ lợi hại tỷ thí, trong lòng mang đầy những tạp niệm như thế này, chỉ sợ thiên hạ cũng chỉ có một mình “cao thủ” Bảo Nhi mà thôi.

“Ê, tỷ còn ngây ngốc cái gì nữa? Hắc tới kìa!” Bảo Nhi còn đang hồ tư loạn tưởng, Lôi Đậu Đậu đã ôm lấy cổ Bảo Nhi lắc lắc mấy cái, cô bé mới đột nhiên tỉnh lại. Lại nhìn thấy Jiaerni cười độc ác, gương rộng hai cánh, hạ xuống trước mặt mình, một trảo đỏ đang chộp tới trước mặt mình, Bảo Nhi lắc người né tránh, lui lại mấy bước, yêu kiều quát: “Người người người người không được qua đây, nếu không ta phóng thiên lôi đánh người!”

Jiaerni không biết thiên lôi là cái gì, nhưng mà lại nhìn ra bộ dạng kinh hoàng thất thố của Bảo Nhi, hét lớn một tiếng, há cái miệng đầy răng ra. Bảo Nhi nhìn thấy trong lòng hoảng sợ, nhắm mắt giờ cao trường kiếm trong tay, quát lên: “Là người ép ta!”

Trường kiếm chỉ lên trời, một tay đặt sau lưng, ngón tay nhanh chóng kết mấy thủ ấn...

Nhất thời, chợt thấy kiếm quang trong tay Bảo Nhi đại thịnh, trên mũi kiếm mơ hồ có tiếng sấm chớp, trên đỉnh đầu trong không trung mây đen dày đặc, giống như nước đen cuộn cuộn, tiếng sấm nổ lớn, trên mũi kiếm của Bảo Nhi giống như phóng ra từng tia điện quang như lưới nhện...

Lôi Đậu Đậu nấp đằng sau Bảo Nhi, mặt đầy hoảng sợ, trong lòng nghĩ pháp thuật kinh thiên động địa như thế này, uy lực nhất định rất lợi hại. Jiaerni tuy lúc này đang cuồng bạo, nhưng cũng bị thanh thế mà Bảo Nhi làm ra khiến cho khiếp sợ...

Đột nhiên lại nghe thấy trong đám mây đen ở trên không trung truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa... “rắc” một tiếng, lập tức tử quang đại thịnh, khiến cho người ta không thể mở mắt! Một đạo tử sắc thiểm điện cực lớn đánh xuống, giống như là cự phủ trong tay thiên thần vậy.

Thân hình cự đại của Jiaerni trong nháy mắt bị thiểm điện nuốt lấy, “ầm” một tiếng, hắc bị thiểm điện cự phủ đánh trúng đầu, thân hình từ trên trời ngã xuống, nặng nề đập lên mặt đất, lập tức nhìn thấy điện quang liên tiếp, nghe thấy “ầm ầm ầm”... sau đó là một tràng sấm sét liên tiếp, thiểm điện cái này nối tiếp cái kia, liên tiếp đánh xuống bảy tám lần.

Bảo Nhi ở trên không, cũng sợ hãi hét lạnh một tiếng, ôm chặt lấy Lôi Đậu Đậu, né ra đằng sau, lại nhìn thấy chỗ Jiaerni ngã xuống, bị thiểm điện đánh liên tiếp bảy tám cái, điện quang hỏa quang ngập trời...

Trong khoảnh khắc cát bay đá chạy, Bảo Nhi đã đáp xuống dưới đất, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn bị kinh phong quét đau buốt, che mắt nhìn cẩn thận, lại thấy một cảnh khiến cho cô bé giật mình!!

Xa xa, trên mặt đất có một cái hố sâu hoắm chu vi tầm mười mét! Quái vật đó ở chính giữa hố sâu, đầu gối quỳ trên mặt đất, song quyền ôm lấy ngực, hai cái cánh quặp lấy thân hình to lớn của hắc vào trong, quanh người hắc bốc lên một đoàn thứ giống như là hắc sắc hỏa diễm. Hắc sắc khí diễm đó bao bọc toàn thân hắc, mặt mơ hồ còn có hắc sắc điện kiến lưu động. Thiểm điện ở trên cao chuẩn xác đánh trúng vào thân thể của quái vật, nhưng lại không có cách nào đột phá được một tầng hắc sắc khí diễm trên người hắc.

Ầm... ầm ầm... ầm ầm ầm...

Tiếng nổ dày đặc vọng đến, trong màn điện quang, thân ảnh của quái vật đó thấp thoáng vẫn đứng ở chỗ đó. Hắc sắc khí diễm bao phủ toàn thân hắc đang liều mạng ngăn cản thiểm điện. Thình lình trong thiên địa vang lên tiếng gào thét của hắc, tiếng gào thét khàn khàn đó dường như át cả tiếng sấm sét. Bảo Nhi nhìn thấy mà tâm thần như bay mất, không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Ái chà. Tên gia hỏa này lợi hại quá! Thiên lôi cũng đánh không chết được hắc!”

Khi điện quang tan đi, một mảng xung quanh nơi hắc đứng đều biến thành đất khô cằn. Toàn thân hắc cũng bị thiêu cháy đến quá nửa, trên hai cánh có khói bốc lên, một nửa cánh bị thiêu chỉ còn lại xương, lớp

da cánh bên trên đã cháy trụi, nửa thân người cũng bị thiêu đến huyết nhục lẫn lộn...

Jiaerni che ngực, miệng phát ra tiếng gầm đầy thống khổ, hắc sắc khí điểm toàn thân lúc này mới thu liễm lại. Bảo Nhi đứng cách ngoài xa, hét lên: “Á! Yêu tinh, người vẫn chưa chết?”

“Ách...” Trong cổ họng Jiaerni phát ra một tiếng kêu kì quái, hắn nhìn chăm chăm vào Bảo Nhi, thân thể không ngừng run rẩy: “Không thể tha thứ... tên gia hỏa không thể tha thứ... gia hỏa không thể tha thứ!!!”

Hắn vươn rộng hai cánh tay: “Người không ngờ lại đả thương thân thể thần thánh của ta! Thân thể hoàn mỹ của ta!!”

Ầm!

Hắn nện một quyền lên mặt đất, mặt đất nhất thời nứt ra một cái hố lớn, mặt đất lay động, Bảo Nhi đứng không vững, lật đật lùi ra sau mấy bước, trong lòng càng hoảng sợ hơn: “Hắn không việc gì đấy chứ?!”

Người bị thiên lôi đánh trúng mà không chết. Đó là điều Bảo Nhi không thể tưởng tượng được. Cô bé lại không biết, Jiaerni đã tới cực hạn rồi...

Tất cả nguyên nhân chỉ vì Jiaerni dưới tình huống cấp bách, nuốt lấy giọt máu bên trong thạch cầu!

Căn cứ theo truyền thuyết của Hắc Ám chủng tộc, Huyết tộc là chủng tộc cao cấp trong Hắc Ám thế giới, so với các chủng tộc Hắc Ám khác còn cường đại hơn.

Tồn tại Huyết tộc cường đại nhất ở trước mắt, là Hấp huyết quỷ cấp bậc “thân vương”, ở dưới là đám hầu tước bá tước vân vân... nhưng căn cứ theo truyền thuyết của Huyết tộc, hấp huyết quỷ chân chính lợi hại không phải chỉ có như thế!

Một Hấp huyết quỷ cấp bậc thân vương bất quá cũng chỉ có bản lĩnh tương đương với Thánh kỵ sĩ mà thôi. Mà cho dù là Thánh kỵ sĩ cũng vị tất đã đánh được cao thủ Tu pháp kỳ trung kỳ trong Đông phương tu hành giả. Nếu gặp phải cao thủ đỉnh phong Tu pháp kỳ chân chính, ví dụ như những người trong thiên hạ ngũ phương cao nhân bằng, tuyệt đối không phải là đối thủ, thậm chí còn xa mới bằng được cấp bậc đó.

Nhưng những tồn tại này của thế giới Tây phương, có thật sự là yếu ớt như vậy không?

Ít nhất Tiểu Lôi ở trong thần miếu Zeus trên núi Pyrenees ở Châu Âu đã từng xem qua một số lịch sử được ghi chép lại trong “hoàng hôn của chúng thần”.

Ở thời đại viễn cổ, giới tu hành của Tây phương cũng từng cùng với Đông phương tiên giới phát sinh đại chiến! Mặc dù cuối cùng Tây phương tiên giới không địch lại, nhưng dù sao song phương cũng từng đánh nhau không biết mấy ngàn mấy trăm năm, thậm chí còn hơn...

Nếu quả thật giới Tây phương tu hành giới yếu như vậy, sao có thể ở thời viễn cổ cùng với Đông phương đối kháng lâu như thế?

Cách giải thích duy nhất chỉ có thể là quang minh Hắc Ám thế giới của Tây phương có rất nhiều loại tồn tại cường đại mà người ta còn chưa biết!

Chính xác là như thế, ít nhất là giọt máu tươi trong thạch cầu, chính là một tồn tại cường đại của Huyết tộc!

Giọt máu tươi đó là của lực đại thủ hộ Hắc Ám Thiên sứ của Huyết tộc trong truyền thuyết, cũng chính là “Huyết thân vương” trong truyền thuyết của Huyết tộc.

Trong truyền thuyết Huyết thân vương có huyết thống cổ xưa nhất, thuần chính nhất và cao quý nhất, đồng thời cũng có thân thể cường hãn và lực lượng mạnh nhất! Thậm chí trong truyền thuyết, Huyết thân vương có lực lượng có thể đối địch với Thiên sứ!

Huyết thân vương đối với tồn tại của Huyết tộc, giống như là thủ hộ Thiên sứ đối với Giáo hội độc nhất vô nhị!

Thế nhưng, theo sự biến đổi của lịch sử, Huyết thân vương của Huyết tộc sớm đã mất đi truyền thừa, chôn vùi trong dòng sông dài của lịch sử.

Trong lịch sử, truyền thừa của Huyết thân vương là thông qua huyết dịch mà tiến hành, phải có tiên huyết cao quý và thuần chánh nhất của một vị Huyết thân vương mới được. Cho nên mỗi một Huyết thân vương đều sẽ đem huyết dịch tinh phách của toàn thân mình lưu lại, hóa thành một giọt truyền thừa chi huyết cao quý nhất.

Chỉ là trong cuộc đấu tranh tông giáo thế giới của Đông phương và Tây phương trăm ngàn năm trước, lực đại Huyết thân vương của Huyết tộc sớm đã mất đi truyền thừa. Một trong những giọt truyền thừa chi huyết ở thời viễn cổ, trong một lần Đông phương Tây phương đại chiến đã bị Đông phương thần tộc đoạt mất. Kết quả trong ngàn vạn năm sau, chuyển lưu ở Đông phương, cũng không biết trải qua bao nhiêu thời đại biến đổi. Cuối cùng bị xem như là yêu nghiệt, phong ấn ở bên trong thạch cầu.

Mấy năm gần đây, vì chuyện Kinh Linh Tử đánh lén Giáo hội, kết quả không ngờ lại dẫn tới chuyện Tây phương Giáo hội và Hắc Ám Hội Nghị liên tục công kích lẫn nhau. Song phương đều đã tồn tại ở Tây phương trăm ngàn năm, căn cơ vững chắc, lần đánh này, song phương đều chịu tổn thương. Nhưng dù sao Giáo hội không chỉ có sự tồn tại của Thánh kỵ sĩ, hơn nữa còn một Thiên sứ quân đoàn thủ hộ Thiên sứ cường đại, thần bí.

Lúc đó Kinh Linh Tử suýt chút nữa đã thua dưới tay lực lượng thần bí này, rồi bị thương chạy về Trung Quốc.

Cho nên, Hắc Ám Hội Nghị nếu chỉ đối mặt với Thánh kỵ sĩ của Giáo hội còn miễn cưỡng có lực mà liều. Nhưng gặp Thiên sứ quân đoàn thủ hộ Thiên sứ gần như là thần linh thì còn xa mới là đối thủ.

Dưới sự tử thương thảm trọng, Hắc Ám Hội Nghị tự nhiên nghĩ tới loại tồn tại có thể ngang hàng với Thiên sứ... Huyết thân vương.

Tra cứu qua vô số tài liệu lịch sử, cố gắng tìm ra nơi hạ lạc của Huyết thân vương.

Thứ này vốn đã biến mất không biết là mấy ngàn năm hay là mấy vạn năm rồi! Thứ mà mấy ngàn mấy vạn năm cũng tìm không thấy, liệu có thể tìm thấy trong hay ba năm sao?

Nhưng lại có những chuyện tấu xảo, Giáo hội và Hắc Ám Hội Nghị đại chiến mấy trận, đôi bên đều có tổn thương, Giáo hội phá hủy không ít nơi cư trú của Hắc Ám Hội Nghị nhưng Hắc Ám Hội Nghị cũng tập kích không ít Giáo đường cổ xưa của Giáo hội. Trong lúc vô ý, không ngờ từ trong tay Giáo hội đoạt được tài liệu lịch sử cổ xưa trân quý! Rồi từ bên trong tìm thấy dấu vết, sau đó trải qua điều tra, lại có thể mơ hồ tìm thấy nơi hạ lạc của lực đại Huyết thân vương “Truyền thừa chi huyết”!

Việc này lập tức dẫn tới chấn động toàn diện trong Hắc Ám Hội Nghị! Thử nghĩ, nếu có thể tìm thấy truyền thừa chi huyết của Huyết thân vương, chẳng khác nào ngay lập tức bồi dưỡng ra được một Huyết thân vương cường đại! Giống như có vốn để đối phó với Thiên sứ quân đoàn thủ hộ Thiên sứ của Giáo hội! Điều này khiến cho Hắc Ám Hội Nghị vẫn luôn luôn ở thế yếu không thể không vui sướng từng bừng!

Nhưng khi điều tra được tin tức, lại khiến cho Huyết tộc cảm thấy kinh ngạc!

Sáu giọt truyền thừa chi huyết không ngờ toàn bộ đều ở phương đông.

Từ Châu Âu đại lục về phía đông, sáu giọt truyền thừa chi huyết này toàn bộ đều tán lạc từ vùng đất Trung Âu thông tới Châu Á, từ vùng đất Sharjah, xuyên qua thế giới Ả Rập, sau đó tiến vào Tây Á rồi tới Đông Á...

Sáu giọt truyền thừa chi huyết này, có giọt ở Istanbul Thổ Nhĩ Kỳ, có giọt ở di chỉ của Solomon quân vương của người Do Thái... vân vân, giọt sau cùng không ngờ lại ở Trung Quốc! Huyết tộc đã qua rất nhiều nơi để điều tra, rốt cuộc tìm tới được cái chùa đó. Chỉ là Huyết tộc sợ người tu hành của Đông phương, không dám công khai tự mình động thủ nên mới dùng danh nghĩa trộm đồ cổ để tiến hành....

Căn bản, giọt truyền thừa chi huyết của Huyết thân vương này, cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết đã thất lạc của thế giới tông giáo Tây phương, Đông phương tự nhiên là càng không có ai biết đến.

Cho nên ở thời cổ đại, vật này chỉ bị cho rằng là yêu nghiệt nên bị phong ấn, nhưng rốt cuộc đó là vật gì, Đông phương không có ai biết. Mà trải qua trăm ngàn năm qua, thậm chí không có ai biết rằng ở trong chùa lại phong ấn một vật như vậy.

Có được Huyết tộc kế thừa, cũng phải có thân thể cường hãn nhất, nếu không chỉ sợ không có cách nào thu nhận được lực lượng cường đại đó của Huyết thân vương. Jiaerni trong Huyết tộc vốn cũng đã là tồn tại của cấp bậc thân vương, hẳn cuối cùng tìm được truyền thừa chi huyết, lại gặp phải Bảo Nhi, bị đánh đến không còn lực hoàn thủ, nghĩ rằng chỉ sợ bản thân lần này sẽ phải chết ở Trung Quốc. Dưới tình huống nguy cấp, không chú ý nhiều, nuốt lấy truyền thừa chi huyết... không ngờ dẫn tới sự biến dị của cơ thể, án chiếu theo cách nói của Huyết tộc, gọi là “tiến hóa”!

Chỉ là Huyết tộc trải qua trăm ngàn năm nay, sớm đã thoái hóa rất nhiều. Huyết dịch nguyên thủy và thần thánh nhất này tiến vào thân thể, Jiaerni cũng có chút không tiếp thụ được, cho nên hiện tại tuy lực lượng của hắn tiến mạnh hơn rất nhiều, nhưng dần dần trở nên cuồng loạn, hoàn toàn không phải là Huyết thân vương chân chính.

Hơn nữa, thân thể của hắn còn chưa đạt tới “trạng thái hoàn mỹ”.

Bất quá nói trở lại, cho dù là Huyết thân vương ở “trạng thái hoàn mỹ” cũng vị tất có thể chịu được thiên lôi đánh. Jiaerni lấy thân mình ngạnh tiếp mấy đạo thiên lôi, không bị sét đánh tan tành mây khói tại đương trường, như vậy chỉ có thể nói là thực lực của Huyết thân vương của Huyết tộc quả nhiên đáng sợ như trong truyền thuyết! Mặt khác, cũng phải cảm ơn Bảo Nhi đại tiểu thư học nghệ chưa tinh, Lôi Tự Quyết chưa đạt đến mức độ hoàn hảo mà thôi. Hơn nữa pháp lực tu vi của Bảo Nhi tuy tiến triển cực nhanh, nhưng vẫn chưa bằng cao thủ Tu pháp kỳ chân chính.

Nếu là năm đó khi Côn Luân chương môn Ngọc Cơ Tử và Khinh Linh Tử tỷ thí, thi triển ra loại uy lực của Lôi Tự Quyết... nếu là Lôi Tự Quyết với trình độ đó đánh lên người Jiaerni, sớm đã bị đánh tan thành mây khói rồi, ngay cả tro bụi cũng không còn.

Nhưng ngay cả như thế, có thể dùng thân thể chống lại Lôi Tự Quyết của Bảo Nhi đại tiểu thư, đó cũng là bản lãnh kinh thế hãi tục rồi. Ít ra hiện tại Bảo Nhi cũng đang sợ ngây cả người.

“Không thể tha thứ! Không thể tha thứ!” Jiaerni cả người run rẩy: “Thân thể hoàn mỹ của ta!! Tiên huyết quý giá của ta!!”

Hắn bước mấy bước, chậm rãi đi về phía Bảo Nhi. Bảo Nhi sợ đến ngây người, lại quên cả né tránh. Jiaerni tới trước mặt cô bé, thân thể khổng lồ của hắn từ trên cao nhìn xuống, khàn khàn nói: “Gia hỏa của Đông phương tiên giới, quả nhiên lợi hại! Một chiêu vừa rồi của ngươi, không kém nhiều lắm so với ”Thần thánh chi quang” của Thiên sứ Giáo hội a.”

Thủ chương cự đại giờ lên... “Để ta tiễn ngươi đi chết!”

Ầm!

Cự chương bổ xuống, mặt đất bị đập nát như. Bảo Nhi trong lúc kinh hoàng, chỉ trơ mắt nhìn móng vuốt giống như sắt thép của đối phương đánh xuống, không ngờ quên cả né tránh, trong lòng chỉ có một ý niệm: “Đánh không chết hắn, đánh không chết hắn...”

Nhưng trong chớp mắt khi móng vuốt của Hấp huyết quỷ chụp trúng Bảo Nhi, đột nhiên một đạo thiểm điện từ dưới móng vuốt của hắn bay ra, “vù” một tiếng, đã cuốn lấy Bảo Nhi và Lôi Đậu Đậu bay ra xa, trong nháy mắt biến mất khỏi chỗ cũ, lại xuất hiện ở trên không gần năm mươi mét!

Bảo Nhi vốn đã nhắm mắt chờ chết... đột nhiên thân hình căng lên, không ngờ bị người ta ôm lấy bay ra. Cô bé trong lúc mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy cái ôm này đặc biệt quen thuộc, bên tai nghe thấy tiếng hít thở quen thuộc, còn mũi ngửi thấy mùi...

“A!!” Bảo Nhi mở to mắt, nhìn thấy một khuôn mặt râu ria xồm xoàm, vừa bẩn lại vừa đen, y phục toàn thân rách nát, nhưng đôi mắt vẫn sáng như sao, còn có nụ cười vênh vang lại thêm phần giảo hoạt nơi khóe miệng.

“Ba ba! Ba ba! Ba ba!” Bảo Nhi đột nhiên hét lớn mấy tiếng, giang rộng hai tay dùng sức toàn thân ôm chặt lấy đối phương. Dưới sự kích động, cơ hồ còn kẹp luôn Lôi Đậu Đậu ở giữa hai người, cái ôm này, đồng thời ép cho Lôi Đậu Đậu ở giữa tắc thở.

Người đó tất nhiên chính là Tiểu Lôi, hấn bị Bảo Nhi ôm lấy cổ, cười nói: “Bảo Nhi ngoan, đừng dùng sức như vậy, người ba ba bần lắm.”

Bảo Nhi mắt thấy Tiểu Lôi từ trên trời hạ xuống, sợ hãi, ủy khuất còn có tức giận ở trong lòng, toàn bộ hóa thành nước mắt chảy ra, đột nhiên khóc lớn: “Ba ba, người đi đâu thế! Sao giờ mới quay về!!”

Tiểu Lôi thấy Bảo Nhi nước mắt mũi quệt hết lên người mình, hấn khóc cười không được, trong lòng cũng nhớ nhung Bảo Nhi, ôm chặt lấy cô bé, cười ấm áp: “Bảo Nhi ngoan, ba ba không phải đã trở về rồi sao? Sao con lại ở đây! Tên gia hỏa kia là yêu quái gì?”

Bảo Nhi khóc lớn vài tiếng rồi đột nhiên chỉ vào Hấp huyết quỷ ở đằng xa, lúc này tất cả ủy khuất, sợ hãi đều ở trước mặt Tiểu Lôi mà mặc sức thổ lộ, hét lên: “Ba ba! Hấn... hấn... hấn khi phụ con! Ba ba đánh hấn đi!!”

243. Chương 243: Về Nhà

Khi Jiaerni ngừng đầu lên thì thấy cách xa mấy chục mét trên không trung, một nam tử đột nhiên xuất hiện đang ôm hai đứa nhỏ.

Cơ hồ bằng vào cảm giác nhạy bén trời sinh, Jiaerni tuy đã mất đi thần trí, nhưng bản năng lại dường như ngửi thấy một tia khí tức nguy hiểm, quý dị...

Nam nhân đó đã buông cả hai đứa trẻ xuống, lập tức thấy một đạo kim quang bắn ra, thân ảnh của gia hỏa đó tựa như xuyên phá không khí, nháy mắt đã tới trước mặt... động tác cực kỳ nhanh, mỗi một chi tiết của động tác đều dứt khoát... đồng tử của Jiaerni trong tích tắc phóng to. Thân ảnh của Tiểu Lôi trong mắt hấn càng lúc càng to, hốt nhiên một đạo kim quang đã phóng tới trước mặt. Thân thể Jiaerni ở trên không trung bị đánh trúng, lao đảo lui ra sau, thân hình giống như một con điều giấy, bay ra sau mấy chục mét mới ổn định lại được, chỉ là cổ của hấn đã treo sang một bên.

Tiểu Lôi vừa rồi chỉ lảng không một quyền, cách không đánh ra mà Jiaerni đã cảm thấy xương sườn của mình đã bị gãy mất mấy đoạn. Hấn rống lên một tiếng, hai tay ôm lấy cổ, xoay lại khớp xương bị treo, sau đó đè vào xương sườn của mình, miệng hét lên oa oa, đẩy về thống khổ, không ngờ đã chỉnh lại được đoạn xương sườn bị gãy...

Tiểu Lôi nhìn quái vật ở trước mặt, lắc đầu liên tục, nói không thương tiếc: “Tội nghiệp tội nghiệp... nhất định là rất đau...”

Jiaerni há miệng phun ra một ngụm máu đen sì, miệng thở dốc, trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt. Truyền thừa chi huyết tuy khiến cho thân thể của hấn trải qua biến dị cải tạo, gần như đã tiếp cận với trạng thái hoàn mỹ của Huyết thân vương. Nhưng vừa rồi một quyền của Tiểu Lôi cơ hồ đã làm cho Jiaerni ngã gục tại đường trường.

“Là sao... chuyện này là sao!” Jiaerni không ngừng thở dốc. Đoạn xương cốt trước ngực đau buốt, khiến cho nửa thân thể hấn có chút tê dại, trên mặt đầy biểu tình khó tin: “Ta... ta chính là Huyết thân vương cường đại! Huyết thân vương cường đại nhất của Huyết tộc, có thể so sánh với sự tồn tại của thủ hộ Thiên sứ a!!”

Trong tiếng gào rống điên cuồng, tay Jiaerni nắm lấy khớp xương, tiếng cạch cạch vang lên, đột nhiên từ mặt sau đốt tay nhanh chóng mọc ra ba cái khớp xương hình dáng sắc bén.

“Cốt đao!?” Tiểu Lôi nhìn thấy thế, không khỏi ngạc nhiên nói: “Đây là thứ gì vậy? Chẳng lẽ lại giống như người sói Wolverine trong X-Men?”

Hấn vừa dứt lời, một đạo hàn phong đã cắt vào mặt, Tiểu Lôi nghiêng người, phốc một tiếng, một đạo kinh khí sắc nhọn cơ hồ như chém đến trước mặt hấn.

Tiểu Lôi cười lạnh, hấn dường như giờ một ngón tay ra, điểm một cái...

Bạch!

Trước ngực Jiaerni đột nhiên máu bắn ra tung tóe, trong nháy mắt đã có một lỗ máu. Hắn rống lên một tiếng đau đớn, trở tay khua cốt đao, nhưng người Tiểu Lôi lại giống như không có trọng lượng, thân thể nhẹ nhàng như một chiếc lá. Cho dù cốt đao trong tay Jiaerni có huy động như thế nào đi chăng nữa, kinh khí đao phong cuồng loạn như gió bão, thân hình Tiểu Lôi cơ hồ như thuận theo đao khí của đối phương mà chậm chậm lay động, hoàn toàn giống như không có lực. Mặc cho Jiaerni có tấn công điên cuồng như thế nào, thủy chung vẫn không chém được trúng một cọng lông của Tiểu Lôi, ngược lại Tiểu Lôi chỉ tiện tay chỉ một cái, lập tức trên người Jiaerni lại có thêm một cái lỗ máu.

Bạch!

Jiaerni đột nhiên hét to một tiếng, trước ngực lại có thêm một lỗ máu nữa, hắn tựa hồ như không còn sức để chống đỡ, thân hình lảo đảo lùi ra sau, thở dốc mãnh liệt.

“Đánh nữa hay không?” Tiểu Lôi khoanh tay trước ngực, cười mà như không cười nhìn Jiaerni đang thở dốc hồng hộc ở trước mặt. Đôi mắt của đối phương đã hoàn toàn đỏ thẫm, ánh mắt giống như dã thú hung ác muốn cắn người.

“Người là... người là thần tiên của Đông phương?” Tiểu Lôi đợi một chút, bỗng lại nghe thấy Jiaerni dùng một loại ngữ điệu gượng gạo hỏi câu đó. Jiaerni quỵ xuống mặt đất, thở ồ ồ, lại vẫn nhìn chằm chằm vào Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nghĩ một chút, nói: “Thần tiên hay không phải thần tiên, ta không biết. Nhưng mà ta biết rằng, người là Hấp huyết quỷ, từ Hắc Ám Hội Nghị ở Châu Âu tới, phải không?”

Trong mắt Jiaerni thoáng hiện lên một tia kinh ngạc: “Người cũng từng nghe nói tới Hắc Ám Hội Nghị?”

Tiểu Lôi cười lớn: “Đúng, ta còn từng tiếp xúc với các người.”

“Người phương đông, từng qua lại với chúng ta...” Jiaerni rốt cuộc cũng là thân vương chi tôn của Huyết tộc, đối với việc Hắc Ám Hội Nghị ba năm trước đã từng ở Đông phương tìm Bảo Nhi và đánh lớn một hồi, ít nhiều cũng biết được một chút. Nghĩ tới đây, hắn nhìn Tiểu Lôi, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ các người chính là... các người...”

Tiểu Lôi cười hi hi: “Không sai! Ba năm trước ta và các người từng có tiếp xúc. Để ta nghĩ một chút... a, đúng rồi, lần tiếp xúc đầu tiên, là một tên gia hỏa gọi là Lyon, hình như là tới từ gia tộc Rodriguez gì đó, ta nói có đúng không?”

“Quả nhiên là người!” Jiaerni chậm chậm đứng thẳng người dậy: “Người chính là tên gia hỏa tên là Tiểu Lôi, là người đã đánh bại ba người bọn Lyon!”

Tiểu Lôi cười nói: “A, nếu nói như vậy mọi người đều là người quen cả! Ê, người cũng tới từ gia tộc gì đó à?”

“Hừ!” Jiaerni lạnh lùng nói: “Ta là gia trưởng đương nhiệm của gia tộc Rodriguez! Nguyên lão của Hội Nghị đoàn nòng cốt của Hắc Ám Hội Nghị! Tên Lyon mà người nói là một tên phế vật, sau khi nhiệm vụ của hắn tại Trung Quốc thất bại, đã bị gia tộc xử tử rồi!”

“Hả?” Tiểu Lôi vuốt vuốt tóc, cười nói: “Người là gia trưởng của cái gia tộc gì đó ư?”

Jiaerni lại quay đầu nhìn về phía Bảo Nhi ở đằng xa, hốt nhiên kinh ngạc nói: “Người là Tiểu Lôi... chẳng lẽ con bé kia chính là... chính là...”

“Đúng, đó chính là cô bé năm đó các người hao phí tâm tư muốn bắt đi.” Tiểu Lôi cười nói: “Chỉ có điều hiện tại ta bảo chứng, ai cũng đừng hòng có chủ ý với nó!”

“Khệt khệt khệt ...” Jiaerni không ngờ không chút tức giận, ngược lại còn phát ra một tràng cười đầy ý vị sâu sắc. Thanh âm của hắn giống như tiếng nghiền răng rất chói tai, hắn nhìn chòng chọc Tiểu Lôi: “Người rất cường đại... đích xác rất cường đại! Ngoại trừ những tên gia hỏa có lông cánh màu trắng đó ra, ta chưa từng gặp bất kì một ai cường đại như người!”

“Sao, muốn nhận thua à?” Tiểu Lôi phát phát tay.

Jiaerni uốn ngực: “Thần tộc vĩ đại sẽ không đầu hàng trước địch nhân! Tốc độ vừa rồi của người nhanh vô cùng, ta căn bản không đánh trúng người, mà lực lượng của người cũng rất cường đại, không ngờ có thể đã thương ta ở trạng thái gần như là hoàn mỹ, tất cả những điều này đều khiến ta phi thường kinh ngạc...” Nói tới đây, ngữ khí của Jiaerni có phần chán nản: “Ta vốn cho rằng có được truyền thừa chi huyết, sau khi trở thành Huyết thân vương thì có thể...” Hắn lắc lắc đầu, dường như có chút cam chịu.

“Có thể cái gì? Vô địch thiên hạ ư?” Tiểu Lôi liếc mắt nhìn đối phương, khinh thường nói: “Ngu ngốc! Loại gia hỏa có trình độ như người, ta tùy tiện có thể tìm ra tám chín tên.”

Chính xác. Cảnh tượng vừa rồi Jiaerni cường hành chịu đựng thiên lôi, Tiểu Lôi ở đằng xa cũng đã nhìn thấy. Thân thể của tên gia hỏa này rất to lớn, lực lượng khủng bố, càng khiến cho người ta kinh ngạc chính là hắn có năng lực chống đỡ siêu cường. Bất quá trừ những thứ này ra thì cũng không lợi hại lắm.

Loại năng lực trình độ này, nhiều nhất là xấp xỉ với Tu pháp kỳ trung kỳ trong Đông phương tu hành giả. Nói một cách tương đối cũng đại khái tiếp cận với thực lực Ngọc Hư Tử của Côn Luân phái.

Điểm khác nhau duy nhất chính là Ngọc Hư Tử biết nhiều pháp thuật phức tạp của Côn Luân, còn thủ đoạn công kích của tên gia hỏa này rõ ràng đơn giản hơn một chút. Thế nhưng loại năng lực chịu đòn siêu cường này, Ngọc Hư Tử khẳng định là không có.

Thiên hạ vô địch! Đó là chuyện nực cười! Không nói người khác, thực lực hiện tại của Tiểu Lôi, dễ dàng có thể thu thập tên gia hỏa này. Còn như các cường môn nhân Côn Luân, Diệu Yên lão bà của mình, loại cao thủ có trình độ như ngũ phương cao nhân bằng, đều có thể nhẹ nhàng giết chết tên gia hỏa này!

“Không có gì đáng cười cả.” Ngữ khí của Jiaerni mang theo vài phần tức giận: “Người đích thực rất cường đại... ít nhất hiện tại so với ta thì cường đại hơn... bất quá đó là vì ta vừa mới tiến hóa, còn chưa thích ứng với cơ thể và năng lực hiện tại, còn chưa đạt tới trạng thái hoàn mỹ một trăm phần trăm! Bằng không, người chưa chắc đã là đối thủ của ta!”

Tiểu Lôi phì một cái, cười nói: “Như vậy thì sao! Những lời này của người là có ý gì? Chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ thả người đi, sau đó chờ người đạt tới trạng thái hoàn mỹ gì đó, quay lại tìm ta báo thù! Làm ơn đi, tiểu gia ta không ngu ngốc như thế đâu! Châm ngôn của ta là: Thừa lúc người khôn khôn, lấy mạng người!”

“Khệt khệt khệt khệt...” Jiaerni cười như bị thần kinh, hắn hé mở mí mắt, nhẹ nhàng chùi máu trên mặt: “Đích xác, người hôm nay quả thật có thể lưu tính mệnh của ta lại đây... người cũng đích xác là cường đại hơn ta... ta vừa rồi đã nói... tốc độ của người rất nhanh... vô cùng nhanh... con bé con đó vừa rồi đã nắm vững được kỹ xảo thuần gian di động, ta nghĩ người cũng biết, phải không?”

“Người rốt cuộc là muốn nói cái gì?” Tiểu Lôi phát giác tâm tình của đối phương tựa hồ có phần không đúng.

“Thuần di là một kỹ xảo phi thường hao phí năng lượng, phá vỡ bức chắn không gian cần phải nắm rõ và thành thực pháp thuật đối với không gian, hơn nữa phải có năng lực cường đại làm cơ sở... ta muốn hỏi người, cự ly mà người thuần gian di động xa nhất là bao nhiêu?” Jiaerni cười rất độc ác, toàn thân tựa hồ ẩn ước như đang rung động, da mặt rung rung, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ đang cố sức đè nén...

Hình như... không đúng!

Tiểu Lôi cẩn thận nhìn Jiaerni, chỉ cảm thấy khí thể của đối phương trong nháy mắt tăng lên với tốc độ cuồng bạo! Quanh người hắn đều tràn ngập hắc sắc khí diễm! Nhưng khí diễm đó lại rất băng lãnh an tĩnh! Màu đen đó vô cùng trống rỗng, dường như không ngừng thôn phệ... thôn phệ mọi thứ ở xung quanh, ánh sáng, năng lượng....

“Xem như là di ngôn cuối cùng của ta...” Jiaerni đột nhiên bước hai bước về phía trước, vẻ mặt dữ tợn: “Hy vọng người thuần di có thể bay ra phạm vi đủ xa, đương nhiên, tốt nhất hãy mang hai đứa nhỏ kia đi cùng... bởi vì chỉ cần dính một giọt máu của ta... phục cừu chi huyết của Thần tộc, thì thân thể của người sẽ bị ăn mòn! Hơn nữa vĩnh viễn mang theo trở trứ của Huyết tộc!!”

Thân thể Jiaerni đột nhiên trở nên bành trướng với một loại trạng thái kỳ quái! Thân thể cao lớn của hắn đột nhiên biến thành giống như một quả khí cầu, trong thân có một cổ khí tức tà ác cuồng loạn, điên cuồng

sinh trưởng, lan tràn ra.

Hắn muốn...

Hắn muốn tự bạo?

Sắc mặt Tiểu Lô hơi biến đổi. Mà lúc này, đầu Jiaerni đã bành trướng thành giống như đầu heo, xương cốt toàn thân dường như đều biến mất, đôi nhãn cầu cơ hồ lồi ra ngoài. Tiểu Lô hét to một tiếng, đề khởi pháp lực, quay người ôm Bảo Nhi lao đi.

Mà ở đằng sau hắn, Tiểu Lô tuy không nhìn thấy, nhưng trong vô thanh vô tức, linh giác của hắn dường như cảm thấy....

Có gì đó vỡ vụn!

Cơ hồ trong nháy mắt, thân thể Jiaerni tứ phân ngũ liệt, không gian dường như bị uốn khúc, một vầng hắc sắc hỏa diễm từ trong thân thể hắn vọt ra, khuếch tán ra bốn phía. Một mảng hắc quang với tốc độ cực nhanh nổ tung. Tại lúc này, cả một khoảng thiên địa giống như đều bị hắc quang bao phủ...

Pháp lực toàn thân của Tiểu Lô cơ hồ trong nháy mắt tăng tới đỉnh điểm, động tác của hắn trong không gian dường như chậm lại, hắn chỉ một lần chuyển thân, thân hình giống như đột phá sự ngăn trở của không gian và ánh sáng!

Dường như chỉ một cái chuyển thân đơn giản đến cực điểm, thân hình của hắn đã xuất hiện ở ngoài mấy chục mét, nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh Bảo Nhi. Hắn giơ tay ôm lấy hai đứa nhỏ, đồng thời tay còn lại đã tung ra phi phong của mình.

Dưới sự hoạt động của pháp lực, phi phong mềm mại bị căng thẳng tắp! Giống như một bức tường vải chắn đằng sau bọn họ.

Cơ hồ như là đồng thời, liền nghe thấy đằng sau truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Cuối cùng, có thanh âm rồi!

Bởi vì vừa rồi toàn bộ chỉ phát sinh trong một khoảng thời gian rất ngắn! Gần như là nhanh hơn cả tốc độ của âm thanh! Tiểu Lô chỉ cảm thấy trên phi phong truyền tới từng trận chấn động, vô số luồng khí lưu cuồng loạn đập lên ở đằng sau phi phong. Hắn vận khởi pháp lực toàn thân, một cỗ tiên khí dồi dào được phát động, bao phủ quanh người.

Phi phong đó là vật của Bồ Đề tổ sư tặng, lão gia hỏa đó nói cái gì là do tiên nữ trời sinh dùng ráng chiều dệt thành. Ngay cả hỏa diễm thiêu ba ngày ba đêm cũng không hỏng! Không biết có thể ngăn cản sự tự bạo của đối phương không?

Tình hình hiện tại của ba người giống như là trú thân trong mưa bão, còn Tiểu Lô thì dùng phi phong và tiên khí của bản thân làm ra một cái giống như là “áo mưa” bao bọc lấy 3 người ở bên trong. Tuy có sự tồn tại của áo mưa, nhưng vẫn cảm thấy từng cỗ khí lưu cuồng loạn bên ngoài giống như giọt mưa bắn lên trên áo mưa...

Trong nháy mắt, huyết quang màu đen trong thiên địa đã thôn phệ toàn bộ! Ước chừng khoảng mười giây, huyết quang nổ tung lan tràn cực nhanh, trong nháy mắt đã đem mọi thứ trong phạm vi mười dặm cơ hồ hoàn toàn thôn phệ! Bên tai truyền tới tiếng hét kinh hoàng của hai đứa nhỏ, Tiểu Lô ôm chặt lấy chúng, cười nói: “Đừng sợ đừng sợ, không có gì đâu.”

Vụ nổ đó tới cũng nhanh, tan cũng nhanh, bất quá chỉ sau mười mấy giây, mây tan mưa tạnh, mọi thứ lại khôi phục về yên tĩnh, Tiểu Lô đưa mắt nhìn, không khỏi hít một khẩu lương khí!

Cơ hồ trong phạm vi mười dặm! Trên mặt đất hoàn toàn biến thành một vùng đất chết! Toàn bộ sinh mệnh, chim chóc, cỏ cây, tất cả đều khô héo tử vong! Những gốc cây trên mặt đất vốn xanh tốt, toàn bộ đều biến thành một màu tím đen, khô héo đến không còn nữa điểm sinh mệnh!

Giống như trên mặt đất trong phạm vi mười dặm đều bị nhiễm một tầng hắc sắc.

Tiểu Lô hạ phi phong xuống nhìn lại, chỉ thấy trên phi phong lấm chấm vết đã bị tàn phá. Phi phong vốn được dệt bằng những sợi bạc tơ vàng ẩn ước lấp lánh quang mang năm màu. Tuy bên ngoài nhìn vào không thấy có gì bị phá thủng, nhưng đã không còn đẹp rực rỡ nữa, biến thành ảm đạm vô quang, giống như là một cái khăn bẩn thỉu!

“Quả nhiên sức ăn mòn rất mạnh!” Tiểu Lô thầm nén đau lòng, phi phong này đúng là bảo bối tốt a, hiện tại xem ra linh khí bên ngoài đã hoàn toàn bị hủy rồi!

Cũng may nơi đây là một vùng hoang vắng!

Bất quá Hấp huyết quý đó đúng là có chút tà môn! Cái gì Huyết thân vương chi loại... rốt cuộc là thứ đồ chơi gì?

“Bỏ đi, có cơ hội tìm Diệp Bất Quần hỏi vậy.” Tiểu Lô bĩu bĩu môi, ôm lấy hai đứa nhỏ đã bị dọa đến ngây ngốc, thân hình của hắn bắn lên trời, thoáng chốc đã biến mất trên không trung.

Vào buổi tối ngày hôm đó, Tiểu Lô cuối cùng cũng đứng ở bên ngoài trang viên của mình.

“Ừm, hình như cửa lớn đã được sửa sang lại rồi, rất có khí phái.” Hắn chấp tay sau lưng nhìn một chốc, Bảo Nhi ở bên cạnh vui vẻ nắm chéo áo của hắn kéo vào bên trong.

Chỉ là bên cạnh truyền tới tiếng nói của Lô Đậu Đậu: “Ấy, các người về nhà, ta cũng muốn về nhà, các người đem ta tới đây làm gì? Bắt cóc à? Nhà ta không có tiền đâu!”

Bảo Nhi nhìn hắn, nói: “Ai thêm bắt cóc người! Đúng rồi, người nói sư phụ của người là Cổ Chung hòa thượng gì đó? Mẹ của ta biết sư phụ của người. Chút nữa người khai báo cho thành thật, tại sao khi nhóm người đó trộm đồ, người lại đột nhiên chạy tới bên cạnh!”

Lô Đậu Đậu trợn mắt: “Ta tới chùa tìm sư phụ ta, trùng hợp gặp phải chuyện đó, ta phải làm sao bây giờ?”

“Hừ... gặp phải?” Bảo Nhi cười lạnh: “Ta vừa hay cũng đuổi theo một tên trộm chạy vào trong chùa, xem ra rất giống người!”

“Tỷ mới là trộm! Cả nhà tỷ đều là trộm!!” Lô Đậu Đậu tức giận hét lên: “Tỷ còn nói ta là trộm, thì hãy ném thử Đại từ bi chú của ta!!”

Bảo Nhi lúc này có Tiểu Lô ở bên cạnh, cho dù là Ngọc Hoàng đại đế cũng không sợ, lườm hắn một cái: “Thật ư, Đại từ bi chú của Phật môn rất lợi hại ư? Ta thấy người nhỏ như vậy. Chỉ sợ là chưa học xong!”

Sắc mặt Lô Đậu Đậu biến đổi, buột miệng nói: “Sao tỷ lại biết...” lập tức nhận thấy bản thân đã nói sai, miễn cưỡng kêu lên: “Cho dù học chưa xong, cũng đủ để thu thập tỷ!”

Tiểu Lô không để ý đến hai đứa trẻ đang đầu võ mồm, bước nhanh vào bên trong, Bảo Nhi kéo lấy hắn, cười nói: “Ba ba, đừng xông vào trước, mẹ Diệu Yên bố trí trận pháp ở bên trong. Phải bấm chuông mới có thể vào được.”

Bảo Nhi bước qua, bấm lên một cái nút ở trên tường, lập tức trên cửa trang viên có một vật xoay ra, ngấm dưới cửa, điện thoại trên tường vọng đến thanh âm của Tiểu Thanh: “A? Bảo Nhi con không phải cùng với mẹ con đi thấp hương à? Sao mẹ con lại không cùng con...”

Tiểu Lô đã bước lên hai bước, dí mặt bên cạnh Bảo Nhi, lộ đầu vào, làm mặt quỷ, cười nói: “Tiểu Thanh. Xem ta là ai?”

Mười giây trầm mặc...

Trong điện thoại đột nhiên truyền ra một tiếng kinh hô kinh thiên động địa!

“A!!!!!!”

Lập tức nghe thấy bên trong trang viên vang ra một tiếng “sầm”, lại thấy hai bóng người một trước một sau từ bên trong biệt thự đâm thủng tường và cửa lớn phi ra ngoài, lao về phía Tiểu Lô, nháy mắt đã đến trước mặt hắn.

Diệu Yên và Tiểu Thanh vẽ mặt đầy kinh ngạc, bốn mắt nhìn Tiểu Lôi trừng trừng, dường như muốn để hình bóng Tiểu Lôi vào trong mắt không muốn dứt ra nữa.

“Chàng là một tên gia hỏa không có lương tâm!!” Long mày của Diệu Yên bỗng nhướng lên, yêu kiều hét một tiếng, nhắc tay đánh Tiểu Lôi. Hắn cười hi hi, lại không tránh né, ngược lại còn uốn ngược nghênh tiếp.

Khi thủ chưởng của Diệu Yên sắp đánh vào Tiểu Lôi, nộ ý trên mặt nàng đã bị vẻ ai oán thay thế, buồn bã thở một hơi, hạ tay xuống, rồi ôm lấy cổ Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười ha hả, mỗi tay ôm lấy Diệu Yên và Tiểu Thanh, sau đó hôn lên mặt Diệu Yên, do dự một chút, lại hôn lên mặt Tiểu Thanh, trong lòng không khỏi mừng rỡ. Ở trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động chết dẫm đó, nào có được phong quang kiều diễm như thế này a!

Diệu Yên dưới tâm tình kích động, sớm đã cơ hồ như hận không được nung nấu trong lòng Tiểu Lôi không muốn rời. Còn Tiểu Thanh bị Tiểu Lôi bỗng nhiên hôn một cái, lập tức mặt hồng lên, xấu hổ không thôi, khẽ giãy dụa, định thoát ra khỏi lòng hắn. Tiểu Lôi ôm chặt lấy nàng, cười nói: “Nàng chạy cái gì, hiện tại ta về rồi, nàng cho dù chạy vào, chút nữa không phải là vẫn gặp sao?”

Hai đứa nhỏ đằng sau sớm đã đứng xa ra, Bảo Nhi lúc nhỏ nhìn qua cha mẹ của mình thân thiết, cho nên không lấy làm kì lạ. Còn Lôi Đậu Đậu chăm chăm nhìn vào ba người đang ôm thành một khối, trong lòng không khỏi lộ ánh mắt có vài phần khâm phục đến sát đất.

“Này! Nhìn cái gì mà nhìn! Chuyện người lớn bọn họ, trẻ con chúng ta không nên nhìn trộm!” Bảo Nhi đột nhiên từ đằng sau che lấy mắt nó, thuận tay lại gõ vào trán nó một cái.

Lúc này Lôi Đậu Đậu lại không hề dấy dụa, càng không tức giận, ngược lại còn thở dài, thấp giọng nói: “Ba ba của tỷ... rất lợi hại!”

“Lợi hại? Ba ba của ta đương nhiên là lợi hại rồi? pháp thuật mà ba ba biết rất nhiều?” Bảo Nhi chu cái miệng nói.

“Ấy, ta nói là ba ba của tỷ... cái này, rất lợi hại!” Lôi Đậu Đậu làm ra tư thế đang ôm, nói ra từ tận đáy lòng: “Thức ấy không ngờ có hai lão bà!! Trời ạ!!”

“Đừng nói linh tinh!” Bảo Nhi giải thích: “Mặc áo đen là mẹ Diệu Yên, còn kia là Tiểu Thanh a di.”

“Ta biết ta biết, một người là mẹ, một người là dì...” Lôi Đậu Đậu xua tay phản đối, nói: “Trên tivi ta thấy nhiều rồi, một người là lão bà, một người là dì hai, không sai chứ!”

244. Chương 244: Cô Nhân Tới Thăm

Nam nhân duy nhất trong nhà cuối cùng cũng đã trở về, Diệu Yên Tiểu Thanh tự nhiên vô cùng vui mừng.

Bất quá trong lòng hắn còn có một tâm tư khác, hắn vô cùng nóng lòng muốn gặp một nữ nhi khác của mình.

“Đây... đây chính là Bối Nhi?” Tiểu Lôi chậm rãi bước vào phòng, nhìn một bé gái bé tí đang nằm phưỡn trên giường. Bé gái có một mái tóc đen tuyền như mẹ của nó, tiểu nha đầu trong giấc ngủ vẫn cắn lấy ngón tay của mình, lông mi trên đôi mắt khe khẽ rung động, cũng không biết đang mơ thấy gì.

“... Đây chính là Bối Nhi?” Tiểu Lôi chỉ cảm thấy thân hình có chút run rẩy, chậm rãi đi đến đầu giường của cô bé. Hắn vươn một tay ra, dường như muốn chạm vào nữ nhi của mình, nhưng tay đưa ra được một nửa, lại có chút chần chừ, trì hoãn không dám đặt xuống làn da trắng nõn như mỡ đông của cô bé.

Trong lòng Tiểu Lôi đột nhiên tràn ngập một loại ảo giác suy tính hơn thiệt.

Đúng vậy, đây chính là nữ nhi của mình ư?!

Về căn bản mà nói, bé gái này mới chính thức là con thân sinh của mình!

Nói một cách so sánh, Bảo Nhi và mình tuy rất thân, nhưng không phải là bản thân sinh ra, dù sao cũng là cốt nhục mà một bản thân khác ở trong thời không khác lưu lại. Như vậy, tiểu nha đầu này mới thực sự là cốt nhục thân sinh của mình...

Nhưng mà nói ra cũng thật buồn cười...

Nếu như bản thân không đem Nguyệt Hoa quay về thời không này, mà nếu nàng lưu lại ở thời không ban đầu đó, vậy thì bé gái trước mặt, chỉ sợ ở trong thời không đó có lẽ sẽ là một Bảo Nhi khác!

Còn hiện tại. Bởi vì trong thời không này đã có một Bảo Nhi, cho nên, nó biến thành “Bối Nhi”.

Có nhiều chuyện thật là kỳ diệu.

“Ta... sẽ không đánh thức nó chứ?” Tiểu Lôi cuối cùng nhin không được, nhẹ nhàng vuốt lên mặt nó, trong mắt lộ ra vẻ yêu thương.

“Không đâu.” Tiểu Thanh hé miệng cười: “Cô bé này rất đặc biệt, từ nhỏ đã phi thường ham ngủ, hiện tại mỗi ngày không ngủ đủ mười bốn tiếng thì tuyệt đối không rời khỏi giường. Rất kỳ quái...”

Tiểu Lôi nhíu mày: “Mỗi ngày đều ngủ mười bốn tiếng? Không phải là hơi nhiều sao? Sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Diệu Yên cười cười: “Không đâu, con bé này thiên phú cực tốt, vừa sinh ra đã có linh khí quán đỉnh. Chỉ là linh khí trong người quá thịnh vượng, cho nên thân thể nó có chút ăn không tiêu, lúc nhỏ ngủ rất nhiều, cũng không kỳ quái. Thiếp dạy nó một bộ tâm pháp vận công, nó mỗi ngày trong giấc ngủ nội tức cũng tự động vận chuyển, tiêu hóa những linh khí dư thừa trong người.

Tiểu Lôi gật đầu, cười khổ: “Đáng tiếc, khi nó mới sinh, ta bị cái lão gia hỏa đó nhốt ở trong động. Ta thử chạy mấy lần, đều không phải là đối thủ của lão gia hỏa đó... ai...” Diệu Yên lúc này mới hỏi Tiểu Lôi ba năm nay rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Lôi nhìn Bối Nhi đang say ngủ. Lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Đừng ồn ào làm nó thức, chúng ta xuống dưới nói chuyện.”

Nói xong, kéo hai nữ nhân ra khỏi phòng đi vào đại sảnh.

Lập tức, Tiểu Lôi đem chuyện bản thân bị Bồ Đề tổ súc mang về động nói ra một lượt, nói về bản thân trong lúc vô ý hấp thu xích châu, tạo thành bất diệt kim thân, lại bị Bồ Đề tổ sư nhốt lại bắt tu hành.

Diệu Yên nghe xong không khỏi có chút tức giận: “Cho dù lão có là người trong giới thần tiên, cũng không thể làm ra cái chuyện không nói đến đạo lý như vậy chứ? Ở đâu có cái đạo lý cường hành cầm cổ người khác bắt tu hành.

Tiểu Lôi nắm lấy tay Diệu Yên, cười nói: “Nói sao đi nữa, ta suýt chút nữa bị xích châu đó hại chết, cũng là lão ấy đã cứu mạng ta, ta bái lão làm sư phụ cũng không sao cả.”

Tiểu Thanh cười nói: “Nói như vậy, chàng hiện tại coi như là nhân họa đắc phúc, xích châu đó ở trong lò của Thái Thượng Lão Quân đã cùng với thân thể chàng luyện hóa rồi? Như vậy chàng hiện tại đã là bất diệt kim thân! Còn nữa, tu vi mười đời của Kim Thiền Tử gì đó cũng bị chàng chiếm tiện nghi rồi?”

Tiểu Lôi cuống quýt lắc đầu: “Lấy đâu ra loại chuyện tốt như vậy! Tu vi mười đời gì đó, ta đến nửa cái bóng cũng không tìm thấy! Nhưng mà viên ngọc đó đã dung hợp với thân thể của ta, bỗng dưng thành một bất diệt kim thân, đó không phải là chuyện giả. Nhưng kim thân diệt hay bất diệt, đối với ta mà nói cũng không có ý nghĩa quá lớn.”

Diệu Yên nói: “Cũng không thể nói như vậy. Phu quân... bất diệt kim thân này đối với chàng mà nói còn có chỗ tốt để sử dụng! Chàng hiện tại tu hành Viên Chân Diệu quyết, tu hành loại công pháp này, tương lai chắc chắn phải trải qua thiên kiếp, hiện tại chàng đã có bất diệt kim thân, như vậy thì không sợ thiên kiếp! Các loại thiên lôi thiên hỏa gì đó đều không sợ được chàng!”

Tiểu Lôi cười nói: “Thiên kiếp gì đó ta đều không quan tâm, chỉ vì để luyện ra cái bất diệt kim thân quý quá đó, ba năm nay mỗi ngày ta đều phải ở trong cái lò của Thái Thượng Lão Quân chịu thiêu một canh giờ, những ngày đó khiến ta thực sự đau khổ! Nếu chỉ đơn giản là thiêu ta, cũng bỏ qua đi. Nhưng nhốt ta ở trong động, không để ta về nhà gặp mọi người, tội này rất lớn! Trong cái sơn động quý quá đó, ta có một

mình, ngày thường đến một cái bóng người ở bên cạnh cũng không có. Dù còn có một con kim long đã tu luyện đắc đạo phục thị ta, nhưng tên gia hỏa đó quá ngu ngốc, cùng hần nói chuyện gì, hần chẳng trả lời đến nửa câu, buồn chết đi được!”

“Hừ, chàng có biết, mấy người chúng ta ngày ngày chờ đợi ở trong nhà, cũng đau khổ lắm không... đoạn thời gian sinh Bối Nhi, Nguyệt Hoa ngày đêm nhớ chàng, còn bị bệnh nặng nữa!” Ngừ khí Tiểu Thanh có chút u oán.

“Aizzz... là ta có lỗi với các nàng.” Tiểu Lôi gật gật đầu, hỏi: “Nguyệt Hoa sao còn chưa quay về?”

“Nàng hôm nay mang theo Bảo Nhi đi chùa. Lúc này quá nửa là vẫn còn ở đó!” Diệu Yên tròng mắt nói: “Còn chàng? Chàng sao lại ở cùng với Bảo Nhi? Chẳng lẽ chàng không gặp Nguyệt Hoa sao?”

Tiểu Lôi đem chuyện mình gặp Bảo Nhi thế nào mang ra nói một lượt, Diệu Yên nghe xong không khỏi tức giận: “Đám yêu nghiệt phương tây này, không ngờ vẫn còn dám tới! Hừ, nếu để ta bắt gặp. Từng kiếm chém hết bọn chúng!”

Ngừng một chút, lại gọi Bảo Nhi tới hỏi một lượt, mới biết quả nhiên Nguyệt Hoa vẫn còn ở trong chùa. Bảo Nhi chỉ nói nó bắt gặp vợ chồng Lôi Hồng, cứ vậy đem sự tao ngộ này nói ra một lượt, Diệu Yên gật đầu, đột nhiên lại hỏi: “Vậy thằng bé con ở cùng con đó là ai?”

Bảo Nhi lúc này mới cười cười, nói: “Mẹ, tiểu tử này rất có ý tứ! Không ngờ nó lại nói mình là đồ đệ của Cổ Chung hòa thượng!”

Diệu Yên nhướng mày: “Cổ Chung hòa thượng? Cổ Chung hòa thượng chẳng lẽ lại ở trong chùa đó?”

Con người Tiểu Lôi xoay chuyển, cười nói: “Ta biết rồi. Chùa đó ta đã từng tới một lần... nàng còn nhớ chuyện lần trước ta đã từng đến đó đón Diên gia tiểu thư về nhà không? Trong chùa đó đích thực có một lão hòa thượng cổ quái, nhìn bộ rất rất có chút đạo môn.”

Diệu Yên nghĩ một chút: “Nếu Cổ Chung hoà thượng ở trong chùa đó, vậy sao khi những tên đạo tặc đó trộm đồ, lão lại không ra tay ngăn cản?”

Bảo Nhi ánh mắt lấp lóe nhìn Lôi Đậu Đậu ở đằng sau mình, tóm lấy nó: “Này, hỏi người đó?”

Lôi Đậu Đậu ho khan một tiếng, rụt rè nói: “Sư phụ lão nhân gia người không ở trong chùa. Mấy ngày trước đã ra ngoài vân du rồi, hình như là để tránh né ai đó.”

Diệu Yên nghĩ một chút, cười nói: “Hòa thượng đó tính tình rất cổ quái. Lão có ở đó cũng mặc kệ lão... lại nhìn Lôi Đậu Đậu: ”Còn người, tuổi còn trẻ không ngờ lại có được vận may này. Hoà thượng đó có thể coi là cao nhân đương thế ít có, người có thể được lão nhận làm đồ đệ, có thể gọi là phúc khí không cạn!”

Sau đó, mọi người không hỏi gì thêm nữa. Chú bé con này mặc dù có chút cơ trí cổ quái, nhưng mà nghĩ tới nó đã là đồ đệ của cao nhân, tự nhiên không giống với những đứa bé tầm thường phổ thông khác. Với thân phận cùng lịch duyệt của Diệu Yên, cao nhân đương thế đều đã gặp qua, một đồ đệ nho nhỏ, cũng không quá để tâm.

Huống chi, hiện tại vừa hay Tiểu Lôi đã trở về, đây mới là chuyện lớn nhất trong nhà. Những việc khác đều tạm thời gạt sang một bên.

Thương lượng một hồi, Diệu Yên sai Bảo Nhi đi tìm Nguyệt Hoa trở về. Nha đầu Bảo Nhi này đột nhiên chạy mất, chỉ sợ Nguyệt Hoa sẽ tìm kiếm các nơi gần chùa.

Bảo Nhi chu chu cái mỏ, lại tóm lấy Lôi Đậu Đậu, nói: “Tiểu tử, người đi cùng ta, nhân tiện đưa người về nhà.”

Hai đứa nhỏ ra khỏi cửa, Tiểu Lôi lộ nụ cười xấu xa, nói: “Hảo Diệu Yên, hảo Tiểu Thanh, ba năm nay các nàng phải chịu khổ rồi.”

Nói xong, bước đến, mỗi tay ôm một người. Diệu Yên xì một cái, đưa mắt liếc hần, Tiểu Thanh lại đỏ mặt cúi đầu. Diệu Yên đột nhiên cười cười, đẩy Tiểu Thanh vào trong lòng Tiểu Lôi, cố ý nghiêm mặt nói: “Hai người chúng ta thì dễ lừa, nhưng Nguyệt Hoa muội muội thì không dễ bị lừa đâu! Nàng vì Bối Nhi mà hoài

thai mười tháng, lúc đứa bé sinh, chàng lại không có ở bên cạnh! Chàng nghĩ xem hôm nay gặp nàng ấy nên lựa thế nào để nàng ấy vui vẻ đi!”

Tiểu Lôi cười hi hi, bước đến gần hôn lên mặt Diệu Yên một cái, nói: “Ta biết rồi, Diệu Yên nàng nhất định sẽ giúp ta.”

Diệu Yên bị hôn một cái, mặt đỏ hồng, đang muốn nói gì, đột nhiên nghe thấy rầm một cái cửa lớn bị đá ra, Bảo Nhi từ bên ngoài thò đầu vào, thấy Tiểu Lôi một tay ôm Tiểu Thanh một tay ôm Diệu Yên, không khỏi kêu lên một tiếng ối chà, nhanh nhẹn che mắt lui ra ngoài, cười nói: “Con không thấy gì cả! Không thấy gì hết a.”

Diệu Yên khẽ cười, nói: “Cái con quỷ nhỏ này, không phải bảo con đi tìm mẹ con ư? Sao nháy mắt đã quay về rồi?”

Bảo Nhi lúc này mới bỏ tay ra, hét lớn: “Ba ba, bên ngoài có người tìm người!”

“Tìm ta?” Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Hôm nay ta vừa mới về nhà, có ai đến tìm thế?”

Hắn nhìn Diệu Yên rồi lại nhìn Tiểu Thanh, Diệu Yên đảo mắt, đột nhiên cười lạnh: “Hừ, nói không chừng là Diên gia tiểu thư gì đó, chàng không phải là trước khi về nhà đã gặp nàng ta rồi chứ? Không ngờ chàng ba năm không về, vừa mới về nhà người ta đã tới trước cửa rồi?”

Tiểu Lôi lắc đầu nói: “Không có chuyện đó.”

Bên ngoài Bảo Nhi cười nói: “Mẹ, mẹ đổ oan cho ba ba rồi. Người ở ngoài tìm ba ba là một nam nhân ngoại quốc.”

“Nam nhân ngoại quốc?” Tiểu Lôi nhú mày.

Sau vài phút, Bảo Nhi dẫn một người có thân hình cao cao gầy gầy bước vào phòng khách của biệt thự. Hai mắt Tiểu Lôi tỉ mỉ quan sát gia hỏa đó. Đối phương là một người khoảng hơn bốn chục tuổi, đầu tóc có phần xám trắng, mắt màu nâu, mũi cao, sắc mặt có chút trắng nhợt, trên lông mày mang theo vài phần ngưng trọng và âu lo.

Người này mặt một bộ âu phục phong cách cổ xưa, màu xám thẫm, trong tay cầm một cây gậy chống.

Tiểu Lôi chú ý khi người này bước đi, chân hình như bị tàn tật.

Tiểu Lôi lập tức khẳng định, người ngoại quốc vừa tới đang ở trước mặt, bản thân tuyệt đối chưa gặp bao giờ.

Diệu Yên nháy mắt với Bảo Nhi. Bảo Nhi gật đầu, quay người bước ra ngoài. Diệu Yên lại nhìn Tiểu Lôi, rồi kéo Tiểu Thanh đi vào trong phòng.

“Mời tiên sinh ngồi.” Tiểu Lôi cười cười, nói: “Rất xin lỗi, Anh văn của ta không chuẩn lắm. Xin hỏi ngài uống trà hay cà phê?”

Người ngoại quốc đó ho khan một tiếng, không ngờ lại dùng Trung văn vô cùng chuẩn nói: “Không cần phải khách khí. Ta không hề khát nước... nếu có thể, ta chỉ muốn một cốc nước lọc.”

Trung văn của hắn rất lưu loát, Tiểu Lôi chú ý thấy tên gia hỏa này không những có chút tàn tật ở chân, ngay cả ngón vô danh trên tay phải cũng bị đứt đến tận gốc.

Hắn rất bình tĩnh đưa một cốc nước đến trước mặt đối phương, ý bảo mời hắn ngồi rồi hòa hoãn nói: “Xin hỏi ngài tìm ta có chuyện gì?”

Người đàn ông trung niên họ khan hai tiếng, móc ra một cái khăn trắng như tuyết揩 lau khóe miệng, hơi thở có chút gấp gáp, chậm chậm nói: “Ta nghĩ ta tới đây nhất định rất mạo muội... kỳ thật ta không quen biết ngài. Tiểu Lôi tiên sinh, ta tới đây là vì nhận phó thác của một vị bằng hữu tới gặp ngài.” Hắn ngừng một chút, hòa hoãn nói: “Trước tiên xin tự giới thiệu, ta tên là Constantine, đương nhiên, ta còn có tên Trung Quốc, ngài có thể trực tiếp gọi ta là Lão Khang được rồi.”

“Lão Khang...” Tiểu Lô mỉm cười, từ từ ngồi xuống trước mặt hắn: “Rất tốt, hiện tại chúng ta đã quen biết... xin ngài nói ra ý của ngài đi. Ngài nói ngài nhận phó thác của một vị bằng hữu tới gặp ta, không biết vị bằng hữu mà ngài vừa nói, ta có biết hay không?”

“Đúng vậy, vị bằng hữu đó của ta, ngài nhất định biết, hơn nữa rất quen thuộc.” Lão Khang nói xong, lại ho mạnh, hắt ho đến mức ngạt cả thở, trên mặt lộ ra sắc đỏ bệnh tật. Tiểu Lô nhíu mày, nghiêm túc nói: “Xin thứ cho ta mạo muội... ta đã từng đọc qua một số y thư của Trung Quốc, phổi của ngài hình như...”

Lão Khang cười một cách miễn cưỡng, trong mắt hắn lộ ra mực quang kỳ dị: “Đây là bệnh lâu năm! Phổi của ta đã bị thương, bệnh ho đã kéo dài mười lăm năm rồi.” Hắn chậm chậm đặt gậy lên ngang đầu gối, sau đó gơ bàn tay trái thiếu mất ngón vô danh ra, lòng bàn tay có một cái thập tự giá nho nhỏ màu bạc, tựa hồ giống như là một cái trâm.

Tiểu Lô vừa nhìn thấy, sắc mặt lập tức có chút kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Lão Khang, trầm giọng nói: “Đây là... ngài sao lại có vật này? Cứ cứ vào những gì mà ta biết, vật này không thể ở trong tay ngài!”

Đúng vậy! Tiểu Lô chỉ nhìn qua liền nhận ra cái thập tự giá nho nhỏ này không ngờ chính là vật sở hữu của Lafayette, Giáo hội Giáo đình tọa hạ thủ tịch Thánh kỵ sĩ, tên gia hỏa có tên tiếng trung là Diệp Bất Quần.

Lúc đó khi Diệp Bất Quần tiếp cận Tiểu Lô, quan hệ giữa hai người từ đầu đã nghi ngờ lẫn nhau, sau đó, lại biến thành có chút vi diệu. Con người của Diệp Bất Quần không hề xấu, ngược lại còn khá ôn văn nho nhã, song phương tiếp xúc vài ngày, không ngờ giống bằng hữu hơn là địch nhân. Tiểu Lô lúc đó đích thực cũng đã giúp đỡ Diệp Bất Quần một số chuyện.

Tiểu Lô ít nhất cũng biết rằng, thập tự giá này ở trong Giáo hội là chính là tượng trưng cho một loại thân phận tôn quý! Tiểu Lô khi cùng Diệp Bất Quần nói chuyện đã từng hỏi tên gia hỏa đó, loại thập tự giá này, chia thành màu vàng và màu bạc còn có đồng chất.

Mà thập tự giá màu bạc, toàn thế giới chỉ có bảy cái, đại biểu cho thất đại Thánh kỵ sĩ của Giáo hội Giáo đình! Mà hoa văn trên thập tự giá của mỗi vị Thánh kỵ sĩ cũng bất đồng, mỗi cái đều khắc một đồ dạng (vật thể tự nhiên, nhất là động vật, coi như biểu tượng) tượng trưng cho mỗi người! Mà đồng thời, loại thập tự giá này cũng là một trong những vũ khí của Thánh kỵ sĩ, khi chiến đấu, thập tự giá có thể huyền hóa thành thập tự thánh kiếm của Thánh kỵ sĩ!

Lần đầu tiên Tiểu Lô tiếp xúc cùng với người của Giáo đình, cũng chính là lần đầu tiên ở khu vui chơi bị hai Thánh kỵ sĩ của Giáo hội Michael đánh lén, Michael đã dùng loại vũ khí này đánh nhau với Tiểu Lô!

Đương nhiên. Khiến cho Tiểu Lô kinh ngạc nhất không phải là vì nhìn thấy thập tự giá này...

Mà là cái thập tự giá này không thể xuất hiện trong tay người này! Căn cứ vào lời nói lúc trước của Diệp Bất Quần, loại thập tự này chính là biểu tượng của sinh mệnh và vinh dự của Thánh kỵ sĩ! Hơi hơi có chút ý tứ “kiếm còn người còn, kiếm mất người mất” của kiếm khách Trung Quốc.

“Vật này sao lại ở trong tay ngài?” Tiểu Lô nhíu mày: “Ta nhận ra vật này... nó không phải thuộc về ngài!”

“Đích xác là không phải.” Lão Khang chậm chậm đặt thập tự giá lên bàn, cơ nhục ở khóe mắt hắn tựa hồ như rung động một cái: “Ngài nhìn kỹ xem. Nó có gì không giống?”

Tiểu Lô hai mắt chăm chú nhìn: “Ta biết, vật này là vũ khí của Thánh kỵ sĩ! Là thập tự thánh kiếm! Nhưng hiện tại ta có thể cảm thấy, nó hình như đã mất đi phong mang, giống như... nó đã không còn sinh mệnh lực... hoặc có thể nói là thánh kiếm trên bề mặt của nó đã không còn, hiện tại chỉ là một cái trâm bình thường mà thôi.”

“Đúng vậy, nó đã không còn là thánh kiếm.... bởi vì thánh kiếm đã bị Giáo đình thu hồi rồi... mà chủ nhân của nó, Giáo đình tọa hạ thủ tịch Thánh kỵ sĩ Lafayette đại nhân, cũng chính là một vị bằng hữu của ngài trước kia, Diệp Bất Quần tiên sinh... hắn hiện tại đã bị Giáo đình gạch tên, không còn là Thánh kỵ sĩ của Giáo đình nữa, mà trở thành tội nhân bị Giáo đình tọa hạ thủ tịch kỵ sĩ đoàn truy sát. Phản đồ!” Lão Khang dùng khăn lau khóe miệng, chăm chú nhìn Tiểu Lô.

“Cái gì?” Tiểu Lô biến sắc: “Ngài nói Diệp Bất Quần đã phản bội Giáo đình?” Không có khả năng đó!!”

Trong trí nhớ của hắn, tên gia hỏa Diệp Bất Quần đó, tựa hồ như vĩnh viễn mang dáng dấp ôn văn nho nhã, trên mặt luôn mang theo nụ cười hờ hững, giống như không bao giờ biết nổi giận, trên người vĩnh viễn sạch sẽ... vĩnh viễn có bộ dạng rất ưu nhã.

Tiểu Lôi thậm chí còn nhớ rõ ràng. Diệp Bất Quần khi nói chuyện cùng mình, đối với tín ngưỡng của bản thân luôn có thái độ thành kính.

Một nụ cười mang theo vẻ ưu nhã, nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không phản bội tín ngưỡng của ta” tên gia hỏa nói những lời như thế này, có thể trở thành phản đồ của Giáo hội sao?

“Ta tới, là nhận lời phó thác đến gặp ngài... hay nói đúng hơn một chút là xin ngài giúp đỡ! Tiểu Lôi tiên sinh.” Lão dùng ngữ khí trầm thấp từ từ nói: “Ta trước tiên phải khẳng định một chuyện... trong lòng ngài, Diệp Bất Quần có được coi là bằng hữu của ngài hay không?”

Bằng hữu?

Trong đầu Tiểu Lôi lập tức hiện ra bộ dạng của Diệp Bất Quần, cái thân hình thon dài ấy, tên gia hỏa khôi đài phong độ trí thức, đôi cánh tay thon dài đầy sức lực và sạch sẽ, luôn luôn nở một nụ cười ôn hòa. Trong ký ức, bản thân và Diệp Bất Quần tựa hồ như thực sự rất khó nói là địch nhân, mà ngược lại, hai người còn từng cùng nhau ngồi uống trà, sau đó cùng tới Âu Châu, thậm chí bản thân có thể thuận lợi tìm thấy tư liệu về Nguyệt Hoa, cũng phải cảm ơn tên gia hỏa ấy.

Bất kể như thế nào, hắn không phải là một tên gia hỏa khiến người ta phải chán ghét, ít nhất sau khi hắn nói cùng với mình hợp tác, luôn luôn tuân thủ lời hứa, không hề ngấm làm ra một chuyện gì để đối phó mình!

Nghĩ tới đây, Tiểu Lôi hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: “Diệp Bất Quần tiên sinh là bằng hữu của ta!”

Nghe Tiểu Lôi nói câu này, lão Khang lập tức lộ ra ánh mắt cảm kích, hòa hoãn nói: “Cảm ơn ngài... hắn phó thác ta tới đây cũng từng nói qua với ta, hiện tại người duy nhất hắn có thể cầu xin sự giúp đỡ, chỉ có ngài... Hắn từng nói với ta, ngài là một kỳ nhân của phương đông, có ma pháp và vũ kỹ cường đại... điều quan trọng hơn là, thứ mà hắn nắm, chỉ có giao cho ngài, hắn mới yên tâm...”

“Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?” Tiểu Lôi nhìn chằm chằm vào đối phương.

Lão Khang đột nhiên cười rất buồn bã, trong mắt lộ ra một tia bi thương: “Lafayette hắn... hắn là một người thành thật... một người thành kính với tín ngưỡng của mình, đồng thời hắn cũng là một gia hỏa rất ngây thơ!” Lão hít sâu một hơi, nói từng chữ: “Ta có thể thề với Thượng Đế, hoặc là thề với bất kỳ thần linh nào! Lafayette, hắn từ trước đến giờ chưa hề phản bội lại tín ngưỡng của mình... hắn cũng chưa bao giờ phản bội Giáo hội! Nhưng! Giáo hội! Lại phản bội hắn!!”

Lão Khang lộ ra ánh mắt có vài phần phẫn nộ, nghiêng răng chậm chậm nói: “Ta là bằng hữu của hắn, hoặc cũng chính là người duy nhất trên đời này nguyện ý tin tưởng hắn... một tháng trước, hắn đột nhiên tìm tới ta! Lúc đó khi thấy hắn, ta phi thường kinh ngạc... bởi vì, thân phận của ta khá đặc biệt, hắn sẽ không dễ dàng tới gặp ta, mà cho dù hắn tới tìm ta, như vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất... hắn gặp phiền phức rất lớn!”

“Khi ta thấy hắn, hắn đã bị thương rất nặng. Thương thế đó cơ hồ muốn lấy mạng hắn! Ta để hắn ở lại trong phòng... Nơi ta sống rất bí ẩn, hắn ở trong nhà ta ba ngày, hắn biến thành rất kỳ quái. Ta hỏi hắn bất kỳ vấn đề gì, hắn đều không trả lời, không nói gì cả... hắn vốn không phải là một người u sầu, nhưng trông hắn lại phi thường bi thương... hắn tựa hồ không phải vì bị thương mà đau khổ, mà là nội tâm phi thường thống khổ... Ba ngày sau đó, hắn đột nhiên nói với ta, chúng ta phải lập tức rời đi... tuy nơi ta sống rất bí ẩn, nhưng vì những tên gia hỏa đó rất cường đại... thực lực của bọn chúng phi thường cường đại, nơi ta sống không thể an toàn được. Sự thật chứng minh, sự lo lắng của hắn rất chính xác. Khi chúng ta đang rời đi, có người truy sát hắn... người truy sát hắn, tổng cộng có ba người... bọn chúng là đám Michael... ba Thánh kỵ sĩ của Giáo đình, vây công một mình hắn... Lafayette vốn không chuẩn bị phản kháng, hắn chuẩn bị đầu hàng, hắn nguyện ý cùng với bọn họ quay về Giáo đình, để giải thích cho chính mình... hắn tin rằng Giáo đình sẽ công chính, tin rằng tín ngưỡng của bản thân là chính xác.... Đáng tiếc, hắn đã sai! Những tên gia hỏa đó không cho hắn cơ hội. Bọn chúng vốn không định bắt hắn về, mục đích của bọn chúng chính là giết hắn!”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Lô ánh mắt chớp động, cố gắng áp chế sự kinh ngạc trong lòng, chậm rãi hỏi.

“Sau đó... hắn rất phần nộ và kinh ngạc, sau cùng xuất thủ phản kháng... chúng ta chạy thoát, nhưng hắn thụ thương rất nghiêm trọng, phi thường nghiêm trọng!”

“Chờ một chút...” Tiểu Lô nhíu mày: “Ta tịnh không phải là nghi ngờ lời nói của ngài... nhưng thực lực của Diệp Bất Quần ta biết rất rõ. Ta từng cùng cái tên Michael giao thủ, nói thẳng ra, thực lực của Diệp Bất Quần so với Michael mạnh hơn một chút... nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi... hơn nữa hắn còn bị thương. Với một mình hắn là Thánh kỵ sĩ đối phó với ba Thánh kỵ sĩ khác, sao có thể chạy thoát?”

“Không phải một đấu ba.” Lão Khang cười khổ: “Là hai đấu ba! Tiểu Lô tiên sinh... ta vốn cũng từng là Thánh kỵ sĩ quang vinh trong Giáo đình!”

“Ngài?” Tiểu Lô nhìn người trước mặt: “Xin thứ lỗi cho sự nghi ngờ của ta... căn cứ vào những gì ta biết, Thánh kỵ sĩ sở trường về võ lực chứ không phải là ma pháp... nhưng trạng thái thân thể của ngài hình như...”

“Ta không hề nói dối... ta đã từng là một Thánh kỵ sĩ, bất quá đó là chuyện năm mươi năm trước.” Lão Khang ngồi thẳng người: “Chỉ có điều ta là một tội nhân, ta đã xúc phạm giáo quy cực kỳ nghiêm trọng trong Giáo đình, phạm phải tội nghiệt rất nghiêm trọng, sau đó ta bị tước đoạt vinh diệu của Thánh kỵ sĩ... trục xuất khỏi Giáo đình...” Lão nhẹ nhàng nhắc tay phải lên: “Ngài thấy tay phải của ta thế nào? Nó thiếu mất một ngón tay... trên ngón vô danh của ta vốn có một cái nhẫn, đó là biểu tượng mà Giáo hoàng ban tặng cho ta để chứng minh cho thân phận Thánh kỵ sĩ. Mỗi Thánh kỵ sĩ đều có một cái nhẫn như thế này, Lafayette hắn cũng có... nhưng mà, năm đó khi ta bị tước thân phận, ngón tay đó, cả cái nhẫn đó, đều bị chém xuống! Lão nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay cụt của mình: “Đây không những là sự trừng phạt đối với ta, đồng thời cũng là để ta nhớ kỹ thân phận tội nhân của mình! Ta bị đuổi ra khỏi Giáo hội, vĩnh viễn không thể đảm nhận bất kỳ một chức vụ nào trong Giáo hội.”

Tiểu Lô gật đầu: “Ta hiểu rồi... ngài cũng là một phần đồ của Giáo hội, đúng không?”

“Đúng vậy.” Lão Khang gật đầu: “Bởi vì ta cự tuyệt chấp hành mệnh lệnh của kỵ sĩ đoàn. Thủ hộ kỵ sĩ đoàn chúng ta mỗi một đời tổng cộng có bảy Thánh kỵ sĩ. Một khi có tổn thất, lập tức sẽ tuyển chọn chiến sĩ ưu tú nhất để bổ sung. Năm đó... ta phụng mệnh đi tiêu diệt một cứ điểm của Hắc Ám Hội Nghị, nhưng đối thủ của ta lại là hai huyết thân tay không tác sát, không có chút năng lực chiến đấu... Tiểu Lô tiên sinh, ta nghĩ ngài biết huyết thân là gì chứ?”

“Ta biết.” Tiểu Lô gật đầu: “Huyết thân là một tồn tại đặc thù trong chủng tộc Hắc Ám... ta từng tiếp xúc với một huyết thân, bọn họ bẩm sinh không có năng lực chiến đấu, nhưng lại sở hữu trí tuệ cao siêu.”

“Nhưng hai huyết thân mà ta gặp, không có tội nghiệt gì cả.” Giọng điệu Lão Khang rất bình tĩnh: “Sau đó ta biết, nơi đó cũng không phải là cứ điểm của Hắc Ám Hội Nghị. Bọn họ chỉ là hai người bình thường, khác biệt duy nhất với nhân loại bình thường chính là bọn họ có huyết thống của huyết thân mà thôi. Trừ điểm này ra, bọn họ giống như là người bình thường, sinh hoạt, công tác, kết hôn, nuôi dưỡng con cái như người bình thường... nhưng tội nghiệt duy nhất của bọn họ là huyết thống của bọn họ, bọn họ có huyết thống của chủng tộc Hắc Ám. Điều này đã trở thành tội nghiệt mà bọn họ phải bị giết! Ta cự tuyệt giết hai người đó, vi phạm mệnh lệnh của kỵ sĩ đoàn. Cho nên ta bị cho rằng là đồng tình với những sinh vật tội ác, bị tước đoạt sự vinh diệu của Thánh kỵ sĩ, thu hồi pháp lực thần thánh mà Thánh thiên sứ gia trì... trong ngũ khí của Lão Khang mang theo một tia bị thương.

Tiểu Lô thở dài, hắn không nói gì nữa.

Đây không phải là chuyện lạ.

Các cuộc đấu tranh bất kỳ liên quan đến tông giáo, thường thường đều tàn khốc đẫm máu, thậm chí là không còn nhân tính!

Nghĩ một chút, Tiểu Lô mới nói: “như vậy, Diệp Bất Quần, hắn cũng vì vi phạm giáo quy mà bị...”

“Đúng vậy?” Lão Khang lắc đầu: “Chuyện này có chỗ không giống! Hắn không phải chỉ đơn giản bị tước đoạt thân phận... hắn bị hạ lệnh xử tử! Xử tử vô điều kiện!”

Giọng nói của lão uy nghiêm, chậm chậm nói: “Ngài biết đó... trong Giáo hội vốn có tôn ti trật tự nghiêm ngặt, mà thân là Thánh kỵ sĩ, vốn có đặc quyền vô cùng ưu việt... Thánh kỵ sĩ thậm chí có một loại quyền lực gọi là ”quyền được miễn trừ“! Ý tứ của loại quyền lợi này là đại biểu cho việc thân là Thánh kỵ sĩ, cho dù phạm phải tội nghiệt gì đều có thể được miễn xá! Có thể không bị xử tử, có thể lưu lại tính mệnh! Chỉ có vi phạm tội nghiệt cực kỳ trọng đại như thập ác bất xá, Thánh kỵ sĩ mới bị lấy đi tính mạng!”

Hắn nhìn chằm chằm vào Tiểu Lô: “Căn cứ những gì ta biết, trong lịch sử cổ xưa của Giáo hội, Thánh kỵ sĩ bị tuyên bố tử hình tước đoạt sinh mệnh tổng cộng chỉ có hai người! Mà Lafayette chính là người thứ hai!”

“A, vậy rốt cuộc là tội nghiệt gì sẽ bị coi là nghiêm trọng và tuyên bố tử hình?” Tiểu Lô nhú mày.

“Ta không biết.” Lão Khang lắc đầu: “Trên lịch sử vị Thánh kỵ sĩ thứ nhất bị xử tử, tội danh của hắn được bảo mật nghiêm ngặt, tất cả tư liệu đều bị niêm phong, không ai biết hắn phạm phải tội gì!”

Tiểu Lô bĩu môi, cười khổ: “Chắc không phải là ám sát Giáo hoàng chứ?”

“Rất tiếc, không phải.” Lão Khang đột nhiên dùng một loại ngữ khí kỳ quái, hòa hoãn nói: “Trong lịch sử từng có một vị Thánh kỵ sĩ tự tay giết chết Hồng y đại giáo chủ sắp kế nhiệm Giáo hoàng... nhưng cho dù là loại tội nghiêm trọng như vậy, hắn cũng không bị phán tử hình, mà chỉ bị phán quyết là tước đi một số thân phận quyền lợi, sau đó bị giam cầm chung thân trên một hoang đảo!” Tiểu Lô hít sâu một hơi: “Cả tội giết giáo hoàng cũng có thể được miễn chết... tên Diệp Bất Quần này rốt cuộc đã làm ra chuyện gì! Đến nỗi để cho Giáo hội một lòng muốn giết hắn!”

Về mặt của Lão Khang đột nhiên trở nên phần nộ, cười sàu thâm: “Hắn thật sự có tội! Tội duy nhất của hắn chỉ sợ là đã khai quật ra một số chân tướng khiến người ta sợ hãi!” Lão chăm chú nhìn Tiểu Lô, đột nhiên hỏi một câu kỳ quái:

“Tiểu Lô tiên sinh, ta biết ngài không tin vào Thượng Đế.. nhưng ngài cho rằng Thượng Đế có thật sự tồn tại hay không?”

245. Chương 245: Lại Gặp Diệp Bất Quần

Tiểu Lô không có cách nào trả lời vấn đề này. Hắn vốn là một người tu hành, đương nhiên tin rằng một số thần tiên trong thần thoại đích thực có tồn tại. Nhưng Thượng Đế gì đó, dù sao...

“A a, cái đó và ta không cùng một hệ thống, ta là người Đông phương tu hành giả, tín ngưỡng của ta là Tam Thanh Đạo Tôn, còn Thượng Đế là gì, cái đó không cùng một bộ môn với ta... ha ha...” Tiểu Lô trả lời rất giảo hoạt.

Constantine nhắc cái chén ở trước mặt lên, uống một ngụm nước, thở dài, biểu tình trên mặt lão tựa hồ có chút kỳ quái, chậm rãi nói: “Thượng Đế nhân từ... cơ hồ mỗi một tín đồ trung thành đều cho rằng như vậy... hoặc là, ‘nhân từ’ dường như đã trở thành danh từ riêng của Thượng Đế. Trong Thánh kinh có nói ‘tín ngã giả đắc vĩnh sanh (người tin vào ta sẽ sống mãi)’... ta đã từng vô cùng tin tưởng những lời nói này, nhưng, hiện tại ta lại trở thành một người phản bội tín ngưỡng của chính mình... về điểm này, có lẽ so với Lafayette, ta mới là phần đồ chân chính.”

Khóe miệng lão lộ ra nụ cười diễu cợt, miệng thì thầm: “tín ngã giả đắc vĩnh sanh”... Không sai, sự nhân từ của Thượng Đế chỉ nhằm vào những người tín phụng hắn, nhưng những người không tín phụng thần linh, hoặc là dị giáo đồ thì sao? Dường như chưa bao giờ có được sự nhân từ... từ lịch sử văn minh của thế giới phương tây khuếch trương mà nói, dường như cũng là lịch sử mà tín đồ của Thượng Đế khuếch trương... từ Châu Âu tới Châu Phi, Bắc Mỹ, Nam Mỹ... tín đồ của Thượng Đế đã chinh phục toàn thế giới... đúng vậy, ta dùng từ ‘chinh phục’. Chinh phục đại biểu cho cái gì... giết chóc, máu tanh, tước đoạt, xâm lược, cướp bóc. Nên nói là ‘chúng ta’, bởi vì ta cũng từng là một phần tử của bọn họ! Chúng ta tới mỗi một nơi, chuyện đầu tiên là truyền giáo... hắc hắc, truyền giáo... ở Châu Mỹ. Chúng ta gần như là giết hết dân tộc bản địa, gần như là tiêu diệt hết tông giáo bản địa của bọn họ, sau đó, mới đem ‘quang huy’ của ‘Thượng Đế’ rải khắp đại địa, đem cái gọi là ‘văn minh’ truyền bá tới thế giới... chúng ta, mang thập tự giá và giáo dài kiếm

sắc, cười chiến mã, xuất phát từ Châu Âu tới Châu Á, tín đồ của Thượng Đế giết hại dị giáo đồ... ta không biết rốt cuộc là bọn họ có tội gì, tại sao lại bị giết hại... có lẽ tội nghiệt duy nhất của bọn họ chính là bọn họ không tín ngưỡng Thượng Đế, mà tín ngưỡng những thần linh khác. Cho nên, bọn họ phải bị chết! Phải bị tiêu diệt, phải bị giết hại?”

Constantine bởi vì nói quá nhanh mà bắt đầu ho mạnh, khuôn mặt lão vì kích động mà đỏ bừng, trong mắt lại bắn ra quang mang khác thường...

Tiểu Lô đưa tay ra, đặt lên cổ tay Constantine, một tia nội tức nhu hòa chạy qua. Constantine giật mình, chỉ cảm thấy một luồng tình cảm ấm áp nhu hòa từ cổ tay tràn lên, trong nháy mắt đã đi khắp thân thể, cơn đau ở ngực cũng dịu đi nhiều, cơn ho lắng xuống, lão thở ra một hơi, kinh ngạc nhìn Tiểu Lô: “Cảm ơn... đây là tiên thuật của Đông phương sao? Thật sự vô cùng thần kỳ, ngài là một ma pháp sư à?”

Tiểu Lô mỉm cười lắc đầu: “ở Đông phương, không có cái gọi là ma pháp sư. Bất quá, Constantine tiên sinh... ngài so với tượng tượng của ta còn phản nghịch hơn... thân đã từng là một tín đồ của Thượng Đế. Ta không nghĩ rằng ngài có thể có loại tư tưởng kỳ quái như vậy.”

“Bởi vì ta đã từng trải rất nhiều... hơn nữa đã nhìn thấy rất nhiều điều!” Constantine thở dài, trong mắt lộ ra bi thương: “Ta đã từng xuất thủ giết chết một số sinh mệnh không có sức phản kháng. Bọn họ không phải cái gọi là ma quỷ tà ác. Bọn họ cũng là sinh mệnh đang sống, bọn họ không từng phạm bất cứ tội gì, không làm ra chuyện sai lầm gì, sai lầm duy nhất là dòng máu đang chảy trong thân thể họ là thứ mà Thượng Đế không thích! Thượng Đế nhân từ... hừ. Chết tiệt! Loại nhân từ giả dối này, chỉ nhắm vào tín đồ của mình mà thôi, còn đối với những dị giáo đồ, hoặc là có chút uy hiếp đến quyền uy của... đó sẽ là sự lãnh khốc và tàn khốc không gì sánh được! ”Tín ngã giả đắc vĩnh sanh“... hắc hắc, nhưng trong Thánh kinh còn có một câu khác... ”ngoại trừ ta ra, không thể có bất kì thần nào khác!“ Ta đã từng một lần vì thánh kiếm trong tay mình mà cảm thấy hoang mang... vì thế ta cự tuyệt tiếp tục đảm nhiệm Thánh kỵ sĩ...” Constantine chậm chậm nói: “Lafayette là hảo bằng hữu của ta, hẳn là một người thiện lương chân thật, hẳn đồng tình với tao ngộ của ta, không hề giống như những kỵ sĩ khác thống hận hoặc là ghét bỏ ta...”

Lão đột nhiên ngừng ngữ khí, nói: “Ta thấy tâm tình ta hôm nay có phần mất kiểm chế, Tiểu Lô tiên sinh. Hiện tại, không biết ngài có nguyện ý vì bằng hữu của ta mà ra tay giúp đỡ hay không? Ta phải nói rõ rằng, điều này có thể mang tới cho ngài rất nhiều phiền phức... thậm chí là nguy hiểm! Ngài cũng biết, những tên gia hỏa mang thập tự giá đó, bọn chúng đối với dị giáo đồ không có chút nhân từ nào cả...”

“Ta bằng lòng” Tiểu Lô trả lời rất dứt khoát: “Ta tuy không thích phiền phức, nhưng ta chưa bao giờ sợ phiền phức... hơn nữa, phiền phức hình như lại rất thích tìm đến ta. Sau khi ngài nói nhiều như vậy, không biết có thể nói cho ta Diệp Bất Quần hiện tại đang ở đâu không?”

“Đây chính là ý của ta.” Sắc mặt Constantine trở nên ngưng trọng: “Hiện tại hẳn đang ở Trung Quốc, cách nơi này không xa. Chúng ta không cách nào để nán lại, cả Châu Âu đều là phạm vi thế lực của Giáo hội, chúng ta chỉ có thể tới phương đông, vì nơi này mới là nơi lực lượng của Giáo hội yếu nhất. Những tên gia hỏa đó mặc dù có thể đuổi theo, nhưng dù sao cũng không dám làm ra chuyện gì quá giới hạn ở phương đông, ta nghĩ một số cấm lệnh liên quan tới Đông phương trong Giáo hội ngài cũng biết một ít.”

“Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?” Tiểu Lô đứng dậy: “Bây giờ ta cùng ngài đi tìm Diệp Bất Quần.”

Hắn đột nhiên cười cười, nói: “Hắn không trực tiếp tới tìm ta, mà lại để ngài đến trước, có lẽ cũng vì không dám quá tín nhiệm ta.”

Tiểu Lô nói ra những lời này, Constantine không hề có chút xấu hổ, ngược lại rất thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy, xin ngài thông cảm cho sự cẩn thận của chúng ta. Hiện tại tính mạng của chúng ta giống như chỉ mảnh treo chuông (nguyên văn là đi trên dây). Đồng thời, vì hắn nắm rõ một số thứ phi thường trọng yếu, Giáo hội dường như đã phái ra toàn bộ lực lượng có thể huy động để truy sát hắn... bất kì một sự sơ xuất nào đều có thể tạo thành tử vong cho chúng ta. Có lẽ sinh mệnh của chúng ta không đáng để lưu ý, nhưng hắn nhất định phải bảo tồn được thứ mà hắn đang nắm giữ, vì đó là chân tướng duy nhất!”

“Ta không hề trách cứ ý tứ của các người.” Tiểu Lô cười nhẹ: “Dù sao trước kia lập trường của ta và Diệp Bất Quần không thể hoàn toàn coi là bằng hữu, hẳn không dám tin tưởng ta cũng là chuyện bình thường.”

“Không, hần tin tưởng ngài.” Constantine cười cười: “Hần nói với ta, nếu trên thế giới này còn có một người có thể giúp hần thì đó chính là ngài. Hần nói ngài là một người phi phạm. Ngài nhìn tuy so với đại đa số người khác thì cọt nhả hơn, nhưng ngài đích thực là người coi trọng tình cảm. Hơn nữa, trong những bằng hữu mà hần biết, duy chỉ có ngài mới có thể có lực lượng đối địch với Giáo hội.” Lão cười cười, nói: “Người chân chính không dám tin ngài là ta, bởi vì ta không hề quen biết ngài.”

Tiểu Lô không nói gì, chỉ vỗ lên vai Constantine.

Điều khiển cho Tiểu Lô bắt ghe là Diệp Bất Quần lại ở ngay Nam Đô!

Sau một giờ. Tiểu Lô và Constantine tới một bến sông ở ven thành phố Nam Đô, nơi đây là một bến sông rất cổ xưa nằm ở ven khu vực Nam Đô. Chung quanh có một ngư thôn, trên bến sông đều là những ngư thuyền...

Đồng thời, Tiểu Lô cũng biết, danh tiếng của bến sông này không tốt lắm, nơi này dường như là nơi mà hắc đạo thích nhất để buôn lậu vượt biên. Vì nơi đây cách nội thành khá xa, hơn nữa người trong thôn ở ven bờ rất hỗn tạp.

Đi vào bến sông, nơi này có rất nhiều ngư thuyền đang đỗ. Còn có không ít ngư dân không có nhà cửa, lấy thuyền làm nhà, nhiều thuyền đỗ ở ven bờ được cải tạo thành thuyền để ở.

Trên thuyền móc vải bạt, vải buồm, còn có mỏ neo đã rỉ sét, đồng thời còn có ngư phụ tráng kiện đang đang cầm thùng nước quay về, thậm chí còn có phụ nữ ăn mặc giản dị đang bế con trẻ đi vứt rác, ven bờ lại có những đứa trẻ trần truồng đang bơi lội, nghịch nước.

Có thể nói. Nơi đây là một khu bần cùng cách xa thành phố Nam Đô.

Đi lên một thuyền đánh cá được cải trang thành thuyền ốc, Constantine chậm rãi nói: “Chính là nơi này.”

Tiểu Lô nhìn chiếc thuyền bằng bần thỉu ở trước mặt, còn có mùi tanh mặn mặn thốc vào mặt. Vải che trên mũi thuyền đen sì, mơ hồ như còn rách lỗ chỗ.

Chính là nơi này?

“Bọn ta vượt biên, không có thân phận hợp pháp, cho nên chỉ có thể sống ở đây.” Costantine thở dài.

Một tấm gỗ đơn giản được dựng làm cửa, Tiểu Lô đẩy ra bước vào.

Khoang thuyền rất thấp, không thể đứng thẳng người, nên chỉ có thể khom mình xuống. Khoang thuyền cũng rất nhỏ, không sáng sủa cho lắm, chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được nơi này chỉ khoảng năm sáu mét vuông, bên cạnh đặt một cái giường nhỏ, khăn trải giường bần thỉu, trên giường có một người đang nằm.

Hai người vừa bước vào, trong khoang thuyền lập tức lộ ra vẻ vô cùng chật chội, Constantine quay người đóng cửa lại, bước đến ngồi xuống trước giường, thấp giọng nói: “Lafayette, chúng ta tới rồi.”

Người trên giường rên khê một tiếng, hình như không nghe rõ thanh âm của Constantine.

Tiểu Lô bước tới, cúi người xuống, hần nhìn thấy mà trong lòng không khỏi sinh ra vài phần chua xót...

Người trước mặt, thực sự là Diệp Bất Quần sao?

Chính là cái tên gia hỏa tướng mạo anh tuấn, luôn luôn nở nụ cười tao nhã lịch sự đó sao? Là nam nhân thân hình cao gầy, đầy vẻ trí thức?

Diệp Bất Quần trong ký ức, mặc dù Tiểu Lô cũng từng có một khoảng thời gian nhìn hần không thuận mắt, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Diệp Bất Quần là một nam nhân rất có mị lực. Nụ cười và nhãn thần của hần rất ôn hòa, rất trong sáng, đồ mà hần mặc không bao giờ hoa lệ, nhưng lại rất đơn giản thoải mái, ngón tay của hần thon dài, móng tay vĩnh viễn được cắt sửa sạch sẽ...

Nhưng nam nhân đang nằm trên giường, chỉ từ khuôn mặt có ngũ quan rõ nét có thể mơ hồ nhìn ra đó chính là Diệp Bất Quần anh tuấn. Nhưng hần đã gầy đi nhiều, hai gò má hõm vào, sắc mặt trắng xanh tiêu tụy, đầu tóc rối loạn, râu ria xồm xoàm, đôi môi đã nứt nẻ mím chặt lại, khóe miệng mơ hồ mang theo

vài phần thống khổ, đôi mắt vốn lấp lánh mục quang ôn hòa lúc này dường như không mở ra nổi, trong đôi mắt đang híp lại, mục quang có vẻ rất mờ đục.

Trên người hắn mặc một bộ quần áo có chút bạc màu vàng ố, đắp khăn trải giường đầy mùi cá tanh, trước ngực hắn quần một dải băng, bên trên còn có vết máu thấm ra.

Đôi tay quắp chặt trước ngực, ngón tay vẫn thon dài như trước, nhưng móng tay lại đầy bùn bẩn. Hắn hít thở nặng nề, Tiểu Lôi nghe thấy là biết, ngực hắn đã bị thương, chỉ sợ đã tổn hại đến phổi.

Tiểu Lôi hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, thấp giọng nói: “Diệp Bất Quần, ngươi còn nhớ ta chứ?”

Diệp Bất Quần cố gắng mở mắt, ánh mắt của hắn chiếu lên mặt Tiểu Lôi, giây phút đó, mắt hắn lộ ra mục quang vui mừng, lập tức rạch phá phiến mờ đục, chậm chậm mở to ra, khoé miệng lộ ra nụ cười vui mừng xen lẫn thanh thản, trầm giọng nói một câu: “Thượng Đế a, ngươi cuối cùng cũng đến rồi.”

Tiểu Lôi mỉm cười: “Ta không phải là Thượng Đế gì đó. Sao, hiện tại ngươi vẫn còn tin vào Thượng Đế ư?”

Trong mắt Diệp Bất Quần lóe lên tia thống khổ, khoé miệng cố gắng lộ ra một nụ cười khổ: “Quen rồi.”

Tiểu Lôi nhè nhẹ vỗ hắn: “Thương thế của ngươi rất nặng, ta trước tiên xử lý thương thế cho ngươi. Những chuyện khác, chờ chút rồi hẵng nói.”

Hắn nhìn Constantine: “Thương thế của hắn rất nặng, các người vì sao không đi tìm bác sĩ?”

“Chúng ta không có thân phận hợp pháp, thương thế nặng như vậy nếu đến bệnh viện, chỉ sợ lập tức sẽ bị cảnh sát biết... bọn ta vượt biên, một khi bị nhà nước bắt được sẽ thông tri về nguyên quán. Thế lực của Giáo hội rất cường đại, nếu để bọn chúng tìm được bọn ta, với tình cảnh hiện tại của bọn ta, chúng chỉ cần phái một Thánh kỵ sĩ thì có thể dễ dàng ám sát chúng ta rồi.” Ngữ khí của Constantine có chút bị thương: “Chúng ta đều đã thụ thương, mất đi thánh lực gia trì, không thể tự liệu thương, hơn nữa hắn bị thương rất nặng, ngay cả một pháp thuật trị liệu đơn giản cũng không thi triển ra được. Còn ta, ta năm đó khi bị trục xuất ra khỏi Giáo hội, đã bị tước đoạt năng lực sử dụng pháp thuật.”

“Được rồi, bây giờ ta đã đến, ta sẽ trị thương cho hắn.” Tiểu Lôi nhìn hắn: “Nơi này chật chội quá, ngươi trước tiên ra ngoài trong chốc lát. Ta kiểm tra thân thể cho hắn một chút.”

Constantine gật đầu, bước ra ngoài.

Tiểu Lôi lại ngồi xuống cạnh giường, thấp giọng nói: “Lão Diệp, ngươi trước tiên đừng nói gì, ta muốn kiểm tra thương thế của ngươi.”

Diệp Bất Quần gật đầu, nhắm mắt lại.

Tiểu Lôi lật quần áo và khăn trải giường trên người hắn lên, sau đó tay nhẹ nhàng quét qua, liền cắt đứt vải băng trước ngực hắn, nhìn vào không khỏi có chút giật mình.

Trên cơ nhục ở trước ngực Diệp Bất Quần, có một vết thương rất đáng sợ, vết thương giống như dùng lợi khí cắt ra, cơ nhục tách ra hai bên, huyết nhục lẫn lộn, càng khiến người ta kinh ngạc hơn là.

“Kỳ quái, thương thế của ngươi đã bao nhiêu ngày rồi.”

“...chín ngày...” Diệp Bất Quần thở dài.

“Chín ngày?” Nhưng vết thương giống như... giống như vừa mới bị cắt ra? Vết thương không có chút dấu vết nào khép lại!”

246. Chương 246: Thánh Lực Gia Trì

Tiểu Lôi gật đầu, trong lòng thầm nói một câu tà môn, quả nhiên có thể cảm ứng được trên vết thương mờ hồ có một tia năng lượng ba động.

“Thánh lực... ..” Tiểu Lô cười cười, vươn một tay, nhẹ nhàng niết dấu tay, đầu ngón tay bức ra một tia kim quang nhàn nhạt, chậm rãi xoa nhẹ vết thương trước ngực Diệp Bất Quần.

“Hừm!” Diệp Bất Quần đột nhiên thấp giọng rên nhẹ một tiếng, mặc dù hẳn hiển nhiên là đang cố gắng kiềm chế, nhưng bộ dáng tựa hồ cực kỳ thống khổ.

Tiểu Lô trong lòng trầm xuống: “Sao thế?”

“Không có gì... đau chút thôi.” Trên mặt Diệp Bất Quần lộ ra vẻ cười gượng, mồ hôi hắt đầy đầu, gương mặt cơ thể đều có chút vằn vẹo, hiển nhiên là không chỉ “có chút” đau, mà là đã đau tới cực điểm.

Đơn chưởng Tiểu Lô đưa ngang trước ngực, trong miệng lặng lẽ niệm một câu khẩu quyết, sau đó quay về phía vết thương trước ngực, khẽ thổi một hơi.

Đây là tiên gia sở học “Sinh cơ hợp dữ thuật” của hắn, đừng nói là bị thương bình thường, thậm chí có thể cứu sống cả người chết.

Thế nhưng một hơi thổi tới vết thương của Diệp Bất Quần, hắn bỗng nhiên vằn vẹo thân thể, hét to một tiếng, trên trán mồ hôi hột từng hạt liên tục rơi xuống, bàn tay dùng sức nắm lấy ga trải giường, móng tay thậm chí cũng chọc thủng bàn tay.

“Chuyện gì xảy ra?” Tiểu Lô cả kinh, hẳn rõ ràng đã thấy một tia năng lượng lưu động trên vết thương của Diệp Bất Quần đã bị một hơi tiên khí của mình làm mất đi, nhưng ngược lại vết thương của Diệp Bất Quần lại nứt toác ra một chút, máu tươi chảy ra rò rỉ.

“Người cảm thấy thế nào?” Tiểu Lô nắm cổ tay của Diệp Bất Quần.

Diệp Bất Quần mạnh mẽ hít vào một hơi, miễn cưỡng cắn răng nói: “Thánh lực tựa hồ đã tan biến..... nhưng mà, ta cảm thấy rất đau..... không giống như là sự đau đớn của vết thương, mà là..... mà là..... người vừa rồi thổi vào ta một hơi, ta tựa hồ cảm thấy..... linh hồn phảng phất như thành linh bị hỏa thiêu một chút..... không phải cảm giác đau của thân thể..... rất kỳ quái.....”

“Chuyện gì xảy ra đây?” Sắc mặt Tiểu Lô ngưng trọng, đột nhiên hai tay hợp lại, hai ngón trỏ vươn ra, trong miệng niệm một câu khẩu quyết, sau đó điểm một cái lên vết thương trước ngực của Diệp Bất Quần.

Một đạo kim quang từ đầu ngón tay bức ra, thế nhưng điểm lên trên vết thương của Diệp Bất Quần, lại đột nhiên..... xì xì hai tiếng. Vết thương lại toát ra khói đen nhẹ, dường như kiểu cái gì đó bị thiêu.

Tiểu Lô lại càng hoảng sợ. Mắt thấy Diệp Bất Quần cơ hồ đau muốn ngất đi, hắn nhanh chóng dùng tay, dùng sức đè lên nhân trung của Diệp Bất Quần, Diệp Bất Quần mới yếu ớt tỉnh lại, hắn mở mắt, cười khổ nói: “Tiểu Lô, chẳng lẽ ngươi muốn giết ta sao? Pháp thuật của ngươi làm ta đau quá đó.”

Tiểu Lô nhướng mày: “Chuyện gì xảy ra đây? Pháp thuật của ta là hàng thật đúng giá. Đừng nói là một vết thương tích, cho dù là người thường cơ nhục trên cánh tay mất hết, chỉ còn lại xương trắng, ta đều có thể phục nguyên cho hắn.”

Tiểu Lô không dám thi triển pháp thuật nữa, chỉ dùng phép nhận huyết trong võ học, điểm xuống hai huyết vị chung quanh vết thương của Diệp Bất Quần, làm giảm máu tươi chảy ra, sau đó đơn giản dùng vải xô giúp hắn băng bó một chút, xem như xử lý qua loa một chút.

Diệp Bất Quần đau đến mức mặt đầy mồ hôi, cười khổ nói: “Lôi, ngươi thật sự không phải là thầy thuốc tốt đạt yêu cầu.”

Tiểu Lô cũng cười khổ: “Đó là bởi vì thân thể ngươi có chút cổ quái, pháp thuật này của ta không biết đã trị cho bao nhiêu người. Ta cũng đã tự trị cho chính mình.”

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên: “Liệu có phải vì ngươi là người phương Tây hay không..... cho nên pháp thuật của phương Đông chúng ta.....” mới nói đến đây, hắn lắc đầu: “Cũng không đúng, ta nhận tên đồ đệ là người phương Tây, lúc hắn theo ta học pháp thuật thụ thương, chính ta dùng pháp thuật điều trị tốt mà.”

Diệp Bất Quần nhắm mắt suy nghĩ một chút, đột nhiên thấp giọng nói: “Ta biết rồi.”

“Cái gì?”

Diệp Bất Quần chậm rãi mở mắt, ngữ khí của hắn có chút đau khổ: “Bởi vì ta là Thánh kỵ sĩ! Cho nên pháp thuật của người không thể trị liệu cho ta.”

Hắn hít một hơi, cố nén thống khổ, nói: “Thân là Thánh kỵ sĩ, cũng từng trải qua Thánh lực gia trì thân thể của Thánh thiên sứ, không chỉ mượn lực lượng của Thánh thiên sứ cường đại, đồng thời Thánh lực gia trì, cũng sẽ làm sạch thân thể và linh hồn chúng ta, trên linh hồn chúng ta lưu lại ấn ký của Thánh thiên sứ, để chúng ta lánh xa tất cả thương tổn của lực lượng ma quỷ. Đối với chúng ta mà nói, tất cả dị giáo, đều là ma quỷ! Cho nên, cũng bao hàm cả Đông phương tiên pháp ở bên trong, đối với chúng ta mà nói, đều thuộc về lực lượng của ma quỷ.”

Đối hơi xong, hắn miễn cưỡng cười nói: “Đương nhiên, cái loại gia trì này cũng không phải là vạn năng, nếu lực lượng của địch nhân mạnh hơn ta, vẫn có thể thương tổn ta, nhưng mà, nếu là nói trị liệu..... ma pháp trị liệu của người không cách nào sản sinh tác dụng đối với thân thể ta, bởi vì trong cơ thể ta có ấn ký của Thánh thiên sứ..... xung đột với năng lượng của người.”

“Nói cách khác, ta chỉ có thể thương tổn người, có thể giết người, mà lại không thể trị liệu cho người ư?” Tiểu Lôi cười khổ: “Rốt cuộc cái gia trì này? Cuối cùng là giúp các người hay là hại các người hả?”

Diệp Bất Quần cũng cười, giọng nói của hắn rất yếu nhược: “Chuyện này chỉ có trời biết, dù sao ai cũng không nghĩ được, một vị Thánh kỵ sĩ sẽ được lực lượng ma quỷ trợ giúp..... hắc hắc.....”

Ánh mắt hắn phát ra càng có chút tan tác, rốt cục không chịu đựng được, mơ hồ như muốn ngất đi, Tiểu Lôi nhíu mày nói: “Làm sao bây giờ?”

Diệp Bất Quần hô hấp nặng nhọc, giãy dụa nói: “Cũng may người vừa rồi mới làm phép thuật, đã đem Thánh lực Michael lưu lại trong cơ thể ta triệt đi mất, bây giờ vết thương của ta chẳng khác nào thương thế bình thường, cũng có thể từ từ mà chữa trị..... ta nghĩ..... người tốt nhất kiếm cho ta một vị thầy thuốc..... ngữ khí của hắn đột nhiên trở nên rất cổ quái, cười khổ nói: “Nếu không, ta sợ ta không chịu được.....”

Nói xong, mắt hắn đã nhắm lại.

Tiểu Lôi bị dọa cho hoảng sợ, nhanh chóng thăm dò hô hấp của hắn, còn tốt, chỉ là đau đến ngất đi.

Linh hồn trong thân thể của Diệp Bất Quần đã có ấn ký của Thánh thiên sứ, xung đột với pháp thuật phương đông. Tiểu Lôi không dám thi triển pháp lực gì với hắn nữa, ngay cả một ít linh đan thánh dược trên người cũng không dám cho hắn ăn.

Thầy thuốc?

Tiểu Lôi trong lòng hơi động, lấy ra một cái điện thoại mang từ nhà theo.

“Alô? Tiểu Thanh à..... ta cần nàng giúp ta làm một việc! Cái tên đồ đệ của ta, Tiểu Bạch ở đâu? Ta bây giờ muốn hắn giúp ta làm việc! Ừ, nàng lập tức đi tìm hắn, sau đó dẫn hắn tới gặp ta! Địa chỉ là..... bảo hắn mang theo toàn bộ dụng cụ chữa bệnh, nơi này ta có một bệnh nhân trọng thương! Tốt lắm, không cần hỏi nhiều, phải nhanh lên!”

Tiểu Lôi làm xong việc này, đưa tay dò xét hơi thở của Diệp Bất Quần và mạch đập của hắn.

Còn tốt, mặc dù bị thương rất nặng, thế nhưng Diệp Bất Quần đã từng là Thánh kỵ sĩ. Thân thể của hắn phi thường kiên trì, cho nên còn có thể chịu được.

Nhưng ngay lúc này, Tiểu Lôi đột nhiên cảm giác được một tia báo động.

Trong tai mơ hồ nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm của một đạo kinh phong, trong gió mơ hồ còn có tiếng kêu đau đớn của Constantine!

Trong mắt Tiểu Lôi ánh lên một tia tinh quang, trên người trong nháy mắt lóe lên một vòng tiên khí, dùng thân thể bảo hộ Diệp Bất Quần ở trên giường, bên tai liền nghe thấy một tiếng nổ “ầm”!

Vụn gỗ bay tán loạn.

Bốn phương tám hướng chung quanh có bảy tám đạo phong nhận đem cả khoang thuyền chém nát bảy, khoang thuyền cơ hồ bị nhấc lên, phong nhận kia toàn bộ chém về phía Tiểu Lô. Tiểu Lô “hắc” một tiếng, nhất thời một mảng kim quang trên người, bảo hộ ở cự ly ba mét quanh thân.

Vù vù vù vù vài tiếng, trên người Tiểu Lô liên tục bị chém bảy tám phát, nhưng mà không thể làm hắn bị thương.

Giờ phút này khoang thuyền tất cả đã bị chém nát bảy, cơ hồ thành cái sân phơi lộ thiên. Tiểu Lô phóng mắt nhìn lại, liền nhìn thấy bên ngoài đã có bốn người đứng ở bốn góc.

Trong đó một người đối mặt với Tiểu Lô, người này dáng người cao gầy. Một tay nhẹ nhàng cầm một thanh thập tự thánh kiếm màu bạc, mặt khác một tay lại nắm chặt cổ một người. Cái người bị hắn nắm cổ quỳ trên mặt đất kia, chính là Constantine.

Người này cười âm trầm. Hắn có mái tóc dài màu vàng, sống mũi cao, hốc mắt hơi lõm vào, con ngươi xanh biếc, đúng là người phương Tây. Chỉ là khuôn mặt của hắn, Tiểu Lô cũng đã thấy qua.

“Michael!” Tiểu Lô cười lạnh một tiếng.

Nam nhân trước mặt, không ngờ chính là tên Thánh kỵ sĩ từng đánh lén Tiểu Lô trong khu trò chơi! Lúc đó pháp lực Tiểu Lô thấp kém, từng bị hắn đánh cho rất thảm.

“Michael?” Nam nhân này lại cười cười: “Ngươi là ai? Lại có thể biết được Michael? Rất không phải, ta không phải là Michael, tên của ta là Andre! Là Thánh kỵ sĩ đến từ Giáo đình Vatican!”

Constantine đang quỳ dưới chân hắn đột nhiên dùng thanh âm yếu ớt kêu lên: “Cẩn thận, hắn là..... huynh đệ song sinh của Michael.”

Andre cười cười, khẽ buông lỏng Constantine, ngữ khí nhu hòa: “Constantine sư phụ, ngươi phản bội Giáo hội, trợ giúp phản đồ Raphael*, đã là tội lớn! Bây giờ lại còn cấu kết với một dị giáo đồ phương đông!!”

(* nguyên là Lafayette (tên Âu của Diệp Bất Quân), bắt đầu từ chương này sẽ đổi thành Raphael cho giống tên các Thiên sứ hay các Tổng lãnh thiên thần-Archangel)

Thanh âm của hắn rất nhẹ nhàng, không mang theo một chút sát khí nào, nhưng mà rơi vào tai người, nghe xong trong lòng lại mơ hồ có chút phát lạnh.

Constantine cười lạnh một tiếng: “Ta từ lâu đã không phải là người của Giáo hội, tội với không tội cái gì chứ!”

Andre cười càng thêm ôn hòa: “Lời này của ngươi, giữ lại nói cho tài phán sở đi.”

Tiểu Lô thở dài: “Ta hiểu rồi, ngươi tới bắt Raphael ư.....” Hắn lắc đầu lia lịa, nhìn Andre, nhú mày nói: “Từ lúc nào, lá gan mấy tên phương Tây các ngươi lại lớn như vậy! Nơi này không phải là Vatican, hơn nữa không phải là châu Âu! Ghét nhất các ngươi mấy tên gia hỏa này, chạy đến phương đông càn quấy, thật sự tưởng rằng Đông phương là nơi các ngươi có thể làm càn làm ẩu sao?”

Andre chậm rãi đi lên một bước, thấp giọng nói: “Mặc kệ ngươi là ai, nhiệm vụ của ta cũng không phải bắt Raphael về, mà chính là giết chết hắn!”

Tiểu Lô nhún vai, chỉ vào ba người đứng xung quanh.

Ba người kia toàn thân đều là trường bào màu đen, phẳng phất như nhân viên thần chức Giáo hội trong phim.

“Các ngươi cũng là Thánh kỵ sĩ sao?”

Andre cười lạnh nói: “Bọn họ không phải là Thánh kỵ sĩ, mà là chấp sự của tài phán sở. Hai gia hỏa này một tên trọng thương một tên đã thành phế nhân, đâu còn cần nhiều Thánh kỵ sĩ đến như vậy.”

Tiểu Lô thở dài, bộ dáng tựa hồ có chút tiếc rẻ: “Đáng tiếc đáng tiếc..... tính cả ngươi, Thánh kỵ sĩ các ngươi, ta đã nhìn qua bốn người rồi. Ta vốn tưởng rằng hôm nay có thể gặp đủ bảy Thánh kỵ sĩ, đáng tiếc không có a.....”

Andre nhú mày nói: “ngươi là ai?”

“Tên ta, gọi là Tiểu Lôi. Ta nghĩ trong Giáo hội các ngươi phải biết ta một loại nhân vật thế này chứ?”

Andre thoáng suy nghĩ một chút, lập tức cười cười, tựa hồ có chút khinh thường: “Ngươi chính là Tiểu Lôi? Hừ, phải rồi..... trước đây Michael đã từng đến Trung Quốc gặp ngươi..... ngươi tựa hồ là bại tướng dưới tay hắn mà..... xin lỗi, tiếng Trung của ta không tốt lắm, ta nghĩ ta không nói sai chứ.”

“Không khác lắm.” Bộ dáng Tiểu Lôi cười rất khoái trá: “Lúc đầu cái tên huynh đệ Michael kia của ngươi, đánh ta rất thê thảm..... ta vốn muốn tóm hắn đánh một trận vào mông, hiện đang suy nghĩ, không tìm được hắn, đánh ngươi cũng là giống nhau á.”

Andre có phần không nhin được, quát: “Chúng ta không thể dừng lại quá lâu, trước hết nhanh động thủ giết hắn đi!”

Ba hắc y chấp sự tài phán sở nhận được mệnh lệnh của Andre, lập tức bay đến gần. Bọn chúng xuất thủ chưởng ra, chưởng tâm đều mơ hồ phát ra một vòng bạch quang thánh khiết.

Trong mắt Tiểu Lôi hiện lên vẻ khinh miệt, thân thể của hắn tựa hồ bắt đầu lay động, sau đó liền nhìn thấy một thân ảnh phảng phất lóe lên vài cái trong nháy mắt, trong tai chợt nghe thấy ùng ùng ùng ba thanh âm.

Ba hắc y chấp sự liền cảm giác được thân thể chấn động, dường như cùng lúc có nhân ảnh nào đó chớp động qua, Tiểu Lôi lại như vẫn đứng tại chỗ, động cũng không động một cái, ngược lại như kiệt lực đuổi đuổi tay, bộ dạng uể oải cười nói: “Ồ, các ngươi như thế nào còn chưa tới?”

Mục quang Andre bỗng đánh lại.

Ba chấp pháp sư kia đã cứng đờ tại chỗ đó rồi, từng người vẫn đang bảo trì động tác hướng về phía trước, biểu tình trên mặt vẫn duy trì chiến ý lạnh lùng, giống như tượng gỗ, nhưng trong mắt lại tràn đầy hoảng sợ!

Andre lui về phía sau một bước, đưa thập tự trảm kiếm ra, trầm giọng nói: “Ngươi quả nhiên có chút bản lĩnh, đó là tiên pháp của Đông phương sao?”

“Ngu ngốc. Ngay cả Định Thân pháp cũng không biết sao?” Tiểu Lôi cười cười.

Andre hừ một tiếng, hai tay giơ trảm kiếm lên, hét to một tiếng, một đạo quang mang nhũ bạch hiện lên, tản ra kiếm khí thánh khiết quang mang âm âm dữ dội bắn tới.

Một tiếng nổ âm, cả thuyền đều bị nổ đến nát bấy, giờ phút này mặc dù là ban ngày, nhưng vừa rồi nơi này có một tràng tiếng động kịch liệt, sớm đã kinh động đến người xung quanh. Nơi này vốn là địa phương long xà hỗn tạp, thường có hắc bang giao dịch ở nơi này, thậm chí ác chiến bằng hỏa lực, cho nên ngư dân xung quanh vừa nghe thấy động tĩnh, đều vội vàng trốn vào trong thuyền, không dám ra ngoài.

247. Chương 247: Bí Mật Kinh Khủng Nhất

Ánh mắt Andre chợt nheo lại, hắn vận người quay lại, trở tay một kiếm hoành không chém tới, động tác của hắn dường như lưu lại một chuỗi tàn ảnh, biểu hiện tốc độ kinh người.

Nhưng một kiếm này vẫn thất bại! Quang mang kiếm khí trên mũi kiếm, dẫn theo một đạo kinh phong lẫm liệt, đem vài buồm trong phạm vi trên thuyền cắt nát hết, nhưng đằng sau đến nửa cái bóng cũng không thấy đâu!

“Ma, ma quỷ! Ngươi là ma quỷ!” Sắc mặt Andre đại biến, hốt nhiên tìm thập tự kiếm trước ngực, trường kiếm chỉ lên bầu trời, trong miệng rất nhanh niệm động liên tiếp một tràng chú ngữ.

Tiểu Lôi đã đáp xuống phía xa xa, hắn nhẹ nhàng ôm Diệp Bất Quần đặt trên mặt đất, cười lạnh lùng: “Me! Đánh không lại người ta, thì nói người ta là ma quỷ! Con mẹ nhà ngươi mới là ma quỷ! Phế vật!”

Trên người Andre thỉnh thoảng tỏa ra một đoàn bạch sắc quang mang thánh khiết, khí thể của hắn bỗng nhiên tăng lên vài lần, toàn thân bao phủ một đoàn bạch sắc khí diễm, dường như hỏa diễm đang hùng hực thiêu đốt, ngay cả hiện tại đang là ban ngày, nhìn qua cũng cực kỳ chói mắt!

Biểu tình trên khuôn mặt hắn thần thánh trang nghiêm, trong mắt chợt lóe lên một tia mực quang lãnh khốc, thanh âm cũng trở nên trống rỗng hùng hậu: “Tà ác dị đoan, chịu chết đi! Ta Thánh kỵ sĩ Andre, kế thừa thánh lực gia trì của Thiên sứ Uriel vĩ đại! Ta sẽ chém ngươi dưới kiếm này!”

Khí diễm trên người hắn phảng phất như một bạch sắc hỏa cầu. Hắn đứng đó, giống hệt thiên thần.

Tiểu Lôi động tâm.

Đây là thánh lực gia trì trong truyền thuyết sao? Khí thể đích xác rất mạnh, giống như pháp lực trong sát na tăng vọt lên rất nhiều trông bộ dạng cũng không kém.

Bất quá, bộ dạng này thật ra khá giống đám Hấp huyết quỷ của Hắc Ám Hội Nghị, chỉ có điều, năng lượng của Hấp huyết quỷ thì màu đen, còn thánh lực gia trì lại là màu trắng.

“A, tạo ra động tĩnh lớn như thế, trên người lại phát quang? Ha ha, ngươi định làm tiểu vũ trụ bộc phát sao?” Tiểu Lôi cười nhạo, nhưng trong lòng lại âm thầm giới bị. Khí diễm của đối phương tăng mạnh, giờ phút này linh giác của hắn tỏa ra, tự nhiên có thể cảm nhận được lực lượng của Andre mạnh yếu thế nào. Thực lực bộc phát lúc này của hắn, cơ hồ đã bằng với pháp lực của một cao thủ tu hành giả Tu pháp kỳ trung kỳ Đông phương.

Càng thêm khiến cho hắn hơi kinh ngạc là cỗ năng lượng trên người Andre, một đoàn bạch sắc khí diễm đẹp đẽ, mơ hồ mang theo vài phần quang huy thần thánh, làm cho Tiểu Lôi cảm thấy phi thường thoải mái.

“A -!” Biểu tình trên mặt Andre tựa hồ có chút thống khổ, thân thể hắn cơ hồ đã biến thành một đoàn hỏa diễm, hòa lẫn với ánh thái dương trên bầu trời, thập tự trăm kiếm trong tay giống như một con hỏa long đang bốc cháy hùng hực chỉ vào Tiểu Lôi: “Dị đoan, đi chết đi!”

Khi hắn phát ra chữ cuối cùng, Tiểu Lôi liền cảm thấy trong nháy mắt trước mặt như có một đạo bạch quang chói mắt lóe lên. Cơ hồ trong một sát na, đã tới trước mặt!

Đồng tử Tiểu Lôi chợt co lại, trong nháy mắt con hỏa long bạch sắc đã trở nên rất lớn, hắn liền khởi song chưởng
Ầm!!

Một đạo thập tự kiếm khí lớn gấp ba lần lúc đầu, kiếm khí chém thẳng lên song chưởng Tiểu Lôi, giống như một vầng trăng non từ trên trời giáng xuống, ổng tay áo Tiểu Lôi trong nháy mắt đã bị thiêu rụi, cơ hồ ngay cả một mảng bụi cũng không chừa lại. Cánh tay hắn phơi bày, lấy da thịt nặng kháng một kiếm của Thánh kỵ sĩ!

Trong khoảnh khắc đó, trong mắt Andre rõ ràng nhìn thấy thập tự kiếm khí tụ tập toàn bộ lực lượng toàn thân của mình, phát ra một đoàn quang mang chói lọi, trong nháy mắt đã nuốt chửng thân ảnh Tiểu Lôi.

Đánh trúng rồi!

Trong lòng Andre nổi lên một trận hưng phấn.

Hắn không biết tại sao mình lại hưng phấn như vậy dựa theo thực lực của địch nhân này biểu hiện trong trận chiến với Michael lúc đầu thì xem ra mình hoàn toàn không cần phải kiêng kỵ hắn như thế. Nhưng vừa rồi tốc độ đáng sợ đó của hắn

Cơ hồ cho tới giờ chưa từng có một địch nhân nào lại khiến cho hắn, Andre, Thánh kỵ sĩ vĩ đại, kế thừa thánh lực gia trì của Thiên sứ chiến sĩ Uriel, phải xuất ra toàn bộ năng lượng, dụng toàn bộ năng lượng bất buộc phát ra “thập tự thánh quang kiếm”!!

Nếu đem thời gian lúc này chỉnh chậm lại nhiều lần, có thể nhìn thấy rõ ràng, một đạo kiếm khí bắn tới, lập tức dường như xé rách không khí chung quanh, không gian mơ hồ vặn vẹo dưới áp lực cao, kiếm quang đi tới đâu, kinh khí bắn ra đến đâu, phá hủy hết sàn thuyền, buồm của ngư thuyền hai bên cũng bị cắt thành từng mảnh nhỏ!

Từ góc độ quan sát của Andre, dường như Tiểu Lô căn bản là không kịp trốn thoát, đã bị kiểm quang của mình vây phủ ở bên trong ...

Mà giờ phút này, Constantine vốn nằm lẩn trên mặt đất, mắt thấy thân ảnh Tiểu Lô chìm ngập trong một mảng kiểm khí thần thánh chói lòa, trong lòng hắn liền trầm xuống

Bất luận kẻ nào cũng không hiểu rõ bằng hắn về uy lực của “Thánh Quang Thập Tự Kiếm”.

Đây là một loại võ công riêng biệt mà chỉ Thánh kỵ sĩ mới tu luyện được, điều kiện tiên quyết là phải có thánh lực gia trì, mới có thể phát huy uy lực.

Cho tới nay, trong thủ hộ kỵ sĩ đoàn dưới trướng Giáo đình có bảy Thánh kỵ sĩ, trong mỗi một thể hệ bảy Thánh kỵ sĩ, thì mỗi vị đều có bản lĩnh sở trường riêng không giống nhau. Trong bảy vị Thánh kỵ sĩ đương nhiệm thì thủ tịch Thánh kỵ sĩ vốn là Raphael hay cũng chính là Diệp Bất Quân, sở trường về tinh thần lực cùng niệm lực cường đại. Mà Michael lại am hiểu về thuật di và nắm giữ lực lượng kỹ xảo (điểm này lúc lần đầu tiên gặp Michael, Tiểu Lô đã từng chịu rất nhiều đau khổ), còn vị Thánh kỵ sĩ Andre trước mặt này, trong bảy vị Thánh kỵ sĩ chính là một nhân vật có kiếm kỹ tối cao siêu!

Mặc dù Constantine từ vài chục năm trước đã không còn là Thánh kỵ sĩ, nhưng hắn cũng nghe nói qua, vị huynh đệ song sinh của Michael, được công nhận là Thánh kỵ sĩ có kiếm kỹ mạnh nhất. Nghe đồn, “Thánh Quang Thập Tự Kiếm” của hắn đã đạt tới tiêu chuẩn mười ba cấp! Cũng là người duy nhất trong số bảy Thánh kỵ sĩ!

Constantine cũng không biết thực lực của Tiểu Lô nông sâu thế nào, lúc này trong lòng chấn kinh, bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, bị mười ba cấp Thánh Quang Thập Tự Kiếm chính diện kích trúng nhục thể, cho dù là thân thể tối cường hân trong Huyết tộc, cấp bậc Hấp huyết quý thân vương cũng tuyệt đối không cách nào ngăn chặn! Thân là Thánh kỵ sĩ cường đại, chiêu Thánh Quang Thập Tự Kiếm của Andre đã trăm sát không biết bao nhiêu địch nhân Huyết tộc cường hân!

Trông thấy Tiểu Lô chẳng ngờ lại “ngu xuẩn” cử song chưởng ngăn cản thánh kiếm của đối phương, nội tâm Constantine cơ hồ bỗng chốc chìm xuống vực sâu, tự nhiên trong nháy mắt sinh ra một tia tuyệt vọng!

Tiểu tử này, điên rồi sao?

Đó chính là thánh kiếm đã qua gia trì của Thiên sứ!

Hắn thậm chí trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy song chưởng của Tiểu Lô gãy đoạn, một kiếm này sẽ chém Tiểu Lô thành bốn năm mảnh.....

Ngay sau đó, một phát sinh khiến cho Constantine cả đời đều không thể quên! Cảnh tượng đó vĩnh viễn khắc ghi sâu sắc trong linh hồn Constantine!

Trong sát na ngay khi thân thể Tiểu Lô bị kiểm quang chói mắt bao trùm, thời gian dường như chợt ngừng hẳn lại!

Cảnh tượng này phi thường quý dị, giống như một bộ phim đang chiếu được nửa chừng thì hốt nhiên bị ngừng lại sau đó, Constantine rõ ràng nhìn thấy không gian trước mặt bỗng chốc thiểm động, không gian ba chiều dường như biến thành bức tranh hai chiều, toàn bộ bỗng chốc vạn vật dữ dội trong nháy mắt đó, Constantine cơ hồ tưởng rằng mình bị ảo giác

Trạng thái ngừng lại này có vẻ chỉ duy trì sát sao được hai giây, sau đó mắt thấy một đạo kiểm quang bao trùm lấy Tiểu Lô

Đúng vậy, một đạo kiểm quang khí thể như cầu vòng chói lọi vô cùng, đột nhiên vỡ nát!

Tất cả mọi người đều biết, ánh sáng là một loại vật chất không có hình thái cố định, không có khối lượng! Chính trong sát na đó, đạo thập tự kiếm khí, lại dường như trong nháy mắt ngưng tụ thành hình thái cố định!

Giống như, đạo ánh sáng đó lại biến thành tựa như khối băng, hay là thủy tinh

Song chưởng Tiểu Lô cứ như vậy đưa lên đỡ

Phi thường rõ ràng, dường như nghe thấy một thanh âm đing đong thanh thúy

Bạn đã nhìn qua mặt hồ đóng băng vào mùa đông chưa. Các lớp băng bị vỡ tan như thế nào?

Đầu tiên là một điểm nhỏ, sau đó từ điểm nhỏ đó, từng vết nứt rất nhỏ nhanh chóng triển khai lan ra, sau đó vết nứt dần dần biến lớn, biến lớn cuối cùng ầm!

Ánh sáng trông thấy được nhưng không sờ được, ngay trước mặt giống như một khối thủy tinh nát! Nát bấy! Hóa thành vô số các hạt bụi ánh sáng li ti bay đi, trong nháy mắt biến mất giữa không trung!

Nơi Tiểu Lôi vừa đứng chỉ lưu lại một bóng mờ, ánh mắt Andre chợt co lại, rồi bất lực nhìn thân ảnh Tiểu Lôi xuất hiện trước mặt mình!

Hắn rõ ràng hiển nhiên nhìn thấy đối phương vươn ra hai ngón tay, cứ như vậy nhẹ nhàng điểm lên kiếm phong của mình

Keng!!

Andre dường như bị dòng điện kích trúng, cầm kiếm trên tay mà như thể cầm khối thép đang rền nóng bỏng, lập tức cánh tay phải chịu nổi thống khổ vô cùng mãnh liệt! Một cỗ lực lượng bức tới, xuyên thấu qua thánh kiếm truyền tới cổ tay mình, sau đó là cánh tay thân thể

Hắn chỉ thấy một đạo ngân sắc quang mang phóng lên trời, trong tay trống rỗng, ngay sau đó hắn bắn ngược về phía sau. Một cỗ lực lượng trong cơ thể đang đảo lộn lung tung, thân thể được thánh lực gia trì cũng không cách nào ngăn cản được. Andre bắn ra ngoài chừng mười thước, lúc này mới dựa vào thánh lực cầm cự, cố duy trì thân thể dừng ở giữa không trung, mà ngay lúc này, vù một tiếng, thánh kiếm bắn lên thiên không cũng đã rơi xuống, cắm thật sâu lên mặt sàn thuyền, chỉ để lại nửa đoạn kiếm phong cùng chuôi kiếm ở trên!

Andre theo phản xạ cúi đầu nhìn xuống, bàn tay của cánh tay vốn cầm kiếm đã cháy đen!

“Người người” Ánh mắt Andre lộ ra vẻ hoảng sợ thực sự!

Từ trước đến giờ chưa từng xảy ra!

Trong trạng thái được thánh lực gia trì, mình lại có thể bị thương!!

Lại có thể bị một tên gia hỏa nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều đã thương?

Thân là Thánh kỵ sĩ, Andre không hề thụ thương, nhưng có thể tạo thành thương tổn đối với hắn, trừ phi lực lượng của đối thủ là loại cao thủ Huyết tộc cấp bậc thân vương mấy trăm tuổi thậm chí là ngàn tuổi!

Nhưng tiểu tử Đông phương này, lại có thể chính diện phá giải một kiếm với lực lượng mạnh nhất của mình, hơn nữa còn đã thương chính mình?

Tiểu Lôi chỉ cười khẩy, khom lưng nhỏ thánh kiếm đang cắm lên mặt sàn thuyền lên.

Thanh kiếm này được tạo hình hoàn toàn giống với loại thập tự trăm kiếm các kỵ sĩ thời Trung cổ vẫn dùng, Tiểu Lôi cầm nó trong tay, liếc Andre một cái, dùng một loại ngữ khí bình tĩnh nói: “Công bằng mà nói, kiếm thuật của ngươi cũng không tệ!”

Hắn liếc qua mặt đất vừa rồi bị một kiếm của Andre tạo thành một cái hố dài hơn mười thước, rộng đến nửa thước, cứ nhìn xem cánh buồm của ngư thuyền hai bên bị cắt nát thành mảnh nhỏ, hắn thở dài, nghiêm mặt nói: “Ta không có ý làm nhục ngươi, kiếm pháp của ngươi thật sự không tệ. Đây là lần đầu tiên ta được chứng kiến cao thủ có tạo nghệ kiếm thuật như ngươi trong những người Tây phương.”

Tiểu Lôi nhìn nhìn song chưởng đã hoàn toàn trần trụi của mình.

Một kiếm này vô luận là lực lượng, tốc độ, thương tổn tạo thành, hay là uy lực, cơ hồ đã không kém gì Phong Tự Quyết Tam Thập Lục Trảm của Côn Luân phái Ngọc Hư Tử.

“Người người không phải không phải nhân loại!” Andre dụng lực cắn môi, thậm chí cắn đến bật máu.

“Vấn đề này, ta không biết trả lời người như thế nào.” Tiểu Lô cười cười: “Người không cần phải kinh ngạc thế, người có phải rất kỳ quái hay không. Kiếm của người rõ ràng chém lên thân thể ta, tại sao lại không thể gây thương tổn tới ta?”

Hắn giơ cánh tay mình lên, trên bề mặt, đến một vết thương nhỏ cũng không có: “Không cần kỳ quái, trên thế gian này người có thể thương tổn đến thân thể của ta, ta sợ rằng sẽ rất khó tìm được cho dù là chính ta, e rằng cũng không có biện pháp.”

Nói đùa sao, Xích Châu của Kim Thiên Tử cùng thân thể mình đã dung hợp luyện hóa, đây là khái niệm gì chứ? Kim Thân Bất Hoại chí cao vô thượng của Phật môn!!!

Đình một tiếng, Tiểu Lô dụng lực bắn vào kiếm phong. Thánh kiếm lập tức gãy thành hai đoạn!

Sắc mặt Andre trắng bệch, trong mắt lộ ra mực quang tuyệt vọng, trừng trừng nhìn Tiểu Lô. Tiểu Lô chỉ lạnh lùng cười: “Hừ, thánh kiếm cái gì, dễ dàng bị gãy như vậy, còn không bằng một thanh thượng phẩm phi kiếm Đông phương của ta.” Hắn liếc nhìn Andre: “Ta đoạn kiếm của người, người nhất định rất phần nộ. Ta nghe nói thanh kiếm này gần như là tượng trưng cho vinh dự của Thánh kỵ sĩ các người”

Sắc mặt hắn biến đổi, lạnh lùng nói: “Tất cả những cái này đều do người tự tìm lấy. Người mang thanh phá kiếm này tới Đông phương khiêu khích, phải để người giáo huấn cho một lần đau đớn mà giác ngộ! Hôm nay ta phải nghiêm túc cảnh cáo người. Đông phương không phải là địa bàn của Vatican các người! Các người là Thiên sứ gì đó cũng tốt, Thánh kỵ sĩ cũng tốt, hãy an phận một chút! Kiếm thuật của người quả thật không tệ. Chỉ có điều trong con mắt của Đông phương tu hành giả chúng ta, vẫn còn có chút trẻ con hôm nay để cho người kiến thức một chút thế nào là Đông phương kiếm thuật chân chính!”

Bốn chữ “Đông phương kiếm thuật” trong nháy mắt từ miệng Tiểu Lô phát ra, Tiểu Lô đột nhiên thực hiện một động tác kỳ quái, nửa đoạn kiếm gãy trong tay hắn hướng về phía Andre xa xa nhẹ nhàng vuốt xuống một cái

Trong tích tắc đó, trên đoạn kiếm gãy bỗng tỏa ra vô số kiếm quang rất nhỏ, từng tia kiếm khí cơ hồ nhỏ như sợi tơ nhện, nhưng tốc độ còn nhanh hơn thiểm điện! Gần như chỉ trong tích tắc, đã xạ tới trước mặt Andre, hắn hầu như chưa có phản ứng nào, thì đám kiếm khí này đã tiêu thất

Dường như hết thảy chưa từng phát sinh qua, nhưng sau vài giây, Andre đột nhiên cảm giác được một trận đau đớn kỳ quái khắp toàn thân

Vô thanh vô tức, quần áo toàn thân hắn trong tích tắc biến thành vô số mảnh nhỏ, lập tức trên toàn thân, từ trên xuống dưới, trên da thịt xuất hiện chi chít những vết kiếm vô cùng bé nhỏ! Từng vết thương li ti rỉ máu đột nhiên xuất hiện, cắt da thịt hắn thành từng sợi tơ máu!!

“Người thật may mắn.” Tiểu Lô trầm tĩnh nhìn hắn, nửa đoạn kiếm gãy trong tay hắn đã vô thanh vô tức hóa thành những mảnh nhỏ, chỉ còn lại chuôi kiếm trụ lủi: “Người rất may mắn, ta luôn luôn không thích giết người. Hơn nữa hôm nay ta mới đoàn tụ cùng người nhà, tâm tình đang rất tốt.”

Thân thể Andre không sao áp chế được cơn run rẩy, mắt dán vào Tiểu Lô, hàm răng hắn đánh vào nhau lập cập: “Ma quỷ ma quỷ người quả nhiên là ma quỷ!”

“Mẹ!” Tiểu Lô bĩu môi: “Đồ hèn, nghệ không bằng người, lại nói người khác là ma quỷ. Chơi kiểu gì đây.”

Hắn quăng chuôi kiếm trước mặt Andre, hờ hững nói: “Mạng của Diệp Bất Quân, ta đã nhận bảo hộ! Người trở về cứ thuật lại đại gia Tiểu Lô ta nói thế, muốn mạng của hắn, hãy hỏi qua lão tử trước! Hơn nữa, Đông phương không phải là địa phương các người tùy tiện lui tới! Nếu như các người không tuân theo quy củ, lão tử lại càng không theo quy củ!”

Andre nghe xong lời của Tiểu Lô, biết đã mạng của mình đã được giữ lại, hắn nhìn Tiểu Lô thật lâu: “Ta nhất định sẽ bám cào lên Giáo hội.”

Tiểu Lô vung tay lên, vài đạo kim quang xạ tới. Vốn ba chấp sự Sở Tài Phán của Giáo hội bị ‘Định Thân Pháp’ làm cho bất động, lập tức đã nhúc nhích trở lại, chạy tới bên cạnh Andre. Andre liếc nhìn Tiểu Lô, đang muốn ly khai, lại lưỡng lự một chút hỏi: “Kiếm kỹ của các hạ rất mạnh, bình sinh trước giờ ta chưa gặp qua! Xin hỏi người kiếm kỹ này của người đại danh là gì?”

Tiểu Lôi ha ha cười: “Đồ cầu kiếm!”

Andre đọc thầm hai câu, sắc mặt chợt biến đổi, cảm hận rời đi, ba người bên cạnh muốn dìu hắn, cũng bị hắn đẩy hết ra.

Hắn thật là có khí phách, giờ phút này trên người ít nhất cũng bị Tiểu Lôi tặng cho mấy chục vết thương, mặc dù mỗi vết thương đều rất nhỏ bé, nhưng dù sao cũng bị thương không nhẹ, lại bằng vào một hơi ngạo khí cố chịu đựng.

Nhìn đối phương rời đi, Tiểu Lôi thở dài: “Ta đem Nghịch Thiên Kiếm nói thành Đồ Cầu Kiếm, Bỏ Đề lão đầu tử kia mà biết được, lại còn không phòng mang trợn mắt mới là lạ.”

Diệp Bất Quần sau mười tiếng đồng hồ mới tỉnh lại. Khi tỉnh lại, vết thương trước ngực hắn đã được xử lý thấu đáo, qua đó có thể thấy được, tác phẩm khéo léo của bác sĩ ngoại khoa, còn thủ pháp băng bó vết thương cũng phi thường chuyên nghiệp.

Hắn nằm trên chiếc giường mềm mại, trên tay cầm kim, đầu giường có treo một cái túi lớn truyền thuốc nước. Diệp Bất Quần hé môi, tịnh không cảm giác thấy khô nứt, tựa hồ trên môi còn có vài phần ướt át.

Hắn nhìn chung quanh một chút, có mỗi mình hắn nằm an tĩnh trong phòng, rất sạch sẽ, không khí sạch sủa mùi thuốc khử trùng.

Tiểu Lôi đang ngồi bên cạnh, biểu tình trên mặt tựa như cười mà không phải cười, đang nhìn mình.

Diệp Bất Quần mỉm cười: “Xin chào.”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta tưởng rằng ngươi sẽ nói cảm ơn.”

Diệp Bất Quần miễn cưỡng lắc đầu: “Người Trung Quốc các ngươi có một câu nói, kêu là ‘thi ân không cần báo đáp’. Cho nên ta sẽ không mở miệng nói cảm ơn với ngươi. Mà là ghi lòng tạc dạ, sau này tìm biện pháp thực tế để đáp lại phần nhân tình này.”

“À há, lão Diệp. Ngươi nói chuyện rất nhanh nhẹn, xem ra đã thật sự bình phục rồi.” Tiểu Lôi cười nói: “Có điều là ngươi tốt nhất đừng có lắc đầu, trên đầu ngươi bây giờ còn đang cắm châm đó.”

Diệp Bất Quần gượng cười: “Cắm châm?”

Tiểu Lôi tiện tay lấy một cái gương đặt trước mặt hắn, quả nhiên, trong gương, Diệp Bất Quần trông thấy trên đầu mình cắm chỉ chít hơn chục cây ngân châm.

“Đây là thuật châm cứu phải không?” Diệp Bất Quần cười cười: “Không ngờ ngươi lại còn biết cả Trung y.”

“Không có biện pháp.” Tiểu Lôi nhún nhún vai: “Thân thể ngươi tương đối đặc thù, ta không cách nào dùng pháp thuật với ngươi, Tây y mặc dù chữa trị được ngoại thương cho ngươi, nhưng đối với nội thương thì không thích hợp bằng Trung y.”

“Thế thì đúng rồi.” Diệp Bất Quần thở dài: “Trước đây sau khi ta trọng thương rồi hôn mê, chính là mỗi lần tỉnh lại, đều cảm thấy trí óc không tỉnh táo. Hiện tại ý thức rõ ràng, ta cảm thấy đầu óc khoan khoái nhẹ nhàng rất nhiều.”

“Vết thương của ngươi được khâu lại xong xuôi rồi, ta có thu một bác sĩ làm đồ đệ, kỹ thuật của hắn rất khá.” Tiểu Lôi cười cười: “Hiện tại ngươi đang ở nhà ta, nơi này phi thường an toàn, ta đảm bảo, cho dù các Thánh kỵ sĩ khác có tới, cũng tuyệt đối không có biện pháp xông vào bắt ngươi.”

Lại nói chơi, bên ngoài bày sẵn ‘Cửu cung bát quái trận pháp’, người khổng lồ chế trận pháp này lại là loại siêu cấp cao thủ như Diệu Yên, bên trong còn có Tiểu Lôi, Diệu Yên, cùng với Bảo Nhi, những nhân vật tu hành đứng đầu, trong thiên hạ ai còn có khả năng xông vào?

“Được rồi, bây giờ không phải lúc nói nhảm.” Tiểu Lôi cười khổ nói: “Lão Diệp, ta nhất thiết phải nói, ngươi xuất hiện quá xảo diệu, nếu Constantine đến tìm ta sớm vài giờ, e rằng sẽ không tìm được. Ngươi biết không, ngay trước lúc hắn tới tìm ta một giờ, ta đã ba năm không về nhà! Bất quá hình như vận khí của ngươi thực sự không tệ, để cho hắn gặp được ta.”

Nói tới đây, ngữ khí Tiểu Lô biến đổi, mỉm cười nói: “Có điều là người đã làm chậm trễ thời gian ta trò chuyện với vợ ta, thế tử ta đã ba năm nay không được gặp ta, bây giờ ta lại bị chuyện của người quẩn lầy, không có biện pháp thân mật với nàng. Người Trung Quốc chúng ta có một câu nói gọi là ‘tiểu biệt thắng tân hôn’ (xa nhau lâu ngày gặp lại còn ngọt ngào hơn cả tân hôn), người a, ta thiếu chút nữa đã quên, người là khổ tu giả, là lão xử nam a”

Diệp Bất Quần cười khổ một lúc, nhớ tới lúc hai người lần đầu tiên gặp mặt, Tiểu Lô cũng từng trêu chọc vấn đề này của mình.

“Lão Diệp, bây giờ người có thể đem hết thầy nói cho ta biết được rồi.” Tiểu Lô nghiêm sắc mặt hắt lên: “Constantine cũng không có vấn đề gì, giờ hắn đang nghỉ ở ngay phòng bên cạnh. Cuối cùng là vì cái gì mà người bị người của Giáo hội bức bách truy sát như thế?”

Diệp Bất Quần trầm mặc hồi lâu, nét mặt hắt lại lộ ra biểu tình một chút bi thương. Dường như đã kiệt lực nhẫn nại, hần thấp giọng nói: “Ta đã phát hiện ra một vài sự thực có lẽ, những sự thực này không nên bị lộ ra”

Hắn nhìn thoáng qua Tiểu Lô: “Việc này tương đối phức tạp, ta từ từ nói cho người nghe.” Hắn suy nghĩ một chút, hỏi: “Lôi người hiểu rõ Giáo đình được bao nhiêu?”

Tiểu Lô lập tức nói: “Vatican. Trung tâm của Giáo hội, thánh địa trong tim của vài chục triệu giáo đồ trên thế giới, đồng thời Vatican cũng chính là quốc gia nhỏ nhất trên thế giới, một quốc gia có chủ quyền, còn về lịch sử Vatican vốn phát triển từ thời Giáo hoàng lập quốc đã lâu như vậy rồi.”

“Người nói không sai.” Diệp Bất Quần miễn cưỡng cười cười: “Những điều này chỉ vẻn vẹn là bề ngoài được công khai trên thế giới, còn có rất nhiều sự tình được ẩn giấu bên dưới bề ngoài đó. Chẳng hạn, Tài phán sở, lại tỷ như, thủ hộ kỵ sĩ đoàn”

“Giáo hội có một hệ thống hoàn chỉnh mà nghiêm khắc. Hơn nữa, lực lượng ẩn tàng của chính mình, sự tồn tại của Tài phán sở, một cơ cấu trừng phạt tàn khốc. Đối với bất luận tội hình nào như phản bội Giáo hội, khinh nhờn thần linh, đều sẽ qua Tài phán sở xét xử, sau đó đề ra các loại trừng phạt”

Tiểu Lô ngắt lời: “Cái này ta biết, ít nhất ta biết Copernicus, còn có Bruno, những khoa học gia vĩ đại. Đã từng bị Giáo hội Tài phán sở thiêu chết vì tội danh khinh nhờn thần linh.”

Diệp Bất Quần sắc mặt có chút xấu hổ, hần thở dài: “Đó là một thời đại ngu muội, khi khoa học nảy sinh uy hiếp tới tôn giáo hắc hắc.”

Tiểu Lô cũng thở dài: “Không chỉ có mỗi khoa học mà là khi những sự tình nào gây uy hiếp với tôn giáo, Tài phán sở cũng sẽ làm như vậy thôi.”

Diệp Bất Quần tựa hồ không nguyện ý lắm khi nhắc tới những sự tình không vẻ vang này, chuyển sang chuyện khác: “Ngoại trừ Tài phán sở ra, thủ hộ kỵ sĩ đoàn còn là một tổ chức thần bí hơn thế nữa. Cho tới nay, chưa từng được công bố ra bên ngoài. Sự tồn tại của thủ hộ kỵ sĩ đoàn, là vì bảo vệ Giáo hội. Đối phó địch nhân, chủ yếu là đối phó Hắc Ám Hội Nghị. Có thể nói, thủ hộ kỵ sĩ đoàn, là thanh trường kiểm bảo vệ Giáo hội, đối phó địch nhân!”

“Thủ hộ kỵ sĩ đoàn, từ trước tới nay luôn chỉ có bảy vị Thánh kỵ sĩ, cái gọi là Thánh kỵ sĩ, đều là người được lựa chọn, từ nhỏ đã được Giáo hội bồi dưỡng. Người được lựa chọn, phải trải qua huấn luyện vũ kỹ nghiêm khắc từ nhỏ cùng với khảo nghiệm trung thành ngoan đạo với Giáo hội, còn có các dạng học tập mà tối trọng yếu chỉ có hai điều, thứ nhất là khảo nghiệm thực lực, kỵ sĩ trưởng thành nhất thiết phải được Thánh kỵ sĩ tiền nhiệm thừa nhận thực lực, cũng chính là vũ kỹ phải đạt tới tiêu chuẩn Thánh kỵ sĩ. Kiểm kỹ chỉ là một mục trong đó. Mà trong các Thánh kỵ sĩ, mỗi người đều có sở trường không giống nhau, nhưng bất luận kỹ xảo có thể nào, đều có cấp bậc chặt chẽ, tổng cộng chia làm mười ba cấp. Tối cấp mười hai được tính là Thánh kỵ sĩ tiêu chuẩn. Ví dụ như Michael, không gian kỹ xảo cùng lực lượng kỹ xảo của hắn đều đạt tới cấp mười hai. Tinh thần lực cùng niệm lực cũng vậy. Trên thực tế, bảy Thánh kỵ sĩ chúng ta, kiểm kỹ của mỗi người đều phải đạt tới cấp mười hai mới được. Đây là khảo hạch cơ sở. Mà sau khi kỹ xảo Thánh Quang Thập Tự Kiểm đạt tới cấp mười hai, mới có tư cách tiến hành đánh giá khảo hạch cấp bậc đối với những năng lực khác. Bảy vị Thánh kỵ sĩ đương nhiệm, Thánh Quang Thập Tự Kiểm của mỗi người tối thiểu đều đã đạt tới cấp mười hai, hơn nữa ta cùng năm người khác ngoại trừ mười hai cấp kiểm

kỹ, đồng thời còn đạt tới cấp mười hai những năng lực khác. Bất quá chỉ có một ngoại lệ duy nhất, chính là Andre giao thủ với người hôm nay, hẳn là một Thánh kỵ sĩ duy nhất, ngoại trừ kiếm kỹ, các kỹ năng khác đều không đạt tới cấp mười hai, có điều là kiếm kỹ của hắn lại đã đạt tới cấp mười ba, cho nên mới phá cách thăng thành Thánh kỵ sĩ. Mà trong lịch sử, Thánh kỵ sĩ có kiếm kỹ đạt tới cấp mười ba chỉ có sáu người mà thôi.”

Tiểu Lôi gật gật đầu, kiếm kỹ của Andre quả thật rất mạnh, đơn thuần chỉ từ kiếm kỹ mà nói, cơ hồ đã không kém hơn loại cao thủ cấp bậc như Ngọc Hư Tử của Côn Luân phái. Đối với người tây phương mà nói, xem như vô cùng khó khăn đạt được.

“Đương nhiên, cho dù lực lượng có thông qua khảo hạch, cũng còn rất xa mới đủ.” Diệp Bất Quần hít một hơi, nói: “Tối tối trọng yếu, là phải được thánh Thiên sứ tiếp nhận người hẳn là đọc qua Kinh thánh, biết đến truyền thuyết của thất đại Thiên sứ chứ. Thất đại Thánh kỵ sĩ của Giáo hội, mỗi một Thánh kỵ sĩ đều nhất thiết phải đạt được sự thừa nhận của một vị Thiên sứ, được gia trì Thiên sứ thánh lực xong, lúc này mới xem như Thiên sứ thừa nhận thân phận của chúng ta mỗi một thế hệ Thánh kỵ sĩ được lựa chọn, có rất nhiều chiến sĩ có thực lực rất mạnh, nhưng lại không được Thiên sứ thừa nhận, vì thế bị đào thải. Người bị đào thải, sẽ tiến nhập Tài phán sở trở thành chấp sự, cũng có số nhiều lại chọn lựa trở thành khổ tu giả.”

“Thừa nhận của Thiên sứ? Thừa nhận như thế nào?”

“Đó là một nghi thức.” Diệp Bất Quần hồ hững nói: “Trong Giáo hội có bảo tồn bảy chén thánh, mỗi chén thánh đại biểu cho một vị Thánh kỵ sĩ. Chúng ta trích máu tươi ra rồi nhỏ vào chén thánh. Nếu máu tươi trong chén thánh tan ra rồi biến mất, vậy đại biểu cho việc Thiên sứ đã tiếp nhận hắn trở thành người thừa kế lực lượng. Tỷ như Andre tiếp nhận chính là lực lượng của Thiên sứ Uriel, còn ta, tên gọi là Raphael. Kỳ thật đây vốn không phải là tên của ta, mà là bởi vì ta tiếp nhận thánh lực gia trì của Thiên sứ Raphael, tương tự, Michael cũng không phải tên của hắn mà là bởi vì hắn tiếp nhận chính là lực lượng của Thiên sứ Michael bảy Thánh kỵ sĩ, có người thì giữ lại tên vốn có, có người lại dùng danh tự của Thiên sứ làm danh hiệu của mình. Đây là một loại tập quán từ xa xưa.”

“Thiên sứ” Tiểu Lôi nhin chút tò mò: “Là Thiên sứ thật sao? Những gia hỏa có đôi cánh lông trắng? Người đã thấy qua phải không?”

“Đúng vậy.” Ngữ khí Diệp Bất Quần bỗng trở nên rất kỳ quái: “Đây cũng là một tuyệt mật của Giáo hội! Thất đại Thiên sứ, trong Kinh thánh truyền rằng Thất đại Thiên sứ, bọn họ luôn luôn thủ hộ Giáo hội, thủ hộ Giáo đình. Mỗi khi Giáo đình gặp nguy cơ trọng đại, khi lực lượng Thánh kỵ sĩ không thể bảo vệ Giáo hội, bọn họ mới xuất thủ.”

Ngừng một lát, Diệp Bất Quần nghiêm mặt nói: “Nhưng mấy ngàn năm tới nay, cho dù trong bản ghi chép tuyệt mật của Giáo hội, Thiên sứ tự mình xuất thủ, bất quá cũng chỉ có ba lần mà thôi. Trong đó lần thứ nhất, là khi thập tự quân đông chinh, chúng ta cùng Hồi giáo xảy ra chiến tranh tôn giáo còn hai lần khác, lại là đối phó với Hắc Ám Hội Nghi.”

“Cho tới nay, mặc dù chúng ta tín ngưỡng Thượng đế, nhưng không người nào biết rằng kỳ thật, cho dù là Giáo hoàng, cũng không có cho tới giờ cũng không có, nhận được chỉ thị trực tiếp gì đó từ Thượng đế, càng thêm chưa từng có tiếp xúc gì với Thượng đế bởi vì tin tức nào đến từ thần linh Giáo hội nhận được, toàn bộ đều thông qua Thiên sứ truyền đạt lại. Không một ai đã từng chân chính gặp được Thượng đế, càng thêm chưa từng có ai được chứng kiến Thượng đế giáng lâm hoặc là theo cách các người nói, phải kêu là ách ‘hiển thánh’. Từ trước đến giờ chưa từng có!”

“Lực lượng của Thiên sứ cực kỳ cường đại, cường đại tới mức bất khả tư nghị người đã thấy qua lực lượng của Thánh kỵ sĩ rồi, lực lượng của Thánh kỵ sĩ Andre, trong thất đại Thánh kỵ sĩ được tính là trung đẳng, khi Thánh kỵ sĩ triệu hoán Thiên sứ thánh lực gia trì, lực lượng của chúng ta bề ngoài có thể tăng gấp ba, còn về phần rốt cuộc là tăng bao nhiêu lần, còn tùy vào mức độ ngoan đạo nội tâm chúng ta đối với tín ngưỡng. Nhưng, căn cứ vào những gì được ghi lại rốt cuộc lực lượng Thiên sứ mạnh đến thế nào, ta cũng không thể biết chính xác, nhưng ta có thể dám khẳng định, bất luận một vị Thiên sứ nào, đều có thể dễ dàng xuất thủ giết toàn bộ bảy Thánh kỵ sĩ, nhưng phải dưới tình huống bọn họ đã được gia trì thánh lực. Đương nhiên cho tới nay Thiên sứ chưa xuất thủ đối phó Thánh kỵ sĩ, ta chỉ là phỏng đoán mà thôi.”

“Ước lượng? Phỏng đoán như thế nào?” Tiểu Lôi hơi tò mò.

“Đánh giá căn cứ vào tương quan lực lượng.” Diệp Bất Quần giải thích: “Bởi vì trong ghi chép, có một lần Giáo hội triệu hoán Thiên sứ, lần đó, một vị Thiên sứ với lực lượng một mình mình, đã tiêu diệt được bảy Huyết tộc thân vương! Mà mọi người đều công nhận, thực lực của Huyết tộc thân vương ngang bằng với Thánh kỵ sĩ.”

Tiểu Lôi suy nghĩ một chút, hốt nhiên nói: “Huyết tộc ngoại trừ cấp bậc thân vương, hẳn là còn có sự tồn tại lợi hại hơn chứ?”

Diệp Bất Quần ánh mắt có chút kỳ quái: “Người như thế nào biết được?”

“Ta suy đoán thôi.” Tiểu Lôi chợt nhớ tới lần trên đường về nhà đã gặp được tên Huyết tộc kia.

Hắn cũng không biết lúc ấy đối phương tự xưng là “Huyết tộc thân vương” là có ý tứ gì, chỉ có điều hình như so với Huyết tộc bình thường thì thân vương lợi hại hơn một chút.

Ngoài dự liệu, sắc mặt Diệp Bất Quần bỗng nhiên trở nên nghiêm túc ngưng trọng dị thường!

Hắn trầm mặc chừng một phút, dưới ánh mắt kỳ quái của Tiểu Lôi mới mở miệng

“Lôi! Không nghĩ ra người đối với Huyết tộc cũng hiểu rõ thế người biết không, ta nắm giữ cái gọi là chân tướng, chính là có quan hệ rất lớn với bọn chúng!” Ánh mắt Diệp Bất Quần chớp động: “Đúng vậy, người nói không sai, giống như trên Thánh kỵ sĩ Giáo hội còn có thủ hộ Thiên sứ! Tại Huyết tộc, bọn chúng ngoại trừ cao thủ cấp bậc thân vương có thể so sánh với Thánh kỵ sĩ ra, đồng thời cũng có một loại lực lượng đáng sợ tồn tại khả dĩ đối kháng được với Thiên sứ Huyết thân vương!”

Tiểu Lôi tâm ý máy động, nhớ tới tào ngộ ngày hôm đó, bật thốt lên: “Không đúng không đúng! Huyết thân vương mà ta gặp qua, lực lượng tựa hồ chỉ mạnh hơn Thánh kỵ sĩ một chút, có điều hình như chỉ mạnh hơn một chút chút, một chút chút mà thôi. Tuyệt đối không cường đại như người đã nói!”

Sắc mặt Diệp Bất Quần thành linh thay đổi lớn, nhìn chằm chằm Tiểu Lôi, run giọng nói: “Người nói cái gì? Người đã gặp, đã gặp qua Huyết thân vương?”

Tiểu Lôi gật gù đầu, đem tào ngộ ngày hôm đó thuật lại, sự tình thạch cầu cướp đoạt với Huyết tộc- bên trong có một giọt máu. Chuyện này cũng là Bảo Nhi nói cho hắn, giờ thuật lại hết cho Diệp Bất Quần.

Sau khi Diệp Bất Quần nghe xong, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

“Huyết thân vương Huyết thân vương Huyết tộc chẳng ngờ lại đã xuất hiện xuất hiện rồi”

Tiểu Lôi hì hì cười, vỗ vỗ Diệp Bất Quần: “Người cứ yên tâm đi, năng lực của Huyết thân vương cũng rất bình thường, không lợi hại gì, ngày đó ta dễ dàng giết được một tên, từ thực lực xét ra, đích xác so với Andre mạnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ mạnh hơn nửa phần mà thôi.”

Diệp Bất Quần lắc đầu thở dài: “Không phải như thế tuyệt đối không phải như thế. Căn cứ theo người nói, ta có thể dám chắc tên gia hỏa kia đã tìm được truyền thừa chi huyết trong truyền thuyết! Hắn lấy được truyền thừa chi huyết, là có thể tiến hóa, trở thành Huyết thân vương khả năng là hắn vừa mới dung hợp truyền thừa chi huyết, đã triển khai chiến đấu với các người truyền thừa chi huyết còn chưa bị hắn hấp thu! Hoặc giả chính hắn cũng không biết, dù sao Huyết thân vương trong truyền thuyết đã diệt tuyệt rất nhiều rất nhiều năm rồi, ngay cả nội bộ Huyết tộc e rằng cũng đã thất lạc rất nhiều tài liệu.” Hắn nghiêm mặt nói: “Mặc dù tiếp nhận xong truyền thừa chi huyết, có thể trở thành Huyết thân vương, nhưng quá trình không đơn giản như vậy! Nếu muốn hoàn toàn dung hợp truyền thừa chi huyết, thức tỉnh trạng thái lực lượng hoàn mỹ; còn phải trải qua một nghi thức tà ác đặc thù! Lại phải có thêm máu tươi của chín trăm chín mươi chín người! Người nói tên kia, vội vàng dung hợp truyền thừa chi huyết, căn bản ngay cả một thành năng lực của Huyết thân vương cũng không triển hiện được! Lôi, ta biết người rất cường đại, ta cũng biết tiên pháp của Đông phương các người rất thần kỳ. Ta cũng kiến thức qua cao nhân Đông phương tiên pháp các người, ít nhất tại Châu Âu, đồng bạn kia của người, trung niên nam nhân vẫn mang theo Bảo Nhi (Tiểu Lôi biết hắn đang nói đến Khinh Linh Tử), sức mạnh của hắn cơ hồ cường đại tới mức ta khó có thể tưởng tượng ra. Ta đứng trước mặt hắn, dường như chỉ là một đứa trẻ con tầm thường không thể chống cự.” Diệp Bất Quần bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Nhưng vô luận là Thiên sứ hay là Huyết thân vương, ta có thể

khẳng định bọn họ khả dĩ đều dễ dàng đối phó với bảy Thánh kỵ sĩ hoặc là thân vương bình thường! Điều này tuyệt đối không sai.”

Tiểu Lô ngâm tính toán

Thánh kỵ sĩ hoặc là thân vương, trình độ không sai biệt lắm so với Đông phương tu hành giả đạt tới cảnh giới Tu pháp trung kỳ. Đại khái so về lực lượng, cơ hồ không kém nhiều lắm với Côn Luân phái Ngọc Hư Tử đương nhiên, phải yếu hơn đôi chút, nhưng cũng sẽ không quá yếu.

Đồng thời đối phó với sáu hoặc là bảy Ngọc Hư Tử

Tiểu Lô có thể dám chắc, Khinh Linh Tử khẳng định có thể dễ dàng làm được! Với ‘Viên Chân Diệu Quyết’ của hắn, thực lực đã đại thành, cơ hồ chẳng khác nào thần tiên chân chính. Tự nhiên với loại thực lực này, những nhân vật khác như Độc Lang Quân, Ngọc Tu La, Hoạt Bồ Tát, hắn là không thành vấn đề.

Như Diệu Yên lão bà của mình, cũng khẳng định có thể làm được.

Mình đã trải qua trường luyện tập tàn nhẫn của Bồ Đề tổ sư, nói không chừng cũng có thể làm được.

Về phần những người khác Côn Luân chưởng môn Ngọc Cơ Tử, đại khái miễn cưỡng có thể. Còn về mấy người trên ngũ phương cao nhân bảng, Cổ Chung hòa thượng, thể lực so với Côn Luân chưởng môn không kém hơn nhiều lắm, đại khái cũng miễn cưỡng có thể. Thực lực Đông Phương Vô Thắng bị tổn hao rất nhiều, sẽ rất khó nôi.

Số khác ân, Tiên Sơn phái còn có một Quân Kiếm tiên tử, dường như cũng rất lợi hại, quá nửa có thể làm được. Còn có Tiên Âm, cũng chung cấp bậc, nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì.

Cứ như vậy nói tiếp, bỏ qua một bên Khinh Linh Tử sư huynh là người thứ tư, còn có một người cũng đã thuộc về thần tiên cảnh giới Diệu Yên, bọn họ xem như thuộc đẳng cấp siêu cấp cao thủ, chẳng khác cấp bậc thần tiên trên trời, nghĩ đến so với cái loại Thiên sứ gì đó khẳng định còn mạnh hơn rất nhiều. Đương nhiên, hiện tại chính mình tự đánh giá cũng có tin tâm thăng được lên cấp bậc này.

Một người khác có cấp bậc hơi thấp hơn một chút, đại khái là cao thủ cấp bậc Ngũ Phương Cao Nhân Bảng, có lẽ chính là cảnh giới của mấy người như Côn Luân chưởng môn, cái gọi là tây phương Thiên sứ cũng tốt, Huyết thân vương cũng được, đại khái cùng cấp bậc với bọn họ, có điều tựa hồ yếu hơn một chút.

Bất quá, Giáo hội có bảy Thiên sứ, cũng bằng có bảy cường nhân cảnh giới ngang bằng với ngũ phương cao nhân bảng, cũng không đơn giản!

Tiểu Lô nghĩ tới đây, trái lại nhẹ nhàng thở ra một chút.

Hừ, cho dù là mạnh như cảnh Giới Ngũ Phương Cao Nhân Bảng thì thế nào? Một Khinh Linh Tử với loại thực lực khủng khiếp, lúc đầu bất quá là luôn ẩn tàng thực lực chính mình mà thôi, khi hắn không ẩn tàng thực lực, đem bản lĩnh chân chính đối phó với Côn Luân chưởng môn, liền dễ dàng đánh cho Côn Luân chưởng môn đại bại, ngay cả một điểm hoàn thủ cũng không có, chênh lệch thực lực song phương quá lớn, cơ hồ khiến cho Côn Luân chưởng môn tuyệt vọng tự sát!

Tiểu Lô biết mình hiện tại mặc dù so với Khinh Linh Tử còn không bằng, nhưng cũng không kém nhiều lắm. Cho nên Thiên sứ gì đó, với mình cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Bất quá Huyết thân vương kia, dựa theo những gì Diệp Bất Quần nói, màn kịch vui ngày đó là mình gặp trúng cái tên yếu nhược đó rồi.

Xem ra giống như Diệp Bất Quần đã nói, gia hỏa kia còn chưa kịp chính thức dung hợp.

Diệp Bất Quần sắc mặt trầm trọng, từ từ nói: “Trong truyền thuyết, Huyết thân vương của Huyết tộc tổng cộng có sáu. Nhưng đám gia hỏa cường đại này cho tới nay cơ hồ vẫn vĩnh cửu tồn tại, năng lực của bọn chúng khả dĩ so sánh được với Thiên sứ. Cũng bởi vì sự tồn tại của bọn chúng, Hắc Ám Hội Nghị lãnh đạo Huyết tộc mới có thể đối kháng được Giáo hội mấy ngàn năm qua

“Thì sao? Đây là bí mật mà người phát hiện? Có quan hệ gì chứ?”

Diệp Bất Quần lắc đầu, lại hỏi lại: “Người biết Da tô chứ trong truyền thuyết Thượng đế phái hắc giáng lâm nhân gian, lúc này mới làm cho tôn giáo chúng ta phát dương quang đại, môn hạ Da tô có mười ba môn đồ, người cũng biết truyền thuyết này chứ”

Tiểu Lôi cười nói: “Mười ba môn đồ, ta biết. Trong đó nổi danh nhất chính là phản đồ đã bán đứng Da tô khiến cho ông ta bị đóng đinh câu rút trên thập tự giá, hình như tên gọi là Do Đại, đúng không?”

Ánh mắt Diệp Bất Quần phức tạp, trầm giọng nói: “Phản đồ Do Đại hắc hắc, phản đồ” Ngữ khí hắc cực kỳ kỳ quái, nhất là hai chữ ‘phản đồ’ trong miệng hắc phát ra, dường như ẩn chứa tâm tình khác thường.

Tiểu Lôi đột nhiên tâm ý thoáng động phỏng đoán: “Phản đồ a, người cũng được xưng là phản đồ, nhưng người tựa hồ không có chờ một chút Lão Diệp, chẳng lẽ ý tứ của người là, Do Đại kỳ thật cùng người giống nhau, tịnh không phải là phản đồ?”

Diệp Bất Quần lại lắc đầu, nói: “Điều này ta không biết, nhưng ta lại biết một điểm lịch sử, vị tất đã như trong sách ghi lại dù sao, chúng ta hiện tại biết về lịch sử, thật ra đều do kẻ thắng trận biên soạn ra. Nếu do kẻ chiến thắng biên soạn, tự nhiên là cực lực ca ngợi chính bọn họ, đồng thời tìm trăm phương ngàn kế để hủy đi sự thất bại ấy!”

Hắc liếc nhìn Tiểu Lôi một cái, thản nhiên nói: “Sự tình của ta, không phải về vấn đề Do Đại rốt cuộc có đúng là phản đồ hay không, mà là một sự thực khác”

Hắn hít vào một hơi, sau đó nói ra một câu khiến cho Tiểu Lôi giật mình kinh hãi.....

“Mười ba môn đồ hắc hắc mười ba môn đồ của Da tô, thật ra chính là mười ba bộ hạ tối trung thành của ông ta mà hiện giờ, thủ hộ Giáo hội Thiên sứ có bảy, còn thủ hộ Hắc Ám Hội Nghị Huyết thân vương có sáu sáu cộng với bảy bằng bao nhiêu?”

Tâm tình Diệp Bất Quần có phần kích động: “Phát hiện này từ ba năm trước, lần đó chúng ta tảo ngộ ở Châu Âu, nói từ lúc đồng bạn của người đột nhiên rời đi ta lúc ấy không lập tức rời đi, mà tiếp tục lên dãy núi Pyrénées”

248. Chương 248: Một Phong Di Thư

Núi Pyrenees có vật gì, trong lòng hắc tự nhiên biết rõ, nhưng từ đầu hắc đã không nói cho Diệp Bất Quần biết. Mặc dù nói là mọi người hợp tác thành thật, nhưng bất quá Tiểu Lôi không phải là loại quân tử trung hậu gì, sự tình cơ mật này tự nhiên là phải giấu diếm rồi.

Diệp Bất Quần không chú ý tới sắc mặt Tiểu Lôi, tự nhiên nói tiếp: “Đúng vậy, là núi Pyrenees.”

“Sao người lại muốn lên đó...” Tiểu Lôi thốt lên, đột nhiên nhìn thấy nụ cười của Diệp Bất Quần liền dừng ngay lại.

Đúng rồi, nghĩ lại ban đầu hắc cùng Diệp Bất Quần kết minh, mọi người ước hẹn cùng nhau điều tra nơi ở của Nguyệt Hoa trong quá khứ, Diệp Bất Quần cực kỳ chân thành, lập tức đem tất cả tư liệu nói cho Tiểu Lôi biết, không giấu diếm chút nào. Rồi sau đó chính mắt Diệp Bất Quần thấy mình từ trong thánh đàm bên trong sơn động của thánh địa, kéo một Nguyệt Hoa còn sống nguyên nhảy lên...

Có thể hiểu được Diệp Bất Quần kinh ngạc thế nào, trong lòng có biết bao nghi vấn!

Chính hắc chưa nói cho Diệp Bất Quần biết đáp án, rồi trong ngày hôm đó lão phong tử cùng Diệu Yên tỷ thí một hồi, Tiểu Lôi cũng đi theo không lời từ biệt, chuyện này thật là có lỗi với bằng hữu, dù sao Diệp Bất Quần chưa từng giấu diếm, hơn nữa thể lực tương trợ của hắc ở châu Âu rất mạnh, lần vừa rồi lấy được tư liệu lần leo núi cuối cùng của Nguyệt Hoa chính là do hắc cung cấp, nếu không Tiểu Lôi đã không cùng bọn họ đi lên Pyrenees.

Từ góc độ nào đó, nếu không có sự trợ giúp của Diệp Bất Quần, lần đó Tiểu Lôi không thể vượt qua thời không được.

Tiểu Lô không hổ là tên lưu manh, thấy sắc mặt Diệp Bất Quần liền cười nói: “Được rồi được rồi, ta rõ rồi, trong lòng ngươi nghi vấn ta rồi đi không lời từ biệt, đương nhiên là sẽ tò mò tiếp tục lên núi thám hiểm.”

“Không chỉ lên núi, ta đầu tiên còn nhảy xuống thánh thủy đàm trong sơn động mò mẫm cả ngày, cũng may là có được thu hoạch lớn!” Diệp Bất Quần cười khổ nói.

Hắn cười nói tiếp: “Ngươi từ thủy đàm đi ra, ta muốn hỏi ngươi, Nguyệt Hoa làm thế nào cùng ngươi tiến ra? Nàng rõ ràng là đã chết nhiều năm rồi, làm sao đột ngột sống lại cùng ngươi từ dưới nước đi lên? Ta mang theo nghi vấn này nhảy vào trong nước, cuối cùng phát hiện dưới nước có một bức tường, trên đó có rất nhiều văn tự dày đặc, ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhưng không cách nào dịch được, bèn chép lại mang về từ từ nghiên cứu.”

“Rồi sau đó ngươi có tiếp tục lên núi không?”

Diệp Bất Quần nói: “Có! Ngươi tìm thấy Nguyệt Hoa còn sống nhưng không chịu nói cho ta biết chân tướng, vậy ta không thể làm gì khác hơn là tự mình đi tìm.”

Tiểu Lô bĩu môi nghĩ thầm: “Vậy ngươi phải chịu khổ nhiều rồi.”

Mặc dù bọn họ biết được lộ tuyến leo núi ban đầu của Nguyệt Hoa, nhưng chỉ một người tìm kiếm trên tuyết sơn mênh mông, ngay cả Thánh kỵ sĩ vẫn gặp nguy hiểm như thường, Tiểu Lô đã trải qua nên hiểu nguy hiểm thế nào.

“Ngươi phát hiện điều gì?” Tiểu Lô biết rõ rồi còn hỏi, nếu Diệp Bất Quần lên núi, nếu phát hiện được gì thì dám chắc là đền thờ thần Zeus.

Mặc dù bây giờ không còn thù địch, nhưng chuyện xuyên qua thời không dấu sao quá mức trọng đại, Tiểu Lô còn đang do dự không biết có nên nói cho Diệp Bất Quần không.

Diệp Bất Quần thở dài: “Lôi, ngươi không cần giấu ta nữa. Địa phương đó... ta sớm đã tìm được rồi! Lần cuối cùng mà Nguyệt Hoa tiểu thư leo núi dám chắc là phát hiện thấy chỗ đó, khẳng định là còn có quan hệ với nơi đó nữa!”

Tiểu Lô cười khổ: “Xin lỗi, ta không cố ý giấu diếm, chỉ vì lúc đó lập trường của chúng ta...”

Diệp Bất Quần gật gật đầu, trong mắt hiện lên vài phần sợ hãi, chậm rãi than: “Ta đi vòng vèo trên núi được mười sáu ngày, cho dù ta vô cùng tự tin vào thực lực của mình, nhưng sau mười sáu ngày đã rơi vào tình trạng kiệt sức hoàn toàn, mỗi ngày phải uống nước băng tan để duy trì, ta cơ hồ đã tìm hết mọi ngã đường, trong tình huống tuyệt vọng bèn quyết định hãy hạ sơn trước, trước tiên phải nghỉ ngơi sau mới có thể lại lên núi. Lần ấy ta đi qua một mảnh băng trôi, không cẩn thận bước vào một cái hố băng, cho dù đã phản ứng kịp nhưng ba lô vẫn bị rơi vào trong hố.”

Diệp Bất Quần lắc đầu: “Đó chính là vận mệnh, nếu không phải là phải lấy ba lô, ta sẽ không nhảy xuống cái hố băng đó.” Hắn dùng ánh mắt hồi tưởng lại: “Không thể tưởng tượng được! Cho dù có nằm mơ, ta cũng không thể nghĩ đến ở nơi này lại nhìn thấy...”

Tiểu Lô cười khổ, thầm nói: “Chuyện đó đã bị hắn phát hiện, cũng là do mình không cẩn thận, khi mình từ thời không khác đi ra, Diệu yên đã ra tay làm cả tảng băng sụp đổ, hoàn toàn vùi lấp thần điện rồi... nhưng trong thời không này, sao thần điện vẫn còn nguyên vẹn a!”

Diệp Bất Quần đột nhiên cười cười nhìn Tiểu Lô: “Nơi đó ngươi cùng từng qua rồi, lúc ấy có kinh ngạc giống ta không?”

...“Đúng vậy”, Tiểu Lô thở dài, hắn quyết định không giấu diếm nữa, nếu Diệp Bất Quần đã phát hiện được bí mật, thì giấu diếm chẳng có ý nghĩa gì nữa.

“Chính xác thật là đáng kinh ngạc..”, Diệp Bất Quần đột nhiên nói một câu làm Tiểu Lô ngạc nhiên: “Ta từ trước đến giờ không có nghĩ đến dưới một tảng băng lại mai táng cả một chiến trường... trời ạ, những thi thể đó trông vẫn sống động như đang sống...”

Thi thể....

Thi thể!!!!??

Thi thể nào?

Sắc mặt Tiểu Lôi trở nên cổ quái, vội vàng ho khan một tiếng, không dám nhiều lời, cẩn thận đợi Diệp Bất Quần nói xong. Họ Diệp sắc mặt cũng cổ quái không kém, mục quang chăm chú nhìn trần nhà, vừa hồi tưởng vừa kể lại...

Cái hố băng đó rất sâu! Dây leo núi của ta không đủ dài, còn cách mặt đất năm sáu mét nữa, nhưng khoảng cách này đối với ta không vấn đề gì, ta nhảy xuống lấy ba lô lên.

Ba lô phải lấy lên, bởi vì bên trong có bản chép lại văn tự trên bức tường ở dưới thủy đàm.

Nhưng khi chân ta vừa chạm đất, sâu trong nội tâm lập tức có cảm giác kỳ quái như có vật gì đó đang chăm chăm nhìn ta!

Không, còn nữa, ta cảm thấy những hơi thở kỳ lạ, rất gần ta.. mang khí tức tử vong...

Vì vậy ta bắt đầu cẩn thận tìm tòi, nghĩ rằng không chừng nó là thứ ta tìm hơn mười ngày nay mà không tìm được!

Ta phát hiện trên góc băng phía trên có một khe hở rất nhỏ, ta đoán nếu bò vào đó ta có thể quan sát được.

Không khí lúc đó cực lạnh, mặc dù thể lực không còn đủ nhưng ta vẫn có thể kiên trì!

Khe hở rất nhỏ, y phục của ta bị xé rách vài chỗ, nhưng thấy bên trong sơn động có một chút quang mang.

Thượng đế làm chứng, ta nhìn thấy ánh sáng của kim loại!

Cuối cùng ta chui ra khỏi khe hở, không gian chỗ đó khá hẹp chỉ đủ cho ta ngồi xổm, bởi vì đã đến cuối đường rồi.

Nhưng ta không cần đi tiếp nữa bởi vì rốt cục đã phát hiện ra!

Đây thực sự là địa phương thần kỳ! Ta nhìn vách băng xung quanh thấy rất nhiều thân ảnh, có bộ mặt mang theo sự phẫn nộ hoặc tuyệt vọng, hoặc bi thương, hoặc kiên nghị, y phục của bọn họ rất quái dị, áo choàng tựa như từ thời La mã hoặc Hy Lạp cổ đại...

Ta lập tức nhận ra những người này đều là tử trận.

Ánh sáng kim loại hấp dẫn ánh mắt của ta chính là một thanh trường kiếm bị đông cứng trong vách băng phản xạ ánh sáng.

Thanh kiếm đó là một thanh thập tự trảm kiếm.

Trên người ta còn một cây lightstick (gậy phát ra ánh sáng bằng chất hóa học, có thể phát sáng ngay cả ở trong nước), cuối cùng, ta thấp lên để cẩn thận quan sát những thi thể đông băng này.

Chốc lát sau ta đã có phát hiện.

Những người bên trong đó chính xác chia thành hai phe chiến đấu với nhau trong tình huống cực kỳ thảm liệt, trong đó một phe mặc y phục mà ta vô cùng quen thuộc, bọn họ mặc khải giáp, cầm thập tự kiếm, ta lập tức đoán chắc họ là người của Giáo đình, là những chiến sĩ tận trung với cây thập tự.

Còn những người của phe kia khiến ta kinh sợ.

Bọn họ mặc trường bào hoa lệ, có thân hình cường tráng, mỗi người cao trên 2 mét, người cầm những thanh cự kiếm lớn, người cầm pháp trượng khảm đầy bảo thạch hoa lệ, đó là pháp trượng dùng để thi triển ma pháp, ta có thể khẳng định điều này!

Bởi vì trên pháp trượng của họ đều có khắc hình sao lục giác.

Ta biết sao lục giác là biểu tượng của chúng thần Hy Lạp, khi đó thế giới phương Tây bị các thần Hy Lạp cổ đại thống trị, một dấu hiệu vô cùng rõ ràng.

Ta rốt cục hiểu được đây là một chiến trường.

Hai phe chiến đấu với nhau, có nhiều thi thể tuy sắp chết nhưng vẫn duy trì chém giết đến cùng, tuy máu đã cạn khô không biết bao nhiêu thể kỷ, nhưng trường kiếm vẫn còn cắm trên người địch nhân.

Nhưng điều đó làm ta kinh ngạc!

Ta biết thế nào là chiến tranh tôn giáo, nhưng lý do thật sự khiến ta ngạc nhiên là...

Các tín đồ tham gia giao chiến mặc khải giáp, mang theo cây thập giá, cầm thập tự kiếm... bọn họ chính là...

Ngực bên trái một tên mang một thánh giá bằng bạc... nhưng... Thượng đế ơi... ta thấy cái gì vậy?

Mắt hấn màu đỏ, mặt trắng nhợt như tờ giấy, gương mặt dữ tợn, trên khóe miệng...

Khóe miệng hấn lộ ra hai chiếc răng bén nhọn!

Ta có thể lấy danh dự Thánh kỵ sĩ để thề! Ta có thể khẳng định hấn là Huyết tộc!

Còn một tên khác, toàn thân khải giáp đã rách nát, toàn thân phủ đầy lông đen, diện mục dữ tợn, cơ bắp cuộn cuộn, ta dám chắc đó là thú nhân, không biết là hùng nhân hay lang nhân vì trên ngực hấn còn cắm thanh trường kiếm, trong sát na khi chưa kịp biến thân thì đã bị giết!

Còn một nam nhân bên trái vóc người trắng kiện, cơ thể phát triển vượt xa loài người, hấn là một cuồng chiến sĩ, một cuồng chiến sĩ tiêu chuẩn!

Cũng như vậy, phe của hấn chiến đấu với các vị thần Hy Lạp.

Rốt cuộc ta nhìn thấy cái gì?

Cuồng chiến sĩ, huyết tộc, thú nhân! Những chủng tộc hắc ám này cùng sánh vai với các tín đồ của Thượng đế cùng chiến đấu, họ đều là “phe ta”!

“Người... người nói gì?” Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, nhìn Diệp Bất Quần: “Người đã thấy huyết tộc và các chủng tộc hắc ám, họ cùng người của giáo hội đồng vai tác chiến, cùng nhau đối phó với chúng thần Hy Lạp?”

Diệp Bất Quần sắc mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, yếu ớt bổ sung: “Không phải đồng vai tác chiến, họ thậm chí mang theo cây thập giá! Họ căn bản là người của giáo hội!”

“Trời ạ...” Tiểu Lôi hô một tiếng: “Không thể tưởng được... đây vốn là chuyện không có khả năng a! Giống như đem thiên thần và quỷ dữ đặt cạnh nhau a!”

Ngữ khí của Diệp Bất Quần trở nên kiên định hơn một chút, nói: “Những gì ta thấy là sự thật. Ta không có cách nào mang đi những thứ đó, càng không có biện pháp chụp ảnh lại, không có dụng cụ nào, chỉ có thể rời nơi đó, khi đó tâm tình của ta rất phức tạp...”

Tiểu Lôi thở dài: “Ta có thể hiểu được. Cảnh tượng đó quả là quá xung đột với tín ngưỡng của người, nhưng người không được nghi ngờ, bởi vì đã chính mắt nhìn thấy!”

”Đúng vậy, khi ta xuống núi, tựa hồ đã đem chuyện người và Nguyệt Hoa Tiểu thư để qua một bên, không còn tâm trạng lo lắng nữa. Ta bị cảnh tượng trong vách băng kia dọa cho sợ đến ngây người, mấy ngày liền không tài nào ngủ được, không có cách nào làm mình tĩnh tâm, cứ nhắm mắt lại thì lại nhìn thấy cảnh tượng dưới vách băng kia...”

Tiểu Lôi trong lòng lại trầm nghĩ: Hình như người không phát hiện được thần điện của Zeus, như vậy cũng tốt, chỗ đó càng ít người biết càng tốt.

Đột nhiên Diệp Bất Quần sắc mặt cổ quái nhìn chằm chằm Tiểu Lôi nói: “Đợi một chút... người vừa rồi nói cái gì? Hình như người nghe ta nói xong cũng rất kinh ngạc... nơi đó.. người chưa từng xem qua? Ta tìm ra, lẽ nào người lại chưa phát hiện được?”

Tiểu Lôi giật mình, biết mình lộ sơ hở, suy nghĩ nhanh rồi dứt khoát nói: “Đúng vậy, nơi đó ta chưa thấy qua”, rồi đột nhiên nói tiếp: “Đúng rồi, làm sao người có thể khẳng định ta đã từng đi qua đỉnh Pyrenees? Chính mắt người nhìn thấy ta từ dưới nước nhảy lên, làm sao biết ta vượt núi?”

Diệp Bất Quần càng tỏ vẻ cổ quái: “Lôi, bởi vì sau khi ta trở về giáo hội, mang những văn tự khắc trên vách tường nơi thánh thủy đàm dịch ra”, hần nhìn sâu Tiểu Lôi rồi nói tiếp: “Nếu ta đoán không sai, Lôi, người đã trải qua một chuyến đi vượt thời không đúng không?”

Tiểu Lôi lần này không ngạc nhiên mà chỉ hỏi cẩn thận: “Những văn tự đó viết gì thế?”

“Tiếng Hebrew, chính là tiếng Do thái cổ”, Diệp Bất Quần cười nói.

“Tiếng Do thái? Tại sao ở dưới thánh thủy đàm của giáo hội các người lại xuất hiện chữ Do thái?”

Diệp Bất Quần cười cười nói: “Chẳng lẽ người không biết sao? Có thể nói Do Thái giáo là ngọn nguồn tín ngưỡng của tín đồ trên toàn thế giới.”

“Được rồi, người nói thẳng ra đi, những văn tự đó nói về cái gì vậy?” Tiểu Lôi vô cùng tò mò, dù sao hần cũng đã từng chui qua lòng đất dưới vách tường đó, xuyên qua thời không!

Về mặt và ánh mắt Diệp Bất Quần lộ vẻ kỳ lạ, chậm rãi nói: “Nếu nói ngày hôm nay ta đến nông nổi này, ta nghĩ phát hiện đó chính là nguyên nhân căn bản. Bởi vì ta sinh ra hoài nghi với tín ngưỡng của ta. Nếu cảnh tượng trong vách băng tại núi Pyrenees chỉ làm ta khiếp sợ và không tưởng, ý nghĩa của những văn tự đó làm cho ta hoàn toàn rời xa tín ngưỡng của mình!”

Hần hít một hơi thật sâu, vẻ mặt như khóc: “đây là một phong di thư”

“Di thư? Của ai?” Tiểu Lôi tự nhiên hỏi.

Diệp bất Quần không trực tiếp trả lời mà dùng một ngôn ngữ cổ quái đọc ra.

Tiểu Lôi nhú mày: “Người nói gì thế?”

Diệp Bất Quần thở dài nói: “Tiếng Do thái cổ, đây là những lời bên trên nếu dịch ra ý thế này: ‘Chúng ta đã nghe được chân đạo của thần, nếu cố ý phạm tội, sẽ không có cơ hội chuộc lại, chỉ có thể run rẩy chờ người mang lửa tới trừng phạt, vì vậy ta có tội, cho dù thần có đến trừng phạt, ta cũng sẽ chờ người đến. Phản bội là một loại tội, nếu không bị phản bội, đồng lõa cùng là một tội, đương nhiên ta phải chết đi!’ ”

“Đây là ý tứ gì?” Tiểu Lôi cau mày: “Là di thư của ai? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Diệp Bất Quần thở dài: “Câu hỏi thứ hai của người quá phức tạp, là một câu chuyện dài... nhưng câu hỏi thứ nhất của người, ta lập tức có thể trả lời. Đó chính xác là một phong di thư, bởi vì ở dưới có chữ ký! Người ký tên, là người tựa hồ toàn thế giới đều biết tên hần...”

Nói đến đây, đôi lông mày hần nhăn tít lại, chậm rãi nói: “Do Đại, kẻ phản bội Da Tô, kẻ môn đồ phản bội của Da Tô!”

249. Chương 249: Chứng Cứ Của Máu

Sắc mặt Diệp Bất Quần lộ vẻ sầu thảm, tâm tình chán nản, hần trầm mặc trong chốc lát, hít thở có phần dồn dập, chậm rãi nói: “Có thể cho ta một chén nước không?”

Tiểu Lôi lập tức bưng một ly nước tới, Diệp Bất Quần cầm lấy rồi uống cạn một hơi, bởi vì hần uống quá gấp, thậm chí còn bị sặc nước, ho khan vài tiếng. Sắc mặt hần đỏ lên, tuy nhiên tâm tình rất cuộc cũng đã ổn định hơn một chút

“Là Do Đại.” Tâm tình Diệp Bất Quần đã lắng xuống, chậm rãi nói: “Lôi, người đối với mười ba môn đồ của Da Tô, hiểu biết được bao nhiêu?”

“Ừm, cũng không biết nhiều lắm, ta chỉ biết mười ba môn đồ của Da Tô là tín đồ và bộ hạ trung thành nhất. Đó là mười ba môn đồ được người ta viết.”

”Mười ba môn đồ, không sai, là mười ba đệ tử của Da Tô, tên của bọn họ lần lượt là: Nhã Các Bố Ước Hàn, Bĩ Đắc An Đức Liệt, Phì Lực Ba Đa La Mãi, Đa Mã Do Đại, Tây Môn Nhã Các, Mã Thái Mã Đề Á, Đạt Thái. Nổi tiếng nhất trong bọn họ chính là Do Đại, trong truyền thuyết là người bán đứng Da Tô.

“Người nói... Phía dưới thánh thủy đàm đó chính là di thư của Do Đại sao? Nhưng di thư của Do Đại, tại sao lại xuất hiện ở đây? Tại sao người lại biết đó là một cánh cửa xuyên qua thời không?”

Diệp Bất Quần cười khỏ nói: “Ta đã nói rồi, vấn đề này nói ra thì rất dài, ta phải thu gọn để giải thích với người.” Hắn suy nghĩ một chút rồi nhũu mày chậm rãi lẩm bẩm: “Trước tiên phải nói đến... Ừm, trước tiên theo ta về Giáo đình. Sau nói về đoạn văn tự bị hủy nhé.”

“Chúng ta đã được nghe chân đạo của Thần mà còn cố ý phạm tội. Vậy thì không có cơ hội để chuộc tội, chỉ có thể run rẩy sợ hãi chờ đợi phán xét và ngọn lửa thiêu đốt chúng ta giáng xuống. Cho nên ta có tội, dù là Thần ban cho ta có tội, ta cũng chấp nhận..., phản bội là tội lỗi, mà không phản bội cũng là tội lỗi! Cho nên ta phải chết!”

Diệp Bất Quần chậm rãi niệm lời đó một lần, sau đó nói : “Cho tới nay, mọi người đều cho rằng Do Đại là một phản đồ, là hắc bán đứng Da Tô, khiến cho Da Tô bị đóng đinh chết trên thập tự giá. Nhưng có thể người còn không biết một việc khác... hội Địa lý quốc gia của Mỹ từng nghiên cứu một quyển sách cổ. Ta nhớ là ta từng nghe tin tức này, nghe nói là căn cứ vào khoa học kỹ thuật hiện đại, dùng phóng xạ carbon để giám định niên đại, phân tích loại mực, dùng kỹ thuật quang phổ v.v... để giám định ra, quyển sách cổ vốn là một bản viết tay từ thế kỷ thứ ba hoặc thứ tư sau công nguyên. Sau khi bản viết tay này lần đầu tiên được dịch ra và công bố đã làm kinh động cả thế giới tông giáo phương tây.... Đương nhiên, có lẽ người không hiểu nhiều lắm. Bởi vì người sống ở phương đông. Bản sách cổ này, được gọi là... Phúc Âm của Do Đại.

“Phúc Âm Do Đại ư? Do Đại không phải là phản đồ sao? Tại sao Phúc Âm của hắn có thể lưu truyền lại?”

Diệp Bất Quần cười khỏ, lộ vẻ rất bất đắc dĩ: “Phải nói rõ ra, việc này được công bố đã dẫn tới chuyện tranh cãi... Căn cứ vào thứ ghi lại trong bản Phúc Âm Do Đại... Do Đại chính là người được Da Tô chọn lựa trở thành người ‘phản bội!’” Diệp Bất Quần chậm rãi nói: “Lúc đầu chuyện này đã dẫn đến chấn động mãnh liệt trong Giáo hội, Giáo đình không thừa nhận tính chân thực của thứ này, quả quyết cho rằng đó là một quyển sách giả. Ta từng xem quyển Phúc Âm Do Đại đó ở Washington, nó vốn đã không được trọn vẹn, lúc ấy ta tất nhiên không tin đó là thật, nhưng hiện giờ nghĩ lại....

Hắn nói tới đây, liếc mắt nhìn Tiểu Lôi nói: “Người biết rồi đó, ta ngoại trừ là Thánh kỵ sĩ của Giáo hội, ta còn là một học giả. Thái độ khoa học nhất là: Dám đặt giả thiết, cẩn thận chứng thực! Cho nên, lúc đầu ta cũng không quá hứng thú với Phúc Âm Do Đại. Nhưng sau đó, khi ta trở về Giáo đình, giải mã đoạn văn tự Hebrew này, ta lập tức trở nên rất có hứng thú với Do Đại, ta lại tìm bản công bố về Phúc Âm Do Đại, nghiên cứu kỹ càng mất một khoảng thời gian.”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta đoán là lúc đầu người đã lấy bản sao chép của Phúc Âm Do Đại từ hội địa lý quốc gia phải không?”

Diệp Bất Quần cười cười nói: “Đúng vậy, ta là một học giả, cho dù thứ đó chống lại tín ngưỡng của ta... ừm. Hoặc phải nói là ‘tín ngưỡng lúc ấy’ của ta, nhưng thân là một học giả, ta vẫn rất có hứng thú với nó, cho nên ta cũng nghĩ biện pháp làm một phó bản đem về.”

Tiểu Lôi không hỏi hắn là làm một phó bản như thế nào, dù sao hắn cũng là Thánh kỵ sĩ, thần thông quảng đại, tất nhiên là có biện pháp của riêng mình.

“Ở dưới sông băng thấy cảnh chủng tộc Hắc Ám và Giáo hội sóng vai tác chiến, hơn nữa còn có di thư của Do Đại ở phía dưới thánh thủy đàm, hết thấy đã khiến ta sinh ra hoài nghi tín ngưỡng kiên định của mình. Sau đó thông qua nghiên cứu Phúc Âm của Do Đại, đoạn thời gian đó làm tinh thần của ta ở trạng thái cực kỳ rối loạn, cảm thấy mình bị đọa lạc hàng ngày.... đột nhiên có một ngày, trong lòng ta sinh ra một ý niệm như ma quỷ..... ta đè nén đưa ra một giả thiết lớn mật... nếu.... ta nói là nếu! Nếu như lời của Phúc Âm Do Đại nói là thật, trên thực tế lịch sử, Do Đại không phản bội Da Tô mà là Da Tô khiến Do Đại phản bội ngài..... vậy cứ thông qua giả thiết này mà tự hỏi, thì đáp án sẽ là gì?”

“Nhưng sau đó ta phát hiện ra tài liệu trong tay mình thật sự quá ít, ta không cách nào chứng minh được lịch sử đã phát sinh ra cái gì... rốt cuộc trong quá khứ Do Đại chết như thế nào, hiện giờ tồn tại rất nhiều giả thiết nhưng loại giả thiết phổ biến nhất là lúc Da Tô sống lại, hắn đã treo cổ tự sát. Nhưng từ hiện tại

nhìn lại, nếu bức di thư ở dưới thánh thủy đàm là thật. Vậy cái chết của Do Đại hiển nhiên là không phải thất cổ rồi. Ít nhất nếu hấn thất cổ chết vậy thì sẽ không có bức di thư ở nơi đó.”

“May mắn thay, trong Giáo đình lưu lại rất nhiều bản ghi chép cổ đại... ta bắt đầu bí mật tìm kiếm và điều tra, bởi vì thân phận của ta là Thánh kỵ sĩ, cho nên ra có thể đọc được rất nhiều tư liệu tuyệt mật. Ta tập trung sự chú ý vào tư liệu của Do Đại...” Diệp Bất Quần suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nhưng ta lại phát hiện mình đã uống phí công sức. Tất cả tư liệu cực kỳ ít ỏi, ít ỏi tới mức không cách nào tìm ra tư liệu đầy đủ của Do Đại nữa.... rất nhiều tư liệu thậm chí còn mâu thuẫn, ví dụ như trong Phúc Âm thì nói Do Đại là một tiểu tử lỗ mãng vô tri, nhưng bản khác thì lại ghi Do Đại là một kẻ thu thuế! Ta không biết phải phải giải thích như thế nào... cuối cùng ta phát hiện ra một sự thật... đó chính là, phàm là tất cả những thứ ghi chép về Do Đại dường như đều bị cố ý sửa đổi, hoặc là... bị tiêu hủy! Cho nên giờ mới khiến ta căn bản không tìm được tư liệu hữu dụng! Lôi... nếu là người. Người đã gặp tình huống này bao giờ chưa?”

Ánh mắt Tiểu Lôi lóe sáng: “Tra không được tư liệu của Do Đại. Vậy ta sẽ đi tra tư liệu của mười ba môn đồ! Ta muốn từ tư liệu của các môn đồ khác, có khi tra được chút gì hữu dụng thì sao! Dù sao Do Đại từng ở trong mười ba môn đồ. Trong tư liệu của các môn đồ khác, khó tránh khỏi tra được chút gì về hấn.”

“Ý nghĩ của ta và ý nghĩa của người hoàn toàn giống nhau.” Diệp Bất Quần nói: “Nhưng khi ta tra xét, mới phát hiện tư liệu của Do Đại bị tiêu hủy và sửa chữa rất nhiều, trong mười ba môn đồ, bao gồm cả Do Đại trong đó, tổng cộng có sáu vị môn đồ căn bản là hoàn toàn không tìm được tư liệu, hết thấy dấu vết, đều tựa hồ biểu lộ rằng đã từng trải qua sửa đổi và tiêu hủy. Giống như không muốn bị người khác phát hiện và công bố tư liệu của bọn họ!”

“Sáu... sáu...” Tiểu Lôi cẩn thận lẩm nhẩm hai chữ này, sau đó cười khổ: “Người vừa nói... sáu cộng bảy bằng mười ba đúng không? Ta nghĩ là nhất định người đã tìm ra được gì rồi mới có thể nói như vậy. Nhất định người còn có chứng cứ khác!”

“Đó là máu.” Diệp Bất Quần thở dài: “Ta biết ở phương đông ở Trung Quốc. Cổ nhân các người có tập quán cắt máu ăn thề, ở phương tây, kỳ thật cũng có một tập quán dùng máu để làm ấn ký. Hoặc trong một ít văn bản quan trọng, còn dùng máu lưu lại dấu vân tay. Ít nhất, trong Giáo hội ta đã tìm được một cuộn giấy da dê, đó là một phong thư thánh Peter dùng để sáng lập Giáo hội sau khi Da Tô chết, phía trên còn có chữ ký của vài người... trong đó có vài ấn ký bằng máu tươi!”

Diệp Bất Quần cười khổ: “Chuyện chính là thú vị như vậy... vì ta nghiên cứu bức di thư này nên đã tìm kiếm tư liệu của Do Đại, do không tìm được tư liệu của Do Đại nên ta mới nghiên cứu mười ba môn đồ, từ mười ba môn đồ, cuối cùng ta tìm được một phần cuộn giấy da dê từ xưa này, trên cuộn giấy còn có dấu vân tay dùng máu lưu lại.”

“Người phát hiện ra cái gì rồi?”

Sau khi Tiểu Lôi hỏi đến những lời này, nhìn thoáng qua Diệp Bất Quần, hấn phát hiện thấy vẻ mặt của Diệp Bất Quần hết sức phức tạp, quả thực không thể dùng từ ngữ nào có thể miêu tả được.

“Ta... ta cắt một mảnh của tấm da dê đó đem đi giám định... người biết đó, ta là một học giả... ta tìm đến các phòng thí nghiệm tại rất nhiều trường đại học nổi tiếng, làm vài giám định... kể cả... giám định ADN.....”

“Kết quả ra sao?”

“Kết quả... ta phát hiện trong vài dấu vân tay in bằng máu... Qua giám định ADN trong máu... kết quả cho thấy: “Chủ nhân của máu, không phải... không phải là con người.” Vẻ mặt của Diệp Bất Quần cơ hồ còn khó coi hơn là khóc: “Thông qua ADN cho thấy, bọn họ không phải là con người, ta không thể giải thích cho người, bởi vì chắc chắn người không biết tri thức về mặt này... Tuy nhiên ta có thể giải thích đơn giản cho người, kết quả biểu hiện ADN của họ, cho thấy bên trong sơ đồ gen của họ có điểm kỳ quái, điểm khác biệt này khiến cho da thịt của sinh vật này yếu hơn con người rất nhiều... theo giả thuyết của ta, đó có thể là biến dị gen hoặc là lý do khác... ta không thể nào giải thích rõ hết cho người được, cái này quá phức tạp. Nói tóm lại, loại sinh vật này, trời sinh ra bọn họ cực kỳ miễn cảm với tia tử ngoại, khả năng chịu được tia tử ngoại sợ rằng kém hơn người bình thường rất nhiều... miễn cảm tới mức có thể nói là rất.....rất yếu ớt! Nói tóm lại, loại sinh vật này cực kỳ sợ ánh mặt trời!”

Tiểu Lôi lúc này mới há hốc miệng: “Sợ ánh mặt trời... chẳng lẽ là Hấp huyết quỷ? Là Huyết tộc!! Người tìm được chứng cứ!! Chứng minh trong mười ba môn đồ có người là Huyết tộc?”

250. Chương 250: Sát Nhân Diệt Khẩu

Dưới dòng sông băng trên đỉnh núi Pyrenees không ngờ bảo tồn được tình cảnh chủng tộc Hắc Ám kẻ vai tác chiến cùng Giáo hội?

Tiểu Lôi cảm thấy những điều này làm đảo điên tất cả những nhận thức của hắn từ trước đến giờ.

“Tổng cộng là sáu...” Sắc mặt Diệp Bất Quần âm trầm nói: “Báo cáo kiểm nghiệm cuối cùng cho thấy, trong máu của 6 người xuất hiện phản ứng dị thường, ta không biết giải thích tất thấy như thế nào... sau đó, ta tìm được cơ hội lấy một ít mẫu máu trên người một Huyết tộc, tiến hành kiểm tra, kết quả phát hiện cho thấy... ta từ mẫu máu từ mười ba môn đồ lưu lại so sánh với kết quả thử máu hiện tại... gần như giống nhau, không khác biệt nhiều lắm. Cuối cùng ta làm thêm một loạt kiểm tra nữa, điều làm ta kỳ quái là ta tổng hợp được ba mẫu máu của Huyết tộc, trong đó có hai phần là Huyết tộc hạ đẳng, nhưng mẫu cuối cùng lại lấy từ huyết tích còn lưu lại trên một con dao trong trận chiến năm đó của một vị Huyết tộc thân vương. Thực ra cách làm của ta đã vi phạm giáo quy của Giáo đình, vốn Giáo đình có luật cấm sử dụng máu huyết của sinh vật Hắc Ám phục vụ cho việc nghiên cứu khoa học, bây giờ nghĩ lại, sợ rằng ta đã che dấu sự thật nhưng chân tướng sẽ bị tiết lộ ra ngoài.”

Tâm trạng của Diệp Bất Quần trở nên uể oải nhưng Tiểu Lôi lại hỏi tiếp: “Vậy thì người lấy ra ba mẫu máu của Huyết tộc, so với kết quả lúc trước có điều gì bất đồng?” Diệp Bất Quần nghe câu hỏi này, miễn cưỡng lấy lại tinh thần trả lời: “Hai mẫu đầu đến từ Huyết tộc cấp thấp, so với bản đồ DNA của 12 môn đồ có chút khác biệt, nhưng mẫu từ Huyết tộc thân vương lại có khác biệt rất ít... có thể suy đoán việc này có quan hệ đến cấp bậc của Huyết tộc. Không nghi ngờ gì nữa, trong 13 môn đồ có người là Huyết tộc, mà còn là Huyết tộc cao cấp, thậm chí so với thân vương còn cao cấp hơn!”

Tiểu Lôi cười khỏ nói: “Loại sự tình này khó trách Giáo hội phải tìm mọi cách để che giấu... Huyết tộc cừu địch lại từng là chiến hữu thân mật của Giáo hội... ha ha ha ha ha ha...” Hắn bật cười to vài tiếng, nhưng tự biết là giọng cười của mình đầy miễn cưỡng.

“Người biết lai lịch của Hấp huyết quỷ không Lôi?” Diệp Bất Quần thở dài: “Ta phát hiện ra Huyết tộc từng là chiến hữu thân thiết của Giáo hội, thậm chí trong mười ba môn đồ có người là Huyết tộc. Khi ấy trong lòng thực sự khiếp sợ không tả nổi, ta nổi điên lên liền bắt đầu tra tìm lai lịch của Huyết tộc, tại sao họ lại trở thành tử địch của Giáo hội, bọn họ rốt cục từ đâu tới!”

Tiểu Lôi hỏi: “Người tìm được chưa?”, rồi cười khỏ tự nói: “Câu hỏi của ta thật ngốc, người nhất định đã tìm thấy cái gì đó.”

Diệp Bất Quần lắc đầu: “Đó là một quá trình gian khổ. Bởi vì chân tướng của lịch sử đều bị che dấu, thậm chí bị người ta cố ý sửa lại. Trước mắt, lai lịch của Hấp huyết quỷ đại khái có hai loại.”

Về mặt Diệp Bất Quần khá nghiêm trọng: “Loại thứ nhất, là loại được các giáo đồ công nhận, cũng là phù hợp với tinh thần của tôn giáo nhất, là loại Hấp huyết quỷ được mô tả trong kinh thánh...” Âm thanh của hắn tựa như đang ngâm nga: “Thượng đế sáng tạo ra người đàn ông đầu tiên trên thế giới là Adam, nhưng sợ hắn bị cô độc nên lấy một đẽ xương sườn của Adam để tạo nên người phụ nữ, vì vậy họ là cặp đôi loài người đầu tiên trên thế giới. Sau đó hai người ăn trộm quả cấm trong vườn Eden, sinh hạ ra một đứa trẻ, là con trai, tên là Caien, là nhân loại thứ ba trên thế giới. Truyền thuyết nói Caien là một nông phu, cùng với huynh đệ của hắn là con của Adam và Eva cùng nhau cung phụng Thượng đế. Caien dùng rau củ, huynh đệ của hắn dùng một con dê, Caien vì thế ghen tức giết chết huynh đệ của chính mình, cuối cùng bị Thượng đế phát hiện. Để trừng phạt Caien, Thượng đế không giết chết, nhưng hắn vĩnh viễn bị đày đoạ trong thế giới, trở thành một sinh vật bất tử, phải lấy máu làm thức ăn, sống một cách bi thảm...”

Diệp Bất Quần nói một hơi rồi chậm rãi nói tiếp: “Đây là truyền thuyết sớm nhất về lai lịch Hấp huyết quỷ, bởi vì xuất phát từ thánh kinh nên thuyết pháp này được tuyệt đại đa số giáo đồ thừa nhận, chúng ta gọi

nó là thuyết "chính thức".

Ánh mắt Diệp Bất Quần có chút bi thương, hần lắc đầu nói: "Lôi, ta không muốn nói những điều này... thực sự không muốn nghĩ nữa..."

Tiểu Lôi thở dài: "Được rồi, ta xin lỗi, ta nghĩ tâm trạng ngươi đang rất không tốt."

Diệp Bất Quần lắc đầu cười gượng: "Khoảng thời gian tồi tệ nhất đã qua rồi, giờ ta chỉ hơi buồn rầu mà thôi." Hần ho khan một tiếng, lấy tinh thần nói tiếp: "Tốt thôi, theo giả thuyết, truyền thuyết về Caien trong thánh kinh, thuyết pháp về lai lịch sớm nhất của Hấp huyết quỷ không phải là sự thật... vậy mục đích của thuyết pháp giả mạo này là gì?"

Tiểu Lôi suy nghĩ rồi chậm rãi nói: "Nếu ta không đoán sai... mục đích lớn nhất của việc lưu lại thuyết pháp này chính là chôn vùi lai lịch chân chính của Huyết tộc, đặc biệt là gán mác ác quỷ cho Huyết tộc, làm cho mọi người trên thế giới biết rằng, Huyết tộc bắt đầu từ tổ tiên họ là Caien đã bị Thượng đế ruồng bỏ. Chỉ cần thế nhân đều tin ở loại thuyết pháp này, việc Huyết tộc từng cùng với Giáo hội sống vai tác chiến sẽ không được biết tới."

Diệp Bất Quần nhắm mắt lại: "Lịch sử chính là do kẻ thắng lợi biên soạn lại, họ chỉ biết mô tả lại theo lập trường của mình. Trong lịch sử của kẻ thắng trận, kẻ bại trận tất nhiên là kẻ tà ác... hắc hắc...!"

Nói xong câu này, hần mở mắt, lắc đầu, tiếp tục nói: "Ta rất có hứng thú đối với cách miêu tả thứ hai về lai lịch của Hấp huyết quỷ, dù sao truyền thuyết này từ phương diện nào cũng đều nói rõ Hấp huyết quỷ từng trung thành với Thượng đế!"

"Vào thời kỳ trung đại... theo truyền thuyết đó là thời kỳ rất hỗn loạn, ta tạm coi đó là thời kỳ trung đại, đại khái khi đế quốc đông La Mã chưa bị dị giáo đồ huỷ diệt, từng có một vị kỳ sĩ tên là bá tước Dracula. Hần là một tín đồ vô cùng trung thành với Thượng đế, vì tín ngưỡng mà chiến đấu, ra tiền tuyến chiến đấu với dị giáo đồ, nhưng do sinh tử của hần tại chiến trường không minh bạch, nên tin tức giả truyền về quê hương của hần, gia đình của hần bị lừa. Nghĩ rằng hần đã chết trận, vợ hần đã tự tử. Khi cuộc chiến kết thúc, bá tước Dracula trở về, biết tin dữ, tính tình của hần liền thay đổi... hần dùng một thanh trường mâu điên cuồng đâm thủng tượng Da Tô, trong cơn điên cuồng tuyệt vọng hần trách móc Thượng đế tại sao hần vì tín ngưỡng chinh chiến, nhưng thân nhân của hần lại bỏ mạng. Kết quả pho tượng khi bị đâm thủng lại chảy máu. Bá tước Dracula từ sau đó phản bội lại tín ngưỡng, biến thành một quái vật bắt tử dùng máu tươi để sống."

Tiểu Lôi nghe đến đó lập tức nói: "Không thể nghi ngờ, loại thuyết pháp này không được Vatican chính thức thừa nhận. Bởi vì người nào nghe thấy truyền thuyết này, không nghi ngờ sẽ sinh ra lòng cảm thông với Hấp huyết quỷ, loại truyền thuyết này nhất quyết không phải do Giáo hội làm ra!"

Không đợi Diệp Bất Quần nói, Tiểu Lôi bổ sung một câu, cười nói: "So với thuyết pháp giả mạo, ta thấy thuyết thứ hai đáng tin cậy hơn. Thuyết pháp thứ hai xuất phát từ nơi nào?"

"Chỉ là truyền thuyết, hoặc truyền thuyết dân gian", Diệp Bất Quần tựa hồ có chút do dự, về phương diện nội tâm hần đồng quan điểm với Tiểu Lôi, nhưng về phương diện khác, hần không cách nào nói những lời bất kính đối với Giáo hội, chỉ thở dài nói: "Truyền thuyết dân gian có thể phát sinh, ta nghĩ bên trong tự nhiên có một sự tình, nếu truyền thuyết là thật, ta nghĩ trong đó ít nhiều có điểm sự thật, dù có 9 phần là giả thì cũng có một phần là thật."

Tiểu Lôi lập tức tiếp lời: "Ồ, không sai, căn cứ loại truyền thuyết thứ hai này, bá tước Dracula chính xác từng là tín đồ trung thành với Thượng đế, xem ra Hấp huyết quỷ từng cùng Giáo hội sánh vai tác chiến, vậy là có một chút tin đồn đã truyền lại."

Nói đến đây, Tiểu Lôi đột nhiên nói: "Lão Diệp, vừa rồi ngươi nói về kết quả thử nghiệm mẫu máu... những thứ đó ngươi có mang theo không vậy?"

Những chứng cứ đó!

"Đương nhiên là không", Diệp Bất Quần cười khổ: "Khi ngươi tìm thấy ta, toàn bộ gia sản của ta là bộ y phục trên người này, ngươi xem trên người ta còn có kết quả kiểm tra không?"

Ánh mắt của hắn lại đắm chìm trong hồi tưởng...

“Sau khi có kết quả thử máu, ta không có cách nào không chế cảm giác sợ hãi, ta nghĩ ta đã phát hiện ra một số điều vĩnh viễn không nên cho người khác biết chân tướng! Từ rất nhiều thế kỷ, Huyết tộc đã trở thành một biểu tượng tà ác, một danh từ kinh khủng ngang với từ tội ác, hoặc là do kết quả của sự truyền cổ ý của Giáo hội. Nhưng nếu bây giờ cho mọi người biết, lúc đầu trong mười ba môn đồ thần thánh, có gần một nửa là sinh vật Hắc Ám, vậy sẽ mang đến kết quả gì? Sẽ mang đến chấn động thể nào? Ta còn lo lắng, kết quả này khi bị lộ ra ngoài sẽ còn phá hủy nghiêm trọng nền móng của tôn giáo!”

“Trong lòng ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng một sự tò mò về tri thức cứ như điều khiển ta vậy! Mỗi ngày ta đều cảm thấy mong mỏi biết được chân tướng của lịch sử, mong mỏi khám phá ra tất cả sự thật! Trong thời gian đó, xung đột giữa Giáo hội và Hắc Ám Hội Nghị không ngừng leo thang, toàn bộ thủ hộ kỵ sĩ đoàn đều bị động viên, trong lòng ta mang gánh nặng trầm trọng, vừa muốn đi các nơi chấp hành nhiệm vụ của Giáo đình, một mặt cảm thanh trường kiếm này chiến đấu với sinh vật Hắc Ám. Nhưng đồng thời, trong thâm tâm ta có một thanh âm nói với ta rằng... bọn họ, những địch nhân trước mặt, thực sự từng là bằng hữu của chúng ta, là chiến hữu,... thậm chí là huynh đệ!”

“Rốt cục, trong một lần làm nghi thức thánh lễ, trạng thái dị thường của ta đã bị phát hiện.”

“Chờ một chút, người nói người bị phát hiện?” Tiểu Lô nghi hoặc hỏi.

Người vừa nói qua, Thánh kỵ sĩ của Giáo hội phải được Thánh Thiên sứ thừa nhận, phải nhỏ máu tươi của chính mình vào trong chén thánh, sau đó được Thánh Thiên sứ thừa nhận mới được. Chúng ta hàng năm đều phải trở lại Giáo đình tiến hành nghi thức một lần, dùng đức tin và máu tươi cung phụng cho chén thánh, như vậy linh hồn mới được liên lạc với Thiên sứ, sau đó được Thiên sứ ủng hộ, linh hồn mới nhận được sự hỗ trợ của thánh lực Thiên sứ.

Tiểu Lô nhớ rồi, thân thể Diệp Bất Quần khá đặc thù, không tiếp thu được pháp thuật của hắn, tiên thuật của phương Đông không có cách nào trị thương cho hắn, chính là vì nguyên nhân trên linh hồn của hắn có lạc ấn Thiên sứ.

Loại ấn ký này không có cách nào tồn tại vĩnh viễn, theo thời gian từ từ yếu đi, nên một thời gian phải củng cố lại mới được.

Nghĩ đến đây, Tiểu Lô lập tức hiểu được dụng ý của nghi thức, hỏi: “Vậy trong nghi thức xảy ra chuyện gì sao?”

Diệp Bất Quần gật đầu: “Đúng vậy, người ta cung phụng là Raphael một trong thất đại Thiên sứ, nhưng khi ta nhỏ máu vào trong chén thánh, nó không tiếp nhận, máu của ta không có cách nào dung hợp, ngược lại trong chén thánh lại phát ra một ngọn lửa, đốt cháy máu của ta. Loại tình huống này chứng tỏ ta đã bị ô nhiễm, không còn tinh khiết.”

“Cái gì?”

“Ô nhiễm! Linh hồn của ta đã không còn tinh khiết, đã bị tà ác xâm chiếm, tín ngưỡng của ta trở nên nhơ nhớp... do đó, máu tươi của ta mang theo tội nghiệt, không có cách nào cung phụng Thiên sứ thuần khiết...” Ngữ khí của Diệp Bất Quần đầy khổ sở: “Đây là truyền thống từ xưa của Thánh kỵ sĩ, nếu máu bị Thiên sứ cự tuyệt, hẳn nhất định là đã phạm vào tội lỗi nào đó, bởi vì tất cả Hắc Ám và tội nghiệt đều không che giấu nổi Thiên sứ vạn năng. Một khi trong nghi thức bị phát hiện ra không còn tinh khiết, Thánh kỵ sĩ đó sẽ lập tức bị đưa vào sổ tài phán tiến hành thẩm vấn!”

“Cứ như vậy là bị thẩm vấn? Vì một nghi thức mà bị thẩm vấn? Các người là Thánh kỵ sĩ, địa vị cao cao tại thượng mà!” Tiểu Lô cười khổ: “Thật quá khinh suất.”

“Lúc ấy mọi người đều hoảng sợ, bởi vì ta là thủ lĩnh Thánh kỵ sĩ của kỵ sĩ đoàn, từng là tín đồ tối kiên định và trung thành với tín ngưỡng... các Thánh kỵ sĩ khác vô cùng khiếp sợ, thậm chí bọn họ đều cho rằng nhất định có sai lầm, bởi vì họ nghĩ ta tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện gì phản bội...” Diệp Bất Quần cười khổ: “Nhưng trong lòng ta lúc ấy thập phần khiếp sợ, bởi vì nội tâm ta hiểu được tín ngưỡng của mình đích xác đã dao động! Sự khiếp sợ đó Thiên sứ làm sao không biết, đồng thời ta cũng không phản kháng, mặc cho họ tống vào sổ tài phán.”

“Phì! Thiên sứ gì cũng biết... Lão Diệp, ta thấy chẳng có gì kỳ quái... Thiên sứ của các người, ta xem qua bất quá là có chút pháp lực cao cường thôi. Trong thần thoại truyền thuyết của phương đông chúng ta, những kẻ lợi hại đều biết một ít, tỉ như loại pháp thuật ”Độc tâm thuật“. Ta nghĩ những Thiên sứ đó phân nửa là sử dụng pháp thuật này, họ sử dụng loại pháp thuật tương tự để đọc nội tâm người, về phần nghi thức kia, ta đoán có thể là một thủ đoạn gạt người mà thôi...”

“Làm sao người biết?”

Tiểu Lô cười nói: “Ta hỏi người, có phải trước khi tham gia nghi lễ, các người phải trầm tâm tĩnh khí, bài trừ tạp niệm? Nội tâm đầy thành kính?”

“Chắc chắn rồi! Đó là nghi thức thần thánh mà!”

“Đúng rồi! Bởi vì các người là Thánh kỵ sĩ, sở hữu một lực lượng tiêu chuẩn, tu luyện linh hồn hẳn là có tiêu chuẩn rồi. Độc tâm thuật thông thường, đều phải dựng lên hai chỗ dựa, một là người làm pháp thuật phải có pháp lực cao hơn đối tượng bị thi thuật, các người thoả mãn điểm này vì Thiên sứ chắc chắn lợi hại hơn các người. Thứ hai, người bị thi thuật tâm tình phải buông lỏng, nội tâm không hề đề phòng, càng dễ dàng bị nhìn thấu tâm linh, người làm pháp thuật mới dễ dàng hoàn thành Độc tâm thuật, khó khăn càng ít.”

“Vậy ý người là... tất cả nghi thức đều là nguy trang... thế nhưng bởi vì chúng ta buông lỏng cảnh giác nội tâm, buông lỏng tâm tình, nhất mực cung kính thì Thiên sứ mới dễ dàng thi triển Độc tâm thuật đối với chúng ta?”

Tiểu Lô cười nói: “Đại khái là như thế, ngoài ra một nghi thức trang nghiêm cũng có thể gia tăng sự thần bí tôn giáo.”

Diệp Bất Quần trầm mặc giây lát rồi thở dài: “Nguyên là như thế, người nói rất có đạo lý.”

Về phần máu bị hoà tan, hoặc bị đốt thành ngọn lửa, loại trò quỷ này có thể dùng pháp thuật làm ra, là thủ đoạn làm tăng thêm cảm giác thần bí.

“Lúc ấy ta không phản kháng, bởi vì ta nguyện ý vào sổ tài phán, thậm chí hy vọng có thể gặp Giáo hoàng, vì ta tin vào sự nhân từ của Giáo đình, ngài sẽ cứu rỗi linh hồn lầm lạc của ta. Ta không nghĩ đến sự phản bội, ta chỉ cho rằng linh hồn của mình bị lạc lối... nhưng sổ tài phán, truyền tới một tin tức khiến ta phát lạnh...” Diệp Bất Quần nghiêng rằng: “Bọn họ không ngờ phán ta phải chết, không cho ta cơ hội giải thích, hoặc cơ hội để cứu ta... bọn họ tựa hồ gấp rút muốn ta chết ngay lập tức!”

251. Chương 251: Bọn Họ Tới!

Dựa theo tự thuật của Diệp Bất Quần, chuyện này tương đối đơn giản, hẳn bị phán tử hình, dưới tình thế cấp bách đã chạy thoát được, hẳn vốn là thủ tịch Thánh kỵ sĩ, bản lãnh rất lớn, hơn nữa lại có Constantine giúp đỡ, cho nên mới thay đổi sang Trung Quốc.

Tiểu Lô ra khỏi phòng, liền đi tìm đồ đệ ngoan Tiểu Bạch, mời hẳn vào để tiếm một mũi cho Diệp Bất Quần trấn định lại.ã—

Tiểu Bạch đã ba năm chưa gặp Tiểu Lô, hôm nay sư phụ đột nhiên trở lại, còn có chuyện nhờ mình làm, làm sao mà không thập phần hưng phấn được chứ? Dù sao thì chữa bệnh cứu người, cũng là nghề chuyên môn của hẳn mà. Bận rộn tui bụi trước sau một chặp, rồi lại chạy đi kiểm tra cho Constantine một chút, lúc này mới rảnh tay đi tìm Tiểu Lô.

Theo tính tình trước đây, nếu người đã nói dạy cho mình bản lãnh, vậy nhất định sẽ dạy. Nên không nói gì thêm, mừng rỡ rời đi.

Thấy Tiểu Bạch đã đi, vẻ tươi cười trên mặt Tiểu Lô thu lại, trên mi lộ ra vài phần ưu tư. Hẳn thở dài, suy nghĩ một chút, liền đi tìm Diêu Yên và Nguyệt Hoa.

Võn Nguyệt Hoa còn đang ở trong chùa ngoại ô phía đông thành, được Bảo Nhi chạy đi báo Tiểu Lôi đã trở về, tự nhiên gấp rút không chần chừ quay về, nhưng đúng lúc này Tiểu Lôi lại bị Constantine tìm tới kéo ra ngoài, một phen qua lại khúc chiết, mới đem về hai tên người nước ngoài đang bị thương.

Đáng thương cho vợ chồng ly biệt ba năm, vừa về thì Tiểu Lôi lại gặp chuyện của Diệp Bất Quần, sau đó lại phải bận rộn túi bụi trị thương cho Diệp Bất Quần và Constantine. Ở suốt trong phòng của Diệp Bất Quần mấy canh giờ, không rời nửa bước.↵↵↵↵↵↵

Đám phụ nữ biết Tiểu Lôi bị dây dưa bởi chuyện quan trọng, dù sao cũng đã đợi ba năm rồi, đợi thêm một chút cũng không sao. Huống chi bây giờ Tiểu Lôi đã về, nên đã yên lòng không ít. Đợi Tiểu Lôi và Diệp Bất Quần nói chuyện xong đi ra, đi tìm Diệu Yên thương lượng, vừa lúc gặp Nguyệt Hoa và Diệu Yên cũng ở trong phòng

Nguyệt Hoa và Diệu Yên tựa hồ cũng đang thương lượng chuyện gì, vừa thấy Tiểu Lôi đi vào, đồng thời im lặng. Tiểu Lôi tựa hồ không phát hiện ra vẻ kỳ lạ trên mặt hai nàng, chỉ cười nói: “Vừa lúc các nàng ở đây. Có một chuyện khó nói, ta nói ra, mọi người cùng suy nghĩ nha.”

Diệu Yên mỉm cười, nói: “Bọn thiếp cũng có chuyện muốn nói... Vừa rồi Lôi Hồng và Như Hoa hai người cũng đã tới, nói là tại chùa ở ngoại ô phía đông hình như thấy một cổ nhân. Bất quá hôm nay người ta tựa hồ không có nhà.”

Tiểu Lôi lúc này trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện của Diệp Bất Quần, nghe xong cũng không để ý, thuận miệng nói: “Ồ, là cổ nhân nào?”

Nguyệt Hoa và Diệu Yên thoáng nhìn nhau, hai nàng tựa hồ bị động trúng tâm sự, cười nói: “Việc này không nói trước được, Lôi Hồng nói chờ tin tức của hắn rồi hãy nói.”

Tiểu Lôi gật đầu, ngồi giữa hai nàng, cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Các nàng còn nhớ chuyện lần trước ở Châu Âu chứ?” Vừa nói ra, Nguyệt Hoa nhất thời mặt đỏ ửng, sóng mắt hàm chứa vài phần ngượng ngùng, mỉm cười nói: “Sao có thể quên được chứ?” Hồi tưởng lại những ngày ở trên đỉnh núi tuyết, gió tuyết nổi lên, hai người lâm vào tuyết cảnh, bên dưới băng đá sống nường tựa lẫn nhau, mới xảy ra cảnh lửa tình bùng phát. Giờ đây nhớ lại, vẫn vậy, không khỏi đỏ mặt tim đập thình thình.

Tiểu Lôi thông minh cỡ nào chứ, vừa thấy vẻ mặt của Nguyệt Hoa, lập tức đoán được tâm ý của nàng, hơi dùng sức nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, ánh mắt hàm chứa nhu tình, đột nhiên thở dài một tiếng: “Nói tới chuyện năm đó, anh có thể gặp được em, cũng ít nhiều có sự giúp đỡ của tên Diệp Bất Quần đó nữa.”

Hai nàng đã sớm nhìn ra hàng mi của Tiểu Lôi đang ẩn chứa tâm sự, liền đặt câu hỏi. Lúc này Tiểu Lôi mới thu liễm tâm thần, đem chuyện vừa rồi của Diệp Bất Quần nói kỹ lại một lần.

Trong ba người, Tiểu Lôi sinh ra tại Trung Quốc, còn Diệu Yên nguyên vốn là hoa yêu tu hành thành. Nhưng Nguyệt Hoa thì ngược lại, từng du học ở Châu Âu, đối với văn hóa tôn giáo của Châu Âu, nhất là sự hiểu biết về lịch sử và nhận thức về Giáo hội, còn hơn xa Tiểu Lôi và Diệu Yên. Nàng nghe Tiểu Lôi nói xong, không khỏi quá kinh ngạc, biến sắc nói: “Chuyện này đều là thật sao?”

Trong mắt của Nguyệt Hoa hàm chứa sự khiếp sợ, hô hấp cũng hơi dồn dập, bật thốt lên: “Nếu chuyện này là thật, vậy một khi lộ ra ngoài, đối với căn cơ của Giáo hội sẽ là một trường kiếp nạn!”

Diệu Yên không hiểu mới cau mày hỏi: “Tại sao như vậy?”

Nguyệt Hoa suy nghĩ một chút rồi nói: “Diệu Yên tỷ tỷ, tỷ không rõ văn hóa của Tây Phương, cho nên không biết. Hiện nay hệ thống tôn giáo của Tây Phương, chính là do Christianity chiếm vị trí thống trị... Ài...” Nguyệt Hoa nói tới đây, thoáng suy nghĩ một chút, cười nói: “Nhưng mà, Tiểu Lôi... sự nhận biết của anh về Giáo hội tựa hồ có chút sai lầm rồi... Ít nhất, Giáo đình bây giờ dù là thánh địa, là nơi ở của Giáo Hoàng, nhưng cũng không thể là đại biểu cho Christianity. Em nghĩ, nếu anh muốn đem chuyện của Diệp Bất Quần nói, giải thích ra cho rõ ràng, thì trước hết cần biết rõ, hiện tại kết cấu của Giáo hội rốt cuộc là như thế nào đã.”

Tiểu Lôi cười nói: “Việc này, anh vốn cũng không rõ lắm, nếu em biết, vậy hãy nói cho nghe một chút đi.”

Nguyệt Hoa cười cười, nói: “Đương nhiên việc này cụ thể em cũng không biết quá nhiều, bắt quá lúc du học ở Pháp, tự nhiên là có học qua những điều này.”

Dừng lại một chút, Nguyệt Hoa cười nói: “Đầu tiên, sai lầm thứ nhất của anh, là anh đã đem Catholicism và Christianity hai khái niệm này mà hợp lại. Người sáng lập ra Christianity đương nhiên là Da Tô. Nói đơn giản chút, bây giờ tin thờ Thượng Đế, bao quát mà nói, đều có thể xem là giáo đồ Christianity... Thế nhưng, bây giờ không thể nói là Christianity nữa, chuẩn xác mà nói, Christianity đã bị tách ra rồi. Vốn Christianity khi xưa tại thời Đế quốc La Mã đã phân chia thành Catholicism và Eastern Orthodoxy. Kỳ thật điều này cũng liên quan đến sự chia rẽ của đế quốc La Mã. Lúc đó, Christianity phía đông đế quốc La Mã tự xưng là Orthodox Church, mà phía tây đế quốc La Mã thì xưng là Catholicism. Mà Giáo đình bây giờ, chuẩn xác mà nói chính là hạch tâm của Catholicism La Mã! Mà lại không phải là hạch tâm của Christianity trên toàn thế giới. Ít nhất, đối với người của Eastern Orthodoxy mà nói, họ không thừa nhận địa vị của Giáo đình.”

“Lấy một ví dụ đơn giản, Christianity là người mẹ. Sau đó Christianity bị tách ra, chia làm hai, biến thành Catholicism và Eastern Orthodoxy, giống như một người mẹ sinh ra hai đứa con. Bọn họ mặc dù đều tin thờ Thượng Đế, nhưng giáo điều thì có chỗ khác biệt, không chịu sự quản lý lẫn nhau. Theo em thấy, như là trong Phật giáo cũng chia ra Thiền Tông, Tịnh Thổ Tông các phân chi, vân vân... Đại khái là cùng một đạo lý giống nhau.”

“Nói đến hiện tại, Catholicism chiếm lĩnh địa vị thống trị. Toàn thế giới có gần cả tỷ giáo đồ, mà theo lịch sử của đế quốc Đông La Mã là bị đế quốc Ottoman Thổ Nhĩ Kỳ làm cho diệt vong, mà đế quốc Ottoman Thổ Nhĩ Kỳ lại là quốc gia theo đạo Hồi. Kết quả Eastern Orthodoxy dần dần yếu thế. Theo thực lực mà nói, còn xa mới bì được với Catholicism. Mãi cho đến thời xã hội hiện đại, Catholicism cơ hồ trở thành mạch chủ của Christianity, chiếm địa vị thống trị, mà Giáo đình có thể xem là hạch tâm của Christianity, kỳ thực đều là do người ngoài hiểu lầm. Giáo đình chỉ là hạch tâm quyền lợi của Catholicism. Còn các phân chi khác của Christianity, như là Eastern Orthodoxy, thì đều không thừa nhận. Bất quá, với hiện tượng này, thật không thể nào tránh khỏi.”

Tiểu Lô cười nói: “Anh hiểu rồi, chính là nắm đầm ai lớn người đó làm lão đại. Giống như một bang phái bị phân liệt, chia làm mấy bang phái nhỏ. Chỉ là Catholicism thực lực cực mạnh, cho nên đương nhiên tự cho mình là chánh tông. Còn những tiểu bang phái khác mặc dù bất mãn, nhưng cũng không làm gì được, phải không?”

Nguyệt Hoa nhướn miệng cười, nói: “Anh nói có chút thô thiển, nhưng đại khái ý tứ là như vậy đó. Bất quá, nói về địa vị thống trị của Giáo đình, kỳ thật cũng không thể nói họ không có tính hợp pháp được. Ít nhất là theo lịch sử cổ đại, khi đế quốc Tây La Mã lâm vào cảnh nguy cơ, Eastern Orthodoxy từng cúi đầu với Catholicism, thừa nhận Giáo hoàng của Catholicism tại Giáo đình là ‘đại biểu tại thế của Cơ Đốc’. Chỉ có điều, đó là do nguy cơ trước mắt, bất đắc dĩ phải cúi đầu ký hiệp ước, xem như là ‘thành hạ chi minh’ đi (ký hoà ước chiến bại), là bị bức bách mà thôi. Cho nên, tới ngày hôm nay, Giáo hoàng của Giáo đình, dựa vào bản hiệp ước đó, được toàn thể giáo đồ của Christianity trên toàn thế giới công nhận là thánh nhân, cũng là có cái lý nhất định trong đó. Cũng bởi vì bản hiệp ước năm đó, cho nên Eastern Orthodoxy không thể phủ nhận điều đó mà thôi.”

Tiểu Lô gật đầu: “Đơn giản mà nói, Giáo hoàng của Giáo đình chẳng phải là người đứng đầu Christianity đồ toàn thế giới trên danh nghĩa sao? Ít nhất cũng là trên danh nghĩa, là như thế, mặc kệ Catholicism gì cũng được, Chánh Giáo cũng được, bởi vì thực lực của bọn họ, còn có em nói cái hiệp ước ‘Thành hạ chi minh’ năm đó, đã xác lập nên địa vị thống trị của Catholicism.”

“Có thể nói là vậy.” Nguyệt Hoa cười nói.

Diệu Yên xen vào nói: “Vậy, câu chuyện của Diệp Bất Quân, cùng chuyện này có quan hệ gì?”

“Quan hệ thì có rất nhiều đó!” Nguyệt Hoa chỉnh sửa lại ý nghĩ trong đầu rồi chậm rãi nói: “Tiểu Lô, em hỏi anh, bất kỳ tôn giáo nào, đều có một thứ gì giống nhau không thể thiếu được?”

“Là cảm giác thần bí!” Tiểu Lô thở dài nói: “Là nhờ vào thần thoại của tôn giáo, khiến cho các thế hệ tôn giáo ở trong lòng mọi người trở thành một thần thoại cao không thể với được! Lợi dụng thứ cảm giác thần

bí này, mới có thể làm người ta nảy sinh lòng kính sợ! Bất kỳ tôn giáo nào trên thế giới cũng đều là như vậy!”

Nói đến đây, Tiểu Lôi chợt máy động trong lòng, cười nói: “Anh hiểu ý của em rồi, Nguyệt Hoa giỏi, em quả nhiên là thông minh!” Tiểu Lôi ôm lấy Nguyệt Hoa, hôn lên mặt nàng một cái rồi cười nói: “Chân tướng mà Diệp Bất Quần mang tới, bất quá là chứng tỏ có người trong mười ba môn đồ trước đây là người trong Huyết tộc... Điều này vốn chẳng là gì cả. Dù sao Christianity bọn họ đều xưng tụng là Thượng Đế bác ái, nhân từ. Nhưng rõ ràng lại có chứng cứ cho thấy có người trong mười ba giáo đồ là từ Huyết tộc, nhưng xảo hợp thay lại trái ngược lại với những gì trong Thánh Kinh đã nói! Vì thế chẳng lẽ lại nói rằng Thánh Kinh đã viết sai hay sao? Thật là quá đáng mà!! Thánh Kinh là gốc rễ để Christianity lập giáo, nếu ngay cả Thánh Kinh cũng không đứng vững được, chẳng phải là gốc rễ lập giáo cũng đều không ổn định hay sao!”

Thánh Kinh đã nói rõ con của Adam và Eva, Cain, là người Huyết tộc thứ nhất! Là tội nhân bị Thượng Đế bỏ rơi! Vĩnh viễn không được Thượng Đế tha thứ, vĩnh viễn chịu sự trừng phạt của Thượng Đế!! Vĩnh viễn là địch nhân của Thượng Đế!! Nhưng là có người trong mười ba môn đồ là từ Huyết tộc, vậy phải giải thích thế nào??

Quả là nực cười!!

Chỉ một điểm ấy, đã đâm trúng ngay chỗ nhược của Thánh Kinh!

Nói rõ cái gì? Chẳng lẽ nói rõ lý thuyết của Thánh Kinh là sai lầm sao?!

Loại chuyện này, Giáo hội tuyệt sẽ không để nó phát sinh!!

Nguyệt Hoa nhẹ thở dài, thấp giọng nói: “Lúc đầu ở Châu Âu, em thậm chí thiếu chút nữa đã gia nhập vào Catholicism, bởi vì bạn học của em có rất nhiều giáo đồ trung thành. Không thể phủ nhận, rất nhiều giáo đồ của bọn họ rất có đạo lý. Cho nên, em mới học tập một chút về lịch sử của Giáo hội.”

“Ài, nếu như vậy, Giáo hội khẳng định là sẽ không để cho chân tướng trong tay Diệp Bất Quần bị công bố ra ngoài... Chuyện này liên quan đến căn cơ của bọn họ, sợ rằng cho dù có trả giá đến đâu, bọn họ nhất định cũng phải giết chết Diệp Bất Quần! Loại chuyện này, đã không còn chỗ xoay xở để thương lượng được nữa. Cho nên, anh mới lo lắng, kể tiếp đây, sợ rằng nơi này của chúng ta, sẽ trở thành mục tiêu của Giáo hội.” Tiểu Lôi cười cười, nói: “Cái gì mà Thất Đại Thánh Kỵ Sĩ... Ài, bây giờ chỉ còn lại sáu thôi. Còn có Thất Đại Thiên sứ gì đó, sợ rằng đều sẽ đến tìm chúng ta gây phiền phức.”

Diệu Yên mi mắt giương lên, thản nhiên nói: “Đến thì sẽ đến, chúng ta còn phải sợ họ sao?”

Nguyệt Hoa cau mày, tựa hồ đang suy tư vấn đề gì, nàng đột nhiên nói: “Tiểu Lôi.... Chuyện này không đơn giản như vậy, em nghĩ còn có những vấn đề khác chúng ta còn chưa thấy rõ, còn chưa xem thấu được!”

Nàng liếc mắt nhìn Tiểu Lôi một cái, nói: “Chính là những thứ bên dưới núi băng trên rặng Pyrenées, em vẫn cảm giác được trong đó hẳn có liên hệ với chuyện này!”

Tiểu Lôi gật đầu: “Không sai, ít nhất, tại miếu của thần Zeus, trong ghi tải ‘Hoàng hôn của chúng thần’ của Prometheus, chúng ta đều đã xem qua. Xem ra, cao trào và diệt vong của đời đời tôn giáo Tây Phương, lại thật ra rất giống với các vương triều phong kiến cổ đại của Trung Quốc chúng ta. Vương triều mới tiêu diệt vương triều cũ, sau đó lần lượt thay thế, hoán chỗ lẫn nhau...”

Nguyệt Hoa cười nói: “Ba người chúng ta từ từ suy nghĩ, trước tiên phải tìm ra một đầu mối mới được.”

“Ha ha, chuyện này kỳ thật cũng không có gì. Thiên sứ gì đó cũng được, Thánh kỵ sĩ cũng được, tới một người chúng ta diệt một người, tới hai người chúng ta diệt một đôi. Dù sao có thiên hạ đệ nhất tiên tử ở đây, đường đường cao nhân đứng đầu bảng Ngũ Phương Cao Nhân, Diệu Yên đại tiên tử ở đây, còn sợ đám giặc cỏ trò hề man di này sao?” Tiểu Lôi cười hì hì nói.

Diệu Yên liếc Tiểu Lôi một cách quynh rũ rồi nhoẻn miệng cười nói: “Phu quân, chàng lại giễu cợt thiếp rồi. Cái địa vị đệ nhất tiên tử gì đó của thiếp, là do Khinh Linh Tử đạo huynh cố ý nhường cho thôi. Ngay cả phu quân, bây giờ đã là quan môn đệ tử của vị Bồ Đề tổ sư tôn kính kia, sư đệ đồng môn của Tề Thiên Đại Thánh, đã rất là tuyệt vời rồi a!”

Tiểu Lôi làm mặt đau khổ cười nói: “Diệu Yên ngoan, đừng thấy ta vui như vậy. Nàng nên biết, ta làm đồ đệ thật là rất ủy khuất, may là cái lão gia hỏa kia không thể tự mình xuống núi bắt ta. Bằng không, hắc hắc... Cho dù bây giờ, gọi lão một tiếng sư phụ, cũng phải hô đại một tiếng rồi. Những việc khác, đừng nhắc tới nữa.”

“Được rồi, hai người đừng đùa giỡn với nhau nữa. Chúng ta nói về chuyện chính đó mới phải.” Nguyệt Hoa mỉm cười ngắt lời.

“Được rồi.” Tiểu Lôi thở dài, từ trên bàn lấy ra một cái tách, đặt ở trước mặt rồi nói: “Chúng ta đều từng ở tại miếu thần Zeus xem qua nội dung trong quyển ‘Hoàng hôn của chúng thần’ kia, cái đầu mối này, không ngại tốn thời gian từ từ chỉnh lý lại đi. Đầu tiên, trước khi có Christianity, thế giới tôn giáo của Tây Phương lấy chúng thần Hy Lạp làm chủ, xem như đã chiếm cứ địa vị thống trị, đúng không?”

“Ài, không sai.” Nguyệt Hoa và Diệu Yên đồng thời gật đầu, rồi Nguyệt Hoa bổ sung thêm một câu: “Kỳ thật vẫn chưa đúng hoàn toàn. Trước Christianity, còn có Judaism, cũng tin thờ Thượng Đế. Bất quá chỉ vì nền văn minh của Hy Lạp cổ chiếm cứ đỉnh điểm trong nền văn minh thế giới lúc đó, cho nên theo tự nhiên, chúng thần Hy Lạp cổ được xem là chính thống của thế giới tôn giáo văn minh Tây Phương.”

“Đúng rồi, anh vẫn nhớ bên trong ‘Hoàng hôn của chúng thần’ đã đề cập tới một vài thứ, như là cái tên gia hỏa có cặp cánh dài gì đó, bọn họ là minh hữu của chúng thần Hy Lạp, từng sách động đối phương khởi phát chiến tranh. Đó là trận chiến toàn diện về tôn giáo, văn minh, văn hóa đầu tiên giữa Đông Tây. Thế nhưng sau khi Hy Lạp cổ chiến bại, Nguyệt Hoa, em còn nhớ trong ‘Hoàng hôn của chúng thần’ đã viết như thế nào không?”

Sắc mặt Nguyệt Hoa ngưng trọng, nói: “Em đương nhiên nhớ kỹ! Mấy việc này, xem qua thì cả đời sẽ không thể quên được.”

“Đầu tiên, các vị thần, kỳ thật cũng là con người... Dựa theo phần đầu ghi chép, trước lúc thế giới văn minh xuất hiện, trên địa cầu từng có nền văn minh tiền sử tồn tại. Các vị thần của chúng ta bây giờ, kỳ thật chính là người của nền văn minh tiền sử đó! Chỉ bất quá họ so với người hiện đại có năng lực mạnh hơn mà thôi.” Nguyệt Hoa sắc mặt ngưng trọng, giọng nói trở nên trang nghiêm, chậm rãi nói: “Lúc hỏa cầu khổng lồ kia rơi xuống, nó đập trúng Trái đất của chúng ta, ngọn lửa khổng lồ thiêu đốt cả bầu trời, khói đen mù mù che đi cả ánh mặt trời... Ài, phần đầu đã nói như vậy, mấy câu này, em cả đời đều không quên được.”

Tiểu Lôi nói: “Không sai... Cái gọi là hỏa cầu từ trên trời giáng xuống mặt đất, anh đoán hơn phân nửa là do tiểu hành tinh va chạm với địa cầu, dẫn đến tai nạn toàn cầu làm sinh vật bị tuyệt chủng... Do tai nạn này, nền văn minh tiền sử đã bị diệt tuyệt, một số người tiền sử phải trốn xuống lòng đất để sinh tồn. Sau đó trải qua không biết bao nhiêu niên đại, loài người tiền sử di cư sống dưới lòng đất một lần nữa đã quay trở lên mặt đất, nhưng lại phát hiện trên mặt đất đã phát triển thêm một loại người mới, đó chính là loài người bây giờ.”

Nguyệt Hoa nói tiếp: “Bởi vì người tiền sử bọn họ so với người hiện đại có lực lượng cường đại hơn, kết quả là chúng ta đem loài người cổ đại trở thành thần linh để cúng bái... Chúng thần Hy Lạp, chính là xuất hiện như vậy. Kỳ thật cái gọi là chúng thần Hy Lạp, bất quá cũng chỉ là một đám hậu duệ của người tiền sử mà thôi.”

“Nhưng mà khiến anh tò mò nhất chính là đoạn miêu tả trong đó về Thiên sứ... Nguyệt Hoa, em còn nhớ không? Ừm...”

“Nhớ chứ.” Nguyệt Hoa chậm rãi nói: “Trong cả quyển ‘Hoàng hôn của chúng thần’, có hai lần viết về chuyện liên quan đến bọn họ. Lần đầu tiên là trước lúc nền văn minh tiền sử gặp tai nạn, được tả là ‘Bọn họ đã tới. Bọn họ có những đôi cánh trắng tinh khiết, có thể tự do bay lượn. Bọn họ là đồng minh của chúng ta, cùng chúng ta đối kháng với dân tộc Đông Phương cường đại.’ Xem những câu này, rõ ràng là miêu tả về Thiên sứ, giống như trong Thánh Kinh đã nói về quân đoàn Thiên sứ của Thượng Đế. Cho nên, chúng ta có thể dám chắc, lúc còn văn minh tiền sử, thì quân đoàn Thiên sứ đã tồn tại rồi.”

Tiểu Lôi cười nói: “Không ngờ em còn nhớ rõ như vậy... Nhưng mà những lời này theo anh thấy, vấn đề không chỉ ở một điểm này! Những lời này, ít nhất cũng có thể cho thấy, ở trong nền văn minh tiền sử, ở cái

thời đại cổ xưa ấy, đã phân ra làm Tây Phương và Đông Phương! Hơn nữa sự tồn tại của hai bên, còn kéo theo cả chiến tranh nữa.”

Nguyệt Hoa cười nói: “Việc này có gì kỳ quái chứ. Thần thoại Đông Phương trong truyền thuyết, như là Bàn Cổ khai thiên tích địa, Nữ Oa vá trời tạo ra con người đều là những truyền thuyết lâu đời. Rõ ràng là từ rất xưa, xưa tới nỗi chúng ta cũng không biết là thời đại nào, Đông Phương đã tồn tại rồi.”

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất có chút lo lắng mơ hồ, chỉ là trong nhất thời không thể nắm bắt được, suy nghĩ cách mấy vẫn không giải thích được, vì vậy chỉ thở dài rồi nói: “Tiếp tục nói đi... Lần đầu tiên ghi lại về sự xuất hiện của Thiên sứ, là trước lúc nền văn minh tiền sử bị hủy diệt. Mà lần thứ hai miêu tả sự xuất hiện của Thiên sứ, là tại thời kỳ hậu duệ của Hy Lạp cổ, lúc đó hậu duệ của người tiền sử được mọi người tôn là ‘thần’, thì Thiên sứ quân đoàn lại xuất hiện phải không?”
—

“Đúng vậy.” Nguyệt Hoa từ từ nói: “Em nhớ rõ ‘Hoàng hôn của chúng thần’ đã ghi lại, viết rằng Thiên sứ quân đoàn mê hoặc Zeus, phát động chiến tranh với Đông Phương, khiến cho Hy Lạp cổ phát động cuộc Đông chinh... Tiểu Lôi, cuộc chiến tranh này cũng đã được ghi lại trong lịch sử. Alexander đại đế của nền văn minh Hy Lạp cổ, mang theo đội quân chinh Đông của hắn một đường đánh bại Ấn Độ cổ! Nhưng cuối cùng cũng bị thất bại! Từ một góc độ nào đó mà xét, có thể thấy đây là chiến tranh lần thứ nhất giữa Đông và Tây Phương. Kết quả là Tây Phương thất bại, cũng là chúng thần Hy Lạp đã thất bại. Vì sự thất bại lần này, khiến cho tín ngưỡng của loài người với các thần đã sinh ra sự hoài nghi. Cho dù có thần bảo hộ thì cũng không thể giúp bọn họ chiến thắng trong chiến tranh, kết quả là...”

Tiểu Lôi thở dài, ngắt lời nói: “Kết quả là Thiên sứ đã nhân cơ hội mà nổi dậy... Sau đó chính là chúng thần Hy Lạp bị diệt vong, Tây Phương trở thành thế giới tín ngưỡng Thượng Đế, đúng không? Christianity đã thay thế tín ngưỡng của chúng thần, trở thành chúa tể của một tôn giáo mới.”

Nguyệt Hoa không hề từng là học sinh du học đại học ở Châu Âu, nàng lập tức đem những suy nghĩ trong đầu triển khai ra một chút: “Đúng là đoạn lịch sử này, đã lưu lại mấy nghi vấn! Tiểu Lôi, anh nghĩ xem, đầu tiên, Christianity đã thay thế tín ngưỡng đối với chúng thần, thành tôn giáo chúa tể, chuyện này chẳng có gì kỳ quái, chiến tranh và sự thay thế của tôn giáo nào, đều tất nhiên phải trải qua tranh đấu đầy máu tanh. Nghi vấn lớn nhất ở đây, chính là phát hiện khi xuyên qua động băng của Diệp Bất Quần tại rặng núi Pyrenées! Huyết tộc còn có những chủng tộc Hắc Ám khác, không ngờ lại cùng đoàn kết với Giáo hội, cùng chiến đấu với tín đồ của thần linh! Cũng chính trong đoạn lịch sử đó, chủng tộc Hắc Ám và Giáo hội đã từng là chiến hữu, đã từng sánh vai tác chiến... Có thể nói là...”

Tiểu Lôi tâm niệm máy động: “Hoặc là nói, bọn họ căn bản vốn là một! Hoặc có thể nói, chủng tộc Hắc Ám, nguyên cũng là tín đồ của Thượng Đế! Bởi vì trong mười ba môn đồ sáng lập ra Christianity, trong đó sáu người, vốn là từ Huyết tộc!”

Hắn vừa nói xong, liền thở dài: “Căn cứ theo sự phát hiện của Diệp Bất Quần, đương nhiên là như thế không sai... Nhưng mà, nhưng mà... ài, mặc dù chúng ta biết là chuyện như vậy, nhưng chúng ta không có chứng cứ.” Nói xong, trên mặt Tiểu Lôi có thêm vài phần thất vọng và uể oải.

Nguyệt Hoa nhẹ cầm lấy tay an ủi Tiểu Lôi, ôn nhu nói: “Tiểu Lôi, không chứng cứ thì không chứng cứ, dù sao chúng ta cũng không muốn có chuyện gì với Giáo hội Tây Phương cả... Anh nghĩ đi, cho dù chúng ta có chứng cứ, thì có thể thế nào? Chẳng lẽ thật sự đi lật đổ Giáo hội sao? Chỉ bằng lực lượng của chúng ta, có thể đường đường lật đổ Giáo hội đã mấy ngàn năm sao?”

Tiểu Lôi nghe đến đây, nhin không được vỗ trán bật cười nói: “Không sai không sai! Anh đúng là đang mài sừng trâu, làm chuyện không có kết quả mà. Anh luôn nghĩ làm sao chứng minh chuyện này là thật... Nhưng nếu có thể chứng minh được đó là sự thật thì đã sao? Anh cũng không có hứng thú làm cái sự nghiệp vĩ đại, lật đổ Giáo hội như vậy... Cái loại chuyện to lớn này, anh thật không có hứng thú, lại càng không muốn làm.”

Nguyệt Hoa thấy Tiểu Lôi đã nghĩ thông suốt, chỉ mỉm cười.

Diệu Yên bên cạnh vẫn không nói gì, cúi đầu tựa như đang trầm tư suy nghĩ gì đó. Qua một lúc lâu. Diệu Yên đột nhiên mở miệng nói: “Không đúng... Phu quân, thiếp nghĩ có chỗ không được đúng lắm...”

“Là cái gì không đúng?”

Diệu Yên đưa mắt nhìn Nguyệt Hoa rồi nói: “Hảo muội muội, muội hãy đem đoạn miêu tả về sự xuất hiện của Thiên sứ quân đoàn lần đầu tiên, nói rõ lại lần nữa được không?”

Nguyệt Hoa không biết Diệu Yên có ý gì, bất quá vẫn nói hệt như vậy lại một lần. Nàng vốn là người thông tuệ, hơn nữa đây là một việc động trời. Lúc đầu xem qua mấy lần, cơ hồ đã có thể tụng ra được. Chỉ nghe Nguyệt Hoa nói: “Bọn họ đã tới. Bọn họ có những đôi cánh trắng tinh khiết, có thể tự do bay lượn. Bọn họ là đồng minh của chúng ta, cùng chúng ta đối kháng với dân tộc Đông Phương cường đại...” Ài, chính là câu này, đây là chỗ mà ‘Hoàng hôn của chúng thần’ lần đầu tiên nhắc đến sự xuất hiện của Thiên sứ.”

Diệu Yên sắc mặt có chút phức tạp, thâm hít sâu một hơi, nhìn Nguyệt Hoa: “Nguyệt Hoa, muội xác định lần đầu xuất hiện là ghi như vậy sao? Nguyên văn đã viết như vậy sao? Một chữ cũng không sai phải không?”

Nguyệt Hoa suy nghĩ một chút rồi nghiêm mặt nói: “Tuyệt đối không sai được! Lúc muội học văn hoá Hy Lạp đã tốn không ít công phu, khi xem qua mấy việc này rất ư là kinh ngạc. Cho nên lúc ấy muội đã cẩn thận học thuộc lòng lại. Bí mật động trời quan trọng như vậy, ấn tượng của muội dám chắc sẽ rất sâu, cho dù có qua mười năm nữa, muội cũng không quên được!!”

Diệu Yên thở dài, đưa mắt nhìn Tiểu Lôi nói: “Phu quân, chính là câu này, có vấn đề rồi!”

Không đợi Tiểu Lôi mở miệng hỏi, Diệu Yên từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Câu thứ nhất ‘bọn họ tới’, là có ý gì? Tại sao lại nói ‘tới’? Từ đâu tới?? Chẳng lẽ...”

Giờ phút này trong lòng Tiểu Lôi kinh hoảng, trước có những việc vốn vẫn ngấm ngấm thoáng qua trong tâm nhưng vẫn chưa nắm bắt được ý niệm đó trong đầu, trong giây lát đã trở nên rõ ràng, bật thốt lên: “Đúng rồi! Bọn họ tới! Rốt cục là từ đâu tới! Nếu nói ‘tới’, ẩn ý chính là nói... Thiên sứ quân đoàn, vốn không phải thuộc về văn minh tiền sử! Mà là... sau đó, trong một thời gian nào đó, đột nhiên xuất hiện!! Nói cách khác, Thiên sứ quân đoàn bọn họ là người ngoài! Bọn họ không thuộc về văn minh tiền sử!!”

Trong văn minh tiền sử, Đông Phương và Tây Phương cùng tồn tại với nhau, cùng chiến tranh lẫn nhau. Mà Thiên sứ quân đoàn đột nhiên xuất hiện, tỏ vẻ nguyện ý giúp đỡ Tây Phương...

‘Bọn họ tới’ những lời này, quả thực quá vi diệu! Diệu là ở chỗ cái từ ‘tới’!

Phần trước của ‘Hoàng hôn của chúng thần’ rõ ràng dùng mấy trăm từ, miêu tả về hoàn cảnh của nền văn minh tiền sử, nhưng không có nhắc một chữ đến sự tồn tại của Thiên sứ quân đoàn. Nhưng ở chỗ này, đột nhiên dùng một câu ‘bọn họ tới’, đơn giản giới thiệu sự xuất hiện của Thiên sứ quân đoàn!

“Bọn họ là người bên ngoài!” Tiểu Lôi quát lên một tiếng!

Nếu như khúc mắc thứ nhất đã bị phá vỡ, thì chuỗi ý nghĩ kế tiếp sẽ rõ ràng hơn nhiều, Tiểu Lôi liên tiếp kêu lên: “Còn đoạn sau nữa! Đoạn sau!! Văn minh tiền sử bị tai nạn diệt vong rồi, đám người còn lại của nền văn minh tiền sử Tây Phương rút vào định cư trong lòng đất, không biết trải qua bao nhiêu thế kỷ, bao nhiêu niên đại... Nhưng mà ở trong giai đoạn đó, cũng không có nhắc đến sự tồn tại của Thiên sứ! Bởi vậy có thể thấy rõ, Thiên sứ không cùng với loài người của văn minh tiền sử xuống sống dưới lòng đất! Vậy trong thời đại Hắc Ấm đó, Thiên sứ đã chạy đi đâu rồi??”

Nguyệt Hoa nhin không được ngắt lời, đoán: “Không chừng bọn họ ‘trở về’ rồi, nếu bọn họ có thể ‘tới’, vậy tự nhiên cũng có thể ‘trở về’ chứ??” Giọng nói của nàng có phần do dự, có phần nghi hoặc, lại có phần không khẳng định.

Bất quá Tiểu Lôi lại vỗ mạnh đùi, lớn tiếng nói: “Đúng! Hẳn là như vậy!! Bọn họ trở về rồi! Tạm thời trở về!!”

Hắn nhanh chóng tiếp tục nói: “Sau đó, đợi tới thời đại mới, hậu duệ của nền văn minh tiền sử từ dưới lòng đất đi lên, trở lại thế giới, kết quả trở thành thần của thế giới này, thống trị loài người mới. Mà ngay lúc đó, Thiên sứ lại xuất hiện!!”

Tiểu Lôi đột nhiên đứng lên, hắn đi qua lại trong phòng hai vòng, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ: “Tới, trở về, sau đó lại tới nữa! Hắc hắc, hay a, hay a!! Diệu a!!”

Hắn đột nhiên dừng lại, nhìn hai nàng, nghiêm mặt nói: “Lần đầu tiên, Thiên sứ xuất hiện, bọn họ nguyện ý giúp đỡ Tây Phương đối phó với Đông Phương. Kết quả... Còn chưa thật sự làm gì, tai nạn đã xảy ra, thế giới tạm thời bị hủy diệt, sinh vật bị tuyệt chủng, văn minh tiền sử bị tiêu diệt. Thiên sứ cũng tạm thời ‘trở về’! Đợi tới thế giới sinh sôi trở lại, thời đại mới đã đến, văn minh mới xuất hiện trên địa cầu, hậu duệ của văn minh tiền sử thống trị loài người, trở thành chúng thần, thì Thiên sứ lại xuất hiện, bọn họ lại đến lần nữa! Vẫn như cũ tự xưng là giúp Tây Phương đối phó Đông Phương! Kết quả, lần này đây... bọn họ đã thành công, làm khởi phát chiến tranh giữa Đông Phương và Tây Phương. Kết quả là... Tây Phương chiến bại, uy tín của chúng thần bị quét sạch, mất đi sự tín ngưỡng của loài người! Kết quả....”

Nguyệt Hoa và Diệu Yên đồng thời mở miệng nói: “Kết quả Thiên sứ nhân cơ hội hoán đổi ngôi vị! Kết thúc sự tín ngưỡng của con người với thần linh! Thượng Đế trở thành vị thần mới!”

Tâm tình Tiểu Lôi kích động, trong mắt quang mang chớp động, trầm giọng nói: “Âm mưu! Tuyệt đối là âm mưu!!”

Từ văn minh tiền sử tới nền văn minh cổ của thời nay, âm mưu này đã trải qua bao nhiêu năm rồi? Hoặc có thể nói, bao nhiêu thời đại rồi?

Một vạn năm? Mười vạn năm? Trăm vạn năm?

Kết quả là gì?

Kết quả là loài người tin thờ Thượng Đế đã chiếm một phần tư thế giới loài người! Không nên xem thường cái một phần tư này! Một phần tư này toàn là những khu vực phát triển của thế giới! Những quốc gia phát đạt nhất, khu vực của những người giàu có nhất!

Cơ hồ văn minh hiện đại Tây Phương, đều tin thờ Thượng Đế!!

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy chính mình kích động tới phát run. Hắn cảm giác thấy máu của bản thân đang sôi trào, tim đập thình thịch, miệng nóng lưỡi khô.

Thảo luận xong, không ngờ lại ra một kết quả đáng sợ như vậy?!

Diệu Yên đối với Tây Phương không rõ lắm, cho nên sắc mặt cũng không có biến hóa gì, còn Nguyệt Hoa thì sắc mặt biến đổi lớn, nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ và kinh hoàng!

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiểu Lôi... Nếu Thiên sứ quân đoàn là từ bên ngoài tới... Vậy bọn họ đến từ phương nào?”

Tiểu Lôi thở dài: “Việc này, Thánh Kinh không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao... Thiên quốc, Thiên đường! Hắc hắc, trời...” Tay của hắn chỉ lên trên đầu, ánh mắt trở nên hồ hững: “Trời... không phải là bầu trời, bởi vì chúng ta biết, ở trên bầu trời là các tầng mây, trên tầng mây nữa là... là đại khí quyển... ở ngoài đại khí quyển sao? Là thái không, là vũ trụ!”

Ngoài đó nữa thì sao? Bầu trời còn gì nữa?

Các vì sao!

Là hằng hà xa số các hành tinh, hay là một thế giới khác? Hoặc có thể nói, chính là Thiên đường?

Cái gọi là Thiên quốc, là Thiên đường, có thể là một ngôi sao nào đó không? Là một vũ trụ khác? Một nền văn minh khác?

Tiểu Lôi ngửa mặt lên trời cười to, sau đó sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng: “Hay! Hay cho một câu ‘bọn họ tới’!!”

Bọn họ quả thật là từ trên trời giáng xuống, nhưng bọn họ không phải đến từ trên trời.

Nếu chính xác mà nói, bọn họ đến từ “thiên ngoại!”

Thiên ngoại!

Tiểu Lôi trong đầu đột nhiên nhớ tới một sự tương phản tuyệt diệu!

Nhìn từ góc độ lịch sử, thời đại thực dân của Tây Phương, bọn họ mang theo vũ lực cường đại, mang theo ‘tôn giáo’ của bọn họ tới những lục địa mới, những khu vực mới. Việc đầu tiên họ làm, chính là phá hủy đi tôn giáo của khu vực đó, phá hủy đi tín ngưỡng vốn có ở đó, chinh phục nền văn minh ở đó! Sau đó, đem vinh quang của Thượng Đế tỏa khắp khu vực đó, để cho phạm vi thống trị của Thượng Đế mở rộng!

Cho nên, từ trong ‘Hoàng hôn của chúng thần’ mà xem, sự xuất hiện của cái gọi là Thiên sứ quân đoàn, lúc đó cũng chẳng phải thế sao?

Bọn họ đi tới địa cầu này, liền phá hủy đi văn hóa vốn có của Tây Phương, phá hủy đi sự tín ngưỡng đối với chúng thần, chinh phục nền văn minh sẵn có! Sau đó... Tây Phương biến thành thế giới của Christianity!

Thực dân tôn giáo!!

Nghĩ tới đây, Tiểu Lôi trong đầu đột nhiên sinh ra một ý niệm.

Cho dù ta biết việc này, cho dù mấy việc ta đoán đều là sự thật... Thì sao đây?

Đúng vậy... biết rồi, vậy thì... làm sao chứ?

Đột nhiên, muôn vạn cảm giác uể oải cùng vô lực nổi lên trong đầu. Về kích động vừa rồi cũng mất đi, hần chậm rãi ngồi xuống.

Cả nền văn hóa của Tây Phương đều bị tôn giáo kia chiếm cứ, cả một phần tư thế giới loài người đều tín ngưỡng bọn họ... Mình có thể thế nào chứ?

Cho dù mấy việc này là thật, vậy thì thế nào chứ? Chính mình có thể làm gì?

Cho dù mình có thể san bằng Giáo đình... Thì thế nào đây? Toàn thế giới cả tỷ giáo đồ, niềm tin của bọn họ, sự trung thành của bọn họ đối với tôn giáo, làm sao mà diệt được?

Đột nhiên, Tiểu Lôi nghĩ tới lúc Diệp Bất Quần nói chuyện, trên mặt hần toát ra vẻ bất đắc dĩ, cùng theo đó là ánh mắt bi thương tuyệt vọng...

252. Chương 252: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Bảo Nhi tức giận đến phùng mang trợn má, trừng mắt nhìn muội muội của mình, Tiểu Lôi mỉm cười khoát tay, đưa tay kéo Bối Nhi đến trước mặt mình, ôn tồn nói: “Tên của con là Bối Nhi à, ta đích thực là cha của con đây.”

Bối Nhi lắc đầu: “Mẹ nói, ba ba của con là một đại anh hùng!”

Tiểu Lôi bật cười: “Anh hùng?”

“Đương nhiên!” Bối Nhi uốn ngực, lớn tiếng nói: “Mẹ nói là, ba ba có rất nhiều rất nhiều pháp thuật kỳ quái! Ba ba còn có một thanh bảo đao thần kỳ! Một đao của ba ba có thể chém đứt ngọn núi! Ba ba còn từng vì bảo vệ mẹ mà chiến đấu với một con rồng thật lớn!”

Tiểu Lôi nghe vậy không khỏi cười rộ lên, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy một tia ảm áp.

Những lời nói này đều là Nguyệt Hoa nói về hần a. Ở trong lòng Nguyệt Hoa, sợ rằng hàng ngày đều quên không được mấy ngày hai người ở trên đỉnh núi tuyết sống nương tựa vào nhau, quên không được mình vì bảo vệ nàng, cùng con cự long thủ hộ thần miếu kia chiến đấu một trận....

Khoé miệng Tiểu Lôi mỉm cười, nhìn kỹ vào mắt của Bối Nhi: “Bối Nhi, ta thật sự là cha của con. Con muốn pháp thuật, ta có thể dạy cho con...”

“Vậy còn cây bảo đao của thúc đầu?”

Tiểu Lôi trên trán toát mồ hôi.

Đao?

Thanh thái đao này sớm trong lúc đầu với Độc Lang Quân đã bị huỷ đi rồi.

“Ai...” Bối Nhi nhanh chóng liếc nhìn Tiểu Lô một cái, thoáng có chút bất mãn: “Không có đao, vậy để cho con nhìn xem chú có pháp thuật gì không?”

Tiểu Lô mỉm cười một cái: “Chuyện này đơn giản, con muốn thấy pháp thuật gì?”

Ánh mắt Bối Nhi lúc này đột nhiên sáng lên, vẻ mặt tràn ngập hưng phấn, len lén nhìn trộm hai bên một chút rồi thấp giọng nói: “Ồ, đừng để cho mẹ biết, mẹ nói: Con trước bảy tuổi không cho học pháp thuật!”

Bảo Nhi bên cạnh vẫn tròn trĩnh mắt như vậy, ở trong lòng cô bé, địa vị của Tiểu Lô ba ba là vĩ đại vô cùng. Giờ phút này muội muội quật cường này không chịu nhận cha, tự nhiên có chút nổi giận. Dù sao Bảo Nhi đã mười tuổi rồi, đã tương đối hiểu chuyện rồi. Tiểu Lô ôm Bảo Nhi vào trong lòng, cười nói: “Bảo Nhi, muội muội của con từ nhỏ chưa trông thấy cha, nó muốn xem pháp thuật, ta sẽ dạy cho nó một chút pháp thuật là được.”

Bối Nhi đã vội vàng vàng chạy đến bên cửa sổ, kiễng chân lên cố gắng đẩy cửa sổ ra. Chỉ vào toà nam sơn xa xa, thì thào thì thầm nói: “Đại thúc! Chú có thể đem ngọn núi kia biến mất được không?”

Tiểu Lô nhin không được cười khở.

Làm một ngọn núi biến mất? Chẳng lẽ muốn mình khiến cho xã hội náo loạn sao?

Mất thấy Tiểu Lô vẻ mặt có chút khó khăn, Bối Nhi có phần thở dài bất đắc dĩ, chỉ vào thái dương trên bầu trời, nói: “Vậy làm mặt trời biến mất, được không?”

Làm mặt trời biến mất?

Hủy diệt một hành tinh... Thượng Đế cũng làm không được a...

“... con... con tại sao muốn làm mặt trời biến mất?”

“Bởi vì mặt trời rất nóng a!” Bối Nhi thể hiện vẻ có lý chẳng sợ: “Con rất sợ nóng!”

Tiểu Lô dùng sức nuốt nước miếng...

Sợ nóng?

Nha đầu này so với Bảo Nhi khi còn bé, còn khó chiều hơn...

“Vẫn còn không được ư?” Bối Nhi bĩu môi, ánh mắt có chút thất vọng, nhưng lại làm ra bộ dáng khoan dung, chỉ vào Bảo Nhi nói: “Vậy, chú giúp con làm tỷ tỷ đứng yên đó, sau đó để con đánh vào hông tỷ, tóm lại là có thể làm được không?”

“Người nói cái gì?” Bảo Nhi lông mi dựng ngược lên, Bối Nhi trong nháy mắt lui về phía sau hai mét.

Tiểu Lô nén cười, nói: “Bảo Nhi là tỷ tỷ của con, con muốn đánh vào hông tỷ làm gì?”

“Bởi vì tỷ bình thường luôn khi dễ con, đánh hông con!” Bối Nhi thẳng thừng nói: “Ba ba con là một đại anh hùng a. Đại anh hùng chẳng lẽ không giải cứu được con gái bé bỏng trong cơn nước lửa sao?”

Tiểu Lô cười to ha ha, nhìn chăm chăm con gái bé nhỏ này của mình, suy nghĩ một chút rồi ngoắc ngoắc tay, hoà nhã nói: “Bối Nhi, con lại đây.”

Đợi Bối Nhi tới trước mặt, Tiểu Lô mới từ trong ngực móc ra một thứ gì đó. Đưa tay tới trước mặt Bối Nhi rồi mới từ từ mở ra. Chỉ thấy trong lòng bàn tay Tiểu Lô có một hạt châu lớn cỡ một quả nho, trong suốt tròn trịa, trên bề mặt mơ hồ còn có lưu quang kỳ dị...

“Làm mặt trời biến mất có thể không làm được. Nhưng nếu con sợ nóng, hạt Tị Nhiệt Châu này tặng cho con.” Tiểu Lô cười nói: “Con đem hạt châu này đeo ở trên người. Cho dù là đứng ở trong hỏa lò, đều sẽ không cảm thấy nóng.”

Bối Nhi thoáng nghi hoặc tiếp nhận hạt châu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy, nhìn kỹ vài lần: “Thật sự à?”

“Đương nhiên là thật.” Tiểu Lô cười nói. Trong lòng lại thầm nói: Đây là bảo bối chính ta từ trong lò luyện đan của Bồ Đề tổ sư luyện chế ra. Dựa vào hạt châu này, mỗi ngày bị thiêu một canh giờ đều không bị việc gì.

Bối Nhi lúc này mới hoan hô một tiếng, cẩn thận đem hạt châu bỏ vào yếm trong ngực.

Tiểu Lô cười nói: “Về phần tỷ tỷ của con... ta không thể giúp con đánh mông tỷ ấy được. Con cần phải có bản lĩnh, pháp thuật bản thân mạnh hơn tỷ ấy, tỷ ấy tự nhiên sẽ không khi dễ con nữa.”

Bối Nhi chán nản nói: “Nhưng mà pháp thuật của tỷ là do mẹ Diệu Yên dạy. Con cũng không lợi hại như cô ấy được.”

Bảo Nhi trừng mắt, Bối Nhi lập tức lườm lại một cái sau đó còn làm ra bộ mặt quỷ.

Tiểu Lô cười nói: “Chuyện này, tỷ muội hai người các con tranh luận pháp thuật, cũng không có gì cả. Con nếu muốn học pháp thuật, hôm nay ta dạy con. Mẹ con sẽ không phản đối đâu. Tóm lại như vậy đã được chưa?”

Ánh mắt Bối Nhi sáng ngời, vội vàng nói: “Vậy... con muốn học Lô Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm! Con muốn học Định Thân pháp! Con muốn học Tiêu Dao bộ pháp! Con muốn học Nghê Thường Vũ! Con muốn học Diệu Tự Quyết! Con muốn học...”

Tiểu Lô gõ nhẹ một cái lên trán nó, cười mắng: “Nhỏ mà tham như quỷ. Mấy môn pháp thuật này ta đều có thể dạy con, nhưng mà con phải từ từ học mới được.”

Bối Nhi lúc này mới hoan hô một tiếng, ôm tay Tiểu Lô, giờ phút này trong lòng nó vui mừng, liền muốn mở miệng gọi ba ba, nhưng chần chờ một chút, rồi lại lắc đầu nói: “Không đúng không đúng... vẫn còn không đúng.”

“Không đúng?”

“Đương nhiên không đúng rồi!” Bối Nhi chỉ vào cái mũi Tiểu Lô, chăm chú nói: “Ba ba con là đại anh hùng! Phim trên TV đều chiếu, đại anh hùng đều thuộc loại siêu cấp đẹp trai! Chú một chút cũng không đẹp trai!”

Tiểu nha đầu bắt đầu gơ ngón tay, tỉ mỉ đếm: “Chú cao không bằng Jang Dong-gun, không giống Brad Pitt, không giống siêu nhân Superman, không giống người nhện Spider-Man, không giống Wizard Archer.

“...” Tiểu Lô nhìn chằm chằm Bối Nhi: “Mấy cái này là ai dạy con vậy?”

“Đương nhiên là điện ảnh Hollywood đó!”

“Con bà nó” Tiểu Lô đứng lên cả giận nói: “Lão tử lập tức đi san bằng Hollywood đây!”

“A!” Bối Nhi đột nhiên bịt miệng, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiểu Lô, sau đó chỉ vào Tiểu Lô nói: “Chú... chú... chú quả nhiên là ba ba của con!”

“Hả?”

“Bởi vì có người nói cho con biết, nếu gặp được một đại thúc tuổi còn trẻ, mặt dày vô lại, thích nói câu ‘con bà nó’ vậy khẳng định là ba ba của con!”

Tiểu Lô tức đến sắc mặt trắng bệch, cả giận nói: “Ai nói cho con biết vậy?”

“Như Hoa a di nói!” Bối Nhi thở dài một cái, nhìn Tiểu Lô một cái, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, mặc dù ba ba một chút cũng không đẹp trai, nhưng mà con cũng sẽ nhận người ba ba này.”

Qua vài phút sau, trong phòng truyền đến tiếng rống tức giận của Tiểu Lô: “Kêu Lô Hồng tới đây cho ta, ta muốn đánh vào mông lão bà của hắn!”

Mặc dù bởi vì chuyện của Diệp Bất Quần, Tiểu Lô trong lòng có phần nặng nề, chỉ có điều loại chuyện này, hắn cũng không bận tâm. Nói minh bạch một chút, loại chuyện này căn bản là không thể tránh được.

May là cùng một đôi bảo bối nữ nhi này ở cùng một chỗ, cũng có thể đánh lạc hướng sự buồn bực trong lòng. Chỉ có điều muốn Bối Nhi gọi mình là ba ba, phải hao phí mất một phen tâm tư mà thôi. Cũng do

Tiểu Lô ở trước mặt Nguyệt Hoa nói khoác, không cần Nguyệt Hoa giúp đỡ, cũng có thể khiến cho Bối Nhi ngoan ngoãn nhận mình.

Tới lúc ăn cơm tối, Bối Nhi đã cùng với vị ba ba mới tới của mình vô cùng thân mật rồi, ngay cả ngồi cũng ngồi ở trong lòng Tiểu Lô. Tiểu Lô đối với nữ nhi này có vài phần ái nấy. Bây giờ vừa mới nhận nhau, tự nhiên là đặc biệt sủng ái nó.

Lúc này thân thể của Diệp Bất Quần cùng Constantine đã khá hơn chút. Tiểu Lô giới thiệu bọn họ cùng người nhà mình, Nguyệt Hoa cùng Diệu Yên đều đã biết thân phận hai người này. Tiểu Thanh cũng đã từng gặp qua Diệp Bất Quần. Mắt thấy tâm tình Diệp Bất Quần sa sút, mặc dù đôi khi miễn cưỡng trưng ra vẻ mặt tươi cười, nhưng khó che dấu được phiền muộn trong lòng. Tiểu Lô trong lòng cảm thán, đột nhiên ở bên tai Bối Nhi nói khẽ hai câu.

Tiểu nha đầu lập tức từ trên đầu gối Tiểu Lô nhảy xuống. Chạy đến bên người Diệp Bất Quần, kéo chéo áo hắn, nói: “Đại thúc đẹp trai, ba ba con nói chú có một loại kiếm thuật vô cùng lợi hại có thể vẽ chữ thập a, chú có thể dạy cho con không?”

Diệp Bất Quần cười cười, đưa mắt nhìn Tiểu Lô nói: “Con muốn học hả?” Ánh mắt cũng hướng về Tiểu Lô, lộ ra vài phần nghi hoặc.

Tiểu Lô tiếp lời nói: “Lão Diệp, đứa con gái này của ta thích nhất là học tập pháp thuật tân kỳ, bản lãnh này của người, cũng là Đông Phương không có. Người nếu mà không ngại thì dạy cho nữ nhi của ta đi. Ta cũng xuất ra một bộ kiếm thuật, xem như chúng ta luận bàn trao đổi với nhau, thế nào?”

Diệp Bất Quần thông minh như thế nào chứ, nghe vậy lập tức liền hiểu rõ tâm ý của Tiểu Lô.

Tự nhiên là Tiểu Lô biết tâm tình của mình sa sút, muốn tìm chuyện để cho mình phân tâm. “Thánh Quang thập tự kiếm” này của mình mặc dù là tuyệt học của Thánh kỵ sỹ, nhưng mà Diệp Bất Quần cùng đám người Tiểu Lô đã tiếp xúc rất lâu, kiếm thuật Tây Phương so với kiếm thuật Đông Phương còn kém hơn không ít. Loại trao đổi này đối với chính mình mà nói, xem như đã chiếm được tiện nghi lớn rồi.

Trong lòng hắn cảm kích, đang muốn mở miệng nói gì đó, Tiểu Lô lại hì hì cười, khoát khoát tay, nói: “Lão Diệp, người không nên cảm ơn ta. Ta nói rõ một chút, ta đây là chiếm tiện nghi của người! Người không biết chứ, ta đã từng nghiên cứu qua, pháp thuật cao thâm của Đông Phương chúng ta, người Tây Phương các người học không được. Bộ kiếm thuật này của ta ngay cả dạy người, người cũng không luyện tới được cảnh giới cao thâm.”

Diệp Bất Quần mỉm cười nói: “Không sao, Thánh Quang thập tự kiếm của ta cũng không phải là bản lãnh ghê gớm gì. Trong giáo hội mấy người tài phán, chấp sự bình thường đều biết. Bất quá chỉ có Thánh kỵ sỹ mới tu luyện được đến cảnh giới cao thâm mà thôi.”

Hai người cùng cười, đều không nói gì thêm nữa.

Một đêm này Tiểu Lô cùng thê tử xa cách từ lâu, tự nhiên là ân ái triền miên nói không hết lời. Dựa theo tính tình tiểu vô lại của Tiểu Lô, tự nhiên là muốn lôi kéo Diệu Yên và Nguyệt Hoa cùng đắp chăn ngủ (yeah!). Bất quá trên mặt Diệu Yên lại mang theo nét cười cổ quái, lúc đêm tối nhân lúc không người đẩy Tiểu Lô vào phòng Nguyệt Hoa, rồi lặng lẽ cười bỏ đi.

Tiểu Lô hiểu tâm ý của Diệu Yên.

Nói ra, chính mình đối với Nguyệt Hoa hẳn nhiên rất là thiếu sót. Nguyệt Hoa vì mình mà sinh nữ nhi, mười tháng mang thai, một phen sinh nở, chính mình lại chưa từng có một ngày bồi tiếp bên cạnh nàng. Có thể tưởng tượng được trong lòng Nguyệt Hoa nhất định là mười phần thất vọng khó chịu.

Càng huống chi là cùng nhau ba năm chưa từng gặp mặt, nhưng Diệu Yên dù sao cũng là người tu hành. Đối với người tu hành mà nói ba năm, năm năm thời gian, búng tay là qua, cũng không tính là gì. Nhưng mà đối với phàm nhân như Nguyệt Hoa mà nói, năm ba năm, có vẻ như là dài vô cùng.

Vào cửa, ngọn đèn trong phòng có chút hôn ám, phòng tắm còn có âm thanh nước chảy róc rách, có lẽ là Nguyệt Hoa đang tắm. Trong phòng tràn ngập mùi thơm nhẹ nhàng, Tiểu Lô ba năm cảm dục, giờ phút này

trong lòng không khỏi máy động, phảng phất giống như trở về tâm cảnh của một tên thiếu niên của mấy năm trước vậy.

Lặng lẽ ngồi ở bên giường đợi một hồi, liền không kiềm chế được kích động trong lòng, đi tới cửa phòng tắm, trong lòng chần chờ có nên đẩy cửa đi vào, đột nhiên trong lòng cười thầm, chẳng phải là ăn trộm, bên trong đó chính là ái thể của mình, còn sợ cái gì chứ?

Lập tức lớn mật nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào. Không ngờ là cửa vừa mở ra, nhưng lại không thấy cảnh mỹ nhân xinh đẹp đang tắm rửa như dự kiến, mà lại đứng lúc Nguyệt Hoa đang muốn đưa tay mở cửa, hai người đụng đầu vào nhau.

Nguyệt Hoa giờ phút này có lẽ đã tắm rửa xong, trên người khoác một bộ áo ngủ màu phấn hồng, mái tóc vẫn còn ẩm ướt nhỏ từng giọt trên vai, khẽ nghiêng đầu, một tay cầm một cái khăn lông trắng sạch sẽ đang lau mái tóc ướt. Vừa nhìn thấy Tiểu Lôi mở cửa đến gần, không khỏi kinh hô lên một tiếng, lập tức tròn mắt nhìn Tiểu Lôi một cái, sắc mặt đỏ lên: “Là anh à!”

Tiểu Lôi cười hì hì, đi qua tỉnh bơ tự nhiên ôm lấy eo Nguyệt Hoa, một tay tiếp lấy tấm khăn lông trắng trong tay nàng, giúp nàng lau mái tóc, ôn nhu nói: “Thế nào chẳng lẽ anh tới làm em rất giật mình à?”

Nguyệt Hoa lùi lại một bước, đỏ mặt nói: “Anh đến thì cứ đến, tiến vào phòng tắm làm gì?”

Tiểu Lôi cố ý nghiêm mặt nói: “Anh muốn làm gì, trong lòng em rõ rõ ràng ràng, còn hỏi gì nữa chứ?”

Nguyệt Hoa ngượng ngùng, giơ tay muốn đánh, lại bị Tiểu Lôi nhẹ nhàng nắm được cổ tay, thuận thế kéo tới, hai người liền dính chặt vào nhau. Tiểu Lôi hôn nhẹ lên mặt Nguyệt Hoa một cái, mũi ngửi mùi thơm ngát sau khi tắm của nàng, thì thào: “Nguyệt Hoa của anh thật là thơm lắm đây.”

Nguyệt Hoa mặc dù sớm đã cùng Tiểu Lôi có quan hệ thân mật, ngay cả em bé cũng đã sinh rồi. Giờ phút này lại tâm hươy ý vượn, thân thể không khỏi có chút mềm nhũn ra. Tiểu Lôi lại sớm phủ những nụ hôn nồng nàn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, cẩn thận thưởng thức bờ môi thơm phức mềm mại kia, đầu lưỡi sớm đã khua mở hàm răng Nguyệt Hoa, dễ dàng tìm tới cái lưỡi thơm tho còn đang trốn tránh kia, quấn lấy nhau.

Nguyệt Hoa thần hồn như say, đôi cánh tay như ngọc sớm đã ôm quện chặt lấy cổ Tiểu Lôi, cả người đeo trên người Tiểu Lôi. Tiểu Lôi nhiệt tình như lửa, một tay ôm eo Nguyệt Hoa, một tay đã lặng lẽ luồn vào lẫn mò trong áo ngủ, cẩn thận cảm thụ da thịt mềm mại trơn nhẵn của vợ yêu. Trong mũi Nguyệt Hoa đã phát ra tiếng thở dốc nhẹ nhẹ. Bàn tay Tiểu Lôi đã tìm tới đôi nhũ hoa đầy đặn, kiêu hãnh đáng yêu kia. Nguyệt Hoa đột nhiên “ài” một tiếng, thân thể trở nên mềm nhũn ra, chỉ cảm thấy hơi thở nóng bức của Tiểu Lôi phả vào mặt, một ngọn lửa phừng lên khiến cho huyết dịch toàn thân như sôi trào lên.

Tiểu Lôi lần tay xuống, với tới phía sau chỗ cong đầu gối của Nguyệt Hoa, dùng sức bẻ ngang Nguyệt Hoa, bước ra khỏi phòng tắm đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đem ái thể trong lòng đặt xuống giường.

Dưới ngọn đèn, sáng mắt của Nguyệt Hoa mông lung, thấp giọng líu ríu như đang nói mơ: “Anh... anh...”

Tiểu Lôi cúi người xuống, ôn nhu hỏi: “Anh làm sao?”

Nguyệt Hoa cười kiều mỹ, lập tức với tay tắt cây đèn ở đầu giường, trong bóng tối, một mảnh xuân sắc.....

253. Chương 253: Đông Tây Khác Biệt

Trong mắt Tiểu Lôi mang theo vẻ triu mến, nhìn kỹ Nguyệt Hoa một hồi.

Ái thể trước mắt, phảng phất vẫn như cô gái thiện lương năm xưa trên đỉnh núi tuyết, ở trong lều, đem túi ngủ của mình cho hắn, không ngại lao khổ, cho chính mình thức ăn nước uống cùng với bánh quy khô. Mơ hồ như chính là cô gái cùng mình ở dưới lớp băng tuyết sống nương tựa vào nhau, giống như con nai nhỏ bị sợ hãi tựa ở trong ngực mình sưởi ấm.

Không làm nàng kinh động, Tiểu Lôi nhẹ nhàng đứng dậy, mặc quần áo đi ra cửa phòng.

Khí trời tựa hồ không tẻ, sự yên tĩnh tối hôm qua, dường như đã sớm bị xua đi, mà phát hiện của Diệp Bất Quần đã mang đến cho tâm trạng Tiểu Lôi một tia niềm vui.

Tiểu Lôi vươn vai, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Trang viên hai năm kinh doanh xem ra đã khá, không tẻ. Diệu Yên bố trí một trận pháp tụ tập thiên địa linh khí, khiến cho trong trang viên các loại thực vật tươi tốt um tùm, tương đối sum xuê. Nhất là năm đó cố ý tìm ra một khoảnh Tiên Thảo Viên, giờ phút này bên ngoài đã vây trên một hòn giả sơn, vừa nhìn là biết, loại đá này nhất định là tinh phẩm từ các nơi sâu thẳm mà ra. Còn về phần nơi ăn chốn ở của mấy người Diệu Yên, đều là do Lôi Hồng tài trợ, vậy mà cũng không biết.

Nguyệt Hoa dù sao cũng là đệ tử thế gia, mà Diệu Yên cũng không phải là người thường. Khu vườn trong trang viên do người có kinh nghiệm bố trí tinh xảo, lại còn có một hồ nước rộng rãi, chung quanh giả sơn san sát, còn cố ý bố trí một cái đình đài.

Tiểu Lôi tinh thông phong thủy, vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra, bố cục này tuyệt đối là do cao nhân tạo thành! Vì địa khí tụ mà không tiêu tán, không ngừng thu hút nhật nguyệt tinh hoa. Tiểu Lôi vừa nhìn qua, nhận không được có chút tò mò.

Theo như hắn biết, Diệu Yên đối với phong thủy học cũng không rành gì lắm. Về phần những người khác trong nhà, vô luận là Nguyệt Hoa hay là Tiểu Thanh, còn có đám bằng hữu của hắn như Lôi Hồng mấy người đó, lại càng không phải cao thủ trong nghề.

“Thế nào?” Tiểu Lôi đang lúc kinh ngạc thì bên người vang lên thanh âm của Diệu Yên.

Dưới ánh nắng ban mai, Diệu Yên chậm chậm đi tới, một thân hắc y, mặc dù không trang điểm gì hết, nhưng lại khó có thể che dấu được dung mạo tuyệt sắc của nàng.

Tiểu Lôi cười nhẹ, xoay người lại ôm lấy eo nhỏ của Diệu Yên, cảm nhận được mái tóc của Diệu Yên lướt qua mặt hắn, rồi ghé bên tai nàng cười nói: “Thế nào cái gì chứ?”

“Khu vườn này đó.” Diệu Yên hé miệng cười: “Chàng là chủ của nhà này mà vắng mặt, bọn thiếp cũng không thể để gia nghiệp của chàng bị hoang phế a.”

“Tốt thì có tốt, bất quá...” Tiểu Lôi cười cười nói: “Bất quá cái hồ này, còn có cánh rừng, lại còn đình đài kia, kiến tạo cũng không đơn giản a.”

Hắn ôm eo Diệu Yên chậm rãi đi. Hai người ngồi ở đình đài, Tiểu Lôi nhận không được chỉ chỉ nói: “Ao nước này nếu chỉ đứng một mình ở chỗ này, thì có phần hoang vu, hơn nữa thủy thuộc âm, âm khí quá nặng sợ rằng tụ mà không tán! Khu rừng chung quanh cũng rất đẹp, vừa hay lại có thể làm tán đi âm khí! Hay nhất chính là cái đình này. Phương vị của nó vừa khéo sao lại là ngay trung tâm mắt địa khí của trang viên! Cách xây dựng của căn đình, rất được coi trọng, trong phong thủy xưng là ”Bát giác trấn“, dùng để đặt tại ngay mắt của địa khí, trấn trụ địa khí, khiến cho không thể tiêu tán. Cái này cũng rất đáng chú ý.” Tiểu Lôi nhìn một lát, thở dài: “Thượng phẩm! Thượng phẩm! Bố cục này có thể nói là thượng phẩm!”

Diệu Yên mỉm cười, vươn ngón tay mảnh khảnh, chỉ một tảng đá đứng bên bờ ao nước cười nói: “Phu quân, chàng nhìn xem cái kia kia.”

Tiểu Lôi lấy làm kỳ quái đi tới. Tảng đá này bên cạnh hồ vốn cũng không có chỗ nào đặc biệt, chỉ là nhìn trên dưới một hồi, lại trong lúc vô ý vạch trúng mớ cỏ dại dưới tảng đá, lộ ra một ký hiệu bát quái nhỏ nhỏ.

“Hả?” Tiểu Lôi vừa nhìn thấy, không khỏi lộ ra vẻ mặt thần kỳ, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. Ký hiệu bát quái chẳng phân âm dương, vây quanh trên tảng đá, lại phẳng phất giống như dùng ngón tay để vẽ thành.

Chỉ có điều... đồ án này, quả thật Tiểu Lôi lại rất quen thuộc!

Năm đó lúc Tiểu Lôi còn chưa học pháp thuật, chỉ là một thằng tiểu phiến tử đi theo sau thúc thúc Ngô Đạo Tử lừa gạt xem phong thủy xem tướng đoán mệnh kiếm ăn, đồ án này cũng không biết vẽ bao nhiêu cái rồi.

Đây rõ ràng là chiêu bài của thúc thúc Ngô Đạo Tử á.

Ký hiệu của Gia Cát môn nhân!

Lúc đầu thúc thúc giúp người ta xem tướng đoán mệnh, xem phong thủy, đều tự xưng là Gia Cát môn nhân, còn gặt Tiểu Lôi trong một thời gian dài. Tiểu Lôi vừa nhìn xuống, lập tức trong lòng hiểu rõ, hì hì cười nói: “Nguyên lai là như thế.”

Hắn đứng dậy, nhìn trái phải bốn chung quanh, như đang tìm cái gì, có chút suy tính. Đi trở lại đình đài, nhảy một cái, thân thể đã nhẹ nhàng đáp lên thanh xà ngang, lập tức cười to ha ha: “Diệu Yên, nàng tới xem nè.”

Diệu Yên không phản đối, cũng phóng lên, Tiểu Lôi chỉ vào góc của thanh xà ngang, một hàng chữ được viết lên đó: “Tây xuyên dã nhân Ngô Đạo Tử lưu ký.”

Vừa nhìn thấy, Diệu Yên bật cười nói: “À, thiếp không ngờ lại không biết, ông ta còn để lại tên ở nơi này.”

Tiểu Lôi cười nói: “Đây là quy tắc nghề nghiệp của bọn ta. Xem phong thủy bố trí nhà cửa cho người ta, nếu phong thủy nhà này cực tốt, thì cũng tính là một phần công đức, một phần công tích, đương nhiên là phải lưu lại tên họ. Mặc dù không thể lưu danh bách thế, bất quá trong tương lai có khoe khoang với người trong nghề, cũng là một phần vốn liếng a. Chỉ là cái tên này đều lưu ở một nơi bí mật, không để người biết. Ta đối với thói quen của lão gia hoả này hiểu rất rõ, cho nên nhìn một chút, lập tức liền tìm được ngay.”

Dừng lại một chút, hắn hỏi: “Gia viên của chúng ta là thúc thúc ta giúp bố trí à?”

Diệu Yên nhìn chằm chằm vào hàng chữ trước mặt, lúc này mới cười nói: “Không sai, thúc thúc chàng từng tới gặp chàng một lần, chàng lại không ở nhà. Đúng lúc chúng ta đang lên kế hoạch đem trang viên này tu sửa lại cho tương đối một lần, thúc thúc chàng liền giúp đỡ thiết kế lại một chút.”

Tiểu Lôi nhìn chằm chằm vào hàng chữ một lúc lâu, mơ hồ chính là bút ký của thúc thúc Ngô Đạo Tử, không khỏi trong lòng sinh ra vài phần ấm áp, thở một hơi dài: “Ta và thúc thúc, cũng đã lâu không gặp mặt rồi.”

Mặc dù Ngô Đạo Tử không phải là chú ruột của mình, bất quá chính mình được ông ấy từ nhỏ nuôi lớn, lại được ông dẫn nhập vào Tiêu Dao phái. Bây giờ nghĩ lại, Ngô Đạo Tử giống như là cha của mình vậy.

Mặc dù lúc đầu khi hai người sống cùng nhau, Ngô Đạo Tử bản tính lười biếng nhếch nhác, lại còn tiện thể đem Tiểu Lôi huấn luyện thành một tên tiểu vô lại. Thế nhưng bây giờ nghĩ kỹ thì trong lòng lại cảm thấy thật ấm áp.

Hai người tùy ý ngồi xuống, lại nhìn thấy Bảo Nhi, Bối Nhi từ xa nắm tay chạy tới, đi cùng một bên lại là Diệp Bất Quần!

Chỉ thấy Bối Nhi quần lấy Diệp Bất Quần, trong miệng đã không khách khí xưng hô “sư phụ” rồi.

Ba người đến bên đình đài, nhìn thấy Tiểu Lôi hai người, Diệp Bất Quần chỉ gật gật đầu. Về u buồn trên mặt hắn đã giảm đi rất nhiều, khôi phục lại vài phần thần thái an nhàn, phong dung của Diệp Bất Quần trước kia. Tiểu Lôi cùng Diệu Yên biết Diệp Bất Quần chuẩn bị dạy Bối Nhi Thánh Quang thập tự kiếm. Diệu Yên tự hiểu thân phận, không muốn ở một bên “rình coi” người khác truyền thụ tuyệt học, lấy cớ rời đi, chỉ để lại Tiểu Lôi ở bên làm quan khách.

“Bộ kiếm thuật này, tên gọi là Thánh Quang thập tự kiếm. Tổng cộng chia làm mười ba cấp, ta hiện tại đã tu luyện tới cấp mười hai, còn chưa đạt tới đỉnh điểm. Bất quá ta biết trên thế giới này có một người đã tu luyện tới cấp mười ba. Người đó cha các ngươi cũng từng gặp qua, lại còn giao thủ với hắn nữa.”

Bối Nhi lập tức nói: “Là ba ba thắng hay người kia thắng?”

Bảo Nhi bên cạnh bĩu môi, lập tức nói: “Cái này còn phải hỏi sao? Tự nhiên là ba ba thắng rồi. Trên thế giới này ai có thể đánh thắng được ba ba chứ!”

Diệp Bất Quần cười, tiếp tục nói: “Đích xác là cha các ngươi thắng. Bộ Thánh Quang thập tự kiếm này, vốn so với kiếm thuật cao thâm của Đông Phương các ngươi không có ưu thế gì. Tri thức về pháp thuật của Đông Phương và Tây Phương khác nhau rất nhiều. Cha các ngươi để cho ta dạy các ngươi, nghĩ lại cũng không vì cái gì khác, mà là hy vọng các ngươi, ánh mắt không nên chỉ hạn hẹp tại Đông Phương, mà nên

mở rộng nhân giới. Cho nên, các người tuyệt không nhất định phải đem bộ kiếm thuật này tu luyện đến cảnh giới phi thường cao. Người Trung Quốc các người lại có một câu nói, kêu là ‘bác thải chúng trường’ (học nhiều sở học người khác) đạo lý này các người hẳn là đã biết.”

Lập tức Diệp Bất Quần lấy ra một thanh trường kiếm. Đây là một thanh kiếm cổ Trung Quốc, từ kiểu dáng và khuôn mẫu, cùng với thập tự trảm kiếm do Tây Phương thánh kỵ sỹ sử dụng khác biệt rất nhiều. Chỉ có điều thánh kiếm của Diệp Bất Quần giờ phút này đã không còn, miễn cưỡng chỉ đành sử dụng một thanh kiếm cổ Trung Quốc.”

“Căn bản của Thánh Quang thập tự kiếm là đấu khí! Đấu khí cùng với võ học Đông Phương của các người không giống nhau lắm. Ta nghe nói Đông Phương các người có nội công, lại còn có một mớ bản lãnh kỳ quái gì đó. Đấu khí mà ta nói chắc chắn là kỹ năng võ học hạng nhất của võ đạo Tây Phương chúng ta. Lúc tu luyện thành đấu khí, võ sỹ có thể bộc phát ra được lực lượng cường đại.”

Diệp Bất Quần nói xong, từ đầu ngón tay chậm rãi bức ra một tia quang mang màu trắng: “Cái này và sở học Đông Phương pháp thuật của các người không giống nhau. Đầu tiên, căn cứ những gì ta biết, pháp thuật Đông Phương của các người không thể đem khí ngưng tụ lại, tạo thành hình thái cố định. Nhưng mà đấu khí thì lại có thể!” Nói cách khác, khi Tây Phương võ sỹ chúng ta cùng với người khác chiến đấu, cho dù chúng ta không có vũ khí, cũng không bị yếu thế, bởi vì, các người xem...”

Một tia quang mang thánh khiết ở đầu ngón tay Diệp Bất Quần đột nhiên lan tràn ra, từ từ lớn dần lên, hình thành một thanh kiếm quang trong suốt!

Hắn hét một tiếng, cầm kiếm quang hướng về một hòn giả sơn nhẹ nhàng bổ xuống...

Ầm một tiếng, đá vụn trên ngọn giả sơn bay toán loạn.

Hai cô bé nhìn thấy thế hoan hô không ngớt. Bảo Nhi cười nói: “Rất vui, rất vui. Học được món này, tương lai con cùng người khác đánh nhau, thì không cần phải dùng phi kiếm nữa.”

Đấu khí trong tay Diệp Bất Quần đã thu trở về. Hắn trọng thương vừa khỏi, còn chưa hồi phục tốt, tự tiện sử dụng đấu khí, không khỏi sắc mặt có chút tái nhợt, mỉm cười nói: “Cũng không thể nói như vậy. Sử dụng đấu khí tiêu hao năng lượng phi thường. Cho dù là cao thủ Thánh Quang thập tự kiếm tu luyện đến cấp mười ba, cũng không có khả năng bằng vào đấu khí của mình biến hoá xuất ra kiếm khí duy trì trong thời gian dài. Nói chung, chúng ta vẫn cần phải có một thanh vũ khí sắc bén, giống như ta từng có một thanh kiếm rất tốt. Phẩm chất của thanh kiếm này vô cùng đặc thù, là vũ khí thích hợp nhất để sử dụng đấu khí phát ra Thánh Quang thập tự kiếm mà ta từng thấy qua. Bởi vì phẩm chất của nó có thể hạn chế tốt nhất việc lãng phí và tiêu hao năng lượng. Mỗi một phần đấu khí phát ra, đều từ trên kiếm phong phát ra ngoài, mà không bị tiêu hao trong không khí.”

Tiểu Lôi nghe tới đó, ngắt lời nói: “Lão Diệp, nói như vậy, thánh kiếm của Thánh kỵ sỹ các người, thật kỳ lạ phi thường a.”

“Đích xác như thế.” Diệp Bất Quần gật đầu.

Hắn lại nhìn hai cô bé, nói: “Ta biết người tu hành Đông Phương các người, chú trọng nhất chính là tự thân tu luyện, nhất là tu luyện thân thể. Ta nghe nói cảnh giới tối cao của các người là đem thân thể tu luyện thành một trạng thái kêu là ‘kim thân’. Cái thứ mà các người chú ý rèn luyện thân thể ... ân đường như gọi là... ”khí“. Ta ước chừng cha các người đã tu luyện đến cảnh giới rất cao, cho dù hẳn không có vũ khí, cũng không có đấu khí để biến thành vũ khí, nhưng nhục thể hẳn cường hãn như vậy, so với kiếm còn cường ngạnh hơn. Đây là khác biệt lớn nhất giữa Đông Phương và Tây Phương. Căn cứ theo ta biết, cho dù sự hiện hữu tối cường đại của Tây Phương, cũng không có loại nhục thể cường hãn như vậy.”

Diệp Bất Quần suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra, ta cũng không chủ trương để các người tốn nhiều tâm tư để học đấu khí, bởi vì ta xem ra, đấu khí mặc dù có thể ngưng tụ thành hình thái cố định, nhưng cũng không có pháp lực tốt như các người. Bởi vì, pháp lực của các người tựa hồ có thể bảo tồn lớn mạnh không hạn chế! Nhưng mà đấu khí thì không thể vậy, thân thể chúng ta có cực độ giới hạn, vượt qua cực hạn của thân thể, đấu khí sẽ phá hỏng nhục thể chúng ta, thân thể chịu đựng không nổi, ngược lại làm thương tổn chính mình.”

Tiểu Lôi gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Đó là bởi vì người Tây Phương không giống chúng ta, trời sinh có tam hồn thất phách. Bọn họ so với chúng ta thiếu đi một linh tuệ phách! Không có linh tuệ phách, thì không cách nào chứa đựng được pháp lực. Bọn họ dựa vào nhục thể để chứa đựng dấu khí, mà chúng ta thì không dùng tới nhục thể, chỉ sử dụng hồn phách!

Chỗ đơn giản là, người Tây Phương rèn luyện chính là nhục thể, mà chúng ta rèn luyện chính là linh hồn! Cái gọi là kim thân, thật ra chính là đem linh hồn rèn luyện tới cảnh giới cao thâm nhất. Sau đó từ trong ra ngoài, dường như ở bên trong giống như có một ngọn hỏa diễm, liên tục đem nhục thể luyện chế trở nên kiên cường vô cùng!

Nói như vậy, người Tây Phương dường như là trái ngược hoàn toàn với chúng ta. Bọn họ là rèn luyện thân thể, đem thân thể rèn luyện cường tráng, sau đó dùng thân thể cường tráng để chứa đựng dấu khí tới mức có thể chịu đựng được!

Theo tiềm lực phát triển mà nói, loại phương thức này của Tây Phương, so với Đông Phương kém hơn rất nhiều. Bởi vì nhục thể có rèn luyện như thế nào đi nữa, cũng bất quá là nhục thể. Cho dù người cường tráng như một con trâu, thì thể nào chứ? Cho dù cường tráng như trâu, cũng chỉ phát huy ra khí lực mạnh như trâu mà thôi.

Nhưng mà tiên thuật Đông Phương lại không giống vậy. Từ trong ra ngoài, tu luyện đến mức cao thâm, có thể khai thiên tích địa, di sơn đảo hải!

Thế nhưng chỗ kém của Đông Phương là: tốc độ quá chậm!

Một tu luyện giả Tây Phương, chỉ cần tư chất xuất chúng, sợ rằng chỉ cần vài năm hoặc mười mấy năm, là có thể tu luyện thành một nhân vật không tồi, một cao thủ có thể sử dụng thành thạo dấu khí.

Nhưng người tu hành Đông Phương, mặc dù tu luyện đến cảnh giới cao thâm sẽ cường đại phi thường. Chỉ là lại cần thời gian rất dài!!

Nếu muốn so sánh, đem hai người tu hành giả Tây Phương, Đông Phương cùng đặt một chỗ mà so sánh.

Khi hai người cùng ba mươi tuổi, dám chắc là người tu hành Tây Phương lợi hại hơn. Bởi vì người tu hành Đông Phương, cho dù là có thiên phú phi thường, lúc ba mươi tuổi dám chắc là vẫn khựng lại tại giai đoạn "luyện khí" căn bản.

Mà đến lúc hai người năm mươi tuổi, đại khái thực lực chính là không sai biệt lắm. Bởi vì lúc này, người tu hành Đông Phương, nếu là thiên tư trác tuyệt, hẳn là đã vượt qua giai đoạn luyện khí, tiến vào giai đoạn "Tu pháp kỳ".

Đợi đến lúc tám mươi tuổi... xin lỗi, đã không thể so sánh được nữa. Bởi vì người tu hành Tây Phương hơn phân nửa đã già nua không chịu nổi, thậm chí chết đi rồi. Mà người tu hành Đông Phương, lại vẫn tiến bộ như cũ! Pháp lực ngày càng cao thâm!

Tiểu Lôi đột nhiên nói: "Lão Diệp... Tựa hồ, phương thức tu luyện của các người, còn chưa tìm được phương pháp làm thế nào đột phá hạn chế thọ mạng của con người. Nhưng mà chúng ta thì đã làm được rồi."

254. Chương 254: Tiểu Lôi Tìm Vợ

"Lôi, ta rất hâm mộ người." Diệp Bất Quần nhìn lên bầu trời, trên mặt tươi cười đầm đìa: "Thật sự rất hâm mộ người."

"Hâm mộ ta cái gì?" Tiểu Lôi sờ sờ cái mũi của mình.

"Người có người nhà của mình, thân nhân, còn có bằng hữu." Diệp Bất Quần cười nói: "Người còn có một trang viên vô cùng xinh đẹp, cho dù là ở Châu Âu, cũng chỉ có quý tộc hào môn mới có một khoảng lâm viên tư nhân lớn như vậy."

“Nếu người thích, có thể lưu lại chỗ này.” Tiểu Lô cười nói: “Người hẳn là biết, ta có thể coi là tương đối có tiền, cho nên cho dù người ở chỗ này mười năm tám năm, cũng ăn không đến nỗi khiến ta nghèo.”

Nhưng Diệp Bất Quần lại không nói đùa tiếp, trên mặt hắn ngược lại âm đạm đi vài phần, lắc đầu, không nói gì thêm.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Diệp Bất Quần đột nhiên nói: “Lôi, kỳ thật ta rất mâu thuẫn, ta biết, ta tới tìm người, nhất định sẽ mang đến phiền toái cho người. Người biết không, mấy ngày nay, ngoại trừ đoạn thời gian ta bị hôn mê, thời gian còn lại, ta không cách nào ngủ được.”

Tiểu Lô lần này không có đùa với hắn, ánh mắt chân thành, chậm rãi nói: “Ta hiểu được.”

Diệp Bất Quần nhìn chằm chằm đám mây bay trên bầu trời rồi nói: “Tại Giáo hội, người giống như ta rất nhiều. Giáo hội có một loại truyền thống, cứ cách một đoạn thời gian, sẽ bí mật chọn lựa ra một số trẻ nhỏ. Mấy đứa nhỏ này có khi là con cái mà các giáo chức khi qua đời lưu lại, có khi là từ cô nhi viện của Giáo hội chọn lựa ra. Từ trong đó lại tuyển lựa ra một số có tư chất xuất chúng, tiến hành bồi dưỡng bí mật. Ta năm đó cũng đã từng được chọn ra như vậy.”

”Chúng ta bị tập trung tại một địa điểm bí mật tiến hành huấn luyện. Bọn ta từ nhỏ đã bị nhồi sọ đối với Giáo hội tuyệt đối trung thành, trung thành với tín ngưỡng của mình, tín ngưỡng ở trong lòng chúng ta vô cùng thần thánh cùng chân thành! Ta từng ở tại một khu giáo đường bí mật trên núi Alps sinh sống đến năm mười sáu tuổi. Ở nơi này, ta đã đem linh hồn của mình phụng hiến cho Thượng Đế vạn năng. Chúng ta còn tiếp nhận rất nhiều huấn luyện nghiêm khắc. Căn cứ theo ta biết, mấy địa điểm bồi dưỡng bí mật này của Giáo đình, không ít nơi khác đều có, thậm chí trên một đảo nhỏ nào đó của Địa Trung Hải, cũng có một địa điểm huấn luyện càng thêm nghiêm khắc. Khi chúng ta mười sáu tuổi, chúng ta sẽ bị đưa đến trường học của Giáo hội, công khai sử dụng thân phận do Giáo hội giúp chúng ta tạo, từ từ dung nhập vào trong xã hội. Khi chúng ta mười tám tuổi, liền tiến nhập vào Giáo đình, kẻ ưu tú thì tiến vào thủ hộ kỵ sĩ đoàn, những người khác, thì tiến vào vị trí tài phán sở.

Vô luận là tài phán sở hay là kỵ sĩ đoàn, đều là lực lượng ngầm của Giáo hội, vĩnh viễn ẩn núp trong bóng đêm. Ta... ta cơ hồ không có bằng hữu gì cả, người quen biết trong Giáo hội, đều là đám tín đồ trung thành với tín ngưỡng. Ngoại trừ trung thành đối với Thượng Đế, chúng ta không có ngôn ngữ cộng đồng gì khác. Tất cả mọi người đều được kết hợp chung với nhau tại một chỗ qua sự giao kết cuồng nhiệt cùng lãnh khốc. Hiện tại nhớ lại, chuỗi ngày đó, ta sinh hoạt rất mê muội.

Nói đến đây, Diệp Bất Quần đột nhiên ôn hoà cười cười nói: “Lôi, ta nói cho người nhiều bí mật như vậy, trong lòng người nhất định rất nặng nề a... Xin lỗi, thật sự xin lỗi! Nhưng ta phải đem mấy chuyện đã phát hiện ra này truyền ra ngoài. Sự thực này không thể bị chôn vùi. Kết quả ta lại mang đến phiền toái cho người.”

Tiểu Lô lắc đầu nói: “Người làm rất đúng.”

Trong lòng hắn lại thầm nghĩ: Lão Diệp không biết về “Hoàng hôn của chúng thần” cùng với chuyện ở thần miếu của Zeus. Ít nhất, ta còn đoán ra vị Thiên sứ quân đoàn này là từ trên trời tới! Chuyện này lão Diệp còn chưa biết! Bất quá không nói cho hắn hay thì hơn.

Diệp Bất Quần chậm rãi nói: “Nhưng ta lại phát hiện, khi ta biết càng nhiều, lại càng thêm phiền não. Bởi vì chúng ta gặp phải vấn đề rất lớn: cho dù là chúng ta biết được một số chân tướng, có thể làm gì bây giờ? Có thể làm như thế nào? Chẳng lẽ lật đổ Giáo đình? Lật đổ tín ngưỡng tôn giáo chiếm cứ một phần tư nhân loại? Căn bản là chúng ta không làm được!” Diệp Bất Quần cười khổ nói: “Cho nên, dù ta phát hiện đó chính là một bí mật to lớn nhất, nhưng đồng thời cũng là một bí mật không có tác dụng gì.”

“Không thể nói như vậy, lão Diệp.” Tiểu Lô an ủi nói: “Phát hiện của người bây giờ có lẽ tìm không ra biện pháp giải quyết, hoặc là lực lượng hai người chúng ta căn bản không có tác dụng gì... Thế nhưng nhìn về lâu dài, sẽ có ý nghĩa! Người nghĩ lại xem! Tại thế kỷ thứ sáu trước công nguyên, Pythagoras đưa ra giả thuyết là trái đất hình cầu, lúc ấy mọi người cho rằng là lời nói sàm của người điên. Nhưng mà hai ngàn năm sau, Magellan đi vòng quanh địa cầu bằng đường biển, mới chứng minh giả thuyết này là chính xác! Còn nữa, người Châu Âu cổ đại cho rằng địa cầu là trung tâm của vũ trụ, cho rằng thuyết địa tâm (thuyết thiên văn cổ đại, cho rằng Trái Đất là trung tâm của vũ trụ và đứng yên, mặt trăng-mặt trời-các hành tinh

khác quay chung quanh Trái Đất) mới là chân lý! Còn có Copernicus phát hiện thuyết nhật tâm (mặt trời là trung tâm vũ trụ), lúc ấy không ai tin. Sau khi Copernicus chết, thuyết nhật tâm vẫn bị cho là nói hươu nói vượn, mà Bruno còn vì vậy bị Giáo hội thiêu chết... nhưng mà bây giờ đây, mọi người đều biết địa cầu mà chúng ta đang sống, trong biển vũ trụ mênh mông bất quá chỉ là một sự tồn tại rất nhỏ nhoi mà thôi, nhỏ như một hạt cát vậy. Cho nên..." Tiểu Lôi nhìn Diệp Bất Quần, trầm giọng rồi chậm rãi nói: "Cho nên, có lẽ hôm nay phát hiện của ngươi và ta, sẽ bị mọi người cho là hồ thuyết bát đạo... Nhưng mà ai biết, một trăm năm, hoặc là một ngàn năm sau, thì sẽ thế nào chứ? Nói không chừng một ngàn năm sau, thế nhân sẽ công nhận quan điểm của chúng ta!"

Trong mắt Diệp Bất Quần quả nhiên có vài phần sống động, hắn nhìn chăm chú Tiểu Lôi trong vài giây, nhỏ giọng nói: "Có lẽ ngươi đúng."

Hai người ở trong sân ngồi trong chốc lát, tâm tình Diệp Bất Quần vẫn buồn bã như cũ, có điều thần thái trong ánh mắt đã khôi phục rất nhiều, đã lên tinh thần, lại quay về dạy hai cô bé kia pháp thuật Tây Phương.

Trong lòng Tiểu Lôi hơi chút yên tâm, mới quay trở về phòng.

Thật ra, hắn cũng không mong đợi hai đứa nhỏ có thể học Tây Phương pháp thuật gì đó. Chỉ là giờ phút này Diệp Bất Quần đích xác cần phải làm việc gì đó để cho hắn phân tâm, phân tán đi sức chú ý của hắn, làm cho hắn không nên lúc nào cũng đem buồn bực tích tụ ở trong lòng. Ngoài ra, để hai đứa nhỏ kiến thức qua Tây Phương pháp thuật, mở rộng tầm mắt, cũng không phải không có lợi.

Vừa mới trở về đến nhà, trước mặt đã nhìn thấy Lôi Hồng phóng thẳng tới chính mình, giống như mãnh hổ vồ mồi. Thân hình to kềnh của hắn ôm lấy Tiểu Lôi, sau đó liền nghe thấy Lôi Hồng lớn tiếng kêu: "Tiểu Lôi, cuối cùng ngươi đã trở về! Mau mau mau, ta có chuyện nói với ngươi!!"

"Đại tinh tinh, ngươi dùng nhiều khí lực như vậy, ta bị ngươi ghì chết mất." Tiểu Lôi bắt đầu dĩ cười khổ, giờ mới phát hiện, Như Hoa đang ngồi ở trên ghế sofa, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

"Như Hoa, tại sao vẻ mặt đau khổ vậy? Chẳng lẽ đại tinh tinh khi phụ ngươi? Ta xem hắn không có lớn gan như vậy đâu?" Tiểu Lôi từ trong ngực Lôi Hồng tránh thoát ra, nhưng Lôi Hồng vẫn ôm chặt lấy hắn, dường như sợ hắn chạy mất.

Tiểu Lôi thở dài: "Được rồi được rồi, Lôi Hồng, đừng lôi kéo ta như vậy nữa. Nói đi, hai người các ngươi rốt cuộc có chuyện gì? Ta thật cảm thấy kỳ quái, ba năm ta không trở về. Hôm đó khi quay trở về, ngươi không ngờ cứ vội vàng vàng, cũng không tụ tập tới chơi với ta, rốt cuộc là bận việc gì vậy?"

Sắc mặt Lôi Hồng lập tức có chút đau khổ, đưa mắt nhìn Như Hoa. Như Hoa thở dài, nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Lôi rồi mới chậm rãi nói: "Tiểu Lôi ... chúng ta... chúng ta tìm được Lâm San San rồi!"

Lâm San San!

Ba chữ này lạc vào trong tai Tiểu Lôi, vẻ mặt tươi cười của hắn lập tức khựng lại. Ba chữ này rất nhanh đánh trúng vào chỗ mềm yếu nhất trong nội tâm Tiểu Lôi. Hắn hít một hơi thật sâu, hình như phải dùng khí lực rất lớn, mới ổn định lại thân người ngồi ở trên ghế sofa được, ra vẻ hết sức bình tĩnh trở lại, giọng nói có chút khàn khàn: "Cô ấy... cô ấy ở nơi nào?"

Lâm... Lâm San San?

Trong lòng Tiểu Lôi, ở sâu trong nội tâm, nơi mềm yếu nhất, dường như trong nháy mắt đã bị mở ra...

"Ta lấy của anh hai ngàn đồng Ta nhất định nhất định sẽ hoàn trả cho anh!"

"Trên người cô không có tiền, tiền này cầm theo đi."

"Em chỉ có một thứ sạch sẽ, có thể tặng cho anh, đó chính là trái tim của em..."

Về mặt tiêu tụy kia, ánh mắt vĩnh viễn mang theo vài phần tự ti cùng với khuôn mặt u buồn đột nhiên từ chỗ sâu thẳm trong đầu hiện ra. Cái đêm đó, chính hắn bị Điền Chấn nhục mạ, hai người ngồi ở tại căn phòng cũ kỹ bị đập phá, dùng một cái khăn trải giường rách trải ở trên mặt đất, ánh sao trên trời đêm đó rất âm ảm..."

“Cô ấy... cô ấy đã trở về?” Giọng nói của Tiểu Lôi đã không kèm được kích động.

Như Hoa thở dài: “Tiểu Lôi, người ngồi xuống đi, nghe ta nói xong đã.”

Nàng nhanh chóng liếc nhìn Tiểu Lôi: “Ta nghe Tiểu Thanh nói, ngày đó người quay trở về, cùng đi với Bảo Nhi còn có một thằng nhỏ, có đúng không?”

Như Hoa cẩn thận quan sát vẻ mặt Tiểu Lôi, sau đó kỹ lưỡng thuật lại một lần chuyện mình cùng Lôi Hồng như thế nào từ trên TV lại phát hiện ra tung tích của Lâm San San. Sau đó truy tới vùng ngoại ô phía đông, vừa khéo gặp được Lôi Đậu Đậu.

“Chờ một chút...” Vẻ mặt Tiểu Lôi có chút cổ quái: “Ý các người là... thằng nhỏ kia...”

“Đúng vậy, thằng nhỏ Lôi Đậu Đậu kia, rất có thể là con của người.” Như Hoa thở dài.

Lôi Hồng ồm ồm lớn tiếng nói: “Con mẹ nó, lão tử đáng lẽ phải nghỉ ra từ sớm. Cái thằng tiểu gia hỏa giáo hoạt kia, bằng tí tuổi đầu đã có pháp thuật cổ quái kiểu này, đương nhiên chỉ có cái tên quái thai nhà người mới có thể sinh ra được! Người xem hai con nhỏ của người kia, đứa nào không phải quái thai chứ!”

Tiểu Lôi khoát khoát tay, hô hấp hần dần dần có phần dồn dập: “Người nói... Ta... ta có một đứa con trai sao? Hơn nữa chính là chú bé con ta đã gặp kia?”

“Đúng vậy!” Vợ chồng Lôi Hồng đồng thanh nói.

Tiểu Lôi lặng người một chút, đột nhiên từ sô pha nhảy dựng lên một cái, sau đó liên tục lộn nhào bảy tám cái, trong miệng ha hả cười to nói: “Tốt tốt tốt! Ta không ngờ có một đứa con trai! Tốt tốt tốt!”

Hắn nắm lấy cổ áo Lôi Hồng, cười to nói: “Ta có con trai rồi!” Lập tức kêu lên: “Mẹ con họ đâu? Ở đâu? Ở chỗ nào?”

Sắc mặt Lôi Hồng cùng Như Hoa khê biến, thoáng đưa mắt nhìn nhau, rồi Lôi Hồng thở dài nói: “Tiểu Lôi ... người đừng có gấp, nghe chúng ta nói đã...” Ho khan một tiếng rồi Lôi Hồng nói: “Lúc ta cùng Như Hoa đi tìm cô ấy, trong nhà không có ai. Khi ngày thứ hai chúng ta tới tìm, nhưng mà người đã đi rồi... ta không biết chuyện gì đã xảy ra, Lâm San San đã dời đi rồi. Không biết đã đến nơi nào rồi...”

“Dọn đi?” Tiểu Lôi sửng sốt một chút rồi kêu lên: “Cô ấy tại sao lại dọn đi?”

Như Hoa nhin không được nói: “Cô ấy một mực trốn tránh người. Tự nhiên là Lôi Đậu Đậu từ nơi này của người trở về, Lâm San San đã biết tung tích của mình có thể bại lộ, không muốn cho người tìm được... cho nên, liền ngay đêm dọn đi.”

Tiểu Lôi nổi giận, kêu lên: “Các người sao không nói sớm! Tại sao không nói sớm!!!”

Hắn chồm tới, chộp lấy Lôi Hồng. Lôi Hồng đáng người to lớn như vậy, lại bị hắn lắc cho cơ hồ không thở nổi, vội vàng nói: “Xin lỗi... Tiểu Lôi xin lỗi... chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra...”

Như Hoa mắt thấy Tiểu Lôi tóm lấy trượng phu của mình, không khỏi giận dữ, đi tới đẩy Tiểu Lôi ra, quát: “Nói nhảm! Chúng ta làm sao biết được người đem Lôi Đậu Đậu về nhà! Nếu không phải người để cho Lôi Đậu Đậu quay trở về, Lâm San San làm sao biết sẽ bị chúng ta phát hiện ra chứ!”

Tiểu Lôi cũng cả giận nói: “Nói nhảm! Lúc đó ta làm sao biết được nó là con trai của ta!!”

Như Hoa thở dài, thấp giọng nói: “Tiểu Lôi... Lâm San San xem ra thật không muốn cùng người gặp mặt... vẫn giống như năm đó vậy... Có lẽ bản thân cô ấy vẫn chưa nghĩ ra. Thằng thần mà nói, khi tìm được Lâm San San, ta cũng không lập tức nói cho các người, là bởi vì ta cho rằng, có muốn cùng người gặp mặt hay không, là do Lâm San San tự mình quyết định! Còn nhớ lời năm đó nói với người không... cô ấy đã rất đau khổ rồi. Nếu cô ấy không muốn quay trở về, vậy người cho dù có tìm được cô ấy, đối với Lâm San San mà nói, cũng sẽ không được cao hứng lắm.”

Tiểu Lôi trầm mặc một hồi rồi nói: “Người dẫn ta đi xem chỗ cô ấy ở.”

“Cái này... không cần xem, chúng ta vừa mới từ nơi đó trở về, trong phòng không có vật gì cả.”

Tiểu Lôi trợn mắt lên, trầm giọng nói từng chữ từng chữ: “Ta nói, dẫn ta đi xem!”

Lôi Hồng thở dài, bắt đầu gõ đầu.

Ba người tới ngôi chùa ở vùng phụ cận ngoại ô phía đông, đi tới địa chỉ lúc trước Lôi Hồng cùng Như Hoa tìm được.

Đây là một tiểu viện rất đơn sơ, bên trong chỉ có một nửa gian phòng, sở dĩ nói nửa gian, là bởi vì nơi này chỉ có một gian phòng dùng làm phòng ngủ. Nửa gian còn lại là dùng một tấm ván giản dị ngăn thành một phòng bếp. Tổng cộng tính ra, không đến mười lăm mét vuông.

Đây là một gian nhà một tầng kiểu cũ, trần nhà rất thấp, trên vách tường vôi bám rong rêu, trong phòng chỉ có một cái giường gỗ, còn có một cái tủ đơn giản, bất quá cái tủ đã trông không rồi. Rõ ràng là nơi này đã được dọn đi hết rồi, trong phòng có vẻ rất lộn xộn.

Tiểu Lôi từ từ ngồi xuống giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sàn nhà thô ráp: “Ta tưởng rằng cô ấy nhất định đi rất xa rất xa... Nghĩ không ra cô ấy... không ngờ vẫn một mực ở tại thành phố này.”

Mắt Như Hoa có chút đỏ lên: “Xem ra cuộc sống của cô ấy không được tốt lắm.”

Tiểu Lôi khoát tay, đột nhiên động tác của hắn ngưng lại, cặp mắt nhìn chăm chăm tới bộ cửa sổ, sau đó nhanh chóng đi tới, vươn tay ra...

Trên bậu cửa sổ, có đặt một cái cốc nhựa đơn giản, rõ ràng là cốc dùng để đánh răng... Bên trong cốc vẫn còn đọng một cái bàn chải đánh răng.

Trong trí nhớ, dường như lại nghĩ tới sáng sớm hôm đó, lúc ấy chính mình trong túi sạch trơn, nhìn thấy trong nhà tắm bàn chải đã có sẵn kem đánh răng, trong nhà bếp đã chuẩn bị bữa sáng... còn có, một tờ giấy bạc mệnh giá nhỏ gấp lại cẩn thận.

Năm đó, bàn chải đánh răng có lẽ rất cũ, bữa sáng có lẽ cũng rất đơn giản, tờ tiền đó có lẽ giá trị rất nhỏ... nhưng đó cũng là một cô gái mà có thể vì hắn làm tất cả!

“Lôi Hồng, đi tìm!” Thanh âm Tiểu Lôi rất cứng nhắc: “Cô ấy dọn nhà không thể nào dọn một mình được! Đi thăm dò! Đi hỏi hàng xóm chung quanh, đi hỏi công ty dời nhà. Tìm đi! Cô ấy khẳng định là vẫn còn trong thành phố này! Lâm San San không có khả năng lập tức đi thật xa! Lần này mặc kệ các người nói gì, ta nhất định phải tìm được cô ấy! Cho dù cô ấy không muốn ở bên cạnh ta, ít nhất ta sẽ không để cô ấy tiếp tục chịu khổ nữa! Nếu cô ấy không muốn là nữ nhân của ta, ít nhất ta hẳn nhiên có thể khiến sinh hoạt của cô ấy tốt hơn một chút.”

Hắn phát phát tay, ý bảo Lôi Hồng cùng Như Hoa đi trước đi, sau đó hắn dùng động tác nhẹ nhàng nhất, cẩn thận đem chiếc bàn chải đánh răng đặt ở trong lòng bàn tay... Lâm San San, em rốt cuộc là quá khờ dại, hay là quá ngây thơ, hay là quá cố chấp đây?

Lôi Hồng hai người chờ ở bên ngoài cả nửa ngày, mới thấy Tiểu Lôi từ trong phòng đi ra. Hắn vừa đi, còn vừa mang một món đồ gì đó cẩn thận cất vào trong ngực.

“Các người về trước đi.” Tiểu Lôi nhìn Lôi Hồng: “Chuyện này ta xin các người... Lôi gia các người thể lực lớn như vậy, nhân thủ cũng nhiều, chuyện này cần sự giúp đỡ của các người rồi.”

Lôi Hồng nói: “Yên tâm đi, ta vừa rồi đã gọi điện thoại, để thủ hạ phái người đi đến trạm xe lửa, còn có sân bay bên đó, bọn họ đều cầm ảnh, canh giữ ở những chỗ này, ít nhất có thể đảm bảo Lâm San San sẽ không rời thành phố. Chỉ cần cô ấy còn trong thành phố, ta liền có biện pháp tìm ra nàng!”

Tiểu Lôi gật gật đầu, cảm kích vỗ vai Lôi Hồng, nói: “Ta còn có chuyện này. Ngày đó ta nghe nói Lôi Đậu... ài, là thằng con trai ta, không ngờ có bất một hoà thượng chùa này làm sư phụ học pháp thuật. Ta nghĩ vị hoà thượng kia có lẽ biết bọn họ ở đâu...”

Sau đó, Tiểu Lôi cùng với vợ chồng Lôi Hồng trở về chia nhau vội vã điều tra, Tiểu Lôi thì đi đến ngôi chùa kia.

Hắn đã lần thứ hai đi đến ngôi chùa này.

Mặc dù hần vốn là người của thành phố này, nhưng mà từ nhỏ đến lớn, đều theo thúc thúc học đạo, xem như là môn đồ của Tam Thanh Đạo Tôn. Tăng đạo dù sao không phải cùng một đường, cho nên cũng chưa có tới qua chùa miếu. Chỉ bất quá ba năm trước đây, đã từng tới nơi này gặp qua Điền Kha Nhi một lần.

Hôm này mặc dù không phải là ngày nghỉ, nhưng mà hương hỏa của chùa vẫn rất thịnh vượng. Tiểu Lôi không để ý tới người bên ngoài, tự ý theo hướng hậu đường mà đi. Dọc theo đường đi tăng nhân mặc dù có lòng ngăn trở, nhưng thân thể Tiểu Lôi nhoáng một cái, đã như một trận gió nhẹ nhàng bỏ đi, nào ai có thể ngăn cản được hần chứ?

Đi tới hậu đường, Tiểu Lôi vốn nhớ kỹ nơi này có một cái chuông hồng cổ xưa, nhưng mà hôm nay xem ra, cổ chung này đã biến mất rồi, chỉ để lại một cái giá trống không tại nơi này.

Tiểu Lôi nhíu mày, mắt thấy tăng nhân ở chùa vội vàng chạy tới, còn có mấy tăng nhân vừa rồi ngăn trở mình dọc theo đường đi tới hậu đường, đang ở phía sau, hần dứt khoát dừng lại, ngừng thần trầm khí quát: “Cổ nhân Tiểu Lôi, đến đây bái kiến Cổ Chung hoà thượng!”

Một câu nói này của hần, từng chữ từng chữ vận khí nói ra, ngấm ngấm truyền ra ngoài, nhằm thẳng hướng hậu đường ở xa xa...

Mấy hoà thượng chung quanh trở mắt nhìn nhau, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tiểu Lôi hai tay thả lỏng, đợi được vài giây, liền nghe thấy từ phía hậu đường xa xa truyền đến một âm thanh già nua: “A Di Đà Phật!”

255. Chương 255: Huyền Cơ Ngọc Bài

Tiếng niệm Phật hiệu hùng hậu, mơ hồ mang theo vẻ sắc bén, mặc dù chỉ nghe tiếng nhưng chưa thấy người, nhưng Tiểu Lôi đã cảm giác được từ sau nội đường mờ mờ vang lên một cỗ khí thế hiển ngang!

Tu vi Tiểu Lôi là bậc nào? Chỉ bằng vào một âm thanh của đối phương, lập tức hần đã phán đoán ra, người nói chuyện xem như là một cao nhân tu hành tiêu chuẩn, nghĩ đến tu vi đã tới trình độ Tu pháp kỳ trung cấp.

Tiểu Lôi lập tức cười nói: “Xin hỏi là vị đại sư nào của quý tự nói chuyện? Mời ra gặp mặt.”

Các tăng nhân đồng thời quát: “Không được vô lễ!” Lập tức một trung niên hòa thượng nói: “Đó là Vô Ngân đại sư của bản tự! Đại sư đến bây giờ không gặp khách, người nói Cổ Chung hòa thượng gì đó, bản tự không có tăng nhân này. Thí chủ, chắc là tìm sai người, mời ra ngoài! Hậu đường này không cho khách lui tới.”

Tiểu Lôi nhìn tăng nhân này, chỉ thấy bước chân của hần bình thường, ánh mắt âm đạm, không giống kẻ tu hành, lạnh lùng nói: “Hòa thượng, nói người cũng không hiểu, Vô Ngân hòa thượng vừa rồi nói chuyện cũng có chút môn đạo, ta phải tìm hần nói chuyện.” Nói xong, hần lách qua khỏi vài tăng nhân, hòa thượng trung niên cầm đầu sốt ruột, quát: “Lẽ nào lại như vậy, ngăn lại!”

Các tăng nhân không phải kẻ tu hành, không có pháp thuật, bối rối giang hai tay muốn ngăn trở. Tiểu Lôi thi pháp, đẩy bọn họ ra phía sau, vượt qua một bức tường để tìm thanh âm vừa rồi. Hần đi tới cuối chùa, chỉ thấy một thiền viện.

Thiền viện này thi công cực kỳ cổ kính nghiêm trang, bên trong mơ hồ vang lên tiếng tụng kinh gõ mõ. Đứng ở ngoài cửa, có thể thấy bên trong có một lò hương to lớn bằng đồng xanh vừng vẫn hương khói, khí tức rất trang nghiêm. Tiểu Lôi đứng ở cửa, sửa sang lại quần áo, cười nói: “Bên trong có phải là Vô Ngân đại sư? Ta đã đến rồi.”

Hần nói xong bước thẳng vào trong thiền viện.

Bách! Bách bách.....

Tiểu Lôi mới vừa bước vào, chỉ thấy hai bên thiền viện đồng thời nhảy ra hai hàng tăng nhân, cao lớn mập ốm đều có. Bọn họ đều bận tăng bào màu vàng, rất cường tráng, tay cầm một cây tề mi côn, một tay cầm côn, một tay chấp trước ngực. Tiểu Lôi nhận thấy họ không giống đám tăng nhân bên ngoài. Từng người đều có bản sự không tầm thường, đặc biệt là một hòa thượng, mặt đen như đất nồi, đầu to như cái đầu, há mồm quát: “Này! Thí chủ không nói đạo lý, nơi này là nơi cao tăng bế quan khổ tu, lại dám tự tiện xông vào!”

Giọng hần như hồng chung. Những lời này tựa như hần đang gầm lên, khi hần nói xong, chiếc chuông trong sân bị chấn động vang lên ông ông!

Tiểu Lôi nhượng mảy: “Đại hòa thượng này, Phật Gia Sư Tử Hồng thật sự rất có tạo nghệ, chỉ là rổng to như vậy, không sợ làm người khác kinh hoảng sao?”

Bách!

Tăng nhân hai bên đồng thời tiến lên một bước, trường côn chỉ vào Tiểu Lôi, cúi đầu nói: “A Di Đà Phật! Thí chủ, xin mời ra ngoài!”

Tiểu Lôi cau mày, cười khổ: “Các vị đại hòa thượng, ta không phải tìm đến gây phiền toái, ta chỉ tìm Cổ Chung hòa thượng xin hỏi hần một chuyện. Kể ra, ta và hần cũng có chút giao tình.”

“Hừ! Đã biết bọn tiểu nhân đề tiện các người muốn đến gây chuyện, sư bá lão nhân gia mấy ngày trước đã ly khai! Chỉ bằng tiểu tử nhà ngươi, cũng muốn hỏi sư bá chuyện đó, đừng hồng!” Hòa thượng mặt đen dữ tợn hét lớn một tiếng, khuôn mặt hần lộ vẻ hung ác, nếu chỉ nhìn bộ dáng thể này mà không để ý đến cái đầu trọc và bộ tăng bào, hần lại giống một tên đồ tể hơn là một tăng nhân.

Tiểu Lôi “A” một tiếng, buột miệng: “Hần sớm biết rằng ta muốn đến sao?”

“Hừ! Tự nhiên là như vậy! Sư bá ta đã sớm liệu đến các người tham tâm vọng tưởng, người không muốn phiền phức, tự nhiên tránh đi! Hắc hắc, sư bá ta tính tình hiền lành, bản tăng lại không kiên nhẫn như vậy! Nhóc con, ta nhìn người hình dáng cũng khá, sao lại tự cam đoạ lạc, ma quỷ ám ảnh, đi làm chuyện không biết tự lượng sức!”

Tiểu Lôi nghe xong lập tức hiểu rõ trong đó tất nhiên là có chuyện hiểu lầm, liền há miệng nói: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ gần đây Cổ Chung hòa thượng gặp chuyện gì phiền phức?” Nhìn thấy biểu tình trên mặt vị hòa thượng mặt đen, hần liền vội vàng cười nói: “Đại hòa thượng, người có thể đã hiểu lầm rồi. Ta không phải là tới đây gây phiền phức. Ta thật sự là cố nhân của Cổ Chung hòa thượng, tới đây tìm ông ta để hỏi về một chuyện riêng... Không biết là Cổ Chung hòa thượng có thu một vị tiểu đồ đệ, tên là Lôi Đậu Đậu...”

“Cái gì mà Lôi Đậu Đậu, Lôi Bắp Cải, bản tăng không biết! Đừng có mà hoa ngôn xảo ngữ gạt ta!” Vị hòa thượng mặt đen kia trở nên nhăn nhó hung dữ, lắc cây tề mi côn trong tay một cái rồi quát: “Đám gia hỏa bọn ngươi, coi Phật gia ta là thằng khờ sao? Hai tên gia hỏa lần trước cũng mồm miệng nói nào là cố nhân tới nhà để nhắc chuyện xưa, kết quả cũng bị sư bá liệng ra ngoài! Lại còn tên đạo sĩ mấy hôm trước tìm đến, cũng mang vật gì đến gây sự với sư bá, lại còn nói là tới đây tìm sư bá luận đạo! Kết quả cũng bị sư bá nhìn thấu, bản tăng lập tức cho ăn một côn, đánh bay ra ngoài! Tiểu tử, thấy người tuổi còn trẻ, xem ra cũng là do trưởng bối sư môn ra lệnh cho người đến đây! Bản tăng cũng không muốn khi dễ người, người hãy về báo cho trưởng bối sư môn, đừng nên quá si tâm vọng tưởng tới thứ đó!”

Tiểu Lôi đỡ khóc đỡ cười nói: “Bỏ đi! Ta và người, tên hòa thượng lỗ mãng, nói chuyện không được rõ ràng. Người thỉnh Vô Ngân đại sư kia ra đây. Nếu Cổ Chung không có ở trong chùa, vậy chỉ cần cho ta biết đi đâu tìm ông ta, ta lập tức quay đầu bỏ đi là xong!”

“Hắc hắc, muốn gặp sư phụ ta, hãy hỏi qua cây tề mi côn trong tay bản tăng xem nó đáp ứng hay không!” Tên hòa thượng mặt đen nhượng mảy nói: “Tiểu oa nhi, người có lui hay không?”

Tiểu Lôi thở dài: “Thôi! Ta là người Tiều Dao phái. Ta thấy hòa thượng người chắc là tu hành công pháp Phật môn Thiên Tông. Tiều Dao phái, người có từng nghe qua chưa? Nói tóm lại người có tin không?”

“À há! Lại thêm một tên Tiều Dao phái!” Tên hòa thượng mặt đen vừa cười vừa mắng: “Được được được! Đầu năm nay đã đập một đám gia hỏa gạt người rồi! Cho người hay, đến tìm sư bá ta làm phiền, tháng này đã có một đám gia hỏa tới đây, chín tên tự xưng là Tiều Dao phái, sáu tên tự xưng là Côn Luân phái, lại

còn có ba tên tự xưng là Tiên Sơn phái. Người nếu biết khó mà lui, Phật gia tự nhiên sẽ không so đo với người. Nếu người còn muốn làm tới... hắc hắc! Lại thêm một tên gia hỏa tự xưng là Tiêu Dao phái bị cơn của ta đánh gãy mất cái!”

Lúc này Tiểu Lôi mới hiểu rõ.

Nguyên lai là mấy ngày nay, không biết Cổ Chung hòa thượng đùng phải chuyện phiền phức gì, hình như có không ít tu hành giả tới tìm ông ta gây chuyện. Lão kia chắc là đã xuất môn tránh né rồi! Mà mình lại chạy tới đúng ngay lúc trọng yếu.”

Nghĩ tới đây, Tiểu Lôi phát tay trầm giọng nói: “Bỏ đi, cùng với tên hòa thượng lỗ măng nhà người nói chuyện thật không được rõ ràng lắm. Tự ta đi tìm Vô Ngân đại sư hỏi chuyện! Xem ra chỉ có hần là hiểu rõ sự tình!”

Hần nói tới đây, đề khí rồi hô to một tiếng: “Vô Ngân đại sư, người có nghe thấy lời nói của ta không?”

Nhưng bên trong thiền viện lúc này lại không có tiếng hồi đáp hùng hậu của Vô Ngân hòa thượng. Ngược lại, chỉ có tiếng tên hòa thượng bộ dạng như đồ tể quát lớn: “Bớt nói sàm đi, tiểu tử đi mau!”

Ngay cả Tiểu Lôi có nhẫn nại cách nào đi nữa cũng không nhịn nổi, liền chẳng thèm để ý tới tên gia hỏa kia nữa, nhấc chân đi vào bên trong.

“Các sư huynh đệ, ngăn lại!”

“Hừ!” Tả hữu hai bên tổng cộng tám gã tăng nhân đồng thời quát lên, chỉ còn lên trời, nhanh chóng phóng tới trước dùng cơn vây Tiểu Lôi vào giữa. Bốn tăng nhân ở bên ngoài chia ra đứng ở bốn góc.

Tiểu Lôi cười cười: “A, thì ra là Kim Cương Phục Ma Trận a! Quả nhiên có chút quy củ.”

Hần không thèm nhìn, chỉ chờ hai cây côn tới cách cổ chừng mười phân mới cong tay búng một cái. Hai tên tăng nhân liền cảm giác được bàn tay vừa ngứa ngáy vừa nóng bỏng, một cây trong tay giống như bị điện truyền qua, không thể cầm tiếp, rời khỏi tay bay ra ngoài.

Cũng may là mấy người bọn họ lúc bình thường, khổ công thao luyện côn trận vô cùng nhuần nhuyễn. Nhìn thấy cây của hai tăng nhân kia bị Tiểu Lôi búng bay đi mất, lập tức có hai tăng nhân khác đập tới, bốn tăng nhân bên ngoài cũng đã đưa mấy cây côn bị đánh văng ra ngoài trả lại cho hai tăng nhân kia.

Tiểu Lôi vừa đi được nửa bước thì trước sau hai cây côn, một trên một dưới, đồng thời quét tới. Cây trên thì đánh vào ngực hần, còn cây dưới thì nhắm đầu gối.

Cũng may là mấy tăng nhân này còn giữ lòng từ bi. Hai cây côn này mặc dù thế đánh uy mãnh, nhưng lại không nhắm vào chỗ yếu hại trí mạng. Xem ra bọn họ cũng không có ý đả thương người, chỉ muốn bức mình bỏ đi mà thôi.

Tiểu Lôi nheo mắt mỉm cười rồi co chân cất mình né tránh đường côn phía dưới đang chia theo ba đường quét tới. Thân người hần trong lúc đang không lại nhẹ nhàng đưa hai ngón tay nắm lấy đầu côn ở bên trên, đang quét tới trước ngực hần, rồi sau đó cả người hần bay lên. Tên hòa thượng đứng chính diện thấy Tiểu Lôi nắm lấy đầu côn của mình, liền lập tức thu hồi cây côn, lại không ngờ Tiểu Lôi nhẹ như lông ngỗng, chỉ dựa vào hai ngón tay đang nắm lấy đầu côn, Tiểu Lôi nương theo thế côn của đối phương kéo ngược về sau. Hòa thượng chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Tiểu Lôi đã tung người nhảy lên, khéo léo đứng trên cây côn của hòa thượng đang ngậy người ra đó rồi mỉm cười.

“Nhóc con, chớ có càn rỡ!” Thanh âm phát xuất ra là từ tên hòa thượng mặt đen bộ dạng như đồ tể giết heo. Chỉ thấy hần oa oa rống lên một tiếng, dùng hai tay nâng cây côn lên, nhắm ngay Tiểu Lôi đánh tới. Vừa rống một tiếng không ngờ đã đẩy động lên một trận cuồng phong! Trong cơn ẩn chứa thanh âm gầm thét của cuồng phong! Hiển nhiên bản lãnh của tên hòa thượng này cũng không phải là tầm thường.

Tiểu Lôi khéo léo lui ra sau hai bước. Một cây của hòa thượng đánh hụt, nhưng lại không ngừng ở đó, lập tức nắm côn tiếp tục đánh tới. Chỉ thấy động tác của hần nhanh như gió. Từng cơn từng cơn mau lẹ nối tiếp nhau, trong mỗi cơn lại mang theo cuồng phong, khí thế không ngờ càng lúc càng trở nên cuồng bạo. Dần dần hần múa thành một màn côn ảnh. Nơi cơn phong quét đến, mơ hồ hình thành một vầng khí trong sân.

Thân pháp của Tiểu Lô lại càng đặc sắc hơn. Thân thể của hắn dường như đang trong trạng thái không trọng lượng, thật sự là nhẹ nhàng như lông hồng, theo gió mà bay, không có tới nửa điểm trọng lượng. Mặc kệ cho cây côn của hòa thượng kia có nhanh mạnh hơn nữa, cũng thủy chung không đánh trúng Tiểu Lô! Thân người của Tiểu Lô tựa như một chiếc lá.

Cuồng phong cho dù có mãnh liệt thế nào đi nữa, lá cây cũng thủy chung theo gió mà nhẹ nhàng bay đi.

Sắc mặt của đại hòa thượng kia đã có chút khó coi. Thân người của Tiểu Lô vẫn liên tục chuyển động, cười nói: “Đại hòa thượng, Phong Ma trượng pháp của người, trông thật là đẹp mắt a! Đây chính là võ học lưu lại năm đó của Lương Sơn hảo hán Hoa Hòa Thượng Lỗ Trí Thâm phải không? Không ngờ người lại là một tên gia hỏa dùng võ nhập đạo...”

Tiểu Lô thuần túy là tới nơi này tìm Cổ Chung hòa thượng có việc cầu ông ta, nên không muốn ra tay đả thương tên hòa thượng lỗ mãng này. Hòa thượng thấy đánh không trúng Tiểu Lô, liền lo lắng trong lòng rồi đột nhiên hét lớn: “Tiểu oa nhi, người cứ luôn né tránh, thật là uất ức quá!”

Tiểu Lô cười nói: “Chuyện này dễ thôi, để ta tiếp một côn của người xem thế nào?”

Nói xong, hắn bay lui về phía sau vài thước, đứng yên tại chỗ.

“Người không né chứ?” Tên hòa thượng kia hồ nghi nói.

“Không né sao?” Tiểu Lô cười nói: “Nhưng nếu ta có thể tiếp của người một côn, người phải nói cho ta biết Cổ Chung hòa thượng đã đi đâu!”

Hòa thượng kia không phải là lúc nào cũng lỗ mãng, không bị lừa, chỉ hét lớn: “Người muốn biết, tự nhiên có thể đi hỏi sư phụ ta. Bất quá phải qua được cửa này của ta đã!”

Nói xong, hắn cong hai tay, rống lên một tiếng như trâu rống, nâng cây côn nhắm ngay Tiểu Lô đập xuống. Vẻ tươi cười trên mặt Tiểu Lô không hề thay đổi. Chỉ đứng yên tại đó. Ngọn côn của tên hòa thượng dấy lên một trận cuồng phong, nhưng đánh tới tới cách đỉnh đầu Tiểu Lô khoảng nửa tấc, chỉ nghe xẹt xẹt hai tiếng, cơ bắp hai cánh tay của hòa thượng căng phồng lên, ngay cả tăng bào cũng bung cả lên, dùng hết toàn lực nắm lấy cây côn, không ngờ đến ngay trước đỉnh đầu Tiểu Lô thì dừng lại.

“Sao không đánh chứ?”

“Ài...” Tên hòa thượng kia thu hồi côn lại, ngưng một hồi rồi nhịn không được kêu lên: “Một côn này của ta đánh xuống, cho dù là người sắt cũng bị đánh bẹp! Người còn mạng mà sống hay sao? Người xuất gia không sát sinh. Người hãy mau ngoan ngoãn rời khỏi nơi này đi!”

Tiểu Lô bật cười nói: “Không sao, người đánh không chết ta đâu. Người cứ lo đánh ta đi là được.”

Hòa thượng kia có chút chần chừ: “Ta khuyên tiểu oa nhi người. Người tuổi còn trẻ, chẳng lẽ lại muốn tìm chết hay sao?”

Tiểu Lô cười nói: “Ta sống thật là dễ chịu lắm, nào lại muốn chết chứ? Người cứ yên tâm đi, người tuyệt đối đánh ta không chết, chỉ cần cứ lo đánh ta đi là được! Nhưng mà khi người đánh xong, phải nói cho ta biết tung tích của Cổ Chung hòa thượng!”

Câu cuối cùng này của hắn, lại quay đầu mà nói với bên trong điện thờ. Đây là hắn muốn nói với Vô Ngân đại sư ở bên trong.

Về mặt của tên hòa thượng mặt đen trở nên mờ mịt: “Người thật sự muốn bị đánh sao?”

“Đánh đi!” Tiểu Lô dứt khoát nói: “Nếu người không đánh, vậy là ta có thể đi vào!” Nói xong, hắn làm ra vẻ giống như cất bước đi vào bên trong.

“Đứng im!” Tên hòa thượng mặt đen hét lớn một tiếng. Hắn giơ cây côn đập xuống. Nhưng cuối cùng trong lòng hắn cũng còn vài phần thiện niệm, không muốn đả thương người. Một côn này không dùng tới chân khí, chỉ hy vọng một côn này đánh ngất tiểu tử này, rồi quăng hắn ra khỏi chùa là xong.

“Ài...”

Ngon còn đập thẳng xuống đầu Tiểu Lô, hòa thượng mặt đen chỉ cảm thấy trên còn truyền lại một luồng lực phản chấn, tựa như đánh vào một tấm sắt, Tiểu Lô vẫn mỉm cười: “Người cẩn thận quá, còn vừa rồi không tính, đánh lại đi.”

“Hả?” Hòa thượng mặt đen lầm bầm: “Không lẽ hần đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại thần công của Phật môn?” Hần thấy Tiểu Lô muốn đi vào, nên không dám do dự. Lần này hần dùng trên năm phần khí lực, hét lớn một tiếng. Ngon còn mơ hồ mang theo một luồng kinh khí, tựa như một đạo hắc quang chụp xuống...

Đình!!!

Vù!!!

Bịch!!!

A!!!

Âm thanh đầu tiên vang lên là tiếng ngon còn đập vào thiên linh cái của Tiểu Lô. Âm thứ hai là tiếng ngon còn văng lên trời. Tiếng thứ ba là hòa thượng mặt đen bị lực phản chấn té tại chỗ.

Tiếng thứ tư, tự nhiên là tiếng kêu đau đớn của hần.

Hòa thượng đưa tay xoa hông, kinh hãi nhìn Tiểu Lô, hai tay hần run rẩy. Còn vừa rồi hần đánh ra, dù chỉ dùng năm phần khí lực, nhưng lực phản chấn lại lớn gấp ba lần! Không chỉ đánh bay còn lên trời, còn đẩy hần ngã lăn xuống đất.

Tăng nhân hai bên vội chạy đến đỡ hòa thượng mặt đen. Hần đẩy mọi người ra, rồi gọi Tiểu Lô: “Ê! Tiểu tử cứng đầu! Đầu người có sao không?”

Tiểu Lô cố nén cười: “Đa tạ hòa thượng quan tâm, ta rất khỏe!”

Hòa thượng mặt đen liên tục nói “tà môn”, các tăng nhân đã đem ngon còn của hần trở về.

Nguyên là ngon còn của hòa thượng không phải là mộc còn. Nó được làm từ kim loại, nhìn hình dáng cũng có vẻ rất nặng nề!

Nhìn điệu bộ do dự của hòa thượng, Tiểu Lô cười hỏi: “Sao? Người đánh nữa không?”

Hòa thượng mặt đen nhìn chằm chằm Tiểu Lô một hồi: “Đánh! Sao lại không đánh! Vừa rồi ta chưa xuất toàn lực, ta thấy người còn trẻ, nếu ta xuất toàn lực người sẽ bị thương. Nhân lúc này người đi đi.”

Tiểu Lô lắc đầu mỉm cười: “Người yên tâm, ta không sợ, đánh đi.”

“Tà môn, tà môn.....” Hòa thượng mở phanh tăng bào, lộ ra cơ bắp đầy lông đen, cơ thể tựa như một chiếc thiết giáp, song thủ chụp lấy thiết côn, thủ thế, miệng yên lặng niệm động khẩu quyết..... chợt thấy bắp thịt toàn thân hần đột nhiên phình ra, lập tức tiếng “cách cách” vang lên không dứt, xương cốt toàn thân hần phát ra âm thanh như rang đậu.

“Hay lắm! Lúc này mới lộ ra chút bản sự.” Tiểu Lô cười nói: “Người tu luyện Phật môn chính tông tâm pháp ‘Phục Hổ La Hán Công’, xem ra, tu vi của người cũng không kém.”

Hòa thượng mặt đen lần này không kêu la nữa, tay giữ thiết côn, tựa như cầm một tòa núi, chậm rãi bước gần sát Tiểu Lô, khi chỉ còn cách khoảng năm bước, lúc này hần mới quát: “Cẩn thận!”

Ồ!!

Ngon còn còn chưa hạ xuống, kinh phong đã thổi lên làm người ta không thể mở mắt, làm tóc Tiểu Lô dựng lên, quần áo trên người cũng bay lên.

Ầm một tiếng. Ngon còn nện vào thiên linh cái Tiểu Lô, nụ cười trên mặt hần vẫn không mất, hòa thượng mặt đen lại kêu lên đau đớn, thiết côn văng lên không, Tiểu Lô không biến sắc, tay áo nhẹ nhàng phát một cái, hòa thượng rơi ra xa. Hai tăng khác nhân chạy lên đỡ, nhưng làm sao đỡ được? Ba người lập tức quần thành một đoàn, lăn lông lốc lăn tới góc sân, đập mạnh vào tường.

Tên hòa thượng mặt đen cũng có chút kiên cường, hắn nằm chống bốn vó trên mặt đất vài phút rồi lồm cồm bò dậy. Hắn nhìn chăm chăm lấy Tiểu Lô rồi luôn miệng la lớn: “Thật là lợi hại! Tiểu tử này thật là lợi hại! Chiêu Kim Cương Bất Hoại thần công của ngươi, lão tử... ài, bản tăng thật là lần đầu tiên thấy được người có thể sử dụng lợi hại như vậy!”

Đòn côn vừa rồi hắn đánh xuống đã vận hết sức lực toàn thân. Vì hắn tu luyện ‘Phục Hổ La Hán’ của Phật môn chính tông cho nên công lực ngày nay của hắn, sợ rằng ngay cả người sắt cũng bị đập tan. Cũng may là Tiểu Lô hạ thủ lưu tình, không có vận pháp lực phản chấn lại hắn. Nói không chừng, chỉ dựa vào lực phản chấn của một côn vừa rồi, sợ rằng có thể khiến hơn phân nửa xương cốt toàn thân của tên hòa thượng mặt đen bị gãy đoạn!

“Phục rồi phục rồi! Ta phục rồi!” Hòa thượng mặt đen dùng sức gục gác cái đầu to của hắn rồi đưa mắt nhìn Tiểu Lô: “Ngươi thật là một tên quái vật! Chỉ dựa vào bản lãnh không sợ bị đánh này cũng có tư cách nhận lấy một tấm bài rồi. Bất quá chuyện này ta không tự chủ được! Phải hỏi lại sư phụ ta mới được.”

“Tấm bài?” Tiểu Lô nhú mày, bất quá lại thấy tên hòa thượng đã không còn dám cản trở hắn nữa, lập tức đi nhanh vào trong chùa.

Vừa mới bước lên bậc thềm đã đụng ngay phải một cổ kính phong ào đến đập vào mặt, thế tới nhanh như thiểm điện. Tiểu Lô chỉ cảm thấy một cổ hàn khí lạnh lẽo nhắm ngay hắn mà đến. Rõ ràng là từ một tu hành cao nhân. Hắn không đổi sắc mặt, chỉ hơi đảo chân, thân người đã dựa vào một tư thế cực kỳ quái dị, eo vặn sang một bên, cổ kính phong lạnh lẽo kia ào ào bên tai Tiểu Lô mà đi khỏi.

Ầm!

Chỉ thấy trên chiếc lư hương bằng đồng xanh cao bằng đầu người xuất hiện một chương ấn sâu nửa tấc.

Tiểu Lô cười lạnh nói: “À, đây có phải là ”Đại Nhật Như Lai Ấn” của Phật môn không? Bên trong chắc là Vô Ngân đại sư, sao vẫn còn chưa chịu gặp mặt ta vậy?”

“A Di Đà Phật...” Lúc đó bên ngoài nghe được một thanh âm trầm trầm tụng một tiếng phật hiệu, lập tức nghe được âm thanh hùng hậu đó từ trong điện vọng đến: “Hóa ra thí chủ là người Tiêu Dao phái. Thân pháp vừa rồi, chắc là Tiêu Dao bộ pháp... khó trách pháp lực thí chủ chẳng những cao thâm mà kiến thức cũng thật uyên bác. Bản tăng diện bích tọa thiền, thật sự không thể gặp người khác, xin được thứ lỗi!”

Tiểu Lô thần nhiên nói: “Nếu đại hòa thượng không thể gặp ta, ta cũng sẽ không tiến vào, chỉ cần đại sư nói cho ta biết Cổ Chung hòa thượng ở nơi nào là xong. Ta tuyệt không có ý xấu, thật sự là có việc cần phải gặp mặt ông ta hỏi mới được.”

Thanh âm của Vô Ngân bên trong trầm xuống một chút rồi mới chậm rãi nói: “Cũng được, bằng vào tu vi của thí chủ, cũng rất có tư cách cầm tấm bài này... Sư huynh của bản tăng trước khi rời đi đã đem chuyện này phỏ thác cho bản tăng, cho nên thí chủ cũng không cần phải tìm sư huynh của ta. Ta tự làm chủ, dâng tặng thí chủ một tấm bài.”

Vừa dứt lời, liền thấy một món đồ từ trong điện tà tà bay tới. Tiểu Lô thuận tay chụp lấy, nhìn thấy chỉ là một tấm ngọc bài kỳ quái. Tấm bài này trên mặt chỉ có vài ký tự dùng triện văn thời cổ viết lên, chỉ là Tiểu Lô nhận ngay cả một chữ cũng nhận không ra.

Bất quá tấm ngọc bài này thật là một trân phẩm khó có được! Dưới ánh mắt đánh giá của Tiểu Lô thì đây chính là một cực phẩm dương chi ôn ngọc cổ xưa.

Bên trong Vô Ngân đại sư thở dài nói: “Nếu thí chủ đã có được tấm bài này, vậy xin mời trở về. Thứ cho bản tăng không thể đưa tiễn.”

“Hả!” Tiểu Lô lớn tiếng nói: “Tấm bài này thứ đồ gì vậy? Đại hòa thượng, ngươi có hiểu lắm không đấy, ta tới đây không phải là vì tấm bài gì hết, ta đích xác là có chuyện khẩn cấp muốn cầu Cổ Chung hòa thượng!”

“Gì?” Bên trong Vô Ngân kinh ngạc nói: “Thí chủ không phải là vì ‘Huyền Cơ Ngọc Bài’ mà tới sao?”

“Cái gì mà Huyền Gà Ngọc Bài, Huyền Vịt Ngọc Bài! Ta lấy cái món đồ chơi này làm gì!” Tiểu Lô lớn tiếng nói: “Ta chỉ muốn gặp Cổ Chung hòa thượng hỏi ông ta nơi hạ lạc của một người.” Ngừng một chút,

Tiểu Lôi nói: “Vô Ngân đại hòa thượng, ông chắc có biết Cổ Chung hòa thượng có thu một tiểu đồ đệ, một bé trai độ chừng bốn tuổi, tên gọi là Lôi Đậu Đậu phải không?”

Ở bên trong, Vô Ngân trầm mặc một hồi rồi mới nói: “Sư huynh ta có thu đồ đệ sao? Lôi Đậu Đậu? Cái tên này thật chưa hề nghe qua. Sư huynh của ta vốn tính lơ là, bao nhiêu năm qua chưa hề từng chính thức thu qua đồ đệ. Thí chủ chắc không phải nghe phải lời đồn bậy chứ!”

Tiểu Lôi lại nhìn về phía đám hòa thượng ngoài sân. Về mặt ai cũng mờ mờ, xem ra là chưa từng nghe qua Lôi Đậu Đậu. Trong lòng hẳn không khỏi có chút chán nản.

Tiểu Lôi lại hỏi nơi hạ lạc của Cổ Chung hòa thượng. Vô Ngân kia chỉ nói Cổ Chung hòa thượng ra ngoài vân du, không có chỗ ở nhất định. Rốt cuộc là tới nơi nào, thì cũng không biết được.

“Vậy khi nào ông ta quay trở lại?”

“Lúc nào quay về thì bần tăng cũng không biết. Bất quá nếu như không gặp phải chuyện ngoài ý muốn, ba ngày sau thì sư huynh sẽ đi tới Tử Khuyết Phong trên núi Côn Luân một chuyến. Đến lúc đó nếu thí chủ không ngại thì đến đó tìm ông ta.”

“Tử Khuyết Phong núi Côn Luân?” Tiểu Lôi có chút kinh ngạc: “Núi Côn Luân mấy ngọn núi lớn nhỏ phần lớn ta đều biết, chỉ là chưa có nghe qua Tử Khuyết Phong gì đó. Đại hòa thượng, người không gạt ta chứ hả?”

“Thí chủ, người thật không biết?” Ngữ khí của Vô Ngân phi thường kỳ quái.

“Biết cái gì?”

“Ba ngày sau, chính là Tiên Lâm thịnh hội ba trăm năm một lần của tiên gia trung thổ! Các lộ cao nhân thiên hạ tề tụ tại Côn Luân sơn Tử Khuyết Phong! Chính là vì tranh đoạt vị trí Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân Bảng! Côn Luân sơn Tử Khuyết Phong là một nơi cực kỳ bí ẩn, người tầm thường tuyệt đối tìm không thấy, tấm ngọc bài trong tay người là Huyền Cơ Ngọc Bài của Tiên Lâm Thịnh Hội. Có tấm bài này, mới có tư cách tham gia thịnh hội, mới có thể tìm được đường đến Tử Khuyết Phong. Loại Huyền Cơ Ngọc Bài này, khắp thiên hạ chỉ có hai mươi tám mà thôi! Bần tăng hơn một năm qua, đã đưa ra mười sáu tấm, sư huynh đã mang theo hai tấm, hiện tại ta đưa người một tấm, chỉ còn lại có một tấm cuối cùng để tham gia Tiên Lâm thịnh hội.”

“Sao? Tiên Lâm thịnh hội?”

Tiểu Lôi không khỏi nhìn tấm ngọc bài vài lần. Hẳn kỳ quái nói: “Tiên Lâm thịnh hội chẳng lẽ là chùa các người cử hành? Vì sao đám ngọc bài lại ở chỗ này??”

Giọng Vô Ngân vang lên bên trong, tựa hồ có chút bất đắc dĩ: “Đây là quy củ của đời trước, thí chủ đã là môn nhân Tiêu Dao. Tự nhiên khi quay về hỏi lại chúng môn quý phái là biết ngay.”

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, lại có một chút không vui nói: “Đại hòa thượng khá lắm, làm ta và đám đồ đệ của người ấm ỉ một hồi, uống phí một chút khí lực!”

Vô Ngân lại thở dài: “A Di Đà Phật! Bần tăng cũng là bất đắc dĩ..... sau khi sư huynh có được hai mươi tám Huyền Cơ Ngọc Bài này, ngày đêm bất an, thiên hạ phàm là tu hành chi nhân, không ai không muốn tìm được một tấm ngọc bài, tham gia Tiên Lâm thịnh hội. Chỉ là ngọc bài này há có thể tùy tiện cho người ta? Cũng có kẻ cưỡng vọng, mưu toan lấy trộm, gần một năm nay, bần tự cũng không biết gặp bao nhiêu phiền toái. Sư huynh ta không chịu nổi phiền toái, lúc này mới đi xa tìm nơi thanh tịnh, lại đem nhiệm vụ phân phát ngọc bài giao cho bần tăng, bần tăng suy nghĩ hồi lâu, gần một năm mới phát hơn phân nửa số ngọc bài. Nhưng mấy tấm cuối cùng lại có chút khó xử. Bất quá hôm nay gặp thí chủ, ta tuy không thể gặp mặt thí chủ, nhưng từ thanh âm của thí chủ đã biết là kẻ bất phàm, có tư cách tiếp nhận tấm ngọc bài này! Hiện tại ngọc bài còn sót lại một tấm, đó là bần tăng lưu lại để tự mình kiến thức thịnh sự mấy trăm năm của Tiên Lâm đông thổ. Tính ra, trọng trách sư huynh phó thác đã xong, phải đa tạ thí chủ..... a di đà Phật.....”

Tiểu Lôi cười khò không nói gì, cầm tấm ngọc bài rời đi.

Về đến nhà, hắn tìm Diệu Yên cẩn thận dò hỏi, nàng nghe nói Tiểu Lôi không tìm được Cổ Chung hòa thượng, lại thấy Tiểu Lôi lấy ra tấm Huyền Cơ Ngọc Bài, không khỏi cười nói: “Phu quân, Huyền Cơ Ngọc Bài này thiên hạ không biết bao nhiêu người tranh nhau đánh bể đầu mà không được, chàng lại dễ dàng có được, vì sao lại cau mày?”

Tiểu Lôi thở dài: “Ta đi tìm Cổ Chung hòa thượng hỏi nơi hạ lạc của con trai ta, tấm ngọc bài này có tác dụng gì với ta.”

Diệu Yên cười nói: “Cổ Chung hòa thượng ba ngày sau sẽ đến Côn Luân, vậy nếu trong ba ngày này không tìm thấy Lâm San San..... vậy chàng tham gia Tiên Lâm thịnh hội đi, dù sao là đệ nhất thịnh hội của trung thổ, ba trăm năm mới có một lần, thuận tiện tại nơi đó cũng có thể nhìn thấy Cổ Chung hòa thượng, đến lúc đó lại cẩn thận hỏi hắn, không phải rất tốt hay sao?”

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, nói: “Được rồi, nếu ba ngày này không có tin tức, ta sẽ đi một phen.”

Nói đến đây hắn lại muốn nhắc đến vấn đề đó: “Nhiệm vụ phân phát ngọc bài, sao lại giao cho Cổ Chung hòa thượng?”

Diệu Yên thở dài, nói: “Phu quân, chuyện này chàng lại không biết..... vốn dựa theo quy củ của Tiên Lâm thịnh hội, hai mươi ngọc bài này là phân cho Ngũ Phương Cao Nhân, mỗi người bốn miếng, do bọn họ lựa chọn phân phát cho cường giả ưu tú trong ba năm. Nhưng chàng có biết..... Khinh Linh tử đạo huynh đã không có tin tức, thực lực hiện tại của Đông Phương Vô Thắng bị tổn hao, ta nghĩ hắn cũng sẽ không tham gia thịnh hội này, còn như Côn Luân chưởng môn, sau khi đả bại dưới tay Khinh Linh tử đạo huynh ba năm trước đây, đã bế quan khổ tu, không nghe đến chuyện bên ngoài, còn thiếp..... thiếp đi theo chàng, Tiên Âm cũng như vậy, nghe nói Tiên Sơn phái đã tìm nàng ba năm không thấy..... thiên hạ ngũ phương cao nhân bång, chỉ còn lại có Cổ Chung hòa thượng rảnh rỗi, ta nghĩ tự nhiên là các vị khác dứt khoát đem ngọc bài giao cho hắn rồi.”

256. Chương 256: Tiên Lâm Thịnh Hội

Ngón tay Tiểu Lôi nhẹ nhàng vuốt ve lấy tấm ngọc bài, cảm giác được sự ấm áp tinh tế truyền đến trên đầu ngón tay. Tấm ngọc bài này không ngờ lại có một tia linh khí âm ỉ tán phát ra ngoài.

“Ài, thì đi.” Tiểu Lôi thở dài: “Thiên hạ Tiên Lâm thịnh hội, có cơ hội thế này, dù sao cũng nên đến xem xem... Thứ nhất là tìm vị Cổ Chung hoà thượng kia hỏi tin tức... Nếu vị hòa thượng kia đã thu đứa con của ta làm đồ đệ, đối với tình huống của nó chắc cũng hiểu rõ không ít. Còn về các thứ khác... cao nhân thiên hạ tất cả đều tụ tập tại nơi đó, ta nghĩ người của Tiêu Dao phái cũng sẽ đến. Không biết sư phụ Tiêu Dao Tử của ta sẽ tham dự hay không. Lại còn cái lão gia hỏa Khinh Linh Tử kia, hiện tại không biết lão ta có còn ở tại nhân gian hay không. Nếu nói lão ấy còn ở tại nhân gian, nghĩ chắc cũng sẽ đến đó.”

Diệu Yên gật đầu: “Được, đã như vậy, hãy để thiếp bồi tiếp phu quân cùng nhau đi một chuyến nhé.”

Tiểu Lôi đưa mắt nhìn Diệu Yên, nhú mày nói: “Nàng cũng đi sao?” Chần chờ một lúc hắn nói: “Hiện tại trong nhà vị tất đã thái bình, chúng ta còn đang chờ chấp Diệp Bất Quần hai người bọn họ. Ta lo là...”

Diệu Yên lập tức nói: “Chuyện này chàng không cần phải lo. Thiếp đã bố trí đại trận chung quanh. Bản lãnh của đám man di Tây phương cũng không phá giải được! Huống hồ trong nhà còn có Tiểu Thanh, còn có Bảo Nhi. Tiểu Thanh mấy ngày nay đã tinh tiến không ít, Bảo Nhi lại càng hơn vậy nữa. Có sự thông tuệ cơ cảnh của Tiểu Thanh, cộng thêm một thân pháp lực siêu tuyệt của Bảo Nhi, lại còn trận pháp bên ngoài, vậy cũng không cần phải lo lắng nữa.” Ngừng một chút, cánh tay của Diệu Yên nhẹ nhàng vịn lấy cổ của Tiểu Lôi, ôn nhu nói: “Lần trước chàng nói phải đi Nga Mi sơn, kết quả đi rồi không trở về liền được. Đi một lần hết cả ba năm! Hiện tại thiếp há có thể yên tâm để chàng xuất môn một mình được?”

Nói tới cuối, trong mắt như muốn trào ra nước mắt. Trong lòng Tiểu Lôi áy náy, chỉ đành ôm lấy Diệu Yên vào người, không dám phản đối nữa.

“Việc này không nên chậm trễ.” Diệu Yên nghiêm mặt nói: “Nếu phải đi tham gia Tiên Lâm thịnh hội, tự nhiên phải gặp mặt đông đảo cao nhân Tiên Lâm trong thiên hạ. Diệu Yên không thể nào làm mất mặt mũi phu quân. Thiếp lập tức đi thu thập một số pháp bảo, rồi còn phải đi giải thích cho Nguyệt Hoa muội muội một chút. Nhất là con bé Bảo Nhi, hiện giờ không ngừng nghịch ngợm. Nếu thiếp không có ở đây, sợ là con bé đó sẽ đại náo long trời.”

Diệu Yên uyển chuyển đi khỏi, Tiểu Lôi ngồi lại một mình, bàn tay nhẹ nhàng cẩn thận cọ sát tấm ngọc bài kia.

Tiên Lâm thịnh hội...

Một lần thịnh hội định ra thiên hạ ngũ phương cao nhân á. Ngũ đại cao thủ lần trước, mặc dù Diệu Yên đoạt được đệ nhất, bất quá là kết quả của việc Khinh Linh Tử ngấm ngầm nhường cho. Côn Luân chưởng môn tâm cao khí ngạo, cùng với mình lại có liên hệ từ trước. Gặp mặt lần này, sợ rằng vị tất sẽ từ bỏ ý đồ. Ngay cả ông ta không thật sự trở mặt động thủ, nhưng cũng phải cẩn thận kéo lại chịu thiệt thòi với ông ta. Bất quá có Diệu Yên cùng mình hai người ở tại nơi này, thực lực của bất kỳ người nào so ra đều không kém hơn ông ta, cho nên thật ra không cần phải sợ ông ta.

Chỉ là Tiên Sơn phái... Tiên Sơn phái lại dường như kỳ quái. Con mụ Tiên Âm nghe nói đã đi về hướng nào không biết nữa, vậy Tiên Sơn phái sẽ cử ai tham gia đại hội này? Quân Kiếm? Hay là Huyền Các tứ lão mấy người bọn họ. Bốn mụ này tùy tiện lấy một người, bản lãnh đều vị tất khác biệt so với Tiên Âm... Bất quá, nếu như bọn họ khiến Ngọc Tu La xuất hiện, vậy thì khó đối phó rồi. Lần trước trên Huyền Không đảo, Diệu Yên so tài với Ngọc Tu La một trận, dường như hơi kém hơn nửa phần rồi.

Nghĩ tới đây, Tiểu Lôi lắc đầu, tự cười nhạo nói: “Ta không có việc gì mà phải cân nhắc mấy cái chuyện này làm chi? Dù sao ai làm thiên hạ đệ nhất lần này, cùng ta có can hệ gì chứ? Chính ra đi tìm Cổ Chung hòa thượng là quan trọng hơn hết.”

Nghĩ một chút về Lâm San San, nghĩ một chút về cái thằng nhỏ Lôi Đậu Đậu đó, lúc đầu vội vàng gặp một lần, chỉ cảm thấy cơ trí của thằng nhỏ đó rất khá. Kết quả bây giờ không ngờ lại biết hẳn chính là đứa con của mình. Hiện tại nhớ lại hồi ức, không khỏi thấy lúc đó không chịu quan sát cẩn thận hẳn ta để giờ phải hối hận. Nếu như lúc đầu tự mình hỏi han cẩn thận tử tế một chút, sợ rằng đã sớm nhìn ra điểm mấu chốt rồi.”

“Tiểu Lôi...”

Phía sau truyền tới một tiếng hô hoán, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Thanh người mặc áo màu xanh, xinh đẹp đứng đó, hai bàn tay nhỏ bé đang cặp vào nhau, dường như đang xiết chặt vật gì đó. Ánh mắt của nàng có chút ảm đạm, vẻ mặt yêu kiều tràn đầy vẻ mất mát.

“Sao vậy?” Khuôn mặt Tiểu Lôi tươi cười.

Tiểu Thanh không trả lời, chỉ u oán thở dài một tiếng, rồi từ từ bước tới, hai bàn tay mở ra.

“Đây là...” Sắc mặt của nàng có chút ửng đỏ: “Đây là do chính tay thiếp làm... Chàng hãy mang nó bên người đi... Thiếp vừa rồi nghe Diệu Yên nói, ngày mai chàng lại muốn xuất môn...”

Tiểu Lôi cảm động trong lòng, tiếp lấy món đồ đó trong tay nàng ta. Chỉ thấy là một sợi dây bình an được bện bằng vô số những sợi tơ tằm màu đỏ, xem ra là do Tiểu Thanh tự tay may ra. Trên đó mắt mèo dày đặc, vết kim tinh tế trơn tru, hiển nhiên là đã hao phí vô số tâm tư vào đó. Chỉ là sợi tơ tằm màu đỏ kia lại có chút sắc thái ảm đạm.

Tiểu Lôi cầm vào trong tay, nhẹ giọng nói: “Đây là do nàng tự tay làm hả? Dường như làm hết một khoảng thời gian rồi phải không?”

Tiểu Thanh cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Lôi, nhỏ giọng nói: “Làm từ trước khi chàng rời khỏi nhà lần trước. Thiếp nghe nói, để món đồ này bên người, có thể gánh nạn cho chàng... Vốn đã tính sớm đưa cho chàng, nhưng lại không ngờ chàng đi một lần hết ba năm... Hiện tại chàng hãy mau để bên người, chớ có lấy ra đó.”

Tiểu Lôi nhìn chăm chăm lấy ánh mắt của Tiểu Thanh, chỉ cảm giác được trong lòng rung động, nhưng nhất thời không biết nói gì.

“Đây là phí không ít tâm tư vào làm... chàng... chàng... nên giữ gìn cho kỹ, chớ nên đánh mất nó.” Hốc mắt Tiểu Thanh đột nhiên đỏ cả lên, thấp giọng nói: “Thiếp nghe người ta nói, làm sợi dây bình an này, liền có thể đỡ tai cho người. Chàng là chủ một gia đình, lớn nhỏ trong nhà đều trông đợi vào chàng... chỉ cần chàng có thể bình an trở về...”

Tiểu Lôi đã nhẹ nhàng chặn miệng của nàng lại, đưa tay kéo Tiểu Thanh vào lòng, dùng sức ôm chặt.

“Tiểu Thanh... nàng... xin lỗi nhé...” Tiểu Lôi thở dài: “Nàng đi theo ta, có hơn bốn năm rồi. Từ lần đầu ta xuống núi Nga Mi, nàng vẫn một mực ở bên cạnh ta...”

Tiểu Thanh lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: “Thiếp chỉ cầu có thể theo bên chàng, có thể làm cho chàng một số chuyện, là đủ rồi. Chỉ đáng tiếc là thiếp quá ngu xuẩn, chẳng giúp gì được chàng... Thiếp không có thứ pháp lực thần thông quảng đại như Diệu Yên tỷ tỷ, cũng không thể giống như Nguyệt Hoa muội muội với kinh nghiệm mạo hiểm để trao cho chàng... sinh cho chàng một đứa bé. Thiếp... thiếp chỉ là một con xà tinh vô dụng. Có thể mỗi ngày theo bên chàng, giúp chàng chiếu cố việc trong nhà cho tốt, cũng chỉ là việc duy nhất thiếp có thể làm thôi.”

Tiểu Lôi nhất thời không biết nói gì, trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói: “Là ta không tốt. Luôn sao nhãng đối với nàng... hắc hắc. Tiểu Lôi ta bất quá vốn là một tên phiến tử giang hồ mà thôi, lại có được một người hồng nhan tri kỷ xuất sắc như nàng bầu bạn...”

Tiểu Thanh u oán thở dài: “Hồng nhan tri kỷ của chàng đâu phải chỉ có mình thiếp... Có Nguyệt Hoa muội muội, Diệu Yên tỷ tỷ, còn có cô Lâm San San đó, lại còn... lại còn Diên gia đại tiểu thư. Thiếp... thiếp bất quá chỉ là một người hầu nhỏ bên chàng. Trong tương lai, chỉ cần chàng vẫn cho thiếp ở bên cạnh, thiếp làm một tiểu quản gia cho chàng, giúp chàng chiếu cố chuyện trong nhà, thiếp vậy cũng đủ rồi.”

Tiểu Lôi cười cười, nhẹ nhàng nhéo lấy cái mũi nàng ta, đưa miệng kề bên tai Tiểu Thanh cười nói: “Nàng chỉ muốn làm một bà tiểu quản gia là đủ rồi sao? Vậy thì không được, nếu có một đại mỹ nhân ở bên người ta mà chỉ làm một quản gia thôi, vậy ta chính là một tên ngốc nhất hiệu trên đời rồi.”

Hắn đang muốn cẩn thận cắt sợi dây bình an vào người, lại đột nhiên cảm giác được vẻ màu đỏ của nó có chút gì khác thường, không khỏi cảm thấy kinh ngạc trong lòng, liền lấy hai mắt nhìn kỹ, sắc mặt có chút biến đổi, lại đưa lên mũi ngửi một chút, rồi mới bật miệng nói: “Sợi dây bình an này nàng dùng gì để...! A! Sợi dây tơ tằm đỏ này là dùng gì làm ra?”

Sắc mặt Tiểu Lôi bắt đầu ngưng trọng, nhìn chăm chăm lấy ánh mắt của Tiểu Thanh: “Nàng dùng chính là yêu thuật ‘Giá Vận Pháp’! Chẳng lẽ sợi tơ tằm đỏ này là nàng dùng máu nhuộm đỏ?”

Nói xong câu này, Tiểu Lôi rõ ràng cảm giác được thân thể Tiểu Thanh trong lòng hắn rung lên một chút. Tiểu Thanh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hiện xuất một tầng hơi nước mông lung, nhẹ giọng nói: “Là... là thiếp làm vậy.”

Về mặt Tiểu Lôi trở nên nghiêm túc: “Nàng... nàng lại đem tính mạng của mình ra đùa giỡn như vậy!” Trầm ngâm một chút rồi nói: “Ta biết, trong yêu thuật có một loại pháp thuật giống như huyết chú, gọi là ‘Giá Vận Pháp’. Người thi pháp dùng tiên huyết của bản thân để làm phép. Sau đó, chỉ cần đeo pháp bảo nhuộm tiên huyết của người thi pháp, sau này mọi ách vận trên người, liền sẽ chuyển qua trên người của kẻ thi pháp! Nàng dùng tiên huyết của mình, nhuộm lấy sợi tơ tằm này! Có phải không?!” Hắn kiên quyết lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Cái này vận vận lần không được! Đây là nàng đem tính mạng của mình ra đùa giỡn. Ta cần phải hủy món đồ này đi!”

Tiểu Thanh vội vàng đè tay Tiểu Lôi lại, rơi lệ nói: “Không nên! Thiếp không phải là hay nói đùa! Thiếp đã tính hết trước sau, đây là chuyện duy nhất thiếp có thể làm cho chàng... Nếu không phải là chàng, thiếp hiện tại vẫn chỉ là một con rắn trong núi thôi. Có thể theo chàng, chính là tạo hóa của thiếp. Nếu như thật sự có thể đỡ tai cho chàng, cũng coi như là thiếp đền đáp cho chàng cái mạng này, cũng không có gì.”

Tiểu Lôi đau lòng nói: “Bắt đầu thi triển pháp thuật này, nàng đã hao phí biết bao chân nguyên, biết bao pháp lực. Ta chỉ biết, muốn nhuộm đỏ món đồ nhỏ nhỏ này, chỉ một điểm tiên huyết thì không đủ dùng!

Nàng nhất định đã dùng pháp lực ép ra huyết phách của mình!”

Tiểu Thanh miễn cưỡng cười nói: “Thiếp phí ba năm thời gian mới đủ. Ba năm thời gian, mớ chân nguyên bị hao phí, cũng có thể dần dần khôi phục lại được.”

Tiểu Lô cau mày lại, ánh mắt nhìn Tiểu Thanh tràn đầy vẻ thương tiếc cùng cảm động, không khỏi dùng hai tay ôm chặt nàng ta, rồi nhẹ giọng nói: “Được rồi, món đồ này ta sẽ để bên người... Sau này cho dù không phải là vì bản thân ta, ta cũng vì nàng, tuyệt không dẫn thân mạo hiểm!” Hắn suy nghĩ rồi lại hỏi: “Tiểu Thanh, nàng vì ta làm nhiều việc như vậy... Nàng có tâm nguyện gì không, nàng cho ta hay, ta nhất định vì nàng làm cho được!”

Tiểu Thanh khẽ cười cười rồi nói: “Chàng có thể bình an trở về, chính là hy vọng lớn nhất của thiếp rồi. Chỉ mong khi chàng ở bên ngoài, gặp phải chuyện gì, cũng suy nghĩ thêm một chút vì người nhà là tốt rồi.”

“Còn có gì không?” Tiểu Lô cười cười.

“Còn có...” Sắc mặt của Tiểu Thanh đỏ lên: “Không còn.”

Tiểu Lô kể bên tai nàng ta: “Còn mà... Nàng không nói, ta cũng rõ ràng. Nàng yên tâm, chờ ta lần này trở về, tìm được Lâm San San cùng đứa hài tử của ta, chúng ta sau này sẽ không lo tới chuyện gì khác. Tương lai có chuyện phiền phức gì lớn bằng trời, ta cũng sẽ không tham dự, không nhúng tay vào, an tâm ở nhà tiêu dao khoái lạc. Tây Phương giáo đình gì, thiên hạ cao nhân gì, pháp thuật tông phái gì, tất cả cùng ta không quan hệ! Còn có...” Hắn khẽ cắn lấy dải đai tai của Tiểu Thanh, cười nói: “Bảo Nhi, Bối Nhi vẫn còn kêu nàng là a di kia. Tóm lại cần tìm một cơ hội, khiến bọn chúng sau này cũng nên đổi lại kêu nàng một tiếng Tiểu Thanh má má mới được...”

Sắc mặt Tiểu Thanh đỏ ửng lên, hơi thở dần dần có chút trầm trọng, ánh mắt bắn ra vài phần vui mừng lẫn kinh ngạc, trong lòng không kiềm chế được hổ thẹn, thật sự dùng sức thoát khỏi ngực Tiểu Lô, bỏ chạy thẳng một mạch ra cửa.

Tiểu Lô không kéo nàng lại, đợi cho Tiểu Thanh đi thật xa, hắn mới lại đem sợi dây bình an đặt trong lòng bàn tay, nhìn kỹ rồi thở dài lẩm bẩm trong miệng: “Khờ thật, khờ thật...”

Hắn vươn một ngón tay, khẽ đưa vào miệng cắn, một giọt tiên huyết từ từ nhỏ lên trên sợi dây bình an đỏ tươi kia, rồi miệng niệm vài chữ, lập tức khẽ điểm một cái, một tia kim quang từ đầu ngón tay của hắn phát ra, đến ngay trên sợi dây bình an. Giọt tiên huyết kia liền lập tức nhanh chóng thấm vào bên trong.

Cũng may pháp lực của Tiểu Thanh không mạnh, yêu thuật ‘Giá Vận Pháp’ kia mặc dù quỷ dị, nhưng dùng hết sức pháp lực của Tiểu Lô vẫn có thể phá giải được. Tiểu Lô mặc dù đáp ứng với Tiểu Thanh sau này cần tự trần quý lấy bản thân, nhưng hắn lại biết chuyện của chính mình, hết lần này tới lần khác hắn tóm lại rất dễ thu hút phiền phức vào mình, nên cũng không dám cam đoan sau này sẽ không gặp phải chuyện phiền phức gì. Mặc kệ thế nào, trước hết vẫn nên phá giải pháp thuật này là được. Mặt khác, Tiểu Lô cũng không có thói quen để nữ nhân đỡ tai cho mình.

“Ài, thiếu bao nhiêu nợ tình đây a! Sau này cũng nên từ từ lại ...” Tiểu Lô lắc đầu.

Đêm đó, Nguyệt Hoa biết được Tiểu Lô lại cần phải xuất môn, có chút hơi khó chịu một hồi. Bất quá Tiểu Lô dùng cả trăm lời an ủi ôn nhu, lại biết lần này có Diệu Yên cùng đi chung, lúc này Nguyệt Hoa mới hơi yên tâm được một chút.

Mặc dù đến ngày Tiên Lâm thịnh hội còn hai ngày, bất quá trong lòng Tiểu Lô lo lắng tới chỗ hạ lạc của Cổ Chung hòa thượng, trong lòng vẫn còn hy vọng. Nói không chừng vị hòa thượng kia vân du tứ phương chẳng có việc chi làm, nói không chừng đã sớm tới Tử Khuyết Phong kia trên núi Côn Luân chờ đợi, vậy nói không chừng.

Sáng sớm ngày thứ hai, liền cáo biệt người nhà, chuẩn bị lên đường.

Trước khi ra đi, Tiểu Lô tự nhiên có liên lạc với Lô Hồng dặn dò một phen. Diệp Bất Quần biết Tiểu Lô cần xuất môn, cũng không nói gì. Tiểu Lô đã bàn giao hẳn cứ yên tâm ở lại trong nhà. Tây Phương giáo đình tuyệt đối không có cách nào tới cửa bắt người.

Điểm này thì Tiểu Lôi tin tưởng, bên ngoài có trận pháp do Diệu Yên bố trí, còn có Tiểu Thanh, Bảo Nhi hai người tu hành cao thủ trong nhà, nghĩ cũng không cần phải sợ gì hết. Huống hồ bản thân Diệp Bất Quần cũng không phải là kẻ yếu nhược gì. Nơi này dù sao cũng là Đông Phương, không phải là địa bàn của Tây Phương giáo đĩnh, bọn họ nghĩ cũng không dám động can qua tại nơi này đâu.

Bàn giao xong, trong lòng Tiểu Lôi cảm thán. Lần này trở về nhà, lập tức có một chuỗi chuyện liên tục kéo tới, còn có không ít tâm sự chưa có hồi kết, tỷ như vị tỷ tỷ Lôi đại tiểu thư kia, lại không thể lặng lẽ tới gặp mặt một lần... Còn có, Điền Kha Nhi hảo huyền chờ đợi hần hết ba năm, lại không biết đã chảy ra bao nhiêu nước mắt, con tim đau thương không ít rồi. Bất quá cũng may nghe Diệu Yên nói đám gia hỏa Phong môn bị nàng giam tại nơi Mang Sơn của Vạn Yêu Vương. Cuộc sống ba năm nay của Điền Chấn quá tốt rồi, Điền gia đều an toàn, đã không cần phải lo lắng.

257. Chương 257: Thiên Cơ Môn

Hai người Tiểu Lôi, Diệu Yên cùng xuất phát từ hướng nam, hai cao thủ đỉnh điểm đương đại đẳng vân giá vũ, qua bao nhiêu vạn dặm sơn thủy núi non, cũng bất quá chỉ một ngày là đến.

Nói đến chuyện đẳng vân giá vũ, bản lãnh phương diện này, Tiểu Lôi đã trên xa Diệu Yên. Mặc dù thủ đoạn thu đồ đệ của vị Bồ Đề tổ sư kia quá sức bá đạo, không hề giảng giải chút đạo lý nào, bất quá dạy bản lãnh đồ đệ lại thật sự không hề giấu diếm chút nào.

Tề Thiên Đại Thánh trong truyền thuyết, một cú lộn nhào cân đầu vân là có thể vượt qua mười vạn tám ngàn dặm. Loại tuyệt học này, Tiểu Lôi tự nhiên là sẽ không bỏ qua. Bất quá, Tề Thiên Đại Thánh kia dù sao cũng là một con khỉ, chuyện nhào lộn nhảy nhót tự nhiên là so với thứ nhân loại thuần túy như Tiểu Lôi thật am hiểu hơn nhiều lắm.

Cho nên cân đầu vân của Tiểu Lôi so với con khỉ họ Tôn kia tự nhiên là còn thua xa lắm. Mặc dù không thể nói là lộn nhào một cái là qua mười vạn tám ngàn dặm, nhưng trước đây từ nhà tới núi Côn Luân cho dù là có sử dụng ngự phong thuật cũng phí hơn nửa ngày lộ trình thời gian. Bằng vào tạo nghệ hiện tại của hần, sợ rằng không tới thời gian nửa nén hương là cũng quá đủ rồi. Chỉ là Diệu Yên dù sao cũng không có cái bản lãnh đi nhanh như vậy. Hai người nắm tay nhau, phát phối bay trên trời, lộ trình vạn dặm cũng không đến nỗi tịch tịch.

Nhìn thấy dưới chân là một đám loạn thạch trên đỉnh núi, Tiểu Lôi cười nói: "Diệu Yên, bên dưới là núi Côn Luân rồi, chúng ta có nên thuận đường tới yết kiến mấy lão người quen hay không đây?"

Diệu Yên mỉm cười nói: "Ngọc Cơ Tử năm đó bị chàng đưa vào tròng, sợ rằng hiện tại nhìn thấy chàng, cả rặng cung nghiêng nát cả ra. Phu quân chàng nếu như muốn đi đập phá một trận, thiếp tự nhiên là sẽ bồi tiếp chàng. Nếu như không có ý muốn khiêu khích, vậy theo ý riêng của thiếp thì thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện đó."

Hai người lại đi thêm một chút, rồi mới đáp mây, hạ xuống một suối nước.

Diệu Yên nhìn hoàn cảnh bốn chung quanh, không khỏi thở dài nói: "Chính là nơi này. Năm đó thiếp đã đến đây một lần, mặc dù hoàn cảnh nơi này đã thay đổi nhiều, bất quá thiếp lại nhớ được con suối này."

Nàng đưa ngón tay ngọc thon nhỏ chỉ về một nơi xa xa nói: "Phu quân, chàng có thấy sơn đạo kia không? Đó là con đường thông đạo duy nhất dẫn lên Tử Khuyết Phong. Quy củ của mọi giới tham dự Tiên Lâm thịnh hội là tới được nơi này phải dừng lại, không thể tiếp tục đẳng vân phi hành, chỉ đi bộ lên đó thôi. Đây chính là tỏ lòng tôn trọng tới các vị cao nhân đời trước. Chúng ta từ nơi này đi lên đó thôi."

Tiểu Lôi đưa mắt nhìn tới "sơn đạo" mà Diệu Yên chỉ ra, không khỏi cười khở nói: "Nàng nói là nơi đó à?"

Thì ra bên cạnh suối nước này, là một đỉnh núi cao sừng sững đầy phong hiểm, thẳng tắp như một cây bút xuyên qua cả tầng mây. Chung quanh ngọn núi treo leo hiểm trở, không có chút gì có thể gọi là con đường cả. Từ dưới nhìn lên trên, chỉ thấy toàn là một phiến nhám thạch chót vót hiểm trở, ở trên cao ước chừng vài trăm thước lại ngăm ngăm ẩn hiện màu lục sắc.

Ngọn núi này là một nơi kỳ quái, không ngờ dưới hẹp trên rộng, như một cái hình nón úp ngược. Phía dưới chừng vài trăm thước đều là nham thạch trơn trượt, nhưng bên trên lại trở nên xanh tươi đầy đặc, cỏ cây rậm rạp.

Cái mà Diệu Yên chỉ ra là “con đường” duy nhất, không ngờ lại cơ hồ như một dốc nghiêng thẳng tắp chín chục độ.

Đây là con đường sao? Chỉ miễn cưỡng có một số lỗ hổng trên đám nham thạch để người ta có thể đạp chân lên mà thôi.

“Con đường này gọi là ‘Thượng Thiên Thê’. Phu quân chàng xem, nơi này vốn chỉ là một vách đá dựng đứng, Nhưng truyền thuyết kể lại vào khoảng thời gian Tiên Lâm thịnh hội lần thứ nhất, mấy vị cao nhân tiên bối trong thiên hạ hội tụ tập tại nơi này trên núi Côn Luân, mọi người đều muốn dùng bản lĩnh tranh hơn thua bằng cách không sử dụng bất kỳ phương pháp ngự phong thuật nào mà chỉ dùng tay không leo lên trên. Lúc đó mọi người đều đồng ý, không được bay, không được nhảy, phải từng bước từng bước mà ‘đi’ mới được! Chàng xem từng lỗ hổng trên đó, đều là do vị đệ nhất cao nhân năm đó để lại, một mình đi trước. Con đường là do từng bước chân của ông ta để lại! Vị cao nhân trong truyền thuyết kia, năm đó thân người ông ta cơ hồ như song song với vách đá, không cần dùng tới hai tay để hỗ trợ, tà áo tung bay, cứ thế mà một mạch đi lên trên! Truyền thuyết kể mỗi bước chân của ông ta, bước nào cũng nhận thật sâu vào mặt nham thạch... Nếu chỉ nói là đơn thuần dùng một cước để phá nham thạch, vậy thì cũng chẳng có gì là kỳ lạ. Chỉ là mỗi bước chân của ông ta đạp xuống, cước bộ mặc dù nhận sâu vào nham thạch, nhưng nham thạch lại không hề bị bể, mà chỉ trở nên mềm như mặt đất, cứ liên hồi bị cước chân của ông ta ‘đè ép’ để lại dấu chân! Cao nhân hậu thế đã từng đếm qua, từ nơi này lên tới trên đó, ông ta tổng cộng đi hai trăm bốn mươi sáu bước, mỗi bước đều để lại cước ấn thật sâu trên nham thạch! Từ trước tới giờ không gì sánh được!” Diệu Yên chậm rãi giới thiệu, trong ánh mắt lộ ra vài phần kính trọng, thở dài nói: “Cứ nghĩ tới phong thái của vị cao nhân năm đó, thật là khiến người kính phục!”

Ánh mắt của Tiểu Lôi sáng ngời, đột nhiên nói: “Vị cao nhân năm đó, ông ta từ dưới đây lên tới đó, tổng cộng đi hết bao lâu?”

Ánh mắt của Diệu Yên lộ ra vẻ tươi cười tán thưởng nói: “Phu quân quả nhiên thông minh! Đã nghĩ ra được mấu chốt trong đó... Vị cao nhân trong truyền thuyết kia, từ dưới lên tới đó, tổng cộng đi hết một thì thần!”

“Một thì thần?” Cuối cùng vẻ mặt của Tiểu Lôi cũng hiện lên vẻ chấn động!

Kỳ thật, nếu nói vị cao nhân đó dùng hết thời gian một nén hương hay một chén trà, vậy Tiểu Lôi cũng sẽ không ngạc nhiên như vậy!

Nên biết, nếu không được dùng bản lĩnh đẳng vân giá vụ, chỉ có thể từng bước mà đi lên, vậy coi như hoàn toàn đều là pháp lực tu vi của bản thân, căn cơ lại càng kiên cố, pháp lực thâm hậu, vậy mới có thể khiến bước chân đi như giẫm trên đất bằng.

Bất quá trong đó lại có một lý giải, cũng chính là thời gian càng ngắn, ngược lại càng chiếm được tiện nghi.

Vận chuyển pháp lực, đều toàn là nhờ một hơi chân nguyên của bản mệnh, cũng còn được gọi là một hơi chân khí. Cách giảng cứu về phép luyện khí dưỡng thần của đạo gia, hơi khí này nếu không có tu luyện cho tới nơi tới chốn, thì coi như là không xong.

Đánh một cái ví dụ đơn giản, một vận động viên cử tạ trong xã hội hiện đại, nếu để anh ta cử một quả tạ một trăm ký, giữ một hơi đầy đủ rồi nâng lên để xuống, tự nhiên là không có vấn đề gì. Bất quá cũng chỉ có thể nâng lên trong chớp lát ngắn ngủi mà thôi. Nếu như muốn anh ta cử quả tạ kia rồi đứng yên một chỗ giữ như vậy một hai giờ đồng hồ thì tuyệt đối là không thể nào! Nói cách khác, thời gian cử tạ càng lâu thì càng lợi hại!

Đạo lý y hệt như vậy, giống như cự ly một trăm thước, mỗi người đều có thể sử dụng tốc độ nước rút, điên cuồng mà chạy một mạch tới đích, còn nếu như là một vận thức thì thế nào? Người còn có thể sử dụng tốc độ nước rút chạy một hơi tới đích không?

Cho nên, vị cao nhân năm đó, thật sự lợi hại là ở chỗ này!

Có thể tham gia Tiên Lâm thịnh hội, tất nhiên không thể là tay bình thường, tự nhiên là có chút bản lĩnh. Bằng vào pháp lực tu vi của một cao nhân tu hành, nếu muốn người đó đề khởi một hơi nguyên khí bổn mệnh trong một khoảng thời gian, chỉ dùng một hơi khẩu khí mà đi lên trên, mặc dù có chút khó khăn, những cũng không tính là quá khó. Nhưng nếu muốn người đó giữ lại một hơi nguyên khí bổn mệnh đó, không để tiết nguyên khí ra ngoài, pháp lực bất tán, kiên trì giữ nguyên trạng thái tối cao trong một thì thần... cảnh giới tu vi cỡ đó, cũng đủ để tiểu ngạo thiên hạ rồi!

Cứ xem Tiểu Lôi hiện tại, mặc dù bằng vào pháp lực tu vi ba năm trước của hắn đã là hạng đỉnh điểm nhất lưu của đương thời. Nhưng ba năm qua huấn luyện trong môn hộ của Bồ Đề tổ sư, lại có được xích châu để tạo thành kim thân bất diệt, có nhiều điều kiện cùng một lúc như vậy, nhưng hắn tự hỏi cũng không dám chắc mười phần là có thể làm được điều này!

Tiểu Lôi cười đưa mắt nhìn Diệu Yên: “Diệu Yên giỏi, vậy năm đó khi nàng tham gia thịnh hội, lại làm cách nào mà đi lên đó?”

Diệu Yên hé miệng cười nói: “Pháp lực năm đó của thiếp còn chưa đại thành, công phu chỉ có thể kiên trì được thời gian một bữa cơm thôi, đã coi như là tới cực hạn rồi. Bất quá hiện tại đã cách Tiên Lâm thịnh hội lần đầu cả trăm ngàn năm rồi, cái quy củ năm đó, sớm đã không còn bao nhiêu người để ý tới... Cho nên hiện tại mọi người cũng không quá để ý tới thời gian đi lên trên đó là bao nhiêu. Thường thường tới sớm thì lên trước, tới trễ thì lên sau. Còn có người thì dứt khoát miễn luôn cái vụ dùng cước bộ đi lên, cứ việc đăng vân lên tới sơn đỉnh. Điển cố này, cũng bất quá chỉ là một truyền thuyết lưu lại mà thôi, đã không thể coi là tiêu chuẩn tỉ thí chính thức của thịnh hội.”

Tiểu Lôi bĩu môi nói: “Khó trách cho tới nay, tu hành giới đời sau không bằng đời trước, lòng người không được như xưa. Thần tiên cổ đại lũ lượt, các môn phái đều có cao nhân phi thăng. Tới hôm nay, hạn hữu lắm mới nghe nói phái nào có người phi thăng. Ài, vị cao nhân năm đó, pháp lực tu vi như thế, ta đoán ông ta đương nhiên đã khai phá đại quan, đắc đạo chánh quả vào cảnh giới thần tiên rồi. Đâu như ngày nay, số người trong thiên hạ tu thành chánh quả, có thể phi thăng, bất quá chỉ hai ba người mà thôi.”

Diệu Yên thở dài nói: “Không sai, so với thời đại mà thượng cổ thần nhân lũ lượt kia, huyền môn thời nay đã thoái hóa quá nhiều rồi.”

Trong lúc hai người đang trò chuyện, lại nghe phía sau có tiếng hoan hô lớn: “Nói đúng lắm! Lòng người không được như xưa. Đám người tu hành ta cần phải tận tâm tận sức, chấn hưng lại Trung Hoa tiên thuật của chúng ta!”

Thanh âm này hùng hậu, nhưng lại có chút già nua. Tiểu Lôi cùng Diệu Yên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phía sau là một thân ảnh cao lớn đang từ xa chạy tới. Người này thân hình vô cùng cao lớn, nhìn từ xa tóc dài đen một nửa đầu, râu ria rậm rạp, cơ hồ dài hơn hai xích, càng tới gần lại càng cảm nhận được người này bất phàm. Nhìn diện sắc ông ta như đồng thao, mắt to mày rậm, bất quá có chút già nua, chắc cũng nhiều tuổi rồi. Bất quá tuổi thật sự, cũng không biết đã bao nhiêu. Dù sao người tu hành, trường mệnh vài trăm năm mới chết.

Nhìn cách ăn mặc của ông ta lại càng kỳ quái, cả người đều là vải bố thô, cứ như là một người nông phu sinh hoạt thời xưa, trên người thắt một sợi dây lưng màu vàng khổ rộng, ống quần cuộn cuộn bắp thịt lộ ra một cặp giò đầy lông. Cặp giò để trần, còn hai bàn tay to kềnh thô lậu, dường như đã trải qua nhiều năm tháng làm việc tay chân. Càng kỳ lạ hơn, chính là cái bao vải sau lưng, tà tà cắm không ít thứ, có cả búa, thước đo, cửa gỗ vân vân, xem ra giống như một người thợ mộc.

“Xin chào hai vị!” người kia đi tới trước mặt, cung tay cười nói: “Thứ cho ta vừa rồi đường đột, chỉ là nghe được lời nói chí lý của vị tiểu hữu kia, mới không nhịn được chen lời.” Ông ta một mặt vừa cười lớn, một mặt vừa vuốt bộ râu dài: “Tiểu lão nhi là Khương Đại Nha của Thiên Cơ Môn! Chỉ là trời sinh có một bộ râu dài, các vị tiên lâm đạo hữu đa số đều xưng hô tiểu lão nhi là Đại Hồ Tử. Khả khả! Xin hỏi hai vị tiên hữu là của môn phái nào?”

Diệu Yên liếc mắt nhìn người này rồi cười nói: “Nguyên lai là trưởng môn của Thiên Cơ Môn đã đến! Ài, các hạ họ Khương, vậy chắc là môn chủ hiện tại của Thiên Cơ Môn rồi?” Dừng một chút không khỏi thở dài nói: “Nói như vậy chắc là môn chủ đời trước Quỷ Công Tử của quý môn chắc đã qua đời rồi...” Nói xong, chỉ lắc đầu thở dài.

Khương Đại Hồ Tử kia nghe vậy chợt giật mình, cẩn thận nhìn Diệu Yên vài lần. Thấy Diệu Yên thiên tư tuyệt sắc, không khỏi có chút chấn kinh, lập tức cẩn thận nói: “Không sai, nhất đại môn chủ của bản môn đã ra đi một trăm năm trước rồi... Xin hỏi vị tiên tử này...”

Diệu Yên nhẹ nhàng cười nói: “Ta cùng môn chủ đời trước của quý môn đã từng gặp mặt tại Tiên Lâm thịnh hội lần trước. Đáng tiếc cổ nhân đã ra đi, không thể nhìn được tuyệt tác thần kỹ của Quỷ Công Tử lão tiên sinh. Đáng tiếc, đáng tiếc!” Nàng lập tức lùi nửa bước đứng sau Tiểu Lôi, mỉm cười nói: “Đây là phu quân của ta, họ Lôi. Phu thê chúng ta hai người bất quá chỉ là Tiên Lâm tán nhân mà thôi, môn phái gì đó, không nói cũng được.”

Thần thái của Khương Đại Hồ Tử lại càng tỏ ra cung kính.

Đã tham gia qua Tiên Lâm thịnh hội lần trước?

Vậy chẳng phải là tiền bối cao nhân sao?

Khương Đại Hồ Tử nhìn thấy Diệu Yên tuyệt sắc vô song như một tiên tử, trong lòng không khỏi chấn động, đột nhiên nhớ tới một người!

Ông ta lập tức thầm nghĩ: “Không đúng không đúng, người kia thường hay mặc bạch y, còn vị cô nương này toàn thân hắc y, tự nhiên không phải là mục kia.”

Đây là lần đầu Tiểu Lôi tham gia cái thịnh hội này, rất là hứng thú nói: “Vị Khương...”

“Đạo hữu cứ trực tiếp gọi ta một tiếng Khương Đại Hồ Tử là được.”

“Khục khục...” Tiểu Lôi cười nói: “Ài, Khương lão gia tử, ngài cũng tới tham gia Tiên Lâm thịnh hội à?”

“Hề hề, xấu hổ quá.” Ánh mắt Khương Đại Hồ Tử lộ ra một tia kiêu ngạo, lập tức nghiêm mặt nói: “Nguyên bốn là mấy tháng trước Cổ Chung hòa thượng có phái đệ tử tới cấp cho bốn môn một tấm Huyền Cơ ngọc bài, tưởng là cấp cho tiên sư. Bất quá tiên sư ra đi đã trăm năm rồi, sự chỉ định này, đành chỉ để tiểu lão nhi bổ sung vào thôi. Thật xấu hổ, xấu hổ!”

Diệu Yên ở phía sau cười cười, nhìn Tiểu Lôi ôn nhu nói: “Phu quân, Thiên Cơ Môn này, chàng chắc còn chưa biết. Bọn họ chính là đệ tử Lỗ Ban trong thời Chiến Quốc, truyền thuyết nói Lỗ Ban sáng lập ra Thiên Cơ Môn, Lỗ Ban lại là ông tổ ngành công tượng trong thiên hạ, sau thăng thiên thành tiên, tự nhiên là truyền hạ lại tiên pháp. Bất quá nói tới Thiên Cơ Môn, được mọi người tôn xưng chính là học thuật về cơ quan của bọn họ, quả nhiên là thiên hạ vô song, đoạt đất cùng tạo hóa, tinh hoa cùng vạn vật!”

Khương Đại Hồ Tử kia nghe vậy cười lớn khà khà nói: “Tiên tử nghĩ quá rồi! Khương Đại Hồ Tử ta trong lòng rất rõ ràng, địa vị Ngũ Phương cao nhân gì đó, Thiên Cơ Môn ta ngàn năm qua đã không nghĩ tới rồi. Chỉ là kỳ thịnh hội ba trăm năm một lần này, tóm lại tới để kiến thức một chút. Bằng không cứ cả ngày ở nhà gọt đẽo gỗ, éch ngồi đấy giềng, chẳng phải là thiếu kiến thức quá chứ? Nói tới học thuật về cơ quan, cũng bất quá là nghề do lão tổ tông truyền lại, đám làm đệ tử bọn ta, chỉ có thể tận tâm tận sức đem nó truyền thừa xuống thôi.”

Tiểu Lôi gật gật đầu, bằng vào tu vi của hắn, thân pháp của Khương Đại Hồ Tử từ xa phóng tới vừa rồi, cộng với thần quang trong ánh mắt, đã nhìn ra ông ta bất quá là ở cảnh giới Tu Pháp Kỳ mà thôi. Xem ra tự nhiên là không thiện nghệ về pháp thuật, bất quá tới chỉ để kiến thức Tiên Lâm thịnh hội thôi. Nhưng nếu đã là truyền nhân của Lỗ Ban, vậy khẳng định bản thân cũng có tuyệt học, chuyện này là nhất định rồi.

Đang nói chuyện, đột nhiên lại nghe tiếng huyết sáo dài từ trên không trung truyền đến!

258. Chương 258: “tổ Sư Gia” Tới!

Con thần điêu kia vừa đáp xuống, cặp cánh vẫy động, lập tức nổi lên một trận cuồng phong. Trên lưng con thần điêu lại ẩn hiện hai bóng nhân ảnh!

Nói thì chậm nhưng thật sự rất nhanh, trận cuồng phong do con thần điêu kia mang đến đã phủ xuống đầu mọi người. Cặp cánh rung lên, xoay xoay hai cái đã tà tà đáp xuống, từ trên lưng con thần điêu nhảy xuống hai người, một trước một sau chạy tới. Người đi trước áo quần tung bay phất phới, phía sau là một bím tóc dài đen nhánh, là một cô gái. Cô gái này nhảy tới trước mặt Khương Đại Hồ Tử, vui vẻ kêu lên: “A gia, người đi nhanh quá, chúng con cỡi Tuyền Cơ Thú mà vẫn đuổi không kịp người đó.”

Ở phía sau cô ta là một người trẻ tuổi sắc mặt ngăm đen, cả người mặc vải gai, trên lưng đeo một cái rương gỗ nhỏ nhỏ.

Tiểu Lôi chỉ liếc mắt nhìn hai người một cái rồi lại lập tức đem sự chú ý tập trung lên mình con thần điêu kia. Vừa thoáng nhìn đã không khỏi ngạc nhiên!

Thì ra là con thần điêu kia không ngờ lại không phải là vật sống! Chỉ thấy nó vừa thu cặp cánh vào, bộ lông đen trên người không ngờ lại là từng lớp vảy sắt! Cặp cánh kia lại mơ hồ phát ra một thứ ánh sáng kỳ dị, dường như là màu sơn bóng. Thân người của nó rõ ràng là từ một thứ gỗ nào đó, toàn thân lại điêu khắc lên một thứ đồ án hoa văn quái dị! Càng khiến Tiểu Lôi kinh ngạc hơn chính là con thần điêu mặc dù không phải là vật sống, nhưng lại còn hơn vật sống! Chẳng những cặp cánh có thể thu lại, mà cổ lại còn phát ra tiếng gáy nhẹ, rồi mới cụp đầu xuống, an phận đứng yên một chỗ, chỉ là cặp mắt của nó trông rất sống động.

“Phu quân, đây chính là Tuyền Cơ Thú của Thiên Cơ Môn, chính là món sở trường cơ quan thú của Thiên Cơ Môn. Đây bất quá chỉ là trung phẩm thiết sí điều mà thôi, không thể tính là hàng tinh phẩm được. Thiếp từng thấy qua môn chủ đời trước mang theo một con côn bằng điều cực lớn, đó mới chính là thượng phẩm cơ quan thú tạo hóa vô song.” Diệu Yên nhìn thấy trong mắt Tiểu Lôi lộ ra vẻ hứng thú, mới nhỏ giọng giải thích bên tai hắn.

Tiểu Lôi thở dài nói: “Đồ trung phẩm đã thần diệu như vậy, thứ thượng phẩm kia tự nhiên lại càng thêm bất phàm... ài, đáng tiếc là hôm nay không thể kiến thức một chút.”

Diệu Yên lắc đầu thở dài nói: “Cơ quan thú này tạo ra rất là phức tạp. Phu quân chàng xem, mấy cái hoa văn điêu khắc lên người nó, kỳ thật chính là một loại trận đồ pháp thuật thượng cổ. Cơ quan thú này có thể bay nhảy uốn lượn như vậy, toàn là dựa vào pháp lực của trận pháp vẽ trên đó duy trì cho. Kỹ xảo cỡ đó, thật sự là ảo diệu vô song. Chỉ là tạo ra một cơ quan thú thật không dễ dàng. Một cơ quan thú trung phẩm, không có thời gian ba năm năm cũng làm không ra. Còn thượng phẩm cơ quan thú, lại càng khó làm hơn... chỉ đơn giản là trận pháp vẽ trên người nó, sợ rằng không có tu vi pháp lực nhất định thì không có cách nào bố trí ra được. Thiếp xem ra, sau khi môn chủ đời trước qua đời, đương thế sợ rằng không còn ai có thể tạo ra được thượng phẩm cơ quan thú. Vị Khương môn chủ này, xem ra tu vi không thấp, tương lai nếu khổ tu tinh tiến, cũng chưa chắc không có cơ hội.”

Ý trong đó chính là hiện tại vị Khương Đại Hồ Tử của Thiên Cơ Môn kia, sợ rằng không có bản lĩnh làm ra một thượng phẩm cơ quan thú.

Mấy lời này của Diệu Yên mặc dù là nói cho Tiểu Lôi nghe, bất quá tính của Diệu Yên khi nói chuyện không có lén lút lút, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng người bên cạnh đều nghe được hết. Trong lòng Khương đại hồ tử kinh hãi, không khỏi liếc mắt nhìn Diệu Yên, nghĩ thầm không ngờ cô gái này đối với sự tình trong bản môn lại rõ ràng như vậy, sợ rằng lại lịch không phải chuyện đùa!

Quả nhiên như Diệu Yên nói, cơ quan thú này chính là một đại kỳ quan của Trung Thổ huyền môn, bắt nguồn từ thời đại Chiến Quốc. Truyền thuyết kể rằng Lỗ Ban có thể chế tạo ra các máy móc cầm thú chạy được, bay được, sớm hơn so với cái gọi là thời đại máy móc của Tây Phương cả ngàn năm.

Bất quá cũng đúng như Diệu Yên vừa nói, chế tạo ra cơ quan thú vật thật không dễ dàng chút nào. Vị Khương Đại Hồ Tử này tu vi chưa đủ, nên vẫn không tạo ra được cơ quan thú thượng phẩm. Hai món cơ quan thú thượng phẩm của Thiên Cơ Môn, ngay trước khi vị môn chủ đời trước quy tiên, đã hạ lệnh thiêu hủy rồi! Chính bởi vì ông ta hiểu rõ đạo lý trong câu thất phu vô tội, hoài bích tự tội (dân nghèo vô tội, giữ ngọc mạng tội). Một món thượng phẩm cơ quan thú, giá trị thậm chí còn cao hơn một món pháp bảo tuyệt phẩm. Môn chủ đời trước của Thiên Cơ Môn sợ rằng sau khi mình qua đời, thực lực đệ tử trong môn họ không đủ, sẽ khiến cho kẻ xấu dòm ngó tới bảo bối của bản môn, cho nên mới dứt khoát thiêu hủy, để tránh đưa tới tai họa diệt môn.

Vậy mới nói kẻ nói vô tâm, người nghe hữu ý. Diệu Yên vừa nói ra chuyện này, lại khiến Khương Đại Hồ Tử cảm khái một hồi. Nữ tử trẻ tuổi kia thì lại có ý không vui, nhin không được liếc mắt nhìn Diệu Yên, mở miệng nói tỏ vẻ không hài lòng: “Cô ta là ai chứ, bằng vào cái gì mà đánh giá chuyện của bản môn! Chúng ta không tạo ra được cơ quan thú, đối với cô ta có liên can gì chứ?”

Cô nàng nói mấy câu này thật nhanh. Đợi đến khi Khương Đại Hồ Tử muốn ngăn cản thì đã muộn rồi.

Diệu Yên đưa mắt nhìn cô gái đó, lãnh đạm cười một cái. Nàng là thân phận gì chứ, há có thể so đo với tiểu nữ tử này, cho nên cũng chẳng thêm nói lời nào.

Khương Đại Hồ Tử vội vàng trừng mắt nhìn cô bé tôn nữ của mình, rồi cười nói: “Hai vị đạo hữu đừng trách, con bé này từ nhỏ chỉ ở trong môn phái, không biết trời cao đất dày. Ta lần này mang nó đi theo ra ngoài là để ngắm nhìn chợ búa thành thị, để khỏi cứ ở trong nhà như ech ngồi đáy giếng, tự cao tự đại.”

Cô gái kia gắt gỏng mím môi mím miệng, dậm dậm chân, xoay người đi.

Tiểu Lôi chỉ nhún vai, cũng không có để ý tới cô gái đó. Hắn giờ phút này đã không còn là một tên thiếu niên tào lao, cứ thấy con gái đẹp là mở miệng đùa bỡn, trêu chọc như trước nữa. Huống chi vẻ đẹp của cô gái này cùng lắm là trên trung bình mà thôi. Mặc dù có chút xinh đẹp, nhưng dường như so với cả đám hồng nhan tri kỷ của hắn, thì còn kém xa lắm. Tiểu Lôi từng trải đã nhiều, tự nhiên là sẽ không hạ mình tranh cãi với tiểu nữ hài này.

Khương Đại Hồ Tử lại kéo cô gái kia cùng với tên thiếu niên mặc đen kia tới rồi nói: “Còn không đi qua bái kiến cao nhân!”

Tên thiếu niên mặt đen thì có chút thành thật, lập tức khom người thi lễ. Chỉ có thiếu nữ kia lại hừ một tiếng, nói: “Bọn họ so tuổi với cháu cũng không lớn hơn bao nhiêu, là cao nhân gì chứ?”

Sắc mặt Khương Đại Hồ Tử trở nên xấu hổ, lập tức nổi giận nói: “To gan! Lời nói của a gia cũng không chịu nghe phải không? Sao lại có thể ở trước mặt cao nhân vô lễ vậy!”

Cô thiếu nữ này bình thường quá nửa là được nuông chiều thành thói, ngược lại ngẩng đầu lên nói: “Hừ, cháu vẫn không tin! Cái tên tiểu tử này ngay cả cơ quan thú cũng nhận không ra, cháu xem cũng rất là cô lậu quả văn, hiểu biết kém cỏi mà thôi!”

Khuôn mặt Khương Đại Hồ Tử đỏ cả lên, lập tức muốn phát tác. Diệu Yên lại chỉ thản nhiên nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Quý công tử năm đó mặc dù khả năng không đủ liệt vào trong Ngũ Phương cao nhân. Nhưng kỳ tài ngút trời của ông ta, lại được đám bọn ta công nhận là đệ nhất nhân thiên hạ về cơ quan biến chuyển. Ba trăm năm sau đó, các môn phái mọc tượng trong thiên hạ, đều lấy Thiên Cơ Môn làm đầu! Chỉ hy vọng là hậu nhân của ông ta, chớ nên để thanh danh tốt đẹp của ông ta tàn lụi. Người trẻ tuổi nóng nảy bực bội một chút cũng không kể là sai trái gì. Chỉ là cái phần tính tình tự đại, lại vị tất là có lợi.”

Nói xong, nàng phất tay áo một cái, rồi xoay người kéo Tiểu Lôi đi về phía ‘Thượng Thiên Thê’. Tiểu Lôi chỉ cười cười, quay sang thiếu nữ kia làm mặt quỷ một cái rồi mới theo Diệu Yên rời khỏi chỗ này.

Thiếu nữ kia giận đến trợn trừng mắt, vừa muốn nói gì đó, lại đột nhiên cảm thấy tên thiếu niên mặt đen kéo kéo mình hai lần. Cô nàng vừa muốn mở miệng hét lớn, lại bị ánh mắt của thiếu niên kia ra hiệu, liền đưa mắt nhìn, vẻ mặt không khỏi chần chừ.

Trên một phiến nham thạch ở phía xa xa, vô thanh vô tích lưu lại một lan hoa ẩn!

Lan hoa ẩn này nhận thật sâu trên mặt nham thạch, sâu đến cả nửa tấc, vô cùng rõ ràng. Cánh hoa của đóa lan sinh động, trông rất có hồn, dường như mơ hồ đang hé nở vậy!

Đây chính là vừa rồi Diệu Yên trước khi đi, tiện tay phất ống tay áo một cái mà tạo ra.

Khương Đại Hồ Tử liên hồi thở dài, trong lòng có chút hối hận đã mang theo con bé nha đầu không biết trời cao đất rộng đến đây. Vốn tưởng mang nó theo để mở rộng tầm mắt, không ngờ nha đầu này vừa tới đã đắc tội đến hai vị cao nhân địa vị thần bí. Vừa muốn mở miệng giáo huấn nó hai câu, lại thấy vẻ mặt ủy khuất của nữ hài này, không khỏi trong lòng mềm nhũn ra, chỉ đành thở dài.

Lúc này mới thấp giọng nói: “Không cho phép nói chuyện lung tung nữa. Bằng không, sẽ bắt cháu về nhà trước!”

Sau đó mới chuyển người theo sau Tiểu Lôi hai người đi lên ‘Thượng Thiên Thê’.

Đứng dưới ‘Thượng Thiên Thê’, Tiểu Lôi dòm dòm Diệu Yên, trong ánh mắt lộ vẻ nhu tình. Diệu Yên bị hắt nhìn đến đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Phu quân, chàng nhìn cái gì vậy?”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta đang nghĩ, Diệu Yên nàng năm đó tay áo phát phới, cứ như một tiên tử vậy. Đi trên con đường ‘Thượng Thiên Thê’ này, phong tư tuyệt sắc cỡ nào chứ...”

Diệu Yên hé miệng cười, cầm lấy tay Tiểu Lôi, nép người bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: “Chàng lại trêu chọc thiếp rồi. Năm đó xếp hạng nhất trong mục ‘Thượng Thiên Thê’ này, thiếp không phải là mạnh nhất đâu.”

“Hả? Vậy là ai chứ?”

Diệu Yên cười cười, liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, không nói lời nào.

Tiểu Lôi thở dài: “Ài, ta biết rồi. Tự nhiên là Khinh Linh Tử sư huynh rồi. Mặc dù hắn ta đã kiềm chế tính tình, nhưng lại ngạo khí dữ lắm. Khi tỉ thí thì có thể sẽ ẩn tàng thực lực bản thân. Bất quá đối mặt với thứ truyền thuyết thiên cổ này, hắn ta há có thể không hăng hái tham gia chứ, cùng với cao nhân trong truyền thuyết kia tỉ thí cao thấp một lần.” Trong lòng hắn lại nghĩ thêm một câu nhưng không có nói ra: thì ra tỉ thí giữa Ngũ Phương cao nhân trong thiên hạ, căn bản là tu hành giả trên thế gian mô phỏng theo tứ đại kỳ nhân năm đó mà sáng tạo ra. Tứ đại kỳ nhân mới thật sự là người sáng lập ra Tiên Lâm thịnh hội mới phải. Bản thân Khinh Linh Tử lại là người đứng đầu trong tứ đại kỳ nhân, mắt thấy đoạn truyền kỳ này trước mặt, há có thể không cảm thấy ngứa ngáy chứ?

Nghĩ tới đây, mới hỏi: “Kết quả thế nào?”

Diệu Yên hít một hơi dài: “Kết quả... Đạo huynh Khinh Linh Tử rất là giáo hoạt, hắn đi lâu hơn thiếp một chút, lại làm bộ như không chịu nổi phải bỏ cuộc. Bất quá thiếp đã nhìn ra trò giả bộ của hắn. Lúc đó hắn chỉ đi một phần ba đoạn đường, xem ra thì trong lòng đã xác định được kết quả như thế nào rồi, do đó lại giả yếu ẩn tàng thực lực.”

Trong lòng Tiểu Lôi nhất thời phát sinh vài phần hào khí, nhìn lên Thượng Thiên Thê, không nhịn được nói: “Ài, đã như vậy, chắc là sư huynh nhất định đã có thể làm được! Chỉ bất quá hắn lại ẩn tàng thực lực, không muốn để mọi người biết mà thôi. Nếu hắn có thể làm được, ta cũng muốn thử xem sao!”

Rồi nhìn sang Diệu Yên nói: “Diệu Yên giỏi, pháp lực của nàng so với năm đó đã mạnh hơn không ít, đương nhiên đã có thể đi lên đó trong một canh giờ rồi phải không?”

Diệu Yên suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói: “Không biết nữa, tóm lại phải đi rồi mới biết.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Khương Đại Hồ Tử từ xa ở phía sau đã đi tới. Bất quá ông ta nhìn thấy hai người đang thâm thì to nhỏ, không dám tiến lại gần để nghe, chỉ đứng từ xa lớn tiếng mở miệng nói: “Hai vị đạo hữu, đang muốn thử lên Thượng Thiên Thê sao?”

Tiểu Lôi rất có hảo cảm đối với khí khái của ông già này, quay đầu lại cười nói: “Khương môn chủ cũng có ý thử một lần sao?”

Khương Đại Hồ Tử cười rộ, liền hỏi quơ tay nói: “Không dám, không dám. Một chút pháp lực vụn vặt của tiểu lão đầu, chỉ đủ để quơ tới quơ lui cây búa thôi. Bản lãnh lên Thượng Thiên Thê này thì không có, sợ rằng đi chưa tới nửa đường đã lăn cù xuống rồi! Xương cốt già yếu này của ta, có thể chịu không nổi cú ngã này đâu. Ha ha ha...”

Liền ngay lúc đó, lại thấy một đạo kim quang từ sâu trong rừng phóng thẳng lên cao phía chân trời, lập tức trên thiên không phát xuất một tràng lân quang. Lân quang kia cực kỳ mỹ lệ, ngay cả đang lúc ban ngày ban mặt, cũng không che dấu được quang mang của nó. Tiểu Lôi cười nói: “Sao giữa thanh thiên bạch nhật lại có người bắn pháo bông vậy?”

Diệu Yên đưa mắt nhìn, sắc mặt có vài phần kinh thường, thần nhiên nói: “Hừ, đây là pháo lệnh của môn chủ Trung Sơn Thiên Cương Môn. Thiên Cương Môn lúc nào cũng vậy, áo quần lễ nghi hoa hoè hoa sái, chỉ

là bản lãnh lại rất ư là tầm thường.”

Lúc này từ phía xa xa nghe được một tiếng ngâm dài từ trong rừng truyền tới: “Đại mộng thù tiên giác, bình thân ngã tự tri.” (đại mộng nào ai biết, bình thân ta tự hay)

Ngâm nga câu này thanh âm trầm bổng, lại mang vài phần tiên phong, tiếp theo đó thì có vài bóng người từ trong rừng phát phới đi ra. Chỉ thấy hai tên đồng tử tóc để chỏm đi trước, cả người đều mặc đạo phục màu vàng. Đồng tử bên trái trong tay cầm phát trần, đồng tử bên phải lại cầm một cái hộp vuông. Một người phía sau thân người thon dài, đầu đội mũ kim quan, mình mặc trường bào bát quái, tướng mạo tuấn tú sáng lạng, ba chòm râu phát phới trước ngực. Hắn ta chân không chạm đất, thân người phiêu nhiên mà đi, một tay cầm râu, một tay cầm phiến quạt lông ngỗng, phảng phất như tiên nhân cười gió mà tới, trên đường đi dường như lại còn ẩn hiện một làn vụ khí bạch sắc.

Tiểu Lôi đưa mắt nhìn, không khỏi thở dài nói: “Lãng phí, lãng phí! Người này bước đi mang theo hơi mù, nhìn bề ngoài thì rất là đẹp mắt, nhưng món ‘Hoá Vân Thuật’ này mỗi bước đi đều lãng phí pháp lực, vậy mà cũng làm ra được.”

Diệu Yên cười cười nói: “Có người thích mặt mũi bề ngoài hơn là bên trong. Thứ người này chính là Trung Sơn Thiên Cương Môn. Thiếp cũng không nhận ra bọn chúng. Nhưng có thể tham gia thịnh hội, vậy đương nhiên là môn chủ rồi. Lai lịch của Thiên Cương Môn thật ra cũng bất phàm, danh khí cũng không nhỏ, chỉ là cách làm việc không khỏi có chút phô trương màu mè thái quá. Chỉ là không ngờ môn chủ đời trước trong kỳ thịnh hội vừa rồi, thua cuộc xấu hổ bỏ chạy. Một đại môn chủ sao lại làm ra cái việc như vậy chứ, thật là kỳ quái.”

Tiểu Lôi cười nói: “Thiên Cương Môn? Sao ta nghe quen tai quá vậy? Hình như là đã từng nghe qua ở đâu rồi...”

Diệu Yên hé miệng cười cười, khẽ điểm vào trán Tiểu Lôi một cái: “Phu quân, hẳn vừa rồi mới ngâm câu thi từ kia, chẳng lẽ chàng còn chưa biết sao?”

Tiểu Lôi cười nói: “Cái này thì ta biết. Đó là vào thời kỳ Tam Quốc, Chư Cát Khổng Minh Ngọa Long tiên sinh đã từng ngâm tại thảo lư...Ài, chỉ là thi từ của Ngọa Long tiên sinh lại bị cái tên tục nhân hần nói ra, không khỏi có chút...”

Diệu Yên lại càng cười cười thần bí: “Phu quân, cái này là chàng nói sai rồi đó. Trên đời nay, có tư cách ngâm xướng câu thi từ này của Chư Cát Lượng, sợ rằng nói ra cái tên đó là có tư cách nhất đó... Bởi vì Thiên Cương Môn còn có một danh xưng khác, chính là “Chư Cát Môn” á!”

Chư Cát Môn?

Tiểu Lôi lúc này mới sững sốt, lập tức nhin không được bật cười nói: “Hắn là môn chủ Chư Cát Môn sao? Sao lại trùng hợp vậy! Cái này kêu là Lý Quỷ đụng phải Lý Quỷ! Nàng không biết chứ, năm đó ta làm giang hồ thuật sĩ đi lường gạt thiên hạ, chính là treo cái chiêu bài Chư Cát môn nhân đi khắp nơi kiếm cơm. Giang hồ thuật sĩ lường gạt trên thiên hạ, có chín phần là mạo hiểm dùng tiếng tăm của Chư Cát môn nhân. Nói như vậy, cái tên gia hỏa này chính là tổ sư gia của cái đám lường gạt trong thiên hạ. Ha ha ha ha...”

259. Chương 259: Cổ Chung Hòa Thượng

Ở phía xa, Gia Cát Thần Toán cười to vang vọng, cây quạt lông ngỗng trong tay phát lên, đầy vẻ khí phái, thần nhiên nói: “Khương môn chủ đa lễ rồi!”

Đôi mắt của hắn ta lấp lánh, thần quang nội liễm, sớm đã bay tới trước mặt mọi người, liếc nhìn Tuyền Cơ thú đứng ở bên cạnh, không khỏi bật cười nói: “Nhiều năm không gặp, thủ nghệ của Khương môn chủ tinh tiến thật, Tuyền Cơ thú xem ra đã đạt được chín phần công lực của Quỷ Công Tử.”

Khương Đại Hồ Tử cười vang, nói: “Không dám, không dám, Thiên Cương môn được Ngọa Long tiên sinh chân truyền, kiến thức về cơ quan học đã thành một đường lối riêng, đó mới thật sự làm cho người ta bội

phục!”

Gia Cát Thần Toán khe khẽ mỉm cười, trong mắt ánh lên vẻ kiêu ngạo, lại làm ra vẻ khiêm tốn nói: “Cơ quan học bất quá chỉ là kỹ xảo vụn vặt của bản môn mà thôi, sao dám so sánh cùng Thiên Cơ môn chứ. Xấu hổ, xấu hổ rồi!”

Lời nói của hắn nhìn như khách khí, kỳ thật đã tự nâng Thiên Cương môn lên cao, ý tứ ngầm chính là: cơ quan học bất quá chỉ là kỹ thuật vụn vặt. Gia Cát môn chúng ta không thèm để trong mắt, để trong mắt chính là những pháp thuật tu vi bản lĩnh chân chính khác thôi.

Lời này không chỉ Tiểu Lôi và Diệu Yên nghe ra được, mà cả Khương Đại Hồ Tử cũng nghe ra được, không khỏi có chút cau mày. Sắc mặt của thiếu niên mặt đen kia tựa hồ có phần biến đổi khác thường.

Nhưng trên thế gian này còn có những người ngu ngốc, tỷ như tiểu nha đầu của Thiên Cơ môn kia chính là một trong số đó. Nàng ta nghe ngôn ngữ đối phương tựa hồ coi như khách khí, nhưng lại không nhìn ra hàm ý trong đó, nên cười nói: “Gia Cát thúc thúc, nhân quang quả nhiên không tệ! Tuyền Cơ thú này chính là do a gia ta mất hai mươi năm thời gian mới làm ra được, tổng cộng chỉ có hai cái!”

Gia Cát Thần Toán đưa mắt nhìn nàng ta, sắc mặt cười có chút quái dị, thần nhiên nói: “Bội phục, bội phục!”

Hắn đi tới trước mặt mọi người, đột nhiên nhìn thấy Diệu Yên, trong mắt thoáng hiện lên thần thái kỳ dị, lập tức bước lên ba bước, chỉnh trang y phục, khe vung tay áo rồi nhẹ nhàng cười nói: “Vị tiên tử này tư dung tuyệt sắc, nhất định không phải là phạm nhân. Xin hỏi là tiên tử ở động phủ nơi nào vậy?”

Diệu Yên lạnh lùng nhìn hắn, không thèm để ý tới, chủ động kéo Tiểu Lôi nói: “Phu quân, chúng ta đi thôi, nơi này ồn ào quá!”

Tiểu Lôi có phần kỳ quái nhìn Diệu Yên, ngầm truyền âm: “Diệu Yên, những người này sao lại không nhận ra nàng nhỉ? Cho dù bọn họ không biết nàng, cũng đã từng gặp qua bộ dáng của Tiên Âm mà?”

Diệu Yên lắc đầu, cũng dùng truyền âm trả lời: “Thiên Cơ môn là tượng môn. Mặc dù về cơ quan học được công nhận là vô song trong thiên hạ, nhưng luôn luôn bị huyền môn chánh tông không công nhận. Từ xưa tượng nhân đã bị coi rẻ, điều đó cũng hết sức bình thường. Về phần đám Thiên Cương môn này... cả đám gia hỏa bọn họ rất thích tự đề cao mình, kiêu căng, ngạo mạn. Mặc dù danh tiếng không nhỏ, nhưng rất ít người muốn giao hảo cùng bọn họ. Hơn nữa, Tiên Âm mặc dù thanh danh vang lừng, nhưng cũng là người tu hành, thường hay giới hạn hoạt động của mình. Cho dù mấy mươi năm ngồi tu luyện trong núi không ra khỏi cửa một bước cũng có, nên có rất ít người có thể nhận ra hình dáng của nàng ta.”

Hai người chẳng thèm nhìn Gia Cát Thần Toán, tự động rời đi. Vừa rồi Gia Cát Thần Toán hiển lộ thân pháp quả thật không tầm thường. Nha đầu Thiên Cơ môn kia tựa hồ nhận biết được tên này, nên nhìn thấy tình huống như thế, bèn cố ý khinh thường nói: “Thứ sơn dã tán nhân không biết tên tuổi này, e rằng vị tất đã từng nghe qua đại danh của Thiên Cương môn.”

Tiểu Lôi bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Khương Đại Hồ Tử, nghĩ thầm: “Sinh được đứa cháu gái ngu ngốc như vậy, cũng coi như người không may.”

Về mặt Khương Đại Hồ Tử đỏ lên, hận không tát được một cái để chặn miệng cháu gái, tức giận đến nỗi râu mép dựng hết lên, đẩy nha đầu về phía sau, không cho mở miệng nói linh tinh gì nữa.

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn Diệu Yên, ngẩng đầu nhìn lên Thượng Thiên Thê cười nói: “Ây da, ta suýt chút nữa là quên mất rồi, quá nữa là có thể được. Bất quá e là có phần mất sức, lại còn phải coi phiên đá này cứng bao nhiêu. Nếu như là nham thạch bình thường, vậy thì dễ làm. Nếu như trong đá có chứa khoáng thạch, vậy thì có chút khó khăn rồi.”

Diệu Yên mỉm cười, nhìn Tiểu Lôi với vô vàn vẻ yêu thương, ôn nhu nói: “Phu quân quá khiêm nhường rồi. Cái lão gia hỏa si tình năm xưa thật ra đã thử một lần rồi, bất quá kiên trì được thời gian một chung trà. Còn mấy người khác sợ mất mặt nên không thử. Nhưng mà hiện tại nghĩ lại, vị tất không phải là có ý muốn bảo tồn thực lực.”

Tiểu Lô ‘à’ một tiếng rồi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nhần nhần tảng nham thạch rồi thấp giọng nói: “Tảng đá này hình như có chút cổ quái, không giống nham thạch bình thường.”

Gia Cát Thần Toán ở phía sau, sắc mặt có chút khó chịu, ho khan một tiếng: “Hai vị đạo hữu, xin hỏi thuộc môn phái nào? Bản đạo là Gia Cát Bá Đạt của Thiên Cương môn xin ra mắt!”

Thấy Tiểu Lô cùng Diệu Yên không thèm để ý tới, tên đồng tử đứng ở phía sau của Gia Cát Thần Toán quát to: “Tiên sư nhà ta đang hỏi người, sao không mau trả lời?”

Tiểu Lô nhú mày đưa mắt nhìn Diệu Yên thì thấy sắc mặt Diệu Yên sầm xuống, liền nhẹ nhàng nắm tay nàng, cười nói: “Nàng lại quên lời ta nói rồi, tóm lại tức giận rất dễ sinh ra nhiều nếp nhăn đấy.”

Rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn Gia Cát Thần Toán, thản nhiên hỏi: “Người tên là Gia Cát hả?”

Sắc mặt Gia Cát Bá Đạt đại biến, quát to: “Tiểu tử nhà người, dám vô lễ với trưởng bối thế à!”

Khương Đại Hồ Tử đứng bên cạnh, thấy không khí có vẻ căng thẳng, ngắt lời cười nói: “Đạo hữu, vị này là môn chủ Thiên Cương môn, tên là Gia Cát Thần Toán, hai vị không ngại thì làm quen một chút.”

“Ồ!” Tiểu Lô gật đầu rồi liếc nhìn Gia Cát Thần Toán, nói: “Thần toán à... Ở trước cửa nhà ta mỗi ngày đều có người cầm lá cờ đi coi tướng số cho người ta, tự xưng là Gia Cát môn nhân. Nói vậy thì ra đều là đệ tử của vị tiên sinh này sao? Thật kính, thật kính!”

Sắc mặt Gia Cát Bá Đạt đại biến, khuôn mặt tối sầm lại. Tiểu Lô nói câu này đã chạm trúng ngay chỗ đau của hắn.

Nguyên do là Thiên Cương môn vốn chính là Gia Cát môn. Chỉ là sau này trên giang hồ, đại đa số bọn lương gạt giang hồ giương cao ngọn cờ Gia Cát môn nhân để hành nghề, kết quả làm cho danh tiếng của đám người Gia Cát môn chân chính xuống dốc thảm hại. Vì thế, mấy trăm năm trước, Gia Cát môn đã phải chính thức đổi tên là Thiên Cương môn. Tiểu Lô không biết được nguyên nhân sâu xa này, nhưng giờ đây nói ra, thật may mắn chột trúng chỗ.

“Lớn mật!!” Tên đồng tử đứng bên cạnh lạnh lùng quát.

Tiểu Lô nhìn chằm chằm Gia Cát Thần Toán, cười nói: “Các hạ tự xưng là thần toán, vừa lúc ta có chuyện không rõ, muốn mời tiên sinh ra tay giúp đỡ tính lại giùm.”

Gia Cát Thần Toán hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Ồ? Hóa ra vị đạo hữu này muốn khảo nghiệm bản đạo, vậy xin mời nói đi!”

Tiểu Lô mỉm cười, chỉ vào tên đạo đồng đứng bên vừa mới quát tháo với mình, nói: “Bản nhân cũng may mắn hiểu được chút ít thuật xem tướng. Vị tiểu huynh đài này sắc mặt hồng nhuận, chắc là phúc trạch thâm hậu. Không hiểu theo ý kiến các hạ, mệnh số của hắn như thế nào?”

Trong mắt Gia Cát Thần Toán hiện lên vẻ hồ nghi, do dự một chút rồi nói: “Đây chính là đệ tử của ta. Mệnh cách của hắn thuộc lục đẳng thập tam phần, chỉ là trung thượng giai thôi, không được coi là quý mệnh. Nhưng đã gia nhập môn phái của ta, tất nhiên ta sẽ giúp hắn thịnh mệnh. Trong ba mươi sáu năm, không gặp bất cứ tai họa gì, coi như là được rồi.”

Tiểu Lô khẽ gật gù, hẳn trước đây đối với thuật xem tướng đã nghiên cứu rất nhiều. Hiện giờ pháp lực mạnh hơn, tất nhiên chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra được mệnh số của tên đạo đồng kia. Gia Cát Thần Toán này mặc dù rất ngạo mạn, nhưng bản lãnh cũng không tệ, tướng học của Gia Cát môn quả thật xứng với danh tiếng.

Tiểu Lô lại lắc đầu, nói: “Sai rồi, sai rồi! Ta nhìn ra hôm nay vị tiểu huynh đài này sẽ có tai họa đổ máu mới đúng.”

Rồi hắn chỉ chỉ bằng quơ một cái. Đạo đồng kia nghe Tiểu Lô nói “tai họa đổ máu”, không khỏi tức giận, đang định mở miệng nói thì đột nhiên cảm thấy một đạo hàn khí lướt qua mặt mình, vô cùng hoảng sợ. Qua vài giây, thái dương bên trái tóc rơi lả tả, ngay lập tức cảm thấy đau đớn, đưa tay lên sờ thử, thấy đều là máu tươi! Lúc này mới kêu “á” một tiếng, suýt chút nữa ngã ngối xuống đất.

Tiểu Lô cười hì hì, nhìn Gia Cát Thần Toán, nói: “Thế nào, ta đoán có chính xác hay không?”

Gia Cát Thần Toán sắc mặt trầm xuống, trong mắt hiện lên vẻ tàn khốc, khẽ vẫy tay, hừ một tiếng, chiếc hộp đạo đồng kia đang ôm trong lòng tự động bay đến tay hắn. Hắn vừa khai mở chiếc hộp lập tức nắm lấy một thanh trường kiếm tràn đầy hàn khí lạnh lẽo.

Gia Cát Thần Toán cầm kiếm trong tay, lập tức khí thế tăng vọt, nhìn ra bộ dáng ngự kiếm thuật có chút bất phàm, tay chỉ kiếm quyết, lạnh lùng nói: “Thì ra đạo hữu đã lĩnh ngộ được kiếm khí trong kiếm đạo. Hiện tại đang là Tiên Lâm thịnh hội, nếu ta với ngươi cùng so kiếm một trận ở dưới Tử Khuyết Phong này không phải là tốt lắm hay sao?”

Tiểu Lôi thở dài, ánh mắt lộ ra vẻ tội nghiệp, chăm chú nhìn Gia Cát Thần Toán.

So kiếm ư?

Nói cho công bằng, Tiểu Lôi vốn đã tu luyện được bộ Nghịch Thiên Kiếm hoàn chỉnh, lại có Viên Châu Diệu Quyết thiên thượng địa hạ nhất đẳng tuyệt đỉnh công pháp làm nền tảng, còn có pháp môn thần khí của Nghịch Thiên Quyết. Hơn nữa lại theo dưới trướng của Bồ Đề tổ sư ba năm. Cái khác không nói, nhưng riêng bộ Nghịch Thiên Kiếm đã có thể nói là đương thế vô song. Ngay cả Khinh Linh Tử tự mình tới, ít nhất trên đề mục kiếm thuật, Tiểu Lôi tự hỏi vị tất đã thua cho vị Hoạt Diêm Vương kia.

Các pháp thuật khác, nói không chừng chỉ bình bình thôi. Nếu chỉ là so kiếm thuật, ngay cả Tiểu Lôi muốn khiêm nhường, nhưng tại nhân gian, hắn tự hỏi là còn đối thủ hay không!

Tiểu Lôi cười nhạt, trong mắt lóe lên tia hàn khí sắc bén như dao rồi ngẩng mặt lên trời khẽ thở dài. Dù sao hắn cũng không sợ trời không sợ đất, muốn đánh nhau, hắn lại càng không sợ.

Đúng lúc này, trên đỉnh Tử Khuyết Phong truyền đến một thanh âm già nua, ôn hòa: “A Di Đà Phật, Lôi tiểu thí chủ. Mới vừa rồi thấy được phương pháp xem tướng số của thí chủ, chính là mượn của bản tăng ngày đó, có vẻ không được thành thật rồi.”

Boong!!!!

Lời nói vừa dứt, từ trên cao liền truyền đến một tiếng chuông chấn động lòng người!

Lập tức thấy một thân ảnh chậm rãi từ trong mây mù trên ngọn núi phiêu hốt hạ xuống. Chính là một tăng nhân mặc áo bào trắng, sắc mặt già nua, hai hàng mi dài trắng muốt, tăng bào trắng tinh, một tay nâng một cái chuông cổ gỉ nát cũ kỹ.

Đây đúng là lão tăng nhân ba năm trước đã từng cố gắng ngăn cản Tiểu Lôi đưa Điền Kha Nhi rời khỏi chùa.

Ông ta, đương nhiên là Cổ Chung hòa thượng rồi.

Cổ Chung hòa thượng vừa đến, mặc dù không báo rõ danh tánh, nhưng nhìn cái chuông cổ trong tay là cũng biết rõ ràng thân phận lão rồi. Sắc mặt Gia Cát Thần Toán biến đổi, buông trường kiếm xuống, chấp tay nghiêm mặt nói: “Hóa ra là Cổ Chung hòa thượng, Trung Sơn Thiên Cương môn Gia Cát Bá Đạt xin ra mắt!”

Cổ Chung hòa thượng lập tức hoàn lễ, rồi quay sang mỉm cười nhìn Tiểu Lôi và Diệu Yên.

Vừa thấy Diệu Yên, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, cười khỏ nói: “Thì ra là nàng đã đến rồi... Ôi, hòa thượng ta vừa nhìn thấy phụ nữ liền trở nên nhút nhát. Thôi thôi, lần này đến cũng vô ích rồi! Nếu đã không phải là đối thủ của nàng thì coi như lãng phí ba trăm năm khổ tu của ta rồi.”

Diệu Yên mỉm cười duyên dáng, thân hình uyển chuyển, cười nói: “Nhiều năm không gặp, phong thái của đại sư vẫn như trước. Nếu nói như vậy, ba trăm năm qua, đại sư nhất định công lực tăng tiến không ít, ngày mai nhất định phải lãnh giáo một phen!”

Cổ Chung hòa thượng sàu khỏ, lắc đầu thở dài nói: “Khổ tu, khổ tu. Hòa thượng ta đã tọa khổ tu trăm năm, vị tất đã bằng được linh khí thiên địa của tạo hóa... Thôi, thôi, trong lòng chấp niệm không thể giải khai thì thủy chung vẫn là thua nàng một bậc.”

Hai người đối thoại, mọi người chung quanh nhất thời kinh ngạc. Khương Đại Hồ Tử nhin không được hỏi: “Cổ Chung đại sư! Vị này... vị tiên tử này... chẳng lẽ lại là...”

Cổ Chung liếc mắt nhìn, cười nói: “Khương môn chủ, ngày đó tới quý môn tặng cho Huyền Cơ ngọc bài, cũng từng khen tuệ nhãn của ngươi. Hôm nay ta thấy có vẻ không chính xác lắm! Vị tiên tử này chính là ba trăm năm trước tung hoành giữa quần hùng, đứng đầu Ngũ Phương cao nhân bảng, thiên hạ đệ nhất tiên tử!” Vừa nói xong, nhìn Diệu Yên, cười khổ nói: “Chỉ là danh tự của tiên tử, hòa thượng ta không biết có nên nói ra hay không... Đối với hai vị tiên tử, hòa thượng ta đắc tội với người nào cũng không được, thôi đành vậy. Lần này gặp được nàng, là phúc hay là họa, muốn tránh cũng không được!”

Sắc mặt Khương Đại Hồ Tử và Gia Cát Thần Toán đồng thời biến đổi dữ dội!

Chỉ nghe Gia Cát Thần Toán lẩm bẩm nói: “Đồng nhất tiên... Đồng nhất tiên...”

Khương Đại Hồ Tử sững sốt một chút, cười to, tiến đến thi lễ: “Hóa ra là Tiên Sơn chương môn nhân! Khương Đại Hồ Tử xin ra mắt Tiên Âm tiên tử, vừa rồi không nhận ra nàng, đã đắc tội rồi!”

Nói thế nhưng trong lòng thầm thấy kỳ quái. Truyền thuyết có nói, Tiên Âm tiên tử tính tình lạnh lùng, còn vị tiên tử này nhìn qua hình như rất thân thiện.

Gia Cát Thần Toán âm thầm sợ hãi. Mặc dù hấn tự phụ, nhưng đây chính là thiên hạ đệ nhất tiên tử tên tuổi lừng lẫy! Ngay cả bản thân hấn có ngạo mạn, nhưng cũng nên tự biết chút bản lĩnh của mình cho dù không tệ, nhưng so với vị thiên hạ đệ nhất Đông nhất tiên kia, vẫn còn chênh lệch quá xa. Vừa rồi chính mình lại muốn động thủ với tên thanh niên kia, người mà vị tiên tử này gọi là ‘phu quân’. Đừng nói là mình chưa nắm chắc phần thắng, chỉ nói mình cho dù có đánh bại phu quân người ta, thì thế tử người ta sao có thể đứng nhìn được chứ?

Huống hồ, có thể làm phu quân của thiên hạ đệ nhất tiên tử, há có thể là người tầm thường sao?

Nghĩ đến đây không khỏi ngẫm đồ mồ hôi lạnh.

Tiểu Lôi cũng không để ý tới mấy chuyện này, chỉ thở dài nhìn thẳng Cổ Chung, lớn tiếng nói: “Cổ Chung hòa thượng, ta tìm người khó khăn quá... Người mau nói, cái tên đồ đệ Lôi Đậu Đậu của người hiện giờ đang ở đâu?”

“Lôi Đậu Đậu?” Cổ Chung hòa thượng suy nghĩ một chút, rồi lập tức cười nói: “Thì ra là đứa nhỏ kia. Thăng bé này thiên tư trác tuyệt. Năm đó bản tăng nhất thời vui mừng, truyền cho một ít pháp thuật xây dựng căn cơ. Bất quá công pháp Phật môn lại không thích hợp với nó, cho nên cũng không kể là nhập môn đệ tử của bản tăng. Chẳng lẽ Tiểu Lôi đạo hữu cũng quen biết hài tử này sao?”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Đó là nhi tử... khục khục... là khuyến tử của ta! Đa tạ đại sư đã coi trọng nó, hiện giờ chỉ mong được đại sư cho biết khuyến tử đang ở nơi nào, thật cảm kích vô cùng!”

Cổ Chung hòa thượng kinh ngạc, nhìn Tiểu Lôi từ trên xuống dưới, nhíu mày nói: “Thì ra là hậu nhân của Lôi thí chủ. Khó trách... khó trách lại là một đứa nhỏ mà đã có thiên sinh linh khí tung hoành. Bất quá... Lôi thí chủ tuổi còn trẻ mà đã sớm phá đi khí nguyên dương, sợ rằng đối với đạo hạnh của người chưa chắc đã tốt.”

Tiểu Lôi sắc mặt cổ quái, nhịn không được, lúng túng nói: “Ta con bà nó... khà khà... Đại hoà thượng, người nói chuyện trực tiếp đi, thăng nhỏ của ta đang ở đâu rồi?”

Cổ Chung hòa thượng mỉm cười nói: “Đứa nhỏ đó với ta có chút duyên phận. Ta đang định sau chuyện lần này, sẽ gặp lại nó ở một nơi nào đó. Ta vốn có một quyển kinh thư, định truyền tặng cho nó. Nếu Tiểu Lôi thí chủ không tị hiềm, đợi sau cuộc hội lần này, chúng ta cùng đi được không?”

260. Chương 260: Thượng Thiên Thê

Cổ Chung lại cẩn thận đưa mắt nhìn hấn một cái rồi hạ giọng nói: “A Di Đà Phật, hài tử kia trong nhà sinh hoạt dường như cũng không được thoải mái. Bản tăng lại không biết, không ngờ lại là nhi tử của Lôi thí chủ.”

Nhất thời sắc mặt của Tiểu Lô trở nên ảm đạm một chút, thở dài nói: “Đây là biến cố trong gia đình ta. Ta chỉ mới biết được vào ngày hôm trước. Ta không ngờ là có một đứa con thế này, lại khiến cho nó ăn uống thiếu thốn khổ khổ như vậy.”

“A Di Đà Phật, người thiếu niên được trắc trở rèn luyện một chút, tương lai vị tất đã là chuyện không tốt.” Cổ Chung mỉm cười: “Ta xem Lô thí chủ cũng không phải là tử đệ hào môn thế gia gì, nhưng lại có thể có được thành tựu ngày hôm nay. Cho nên theo bản tăng thấy, tương lai lệnh lang có thể đạt được thành tựu a.”

Hai người nói xong rồi cùng nhau cười. Tiểu Lô nói tới chuyện bản thân hắn đã từng tới chùa tìm kiếm, sau đó lại cùng tọa hạ đệ tử của Vô Ngân giao thủ một trận rồi mới lấy được Huyền Cơ ngọc bài. Cổ Chung vỗ tay cười nói: “Diệu thay, diệu thay. Tên sư đệ kia của bản tăng vốn tính tình vô cùng lười biếng. Bản tăng lưu lại vài miếng ngọc bài cho hắn, lại lo là hắn sẽ đưa lộn người. Bây giờ nhìn lại, có thể đem ngọc bài đưa vào tay thí chủ, coi như là vật vào đúng chỗ. Nếu không thì thịnh hội ba trăm năm này, nếu thiếu đi người phi thường như Lô thí chủ thì chẳng phải là một việc vô cùng đáng tiếc sao.”

Ngừng một chút, Cổ Chung lại cười nói: “Ngôi chùa kia là nơi ta trú đêm trong chùa, còn gọi là nơi ẩn nấp nơi đô thị. Hoà thượng ta vốn còn tham luyện hồng trần, chịu không nổi cuộc sống ẩn cư nơi núi sâu rừng thẳm, nên mới ở tại ngôi chùa này độ nhật.”

Tiểu Lô lại hỏi tới giao tình giữa Cổ Chung hoà thượng và Điền Chấn. Cổ Chung cười nói: “Điền Chấn kia là môn chủ Điền Môn của Ngũ Hành Tông. Ta tự nhiên là biết. Bất quá, hắn lại không biết được thân phận của ta. Tại chùa này pháp danh của ta là Vô Tướng, hai cái chữ ”Cổ Chung” này, chẳng qua là do Tiên Lâm đạo hữu tặng làm ngoại hiệu mà thôi. Nhưng nếu người đã gặp qua tên đồ đệ sử thiễn trượng của sư đệ ta, quá nửa là đã có thể đoán được một hai phần rồi... Tên tiểu tử đó tính tình lỗ mãng vô cùng. Nói đến tư chất thì bất quá chỉ được trung phẩm thôi. Hiếm hoi là hắn đối với võ đạo lại có vài phần thiên phú, cho nên ta mới hướng dẫn hắn dùng võ nhập đạo. Ài... tính tình của hắn táo bạo, mấy cái thứ công phu trầm tâm tĩnh khí thì luyện không được, chỉ đành đổi qua luyện Phong Ma trượng pháp kia. Mặc dù cương mãnh, nhưng lại rơi vào hạ thừa, sợ rằng cả đời sẽ không đạt được thành tựu to lớn gì. Chỉ tiếc là nhất mạch của sư môn ta lại không có được một truyền nhân gì khá. Mặc dù nhi tử của người tư chất khiến ta rất hợp nhãn, nhưng hắn lại vốn không thích hợp học Phật môn thiễn tông của ta. Bây giờ lại biết hắn có một người phụ thân bản lãnh tài giỏi như vậy, tự nhiên là càng không thể theo bản tăng nhập môn rồi.”

Cổ Chung nói xong chuyện này, quay đầu đối mặt mọi người nói: “Các vị đã đến sớm rồi. Đại hội tới sáng mai mới bắt đầu. Chúng ta đêm này chắc tránh không khỏi phải ở lại trên Tử Khuyết Phong này một đêm.” Ông ta nhìn thấy diện sắc có chút ngưng ngùn của Gia Cát Thần Toán liền cười nói: “Gia Cát môn chủ, người cùng Lô thí chủ đều là đương thế cao nhân, lại có chút hiểu lầm. Thôi thì nể mặt bản tăng, cười một cái rồi bỏ qua đi nha.”

Gia Cát Thần Toán kia dám không nể mặt ông ta sao? Trong lòng cũng rõ là một mình không đủ sức đụng chạm tới phu thê hai người Tiểu Lô, liền lập tức cung kính gật đầu.

Tiểu Lô không thèm để ý tới tên Gia Cát Thần Toán kia, chỉ cười nói: “Đại hòa thượng, ông đã đến rồi, không biết ông làm sao đến đây? Hôm nay ta nghe được cố sự của Thượng Thiên Thê. Phong thái của cao nhân tiền bối thật khiến người khác hâm mộ a.”

“Lô thí chủ đừng đem bản tăng ra làm trò cười. Nếu như thí chủ có hứng thú, bản tăng dù có liều mạng, cũng phải ráng phụng bồi.” Cổ Chung hoà thượng thần nhiên cười nói, rồi lập tức đưa tay: “Nếu mọi người đều đã tới, cũng không cần phải giả vờ giấu giếm nữa. Ngay cả nếu thực lực chúng ta không có chỗ để dùng, cũng phải ráng thử một lần, đem thân tế cổ nhân thì có sao chứ?”

Một khi ông ta mở miệng rồi, thì mọi người sao lại có thể không hiểu đạo lý này chứ?

Tên Khương Đại Hồ Tử kia cười to nói: “Cũng tốt, nếu đại sư có hứng thú, bọn vãn bối chúng ta cũng nên phụng bồi.” Hắn đưa mắt nhìn sang tên thiếu niên mặt đen môn hạ của hắn: “Bùi nhi, người đem món đồ trong rương của ta ra”, rồi quay đầu sang nhìn vài người cười nói: “Thiên Cơ môn của ta không dùng pháp lực làm chủ. Cho nên nói tới Thượng Thiên Thê, chỉ đành phải dựa vào cái thứ tiểu công cụ này mới được, lại làm trò cười cho các vị.”

Cổ Chung bật cười nói: “Khương môn chủ, nếu người muốn sử dụng cơ quan cầm thú, vậy có chút không được thật thà cho lắm. Ngọn núi này mặc dù cao, nhưng nếu người cười thần diệu, thì bất quá chỉ giương cánh ra là lên tới rồi.”

Sắc mặt Khương Đại Hồ Tử lộ ra vài phần đắc ý: “Không dám! Nếu quy củ đã là không cho phép dùng pháp thuật, lại không thể dùng thuật phi thân, thì tiểu lão nhi ta cũng đâu dám phá hoại quy củ. Cái ta dùng chỉ là vài thứ công cụ, tuyệt không phải là cơ quan cầm thú gì, bất quá chỉ là một chút khí lực cực mịch mà thôi.”

Tên thiếu niên mặt đen ở phía sau đã đem cái rương đeo sau lưng đặt trên mặt đất rồi mở nắp lấy ra một số món đồ cổ quái, đều là mấy cái thứ linh kiện tháo ráp, gỗ có, kim loại có, lại có một sợi dây thừng không biết làm bằng vật liệu gì, nhìn vẻ trơn tru của nó mơ hồ có vài phần là bằng kim loại.

Chỉ là mấy thứ đồ đó đều lấy ra từ trong cái rương gỗ nhỏ kia. Cái rương gỗ này không ngờ lại có thể chứa nhiều thứ như vậy mà lại còn có chút kỳ quái. Xem ra cái rương gỗ nhỏ xíu này cũng là một pháp bảo chứa đồ rồi.

Thiếu nữ kia cũng không dám đứng một bên, liền tiến tới giúp lắp ráp đám linh kiện này. Đợi khi lắp ráp xong thì hoá ra là một tấm mộc bản cực kỳ kỳ quái. Mặt dưới là vài hàng bánh rỗng rọc thẳng tắp. Mặt trên lại cắm một tay cầm gỗ dài dài, trên tay cầm gỗ lại còn có một chỗ để dùng tay nắm lấy.

Sau đó Khương Đại Hồ Tử lấy sợi dây thừng quái dị kia, dùng một đầu buộc vào một cây lục thảo thiết câu, rồi dùng tay hươ vài cái, dùng sức phóng lên trên ngọn núi. Khí lực cú phóng này của hắn cực lớn, nhất thời không thấy tung tích của cây thiết thảo kia đâu hết, chắc là đã cắm vào một chỗ nào đó trên núi.

Phóng chừng thì thiết thảo kia đại khái là cắm được tới một nửa cao độ của ngọn núi.

Sau đó, hai tên đệ tử một nam một nữ của Thiên Cơ môn lập tức kéo sợi dây chạy ra chỗ cheo veo đằng sau cự ly cách khoảng mười thước rồi mới dừng lại, dùng sức kéo căng sợi dây. Lại lấy trong người ra một cái móc sắt kỳ quái, đóng xuống mặt đất. Móc sắt kia vừa cắm vào mặt đất, phía trên lại còn có một cái lò xo, chỉ cần nhấn một cái, lập tức bắn ra sáu cái chân cắm sâu xuống mặt đất, cực kỳ kiên cố.

Mặt khác, sợi dây này lại thuận theo dốc núi tạo thành một lộ tuyến nghiêng nghiêng.

Khương Đại Hồ Tử cẩn thận móc hàng bánh rỗng rọc dưới tấm mộc bản lên sợi dây. Sau khi sợi dây đã nằm cố định dưới hàng bánh rỗng rọc, Khương Đại Hồ Tử cười nói: “Các vị, hãy xem trò hề nè!”

Nói xong, hắn phóng người lên tấm mộc bản, hai chân đạp vào hai cái vòng sắt nằm cố định ở đó, sau đó dùng sức kéo tay nắm ở bên trên. Chỉ nghe được thanh âm xèn xẹt chan chát, rồi đám bánh xe rỗng rọc chuyển động. Khương Đại Hồ Tử đứng trên tấm mộc bản tiến lên trên dốc núi.

Tiểu Lôi bật cười nói: “Đây chẳng phải là công cụ leo núi sao?”

“Hừ!” Thiếu nữ môn hạ của Thiên Cơ môn kia nhin không được nói: “Mấy thứ công cụ leo núi bình thường làm sao có thể so sánh được với đồ của Thiên Cơ môn chúng ta! Chỉ tính cái móc sắt dùng để cố định sợi dây kia, cọc sắt bắn ra phía dưới, độ sắc bén không dưới thượng phẩm phi kiếm! Chỉ cần đạp lò xo bên trên là cọc sắt phía dưới có thể bắn sâu xuống bốn năm thước, bắt chặt vững vàng! Công cụ leo núi nhà ai mà lại có thể lợi hại như vậy chứ!”

Tiểu Lôi cười cười, mặc dù nghĩ nha đầu kia tính tình có chút táo bạo, nhưng bất quá nghĩ lại cũng thật kinh người.

Nhấn lò xo một cái là có thể bắn sâu xuống bốn năm thước! Lực đạo này thực là mạnh a! Nếu như nhầm người mà bắn... vậy chẳng phải là ám khí lợi hại nhất thiên hạ hay sao? Cho dù người có dùng súng bắn xuống đất, viên đạn cũng không bắn sâu xuống tới bốn năm thước đâu!

Nếu có thể vận dụng kỹ xảo này thật ‘xảo diệu’, uy lực đó thật là khiến người kinh hoàng!

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi đối với Thiên Cơ môn có thêm vài phần kính trọng.

Cũng may đây toàn là người tu đạo, chỉ nói tới chuyện thiên hoà. Nếu cứ áp dụng cái bản lãnh này thuần túy vận dụng vào việc giết người, vậy thì thật là đáng sợ.

Khương Đại Hồ Tử sử dụng công cụ này, ít nhất là có thể lên tới nửa ngọn núi, tương đương với giảm mức độ khó khăn được một nửa! Một nửa lộ trình còn lại, dựa vào tu vi pháp lực của hắn, chỉ cần tốc độ nhanh một chút, lên tới nơi nghĩ chắc cũng không phải là vấn đề lớn lao gì.

Cổ Chung hòa thượng cười nói: “Hay cho Thiên Cơ môn, mấy cái chuyện thủ xảo, khó khăn này mà bọn họ cũng nghĩ ra được.”

Sau đó ông ta đưa mắt nhìn Tiểu Lôi và Diệu Yên rồi nói: “Hai vị thí chủ, chúng ta cũng lên đi.” rồi lại nhìn Gia Cát Thần Toán: “Gia Cát môn chủ, cũng xin mời.”

Gia Cát Thần Toán ho khan một tiếng, gật gật đầu, quay sang đám đồng tử môn hạ nói: “Các người hãy đợi ở dưới chân núi. Khi vi sư đi, các người hãy ngự kiếm tự rời khỏi đi.”

Tiểu Lôi, Diệu Yên, Cổ Chung ngoài ra còn có Gia Cát Thần Toán bốn người, không hẹn mà cùng lúc, đồng thời bước từng bước lên nấc Thượng Thiên Thê.

Cổ Chung hòa thượng đi đầu, chỉ thấy tốc độ của ông ta không nhanh không chậm, trong tay vẫn như cũ nắm lấy cổ chung lớn, tay áo phất phới, phẳng phất như một vị thần tiên. Tiểu Lôi cùng Diệu Yên hai người vẫn nắm tay nhau như cũ, sánh vai đi phía sau Cổ Chung hoà thượng, cự ly cách một thân người.

Gia Cát Thần Toán hít một hơi thật sâu, ngẫm đem bản mệnh chân nguyên vận chuyển một vòng, sau đó mới ngưng trọng sắc mặt bước lên một bước đằng sau Tiểu Lôi, cự ly cách nửa thước.

Trong lòng Gia Cát Thần Toán đã có chủ trương. Hắn tự biết tu vi pháp lực không bằng Cổ Chung hòa thượng, cũng không bằng vị tiên tử thượng giới thiên hạ đệ nhất kia. Bất quá mục tiêu của hắn là ở trên người của Tiểu Lôi. Tiểu Lôi này mặc dù là phu quân của vị tiên tử kia, bất quá xem niên kỷ của hắn tựa hồ không cao lắm. Trong cao nhân thiên hạ, tựa hồ chưa có nghe tới nhân vật nào lợi hại như vậy xuất hiện gần đây. Thế nhưng con đường tu hành gian nan thăm thẳm, cho dù là ba năm mươi năm, cũng vị tất có thể có được thành tựu to lớn gì. Ngay cả tên tiểu tử này có thiên phú khá cách nào đi nữa, tên gia hỏa mà tài mao có được trong thời gian ngắn này, theo tu vi đạo cơ, vị tất có thể so thâm hậu với hắn. Hắn đã định ra được chủ trương, chỉ cần không thua tên tiểu tử này, cũng tính là qua được rồi. Dù sao hắn tự biết không nắm chắc khả năng có thể thắng được ngũ phương cao nhân thượng giới.

Hà hưởng vừa rồi Gia Cát Thần Toán cố ý đợi hai người tiến tới được một khoảng cách rồi mới làm bộ vận khí xong, tiến lên từng bước, vậy mới chiếm cứ được chút tiện nghi thời gian.

Phen tỷ thí lần này vốn là có chút kỳ quái. Bởi vì không phải là so sánh ai nhanh hơn, mà ngược lại là so sánh ai đi chậm hơn.

Một thân pháp lực của Gia Cát Thần Toán, phóng mắt trong đương kim thiên hạ, cũng coi như là vào hàng nhân vật ở trên! Nhưng bởi vì thanh danh của Gia Cát môn hắn không được khá lắm, cho nên người tu hành trong thiên hạ phần lớn không muốn qua lại giao hảo với hắn, vì thế mà thanh danh không được hiển hách. Bất quá tu vi chân thật của hắn lại kinh người. Nói không phải chứ, thịnh hội ba trăm năm một lần này cũng sẽ không cấp cho hắn một tấm ngọc bài.

Một hợp nguyên khí này từ từ vận chuyển toàn thân. Từng bước nhất tâm nhất ý làm cho thật tốt. Một bước đạp xuống đã nhấn vào bề mặt nham thạch. Chỉ do một hơi nguyên khí trợ giúp, cả người phẳng phất như bị ‘hút’ lên bức tường nham thạch. Thử nghĩ, huyết nhục con người, lại có thể để lại một dấu chân sâu như vậy trên nham thạch cứng rắn cỡ này, cho dù là thân thể cường mãnh của người tu hành, dù sao cũng không phải là bất hoại kim thân của Đại La Kim Tiên! Mặc dù pháp lực vận chuyển toàn thân, đem cặp chân trở nên cứng rắn không run rẩy, nhưng chỉ đi được vài bước, không khỏi cảm giác được hai chân bắt đầu trở nên đau nhức, tê tái.

Gia Cát Thần Toán bám chặt bên người Tiểu Lôi, dùng toàn lực áp chế mọi hơi khẩu khí dục vọng đang chạy lồng lên trong người.

Không ngờ Tiểu Lôi, Diệu Yên hai người lại không gấp mà cũng không bị xáo động, từng bước từng bước, ngược lại càng đi càng chậm. Lúc bắt đầu thì bước đi coi như là hơi nhanh một chút, đến bây giờ thì từng bước từng bước, so với đi tản bộ trong đình viện còn chậm gấp ba lần!

Chỉ đi độ chừng mười bước mà mất hết ba phút! Trong lòng Gia Cát Thần Toán nổi lên sóng gió hãi hùng, cứ nhìn chằm chằm lấy bóng lưng của Tiểu Lôi mà không khỏi khiếp sợ ngẫm.

Hắn thân là Gia Cát môn chủ, lại có thêm chút dã tâm. Trước khi tới tham gia thịnh hội đã sớm biết về điển tích của Thượng Thiên Thê này, trong lòng đã có chuẩn bị kỹ càng. Hắn dù sao cũng là hậu nhân trực hệ của Khổng Minh gia, tự nhiên là tâm khí cực cao. Khi ở nhà đã sớm ngẫm ngẫm khổ công một phen, đã từng ước lượng qua. Dựa theo pháp lực của bản thân, hắn tối đa có thể kiên trì được thời gian nửa nén hương, cũng ước chừng tương đương tám phút đồng hồ.

Sau đó thì hắn tìm được một biện pháp để có cơ hội gỡ trò.

Khi đến Thượng Thiên Thê thì sẽ điểm cước, dùng đầu ngón chân mà đi lên. Hắn sớm đã ngẫm bỏ cơ quan vào trong giày. Mũi giày được dùng tinh thiết thượng đẳng tạo thành. Từng bước từng bước đi lên, dựa theo lực lượng của mũi giày, coi như chỉ mất nửa phần công sức mà thôi.

Nhưng ngay cả có cơ hội gỡ trò, cũng chỉ có thể khiến hắn kiên trì thêm một hồi thôi, tối đa là chịu được chừng mười hai phút, cũng chính là cực hạn rồi.

Nhưng hiện giờ, ba phút rồi mà mới đi được mười hai bước! Vậy đi hơn hai trăm bước thì cần phải bao nhiêu thời gian? Nghĩ tới chỗ này, trán của Gia Cát Thần Toán không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hắn nhìn chằm chằm lấy bóng lưng của Tiểu Lôi, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ cái tên tiểu tử này pháp lực thâm hậu như vậy? Hay là hắn cũng có chủ trương như ta? Coi theo ta, độ sức với ta? Chỉ hy vọng là hắn đang dùng kế nghi binh, sợ hắn kiên trì thêm một hồi, rồi nhin không được phải gia tăng tốc độ phóng nhanh lên đó thôi...

Nghĩ tới đây, hắn tựa hồ nghi hoặc, nhìn Tiểu Lôi cùng Diệu Yên đang nắm chặt tay nhau. Lúc này mới chợt 'đột nhiên tỉnh ngộ': Không xong không xong, ta lần này thật ngu ngốc quá! Chẳng lẽ vị tiên tử kia đang ngấm ngấm truyền lực cho hắn?

Ngay lúc đó, lại nghe thấy thanh âm của bọn họ bên trên vang xuống...

"Phu quân, chàng xem, cơ quan thú của Khương Đại Hồ Tử thật là thú vị. Bọn ta nếu có thể lấy hai cái để ở nhà, Bảo Nhi cùng Bối Nhi tất nhiên là sẽ thích vô cùng."

"Hề hề, cơ quan thú đó là bảo bối của người ta, muốn cũng muốn không được."

"Thật ra thì đơn giản thôi. Quay về thiếp sẽ mở miệng tìm hắn mà xin, đem đồ hoán đổi với hắn là được. Trong thiên hạ, chỉ cần hắn nói ra vật gì, chẳng lẽ thiếp lấy không được!"

"Chiếm đoạt của người khác không được khá lắm. Không bằng đem mấy thứ kỳ hoa dị thảo trong nhà chúng ta ra, vậy chắc cũng đủ để hắn loá mắt. Mấy cái món trung phẩm thượng phẩm gì đó, cũng đủ để đổi hai cái vật hạ phẩm kia mang về cho mấy đứa nhỏ chơi đùa một phen."

Nghe tới đó, Gia Cát Thần Toán thiếu chút nữa là té lộn đầu xuống dưới.

Bọn họ! Bọn họ! Bọn họ không ngờ còn có thể mở miệng nói chuyện sao?!

Nên biết, Thượng Thiên Thê này, chỉ toàn nhờ vào một hơi chân nguyên của bốn mạng không bị tiết ra ngoài! Một khi mở miệng là khí tức sẽ không thuần. Chân khí bị tán sẽ không kiên trì được nữa. Nhưng hai người này thuận miệng tán dóc, ngữ khí bình hòa, không thấy miễn cưỡng nửa phần, dường như đang nói chuyện phiếm bình thường vậy. Tu vi cỡ này, chỉ có thể dùng từ 'kinh hãi' mà hình dung thôi.

Phía trước Cổ Chung hoà thượng đột nhiên cao giọng cười to, quay đầu liếc nhìn Tiểu Lôi cùng Diệu Yên một cái, trong mắt hiện lên một tia kinh dị, miệng lập tức chậm rãi nói: "Hai vị động lòng tới cơ quan thú của người ta, sợ rằng có chút khó khăn. Thiên Cơ môn Khương môn chủ mặc dù là người hào sảng, bất quá Thiên Cơ môn rất coi trọng cơ quan thú, không dễ dàng tặng cho người. Ngay cả các vị đem bảo bối gì đó ra đổi, cũng vị tất đã được."

Tiểu Lôi liếc nhìn Cổ Chung hoà thượng, trong mắt vẫn thoáng loé lên nét tiêu ý khó nhận thấy, cổ ý lớn tiếng: "Ủa? Tại sao vậy? Thiên hạ bảo bối nhiều thế mà không đổi được cơ quan thú sao? Nếu ta đổi bằng vật có giá trị cực cao, chẳng lẽ bọn họ cũng không động lòng sao?"

Tiểu Lô nói tới đây, bước chân không ngờ lại chậm đi ba phần, cơ hồ đứng tại chỗ cùng Cổ Chung nói chuyện.

Trong mắt Cổ Chung loé lên thần sắc phức tạp, tựa hồ trầm ngâm một chút rồi mới mở miệng nói: “Cơ quan kia của Thiên Cơ môn tạo hoá vô song, họ lại sở trường về chế tạo các loại khí cụ, tự nhiên cũng khéo chế tạo một ít pháp bảo khác. Thiên hạ tu hành giả xem trọng nhất là pháp bảo, tự nhiên có không ít người đến cửa cầu vật. Luôn có một số người muốn dùng một ít kỳ trân dị bảo tới, nguyên ý đem đổi lấy một pháp bảo của Thiên Cơ môn chế tạo. Cho nên Thiên Cơ môn bọn họ còn thiếu đồ tốt sao? Trân bảo tầm thường, bọn họ không để trong mắt.”

Tiểu Lô cao giọng cười to: “Đại hoà thượng người có điều không biết rồi, trong nhà ta có trồng một ít kỳ hoa dị thảo, nếu nói đến giá trị, sợ rằng đương thời đều không tìm ra cái thứ hai. Ăn chừng bọn họ không khỏi không động lòng.”

Cổ Chung hoà thượng trầm ngâm một chốc, mới lộ ra một tia cười khổ: “Ta nghe nói Côn Luân phái có một tiên thảo viên. Tiên thảo trong đó đương thời vô song, e rằng vị tất đã kém hơn thứ trong nhà thí chủ.”

Sắc mặt Tiểu Lô cổ quái, liếc mắt nhìn Diệu Yên bên cạnh rồi cười nói: “Cái này, thật ra cũng chưa biết được.”

Phía trên đột nhiên truyền đến tiếng cười to của Khương Đại Hồ Tử. Thanh âm của hắn từ xa truyền đến: “Lôi đạo hữu, Cổ Chung đại sư, Khương Đại Hồ Tử ta phục các ngươi rồi! Quả nhiên bản lãnh ghê gớm!”

Gia Cát Thần Toán vốn trong lòng lo lắng vạn phần, hắn vẫn không khống chế được tốc độ của mình. Vốn trước đây rút lại phía dưới hai người, nhưng đã dần dần đi song song với hai người bọn họ, thậm chí còn vượt qua nửa thân người. Vừa nghe Khương Đại Hồ Tử nói chuyện, đột nhiên trong lòng rung mình: Hai người này đang ngầm thi đấu với nhau!

Nếu không, ngay cả nói chuyện, cần gì phải vận dụng chân khí như vậy, đem thanh âm truyền xa đến thế? Ngay cả Khương Đại Hồ Tử đứng ở phía trên xa như thế cũng nghe thấy được! Xem ra là dường như cố ý thi triển pháp lực ngầm ngầm tranh đấu!

Cổ Chung cười nói: “Khương môn chủ, người để cho bản tăng chút thể diện chứ! Lôi thí chủ pháp lực cường đại, hơn xa bản tăng. Ta vừa nói xong, khí tức liền bất ổn, vừa rồi suýt nữa đã sẩy chân rồi.”

Tiểu Lô lại cười nói: “Hay cho hoà thượng, chớ có giả đồ lấu lỉnh. Ta chính đã biết bản tính của người! Ngày đó lần đầu ta gặp người, người đã giả dạng thầy tướng số lừa ta một lần. Lần này ta không mắc lừa nữa đâu.”

Cổ Chung lắc đầu, thanh âm nói chuyện vẫn ổn định như thường nói: “Đó là bàng môn tà đạo, nếu ngày đó ta không thi triển chút thủ đoạn, sao lại có thể lưu người lại được? Nhưng cho dù như thế, cũng vẫn là Lôi thí chủ cờ nghệ cao hơn một chiêu a.”

Tiểu Lô nhìn chằm chằm Cổ Chung hoà thượng, ánh mắt lộ ra một tia phong mang, đột nhiên cười nói: “Đại hoà thượng, ta bước lên thang trời này, mới phát hiện trông xuống như vậy, thật có chút kỳ lạ, lại có vài phần kỳ mỹ. Lại nghĩ đến phong thái cổ nhân, kẻ khác thì khuất phục, không bằng người và ta tại đây luận đạo một phen, chẳng phải mỹ diệu vậy thay?”

Vẻ tươi cười trên mặt Cổ Chung hoà thượng có chút miễn cưỡng, chậm rãi nói: “Bản tăng Phật pháp thô lậu. Luận đạo thì không dám, chỉ biết niệm kinh thôi.”

Tiểu Lô cười cười, khoé miệng đột nhiên lộ ra một tia giảo hoạt, liếc nhìn Gia Cát Thần Toán một cái rồi nói: “Gia Cát môn chủ là hậu nhân của Khổng Minh tiên sinh. Tài học của Gia Cát gia uyên bác, học thức phong lưu, tự nhiên là kiến thức bất phạm. Nhưng không biết sao giờ phút này một lời cũng không nói? Xem ra ngôn ngữ bọn ta thô lậu, không hợp nhĩ tiên sinh thì phải.”

Gia Cát Thần Toán thấy Tiểu Lô nói động đến mình, với tu vi của hắn, nào dám can đảm mở miệng. Sợ rằng mở miệng ra liền có chuyện. Trên mặt miễn cưỡng xuất hiện vẻ tươi cười, trong lỗ mũi lại hừ hừ hai tiếng.

Trong đầu Tiểu Lô vẫn còn nghĩ tới hần ta vừa rồi ở phía dưới nói năng lỗ mãng, không dễ dàng buông tha cho hần, liền cố ý cười nói: “Gia Cát tiên sinh, ngài đương nhiên là Gia Cát hậu nhân, tự nhiên tinh thông kỳ môn độn giáp. Ta đối với món này cũng có vài phần hứng thú. Chỉ là trong lòng có vài điều không hiểu, đang muốn lãnh giáo ngài một chút.”

Gia Cát Thần Toán bắt đắc dĩ, tức thì cường hành ngăn chặn một ngụm chân khí, đầu đầy mồ hôi, mở miệng: “Ta”

Mở miệng ra liền có chuyện, hần chỉ cảm giác được chân khí trong cơ thể đột nhiên tán đi, thân thể lập tức nặng tựa ngàn cân, lão đảo một cái, suýt nữa rơi xuống, may là thiết hài dưới chân kịp thời hướng vào vách núi ra sức cắm xuống, đá vụn bay ra, hai tay lay động vài cái.

Chính đang lúc cảm thấy tuyệt vọng, đột nhiên một cách tay vươn tới, hơi hột phất một cái trên tay áo hần, Gia Cát Thần Toán liền cảm thấy một cỗ lực đạo nhu hoà làm mình ổn định, lúc này thân thể mới đứng vững được, cước bộ một lần nữa dính vào sơn bích. Mắt thấy người đưa tay ra giúp mình chính là Cổ Chung hoà thượng, không khỏi cảm kích đưa mắt nhìn ông ta.

Chỉ là lại tức thì nghe thấy Cổ Chung hoà thượng chậm rãi nói: “Gia Cát môn chủ, người pháp lực không thuần. Miễn cưỡng mở miệng đối với tu vi của người mà nói e rằng có điều thương tổn. Hay là trước hết lên trên điều dưỡng cho tốt. Vạn vật tạo hoá, có sở trường, có sở đoản. Ngay cả môn chủ lên đó trước, cũng không thể nói Gia Cát môn kém hơn người ngoài. Môn chủ không cần phải chấp nhất trong lòng.”

Vị Cổ Chung hoà thượng này vốn có một phen hảo ý, chỉ là lời nói lọt vào lỗ tai Gia Cát Thần Toán người có lòng dạ hẹp hòi, sắc mặt hần lập tức thay đổi. Ánh mắt cảm kích tức thì biến đổi, phức tạp liếc nhìn Cổ Chung hoà thượng, trên mặt lộ lên một tia thanh khí.

261. Chương 261: Hòa Thượng Ngày Nay Cũng Gạt Người

Nói xong, nâng cái chuông lớn lên, bước nhanh như bay, một mạch phiêu nhiên đi lên. Chư Cát Thần Toán nhìn thấy có người dẫn đầu liền đẩy nhanh tốc độ, làm gì có chuyện không nhân cơ hội đi theo chứ? Huống chi người đi trước là Cổ Chung hoà thượng trong ngũ phương cao nhân.

Nghĩ đến tương lai, bản thân có thể theo sát Cổ Chung hoà thượng cùng nhau lên Thượng Thiên Thê, cũng coi như là có chút vốn liếng để kiêu ngạo một phen.

Tiểu Lô nhìn bóng lưng Cổ Chung hoà thượng, may thoáng qua một tia dị sắc, ánh mắt trở nên phức tạp.

Diệu Yên ở bên cạnh cũng nhíu mày nói: “Hòa thượng này thật cổ hủ... Hừ, tên Chư Cát Thần Toán cũng không phải là thứ tốt gì. Tại sao trợ giúp hần, lại còn vì hỗ trợ hần khiến chúng ta cũng phải đẩy nhanh tốc độ....”

Tiểu Lô lắc đầu nói: ‘Diệu Yên giỏi... Nàng không nói sai... Hòa thượng này cũng không đơn giản... Nàng xem khi lão đề nghị đẩy nhanh tốc độ là để giữ thể diện cho tên Chư Cát Thần Toán phải không? Hắc hắc, người bên ngoài sợ rằng mười người có tới chín nghĩ như thế! Sẽ nghĩ lão cao tăng trong lòng từ bi, thông cảm cho Chư Cát môn chủ... Giáo hoạt a! Thật sự vô cùng giáo hoạt.’

Mắt thấy Diệu Yên lộ vẻ khó hiểu, Tiểu Lô đột nhiên đưa tay ôm eo Diệu Yên, sau đó phóng người nhảy lên, một tay khác bám vào nham thạch. Hai người tựa hồ như bích hồ (thần lân) dính sát vào vách tường. Tiểu Lô ôm thân thể mềm mại của Diệu Yên vào lòng, cười nói: “Nàng không rõ sao?”

Trầm ngâm một chút, hần nhìn ánh mắt của Diệu Yên rồi nói: ‘Diệu Yên, vừa rồi nàng mặc dù không nói chuyện nhiều với lão hòa thượng kia, nhưng cũng không ít... Với tu vi của nàng, nhưng lời vừa rồi, đã tiết ra không ít chân khí, vậy nếu tiếp tục như vậy, nàng có thể duy trì bao lâu?’

Diệu Yên suy nghĩ một chút, cẩn thận suy tính: ‘Đại khái, có thể duy trì được một khắc.’

Khoé miệng Tiểu Lô lộ ra một nụ cười cổ quái, đột nhiên ghé miệng vào cái tai mềm mại của Diệu Yên, khẽ cắn một cái. Diệu Yên kinh hô một tiếng, sắc mặt đỏ ửng lên, Trên mặt Tiểu Lô mang theo một nụ

cười tà mị: “Diệu Yên ngoan, nằng gạt ta sao. Nàng không phải sợ nói thật thì phu quân ta sẽ tự ti sao? Hắc hắc, ta xem ra, nàng còn có thể tiếp tục hơn nữa canh giờ... Nếu nàng không nói lời nào, vậy một canh giờ hẳn là sẽ không có vấn đề. Chỉ sợ sẽ phá luôn cả kỷ lục của vị cao nhân năm đó.”

Trên mặt Diệu Yên lộ ra vẻ ngượng ngùng, nhẹ nhàng cắn môi thấp giọng nói: “Phu quân, Diệu Yên cũng không phải cố ý giấu giếm....”

Tiểu Lôi nhìn nàng đứng cách đó trong gang tấc cắn môi, nhin không được lại đưa miệng xuống cắn thêm một cái, lúc hần quay đầu, Diệu Yên đã hít thở dồn dập, hai tay sớm đã ôm cổ Tiểu Lôi, cặp mắt mông lung, mang theo vẻ vũ mị. Tiểu Lôi trong lòng rung động, cười nói: “Lão bà ngốc, trong tâm nàng hiểu được cảm giác của ta, ta yêu thương nàng còn không kịp, sao lại trách nàng? Huống hồ, ba năm nay nàng pháp lực tiến nhanh, ta chỉ có thể vì nàng mà cao hứng, sao lại có thể tức giận chứ?”

Diệu Yên sắc mặt đỏ lên, nhin không được, dụi mắt vào cổ Tiểu Lôi, thấp giọng nỉ non: “Thiếp... thiếp từng nghe Nguyệt Hoa cùng Như Hoa nói... Bọn họ nói, nam nhân các người không thích nữ nhân quá mạnh mẽ, nữ nhân ôn nhu, nhu nhược mới càng thích.”

Tiểu Lôi nghe vậy sững sốt một chút, trong lòng không khỏi có chút xúc động, tay đang ôm Diệu Yên liền ôm chặt thêm rồi thấp giọng nói: “Lão bà ngốc, đây là nàng không tin tưởng phu quân của nàng rồi! Thượng Thiên Thê... Ta nói thật với nàng, nếu quả thật như ba năm trước, ta tự nhiên là không theo kịp nàng. Nhưng ta hôm nay... lão bà ngốc, ta cho dù có gian nan trên đó năm ba canh giờ cũng không vấn đề gì.”

Diệu Yên cả kinh, ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Lôi: “Phu quân, chẳng lẽ Viên Chân Diệu Quyết của chàng đã đại thành rồi?”

Tiểu Lôi cười nói: “Đại thành thì có thể chưa... Bất quá nàng quên rồi sao? Nhờ phúc của viên xích châu kia, ta có bất hoại kim thân! Người khác cần dùng thân huyết nhục để bám lấy nham thạch tiến lên, nhưng ta không cần. Kim thân của ta cường hãn dị thường, nên chiếm tiện nghi rất lớn.”

Dừng một chút, hần hít một hơi rồi cười nói: “Nếu nàng có thể duy trì hơn nửa canh giờ, vị Cổ Chung hòa thượng kia, ta dù không biết rõ pháp lực của ông ta nông sâu ra sao. Ta nghĩ nhiều nhất lão cùng nàng không chênh lệch lắm. Quá nửa là muốn so hơn kém với nàng một phen. Ông ta vừa rồi sau khi cùng ta nói chuyện một hồi, lại còn âm thầm đấu pháp. Nếu không thì hai người nói chuyện phiếm, sao lại cố ý truyền thanh âm ra xa như vậy? Hắc hắc... Hòa thượng này thật giáo hoạt, tất nhiên đã sớm tính kỹ, tự biết sợ rằng thời gian chịu đựng không lâu được như ta và nàng, mới lấy cớ, để cho người ta nghĩ rằng lão vì nể mặt Chư Cát môn chủ, kỳ thật là để cắt ngắn cuộc tỷ thí này với chúng ta. Như vậy, một mặt là sau này mọi người nhắc tới, sẽ không nói Cổ Chung hòa thượng tài nghệ không bằng người, ngược lại còn có thể ca tụng khí độ cao nhân của lão! Hắc hắc, dù sao hôm nay tỷ thí cũng không ra kết quả. Hơn nữa vừa rồi ta cùng lão đấu pháp, Khương đại hồ tử ở bên trên đã nghe được, tương lai truyền ra, còn ai mà không biết?”

Dừng một chút, Tiểu Lôi lại nói: “Giờ chúng ta đi nhanh lên thôi, ông ta mời ta tới. Nhưng sao cứ luôn nói ‘Chư Cát môn chủ mời’..... Hừ, với ánh mắt của lão, chẳng lẽ nhìn không ra bản lãnh của Chư Cát môn chủ thua chúng ta quá sa sao? Lão rõ ràng cố ý mời Chư Cát Thần Toán, hẳn lại tự mình tính toán kỹ là trên đường sẽ dùng hần làm cớ.”

Diệu Yên nhú mày, cẩn thận suy nghĩ lời Tiểu Lôi nói, mặc dù hiểu được trong đó có đạo lý, nhưng cũng không giám khẳng định chỉ chậm rãi nói: “Nhưng danh tiếng của Cổ Chung hòa thượng trước giờ cũng không tệ, chẳng lẽ cũng giáo hoạt như thế sao?”

Tiểu Lôi lắc đầu, cười nói: “Danh tiếng không tệ sao? Cái gì là danh tiếng... Hắc hắc, người tu hành, nếu kỳ vọng tới tham gia thịnh hội, tự nhiên là có chút dã tâm, muốn giành lấy danh tiếng thôi. Côn Luân chưởng môn Ngọc Cơ Tử cũng vậy, Ngọc Hư tử cũng vậy, nàng năm đó, lúc đó chẳng phải vì trợ giúp Tiên Âm để gia tăng uy danh cho phái Tiên Sơn phái mới đến đó sao? Có thể thấy một chữ ‘danh’ này, ngay cả cao nhân tu hành cũng vô pháp nhìn thấu được. Hòa thượng này thủ đoạn vô cùng giáo hoạt, theo ta thấy, so với Côn Luân chưởng môn Ngọc Cơ Tử còn ngụy trá hơn. Ít nhất là Ngọc Cơ Tử không thêm dùng mấy cái thủ đoạn này.”

Dừng một chút, Tiểu Lôi lại cười nói: “Ta nghe nói thịnh hội lần trước, hòa thượng này không có cùng nàng giao thủ, là tự mình bỏ cuộc, phải không? Nàng nghĩ xem là vì sao?”

Diệu Yên suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Điều này thiếp cũng không rõ. Năm đó lão chỉ nói lão là hòa thượng, không dám cùng nữ tử động thủ, lập tức bỏ chạy mất.”

Tiểu Lôi giải thích: “Đúng vậy... Cái danh hiệu thiên hạ đệ nhất năm đó... hắc hắc, nói thật chứ, chính là Khinh Linh Tử đạo huynh cố ý nhường cho nàng. Hắn đã sớm nhìn ra nàng không phải là Tiên Âm, cố ý thành toàn cho nàng mà thôi. Nàng nghĩ xem, năm đó đến cả nàng cũng nhìn ra Khinh Linh Tử cố ý nhường cho nàng, ngay cả nàng cũng nhìn ra thực lực Khinh Linh Tử sợ rằng đã ở trên nàng... Vậy, hòa thượng giáo hoạt kia chẳng lẽ nhìn không ra sao? Hắn cảm giác biết con đường tranh đoạt đệ nhất là vô vọng, lúc này mới cố ý lui xuống. Bởi vì hắn biết, bản thân không nắm chắc thắng nàng, càng không nắm chắc có thể thắng Khinh Linh Tử sư huynh! Hơn là bị thua, không bằng giả lộng huyền hư, lùi xuống, sau này người ta nói, cũng chỉ nói lão hạ đài, cũng sẽ không nói lão thua! Lão không chiến mà lui, chẳng những không thua, ngược lại còn nhận được danh tiếng ‘cao thâm khó lường’! Còn không vui vẻ mà làm sao?” Tiểu Lôi thở dài, liên hồi lắc đầu: “Tuyệt a! Tuyệt a! Nếu ta là hắn lúc đó, quá nửa là cũng sẽ dùng kế sách này...”

Diệu Yên trong mắt mới lộ ra vài phần tức giận: “Giỏi cho cái tên tặc ngốc! Không ngờ lại dám chơi trội chúng ta.”

Tiểu Lôi cười nói: “cũng không tính là cái gì, lão bắt quá là thích chút danh tiếng mà thôi, chỉ là chuyện nhỏ, cũng không tính là người xấu gì.”

Diệu Yên vẫn không đồng ý, phẫn hận nói: “Nhưng lão không ngờ dám lợi dụng thiếp với chàng, đánh bóng danh tiếng của lão! Thật sự là khiến người tức giận.”

Tiểu Lôi cười nói: “Cái này thật sự không sao. Dù sao để ta cùng nàng ở chỗ này, nghĩ cách không cho lão đoạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất kia là được. Bất quá chúng ta không thể quá mức, dù sao lão còn dạy thẳng con của ta một thời gian. Cũng phải lưu lại cho lão một phần thể diện.”

Diệu Yên trầm mặc chốc lát rồi thở dài: “Ài, phu quân, chàng luôn suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ có thiếp là bị lão che mắt. những người như chàng, luôn có nhiều tâm tư. Nào giống yêu tinh bọn thiếp, ngược lại rất sáng khoái. Cũng chỉ có chàng, mới có thể nhìn rõ diện mục của lão ta.”

Tiểu Lôi cười nói: “Cái này cũng là may mắn thôi. Vừa rồi ta cùng hắn nói chuyện, vốn chỉ là thăm dò hắn thôi. Kết quả hắn quả nhiên tiếp chiêu... Nàng nghĩ xem, ta cùng nàng hai vợ chồng nói chuyện, nếu lão thật sự là thứ cao nhân đàm bạc, thì sao lại ở bên chen miệng vào làm gì? Hắc hắc... nói đến bàn luận đạo tu hành, ta thật không phải đối thủ của lão gia hỏa này, nhưng nói đến đùa bỡn hí lộng, phu quân nàng chính là người trong nghề đó.”

Hai người nói xong, nhanh chóng gia tăng cước bộ đi lên. Bất quá lần này Tiểu Lôi lại không hao phí thêm sức lực, dù sao tỷ thí đã gián đoạn, có ngu mới đi lãng phí pháp lực. Một tay ôm Diệu Yên, hai người một mạch triển khai thân pháp phiêu nhiên lướt tới.

Ngon Tử Khuyết Phong này, cách trên trăm mét cây cỏ xanh biếc, thảo mộc tươi tốt, ẩn ẩn vụ khí nhạt nhạt uốn lượn. Không gian trên núi cũng rất rộng lớn, tầng tầng lớp lớp, yên tĩnh như rừng rậm, tựa hồ như một tiên cảnh.

Khi tới đỉnh núi, cũng là một mảnh rừng, vị hòa thượng kia cùng Chư Cát Thần Toán sớm đã chờ ở trong một hang núi trước khu rừng, Khương đại hồ tử còn đang loay hoay với tám mộc bản.

Tiểu Lôi vừa mới đặt chân xuống đất, lập tức đi tới, đưa mắt nhìn Cổ Chung hòa thượng, một lời hai ý, cười nói: “Đại hòa thượng, thủ đoạn cao minh a!”

Cổ Chung hào thượng nghe vậy cười cười, nhìn Tiểu Lôi một cái nói: “Lôi thí chủ rất lợi hại a. Bản tăng bội phục.”

Khương đại hồ tử ở một bên cười to hà hà: “Mấy vị đều là cao nhân đỉnh điểm đương thời, cần gì phải khiêm nhường? Khương đại hồ tử ta lần này được đại khai nhãn giới, có thể nhìn thấy cao nhân thi pháp, xem như không uổng công chuyến này rồi.”

Ngay lúc này, đột nhiên dưới ngọn núi xa xa, ước chừng cách vài trăm mét, trong rừng đột nhiên lộ lên một đạo kim quang vô cùng rực rỡ! Lập tức nghe thấy âm một tiếng, cây cối trong rừng bay tán loạn, đạo

kim quang lại quét ngang qua, mười mấy cổ đại thụ đều bị chặt đứt.

Tiêu Lôi cùng lão hòa thượng trong cốc đồng thời “ồ” lên một tiếng. Diệu Yên thoáng nhìn rồi chậm rãi nói: “Phu quân, đó là kiếm khí.. Hình như ở đó có người đang giao đấu.”

262. Chương 262: Kiếm Khí Tung Hoàn

“Kiếm thuật cao.” Ngay cả Tiêu Lôi lúc này, kiếm thuật đã có chút thành tựu, cũng không thể không tán thưởng một câu.

Nhìn thấy khu rừng bị kiếm khí tạo thành một vùng đất trống, mơ hồ có hai bóng người đang giằng co! Phương viên mây chực thụt bên ngoài bị bao phủ bởi một vòng kim quang khí khiến cây cối chung quanh cơ hồ run rẩy oằn oại không ngừng. Chim chóc xung quanh sợ hãi bay mất hết, chỉ còn lại hai người ở giữa, thủy chung đối diện nhau bất động.

Khoảng cách quá xa, lại thêm chung quanh hai người đã hình thành một trường đấu khí, cao nhân tỷ đấu, pháp lực thi triển, hình thành một dải đất riêng biệt. Giờ phút này, ngay cả té một chậu nước vào đó, sợ rằng ngay cả một giọt nước cũng sẽ không lọt vào được.

Cho nên mọi người đứng trên đỉnh núi, thậm chí kể cả Tiêu Lôi, căn bản đều nhìn không được rõ ràng bộ dáng của hai người đang tỷ đấu. Gần như chỉ mơ hồ thấy được trong đó có một người tóc dài tung bay, mà chiều dài của mái tóc cơ hồ hiếm thấy. Mái tóc dài bị kinh phong thổi trúng, không ngờ dường như còn dài hơn chiều cao cơ thể người đó.

Chỉ là người tóc dài này, trong tay tựa hồ không có kiếm, ngược lại người đang tỷ đấu với người tóc dài, trong tay lại cầm một thanh trường kiếm. Mọi người đang ở trên núi nên vốn nhìn không rõ lắm, bất quá quang mang của thanh trường kiếm này phát ra chói mắt, kim quang sáng lạn, nên lúc này mới thấy được hết sức rõ ràng.

Nghe được lời khen của Tiêu Lôi, Cổ Chung hòa thượng trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói: “Tiên tử, người nhìn ra lai lịch của thanh kiếm vừa rồi chứ?”

Bởi vì Diệu Yên đã có nói chuyện với Tiêu Lôi nên thiện cảm đối với Cổ Chung hòa thượng đã giảm đi nhiều, lúc lên núi không muốn để ý tới thứ người như vậy. Chỉ là thanh kiếm dưới kia có chút khiến người kinh ngạc, giờ phút này cũng không khỏi phải suy nghĩ một chút, rồi mới nghiêm mặt nói: “Một kiếm kia đáng phong tạo cực. Từ kiếm thể nhìn ra, ngay cả Lôi Tụ Trảm của Côn Luân cũng không thể hơn được. Chẳng lẽ là một trong mấy vị kiếm tiên đất Thục? Một kiếm vừa rồi tựa hồ có bảy phần như là ‘Hoa đào kiếm khai, Tụ cổ nhân lai’ của vị Lăng Tiêu Tử năm xưa! Một kiếm vừa rồi, ba trăm năm trước ta đã thấy qua. Nhưng nghe nói sau thịnh hội năm đó không lâu, Lăng Tiêu Tử đã tọa hoá thành tiên rồi, cho nên người vừa thi triển một nhất kiếm kia bên dưới, tuyệt đối không phải là Lăng Tiêu Tử...”

Cổ Chung hòa thượng trong cốc gật đầu, nhíu mày nói: “Bản tăng thật ra có nghe nói vị Lăng Tiêu Tử kia có một tiểu đồ nhi, chính là tiểu đồng châm lửa hỏa thiêu khi Lăng Tiêu Tử tọa hóa năm đó. Trước khi Lăng Tiêu Tử thành tiên, có truyền lại y bát cho hắn. Chỉ là tiểu đồng thiêu hỏa đó nếu một mạch bắt đầu tu luyện, trong thời gian ba trăm năm pháp lực tuyệt đối không thể tu luyện đến mạnh như vậy! Một kiếm vừa rồi, sợ rằng vị tất đã kém hơn Lăng Tiêu Tử năm đó.”

Tiêu Lôi đưa mắt nhìn Diệu Yên: “Cái gì Đào Hoa là cái gì chứ, Lăng Tiêu Tử là người gì vậy?”

Diệu Yên thở dài, nói: “Phu quân, tiên thuật phương đông bác đại tinh thâm. Thiên hạ rộng lớn, tất có kỳ nhân dị sĩ. Lăng Tiêu Tử là kiếm tiên Thục Sơn, không giống như thiếp. Lăng Tiêu Tử cả đời không cầu đại đạo, chỉ cầu kiếm đạo! Mặc dù pháp thuật thiếp sở tu là chính đạo, nhưng Lăng Tiêu Tử vẫn một lòng cầu kiếm, không cầu đạo. Hắn có một thân kiếm thuật cực mạnh một cách kỳ lạ! Tiên Lâm thịnh hội ba trăm năm trước, đã từng mời hắn tham gia luận đạo, kết quả....”

Tiêu Lôi nói: “Kết quả ra sao? Hắn nhất định đã thua, nếu không, thiên hạ ngũ phương cao nhân, sao lại không có tên hắn?”

Diệu Yên cười cười, ánh mắt có chút phức tạp rồi thấp giọng nói: “Nếu nói hấn thua, sợ rằng năm người chúng ta năm đó không khỏi cảm thấy không được công bằng. Năm đó Lăng Tiêu Tử một mình một kiếm lên núi, một bộ kiếm thuật sắc bén vô song, mọi cao nhân tham gia không ai có thể so sánh bằng. Nếu chỉ đơn giản là ‘luận kiếm’, hấn tất nhiên là tuyệt đỉnh đương thời! Ngày đó luận kiếm, chúng cao nhân có kiến giải khác nhau, tự nhiên là sẽ rút kiếm tỷ thí. Hai mươi người tham dự đại hội, Lăng Tiêu Tử liên tục đấu mười chín người không bại một trận.”

“Chưa hề bại một trận? Chẳng lẽ... ngũ phương cao nhân các người cũng không phải đối thủ của hấn?”

Cổ Chung hòa thượng ở bên cạnh ho khan một tiếng rồi chậm rãi nói: “Không sai, nếu chỉ đơn thuần nói về kiếm đạo, Lăng Tiêu Tử đã trên bần tăng rất xa. Bất quá pháp thuật môn đạo trên thiên hạ có nhiều, kiếm đạo cũng bất quá chỉ là một loại trong đó. Kiếm đạo kia của Lăng Tiêu Tử cường mạnh, đáng tiếc đạo cơ bất ổn, cả đời chỉ nghiêng vào lưỡi kiếm nên thành tựu chỉ có hạn, không cách nào tham thấu được thông thiên đại đạo. Cái gọi là cứng thì dễ gãy, kiếm thuật của hấn bá đạo vô song, không ai có thể áp đảo được khí thế sắc bén kia, nhưng quá ư bá đạo, vị tất đã là chánh đạo... ài...”

Diệu Yên liếc mắt nhìn Tiểu Lô, thấp giọng nói: “Ngày đó luận kiếm, Lăng Tiêu Tử đánh với mười chín người, thắng hết mười bảy trận. Đông Phương Vô Thắng chỉ đỡ được mười bốn kiếm, rồi quăng kiếm nhận thua... Chẳng đã thấy qua Tử hồ lô hấp nhân kiếm khí của Đông Phương Vô Thắng rồi... Đó chính là do hấn sau khi thảm bại trong tay Lăng Tiêu Tử, tự biết cuộc đời này kiếm đạo vĩnh viễn không cách nào thắng được Lăng Tiêu Tử, chỉ có thể tìm con đường khác, từ pháp môn khác nghĩ ra một biện pháp khắc chế kiếm khí.”

Trong lòng Tiểu Lô cũng rung mình, Đông Phương Vô Thắng mặc dù làm người thì rách việc, chính mình cũng chẳng đánh giá cao hấn, bất quá nói về pháp lực của hấn, quả thật cũng không hổ là một cường giả đương thời. Có thể liệt vào trong ngũ phương cao nhân, tự nhiên là được công nhận rồi! Không ngờ có thể khiến Đông Phương Vô Thắng sinh ra ý niệm không cách nào địch nổi, thậm chí vì hấn mà buông bỏ kiếm đạo, chuyển sang tu luyện pháp thuật khắc chế kiếm đạo.... Lăng Tiêu Tử kia quả nhiên bất phàm.

Nhưng Diệu Yên nói tiếp một câu, lại khiến Tiểu Lô càng thêm giật mình....

“Côn Luân trường môn Ngọc Cơ Tử cùng hấn luận kiếm một trận, hai người đấu nhau ba mươi sáu kiếm, Ngọc Cơ Tử đương trường gãy kiếm không địch nổi.” Diệu Yên thở dài: “Nhớ lại năm đó vị đạo hữu kia đánh gãy kiếm của Ngọc Cơ Tử, hoành kiếm đứng đó, bùng chỉ bật gió, âm hưởng vang vọng đỉnh núi, phong thái đó thật khiến kẻ khác kính phục.”

“Kiếm thuật của Ngọc Cơ Tử cũng thua trong tay hấn sao?”

Tiểu Lô lúc này mới động dung.

Bản lãnh Ngọc Cơ Tử hấn rõ nhất. Côn Luân trường môn pháp lực cường mạnh, kiếm thuật cao cường, tự nhiên là không cần phải nói. Huống hồ Phong Tự Tam Thập Lục Trảm của Côn Luân phái, Lôi Tự Thập Bát Linh Bát Trảm, đều là tuyệt đỉnh kiếm thuật, nhất là Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm, đương thời sợ rằng chỉ có Khinh Linh Tử, loại lão quái vật tu luyện Viên Chân Diệu Quyết tới đại thành mới có thể địch nổi.

Diệu Yên cười nói: “Ngọc Cơ Tử lúc ấy mặc dù bị thua, nhưng lưu lại một câu nói. Nói rằng Côn Luân tuyệt học Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm chưa luyện thành, tương lai luyện thành, nhất định phải tìm Lăng Tiêu Tử lãnh giáo. Ngọc Cơ Tử quả nhiên sau khi đại hội chấm dứt, khổ luyện kiếm đạo, rốt cuộc luyện thành Lôi Tự Quyết. Chỉ có điều Lăng Tiêu Tử lại thành tiên quá sớm. Lôi Tự Quyết của Ngọc Cơ Tử ba năm trước tại Côn Luân phái sử dụng một lần, thua cho Khinh Linh Tử. Mấy chuyện sau này, hiện giờ mấy người năm xưa đều không biết.”

Tiểu Lô cười nói: “Sau đó thì sao? Nàng nói hấn thắng mười bảy trận, vậy hai trận cuối thì sao?”

“Một trận là đánh với thiếp, trận này kỳ thật thiếp thua, bất quá thiếp ra chút thủ xảo, Lăng Tiêu Tử lại cũng nhường ba phần, thiếp mới miễn cưỡng ngang tay.... Hiện giờ nghĩ lại, Lăng Tiêu Tử chỉ sợ là cố ý nhường thiếp, mục đích... e là vì Khinh Linh Tử đạo huynh.”

Diệu Yên thở dài: “Nhân quang của Lăng Tiêu Tử cực tốt, thiếp đoán rằng hấn sớm đã nhìn ra bản lĩnh

của Khinh Linh Tử đạo huynh trên thiếp rất xa. Mục tiêu chính thức trong lòng e rằng là muốn cùng Khinh Linh Tử đạo huynh đấu một trận. Cùng thiếp đánh một trận... thiếp vốn không phải am hiểu kiếm thuật lắm, hẳn lại cố ý nhường thiếp đánh ngang tay, muốn để bảo tồn thực lực, dùng trạng thái tốt nhất để đối chiến với Khinh Linh Tử.”

Tiểu Lô chăm chú lắng nghe, vị Lăng Tiêu Tử kia quả nhiên bất phàm. Cứ nghĩ tới cái bản lãnh năm đó của hắn, liên tiếp đánh bại mười bảy vị cao thủ đỉnh điểm thiên hạ dưới kiếm... thật khí khái cỡ nào!

Sắc mặt Diệu Yên căng thẳng, thấp giọng nói: “Phu quân, sau này mỗi lần thiếp nhớ lại trận đánh năm đó, luôn hiểu được... Tựa hồ thịnh hội năm đó, Khinh Linh Tử đạo huynh giấu giếm thực lực mọi mặt, không muốn lộ ra. Nhưng lại chỉ có một trận tỷ đấu với Lăng Tiêu Tử là một trận đấu thật sự.”

Ánh mắt Tiểu Lô lộ ra vẻ khác thường.

Khinh Linh Tử... Lão chỉ với một bộ Nghịch Thiên Kiếm không trọn vẹn đã có thể dẫn thiên hạ vô địch thủ a!

“Hai người... tỷ thí thế nào?”

Diệu Yên đột nhiên cười, lắc đầu nói: “Phu quân, chuyện này chàng chỉ sợ sẽ thất vọng... Vốn thiếp tưởng rằng hai người sẽ đánh tới long trời lở đất, nhưng hai người từ đầu tới đuôi chỉ xuất ra một kiếm.”

Một kiếm?

Gia Cát Thần Toán cùng Khương Đại Hồ Tử ở cạnh nghe Diệu Yên cùng Cổ Chung hòa thượng nói đến chuyện cũ năm đó, không khỏi chăm chú xuất thần, lại nghe hai tuyệt đỉnh cao thủ đấu kiếm, chỉ xuất ra có một kiếm, không khỏi có chút thất vọng.

Chỉ có Tiểu Lô, trong mắt chợt bắn ra vài tia kim quang, thấp giọng nói: “Một kiếm... một kiếm...” Trong ngữ khí có phần suy tư, đột nhiên thấp giọng nói: “Quả nhiên như vậy.”

Nghịch Thiên Kiếm là cái gì? Là lấy Nghịch Thiên Quyết làm trụ cột! Nghịch Thiên Quyết mới có thể làm cho người ta trong nháy mắt bạo phát ra tiềm lực lớn nhất. Nếu không có Nghịch Thiên Quyết làm trụ cột... Nghịch Thiên Kiếm có mạnh cỡ nào đi nữa, cũng bất quá chỉ có thể xuất ra một kiếm mà thôi.

Chỉ có điều uy lực của một kiếm này đã đủ để long trời lở đất.

Diệu Yên chậm rãi nói: “Quang mang của một kiếm kia khiến không ai nhìn rõ. Với mục lực của thiếp cũng không thể thấy rõ ràng. Hai người đã đấu xong! Ngày đó thấy vạt áo Khinh Linh Tử đạo huynh rách mất vài chỗ, còn một mảnh tay áo của Lăng Tiêu Tử cũng rách nát bay đi! Vị Lăng Tiêu Tử kia vút kiếm xuống đất, nhìn chằm chằm Khinh Linh Tử đạo huynh một lúc lâu, không hề nói một câu. Chỉ biết cuối cùng cũng xoay người bỏ đi, trước khi đi có nói một câu: “Có người trên đời, ta không phải tịch mịch.”

Trầm mặc....

Qua một hồi lâu, người nói đầu tiên, không ngờ là Gia Cát Thần Toán. Sắc mặt lão ngưng trọng, thở dài nói: “Phong thái của tiền bối cao nhân, ta chỉ có thể nhìn theo mà cảm thán.”

Tiểu Lô lắc đầu, trong lòng có phần phức tạp. Nhìn thấy hai người tỷ đấu trong núi vẫn vậy, một chút cũng không nhúc nhích.

Diệu Yên chậm rãi nói: “Nếu so tu vi bản lãnh, Lăng Tiêu Tử ngoại trừ am hiểu kiếm đạo ra, các bản lãnh khác đều bình thường. Nếu liều mạng sanh tử, chỉ sợ bản lãnh của hắn vị tất có thể xếp vào nhóm mười người đứng đầu trong thịnh hội năm đó. Chỉ có kiếm đạo đơn thuần là hạng nhất. Thiên hạ năm xưa có thể đối kháng lại hắn cũng chỉ có Khinh Linh Tử thôi.”

Mọi người đang suýt xoa bàn luận, thì lại nghe được tiếng vang vọng lên từ dưới chân núi, liền thấy một bóng đen phóng lên, chính là cặp nam nữ trẻ tuổi của Thiên Cơ Môn cười cơ quan thú bay lên. Cơ quan thú hạ xuống đỉnh núi, thì phát hiện thấy trên lưng thần điêu, ngoại trừ hai người Thiên Cơ Môn còn có thêm một người! Người nọ thân thể lão đạo lộn mình từ trên cơ quan thú xuống, cặp mắt thì híp, mũi to miệng rộng tươi cười, một đôi tai lớn húng gió, tóc hoa râm tán loạn, khi xuống tới đất, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Ai nha ai nha... thiếu chút nữa lấy mạng của lão đầu tử ta! Nữ nhân lợi hại! Rất lợi hại á.”

Hắn ta lúc này mới lóp ngóp đứng lên, ngẩng đầu cười nói: “Tiểu lão nhi ra mắt các vị đạo hữu! Ta trên đường gặp phải một ác nhân, suýt nữa thì không gặp được các vị đạo hữu rồi.”

Hắn bỗng liếc mắt nhìn Diệu Yên đứng sau Tiểu Lô, đột nhiên tựa hồ như mèo bị đập đuôi, bỏ trốn chạy, kêu thảm một tiếng thật to, thân thể lão đảo lui về sau, hai tay chỉ vào Diệu Yên: “Người người người người người...” Hai tay cuống quít loạn động: “Người người người người ... người dừng lại đây.”

Chân hắn lão đảo, lại không biết đã lùi tới sát vách núi, vừa lui về sau nửa bước, đã một cước đạp vào khoảng không, lúc này mới mất thăng bằng, thân thể rơi xuống, Tiểu Lô phản ứng nhanh nhất, sớm lách mình tới chụp lấy cổ tay của hắn, kéo hắn lên.

Diệu Yên nhú mày, nhìn phản ứng kỳ quái của người này, không nhịn được nói: “Người nhìn chằm chằm ta làm gì?”

“A... không dám không dám! Không dám!” Trên mặt người nọ lộ vẻ sợ hãi, thân thể run cầm cập, vẻ mặt đau khổ, lớn tiếng nói: “Tiên tử tha mạng... tha mạng a! Tiểu lão nhi thật sự không biết người nàng nói ở chỗ nào.”

Diệu Yên cả giận nói: “Nói tầm bậy tầm bạ cái gì vậy.”

Người nọ sợ nhũn cả chân: “Vâng vâng vâng, tiểu lão nhi... a không không không, tiểu nhân, tiểu nhân hồ đồ, là tiểu nhân nói tầm bậy tầm bạ.”

Tiểu Lô cười cười kéo hắn đứng thẳng dậy, rồi nói: “Vị lão tiên sinh này là người phương nào? Vì sao lại bị thê tử của ta dọa đến như thế này?”

Lão già đột nhiên sững sốt một chút, xoay người nhìn phía dưới chân núi một chút phía xa xa trong rừng, rồi lại quay đầu nhìn Diệu Yên một chút, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái: “Ái chà, người không phải... người không phải.”

Tiểu Lô trong lòng bắt đầu mơ hồ đoán được chuyện gì, hắn lập tức cùng Diệu Yên trao đổi ánh mắt, lại nghe người nọ nói: “Tiểu lão nhi là Xuyên Trung Đan Hà Tử...”

Vừa nói tới đây, Cổ Chung hòa thượng đã gật đầu nói: “À, nguyên lai là môn chủ Đan môn.”

Đan Hà Tử vẻ mặt đau khổ nói: “Đan môn ta bất quá chỉ là am hiểu luyện chế đan dược thôi, nhờ ơn chư vị không bỏ quên, nên mới được đến tham dự thịnh hội. Nhân lúc đi ngang qua rừng nuôi sấm của Côn Luân, vốn tiểu lão nhi trong lòng ngưỡng mộ rừng sấm của phái Côn Luân có nhiều loại thảo dược kỳ dị, muốn kiến thức một phen, không ngờ lại gặp một ác nữ! Nữ nhân này vô cùng kỳ quái, một mình đi lại trong rừng, vừa thấy tiểu lão nhi, đã như nổi điên, bắt lấy ta, hỏi ta có biết hắn ở chỗ nào không! Tam Thanh Đạo Tôn tại thượng, tiểu lão nhi nào nhận ra ‘hắn’ là ai, càng không biết nữ nhân điên khùng đó là ai nữa! Tội nghiệp ta bị ả bắt được, cứ thế bị hành hạ đủ ba ngày! Sau đó trong rừng may mắn gặp được một vị đạo hữu đến đây tham gia thịnh hội. Ta mở miệng cầu cứu, vị đạo hữu kia liền ra tay trợ giúp, ra tay đánh nhau với nữ nhân kia! Bây giờ đang ở ngay phía dưới! Nữ nhân đó rất lợi hại! Xin thỉnh các vị ra tay trợ giúp.”

Hắn còn chưa nói xong, mắt của Tiểu Lô cùng Diệu Yên đã đồng thời sáng ngời, hai người nhìn thoáng qua nhau, cùng nắm tay nhẹ nhàng bay nhanh xuống khu rừng dưới chân núi.

263. Chương 263: Tính Kế

Tiểu Lô trong lòng rừng mình, đưa tay nắm lấy Diệu Yên, ánh mắt có chút khác thường: “Kiếm khí này thật mạnh quá.”

Càng đi về phía trước, lại thấy cây cối xung quanh lá cây xào xạc, sau đó đều hóa thành những mảnh vụn nhỏ tung bay khắp nơi! Kiếm khí kia không ngờ lại tràn ngập cả khu rừng, từng tia từng tia tán phát ra. Càng gần tới chỗ hai người đang giằng co, kiếm khí kia càng phát ra lợi hại.

Đợi đến khi Tiểu Lô cùng Diệu Yên rút cuộc tới gần được khoảng rừng đã bị san bằng, hai người bọn họ lúc này mới thấy rõ ràng hai người đang đối chọi nhau....

Quả nhiên người có mái tóc dài kỳ lạ kia là một nữ nhân, chính là Tiên Âm!

Cho dù ba năm không gặp, Tiên Âm vẫn giữ được dung nhan xinh đẹp thanh lệ của nàng ta mà Tiểu Lô gặp được lần đầu tại Vạn Tiên đại hội năm đó. Chỉ là khuôn mặt kiều diễm động lòng người kia lại ẩn tàng một tầng sát ý nhàn nhạt. Thân hình thướt tha vẫn khoác lên một bộ trường bào trắng như tuyết, như ẩn như hiện.

Thay đổi duy nhất là mái tóc của Tiên Âm. Ba năm không gặp, mái tóc nàng so với thân người còn phải dài hơn! Lúc này kiếm khí tung hoành, kinh khí bắn ra bốn phía, mái tóc dài phía sau đầu của nàng chỉ dùng một vòng vàng đơn giản buộc lại, nó tung bay, tựa hồ như một cây hồng trần nghi trượng mềm mại....

Nàng đứng tại chỗ, cả người trên dưới bao phủ trong một vòng kim quang nhàn nhạt, toàn thân tỏa sáng, lại thêm khuôn mặt lạnh lùng kia, thật như một tiên tử bất khả xâm phạm.

Còn đối thủ đứng đối diện với nàng, trong tay cầm một thanh trường kiếm kỳ dị.

Nói ‘kỳ dị’ là bởi vì Tiểu Lô cùng Diệu Yên không cách nào nhìn rõ ràng được hình dáng của thanh trường kiếm đó. Bởi vì... vật kia rõ ràng chỉ là một luồng kim sắc hỏa diễm.

Cả thân kiếm đều là ngọn kim sắc hỏa diễm đang hùng hực thiêu đốt, tựa hồ vung tay lên là có thể thiêu đốt thiên địa thành tro bụi.

Người cầm kiếm kia cũng là một nam tử bộ dáng thanh kỳ. Người này khoác một tấm trường bào cổ đơn giản, đầu tóc rối bời, đến nửa khuôn mặt đều bị mái tóc rối kia che đi. Cặp mắt dưới mái tóc kia, bạo phát ra ánh quang mang hưng phấn, tập trung gắt gao lên người Tiên Âm! Trông hình dạng người này chắc khoảng bốn mươi tuổi... Bất quá phần lớn người tu hành hầu hết đều có phương pháp trường thọ. Tiểu Lô đã biết người này là truyền nhân của Lăng Tiêu Tử, vậy sợ rằng cũng phải ba trăm tuổi rồi.

Càng khiến Tiểu Lô thêm kinh ngạc chính là thanh hỏa kiếm đang cháy hùng hực trên tay người này. Vì kiếm khí đầy trời chung quanh hắn lại không phải tán phát ra từ thân kiếm trong tay.

Lá rụng bay múa đầy trời, kinh phong bắn ra bốn phía. Người này đứng đối diện Tiên Âm, ngạo nghễ mà đứng. Thân thể hắn tựa hồ đứng ngay giữa một không gian! Mọi thứ chung quanh hết thảy dường như đều vận chuyển theo hắn. Toàn thân trên dưới không chỗ nào không toát ra một cỗ khí tức lăng lệ cường đại.

Cả người hắn tựa hồ như một thanh lợi kiếm giết người đã ra khỏi vỏ.

“Thân bất động mà lại tán phát ra kiếm khí đầy trời.... Tạo nghệ sử kiếm của người này thật sự là kinh khủng.” Tiểu Lô thở dài. Hắn cùng Diệu Yên cũng không lập tức đi tới, mà chỉ đứng ở xa xa bên cạnh đấu trường của hai người đó.

Bởi vì hai người giữa sân, mặc dù đứng bất động, kỳ thật là đang tụ khí chờ đợi. Không ra tay thì thôi, đã ra tay rồi thì chính là một kích kinh thiên động địa.

Tiểu Lô cùng Diệu Yên đều biết, giờ phút này hai người bọn họ không thể đi tới. Nói không chừng, ngược lại còn khiến dẫn động cuộc đấu, quá nửa là có thể khiến cho pháp lực toàn thân của hai cao nhân đang tụ tập hàng nửa ngày, theo phản xạ mà công kích.

“Người này không đơn giản.” Tiểu Lô thở dài: “Hắn không ngờ dùng thân tu kiếm. Kiếm bất động mà thân lại dẫn kiếm khí, đã tu luyện tới cảnh giới ta là kiếm, kiếm là ta. Hắn bây giờ dù trong tay không có bảo kiếm, dựa vào nhục thân của hắn, cũng có thể thi triển ra kiếm thuật lăng lệ nhất! Đáng tiếc... đáng tiếc...”

Diệu Yên đưa mắt nhìn Tiểu Lô một cái rồi truyền âm nói: “Đáng tiếc gì?”

Tiểu Lô lần này không quay đầu lại nhìn thân tử của mình, ánh mắt vẫn không chuyển mà nhìn chằm chằm vào hai người ở xa xa, trả lời: “Hắn dùng thân tu kiếm, tự nhiên là ngày thường hắn chứa đựng rất nhiều kiếm khí trong cơ thể. Loại pháp môn tu luyện này có một chỗ tốt. Chính là, dùng thân tu kiếm, có thể tụ tập kiếm khí. Lúc luyện thành, nếu một khi đột nhiên liều mạng, có thể phát ra kiếm khí mà hắn khổ công tụ tập mười năm hoặc vài chục năm, toàn bộ phóng thích ra... Uy lực đến cỡ nào cơ chứ a!!”

“Thế nhưng... loại phương pháp tu hành này cũng có khuyết điểm trí mạng! Trước nhất là bắt đầu tu luyện cực kỳ khó khăn. Cảnh giới kiếm đạo nếu không đủ, kiếm khí trong cơ thể nếu không cẩn thận sẽ phân thân mình. Thứ hai, chính là loại dùng thân tu kiếm này chẳng những chỉ dùng đến nhục thân, mà đồng thời cũng phải dụng tới đạo căn của mình! Kiếm khí trong cơ thể chứa đựng càng nhiều, biến hóa trong người càng lớn... Thử nghĩ xem, tu luyện tới cảnh giới cao, cả người tựa hồ biến thành một thanh kiếm sắc bén, lạnh như băng... làm gì còn hưởng thụ? Thứ ba ư, chính là thống khổ... Đây là một quá trình chịu đựng... Dùng thân tu kiếm, kỳ thật là ‘dùng thân tàng kiếm’, đem vô số kiếm khí ‘giấu’ vào cơ thể... Loại thống khổ này sao có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả được? Không tin thì tùy tiện tìm một người, không cần phải dùng kiếm mà chỉ dùng một cây bút đâm vào trong người hắn, sau vài mươi năm mới rút ra... Đó mới chính là mùi vị này.”

Tiểu Lôi thấp giọng nói xong, lại thở dài: “Cho nên người dùng thân tu kiếm, ta xem ra, đều là một đám quái vật. Đối lại là ta, ta sẽ không nguyện ý đem mình biến thành một khối kim loại lãnh khốc lạnh lùng băng lãnh như vậy.”

Diệu Yên nhìn người kia, ánh mắt không khỏi than thở, thấp giọng nói: “Phu quân, còn có một điều, chàng còn chưa nói...”

Tiểu Lôi gật đầu: “Không sai, loại dùng thân tu kiếm này, tương lai nếu gặp phải địch nhân cường đại không thể địch nổi, có thể đứt khoát phóng thích kiếm khí chứa đựng trong thân hơn mười năm, uy lực chỉ sợ vô cùng kinh người! Chỉ cần đối phương không phát hiện ra, cho dù là địch nhân mạnh hơn mình một chút, dám chắc là sẽ chết không có chỗ chôn! Bất quá đó là chiêu số liều mạng khi không còn đường nào khác. Bởi vì một khi kiếm khí trong thân phóng thích ra hết... người dùng thân tu kiếm, bản thân cũng xong rồi.”

Diệu Yên cũng nói: “Có thể cam tâm dùng thân tu kiếm, nhất định là nội tâm đối với kiếm đạo cực độ cuồng nhân, là người mà bản thân phải có nghị lực phi thường! Nam nhân giao chiến với Tiên Âm này, kiếm đạo xem ra vị tất đã kém hơn so với Lăng Tiêu Tử năm đó.”

“Nhưng mà còn có chút đáng tiếc... Hắn tựa hồ vẫn chưa chính thức đạt tới cảnh giới hoàn mỹ...” Tiểu Lôi thở dài: “Bây giờ hai người đều là đang tụ lực chờ phát động. Hắn lại chịu không được lực dẫn phát của Tiên Âm, kiếm khí toàn thân đã không ngừng tán ra... Đó chính là bộ dáng còn chưa nắm giữ được kiếm khí trong cơ thể tới mức thu phát tùy tâm, lô hỏa thuần thanh.”

Nhưng mà thuyết pháp này của Tiểu Lôi không khỏi có chỗ lệch lạc.

Người giằng co với Tiên Âm đúng là truyền nhân của người được công nhận đứng đầu kiếm đạo năm đó Lăng Tiêu Tử, đạo hiệu là ‘Việt Sư’, chỉ bởi vì hy vọng cả đời hắn là tạo nghệ kiếm đạo có thể siêu việt hơn sư tôn đã sớm thành tiên Lăng Tiêu Tử của hắn.

Nhưng hắn lúc này còn đang ra sức giằng co cùng Tiên Âm. Toàn thân đã phát ra kiếm khí, nhưng cũng không phải là hắn không khống chế thành thực được kiếm khí.

Mà là vì pháp lực của Tiên Âm mạnh hơn hắn nhiều lắm.

Phải biết rằng, mặc kệ Lăng Tiêu Tử năm đó hay Việt Sư bây giờ, mặc dù đều là quái tài khổ tu kiếm đạo, nhưng cũng chỉ là chung tình đối với kiếm đạo, còn đối với các đạo pháp tu hành khác thì lại không quá để tâm.

Nên biết, đạo pháp người phương đông tu hành, bao la vạn tượng. Từ phương pháp thổ nạp luyện khí bồi đắp căn cơ, cho tới các loại công pháp huyền môn chính tông, giai đoạn tu pháp, ngoài ra còn có được lý chiêm thạch, luyện chế đan dược, kỳ môn bát thuật, phong thủy tướng học, thỉnh tiên văn thiên, tứ tượng ngũ hành, đẩu vân giá vũ, phi thiên chi thuật, ...vân vân và vân vân, hết thảy đều bao gồm một chữ ‘đạo’ trong đó.

Nếu không, người cho là thần tiên dễ làm lắm sao?

Về phần kiếm thuật kiếm đạo, cũng bất quá là một bộ phận trong đó mà thôi.

Thậm chí trong lòng đại đa số người tu hành, kiếm đạo mặc dù là lợi khí, nhưng vị tất đã là then chốt trọng yếu nhất.

Đại đa số người tu hành, đạo cơ công pháp trọng yếu nhất, cũng chính là coi pháp lực tu vi cao hay thấp.

Cho nên gọi là ‘công pháp vi bốn, thuật pháp vi dụng’ (công pháp làm gốc, thuật pháp mới sử dụng được). Tu luyện ra pháp lực cường đại mới là trụ cột. Còn mấy cái pháp thuật thần kỳ, cũng chỉ là thủ đoạn mà thôi. Còn kiếm đạo, cũng bất quá là một trong mấy loại thần tiên pháp thuật mà thôi.

Bất kể Lăng Tiêu Tử năm xưa, hay là Việt Sư bây giờ, đều là kỳ tài để luyện kiếm đạo. Tạo nghệ kiếm đạo tự nhiên là đẳng phong tạo cực, vẫn luôn đứng đầu thiên hạ... Nhưng các bản lãnh khác, lại rất bình thường thôi.

Ví dụ như người tu hành thiên hạ xem trọng cực độ, thậm chí đặt ‘đạo cơ công pháp’ ở vị trí thứ nhất, thì ở hạng mục số một này, hai thầy trò bọn họ chỉ là bình bình. Đương nhiên, bình bình ở đây chỉ là so với mấy người cao nhân khác.

Từ công pháp cơ bản mà xét, Tiên Âm tu hành chính là chính tông ‘Diệu Tự Quyết’ của Tiên Sơn phái. Môn ‘Diệu Tự Quyết’ này thân là tuyệt học trấn phái lưu truyền ngàn năm của Tiên Sơn phái - một trong tam đại tông phái chánh tông, tự nhiên là cực kỳ lợi hại! Đương nhiên là công pháp tu hành đỉnh điểm đương thời. Nàng tu luyện mấy trăm năm nay thành một thân pháp lực tu vi cực kỳ thâm hậu! Lại được hưởng dụng qua mấy viên ‘hóa vũ đan’, đơn thuần chỉ nhìn cảnh giới pháp lực của nàng mà nói, đã nghiêm nhiên leo lên hàng đầu trong thiên hạ.

Về điểm này thì không thể nghi ngờ, thầy trò Lăng Tiêu Tử cùng Việt Sư tụt lại đằng sau xa lắm. Nhất môn công pháp tu hành của Lăng Tiêu Tử mặc dù không thể nói là kém, nhưng nhiều nhất chỉ có thể xem như là công pháp hạng nhì trong giới tu hành mà thôi. Cho nên, khổ tu cả đời, kiếm đạo của Lăng Tiêu Tử đã tới cảnh giới mà Khinh Linh Tử cũng không thể áp chế được, nhưng lại vẫn không cách nào tu thành đại đạo! Kiếm đạo của hắn tuy mạnh, nhưng pháp lực tu vi lại khiếm khuyết rất nhiều.

Lại càng không cần nói là các tu hành giả khác đều am hiểu pháp bảo đan dược... Bọn họ nếu một lòng tu kiếm, vậy tự nhiên là khinh thường sử dụng các thứ pháp bảo, pháp bảo duy nhất của toàn thân là ‘kiếm’.

Với họ cái gì mà ngũ hành kỳ môn trận pháp, dược lý luyện đan, lại càng hoàn toàn không chuyên.

Ngự phong thuật của Lăng Tiêu Tử năm xưa, thậm chí còn kém cả một cao thủ Tu Pháp Kỳ bậc trung.

Lúc này hai người giảng co, Việt Sư lập tức âm thầm phải chịu thiệt thòi vì pháp lực của mình không bằng đối phương.

Tiên Âm dù chỉ nhẹ nhàng linh hoạt đứng trước mặt hắn, nhưng trong mắt Việt Sư, nữ nhân này toàn thân toát ra một sức ép kinh khủng mà không hề bị tán phát ra ngoài.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được linh cảm của đối phương đang toàn bộ tập trung vào khắp người mình! Bản thân mình chỉ cần động dậy một chút là đối phương lập tức có thể toàn công phát động! Mỗi biến hóa của mình, đều chạy không thoát linh giác của đối phương.

Chỉ vì pháp lực của chính mình còn yếu hơn đối phương rất nhiều.

Mắt thấy chung quanh đã bị khí tức của Tiên Âm bao phủ. Mặc dù nhìn không thấy, sờ không được, nhưng sớm đã bao phủ xung quanh mình, đem mình vây chặt ở trong đó.. Việt Sư thậm chí tựa hồ cảm giác được bản thân như là một con côn trùng nhỏ bị vướng vào màng nhện... Linh giác bản thân, căn bản không cách nào thám sát được biến hóa xung quanh. Tất cả linh giác đều bị pháp lực cường đại của đối phương thôn phệ.....

Cho nên, hắn bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn phát kiếm khí trong cơ thể, tán phát ra từng chút một, miễn cưỡng đối kháng lại pháp lực cường đại của Tiên Âm đang mang đến áp bức cho mình.

Tiểu Lôi và Diệu Yên còn đang do dự thì lại nghe từ phía sau truyền đến tiếng cười của Cổ Chung hòa thượng: “Hai vị chẳng lẽ không định ra tay sao? Vị tiên tử kia hẳn nhiên là cùng hai vị có uyên nguyên sâu xa. Nếu hai vị muốn xuất thủ, bản tăng nguyện trợ giúp một tay.”

Tiểu Lôi lập tức quay đầu lại thì nhìn thấy Cổ Chung hòa thượng đang đứng cách đó không xa. Ánh mắt Tiểu Lôi lộ ra tia lạnh lùng khó có thể miêu tả được rồi thần nhiên nói: “Đại hòa thượng thật rất nhiệt tâm a.”

Trong lòng hắn lại nghĩ: Người cho rằng ta không biết người đang tính toán gì ư? Người bây giờ mong còn không được ba người chúng ta ra tay, bởi vì tùy tiện ai bị thương, đối với người mà nói, cũng là bớt đi một đối thủ cường đại trong kỳ tỷ đấu Tiên Lâm thịnh hội.

Thứ mãnh khoé xảo quyết này cũng dám mang ra đùa giỡn trước mặt tiểu gia sao?

Hắn đột nhiên đảo mắt rồi cười nói: “Đại hòa thượng, nếu người có lòng, vậy mời người xuất thủ Đắc tội rồi.”

Miệng hắn vừa nói ra ba chữ cuối cùng thì thân thể Tiểu Lôi đột nhiên chợt lóe lên rồi biến mất tại chỗ. Trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Cổ Chung hòa thượng. Đơn chưởng thành đao, thủ chưởng đã phát ra một tia phong mang lợi hại, đối diện Cổ Chung hòa thượng chém xuống một chưởng.

Cổ Chung hòa thượng không ngờ hắn đột nhiên lại ra tay với mình. Trong lúc vội vàng, lão nhanh chóng vừa lui về phía sau vừa đem cái chuông cổ kia lên che trước mặt.

Ong!!!!

Một tiếng ong hùng hậu vang xa, mơ hồ có tiếng rắc rắc, trên cái chuông cổ kia đã xuất hiện một số vết nứt.

Một chưởng của Tiểu Lôi chém lên cái chuông cổ, hắn cùng Cổ Chung hòa thượng đều bị chấn động. Thân người Cổ Chung hòa thượng bay nhanh về phía sau. Thân người Tiểu Lôi lại không lùi mà tiến, áp sát tới người ông ta.

Sau đó lại liên tục vỗ ba chưởng lên cái chuông cổ....

Ong! Ong! Ong!

Trên cái chuông lập tức hiện lên ba vết chưởng ấn rõ ràng. Cổ Chung hòa thượng tuyệt đối cũng không dễ chịu lắm.

Lão mặc dù dùng cái chuông cổ chắn trước mặt, chịu Tiểu Lôi công kích bốn lần. Nhưng pháp lực của Tiểu Lôi cường đại cỡ nào chứ. Cổ Chung hòa thượng chỉ bất quá là nung vào cái chuông cổ ở giữa, âm thầm vận pháp lực ngăn cản mà thôi.

Pháp lực của hai người hết sức va chạm trên cái chuông cổ bốn lần, sắc mặt Cổ Chung hòa thượng có chút tái nhợt, cảm giác được miệng cái chuông trong tay đã có mấy vết nứt, thanh âm ong ong của chuông cũng có phần rè rè. Ông ta quát to: “Lôi thí chủ, người có ý gì đây?”

Tiểu Lôi lại căn bản không đáp lời, đột nhiên thân thể nhoáng cái đã xuất hiện bên trái Cổ Chung hòa thượng, miệng quát lớn: “Đại hòa thượng cẩn thận.”

Đột nhiên toàn thân hắn trong nháy mắt bạo phát ra một ánh quang mang rực rỡ vô cùng! Quang mang chỉ lóe lên trong nháy mắt, sau đó liền thấy trong mắt Tiểu Lôi không ngờ lại lộ ra một cổ sát khí lạnh lẽ. Cổ Chung hòa thượng thầm nghĩ: Không hay rồi, chẳng lẽ hắn muốn giết ta?

Không đợi cho lão hòa thượng suy nghĩ rõ ràng, Tiểu Lôi lật tay phát một chưởng trên, một chưởng dưới, đồng thời đánh tới.

Chỉ thấy chưởng tâm của Tiểu Lôi ngấm ngấm mang theo lôi điện cùng tiếng sấm. Cổ Chung hòa thượng thâm than lợi hại. Lão không muốn liều mạng với Tiểu Lôi, thân người lập tức xoay chuyển, liền lui ra ngoài.

Tiểu Lôi đuổi sát không ngừng, dù sao cái miệng chuông to đùng trong tay Cổ Chung hòa thượng là mục tiêu quá rõ ràng. Tiểu Lôi dù nhất thời đuổi không kịp hòa thượng kia, nhưng chỉ lấy một hơi khẩu khí là hắn lại vỗ liên ba cái lên chuông.

Oanh một tiếng, Cổ Chung hòa thượng không muốn hao phí pháp lực ngành đấu với hắn nên đành phải thoái lui. Đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận hàn khí nổi lên, lão mặc dù không quay đầu lại, nhưng trong lòng đột nhiên trầm xuống, hoảng sợ than thầm: thằng tiểu tử này chơi lớn ta.

Chỉ thấy trong không gian giữa Tiên Âm cùng Việt Sư đang đứng đó thì Cổ Chung hòa thượng tựa hồ như thiên ngoại phi tinh (sao xẹt trên trời) bay thẳng vào, trực chỉ sát nhập vào khoảng cách giữa hai người.

Cái này gọi là ‘kéo một cọng tóc mà động toàn thân’ (một bước nhỏ mà đổi cả cuộc cờ).

Vốn Tiên Âm cùng Việt Sư mặc dù nhìn như đang bình yên đứng tại chỗ, kỳ thật là âm thầm kịch liệt tranh đấu. Hai người đều đang tụ lực, như hai cái lò xo đang bị kéo căng, chỉ hơi động một chút là lập tức sẽ bắn ra.

Nhưng Cổ Chung hòa thượng lại bị Tiểu Lô ép vào đó, làm rối loạn cuộc diện đấu khí của Tiên Âm cùng Việt Sư. Tựa như một quả bóng đột nhiên bị một cây kim châm vào... Kết quả sẽ là gì chứ?

Ầm một tiếng.

Việt Sư còn không kịp phản ứng thì thân thể hắn đã tạo ra phản xạ tự nhiên! Thanh kiếm chói lọi trong tay đã giơ lên, kiếm khí ngưng tụ nửa ngày tựa như sóng gió ba đào chém xuống Cổ Chung hòa thượng.

Phía sau lưng Cổ Chung hòa thượng, Tiên Âm phát ra một tiếng kêu lạnh lạnh, song thủ đã kết thành một lan hoa ấn, mang theo muôn vàn kim quang, ép xuống người Cổ Chung hòa thượng.

Lúc này, Tiểu Lô đã kéo Diệu Yên lùi ra chỗ xa ban đầu, vẻ mặt cười lạnh giảo hoạt.

Cổ Chung hòa thượng đối diện với giáp công trực diện của hai đại cao thủ, lão không dám lùi, cũng không cách nào lùi lại nữa.

“A Di Đà Phật!” Chỉ nghe một tiếng hét lớn hùng hậu, cái chuông bể trong tay Cổ Chung hòa thượng đã được giơ lên cao. Một quyền của lão hung mãnh nện lên mặt cái chuông cổ. Sau một tiếng ầm, một luồng Phật quang hùng hực thiêu đốt trong nháy mắt phát xuất ra từ thân thể lão ta.

Kiểm khí, lan hoa pháp ấn, còn có cả Phật quang của lão hòa thượng đồng thời va chạm vào nhau.

Khác biệt duy nhất là, kiếm khí cùng lan hoa pháp ấn đều đánh lên người lão hòa thượng...

Tiểu Lô chỉ kịp che mắt Diệu Yên, trước mắt đã hiện lên một luồng ánh sáng chói lòa, căn bản là nhìn không rõ thứ gì...

Bên tai, chỉ có tiếng như sấm đánh.

264. Chương 264: Thế Gian Ngoài Hắn Chẳng Còn Gì

Hai người phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy trong vòng chiến, vô số cây cối chung quanh ngã đổ. Bên trong cái chuông cổ to lớn trên tay Cổ Chung là thanh trường kiếm của Việt Sư đang cắm vào. Chỉ là quang mang trên thân kiếm cũng không còn. Từ xa nhìn lại như một thanh phi kiếm bình thường mà thôi.

Cổ Chung hòa thượng một tay nâng chuông, một tay lại vòng ra để đằng sau người. Chưởng tâm của ông ta đối ngay thủ chưởng của Tiên Âm. Sắc mặt hai người đều có chút khó coi.

Giờ phút này ánh mắt Tiên Âm trợn trừng, hít sâu một hơi rồi thấp giọng nói: “Cái tên hòa thượng người, là người gì đây?”

Cổ Chung hòa thượng còn chưa có trả lời, sắc mặt lão đột nhiên trong nháy mắt từ trắng chuyển sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang trắng, liên tục thay đổi ba lần, sau đó rốt cục không nhìn được, há mồm phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể chao đảo.

Cú chao đảo này của lão ta không quan trọng, nhưng cánh tay vừa rung lên thì cái chuông cổ đang cầm trên tay đột nhiên phát ra vô số tiếng tách tách cách cách nho nhỏ vang lên. Sau đó liền nhanh chóng xuất hiện vô số vết nứt, cuối cùng bùng một tiếng, cái chuông cổ nặng tới ngàn cân đã hóa thành vô số mảnh vụn.

Kỳ lạ là những mảnh vụn này cũng không bay tán loạn ra tứ phía, mà vừa mới vỡ ra, bị gió nhẹ thổi qua, lập tức biến thành bụi sắt, theo gió bay mất...

“Truyền nhân của Lăng Tiêu Tử... Tiên Sơn Diệu Tự Quyết... Quả nhiên danh bất hư truyền...” Thanh âm Cổ Chung khó khăn lắm mới từ từ nói ra được một câu, rồi lại lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, thân người lúc này mới chậm rãi ngồi xuống.

Sắc mặt Việt Sư kinh dị, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm lấy Cổ Chung hòa thượng, trường kiếm trong tay đã hạ xuống, trầm giọng nói: “Đại sư pháp hiệu chính là Cổ Chung à?” Rõ ràng là cái chuông bễ vữa rồi Cổ Chung hòa thượng nâng trong tay đã lộ rõ thân phận của lão ta.

Cổ Chung nặn ra được một nụ cười khó coi, quay về hẩn gạt đầu, rồi ngoảnh đầu nhìn Tiên Âm nói: “Tiên Âm tiên tử, đã lâu không gặp.”

Trong mắt Tiên Âm hiện lên vẻ mờ mịt: “Ngươi... Ngươi nhận ra ta à?”

Cổ Chung chậm rãi chấp tay lại: “A Di Đà Phật, tiên tử lừng danh thiên hạ, bần tăng sao lại không biết. Hà hướng năm đó...” Nói tới đây, Cổ Chung nhớ tới gì đó liền khựng lại.

“Nguyên lai thật sự là Cổ Chung đại sư.” Sắc mặt Việt Sư tốt hơn một chút, bất quá vẫn giữ bộ dáng lạnh lùng như cũ, thản nhiên nói: “Đại sư từ bi, ra tay ngăn cản trường tranh đấu, đa tạ.” Hẩn nhìn chằm chằm Tiên Âm nói: “Vị này chính là Tiên Sơn chuông môn nhân lừng danh thiên hạ, thiên hạ đệ nhất tiên tử sao?”

Tiên Âm liếc mắt nhìn hẩn, thấp giọng nói: “Cái gì mà tiên tử chuông môn, ta... ta không biết...” Nàng nói tới đây, ngữ khí lại trở nên lãnh khốc, quát: “Hòa thượng, ngươi không ngờ dám ngăn trở ta ra tay! Thật là lớn mật.” Rồi lại liếc mắt nhìn Việt Sư: “Còn có ngươi, dám cả gan làm hỏng chuyện của ta. Để cho tên kia chạy thoát...”

Việt Sư lạnh lùng ‘ừ’ một tiếng, con mắt lại nhìn mũi kiếm của mình: “Đan Hà Tử kia bất quá là người trong Đan Môn, pháp lực thấp kém, ngươi vì sao lại khi nhục hẩn?”

Cổ Chung thở dài: “Hai vị đều là người có lai lịch lớn, trước hết xin dừng tức giận. Xin nể mặt bần tăng, có chuyện gì thì cứ thẳng thắn mà nói... Mọi việc luôn không thoát khỏi một chữ lý! Cho dù bần tăng không thể làm chủ, lúc này trên Tử Khuyết Phong còn có mấy vị cao nhân, mọi người ra sức là có thể phân định công đạo.”

Vừa nói tới đây, lông mày Tiên Âm nhíu lại, trong mắt thoáng hiện lên một tia ngạo khí. Đang muốn nói gì, đột nhiên lại thấy Cổ Chung hít một hơi thật sâu, trầm giọng quát: “Tiểu Lôi thí chủ, ngươi vừa rồi thiếu chút nữa hại chết lão hòa thượng, bây giờ còn muốn núp một bên xem náo nhiệt sao?”

Tiểu Lôi?

Hai chữ này từ trong miệng Cổ Chung nói ra vừa lọt vào tai Tiên Âm, sắc mặt nàng lập tức thay đổi dữ dội, trong mắt bắn ra tia sáng sáng ngời, hai tay đang buông thõng mà đầu ngón tay cũng run lên nhẹ nhẹ.

Tiếng quát lớn của Cổ Chung vừa phát ra xa xa, liền quả nhiên nghe thấy từ phía xa truyền tới tiếng cười nghênh ngang của Tiểu Lôi: “Đại hòa thượng tấm lòng nhân từ, muốn tới khuyên giải. Thứ người như ta, không có tấm lòng nhiệt tâm kia như đại hòa thượng, chỉ đành lười biếng đứng xa xa mà xem thôi. Nếu không, một khi bắt đầu giao đấu, đao kiếm không có mắt, nếu làm thương tổn tới bản thân, chẳng phải là chịu thiệt thòi lớn sao?”

Là thanh âm này.

Tiểu Lôi còn chưa nói xong, ánh mắt Tiên Âm đã thay đổi. Nàng bỏ lại Cổ Chung cùng Việt Sư hai người, đột nhiên thân thể đang ở đó lóe lên một cái, tựa như một cơn gió lao về phía thanh âm đang vọng tới.

Lúc này Tiểu Lôi đang ngồi trên một nhánh cây đại thụ cách đó vài trăm thước. Hai chân đang đung đưa trên cây, dùng ngón út ngoáy lỗ tai, một tay nhẹ nhàng ôm eo Diệu Yên, khuôn mặt tràn đầy vẻ cười tà mỉa nghênh ngang.

Ngay lúc này, Tiên Âm đã tới dưới tán cây, nàng vừa liếc mắt nhìn thì thấy được ngay cái tên gia hỏa đang ngồi trên cây kia.

Đúng vậy, là hẩn.

Quả nhiên là hấn.

Đúng là cái tên tiểu tử đáng ghét kia! Cái tên gia hỏa ba trợn! Cái tên vô lại kia! Cái tên... Cái tên Tiểu Lôi hại ta ngày ngày ngốc ngốc tìm kiếm suốt ba năm trời!

Ngay cả Tiên Âm cũng không rõ cái tên gia hỏa kia có vị trí gì trong tim mình. Trong mắt nàng, cả thế giới đều xa lạ, chỉ có một người mà mình nhận ra, mặc dù rất nhiều người tựa hồ biết mình, biết mình là ai. Nhưng trong nội tâm của mình luôn luôn... linh hồn mình tựa hồ như trống rỗng, một khoảng mờ mịt....

Có đôi khi, Tiên Âm thậm chí phát sinh một thứ ảo giác: Mình tựa hồ như là một đứa trẻ sơ sinh... Có thể nói, mình tựa hồ đã nằm mộng rất lâu rất lâu rồi. Mà trong cơn mộng, cái tên đó là người duy nhất khiến mình cảm thấy đang tồn tại trên thế giới này cho khỏi cô độc....

Chính là nam nhân trẻ tuổi với vẻ mặt tươi cười cổ quái trước mắt này.

Hấn, đã trở thành chỗ dựa duy nhất trong nội tâm của Tiên Âm, hay có thể là mối liên hệ cùng cầu nối duy nhất nối liền bản thân với thế giới xa lạ này.

Ba năm rồi!

Suốt ba năm nay, từ ngày đó sau khi Tiểu Lôi mất tích tại Phục Hổ Tự trên Nga Mi sơn, Tiên Âm lập tức cũng rời đi, nàng tựa hồ như mất đi linh hồn của chính mình.

Nhìn núi này, nước này, bầu trời này, đất này, mây này, mặt trời này, trăng này, tinh thần này....

Rất nhiều khi, Tiên Âm trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác bị thương: hết thấy mọi thứ tựa hồ đều không có quan hệ với mình. Đối với bản thân mà nói, hết thấy đều xa lạ.

Chẳng lẽ ta tới giờ chưa hề tới thế giới này sao?

Vì vậy Tiên Âm như một người phát cuồng, tìm kiếm khắp nhân gian.

Nàng tìm Tiểu Lôi... Hoặc có thể nói, nàng đang tìm lại chứng cứ chứng minh bản thân mình đã từng ‘tồn tại’ trên cái thế giới này.

Dù chỉ là một chút dấu vết.

Làm một con người đã hoàn toàn bị cách biệt với thế giới, khi mà đột nhiên tìm được một người duy nhất có thể khiến mình liên lạc lại với cái thế giới này... Trong tình huống như vậy, Tiên Âm tựa như một con chim nhỏ mới nở, coi người mình nhìn thấy đầu tiên là người thân thiết nhất với mình.

“Hấn là người duy nhất ta nhận ra được trên thế giới này...”

Tiên Âm đứng dưới tán cây, bản thân cũng không phát giác ra ánh mắt mình có chút si mê, có chút mê ly, chỉ nhìn Tiểu Lôi một cách kinh ngạc.... Trong thoáng chốc này, thậm chí ngay cả Diệu Yên đứng bên cạnh Tiểu Lôi nàng cũng quên mất. Cả thế giới, trong mắt nàng, cũng chỉ có khuôn mặt kia của Tiểu Lôi, khuôn mặt từng khiến nàng ba năm không cách nào quên được.

Khuôn mặt ngênh ngang tươi cười ‘đáng ghét’ kia!

Trong lúc này, vẻ mặt Tiên Âm lộ ra sự phức tạp như nội tâm của nàng. Phẫn nộ, tức giận, than thở, thân cận, khiếp sợ, kích động, hưng phấn..... Hết thấy mọi tâm tình ray rứt đều xuất hiện cùng lúc, cuối cùng hóa thành thanh âm do dự của nàng....

“Tiểu, Tiểu Lôi...” Thanh âm rất nhẹ nhàng, mang theo vài phần mờ mịt, vài phần do dự.

Ba năm qua, từng ngày từng đêm, Tiên Âm từng nghĩ tới ngày mà tìm được cái tên gia hỏa này, sẽ trở thành cuộc diện gì?

Là lao tới hung hăng tát tai hấn? Hay là dùng Diệu Tự Quyết đánh cho hấn một chưởng? Hay là kích động rơi lệ.

Nhưng giờ phút này, Tiên Âm vẫn lẳng lặng nhìn Tiểu Lôi, trái tim tràn đầy tâm tình vô cùng phức tạp. Cuối cùng chỉ nói ra được hai chữ, sau đó tựa hồ đầu óc biến thành trống rỗng, chỉ lẳng lặng đứng đó.... nhìn.

Tiểu Lôi tự nhiên đã nhìn thấy Tiên Âm đứng dưới tán cây, chỉ là ánh mắt nghiêm trọng kia của Tiên Âm lại khiến trong lòng Tiểu Lôi có một cảm tưởng kỳ diệu khó giải thích, dường như có sự rung động từ một góc nào đó trong tâm khảm. Trong lòng nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt... thậm chí có thể nói có chút đáng thương của nữ nhân bên dưới kia, Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy trong lòng có vài phần thương cảm.

Thời gian ba năm, nữ nhân vốn ác độc này, dường như đã thay đổi rất nhiều.

Ngày trước thần thái bay bổng, trên dưới bao phủ một tầng hào quang, một tiên tử cao ngạo, đã không còn. Tiên Âm bây giờ, tóc dài kinh người, vẻ mặt lại có chút mỗi mệ tiêu tụy.

Ánh mắt kia vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ, nhưng lại có vài phần tình cảm kỳ diệu khó giải thích.

Là tình cảm! ‘Tình cảm’ của con người.

Nàng đã không còn là tiên tử lạnh lùng, không chút nhân tính kia. Mặc dù ánh mắt của nàng bây giờ vẫn lạnh lùng như cũ, thần thái vẫn cao khiết như xưa, thân thể vẫn phiêu trần thoát tục như tiên... nhưng ánh mắt kia của nàng, đã trở nên có nhân tính.

Dưới sự trói buộc của ánh mắt như vậy, Tiểu Lôi đột nhiên cảm giác mình tựa hồ cười có chút không được tự nhiên lắm.

“Độc bà nương... đã lâu không gặp...” Tiểu Lôi đứng lên trên nhánh cây.

Độc bà nương....

Tiên Âm nghe thấy xưng hô ‘đáng ghét’ này, trong lòng không hiểu sao không hề có chút tức giận. Ngược lại còn nảy sinh thêm vài phần thân cận cùng quen thuộc quái dị.

“Trên thế giới này, duy chỉ có hắc nhận ra ta, duy chỉ có hắc, là người mà ta nhận ra. Cũng chỉ có hắc, mới có thể xưng hô với ta như vậy...”

Tiên Âm tự mình cũng không phát giác ra, khóe miệng nàng bất giác trở nên nhu hòa hơn một chút... tựa hồ như mỉm cười, một nụ cười thần nhiên.

Ánh mắt Diệu Yên bất tri bất giác phát sinh một chút biến hóa. Nàng đột nhiên lặng lẽ lùi tới phía sau Tiểu Lôi, mục quang vẫn ở trên người Tiên Âm. Trong lòng vốn nòng nặc hận ý mấy trăm năm chưa giải, lặng lẽ buông lỏng.

Tiên Âm lúc này, đã không phải là tiên tử cao cao tại thượng, ý khí cao vợi vợi kia nữa... Nàng tựa hồ là một nữ nhân lạc xuống phạm gian, một nữ nhân có chút mờ mịt không hiểu sự.

Vô tình Diệu Yên thở dài u oán.

Tiểu Lôi cảm giác được Diệu Yên khẽ kéo mình. Hắc cười cười, ôm lấy Diệu Yên từ trên cây nhảy xuống, hạ xuống trước mặt Tiên Âm.

Tiên Âm tựa hồ như giờ mới thấy Diệu Yên, sắc mặt nhất thời biến đổi, nhú mào, trong mắt thoáng hiện lên một tia hàn ý: “Là người.”

Nàng lui ra sau nửa bước, nhìn chằm chằm lấy Diệu Yên.

Diệu Yên tựa hồ không có để ý, nhìn Tiên Âm rồi nhẹ nhàng thở dài nói: “Tiên Âm... Người.... Người thay đổi thật nhiều.” Nàng đột nhiên cười, thấp giọng nói: “Tốt lắm, hôm nay ta không muốn đánh với người.”

Tiên Âm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi thở phào nhẹ nhõm, nàng mới phát giác thái độ bản thân có biến hóa, không khỏi có chút xấu hổ.

Bởi vì trong tiềm thức, nàng tựa hồ không có hy vọng phát sinh xung đột gì với Diệu Yên, mặc dù nàng vừa thấy Diệu Yên, trong lòng tự nhiên liền sản sinh ra địch ý.

Nhưng bây giờ không được, bây giờ không phải là lúc đánh nhau... Bởi vì, Tiểu Lôi đang ở ngay trước mặt.

Người mình tìm kiếm ba năm, đang ở ngay trước mặt.

“Uy, độc bà nương... Người sao lại nhìn chăm chăm ta như vậy làm gì.... Chẳng lẽ mặt ta có mọc một đóa hoa sao?” Tiểu Lô khôi phục lại vài phần tự nhiên.

Tiên Âm nhìn hẩn thật sâu, rồi đột nhiên nói: “Ta tìm người thật lâu rồi.”

“Hả?” Tiểu Lô nhú mày: “Ta nghe nói người Tiên Sơn phái cũng đang tìm người.”

Tiên Âm lắc đầu: “Ta không nhận ra bọn họ. Ta chỉ nhận ra người.”

Tiểu Lô lè lè lưỡi, làm ra bộ mặt quý rồi cười nói: “Người tìm ta làm gì? Ta không có thiếu tiền người mà không trả đâu.”

Thân thể Tiên Âm run lên, ánh mắt có chút buồn bã, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Người thiếu ta! Người thiếu ta rất rất nhiều... Mặc dù ta không biết rốt cuộc là cái gì... nhưng ta chỉ biết, người thiếu ta.”

Tiểu Lô cười thất thanh rồi nói: “Trên thế giới có loại đạo lý này sao?”

Tiên Âm lại lắc đầu: “Là vậy. Bây giờ ta tìm được người rồi, vậy sẽ không để cho người biến mất trước mắt ta nữa. Mặc kệ thế nào, ta sẽ đi theo người... Cho đến khi, ta từ chỗ của người tìm về lại được thế giới của ta! Tìm về được bản thân của ta.”

“Tìm về được bản thân của người...” Tiểu Lô cười khổ nói: “Tin ta đi... nếu người thật sự tìm về được chính mình... vị tất đã là một chuyện tốt. Ta thật ra thấy bộ dạng của người bây giờ cũng không tệ.”

Diệu Yên thở dài, vẻ tội nghiệp trong lòng đã tăng thêm được ba phần, nhịn không được đưa tay nắm lấy tay Tiên Âm. Không đợi tay nàng chạm vào tay đối phương, Tiên Âm đột nhiên sắc mặt trầm xuống, thân thể rút lại vài phần, cảnh giác nhìn chăm chăm lấy Diệu Yên, trong đơn chưởng thoáng loé lên một tia hỏa quang.

Diệu Yên lập tức dừng tay lại, thản nhiên nói: “Ta tịnh không có địch ý.”

Tiên Âm dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diệu Yên rồi đột nhiên nói một câu khiến Tiểu Lô cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Trên thế giới này, ta chỉ tín nhiệm hẩn.”

265. Chương 265: Dị Bảo Tiêu Dao Cung

Sắc mặt Cổ Chung hòa thượng vẫn tái nhợt như cũ. Lão nhìn bóng lưng Tiểu Lô trước mặt, ánh mắt có chút phức tạp.

Cái tên tiểu tử này không ngờ lại dụng thứ thủ đoạn này chơi mình một lần.

Ho khan hai tiếng rồi Cổ Chung hòa thượng tiến lên một bước, thản nhiên nói: “Rất kỳ quái phải không?”

“Kỳ quái cái gì?” Việt Sư cũng không quay đầu lại. Mặc dù đối phương là cao tăng trong ngũ phương cao nhân, nhưng ngữ khí của Việt Sư vẫn lạnh lùng như cũ. Bởi vì đối với hẩn mà nói, thế gian này duy nhất có thể khiến bản thân hẩn cuồng nhiệt chỉ có kiếm đạo.

Cổ Chung hòa thượng tựa hồ đối với thần thái này của hẩn cũng không xa lạ - Việt Sư bây giờ, khiến cho ông ta nhớ lại Lăng Tiêu Tử năm xưa. Lão chậm rãi nói: “Rất nhiều người nhìn thấy hai người đàn bà này, đều sẽ kinh ngạc... Chẳng lẽ người không lấy làm kỳ quái sao? Thế giới này không ngờ lại có hai Tiên Âm, hai thiên hạ đệ nhất tiên tử.”

Việt Sư lúc này mới quay đầu lại nhìn Cổ Chung một cái, ánh mắt hẩn vẫn lạnh lùng như cũ, thản nhiên nói: “Đã có hai người, vậy tất nhiên có một không phải thật sự là Đông Tiên Tử. Đạo lý đơn giản như vậy, có gì mà kỳ quái. Chuyện của người khác, ta tịnh không quan tâm tới.”

Cổ Chung hòa thượng cười khổ.

Lão vừa rồi kỳ thật cũng không phải trong lòng không nổi giận. Ban này bị hai đại cao thủ hợp lực tập kích, chịu đòn thật không nhỏ.

Nhất là làm hủy đi cái chuông cổ của lão - vật này kỳ thật là một kiện pháp bảo mà Cổ Chung hòa thượng đã luyện chế mấy trăm năm, há có thể khiến ông ta không đau lòng sao?

Hơn nữa thân thể bị hai đại cao thủ hợp kích, Việt Sư thì bỏ qua, kiếm đạo của hắn mặc dù lợi hại, nhưng một kiếm vị tất đã có thể khiến cho Cổ Chung thương tổn bao nhiêu - Dù sao Việt Sư, loại kiếm sĩ nhất tâm với đạo lộ của kiếm tiên này, đơn thuần về pháp lực mà nói, so với Cổ Chung còn chênh lệch rất lớn. Đối với cấp bậc cao thủ cỡ Cổ Chung, nếu muốn thật sự gây cho ông ta vết thương trí mệnh, biện pháp duy nhất của Việt Sư là phóng hết kiếm khí trong cơ thể mà hắn tu luyện cả đời, ngọc thạch câu phần.

Nhưng Tiên Âm thì lại khác! Tiên Âm danh xứng với thực là chưởng môn Tiên Sơn phái! Một vị chưởng môn trong Thiên hạ huyền môn tam đại phái, pháp lực tu vi nào phải tầm thường? Một kích của Tiên Âm, mới chính thức gây cho Cổ Chung thương tổn nặng nề. Lão vừa rồi phân ra bốn phần lực ngăn cản Việt Sư, chỉ để sáu phần ngăn cản Tiên Âm. Kết quả liền bị pháp lực của Lan Hoa Ẩn trong Diệu Tự Quyết của Tiên Âm tập kích vào thể nội. Mặc dù Cổ Chung hòa thượng cơ hồ đã tu luyện thành kim thân Phật môn, nhưng vẫn thụ thương không nhẹ, vừa rồi mới liên hồi hô học máu. Đây là chuyện mấy trăm năm cũng chưa từng xảy ra với ông ta.

May là Tiên Âm không sử dụng sát chiêu tối ác độc 'Thập Tam Tiệt Mạch' của Tiên Sơn phái. Nếu không, sợ rằng Cổ Chung hòa thượng lập tức phải buông bỏ Tiên Lâm thịnh hội, nhanh chóng rời đi tìm nơi an tĩnh để dưỡng thương.

Nuốt xong một viên tiểu hoàn đan của Phật môn, Cổ Chung hòa thượng mới khôi phục lại được vài phần nguyên khí.

Thăng thần mà nói, lão thật rất muốn ra tay trừng trị Tiểu Lôi, cái tên tiểu tử dám can đảm ám toán mình.

Nhưng... đơn thuần một mình Tiểu Lôi, thực lực vị tất đã dưới ông ta. Càng huống chi bên cạnh còn có một Diệu Yên, còn thêm một Tiên Âm nữa?

"A!!!" Đan Hà Tử đang cùng Gia Cát Thần Toán nói chuyện, thì thấy Diệu Yên cùng Tiên Âm bên cạnh Tiểu Lôi, ba người đồng thời bước lên đỉnh núi, sợ hãi kêu la cuống quýt lui về sau.

Tiên Âm giờ phút này chẳng buồn nhìn tới hắn, chỉ mang sắc mặt lạnh lùng đi sát theo sau Tiểu Lôi... Nhưng nàng ta cũng không phát hiện ra, ánh mắt mình giờ phút này, mặc dù trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại âm áp hơn cũ ba phần.

Thật ra Gia Cát Thần Toán cùng Khương Đại Hồ Tử và đám đệ tử của bọn họ, mắt thấy Diệu Yên cùng Tiên Âm, đều rất giật mình.

Thiên hạ, không ngờ lại có hai người 'Đông Nhất Tiên' sao?

"Khà khà... chư vị chớ có kinh ngạc." Cổ Chung hòa thượng sau đó mới phóng lên đỉnh núi rồi cười khỏ nói: "Một vị là Tiên Sơn chưởng môn Tiên Âm, về phần vị còn lại..."

Tiểu Lôi nhìn Cổ Chung hòa thượng một cái, cười nói: "Nàng là thê tử của ta."

Về phần rốt cuộc tới cùng ai mới chính thức là thiên hạ đệ nhất tiên tử năm đó, Tiểu Lôi không nói, người ngoài cũng không tiện hỏi.

Sau đó Cổ Chung hòa thượng giới thiệu Việt Sư. Việt Sư vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng, ánh mắt mặc dù không cuồng ngạo, nhưng tựa hồ không có chút âm áp, nhìn ai cũng đều bằng thái độ thản nhiên.

Tiểu Lôi đứng ở một bên, trong lòng thầm nghĩ: Lúc này mới gặp được cái tên gia hỏa cao ngạo tới tận xương tủy này. Gia Cát Thần Toán kia mặc dù cũng có chút cuồng, nhưng chỉ là ngạo khí mặt ngoài thôi.

Sau đó mấy người ngồi xuống. Tiểu Lôi không muốn cùng mọi người nói chuyện, liền kéo theo Diệu Yên ngồi bên ngoài. Thần sắc Tiên Âm có chút do dự, chỉ ngồi ngay phía sau Tiểu Lôi.

Việt Sư đứng thẳng bên vách núi, ôm trường kiếm trong lòng, nhắm mắt dưỡng thần.

Số người còn lại, ngồi thành một vòng, mơ hồ lấy Cổ Chung hòa thượng làm trung tâm. Khương Đại Hồ Tử, Gia Cát Thần Toán, còn có Đan Hà Tử ngồi chung quanh. Mọi người đàm luận đạo pháp, đều không khỏi bộc lộ kỹ năng của mình.

Khương Đại Hồ Tử chính là thiên hạ tượng môn tông sư. Cơ quan học của Thiên Cơ Môn có một không hai. Gia Cát Thần Toán lại là kỳ môn tông sư. Mặc dù pháp lực tu vi của hắn vị tất đứng đầu, thế nhưng tướng học kỳ thuật của Gia Cát môn thiên hạ vô song, ai cũng công nhận.

Thậm chí Đan Hà Tử, địa vị của người này cũng bất phàm.

Phải biết rằng, người tu đạo, tự nhiên không thể thiếu việc phối chế linh thảo, luyện chế đan dược. Pháp thuật pháp lực của Đan Hà Tử đều cực kỳ bình thường, là vì cả phái hắn lấy luyện đan làm chính, và hắn cũng chính là nhân vật nổi bật của hệ phái nhất lưu này.

Mấy người đàm luận nhiệt liệt, dần dần, hào khí rôm rả hơn một chút. Duy chỉ có Cổ Chung hòa thượng bị thương lúc này mới ít lên tiếng, phần lớn thời gian đều ngồi đả tọa điều hòa nội tức để dưỡng thương.

Trên đỉnh núi, trời dần dần sụp tối. Gió đã lớn hơn một chút, lại mang theo chút lạnh lẽo. Mặc dù đám người này đều có tu vi cao thâm, nhưng khi sắc trời dần dần trở nên tối đen, nói chuyện cũng có phần bất tiện.

Khương Đại Hồ Tử của Thiên Cơ Môn cười nói: “Sắc trời đã tối, ngày mai là thịnh hội, còn có nhiều cao nhân sẽ tới đây. Không bằng đêm nay chúng ta nghỉ tạm, đợi tới ngày mai các cao nhân tề tụ, rồi đàm đạo tiếp cũng không muộn.”

Gia Cát Thần Toán cười nói: “Ta chỉ biết Thiên Cơ Môn Khương Đại Hồ Tử người có không ít đồ chơi tốt. Nơi này hoang dã, mọi người chẳng lẽ ngồi đả tọa ở đây tới tận hừng sáng hay sao?”

Khương Đại Hồ Tử cười ha ha rồi nói: “Các vị đều là thế ngoại cao nhân, tự nhiên là không màng tới chuyện phải ngồi đây một đêm. Bất quá tiểu lão nhi ngày thường thích chơi đùa với mớ cơ quan, cái gì cũng phải ỷ lại vào mớ đồ này đã thành thói quen rồi, lại làm trò cười cho chư vị ...” Ông ta đưa mắt nhìn tên đệ tử mặt đen, lớn tiếng nói: “Bùi nhi, mang Tiêu Dao Cung trong rương của ta ra đây.”

“Tiêu Dao Cung?” Ánh mắt của Gia Cát Thần Toán lộ ra vài phần hưng phấn, vỗ tay cười nói: “Hay hay hay! Khương Đại Hồ Tử ngươi không ngờ lại mang bảo bối ra rồi. Hôm nay nhất định phải kiến thức cho bằng được trấn môn chi bảo của Thiên Cơ Môn các người.”

Về mặt Khương Đại Hồ Tử cười cười pha chút đắc ý. Tên thủ hạ thiếu niên mặt đen kia cùng cô thiếu nữ đồng thời mở rương gỗ, từ trong lấy ra một thứ đồ vật kỳ quái.

Chính là hai cây trụ gỗ, sau đó là mấy khối gỗ màu đen kỳ quái, hình dáng có góc có cạnh, cổ quái khó diễn tả.

Sau đó không ngờ lại là một miếng vải bố thật lớn! Nhưng rõ ràng không phải là miếng vải bố bình thường, tựa hồ làm bằng chất liệu da gì đó.

Khương Đại Hồ Tử mỉm cười, từ sau lưng lấy ra một vật chừng một thước, cầm lấy món đồ này, gõ phía đông một cái, vạch phía tây một cái, sau đó dựng trên mặt đất, tựa lên hai cây mộc trụ. Món linh kiện kỳ quái này sau khi kết hợp... không ngờ lại có hình dạng một cái cung điện...

Đương nhiên, nghiêm khắc nói ra, chỉ là một cái cửa lớn của cung điện mà thôi.

Lập tức Khương Đại Hồ Tử chậm rãi mở miếng vải bố ra, trong miệng niệm một câu khẩu quyết gì đó, dụng lực vung lên trên rồi quát: “Mở.”

Vừa hô một tiếng, tấm vải bố đã phủ lên cửa cung, không ngờ lại từ từ biến thành một màn cửa.

Nhưng kỳ quái chính là trên màn cửa tràn ngập nhiều hoa văn đồ án kỳ quái mà mọi người ngồi đây ai cũng không nhận biết.

Khương Đại Hồ Tử cười cười, xoay người nhìn Gia Cát Thần Toán. Khuôn mặt Gia Cát Thần Toán đầy vẻ cảm thán: “Đây là Tiêu Dao Cung à... Ài, hôm nay nhìn thấy được pháp bảo cỡ này, xem như không uổng công đi chuyện này.”

Khương Đại Hồ Tử cười nói: “Gia Cát Thần Toán, người khoan hãy mở miệng khen, xin người cố gắng ra một chút chu sa, cho ta vẽ phù đồ. Ta biết người là tổ tông của thiên hạ kỳ môn tướng thuật, nhất định trong người luôn mang theo chu sa tối thượng phẩm! Ha ha ha....”

Gia Cát Thần Toán thần nhiên nói: “Muốn dùng chu sa à, chuyện này có gì khó chứ?” Sau đó hắn lấy từ trong ống tay áo ra một đồ vật.

Tay áo hắn bắt quá chỉ rộng nửa thước, nhưng từ trong đó lại lấy ra được một cái hộp tròn màu đen dài tới một thước.

Đan Hà Tử ở một bên cười nói: “Khá lắm Thần Toán, thì ra tay áo người không ngờ lại là ”tụ lý càn khôn“. Gia Cát Thần Toán mở hộp tròn màu đen ra, bên trong có một cây phán quan bút lông ngỗng, còn có nửa hộp chu sa màu đỏ, đem ra đưa cho Khương Đại Hồ Tử rồi nói: ”Cầm lấy đi.”

Tiểu Lô mặc dù vẫn ngồi ở xa xa, vừa nhìn thấy chu sa kia cũng không khỏi mở miệng nói: “Ài, đây là thượng phẩm hạc đỉnh sa, so với hoàng kim còn đắt tiền hơn.”

Gia Cát Thần Toán cười thần nhiên, giọng nói không giấu được sự đắc ý: “Không sai, đúng là hạc đỉnh sa.”

Tiểu Lô gật đầu, ngữ khí mang theo ba phần tôn kính: “Ta nghe nói khi xưa Gia Cát Khổng Minh tiên sinh khai đàn tế thiên, hướng hoàng thiên mượn gió đông ba ngày, rồi mới hỏa thiêu Xích Bích, đốt hơn mười vạn đại quân của Tào Mạnh Đức, sử dụng chính loại chu sa này để vẽ phù đồ.”

“Không sai.” Nói đến vị tổ tiên kia của Gia Cát môn mà thiên hạ không ai không biết, vẻ mặt Gia Cát Thần Toán cũng trở nên nghiêm trang hẳn lên.

Khương Đại Hồ Tử cầm lấy cây phán quan bút, chấm bút vào chu sa, sau đó cẩn thận lấy một giọt máu tươi, trích lên ngòi bút, bước nhanh tới cái cửa cung với tạo hình kỳ lạ kia, đứng dưới màn cửa rồi đột nhiên giơ cổ tay lên, một tay nhanh chóng tung ra vài đạo linh phù màu vàng, sau đó liền thấy cổ tay ông ta rung lên, ba ba ba ba, thật sự nhanh như một tia chớp, bút tẩu du long, một hơi kết thúc.

Lập tức vài miếng linh phù rơi vào lòng bàn tay ông ta, mặt trên đã được dùng chu sa viết lên một chút văn tự vạn vật kỳ quái, trong màu đỏ của bút tích lại mờ mờ chứa vài phần quang mang kỳ dị....

Khương Đại Hồ Tử tiện tay đem phán quan bút kẹp lên trên khuỷu tay, rồi sau đó thân thể cao lớn của ông ta bắt đầu nhanh chóng phóng lên trên cao, đem một đạo linh phù dán lên trên cây xà ngang của cửa cung....

Tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, trong nháy mắt khi linh phù được dán lên trên, cái màn cửa cao ba thước của cửa cung đột nhiên rung động như gợn nước. Lập tức tựa hồ như mặt nước đã được ngưng tụ lại, sau đó từng phần từng phần trở nên cứng rắn....

Không bao lâu, màn cửa vốn mềm mại, không ngờ biến thành một cái cửa thật lớn.

Khương Đại Hồ Tử hạ mình xuống đất, cười ha ha, cung kính đưa bút chu sa vào trong hộp tròn màu đen, giao trả cho Gia Cát Thần Toán rồi cười nói: “Đa tạ Thần Toán cho mượn bút.”

Gia Cát Thần Toán chỉ tiện tay nhận lấy, ánh mắt vẫn kính ngạc trên cửa cung điện cao ba bốn thước kia.

Đây là một vật gì đó kỳ quái phi thường. Tại nơi hoang dã này, không có vách tường, không có phòng ốc, không có mái... chỉ có một phiến cửa lẻ loi đứng ở chỗ này.

Nhưng mỗi người, cho dù là Gia Cát Thần Toán hay là Đan Hà Tử, đều là vẻ mặt kinh ngạc. Ngay cả Cổ Chung hòa thượng cũng mở mắt cẩn thận nhìn hồi lâu.

“Chư vị, xin mời.” Khương Đại Hồ Tử cười to ba tiếng, dùng sức mở cánh cửa lớn....

Cửa vừa mở ra một khe hở nhỏ, từ bên trong đã lộ ra vài tia kim quang. Chờ đến khi cửa mở rộng ra, mọi người không nhận được phát ra tiếng thở dài kinh ngạc....

Chỉ thấy trong cửa vách tường cung điện cao lớn, điêu khắc tinh xảo, hoành tráng hùng vĩ, không ngờ lại là một tòa cung điện thật sự.

Ngay cả Tiểu Lôi cũng sửng sốt.

Cái này... là cái gì vậy? Không gian ma pháp sao?

Rõ ràng là một cánh cửa, trước sau chỉ rộng không hơn ba thước mà thôi... Bên trong lại đột nhiên có một không gian lớn vậy sao? Đường như y hệt không gian ma pháp của Tây Phương!

Tiểu Lôi trong lòng tò mò, nhịn không được đi vòng ra sau cửa cung. Thì vẫn vậy, cái gì cũng không có, vẫn chỉ là một mảng rừng cây trên đỉnh núi.

“Quả nhiên là đồ tốt.” Tiểu Lôi tán thưởng một tiếng. Diệu Yên phía sau cười nói: “Phu quân, món đồ này chàng đừng có ý đồ gì tới. Đây là truyền gia bảo bối của Thiên Cơ Môn người ta. Chàng cho dù có lấy được, cũng không biết cách dùng.”

Khương Đại Hồ Tử lớn tiếng nói: “Tiêu Dao Cung này có chín chín tám mươi một gian phòng. Chư vị không ngại thì đi vào tạm nghỉ một ngày, bồi dưỡng tinh thần, chờ kỳ luận đạo trong thịnh hội ngày mai.”

Hai đệ tử Thiên Cơ Môn đã tiến trước vào, đứng ở ngay cửa dẫn đường, Gia Cát Thần Toán cùng Đan Hà Tử sớm đã nhanh chóng theo vào. Cổ Chung hòa thượng cũng mỉm cười đi phía sau. Việt Sư nhìn kỹ vài lần, gật đầu nói: “Quả nhiên như tiên sư từng nói, Tiêu Dao Cung của Thiên Cơ Môn đúng là thượng cổ dị bảo.”

Ánh mắt của hắn lộ ra một tia kính ý, quay sang Khương Đại Hồ Tử gật đầu, rồi ngẩng đầu đi qua cửa cung.

Trong mắt Tiểu Lôi tràn đầy hứng thú, trước trước sau sau đảo vài vòng, nhìn sao cũng không đủ. Hắn thích nhất là những món đồ cổ quái kỳ lạ. Gặp phải loại bảo bối kỳ diệu này, sao lại không ra sức tìm tòi đạo lý trong đó cho rõ ràng?

Diệu Yên biết tâm tư của hắn liền nói ngay: “Truyền thuyết kể rằng Tiêu Dao Cung là do thủy tổ Lỗ Ban của Thiên Cơ Môn sáng tạo ra. Quả nhiên là xảo đoạt thiên địa cùng tạo hóa, ảo diệu vô cùng! Truyền thuyết kể năm xưa, bảo bối vừa ra đời, lập tức trời hạ kim hoa, vì thiên giới cảm giác được loại bảo vật này đã siêu việt khỏi quy tắc của phạm gian! Trong đó lại còn có một cổ sự.”

266. Chương 266: Tiên Âm Hồi Tâm

Ánh mắt Tiểu Lôi lộ ra vẻ hứng thú.

Diệu Yên cười nói: “Ài, truyền thuyết kể ngày đó khi Lỗ Ban tạo thành kiện dị bảo xảo đoạt thiên công này, trời giáng hoa vàng, hào quang tỏa ra tứ phía, thiên giới cảm ứng được bảo vật này xuất thế. Tiêu Dao Cung vốn có chín chín tám mươi một gian phòng... Sau đó một ngày, Lỗ Ban ngủ mơ trong giấc mộng thấy Ngọc Đế báo mộng. Trong mộng Ngọc Đế nói: ”Chín chín tám mươi một là đế vương thuật. Lăng Tiêu bảo điện trên thiên giới là nơi ở của Ngọc Đế mà cũng chỉ có chín chín tám mươi một gian mà thôi. Tiêu Dao Cung lại dám có nhiều phòng như vậy, chính là mạo phạm đế vương thuật, vượt quá chế định của đế vương! Chính là đại bất kính! Trong mộng Ngọc Đế buộc Lỗ Ban phải lần nữa tu sửa bảo vật, giảm đi một phòng.”

Tiểu Lôi cười nói: “Còn chuyện thế này nữa sao?” Lập tức hắn gật đầu nói: “Ài, cũng không lấy làm kỳ lạ. Đế vương cổ đại coi trọng ‘lễ chế’. Ngay cả quần áo, trang sức cũng không được phạm giới. Chỉ có đế vương mới được dùng đồ án hình rồng. Không phải đế vương không được đi xe tứ mã... Theo như nàng nói, chuyện này cũng không kỳ quái.”

Diệu Yên gật đầu nói: “Đích xác như thế, nhưng lúc ấy Lỗ Ban tỉnh mộng cũng không để ý, chỉ nghĩ như một giấc mộng nam kha thôi. Chuyện trong mộng cũng không có thật, thế là không có tu sửa lại bảo vật này... Kết quả là ba ngày sau, trời giáng lôi điện, trực tiếp đánh lên Tiêu Dao Cung, đánh hỏng một gian phòng lớn nhất ở vị trí ngay giữa Tiêu Dao Cung, rồi lập tức hỏa thiêu gian phòng đó thành tro bụi.”

Nghe tới đây, Tiểu Lôi thở ra một hơi dài, cười khổ nói: “Ngọc Đế thật là bá đạo.”

“Chuyện này bất quá chỉ là truyền thuyết thôi, thiếp thân cũng không biết là thật hay giả. Phu quân có hứng thú, không bằng đi hỏi Khương môn chủ.”

Khương Đại Hồ Tử nghe đến đó, cười to ha ha, nói: “Tiên tử học cao hiểu rộng. Tiểu lão nhi bội phục! Bội phục! Truyền thuyết này là có thật, chỉ là rốt cuộc có thật sự như vậy hay không, mấy ngàn năm nay, bốn môn cũng không biết.” Dừng một chút, ông ta nghiêm mặt, nói: “Nhưng theo lời tiên tử, trong Tiêu Dao Cung chỉ có tám mươi gian phòng, vị trí vốn ở chính giữa quả thật là trống không! Thế này vị tất đã là Ngọc Đế nổi giận giáng xuống thiên lôi. Ta đoán hơn phân nửa là tổ sư gia lúc tạo bảo vật, vì tỏ vẻ tôn kính hoàng thiên, cố ý để lại một gian không có tạo ra. Aaa...”

Mấy người này đều là người tu hành, nhất là Khương Đại Hồ Tử, lại càng không dám chỉ trách thượng thiên, ngữ khí không khỏi có chút do dự. Tiểu Lôi biết tâm ý ông ta liền thay đổi chủ đề, nói: “Khương môn chủ, ta xem đồ án trên màn cửa này, tựa hồ như một đồ án trận pháp, nhưng lại không giống như trận pháp bình thường. Vậy chứ là cái gì?”

Khương Đại Hồ Tử cười nói: “Cái này, nói thật, không phải tiểu lão nhi giấu giếm không chịu nói, thật sự nói ra xấu hổ... Lưu lại mấy trận pháp này cho chúng ta, đều là từ trong tay tổ sư gia truyền xuống. Nhưng lại không có truyền lại nguyên lý trong đó... Nói thật, đám hậu bối chúng ta bây giờ, chỉ biết dựa theo hình hồ lô mà vẽ lại, chứ đồ án rốt cuộc có ý nghĩa gì, bản thân chúng ta cũng không biết... Cái này còn gọi là: biết mà lại không biết.” Ông ta chỉ mấy cái linh phù dán trên xà ngang ngay cửa rồi cười nói: “Lôi tiên sinh tu vi thâm sâu, nhất định tinh thông về đạo phù. Mấy cái chữ trên linh phù này, ngài cũng không nhận biết sao?”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Ta đích thật không nhận ra. Xấu hổ xấu hổ... Ta học đạo tới nay, trên phương diện vẽ phù đồ từng bỏ một phen công phu. Cái gì mà độn phù, thái phù, ngũ hành phù vân vân, đều là tiện tay mà vẽ ra, vô cùng quen thuộc. Chỉ là mấy cái linh phù Khương môn chủ vẽ ra, chữ trên đó một chữ ta cũng không biết.”

Khương Đại Hồ Tử thở dài nói: “Lôi tiên sinh không cần khiêm nhường... Kỳ thật phù hiệu này, tiểu lão nhi cũng không biết. Ta chỉ biết dựa theo hình dạng tổ sư gia truyền lại mà vẽ ra. Nhưng dạng chữ này rốt cuộc có ý nghĩa gì... ta thực sự cũng không biết. Ài, bản lãnh mấy ngàn năm nay của chúng ta, từng đời truyền xuống, đại đa số môn phái đều cảm cán chối mà cho là của quý, sợ tuyệt học của mình bị người đánh cắp học trộm. Kết quả là lúc truyền thụ cứ cất giấu thần thần bí bí, bởi vì sợ bị tiết lộ ra ngoài. Thậm chí cũng không chịu lưu lại đồ văn bí kíp, mà chỉ dựa vào thầy trò từng đời truyền miệng lẫn nhau! Nếu thầy trò hai người đều thông minh thì còn dễ tính. Nhưng nếu đời đó lại sinh ra một tên bỗ đần (ngu ngốc), không có bản lãnh học hết, vậy truyền xuống một đời, tới đời tiếp theo có thể thất truyền... Mấy trận đồ này của bốn môn, cũng là như thế. Tới bây giờ, ta chỉ vẽ theo, chứ kêu ta giải thích, ta một chữ cũng nói không thông.”

Tiểu Lôi nghe hắn nói có đạo lý, không khỏi có phần hít hà gật đầu. Tiên thuật phương đông bác đại tinh thâm, nhưng tới xã hội hiện đại hôm nay, đời sau kém đời trước. Đại khái trong đó có nguyên nhân của nó, nhưng nguyên nhân lớn một phần là theo lời Khương Đại Hồ Tử vừa nói.

Khương Đại Hồ Tử lại nói: “Nếu muốn chấn hưng huyền môn ta, còn phải cần thiên hạ đồng đạo cởi bỏ tư tưởng môn hộ, đồng tâm hiệp lực, đừng có dè sẻn tuyệt học bản phái, lấy ra cho mọi người cùng tham khảo, nói không chừng còn có thể hiểu rõ được một chút đạo lý trong đó. Sau đó viết sách, để thiên hạ đồng đạo chẳng phân biệt môn phái, có thể học tập nghiên cứu, thế mới có thể đem đến phồn vinh hưng thịnh đời đời.”

Tiểu Lôi nhìn không ra lão giả tướng mạo rõ ràng thô lậu như vậy lại có lòng dạ như thế bèn nhìn vào ánh mắt Khương Đại Hồ Tử, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần kính nể, gật đầu nói: “Tấm lòng của Khương môn chủ khiến kẻ khác bội phục... Chẳng qua muốn làm được việc ấy, chỉ sợ là vô cùng khó khăn.”

Khương Đại Hồ Tử thở dài, miễn cưỡng cười nói: “Thôi thôi, không nói mấy chuyện này nữa. Mời ba vị vào nghỉ tạm.”

Tiêu Dao Cung này rất rộng lớn, chiều rộng ba trăm bước, chiều dài bốn trăm bước, rõ ràng là hình dáng của một cung điện cổ đại. Thật là đền đài san sát, lối ra vào khắp nơi, tầng tầng lầu các phòng ốc, khiến người ta kinh ngạc.

Tiểu Lôi tùy ý đi một vòng, ngắm nhìn một phen, lúc này mới hài lòng, tùy ý tìm tới một gian phòng gần cửa cung để nghỉ ngơi.

Diệu Yên cùng Tiên Âm cùng đi bên cạnh hắn, chỉ là hai người cũng không nói một câu với nhau, thậm chí khoảng cách luôn giữ ở hai thước, quyết không tới gần nửa phân. Bất quá, Tiểu Lôi rất hài lòng, so với việc hai cô này vừa thấy nhau đã đầu sổng chết thì hay hơn nhiều.

“Chỗ tốt, chỗ tốt.” Tiểu Lôi ngồi xuống một cái giường gỗ, lớn tiếng cười nói: “Nếu ta có bảo bối thế này, cái trang viên kia trong nhà cũng không cần! Mặc kệ nơi nào, cũng có thể mang toàn bộ gia sản phòng ốc bên người, chẳng phải thống khoái sao? Thời đại này, còn ai có thể ở trong cung điện chứ? Chẳng phải là hưởng thụ của đế vương sao?”

Hắn nằm ở đấy bốc phét, trong đầu miên man suy nghĩ: “Nếu ta có bảo bối như vậy thì phát tài rồi... mang nó làm khách sạn. Cái gì mà năm sao, sáu sao còn thua xa. Con mẹ nó, ở đây cùng với ở trong Cẩm Cung có gì khác biệt. Toàn là đồ có mấy ngàn năm lịch sử gì đó a! Chỉ đơn thuần là đồ có niên đại mấy ngàn năm, đem ra định giá đồ cổ cũng thành giá tận trên trời a! Tám mươi gian phòng, toàn bộ biến thành dãy phòng cao cấp nhất! Mời thêm một nhóm bảo an... Ài, không thể cho mặc âu phục, toàn bộ mặc khải giáp cầm đao kiếm, giả thành bộ dáng võ sĩ cổ đại. Còn tên gọi, cũng không thể gọi là bảo an, phải gọi là thị vệ cung đình! Về phần nhân viên phục vụ, toàn bộ mặc trang phục cung nữ cổ đại! Thân hình tuyệt mỹ, đón chào khách nhân tới, không cho kêu tiên sinh tiểu thư, mà hết thảy đều xưng bệ hạ, điện hạ, nương nương, công chúa! Ài... nhưng dường như khó làm nhất là... trong cung đình thời xưa có thái giám. Bây giờ đi đâu tìm thái giám đây? A được rồi! Lên mạng tìm, nhất là cái bọn viết tiểu thuyết trên mạng, đem 99% bọn viết tác phẩm về sau này biến thành thái giám hết. Dem cái đám gia hỏa khả ố này tới cho đủ số!”

Tiểu Lôi nằm đó mím môi mím lợi, trong lòng chìm đắm trong ý nghĩ miên man bất tận, lại nghĩ đến những chỗ mỹ diệu, không khỏi hoa tay múa chân, tràn đầy vẽ kích động trong lòng. Diệu Yên bên cạnh chỉ mỉm cười mà không nói gì, đôi khi lại ngó tới Tiên Âm bên cạnh. Tiên Âm đang ngồi đó, đột nhiên tự mình đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Lôi không để ý, vẫn quay cuồng với ý nghĩ trong đầu. Đang lúc hắn loạn tưởng trong đầu tới chỗ làm sao để thay đổi ngự thiện trong cung đình, ngay khi nghĩ tới mang ý tưởng cung đình đại khách sạn đẩy ra thế giới bên ngoài thì Diệu Yên đã lặng lẽ đi ra ngoài.

Xuyên qua đại môn của cung điện, Diệu Yên lặng lẽ đi ra ngoài, xa xa nhìn thấy thân ảnh nhỏ xinh của Tiên Âm đứng bên vách núi. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, nàng đứng vậy một mình, nhìn bóng lưng, có vài phần thê lương, mũi lòng người.

“Tiên Âm...” Diệu Yên thở dài, từ từ đi tới.

Bóng lưng Tiên Âm rõ ràng khựng lại nhưng cũng không lập tức quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Người tới làm gì? Sao không đi bồi tiếp ‘phu quân’ của người đi?”

Chính nàng cũng không nhận ra, giọng nói của mình có mang theo vài phần chua xót.

Diệu Yên rung người, mặt nở nụ cười rồi chậm rãi đi tới đứng sừng sững vai với nàng ta: “Tiên Âm, nói đi... người với ta đã bao lâu rồi không có yên tĩnh đứng bên nhau nói chuyện.” Khóe miệng Diệu Yên mỉm cười: “Dường như gần mấy trăm năm nay, người và ta chỉ cần vừa gặp mặt là lập tức đánh đến mức người chết ta sống.”

Tiên Âm mở miệng, buồn bã nói: “Ta... người nói mấy chuyện này... ta cũng không nhớ rõ.”

Trong lòng Diệu Yên mềm nhũn, xoay người nhìn nữ tử đang đứng cách mình trong gang tấc, nhìn khuôn mặt giống mình như đúc, nhìn người đã từng sinh trưởng cùng một gốc tịnh đế với mình qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi...

Bất tri bất giác Diệu Yên chậm rãi vươn một cánh tay ngọc ngà thon dài của nàng, tựa hồ như muốn đụng vào Tiên Âm gần trong gang tấc. Bàn tay đưa ra tới trước mà Tiên Âm cũng không có tránh né, chỉ cảm giác được thân thể nàng có chút cứng nhắc, trong hơi thở mang theo vẻ cảnh giác nhẹ nhẹ.

“Ài...” Diệu Yên rút tay về, ngưng thị nhìn Tiên Âm vài giây rồi chậm rãi nói: “Hiện tại người... người thật sự đã không phải là Tiên Âm kia rồi.”

Hàng mi của Tiên Âm nhú lại: "Người nói Tiên Âm kia, là như thế nào?"

Diệu Yên suy nghĩ một chút, mặt giãn ra cười nói: "Quên đi, ta thật hy vọng người không nên biến trở lại bộ dáng trước kia."

"..." Tiên Âm trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Ta trước kia... thật không tốt sao?"

"Không phải không tốt." Diệu Yên thở dài, nói: "Ta và người vốn không phải con người bình thường, không thấu hiểu nhân tính, tự nhiên hành sự có chút kỳ lạ. Ta từng hận người thủ đoạn ác độc lãnh khốc. Sau này ngẫm nghĩ lại, thủ đoạn làm việc của chính bản thân ta, chẳng phải cũng thế sao? Đạo lý này, khi gặp được phu quân, ta mới hiểu được. Huống hồ người và ta từ khi sanh ra đã đấu nhau, đấu tới hôm nay. Cả hai đều đã vài lần suýt chết trong tay đối phương, ân ân oán oán dây dưa, tính cũng tính không rõ ràng được.. Nếu đã tính không rõ ràng được, vậy chẳng thà không tính còn hơn."

Tiên Âm lại trầm mặc chốc lát. Mặc dù nàng ta không nói chuyện, nhưng Diệu Yên lại có thể cảm giác được khí tức lạnh lùng trên người nàng ta đã phai đi một chút.

Qua một lúc, Tiên Âm mới lại mở miệng: "Hắn... hắn là người thế nào?"

Diệu Yên nhìn Tiên Âm, trong mắt hiện lên sắc thái kỳ dị, hé miệng cười nói: "Chàng ư? Người nếu nhận chàng là người người tín nhiệm nhất, chẳng lẽ người còn không hiểu chàng sao?"

Tiên Âm lắc đầu: "Ta không biết... Ngay từ ban đầu, ta mặc dù cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng ta vừa thấy hắn thì hận... nhưng cũng không phải tất cả là hận, tựa hồ trong nỗi hận còn mang theo một chút tư vị khác biệt gì đó. Ta cuối cùng hiểu được, trên thế giới này người thân cận nhất trong tâm ta chính là hắn... Lúc ta tỉnh lại, cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ kỹ tựa hồ có một người, tên là Tiểu Lôi, ta gọi hắn là tiểu tặc... tựa hồ khuôn mặt hắn luôn ở mãi trong lòng ta. Thậm chí ngay cả người... Ta vốn hận người, nhưng nghe thấy tên người, sau khi lại nhìn thấy người, ta căn bản còn không nhận ra người nữa."

Diệu Yên cười nói: "Cảm ơn trời đất, người nếu còn nhớ rõ ta, tìm ta gây phiền toái, vậy ta cũng phải đau đầu nhiều."

Tiên Âm lắc đầu: "Ba năm trước đây, hắn đột nhiên mất tích, ta và người đánh nhau một trận. Một mình ta bỏ đi, lại cũng không biết đi đâu, ta một mình đi thật lâu, cũng suy ngẫm thật lâu, mơ hồ nghĩ tới một thứ gì đó kỳ quái... tựa hồ như ta từng cùng hắn trải qua sự tình gì đó. Bởi vì chuyện này cho nên ta cũng không phải hoàn toàn hận hắn, mà là trong hận ý, còn mang theo vài phần tư vị khác... Ta nhớ kỹ, hắn tựa hồ đã cứu mạng ta, nhưng dường như ta cũng cứu mạng hắn. Nhưng cụ thể như thế nào, ta lại nghĩ không ra."

Nói tới đây, không thể ngờ được vẻ mặt Tiên Âm lại ngượng ngùng đỏ cả lên, chậm rãi nói: "Còn có một chút chuyện kỳ quái, vốn ta nhớ không được, nhưng khi gặp lại hắn, ba năm qua, đôi khi ta ngồi đả tọa, đột nhiên thấy lòng không được yên tĩnh, thế nào cũng không làm tâm tình lắng xuống được... chuyện này...." Trong mắt nàng hiện lên một tia quái dị, hé miệng nhưng cũng không tiếp tục nói gì.

Diệu Yên càng nghe càng thấy cổ quái, trong lòng dần dần hoảng sợ, nhin không được mở miệng nói: "Người... người không phải đối với chàng... đối với chàng..?"

Về mặt Tiên Âm mờ mịt: "Đối với hắn cái gì chứ?"

Diệu Yên khẽ ho khan một tiếng rồi thấp giọng nói: "Vậy người bây giờ một lòng đi theo chàng, trong lòng nghĩ thế nào?"

Tiên Âm nhắm mắt lại, chậm rãi nói: "Ta nhớ kỹ ta dường như từng cùng hắn ở trong một mảnh rừng trong thời gian rất lâu, còn trải qua một số... một số chuyện. Chỉ là ta cũng không nhớ được rõ ràng lắm. Ta gần đây có tìm tới núi Côn Luân, phát hiện phiến rừng không ngờ ở ngay dưới chân núi Côn Luân. Hừ, có mấy tên đệ tử Côn Luân nói cái gì là nơi này là rừng trồng sâm của bọn chúng, không cho ta đi vào. Kết quả cũng không ngăn được ta. Ta ở trong rừng này nửa năm, mỗi ngày ngồi ở đó suy nghĩ. Ta nhìn mảnh rừng này, cảm thấy rất quen thuộc, nhìn dòng suối bên cạnh, cũng cảm thấy rất quen thuộc, nhìn đám đạo sĩ phái Côn Luân, lại càng cảm thấy quen thuộc, nhưng vẫn cảm thấy thiếu một cái gì đó. Sau ta mới suy nghĩ ra, thiếu không phải cái gì khác, mà là bên người ta thiếu một mình hắn." Dừng một chút, Tiên Âm tiếp tục nói: "Ta đã biết, pháp thuật của ta rất mạnh. Ba năm nay ta đã gặp phải một số kẻ có ý tưởng

bất kính với ta, đều bị ta dễ dàng đuổi đi. Ta mới biết được bản thân mình rất lợi hại. Phàm có người tìm ta gây phiền toái, ta tiện tay là có thể giải quyết. Nhưng mặc dù chung quanh không ai có thể gây tổn thương tới ta, ta vẫn luôn cảm giác trong lòng có chút... có chút sợ hãi. Bởi vì hết thấy chung quanh, mặc kệ là người, hay là đồ vật, không có thứ gì ta nhận biết được! Bây giờ hồi tưởng lại, loại sợ hãi này, sớm ngay từ ban đầu mỗi khi tỉnh dậy thì trong lòng đã có. Chỉ là sau đó đi theo bên người hấn một thời gian, sự sợ hãi đó, đã biến mất không còn thấy nữa. Đợi đến khi không còn thấy hấn, ta lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt....”

Nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn Diệu Yên, lạnh lùng nói: “Ta cho tới giờ chưa hề cùng người khác nói nhiều như vậy... Những lời này nếu người dám nói ra ngoài, ta sẽ giết người.”

Diệu Yên cười cười, nhìn Tiên Âm, trong mắt có chút phức tạp, chậm rãi nói: “Ta sẽ không nói.”

Tiên Âm lạnh lùng nhìn Diệu Yên một lúc lâu, ánh mắt dần dần có vài phần hòa hoãn, nói: “Chúng ta trước đây thật sự có rất nhiều cừu hận sao? Tại sao người bây giờ lại đối với ta tốt thế?”

Diệu Yên cười cười, ánh mắt nhìn về nơi xa xôi: “Có lẽ không chỉ bởi vì người không còn là tiên tử Tiên Âm trước kia... Bản thân ta, cũng không phải là hoa yêu Diệu Yên như trước kia nữa.”

Tiên Âm suy nghĩ kỹ một chút, rồi cũng nhìn xa xa, trong miệng nói: “Cho tới bây giờ, trong lòng ta vẫn không thích người! Bất quá... có lẽ sau này sẽ có chút thay đổi.”

Diệu Yên tiếp lời: “Ta cũng vậy.” Hai người lập tức đưa mắt nhìn nhau, đồng thời thản nhiên mỉm cười.

Hai đóa tịnh đế liên hoa với cừu oán không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, trên vách huyền nhai tuyệt bích cao vời vợi, đứng sừng sững, gió đêm phất phới, hai người một đen một trắng, tư sắc trác tuyệt như nhau, tóc dài tung bay, thân hình kiều diễm, mi miều như tiên tử.

Dần dần chìm vào trong bóng đêm.

Tối nay bầu trời ảm đạm, tinh quang minh nguyệt đều bị đám mây che mất. Chung quanh mọi thứ đều yên tĩnh, duy chỉ có núi rừng bị gió thổi qua, lá reo xào xạc.

Khi hai người đứng tới nửa đêm, đột nhiên Diệu Yên mở miệng nói: “Người có nghe thấy gì không?”

Tiên Âm thản nhiên nói: “Một nén nhang trước ta đã nghe được.”

Diệu Yên gật đầu: “Không sai, ta đã sớm nghe thấy... Chỉ là ta cảm thấy rất kỳ quái, là ai, không ngờ có thể ở trên Thượng Thiên Thê duy trì lâu thế? Đã một nén nhang rồi, nhưng chỉ đi có hai mươi bước! Loại cao nhân cấp bậc này, ngoại trừ mấy người chúng ta đã lên núi, thiên hạ vị tất có thể tìm thấy năm sáu người. Nhưng phía dưới không ngờ lại có ba người.” Diệu Yên lắng nghe một lúc, rồi nhíu mày nói: “Một người là Côn Luân chủ môn Ngọc Cơ Tử, nhưng hai người còn lại, ta không nghe ra....”

Dưới Tử Khuyết Phong, trên Thượng Thiên Thê, ba bóng nhân ảnh sừng sững mà đi. Trong bóng đêm, thân ảnh ba người chỉ mờ mờ có thể thấy được, đều là tay áo thối phần phật. Ba người đi thêm được hai bước, lại nghe thấy thấy một thanh âm lạnh lùng: “Quy củ này của các ngươi thật là kỳ quái... muốn lên núi cho sớm, lại còn phiền toái như vậy... Côn Luân chủ môn, đây là quy củ Côn Luân sơn các ngươi, hay là quy củ của nhân gian các ngươi?”

Sau đó nghe thấy Ngọc Cơ tử lạnh lùng nói: “Quy củ là quy củ, các hạ nếu không muốn tuân theo, thì xin mời, bốn tọa cũng không ngăn trở người.”

Người đi sau cùng trong ba người, tốc độ chậm nhất, nhưng tựa hồ pháp lực lại mạnh nhất! Hấn rõ ràng nghe được hai người đối thoại, nhưng căn bản không để ý tới, đột nhiên cất giọng ca vang.

“Hoa phi hoa, vụ phi vụ. Dạ bán thiên minh khứ, lai như xuân mộng bất đa thì, khứ tự triêu vân vô mịch xử.”

Tiếng ca vang lên, vang tận trời xanh, tựa như tiếng long ngâm.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong Tiêu Dao Cung đều bị kinh động, sợ hãi: “Là người phương nào tới?”

267. Chương 267: Cao Nhân Tiền Bối!

Liền nghe thấy từ phía sau truyền đến thanh âm ngông nghênh của Tiểu Lôi: “Bài từ nổi tiếng này, không phải là bài mà sư huynh Khinh Linh Tử của ta thích đọc sao?”

“Phu quân!” Diêu Yên quay đầu lại. Tiểu Lôi không biết từ lúc nào đã chạy ra, tới phía sau hai người.

“Tên gia hỏa kia thanh âm rất lớn, lại hát khó nghe quá, đánh thức tiểu gia dậy. Ta không còn cách nào khác, chỉ đành tới xem xem cái tên hỗn đản nào nửa đêm canh khuya không ngủ chạy loạn tới đây kêu gào như đũa đám vậy.”

Tiểu Lôi hùng hùng hổ hổ đi tới cạnh vách núi, chửi vọng xuống dưới: “Nửa đêm canh ba kêu gào cái gì, ở nhà của người có người chết à. Cổ họng của người lớn như trái dưa hấu vậy, sao không đi tham dự giải giọng nam siêu cấp đi!” Nói xong đột nhiên xuất ra một cước, đá một cục đá to bên cạnh xuống dưới.

Phía sau Diêu Yên cùng Tiên Âm có chút dừng dừng, thì nghe thấy phía dưới vọng lên tiếng mắng to: “To gan! Tên gia hỏa nào dám chọi đá à!”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta là vương bát đản, còn người thì sao?”

“Phu quân...” Diêu Yên cũng không biết Tiểu Lôi tại sao chủ động gây hấn, không khỏi kêu lên một tiếng. Tiên Âm vẫn giữ bộ dáng lạnh lùng, bởi vì nàng không biết lên Thượng Thiên Thê khó khăn thế nào, nên cũng không có bị thực lực của mấy người đang kéo tới làm giật mình như Diêu Yên.

Tiểu Lôi ra dấu dừng nói, rồi cười có chút giảo hoạt, lập tức khom lưng bưng hai khối đá lớn liệng xuống.

Phía dưới lại vọng lên tiếng chửi bới. “Tặc tử càn rỡ, không ngờ dám trêu chọc lão phu. Á!”

Vù một tiếng, kinh phong bắn tới, thì ra là hai tảng đá Tiểu Lôi liệng xuống bị người bên dưới quăng ngược lại. Tiểu Lôi không luống cuống, chỉ nhìn tảng đá bay tới rồi cong ngón tay bắn ra. Bụp bụp hai tiếng, tảng đá biến thành bụi phấn. Chỉ nghe thấy Tiểu Lôi cười nói: “Người thì thích nửa đêm kêu gào như quỷ khóc sói tru làm người ta không ngủ được, ta thì thích nửa đêm ném đá, người quản được ta sao?” Hắn đột nhiên cười to nói: “À, vừa rồi đá chọi quá nhỏ, ta cần phải chọi mấy cục lớn hơn.”

Phía dưới ba người đều biến sắc. Ngọc Cơ Tử sớm đã nghe ra thanh âm của Tiểu Lôi, nhưng hai người bên cạnh lại không biết Tiểu Lôi. Họ đột nhiên giận dữ, nhưng cũng không khỏi có phần kiêng kỵ.

Phải biết rằng, bọn họ ba người trên đường tới đây, không ngừng đánh cuộc. Tới Thượng Thiên Thê cũng đánh cuộc cùng nhau leo, thề phân cao thấp. Lên Thượng Thiên Thê là cách khảo sát pháp lực tu vi tốt nhất. Vừa rồi Tiểu Lôi trong bóng tối từ trên núi chọi đá xuống, nhưng lại cực kỳ chuẩn xác. Hai tảng đá đều nhắm vào hai người bên cạnh Ngọc Cơ Tử mà tới. Mặc dù hai người này pháp lực tu vi thâm hậu, nhưng đang tập trung toàn bộ tinh thần vượt Thượng Thiên Thê, bốn mạng nguyên khí không thể tiêu tan, nhưng Tiểu Lôi lại hai lần ba lượt náo loạn, làm ảnh hưởng.

Tảng đá nhỏ thì không sao. Nếu tên tiểu tử khả ố phía trên thật sự ném xuống một khối cự thạch, vậy mọi người không thể làm gì khác hơn là ra tay ngăn cản, nhưng trên Thượng Thiên Thê thì không được.

“Tức chết ta được!” Người có thanh âm lạnh lùng bên trái của Ngọc Cơ Tử quát lên: “Côn Luân Ôn Thất chương môn, Thượng Thiên Thê này không lên cũng được. Đợi ta giáo huấn cái thằng tiểu tặc khả ố kia.”

Nói xong, song chương của ông ta rung lên, hai chân đạp sâu lên phiến nham thạch, người đã phóng thẳng lên trên.

Người cao cao bên cạnh Ngọc Cơ Tử mặt cũng lộ tức giận, nhìn Ngọc Cơ Tử, cười lạnh nói: “Không ngờ đám hậu bối trên thế gian lại tệ hại như vậy.”

Nói xong chân đạp xuống rồi cũng phóng lên theo.

Ngọc Cơ Tử bắt đầu dĩ đành thở dài một tiếng.

Còn Tiểu Lôi đang đứng trên vách đá quan sát, chỉ thấy hô một tiếng, một bóng người đã phóng lên, lướt qua đỉnh đầu hắn, hạ mình về phía sau, rồi cất giọng già nua quát lên: “Tiểu tặc, vừa rồi là người ném đá xuống chân núi phải không?”

Tiểu Lô quay đầu nhìn lại chỉ thấy người này toàn thân mặc bộ trường bào màu đen, trên mặt có vết nám, đôi mắt bạch kim, môi thâm, miệng rộng, bộ dáng thật cổ quái. Khớp xương đôi bàn tay thật thô to, gầy trơ cả xương, phẳng phất như móng vuốt. Tiểu Lô cười nói: “Tảng đá là do ta chọn, bất quá thanh âm của người không giống, vừa rồi người hát hò không phải là người.”

“Là lão phu.” Phía dưới lại một bóng người lao lên, hạ xuống bên cạnh người nọ. Trong bóng đêm, người này mặc một bộ áo bào trắng, chỉ thấy vóc người nhỏ thó, đầu đầy tóc bạc như tuyết, râu dài đã hóa trắng, đặc biệt nhất là hai hàng lông mi trắng như tuyết rủ xuống cổ quái, càng khiến cho khuôn mặt có thêm vài phần sâu khổ. Chỉ là sắc mặt lại ửng đỏ, thật là có thể xưng là tiêu chuẩn của hạc phát đồng nhan.

Người này vừa đứng trước mặt, lập tức mang theo vẻ tiên phong đạo cốt, cả người trên dưới dường như bao phủ một tầng khí phiêu nhiên xuất trần, tựa hồ như thần tiên hạ phàm. Nhất là đôi mắt, thần quang lóe ra không giống người tu hành, nhưng dường như quang mang sung mãn, mặc dù không hiện ra ngoài, nhưng lại càng khiến người kinh ngạc.

Rõ ràng là tu vi đã đạt tới cảnh giới nội liễm.

Tiểu Lô trong lòng cũng có chút nghiêm nghị, liếc mắt nhìn Diệu Yên. Diệu Yên chỉ nhú mày, hiển nhiên không nhận ra người này.

Người này là cao thủ hiếm thấy. Lúc này sao lại xuất hiện nhiều cao thủ đỉnh điểm như vậy chứ?

Lúc này Ngọc Cơ Tử cũng đã lên tới. Lão vừa đặt bước xuống đất, lại đi tới bên cạnh Tiểu Lô, đứng chung một chỗ với hắn rồi thấp giọng nói: “Hừm, quả nhiên là người...”

Tiểu Lô cười hì hì nói: “Côn Luân chương môn, tiểu tử hữu lễ, ba năm không gặp, không biết thân thể lão có khỏe không?”

Sắc mặt Ngọc Cơ Tử trầm xuống, cắn răng hừ lạnh một tiếng: “May là còn chưa bị người làm cho tức chết.”

Tiểu Lô cười nói: “Chương môn nhân cần gì hẹp hòi như thế, mấy vụ ân oán của chúng ta, đã sớm nói rõ ràng ba năm trước rồi mà.”

Ngọc Cơ Tử đang muốn mở miệng thì lại nghe lão giả áo bào trắng râu trắng thần nhiên nói: “Ngọc Cơ Tử, tiểu tử này là người quen cũ của ngươi, hay là môn nhân của ngươi?”

Người này ngữ khí lạnh lùng, sắc mặt đậm mạc, thần sắc ngăm mang theo vẻ cao cao tại thượng. Diệu Yên trong lòng có chút kinh ngạc. Ngọc Cơ Tử chính là đương thế nhất đẳng cao nhân đứng đầu thiên hạ. Côn Luân chương môn địa vị chí tôn, đương thời ngay cả người có thực lực cao hơn hắn, tỉ như Khinh Linh Tử, cũng không dùng đến giọng điệu tiền bối nói chuyện với văn bối để hòa đàm cùng ông ta.”

Người này sao lại cao ngạo như thế, rốt cuộc có địa vị gì đây?

Sắc mặt Ngọc Cơ Tử biến đổi, ánh mắt có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn cung tay nói: “Người này tịnh không phải là môn nhân của ta, mà chính là đệ tử Tiêu Dao phái. Bần đạo cùng hắn xem ra cũng... có chút quen biết.”

“Hừ.. Tiêu Dao môn nhân.” Lão giả áo bào trắng vừa nghe hai chữ Tiêu Dao, ánh mắt thoáng hiện lên một tia dị sắc khó phát hiện, nhú mày nói: “Phái Tiêu Dao cũng không giống như lời đồn, môn hạ đệ tử không ngờ lại tệ hại như thế, xem ra thói đời của mấy người này, chẳng ngờ lại sa đọa như vậy.”

Lão giả áo bào đen mặt xanh bên trái cười lạnh hai tiếng. Đôi bàn tay to lớn xiết vào nhau xương cốt vang lên kết kết, rồi cười nói: “Tiểu tử này vô lễ với ta, để ta bóp chết hắn.”

“Không được.” Tiểu Lô còn chưa nói gì thì Ngọc Cơ Tử đã đi tới trước một bước, trầm giọng nói: “Nơi này nói thế nào cũng là địa giới của Côn Luân, tiền bối muốn tùy ý giết người tại địa giới Côn Luân của ta, chẳng lẽ không để Côn Luân chúng ta trong mắt sao? Huống hồ Tiên Lâm thịnh hội tự có quy củ, các hạ ở chỗ này giết chóc lung tung, chính là cùng thiên hạ đồng đạo chúng ta là địch.”

“Hừ, cũng là cái đám gia hỏa bọn ngươi, quy củ nhiều vậy.” Sắc mặt lão giả áo bào đen khinh khỉnh, nhìn thoáng qua lão giả áo bào trắng ở bên cạnh, cười nói: “Huynh đệ ngươi thấy thế nào?”

“Nể mặt Tiêu Dao phái, ra tay giáo huấn một chút là được rồi.” Lão giả áo bào trắng vuốt bộ râu dài, cười ngạo nghễ.

Tiểu Lô lạnh lùng nhìn hai người một lúc lâu rồi đột nhiên cười nói: “Thú vị thú vị...” Hắn nhìn sang Diệu Yên, nói: “Diệu Yên ngoan, nàng có từng nghe qua chuyện thú vị vậy chưa. Thật buồn cười chết ta mất.”

Diệu Yên lập tức hiểu được tâm ý của hắn, cũng cười nói: “Phu quân vì sao lại cười.”

Tiểu Lô thở dài một tiếng nói: “Nàng cũng biết, trên thế gian này động vật nào nực cười nhất không?”

“Là thứ nào?”

“Là ếch.” Tiểu Lô nói: “Có câu nói là, trẻ con nói xằng, ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng.”

Hắn liếc mắt nhìn lão giả áo đen mặt xanh rồi cười nói: “Nè người, tiểu gia ta đứng ở chỗ này, không phải người muốn bóp chết ta sao? Vậy thì xin mời người cứ tự tiện, chỉ không biết là người bóp tay ta, hay là bóp chân ta trước đây?”

“Tiểu Lô, không được vô lễ.” Ngọc Cơ Tử nhíu mày thấp giọng nói. Ông ta biết lai lịch hai lão giả này thật lợi hại, tu vi lại càng kinh người, Ngọc Cơ Tử mặc dù trong lòng không thích Tiểu Lô, nhưng không muốn nhìn hắn tìm cái chết, không khỏi thấp giọng mở miệng đề tỉnh hắn, rồi lập tức nghiêm mặt nói: “Người là hậu bối không thể như vậy. Để bản đạo giới thiệu hai vị tiền bối cho người biết.”

Ho khan một tiếng rồi Ngọc Cơ Tử chỉ vào lão giả áo đen mặt xanh nói: “Vị này là Vô Nha Sơn sơn chủ, cao nhân tiền bối năm xưa lừng danh thiên hạ. Mấy trăm năm trước đã rời khỏi nhân gian, tại Vô Nha Sơn đóng cửa thanh tu, pháp hiệu Côn Bằng. Người không được vô lễ.”

Tiểu Lô còn chưa nói gì thì lại nghe được Ngọc Cơ Tử lặng lẽ truyền âm nói với hắn: “Đám người Bắc Hải Đạo này nửa chính nửa tà, tính tình cổ quái khác bạc. Một lời không hợp liền động thủ giết người, pháp lực cao thâm khó lường. Hơn nữa hắn vốn không phải là người, mà là Côn Bằng điều yêu thú tu luyện đắc đạo.”

Lại chỉ vào lão giả áo bào trắng nói. “Vị tiền bối này cũng là cao nhân tiền bối trong giới tu hành. Năm xưa nổi tiếng thiên hạ Cửu Hư Chân Nhân. Hơn nữa đã từng được liệt danh vào bảng thiên hạ ngũ phương cao nhân sáu trăm năm trước.”

“Cho dù sư phụ người gặp lão cũng phải thủ lễ. Người không thể vô lễ.”

Tiểu Lô gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, thì ra một tên là lão yêu tinh, một tên là ngũ phương cao nhân sáu trăm năm trước.

Lại nghe thấy lão giả áo bào trắng nói: “Ngọc Cơ Tử, bản thân ta bây giờ đã xuất đạo hoàn tục, đạo danh Cửu Hư Chân Nhân không nhắc lại nữa. Lão phu bây giờ pháp hiệu là Bạch Mi.”

“Vâng, Cơ Tử xin ghi nhớ.” Ngọc Cơ Tử cung kính chấp tay.

Nhưng Côn Bằng lại quát: “Tiểu tử, nếu đã biết pháp hiệu của gia gia rồi, sao còn không dập đầu?”

Tiểu Lô trợn mắt lên: “Người vì sao không dập? Người sao lại không hướng qua ta dập đầu?”

“Oắt con thật lớn mật.” Côn Bằng nổi giận: “Ngọc Cơ Tử, ta vốn định cho người hai phần thể diện, không tính chuyện với thằng oắt con này. Hắn không ngờ chẳng biết tốt xấu, hôm nay ngay cả người ra tay chống lưng, ta cũng phải giết tên này.”

Nói xong, hét lớn một tiếng, vươn cự trảo hướng Tiểu Lô chụp tới.

Đột nhiên trước mặt có bóng người chột lóe. Một bóng người sắc trắng thon thả đã ngăn trở trước mặt. Chỉ thấy một đạo kim quang nhắm thẳng mặt Côn Bằng phóng tới. Côn Bằng hơi nghiêng đầu, lui ra sau hai bước, nhưng xương sườn dưới lại cảm thấy một tia hàn khí. Chỉ thấy một đạo kiếm khí đã xạ tới trước mặt. Côn Bằng cả kinh, thân thể luôn hồi chuyển động. Chờ tới khi hắn lách ra được thì phát hiện tự mình đã lui về sau rồi, trước mặt là một nữ tử bạch y tuyệt sắc đang lạnh lùng nhìn mình. Ngón trỏ và ngón giữa trên cánh tay ngọc ngà thon thả của nàng đang bấm kiếm quyết, lạnh nhạt nói: “Ê, lão già này, Tiểu Lô muốn người dập đầu, còn không mau dập đầu.”

Côn Bằng giận tới mặt xanh lè, tròng mắt quát: “Con nhỏ oắt con, ngươi là người nào, không ngờ lại dám xuất thủ với lão phu.”

Ngọc Cơ Tử sớm đã nhìn thấy Tiên Âm, trong lòng cũng đang kinh ngạc là Tiên Âm vì sao lại che chở cho Tiểu Lôi. Mặc dù đã sớm nhìn thấy hai người Tiên Âm cùng Diệu Yên ở một bên, bất quá dù sao ông ta cũng không biết quan hệ bí ẩn giữa Diệu Yên cùng Tiên Âm. Nhưng mắt thấy Tiên Âm ra tay che chở cho Tiểu Lôi, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta đường đường là chưởng môn Côn Luân, vốn tự cho mình khá cao, không chịu cúi đầu với người, thế nhưng hai lão già này lại lịch kinh người, bản thân trên đường cũng bị ngậm bồ hòn nhiều, nhưng không thể phát tác. Nhìn thấy có Tiên Âm ra tay, trong lòng lão không khỏi cảm thấy khoái trá liền mở miệng nói: “Vị này là Tiên Âm tiên tử, chưởng môn Tiên Sơn phái, được mọi giới công nhận là thiên hạ đệ nhất.”

Tiên Sơn chưởng môn, thiên hạ đệ nhất? Trong mắt Bạch Mi hiện lên vẻ kinh ngạc, không khỏi phải nhìn kỹ Tiên Âm, rồi lại giật mình khi ngó qua sắc mặt âm trầm của Diệu Yên đang đứng cạnh Tiểu Lôi.

“A Di Đà Phật.” Từ trong rừng xuất hiện một người, thì ra là Cổ Chung hòa thượng. Ông ta chậm rãi đi tới, tay chấp chữ thập. “Bần tăng Cổ Chung, xin ra mắt Cửu Hư Chân Nhân cùng Côn Bằng hai vị tiền bối.”

Phía sau, người của Thiên Cơ Môn cùng Gia Cát Môn hai phái, còn có cả Đan Hà Tử, đều đứng ở ven rừng xa xa quan sát.

Bạch Mi nhìn chằm chằm lấy Tiên Âm: “Ngươi quả nhiên là chưởng môn Tiên Sơn phái sao? Cũng là... cũng là thiên hạ đệ nhất của Tiên Lâm thịnh hội à?”

Trong mắt Bạch Mi hiện lên một tia nghi hoặc, không khỏi quay đầu nhìn Tiểu Lôi một chút. Tiểu Lôi biết Tiên Âm căn bản không nhớ rõ mấy chuyện này, lập tức mở miệng lớn tiếng nói: “Chuyện này tự nhiên là thật. Côn Luân chưởng môn cùng Cổ Chung hòa thượng đều là cao nhân tham gia Tiên Lâm thịnh hội, đương nhiên là có thể làm chứng.”

Bạch Mi cười hắc hắc hai tiếng, rồi lại lắc đầu nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc... Nghĩ không ra Tiên Sơn phái lại lấy một tiểu cô nương nhỏ tuổi này làm chưởng môn, vốn đã là chuyện kỳ lạ, không ngờ ngay cả địa vị thiên hạ đệ nhất, cũng bị ả đoạt lấy. Xem ra hậu bối thế gian này, càng ngày càng không tiến bộ.”

Lão liếc mắt nhìn Tiên Âm, quát: “Nếu là Tiên Sơn chưởng môn, vậy lão phu cũng không cùng ngươi so đo. Ngươi lui qua một bên. Hừ hừ, ngay cả tiền bối Quân Kiếm tiên tử của ngươi đứng đây, gặp ta cũng chỉ là ngang tay tương giao thôi.”

Trong mắt Tiểu Lôi có vài phần trào lộng: “Bạch Mi lão nhi, ngươi đêm nay cứ làm ra cái điệu bộ này, lên mặt kẻ cả, lại quát tháo chửi bới om xòm. Là sao chứ, muốn lập uy sao?”

Sắc mặt Bạch Mi trầm xuống quát: “Tiểu tử nói hươu nói vượn, lão phu ta sao có thể cùng tiểu bối các ngươi bình phân chứ. Ta vốn thanh tu nơi thâm sơn, nghe nói thế gian đạo phong sa đọa, mới nhịn không được nên đi ra xem cho biết. Không ngờ quả nhiên như vậy, chẳng lẽ đám tiểu bối ngày nay tên nào cũng không biết lễ phép sao?”

268. Chương 268: Ai Dám Nhục Mạ Sư Môn Của Ta?

“To gan!! Ngươi là người nào!” Bạch Mi cả giận nói.

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn hần nói: “Đây là thê tử của ta. Lão gia hỏa, ngươi to nhỏ với thê tử của ta, có hỏi qua lão tử chưa?”

“Phản rồi, phản rồi.” Bạch Mi tức giận râu mép dựng cả lên, cả giận nói: “Đám tiểu bối ngày nay tên nào cũng không biết lễ số! To gan làm xằng cực kỳ! Xem ra lão phu không thể không ra tay thay sư trưởng của ngươi giáo huấn ngươi một chút.”

Tiểu Lôi nhướng mày lên, cười nói: “Được được được, nếu muốn đánh nhau, tiểu gia ta phụng bồi là được. Đánh nhau ư, ta thật chưa hề sợ. Lão gia hỏa, phóng ngựa qua đây đi.”

“Hừ, hôm nay chỉ giáo huấn tên tiểu tử này. Sau này ta tự nhiên sẽ đi tìm Tiêu Dao Tử tính sổ, hỏi hắn dạy đồ đệ thế nào.”

Bạch Mi vuốt bộ râu, chậm rãi từ trong áo bào trắng lấy ra một thanh ngọc như ý nhỏ nhỏ, cười ngạo nghễ: “Vốn ngươi còn tiểu bối chưa xứng để lão phu phải xuất kiếm. Bất quá nể mặt uy danh phái Tiêu Dao của ngươi, lão phu kính danh Tiêu Dao, xuất kiếm giáo huấn ngươi một phen, cũng không phải là ta ý lớn khi dễ nhỏ.”

Tiểu Lôi bĩu môi, lời còn chưa kịp nói thì đã nghe xa xa đột nhiên từ trên thiên không vang xuống thanh âm gió thổi phàn phật.

“Tiểu Lôi, tiền bối người ta nhìn vào danh vọng Tiêu Dao phái ta muốn giáo huấn ngươi... ngươi sao không cùng tiền bối nói rõ, ngươi đã không phải là người Tiêu Dao môn?”

Chỉ thấy trên trời, một đạo kim quang từ xa vọt tới, hạ xuống đất, hóa thành một nhân ảnh, vóc người cao gầy, thân mặc đạo bào, đầu đội kim quang, đúng là Tiêu Dao trưởng môn Tiêu Dao Tử.

Tiêu Dao Tử vừa đứng trên mặt đất, lập tức chấp tay bốn phía, cười nói: “Bản đạo vốn tưởng rằng mình tới sớm, nghĩ không ra các vị đã tới sớm hơn. Tiêu Dao Tử xin ra mắt chư vị đạo hữu.”

Mọi người đều đáp lễ, Tiêu Dao Tử sau đó nhìn Tiểu Lôi, mỉm cười nói: “Tiểu Lôi, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn còn tính tình cũ... Ài, tiền bối hỏi, sao ngươi không nói rõ ngươi đã không phải môn hạ đệ tử của ta?”

Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Sư phụ, một ngày là sư, cả đời là sư. Người không nhận con là đồ đệ, nhưng con vẫn nhận người là sư phụ.”

Tiêu Dao Tử gật đầu, cười cười đưa mắt nhìn Bạch Mi cùng Côn Bằng rồi chậm rãi nói: “Hai vị tiền bối muốn giáo huấn tiểu tử này, xin cứ việc ra tay. Hẳn dù sao cũng không phải môn hạ đệ tử của ta, không cần phải giữ thể diện cho phái Tiêu Dao.” Lời nói hàm ý ‘xin mời.’

Trong lòng Bạch Mi sinh ra vài phần cổ kỳ. Lão vốn sáu trăm năm trước được liệt danh vào hàng ngũ phương cao nhân, nhưng cũng không đoạt được địa vị thiên hạ đệ nhất, ruột dạ cao ngạo cứ hồi tiếc về chuyện này nên mới bế quan khổ tu mấy trăm năm, không hỏi thế sự. Lần này xuất quan, tự biết cách ngày phi thăng sợ không còn xa, chỉ là trong lòng có một nguyện vọng chưa giải quyết, thầm nghĩ trước khi rời đi, có thể đoạt được thiên hạ đệ nhất, cũng để thỏa sở nguyện bình sinh, cho nên mới tới tham gia thịnh hội.

Trên đường gặp được Côn Luân trưởng môn, lại nổi lên ý muốn lập uy. Nhân lúc lên Thượng Thiên Thê, cố ý lộ ra một tay pháp lực, quả nhiên cao thâm khó lường, khiến Ngọc Cơ Tử rất kinh ngạc. Nhưng không ngờ cái tên gia hỏa Tiểu Lôi này, đối với lão bất kính. Lại lịch tiểu tử này lại tựa hồ bất phàm. Trong lời nói thì Côn Luân trưởng môn ngầm bảo vệ hắn, Tiên Sơn trưởng môn lại trực tiếp ra tay bảo vệ hắn. Hiện tại Tiêu Dao trưởng môn mặc dù giở ra điệu bộ ‘xin mời’, nhưng trong nét tươi cười, ẩn dấu vài phần giáo hoạt.

Bạch Mi lão mặc dù kiêu ngạo, nhưng cũng không phải người không biết tốt xấu. Lập uy thì có thể, nhưng trước khi thịnh hội bắt đầu, bỗng nhiên đắc tội trưởng môn tam đại môn phái, sợ rằng vị tất đã là chuyện tốt.

Bản thân mặc dù còn lão bằng hữu Côn Bằng hỗ trợ. Nhưng nếu thịnh hội ngày mai, mấy trưởng môn nhân hợp lực cản trở lão, vậy thì có chút phiền toái rồi.

Càng hướng chi, trong lòng Bạch Mi còn băn khoăn một bí mật.

Lão nhìn thấy Tiêu Dao Tử đến, mắt không khỏi nhìn lên bầu trời, nhin không được thầm nghĩ: “Tiêu Dao trưởng môn đã tới, không biết cái tên gia hỏa kia có tới không...”

Trường diện lúc này mới thoáng yên tĩnh lại một chút. Tiểu Lôi lạnh lùng nhìn đám gia hỏa trước mặt. Vừa muốn nói thì ngay lúc đó lại nghe từ dưới đỉnh núi truyền đến thanh âm....

“Phong tự khước hà giải? Ngã bốn sơn dã nhân...” (Chữ Phong giải thế nào? Ta vốn người sơn dã) Thanh âm kéo dài vang xa, phảng phất từ phía đông vang đến. Sau đó từ phía tây lại vọng đến một tiếng ngân nhẹ: “Hỏa tự khước hà giải? Ngã bốn tị thế nhân...” (Chữ Hỏa giải thế nào? Ta vốn lánh hồng trần)

Thanh âm hai người đồng thời truyền đến. Chữ thứ nhất vừa vang lên thì dường như thanh âm vẫn còn xa ngoài nghìn thước. Đợi tới nói xong chữ cuối cùng, thanh âm đã gần trong gang tấc.

Chỉ nhìn thấy hai đạo kim quang từ xa phóng tới, mơ hồ dẫn theo mây lành, hóa ra hai nhân ảnh. Một người vóc người cao lớn, tướng mạo người này, đầu to không một sợi tóc, nhưng da dẻ tràn đầy hồng quang. Chỉ là con mắt một lớn một nhỏ, sống mũi lệch bên trái, miệng lệch bên phải. Hình như khi lão thiên sanh ra ông ta, cứ tùy ý mà nặn ra ngũ quan ông ta vậy. Nhìn bộ dáng ông ta, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, cũng không biết đã nhiều tuổi rồi. Cặp mắt mặc dù một lớn một nhỏ, nhưng ánh mắt mơ hồ có tia lấp lánh lưu động.

Càng thêm thú vị, người đầu trục này rõ ràng là có chín điểm hương trên đầu, hiển nhiên là một hòa thượng. Nhưng người này lại không phải là hòa thượng. Trên người lão mặc một bộ trường bào rách nát lem luốc, áo bào cũ nát, nhưng vẫn còn có thể nhận ra rõ ràng là một cái đạo bào. Phần eo mang theo một thanh thiết kiếm hoen gỉ. Nhưng mà nhìn hình dạng, hình như không biết từ nơi nào đào được cái thứ đồ cổ như vậy. Trong tay còn cầm một cây phát trần, chỉ là trên phát trần trơ trọi, cứ như là đuôi một con gà rừng bị nhổ trọi vậy.

Tiểu Lô cùng Ngọc Cơ Tử nhìn người nọ, sắc mặt đồng thời hơi đổi. Tiểu Lô còn chưa thấy thay đổi gì thì sắc mặt Ngọc Cơ Tử đã biến hóa kinh người, nhin không được tiến tới phía trước, khom người thi lễ. Quái nhân kia mỉm cười nói: “Miễn lễ, miễn lễ. Ta không nhận nổi một bái của Côn Luân chương môn đâu.”

Còn người kia, cũng một thân tăng bào màu đen, đầu đội một cái đầu rất lớn, nhưng vẫn lộ ra một mái tóc bạc dài! Về mặt như Ngọc Quan Âm, nhưng lại mang theo vài phần sầu khổ thâm lương, cầm trong tay một thanh cừu tích thiên trường dài.

Tiểu Lô thấy rõ hai người, rốt cục nhin không được thở dài: “Hôm nay là cái ngày gì vậy... Không ngờ hai lão gia hỏa các người, cũng chạy tới đây góp phần náo nhiệt...”

Hai người vừa tới kia, rõ ràng đúng là Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân.

Độc Lang Quân mỉm cười, ngậm miệng không nói, chỉ là trong ánh mắt nhìn Tiểu Lô, mang theo vài phần cảm kích thâm sâu.

Nhưng Hoạt Bồ Tát lại cười to ba tiếng, tùy ý tìm một khối đá lớn ngồi xuống, vắt chân lên, vươn một tay gãi chân, miệng cười nói: “Nhờ phúc khí của người, lão dã quỷ ta vốn tưởng rằng đời này không có tin tức của sư môn, nhưng nghĩ không ra mấy ngày trước đột nhiên được pháp chỉ của tiên sư. Ài, ta vui quá múa may quay cuồng ba ngày ba đêm á. Sư phụ có lệnh, để ta tới đây xem người một chút. Ài, tiểu tử người, thật là tạo hóa vô song. Không ngờ gần gũi ba năm, người đã cùng ta làm sư huynh đệ... Kỳ quái, kỳ quái.”

Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân hai người đột nhiên tới. Mọi người đều không biết lai lịch hai người, chỉ cảm thấy hai người cực kỳ cổ quái, hơn nữa tựa hồ mười phần ngạo khí, căn bản không để ý tới người bên ngoài, chỉ cùng Tiểu Lô nói chuyện.

Duy chỉ có Ngọc Cơ Tử nhận ra Hoạt Bồ Tát, trên mặt lộ vẻ cung kính. Chờ khi nghe Hoạt Bồ Tát nói ‘sư huynh đệ’, không khỏi biến sắc, nhin không được liếc mắt nhìn Tiểu Lô.

Bị ngắt ngang lần này, trường diện nhất thời hòa hoãn xuống. Bạch Mi vừa rồi chỉ suy tư chốc lát, trong lòng giằng co rồi nhìn Côn Bằng, chậm rãi nói: “Lão đệ, đã có chương môn tam đại phái chỗ này, hôm nay tiểu tử này quá bất kính vậy, tạm thời ghi nhớ. Thịnh hội là lúc chúng ta mới lại trùng trị hân.” Lão ngẩng đầu nhìn mọi người, thản nhiên nói: “Thiên hạ đồng đạo đều ở đây, Bạch Mi ta cũng không thể phá hủy quy củ của thịnh hội. Đã như vậy, chúng ta ngày mai lại luận đạo.”

Lão đảo mắt một vòng, nhưng không có nhìn Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân. Thứ nhất là lão không biết hai người, chỉ tưởng rằng hai người là người trong sư môn của Tiểu Lô.

Thứ hai là, Độc Lang Quân cùng Hoạt Bồ Tát tu vi đã tới cảnh giới thần nhân, không nhìn ra nông sâu, cho nên Bạch Mi cũng không nhìn ra pháp lực nông sâu của hai người, trong lòng rất khinh thường.

Về phần nguyên do thứ ba, lão vốn kiêu ngạo. Hai người này đến đây, nói năng lung tung, bộ dáng không để ý đến người khác trong mắt, càng khiến lão không hài lòng.

Côn Bằng lạnh lùng cười: “Thôi! Tiểu tử thúì, người tên là Tiểu Lôi phải không? Nếu người không phải là đệ tử Tiêu Dao, vậy là môn phái nào? Báo tên sư môn người ra, lão phu nếu nể mặt sư môn người, nói không chừng sẽ tha cho người! Hừ, người chẳng biết lễ phép. Cũng không biết sư trưởng người ngày thường quản giáo người thế nào! Ngày sau nếu có cơ hội, tất nhiên phải tìm trưởng bối sư môn người lý luận rõ ràng.”

Hắn trong miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại khinh thường.

Môn phái trong thiên hạ, lấy Côn Luân, Tiên Sơn, Tiêu Dao là chủ. Tiểu tử này hiển nhiên không phải người ba phái này, vậy môn phái của hắn, tự nhiên không thể nào khiến Bạch Mi cùng Côn Bằng đặt vào trong mắt.

Côn Bằng lưu lại hai câu, vừa muốn rời đi, nhưng lại thấy Tiểu Lôi lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng trên tai họa của người khác, lại thêm ba phần tội nghiệp....

Quả nhiên Côn Bằng vừa nói xong, đã thấy Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân hai người đồng thời sắc mặt biến đổi, mặt tràn đầy vẻ tức giận.

Ánh mắt Độc Lang Quân âm lãnh, nhìn kỹ Côn Bằng cùng Bạch Mi một cái, rồi từng chữ từng chữ nói: “Người vừa nói cái gì?”

Côn Bằng hừ lớn một tiếng, lạnh lùng nói: “Các hạ vốn là đồng môn của hắn, không ngờ cũng không biết lễ số! Lễ lối sư môn các hạ thế nào, không khỏi khiến người .. hắc hắc.. hắc hắc ... Á!”

Hắn vốn lưu lại hai câu đùa cợt, vẫn còn đang cười lạnh thì Độc Lang Quân đột nhiên giận dữ. Chỉ thấy thân thể lão ta lóe lên, trong nháy mắt đã tới trước mặt Côn Bằng, đưa tay nhắm hắn chớp tới.

Côn Bằng pháp lực cao cường, sớm đã có phòng bị. Trên người trong nháy mắt đã bạo phát ra một đoàn quang mang, bảo vệ bản thể mình. Nhưng Độc Lang Quân trong tiếng cười lạnh, bàn tay to xuyên qua hộ thể pháp lực của Côn Bằng, không bị ngăn cản chút nào. Côn Bằng còn chưa kịp phản ứng thì cổ đã bị Độc Lang Quân nắm được, cả người bị nhấc lên.

Côn Bằng lúc này mới kinh hãi trong lòng, nhưng cổ họng đã bị người này nắm, toàn thân pháp lực trong nháy mắt bị cấm chế, một chút khí lực cũng đề không ra. Trong lòng hắn hoảng sợ, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng. Chỉ thấy Độc Lang Quân lạnh lùng nói: “Hừ, thì ra chỉ là một con côn bằng tu luyện thành tinh. Cái thứ rác rưởi này, bản tăng năm đó giết không biết bao nhiêu rồi... Người dám can đảm nhục mạ sư môn ta, chính là người tự tìm chết rồi.”

Bạch Mi kinh hãi quát: “Buông tay!” Từ xa tiến tới, tay giơ lên vỗ ra một chưởng.

Bùng một tiếng, lòng bàn tay lão đã hóa ra một đạo quang mang hình tròn, nhắm vào sau lưng Độc Lang Quân đánh tới. Lại nghe Hoạt Bồ Tát bên cạnh cười ha hả, nói: “Chậm đã, chậm đã.”

Bạch Mi chỉ cảm giác có vật gì đó bị nhét vào lòng bàn tay, cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào, Hoạt Bồ Tát đã đứng trước mặt, nhét một hòn đá vào tay hắn, mặt mày cổ quái, cười híp mắt nhìn hắn.

“Ài, thì ra pháp thuật của người là chi hệ của Thuần Dương Chân Nhân.” Trong tiếng cười, Hoạt Bồ Tát đã điểm tay lên cổ tay Bạch Mi. Bạch Mi kinh hãi, thân thể lập tức bộc phát ra một cỗ pháp lực, muốn đánh văng ngón tay đối phương. Nhưng lại phát hiện ra pháp lực mình phát xuất ra, dường như trâu đất xuống biển (ý nói việc ra đi không trở lại), không còn tăm tích! Càng bị một câu nói của đối phương làm kinh hãi trong lòng.

Thì ra môn phái tu hành của Bạch Mi, chính là từ một trong bát tiên năm xưa. Thuần Dương Chân Nhân Lữ Động Tân sau khi thăng thiên thành tiên, lưu lại một môn phái, bất quá cũng chỉ là một chi hệ tách ra mà thôi.

Danh khí của phái này không lớn, lại càng bí ẩn. Không ngờ hôm nay mới xuất ra một chưởng, đã bị đối phương khám phá ra lai lịch, kêu hấn sao không khỏi kinh hãi?

Lại nghe một tiếng thét ‘á’ kinh hãi, chỉ thấy Độc Lang Quân mang theo Côn Bằng đi tới vách núi, nhấc tay ném hấn xuống dưới....

“A Di Đà Phật, bần tăng lại phạm phải sân giới rồi.” Trên mặt Độc Lang Quân lại khôi phục vẻ mặt ôn hòa, thở dài nói: “Bồ Tát ở trên, đệ tử không dám sát sinh, bắt quá chỉ trừng trị mà thôi.”

Về mặt Hoạt Bồ Tát hòa ái, biểu tình ôn hòa, nhìn Bạch Mi, cười nói: “Oắt con, người vừa rồi nói sư môn ta thế nào?”

Bạch Mi giờ phút này nào còn nói được gì nữa? Tiểu Lôi ở một bên cười nói: “Hấn vừa rồi nói sư môn chúng ta... để ta nghĩ lại... hình như đầu tiên nói chúng ta không biết lễ số...”

“Bạch”

Bạch Mi còn chưa kịp phản ứng thì Hoạt Bồ Tát đã bạt tai hấn một cái, nửa bên mặt nhất thời sưng phồng lên.

Không người nào bên cạnh không hoảng sợ.

Bạch Mi dù nói thế nào, cũng là một trong thiên hạ ngũ phương cao nhân năm xưa! Pháp lực tu vi, đương nhiên đã sớm tu luyện thành kim thân rồi! Ngay cả đụng chạm với đao kiếm, cũng vị tất khiến hấn bị thương. Hoạt Bồ Tát lại càng “ôn nhu” nhìn Tiểu Lôi: “Còn sao nữa?”

“Ài, còn nói sư môn chúng ta mục vô tôn trưởng (ý nói trong mắt không có tôn ti trật tự).”

“Bạch” Gương mặt bên phải lại ăn một cái bạt tai. Bạch Mi nhất thời cả mặt sưng lên, khóe miệng chảy máu, há mồm phun ra hai cái răng.

“Còn gì nữa?”

“Còn có... ài, hấn nửa đêm ca hát, ồn ào làm người ta không thể ngủ.”

“Chờ chút!” Mắt thấy Hoạt Bồ Tát giơ tay lên, Bạch Mi vội vàng hét lớn: “Đó không tính là bất kính đối với quý sư môn.”

“Sư đệ ta nói sao là vậy, sao lại nói nhảm nhiều như vậy...” Về mặt Hoạt Bồ Tát vẫn giữ vẻ sầu khổ như trước, bạt tay tát tai hấn một cái.

Chờ tới khi Hoạt Bồ Tát buông tay ra, Bạch Mi đã hôn mê bất tỉnh. Mọi người chung quanh ngoại trừ Ngọc Cơ Tử cùng Tiêu Dao Tử, đều mang vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, cẩn thận để phòng nhìn hai vị ‘sư huynh’ này của Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi thở dài: “Coi như là các người tốt số. Nếu là hai vị sư huynh tối lợi hại kia của sư môn ta ở đây, hôm nay chỉ sợ thật sự mạng các người xong rồi. Cho dù thần tiên trên trời cũng không cứu được các người.”

Trong lòng thầm nghĩ, nếu là Khinh Linh Tử chỗ này chỉ sợ sẽ đập nát nát hai cái tên gia hỏa này... Còn nếu quả thật là cái con khỉ đó ở đây....

Nghĩ tới đây, Tiểu Lôi lắc đầu, trong lòng cười khổ, Kim Cô Bồng của con khỉ kia, ai có thể đỡ được chứ?

269. Chương 269: Cuối Cùng Mình Có Pháp Bảo Rồi!

Nhìn thấy mọi người chung quanh đã không còn cách nào che dấu nỗi khiếp sợ kia, “Ách... chuyện này, hai vị sư huynh...” Tiểu Lôi ho khan hai tiếng, cười khổ nói: “Nếu đã tới, vậy không ngại theo ta vào phòng nói chuyện. Ài, nơi này có dị bảo Tiêu Dao Cung của Thiên Cơ Môn, hai vị sư huynh không ngại cũng đi vào kiến thức một chút chứ.”

Độc Lang Quân thần nhiên nói: “Tiêu Dao Cung thì sao chứ, tại nhân gian thì xem như là bảo vật đệ nhất thôi, cũng không vội đi xem. Người đợi một chút, chúng ta còn có lời muốn nói với người.”

Nói xong, ánh mắt của ông ta tùy ý quan sát mọi người chung quanh.

Ngọc Cơ Tử tự nhiên hiểu chuyện, lập tức cười nói: “Hai vị tiền bối xin tự tiện, bản đạo cáo từ trước.”

Ánh mắt Tiêu Dao Tử nhìn tới nhìn lui Tiểu Lô hai vòng rồi cũng cung tay với Độc Lang Quân và Hoạt Bồ Tát nhanh chóng rời đi. Mọi người còn lại, cũng nhanh chóng lui vào trong khu rừng, trở về Tiêu Dao Cung.

Cổ Chung hòa thượng cùng Ngọc Cơ Tử và Tiêu Dao Tử đi cuối cùng. Cổ Chung hòa thượng mở lời cười nói: “Tiêu Dao Tử, phái Tiêu Dao người tàng long ngoạ hổ, thật sự bất phàm. Đầu tiên là một tên Khinh Linh Tử, hiện tại là cái tên Tiểu Lô này... sợ rằng cũng không đơn giản.”

Tiêu Dao Tử thần nhiên cười nói: “Đại hòa thượng lại đùa rồi.”

Ngọc Cơ Tử cũng nghiêm mặt nói: “Đạo hữu không cần nói thế. Người này mặc dù bất phàm, nhưng căn cơ dù sao cũng là do môn hạ Tiêu Dao người đào tạo ra. Nếu không phải người một lòng tài bồi, cũng sẽ không có tạo hóa hôm nay. Bất quá người này sinh tính bay bổng, làm việc... hắc hắc, cũng có hơi chút... khụ khụ, nhưng vẫn cần dạy dỗ cẩn thận thêm.”

Tiêu Dao Tử cười cười: “Nếu hắc đã ra khỏi Tiêu Dao, đã không còn là người của phái chúng ta. Nếu nói thân phận, ta cùng hai vị đạo hữu đều là như nhau. Ta hiện tại không phải là chưởng môn nhân của hắc, cũng không phải là sư phụ của hắc. Nhiều nhất chỉ có thể tính là Tiên Lâm tiền bối thôi. Nếu muốn giáo huấn hắc... hai vị đạo hữu không ngại tận tình giáo huấn là được rồi.”

Ngọc Cơ Tử cùng Cổ Chung hòa thượng đều lộ sắc mặt ngưng ngẫm, thầm nghĩ tên tiểu tử này đâu phải là loại người kính trên nhường dưới gì đâu. Trước mắt không nói tới tu vi của hắc, chỉ hai vị sư huynh bên cạnh hắc sợ rằng đương thế không người nào dám trêu chọc vào. Cổ Chung hòa thượng hỏi: “Côn Luân chưởng môn, hai vị cao nhân thì trong đó một vị tựa hồ là người quen cũ, không biết vị cao nhân đó rốt cuộc lai lịch thế nào?”

Ngọc Cơ Tử trầm ngâm một hồi rồi nghiêm mặt nói: “Chuyện này, không phải không thể nói. Vị tiền bối này chính là ‘Hữu Cầu Tất Ứng Hoạt Bồ Tát’ năm xưa. Vị tiền bối này cùng Côn Luân phái ta có vài phần quan hệ hương hỏa nên đối với Côn Luân phái ta có chút chiếu cố mà thôi.”

Dừng một chút lại nói: “Về phần vị cao nhân kia thì bản đạo lại không nhận ra được.”

Cổ Chung hòa thượng nhìn Tiêu Dao Tử một chút, nói: “Hề hề, Tiêu Dao chưởng môn, chưởng môn đời đời của phái Tiêu Dao người luôn không thích tham gia cái thịnh hội này. Lần này người không ngờ lại tự mình tới đây, thật là một chuyện kỳ lạ.”

Tiêu Dao Tử vuốt râu, đưa mắt nhìn Cổ Chung hòa thượng rồi thần nhiên nói: “Bản đạo ở nhà đã lâu, cũng khó tránh khỏi toàn thân ngứa ngáy. Đi ra ngoài hít chút không khí mà thôi.”

Cổ Chung hòa thượng rốt cục nhịn không được hỏi một câu: “Người kia... Khinh Linh Tử đạo hữu của quý môn, không biết hôm nay sao không có tới?”

Trong mắt Tiêu Dao Tử hiện lên vẻ trào lộng: “Khinh Linh Tử mặc dù ở trong bản môn, nhưng thân phận đặc thù. Bản đạo ngày thường cũng không thể ước thúc hắc. Bất quá thịnh hội lần này, hắc chắc không tới được.”

“Hả? Vì sao?” Cổ Chung hòa thượng vẻ mặt kinh ngạc, nhưng trong mắt không tự chủ lộ ra vài phần yên tâm.

Sắc mặt Ngọc Cơ Tử bên cạnh cũng biến đổi. Lão ba năm trước thảm bại dưới tay Khinh Linh Tử, ba năm lòng giận không nguôi, bế quan khổ tu cao thâm tuyệt học của Côn Luân phái, tự tin ba năm qua tinh tiến không ít. Chỉ là nhớ tới trận chiến ba năm trước, nhớ tới Khinh Linh Tử dẫn phát liên hoàn thiểm điện công kích trúng người, mà vẫn nhàn nhả thả bộ, trong lòng không khỏi phát xuất cảm giác không thể địch nổi. Nhưng lão dù sao cũng là chưởng môn một phái, mặc dù biết rõ mình không địch lại, nhưng vẫn hy

vọng có thể cùng Khinh Linh Tử đánh một trận. Cho dù cuối cùng không địch lại được, cũng hy vọng có thể ẩn chứng một chút sự tiến bộ của bản thân. Vốn lão chính là ôm cái tâm tư càng bại càng đánh đó rồi.

Tiêu Dao tử không trả lời, ngậm miệng không nói, vươn một ngón tay, chỉ lên bầu trời...

“Thiên... chẳng lẽ...” Cổ Chung hòa thượng biến sắc nói: “Chẳng lẽ Khinh Linh Tử hắc đã phi thăng rồi? A Di Đà Phật, hắc công đức viên mãn, tu thành đại đạo, thật đáng mừng, đáng mừng.”

Sắc mặt Ngọc Cơ Tử phức tạp, nhưng vẫn ngậm miệng không nói.

“Được rồi, hai vị sư huynh. Có chuyện gì xin mời nói.” Chờ mọi người đi hết, Tiểu Lô mặt cười hì hì, ánh mắt lại cẩn thận nhìn hai người Hoạt Bồ Tát.

Hoạt Bồ Tát nhìn Tiên Âm cùng Diệu Yên, lại nhìn sang Độc Lang Quân một chút. Hai người lộ ra vẻ mặt có vài phần khó khăn.

“Chuyện này, Tiểu Lô, sư tôn nói là không thể nói cho người khác hay. Hai vị bằng hữu này của người, xin mời tránh đi một chút.” Hoạt Bồ Tát cười khổ.

“Vậy thì không được.” Tiểu Lô lập tức nắm lấy tay Diệu Yên, lắc đầu nói: “Nàng là thê tử của ta, chuyện của ta tự nhiên là chuyện của nàng. Ta biết cái gì, nhất định cũng nói cho nàng hay.”

Tiểu Lô miệng nói vậy, trong lòng cũng có chút tính toán.

Bồ Đề tổ sư sư phụ cái gì chứ... Hắc hắc, nói thật, Tiểu Lô vị tất đã nguyện ý làm đồ đệ của lão. Huống hồ hắc vốn là trốn từ Tà Nguyệt Tam Tinh Động ra. Bồ Đề tổ sư kia vì lời thề, tuyệt đối không thể đặt chân xuống nhân gian, cho nên Tiểu Lô mới dám chạy trốn, không sợ Bồ Đề tổ sư thần thông quảng đại tới bắt hắc trở về. Mặc dù còn có con kim long kia, bắt quá kim long trong mắt Tiểu Lô chỉ là một con xuẩn long mà thôi, đánh cỡ nào cũng không qua được hắc, giữ âm mưu thì lại càng không phải là đối thủ của mình.

Cho tới hôm nay, Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân đột nhiên kéo tay nhau tới, Tiểu Lô lúc này trong lòng mới cả kinh! Thăm nghĩ không xong rồi.

Ta sao lại quên mất mấy tên đồ đệ biến thái của lão gia hỏa này chứ?

Mấy tên đồ đệ biến thái này, đối với lão gia hỏa thì không phải là một lòng tận trung bình thường! Lão gia hỏa này cho dù không tự mình ra tay, nhưng mà trong lúc giận dữ, nếu cho mấy tên đồ đệ biến thái tới bắt mình trở về...

Cái gì Hoạt Bồ Tát, Độc Lang Quân, Ngọc Tu La, đều là hạng siêu cấp cường giả, thực lực khủng bố cả! Cho dù tính là cái tên gia hỏa Khinh Linh Tử kia cùng mình cảm tình tốt, cũng đã phi thăng rồi, thì sẽ không tới làm khó mình. Nhưng ba người kia, chỉ cần tới hai người, thì sợ mình cũng không phải là đối thủ rồi.

Hôm nay Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân đột nhiên đến, ý tứ thế nào, Tiểu Lô còn không biết. Sao dám để Diệu Yên cùng Tiên Âm rời đi? Vạn nhất đối phương tới bắt mình về núi, lưu lại Tiên Âm cùng Diệu Yên, mình còn có lực lượng để đối kháng lại đối phương. Nếu không chỉ để lại một mình mình, sợ rằng vị tất có thể địch nổi hai tên gia hỏa này.

“Khà khà...” Hoạt Bồ Tát cùng Tiểu Lô từng ở chung một chỗ, mặc dù thời gian không dài. Nhưng đối với bản tính của hắc thì lại hiểu rõ vô cùng. Nhìn thấy ánh mắt hắc khác thường, lập tức hiểu được tâm ý của hắc liền cười nói: “Sư đệ không cần lo lắng. Sư phụ cũng không có lệnh cho chúng ta lập tức bắt người về núi. Chỉ là sư phụ ra lệnh hai người bọn ta đưa vật này cho người.”

Không lập tức bắt ta về núi sao? Vậy là ý gì đây? Những lời này có thể nói là có chút mập mờ phải không? Cái gì kêu là ‘không ngay lập tức’, vậy chính là nói bây giờ không bắt, qua thêm mấy ngày mới bắt mình trở về?

Bắt quá lão gia hỏa kêu hai người này tới tìm ta đưa đồ... Rốt cuộc là đưa cái gì đây. Không cho con xuẩn long tới, mà lại đẩy động can qua lớn vậy, tìm hai lão này tới đây sao?

“Sư đệ, sư phụ lão nhân gia đối với người ưu ái, sư huynh ta thật chân tâm hâm mộ nhà người a.... Quy củ của Tà Nguyệt Tam Tinh Động chúng ta, môn hạ đệ tử của sư tôn trước khi xuống núi, sư tôn sẽ có một

bảo bối tặng cho. Năm xưa từ đại sư huynh trở xuống, bốn người bọn ta đều từng được sư phụ lão nhân gia ân tứ ban cho một kiện pháp bảo... Ài, nói tới chuyện này, thật ra hầu tử kia được sư phụ lão nhân gia người thích nhất. Sư phụ thường nói, con khỉ này chính là do thiên sanh địa dưỡng, thiên địa linh khí hoà thai vạn năm mới sinh ra được bảo bối thể này. Cho nên bản lãnh cao thâm gì đều bị hầu tử kia học được hết. Trước khi đi, còn tặng cho hầu tử kia một kiện bảo bối cực kỳ lợi hại, vượt quá xa bốn người chúng ta.” Hoạt Bồ Tát thở dài.

“Hả? Bảo bối?” Tiểu Lôi cười nói: “Tề Thiên Đại Thánh được sư phụ tặng bảo bối gì?”

“Hừ! Còn có thể là cái gì chứ? Hầu tử kia toàn thân trên dưới, ngoại trừ vật kia, làm gì còn có món nào như vậy? Chính là Như Ý Kim Cô Bổng.” Độc Lang Quân lạnh lùng nói.

“Chờ chút.” Trán Tiểu Lôi đỏ mồ hôi lạnh: “Kim Cô Bổng không phải là do Tôn Ngộ Không đoạt được từ Đông Hải Long Vương sao?”

“Hề hề... Đó là lời đồn thể tục mà thôi.” Hoạt Bồ Tát cười nói: “Người nghĩ xem, Như Ý Kim Cô Bổng là pháp bảo lợi hại cỡ nào chứ? Ngay cả tìm khắp thiên giới, cũng chỉ thể mà thôi, cũng tìm không được bình khí thứ hai nào có thể so sánh với nó! Món đồ lợi hại như vậy, nếu là tìm được ở chỗ như Đông Hải Long Cung... Hắc hắc, tứ hải long tộc bản lĩnh rất có hạn. Nếu có loại bảo vật này trong tay, đã sớm khiến bao nhiêu hạng người mơ ước! Bằng vào bản lãnh của bọn họ, sao có thể nắm được trong tay? Người nên biết, chuyện đó bất quá chỉ là cổ sự do thể gian lưu truyền lại mà thôi. Như Ý Kim Cô Bổng, căn bản là vật của sư phụ chúng ta. Hầu tử kia trước khi xuống núi, được sư phụ tặng cho hân.”

Thì ra... thì ra còn có loại chuyện này nữa sao?

Tiểu Lôi cười khở. Như Ý Kim Cô Bổng là do Bồ Đề tổ sư tặng Tôn Ngộ Không... Chuyện này thật là kỳ lạ.

Nhưng Hoạt Bồ Tát nói cũng có vài phần đạo lý. Pháp bảo lợi hại vậy, nếu người thủ hộ không đủ mạnh, sợ rằng sớm đã bị người đoạt đi. Huống hồ thứ người như Hoạt Bồ Tát, tính tình ngạo khí vô cùng, chắc cũng không thêm nói sáo gạt mình rồi.

Nghe chuyện như vậy, Tiểu Lôi lập tức có mấy phần mong đợi bảo bối mà Bồ Đề tổ sư muốn tặng mình.

“Cái này... vậy sư phụ lão nhân gia người rốt cuộc muốn các vị mang cho ta cái gì?”

Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân nhìn thoáng qua nhau. Hoạt Bồ Tát thò tay vào trong ngực mò mò lục lục, rồi mới cẩn thận lấy ra một cái hồ lô màu vàng tầm ba tấc. Bình hồ lô kia nhìn qua không chỗ nào có đến nửa phần bắt mắt, hình dáng cũng chỉ vậy vậy bình thường thôi, miệng hồ lô bị đút bịt lại.

“Đây là cái gì?” Tiểu Lôi lập tức có vài phần thất vọng.

Món đồ này quá ư là không bắt mắt một tí nào. Bình thường mà nói, tiên gia bảo bối, không phải cái nào cũng loé loé kim quang, tiên khí lóng lánh sao?

Nhưng Hoạt Bồ Tát lại cẩn thận cầm hồ lô trong tay, nghiêm mặt nói: “Sư đệ, bảo bối này, chúng ta mấy người nằm mê tới đổ mắt. Sư phụ lại không chịu cho một người nào trong chúng ta. Hôm nay lại tặng cho người. Đó là sư phụ phá lệ coi trọng người. Người nhớ phải cố gắng giữ gìn, còn nữa, không thể lạm dụng.”

Tiểu Lôi tiếp nhận hồ lô từ tay Hoạt Bồ Tát đưa qua: “Cái này... rốt cuộc dùng để làm gì?”

Nhẹ nhàng lắc lắc hai cái, thấy rất nhẹ.

“Hề hề, sư đệ, người chắc cũng không biết rồi.” Hoạt Bồ Tát mỉm cười nói: “Bảo bối này tên là ‘Tử Kim Bát Bảo Vô Cực Hồ Lô’! Mặc dù không phải là bình khí lợi hại gì, nhưng nếu nói về uy lực, vị tất đã kém hơn Như Ý Kim Cô Bổng kia.”

“Hả?” Tiểu Lôi có chút hứng thú.

Hoạt Bồ Tát cười nói: “Hồ lô này chính là từ dưới chân Linh Sơn, chỗ sư tôn tọa hạ dưới một gốc tiên đằng mà kết ra. Năm xưa sư tôn dùng thiên hỏa tây phương luyện chế thành, chính là một kiện pháp bảo lợi hại vô cùng. Nếu người gặp phải cường địch không thể địch nổi, chỉ cần mở nắp hồ lô, miệng hồ lô quay về người nọ, miệng kêu tên kẻ đó. Nếu hân mở miệng trả lời một câu... hắc hắc! Vậy ngay cả Đại La Kim Tiên trên trời, cũng lập tức bị hút vào trong hồ lô.”

“Chờ... chờ chút.” Về mặt Tiểu Lô kinh hãi, nhìn kỹ hồ lô, không khỏi đỏ mặt, tim đập thành thịch, liếm liếm môi, lẩm bẩm nói: “Con mẹ nó, chính là bảo bối tốt a. Ta từ nhỏ đã xem qua cái Tây Du Ký gì đó, trong đó hình như có loại bảo bối yêu quái như thế này. Kêu tên người, nếu mở miệng đáp liền bị hút vào. Trong tiểu thuyết có tả hình như đến cả hầu tử kia cũng bị hút vào! Thật là lợi hại a.”

Hoạt Bồ Tát cười nói: “Tác giả Tây Du Ký Ngô Thừa Ân kia, hơn phân nửa là người tu hành, cho nên biết một chút tin tức bí mật thôi. Nhưng bảo bối này cũng không thể tùy ý sử dụng. Người nghĩ xem, nếu là cho người tùy tiện hút người vào, vậy có chỗ nào không được? Bảo vật này một ngày chỉ có thể sử dụng một lần, một lần đó cũng chỉ có thể hút được một người mà thôi. Nếu hút phải nhân vật cỡ Đại La Kim Tiên, người nhiều nhất chỉ có thể vây khốn hắn trong hồ lô ba ngày. Ba ngày sau, hồ lô sẽ không còn vây khốn được hắn. Nhưng nếu cao thủ phạm gian thì... hề hề, vậy chỉ cần hắn bị hút vào, người một ngày không mở nắp thả hắn ra thì hắn sẽ một ngày không ra được! Người một trăm năm không mở nắp thả hắn ra thì hắn một trăm năm cũng không ra được.”

“...” Về vui mừng tràn đầy trong lòng Tiểu Lô lập tức giảm đi ba phần. Nhưng ngẫm lại thấy cũng hợp lý. Pháp bảo này cũng là do tiên nhân luyện chế ra, uy lực tự nhiên là không thể nào vô cùng vô tận. Nói không chừng, nếu pháp bảo này ai cũng có thể hút, vậy thì quá ư là không thể nào. Nếu dụng phải nhân vật tồn tại cỡ Như Lai Phật Tổ gì đó, vậy một ngàn phần trăm là vô dụng rồi.

Nhưng Tiểu Lô cũng không định trêu chọc đối thủ quá mức lợi hại. Ngay cả Đại La Kim Tiên, mình cũng vị tất sẽ đi trêu chọc tới. Nói như vậy, bảo bối này tại nhân gian xem như là vô địch rồi.

Cái này... nói ví dụ, mấy tên Thiên sứ của Giáo hội kia, nếu dám tới tìm mình gây phiền toái, lão tử mở hồ lô kêu tên hắn một tiếng... Sau đó... ha ha ha, lão tử giam người một trăm năm, hai trăm năm, xem người còn cứng đầu như bò không?

Mặc dù nói một ngày chỉ có thể hút một người là có phần hơi hạn chế, nhưng loại bảo bối này, cũng không phải tùy tiện mèo què chó quật gì cũng đem ra sử dụng. Dịch nhân bình thường, mình tự tiện ra tay giải quyết là xong. Trừ phi gặp tên gia hỏa cực kỳ khó đối phó, mới phải dùng tới.

270. Chương 270: Lúc Nửa Đêm

Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân thoảng trao đổi ánh mắt, trên mặt Hoạt Bồ Tát lộ nụ cười khổ: “Sư đệ nói giỡn, ta sớm từ mấy trăm năm trước đã không có tâm tư tại phạm gian này tranh hùng rồi. Chúng ta lần này tới đây, còn có một chuyện.”

Nói tới đây, sắc mặt lão tựa hồ có chút khó khăn, Độc Lang Quân bên cạnh mặt cũng trầm xuống, chậm rãi nói: “Tiểu Lô, ta nghe nói người tựa hồ đối với sư tôn lão nhân gia người không có tôn trọng lắm... Ngay cả sư tôn lão nhân gia là người trong giới thần tiên, người nhất thời tình nghịch, sư phụ cũng không có so đo với người... Bất quá chúng ta làm đệ tử, trong lòng cũng phải tôn sư trọng đạo. Đó là điều nên làm! Ta biết tính tình của người... nói chung thì không có gì. Chúng ta là môn hạ đệ tử của Tà Nguyệt Tam Tinh Động, hàng ngàn năm nay cũng không có một kẻ nào không chịu nghe lời sư tôn, chạy ra ngoài! Người tình nghịch lần này, coi như là đã phá hoại quy củ sư môn rồi.”

Tiểu Lô trong lòng giật mình: Quả nhiên... tới rồi...

Chỉ thấy sắc mặt Độc Lang Quân có phần khó coi: “Người và ta tính ra cũng có chút giao tình. Sư phụ cũng không muốn làm khó người... Người tuổi còn quá trẻ, tâm tư còn chưa ổn định, tham luyện trần thế, cũng không tính là sai lầm gì lớn. Sư phụ ngày ấy đột nhiên truyền lời cho hai người chúng ta. Chúng ta không biết đã bao lâu rồi không được sư phụ hỏi tới, trong lòng thật rất vui sướng. Nói đi nói lại, cũng phải đa tạ người, hai người chúng ta mới có thể một lần nữa được sư phụ nói tới... Bất quá cách làm lần này của người, không khỏi có chút thái quá... Sư phụ lão nhân gia người mặc dù tức giận với người, nhưng vẫn không yên tâm tới người một mình tại trần thế lịch lãm, cho nên mới để hai người chúng ta tới gặp người tặng bảo vật. Về phần chuyện kia... người thích náo nhiệt, tới tham gia thịnh hội cũng không có gì. Nhưng sau khi chuyện này chấm dứt, hay là theo hai người bọn ta trở về.”

Tiểu Lôi nghe tới đó, bộ mặt đang cười dần dần lạnh xuống, cười lạnh hề hề hai tiếng: “Ta biết mà... Nếu đơn thuần chỉ là đến tặng đồ, sao lại phải khổ nhọc đại giá hai vị. Một là Độc Lang Quân thêm vào một Hoạt Bồ Tát, hai vị sư huynh thần thông quảng đại tới đây, sợ rằng tặng đồ là một, mà càng trọng yếu hơn là bắt ta trở về.”

Nói tới đây, Diệu Yên ở bên cạnh cũng nhú mào, tiến lên một bước, nhìn chăm chăm hai người, ánh mắt có chút địch ý. Diệu Yên mặc dù không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng Tiểu Lôi nói hai người muốn bắt hắn đi, những lời này thì lại nghe được rõ ràng, liền nhướng mày, chuẩn bị phát tác.

Hoạt Bồ Tát bên cạnh vội vàng nghiêm mặt nói: “Tiểu Lôi, cái chữ ‘bắt’ của ngươi thật không thỏa đáng. Sư tôn nếu không yên tâm cho ngươi xuống núi, tóm lại là có đạo lý của sư tôn. Có lẽ tu vi của ngươi không đủ, hoặc có nguyên nhân khác. Tóm lại còn chưa tới lúc ngươi học thành tài xuống núi, mà ngươi lại lén bỏ xuống núi, đó là phụ đi ý tốt của sư phụ.”

Trong lòng Tiểu Lôi thầm tính toán. Hai vị ‘sư huynh’ này bản lĩnh rất cường đại. Nếu một khi dùng sức mạnh bắt mình về, đánh nhau thì, mình vị tất có thể nắm chắc thắng được bọn họ, cho dù có thêm Diệu Yên cùng Tiên Âm... Nói thật, Diệu Yên có lẽ còn nắm chắc có thể giúp mình một chút. Dù sao Diệu Yên ba năm trước đây cũng từng miễn cưỡng cùng Ngọc Tu La đánh ngang tay. Nhưng cũng chỉ miễn cưỡng mà thôi.

Về phần Tiên Âm, sợ rằng còn kém xa. Nếu thật sự đánh nhau, vị tất đã có thể giúp được bao nhiêu.

Như vậy tính ra, mặc dù là lấy ba đánh hai, nhưng vị tất có mười phần chắc thắng.

Nếu không nắm chắc tất thắng, trước hết không nên trở mặt, hỏi mục đích của bọn họ cho rõ ràng thì tốt hơn.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Tiểu Lôi vẫn không giảm, nói: “Lời này nói không sai, nhưng ta từ nhỏ tính tình lêu lổng, buông thả, tóm lại là có chút không chịu được câu thúc.”

Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân lắc đầu thở dài, nghĩ thầm sư tôn là thân phận gì chứ? Đó là thần tiên có bản lãnh nhất trên trời dưới đất! Có thể được lão nhân gia người vừa mắt chấm trúng thu làm đệ tử, đó là phúc khí cầu cũng không được. Tên tiểu tử này lại cứ lần lữa ba lần bốn lượt. Có cơ hội tốt trước mắt, lại còn len lén chạy mất? Không nói chuyện khác, ngay cả tên mấy đệ tử chúng ta, người nào không mơ tưởng có thể ở bên sư phụ thêm được một đoạn thời gian?

Huống hồ, nhiều năm như vậy, sư phụ lão nhân gia người không biết đã sáng tạo ra bao nhiêu thần tiên pháp thuật ảo diệu. Bây giờ muốn truyền thụ cho cái tên tiểu tử người, người lại còn không biết tốt xấu.

”Hai vị sư huynh, chúng ta nói tiếp, Tà Nguyệt Tam Tinh Động này, ta cũng sẽ không phải không trở về. Thế nhưng bây giờ kêu ta lập tức đi, ta nhất thời trong khoảng thời gian ngắn vậy thoát thân không ra. Trong nhà từ trên xuống dưới, đều chỉ trông mong vào ta làm chủ một gia đình... Cho dù làm thần tiên có cả vạn điều tốt... cũng sẽ không bắt buộc người ta làm thần tiên chứ? Trên trời dưới đất, tự cổ chí kim, có thần tiên nào là bị bắt phải làm không? Lại có ai không cam tâm, không tình nguyện mà bị bắt ngồi lên cái chức thần tiên ấy không? Lão nhân gia người ban bảo bối cho ta, ta là đồ đệ, tự nhiên là cảm ân đức. Hai vị nếu muốn cưỡng hành bắt ta trở về... ta tự vẫn cũng không phải là đối thủ của hai vị sư huynh. Ta theo hai người trở về, trong lòng không ít phiền muộn, thần tiên pháp thuật gì cũng học không vào...”

Nói tới đây, trên mặt lộ ra ý ‘ngươi được người của ta, nhưng không được tâm của ta’.

Hoạt Bồ Tát cùng Độc Lang Quân đều đỡ khốc đỡ cười, Độc Lang Quân cười khổ nói: “Thôi, thôi. Vốn sư tôn cũng không có kêu bọn ta lập tức bắt ngươi về. Nhưng ngươi ở chỗ này tham gia thịnh hội, sau khi chuyện này chấm dứt, chúng ta tự nhiên lại tới tìm ngươi. Đến lúc đó, chỉ sợ vị tất dễ nói chuyện như thế. Một khi sư phụ tức giận, ngươi đến lúc đó cho dù trở về, cũng ít nhất phải chịu một chút trách phạt.”

Tiểu Lôi bĩu môi, nghĩ thầm cái gì trách phạt hay không trách phạt chứ. Trong quỹ động kia thiêu ta hết ba năm, ta còn chịu đựng được, mấy cái trách phạt gì khác, ta còn sợ cái đui gì chứ a...

Hoạt Bồ Tát nhìn Tiểu Lôi vài lần rồi thở dài: “Quả nhiên như sư phụ sở liệu, ngươi không chịu trở về. Nhưng sư phụ có nói trước, ngươi nếu không nhắc tới chuyện trở về, hai người chúng ta cũng không cưỡng ép. Chỉ có hai việc này ngươi phải nhớ kỹ. Sư phụ nói, ngươi tại nhân gian có dụng phải tai họa gì, dù sao

cũng không được nêu ra người là đệ tử của Tà Nguyệt Tam Tinh Động! Người phải nhớ kỹ. Nếu không, sư phụ sẽ không tha thứ cho người! Thứ hai, sư phụ nói, muốn người trở về núi, là vì tốt cho người. Nếu người không lãnh ân tình này, vậy ngày nào đó khi người đổi ý trở về núi cầu sư phụ, đến lúc đó, người sẽ biết lợi hại.”

Tiểu Lôi trong lòng không tin, nghĩ tới cái chỗ buồn tẻ như hạc đó, tiểu gia ta đời này cũng sẽ không trở về.

Nói tới đây, Hoạt Bồ Tát thở dài một tiếng, nhìn Độc Lang Quân. Thân thể hai người phóng một cái, dưới chân đã sinh ra mây lành, trôi bồng bềnh trên mặt đất, mở miệng quát: “Ráng lên! Người ở chỗ này, phải tự lo lấy cho tốt, không thể làm tổn hại tới oai phong sư môn chúng ta.”

Nói tới đây, Độc Lang Quân đột nhiên cười to ba tiếng, quát: “Ra đi.”

Cây cửu tích thiên trường trong tay rung lên lạch cạch, một đạo kim quang bắn ra ngoài. Trong rừng nhất thời vang lên một tiếng ầm rồi truyền lại một tiếng kêu đau đớn. Độc Lang Quân lạnh lùng quát: “To gan, sư huynh đệ ta nói chuyện, người không ngờ cũng dám rình lén bòn ta. Bần tăng hiện đã xuất gia, hừ hừ, tha cho người một cái mạng!”

Ánh mắt Hoạt Bồ Tát quét ngang rừng cây một chút rồi thờ ơ nói: “Bỏ đi, sư đệ, ta vừa rồi đã bố trí cấm chế chung quanh. Hắn cũng chẳng nghe được bòn ta nói chuyện. Thôi tha cho hắn đi.”

Tiểu Lôi nhìn thấy hai người rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn Diệu Yên, cười nói: “Lão bà ngoan, phu quân nàng cũng tính là đã thoát được một cửa. Nếu hai lão gia hỏa này quyết tâm bắt ta về, sợ rằng không khỏi phải đánh một trận lớn rồi.”

Diệu Yên thở dài, thấp giọng nói: “Là chúng ta liên lụy tới chàng. Nghĩ đến sư phụ chàng chính là người trong giới thần tiên, nếu chàng không phải vì đám nữ nhân bòn thiệp thì thật sự đã đi theo bên người sư phụ chàng rồi, thật đối với tu vi của chàng có rất nhiều chỗ lợi.”

Ánh mắt Tiểu Lôi lộ ra nét nhu tình, nhẹ nhàng cầm tay Diệu Yên, nhỏ giọng nói: “Trong lòng ta, thần tiên Phật tổ gì cũng không có quan trọng như các nàng. Ân, gọi là tiện duyên ương bất tiện tiên (chỉ muốn làm duyên ương không thích làm tiên)! Hiểu rõ chứ?”

Diệu Yên cười ngọt ngào, kiều diễm vô hạn, cúi đầu xuống.

Tiên Âm bên cạnh thấy được, trong lòng cũng không khỏi nảy sinh vẻ khác thường, lập tức quay đầu đi, chỉ là trong lòng lại rất quái dị.

Tiểu Lôi cười ha ha, kéo Diệu Yên đi vào rừng. Tiên Âm lòng thầm thở dài, những vẫn đi theo đằng sau.

Ba người đi vào trong rừng, lại phát hiện phía trước, dưới một tàng cây, Cổ Chung hòa thượng đang khoan chân ngồi, vẻ mặt cực kỳ cổ quái, thân thể cứng ngắc, mặt nửa trắng nửa đỏ, đầu đầy mồ hôi.

Tiểu Lôi đi tới, miệng cười nói: “Gì vậy? Đại hòa thượng, đã trễ thế này, người sao lại dẩu tọa trong rừng? Người tu loại thiên công gì vậy? Ta thật chưa từng nghe qua á.”

Trên mặt Cổ Chung hòa thượng lộ nụ cười khổ, miễn cưỡng mở miệng nói: “Bần tăng... bần tăng...” Chỉ nói được hai chữ này mà đầu đầy mồ hôi lạnh vã ra.

Trong mắt Tiểu Lôi hiện lên vẻ giảo hoạt, vươn một ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc ngay ngực Cổ Chung hòa thượng rồi cười nói: “Ân, người cảm thấy người rất cứng ngắc, không thể nhúc nhích đúng không? Còn nữa... pháp lực toàn thân bị phong bế, không thể vận chuyển, một khi vận chuyển, kinh mạch trường lên đúng không? Lại còn thiên linh cái có cảm giác như một tia lửa nóng rực bức sức xuống, cảm thấy khó chịu, có đúng không? Ái chà, còn có pháp lực của tam hồn thất phách, linh tuệ phách loạn động, không chịu lắng xuống... càng ràng khống chế, lại càng chạy loạn...”

Cổ Chung hòa thượng trong mắt hiện lên một tia dị sắc: “Người... người...”

Tiểu Lôi đứng dậy, sắc mặt trở lạnh, cười lạnh nói: “Người cho rằng người đang âm thầm rình lén là ta không biết sao...”

“... Vừa rồi ta cố ý không nói ra mà thôi. Sư huynh ta ra tay với người xem như đã lưu tình rồi. Người chỉ bắt quá là trúng ‘Thượng dương tam tinh thủ’ của sư môn ta, nếu toàn thân trầm tĩnh lại, một chút chuyển cũng không có. Chỉ là linh tuệ phách của người bị cấm chế, sợ rằng trong mấy canh giờ cũng không thể vọng động pháp lực. Tự người vẫn không biết, vừa rồi lại vận pháp lực ngăn cản, bây giờ lại phát tác, lại phải chịu một chút đau khổ rồi. Dù sao đêm nay, xem chừng trời sẽ không mưa. Đại hòa thượng ở chỗ này ngồi một đêm, hóng mát, nhìn màn đêm, cũng không tệ a.”

Nói xong, cười ha ha, mang theo Diệu Yên Tiên Âm rời đi.

“Phu quân, Cổ Chung thật khả ố, không ngờ lén lút rình chúng ta nói chuyện.” Đi thật xa rồi Diệu Yên mới cả giận nói: “Vừa rồi chẳng vì sao lại dễ dàng buông tha cho lão?”

Tiểu Lôi cười nói: “Hòa thượng này danh lợi trong tim quá nặng, đối với thịnh hội lần này cũng rất có dã tâm. Hai vị sư huynh của ta tới qua hiển lộ bản lĩnh quá mức kinh thế hãi tục, lão đương nhiên trong lòng kiêng kỵ, nhịn không được bèn lặng lẽ muốn nhìn đến cuối. Nhưng nói tới đó, bản lĩnh ẩn núp của lão quả thật rất cao... Ta mặc dù sau đó phát hiện lão ở xa xa rình coi, nhưng không biết lão tới khi nào. Hai sư huynh kia của ta, phát hiện sớm hơn ta nhiều. Từ điểm đó cho thấy, ta còn chưa bằng hai lão quái vật đó. Hắc hắc...”

Diệu Yên trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Thiếp nghe nói thiền môn bọn họ có một loại bí thuật, tên là ‘Mê Tàng thuật’, là bản lĩnh chuyên ẩn tàng tung tích. Xem ra hòa thượng này đương nhiên là có bản lĩnh đó. Trách không khỏi ngay cả thiếp thân cũng không sớm phát hiện ra lão.”

Tiểu Lôi thở dài: “Vừa rồi cũng là rất hung hiểm... Ta chỉ lo sư huynh nếu đột nhiên trở mặt, sợ là ba người chúng ta vị tất là đối thủ của bọn họ. Cổ Chung một bên rình coi. Ta dù phát hiện, nhưng cố ý không nói. Chỉ là nghĩ vạn nhất phải trở mặt động thủ, vậy nghĩ biện pháp kéo hẳn cùng xuống nước, nói không chừng có thể lợi dụng lực lượng của hẳn.”

Tiên Âm lại lạnh lùng nói: “Hai sư huynh kia của người thật sự lợi hại như vậy à? Ta xem tên cầm thiền trượng kia, ba năm trước chúng ta không phải đã từng gặp qua một lần sao. Bản lĩnh tên gia hỏa kia, ta xem cũng không mạnh tới đâu.”

Tiểu Lôi cười nói: “Hắn chẳng những là sư huynh của ta, sau lại bái làm tọa hạ của Địa Tạng Vương Bồ Tát, bản lĩnh sao có thể bình thường chứ? Ba năm trước, ta dùng toàn lực, phệ đi một bảo đao thượng phẩm, mà chỉ có thể chém rách nón của hắn mà thôi! Hơn nữa hắn lại chỉ phòng thủ, chưa từng đánh trả! Tên gia hỏa này năm xưa tựa hồ là thiên hạ vô địch, bản lĩnh bây giờ càng thâm sâu không lường được. Nếu thật sự động thủ, hai sư huynh này, ta nhiều nhất có thể đối phó được một người. Hiện tại, cao thủ trên núi mặc dù nhiều, nhưng so với hai lão quái vật, còn kém một hai cấp. Kể cả sư phụ ta Tiểu Dao Tử chịu giúp bọn ta, chúng ta mấy người vùng lên, vị tất đã có thể đánh thắng được.”

Nói xong, hắn lại nhìn Diệu Yên, nói: “Ba năm trước các nàng có tới Tiên Sơn phái đòi người. Nàng từng ở tại Huyền Không đảo cùng một thanh y nữ nhân đấu một trận, kết quả thực lực hơi kém hơn một bậc. Nữ nhân đó cũng chính là đồng môn của hai lão quái vật kia. Bản lĩnh của nữ nhân kia, nàng biết mà.” Diệu Yên cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Pháp lực của bà ấy thật cao. Ngoại trừ Khinh Linh Tử đạo huynh ra, thiếp chưa hề thấy qua. Ngày đó thiếp mặc dù chỉ hơi kém hơn một bậc, nhưng thiếp lại biết, bà ta vẫn chưa xuất toàn lực, chỉ hạ thủ lưu tình, không muốn đánh thương thiếp thôi. Nếu thật sự đánh liều mạng, phần thắng của thiếp không đủ ba thành.”

Tiểu Lôi thở dài, nếu Diệu Yên thừa nhận phần thắng không đủ ba thành. Vậy bản lĩnh Tiên Âm lại còn không bằng Diệu Yên, nếu Tiên Âm đối đầu với một trong mấy lão gia hỏa kia, phần thắng xem ra chỉ một thành cũng là không tệ rồi.

Tiên Âm lắc đầu, lạnh lùng nói: “Sao lại lo lắng thế? Nếu đối là ta, không bằng trực tiếp giết chết cho rồi.”

Tiểu Lôi cười hắc hắc, cũng không phản bác nàng ta, chỉ tiến vào phòng của mình trong Tiêu Dao Cung, bắt đầu ngáy khò khò ngủ.

Sầu lo duy nhất trong lòng hắn chính là sư môn có người tới bắt hắn trở về. Nhưng nhìn thấy hai sư huynh tựa hồ không có ý dùng lực, vậy kiêng kỵ duy nhất trong lòng hắn không còn, chẳng còn gì để bận tâm.

Trong lòng khoan khoái, liền ngủ tràn cung mây. Vốn người tu hành bọn hắn chẳng cần phải ngủ, chỉ đã tọa là được rồi. Nhưng tiểu vô lại như hắn, trong tâm vốn không có nửa phần giác ngộ của kẻ làm thần tiên, tóm lại cảm thấy được ngủ là dường như rất sáng khoái.

Vừa tỉnh lại, không khỏi vận đuổi người một cái, mở miệng cười nói: “Đại mộng thù tiên giác, bình sanh ngã tự tri.” Nói tới đây, mới bật cười: “Hử, không được. Ta không nên chôm câu này của tên Gia Cát Môn kia như vậy.”

Nhìn lại trong phòng thì Tiên Âm xa xa trên giường nệm, đang ngồi ôm đầu gối, hai mắt nhắm, hít thở bình hòa, cũng không biết là ngủ hay đang giả tọa luyện khí. Còn Diệu Yên thì thân người đang tựa một bên mình, mặc dù nhắm mắt, lông mi mơ hồ rung động, tựa hồ là đang giả ngủ. Tiểu Lôi mỉm cười, nhin không được vươn tay nhẹ nhàng véo cái mũi Diệu Yên, ghé miệng sát tới, thấp giọng cười nói: “Lão bà ngoan, nàng học được cái bộ dáng thẹn thùng giả ngủ hồi nào vậy?”

Diệu Yên nhẹ nhàng nở nụ cười hì hì, mở mắt, gương mặt hơi đỏ ửng lên vài phần, thấp giọng nỉ non: “Chàng tối qua ngủ say như thế, đề tay thiếp cả đêm, lại còn không biết!”

Tiểu Lôi cười cười, mở miệng nói: “Cực khổ cho lão bà rồi.” Nói xong, áp miệng tới hôn Diệu Yên một cái. Diệu Yên ‘a’ nhẹ một tiếng, nghiêng đầu muốn tránh.

Trong miệng thì hạ giọng nói vội: “Không... đừng.. Tiên Âm đang ở đây...”

Tiểu Lôi phì cười: “Sợ cái gì, lão công hôn lão bà, dù là Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không quản được.” Nói xong lại áp đầu xuống tới.

Diệu Yên còn muốn giãy dụa, bị cái hôn của Tiểu Lôi dính lên ngay đôi môi anh đào. Lập tức cả người bủn rủn, giãy dụa không được, chỉ ừ ừ vài tiếng trong mũi. Tiểu Lôi nếu không có bụng dạ làm thần tiên thì cái vụ thất tình lục dục của nam nhân không cách nào áp chế nổi. Nhìn thấy kiều thê dưới thân lộ ra vẻ kiều diễm động lòng, nhin không được vươn tay ra. Diệu Yên lại càng hoảng sợ, vội vàng giãy dụa tránh ra, chạy cách xa giường.

Tiểu Lôi ‘ai’ một tiếng rồi nói: “Được ta không khi dễ nàng nữa. Chúng ta đi xem mấy tên gia hỏa kia đang làm gì. Hôm nay thịnh hội đúng ra phải bắt đầu rồi.”

Nói xong, hắn đi nhanh ra ngoài. Đi ngang qua giường nệm của Tiên Âm, đột nhiên thấy sắc mặt Tiên Âm ửng đỏ, mắt nhắm chặt, hô hấp dồn dập thì biết rõ là nàng đã sớm tỉnh dậy rồi.

Tiểu Lôi trong lòng đột nhiên sinh ra ý niệm tình nghịch. Hắn đi tới bẹo lên mặt nàng rồi cười nói: “Nha hoàn, lão gia ra khỏi giường rồi, người sao còn ở đó ngủ... ái chà.”

Hắn còn chưa trêu chọc xong thì Tiên Âm đột nhiên sắc mặt đỏ lên, thân thể vận vẹo mạnh một cái, theo phản xạ có điều kiện, tự nhiên, đánh một chưởng về phía Tiểu Lôi.

Mắt thấy chưởng phong của đối phương mang theo kim quang đánh tới, Tiểu Lôi giật mình, thân thể lập tức né ra, chỉ nghe thấy phành một tiếng, vách tường phía sau đã bị đánh thủng một lỗ lớn! Tiên Âm sắc mặt đỏ lên, thân thể rụt trở về, cố ý trừng mắt hung hăng nhìn chằm chằm Tiểu Lôi, nhưng ánh mắt thủy chung không cách nào che dấu được vẻ bối rối trong đó.

Tiểu Lôi cười khỏ nói: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. Một chưởng này nếu bị đánh trúng, sợ rằng nửa ngày cũng không rời khỏi giường được.”

Tiên Âm trong mắt hiện lên vẻ không nỡ, nhưng vẫn giận dữ nói: “Người... không cho người động vào ta.”

Tiểu Lôi lui về sau một bước, cười nói: “Không dám! Tuyệt đối không dám. Người vừa rồi đã sớm tỉnh dậy sao?”

Tiên Âm do dự một chút mới trả lời: “Ta... ta cả đêm không ngủ.” Dừng một chút, lại bổ sung: “Ta chưa hề ngủ, cũng không ngủ được.”

Tiểu Lôi thở dài, lắc đầu nói: “Chờ người sau này đi theo bên người ta qua một thời gian dài, liền sẽ biết, kỳ thật cảm giác ngủ được đầy đủ, là một trong những hưởng thụ chí cao vô thượng a.”

Tiên Âm trong mắt lộ ra vài phần tò mò: “Vậy còn có hưởng thụ nào khác nữa sao?”

Tiểu Lôi trong mắt hiện lên một chút tinh nghịch, cười nói: “Cái khác.. hắc hắc, hưởng thụ càng cao hơn cảm giác ngủ đã đời... là đi ôm người mình thích cùng nhau ngủ.”

Diệu Yên phía sau phì cười, sắc mặt đỏ lên, sẵn giọng: “Chớ có nghe chàng nói hươu nói vượn.”

Nói xong, đưa tay kéo Tiên Âm đi. Nhìn Diệu Yên đưa tay qua, Tiên Âm trước tiên do dự một chút, rút cục cũng không có né tránh.

Nhìn một đôi tình đế liên hoa từng chém giết cả đời, cùng kéo tay nhau đi chung, nhớ tới năm đó tại Huyền Không Đảo, đã từng thấy hai người dùng ánh mắt oán độc gườm nhau, dùng chiêu số tối ác độc để ra tay, Tiểu Lôi không khỏi sinh ra vài phần cảm giác không tưởng.

Ách... bất quá hai tuyệt thế mỹ nữ giống nhau như đúc, sánh vai đi chung... nhưng lại mới rời khỏi giường như đóa hải đường chớm nở, thật sự là rất....

Rất thích mắt.

Trong Tiêu Dao Cung, đã sớm không còn một nửa bóng người. Tiểu Lôi cũng không lấy làm kỳ quái, theo hai nàng lững thững tùy ý mà đi. Ra khỏi Tiêu Dao Cung, xuyên qua khoảng rừng trên đỉnh núi kia, đi tới bên vách núi, liền nhìn thấy mọi người đã sớm tới đó rồi.

Mọi người sớm đã khoanh chân ngồi trên mặt đất bên vách núi tạo thành một nửa vòng tròn.

“Hà? Các vị đạo hữu thức dậy thật sớm a.” Tiểu Lôi cười ha ha rồi lại đi tới thỉnh an Tiêu Dao Tử. Tiêu Dao Tử nhìn bộ dáng vô lại của hắn chỉ cười khổ lắc đầu.

Mọi người bên cạnh nhìn hắn với ánh mắt khác hẳn ngày hôm qua, trong mắt sớm đã có thêm ba phần kính sợ. Chỉ có tên Việt Sư tâm si kiếm đạo, ngày hôm qua chưa từng ra ngoài xem náo nhiệt, cho nên không có thấy tình cảnh hai vị sư huynh của Tiểu Lôi đại triển thần uy, vẫn cứ ngồi ở đó, vẫn một bộ dáng lạnh lùng như thể thiên vương lão tử có tới cũng mặc kệ. Trong lòng ôm chặt lấy kiếm, tựa hồ thiên hạ ngoại trừ thanh kiếm đó, cũng không có chuyện gì khiến hắn động tâm.

“Tiểu Lôi, người tới đúng lúc lắm. Hãy nhìn mấy vị cao nhân đang ở Thượng Thiên Thê dưới núi.” Tiêu Dao Tử mỉm cười, để Tiểu Lôi ngồi bên cạnh mình. Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Hà? Lại có người lên Thượng Thiên Thê sao?”

Cổ Chung hòa thượng ngồi xa xa một bên, sắc mặt như thường, không chút nào nhìn ra được bộ dạng ở ngoài trời cả đêm hóng mát. Cho dù thấy Tiểu Lôi từ phía xa đi tới, trên mặt không ngờ lại tươi cười rất thông dong, không có một chút nào xấu hổ, ôn hòa gật gật đầu với Tiểu Lôi, tựa hồ tối quá không có gì phát sinh.

Tiểu Lôi trong lòng thầm lấy làm kỳ: Hàm dưỡng của lão hòa thượng này thật kinh người... Ân, không đúng, là da mặt dày kinh người!

271. Chương 271: Kẻ Ngưỡng Mộ Diệu Yên

Sắc mặt Ngọc Cơ Tử thoáng lộ ra vẻ ngượng ngùng, đành hắng rồi mới trịnh trọng nói: “Nay lại có thêm vài vị cao nhân tới đây, đang ở Thượng Thiên Thê dưới chân núi. Tiểu... ừm, Lôi tiên sinh không ngại thì nhìn một chút.”

Tiểu Lôi ngồi cạnh vách núi, liếc mắt một cái rồi nói: “Hà? Là ai vậy?”

Ngọc Cơ Tử đưa mắt nhìn Tiêu Dao Tử. Tiêu Dao Tử cười nói: “Côn Luân chương môn nhân không cần nhìn ta, bản đạo chỉ là lần đầu tới tham gia thịnh hội, xin mời Côn Luân chương môn giới thiệu cho.”

“Ừm... dưới núi chính là Ân Nguyệt Tông tông chủ, Tam Thanh Tông tông chủ, còn có một vị là Quân Kiếm tiên tử của Tiên Sơn phái. Ba vị cao nhân này giờ phút này đang ở dưới chân núi, đã đi được công phu một nén hương rồi.”

Nói xong liền đưa tay chỉ chỉ một chỗ trên mặt đất. Chỉ thấy trên mặt đất có đặt một cái lư hương đồng, ở trên có cắm một cây đàn hương, đã cháy sắp tới gốc rồi.

“Ồ, Quân Kiếm tiên tử, vị này là người quen cũ.” Tiểu Lôi nhìn Tiên Âm ở phía sau, nhìn thấy sắc mặt Tiên Âm không có gì biến hóa, lại hỏi: “Ấn Nguyệt Tông cùng Tam Thanh Tông có lai lịch thế nào?”

Tiêu Dao Tử cười mắng: “Tiểu tử không biết trời cao đất rộng. Ấn Nguyệt Tông cùng Tam Thanh Tông đều là môn phái huyền môn chính tông. Ấn Nguyệt Tông hàng năm đều ở trên hải ngoại đảo phía Đông Hải, không hay lui tới với đông thổ chúng ta. Nhưng tông chủ đời đời đều là nhất đẳng cao nhân.”

Diệu Yên biết Tiểu Lôi đối với nhân vật trong Tiên Lâm không rành lắm liền tiếp tục giải thích: “Tông chủ Ấn Nguyệt Tông đã từng tham gia thịnh hội lần trước, pháp lực trác tuyệt, nhất là ‘Ấn Tự Quyết’. Ngự phong thuật đã tu luyện tới mức cao thâm, nội trong một ngày có thể đi qua lại thiên sơn ngàn dặm! Thiếp thân cũng bội phục.” Dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Còn Tam Thanh Tông chủ lại càng hơn. Môn hạ đệ đệ ba trăm, thế lực tại Lĩnh Nam rất lớn, lại có đệ tử tại phàm gian khai tông lập phái. Pháp thuật cả phái Tam Thanh là từ nông lên sâu, có chỗ rất độc đáo. Lần trước luận đạo, một chút kiến giải của Tam Thanh tông chủ, đã khiến kẻ khác bội phục. Tam Thanh nhất phái của ông ta có ‘Hóa Kinh’, pháp thuật biến hóa ảo diệu, tinh thông các loại phương pháp biến hình! Khi tu luyện xong, người có thể biến hóa thành các loại hoa điều trùng thú.”

Tiểu Lôi gật đầu. Nhưng đột nhiên nhìn thấy Bạch Mi cùng Côn Bằng hai lão gia hỏa này không ngờ cũng ngồi trong đám người. Chỉ là mơ hồ lù ra ngoài vài bước, trong lòng không khỏi kỳ quái: Hai tên da mặt dày này cũng lợi hại thật, không ngờ còn vác mặt mũi ở lại chỗ này.

Trong lòng hắn không biết, hết thảy những người pháp thuật có thể tu luyện tới mức cao thâm, có ai không phải là người tâm chí không cứng cõi? Nếu nghị lực kém, sao lại có thể nhẫn nại khổ tu dài đằng đẳng, tu luyện mười mấy năm đến cả trăm năm?

Bạch Mi đối với Tiên Lâm thịnh hội kỳ vọng rất cao. Mặc dù hôm qua chịu nhục, nhưng vị tất đã cam tâm bỏ đi. Huống hồ sau đó lại biết hai vị ‘sư huynh’ lợi hại kia của Tiểu Lôi đã rời đi, trong lòng lại có thêm vài phần hi vọng. Theo bọn họ thấy, sư huynh của Tiểu Lôi mặc dù lợi hại, nhưng bản thân tiểu tử này chưa hẳn đã có bản lĩnh lớn lao gì.

Thế nên mới nói lùi một bước để đi tới.

Dù sao hai vị ‘sư huynh’ lợi hại kia đã rời đi, còn lại những người này, chưa chắc đã là đối thủ của lão. Bản thân lão vị tất không có cơ hội để áp chế quần hùng, đoạt được địa vị thiên hạ đệ nhất kia.

Lúc này thì cây đàn hương trong lư hương đồng đã cháy hết. Tàn lửa xẹt lên hai lần rồi lặng lẽ tắt ngúm. Ngọc Cơ Tử vung tay áo lên, chỉ thấy một đạo kim quang bắn ra ngoài. Một cây đàn hương lại được cắm vào lư đồng, hỏa quang xẹt một cái, lại được đốt lên. Ngọc Cơ Tử thấp giọng quát: “Nén hương thứ hai. Xin báo cho ba vị hay.”

Dưới chân núi vọng lên một thanh âm nam tử trong trẻo, cười nói: “Đa tạ Ngọc Cơ Tử đạo huynh, tiểu đệ còn miễn cưỡng cầm cự được.” Những lời này từng chữ từng chữ, rõ ràng lạc vào tai mỗi người ngồi đây. Tiểu Lôi không khỏi ngạc nhiên nói: “Ồ, tu vi người này rất ư là không tệ a.”

Chỉ không biết người này là của Tam Thanh Tông hay Ấn Nguyệt Tông?

Hắn vốn tưởng rằng người của hai tông phái gì đó, quá nửa là có bản lĩnh chỉ ngang ngửa Gia Cát môn chủ. Nhưng không nghĩ ra lên Thượng Thiên Thê còn có thể mở miệng ung dung nói chuyện, cũng thật là khá quá.

Diệu Yên mỉm cười, thấp giọng nói: “Hừ, đây là Ấn Nguyệt tông chủ Truy Tinh Tử. Cách biệt ba trăm năm, nghĩ không ra pháp lực hắn không ngờ lại tinh tiến như thế.”

Tiểu Lôi thở dài: “Ta vốn khinh thường anh hùng thiên hạ. Nhìn bộ dáng Truy Tinh Tử, pháp lực đã tới bậc cao của Tu Pháp Kỳ rồi.”

Diệu Yên cười nói: “Tiên Lâm thịnh hội, vốn lấy ‘luyện đạo’ làm chủ, cũng không phải tất cả mọi người đều ra tay đánh nhau. Cho dù cuối cùng đoạt được ngũ phương cao nhân bằng, vị tất đã là năm người có pháp lực tối cường trong thiên hạ.”

Tiểu Lô gật đầu rồi đột nhiên nói: “Được rồi, lúc này trời đã sáng, sao chỉ có những người này tới. Ta biết tổng cộng có hai mươi miếng ngọc bài, vậy những người khác đâu?”

Diệu Yên nhú mày, lắc đầu nói: “Thiếp cũng không biết, dựa theo đạo lý mà nói, hẳn là đã sớm tới rồi. Chỉ là không biết năm nay vì sao thiếu đi nhiều người như vậy.”

Tiểu Lô nhin không được liếc nhìn Cổ Chung hòa thượng. Cổ Chung hòa thượng cười khổ nói: “Lôi thí chủ chớ có nhìn bần tăng. Bần tăng không dám động tay chân gì. Ngọc bài đó, bần tăng đã sớm phát tới tay cho chư vị cao nhân trong thiên hạ.”

Tiểu Lô cười lạnh hắc hắc hai tiếng rồi không hề để ý tới lão nữa.

Trên đỉnh núi mọi người ngồi xuống, nén nhang thứ hai dần dần cũng đã cháy hết. Tiểu Lô sớm chịu không nổi, đứng lên ngồi xuống ba bốn lần, sau lại dứt khoát nằm thẳng cẳng trên mặt đất, ghéch chân lên trên.

Bạch Mi nhìn thấy, trong lòng thầm vui mừng, nghĩ rằng người này tâm tư bất ổn. Ngay cả một điểm bản lãnh hàm dưỡng cũng không có, nào có tu vi cao thâm gì? Nhìn bộ dáng nhất định là không có bao nhiêu bản sự. Có thể tới tham gia thịnh hội, hơn phân nửa là vì quan hệ sư môn - chỉ là không biết sư môn hẳn rốt cục có lai lịch gì? Lại lợi hại như thế? Sao cho tới giờ chưa hề nghe nói nhân gian có một môn phái lợi hại như thế?

Bình thường mà nói, người luyện khí, ngay cả bế quan ngồi yên năm ba năm, cũng chỉ là chuyện thường như cơm bữa mà thôi. Người cao thâm, bế quan khổ tu tám mười năm, cũng là chuyện thường có. Còn như Tiểu Lô thứ người sanh tính bay nhảy, vốn cũng không thích hợp tu tiên.

Bạch Mi suy đoán mặc dù chính xác, nhưng vừa đúng ngay chỗ không biết là một thân bản lĩnh của Tiểu Lô, vốn không phải là do khổ tu mà ra. Mười phần thì có chín phần là nhờ vận may, cùng với các loại kỳ ngộ xảo hợp kỳ quái khác mà có. Nói tóm lại, chỉ có thể dùng bốn chữ ‘bất lao nhi hoạch’ mà nói. (không làm mà hưởng)

Chờ quá một bữa cơm, ước chừng nửa canh giờ, lại nghe thấy phía dưới có một thanh âm nam nhân rề rề thở dài nói: “Thôi thôi, hai vị đạo hữu pháp lực cao thâm, bản đạo tự thẹn không bằng. Thượng Thiên Thê này, bản đạo chịu nhận thua.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một thân ảnh từ dưới chân núi phóng lên, nhẹ nhàng đảo một vòng hạ xuống mặt đất, chính là một đạo sĩ mặc thanh bào, vóc người nhỏ gầy, sắc mặt vàng vọt, duy chỉ có đôi mắt sáng ngời có thần, chấp tay chào bốn phía: “Bản đạo Linh Hóa, xin ra mắt các vị đạo hữu.”

Ngọc Cơ Tử mỉm cười, nói: “Mời đạo huynh ngồi. Chúng ta còn phải xem Truy Tinh Tử cùng Quân Kiếm tiên tử hai người, rốt cục là ngự phong thuật trong Ấn Tự Quyết của Ấn Nguyệt Tông lợi hại hay là thân pháp ảo diệu của Nghê Thường Vũ Tiên Sơn phái lợi hại.”

Linh Hóa cười cười nói: “Bản đạo xem như phục rồi. Ta ở nhà tu luyện nhiều năm, khó khăn lắm mới chịu nổi gần nửa canh giờ, lại không ngờ vẫn vô dụng như thế.... Hề hề.” Sắc mặt ông ta không hề lộ ra chút ý tứ nào là không đành lòng thua, thông dong ngồi xuống.

Chung quanh phàm là người biết ông ta, tỷ như Ngọc Cơ Tử, còn có Diệu Yên, mấy người từng tham gia thịnh hội lần trước, đều hướng về ông ta gật đầu chào hỏi.

Tiểu Lô nhìn thấy người này mặc dù tướng mạo không có gì đặc biệt, nhưng khí độ bất phàm, không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm, cũng quay sang cười với hắn.

Linh Hóa thấy bên Tiểu Lô có Diệu Yên cùng Tiên Âm đang ngồi, không khỏi có phần kỳ quái, sắc mặt có chút quái dị. Lại nhìn thấy Diệu Yên đang tựa lưng vào Tiểu Lô, không khỏi trịnh trọng nói: “Không biết vị tiểu hữu này thuộc phái nào? Thật sự rất lạ mặt.”

Tiểu Lô mỉm cười nói: “Đạo trưởng không cần phải khách khí. Ta bất quá là người trong giới dã nhân mà thôi, môn phái không đề cập tới cũng được. Có điều chưởng môn Tiêu Dao phái từng là sư phụ của ta.”

Linh Hóa cười nói: “Thì ra là cao đồ phái Tiêu Dao. Tiêu Dao Tử, người thu được đồ đệ tốt a.”

Tiêu Dao Tử hiển nhiên cùng Linh Hóa quen biết, cười nói: “Việc này thì không dám nhận, nào so được với ba trăm đồ đệ của người, đó mới là nhân tài đông đúc.”

Linh Hóa lắc đầu: “Nhiều mà không dùng được, không cần đề cập tới cũng được.” Dừng một chút, lão nghiêm mặt nói: “Sao không thấy Khinh Linh Tử đạo huynh cùng Đông Phương Vô Thắng lão tửu quý kia?”

Tiêu Dao Tử do dự một chút thì Tiểu Lôi đã cười nói: “Khinh Linh Tử sư huynh của ta sợ rằng đã phi thăng rồi. Về phần Đông Phương Vô Thắng tiên sinh thế nào, e là phải hỏi Quân Kiếm tiên tử rồi.”

Linh Hóa gật đầu, lại nhìn Diệu Yên cùng Tiên Âm, do dự chốc lát, cũng không phân biệt được trong hai người, rốt cục ai là Tiên Sơn chuông môn, chỉ có thể cười khổ nói: “Cái này... xin ra mắt Tiên Sơn chuông môn. Chỉ là lão đạo mất hoa rồi, không biết vị nào là Tiên Âm tiên tử?”

Diệu Yên cười nói: “Ta gọi là Diệu Yên, vị này mới là Tiên Âm.”

Diệu Yên mới nói xong những lời này, lại nghe thấy dưới chân núi truyền lên thanh âm của Quân Kiếm quát: “Tiên Âm? Tiên Sơn chuông môn nhân của ta ở đâu?”

Vừa dứt lời, một bóng trắng đã phóng lên cao, trong nháy mắt từ dưới chân núi lên tới, đáp xuống trong trường, liếc mắt thấy Tiên Âm, trên mặt thần sắc phức tạp, trầm giọng nói: “Tốt lắm! Người quả nhiên ở chỗ này.” Nàng do dự một chút rồi khom người nói: “Xin ra mắt chuông môn nhân.”

Chỉ là trong ánh mắt, có pha vài phần oán hận.

Diệu Yên thở dài, thấp giọng nói: “Quân Kiếm sư thúc, Tiên Âm nàng giờ sợ rằng thương cũ chưa khỏi, cho nên rất nhiều chuyện không được rõ ràng...”

Quân Kiếm đứng lên, lạnh lùng nói: “Mặc kệ thế nào, nàng vẫn là Tiên Sơn chuông môn nhân!” Rồi chậm rãi đi tới trước mặt Tiên Âm, thấp giọng nói: “Người bỏ đi là đi, còn trên trên dưới dưới Tiên Sơn phái thì thế nào?”

Tiên Âm sắc mặt bình tĩnh, đưa mắt nhìn Quân Kiếm rồi lắc đầu nói: “Ta... ta không biết.”

Trong mắt Quân Kiếm chợt lóe lên sự tức giận, lập tức nhìn kỹ Tiên Âm, thở dài, thấp giọng nói: “Ba năm qua, sự vụ trên dưới Tiên Sơn đều do Huyền Các bốn người chúng ta giải quyết. Mọi người đều hy vọng chuông môn sớm một ngày trở về.”

Tiên Âm vẫn dùng giọng điệu thản nhiên nói: “Ừ, các người thay mặt làm là tốt rồi. Ta không nghĩ tới việc trở về.”

Quân Kiếm thầm cắn răng, nhưng nhìn sắc mặt Tiên Âm có phần mờ mịt, không khỏi trong lòng mềm nhũn, thở dài rồi lắc đầu, chậm rãi ngồi xuống.

Lúc này mới nghe thấy thanh âm trong trẻo kia cười khổ dưới chân núi: “Quân Kiếm tiên tử, người bỏ đi, quảng lại bản đạo ở chỗ này.”

Quân Kiếm lạnh nhạt quát: “Truy Tinh Tử, Thượng Thiên Thê coi như người thắng rồi.”

Truy Tinh Tử phía dưới cười khổ nói: “Chuyện này thật khiến bản đạo xấu hổ. Nếu luận tu vi, bản đạo không phải là đối thủ của tiên tử. Tiên tử nhường như vậy, sẽ khiến người trong thiên hạ nói bản đạo là kẻ nhân cơ hội chiếm tiện nghi.”

Nói xong, một bóng trắng phiêu hốt hạ xuống, thân hình tiêu sái, đáp xuống chính giữa, nhìn kỹ một chút cũng là một bạch y nam tử vóc người dong dỏng cao.

Chờ khi nhìn rõ nam tử này, đến Tiểu Lôi cũng nhin không được kêu lên một tiếng.

Quả là một nhân vật đẹp trai.

Chỉ thấy vị tông chủ Ân Nguyệt Tông, vóc người thon dài, thân cao tám xích, một thân bạch y như tuyết, không chút bụi trần, mặt như quan ngọc, một đôi mày kiếm tám sắc, đôi con ngươi như đông nhật hàn tinh,

mũi như ngọc châu, môi đỏ như son. Nhìn bộ dáng thanh nhã tới cực điểm. Nhất là trong mỗi cái giờ tay nhắc nhân mơ hồ hàm chứa vài phần tiên khí, như là người trong tranh bước ra. Nếu là thật có thần tiên hạ phàm, vậy đương nhiên cũng là bộ dáng như hần ta thể này.

Chỉ thấy trong tay hần nắm một tấm biển cong, vẽ mặt có ba phần mỉm cười, trong nét thanh nhã lại mang theo vài phần khí độ thông dong, mỉm cười nói: “Ấn Nguyệt Truy Tinh Tử, xin ra mắt chư vị đồng đạo.”

Hần vừa tiến vào trường, dường như trong nháy mắt khiến tất cả ánh sáng rực rỡ xung quanh tụ lên một mình hần. Toàn trường ngoại trừ Diệu Yên cùng Tiên Âm hai tuyệt sắc mỹ nữ ra, không một ai không lộ ra vẻ buồn bã thất sắc. Nhất là cô cháu gái kia của Thiên Cơ Môn Khương Đại Hồ Tử, sắc mặt càng đỏ lên, cặp mắt sáng loè nhìn chăm chăm Truy Tinh Tử, cơ hồ như muốn phóng ra ánh sáng.

Loại nhân vật tựa thần tiên này, ngay cả Tiểu Lôi trong lòng cũng sinh ra vài phần ghen tị.

Con mẹ nó! Tên gia hỏa này mà diễn màn làm minh tinh, sợ rằng nam nhân thiên hạ đều không có cơm ăn.

Lập tức Truy Tinh Tử cùng Ngọc Cơ Tử, Cổ Chung hòa thượng, còn có Tiêu Dao Tử chào hỏi lẫn nhau, còn mấy người khác, trong đó có Gia Cát Môn, Thiên Cơ Môn, thêm Đan Hà Tử, cũng đều một lượt chào hỏi. Cuối cùng ánh mắt lại rơi lên mình Tiểu Lôi.

Chỉ thấy hần nhìn Tiên Âm cùng Diệu Yên một chút, không khỏi sinh ra một tia dị sắc trong mắt, bất quá thần sắc khác thường này cũng chỉ lóe qua là hết, lập tức mục quang lại rơi lên mình Diệu Yên, mỉm cười nói: “Cách biệt ba trăm năm, tiên tử phong thái vẫn như xưa. Tại hạ mỗi lần trên núi nhớ lại phong thái của tiên tử năm đó, thật là vô cùng tuyệt vời.”

Nói xong, cúi mình vái chào.

Tiểu Lôi lập tức rùng mình: “Tên gia hỏa này không đơn giản! Không ngờ nhìn một cái là nhận ra sự khác biệt giữa Diệu Yên cùng Tiên Âm. Vừa nhìn là nhận ra Diệu Yên tham gia thịnh hội năm đó.”

Diệu Yên cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, lập tức thản nhiên nói: “Ấn Nguyệt Tông chủ khách khí rồi. Diệu Yên không dám. Tông chủ phong thái vẫn như xưa.”

Truy Tinh Tử mỉm cười nói: “Ồi, không biết tiên tử bây giờ đặt chân nơi nào. Ta từng mấy lần đi tới Tiên Sơn bái phỏng, nhưng lại không thấy bóng dáng tiên tử. Ài, sao mà độ nhật đây...”

Nói xong, nhìn Tiên Âm một chút, gật đầu cười nói: “Xin ra mắt Tiên Sơn chương môn nhân.”

Tiểu Lôi lúc này mới hiểu được, chỉ là trong lòng đối với tên gia hỏa này sinh ra vài phần ghê tởm.

Thì ra tên gia hỏa này không ngờ đã từng chạy tới Tiên Sơn phái tìm Diệu Yên. Nhưng lại gặp phải Tiên Âm thật sự... Chỉ là hần không ngờ thật lợi hại, cũng đã phân biệt được ra, Tiên Âm tịnh không phải là Diệu Yên tham gia thịnh hội.

Chỉ là thằng mặt trắng này chạy đi tìm Diệu Yên làm gì?

Khó chịu thật, thật là vô cùng khó chịu.

Bất quá lúc này, Tiên Âm lại lạnh như băng trả lời một câu: “Người là ai, ta không nhận được người.”

Tiểu Lôi thầm phì cười, nhin không được thích thú nhìn Tiên Âm một cái, hận không thể ôm nàng hôn một cái mới được.

Nhưng Truy Tinh Tử chỉ thoáng ngạc nhiên, lập tức mỉm cười, không chút nào sửa đổi, thản nhiên nói: “Tại hạ là người sơn dã, Tiên Sơn chương môn không nhớ được tại hạ, cũng là bình thường.”

Trong lời nói của hần luôn mang theo vài phần thông dong điềm đạm, dường như trên thế giới không có gì khiến hần thất thố.

Nhưng không biết tại sao Tiểu Lôi nhìn tên này không vừa mắt cực độ.

Quả nhiên, Truy Tinh Tử không ngờ lại chậm rãi ngồi bên cạnh Diệu Yên không xa, mỉm cười nói: “Tại hạ trong lòng ngưỡng mộ tiên tử. Cách biệt ba trăm năm, nói vậy tiên tử tu vi càng hơn năm xưa rồi.”

Diệu Yên hơi nhú mày, nói: “Không dám, Diệu Yên đã lập gia đình rồi, tu vi sợ rằng đã bỏ phế từ lâu.”

Nghe được ba chữ ‘lập gia đình’ này, trên mặt Truy Tinh Tử không che dấu được, lộ ra vài phần mất mát, không khỏi thở dài một hơi, đôi mắt như hàn tinh nhìn chăm chú Diệu Yên một lúc lâu rồi thấp giọng nói: “Thanh thanh tử cầm, du du ngã tâm, dân vi quân cố, trầm ngâm chí kim.”

(neopunk1 chú thích: trích bài thơ Doãn Ca Hành của Tào Tháo. Ý đại khái là rất mong nhớ hiền tài, ta mặc dù không thể tìm người, sao người không chủ động liên lạc với ta...)

Ngưng mắt rồi đột nhiên nhỏ giọng nói: “Khanh trụ trường giang đầu, ngã trụ trường giang vĩ, nhật nhật tư khanh bất kiến khanh, cộng ẩm trường giang thủy...”

(Tạm dịch: Bạn ở đầu sông Trường Giang, tôi cuối sông, ngày ngày nhớ nhau mà không thấy nhau, uống chung dòng nước Trường Giang)

Nét u oán trong ánh mắt kia không chút che dấu.

Tiểu Lôi đột nhiên nổi giận, không ngờ trước mặt lão bà của lão tử lại nói cái gì ‘nhật nhật tư khanh’? (mỗi ngày nghĩ tới khanh, khanh chỉ cách bạn bè hoặc vợ chồng xưng hô thân mật)

Trong lòng tiểu vô lại hét lớn: “Con mẹ nó.” Nắm tay vừa muốn phát tác thì đã bị Diệu Yên đè lại. Chỉ thấy Diệu Yên mỉm cười với mình, quay đầu lại nhìn Truy Tinh Tử thản nhiên nói: “Thâm ý của túc hạ, ta không dám nhận. Huống chi phu quân ta ở bên, lời này nói ra, thì đã nói rồi! Nếu lại có lời phi lễ nữa, chớ trách Diệu Yên không niệm tình đồng đạo.”

Nói xong, sắc mặt giận dữ, không thèm nhìn Truy Tinh Tử nữa.

Truy Tinh Tử buồn vô cớ thở dài, mặt lộ vẻ cười khổ, vẫn thông dong không ép tới, chỉ khom người một cái, lập tức đứng lên đi sang một bên ngồi xuống. Chỉ là ánh mắt quay sang đánh giá Tiểu Lôi, mục quang hàm chứa đầy thâm ý.

Tiểu Lôi cũng lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng lại thầm bắt đầu tính toán.

Diệu Yên bên cạnh nhẹ nhàng cầm tay Tiểu Lôi, ôn nhu nói: “Phu quân, tên này bất quá chỉ là một kẻ cuồng vọng mà thôi, cần gì phải so đo với hắn. Không lý tới hắn là được.” Ngưng một chút, sắc mặt đỏ lên, ghé tai Tiểu Lôi nói nhỏ: “Diệu Yên tự nhiên là cả người Diệu Yên là của phu quân, cần gì để ý tới người khác nghĩ gì?”

Tức giận trong lòng Tiểu Lôi giảm đi một chút, chỉ là khóe miệng lộ vẻ mỉm cười có vài phần giảo hoạt.

Mẹ nó. Tiểu tử, đắc tội ta, người chết chắc rồi.

Ngay lúc đó, Ngọc Cơ Tử đột nhiên đứng dậy, đi tới giữa sân, nhìn sắc trời trên đỉnh đầu rồi cất cao giọng nói: “Chư vị, lúc này thời thần sớm đã qua, giờ thịnh hội đã tới. Chỉ là không biết tại sao còn nhiều đồng đạo chưa tới. Nhưng quy củ không thể phá, chúng ta đành chỉ có thể không đợi nữa...”

Dừng một chút, lão cười khổ nói: “Bần đạo thân là chủ đạo môn Côn Luân. Ở chỗ này xem như là địa chủ. Thiết nghĩ Côn Luân phái ta đời đời đều là chủ trì thịnh hội hiếm có này. Thịnh hội năm nay, lại có vị đồng đạo không thể vắng mặt tham gia, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. Ài... nếu việc đến nước này, lẽ không thể phế. Xin thỉnh mọi người cùng nhau xuất ra ngọc bài, rồi chúng ta chuẩn bị đăng thiên môn thôi.”

“Thiên môn?” Tiểu Lôi lấy ra Huyền Cơ ngọc bài, không khỏi run run.

Diệu Yên hé miệng cười nói: “À, là thiếp thân quên nói. Đăng thiên môn là một việc không thể thiếu của thịnh hội. Huyền cơ là ở ngay trên ngọc bài. Phu quân chàng nghĩ xem, Tiên Lâm thịnh hội, tại sao phải có ngọc bài mới có thể tham gia? Tử Khuyết Phong trên núi Côn Luân cũng không phải là nơi không thể tới được. Bất kỳ tu hành giả nào, chỉ cần chân tay lanh lẹ, muốn bò lên vách núi vạn trượng này, cũng không phải không thể. Chỉ là trên đỉnh núi, kỳ thật còn có huyền cơ.”

Ngay lúc đó, liền nhìn lên trời thấy ánh dương quang đã ra khỏi áng mây đen chiếu xuống dưới, rơi vào trên đỉnh núi. Nhất thời hào quang chói lọi bắn ra bốn phía. Chỉ thấy trong không trung, vô số kỳ môn chớp động, vân ảnh tách ra, lộ ra một đỉnh núi bị mây mù quện lấy.

“A! Cái này sao lại như một tòa Huyền Không Đảo!”

Tiểu Lôi kỳ quái nói.

Diệu Yên gật đầu, nói: “Đây là vào lúc thịnh hội lần đầu năm đó, sư tổ Tiên Sơn phái, còn có chưong môn các đại môn phái hợp lực tạo ra một nơi, gọi là ‘Thiên Đài’. Chính là dùng pháp lực của các vị cao nhân, hợp lực tạo ra một tiên gia trận pháp, chặt đứt một ngọn núi, cho trôi bên trên. Chỉ là ngày thường bị tiên pháp ẩn đi, cứ ba trăm năm mới hiển lộ ra một lần. Bất quá ngọn núi này so với Huyền Không Đảo thì nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa thủ hộ trận pháp trên đó cũng không có sát cơ mười phần lợi hại như của Huyền Không Đảo. Chỉ là ẩn giấu thì kỹ hơn. ‘Thiên Đài’ này bố trí tầng tầng trận pháp, chính là các vị chưong môn các đại phái năm xưa, các lộ cao thủ hợp lực bố trí ra. Mặc dù lực sát thương không mạnh, nhưng đơn thuần luận phòng ngự, lại bỏ xa sát trận lợi hại kia trên Huyền Không Đảo. Phu quân chàng nghĩ xem, thịnh hội mỗi giới, cao thủ đoạt được địa vị thiên hạ ngũ phương cao nhân, đều phải một lần nữa ra tay quán thông pháp lực, làm cho trận pháp mạnh lên, cứ vậy từng đời, uy lực của trận pháp có thể tưởng tượng được là thế nào! Ngọc bài này, mặt trên có khắc phá môn thuật của trận pháp, phải có ngọc bài mới lên được Thiên Đài. Nếu không, thường nhân không tiến được vào trận pháp, leo lên cũng không được.”

“Ồ...” Tiểu Lôi nhíu mày: “Nhưng nói vậy, nàng chẳng phải không vào được sao? Còn có Tiên Âm...”

Diệu Yên mỉm cười nói: “Cũng không phải vậy. Thiếp năm đó từng tiến vào trận pháp một lần. Trong trận pháp còn lưu lại ẩn ký pháp lực của thiếp. Lúc này đây, trận pháp nhận thức được pháp lực của thiếp, sẽ không ngăn trở thiếp. Phàm là những ai đã từng được liệt vào hàng ngũ phương cao nhân, không cần ngọc bài, vẫn có thể vào trận.” Dừng một chút, sắc mặt nàng có chút khó coi: “Chỉ là Tiên Âm... lại...”

Quân Kiếm đột nhiên lạnh lùng nói: “Ta có một tấm ngọc bài, vốn là đưa tới Tiên Sơn mời người trong Huyền Các. Bất quá ta không cần thứ này, nên để cho chưong môn nhân vậy.” Nói xong, từ trong tay áo lấy ra một mảnh Huyền Cơ ngọc bài, đưa cho Diệu Yên.

Diệu Yên mỉm cười tiếp nhận, nói: “Thế này tốt lắm, Quân Kiếm sư thúc năm đó từng được liệt vào hàng ngũ phương cao nhân, bản thân không cần ngọc bài này.” Sau đó đưa cho Tiên Âm.

Tiên Âm tiếp nhận, nhìn Tiểu Lôi không nói gì.

Ngọc Cơ Tử quát: “Thời thần đã đến, thỉnh đăng đài.”

Nói xong liền nhìn thấy từ ngọn núi lơ lửng trên không trung, đột nhiên một đạo kim quang loé lên từ bậc thang lên đài thành một đoạn đường kéo dài tới chỗ mọi người đang đứng. Ngọc Cơ Tử quay về phía mọi người cung tay mỉm cười nói: “Bần đạo thân là địa chủ, xin được đi trước.”

Lập tức ông ta đi nhanh lên trước, tự mình đi lên bậc thêm kim sắc lên đài kia rồi thân thể lập tức chột lóe một cái rồi biến mất.

Bạch Mi lạnh lùng cười, ngang nhiên bước nhanh lên trên. Bên cạnh hắn còn có tên Côn Bằng không ngờ cũng đã lấy ra một miếng ngọc bài, cùng đi ngay phía sau.

Còn lại, Cổ Chung hòa thượng và Tiêu Dao Tử, khách khí một chút rồi hai người sánh vai đi tới, đều chột lóe lên rồi biến mất. Gia Cát môn chủ noi theo đó ở phía sau đi tới.

Cô cháu gái của Thiên Cơ Môn Khương Đại Hồ Tử hiếu kỳ, nhin không được đi tới dò xét, nhưng chân còn chưa bước lên trên thì một đạo kim quang đã bắn tới, đánh văng cô nàng trở về, ngã ngối mạnh một cái trên mặt đất. Khương Đại Hồ Tử trách mắng: “Hồ đồ, đó là nơi người có thể đi vào sao!”

Ông ta quay lại cười với Tiểu Lôi đang đứng ở xa xa rồi cũng đi lên.

Sau khi Đan Hà Tử cùng Việt Sư trước sau đăng đài, vị tông chủ Tam Thanh Tông kia nhìn Truy Tinh Tử cười nói: “Mời!”

Truy Tinh Tử lắc đầu: “Ta đợi tiên tử lên trước. Xin mời Tam Thanh Tông chủ cứ đi trước đi.”

Tam Thanh Tông chủ Linh Hóa đạo nhân mỉm cười, nghênh ngang đi lên.

Truy Tinh Tử đối mặt với Diệu Yên cười nói: “Tiên tử xin mời.”

Diệu Yên lạnh lùng nói: “Ta cùng đi với phu quân của ta.”

Truy Tinh Tử cười khỏ một tiếng, thở dài rồi mới bước vào.

Chờ khi mọi người xung quanh toàn bộ đều đã lên Thiên Đài, trên mặt đất chỉ còn lại đám môn hạ đệ tử của Thiên Cơ Môn cùng Gia Cát Môn, Tiểu Lôi lúc này mới cười nói: “Tốt lắm, lần này mới là thật sự được kiến thức Tiên Lâm thịnh hội rồi.”

Diệu Yên một mặt kéo Tiểu Lôi, trong mi mắt lại có vài phần khác lạ, chậm rãi nói: “Phu quân, thiếp cảm giác trong lòng có gì đó bất thường.”

“Hả? Tại sao vậy?”

Diệu Yên chậm rãi nói: “Theo các kỳ cử hành trước, mỗi lần thịnh hội đều có hơn hai mươi người. Ngoại trừ những người đã từng liệt vào hàng ngũ phương cao nhân, còn lại là hai mươi người có được ngọc bài, phần lớn sẽ không bỏ qua loại thịnh hội này... Nhưng lần này lại thiếu đi nhiều người như vậy, trong lòng thiếp cứ luôn cảm thấy cổ quái! Phải biết rằng người tu hành, có thể tham gia thịnh hội ba trăm năm một lần này, thật sự là khó có được. Ngay cả có chuyện lớn cỡ nào, cũng phải để sang một bên, không lý nào không tới. Lần này thiếu đi nhiều người như vậy, thiếp cứ luôn cảm thấy... có chút quỷ dị.”

Tiểu Lôi gật đầu, mỉm cười nói: “Ta cũng cảm thấy kỳ quái. Nhưng thật sự có chuyện gì đi nữa, chúng ta cũng phải lên tới mới biết được.”

Nhìn thấy Tiểu Lôi tươi cười ấm áp, Diệu Yên cũng cười ngọt ngào: “Là thiếp cả nghĩ thôi. Có phu thê chúng ta lần này, cho dù có cái gì ám tàng... còn có chi đáng sợ chứ?”

Tiên Âm mặt sau có chút mất tự nhiên, ánh mắt tựa hồ nhìn lướt qua hai người đang nắm chặt tay trong tay, lạnh lùng nói: “Sợ cái gì, nếu có chuyện gì, có người gì chống mắt, đánh một chưởng giết đi là được.”

Rồi không ngờ lập tức không nhìn Tiểu Lôi cùng Diệu Yên, đi trước lên Thiên Đài, còn Quân Kiếm thì đi theo sát phía sau.

Sắc mặt Tiểu Lôi cổ quái, lè lưỡi, cười nói: “Bộ dáng này của nàng ta, mới có điểm quyết đoán, sát phạt kia của Tiên Âm năm xưa.”

Diệu Yên ngược lại lắc đầu, hé miệng cười nói: “Phu quân, thiếp thật cảm giác được hình như nàng ta có điểm khác biệt lớn.”

Nói xong, hai người nắm tay đăng đài. Chỉ thấy kim quang chợt lóe, thân ảnh lập tức biến mất.

272. Chương 272: Thiên Cổ Thần Kiếm

Cặp mắt Tiểu Lôi tròn tròn, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc, đảo nhìn bốn phía, rốt cục nhìn không được thở dài: “Tạo hình nơi này có thể xem như là rất kỳ lạ! Tốt, tốt lắm.”

Hắn đột nhiên thả tay Diệu Yên ra, dùng sức nhún vài cái, sau đó ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mặt đất.

Vừa rồi, thông qua ba trăm sáu mươi lăm bậc thang, Tiểu Lôi vừa đi lên ‘Thiên Đài’ lập tức bị cảnh vật nơi này làm cho rúng động.

Ngon núi này là dùng lực lượng tiên pháp, quanh năm phiêu phù trên Tử Khuyết Phong giống như ngọn núi bay ‘Huyền Không Đảo’. Trên đỉnh núi, tất cả là một mảnh đất trống trải.

Càng khiến cho người ta kinh ngạc là, mặt đất nơi này không ngờ bằng phẳng như vậy! Tựa như dùng cùng kỹ thuật làm đường hiện đại tiến hành xử lý.

Nhưng cái này cũng không đủ khiến cho Tiểu Lôi giật mình. Khiến hắn giật mình chính là tạo hình của toàn bộ nơi này....

Cả ‘Thiên Đài’, diện tích rộng như một cung thể thao, hơn nữa hoàn toàn hiện ra một hình vuông cực chuẩn.

Trên khối hình vuông này, có mười bảy dấu tích ngang dọc thật sâu, đem bề mặt hình vuông tạo thành một bàn cờ vây cực chuẩn! Mười người Tiểu Lôi tựa hồ như đang đứng ở trên một bàn cờ thật lớn.

“Tuyệt! Thật sự quá tuyệt.” Ngón tay Tiểu Lôi nhẹ nhàng vuốt ve mặt đá dưới chân, thở dài nói: “Rõ ràng là đỉnh núi này không thể nào bằng phẳng như vậy. Khổng định là đỉnh núi bị phạt ngang, mới khiến cho nó biến thành mặt phẳng. Mặt đất này rõ ràng là bị lợi khí cắt ra! Sợ rằng không biết vị cao nhân nào năm xưa, dùng thần binh lợi khí gì đó chém đứt ngọn núi, rồi lại gọt thành bằng phẳng thế này...”

“Là kiếm!” Phía sau Tiểu Lôi đột nhiên vang lên một thanh âm cứng cỏi trả lời.

Tiểu Lôi quay đầu lại, nhìn thấy tên si mê kiếm đạo Việt Sư cũng giống mình, ngồi xổm trên mặt đất, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn mặt bàn cờ. Dấu tích kia khắc sâu xuống đất tầm hai thốn, miệng vết cắt thẳng tắp, rộng hai ngón tay, ngay ngắn thẳng hàng, không chút nào xiêu vẹo.

“Đây là dùng kiếm mới có thể tạo ra miệng vết cắt này.” Ngữ khí Việt Sư mặc dù lạnh lùng, nhưng mơ hồ có chút không kiềm chế được kích động. Trong mắt hần lóe ra vài phần cuồng nhiệt, trầm giọng nói: “Nếu là khai sơn phủ, hoặc là dùng đao hay các loại vũ khí khác thì không thể tạo ra vết cắt bằng phẳng như thế này. Còn cái rãnh thật dài này... đao búa đều không làm được thẳng tắp như vậy, dùng sức cũng không thể đều đặn như vậy... Chỉ có kiếm! Là do kiếm khí tạo thành.”

Tiểu Lôi giờ phút này tu hành Nghịch Thiên Kiếm đã có tiểu thành, đối với kiếm đạo tự nhiên có chút tâm đắc liền thở dài: “Dích xác như thế. Bất quá năm đó từ đây xuất ra một cao nhân như vậy, thật là tuyệt vời.” Hần ngẩng đầu lên, nhìn chung quanh một chút rồi nghiêm mặt nói: “Nếu nói một kiếm cắt đứt phần trên của ngọn núi, vậy loại pháp lực này mặc dù rất cao, nơi này cũng có vài người có thể làm được... Nhưng trên mặt đất lại không có dấu tích đục khắc gì. Nói cách khác, vị cao thủ năm xưa, chỉ dùng một kiếm! Một kiếm xuất ra, cắt mặt đất thành bằng phẳng trơn tru thế này! Chẳng những cần phải có kiếm thuật cực cao, tu vi pháp lực đăng phong tạo cực, mà còn phải có một thanh tuyệt thế bảo kiếm mới làm được...” Tiểu Lôi nhắm mắt suy nghĩ một chút, tự nghĩ tới kiếm đạo tu vi cùng pháp lực bản thân lúc này rồi chậm rãi lắc đầu thànht nói: “Trình độ cỡ này ta cũng làm được, nhưng lại thiếu một thanh bảo kiếm.”

Nhìn sang Việt Sư, chỉ thấy sắc mặt hần bình lặng, đang nhắm mắt suy nghĩ, cũng không biết đang suy tư điều gì.

Qua một lúc, Việt Sư mở mắt nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt có hơi nhu hòa một chút: “Mục quang của ngươi cũng không tệ... Còn những hoa văn trên bàn cờ, cũng thật tinh tế, nhưng lại có chút bất đồng...”

Tiểu Lôi đứng lên, vỗ vỗ tay, cười nói: “Không sai, người xem mười bảy lần hoa văn ngang dọc này, mặc dù mỗi lần đều sâu một thốn, rộng hai ngón tay, nhưng nếu nhìn kỹ, cũng có chút bất đồng...” Hần chỉ vào dưới chân mình, nói: “Tỷ như ở đây là ngay giữa bàn cờ, xuyên qua vị trí Thiên nguyên, một kiếm này rõ ràng là dùng tạo nghệ cường mạnh nhất vạch ra trong mười bảy đường hoa văn. Đường vạch thẳng mà không run, sâu mà không lộ, một hơi tạo ra. Còn lần vạch dưới chân người mặc dù cùng một lộ tuyến nhưng lại hơi kém một chút. Người xem phía xa xa kia, rõ ràng là ngay khúc giữa, kiếm khí có chút bất thuần. Mặc dù vẫn giữ được vẻ chỉnh tề, nhưng miệng vết cắt tựa hồ không có được trơn nhẵn như thế kia, hơi có chút miễn cưỡng. Hiển nhiên là kiếm khí tu luyện còn kém nửa phần hỏa hầu so với đường kia...”

Việt Sư cũng đứng lên, gật đầu nói: “Không sai, cùng một đường vạch, nhưng kiếm lực bất đồng... Cho nên ta thấy, vị cao nhân một kiếm chém đứt núi, cũng không phải là do một mình hoàn thành bàn cờ này. Tất nhiên là mấy vị cao thủ hợp sức hoàn thành. Chắc là xuất từ một số người khác.”

Lúc Tiểu Lôi cùng Việt Sư nói chuyện, Diệu Yên cũng đứng một bên không phát biểu, chờ hai người nói xong, mặt mỉm cười nói: “Phu quân, năm đó Diệu Yên lần đầu tới đây, cũng suy đoán như phu quân. Nhưng sau này thiếp lại biết, phán đoán này là sai lầm.”

“Hả?” Tiểu Lôi ngạc nhiên nói.

Diệu Yên chỉ dưới chân, chậm rãi nói: “Phu quân, chàng xem đường trung điểm dưới chân, vô luận là kỹ xảo kiếm đạo hay thủ pháp xuất kiếm, hay tu vi kiếm khí, hay tu vi pháp lực, không một thứ nào không tuyệt diệu! Nhưng một đường bên cạnh, còn kém ba phần... Cho nên chàng mới đoán là không phải xuất phát từ tay một người, đúng không?” Diệu Yên thở dài: “Sai rồi sai rồi, ba trăm năm trước Diệu Yên đã đoán sai một lần, không ngờ hôm nay phu quân cũng sai thêm một lần nữa.”

Tiểu Lôi cười hì hì: “Phải thỉnh giáo nương tử rồi.”

Diệu Yên ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt có chút phức tạp, mơ hồ có vài phần sùng kính rồi lập tức xoay chuyển ánh mắt, nhìn Tiểu Lôi cùng Việt Sư một chút mới nói: “Kỳ thật cả bàn cờ trên đỉnh núi này, đích xác không phải do một người xuất thủ, mà là hai người cùng nhau hoàn thành.” Dừng một chút rồi nói thêm: “Nhưng lại rất là bất đồng với những gì phu quân nghĩ trong lòng.”

Nói tới đây, Diệu Yên chậm rãi nhìn bốn phía chung quanh rồi nói: “Lại nhắc tới Tiên Lâm thịnh hội lần đầu năm xưa, chính là lần đầu cao nhân thiên hạ từ khắp nơi tụ hội về. Lúc đầu lên Thượng Thiên Thê dưới chân núi, có Đông Phương Đông Hải Thần Quân, trước đó đã lộ ra một thân pháp lực tu vi cao thâm khó lường! Nhưng vào thời gian đó, chính là lúc đông thổ Tiên Lâm cường thịnh, là thời đại xuất hiện nhiều người có khả năng, thiên hạ cao nhân vô số, cho nên Đông Hải Đế Quân dù ở trên Thượng Thiên Thê lộ ra một thân tuyệt học vô thượng, nhưng kế tiếp lên luận đạo trên đỉnh núi, lại không thể chính thức độc chiếm địa vị hàng đầu! Ông ta mặc dù cái gì cũng nổi bật, nhưng trong quần hùng thiên hạ, tự nhiên cũng có cao nhân có thể cùng ông ta đối chọi. Truyền thuyết kể Tiên Lâm thịnh hội lần đầu, giằng co tranh đấu kéo dài đủ ba mươi ba ngày! Cuối cùng, cao nhân khắp nơi trong thiên hạ, công nhận có hai vị tuyệt thế cao nhân thần công vô địch, những người khác cũng cam bái hạ phong. Nhưng trong hai người đó lại không phân được cao thấp! Một trong hai người đó, chính là người lên Thượng Thiên Thê, Đông Hải Đế Quân. Còn một người khác, chính là đệ nhất cao nhân trong Thục Sơn kiếm tiên. Người họ tên là Công Dã Vô Phong! Họ kép là Công Trì, hai cái chữ Vô Phong này ngụ ý chính là bảo kiếm vô phong, đại xảo bất công (bảo kiếm không sắc, kỹ xảo không thạo). Vị Công Dã Vô Phong kia kiếm thuật cường mạnh, được xem như nhất tuyệt đương thời.

Vốn năm xưa có tứ đại kỳ nhân, nhưng Hoạt Diêm Vương cùng Độc Lang Quân từng náo động quần hùng thiên hạ, nhất là Hoạt Diêm Vương từng chém chết Côn Luân chủ môn, đánh bại hết cao thủ thiên hạ. Chỉ là lúc hần ta hoành hành, thì Đông Hải Đế Quân cùng Công Dã Vô Phong chưa xuất thế. Chờ khi Hoạt Diêm Vương cùng tứ đại kỳ nhân đã biệt vô tăm tích, hai vị này mới bắt đầu lộ diện. Người tu hành trên đời thường từng hay ai oán thở dài. Nếu Đông Hải Thần Quân cùng Công Dã Vô Phong có thể gặp được Hoạt Diêm Vương trong tứ đại kỳ nhân... tình cảnh sẽ thế nào. Có lẽ, Hoạt Diêm Vương vị tất đã có thể bằng một kiếm đánh cho quần hùng thiên hạ bó tay chịu trời.”

Tiểu Lôi nghe đến đó, trong lòng mơ hồ có chút không tin. Trong lòng hần, nhân gian không có khả năng tồn tại cao thủ có thể địch nổi Khinh Linh Tử.

Bất quá tiếp theo đó, lời nói của Diệu Yên lại khiến Tiểu Lôi thật sự rung động tận đáy lòng.

“Phu quân, thiếp biết chàng không tin, nhưng chứng cứ ngay dưới chân chàng.” Giọng nói Diệu Yên có chút bất đắc dĩ, tiếp tục nói.

“Nói tới thịnh hội lần đầu, đến cuối cùng, Đông Hải Thần Quân cùng Công Trì Vô Phong hai người tranh đoạt địa vị thiên hạ đệ nhất. Các cao nhân còn lại đều cam bái hạ phong... Các phiên tử thí trước của hai người, đều là sở trường, xem như chẳng phân biệt được thắng bại. Tới cuối cùng, hai người chọi nghì ra một phương pháp kỳ lạ để tỷ thí. Đó chính là... đánh cờ.”

Nói tới đây, ánh mắt Diệu Yên lộ ra một tia thần thái kỳ dị.

“Đông Hải Thần Quân một kiếm chém đứt đỉnh núi Tử Khuyết Phong, sau đó múa kiếm qua lại, trong khoảnh khắc, vẽ ra được một bàn cờ. Công Dã Vô Phong lập tức hiểu ý. Hai người ở trên bàn cờ thật lớn này, bắt đầu đấu cờ. Mấy phen đấu cờ, song phương trong tay không có quân cờ, đi quân cờ cũng chỉ là dùng thân kiếm trong tay vẽ ra mà thôi. Phen tỷ thí này không chỉ khảo sát pháp lực, kiếm đạo của hai người mà còn cả công phu dưỡng khí cộng thêm khảo hạch cả tâm trí! Nhưng hai người thật là kỳ phùng địch thủ. Không ngờ kéo dài một ngày một đêm, bàn cờ cuối cùng cũng biến thành cục diện hòa! Công Dã Vô Phong lập tức đứng dậy, xuất ra bảo kiếm của mình, một kiếm chém đứt ngọn núi! Tính ra cuộc cờ hòa đó là do hai người cùng nhau chặt đứt! Cứ như thế, mặt đất biến thành một khối bằng phẳng! Công Dã Vô Phong dựa theo bộ dáng bàn cờ của Đông Hải Thần Quân họa ra trước đó, cũng một lần nữa vẽ ra bàn cờ. Sau đó hai người lại đối chiến.. Chỉ là trải qua thêm một ngày một đêm, kết quả lại vẫn là ngang tay.”

“Lại ngang tay sao?” Tiểu Lôi biến sắc.

“Đúng vậy...” Diệu Yên thở dài: “Hai người đều tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không chịu dưới người. Không phân biệt được cao thấp, quyết không bỏ qua. Sai khi hòa hai ván, lại chặt bỏ một phần ngọn núi, dùng kiếm khí vẽ bàn cờ, chơi ván thứ ba! Nhưng tiếp đó, vẫn là cờ hòa.” Diệu Yên cười khổ: “Trong truyền thuyết, hai người tổng cộng đánh ba mươi hai ván cờ, đều là cờ hòa. Nhưng tới khi chơi ván cờ thứ ba mươi ba, hai người ngay cả pháp lực cường thịnh tới đâu, cũng có chút cầm cự không nổi. Ba mươi hai ván cờ kinh thiên động địa của hai người đã khiến cho người xem cuộc chiến ai ai cũng bá phục, nhưng lúc chơi ván cờ thứ ba mươi ba, dù sao nhân lực cũng có hạn. Vốn đến phiên Đông Hải Thần Quân vẽ bàn cờ, nhưng pháp lực ông ta đã cạn kiệt, kết quả vẽ ra được bàn cờ, nhưng không chuẩn như trước nữa. Kiếm thứ nhất ông ta xuất ra thì vẽ đường ngay giữa, nhưng đến kiếm thứ hai, pháp lực không ngờ lại bất thuận, còn kém ba phần. Công Dã Vô Phong là người quang minh lỗi lạc, lập tức mở miệng, nói: “Bàn cờ thứ nhất là người vẽ, tính là người sớm đã mất không ít khí lực so với ta. Bàn cờ này, ta giúp người vẽ.” Ông ta nói được thì làm được, lập tức vẽ lên những đường ngang. Nhưng ông ta cũng tiêu hao quá lớn, chỉ vẽ được hai đường, dần dần cũng không cầm cự nổi. Hai tuyệt đại cao thủ, tại ván cờ cuối cùng, đều chỉ miễn cưỡng vẽ xong bàn cờ. Chỉ là bàn cờ này, kiếm khí tung hoành hay đăng phong tạo cực, đều thua xa ba mươi hai bàn trước! Cho nên vừa rồi phu quân cùng Việt Sư tiên sinh đều nhìn ra bàn cờ này, nét vẽ mờ mờ, kiếm khí có chút bất thuận, lại dường như có phần bác tạp... Kỳ thật đó đều là do hai vị cao nhân kiên trì xuất hết sức cùng lực kiệt, miễn cưỡng vẽ ra.”

Diệu Yên đột nhiên hít một hơi dài: “Một chút chấp niệm, thật sự là hại người quá nhiều... Hai vị cao nhân đều là bất thể xuất kỳ tài, kinh tài tuyệt diệu, nhưng khi vẽ xong bàn cờ thứ ba mươi ba, không ai có thể vẽ ra một quân cờ... Hai người đồng thời thổ huyết, đèn cạn nến hết tại đây.”

“Cái gì?” Tiểu Lôi thất thanh kinh hô.

“Đúng vậy.” Diệu Yên thở dài: “Ván cờ thứ ba mươi ba của hai vị cao nhân, trước khi bắt đầu, thì cả hai đều thổ huyết, tọa hóa tại chỗ...”

Tiểu Lôi sắc mặt thay đổi mấy lần, nhìn kỹ lại bàn cờ dưới chân....

Nực cười là vừa rồi mình còn đánh giá kiếm khí đối phương bất thuận vân vân, nhưng lại không biết rằng, người ta vốn là dùng phương pháp này để đánh cờ! Mỗi ván vẽ một bàn cờ, liên tục chơi ba mươi hai ván, cùng nhau đem ngọn núi cao vạn trượng chém thành ba mươi hai tầng, vẽ ra ba mươi hai ván cờ kinh thiên động địa... Đó là thần công cỡ nào chứ?”

Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng Tiểu Lôi vẫn đành phải tiếp nhận một sự thật như vậy.

Mặc kệ là Đông Hải Thần Quân, hay là Công Trì Vô Phong kia, đích xác có thể cùng bốn sư huynh đệ Khinh Linh Tử so sánh thực lực.

Nhưng rất đáng tiếc, tựa hồ môn phái tu hành trong nhân gian, mấy ngàn năm qua, cũng chỉ có xuất ra hai tuyệt thế cao thủ đó mà thôi....

Chỉ có hai người!

Mà thiên hạ ngũ phương cao nhân mỗi lần sau đó, tựa hồ còn lâu mới đạt được đẳng cấp của tứ đại kỳ nhân kia.

Lúc này Ngọc Cơ Tử, Tiêu Dao Tử cùng những người khác đều khoanh chân ngồi trên bàn cờ chỉ chỉ chỗ chỗ, lớn tiếng đàm luận, cũng không biết là nói cái gì, nghĩ chắc cũng là đàm luận phong thái cổ nhân, nhớ lại thần tích của mấy vị cao nhân năm xưa.

Diệu Yên đột nhiên cười khẽ, nói: “Phu quân, câu chuyện xưa này chỉ nói có một nửa, còn một nửa kia, chàng có muốn nghe không?”

“Hả? Còn một nửa?” Tiểu Lôi cười nói: “Diệu Yên ngoan, nàng biết lòng hiếu kỳ của ta rất mạnh, nàng mau nói đi. Thế hai vị cao nhân đó sau khi tọa hóa, còn có cố sự gì có thể nói?”

Diệu Yên cười thần bí, đột nhiên ánh mắt chuyển qua nhìn Việt Sư. Chỉ thấy Việt Sư cơ hồ giật mình một chút, sắc mặt lạnh như băng lại vẫn xoay lưng đứng nhìn đám mây trôi ở xa xa.

Diệu Yên thở dài: “Dích xác còn một nửa chưa nói. Chỉ là không phải một nửa sau, mà là một nửa trước chưa nói.”

Dừng một chút, Diệu Yên tiếp tục nói: “Vừa rồi thiếp nói chính là nửa đoạn sau, nhưng nửa đoạn trước, cũng rất đặc sắc. Về phần đặc sắc chỗ nào, lại không phải là ở chỗ Đông Hải Thần Quân, mà là ở trên người vị Công Dã Vô Phong kia.”

Chỉ nghe thấy Diệu Yên chậm rãi nói: “Thịnh hội lần đầu năm đó, vốn gồm tất cả tam sơn ngũ nhạc ngũ hồ tứ hải cao nhân khắp nơi tụ hội. Đương nhiên, cũng chỉ có môn phái có danh khí nhất định đương thời mới có thể tới. Trong đó làm người ta kỳ quái, chính là Công Dã Vô Phong! Vốn Công Dã Vô Phong trước thịnh hội, có thể nói là không có chút danh khí gì. Mặc dù danh khí Thục trung kiếm tiên lưu truyền lâu dài, truyền thuyết rất nhiều, bất quá Thục trung kiếm tiên thật sự, đương thời không có ai cả. Chỉ vì người tu hành, nếu nhất tâm tu kiếm, sẽ bỏ phế căn cơ, rất khó tu luyện thành tiên, đặc thành đại đạo. Cho nên, năm xưa Thục Sơn kiếm tiên mặc dù đã từng huy hoàng một thời, nhưng sau đó lại rất nhanh chóng rơi xuống. Thục trung kiếm tiên danh tiếng tuy thịnh, nhưng truyền nhân đời sau lại không xuất ra cao thủ đỉnh điểm nào. Vị Công Dã Vô Phong, mặc dù là đại biểu của Thục trung kiếm tiên, nhưng trước đại hội, ông ta lại không hề biểu hiện ra bản lĩnh kinh người gì cả. Nếu nói ông ta vô danh thì dích xác là có chút nói quá, nhưng nếu nói thanh danh ông ta không nổi, cũng là rất thích đáng. Vị Công Dã Vô Phong này vốn không được quần hùng thiên hạ để trong mắt, nhưng cuối cùng ve sầu lột xác, chống lại Đông Phương Thần Quân danh tiếng truyền khắp Tiên Lâm thiên hạ! Khi quần hùng thúc thủ, duy chỉ có một mình ông ta đứng ra, sánh với Đông Phương Thần Quân đánh ngang tay.”

“Đông Phương Thần Quân năm đó xuất phát từ Tiên Sơn ngoài Đông Hải, đương thời thanh danh hiển hách. Khi thịnh hội bắt đầu, một mình trên Thiên thê khiến quần hùng thiên hạ tới tham dự chấn động. Bất quá ông ta đã có sẵn thanh danh bên ngoài rồi, mơ hồ đã là cao nhân đệ nhất đương thời. Cho nên mặc dù ông ta thi triển ra thực lực cường đại, người khác cũng không quá để ý. Nhưng Công Dã Vô Phong thì khác. Vốn mọi người mặc dù tôn trọng đối với bốn chữ Thục trung kiếm tiên, nhưng Thục trung cũng không có một cao thủ chân chính nào. ‘Thục sơn’ hai chữ này, kỳ thật linh sơn lớn nhất của đất Thục là Nga Mi Sơn. Nhưng Nga Mi tự mình đã là một phái. Ngoại trừ Nga Mi, trong Thục còn có linh sơn nào có thể tu luyện đây? Thục trung nhất mạch, tự nhiên là hưng thịnh không nổi. Công Dã Vô Phong ngày ngày ngóc ngắc tới tham gia cũng vốn là vì bị ứng vào hoàn cảnh thôi...”

Tiểu Lôi tiếp lời nói: “Kết quả, không ngờ lại xuất hiện một con ngựa ô thật lớn phải không? Một siêu cấp ngoài dự kiến? Phải không? Hắc hắc...”

Diệu Yên gật đầu: “Không chỉ có như thế. Năm xưa Đông Hải Thần Quân tung hoành thiên hạ, trong tay có một thanh tuyệt thể thần binh gọi là ‘Thu Lộ’. Thanh kiếm này, thiên hạ đã sớm công nhận xem như là pháp bảo không thuộc về phạm gian, mà chính là tiên giới thánh phẩm! Đông Hải Thần Quân pháp lực cường hãn, lại có một thanh thiên hạ đệ nhất thần kiếm, địa vị thiên hạ đệ nhất tựa hồ sớm đã chuẩn bị sẵn cho ông ta mới đúng. Nhưng lại là Công Dã Vô Phong. Ngay khi Đông Phương Thần Quân đánh bại chín vị cao nhân, ông ta đột nhiên đứng dậy, dùng một kiếm của mình, chống lại cường địch. Ông ta ngày đó vốn mang theo một thanh trường kiếm lên núi, mọi người ai cũng không có để ý. Nhưng chờ khi ông ta cùng Đông Phương Thần Quân tỷ đấu, trường kiếm xuất ra. Lúc này mới kiếm xuất kinh thiên hạ. Trường kiếm của ông ta nhìn không tinh xảo, nhưng lại sắc bén dị thường. Vừa mới ra khỏi vỏ đã một hơi chém đứt bốn thanh thượng phẩm phi kiếm đương thời. Công Dã Vô Phong mới nói: “Kiếm này tên là Đông Tuyệt”.

“Đông Tuyệt?” Tiểu Lôi bật cười nói: “Thanh kiếm kia của Đông Hải Thần Quân kêu là Thu Lộ. Kiếm của ông ta kêu là Đông Tuyệt, xem ra hai người quả nhiên nhất định là đối thủ oan gia a.”

Diệu Yên gật đầu: “Sau đó hai người lần đầu thử kiếm. Đông Hải Thần Quân thi triển ra Thiên Địa Cửu Kích của mình, chém lên thân kiếm của Công Dã Vô Phong chín nhát, nhưng không thể chặt đứt thanh ‘Đông Tuyệt’ kia của Công Dã Vô Phong. Nên biết rằng, trong truyền thuyết, ngay cả thượng phẩm phi kiếm đương thời, cũng tuyệt đối không chịu được một kích của Thu Lộ.”

Tiểu Lôi sắc mặt ngưng trọng hẳn lên, chậm rãi nói: “Hừ... một người vô danh lạng lẽ, đột nhiên bộc phát ra thực lực mạnh mẽ vượt quá mức tưởng tượng của con người. Trong tay còn đột nhiên xuất hiện một thanh thần kiếm tuyệt thể vô cùng... Quả nhiên thật sự là đây kịch tính.”

Hắn đột nhiên nhớ tới một việc, không nhận được hỏi: “Được rồi, nàng nói hai người sau đó đầu cạn đèn tắt, cùng nhau tọa hóa. Vậy hai thanh thần kiếm đâu? Biến đi đâu rồi?”

Diệu Yên cười nói: “Đây là chỗ đặc sắc nhất! Thanh Thu Lộ kiếm kia của Đông Hải Thần Quân, sau khi ông ta chết, đột nhiên trời mờ đi, sau đó tự động bay mất, chẳng biết tung tích. Tự cổ chí kim chính là một đại kỳ án trong Tiên Lâm. Còn thanh Đông Tuyết của Công Trì Vô Phong lại càng kỳ quái! Công Trì Vô Phong tọa hóa tại chỗ, trong tay vốn cầm thanh kiếm này, nhưng chờ khi nhục thân của ông ta hóa tro, biến thành bụi phấn nhẹ bay đi, thanh bảo kiếm Đông Tuyết vô cùng sắc bén kia cũng hóa thành vô số bụi phấn phiêu tán mà đi mất.”

“Ồ!” Tiểu Lôi hô nhẹ một tiếng.

Diệu Yên thở dài, nghiêm mặt nói: “Sau đó, thiên hạ chư vị cao nhân tham tường thật lâu, rốt cục khám phá ra bí ẩn này. Thì ra... thanh kiếm kêu là Đông Tuyết này, căn bản không tồn tại. Nó bất quá là một thanh phi kiếm bình thường thôi. Chỉ là không biết Công Trì Vô Phong dùng pháp thuật thần kỳ gì, không ngờ lại biến một thanh phi kiếm tầm thường thành một thanh thần binh lợi khí không gì sánh được! Nhưng pháp lực của Đông Hải Thần Quân lợi hại cỡ nào chứ? Thanh kiếm của ông ta sắc bén làm sao chứ? Cho nên Công Dã Vô Phong khi chưa chết, vẫn có thể sử dụng pháp lực của mình duy trì phi kiếm không gãy, nhưng khi ông ta vừa chết, bảo kiếm đã nát bấy.” Nói tới đây, Diệu Yên nháy mắt mấy cái, cười nói: “Phu quân, chàng thử đoán xem, Công Dã Vô Phong dùng biện pháp gì, khiến một thanh phi kiếm bình thường biến thành một thanh tuyệt thể thần kiếm vậy?”

Con người Tiểu Lôi chuyển động, đột nhiên nhìn Việt Sư đang đứng một bên quay lưng về phía mình....

Việt Sư mặc dù đưa lưng về phía mình, nhưng cơ thể hắn lại căng lên. Hiển nhiên vừa rồi hắn một mực nghe Diệu Yên kể cổ sự, chỉ là không có quay đầu lại mà thôi.

Tiểu Lôi đột nhiên trong lòng máy động, bật thốt lên: “A, ta biết rồi? Chính là kiếm đạo của tiên sinh Việt Sư cùng sư phụ của hắn Lăng Tiêu Tử... Chính là Tàng Kiếm Thuật! Bọn họ có thể giấu kiếm khí tu luyện mười năm, trăm năm trong nhục thể, khiến nhục thân có thể tu luyện thành binh khí sắc bén. Huống chi lại mang một thanh phi kiếm vốn bất phàm biến thành một thanh tuyệt thể thần kiếm? Công Dã Vô Phong.. ông ta dùng chính là 'Tàng Kiếm Thuật!'”

Tàng Kiếm Thuật.

Đây là Thực trung kiếm tiên nhất mạch truyền xuống, một loại kiếm đạo cao thâm độc truyền.

Người tu hành kiếm đạo, cả đời dùng thân thể mình ‘dưỡng’ kiếm, sau đó dùng ‘kiếm khí’ sắc bén mình tu luyện ngày thường, hơn mười năm, thậm chí mấy trăm năm luyện ra, toàn bộ chứa đựng trong cơ thể! Loại pháp môn tu luyện này, cực kỳ gian nan, cực kỳ thống khổ! Nhưng một khi cùng người đối địch, nếu trong tình thế cấp bách liều mạng, liền có thể trong nháy mắt phóng ra kiếm khí mình tu luyện cả đời....

Thiết tưởng, một người tu hành kiếm đạo, có lẽ thực lực bản thân không đánh lại được địch nhân cường đại... Nhưng kiếm khí hắn cả đời tu luyện được, thì là khái niệm gì đây?

Ngay cả đối thủ thực lực mạnh hơn hắn nhiều, cũng tuyệt đối không đỡ nổi.

Thế nhưng khuyết điểm duy nhất là lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận. Một khi phóng thích hết kiếm khí toàn thân, vậy bản thân cũng sẽ chết...

Năm xưa Công Dã Vô Phong cùng Đông Hải Thần Quân kia lưỡng bại câu thương. Còn có Lăng Tiêu Tử đánh ngang tay với Khinh Linh Tử ba trăm năm trước, không phải đều như thế sao?

Thực trung kiếm tiên nhất mạch, luôn rất thần bí, nguyên nhân trong đó có hai điểm.

Thứ nhất là bởi vì người dùng thân thể mình tu kiếm quá ít quá ít... Cách tu hành này quá mức khó khăn, hơn nữa phải chịu được thống khổ người thường không thể nào tưởng nổi.

Thứ hai, còn là vì người trong Tiên Lâm đều biết, người tu luyện kiếm đạo có một tuyệt chiêu liều mạng như vậy, phần lớn không dám cùng những người này kết giao. Dù sao yêu quý bản thân mình vẫn chiếm đại đa số.

Kết quả, càng lâu về sau càng khiến cho Thục Sơn kiếm tiên nhất mạch, trở nên càng thần bí, thoát ly xa khỏi tầm mắt mọi người.

“Chỗ này có hai điểm mấu chốt... Thứ nhất, Thục trung kiếm tiên nhất mạch, sớm đã có lịch sử, nhưng yên lặng lâu như vậy mới xuất ra một cao thủ cỡ Công Dã Vô Phong. Dám chắc là Công Dã Vô Phong khi tu luyện ‘Tàng Kiếm Thuật’ lại lĩnh ngộ ra một loại cảnh giới mà đồng môn không lĩnh ngộ được. Khi ông ta chết, loại tuyệt học này lại thất truyền... Kết quả nhiều năm như vậy, nhất mạch bọn họ, cũng không có xuất hiện cao thủ đỉnh điểm nổi tiếng thiên hạ nào. Thứ hai... nếu luận bản lĩnh cùng tu vi thật sự, kỳ thật Công Dã Vô Phong còn xa mới là đối thủ của Đông Hải Thần Quân. Ông ta bắt quá là dùng kiếm khí tu luyện cả đời phóng ra mà thôi. Nội trong một đoạn thời gian, thi phóng thực lực ra rất nhiều! Nhưng đặc biệt vẫn là đặc biệt, trước mắt chỉ biết Tàng Kiếm Thuật, mặc dù có thể khiến người tu hành gặp phải nguy cơ liều mạng trước mắt, phóng ra kiếm khí toàn thân, nhưng không có khả năng kéo dài lâu vậy... Năng nghĩ xem, Công Dã Vô Phong cùng Đông Hải Thần Quân đấu nhau bao lâu? Ba mươi ba cuộc cờ, vừa đủ ba mươi ba ngày! Nếu người tu hành bây giờ, có thể tu luyện tới cảnh giới của Lăng Tiêu Tử ba trăm năm trước, đã tính là tới đỉnh rồi. Nhiều nhất chỉ có thể kéo dài thời gian phóng kiếm khí một hai canh giờ mà thôi.” Tiểu Lô chậm rãi nói, càng nói con mắt càng sáng. Cuối cùng, ánh mắt đã tập trung hết lên trên người Việt Sư.

Diệu Yên khoát tay với hắn, nói: “Phu quân, Diệu Yên nói mấy điều này, đều là cố sự của cổ nhân. Mấy chuyện này, phàm là người tham gia Tiên Lâm thịnh hội đều biết. Việt Sư tiên sinh nhất mạch của hắn ta, mấy ngàn năm trước đã từng xuất ra một vị cao nhân như vậy. Đó là điều mọi người đều biết. Chỉ là môn Thục trung tuyệt học kia cũng thất truyền rồi, mọi người cũng biết.”

Nói tới đây, Diệu Yên thở dài: “Nhớ tới năm đó, Công Trì Vô Phong tiên bối tọa hóa chỗ này. Ông ta trước khi chết còn nhìn Đông Hải Thần Quân, lại mỉm cười di ngôn nói một câu... Thế gian này có người, ta không tịch tịch.”

Thế gian này có người, ta không tịch tịch sao?

Tiểu Lô thở dài. Ba trăm năm trước, Lăng Tiêu Tử lúc đó chẳng phải cũng nói một câu như vậy với Khinh Linh Tử sao? Kết quả cũng là kiếm khí tận kiệt mà chết.

Trong lòng hắn pha nhiều cảm xúc, chỉ cảm thấy Thục trung nhất mạch, có nhuộm vài phần sắc thái bi tráng.

Bóng lưng cô đơn của Việt Sư lúc này, nhìn qua, không khỏi có vài phần bi thương...

Ngay lúc đó, Tiểu Lô liền nghe thấy Tiêu Dao Tử ở xa xa mỉm cười quát lớn: “Tiểu Lô, các người đến đây. Mục tỷ thí thứ nhất, mọi người đã xuất ra đề mục rồi.”

273. Chương 273: Đã Đến Đây Một Lần

Tiêu Dao Tử mỉm cười, thản nhiên nói: “Không dám, bản đạo có chút kỹ xảo, không dám lấy ra làm trò cười, Côn Luân chuông môn quá khen. Nhưng thật ra đạo hữu Truy Tinh Tử, danh hiệu của ông là ‘Truy Tinh’, tự nhiên bản lãnh ngự phong thuật vang danh thiên hạ, vậy hãy ra đề đi.” Lão biết tình huống của Tiên Âm, cho nên không nhắc tới Tiên Âm.

Truy Tinh Tử cười nhạt, hơi nhúu mày, đột nhiên đứng lên vươn một tay ra, trên đầu ngón tay, chậm rãi huyền hóa ra một đóa hoa tuyết nhỏ, cánh hoa mơ hồ tỏa ra ngân quang, sống động như thật, vô cùng đẹp mắt.

“Chư vị, hoa này tên gọi ‘Vong Nhan’, khi ta trên đường tới đây, đã thấy tại Đông hải Bồng Lai đảo, linh khí tràn ngập, mới sản sinh một thần phẩm này.” Truy Tinh Tử mỉm cười, thản nhiên nói: “Ngoài ra, còn có Tuyết Liên Hoa trên Lăng Tể Sơn ở tây bắc, mặc dù chỉ là hoa cỏ phàm gian, nhưng công hiệu bất phàm. Còn có Tử Diệp Trúc ở phía nam Lĩnh Nam, nghe đồn là thảo mộc nổi tiếng trong Tam Thanh Quan Tam Thanh Tông.”

Dừng một chút, hần tiếp tục cười nói: “Bồng Lai Vong Ưu Đảo, Tây Bắc Lang Tế Sơn và Lĩnh Nam Tam Thanh Tông Tam Thanh Quan, đều cách đây ngàn dặm. Ta nghĩ, chúng ta không ngại lấy đây làm đề mục, đánh cuộc. Ba nơi này, chia ra ba hướng, chúng ta sẽ đốt hương, mọi người tự lựa chọn một chỗ, đi tới hái thảo mộc, nhìn xem ai về trước thì tính là thắng. Các vị thấy thế nào?”

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một chút, chậm rãi nói: “Chủ ý này thật ra không tồi, nhưng ba nơi này, có gần có xa, gần nhất chính là Tây Bắc Lang Tế Sơn, cách nơi này bất quá một ngàn dặm. Lĩnh Nam, xa hơn một chút, mà xa nhất lại là Vong Ưu Sơn Bồng Lai Đảo ở Đông hải. Khoảng cách có xa có gần, đến lúc đó phân định thắng bại thế nào?”

“Tiêu Dao chương môn hỏi rất hay!” Truy Tinh Tử cười nói: “Tự nhiên là phân cao thấp rồi. Mọi người mặc dù cước lực không tồi. Thế nhưng nếu qua lại ngàn dặm, sợ rằng cũng phải mất nhiều thời gian. Ta có chủ ý thế này... ta đã tính một chút, với pháp lực của chúng ta, nếu chỉ đi một nơi, vậy chỉ cần hai canh giờ...”

Tiêu Dao Tử lập tức cười nói: “Ấn Nguyệt Tông chủ khách khí rồi, một hai canh giờ, nếu là lão đạo ta, sợ rằng chỉ có thể tới Lang Tế Sơn. Nếu đi xa nữa, có thể không kịp trở về.”

Truy Tinh Tử cười nói: “Tiêu Dao chương môn cần gì khiêm tốn? Chủ ý của ta là thế, ở đây ta có một cây ‘hỏa diễm hương’, chính là đặc sản Đông hải ta, một cây hương có thể cháy hai canh giờ. Lang Tế Sơn cách nơi này gần nhất, Lĩnh Nam xa hơn chút, Đông Hải Bồng Lai xa nhất. Vậy có thể phân thượng trung hạ tam phẩm. Nếu ai có thể trong thời gian cháy hết một nén hương, lấy về một đóa Tuyết Liên Hoa ở Lang Tế Sơn, vậy chỉ tính là hạ phẩm. Nếu có thể lấy về Tử Diệp Trúc ở Lĩnh Nam, vậy tính là trung phẩm. Còn nếu có thể lấy một đóa Vong Nhan Hoa về... thì tính là thượng phẩm. Ý ta như vậy, mọi người thấy thế nào?”

Ngọc Cơ Tử cùng Tiêu Dao Tử hai người nhìn nhau cùng gật đầu. Cổ Chung hòa thượng đột nhiên cười nói: “Cách của Truy Tinh Tử thật tuyệt, nhưng mà bản tăng có một suy nghĩ... nếu có hai ba người lấy được thượng phẩm Vong Nhan Hoa trở về, vậy phân định thế nào?”

Truy Tinh Tử cười nói: “Tự nhiên xem ai về sớm hơn, thì tính là người đó thắng.”

“Không ổn, không ổn...” Cổ Chung hòa thượng lắc đầu: “Như vậy tính ra có chút không tiện. Thiết tưởng, nếu một người lấy về hạ phẩm Tuyết Liên Hoa, nhưng chỉ cần một canh giờ, mà một người khác dù lấy được thượng phẩm Vong Nhan Hoa, nhưng lại mất hai canh giờ. Vậy vị tất có thể tính là thượng phẩm tốt hơn so với hạ phẩm.”

Truy Tinh Tử cũng không tức giận, mỉm cười nói: “Đại sư nói đúng, chỉ có điều cũng không khó. Nếu thật sự xuất hiện tình trạng như đại sư nói, chúng ta có thể tính toán lộ trình và thời gian. Dù sao nơi này nhiều người như vậy, cũng sẽ không khiến vị nào chịu thiệt.”

Lời này nói ra mặc dù ý tứ cô đọng, bất quá ý tứ đã rõ ràng.

Nói trắng ra, cao nhân ngồi đây, cho dù là Tiêu Dao Tử, Ngọc Cơ Tử loại nhân vật đứng đầu, nếu là trong vòng hai canh giờ qua lại mấy ngàn dặm, cũng có chút miễn cưỡng. Nếu đã tự tin có thể đoạt được ‘thượng phẩm’, sao lại chọn ‘hạ phẩm’ làm gì?

Truy Tinh Tử chia ra tam phẩm, kỳ thật là chiếu cố những người như Thiên Cơ môn hay Gia Cát môn, mấy người thực lực yếu hơn. Với cước lực của bọn họ, nếu trong thời gian quy định đi tới Bồng Lai Đảo rồi trở lại, dám chắc là không được. Thế nhưng, nếu là đi tây bắc Lang Tế Sơn gần đây, miễn cưỡng có thể quay lại. Như vậy coi như hoàn thành đề mục, ít nhất cũng không mất thể diện.

Chỉ bất quá như vậy, nếu người cố tình muốn đoạt giải, cũng chỉ có thể nhất tâm tới Đông Hải Bồng Lai lấy thượng phẩm.

Mọi người mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng cũng hiểu được ý của Truy Tinh Tử, trong lúc nhất thời gật đầu đồng ý. Nhưng lại còn có kẻ dùng lòng tiểu nhân nhìn người, liền nghe thấy một thanh âm quát: “Chậm đã, ta còn có chuyện muốn hỏi.”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy đó là Côn Bằng ngồi bên Bạch Mi, mắt hần động dậy, nhìn chằm chằm Truy Tinh Tử quát: “Cái gì mà Vong Nhan hoa ở Đông hải Bồng Lai đảo, cũng là người nói. Người nếu vừa rồi

trong tay có thể lấy ra một đóa hoa, vậy nơi đó người đã đi qua. Vạn nhất người lừa gạt, chúng ta cũng không biết. Hắc hắc, chỉ sợ có người đã đi trước, lặng lẽ giấu một đóa ở trên người, sau đó tìm chỗ nấp nửa canh giờ, rồi làm người thứ nhất quay lại, thì tính sao?”

Thốt ra lời này, tất cả mọi người hơi biến sắc, bọn cao nhân Ngọc Cơ Tử cùng Tiêu Dao Tử đều tỏ vẻ khinh thường, với bọn họ, người mang tuyệt kỹ, tự nhiên khinh thường loại phương pháp hèn hạ này. Khương Đại Hồ Tử lòng mang chí lớn, lập tức nói: “Việc này tuyệt đối là không có. Mọi người đều là cao nhân Tiên lâm, sao lại làm loại chuyện đáng khinh rẻ đó.”

Bất quá Gia Cát Môn chủ sắc mặt phức tạp, lặng lẽ liếc mắt nhìn Truy Tinh Tử, thầm nghĩ: Lão già Côn Bằng này mặc dù đáng ghét, nhưng nói ra cũng vị tất không có đạo lý.

Truy Tinh Tử không hề tức giận, thông dong cười, nhìn Côn Bằng nói: “À, quả thật là tại hạ chưa nghĩ tới, chỉ có điều nếu tại hạ muốn gỡ thủ đoạn, tuyệt đối không thể. Vong Nhan Hoa vốn có bảy màu, nhưng lúc hái xuống linh khí sẽ tiêu tán, cứ qua một canh giờ, sẽ thiếu đi một màu... tỷ như đóa hoa tại hạ vừa rồi xuất ra, chỉ tồn tại một màu trắng bạc, bởi vì đã hái xuống sáu canh giờ, chỉ còn lại một màu cuối, đó là nguyên cố. Cho nên nếu tại hạ mang hoa cũ ra so với chư vị, chỉ cần nhìn sắc hoa là biết.”

Côn Bằng vẫn cười quái dị hai tiếng, lạnh lùng nói: “Chưa chắc... thiên hạ rộng lớn, có nhiều kỳ nhân dị sĩ, trời mới biết có tiên gia pháp thuật gì có thể khiến hoa cỏ trường tồn hay không. Chúng ta tỉ thí thế này, vẫn phải lập quy củ cho thật thỏa đáng.”

Truy Tinh Tử liếc mắt, thản nhiên nói: “Vậy các hạ có ý gì?”

Côn Bằng nói: “Chúng ta lập quy củ, nếu là người hái hoa, phải lưu lại ấn ký của mình dưới chân núi... à, không bằng ngay vách núi lưu lại một câu nói, chứng minh mình đã tới, lúc đó mới tính là công bình.”

Tiểu Lôi buồn cười, mở miệng nói chen vào: “Vậy không bằng lúc chúng ta tới, trên vách núi viết một hàng ‘Người nào đó đã đến đây’, là được, vậy cũng thú vị lắm.”

Truy Tinh Tử liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, trong mắt hiện lên một tia quang thải kỳ dị, dứt khoát nói: “Được, cứ như vậy đi.”

Ngọc Cơ Tử cùng Tiêu Dao Tử và Cổ Chung hòa thượng, ba người đều bất ngờ. Họ thầm nghĩ Truy Tinh Tử liên tục nhượng bộ, không hề động nộ, dám chắc là rất tin tưởng bản thân, nghĩ bản thân tất thắng, cho nên lúc này mới không thèm tranh chấp chuyện nhỏ. Người này ba trăm năm trước dù đã bắt phạm, nhưng vị tất có thể dễ ép quần hùng, chẳng lẽ ba trăm năm ngắn ngủi, lại có tự tin như thế?

Truy Tinh Tử từ trong tay lấy ra một nén hương, cắm xuống đất, tay hần xòe ra, lập tức một ngọn lửa cháy lên, hương toát ra khói xanh, ngưng mà không tán, bay thẳng lên trời...

“Hương đã đốt, chư vị, chúng ta bắt đầu đi thôi.”

Truy Tinh Tử cười nhạt, chấp tay nói: “Chư vị đồng đạo, mời.”

Mấy người Tiêu Dao Tử cùng Ngọc Cơ Tử nhìn thoáng qua nhau, đều cười nói: “Thỉnh.”

Cổ Chung hòa thượng chấp tay nói: “A di đà phật, các vị không cần khiêm nhượng, bản tăng cước lực chậm chạp, chỉ có thể ngượng ngừng đi trước.” Nói xong, thân thể ông ta hóa thành kim quang, lao về phía đông, tự nhiên đi tới Đông Hải Bồng Lai.

Tiêu Dao Tử cùng Ngọc Cơ Tử nhìn nhau, Tiêu Dao Tử mỉm cười nói: “Côn Luân chuồng môn, chúng ta không ngại chung đường.” Nói xong, hai người phất tay, sóng vai bay đi.

Bạch Mi nhìn Truy Tinh Tử thật lâu, không nói một tiếng đứng dậy rời đi. Côn Bằng đi sát theo sau. Linh Hóa đạo sĩ của Tam Thanh Tông đột nhiên cười nói: “Truy Tinh Tử, người thật sự có tin tưởng như thế sao?”

Truy Tinh Tử cười mà không đáp, Linh Hóa lắc đầu, rời đi.

Những người này không hẹn cùng bay về phía đông.

Truy Tinh Tử quay đầu nhìn Diệu Yên, mỉm cười nói: “Tiên tử sao không động thân?”

Diệu Yên thản nhiên nói: “Lần này ta chỉ theo phu quân tới đây, ta không tham gia. Đạo huynh, xin mời.”

Nói xong, ánh mắt nàng chuyển lên người Tiểu Lô, ôn nhu nói: “Phu quân, chàng sao còn không đi?”

Tiểu Lô ngáp dài nói: “Phương đông quá xa, phương bắc quá lạnh, phương nam quá nóng. Ai, ta cũng không biết nên đi đâu.”

Khương Đại Hồ Tử đứng phía sau cười nói: “Ha ha, mấy vị thật ồn ào, tiểu lão nhi tự biết thực lực không cao, chỉ miễn cưỡng đi tới nơi gần nhất ở phương bắc hái Tuyết Liên Hoa.” Gia Cát Thần Toán bên cạnh cũng than thở: “Thôi thôi, liên hoa thì liên hoa.”

Nói xong, hai người đồng thời đứng dậy bay về hướng bắc.

Còn lại, Đơn Hà Tử lắc đầu nói: “Pháp lực của ta quá yếu, trận tỷ thí này sẽ không tham gia, miễn cho làm trò cười.”

Tiểu Lô nhìn Tiên Âm, ngạc nhiên nói: “Ngươi sao không đi?”

Tiên Âm sắc mặt lạnh lùng, thản nhiên nói: “Ta đi theo ngươi. Ngươi đi đâu, ta đi đó.”

Quân Kiếm phía sau nhin không được, quát: “Tiên Âm! Ngươi thân là chương môn nhân, chẳng lẽ không lấy danh vọng của Tiên Sơn làm trọng sao?”

Tiên Âm lắc đầu, thản nhiên nói: “Tiên Sơn gì đó, ta không nhớ được.”

Quân Kiếm lộ vẻ tức giận, dậm chân, đứng dậy bay đi, cũng lao về phía đông.

‘Việt Sư tiên sinh. Ngươi thì sao?’ Tiểu Lô nhìn Việt Sư ngồi bên cạnh, hần vắn ôm thanh trường kiếm, tựa như tảng đá.

“Ta quan tâm đến kiếm đạo, chuyện còn lại mặc kệ.” Việt Sư không ngờ lại mở miệng trả lời Tiểu Lô một câu, rồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu Lô lúc này mới quay đầu lại nhìn Truy Tinh Tử cười nói: “Truy Tinh Tử, ngươi sao còn không đi?”

Truy Tinh Tử thản nhiên cười nói: “Ta chờ các hạ đồng hành.”

Tiểu Lô tươi cười: “Ồ? Ngươi không vội sao?”

“Không vội!” Truy Tinh Tử nhìn Tiểu Lô, ngữ khí có chút lạnh lùng: “Túc hạ có thể xứng với tiên tử, nhân vật như thế, tất nhiên bất phàm. Tại hạ nhất định muốn kiến thức một chút bản lãnh cao thâm của túc hạ, chờ chốc lát có sao đâu?”

Tiểu Lô thở dài, nói: “Truy Tinh Tử, lúc này đã không còn ai. Ngươi không cần giả bộ... ngươi hỉ nộ không lộ ra, nếu không phải người đại trí tuệ đại từ bi, vậy tất nhiên là người đại gian đại ác! Thôi thôi, ta không có thời gian nói với ngươi, ngươi nếu muốn theo ta, thì chờ có hồi hạn....” Hần đột nhiên cười cười: “Ngươi nghĩ rằng ta đi về phía đông sao? Sai rồi sai rồi! Ta đi về phía bắc. Ngươi cùng đi hay không cùng đi?”

Truy Tinh Tử lúc này mới thoáng có chút giật mình: “Chẳng lẽ ngươi chỉ cần hạ phẩm?”

Tiểu Lô trợn mắt hỏi lại: “Ngươi quản ta sao!”

Nói xong, hần đứng dậy, hôn lên mặt Diệu Yên, cười nói: “Lão bà ngoan, nàng ngồi đây chờ ta, ta đi rồi về.” Hần lại nhìn Tiên Âm, cười cợt: “Về phần ngươi, đừng đi theo ta.”

Nói xong hần lùi vài bước, nhẹ nhàng nhảy lên không trung, không ngờ thật sự đi về phía bắc.

Sắc mặt Truy Tinh Tử lộ vẻ phức tạp, thoáng do dự, dù sao trong lòng hần chỉ muốn thủ thắng, không dám đùa giỡn với Tiểu Lô. Hần đứng dậy búng người, thân thể hóa thành kim quang, lao về phía đông.

Chờ tất cả mọi người rời đi, Thiên Đài chỉ còn lại bốn người Diệu Yên Tiên Âm cùng Việt Sư và Đơn Hà Tử. Diệu Yên không khỏi hơi nhũn mày, Tiên Âm lạnh lùng nói: “Sao, ngươi lo lắng cho phu quân của ngươi sao?”

Diệu Yên mỉm cười, nói: “Chẳng lẽ ngươi không lo lắng?”

Tiên Âm lập tức tắc họng, xoay người không nhìn Diệu Yên nữa.

Lúc này thì Việt Sư ngồi đằng xa đột nhiên mở mắt, thần nhiên nói: “Hai vị không cần lo lắng.”

“A?” Diệu Yên nói: “Người sao lại biết?”

Ngữ khí Việt Sư mặc dù vẫn lạnh lùng, nhưng nói: “Lệnh phu quân vừa rồi không phải nói... hỉ nộ không lộ ra mặt, nếu không phải đại trí tuệ, đại từ bi, vậy nhất định là người đại gian đại ác! Mặc dù nói Truy Tinh Tử, nhưng cũng có thể sử dụng với lệnh phu quân. Xem ra lệnh phu quân... hẳn là kẻ không cam lòng chịu thiệt đâu.”

Lại nói đến tây bắc, bên dưới Lang Tế Sơn, kinh phong lạnh lẽo, vạn tượng tuyết bích, chính là một nơi không một ngọn cỏ, trên đỉnh tuyết trắng xóa, cũng là một thế giới trắng toát.

Chỉ thấy xa xa hai luồng kim quang tách ra trên mây, hai bóng người đều từ đằng xa bay lại, đúng là Khương Đại Hồ Tử cùng Gia Cát Thần Toán.

Hai người tự biết là không có khả năng đứng đầu, cho nên tâm tính không nóng nảy, chỉ là sắc mặt Gia Cát Thần Toán có chút mất mát.

“Gia Cát Môn chủ, phía trước là Lang Tế Sơn. Thời gian trải qua sắp được một nửa rồi, chúng ta cần nắm chắc, nếu không hết giờ, trở về thật khó coi.”

Khương Đại Hồ Tử cười ha ha, hạ thân xuống đỉnh núi, bất quá đối với người tu hành cao thâm mà nói, lại như dẫm trên đất bằng.

Gia Cát Thần Toán thở dài, cười khổ: “Ngay cả sớm một chút cũng không thể... hai chúng ta không có hy vọng chiến thắng.”

Khương Đại Hồ Tử cười nói: “Gia Cát Môn chủ, lời này có thể không đúng. Tiểu lão nhi ta tới tham gia thịnh hội, vốn bản thân đã suy nghĩ kỹ lưỡng, trong lòng biết rõ. Vốn cũng không có hi vọng có thể liệt danh Ngũ Phương Cao Nhân, chỉ là tới tham dự thịnh hội ba trăm năm một lần, kiến thức cao nhân thiên hạ, cũng không uổng công đi! Ta thật ra khuyên người một câu, thắng bại đừng xem trọng.”

Gia Cát Thần Toán cười khổ một tiếng, lắc đầu không nói.

Hai người tung người lên vách núi, Tuyết Liên Hoa chính là sinh trưởng trong băng tuyết, hai người tìm một lúc, quả nhiên tại khe hở nham thạch tìm được một đóa, Khương Đại Hồ Tử cười to ha ha: “Xong rồi.”

Hắn cúi xuống hái, đưa một đóa cho Gia Cát Thần Toán, cười nói: “Gia Cát Môn chủ chúng ta cùng trở về.”

Nhưng không ngờ Gia Cát Môn chủ lại trợn mắt há mồm, dường như phát ngây dại, nhìn chăm chăm vào vách núi, miệng há hốc, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Khương Đại Hồ Tử kêu hắn, thấy hắn bất động, ngẩng đầu nhìn, cũng không khỏi kêu ‘a’ một tiếng.

Chỉ thấy trên băng nham cứng rắn, có một loạt chữ khắc sâu.

Chữ viết xiêu vẹo, cực kỳ khó coi, rõ ràng thư pháp của người viết kém tới cực điểm. Nhưng từng chữ khắc sâu vào đá nửa thốn, nét bút sắc bén như dao.

Chỉ thấy một dòng chữ to rõ ràng.

“Mẹ nó, Tiểu Lôi đã đến đây một lần.”

274. Chương 274: Kiếm Ra Khỏi Vỡ

Thời gian hai canh giờ nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, lúc này đã qua giữa trưa, mọi người đi về phía đông đã quay lại, lại có mấy người vui mừng, mấy người u sầu.

Lúc này, cảnh tượng trên đài, Tiêu Dao Tử, Ngọc Cơ Tử và Cổ Chung hòa thượng, đều ngồi khoanh chân, sắc mặt bình tĩnh, nhắm mắt không nói, trước mắt có một gốc Vong Nhan Hoa màu sắc rực rỡ.

Bạch Mi cùng Côn Bằng, ánh mắt có vài phần kinh ngạc, nhìn chằm chằm Truy Tinh Tử.

Ngay cả Diêu Yên cùng Tiên Âm, không khỏi kinh ngạc nhìn Truy Tinh Tử.

Nguyên lai vừa rồi so cước lực, những người này cùng đi về phía đông, Truy Tinh Tử xuất phát cuối cùng, nhưng lại về trước nhất.

Bất quá trong nửa canh giờ ngắn ngủi, lúc Diêu Yên cùng Tiên Âm đang chờ đợi thì phía đông có động tĩnh. Truy Tinh Tử tựa như lưu tinh, mang theo một luồng hào quang xé rách không trung, bay tới gần! Sát phía sau hắn, đó là Tiêu Dao Tử.

Hai người mặc dù đồng thời hạ xuống đất, thế nhưng Tiêu Dao Tử lập tức tự nhận thua, chỉ vì Truy Tinh Tử xuất phát chậm hơn chỉ chốc lát, cuối cùng hai người lại cùng trở về. Tiêu Dao Tử quang minh lỗi lạc, không muốn chiếm tiện nghi, lập tức mở miệng nhận thua.

Người thứ ba trở về, không ngờ lại là Côn Bằng.

Hắn chính là Côn Bằng thành tinh biến thành người, hắn hóa thành bản thể, chính là một con thượng cổ Côn Bằng, hai cánh lớn rung lên, vũ liên tục! Đơn thuần luận tốc độ, còn nhanh hơn các cao nhân ba phần.

Người thứ tư trở về, là Quân Kiếm. Nàng đi chậm hơn chốc lát, bởi vì Nghê Thường Vũ Bộ của Tiên Sơn phái ảo diệu, kết quả lại về trước đám Ngọc Cơ Tử.

Sau đó Ngọc Cơ Tử cùng Bạch Mi đồng thời về tới, Cổ Chung hòa thượng về sau đó. Cuối cùng trở về là Linh Hóa đạo sĩ của Tam Thanh Đạo Tông.

Bất quá Linh Hóa đạo sĩ tựa hồ đối với thắng bại không quá quan tâm, vừa quay về, lập tức ngồi xuống đất, thần sắc thông dong như thường.

Đợi mọi người khoanh chân ngồi xuống điều hòa nội tức xong, Tiêu Dao Tử mở miệng nói: "Ẩn Nguyệt tông chủ quả nhiên lợi hại, xem ra lần này tỷ thí, Ẩn Tự Quyết của Ẩn Nguyệt Tông độc bộ thiên hạ, ngự phong thuật đương kim thiên hạ đã là Ẩn Nguyệt Tông. Bần đạo cam bái hạ phong."

Truy Tinh Tử bình thản cười: "Tiêu Dao chưởng môn khách khí rồi, ta với ông cùng đến, vốn là không phân biệt được cao thấp. Tiêu Dao chưởng môn không cần khiêm nhượng, khiến tại hạ có chút xấu hổ. Huống hồ bốn môn cũng chỉ nhờ Ẩn Tự Quyết miễn cưỡng qua khỏi cửa này, bản lãnh cũng chỉ vừa phải."

Ngọc Cơ Tử mở miệng nói: "Thắng là thắng, thua là thua, cũng không có gì thích hợp hơn để nói. Nếu mọi người đã tới đây, tự nhiên là để đánh giá cao thấp. Trận tỷ thí này, tự nhiên là Ẩn Nguyệt Tông Truy Tinh Tử thắng, ta tâm phục khẩu phục."

Ông ta mỉm cười, không hề cảm thấy thua là sỉ nhục, nhưng có một người lại cười nói: "Truy Tinh Tử, Ẩn Tự Quyết của ngươi quả nhiên ảo diệu, đi sau tới trước, bần đạo vô cùng bội phục, nếu có cơ hội nhất định phải tìm ngươi luận bàn một phen."

"Nếu quả như vậy, không dám chối từ." Truy Tinh Tử đáp lễ.

Côn Bằng ngồi bên cạnh, sắc mặt có chút bất thiện, hắn chính là Côn Bằng biến thành người, am hiểu nhất là phi hành, đề mục bản thân tự tin nhất lại thua, tự nhiên trong lòng tức giận, lập tức mở miệng kêu lên: "Còn có một người chưa trở về, bây giờ nói thắng bại, sợ rằng quá sớm."

Truy Tinh Tử thông dong cười nói: "Không sai, đợi mấy vị đồng đạo quay lại hết rồi nói."

Nói xong, hắn ta chậm rãi ngồi xuống, hai tay chấp lại, mỉm cười không nói.

Lúc này thì, thấy chân trời xa xa có hai đạo kim quang một trước một sau bay lại, hạ xuống đất. Đó là hai người Khương Đại Hồ Tử cùng Gia Cát Thần Toán."

Khương Đại Hồ Tử cười ha ha: “Nguyên là chữ vị đã về trước, xem ra ta càng vội càng chậm, cũng bắt quá đoạt được một hạ phẩm mà thôi.” Nói xong ông ta lại cười ha ha, từ trong lòng lấy ra một đoá Tuyết Liên Hoa: “May là hương còn chưa cháy hết, không lộ xấu.”

Gia Cát Thần Toán nhìn mọi người một chút, mở miệng nói: “Sao? Sao không thấy Tiểu Lôi tiên sinh?”

Diệu Yên nhú mày nói: “Phu quân ta cũng đi về phía bắc, hai vị chẳng lẽ không nhìn thấy?”

Khương Đại Hồ Tử cũng ngạc nhiên nói: “Ồ? Cũng thật kỳ quái, Lôi tiên sinh hẳn là nhanh hơn chúng ta mới đúng.” Nói xong, ông ta nói lại việc mình cùng Gia Cát Thần Toán lại Lang Tế Sơn nhìn thấy chữ Tiểu Lôi lưu lại.

Tất cả mọi người kỳ quái, Tiểu Lôi rõ ràng là hái Tuyết Liên trước hai người, sao lại còn chưa trở về? Chẳng lẽ là trên đường gặp chuyện gì nên chậm trễ?

Diệu Yên trong lòng nóng nảy. Tiểu Lôi đột nhiên ‘mất tích’ đã có không ít tiền lệ, chẳng lẽ gặp phải chuyện gì?

Mọi người nhìn nhau, đoán không ra.

Một lúc lâu sau, chỉ thấy hương đã dần tàn, hạn chế hai canh giờ đã tới, Tiểu Lôi vẫn chưa về tới.

Cổ Chung hòa thượng ho khan hai tiếng, nói: “A, thời gian đã đến, Tiểu Lôi thí chủ nếu còn chưa quay lại, vòng tỷ thí này, có thể không tính tới hẳn.”

Tiên Âm sắc mặt bất thiện, đang muốn nói, Diệu Yên lại kéo nàng, lắc nhẹ đầu, lập tức ánh mắt nhìn phương xa, trầm tư không nói.

Lúc này thì, hương cuối cùng cũng cháy hầu như không còn, tro hương rơi xuống, Cổ Chung hòa thượng nhìn Ngọc Cơ Tử chờ đợi, đang muốn mở miệng nói, đột nhiên thấy đỉnh đầu truyền đến thanh âm tự đắc:

“Linh Hóa đạo sĩ, mẹ nó ta thiếu chút nữa bị người làm hại rồi.”

Diệu Yên nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng, bật thốt lên: “Tiểu Lôi.”

Chỉ thấy một đạo kim quang từ chín tầng trời phóng xuống, một thân ảnh đập tường vân ngũ sắc, tựa như tia chớp, trong nháy mắt tới trước mặt mọi người, vù một tiếng, từ trên mây đáp xuống, đứng tại chỗ, khuôn mặt vô lại tươi cười, không phải Tiểu Lôi thì là ai?

Diệu Yên ngạc nhiên nói: “Phu quân, chẳng phải đi phương bắc sao? Sao lại...”

Tiểu Lôi chép miệng cười nói: “Nàng nghĩ phu quân của nàng thật sự không có chí khí sao, một hạ phẩm mà đủ sao?”

Hắn từ trong lòng chậm rãi móc ra ba thứ, đầu tiên là một đoá Tuyết Liên hoa, liếc nhìn Tiên Âm, cười nói: “A, hoa tươi tặng mỹ nhân, đoá Tuyết Liên hoa thật ra rất giống ngươi, vô cùng lạnh, nhưng cũng rất đẹp.”

Nói xong hắn tiện tay cài đoá hoa lên tóc Tiên Âm. Lại lấy ra một đoá thất sắc Vong Nhan Hoa, đi tới trước mặt Diệu Yên, ôn nhu cười nói: “Diệu Yên ngoan, nàng cũng như nó. Ôn nhu dịu dàng mê hồn, Vong Nhan hai chữ, rơi vào người nàng là hợp nhất, ta có thể có nàng là mê tử, vậy quên đi thế gian mỹ lệ cũng không uổng.”

Hắn nhẹ nhàng cài đoá hoa lên tóc Diệu Yên, sau đó mới lấy ra một cây trúc màu tím dài hai xích, phe phẩy trong tay. Mọi người còn chưa mở miệng, Tiểu Lôi đã chạy tới Tam Thanh Tông Chủ Linh Hóa đạo sĩ cười nói: “Linh Hóa lão đạo sĩ. Người phải phân xử cho ta, đồ tử đồ tôn của Tam Thanh Quan người, rất lợi hại và vô cùng kiêu ngạo a, ta bắt quá chỉ muốn lấy Tử Diệp Trúc sau núi của người... mẹ nó, hơn trăm tiểu đạo sĩ cầm phi kiếm bày đại trận gì đó truy sát ta! Bắt quá ta nể mặt người, cũng không làm khó bọn họ... có điều bọn đồ đệ của người, quá mức hùng hổ nên ta chỉ ra tay giáo huấn vài tên thôi. Nhưng cũng làm ta mất không ít thời gian, thiếu chút nữa về không kịp.”

Hắn nói một hơi, hương khói cũng tắt! Tiểu Lôi vỗ tay cười nói: “Hay lắm, cuối cùng cũng kết thúc.”

Lúc này, mọi người rớt cuộc cũng có phản ứng, mỗi người đều lộ vẻ khiếp sợ, sắc mặt Truy Tinh Tử cũng tái nhợt, nhìn chằm chằm Tiểu Lô, miễn cưỡng nói: “Người... người... người chẳng lẽ trong vòng hai canh giờ... đi một chuyến tới cả ba nơi sao?”

Tiểu Lô thở dài: “Không sai, làm ta mệt chết mất.”

Nói xong, hắn cắn một miếng lá trúc, ngâm trên miệng, rồi uể oải ngồi xuống đất.

Lúc này mỗi người đều khiếp sợ, rất nhiều người thầm tính khoảng cách tới ba nơi...

Đi về phía bắc tới Lang Tế Sơn gần ngàn dặm, tới phía nam hai ngàn dặm, tới phía đông ba ngàn dặm, thêm vào lộ trình quay về gấp 2 lần...

“Không... không có khả năng.” Côn Bằng đột nhiên mở miệng kêu lên: “Tổng cộng hơn mười ngàn dặm lộ trình, người sao có thể đi chỉ trong hai canh giờ.”

Tiểu Lô cười nói: “Đích xác không phải hai canh giờ...” Hắn giơ một ngón tay, thần nhiên nói: “Mà là một canh giờ... một canh giờ kia, ta cùng hơn trăm môn hạ Tam Thanh Tông đánh một trận, ai, Linh Hóa đạo sĩ, kiếm trận kia của Tam Thanh Tông các người đích xác rất lợi hại! Hại ta cùng hơn trăm tiểu đạo sĩ các người chơi trốn tìm suốt một canh giờ.”

Một.. một...

Một canh giờ sao?

Tiêu Dao Tử tay vuốt cằm râu, bắt đắc dĩ thở dài. Ngọc Cơ Tử ngồi bên cạnh, vẻ mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm Tiểu Lô, trong mắt tất cả mọi người đều lộ vẻ bán tín bán nghi.

Nhân gian, sao lại có ngự phong thuật được như thế?

Ngay cả thần tiên trên trời... cũng không có khả năng.

Tiểu Lô thầm nghĩ: bắt quá chỉ là mười ngàn dặm mà thôi. Ta học chính là Cân Đẩu Vân chính tông của Tà Nguyệt Tam Tinh Động Bồ Đề lão đầu! Mặc dù so ra kém hầu tử lộn một vòng mười vạn tám ngàn dặm, thế nhưng với khoảng cách như vậy, mất một canh giờ, cũng không tính là quá mức mất thể diện.

Một lúc lâu, Truy Tinh Tử đột nhiên thở hắt ra một hơi, mắt nhìn Tiểu Lô chòng chọc, trên mặt lại hiện lên vẻ thông dong, chậm rãi nói: “Người thắng! Túc hạ tuyệt học như thế, Truy Tinh Tử cam bái hạ phong! Lần này, Truy Tinh Tử nhận thua.”

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần, Truy Tinh Tử đã phủi quần áo, chậm rãi nói: “Côn Luân chưởng môn, không biết đề mục kế tiếp, là gì?”

Ngọc Cơ Tử trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói: “Tiên Lâm Thịnh Hội có ngũ luận, chia thành Luận Thuật, Luận Bảo, Luận Pháp, Luận Đạo, Luận Kiếm. Luận Thuật hạng nhất, tự nhiên là Tiểu Lô tiên sinh. Chuyện kế tiếp, chúng ta tự nhiên sẽ Luận Bảo.”

Người tu hành đối với luyện chế pháp bảo, các loại pháp bảo có cao có thấp, pháp lực uy lực đều bất đồng.

Chỉ có điều nếu nói đến đương kim tu hành trong Tiên lâm, am hiểu tu luyện các loại pháp bảo nhất, kỹ nghệ cực tốt, không thể nghi ngờ, đó chính là Thiên Cơ Môn thiện về các loại cơ quan tin tức tuyệt học, có thể chế tạo Cơ Quan Thú thần diệu vô song.

Nói tới đây, Ngọc Cơ Tử liếc mắt nhìn Đại Hồ Tử, cất cao giọng nói: “Khương môn chủ, lần này, chính là mời người đầu tiên. Không biết lần này Thiên Cơ Môn mang tới bảo bối gì?”

Khương Đại Hồ Tử cười nói: “Xấu hổ, xấu hổ! Thiên Cơ môn ta bắt quá kế thừa một chút thủ nghệ của lão tổ tông thôi. Thật sự không có gì có thể mang ra. Cơ Quan Thú cũng bắt quá là một món đồ tổ thượng lưu lại. Nếu nói tới, thì thật sự chỉ không có gì có thể mang ra...”

Lời này nói ra cũng tính là lỗi lạc. Thiên Cơ Môn hẳn mặc dù được xưng là kỹ nghệ vô song, nhưng dù sao luyện chế pháp bảo, ngoại trừ kỹ nghệ, còn cần phải có vật liệu trân quý, còn có pháp thuật cao siêu. Tỷ như Tiểu Lô năm đó tự mình luyện chế thanh thái đao, dùng Huyền Vũ Nội Đan - nếu là không có vật liệu quý trọng, kỹ nghệ dù tốt, cũng là vô dụng.

Khương Đại Hồ Tử cười nói: “Ta không dám hiến đồ kém, thế nhưng nói tới thủ nghệ, ta cũng không dám vọng ngôn. Tiểu lão nhi tự vẫn cũng có chút nhãn quan, không bằng ở chỗ này làm một người bình phán, các vị có bảo bối gì, mang ra, do tiểu lão nhi ta đánh giá cao thấp, là được.” Dừng một chút, hắc lại nói: “Chỉ có điều với một mình ta, không dám nói chuẩn, xin thỉnh chương môn nhân tam đại môn phái cùng tiểu lão nhi đồng thời bình phán, thế mới công bằng.”

Nói ra lời này, chúng nhân không ai không tán thưởng.

Truy Tinh Tử mỉm cười, nói: “Đã như vậy, để tại hạ đi đầu a! Ta có một thanh bảo kiếm, xin thỉnh mấy vị xem qua một lần.”

Nói xong, hắc nắm kiếm quyết, kiếm chỉ lên trời, trong miệng phát ra một tiếng rít bén nhọn.

Thanh âm tựa hồ long ngâm, vang thẳng tới trời.

Lập tức, nghe thấy trên trời, truyền đến một tiếng đáp lại mơ hồ, trong nháy mắt một đạo kim quang xuyên qua tầng mây, hào quang chói lọi.

Nhưng chợt có một đạo thanh khí bộc phát ra từ trong kim quang, trong nháy mắt tất cả mọi người ở đây cảm nhận được kiếm khí dày đặc.

Chỉ thấy vù một tiếng, đạo thanh khí đột nhiên từ trên trời giáng xuống, tựa hồ mang theo một đoàn khí diễm thanh sắc, rơi xuống đương trường! Chỉ thấy một thanh trường kiếm hình dáng cổ xưa, nằm trên mặt đất, thân kiếm mơ hồ vẫn run rẩy, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Việt Sư đột nhiên mở mắt, trong mắt phóng ra quang mang sắc bén, nhìn chằm chằm Truy Tinh Tử! Truy Tinh Tử ngang nhiên đứng đó, đưa tay rút trường kiếm....

Chỉ thấy thân kiếm hoàn toàn trong suốt, trên kiếm phong, kiếm khí uy nghiêm đáng sợ! Khiến cho người ta đứng ở xa xa vẫn cảm thấy rét tới tận xương tủy.

Thần kiếm như thế, đây chỉ là mới ra khỏi vỏ mà uy lực đã như thế! Chúng nhân không người nào không sợ hãi.

Diệu Yên đột nhiên mắt sáng ngời, bật thốt lên: “Đây là Thu Lộ! Là thanh ‘Thu Lộ’ của Đông Hải Thần Quân năm đó.”

275. Chương 275: Đấu Kiếm!

Có phải là thanh tuyệt thế thần kiếm của Đông Hải Thần Quân đã đánh cho quần hùng thiên hạ thúc thủ cam bái hạ phong trong thịnh hội Tiên Lâm đầu tiên?

Lúc này sắc mặt Truy Tinh Tử trở nên bình tĩnh, hắc chậm rãi giơ trường kiếm lên, kiếm phong mơ hồ có một tầng thanh khí bao phủ, nhẹ nhàng phóng ra khí tức dày đặc, chỉ cần đứng hơi gần một chút đều có thể cảm giác da thịt đau đớn....

“Không sai, đúng là Thu Lộ kiếm!” Truy Tinh Tử khẽ thở dài: “Kiếm này là tiên phẩm. Chủ kiếm chết đi, kiếm lập tức bay trở về Đông hải, ẩn sâu trong đáy biển ngàn năm....” Hắc đột nhiên mỉm cười nói: “Các vị nhất định kỳ quái, tại sao Thu Lộ kiếm lại trong tay tại hạ.”

“Năm đó Đông Hải Thần Quân danh chấn thiên hạ, mỗi người chỉ biết hắc đến từ Tiên Sơn ngoài Đông Hải, chỉ là các tu tiên tán nhân đều không biết, hắc kỳ thật là đệ tử Ẩn Nguyệt Tông, thế nhưng sau lại thoát ly môn hộ bỏ đi. Đó là một chuyện xưa bí ẩn không ai biết.” Truy Tinh Tử lắc đầu nói: “Đáng tiếc bốn môn năm đó có một số quy củ rắc rối cổ hủ, khiến một vị tuyệt thế kỳ tài rời môn phái. Bất quá cũng may là trước khi đại tông chủ qua đời, đột nhiên thỉnh Đông Hải Thần Quân trở về, muốn truyền ngôi vị tông chủ cho hắc, coi như một sự đền bù... Đông Hải Thần Quân không chịu, chỉ nói muốn đoạt thiên hạ đệ nhất, mới bằng lòng trở về tiếp chương môn hộ, lúc đó, tham gia thịnh hội Tiên Lâm đầu tiên... chỉ là

không ngờ...” Truy Tinh Tử nói tới đây, mỗi người đều than thở không thôi, duy chỉ có Việt Sư, ánh mắt như điện, thủy chung không rời Thu Lộ kiếm trong tay Truy Tinh Tử.

“Đông Hải Thần Quân chết, làm phép đưa thanh kiếm này về Ấn Nguyệt Tông, giấu ở đáy biển dưới đảo. Chỉ là Ấn Nguyệt Tông ta có môn quy. Các đời trưởng môn trước, không được tự tiện động đến.” Truy Tinh Tử chậm rãi nói: “Bởi vì, trong mắt người Ấn Nguyệt Tông ta. Nếu không có bản lãnh thiên hạ đệ nhất, không xứng cầm kiếm này. Không được vận dụng kiếm này, để tránh ô nhục danh vị thiên hạ đệ nhất! Cho nên, trưởng môn các đời không dám lấy ra kiếm này, cho dù là ba trăm năm trước, tại hạ đến đây tham gia thịnh hội, cũng không dám lấy kiếm ra sử dụng... bởi vì lúc đó, ta còn không xứng.”

Lời nói tới đây, mỗi người đều sắc mặt khác thường...

Năm đó không cầm kiếm này, đó là bởi vì bản thân không xứng thiên hạ đệ nhất...

Vậy hôm nay hãn vận dụng kiếm này, chẳng lẽ là hiểu được mình có thể đoạt thiên hạ đệ nhất sao?

Sắc mặt Truy Tinh Tử dù bình tĩnh, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ cao ngạo, co tay búng nhẹ lên kiếm, kiếm phong phát ra tiếng kêu ông ông, tựa hồ long ngâm.

“Khương môn chủ, Thiên Cơ Môn người thiện về khí cụ. Càng thiện về đánh giá bảo bối thiên hạ, xin mời đánh giá kiếm này.” Truy Tinh Tử thoáng nhìn qua Khương Đại Hồ Tử.

Khương Đại Hồ Tử trợn mắt, nhìn kỹ trường kiếm trong tay hãn vài lần, tựa hồ muốn vươn tay sờ, nhưng đột nhiên rút tay về... lắc đầu nói: “Thanh kiếm này... Khương Đại Hồ Tử ta không đánh giá được.”

Hãn hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Lần thịnh hội đầu tiên năm đó, Thiên Cơ Môn ta cũng từng tham dự, đại môn chủ có lưu ngôn lại, kiếm này siêu thoát vật phẩm phàm gian, chính là tiên khí của trời! Kiếm này là thần, càng không tầm thường, kiếm phong sắc bén, chính là dùng long hồn tu thành đại đạo luyện chế thành... vì vậy rất cường hãn và lợi hại! Hắc hắc...” Hãn vuốt râu, nói: “Năm đó kiếm này được coi là thiên hạ đệ nhất, mọi người đều công nhận. Vậy... vậy không cần xem qua nữa.”

Truy Tinh Tử lại lắc đầu, nói: “Thời gian trôi qua, chuyện năm đó, giờ cũng vùi tắt như thế.” Hãn đột nhiên chuyển ánh mắt lên người Gia Cát Thần Toán, mỉm cười nói: “Gia Cát môn chủ, ta biết Gia Cát môn người có một thanh Thất Tinh Kiếm do Vũ Hầu năm xưa truyền lại, thỉnh lấy ra cho xem.”

Gia Cát Thần Toán lập tức biến sắc: “Người... sao người lại biết.”

Gia Cát môn hãn đích xác có một thanh do Gia Cát Khổng Minh lưu lại, nghe đồn năm đó cuối đời Đông Hán, trong cuộc chiến Xích Bích, Gia Cát Khổng Minh lập tế đài mượn gió đông, chính là dùng thanh Thất Tinh Kiếm này làm phép. Chỉ có điều thanh kiếm này các vị Gia Cát môn chủ đời trước chưa từng lấy ra sử dụng, chỉ vì kiếm rất khó khống chế, phải tu luyện một loại pháp thuật cao thâm trong Gia Cát môn, mới có thể chấp chưởng kiếm này. Gia Cát môn chủ các đời đều biết pháp thuật đó rất cao thâm, phí nhiều công sức, lại không đáng giá, nên phần lớn không tu luyện thành pháp thuật này. Gia Cát Thần Toán tâm cao khí ngạo, nghĩ thâm tại Tiên Lâm thịnh hội xuất đầu, nếu bằng tu vi bản thân, sợ rằng tuyệt đối không đủ. Nên tập trung vào thanh bảo kiếm này.

Hãn phí tâm, không ngờ tìm hiểu được pháp quyết dùng kiếm này! Lần này nhất tâm muốn tại đại hội lộ ra một phen công phu, mang thanh kiếm tới.

Truy Tinh Tử đối mặt với chất vấn của Gia Cát Thần Toán, không trả lời, chỉ cười nói: “Nếu Gia Cát môn chủ có kiếm này, xin mời lấy ra.”

Gia Cát Thần Toán trong lòng đích xác tính toán nên xuất ra để luận bảo, nhưng không nghĩ tới Thu Lộ kiếm năm đó lại một lần nữa hiện thế, trong lòng có chút do dự, thấy Truy Tinh Tử biết được tâm sự của mình, hãn thầm trấn định, nói: “Được.”

Gia Cát Thần Toán chuyển thân, từ trong tay áo lấy ra một bọc vải màu xám thật dài, tầng tầng mở ra, bọc vải lập tức tỏa ra ánh sáng mờ nhạt. Chỉ thấy một thanh trường kiếm cũ kỹ, vỏ kiếm khắc đầy hoa văn, mơ hồ tỏa ra thanh bạch chi khí, phản chiếu lên mặt của Gia Cát Thần Toán, vô cùng âm trầm.

Bách một tiếng, Gia Cát Thần Toán rút kiếm ra, bảo kiếm lập tức mơ hồ rung lên, mặc dù Gia Cát Thần Toán nắm trong tay, nhưng tựa hồ còn đang chấn động, muốn rời đi.

Gia Cát Thần Toán mặc niệm khẩu quyết, sau đó cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu lên thân kiếm, trường kiếm dần dần bình tĩnh lại.

“Kiếm tốt.” Khương Đại Hồ Tử khen một câu: “Kiếm này không xanh không trắng, chính là dùng thượng phẩm hàn thiết rèn nên, kiếm đảm nhi lệ, kiếm hồn nhi chấn, kiếm khí nhi phát. Quả nhiên là cực phẩm.” Hắn thở dài, lộ vẻ kinh sợ.

“Khương môn chủ, thần kiếm như thế, người có thể so sánh với thần kiếm Thu Lộ trong tay ta không?”

Khương Đại Hồ Tử lập tức lộ vẻ phức tạp, nhìn Truy Tinh Tử, nghiêm mặt nói: “Ấn Nguyệt Tông chủ, bảo kiếm của hai vị đều là cực phẩm đương thời, lợi kiếm tương giao, tất có tổn thất. Sao phải khổ như thế?”

Truy Tinh Tử cười lạnh không nói.

Gia Cát Thần Toán nghĩ thầm, dù sao đã mang ra, nếu không so sánh, vậy bao năm ta khổ tu chẳng phải uổng phí sao? Lập tức hắn nói: “Nếu là luận bảo, cần phân ra cao thấp.”

Ánh mắt Truy Tinh Tử chợt lóe lên, hắn thản nhiên nói: “Nhất định phải so sao?”

“Phải so.”

“Tốt!” Truy Tinh Tử cười lạnh ba tiếng: “Xem kiếm.”

Chỉ thấy một đạo thanh khí chớp động, một kiếm đã điểm tới Thất Tinh Kiếm trong tay Gia Cát Thần Toán. Gia Cát Thần Toán sớm có chuẩn bị, hất kiếm lên, chợt nghe thấy tiếng ‘ông’.

Mũi kiếm Thu Lộ điểm lên trên thân Thất Tinh Kiếm, Truy Tinh Tử sắc mặt lãnh đạm, cầm kiếm bất động, Thất Tinh Kiếm trong tay Gia Cát Thần Toán rung động kịch liệt, ông ông vang lên. Gia Cát Thần Toán thầm kinh hãi, liên tục thôi động pháp thuật khống chế kiếm, nhưng Thất Tinh Kiếm càng rung mạnh, mơ hồ phát ra tiếng rên rỉ...

Cuối cùng mọi người thấy ánh sáng mờ bộc phát, mỗi người đều ý thức quay mặt đi, sau đó thấy Thất Tinh Kiếm vỡ vụn thành nhiều mảnh. Hóa thành vô số mảnh nhỏ, gió nhẹ thổi qua, chậm rãi bay đi.

Kiếm Gia Cát Thần Toán cầm trong tay, chỉ còn lại chuôi kiếm có khảm bầy viên bảo thạch.

“Nát... nát... nát sao?” Gia Cát Thần Toán lộ vẻ sầu thảm, bất khả tư nghị nhìn thanh kiếm trong tay. Rồi đột nhiên hắn hét lớn một tiếng: “Sao có thể?” Hai mắt hắn đỏ ngầu, nhìn mọi người, hét lớn: “Không có khả năng. Đây là Thất Tinh Kiếm, là Thất Tinh Kiếm Vũ Hầu lưu lại.”

Truy Tinh Tử chậm rãi thu kiếm, thản nhiên nói: “Thu Lộ nhất kiếm, ngộ kiếm, tác phá kỳ hồn, đoạn kỳ đảm, toái kỳ thân! Gia Cát môn chủ, người chẳng lẽ không biết sao?”

Gia Cát Thần Toán thốt nhiên kêu lớn một tiếng: “Bảo kiếm đoạn mà thân không chết, thật sỉ nhục!” Kêu lớn một tiếng, xuất chiêu bổ lên Thiên linh cái của mình.

Chúng nhân không ai không biến sắc, chỉ thấy một nhân ảnh hốt nhiên như thiểm điện xuất hiện bên cạnh, nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay hắn, sau đó kéo một cái, Gia Cát Thần Toán nhũn ra ngồi xuống, chỉ thấy Tiêu Dao đứng bên cạnh hắn, mỉm cười, hòa nhã nói: “Bảo kiếm bị hủy sẽ thương tâm, nhưng tính mạng so với một thanh kiếm quan trọng hơn nhiều, Gia Cát môn chủ không nên tức giận như thế.”

Lão đạo cốt tiên phong, cười vang nói: “Đã có Thu Lộ kiếm của Đông Hải Thần Quân năm đó hiện thế, vậy thanh phế đồng lan thiết (phế liệu) bản đạo mang theo, cũng không mang ra khiến cho xấu mặt. Còn vị đồng đạo nào có pháp bảo, không ngại hãy mang ra.” Nói tới đây, ánh mắt ông cố ý đảo qua Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi lúc này trong lòng đối với Truy Tinh Tử có vài phần khó chịu, bất quá Gia Cát Thần Toán với mình cũng vị tất có hảo cảm gì, vốn chỉ là ngồi ở đó bất động, đợi vị sư phụ mình nhìn lại, không khỏi trong lòng thầm nghĩ: “Quái lạ, lão nhìn ta làm gì? Ta cũng không có bảo kiếm gì tốt, he he he, thái đạo của lão tử đã bị hủy, lấy gì ra so với hắn đây? Cho dù thanh thái đạo của ta còn, cũng không hơn được Thu Lộ kiếm gì đó.”

Pháp bảo lợi hại khác của lão... lão không phải biết trên người mình có cái hồ lô đó chứ? Không đúng a... sao lão lại biết được?

Tiểu Lô nghĩ tới đây, không khỏi hồ nghi nhìn Tiêu Dao Tử một cái, hẳn biết, vị sư phụ này của mình, mặc dù nhìn qua là bộ dạng vô hại, nhưng ẩn giấu cũng rất thâm trầm. Rõ ràng có một thân bản lãnh thông thiên, nhưng luôn không lộ ra, ngày đó từng một người một kiếm đánh bại Tiên Âm và Quân Kiếm trong Huyền Các Tứ Lão.

Tiểu Lô còn chưa nói, trong mắt Tiêu Dao Tử hiện lên vẻ cười, đột nhiên nói: “Tiểu Lô, ta biết ngươi có một pháp bảo lợi hại, sao không mang ra cho mọi người phẩm giá một chút?”

“Tối rồi.” Tiểu Lô trong lòng thầm nói một câu, chỉ là hẳn bây giờ không muốn lập tức mang hồ lô ra cho người khác xem, đồ vật này là vũ khí bí mật a, đang muốn trả lời, lại nghe thấy Diệu Yên đột nhiên nói: “Đúng vậy, phu quân không phải có một pháp bảo sao? Cái linh đang (lục lạc) của chúng ta, không ngại đem ra cho mọi người xem.”

Linh đang sao?

Chấn Thiên Linh?

Mắt Tiểu Lô sáng ngời, lập tức có phản ứng.

Đúng.

Cái hồ lô kia, Tiêu Dao Tử dám chắc không biết, nhưng hẳn lại biết mình có Càn Khôn Kính cùng Chấn Thiên Linh.

Tiểu Lô cố ý cười lớn một tiếng, đứng đây, quay về Tiêu Dao Tử khom người nói: “Tuân mệnh.”

Lập tức hẳn lục lợi trong ngực một hồi, lấy ra một chiếc linh đang nho nhỏ, nhẹ nhàng lắc lắc, cười nói: “Chính là nó. Đây gọi là Chấn Thiên Linh.”

Chấn Thiên Linh.

Nghe thấy ba chữ, mọi người đều lộ ra vài phần kinh ngạc. Tên Chấn Thiên Linh, mọi người đều biết, đó là một trong những pháp bảo được cho là lợi hại nhất đương thời. Không ngờ lại nằm trong tay Tiểu Lô.

Khương Đại Hồ Tử cười ha ha. Nói: “Tốt tốt tốt! Ta nghe danh đã lâu, vẫn muốn thấy một lần, nhưng không nghĩ ra lại nằm trong tay Tiểu Lô tiên sinh.” Hắn đi qua nhìn kỹ, nhẹ nhàng đưa tay sờ sờ linh đang hai lần, lẩm bẩm nói: “Tốt... trên linh đang có hoa văn, chắc là một tiên pháp cực lợi hại, nghe đồn lay động linh đang này, có thể chấn nhiếp hồn phách con người, tự nhiên là tác dụng của tiên pháp. Chất liệu của linh đang này, tiểu lão nhi không thể nhìn ra hết, bất quá nhất định có bằng phách ở cực bắc, mới có thể khiến uy lực của tiên pháp phát huy lớn nhất.”

Khương Đại Hồ Tử vui mừng, không khỏi cười thích thú: “Tốt tốt, không ngờ Khương Đại Hồ Tử hôm nay lại có thể thấy được dị bảo như vậy, các vị đồng đạo, còn bảo bối gì tốt, không ngại mang ra cho tiểu lão nhi kiến thức.”

Tất cả mọi người trầm mặc hẳn xuống, nhưng không ai lấy ra đồ vật gì.

Nói tới pháp bảo tu hành. Đại đa số mọi người, đầu tiên tự nhiên là kiếm, một thanh phi kiếm tốt, chính là vật nền cốt của đại đa số người tu hành. Các pháp bảo khác chỉ có pháp khí.

Bây giờ kiếm khí có thiên hạ đệ nhất Thu Lộ kiếm nằm đó tại đây.

Pháp khí có tuyệt phẩm pháp bảo Chấn Thiên Linh được thiên hạ công nhận trước mắt.

Nhưng người khác. Ai còn xuất ra pháp bảo làm gì? Nếu không so được, còn không bằng giấu đi.

Khương Đại Hồ Tử mắt thấy mọi người trầm mặc, không khỏi thở dài nói: “Nếu mọi người không nói lời nào, vậy tiểu lão nhi cả gan nói một câu, theo ta thấy, kiếm là Thu Lộ của Truy Tinh Tử đứng đầu, còn pháp khí, ta thấy phải là Chấn Thiên Linh.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, Bạch Mi cùng Côn Bằng hai người dù có hơi giận dữ, giờ phút này cũng không nói gì.

Tiêu Dao Tử đột nhiên mở miệng nói: “Chư vị, đề mục luận bảo đã xong, các thịnh hội trước của chúng ta, trọng yếu nhất, tự nhiên là khảo hạch tu vi. Đã có Thu Lộ kiểm hiện thể, bản đạo không biết tự lượng sức mình, muốn kiến thức một chút phong thái của thiên hạ đệ nhất kiếm năm xưa, xin thỉnh các vị không cùng bản đạo cạnh tranh.”

Nói xong, lão đi về phía trước một bước, mỉm cười nói: “Ẩn Nguyệt Tông chủ, Tiêu Dao Tử phái Tiêu Dao, thỉnh giáo tuyệt học của các hạ.”

Lời này vừa nói ra, chúng nhân không ai không sợ hãi. Rõ ràng là chủ động mở lời khiêu chiến.

Ngay cả Tiểu Lôi mặt cũng biến sắc, Tiêu Dao Tử luôn luôn giấu giếm, sao hôm nay lại muốn xuất danh đầu?

Truy Tinh Tử khẽ cau mày, cẩn thận liếc nhìn Tiêu Dao Tử. Với thân phận Tiêu Dao chưởng môn, hướng mình khiêu chiến, vậy vô luận thế nào, mình tuyệt không thể không ứng chiến.

Hắn ho khan một tiếng, khom người nói: “Tiêu Dao chưởng môn lên tiếng, tại hạ sao dám không tuân? Không biết Tiêu Dao chưởng môn muốn so hạng mục nào? Chúng ta luận kiếm? Hay là luận pháp?”

Tiêu Dao Tử vuốt râu cười nói: “Kiếm thuật của bản đạo có vài phần tâm đắc, thỉnh giáo tuyệt học kiếm thuật của Ẩn Nguyệt Tông chủ.”

Truy Tinh Tử trong lòng càng rung mình, Tiêu Dao Tử rõ ràng thấy mình cầm Thu Lộ kiếm, còn dám dùng kiếm thuật khiêu chiến mình sao?

Tiểu Lôi lúc này đột nhiên mình bạch.

Hắn hiểu được, Tiêu Dao Tử vốn là một người không muốn tranh đấu, lúc này đột nhiên là người đầu tiên tiến ra, tự nhiên là vì thử cân lượng Truy Tinh Tử, cũng có vài phần, đại khái là vì hắn vừa rồi hủy bảo kiếm của người, mà sinh bất bình.

Ngay khi Truy Tinh Tử đang muốn mở miệng ứng chiến, đột nhiên Ngọc Cơ Tử vẫn trầm mặc mở miệng nói: “Chậm đã.”

“A?” Tiêu Dao Tử nhìn Ngọc Cơ Tử liếc mắt một cái: “Côn Luân chưởng môn có lời muốn nói sao?”

Ngọc Cơ Tử chậm rãi đi tới, thản nhiên nói: “Bản đạo có thể thấy Thu Lộ kiếm, trong lòng cảm hoài không thôi, cả gan thỉnh Tiêu Dao chưởng môn nhượng ta lên trước, trận chiến đầu tiên, để cho bản đạo.”

Tiêu Dao Tử cười nói: “Chút bản lãnh kiếm thuật của bản đạo, sợ rằng vị tất là đối thủ của Thu Lộ kiếm, đợi bản đạo thất bại rồi, Côn Luân chưởng môn lên không muộn.”

“Không được, bản đạo chờ một khắc cũng không được.” Ngữ khí Ngọc Cơ Tử trở nên rất cường ngạnh.

“Vậy nửa khắc.” Tiêu Dao Tử cười rất bình tĩnh, ánh mắt cũng có chút thâm trầm.

Ngọc Cơ Tử lắc đầu: “Nửa khắc cũng không được.”

Mọi người ở đây không người nào không biến sắc.

Chưởng môn nhân lưỡng đại tông phái trong thiên hạ, lại tranh cướp quyền khiêu chiến với Ẩn Nguyệt Tông sao? Ngàn năm qua, chỉ sợ Ẩn Nguyệt Tông lần đầu tiên có đãi ngộ như thế....

Tiêu Dao Tử sắc mặt có chút phức tạp, đang trù trừ, Ngọc Cơ Tử lại nói: “Côn Luân phái ta, vốn lấy kiếm làm chủ, đề mục kiếm thuật này, thỉnh Tiêu Dao chưởng môn nhượng ta một lần.”

Tiêu Dao Tử thở dài, đảo thân, nói: “Được rồi, đã như vậy, trước hết mời Côn Luân chưởng môn.”

Mọi người đều lùi về sau, đứng bên bờ Thiên Đài phía xa. Giữa sân chỉ còn lại hai người Truy Tinh Tử cùng Ngọc Cơ Tử.

“Có thể được Côn Luân chưởng môn để ý, tại hạ thật sự vinh hạnh....” Truy Tinh Tử cười một tiếng.

Ngọc Cơ Tử lạnh lùng nói: “Không dám! Ta không coi trọng người, chỉ là coi trọng kiếm trong tay người thôi. Năm đó Đông Hải Thần Quân trấn áp quần hùng, người bại thứ nhất dưới kiếm, chính là đệ lục đại chưởng môn của Côn Luân phái, tại hạ bây giờ chấp chưởng môn hộ Côn Luân, gặp phải Thu Lộ kiếm trọng hiện, sao có thể không mang kiếm thử một lần?”

Vẻ tươi cười trên mặt Truy Tinh Tử dần lạnh xuống: “Vậy, xin mời Côn Luân chưởng môn rút kiếm.”

Ngọc Cơ Tử động tác càng thông thả, lão chậm rãi bật kiếm, cầm cẩn thận, khẽ bắn ra, thân kiếm phát tiếng vang, ngữ khí lại bình tĩnh, chậm rãi nói: “Côn Luân nhất mạch, mặc dù coi trọng kiếm thuật, nhưng mấy ngàn năm qua, chưa từng có thần binh lợi kiếm gì. Thanh kiếm này của ta dù tính là sắc bén, bất quá là một thanh phi kiếm bình thường, dùng tinh cương tạo thành, dùng ngự kiếm thuật chánh tông Côn Luân, tự nhiên không thể so với Thu Lộ trong tay các hạ.”

Truy Tinh Tử chậm rãi nói: “Kiếm khí lợi hại đi nữa, cũng không vượt quá pháp lực. Tuyệt học Côn Luân phái nổi tiếng thiên hạ, tự nhiên không cần nhờ binh khí để tăng thế công.”

Ngọc Cơ Tử lắc đầu nói: “Tuy nói thế, nhưng năm đó Đông Hải Thần Quân kiếm bại đệ lục đại chưởng môn Côn Luân phái ta. Lúc ấy, hắn cũng không nói vậy....” Lão đột nhiên lắc đầu nói: “Giờ phút này nói, cũng là vô dụng, Truy Tinh Tử, xem kiếm.”

Nói xong, Ngọc Cơ Tử trường kiếm chỉ thiên, đột nhiên thân kiếm mơ hồ có điện quang chớp động, oanh một tiếng, trên đầu mây đen cuộn cuộn, chốc lát tiếng sấm chớp vang lên ầm ầm.

Tiểu Lôi cả kinh nói: “Hả? Lão vừa lên đã dụng Lôi Tự Quyết sao?”

Diệu Yên lại thở dài nói: “Phu quân, chàng không biết... Thu Lộ kiếm... Truy Tinh Tử nếu có thể thao túng Thu Lộ kiếm... vậy tu vi của hắn... sợ rằng...”

Côn Luân Lôi Tự Quyết vừa phát, lập tức như thiên băng địa liệt, đỉnh đầu dầy đặc mây đen, từng đạo lôi điện tựa như lão thiên gia phần nộ, đan vào nhau, điện quang phóng xuống, Ngọc Cơ Tử một tay nắm kiếm quyết chỉ Truy Tinh Tử, một tay cầm kiếm chỉ thiên. Ánh điện quang chiếu lên mặt, vị Côn Luân chưởng môn này mặt đầy sát khí, tựa như sát thần từ trên trời giáng xuống.

Sắc mặt Truy Tinh Tử bao phủ một tầng thanh khí, ánh mắt lạnh như băng, ngưng thị nhìn Ngọc Cơ Tử, đột nhiên chậm rãi đi về trước nửa bước...

Chỉ bước tới nửa bước, lập tức mọi người cảm thấy khác lạ.

Thanh Thu Lộ trong tay Truy Tinh Tử rít lên, bắn ra vô số quang khí băng lam sắc, vù vù không ngừng, vô số quang khí bao vây Truy Tinh Tử, cả người hắn như một khối băng lam hàn ngọc.

Càng thêm trọng yếu là, toàn thân hắn chợt bộc phát ra một cỗ hàn khí cự đại.

“Lạnh quá!” Tiểu Lôi nhíu mày.

Quả nhiên, nơi Truy Tinh Tử đang đứng, lấy hắn làm trung tâm, trong không khí xuất hiện băng hoa.

Trên Thiên Đài sao lại có băng hoa? Hiển nhiên là bởi vì kiếm khí lạnh như băng của Truy Tinh Tử tỏa ra! Khiến không khí chung quanh, vừa tiếp xúc với rét lạnh vô cùng, lập tức hơi nước trong không khí bị ngưng kết lại.

Ngọc Cơ Tử hắng giọng, lúc này năng lượng của lôi điện trong tầng mây, cơ hồ đã tích lũy tới đỉnh điểm sắp bộc phát, rốt cuộc chỉ thấy Ngọc Cơ Tử khẽ rung trường kiếm tựa như một lôi thần, một tiếng nổ ầm, chấn động khiến mọi người biến sắc, một tia tử sắc thiểm điện cực lớn từ trên trời bổ xuống Truy Tinh Tử.

Càng khiến kẻ khác kinh ngạc là, Ngọc Cơ Tử lúc này thi triển ra Lôi Tự Quyết, lại không giống Lôi Tự Quyết thi triển ra khi đối quyết với Khinh Linh Tử ba trăm năm trước...

Tử sắc thiên lôi từ trên trời giáng xuống, không ngờ mơ hồ bị lão dùng pháp lực huyền hóa thành một thanh kiếm cực lớn.

Trong nháy mắt, tử sắc điện kiếm khổng lồ đã chém tới Truy Tinh Tử. Truy Tinh Tử ngang nhiên đứng, trường kiếm cũng chỉ bầu trời, nháy mắt trên Thu Lộ kiếm bao phủ tầng tầng vô số băng lam kiếm khí,

toàn bộ phóng ra! Tựa hồ ngàn vạn sợi bằng lam rất nhỏ. Trong nháy mắt cùng tử sắc thiên lôi kiếm quang quần lấy nhau....

Quả nhiên, thiên lôi lập tức ngừng lại, thoáng chậm lại. Truy Tinh Tử bỗng nhiên chớp động.

Cho dù pháp lực tu vi cỡ Tiểu Lôi, cũng chỉ thấy một bóng người, tựa hồ nháy mắt phóng lên cao. Trong mắt những người khác, sợ rằng tới cái bóng của Truy Tinh Tử cũng không phát hiện.

Nhưng mọi người lại nhìn thấy rõ ràng kiếm của hắn.

Thu Lộ kiếm.

Chỉ vì thanh kiếm này đột nhiên trở nên thật sự quá rực rỡ.

Mặc dù vẫn được nắm trong tay Truy Tinh Tử, nhưng thanh kiếm đột nhiên trở nên khổng lồ chói mắt như mặt trời.

Mặc dù thiểm điện trên trời vẫn dày đặc, mặt trời vẫn tỏa sáng nơi chân trời, duy nhất bất đồng là, bầu trời lúc này, phẳng phất biến thành hai mặt trời. Một mặt trời màu vàng và một mặt trời màu lam.

Thu Lộ kiếm lúc này bộc phát ra quang mang vô cùng xán lạn, lam sắc lạnh như băng, lạnh chói mắt.

Quý dị là, lam sắc không ngừng trở nên mãnh liệt, càng chói mắt! Truy Tinh Tử tựa hồ bao trùm trong một đạo thiên lôi kiếm quang khổng lồ. Lúc này, quy luật thời gian tựa hồ bị phá vỡ, dừng lại.

Truy Tinh Tử trong tay nâng một mặt trời màu lam, tựa hồ bánh xe gió gào rít.

Điên đảo.

Đây là một hồi điên đảo.

Giữa không trung, trong một khối không gian nhỏ, Truy Tinh Tử tựa hồ đảo lộn quy tắc không gian và thời gian, Thu Lộ kiếm điên cuồng phóng ra bằng lam kiếm khí, cường quang chói mắt khiến không người nào dám nhìn, kiếm khí màu lam lao qua, khiến hết thảy ngưng đọng lại.

Vốn tuyệt học Lôi Tự Quyết của Côn Luân dẫn động thiên lôi kiếm quang thanh thể kinh người, nhưng trong vùng quang mang bằng lam của Thu Lộ kiếm... lại bị đông kết lại.

Điện cũng có thể bị đóng băng sao?

Tiểu Lôi không biết, cũng không ai biết.

Trên mặt Ngọc Cơ Tử thanh khí đại thịnh, trường kiếm tựa hồ một đạo lệnh kỳ, liên tiếp chém xuống, liên đó bầu trời liên tiếp truyền xuống lôi điện dày đặc. Từng đạo tử sắc thiên lôi chém xuống. Truy Tinh Tử đột nhiên mở miệng hú dài, thanh âm như muốn xuyên mây, xông lên trời cao, đâm vào tai mọi người cảm thấy đau đớn, chỉ thấy bằng lam quang mang trên người Truy Tinh Tử đại chấn, cả người bắn thẳng lên trời.

Thân thể hắn tựa hồ càng lên cao, đi tới đâu, quy tắc không gian lập tức bị đảo lộn! Thu Lộ kiếm trong tay hắn như một cỗ máy đóng băng siêu cấp, bảy tám đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, từng đạo lôi điện dày đặc, nháy mắt từng đạo lôi điện bị đóng băng, sau đó Truy Tinh Tử lại hú dài

Vỡ tan.

Lúc này, hết thảy thanh âm chung quanh biến mất, lỗ tai mỗi người tựa hồ chỉ có thể nghe thấy tiếng hú của Truy Tinh Tử.

Điện quang đóng băng bị chấn nát, ức vạn quang mang bắn ra tứ tán, thân ảnh Truy Tinh Tử lao thẳng vào trong đám mây dày đặc, Thu Lộ kiếm xua tan mây đen, nhất thời mây tan mặt trời xuất hiện, chỉ thấy từng đạo bằng lam kiếm khí tung hoành, dưới quang sắc, Truy Tinh Tử cầm kiếm đứng giữa không trung tựa như thần tiên.

Ngọc Cơ Tử sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt đã bị thanh khí bao phủ. Lão bỗng nhiên cũng hú dài, toàn thân bộc phát ra kim quang chói lọi, phi thân lên, trường kiếm trong tay huyền hóa ra một vầng kiếm khí màu vàng, trên bầu trời mơ hồ vọng xuống tiếng sấm, mây đen từ chân trời lại ùn ùn kéo tới.

Lúc này đây, mây đen tới càng nhanh, mạnh, chỉ thấy ầm một tiếng, đồng thời từ bốn phương trời hiện lên điện quang, từ mây đen đồng thời xuất hiện bốn đạo tử sắc thiểm điện rạch phá bầu trời. Chỉ có điều không phải lao về phía Truy Tinh Tử.

Chỉ thấy bốn đạo tử sắc thiên lôi đánh trúng mũi kiếm của Ngọc Cơ Tử, phía dưới mọi người kinh hô, chỉ có những người có tu vi cao thâm như Tiểu Lôi Diệu Yên, sắc mặt ngưng trọng.

Tiếng hú của Ngọc Cơ Tử càng lúc càng cao mơ hồ mang theo vài phần đau đớn. Trường kiếm trong tay lão đột nhiên xuất ra một vầng quang huy tử sắc xán lạn! Năng lượng bốn đạo thiên lôi phảng phất nhảy mất bị hút nhập vào trong trường kiếm của lão.

Tiểu Lôi đứng ở phía dưới thở dài: “Ta cho tới giờ không biết... nguyên lai Lôi Tự Quyết lại có thể luyện đến cảnh giới này...”

“Tuyệt học nào đều có sự ảo diệu đặc biệt của nó, vĩnh viễn không nên xem nhẹ người khác.” Bên tai Tiểu Lôi vang lên thanh âm Tiêu Dao Tử, sắc mặt ông ta ngưng trọng, ánh mắt có chút sầu lo, nhìn bầu trời.

Trường kiếm của Ngọc Cơ Tử tựa hồ như một khối nước, hút hết thiên lôi trong những đám mây đen vào thân kiếm, trên mặt Ngọc Cơ Tử tràn đầy vẻ thống khổ, chỉ là trường kiếm của lão lúc này rất cực trở nên vô cùng chói mắt....

Bầu trời phảng phất như có thêm một mặt trời.

Mặt trời màu vàng là thật, băng lam là Thu Lộ kiếm trong tay Truy Tinh Tử, màu tím, là kiếm của Ngọc Cơ Tử.

Ngọc Cơ Tử nắm thanh kiếm đã hấp thụ thiên lôi, tiếng hú dài biến thành tiếng ngậm khế, lão đột nhiên chớp động, mang theo một vầng tử sắc quang mang, kiếm trong tay đã rút lên chém tới....

Tiểu Lôi chỉ nhìn một thức đầu tiên của lão, lập tức bật thốt lên: “Đây là Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm.”

Hắn hít vào một hơi nói: “Hóa ra... cảnh giới cao nhất của Lôi Tự Quyết, không phải gọi về thiên lôi trực tiếp công kích đối thủ... mà là hút lực lượng thiên lôi vào thân kiếm của mình...”

Hắn vừa nói xong, bầu trời đã vang lên một âm thanh trong trẻo....

Ngay sau đó, hỏa tinh liên tiếp bắn ra đầy trời.

Đây là chiêu kiếm đầu tiên của hai người.

Trong mắt mọi người, tử khí trên người Ngọc Cơ Tử đại thịnh. Băng lam khí của Truy Tinh Tử tựa như phai nhạt một chút, lập tức Ngọc Cơ Tử hú dài không dứt, Côn Luân tuyệt học ‘Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm’ thi triển ra như cuồng phong bạo vũ....

Tiếng binh khí va chạm đinh đang vang lên không dứt! Có trong trẻo, có trầm muộn...

Một thanh phi kiếm bình thường trong tay Ngọc Cơ Tử, sau khi hấp thụ lực lượng của thiên lôi, không ngờ lại có thể tương đương cùng thiên hạ đệ nhất thần kiếm Thu Lộ! Chỉ thấy Ngọc Cơ Tử trong không trung huyền hóa ra vô số thân ảnh, trong lúc nhất thời, kiếm khí tung hoành, kiếm quang vô cùng, không thể phân ra đâu là bóng mờ, đâu là kiếm thật.

“Đó là thật... tất cả đều là thật...” Tiểu Lôi ánh mắt như điện, miệng lẩm bẩm: “Không phải hư chiêu... mà là vì tốc độ của lão quá nhanh, tốc độ đã vượt qua cực hạn của mắt chúng ta. Khi hắn đâm ra một kiếm, kiếm thứ hai, kiếm thứ ba, kiếm thứ tư cũng liên tục thi triển ra, cho nên mới lưu lại từng đạo tàn ảnh, Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm... hắc hắc!”

Truy Tinh Tử thủy chung như bị Ngọc Cơ Tử ngăn chặn, thân thể hắn chỉ đứng giữa không trung, Thu Lộ kiếm lóng lánh băng lam trong tay tả hữu chống đỡ, tựa hồ miễn cưỡng chống cự công kích như cuồng phong bạo vũ của Ngọc Cơ Tử. Cuối cùng một đoàn băng lam tựa như bị tử sắc thiên lôi khí của Ngọc Cơ Tử hoàn toàn bao phủ bên trong....

Hai vị đều là cao nhân hàng đầu đương thời, một phen quyết đấu, mọi người phía dưới nhìn đến si mê, nhưng đột nhiên lại nghe thấy Gia Cát Thần Toán nói: “Thu Lộ kiếm xem ra phải thua rồi sao?”

Không đợi người khác mở miệng, đã nghe thấy một thanh âm lạnh lùng: “Hừ....”

Rốt cục, sau một loạt chiêu kiếm liên tục phóng ra, tử khí trên người Ngọc Cơ Tử đột nhiên tăng vọt vài phần, hai tay lão nắm kiếm, hét lớn một tiếng, chỉ thấy đạo bào trên người đột nhiên tan thành từng mảnh, râu tóc dựng lên, tử khí đầy mặt, cơ hồ không thấy rõ chân diện mục.

Duy chỉ có Tiểu Lô nhìn thấy khoe miệng lão, mơ hồ lưu lại một tia màu đỏ....

“Nguy rồi!” Tiêu Dao Tử đột nhiên biến sắc.

Chỉ thấy Ngọc Cơ Tử nhân kiếm hợp nhất, cả người theo kiếm chiêu bắn tới Truy Tinh Tử.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, bầu trời đã truyền đến một âm thanh khiến mọi người phát lạnh....

Ông....

Truy Tinh Tử cùng Ngọc Cơ Tử, trường kiếm của hai người lại va chạm, chỉ là lần này mũi kiếm chạm mũi kiếm, nơi va chạm đột nhiên xuất hiện sóng gợn kỳ dị...

Lập tức, không gian tựa hồ vặn vẹo.

Đạo bào của Ngọc Cơ Tử vốn đã nát vụn, da thịt trần vốn tuyết trắng, lại đột nhiên toát ra vết máu.

Ông!!!

Trong mắt mọi người, mũi kiếm của Ngọc Cơ Tử bắt đầu vỡ nát

Trong vầng tử khí tựa như hỏa diễm, mũi kiếm bắt đầu nát vụn, sau đó thân kiếm bị băng lam kiếm khí của Truy Tinh Tử thôn phệ từng phân một, trong nháy mắt trường kiếm của Ngọc Cơ Tử hoàn toàn nát vụn....

“Dừng tay.”

Tiêu Dao Tử thân thể chợt lóe lên, phi lên trời, trong nháy mắt tới bên hai người... nhưng ông ta vẫn chậm một chút.

Trong khi kiếm khí băng lam sắc thôn phệ, tay phải đang cầm kiếm của Ngọc Cơ Tử đột nhiên phun ra một vòi máu, cánh tay rớt xuống. Tiêu Dao Tử sắc mặt biến đổi, vươn tay, búng lên Thu Lộ kiếm.

Keng!!

Thanh âm như chọc vào tai mọi người, sắc mặt Truy Tinh Tử biến đổi, kiếm phong đã bị một chỉ của Tiêu Dao Tử đánh chệch đi một chút, Tiêu Dao Tử nắm lấy tóc của Ngọc Cơ Tử, thân thể chợt lóe, từ trên trời hạ xuống....

Đến khi Tiêu Dao Tử mang Ngọc Cơ Tử hạ xuống đất, hai mắt vị Côn Luân chương môn đã nhắm chặt. Càng đáng sợ là, miệng mũi mắt tai của lão, thất khiếu toàn bộ chảy máu tươi. Trên người lão, máu từ từ rỉ ra từ lỗ chân lông! Cánh tay phải đã bị cụt tận gốc.

Tiểu Lô sắc mặt trầm trọng, nhanh chóng lấy từ trong lòng một chiếc bình, đổ ra một viên đan dược cho vào miệng Ngọc Cơ Tử, sau đó đánh một chưởng lên lưng Ngọc Cơ Tử. Phía sau đột nhiên có một thanh âm vang lên: “Hãy để cho ta.”

Quay đầu lại, quả thật là Đan Môn Đan Hà Tử.

Đan Hà Tử tiến lên, một tay nắm cổ tay Ngọc Cơ Tử, sau đó một tay khác nhanh chóng từ trong ngực móc ra một chiếc bình, mở ra, đặt lên miệng Ngọc Cơ Tử, rót một chất dịch màu xanh biếc vào, tựa hồ mang theo mùi khó chịu.

Lão nhanh tay lấy một nắm kim châm, sau đó tay kia như bay, cầm từng cây kim châm cắm từ đầu tới chân Ngọc Cơ Tử!

Lúc này Truy Tinh Tử đã hạ xuống đất, trường kiếm chỉ mặt đất, trên thân Thu Lộ vẫn bao phủ một tầng kiếm khí bằng lam sắc. Khuôn mặt trắng tựa hồ trong suốt, đồng tử hắc cơ hồ biến thành màu bằng lam! Ánh mắt, lạnh vô cùng, tựa hồ không có khí tức con người.

“Ẩn Nguyệt Tông chủ, chiêu kiếm này quá mức bá đạo.” Tiêu Dao Tử nheo mắt, hai tay chắp sau lưng.

Thanh âm Truy Tinh Tử phảng phất mang theo hàn khí: “Thu Lộ kiếm xuất, gặp tức đoạn, ngộ địch tức thương! Nếu tỷ thí, tự nhiên phải có tổn thương, nếu là Tiêu Dao chưởng môn không phục, tại hạ xin lĩnh giáo tuyệt học Tiêu Dao phái.”

“Hắc hắc,... thật bá đạo, Thu Lộ kiếm thật bá đạo.” Tiêu Dao Tử cười thầm, trong mắt hiện lên nộ ý.

Tiểu Lôi đứng phía sau lão, rõ ràng thấy cánh tay Tiêu Dao Tử mơ hồ run rẩy, đầu ngón tay cũng có một tia máu tươi chảy xuống...

Đúng là vừa rồi Tiêu Dao Tử dùng cánh tay này búng lên Thu Lộ kiếm. Tiểu Lôi nhướng mày, đang muốn mở miệng khiêu chiến, lại nghe một thanh âm lạnh lùng nói: “Thu Lộ kiếm xuất, thì thế nào?”

Việt Sư bận áo bào xám tro chậm rãi bước lên một bước...

Hắn bước đi thông thả, nhưng tựa hồ cố hết sức. Rõ ràng trên người hắn ngoại trừ một bộ áo bào tro ra, càng không có chút kiếm khí hoặc pháp lực, nhưng hắn bước tới một bước, mọi người chung quanh lại cảm thấy một loại áp lực vô cùng.

Giờ phút này, Việt Sư tựa như là một thanh kiếm. Một thanh kiếm ra khỏi vỏ.

“Người vì Thu Lộ, ta vì Đông Tuyết... chỉ cần đánh một trận.”

276. Chương 276: Thu Lộ, Đông Tuyết Và Tiểu Lôi

“Năm đó Công Dã Vô Phong luyện thành ‘Đông Tuyết’, có thể đối kháng với Thu Lộ... nhưng bây giờ thế gian sợ rằng vị tất lại có một thanh ‘Đông Tuyết’. Ngươi khí Truy Tinh Tử mang theo vài phần lãnh ngạo.

Việt Sư chậm rãi lấy ra thanh trường kiếm mình đang ôm, động tác của hắn rất thông thả, mỗi động tác rất rõ ràng, thậm chí mang theo một sự ôn nhu không nói nên lời.

Ánh mắt hắn vốn lạnh lùng, lúc này mơ hồ phát ra vẻ cuồng nhiệt! Đó là một loại cuồng nhiệt thành kính từ trong tim.

Kiếm ra khỏi vỏ.

Tất cả mọi người thở dài, trong tiếng thở dài phảng phất mang theo vẻ khinh thường, chỉ vì thế kiếm thật sự quá mức bình phàm.

Nếu nói phi kiếm của chưởng môn Côn Luân Ngọc Cơ Tử mặc dù không thể nói là thần binh lợi khí gì, nhưng ít ra cũng xem như một thanh thượng phẩm phi kiếm.

Nhưng thanh kiếm của Việt Sư, so ra càng kém xa.

Kiếm quang của thanh kiếm này ảm đạm, không chút ánh sáng, tựa hồ chỉ là sắt thường tạo thành. Kiếm còn có những vết xước nhỏ, tựa như những vết trầy đã có từ rất lâu, chuôi kiếm cũng không giống phi kiếm của người tu hành, thường được điêu khắc hoa văn tiên pháp, mà là một chuôi kiếm bằng đồng chất, đã bị mài mòn đến bóng loáng.

Duy nhất khiến người ta khó hiểu là, thanh kiếm này, lưỡi kiếm rất mỏng, tựa hồ chỉ bằng một tờ giấy mà thôi!

Việt Sư cầm trường kiếm, thân thể mơ hồ tản ra khí tức áp bức kẻ khác, người đứng gần hắn, buộc phải lùi về sau nửa bước.

Việt Sư không nhìn Truy Tinh Tử, mà chỉ nhìn trường kiếm trong tay mình, thản nhiên nói: “Ta bảy tuổi đã nhập môn, vốn là một đồng tử của ân sư Lăng Tiêu Tử, ân sư truyền cho ta kiếm đạo... ta năm nay ba trăm mười chín tuổi. Tính ra, tu luyện kiếm đạo đã ba trăm mười hai năm, ta không tu tiên thuật, không tu pháp bảo, không thiện ngự phong, chỉ biết ôm thanh kiếm này.” Ngữ khí của hắn lạnh lùng, tựa hồ nói một chuyện cực kỳ đơn giản: “Kiếm này dài ba thước ba tấc, nặng mười ba cân bốn lạng... đáng tiếc, hôm nay chỉ nặng mười hai cân một lạng.” Nói đến đây, trong mắt hắn ngược lại lộ ra vài phần kiêu ngạo.

Người bên ngoài nghe có chút mờ mịt, nhưng mắt Tiểu Lô lại lập tức sáng lên.

Ba trăm năm qua, Việt Sư chỉ dùng một thanh kiếm.

Phần lớn người tu hành trong thiên hạ, tu luyện kiếm thuật, lúc bắt đầu tùy tiện lấy một thanh phi kiếm để nhập môn, đợi khi kiếm thuật có cơ sở, sẽ một lần nữa tìm một thanh kiếm cao cấp để thay thế. Đợi đến khi kiếm thuật có tạo nghệ nhất định, lại thay tiếp một thanh bảo kiếm cao cấp hơn để dùng.

Phần lớn là như thế.

Nhưng Việt Sư, cả đời dùng một thanh kiếm này sao?

Chỉ nói về biến hóa của trọng lượng...

Có nghĩa là: Hắn khổ tâm tu kiếm, dùng một thanh kiếm sắc bén đến cùn đi, sau đó không nỡ đổi kiếm, lại đem thanh kiếm cùn mài sắc trở lại... như thế không biết bao nhiêu lần... kiếm càng lúc càng bị bào mòn.

Cho nên, kiếm mới có thể mỏng như thế?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiểu Lô sinh ra cảm giác kính nể Việt Sư.

Một người, nếu ôm loại tâm tính cuồng nhiệt này làm một việc... hơn nữa kiên trì hơn ba trăm năm....

Vậy, ngẫm lại một chút. Hắn có thể đạt đến cảnh giới gì?

Việt Sư đưa tay nhẹ nhàng lau lưỡi kiếm, lúc này, chuyện kỳ quái xảy ra.

Ở đây đều là cao nhân tu hành, mọi người đều cảm giác được, trên người Việt Sư rõ ràng không có pháp lực ba động gì, nhưng theo tay hắn chậm rãi lau thân kiếm, thân kiếm vốn ảm đạm không ánh sáng, phàm là chỗ bị hắn cọ qua, đột nhiên phát ra kiếm khí chói lọi.

Kiếm khí lúc như lửa nóng, lúc lại phảng phất rét lạnh, nhất thời thanh kiếm hoàn toàn khác hẳn so với trước.

Một tia ngân quang lóe ra, phảng phất....

Dường như... tuyết ngày đông.

Lúc này, Việt Sư chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt vô phiên vô ưu, nhìn Truy Tinh Tử, thản nhiên nói: “Việt Sư nước Thục, cùng Đông Tuyết tự luyện, cầu chiến Thu Lộ.”

Truy Tinh Tử rút cuộc động dung, hắn nhìn chằm chằm kiếm trong tay Việt Sư, chậm rãi nói ra: “Thỉnh xuất kiếm.”

Ba chữ nói xong, mọi người lại lui ra.

Tiểu Lô tựa hồ do dự một chút, liếc mắt nhìn Việt Sư, rốt cuộc không nói gì.

Truy Tinh Tử cùng Việt Sư hai người đứng đối diện. Trên người Truy Tinh Tử tràn ngập quang mang băng lam hoa mỹ, Thu Lộ kiếm trong tay càng chói lọi, từng vòng lam quang như ánh mặt trời chiếu xuống, tóc dài của hắn tung bay, trông hình dáng tựa như thần linh!

Mà Việt Sư đứng đối diện cách chừng vài chục bước, mặc chiếc áo bào xám tro, sắc mặt bình tĩnh, đứng cúi đầu, mắt bị tóc che đi, làm người ta nhìn không rõ mặt hắn.

Toàn thân hắn, duy nhất lộ ra vài phần quang thải bất phàm, chính là thanh trường kiếm trong tay. Quang mang mặc dù bất phàm, nhưng trước Thu Lộ chói lọi như mặt trời, vẫn ảm đạm, tựa hồ một con đom đóm....

Tất cả mọi người bình tâm tĩnh khí chăm chú nhìn hai người, duy chỉ có Tiểu Lôi đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, tay chống cằm.

Đan Hà Tử bên cạnh đã đặt Ngọc Cơ Tử nằm xuống đất, vết máu trên mặt Ngọc Cơ Tử đã được lau đi. Nhưng sắc mặt Đan Hà Tử càng ngưng trọng.

“Thế nào?” Tiêu Dao Tử thở dài.

“À...” Đan Hà Tử do dự một chút, nói: “Tính mạng Côn Luân chưởng môn nhân không có gì đáng ngại, kim thân của hắn vừa thành, pháp thuật bình thường không thương tổn được pháp thể của hắn, chỉ là kiếm khí của Truy Tinh Tử quá mức lợi hại... Nếu chỉ một cánh tay, ta còn có chút linh thảo, nhiều nhất thỉnh Tiêu Dao chưởng môn hỗ trợ một phần pháp lực, giúp hắn làm lại một cánh tay, tu luyện mấy năm cũng được, thế nhưng bây giờ...” Sắc mặt lão lộ vẻ khó coi: “Vừa rồi người cũng thấy, thất khiếu của Ngọc Cơ Tử chảy máu, chuyện này không dùng pháp lực để khôi phục được... Thương thế lúc này đã không có gì đáng ngại, ngoại thương trên người, cũng chỉ cần mười ngày nửa tháng là có thể hồi phục như cũ... Nhưng con mắt bị thương, ta không có biện pháp... còn có tai... mắt Côn Luân chưởng môn bị kiếm khí chọc mù, tai cơ hồ bị chọc thủng, mắt không thể nhìn, tai không thể nghe....”

Tiêu Dao Tử buồn bã.

Đường đường chưởng môn Côn Luân, lại biến thành một kẻ mù điếc?

Ba trăm năm trước, Truy Tinh Tử tham gia thịnh hội, pháp lực dù không tầm thường, nhưng kém xa Ngọc Cơ Tử, sao sau ba trăm năm, lại mạnh tới mức này?

Nghĩ đến đây bản thân búng kiếm của hắn, suýt nữa phế bỏ một tay của mình.

Phải biết rằng, vừa rồi Tiêu Dao Tử đã vận ‘Nghịch Thiên Quyết’ của Tiêu Dao phái.

Lúc đầu ông ta dụng Nghịch Thiên Quyết, một mình có thể đánh bại Tiên Âm cùng Quân Kiếm Huyền Các Tứ Lão! Hôm nay suýt nữa bị kiếm của đối phương chặt đứt tay mình! Tiêu Dao Tử trầm trọng nhìn giữa sân một lát....

Lúc này, hai người trong sân vẫn đứng yên bất động!

Tiểu Lôi đột nhiên nói: “Diệu Yên...”

“Ưm?” Diệu Yên ôm tay Tiểu Lôi: “Phu quân, có chuyện gì thế?”

“Nàng thấy Việt Sư có thể thắng không?” Tiểu Lôi đột nhiên cười, chỉ là hắn cười thật sự có hơi kỳ quái.

Diệu Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Thiếp không biết....”

Hai người bọn họ nói chuyện thanh âm không nhỏ, mọi người bên cạnh đều nghe được, nhưng đều lộ ra vẻ mặt cho là không đúng.

Tựa hồ không ai cho rằng Việt Sư có năng lực cùng Truy Tinh Tử đánh một trận.

Thật sự là thực lực xuất ra vừa rồi của Truy Tinh Tử quá mức cường đại.

Hắn cơ hồ không dùng kỹ xảo, lấy cứng đối cứng phá tuyệt học trấn môn của Côn Luân “Lôi Tụ Quyết”, uy lực của một kiếm cuối cùng, cơ hồ suýt nữa chém chết Côn Luân chưởng môn được liệt vào một trong Ngũ Phương Cao Nhân.

Cơ hồ mọi người đều khiếp sợ trước thực lực cường đại của Truy Tinh Tử.

Thế nhưng, hình như, cũng có người trong lòng hiểu được Truy Tinh Tử nên có loại thực lực này.

Dù sao... hắn bây giờ là chủ nhân của Thu Lộ kiếm.

Tiểu Lôi cũng không để ý tới ý nghĩ của người ngoài, bản thân chậm rãi nói: “Hắc, Diệu Yên... nàng xem, đương kim thế gian, còn ai có thể thắng được hắn?”

Diệu Yên cười nói: “Thiếp không biết... chỉ có điều thiếp nghĩ nếu là Khinh Linh Tử, tự nhiên có thể thắng hắn... còn nữa, phu quân chàng bây giờ, cũng không sợ hắn. À, còn mấy vị sư huynh của chàng....”

Tiểu Lôi đột nhiên thở dài, nhìn Diệu Yên, lắc đầu nói: “Nàng sai rồi....” Tiểu Lôi ngưng trọng nói: “Truy Tinh Tử... sợ rằng không đơn giản.... vừa rồi một kiếm hấn xuất ra, ta có thể cảm giác cơ thể hấn tựa hồ có một loại lực lượng ba động... nàng nói sư huynh ta có thể thắng hấn sao, kỳ thật chưa hấn....”

Diệu Yên nhú mày nói: “Vị tất sao? Truy Tinh Tử mặc dù lợi hại... nhưng....”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Nếu đơn thuần luận pháp lực tu vi, ba sư huynh của ta và sư tỷ, đều mạnh hơn hấn. Nếu sinh tử đối chiến, muốn giết Truy Tinh Tử không khó, nhưng nếu đơn thuần luận kiếm đạo, sợ rằng... hắc hắc, ngoại trừ Khinh Linh Tử ra, chỉ có một người có thể so với hấn! Dù sao bây giờ là luận kiếm, chỉ có thể dùng kiếm thuật, bản lãnh khác không thể dùng.”

Diệu Yên đột nhiên nói: “Nếu là chàng thì sao?”

“Ta sao?” Tiểu Lôi cười cười, nói: “Nếu bình thường tại nơi khác gặp hấn, nếu muốn giết hấn, ta có bảy thành nắm chắc... nếu dùng một chút thủ đoạn, ít nhất có bảy tám loại biện pháp có thể giết người này... thế nhưng, nếu hôm nay ở đây, mọi người so kiếm... vậy ta tự tính toán, cũng bất quá là năm thành mà thôi.”

“Còn Việt Sư thì sao?”

“Việt Sư...” Tiểu Lôi chậm rãi nói ra từng chữ: “Việt Sư có lẽ có thể thắng, có thể thua... nhưng mà ta thật hy vọng hấn không thắng... bởi vì nếu muốn thắng, cái giá phải trả là cái chết của bản thân.”

Hấn mới nói ra khỏi miệng, Việt Sư đã đột nhiên cử động.

Rút kiếm, xuất kiếm, chém ngang.

Cơ hồ mỗi người đều có thể rõ ràng nhìn thấy mỗi động tác của Việt Sư. Động tác của hấn tựa hồ không nhanh, kiếm phong cũng không có kiếm khí hay quang mang hoa lệ.

Một kiếm chém ngang cơ hồ bình thường đến mức không ai dám tin....

Nhưng ánh mắt Tiểu Lôi chợt lộ ra thần thái khác thường! Hấn nhìn bộ pháp của Việt Sư.

Ba bước.

Việt Sư đạp ba bước, ba bước bình thường không có gì kỳ quái, nhưng lại bước qua khoảng cách vài chục bước.

Mỗi bước của Việt Sư, trong mắt Tiểu Lôi, tựa hồ lập tức có vài biến hóa khó nói nên lời.

Động tác của Việt Sư càng rõ ràng, Tiểu Lôi càng nhìn không hiểu.

Đối mặt với một kiếm cơ hồ bình thản tới cực điểm, sắc mặt Truy Tinh Tử lạnh như băng, lui về sau nửa bước, hoành Thu Lộ kiếm quang mang xán lạn lên đỡ....

Yên tĩnh!

Không có thanh âm va chạm như dự đoán, không có tia lửa bắn ra bốn phía, không có cảnh kiếm của Việt Sư bị chém gãy....

Thanh kiếm của Việt Sư, cơ hồ áp nhẹ lên thân Thu Lộ kiếm, lập tức thấy cổ tay của Việt Sư đột nhiên chuyển động quái dị tới cực điểm....

Xoẹt xoẹt....

Một loạt tiếng ma sát chói tai vang lên, hai thanh kiếm cọ xát, quang hoa bắn ra, kiếm khí băng lam quả nhiên lợi hại, nhưng sắc mặt Việt Sư vẫn bình tĩnh, mọi người lúc này mới thấy rõ, hóa ra hai người không phải dùng kiếm phong giao tranh, mà là kiếm áp lên kiếm.

Trong mắt Truy Tinh Tử hiện lên dị sắc, cảm giác được kiếm khí tựa hồ có chút tắc nghẽn, cười lạnh một tiếng, Thu Lộ kiếm đã quay ngược lại.

Một kiếm phiêu hốt đâm tới. Việt Sư sắc mặt bình tĩnh, cơ hồ chỉ là một kiếm đâm ngược cực kỳ đơn giản.

Đình.

Mũi Thu Lộ kiếm ‘chuẩn xác’ điểm lên thân kiếm của Việt Sư. Việt Sư hơi run người, nhẹ nhàng lùi ra vài chục bước. Trên mặt hấn hiện lên thanh khí, hít một hơi thật sâu mới đứng vững được.

Bất quá khiến mọi người kỳ quái là, trường kiếm của hấn không ngờ hoàn hảo không tổn hao gì.

Việt Sư đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt vốn lạnh như băng của hấn, lộ ra một nụ cười thật sự. Hấn đột nhiên mở miệng nói: “Người lừa mọi người.”

“Cái gì?” Truy Tinh Tử nhướng mày.

Việt Sư lắc đầu: “Kiếm của ngươi là Thu Lộ, kiếm thuật cũng là ‘Lam Minh Kiếm Khí’ của Đông Hải Thần Quân năm đó, nhưng pháp lực tu vi của ngươi... căn bản là không đúng! Lam Minh Kiếm Khí dù rất bá đạo, nhưng lấy tu luyện hàn băng kiếm khí là chính, cũng không có âm độc như vậy... Chỉ có điều kiếm hồn trên Thu Lộ kiếm đã bị kiếm khí che đi, che dấu pháp lực âm độc của ngươi....”

Truy Tinh Tử hừ một tiếng: “Nói hươu nói vượn!?”

“Không phải nói vậy... hôm nay, cũng không có môn phái nào hiểu rõ kiếm khí của Thu Lộ kiếm hơn ta, thậm chí là ngươi, dù ngươi là chủ nhân của Thu Lộ kiếm, vị tất hiểu rõ hơn ta... chỉ bởi vì sư môn ta cơ hồ mấy ngàn năm, đều nghiên cứu thanh kiếm này!” Việt Sư thở dài: “Kiếm khí của ngươi so với Đông Hải Thần Quân năm đó, bá đạo hơn ba phần, âm độc hơn bảy phần.... đáng tiếc, so ra còn kém Đông Hải Thần Quân.”

Nói tới đây, Việt Sư đột nhiên làm một chuyện khiến mọi người khiếp sợ.

Hấn vươn hai ngón tay, kẹp lấy thân kiếm, sau đó nhẹ nhàng vặn...

Ông một tiếng, lưỡi kiếm của hấn gãy đoạn.

“Ta vốn yêu kiếm như bản thân, đáng tiếc ta biết, thanh kiếm này tuyệt không sắc bén bằng Thu Lộ kiếm của ngươi... mà ta không có tu luyện tới cảnh giới như Công Dã Vô Phong năm xưa... cho nên, lựa chọn duy nhất của ta, chính là ‘chiết kiếm khí hình.’”(bẻ kiếm bỏ hình)

Bốn chữ ‘Chiết kiếm khí hình’ lạc vào tai Tiểu Lôi, sắc mặt hấn lập tức biến đổi, không ngờ lập tức đứng dậy.

Trong tay Việt Sư chỉ còn lại chuôi kiếm, mắt hấn hiện lên một vẻ bi thương, tựa hồ vì kiếm mình bị gãy mà bi thương, sau đó thở dài...

Lúc này thì, chuôi kiếm gãy trong tay, đột nhiên tỏa ra từng đạo khí màu bạc, ngân quang hiện lên, người dù đứng ở xa, đều có thể cảm nhận khí tức sắc bén.

Vô số đạo ngân quang từ chuôi kiếm tỏa ra, tụ lại một chỗ, vặn vẹo chuyển động, cuối cùng mơ hồ tạo thành một lưỡi kiếm.

Chung quanh Việt Sư đột nhiên khí lưu bắt đầu bốc lên cuộn cuộn, y bào của hấn căng ra, đứng hiên ngang, từng đạo khí lưu sắc bén vô cùng bao lấy cả người hấn... không, phải nói là, khí lưu sắc bén, căn bản là từ người hấn phóng ra.

Vị kỳ nhân lấy thân tu kiếm này, rốt cuộc phóng ra kiếm khí của mình.

Việt Sư thản nhiên nói: “Thu Lộ chi phong, đương thời vô song. Thế nhưng ‘dĩ hình vi phong’ (lấy hình làm lưỡi kiếm của ngươi, ta tự biết không có lực chống lại, cũng chỉ có ‘dĩ khí vi phong’ (lấy khí làm lưỡi kiếm), kiếm của ngươi có sắc bén hơn nữa, cũng không trăm được vô hình chi kiếm của ta....”

Ngữ khí của hấn vốn lãnh đạm, nói đến chữ cuối cùng, lông mày Việt Sư đột nhiên trợn ngược, rống lên tựa như tiếng sấm sét: “Tiếp kiếm.”

Theo đó, thân thể hấn bộc phát ra vô số kiếm khí màu bạc, tựa như ngân xà cuồng vũ, vô số kiếm khí bắn tới Truy Tinh Tử.

Truy Tinh Tử xoay vòng, Thu Lộ kiếm trong tay như mặt trời xoay tròn, mọi người nghe thấy tiếng đinh đông đinh đông, vô số kiếm khí bắn lên người Truy Tinh Tử, bị tầng tầng lam băng kiếm khí từ Thu Lộ

kiếm trong tay hấn bộc phát ra phong bế lại, trong lúc nhất thời kiếm khí tung hoành, màu lam cùng màu bạc giao nhau.

Lúc này, Việt Sư cầm kiếm trong tay, chân bước, thân thể khó nhọc tiến lên...

Mỗi bước chân của hấn, lập tức lưu lại một dấu chân thật sâu, kiếm khí màu bạc trong tay ngưng kết thành thân kiếm, càng phát ra ánh sáng chói lọi, chờ tới bước thứ tư của hấn, cơ hồ không ai có thể nhìn tiếp được! Quang mang xán lạn đã áp chế bằng lam kiếm khí của Truy Tinh Tử.

Truy Tinh Tử như một con côn trùng rơi vào vòng nhện, chung quanh đầy kiếm khí màu bạc, tầng tầng vây lấy hấn. Hấn rút cuộc kêu lớn một tiếng, kiếm khí phóng ra ngoài, nháy mắt, kiếm khí đến gần hấn bị đóng băng, sau đó Thu Lộ kiếm đảo qua, tan thành mây khói.

Lúc này, Việt Sư rút cuộc tới được trước mặt Truy Tinh Tử.

Đâm!

Chính là một cú đâm đơn giản.

Một kiếm tựa nghiêng trời lệch đất, tuyệt diệu tới diên đảo! Trong mắt Truy Tinh Tử rút cuộc hiện lên một tia kinh sợ. Hấn cấp tốc lui ra sau, nhưng hấn lùi một bước, Việt Sư lại tiến một bước, trong mắt Truy Tinh Tử hiện lên sự tức giận, trở tay chém xuống Việt Sư.

Đình.

Một thanh âm thanh thúy vang vọng trong tai mọi người.

Nháy mắt, mọi người rút cuộc thấy rõ động tác của hai người...

Thu Lộ kiếm của Truy Tinh Tử chém xuống, lập tức cắt vào thân kiếm của Việt Sư, khiến kiếm phong chia làm hai.

Nhưng khi Thu Lộ kiếm chém qua, thân kiếm của Việt Sư tựa như không chút tổn hao, sau đó Việt Sư cầm kiếm chém ra. Truy Tinh Tử kinh hãi, hoành kiếm trước người cản lại, một kiếm của Việt Sư đâm vào Thu Lộ kiếm.

Ầm.

Mọi người nghe thấy rõ ràng một tiếng Ầm, lập tức thấy trong không khí, kiếm khí màu bạc đột nhiên mãnh liệt cuồng ng.

Truy Tinh Tử sắc mặt tái nhợt, đột nhiên quần áo toàn thân rách mấy chỗ, máu tươi vấy ra, thân thể lui về sau vài chục bước, mới miễn cưỡng đứng vững.

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên thân Thu Lộ kiếm sắc bén, không ngờ

Không ngờ có một vết thủng to bằng hạt gạo.

Một kiếm của Việt Sư, lại đâm xuyên qua Thu Lộ kiếm được xưng là thiên hạ đệ nhất thần kiếm.

Hơn nữa kiếm khí tung hoành đã xuyên thấu bằng lam kiếm khí của Truy Tinh Tử, làm thương tổn tới thân thể hấn, áo bào hấn đã có vết rách, máu tươi nhiễm hồng áo bào, sắc mặt Truy Tinh Tử âm lãnh, nhìn chằm chằm Việt Sư, sau đó hấn đột nhiên kêu lên một tiếng, miệng thổ ra một dòng máu tươi.

Lúc này Việt Sư mới chậm rãi thu hồi động tác thứ nhất của mình. Động tác của hấn thông thả có chút quỷ dị, khóe miệng cũng chảy ra một tia máu tươi. Bất quá hấn không chút phật ý, mở miệng phun ra một búng máu, thản nhiên cười nói: “Thu Lộ kiếm dù sao vẫn là Thu Lộ kiếm... chỉ tiếc ngươi không phải Đông Hải Thần Quân, ta cũng không phải Công Dã Vô Phong.”

Ánh mắt Truy Tinh Tử tràn đầy tức giận, quát: “Giỏi! Giỏi! Quả nhiên lợi hại, trong thiên hạ, người có thể thương tổn Thu Lộ kiếm, cũng chỉ có mình ngươi.”

Bằng lam khí diễm trên người hấn đột nhiên bùng lên, khuôn mặt hấn trở nên méo mó. Truy Tinh Tử hú dài một tiếng, phóng người bay lên, từ trên cao nhìn xuống Việt Sư, ánh mắt hấn càng ngày càng lạnh như băng.

Trong mắt Việt Sư ngược lại lộ ra một tia giải thoát, thì trào cười nói: “Hắc, đây là... đây là ‘Lam Minh Nhất Trảm’ của Đông Hải Thần Quân năm đó sao? Việt Sư ta có thể vì thấy kiếm mà chết, cũng tính là không uổng công...”

Hắn đột nhiên huy kiếm, nhẹ nhàng cắt đứt tóc, nhất thời vô số sợi tóc bay lên kiếm khí màu bạc trên người hắn nhất thời mãnh liệt trào lên, cao giọng quát: “Truy Tinh Tử, Việt Sư ba trăm năm khổ tu kiếm khí, hôm nay cầu người chỉ giáo.”

Người đã gặp qua một dòng suối nhỏ hốt nhiên phát sinh ra thác nước chưa?

Vậy bây giờ Việt Sư như thế.

Quần áo toàn thân đột nhiên nát vụn, song chưởng xòe ra, hét lớn một tiếng! Lập tức xoát xoát xoát xoát... vô số quang mang chói lọi tới cực điểm từ thân thể hắn bắn ra ngoài! Từng đạo kiếm quang khổng lồ màu bạc bay vút lên trời, trong lúc nhất thời, kiếm khí sắc bén che kín một mảnh thiên địa.

Việt Sư đưa tay vung lên một đoạn tóc.

Đoạn tóc mềm mại đột nhiên trở nên thẳng tắp như cương châm, trong nháy mắt hóa thành vô số lợi kiếm, hướng Truy Tinh Tử trên không bắn tới.

Lúc vô số đạo lợi kiếm bắn tới, Việt Sư hai tay hợp kiếm phía trước, chân hắn nện xuống đất lập tức xuất hiện vô số vết nứt, lúc này kiếm khí càng ngày càng lợi hại, mọi người đứng bên xa xa đã không cách nào chịu được, đều thi triển pháp lực phòng ngự, còn dứt khoát mang ra pháp bảo của mình ngăn cản kiếm khí.

Việt Sư đột nhiên nở nụ cười sâu thẳm, phóng lên cao.

Trong nháy mắt, mọi người đã không cách nào phân ra đâu là kiếm, đâu là Việt Sư.

Bản thân hắn, tựa như đã biến thành một thanh thần kiếm sắc bén, đâm về phía Truy Tinh Tử đang lơ lửng trên trời. Bằng lam kiếm khí của Truy Tinh Tử đã phóng ra, nhưng kiếm khí lại không có uy thế được như Việt Sư. Trước vô số sợi tóc dày đặc, Truy Tinh Tử mặc dù cực lực dụng kiếm khí ngăn cản, Thu Lộ kiếm đỡ được phần lớn, nhưng vẫn bị một số sợi tóc tựa như những thanh lợi kiếm rất nhỏ đâm vào thân thể, nhất thời toàn thân máu chảy đầm đìa.

Lúc này, kiếm của Việt Sư đã tới trước mặt.

Ầm một tiếng, hai người rớt cuộc lao vào nhau...

Kiếm của Việt Sư phân cắt bằng lam kiếm khí trên người Truy Tinh Tử, rồi đâm thủng. Mỗi phân đâm sâu vào, vết mặt Việt Sư càng lộ vẻ đau đớn hơn.

Khuôn mặt Truy Tinh Tử rớt cuộc lộ vẻ hoảng sợ, kiếm của hắn đã hoành trước mặt, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy, lần này ngay cả Thu Lộ kiếm, sợ rằng cũng không đỡ nổi.

Kiếm khí do kiếm si khổ tu ba trăm năm, uy lực sẽ như thế nào?

Trong quang mang chói lọi, ngay cả Tiểu Lô cũng không chịu nổi kích thích đối với mắt, phải quay đầu đi. Khi mọi người nhìn lại, hai người đã một trước một sau rơi xuống.

Truy Tinh Tử ngã trên mặt đất, bên ngực phải của hắn có một lỗ thủng máu chảy trào ra. Người hắn rơi xuống đất, lăn hai vòng, mới miễn cưỡng bò dậy, nhưng vô lực đứng lên, chỉ có thể quỳ ở đó. Thu Lộ kiếm lúc này trên lưỡi kiếm có một lỗ thủng to tầm ngón cái. Bằng lam kiếm khí sớm đã ảm đạm vô quang. Truy Tinh Tử nắm Thu Lộ kiếm trong tay, chống trên mặt đất, tựa hồ miễn cưỡng chống đỡ cho thân thể hắn không ngã.

Còn Việt Sư, hạ xuống đất, vẫn đứng như thường, nhưng ánh mắt trên khuôn mặt vốn lạnh lùng của hắn, cũng đã ảm đạm vô quang. Miệng hắn không ngừng chảy ra từng ngụm máu tươi, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Truy Tinh Tử.

“Ha ha... ha ha... ha ha ha...” Truy Tinh Tử thở dốc, đột nhiên cười ha ha, hắn miễn cưỡng đứng lên, mặc dù có chút lão đảo, nhưng cũng tạm đứng được. Hắn nhìn chăm chăm Việt Sư cười lên điên cuồng: “Đây

là độc môn ‘Tàng Kiếm Thuật’ của Công Dã Vô Phong sao? Lợi hại... quả nhiên lợi hại... Việt Sư, tu vi của người vượt xa Lăng Tiêu Tử sư phụ của người ba trăm năm trước.”

Thở dốc vài hơi, Truy Tinh Tử đột nhiên cười to nói: “Đáng tiếc... đáng tiếc! Người lại không có cách nào đánh bại ta! Kiếm khí của người bây giờ đã tan, ta còn chưa ngã xuống! Bây giờ ta chỉ cần một ngón tay, có thể đánh ngã người.”

Truy Tinh Tử cười rất phóng túng, nhưng không còn vẻ lãnh ngạo nữa.

Ánh mắt Việt Sư đột nhiên trở nên rất kỳ quái, hắn tiện tay quệt máu tươi trên miệng, nhìn Truy Tinh Tử một hồi, thản nhiên nói: “Người thật sự cho rằng kiếm khí ta khổ tu ba trăm năm chỉ có một chút vừa rồi sao?”

Tiếng cười của Truy Tinh Tử ngưng bật, hắn chăm chú nhìn Việt Sư, rút cuộc thở dài: “Ta sai rồi... xem ra ta thật sự sai rồi.”

Hắn tựa hồ không hề kinh hoảng, trầm giọng nói: “Hóa ra người không chỉ vượt qua sư phụ Lăng Tiêu Tử của người... người nhất định đã lĩnh ngộ bí mật của Tàng Kiếm Thuật của Công Dã Vô Phong! Nếu không, người không có khả năng kiên trì lâu như vậy.”

Việt Sư cũng không phủ nhận, thản nhiên nói: “Không sai, ta lĩnh ngộ từ tiền nhân thứ mà ngay cả sư phụ ta cũng không lĩnh ngộ được... đó là bí mật Tàng Kiếm Thuật của Công Dã Vô Phong... bất quá ta còn chưa luyện thành mà thôi. Ta chỉ mới phóng ra ba thành kiếm khí, một kiếm vừa rồi, ta ít nhất có thể thi triển hai lần nữa... Chỉ có điều, người tự hỏi có thể chịu được hai kiếm của ta không?”

Truy Tinh Tử đột nhiên cởi áo bào trắng trên người xuống, cười ngạo nghễ nói: “Chủ nhân của Thu Lộ kiếm, người cho rằng chỉ có chút bản lãnh đó thôi sao?” Hắn đột nhiên hít một hơi thật sâu, sau đó vết thương toàn thân không ngờ nhanh chóng khép lại! Ngay cả máu tươi đang chảy, cũng bị hấp thu vào trong vết thương.

Chỉ trong chớp mắt, toàn thân Truy Tinh Tử hoàn hảo như thường, hắn thở ra một hơi nặng nhọc, nhẹ nhàng bung lên Thu Lộ kiếm, trên người một lần nữa bộc phát kiếm khí băng lam, đôi mắt lại phóng ra thần thái lãnh lệ.

“Việt Sư! Không cần nói hai kiếm, cho dù chịu hai mươi kiếm của người, thì có sao? Hừ... người có thể phát ra hai mươi kiếm sao? Nhiều nhất là hai kiếm, khi kiếm khí tan hết, người sẽ lập tức chết tại chỗ.”

Việt Sư đột nhiên nở nụ cười. Hắn cười phi thường bình thản, thản nhiên nói: “Ta biết, nếu là luận tu vi, ta còn xa mới là đối thủ của người. Người nếu giết ta, không hề quá khó. Pháp thuật vừa rồi của người, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua... tựa hồ Đông Hải Thần Quân năm đó, cũng chưa từng có loại pháp thuật hồi phục trong nháy mắt này... Đúng vậy, người nói đúng, người quả thật mạnh hơn ta... thế thì sao? Việt Sư một lòng cầu kiếm đạo... hôm nay ta chỉ muốn chứng minh, về kiếm đạo, ta lĩnh ngộ cũng không tệ. Mặc dù ta lúc này không bằng người, nhưng ta đã tìm được ý nghĩa thật sự của kiếm đạo rồi. Cũng không phải là Việt Sư ta lĩnh ngộ kiếm đạo không bằng người, chỉ là thời gian tu luyện của ta quá ngắn mà thôi... nếu cho ta thêm một trăm năm, dù người cầm trong tay Thu Lộ, ta cũng có thể chém người dưới kiếm.”

Truy Tinh Tử sắc mặt biến đổi, nhìn chăm chăm Việt Sư, gật đầu nói: “Không sai, Tàng Kiếm Thuật mà người lĩnh ngộ... đích xác vượt qua kiếm đạo mà ta tu luyện.”

Nói đến đây, ngữ khí hắn đột nhiên biến đổi, quát lên: “Bất quá vô luận thế nào, hôm nay ta tất thắng! Danh hiệu thiên hạ đệ nhất, ta quyết không bỏ. Việt Sư, trừ phi người bây giờ nhận thua, nếu không, hôm nay người hắn phải chết dưới kiếm của ta.”

Hắn nâng Thu Lộ kiếm lên, chỉ vào Việt Sư. Việt Sư thở dài: “Cầu đạo mà chết, cũng là chuyện thống khoái. Việt Sư sống như thế không uổng...”

Hắn nâng trường kiếm, mặt mỉm cười. Giờ phút này, đầu tóc hắn rối loạn, còn có vết máu, chỉ là mọi người lúc này, không có ai dám xem thường Việt Sư.

“Chờ một chút!” Ngay khi hai người chuẩn bị ra tay lần thứ hai, Tiểu Lôi ở ngoài sân đột nhiên kêu lớn.

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn đã bước vào trong sân.

“Lôi tiên sinh... xin người không nên nhúng tay vào! Quy củ của thịnh hội, trước khi phân thắng bại, người ngoài không được nhúng tay!” Cổ Chung hòa thượng đứng sau đột nhiên kêu lớn.

Tiểu Lôi quay đầu lại cười lạnh liếc lão một cái, căn bản không để ý tới.

Hắn đi tới bên cạnh Việt Sư, thản nhiên nói: “Không cần đánh nữa, trận này người đã thắng.”

“cái gì?” Truy Tinh Tử cả giận nói: “Nói hươu nói vượn.”

Tiểu Lôi nhướn mày nhìn hắn, đột nhiên dùng một loại ngữ khí cổ quái chậm rãi nói: “Truy Tinh Tử... người nghĩ rằng ta thật sự không nhìn ra người dùng pháp thuật gì sao?”

Truy Tinh Tử hốt nhiên biến sắc, nhưng vẫn cười quát: “Pháp thuật gì? Công pháp Ấn Nguyệt Tông ta, chẳng lẽ người biết được sao?”

“Ta không biết.” Tiểu Lôi lắc đầu nói: “Ấn Nguyệt Tông các người, cái tên này trước hôm nay, ta thậm chí chưa từng nghe qua. Về phần công pháp Ấn Nguyệt Tông các người, ta càng không biết. Bất quá, ta có thể cam đoan, pháp thuật người dùng vừa rồi, không phải của Ấn Nguyệt Tông.”

“Nực cười.” Truy Tinh Tử chỉ Tiểu Lôi quát: “Ta thân là Ấn Nguyệt Tông chủ, há có thể không dùng tuyệt học Ấn Nguyệt Tông.”

Tiểu Lôi không hề tức giận, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, cười khẩy nói: “Người có thật thích giả ngu vậy không? Hắc hắc... bất quá người đích xác có thể nói vậy, vì cái loại pháp thuật này thế gian không lưu truyền, cho dù vài người biết, người ngoài cũng rất hiếm khi thấy qua... thế nhưng thật đáng tiếc, ta đã từng thấy qua... đương nhiên, cho dù biết đến loại pháp thuật này, cũng vị tất có thể biết người đã dùng nó... chỉ có điều rất may là, ta còn từng tự tay bắt được một gã đã học qua pháp thuật này, mặc dù pháp thuật của hắn còn kém người xa.... Bất quá trước khi hắn chết đã nói ra cho ta biết toàn bộ bí quyết của pháp thuật này.”

“Các hạ nói cái gì, ta không hiểu.” Sắc mặt Truy Tinh Tử tối sầm xuống: “Nếu các hạ cố tình muốn ra sân tỷ thí, vậy tại hạ tự nhiên phụng bồi là được.”

Tiểu Lôi cười càng khoái trá: “Tỷ đấu thì nhất định rồi... ta biết phạm người như người, tuyệt đối sẽ không thúc thủ chịu trời, cũng phải giãy dụa như cá trong lưới, không đường chạy mới thôi. Cho nên, người không cần lo lắng, chốc lát, chúng ta tự nhiên sẽ đánh.”

Tiểu Lôi lại xoay người, nhìn mọi người, cười nói: “Chư vị đồng đạo, bản nhân ở chỗ này làm một trò ảo thuật cho các vị được không?”

Không đợi chúng nhân nói. Hắn đã kéo ống tay áo lộ ra cánh tay, giơ cao lên, cười nói: “Bản lãnh của ta, cũng chỉ tầm tạm. Bất quá bản lãnh chịu đòn, tại nơi này, ta nếu xưng đệ nhị thì không ai có thể xưng đệ nhất.” Nói tới đây, Tiểu Lôi cười nói: “Có vị đồng đạo nào có thể cho ta mượn một thanh tiểu đao hay đoản kiếm được không?”

Khương Đại Hồ Tử của Thiên Cơ Môn cùng Tiểu Lôi rất hợp ý, cười nói: “Ta nơi này có một thanh chủ thủ. Cũng có thể coi là sắc bén, thỉnh Lôi tiên sinh cầm lấy dùng đi.”

Nói xong, hắn phất tay áo. Một đạo ngân quang chậm rãi bay tới, Tiểu Lôi thuận tay nắm lấy, nhìn thoáng qua, khen: “Chủ thủ thật sắc bén.” Hắn ngẩng đầu cười nói: “Đa tạ Khương môn chủ.”

Thanh chủ thủ này có hình dáng cổ xưa, lưỡi còn có hai rãnh thoát máu, trên chuôi có một hạt trân châu to bằng ngón cái, hiển nhiên không phải phàm vật, thân còn khắc họa chi chít hình vẽ tiên pháp của Thiên Cơ Môn.

Tiểu Lôi khẽ cầm một đoạn tóc bị đứt của Việt Sư từ dưới đất, đưa lên trước lưỡi chủ thủ, khẽ thổi, tóc lập tức bị đứt làm hai.

“Tốt, cắt đứt tóc, quả nhiên là đồ tốt.” Tiểu Lôi mỉm cười, đột nhiên giơ lên, cắt vào tay mình.

Mọi người đều ngẩn người, không rõ hắn muốn làm gì, sau đó thấy chủ thủ cắt xuống, nhưng da thịt không hề có vết thương, ngay cả dấu cũng không lưu lại.

Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Ta da dày, làm các vị chê cười, bất quá ta muốn nói là, thể chất của ta đặc thù, có chút kỳ ngộ mới biến thành bộ dáng hôm nay.” Hắn vừa nói, vừa nắm chủy thủ trút vào một chút pháp lực, vận lực cắt lên tay, dưới tác dụng cường đại của pháp lực, lúc này rốt cuộc mới cắt ra một vết thương. Nhất thời máu tươi chảy ra.

“Các vị mời xem...” Tiểu Lôi cười nói: “Vết thương của ta là thật.”

Lập tức thấy trên mày hắn hiện lên hắc khí, sau đó chỉ thấy trên cánh tay hắn mơ hồ lóe lên hồng quang, vết thương lập tức nhanh chóng tự động tự liền lại, dòng máu mới chảy ra liền bị hút vào vết thương.

Động tác của hắn làm cực kỳ thông thả, lại giơ cao tay lên, cho nên mỗi người đều thấy rõ ràng. Tiểu Lôi liếc mắt nhìn Truy Tinh Tử, rất hài lòng khi thấy được một chút bất an trên mặt Truy Tinh Tử, mỉm cười nói: “Các vị cũng thấy rõ chứ... mọi người đều là kẻ tu đạo, ta cũng không nhiều lời. Vết thương tự động khép lại, mặc dù là vậy, nhưng ta nghĩ các cao nhân pháp lực cao thâm, tu luyện kim thân, cũng có thể làm được... Chỉ có điều ở đây ngoại trừ ta cùng Truy Tinh Tử ra, còn vị cao nhân nào có thể chảy ra chút máu tươi, rồi lại rút trở về?”

Trầm mặc....

Tất cả mọi người tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, ánh mắt các cao nhân tu vi cỡ Cổ Chung hòa thượng đều sáng ngời, tựa hồ đang suy ngẫm.

Tiểu Lôi cất cao giọng nói: “Pháp thuật các môn phái của người tu hành, phần lớn có một số bản lãnh trị thương, tỷ như Sanh Sanh Tạo Hóa Đan của phái Tiêu Dao, ăn vào, có thể khiến vết thương lập tức hồi phục như cũ. Mọi người đều là người tu tiên, chút bản lãnh ấy hẳn là có... nhưng khiến cho da thịt dễ dàng trở về nguyên dạng, khiến một người bị thương lập tức sanh long hoạt hổ, chỉ sợ vị tất dễ dàng vậy... Sư phụ, Cổ Chung hòa thượng... hai vị đều là cao nhân, ta muốn hỏi một câu, nếu mỗi vị đồng đạo bị thương nặng, thậm trí thổ huyết, dụng pháp thuật trị thương cho người này, vậy hẳn có thể lập tức trở nên sanh long hoạt hổ không?”

“Không thể.” Tiêu Dao Tử quả quyết nói: “Khí huyết là căn bản của con người, nếu thương thể quá nặng, mất đi nhiều máu, nguyên khí của người bị thương tự nhiên càng kém. Ngay cả có biện pháp trị liệu tốt ngoại thương, nhưng cũng chỉ là khoa trương mà thôi. Mất máu, không có khả năng lập tức bổ sung lại.”

Tiểu Lôi cười lạnh hắc hắc nói: “Vậy nếu bổ sung máu nhất thời thì sao?”

Tiêu Dao Tử nhíu mày nói: “Như vậy cũng không có hi vọng. Máu huyết sao có thể bổ sung ngay được? Ngay cả có linh đan diệu dược trân quý bổ khí huyết, cũng phải mất mấy ngày, mới có thể phát huy công hiệu.” Ông ta suy nghĩ một chút nói: “Trừ phi, trực tiếp đưa máu vào trong cơ thể, sau đó dùng tu vi cao thâm của chúng ta, lập tức có thể sử dụng... chỉ là...”

Tiểu Lôi lập tức cười nói: “Chỉ là mọi người đều hiểu được, bổ sung khí huyết cho mình không phải chuyện đơn giản.”

Mọi người hiển nhiên cũng nghĩ tới, thế nhưng lập tức nghĩ tới biểu hiện vừa rồi của Tiểu Lôi, Tiêu Dao Tử nói: “Trừ phi là người bị thương phải luyện công pháp mà người vừa biểu diễn, có thể tự nhiên khống chế máu huyết toàn thân lưu động, chẳng phải càng thêm lợi hại sao?”

Cho dù bị thương chảy máu ra ngoài cơ thể, cũng có thể khống chế hút lại! Tổn thất khí huyết giảm xuống nhỏ nhất! Bất quá Tiểu Lôi vừa rồi thể hiện ra pháp thuật này, thật sự rất kỳ diệu, mọi người quả thật cũng không làm được.

Tiểu Lôi cười nói: “Chỉ là kỹ xảo đơn giản mà thôi, mặc dù có thể làm khí huyết hao tổn, bất quá muốn bảo hiểm, tốt nhất là có thể bảo tồn trong cơ thể một bộ phận khí huyết linh khí sung túc, dụng pháp lực ngăn chặn, không cho nó khuếch tán, sau đó một khi bản thân bị thương, hoặc thương thể quá nặng, vậy lập tức thúc giục pháp lực, dùng khí huyết giấu trong thân thể bổ sung tổn thất, chẳng phải tuyệt diệu sao?”

“Về phần thân thể sao có thể ẩn tàng một ít máu, hắc hắc... cái này, ta nghĩ mọi người đều là người tu hành, biện pháp có thể có nhiều lắm... khó khăn duy nhất là, nói vậy mọi người đã biết.”

Đầu tiên, máu người vị tất đã tương phối với nhau. Cho dù là đứa trẻ con cũng biết, đó là kiến thức cơ bản của y học hiện đại, máu bất đồng không thể pha trộn! Đối với người thường mà nói, nếu tiếp máu không đúng, chỉ sợ có nguy hiểm tới tính mạng.

Đối với người tu hành cao thâm cũng như thế. Ví dụ, so về võ công, người tu luyện Cửu Dương Thần Công, không có khả năng tặng nội lực cho người luyện Cửu Âm Chân Kinh, bởi vì âm dương tương khắc.

Chuyện này, đại hành gia tu luyện ở đây, một chút đơn giản như vậy, mỗi người đều hiểu được.

Tiểu Lôi cố ý thở dài, nhưng không nhìn tới sắc mặt Truy Tinh Tử, chậm rãi cười nói: “Bất quá, đương thời có một tông phái cực kỳ bí ẩn, tông phái này không giao lưu với các tông phái khác, nhưng lại nghiên cứu hút máu của người khác để dùng, quả thật là chỉ lưu hành nội bộ! Pháp môn tu luyện của tông phái này, chuyên môn hấp thu máu của người tu hành làm căn cơ, không phân chánh tà, vô luận cao nhân các môn phái, đều có thể bị hấp thu máu huyết để sử dụng! Hấp thu máu của người tu hành khác, dùng để tăng lên pháp lực của bản thân... hắc hắc, chuyện này, nói vậy mọi người chắc đều biết.”

Lời này vừa nói ra, mỗi người đều biến sắc. Hút máu của người khác, bổ sung pháp lực bản thân.

Còn có tông phái như thế sao? Tự nhiên là ngay cả yêu ma đạo cũng cực kỳ khinh bỉ ‘Thánh Huyết Tông’.

Pháp thuật của Thánh Huyết Tông cực kỳ tà môn, hấp thu máu của người tu hành khác, có thể bổ sung pháp lực bản thân, hơn nữa người bị hút tu vi pháp lực càng cao, vậy người hấp thu, càng có nhiều lợi ích.

Tiểu Lôi nói tới đây, lúc này mới quay đầu lại nhìn Truy Tinh Tử, lạnh lùng nói: “Ẩn Nguyệt Tông tông chủ, không biết ta nói vậy, ngươi nghĩ sao?”

Sắc mặt Truy Tinh Tử tái nhợt, nhưng vẫn trấn định, lạnh lùng nói: “Có, chỉ bằng vào lời của ngươi, đã nói Truy Tinh Tử ta tu hành yêu pháp Thánh Huyết Tông, vậy có phần thái quá.”

Người ngoài vốn đã bị Tiểu Lôi nói cho nghi thần nghi quỷ, dù sao Truy Tinh Tử vừa rồi trọng thương, lại chớp mắt đã hồi phục, hơn nữa vết thương khép lại thì không sao, nhưng đến máu cũng bị hút trở về... loại pháp môn khí huyết không chảy ra ngoài... chẳng phải là Thánh Huyết Tông thì là gì?”

277. Chương 277: Chỉ Đơn Giản Như Vậy

“Nói láo!” Truy Tinh Tử lạnh lùng nói: “Ngươi chỉ dựa vào pháp thuật ta vừa dùng, đã nói ta là người của Thánh Huyết Tông, vậy ngươi vừa rồi thi triển pháp thuật gì, giải thích thế nào?”

Tiểu Lôi cười thầm: “Biết là ngươi sẽ nói vậy! Hắc hắc... so bản lĩnh vô lại với ta, ngươi còn chưa đủ đâu.”

“Mấy năm ta trước từng gặp một yêu nhân Thánh Huyết Tông lên Nga Mi sơn tìm đồng đạo Phục Hổ Tự hành hung... nhưng xảo hợp bị ta bắt gặp. Ta ở đó, hàng yêu trừ ma, nghĩa bất dung từ.” Về mặt Tiểu Lôi lộ vẻ chính khí凛冽, nghiêm mặt nói: “Lần đó ta giam giữ yêu nhân Thánh Huyết Tông kia, dưới sự truy hỏi của ta, đã nói ra một chút pháp môn của Thánh Huyết Tông. Việc này có chứng tăng Phục Hổ Tự Nga Mi sơn đều biết, có thể làm chứng, còn có Côn Luân phái Ngọc Hư Tử đạo trưởng làm chứng.”

Tiểu Lôi nói ba chữ ‘Phục Hổ Tự’, Truy Tinh Tử sắc mặt dù có biến, nhưng trong mắt hiện lên một tia khác thường, tựa hồ bộ dạng không quá tự nhiên.

Lập tức hần cười lạnh nói: “Tốt! Hòa thượng Nga Mi Sơn Phục Hổ Tự sao... hừ, ngươi xuất xứ từ Tiêu Dao phái, các ngươi đều là đồng đạo trên Nga Mi, tông môn các ngươi trên Nga Mi sơn đều có chút giao tình, lời bọn họ nói không nghe cũng được! Ngươi kêu Ngọc Hư Tử ra làm chứng, còn có thể tin được.”

Lời này của hắn vừa nói ra, lại nghe thấy Tiêu Dao Tử đột nhiên lạnh lùng quát: “Vô lượng thiên tôn.”

Tiêu Dao Tử ánh mắt như điện, nhìn chằm chằm Truy Tinh Tử, lạnh lùng nói: “Truy Tinh Tử! Ngươi bây giờ luôn miệng nói muốn Ngọc Hư Tử ra đối chất. Đạo lý đó là sao! Ngươi đường đường là Ẩn Nguyệt Tông chủ. Sao có thể nói những lời như thế.”

Tiểu Lôi ngạc nhiên nói: “Đối chất thì đối chất, Ngọc Hư Tử dù tính tình cổ quái, nhưng cũng không nói đối.”

Tiêu Dao Tử thở dài, chậm rãi nói: “Tiểu Lôi, người mấy năm không quay lại. Chuyện trải qua lại không biết... Côn Luân phái Ngọc Hư Tử đạo trưởng, ba năm trước đây, sớm đã đi rồi....”

“Cái gì?”

Tiểu Lôi lúc này mới thật sự biến sắc.

Ngọc Hư Tử?

Lão ương ngạch xú khí này lại chết sao?

Tiêu Dao Tử nhìn chăm chăm Truy Tinh Tử, lạnh lùng nói: “Ba năm trước đây, đích xác có một tên Thánh Huyết Tông lên Nga My sơn, bần đạo có thể làm chứng! Đêm đó bần đạo trong đạo quan thanh tu, có nghe thanh âm đánh nhau truyền đến từ phía tây bắc, kiếm khí tung hoành, không ngờ là tuyệt học Côn Luân. Bần đạo trong lòng tò mò, nghĩ là cao nhân Côn Luân đến đây, mang theo môn hạ đệ tử ra ngoài đạo quan xem xét, nhưng không nghĩ...” Tiêu Dao Tử thở dài, chậm rãi nói: “Nhưng không nghĩ nhìn thấy Ngọc Hư Tử đạo trưởng của Côn Luân phái, ngã lăn ra, tử trạng thê thảm, không dám chậm trễ, một mặt phái hai đệ tử đi Côn Luân sơn báo tin, một mặt mang theo đệ tử tìm dấu vết, đuổi tới, chỉ hi vọng có thể tìm ra yêu nhân Thánh Huyết Tông.”

Nói tới đây, lão quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Lôi, nói: “Ta sau mới biết, người đêm đó tại Phục Hổ Tự phía sau núi từng cho người tới đạo quan cầu cứu, lúc ấy ta không có trong đạo quan... bởi vì sau núi xảy ra biến cố, lúc này mới vội vàng đi ra.”

Tiểu Lôi trong lòng kinh hoàng, nhớ tới Ngọc Hư Tử, mặc dù cùng mình là địch, bất quá mình lừa hấn nhiều lần, sau đó song phương còn bắt tay giảng hòa, từ địch hóa bằng hữu, vốn tưởng tại Nga Mi sơn hấn đã trở về, không nghĩ hấn lại không có cơ hội trở về Côn Luân sơn mà đã chết.

Hấn nghĩ tới đây, sắc mặt âm trầm, trong mắt hiện lên sát khí: “Ngày đó, tại phụ cận Nga Mi sơn, ngoại trừ yêu nhân Thánh Huyết Tông bị ta bắt được, còn có người khác của Thánh Huyết Tông. Phải không?”

Sắc mặt hấn lạnh lùng nhìn Truy Tinh Tử: “Tốt lắm, tốt lắm! Người luôn miệng nói muốn tìm Ngọc Hư Tử đối chất... người có phải là biết rõ hấn đã chết, cho nên mới nói vậy?”

Truy Tinh Tử lắc đầu: “Các người nói chuyện này, ta căn bản không biết”, rồi lại nhìn Tiêu Dao Tử nói: “Tiêu Dao trưởng môn, người là tông sư một phái, ngay cả lời người là thật, cũng không thể nhận định tại hạ là Thánh Huyết Tông? Ẩn Nguyệt Tông ta, mặc dù không thể so với Tiêu Dao phái đứng đầu huyền môn tam đại phái, nhưng cũng không thể khinh miệt.”

Hấn nói lời này tự nhiên là quang minh chính đại, Tiêu Dao Tử nhất thời cũng không thể phản bác.

Tiểu Lôi tính tình vô lại, cười hắc hắc vài tiếng, nói: “Được, được lắm! Vậy Truy Tinh Tử tiên sinh, chuyện này đặt một bên không đề cập tới, nếu là luận đạo, vậy chúng ta tiếp tục.”

Hấn đi tới bên người Việt Sư, nghiêm mặt nói: “Việt Sư tiên sinh, người nếu người này dụng công phu Thánh Huyết Tông, vậy người tất nhiên không địch lại được. Người nhất tâm cầu đạo, đã lĩnh ngộ kiếm đạo thật sự, hôm nay đánh một trận chỉ là ẩn chứng mà thôi, lúc này tâm nguyện đã dứt, không ngại nhường trận tỉ thí này cho ta.”

Việt Sư ánh mắt lạnh như băng, nhìn Tiểu Lôi một lúc lâu, lại đột nhiên lộ ra vẻ ảm áp, thần nhiên nói: “Yêu pháp Thánh Huyết Tông, Việt Sư chỉ luận kiếm, nếu người muốn đánh, vậy nhường cho người. Việt Sư tự nhận không địch lại.”

Nói xong, hấn đưa tay cẩn thận cắt thanh kiếm vào ngực, bước ra rìa sân, khoanh chân ngồi, thần sắc yếu nhược.

Tiểu Lôi lúc này mới nhìn Truy Tinh Tử, trên mặt mang theo vẻ tươi cười ác ý: “Ẩn Nguyệt Tông chủ, người đã thắng liên tiếp hai trận, bây giờ ta nếu lập tức đấu với người, không khỏi không công bằng, vậy người nghỉ tạm chốc lát, thế nào?”

Truy Tinh Tử lắc đầu, thản nhiên nói: “Không cần, các hạ muốn đấu, vậy bây giờ đấu đi.”

Tiểu Lôi gật đầu nói: “Tốt lắm, tốt lắm, ta chiếm tiện nghi vậy. Có tiện nghi nên chiếm, ta luôn không phản đối.”

Truy Tinh Tử cầm kiếm: “Đã như vậy, xin mời xuất kiếm.”

Tiểu Lôi đột nhiên lắc đầu: “Không cần so kiếm....”

Không so kiếm?

Phải biết rằng tuyệt chiêu mạnh nhất của Tiểu Lôi bây giờ là Nghịch Thiên Kiếm! Đương kim thế gian, duy chỉ một mình hắn có thể hiểu được đầy đủ Nghịch Thiên Kiếm, còn người khác là Khinh Linh Tử, hơn phân nửa đã phi thăng.

“Không so kiếm đạo? Vậy các hạ muốn so pháp thuật sao?” Truy Tinh Tử cười lạnh.

Tiểu Lôi nói: “Không sai, ta gần đây luyện chế pháp bảo, đang muốn cùng Ân Nguyệt Tông tông chủ đấu pháp... chỉ là pháp bảo của ta khó sử dụng...”

Truy Tinh Tử hừ lạnh nói: “Ồ, chẳng lẽ Chấn Thiên Linh của ngươi còn không thể khống chế?”

Tiểu Lôi lắc đầu: “Không phải, pháp bảo của ta, không phải Chấn Thiên Linh, chỉ là một đồ vật ta mới có được.”

Truy Tinh Tử lập tức cười lạnh, thầm nghĩ: Ngươi nếu xuất ra Chấn Thiên Linh, ta sẽ nể ngươi ba phần, ngươi lại không dùng Chấn Thiên Linh, thế gian còn có pháp bảo lợi hại khác sao?

“Ừm, có gì khó xử không?”

Tiểu Lôi cười nói: “Pháp bảo của ta còn chưa thuần thục, sợ rằng thi triển ra, bản thân không thu thập được. Nếu không cẩn thận làm bị thương các hạ, hoặc là làm ra chuyện gì....”

Truy Tinh Tử ngạo nghễ nói: “Các hạ không cần lo lắng! Nếu luận đạo tỉ thí, có chút tổn thương là khó tránh khỏi, ngươi có đề mục gì, hoặc là pháp bảo nếu có tổn thương tại hạ, Truy Tinh Tử ta cũng chấp nhận.”

“Tốt!” Tiểu Lôi cười to, giơ ngón cái lên: “Quả nhiên là rất có khí thế.”

Nói xong, Tiểu Lôi chậm rãi lục lọi, hồi lâu lấy ra một cái hồ lô. Hồ lô mở nút, đặt đối diện Truy Tinh Tử, cười nói: “Ê, Truy Tinh Tử, ngươi chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Mắt thấy đối phương mang ra một cái hồ lô đen chẳng đáng giá, Truy Tinh Tử không thèm để ý, còn đang tính toán đây là pháp bảo gì... rồi cuộc phóng ra lửa hay hàn khí, hoặc giả là phun nước...

Hắn mặc dù cảnh giác, nhưng cũng thuận miệng trả lời một câu: “Ồ...”

Một từ ‘Ồ’, đã có thể xong rồi.

Hồ lô đột nhiên huyền hóa ra một luồng hồng quang, lập tức từ miệng hồ lô bay nhanh ra một đạo kim quang, đánh vào người Truy Tinh Tử, tội nghiệp cho hắn, một thân bản lãnh cường hoành, đã bị kim quang bao lấy, thân thể lập tức hóa thành quang mang, bị hút vào trong hồ lô.

Thu Lộ kiếm cũng rơi trên mặt đất.

Tiểu Lôi nút hồ lô lại, dùng sức vỗ vỗ, lắc lắc một chút, lúc này mới bĩu môi, mắng: “Con mẹ ngươi! So khí lực cùng ngươi sao? Trừ phi đầu óc ta phát điên rồi.”

Hắn lúc này mới quay đầu lại, nhìn mọi người ở đây. Giờ phút này, ngoại trừ Diệu Yên cùng Tiên Âm, những người khác kể cả Tiêu Dao Tử, đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn chăm chú Tiểu Lôi, miệng há to, không nói nên lời.

Tiểu Lôi cũng không nhìn bọn họ, ra dấu thắng lợi với Diệu Yên: ‘toàn thắng.’

Diệu Yên cố nhịn cười, nói: “Phu quân, làm vậy có chút không hợp quy củ....”

Tiểu Lô phì một tiếng nói: “Người ngu dụng khí lực, người thông minh dùng đầu óc, có gì mà không đúng... a, Cổ Chung hòa thượng, người nói đúng không?”

Cổ Chung hòa thượng định trả lời, đột nhiên liếc mắt thấy hồ lô trong tay Tiểu Lô, định mở miệng ‘ừ’ một tiếng lại nuốt xuống, cười khổ, gật đầu một cách khó khăn.

278. Chương 278: Ngàn Vạn Lần Đứng Chọc Giận Tiên Âm!

Cơ hồ mọi người trong đầu đều nghĩ vậy, bất quá chỉ có Khương Đại Hồ Tử mở miệng hỏi, những nhân vật lợi hại như Tiêu Dao Tử cùng Quân Kiếm, Bạch Mi, mặc dù có thắc mắc, nhưng không mở miệng.

Tiểu Lô nhìn Khương Đại Hồ Tử, cười nói: “Pháp bảo của ta mới có được, cho nên mọi người sao có thể thấy qua.” Nói xong, hắn tiện tay cho hồ lô vào túi càn khôn.

Lúc ấy mọi người mới tỉnh ngộ, người thứ nhất mở miệng là Cổ Chung hòa thượng. Lão thấy Tiểu Lô thu hồ lô về, nhin không được mở miệng nói: “Này... Tiểu Lô thí chủ, lần tỉ thí đấu pháp này, người hút Ấn Nguyệt Tông tông chủ vào, tự nhiên tính là người thắng, vậy xin thả hắn ra... à, người hút Ấn Nguyệt Tông tông chủ vào pháp bảo, lần luận đạo tiếp theo thiếu đi Ấn Nguyệt Tông, cũng không hay lắm.”

Tiểu Lô cố ý gãi đầu, giả vờ khó khăn: “Chuyện này... có hơi khó khăn. Pháp bảo của ta có chút cổ quái, bản thân ta cũng chưa khống chế được nó, bây giờ cho người vào, sợ rằng không có năm ba tháng cũng chưa ra được. Bây giờ ta cũng không có biện pháp, năm ba tháng nữa, hồ lô tự nhiên sẽ thả hắn ra, lúc này vội không được.”

Cổ Chung hòa thượng nhíu mày: “Chuyện này rất không hợp quy củ.”

Tiểu Lô nhướng mày, thản nhiên nói: “Vừa rồi các vị cũng nghe đó, ta trước khi ra tay từng hỏi qua Truy Tinh Tử, pháp bảo của ta sợ rằng không tiện khống chế, làm tổn thương đối phương, hắn nói không sao, vậy cục diện hiện tại, không trách ta được.”

Nói tới đây, ngữ khí hắn chuyển đổi, nhìn chằm chằm Cổ Chung hòa thượng cười nói: “Còn nữa, chuyện tỉ thí luôn có tổn thương. Côn Luân trường môn so kiếm trọng thương, cũng không thấy đại sư nói một tiếng. Bây giờ ta bất quá giá thu Truy Tinh Tử lại, đại sư đã nói ta phá quy củ, chẳng lẽ châm chọc ta? Nếu đại sư có ý ra sân chỉ giáo, ta phụng bồi là được.”

Mặt Cổ Chung hòa thượng lập tức trầm xuống, bất quá hắn lập tức cười khổ: “Xấu hổ xấu hổ, pháp bảo của Tiểu Lô thí chủ như thế, bản tăng tuyệt đối không dám lĩnh giáo. Trận đấu pháp này, bản tăng tự nhận kém hơn là xong.”

Tiểu Lô cười nói: “Cũng không sao, nếu không đấu pháp có thể đấu kiếm. Ta nghe nói kiếm pháp Phật môn có chỗ độc đáo, đại sư phạt hiệu tinh thông, nói vậy kiếm đạo chắc cũng có chỗ tâm đắc.”

Trong mắt Cổ Chung hòa thượng hiện lên tinh mang, lập tức nhìn Tiểu Lô chốc lát, mỉm cười nói: “Thôi thôi, kiếm thuật của bản tăng, ba trăm năm trước đã không bằng người, lúc này có các đại gia kiếm thuật như Tiêu Dao trường môn cùng Việt Sư tiên sinh ở đây, giấu cái xấu là tốt nhất.”

Dừng một chút, lão lại cất cao giọng nói: “Bất luận thế nào, vừa rồi đấu kiếm thuật, Ấn Nguyệt Tông liên tục thắng hai trận, đấu kiếm còn chưa phân cao thấp đã bị thí chủ hút vào pháp bảo, vậy kết quả đấu kiếm rốt cuộc phán định thế nào?”

Tiểu Lô còn chưa nói, đã nghe thấy Tiên Âm lạnh lùng nói: “Cái gì phán định hay không phán định, không phục thì đi lên đánh một trận, sống là thắng, chết là thua. Thế có đơn giản không. Truy Tinh Tử bất quá thắng hai trận mà thôi, hòa thượng người cứ lẩm miệng, nếu muốn đấu thì xuống đi, nếu không thể đấu vậy cam miệng cho ta.”

Cổ Chung hòa thượng không tức giận, chỉ thản nhiên nói: “Tiên Sơn trường môn thật uy phong, bản tăng chỉ nhận một chữ lý thôi. Bây giờ người thắng trong luận kiếm không có, vậy phải làm sao?”

Bạch Mi ở bên đột nhiên mở miệng nói: “Hòa thượng nói có lẽ số, thịnh hội ngàn năm, tự nhiên có quy củ! Nhưng không có nghe nói ai có thể bằng một hai kiện pháp bảo trấn áp toàn trường.” Dừng một chút, lão lại nói: “Côn Luân chương môn trọng thương, mọi người tự nhiên thâm tiếc hận, bất quá ta lấy thân cầu đạo, tự nhiên đã sớm nghĩ tới cục diện này, nếu là đấu kiếm, có chút tổn thương là khó tránh khỏi. Thế nhưng Ấn Nguyệt Tông tông chủ, dù sao cũng không bị thương, mặc dù bị hút vào pháp bảo, nhưng lại không có tổn thương, vẫn nên tìm biện pháp thả hắn ra cho thỏa đáng.”

Tiểu Lôi cười lạnh vài tiếng, chỉ nhìn chăm chú mấy người nói: “Thú vị thú vị. Hôm nay thật sự khiến ta mở mắt. Xem ra pháp bảo của ta thật khiến người hận. Ta nói rõ một câu thế này, hiển nhiên muốn ta thả hắn ra, chuyện đó là tuyệt đối không thể. Ngay cả ta muốn, hồ lô cũng không thả. Trừ khi ta một kiếm bổ đôi nó ra, may ra còn có thể. Chẳng lẽ các vị muốn ta tự hủy pháp bảo sao?”

Lời này vừa nói ra, Bạch Mi cùng Cổ Chung đều cảm miệng không nói.

Nói thật, bọn họ đều vì pháp bảo quý dị của Tiểu Lôi mà cảm thấy kinh hãi! Bình thường mà nói, người tu hành phạm gian cũng có thể luyện ra một vài pháp bảo lợi hại, nhưng uy lực của pháp bảo là dựa vào pháp lực cao thấp. Mà hồ lô này của Tiểu Lôi, cũng quá quý dị! Bản lĩnh Truy Tinh Tử cỡ nào, một kiếm cơ hồ đánh chết Côn Luân chương môn. Tu vi cỡ này, tựa hồ là đứng đầu đương thế! Nhưng trước mặt pháp bảo của Tiểu Lôi, ngay cả một cái chớp mắt cũng không chịu nổi, tùy tiện bị hút vào.

Cho dù tu vi Tiểu Lôi không kém Truy Tinh Tử, nhưng pháp bảo này lại lợi hại quá sức tưởng tượng?

Trong lòng hai người có tâm tư khác nhau, nhưng mà ở điểm này lại cùng có chung ý nghĩ... đúng là pháp bảo này của Tiểu Lôi khiến bọn họ cảm thấy phải cảnh giác.

Sự tồn tại của một kiện pháp bảo vô cùng lợi hại như vậy, thật sự làm cho người ta quá lo lắng! Bất luận từ mục đích nào - nếu loại pháp bảo này không thể nằm trong tay mình, vậy tuyệt không để nó tồn tại trên thế giới này. Biện pháp thỏa đáng nhất, là hủy diệt đi.

Hai người đều có tâm tư này, tốt nhất là tiếp tục chuyện Truy Tinh Tử, bức bách Tiểu Lôi hủy pháp bảo, thả Truy Tinh Tử ra.

Truy Tinh Tử dù lợi hại, thế nhưng Bạch Mi tự vẫn bản lĩnh cũng không kém, vị tất không có cơ hội liêu mạng với Truy Tinh Tử. Chỉ có điều pháp bảo kia trong tay Tiểu Lôi, quá dọa người.

Khi nghe Tiểu Lôi nói ‘trừ phi bổ hồ lô mới có thể thả người’, hai người đều có tâm tư, muốn nói ra, nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng, chỉ dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Tiểu Lôi.

Hai người tự thị thân phận không chịu mở miệng, người ngoài lại vị tất có bản khoản này. Côn Bằng cười quái dị nói: “Đã như vậy, người bổ hồ lô ra, thả Truy Tinh Tử ra là được! Đấu pháp tính người thắng, bất quá kết quả đấu kiếm còn chưa xác định.”

Tiểu Lôi cười lạnh nói: “A? Người muốn ta tự bỏ pháp bảo của mình?”

“Đúng vậy.”

“Phì! Người sao không tự bỏ cái đầu mình ra.” Người mở miệng là Tiên Âm.

Tiên Âm đột nhiên đi tới, lạnh lùng nhìn Côn Bằng quát: “Người, ta nhìn người sớm đã không vừa mắt, mau mau lại đây, để ta bổ một chương đánh chết người.”

Côn Bằng giận dữ đứng dậy, tiến ra trường đấu. Bạch Mi kéo hắn lại, nháy mắt, lắc đầu nói: “Không thể! Tiên Sơn chương môn, người dùng thân phận gì để khiêu chiến với huynh đệ ta? Bây giờ người đấu kiếm thắng là Ấn Nguyệt Tông tông chủ, người nếu muốn đấu kiếm, tự nhiên phải tìm Ấn Nguyệt Tông tông chủ. Người thắng đấu pháp là Tiểu Lôi tiên sinh, người nếu muốn đấu pháp, nên tìm Tiểu Lôi.”

Tiên Âm giận dữ, trong mắt toát ra sát khí, đang muốn phát tác, Tiểu Lôi đã nắm lấy tay nàng, mỉm cười, lắc đầu, thấp giọng nói: “Không nên tức giận, người tức giận là đã mắc lừa.”

Hắn ngừng đầu nhìn Côn Bằng cùng Bạch Mi, thản nhiên nói: “À, pháp bảo sao, nếu hủy nó cũng không phải không thể... bất quá ta không dám ra tay, chính là trường bối sư môn tặng cho ta, ta nếu hủy nó, khó tránh khỏi sư môn trách tội, hai vị nếu nguyện ý xin mời làm giùm ta.”

Bạch Mi cùng Côn Bằng lập tức biến sắc, ngậm miệng lại.

Bọn họ hai người một ngày trước từng chịu đau khổ, nào dám trêu chọc ‘sư môn’ của Tiểu Lôi? Đơn thuần hai sư huynh của hắn, đã lợi hại đến như thế, nếu kêu ‘trưởng bối’ sư môn của Tiểu Lôi ra, sẽ thế nào?

Bạch Mi lập tức hướng ánh mắt tới Cổ Chung hòa thượng, Cổ Chung hòa thượng cũng ngậm miệng, không chịu liếc hắn một lần.

Bên cạnh Diệu Yên nghe xong, đột nhiên cười nói: “Chuyện này, thật ra ta có một chủ ý.”

Diệu Yên chậm rãi bước về phía trước một bước, cười nói: “Quy củ của thịnh hội, tự nhiên không thể phá, bất quá Truy Tinh Tử bị hút vào, nếu không thả ra được, phải hủy hồ lô của phu quân ta... hắc hắc, e rằng dù phu quân ta đáp ứng, người ngoài vị tất đáp ứng.” Cuối cùng nàng cố ý cười lạnh hai tiếng, rất rõ ràng, ‘người ngoài’ là kể cả mình.

Cao nhân đương trường, Diệu Yên chắc chắn đứng về phe Tiểu Lôi, ngoại trừ Tiên Âm cũng ủng hộ Tiểu Lôi. Vậy, ngay cả Bạch Mi cùng Cổ Chung hòa thượng liên hợp lại, Côn Bằng cũng tính là theo bọn họ. Những người khác, Tiêu Dao Tử tự nhiên sẽ không làm khó Tiểu Lôi, cho dù lão không chính thức giúp Tiểu Lôi, thì cũng sẽ không giúp bên kia. Về phần Quân Kiếm, nàng sao có thể ra tay cùng chưởng môn nhân của mình, làm khó Tiên Âm.

Cổ Chung cùng Bạch Mi đều so sánh lực lượng, lẳng lặng nghe Diệu Yên nói.

“Vậy ta có một phương pháp, hạng mục đấu kiếm này, cũng không khó. Mặc dù Ấn Nguyệt Tông tông chủ bị nhốt. Thế nhưng trong chư vị chỉ có Côn Luân chưởng môn cùng Việt Sư tiên sinh ra sân, những người còn lại còn chưa ra tay. Không ngại mọi người tự đánh giá bản thân, nếu ai có khả năng ra sân, vậy không ngại cùng Việt Sư tiên sinh đấu một hồi, nếu có thể thắng Việt Sư tiên sinh, các vị chờ mấy ngày, đợi khi Truy Tinh Tử đi ra, lại cùng hắn tỉ đấu một hồi là được. Xem kiếm đạo đệ nhất là ai.”

Lời đã hết, nếu ngay cả Việt Sư cũng không thắng được, cũng không cần tìm Truy Tinh Tử.

Tiêu Dao Tử mỉm cười, là người thứ nhất mở miệng nói: “Phương pháp này rất hay.”

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Cứ như vậy đi.”

Tiêu Dao chưởng môn cùng Tiên Sơn chưởng môn đều mở miệng, mọi người cũng đều cảm thấy miễn cưỡng có thể được. Bạch Mi không mở miệng, chỉ có trong mắt Cổ Chung hòa thượng hiện lên sự phức tạp, nhưng mà cũng không mở miệng phản bác.

Tiêu Dao Tử lại nói thêm một câu: “Đấu kiếm không cần vội, chỉ có điều đấu pháp mới một hồi đã phân thắng bại, chính là Ấn Nguyệt Tông tông chủ thua, Tiểu Lôi thắng. Các vị đồng đạo tiếp theo nguyện ý lên đấu pháp, trực tiếp hướng Tiểu Lôi lĩnh giáo đi vậy.”

Lời này nói xong, tất cả đều trầm mặc.

Kiến pháp bảo vừa rồi của Tiểu Lôi thật khiến người ta quá mức kinh hãi. Bảo bối cũng không biết như thế nào, Truy Tinh Tử tu vi cường hoành, cũng không thể ngăn cản, mọi người nào dám đi lên khiêu chiến Tiểu Lôi?

Bạch Mi sắc mặt có chút do dự, tựa hồ chần chờ có nên ra sân hay không, bất quá nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, thở dài, vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Dao Tử cười nói: “Nếu chư vị không ai đi lên, vậy hạng mục đấu pháp, có thể xem như Tiểu Lôi thắng.”

Cổ Chung hòa thượng mở miệng nói: “Tiêu Dao chưởng môn, pháp thuật phái Tiêu Dao người tinh diệu, vì sao không hiển lộ ra?”

Tiêu Dao Tử vuốt râu, thản nhiên nói: “Đứa nhỏ này vốn là môn hạ phái Tiêu Dao, học được không ít pháp thuật phái Tiêu Dao, đại sư nếu muốn thấy pháp thuật phái Tiêu Dao, chỉ cần hướng hắn lĩnh giáo là được, cần gì bản đạo động thủ?”

Mắt thấy Cổ Chung câm miệng, Tiêu Dao Tử mới cười nói: “A, nếu không người ứng chiến, vậy trận này Tiểu Lôi thắng.”

Diệu Yên bên cạnh lộ vẻ vui mừng, hòa nhã nói với Tiểu Lôi: “Chúc mừng phu quân, đấu pháp hạng nhất, thêm vào trước đó là đấu cước lực Ngự Phong, chàng đã thắng liên tiếp hai trận.”

Tiểu Lôi cười nhạt, không nói gì.

Tiên Âm là người đầu tiên đứng dậy, bộ y phục màu trắng của nàng tung bay, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch Mi cùng Côn Bằng quát: “Tốt lắm. Bây giờ có thể so kiếm chứ? Hai cái lão già này ra đi, vừa rồi làm bầm nhiều như vậy, bây giờ mọi người thống khoái đánh một trận, xem công phu dụng kiếm hay công phu miệng lưỡi lợi hại hơn.”

Bạch Mi lạnh lùng nói: “Không ngờ Tiên Sơn chưởng môn tức giận như thế, lão phu cũng không dám đắc tội Tiên Sơn phái.”

Tiên Âm nhú mày: “Hừ, Tiên Sơn phái cái gì, ta không biết! Bất quá người đắc tội hần, chính là đắc tội với ta gấp mười lần trăm lần.”

Nói xong câu cuối, nàng không hề ngưng ngừng, lập tức nhướng mày quát: “Hai người các người. Tên lông mày trắng lên trước, hay là tên xú bát quái kia lên trước?”

Côn Bằng oa oa kêu to, lần này Bạch Mi không kéo hần nữa, hần khê nhún đã nhảy lên, quát: “Được! Nữ oa oa, ta cùng người đánh một hồi, xem Tiên Sơn phái các người có bản sự thế nào.”

Nói xong, hai tay áo hần rung lên. Bách bách hai tiếng, trên hai tay huyền hóa ra hai thanh trường kiếm, một đen một trắng, không ngờ là song kiếm.

Ánh mắt Tiên Âm lạnh như băng, chớp động, sát khí hiện lên, trong tay nàng không có kiếm, vốn mang theo một thanh phi kiếm bình thường, nhưng lúc trước cùng Cổ Chung hòa thượng đánh một chiêu đã bị hủy, lúc này hai tay trống trơn. Đột nhiên nàng liếc mắt nhìn Thu Lộ kiếm trên mặt đất, không cần suy nghĩ, lập tức cầm lên, cổ tay run lên, ông một tiếng. Thu Lộ tỏa ra kiếm khí dày đặc.

Côn Bằng cuống quýt lắc đầu, lớn tiếng nói: “Không được không được! Người không công bình! Thu Lộ kiếm không phải của người, người dựa vào cái gì dùng nó đánh với ta.”

Tiên Âm cau mày, lạnh lùng nói: “Tại sao không được? Người rút cuộc đánh hay không đánh?”

Côn Bằng vẫn lắc đầu: “Người dùng kiếm của mình, nếu không rất không công bằng. Kiếm sắc bén như thế, ta chẳng phải chịu nhiều thiệt thòi sao?”

Tiên Âm suy nghĩ một chút nói: “Cũng được, theo ý người.” Nói xong, xoay người đi tới trước mặt Tiểu Lôi, đưa cho hần.

Lúc Thu Lộ kiếm cắm trên mặt đất, kỳ thật mọi người đều lén nhìn nó, lúc này thấy Tiên Âm rút ra, lại giao cho Tiểu Lôi, nhất thời nghe thấy Bạch Mi quát: “Chậm đã! Kiếm kia không phải của người, người dựa vào cái gì mà cầm?”

Tiểu Lôi liếc trợn mắt: “Nói nhảm, kiếm là của Truy Tinh Tử, bây giờ Truy Tinh Tử ở chỗ ta, tự nhiên kiếm đặt ở chỗ ta.”

Bạch Mi lập tức á khẩu không nói.

Tiểu Lôi tiếp nhận Thu Lộ kiếm trong tay, làm mặt quỷ với Tiên Âm, ý tứ là: “Làm tuyệt lắm.”

Nhân cơ hội cầm một thanh kiếm tốt, Tiểu Lôi đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Về phần Truy Tinh Tử... hừ, Tiểu Lôi nếu thành thật thả hần ra, sợ rằng phải xem tâm tình của hần, còn thanh kiếm này? Càng không cần phải nói.

Quân Kiếm mắt thấy chưởng môn xuất chiến, lập tức trở tay bặt kiếm của mình, nói: “Chưởng môn, người dùng kiếm của ta.”

“À.” Tiên Âm đang muốn tiếp kiếm, lại nghe Tiêu Dao Tử bên cạnh cười vang nói: “Vô lượng thiên tôn. Quân Kiếm tiên tử chậm đã, bản đạo nơi này có một thanh kiếm, hôm nay mang tới, bây giờ trả về chủ cũ.”

Nói xong, lão từ trong tay áo chậm rãi lấy ra một cây bích lục Liễu Diệp Kiếm.

Chính là Liễu Diệp Kiếm mà trước đây chúng môn Tiên Sơn phái Tiên Âm dùng.

Năm đó Tiên Âm đánh lén Tiểu Lô, bắt hấn đi, lại không cẩn thận làm mất kiếm này, bị Tiều Dao Tử cầm đi, lúc này rốt cục trả về.

Tiên Âm tiếp nhận Tiều Dao Tử mang tới, cầm trong tay, không tự chủ được, trong lòng tựa hồ cảm nhận một chút cảm giác quen thuộc, tự nhiên yên lặng niệm tâm quyết, một tia kim quang từ bàn tay chậm rãi tỏa ra, Liễu Diệp Kiếm từ từ huyền hóa thành một thanh Thanh Phong Kiếm.

Tiên Âm cầm kiếm trong tay, ánh mắt chợt phóng ra quang thái, chỉ thấy thanh kiếm này mơ hồ rất quen thuộc, nắm trong tay, ẩn ước tâm ý liên thông. Nàng đưa ngang thanh kiếm, mặt tĩnh lặng như nước, nhìn Côn Bằng, đưa thẳng kiếm lên: “Đến đây đi.”

Lúc này, trong mắt Tiểu Lô, Tiên Âm bạch y như tuyết, mặt lạnh như băng, uyển chuyển như lần đầu thấy nàng tại Vạn Tiên Đại Hội, trong lòng không khỏi cảm thán.

Hắc bạch song kiếm trong tay Côn Bằng gõ vào nhau, phát ra một tiếng va chạm quái dị, đương một tiếng, nghe thấy hấn quát lớn: “Được, tiếp kiếm.”

Nói xong, hấn hóa thành một đạo hắc phong bắn tới Tiên Âm, hai thanh kiếm một đen một trắng như gió lốc bắt đầu xoay tròn, hàn quang dày đặc.

Thân hình của Tiên Âm bất động, chờ khi đối phương tới gần, đột nhiên nàng nhanh chóng xoay tròn tại chỗ, chân như bước trên hoa sen, y phục tung bay, đúng là Nghê Thường Vũ Bộ tuyệt học chánh tông của Tiên Sơn phái. Chỉ thấy thân ảnh mê hồn của nàng, phẳng phất như lãng ba tiên tử, mặc dù trong đao quang kiếm ảnh, nhưng lại tựa như đang múa, Liễu Diệp Kiếm trong tay nhẹ nhàng xuất ra, mang theo một vầng tàn ảnh.

Liên nghe thấy thanh âm đinh đinh đông đông liên miên không dứt. trong nháy mắt hai người tung ra không biết bao nhiêu kiếm, cuối cùng nghe thấy Côn Bằng kêu ‘hắc’ một tiếng. Đột nhiên thổi ra một hơi, ba thanh kiếm của hai người hợp lại một chỗ, phát ra một thanh âm trong trẻo, kiếm phong bộc phát ra hỏa quang chói lọi, lập tức thân ảnh hai người tách ra xa xa.

Trên mặt đất nơi hai người vừa giao đấu, lưu lại không biết bao nhiêu vết kiếm, còn có rất nhiều dấu chân.

Phải biết rằng, với tu vi cấp bậc này, lúc đấu pháp thì pháp lực toàn thân mới có thể phóng thích ra, đây không phải chuyện đùa! Từng bước xuất ra, pháp lực dụng tới chí cực. Ngay cả mặt đất cứng rắn, cũng sẽ lưu lại dấu chân.

Bất quá lúc này dấu chân trên mặt đất bất đồng.

Dấu chân Côn Bằng thật lớn, hơn nữa rối loạn, trước sau trái phải đều có.

Nhưng trên mặt đất nơi Tiên Âm đứng chỉ để lại mười sáu dấu chân khéo léo, hình thành hình một đóa liên hoa nở rộ.

Hai người tách ra xa, mặt Côn Bằng xanh lét, sắc mặt âm trầm. Khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiên Âm lại càng lạnh lùng. Da thịt mơ hồ tỏa ra chút quang thái như ngọc phật.

Diệu Yên đứng ở xa xa, nhìn mười sáu vết chân tạo thành hình hoa sen của Tiên Âm, tâm thần chấn động, không nhìn được nhớ tới thời gian hai người cùng trên Tiên Sơn phái học nghệ....

À....

Đây là Nghê Thường Vũ Bộ trong Diệu Tự Quyết...

Nghê Thường Vũ Bộ, luyện đến cảnh giới cao nhất, vô luận đi thế nào, chỉ có mười sáu bước, ngay cả thiên biến vạn hóa, tới cùng, kỳ thật cũng chỉ dựa theo mười sáu phương vị mà đi. Lúc đầu chúng ta tu luyện bộ pháp này, bởi vì thiên tư của ta hơn Tiên Âm, thiên sinh linh khí bị ta kế thừa tám chín phần, lúc ấy ta sớm luyện thành Nghê Thường Vũ Bộ, sư phụ luôn khen ta thông minh.

Nhưng Tiên Âm phải học ba năm mới được, nhưng không có tốt như ta.

Nhưng hiện tại nhìn lại, nàng rút cuộc đã luyện bộ pháp tới mức thế này... nghĩ ra nàng cùng ta tranh đấu trăm năm, mỗi ngày nàng đều không khoái hoạt, bỏ công sức ra luyện... ai... nàng từ nhỏ tính tình rất quật cường, ta mặc dù thiên tư tốt hơn, nhưng nghị lực so ra còn kém nàng.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng hú dài thê lương, Diệu Yên lúc này mới chấn động, nguyên lai tiếng hú dài là Côn Bằng phát ra. Hắn đứng tại chỗ điều hòa một chút, đột nhiên trong tiếng hú, song kiếm như mưa bay, tung người bay lên, lần này kiếm của hắn không trực tiếp chém về phía Tiên Âm mà là chém một kiếm bên trái, một kiếm bên phải, liên miên không dứt, trong nháy mắt một hơi không biết đã chém ra bao nhiêu kiếm.

Nhất thời kiếm khí tung hoành, vô số kiếm quang phảng phất như một cái vòng lớn chụp xuống.

Nguyên lai Côn Bằng đã chú ý tới bộ pháp ảo diệu của Tiên Âm, tuyệt đại đa số công kích của bản thân đều bị đối phương lách tránh, lòng trầm tư, nghĩ ra biện pháp này.

Hắn không tiếc hao phí pháp lực, một hơi đánh ra hơn trăm kiếm, dùng kiếm khí bày ra kiếm vòng, chỉ là để hạn chế không gian phát huy bộ pháp ảo diệu của Tiên Âm.

Phải biết rằng, Côn Bằng vốn thiện về bay, ngự phong thuật của hắn vốn rất mạnh, thân pháp tự nhiên lợi hại. Thế nhưng nếu là so cước lực tốc độ đường trường, cố nhiên là lợi hại, nhưng trong lúc so sánh về ảo diệu, so ra kém tinh diệu hơn Tiên Sơn Diệu Tự Quyết - Nghê Thường Vũ Bộ.

Bất quá hắn cũng cực kỳ thông minh, lập tức nghĩ ra một kế sách ứng phó.

Quả nhiên, theo từng đạo vòng kiếm phủ xuống liên miên bất tuyệt, Tiên Âm cầm kiếm ngăn cản trái phải, thân pháp tựa hồ dần dần thi triển có chút khó khăn, tựa hồ thoáng có hơi chậm lại, lúc này Côn Bằng hét lớn một tiếng, thân thể lăng không đồng thời chém xuống hai kiếm.

Trong mắt Tiên Âm hiện lên một tia tàn khốc, trường kiếm chỉ thiên, tà tà điểm tới.

Đinh một tiếng.

Bạch kiếm trong tay Côn Bằng lập tức bị Liễu Diệp Kiếm của Tiên Âm đánh văng. Nhưng hắc kiếm vẫn đâm tới Tiên Âm.

Khóe miệng Tiên Âm lộ ra nụ cười lạnh, đột nhiên trong lúc đó, thân thể của nàng vận theo một động tác cực kỳ quái dị.

Hết thấy chỉ phát sinh trong nháy mắt mà thôi. Tư thế chuyển động của nàng, rõ ràng không phải là Nghê Thường Vũ Bộ.

Nói ra tựa như chung quanh có một vòng kiếm như bàn tay to, đã bắt được Tiên Âm... nhưng Tiên Âm đột nhiên biến thành một con cá trê, vận người thoát ra.

Tiểu Lôi cùng Tiêu Dao Tử nhìn thấy thân pháp này của Tiên Âm, ánh mắt đồng thời sáng lên.

Thân thể Tiên Âm nháy mắt thể hiện một tốc độ khiến mọi người ngỡ ngàng! Nàng không ngờ dán vào thân hắc kiếm của Côn Bằng, không lùi mà tiến! Thân hắc kiếm cơ hồ lướt qua thân thể nàng. Cánh tay không của Tiên Âm đột nhiên đưa lên, vươn ba ngón tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng cong tay bắn...

Không, không phải bắn một lần.

Ngón tay nàng tựa như đưa lên, nhưng trong chớp mắt, không biết đã bắn ra bao nhiêu chỉ.

Phát chỉ đầu tiên khiến tay cầm hắc kiếm của Côn Bằng cảm giác tê rần! Sau đó đau đớn trùn lên toàn thân, xé rách pháp lực hộ thể. Tiếp theo chỉ thứ hai, thứ ba...

Hắn thâm hoảng sợ, thân thể trên không trung liên tục biến ảo mười tám loại thân pháp, nhưng Tiên Âm tựa hồ biến thành cái bóng của hắn, như ảo ảnh bám theo, dán sát vào hắn.

Mọi người rõ ràng nghe thấy hắc kiếm trong tay Côn Bằng phát ra tiếng đinh đồng liên tiếp, thanh âm quái dị. Chợt nghe thấy một tiếng 'đinh' cuối cùng, Côn Bằng kêu lên đau đớn, chỉ cảm thấy trước ngực đau nhức, cũng không cầm được hắc kiếm nữa, hắc kiếm bay đi, giữa không trung vọng tới tiếng cười lạnh của Tiên Âm. Nàng áp sát, tiện tay nắm lấy hắc kiếm.

Lập tức Tiên Âm cười lạnh không dứt, trong tay cầm hắc kiếm của Côn Bằng, nhìn Côn Bằng rơi xuống, nòng gươm hắc kiếm lên chém xuống.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang xán lạn từ thân kiếm bộc phát ra, sau đó nháy mắt vô số kiếm khí xạ xuống, lao về phía Côn Bằng. Côn Bằng vừa mới rơi xuống đất, giương mắt thấy kiếm khí của đối phương đã tới trước mắt, bất đắc dĩ gươm bạch kiếm lên cố sức che chắn.

Nhất thời thấy kiếm khí tung hoành, Côn Bằng cũng thật lợi hại, kiếm khí đầy trời bổ về phía hắn, hắn đột nhiên như có mấy cánh tây, tựa như Thiên thủ Quan âm, một thanh bạch kiếm trong tay hắn biến thành mười thanh, trăm thanh, ngăn cản được kiếm khí ngập trời của Tiên Âm.

Tiên Âm lúc này đột nhiên hú dài một tiếng, hắc kiếm đâm xuống, Côn Bằng cảm giác thân thể chấn động, hắc kiếm đâm vào mũi bạch kiếm, lực lượng chấn động truyền tới khiến cho hắn không ngừng lui về sau, lùi ra ngoài vài chục bước, mới miễn cưỡng đứng thẳng lại được.

Chỉ thấy bạch kiếm trong tay hắn và hắc kiếm trong tay Tiên Âm, có vô số lỗ hồng! Hơn nữa lúc Tiên Âm thúc giục kiếm khí, bạch kiếm hắc kiếm cùng một chỗ, đồng thời mơ hồ có vết nứt rạn.

Rốt cuộc, ông một tiếng, hắc kiếm bạch kiếm lại vỡ nát. Côn Bằng kinh hãi thất sắc, mắt thấy mảnh nhỏ đoạn kiếm bắn về phía mình, hắn nhanh chóng nghiêng người tránh né, nhưng Liễu Diệp Kiếm của Tiên Âm đã đâm tới.

Lúc này, Côn Bằng vừa dùng hết một ngụm nguyên khí, mắt thấy kiếm sẽ đâm vào bụng, hắn tuyệt vọng, nhắm mắt chờ chết.

Tiên Âm đột nhiên trở kiếm, chỉ dụng thân kiếm đánh lên mặt Côn Bằng.

Bốp!

Nửa mặt của Côn Bằng lập tức sưng lên, một tay khác của Tiên Âm đang cầm chuôi hắc kiếm, không biết lúc nào đã ấn vào ngực Côn Bằng.

Chỉ thấy trong mắt Tiên Âm hiện lên quang mang...

Côn Bằng đột nhiên bay ngang ra, nặng nề ngã xuống đất.

Hắn vừa mới đứng lên, cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào, ngực cơ hồ vỡ nát.

Oa!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi mới có vẻ tốt hơn một chút.

Tiên Âm đã đứng tại chỗ, Liễu Diệp Kiếm thu vào người, ngạo nghễ nói: “Người có phục hay không?”

“Hự hự...” Trong mắt Côn Bằng mặc dù tràn đầy hận ý, cắn răng nói: “Tặc nhân... người tha chết cho ta một kiếm, nhưng lại đánh ta... hự hự... đánh ta một chưởng... hự hự... đừng nghĩ ta nhận ân tình của người.”

Trong mắt Tiên Âm lộ ra vài phần khinh bỉ.

“Linh tình sao? Không cần, một kiếm của ta không giết người, là không muốn người chết quá nhanh thôi. Người trúng một chưởng của ta, so với bị ta đâm một kiếm thì càng khó chịu gấp trăm lần... người chậm rãi tiêu hóa đi.”

Côn Bằng há mồm định nói, nhưng miệng vừa mở ra, lại phun máu.

Diệu Yên lộ vẻ thương xót, chậm rãi nói: “Tiệt Mạch Thập Tam.. ai, không ngờ là Tiệt Mạch Thập Tam...”

“Tiệt Mạch... Tiệt Mạch Thập Tam sao?” Côn Bằng vừa nghe xong bốn chữ, thân thể đột nhiên lão đảo, cơ hồ không đứng thẳng được, nhất thời vẻ mặt tuyệt vọng, sợ hãi nhìn chòng chọc Tiên Âm.

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Người trúng Tiệt Mạch Thập Tam của ta, ngực càng ngày càng đau, tới khi không chịu nổi, sẽ phun ra một búng máu. Sau đó người sẽ cảm thấy tốt hơn chút... bất quá cảm giác đau lại càng mãnh liệt... người lại học máu. Chờ người phun ra mười ba ngụm, chính là tử kỳ của người.”

Bạch Mi sớm đã phi thân tới bên người Côn Bằng, một tay đỡ hần, mắng: “Tặc nhân! Người hạ thủ thật độc.”

“Hừ!” Tiên Âm thản nhiên nói: “Ai kêu hần đắc tội ta, phải chết.”

279. Chương 279: Tiểu Lôi Xuất Chiến

“Ha ha ha ha...” Bạch Mi cuồng tiếu hai tiếng, cả giận nói: ‘Chưởng môn ? Buồn cười ghê! chưởng môn nhân Tiên Sơn phái các người khi nào một lòng với một nam tử ? Tiệp nhân này đã thương huynh đệ ta, là vì thể diện Tiên Sơn phái của người, hay là bảo vệ nam nhân này ? Hừ ! Chưởng môn nhân ? Buồn cười quá!’

Quân Kiếm chậm rãi lắc đầu: ‘Đừng nhắc tới những chuyện vô dụng đó, người sỉ nhục chưởng môn của ta, chính là sỉ nhục Tiên Sơn, người sỉ nhục Tiên Sơn của ta, ta không thể tha cho người ! Bạch Mi, người ra tay đi.’

Nói xong, Quân Kiếm chậm rãi đưa kiếm lên, rút ra.

Bạch Mi chớp mắt lộ vẻ tức giận: ‘Hừ, Quân Kiếm, ta không sợ người ! Năm đó người không thắng được ta, chẳng lẽ mấy trăm năm qua đã luyện được cái gì lợi hại, lại dám rút kiếm với ta ?’

Quân Kiếm lắc đầu: ‘Đừng nói nhảm, mau động thủ đi.’

Bạch Mi lấy từ trong người ra hai viên đan dược, cho vào miệng Côn Bằng, sau đó dùng sức vỗ vào hậu tâm, Côn Bằng hét to một tiếng, ngất đi.

Lão xoay người lại, nhìn chằm chằm Quân Kiếm, nói: “Tốt, nếu người mở miệng khiêu chiến ta, vậy Bạch Mi ta cũng không sợ người ! Quân Kiếm ta và người năm đó đã từng quen biết, mọi người cũng hơn sáu trăm năm mới đánh lại.”

Ổng tay áo của Bạch Mi lay động mãnh liệt, khí lưu xung quanh bắt đầu chuyển động.

Quân Kiếm rút kiếm, trường kiếm run lên: ‘Không sai, đang muốn lãnh giáo cao chiêu của Bạch Mi lão nhi. Người ẩn tu mấy trăm năm, lần này chạy ra, chắc là luyện thành bản lãnh cao siêu gì.’

Hai người sắp ra tay, đột nhiên nghe thấy Cổ Chung hòa thượng cao giọng niệm phật hiệu.

‘A di đà phật’

Hòa thượng đi về phía trước một bước, vẻ mặt ngưng trọng, đột nhiên nói: ‘Hai vị chậm một chút, một trận này là Tiên Sơn chưởng môn thắng, hai vị cao nhân nếu muốn đánh, thì xin chờ một chút ! Nếu muốn ra sân, cũng phải lãnh giáo cao chiêu của Tiên Sơn chưởng môn đã.’

Tiểu Lôi động tâm, không khỏi liếc mắt nhìn hòa thượng, trong lòng cảm thấy kỳ quái, hòa thượng này luôn không thích xuất đầu, thích nấp phía sau chiếm tiện nghi, bây giờ lại đi ra làm loạn.

Tiên Âm cầm kiếm lạnh lùng nói: ‘Sao ? Muốn khiêu chiến với ta sao ? Tốt lắm, tốt lắm ! Hòa thượng, ta xem người thật đáng ghét ! Người nếu muốn xuống là hay nhất.’

Cùng lúc đó, có thanh âm trầm đầy châm biếm của một người đứng ngoài sân nói: ‘Thú vị, thú vị ! chẳng lẽ thịnh hội ba trăm năm một lần có quy củ như thế sao ?’

Mọi người nhìn lại, nguyên lai người nói chuyện lại là Tam Thanh Tông tông chủ, Linh Hóa đạo nhân.

Người này vẫn ngồi một bên quan chiến, chưa từng nói một câu, lúc này đột nhiên mở miệng, chỉ là trên mặt có bộ dáng khinh thường.

‘Sao? Tam Thanh Tông chủ có lời muốn nói sao ?’ Cổ Chung hòa thượng nhíu mày.

“Ta nói cái gì, chỉ là cảm thấy cách làm của đại sư quá mức buồn cười.”

Cổ Chung hòa thượng trong mắt hiện lên một tia âm hàn, lạnh nhạt nói: "Sao ?"

‘Không sai !’ Linh Hóa ngang nhiên nói: ‘Nếu là luận võ, tự nhiên có thắng có thua, bất quá nếu là ai thắng, chẳng lẽ mọi người chỉ có thể hướng người thắng khiêu chiến ? Người thắng phải đánh tiếp một trận sao ? Chẳng lẽ là xa luân chiến ? Mặc cho người thần công vô địch, chẳng lẽ một người có thể nhất nhất đánh bại toàn bộ cao nhân ở đây sao ? Sợ rằng tới lúc tối hậu, pháp lực cho dù cường thịnh, cũng đã hết sức. Tỷ thí như thế, quá mức bất công.’

Cổ Chung thần nhiên nói: ‘Tam Thanh Tông tông chủ nói quá lời. Xa luân chiến cố nhiên là bất công. Nhưng chúng ta tỷ thí, cũng không phải là xa luân chiến. Mỗi khi thắng hai trận, người thắng nếu thể lực không chịu nổi, tự nhiên có thể nghỉ ngơi, còn có Đan Môn Đan Hà Tử tiên sinh chuẩn bị linh đan diệu dược khôi phục nguyên khí. Mọi người đều như thế.’

“Ha ha ha ha...” Linh Hóa đột nhiên cười to vài tiếng, sau đó thấp giọng tự nói: ‘Đối trá.’

Lời này tựa như tự nói, nhưng mọi người đều nghe rõ mồn một.

Cổ Chung sắc mặt hơi biến đổi, lại nghe Linh Hóa nói: ‘Hắc hắc, tất cả đều là người có danh vọng, dưới con mắt mọi người, ai nguyện ý mở miệng nói mình yếu thế ? Sợ rằng cho dù cảm thấy không chịu nổi, cũng không chịu mở miệng xin nghỉ, trước mặt mọi người làm giảm khí thế của mình ! Sợ rằng quá nửa sẽ miễn cưỡng đánh tiếp, kể từ đó, hắc hắc, chẳng phải người cuối cùng ra tay, lại chiếm tiện nghi hay sao ?’

Nói tới đây, ánh mắt lão có chút đùa cợt, nhìn Cổ Chung nói: ‘Không biết đại sư chuẩn bị lúc nào xuống sân ?’

Cổ Chung hòa thượng sắc mặt như thường, da mặt người này quả nhiên thật dày, cười nói: ‘Tam Thanh Tông tông chủ nói thể có hơi quá mức, chút bản lĩnh của bản tăng, sao dám làm xấu trước mặt cao nhân, phải chờ một chút.’

Linh Hóa không nhìn Cổ Chung, làm bộ ngẩng đầu nhìn trời, thần nhiên tự nói: ‘Tuyệt lắm! Tuyệt lắm! Nếu đối lại là ta, cũng như thế... à, trước tiên cho bọn họ đánh người sống ta chết, ta đứng một bên quạt gió thêm lửa, đợi cuối cùng đánh một người, trên sân ngay cả có một người thắng, nhưng dám chắc hẳn không biết đã giao thủ với bao nhiêu cao thủ, pháp lực hao phí cũng không ít, lúc đó ta mới xuống sân tỷ thí, chẳng phải tuyệt sao ?’

Cổ Chung hòa thượng bị nói ra tâm sự, sắc mặt vẫn như thường, lắc đầu nói: ‘Các vị đều là người có lai lịch, tuyệt không có ý nghĩ như thế, Tam Thanh Tông chủ lo lắng nhiều rồi.’

“Vị tất, vị tất...” Linh Hóa cười lạnh nói: ‘Tri nhân tri diện bất tri tâm, trên đời này người đạo mạo nhưng đầy bụng xấu xa, cũng không biết có bao nhiêu.’

Tiểu Lôi ở bên nghe được thảm kỳ quái, Tam Thanh Tông chủ không biết tại sao, lại hướng Cổ Chung làm khó dễ, hình như là giúp phe mình.

Đang nghi hoặc, lại nghe tiếng Diệu Yên truyền đến: ‘Phu quân, Linh Hóa đạo sĩ luôn phóng túng, làm việc thường ngoài ý nghĩ mọi người, lời ấy cũng không kỳ quái. Năm đó hắn từng xuất ngôn đắc tội Khinh Linh Tử, nhưng Khinh Linh Tử lại kính trọng hắn.’

Mắt thấy Diệu Yên đứng bên cạnh, mỉm cười không hề mở miệng, hiển nhiên dụng bí pháp truyền âm nói với mình.

Tiểu Lôi gật đầu, rồi lại nghe thấy thanh âm của Tiêu Dao Tử truyền vào tai mình.”

”Tiểu tử ! Tiên Âm dùng một kiếm vừa rồi đánh bại Côn Bằng, là sử dụng kiếm thuật gì ! Không lẽ là Tiên Sơn Diệu Tự Quyết.’

Lời vừa dứt, hắn lại thấy Tiêu Dao Tử nhìn mình, ánh mắt lộ vẻ cổ quái.

Tiểu Lôi thở dài.

Vừa rồi lúc đầu, Tiên Âm đánh ngang tay với Côn Bằng, nửa đường đột nhiên thân pháp trở nên quỷ dị, cuối cùng một kiếm đánh nát trường kiếm của Côn Bằng. Hết thấy bất quá là chuyện trong nháy mắt, kiếm pháp cùng thân pháp quỷ dị, Tiểu Lôi tự nhiên biết.

Rõ ràng là Nghịch Thiên Quyết.

Ba năm trước mình bị Tiên Âm bắt cóc, tra vấn Nghịch Thiên Quyết, kết quả mình nói lung tung vài đoạn khẩu quyết, không ngờ Tiên Âm thật sự thông minh phi thường, nghị lực kinh nhân, đột nhiên lại luyện thành một chút môn đạo.

Bất quá vừa rồi nàng thi triển so với Nghịch Thiên Quyết chính thức còn kém xa, nhưng từ uy lực mà nói, cũng có giống ba bốn phần.

Hắn biết Tiêu Dao Tử nghi ngờ mình truyền Nghịch Thiên Quyết ra ngoài, lập tức lắc đầu, nhìn Tiêu Dao Tử, tỏ vẻ Tiên Âm dùng không phải Nghịch Thiên Quyết, đang muốn nói. Đột nhiên Tiên Âm cất cao giọng nói: 'Người lên đây đấu với ta, đừng làm nhảm nữa, người nếu muốn đánh, ta phụng bồi, còn không đánh thì câm miệng lại đứng qua một bên.

Nói xong, nàng lạnh lùng nhìn Cổ Chung, bước ra sân đi tới bên Tiểu Lôi rồi khoanh chân ngồi xuống.

Chờ khi nàng ngồi xuống, Tiểu Lôi đột nhiên thấy sau cổ Tiên Âm mơ hồ có chút mồ hôi, ở khoảng cách gần, Tiểu Lôi mới nhìn rõ thân thể Tiên Âm sau lớp bạch y có chút run rẩy. Bàn tay cầm kiếm vì dụng lực, mà trắng bệch. Môi đỏ ngậm chặt, tựa hồ đang gắng sức áp chế khí tức sôi trào.

Tiểu Lôi lúc này mới hiểu được, vừa rồi Tiên Âm mặc dù đột nhiên ra oai đánh bại Côn Bằng, nhưng 'Nghịch Thiên Quyết' của nàng thực sự thiếu sót nhiều lắm, tổn thương so với đối thủ cũng phải tám phần mười.

Nghịch Thiên Quyết là loại pháp thuật khiến khí thể bộc phát trong nháy mắt, chỉ là Tiên Âm bất quá tu luyện một đoạn khẩu quyết do Tiểu Lôi sửa đi mấy chữ, uy lực bộc phát được ba bốn thành, nhưng lực lượng phản lại cũng không kém.

Vừa rồi nàng đứng trong sân, vẫn cố gắng chống đỡ, lúc này ngồi xuống mới lặng lẽ điều tức.

"Nữ nhân này mặc dù lạnh lùng, nhưng còn có tâm kế, không phải lỗ mãng." Tiểu Lôi thầm nghĩ: 'Tiên Âm dù sao cũng là Tiên Âm, nàng dù mất đi trí nhớ, nhưng trí tuệ không mất."

Nghĩ tới đây, hắn vươn tay nhẹ nắm cổ tay Tiên Âm, pháp lực nhu hòa chậm rãi dò xét.

Tiên Âm đầu tiên cả kinh, gương mặt như hàn ngọc nhất thời đỏ lên, đang muốn thoát khỏi tay của Tiểu Lôi, lại nghe Tiểu Lôi nói: 'Đừng nhúc nhích, ta giúp người quy nguyên nội tức."

Tiểu Lôi đối với Nghịch Thiên Quyết tu luyện thâm hậu, loại Nghịch Thiên Quyết bị chỉnh sửa của Tiên Âm đối với hắn mà nói tự nhiên vô cùng đơn giản, rất dễ dàng dựa theo nội tức trong cơ thể Tiên Âm đi một vòng, trợ giúp nàng ổn định khí huyết đang sôi trào.

Nội tức Tiên Âm ổn định trở lại, chỉ là hô hấp có hơi dồn dập khác thường, ánh mắt nhìn cổ tay bị Tiểu Lôi cầm, có vài phân kỳ dị, nàng lập tức nhắm mắt, không dám nhìn tiếp, chỉ là không tự chủ được tim càng đập nhanh hơn.

Lúc này pháp lực của Tiểu Lôi đi khắp thân thể nàng, biến hóa trong thân thể Tiên Âm không thể gạt được hắn, cảm giác được mạch Tiên Âm đập dồn dập, trong lòng Tiểu Lôi cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ ta hành công sai sao ?

Tiên Âm rốt cục nhận không được mở mắt, ngũ khí mặc dù vẫn lạnh như băng, nhưng không che dấu được ba phần ngưng ngưng, thấp giọng nói: 'Ta.. tốt rồi, người buông ra đi."

Tiểu Lôi mơ hồ hiểu được chuyện gì, lặng lẽ buông tay ra. Tiên Âm đỏ mặt, quay đầu không nhìn hắn.

Lúc này, mấy người Quân Kiếm, Bạch Mi cùng Cổ Chung Linh Hóa đang tranh luận không ngớt.

Linh Hóa lớn tiếng nói: 'Quy củ tỷ thí có hơi bất công, nếu một người đánh từ đầu tới cuối, cũng quá miễn cưỡng. Theo ta thấy, không cần mọi người phải đánh hết với nhau, ai thắng một hồi lập tức xuống nghỉ ngơi một lúc. Người khác lên tương đấu. Cuối cùng, ai thắng nhiều nhất, tự nhiên công nhận là kiếm đạo đệ nhất."

'Vậy người thua thì sao ?' Cổ Chung hỏi.

"Thua ? Thua tự nhiên không được lên đài tỷ thí nữa." Linh Hóa thần nhiên nói.

‘Không ổn không ổn...’ Cổ Chung nhíu mày nói: ‘Nói vậy, cũng có chút không ổn. Thiết tưởng, nếu Tam Thanh Tông chủ tỷ thí thua người khác, bản tăng tỷ thí thắng người khác, vậy chẳng phải bản tăng có thể tiếp tục đấu kiếm, còn đạo trưởng sẽ bị đào thải sao ? Cứ như vậy, Tam Thanh Tông chủ và bản tăng, chưa so qua. Nói không chừng, bản tăng dù thắng người khác, nhưng kỳ thật không phải đối thủ của đạo trưởng.’

“Ha ha... ” Linh Hóa cười to nói: ‘Lời ấy sai rồi ! đại hòa thượng, nếu người thắng, coi như tiếp tục, dù không thể tỷ thí với ta, nhưng có thể thắng được người đã thắng ta. Người nếu có thể thắng người nọ, tự nhiên dám chắc mạnh hơn ta. Người nếu thua, vậy không cần phải nói.. Tổng kết lại, mọi người cứ so, đơn giản là tìm ra kiếm đạo đệ nhất ! về phần đệ nhị đệ tam, ai còn đặt trong lòng sao ?’

Cổ Chung hòa thượng thấy mọi người đều ngậm miệng, suy nghĩ một hồi, muốn nói gì nữa. Linh Hóa lại cười lạnh nói: ‘Đại hòa thượng, người không chịu thay đổi cách đánh, chẳng lẽ có tư tâm sao ? người nếu thích xa luân chiến, không ngại xin đại sư xuống sân trước, miễn cho người khác trong lòng có ý gì khác.’

Cổ Chung trong mắt hiện lên nộ ý, thản nhiên nói: ‘Người nghĩ gì, tùy người.’

Linh Hóa mỉm cười nói: ‘Nói vậy, đại sư đồng ý sao ?’

“Chuyện này...” Cổ Chung tựa hồ còn hơi băn khoăn, Linh Hóa đột nhiên lạnh lùng nói: “Cổ Chung hòa thượng, người là Côn Luân chương môn sao ?”

“Bản tăng tự nhiên không phải...”

”A, vậy người là thiên hạ đệ nhất sao ?”

Cổ Chung cười nói: ‘Chút bản lãnh của bản tăng sao dám xưng thiên hạ đệ nhất ?’

“Vậy được rồi.” Linh Hóa cười nói: ‘Nơi này là Côn Luân sơn, thứ nhất các hạ không phải Côn Luân chương môn, thứ hai, các hạ cũng không phải thiên hạ đệ nhất, vậy xin miễn mở miệng đi.’

Cổ Chung giận dữ quát: ‘Linh Hóa ! Ta cùng sư tôn người là bình bối tương giao, người lại dám xuất khẩu vô lễ với ta !’

Linh Hóa sắc mặt như thường, khom người, chậm rãi nói: ‘không dám ! Sư tôn ta đã quy tiên nhiều năm, lão nhân gia năm đó cùng đại sư cũng chỉ gặp mặt một lần thôi. Nếu đại sư muốn làm trưởng bối của ta.. Hắc hắc, ta không dám vọng tưởng ! mọi người lâu ngày gặp gỡ, gần đây không cừ oán, vẫn là bình bối tương xưng.’

Lời này nói xong, cơ hồ xóa bỏ hết thể diện của Cổ Chung hòa thượng, Cổ Chung giận xanh mặt, đột nhiên đứng lên quát: ‘A di đà phật ! lời này của Tam Thanh tông chủ khi người quá đáng ! Bản tăng bất tài, nguyện ý lãnh giáo tuyệt học Tam Thanh Đạo Tông.’

Linh Hóa cười hắc hắc, ngược mắt nhìn Cổ Chung, thản nhiên nói: ‘Đại sư nguyện ý chỉ giáo, đó là rất tốt, bất quá, chỉ là mọi người phải thỏa thuận đã, , chúng ta tỷ thí rốt cục là theo quy củ của đại sư, hay là dựa theo đề nghị của ta ?’

Cổ Chung hòa thượng ngẩn người.

Nếu dựa theo Linh Hóa đạo sĩ đề nghị, vậy chẳng phải một phen tâm tư của mình đều uống phí sao ?

Nhưng nếu dựa theo đấu pháp của mình, ngay cả mình thắng, cũng biến thành xa luân chiến.

Xem người khác xa luân chiến, ngồi một bên mà xem là tốt nhất,... nhưng nếu mình đấu xa luân chiến, tư vị thật khó chịu.

Hắn thầm tính toán, dù sao xa luân chiến với mình không có hề có lợi ích, lập tức nói: ‘nếu Tam Thanh Tông chủ nhất lực kiên trì, chư vị đồng đạo cũng đồng ý, vậy bản tăng còn gì để nói ? Dựa theo ý của Tam Thanh Tông chủ đi.’

Nói xong, hắn đi tới phía trước một bước, nhẹ nhàng hạ xuống sân, hai tay chấp lại, nhìn Linh Hóa nói: ‘Tam Thanh Tông chủ, mời.’

Ông...

Song chưởng Cổ Chung đột nhiên huyền hóa ra một thanh trường kiếm.

Trước mặt mọi người, Linh Hóa đột nhiên cười to vài tiếng, tiếng cười mang theo ý trào phúng vô tận, ông ta đột nhiên chấp tay tứ phía, lớn tiếng cười nói: ‘Linh Hóa ta có chút bản lĩnh, tự biết cân lượng của mình. Đại sư là Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân, ta tự biết không bằng, cũng không cần xuống sân, ta nhận thua là được.’

Nói xong, ông ta không thèm liếc mắt nhìn Cổ Chung hòa thượng, ngang nhiên bước ra khỏi sân.

Lúc này, Cổ Chung hòa thượng thật sự giật mình kinh hãi.

Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy có ánh mắt nhìn về phía mình, đúng là Linh Hóa, trong mắt ông ta mơ hồ mang theo vẻ ôn hòa, tựa hồ đang cổ vũ mình.

Tiểu Lôi động tâm, gật đầu với Linh Hóa, lập tức đứng lên đi tới giữa sân, cười nói: ‘Đại sư, nếu Tam Thanh Tông chủ đã lui, vậy để ta bồi đại sư luyện thủ a.’

Giải cho lão hồ ly nhà người, bức người xuống đài thật không dễ dàng.

Cổ Chung hòa thượng cảm thấy bất đắc dĩ, không khỏi nhìn thật sâu Linh Hóa đạo sĩ một hồi, âm thầm cắn răng, trên mặt vẫn tươi cười nói: ‘Rất tốt, rất tốt ! Tiểu Lôi thí chủ cùng bản tăng coi như chỗ quen biết, vẫn không thể cùng tiểu thí chủ luận bàn, bản tăng trong lòng vẫn tiếc nuối ! Không ngờ hôm nay thật sự được như nguyện vọng.’

Dùng một chút, hần nói: ‘Thỉnh xuất kiếm.’

Kiểm ư ?

Tiểu Lôi mỉm cười, mở túi Càn Khôn ra, trầm ngâm nói: ‘À, trên người ta không có kiếm, tạm thời mượn vật này dùng vậy.’

Nói xong, ông một tiếng, hần lấy ra một vật, nhất thời kiếm khí băng lam tỏa sáng.

Thu Lộ kiếm.

Cổ Chung hòa thượng sắc mặt hơi biến, đang muốn nói, Bạch Mi đã quát: ‘Không đúng không đúng ! kiếm kia không phải của người, người sao lại dùng nó ! Huống hồ Thu Lộ kiếm sắc bén Vô Song, thật bất công.’

Tiểu Lôi mỉm cười, đột nhiên xoay chuôi kiếm lại, dùng hai ngón tay khẽ kẹp mũi kiếm, sau đó dùng chuôi kiếm chỉ vào Cổ Chung hòa thượng, cười nói: ‘Như vậy được chưa ?’

280. Chương 280: Ai Dám Cùng Ta Quần Công?

Thu Lộ kiếm sắc bén cơ hồ có thể nói thiên hạ vô song! Tiểu Lôi dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy thân kiếm, nếu bất cẩn, chỉ với kiếm khí sắc bén sợ rằng cũng có thể cắt đứt tay hần! Cầm lưỡi kiếm đã rất khó khăn, một khi đánh nhau, càng khó dùng khí lực, nếu cầm không ổn....

Tiểu Lôi sắc mặt như thường, nhếch miệng mỉm cười, Diệu Yên hơi chau mày, sau đó lập tức nhớ tới chuyện gì, thở phào nhẹ nhõm, không nói gì thêm. Ánh mắt Tiên Âm mang theo vài phần nghi hoặc, hành vi của Tiểu Lôi dù không theo lẽ thường, bất quá trong lòng nàng cơ hồ nhận định một đạo lý: ”chỉ cần là chuyện Tiểu Lôi muốn làm, hần nhất định có nắm chắc.

Chỉ là trong lòng bọn Tiêu Dao Tử không khỏi nghĩ Tiểu Lôi có hơi quá mức cuồng ngạo. Nói cho cùng, đối thủ không phải là hạng vô danh tiểu bối gì, mà chính là Cổ Chung hòa thượng vang danh thiên hạ.

“Đại hòa thượng, vậy là công bình chứ?” Tiểu Lôi mỉm cười.

Cổ Chung hòa thượng thở dài: “Thôi thôi, chỉ sợ người ngoài nói bản tăng chiếm tiện nghi.”

Hai ngón tay Tiểu Lôi kẹp mũi kiếm trở chuôi kiếm vào Cổ Chung, tay khác nhẹ nhàng thủ thế, cất cao giọng nói: “Thỉnh xuất kiếm”

Nếu nói Tiểu Lôi vì sao lại làm như vậy, tự nhiên là có nguyên nhân. Kỳ thật, bất quá là hấn cố làm màu mè mà thôi! Nếu nói cho rõ một chút, thì chỉ là lừa gạt.

Phải biết rằng. Hiện tại thân thể Tiểu Lôi cường hãn đến mức nào?

Xích Châu do Kim Thiên Tử tu hành mười kiếp, cũng bị hấn đồng hóa, giúp hấn tạo thành một thân thể thiên hạ đệ nhất cường hãn bất hoại kim thân! Tiên gia pháp bảo, lợi khí, căn bản không tổn thương được một sợi tóc của hấn.

Đừng nói dùng hai ngón tay kẹp mũi kiếm, nếu để Thu Lộ kiếm cắt vào tay vài cái, vị tất đã tổn thương da thịt hấn. Nói cho rõ, Tiểu Lôi làm vậy là cố ý làm mọi người ở đây phải rung động.

“A di đà Phật...”

Một tiếng niệm Phật hiệu vang lên, thanh âm cực kỳ hùng hậu, bốn chữ từ miệng Cổ Chung hòa thượng phun ra, sau đó nặng nề nện vào lỗ tai mọi người. Đột nhiên hấn chuyển động.

Cổ Chung hòa thượng hai tay cầm kiếm hóa thành một cái bóng lao tới Tiểu Lôi, khi thân thể bay lên không trung, động tác dị thường rõ ràng. Động tác rất chậm, nhưng chỉ trong nháy mắt, một đạo kim quang đã chém xuống đầu Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi mỉm cười, chân lui sau nửa bước, gươm kiếm lên đầu.

“Đỉnh.”

Song kiếm tương giao, cát bụi xung quanh Tiểu Lôi lập tức bốc lên mù mịt, cách cách vài tiếng, mặt đất dưới chân hấn lộ ra vài khe nứt.

Cổ Chung hòa thượng đang ở trên không nhưng đột nhiên lắc người, trong nháy mắt hóa ra mười mấy phân thân! Trong lúc nhất thời chỉ thấy bóng người ẩn hiện. Đồng thời mười mấy Cổ Chung hòa thượng vây xung quanh Tiểu Lôi, hoặc trầm hoặc phách hoặc đâm, cao thấp hai bên mười mấy góc độ đồng thời công tới Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười ha ha, trong tiếng cười dài, thân thể hấn đột nhiên xoay tròn tại chỗ, lập tức thấy trên cổ hấn mọc ra hai cái đầu.

Sau đó từ trước ngực và sau lưng mọc ra bốn cánh tay! Thân thể hấn như gió lốc, kiếm quang lấp lánh, chúng nhân chỉ nghe tiếng đỉnh đang đỉnh đang. Kiếm thế công tới của Cổ Chung hòa thượng đều bị đánh bật ra.

Tiểu Lôi vẫn cười lớn, một đạo băng lam sắc kiếm khí phóng lên cao, không để ý chung quanh có bao nhiêu phân thân của Cổ Chung hòa thượng, chỉ nhắm tới một phân thân trên đỉnh đầu.

Phân thân Cổ Chung hòa thượng trên đỉnh đầu biến sắc, tựa như điều hâu chạy trốn, hóa ra, đây mới là bản thể của Cổ Chung hòa thượng.

Nhưng Tiểu Lôi lại nhanh hơn. Một đạo băng lam kiếm khí nháy mắt công tới mi tâm Cổ Chung, hòa thượng kinh hãi giờ kiếm lên điểm ra ba đạo kiếm khí, mới miễn cưỡng hóa giải công thế của Tiểu Lôi, rồi bay ra xa xa.

Chờ khi hai người hạ xuống đất, Cổ Chung hòa thượng cảm giác mi tâm lạnh ngắt, một dòng chất lỏng chảy xuống, hấn đưa tay sờ, nguyên là máu tươi! Kiếm khí của Tiểu Lôi, rốt cuộc vẫn làm hấn bị thương.

“A di đà Phật, giải cho kẻ ba đầu sáu tay.” Cổ Chung hòa thượng thở dài, mắt chớp động kinh ngạc.

Quả nhiên là pháp thuật “ba đầu sáu tay”.

Cổ Chung hòa thượng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nhắm mắt, miêng niệm động kinh văn gì đó, chỉ thấy môi rung động liên tục, đột nhiên mở mắt, hai mắt bắn ra hai đạo kim quang.

“Khai...”

Thân thể Cổ Chung hòa thượng lay động vài cái, đột nhiên thân hình phình to! Trong nháy mắt biến thành một người khổng lồ cao năm sáu trượng.

Hắn từ cao nhìn xuống Tiểu Lôi, trường kiếm trong tay cũng trở nên to lớn, rít lên một tiếng, mang theo kinh khí sắc bén chém xuống.

Tiểu Lôi cười nhẹ, không cùng hắn liều mạng, đột nhiên lắt mình, thu pháp thể ba đầu sáu tay, khôi phục bản tướng, điểm chân lui ra sau....

Ầm một tiếng nổ vang lên, cự kiếm của Cổ Chung hòa thượng chém xuống đất, tất cả mọi người đều cảm thấy dưới chân chấn động, cả “Thiên Đài” run rẩy, trên mặt đất bị Cổ Chung hòa thượng đánh ra một hố to.

Tiểu Lôi đứng xa cười nói: “Hòa thượng thủ đoạn cao cường, người to lớn như vậy, ta cũng phải biến lớn mà đánh với người, nhưng chỗ này quá nhỏ, hai người không lồ đánh nhau, có hơi khó triển khai.”

Hắn cười dài, tung người bay lên lao tới Cổ Chung hòa thượng, Cổ Chung hòa thượng hét lớn, cự kiếm chém xuống, nhưng một kiếm chém vào hư không, lập tức cảm giác trên đùi đau nhức, nhưng da thịt lại không bị thương, Cổ Chung hòa thượng run lên, bức ra phát quang hộ thể, Tiểu Lôi lập tức bị chấn ra mấy bước.

Hắn cười nói: “Hòa thượng quả nhiên thủ đoạn cao cường.”

Đột nhiên trên người hắn bộc phát ra băng lam kiếm khí. Không ngờ hắn lại có thể khống chế Thu Lộ kiếm. Mọi người còn chưa kịp kinh ngạc. Tiểu Lôi đã xông tới.

Lần này Cổ Chung hòa thượng đã biết khôn, lui nửa bước, nhắm Tiểu Lôi bổ xuống một kiếm...

Keng.

Chỉ nghe thấy tiếng kim loại vỡ tan, thân ảnh băng lam sắc của Tiểu Lôi lướt qua kiếm quang của Cổ Chung.

Bộp

Chuôi kiếm Thu Lộ điểm nhẹ lên phát quang hộ thể của Cổ Chung mặc dù chỉ là chuôi kiếm, nhưng băng lam kiếm khí lại là thật! Cổ Chung hòa thượng cảm giác cơ thể run lên, hộ thể phát quang mơ hồ thiếu chút không trụ được. Chân lại lui ra sau mấy bước, cúi đầu nhìn không thấy thân ảnh Tiểu Lôi đâu.

Lão cả kinh, vội vàng xoay người, thấy Tiểu Lôi đứng đối diện trên mặt đất, nhìn mình mỉm cười, lại thấy Tiểu Lôi dùng sức nhảy lên...

Cổ Chung hòa thượng kinh hãi, giờ cự kiếm lên chém. Lần này rốt cục không có chém vào hư không. Bộp một tiếng.

Trong lòng Cổ Chung hòa thượng lập tức cảm thấy có hơi không ổn! Tiểu Lôi phảng phất dùng chuôi kiếm điểm lên lưỡi kiếm của mình một chút, lại còn nương thế kiếm mà hạ xuống.

Không hay!

Cổ Chung hòa thượng còn chưa kịp kêu, đã cảm giác dưới chân vô cùng đau đớn.

Nguyên lai khi Tiểu Lôi hạ xuống dùng chuôi kiếm nện mạnh vào chân Cổ Chung hòa thượng, sau đó tung người ra xa.

Cổ Chung hòa thượng đau tới cơ hồ ứa lệ, cảm giác như xương chân bị gãy.

Lực lượng của Tiểu Lôi là bậc nào! Hơn nữa còn lực của cự kiếm chém xuống, hợp lại một chỗ, cùng lúc nện lên chân người.

Cổ Chung hòa thượng đỏ bừng, hít một hơi thật sâu. Thân thể nhanh chóng biến nhỏ trở lại, không dám tiếp tục dùng pháp thuật biến lớn nữa.

Lão đã phát hiện, pháp thuật biến lớn dù có thể đem lực lượng đề cao rất nhiều lần, nhưng đối mặt tốc độ cực nhanh của Tiểu Lôi lại có hại.

Mạnh mẽ vận chuyển pháp lực, đau đớn nơi chân dần biến mất, Cổ Chung hòa thượng cười khổ: “Thủ đoạn của tiểu thí chủ rất cao.”

Hai tay hắn đột nhiên chắp lại, quát lớn: “A di đà Phật.” Chỉ thấy hắn lắc người. Đột nhiên từ phía sau người hắn bên trái lao ra một người, bên phải lại lao ra một bóng người. Cứ vậy, trong chớp lát, Cổ Chung hòa thượng hóa ra mười bốn phân thân.

Nhất thời, chỉ thấy mười bốn Cổ Chung hòa thượng đứng trước mặt mọi người.

Chiêu thức này, khiến mọi người đang quan chiến thậm chí cả các tuyệt đỉnh cao thủ như Diệu Yên phải cũng kinh ngạc.

Phải biết rằng, dù mọi người đều biết phân thân thuật, nhưng có thể biến ra bao nhiêu phân thân, đó là phải xem lại. Bình thường mà nói, tu vi càng cao, có thể biến ra càng nhiều phân thân.

Có thể một hơi biến ra tám chín phân thân, đã là tu vi đứng đầu đương thời, một hơi biến mười bốn phân thân... tu vi này, ngay Diệu Yên cũng phải kinh hãi.

Hòa thượng này, thật có chút thâm tàng bất lộ.

Chỉ là Tiểu Lô, càng cười khoái trá....

Trong mắt hắn hiện lên vẻ giảo hoạt, đột nhiên cười to: “Thôi thôi, nếu vậy ta cũng không thèm giấu nữa.”

Mẹ, dám thi biến hóa với ta sao? Chẳng lẽ không biết ta là đệ tử đích thực của giáo sư Bồ Đề Tổ Sư tại đại học Tà Nguyệt Tam Tinh Động sao?

Mẹ, chuyên ngành của lão tử là bảy mươi hai phép biến hóa.

Tiểu Lô đột nhiên trở tay cất lấy một nắm tóc, nắm trong tay, sau đó hé miệng, thổi ra một hơi tiên khí màu vàng, tiện tay giơ lên, quát: “Biến!”

Trong nháy mắt, kim quang đại thịnh.

Trong kim quang tỏa ra trên tay Tiểu Lô, các sợi tóc đột nhiên chớp động, lập tức biến thành hơn mười tên Tiểu Lô trước sự kinh hãi của mọi người.

Chỉ thấy mỗi tên Tiểu Lô đều tươi cười, tay cầm Thu Lộ kiếm.

Chuyện này... ngay cả hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện khiến kẻ khác rung động, nhưng thấy cảnh này, mọi người ở đây cơ hồ toàn bộ giật nảy người!...

Chuyện này... không phải là phân thân thuật bình thường.

Trong lúc nhất thời, cơ hồ mọi người đều kinh hãi, hơn nữa trong mắt mỗi người, ngoại trừ kinh ngạc, còn có vài phần phức tạp... ánh mắt bọn họ dù nhìn Tiểu Lô, nhưng mơ hồ trong lòng vô cùng rung động nhớ tới một người....

Một nắm lông, sau đó thổi một hơi, biến thành rất nhiều phân thân...

Chuyện này....

Rõ ràng là chiêu bài của Tề Thiên Đại Thánh Tôn Hầu Tử.

Lúc này mọi người lại nhìn Tiểu Lô, ánh mắt ngoại trừ kinh ngạc, lại có thêm vài phần kính sợ.

Chỉ thấy mười Tiểu Lô đồng thời cười nói: “Đại hòa thượng, ngươi còn có thể biến bao nhiêu thì biến ra đi.”

Tiểu Lô cười ha ha, lại trở tay cất một nắm tóc, thổi một hơi tiên khí

“Biến! Biến! Biến biến biến biến....”

Chỉ thấy Tiểu Lô không ngừng cười lớn, còn mọi người trợn tròn mắt....

Giữa sân đã có không biết bao nhiêu “Tiểu Lô”

Sắc mặt Tiêu Dao Tử tái nhợt, miệng lắp bắp: “Một trăm... một trăm linh tám.. Tiểu tử này, có thể biến ra một trăm linh tám phân thân....”

Bách!

Một trăm linh tám thanh Thu Lộ kiếm đồng thời chỉ Cổ Chung hòa thượng, sau đó một trăm linh tám Tiểu Lôi đồng thời bay tới đánh Cổ Chung hòa thượng.

Cổ Chung hòa thượng cũng khiếp sợ, kiếm trong tay quét ngang, mang theo một luồng cuồng phong.

Trong băng lam kiếm khí dày đặc, mười bốn Cổ Chung hòa thượng thật sự quá mức “nhỏ bé”.

Lại thấy hơn trăm Tiểu Lôi trong nháy mắt mãnh liệt đánh vào mười bốn Cổ Chung hòa thượng, nhất thời, mười Tiểu Lôi đánh một hòa thượng, giữa sân lập tức trở nên ồn ào nhốn nháo.

Lúc đầu, Cổ Chung hòa thượng còn miễn cưỡng chống cự một chút, mười mấy hòa thượng đồng thời xuất kiếm, bảo tướng trang nghiêm, có Kim Kê Độc Lập, có Bạch Hạc Lương Sí.....

Nhưng dù sao cũng không có nhiều phân thân như Tiểu Lôi.

Dù chống đỡ nghiêm mật... người ta chém đồng thời ba mươi mấy kiếm, mấy mươi đạo băng lam kiếm khí đồng thời chém tới, nhất thời khiến mười bốn hòa thượng ngã trái ngã phải.

Chỉ một lúc như vậy, cơ hồ mười bốn hòa thượng bị đánh ngã toàn bộ.

Một trăm linh tám Tiểu Lôi thi triển các chiêu thần kỳ, nhất thời ở giữa sân, có thể thấy “Phá Sơn Không” “Bách Trảm Quy Nhất”, “Phong Tự Tam Thập Lục Trảm”, “Lôi Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm”.....

Nếu một Tiểu Lôi thi triển tuyệt chiêu, Cổ Chung hòa thượng tự nhiên không sợ, nhưng một trăm linh tám Tiểu Lôi đồng thời đánh tới...

Mọi người cơ hồ đều muốn chết ngất, trợn mắt nhìn mười bốn hòa thượng bị đánh té nhào trên đất, mỗi hòa thượng bị mười mấy Tiểu Lôi vây lấy...

281. Chương 281: Bại Gia Tử

Cuối cùng, chỉ còn lại bản thể của Cổ Chung, bao phủ quanh thân hắn là một đoàn phật quang hộ thể, phân thân của Tiểu Lôi vừa mới xông tới, lập tức bị đánh bật ra.

Bản thể của Tiểu Lôi đứng xa xa, cười ha hả, tay áo vung lên, một đạo cuồng phong bay tới, thu lại phân thân, ngoài bản thể, trên mặt đất chỉ còn lại một nắm tóc.

“Nếu sau này có người khuyên ta xuất gia làm hòa thượng, ta nhất định nói với hắn, lưu tóc lại rất hữu dụng, ít nhất tóc từng giúp ta đánh thắng một trận.” Tiểu Lôi cười to, lắc người tới trước mặt Cổ Chung hòa thượng, dùng chuôi kiếm đâm vào ngực hắn, Cổ Chung hòa thượng cấp tốc lui về sau, trường kiếm của hắn cũng chém ra ba kiếm, nhưng không thể đánh vỡ chuôi kiếm của Tiểu Lôi, hắn không nhịn được há mồm phun máu.

Thấy đối phương học máu, Tiểu Lôi thu hồi kiếm, chân khễ nhún, lui lại vài chục bước, cười lạnh: “Đại hòa thượng, ngươi nhận thua chưa?”

Vốn vừa rồi Cổ Chung thi triển phân thân thuật, mười mấy phân thân bị đánh tan, lập tức bị pháp lực phản lại, khí huyết toàn thân sôi trào, lại bị một kiếm của Tiểu Lôi làm học máu.

Hắn vừa phun máu ra ngoài, lại cảm thấy dễ chịu, pháp lực vận chuyển sáng khoái hơn, hít sâu một hơi, há mồm muốn nói chuyện, nhưng một trận gió thổi tới, lập tức cảm thấy toàn thân lạnh giá...

Nhất thời mọi người trông thấy tầng bào của Cổ Chung hòa thượng nát vụn, bay khắp nơi tựa như một đàn bướm. Một cơn gió thổi qua, toàn bộ nhẹ nhàng bay đi.

Kể cả Cổ Chung, mọi người nhất thời biến sắc.

Phải biết rằng, vừa rồi quanh thân Cổ Chung hòa thượng đều có phật quang hộ thể, Tiểu Lôi xoay chuôi công kích mặc dù mãnh liệt, nhưng không nghĩ ra kiếm khí của hắn lại lợi hại tới mức này.

Phá giải hoàn toàn Phật Quang Hộ Thể của Cổ Chung hòa thượng, đánh nát quần áo của hắn, nhưng không làm tổn thương tới thân thể... tự nhiên là Tiểu Lô đã hạ thủ lưu tình.

Bất quá dù chỉ là một chút bản sự của hắn, nhưng đã tới mức đáng phong tạo cực.

“...” Cổ Chung mặt trắng bệch, kinh ngạc nhìn mảnh áo bay đầy trời, miễn cưỡng nói: ‘Bần tăng... bần tăng nhận thua rồi.’

Cổ Chung nói xong những lời này, thân thể lão đảo, trong mắt hiện lên vẻ kỳ quái. Ánh mắt phảng phất lộ vẻ bi thương.

Tiểu Lô lại neho mắt, nhìn chằm chằm Cổ Chung hồi lâu, vẻ mặt cũng có chút quái dị, qua một lúc mới chậm rãi nói: ‘Đại hòa thượng, ta thật sự không ngờ.. thật sự không ngờ...’

Cổ Chung cười khổ nói: ‘Bần tăng cũng không ngờ.’

Hai người nói vài câu, tất cả mọi người xung quanh đều mơ hồ, không biết hai người rốt cuộc có ý gì.

Tiểu Lô đột nhiên cởi áo khoác của mình, phủ lên người Cổ Chung hòa thượng. Cổ Chung bất động, chỉ nhìn Tiểu Lô. Quần áo hắn đã nát hết, cơ thể cơ hồ xích lỏa, chiếc quần dưới hạ thân cũng miễn cưỡng che che. Thật sự không quá trang nhã.

Thấy Tiểu Lô phủ ngoại bào cho mình, Cổ Chung đột nhiên thấp giọng nói một câu: ‘Một ý niệm sai lầm, làm ta chậm trễ ba trăm năm...’

Tiểu Lô liếc mắt, thản nhiên nói: ‘Quần áo rách có thể tu bổ, huống chi là lòng người? Tuệ căn của đại sư, có thể trăm tâm ma. Bất quá tội nghiệt sâu như vậy, sợ rằng không thể dùng bốn chữ ‘Một ý niệm sai lầm’ mà dễ dàng tẩy đi.

Nói xong, hắn không hề nhìn Cổ Chung nữa. Cổ Chung hòa thượng rung mình, trong mắt lộ ra vài phần bi thương tuyệt vọng. Lão chậm rãi lắc đầu, ra khỏi sân, ngồi xuống.

Lúc này, lại nghe thấy bên sân có người quát: ‘Trận tỷ thí này bất công.’

Người nói không ngờ là Bạch Mi, lão già này chỉ vào Tiểu Lô quát: ‘Người vừa rồi dùng pháp thuật thắng hòa thượng, không hề dùng kiếm đạo! Đây là đấu kiếm. Không phải đấu pháp.’

Tiểu Lô liếc nhìn lão, không thèm để ý tới, chỉ lạnh lùng nói: ‘Người không phục, có thể xuống đây.’

Bạch Mi giận xanh mặt, muốn xuống sân, lại nghe Quân Kiếm lạnh lùng nói: ‘Bạch Mi, người còn si tâm vọng tưởng sao? Hắn có thể dụng Vô Hình Kiếm Khí đâm thủng Hộ Thể Phật Quang của Cổ Chung hòa thượng, mà không thương tổn hắn một sợi tóc... hơn nữa chúng ta ở bên ngoài xem cuộc chiến, cũng không phát hiện ra... người cho rằng không phải là kiếm thuật thì là gì?’ ngữ khí của Quân Kiếm càng thêm trào phúng: ‘Huống chi, hắn dùng chuôi kiếm.’

Bạch Mi nhất thời câm miệng, lộ vẻ xấu hổ, đã bước lên lại lùi về.

Lúc này Tiêu Dao Tử cũng lớn tiếng nói: ‘Trận này tự nhiên Tiểu Lô thắng, Tiểu Lô, người có cần phải nghỉ ngơi không?’

Tiểu Lô cười hì hì nói: ‘Không cần.’

‘À’ Tiêu Dao Tử lớn tiếng nói: ‘Vậy còn vị cao nhân nào nguyện ý xuống sân tỷ thí với Tiểu Lô không?’

Trầm mặc.

Ngay cả một vị trong Ngũ Phương Cao Nhân là Cổ Chung hòa thượng còn thảm bại như thế, còn ai dám lên?

Có thể nói, thịnh hội lần này, tổng cộng xuất hiện hai biến cố khiến kẻ khác khiếp sợ.

Một là Truy Tinh Tử, vốn thịnh hội lần trước không có thành tựu gì, Ân Nguyệt Tông chủ Truy Tinh Tử đột nhiên bạo phát ra thực lực khiến kẻ khác khó có thể tưởng tượng được, trong lúc đấu kiếm cơ hồ đánh chết chương môn Côn Luân, người được công nhận là cao nhân đứng đầu.

Điều này đã khiến chúng nhân không ai không kinh ngạc, nhưng lần ra sân của Tiểu Lô, lại trở thành “kỳ tích”.

Đúng vậy, chính là kỳ tích.

Ban đầu là tỷ thí Ngự Phong Thuật, sau đó dùng pháp bảo dễ dàng giải quyết Truy Tinh Tử, rồi đấu kiếm đánh bại Cổ Chung hòa thượng.

Nghĩ tới ‘phân thân thuật’ kinh người của hắn, còn có kiếm thuật vô thanh vô tức đánh nát tầng bào của Cổ Chung hòa thượng, lúc này mọi người đều trầm mặc.

Tiêu Dao Tử liếc mắt nhìn Bạch Mi, sắc mặt Bạch Mi cực kỳ khó coi, nhưng rốt cục cắn răng thở dài, ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi nói: ‘Thôi, không còn là thời của ta nữa, một phen tâm tư của lão phu cuối cùng đã thành hư vô.’

Lão đảo mắt nhìn Tiên Âm quát: ‘Bất quá huynh đệ ta bị thương dưới tay Tiên Sơn cường môn, mạng đã sắp tận, cừu này không thể không báo! Lão phu ngay cả liều mạng tự tổn đạo pháp, từ bỏ phi thăng, cũng phải cùng Tiên Sơn phải đánh tới cùng.’

Tiên Âm lạnh lùng liếc mắt nhìn lão, thản nhiên nói: ‘Người có cừu oán cứ tìm ta.’

Tiểu Lô trợn mắt nhìn Bạch Mi, hốt nhiên nói: ‘Tiết Mạch Thập Tam, ta có thể giúp người giải.’

”Thật sao?” Bạch Mi nhướng mày: ‘Người nói thật không?’

Tiểu Lô nhún vai: ‘Người cùng điệu nhân kia dù nói chuyện có làm người ta chán ghét đôi chút, bất quá nói chuyện khắc bạc, vị tất đã phải chết. Bây giờ, hắn chịu nhiều đau khổ như vậy cũng đủ rồi.’

Hi hi.

Diệu Yên nghe Tiểu Lô nói tới hai chữ ‘điệu nhân’ không nhịn được phì cười, liếc nhìn Côn Bằng, đối với tên Côn Bằng thành tinh này, xưng hô điệu nhân thật sự rất thích hợp.

Bạch Mi nét mặt bất thiện, nhìn chằm chằm Tiểu Lô: ”Tiết Mạch Thập Tam của Tiên Sơn, người thật sự có thể giải sao?”

Tiểu Lô thở dài: ‘Ta lừa người làm gì? Người không có tiền, cũng không phải mỹ nữ.” Hắn lục lợi hồi lâu lấy ra từ trong lòng một cái bình, nhìn Diệu Yên , cười nói: ‘Lại lấy đan dược của nàng làm việc thiện.’

Diệu Yên cười khẽ, gật đầu.

Tiểu Lô lấy ra từ trong bình một viên đan dược. Nhất thời mùi hương thơm ngát, chỉ thấy đan dược màu xanh ngọc bích, tựa như một viên phỉ thúy ngọc châu, mơ hồ lóe lên quang mang.

Người khác không biết, nhưng Đan Hà Tử của Đan Môn nhìn mắt thấy, nhất thời hai mắt tỏa sáng, quát to một tiếng, lao tới Tiểu Lô, nắm lấy tay hắn, kêu lên: ‘Là ... là... là Linh Già Diệp Thảo.’

Con mắt Đan Hà Tử trợn tròn, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm đan dược hoàn trong tay Tiểu Lô, mặt đầy hồng quang, chỉ hận không nhét đan dược hoàn này vào mắt.

Tiểu Lô cười nói: ‘À. Đan dược đích xác sử dụng Linh Già Diệp Thảo luyện thành.’

Đan Hà Tử hít một hơi thật sâu, đột nhiên mắng to: ‘Bại gia tử! Bại gia tử a! Linh Già Diệp Thảo, biến mất khỏi nhân gian, vị tất có thể tìm được hai ba lá! Người! Người lại lấy loại tiên thảo này luyện đan! Nhìn sắc của đan dược, không phải là chỉ dụng mỗi nó mà luyện thành sao?’

Tiểu Lô khó hiểu nói: ‘Đó là tự nhiên...’

”Trời à!” Đan Hà Tử cơ hồ phát điên, hai tay giật tóc: ‘Phí phạm thiên vật. Phí phạm thiên vật. tiểu tử ngươi có biết, Linh Già Diệp Thảo làm thuốc, chỉ cần dụng một chút bột phấn, một chút thôi, cũng đủ luyện thành một lô đan dược! người lại dùng một trái tiên thảo để làm thuốc! một lô đan dược. một lô đan dược đó, dùng hết một cây thôi! Chỉ một cây.

Mặc dù bộ dáng Đan Hà Tử cơ hồ nổi điên, Tiểu Lô vẫn rất cẩn thận giải thích một chút: ‘Không phải một lô... một gốc Linh Già Diệp Thảo, chỉ luyện được một bình đan dược mà thôi...’

”Một... một bình sao?” Đan Hà Tử chờ người, mấy giây sau, đột nhiên rống lên điên cuồng: ‘ta bóp chết người, tên ngu ngốc!!!’

Lão đang tay, đánh tới Tiểu Lôi, Tiểu Lôi tự nhiên không có khả năng bị đánh trúng, chợt lác người thoát ra. Đan Hà Tử đánh trượt, sững sốt, đột nhiên ngồi phịch xuống đất khóc òa: ‘Bại gia tử! bại gia tử! bại gia tử! Tiên thảo thế này, kiếm khắp thế gian khó kiếm được, một chút bột lá cây thôi, có thể khởi tử hồi sinh! Người lại dùng cả một cây tiên thảo, luyện ra một bình đan dược hồng! người... người ... người là con heo ngu ngốc.”

Tiểu Lôi cười nói: ‘Nhưng luyện ra màu xanh ngọc này rất đẹp mắt.”

’Đẹp mắt... đẹp mắt....” bộ dáng Đan Hà Tử cơ hồ muốn nghiền nát cả răng.

Tiểu Lôi bĩu môi.

Linh Già Diệp Thảo này, rốt cục khó kiếm thế nào, Tiểu Lôi sao biết được?

Vốn năm đó hắn đem vườn tiên thảo của Côn Luân về nhà. Dù sao là đồ cướp được, dùng thế nào, lãng phí thế nào, hắn cũng sẽ không đau lòng.

Bạch Mi đứng bên cạnh lộ vẻ kinh hãi, Linh Già Diệp Thảo hắn biết, bản lãnh Đan Hà Tử lão càng hiểu rõ. Bản lãnh của Đan Hà Tử bình thường, nhưng luyện chế đan dược lại là thiên hạ vô song, nếu đan dược đã được hắn nhận ra, vậy tự nhiên là không giả.

Tiểu Lôi cong tay bắn một viên đan dược vào bàn tay Bạch Mi: ‘Bạch Mi lão đầu, đan dược này người cho điều nhân nuốt vào, mạng sẽ giữ được, bất quá tu vi có thể tổn hại hay không, ta cũng không biết.’

Bạch Mi mặc dù căm hận Tiểu Lôi, nhưng vẫn nghiêm mặt, khom người nói: ‘Tốt! Chuyện này Bạch Mi ta thiếu các hạ một đoạn nhân tình, tương lai tất nhiên sẽ hồi báo cho người.”

Tiểu Lôi không thèm nói nhiều với lão. Đan Hà Tử đột nhiên nhảy dựng lên, chạy tới bên người Bạch Mi, lớn tiếng nói: ‘Bạch Mi lão nhi, dược lực của đan dược này, cho dù cứu mười huynh đệ của người cũng đủ, người có thể phân cho ta một nửa không?’

Bạch Mi lập tức cau mày nói: ‘Cái gì?’

Đan Hà Tử ho khan, lớn tiếng nói: ‘Linh Già Diệp Thảo mặc dù khó có được, nhưng nếu cứu mạng huynh đệ người, còn phải cần người có pháp lực cao cường trợ giúp hắn hóa giải, pháp lực của người đủ rồi, nhưng người có thể trị liệu cho hắn không? Cho dù người liều mạng dùng pháp lực bản thân cứu chữa cho hắn, cứu sống hắn, bản lãnh nhiều nhất chỉ còn lại ba thành, còn nguyên khí của người cũng phải hao tổn rất nhiều.”

Dừng một chút, lão lập tức nói: ‘Chỉ cần người phân ta một nửa phần đan dược... không, chỉ cần một chút nhỏ, ta giúp người cứu huynh đệ! Bản lãnh khác ta không dám nói, nhưng dùng đan dược, thiên hạ này ta tự nhận đệ nhị, không ai dám nhận đệ nhất.”

Bạch Mi do dự một chút, gật đầu đáp ứng.

Tiêu Dao Tử thấy chuyện đã được giải quyết, cất cao giọng nói: ‘Chư vị, nếu không người nào ứng chiến, vậy hạng mục kiếm đạo, chính là Tiểu Lôi đoạt giải....’

Tiểu Lôi lại cười nói: ‘Còn phải chờ thả Truy Tinh Tử ra, cùng hắn đấu một phen mới có thể quyết định.

Vậy mà Tiêu Dao Tử lại trợn mắt, ý tứ là: Có ta ở đây, người còn muốn đùa sao?’

‘Không cần” Đột nhiên một thanh âm trầm trọng vang lên: ‘không cần đấu với Truy Tinh Tử, hạng mục luận kiếm, tự nhiên là Tiểu Lôi thí chủ đoạt giải.’

Người nói, không ngờ là Cổ Chung hòa thượng.

Hòa thượng lúc này sắc mặt vàng vọt, ánh mắt mờ đục, đầu đầy mồ hôi, chỉ có đôi mắt, trở nên tinh lạng dị thường.

Tiểu Lôi nhìn bộ dáng lão như vậy, đột nhiên quát to: ‘Cổ Chung! Người làm gì vậy?’

Chỉ thấy hần lắc người, đã tới bên Cổ Chung, vỗ lên hậu tâm hòa thượng một chưởng.

Cổ Chung nhất thời gục trên mặt đất, khoe miệng rỉ máu, cười khổ: “Cần gì cứu ta? Bần tăng tội nghiệt thâm trọng, một thân tu vi, tán đi là tốt nhất.”

Tiểu Lôi liếc nhìn hần, chậm rãi nói: “Người muốn tán công tự sát sao? Cũng không dễ dàng vậy. Con ta còn trong tay người, người mà chết, phải giúp ta tìm được con rồi mới chết được.”

Nói xong, Tiểu Lôi đột nhiên túm lấy Cổ Chung hòa thượng, xách hần lên rồi bỏ đi.

Tiểu Lôi quay đầu lại nói: “Đánh nhau xong rồi, tiếp theo các người dùng đan dược hay trận pháp, ngũ hành bát quái, hay là tướng thuật gì đó cũng tốt, những thứ đó ta không tinh thông, ngồi chỗ này cũng không làm gì, vậy mang theo hòa thượng này ra chỗ khác nói chuyện.”

Nói xong, không đợi Tiêu Dao Tử nói, Tiểu Lôi đã một bước ra khỏi Thiên Đài, phi thân xuống dưới.

282. Chương 282: Bí Mật Thánh Huyết

“Đại hòa thượng, người lừa ta thật khổ!” Tiểu Lôi thở dài: “Nói thật ta không ngờ, với thân phận của người, lại là hắc hắc.”

“Phu quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Diệu Yên nhú mày.

Tiểu Lôi thở dài, xòe tay ra, nói: “Vừa rồi ta cùng hòa thượng này tỷ thí, nàng có nhìn thấy chiêu kiếm cuối cùng không?”

Tiên Âm đang trầm mặc, đột nhiên thở dài: “Chiêu kiếm đó của người quả thật lợi hại”

“Sai rồi sai rồi! Đều sai hết!” Tiểu Lôi đột nhiên cười to: “Các nàng nhìn thấy ta dùng vô hình kiếm khí, hủy đi toàn bộ y phục của hòa thượng, không lưu lại trên người hần vết thương nào, như vậy cho là ta rất lợi hại sao? Ha ha ha ha” Tiếng cười Tiểu Lôi bỗng im bật, trầm giọng nói: “Sai. Ta mặc dù tự nhận kiếm thuật bây giờ cũng không tệ lắm, nhưng cũng không thể gọi là lợi hại.”

Hần thở dài: “Vô hình kiếm khí là thật, hủy y phục toàn thân cũng là thật nhưng mà muốn ta dùng vô hình kiếm khí trước tiên phá giải phạt quang hộ thể quanh thân hần, sau đó hủy y phục, mà không thể để da thịt hần một vết thương tích nào..... Mẹ, lão tử cũng không phải thù địch, lấy đầu ra loại bản lãnh này? Hơn nữa làm ơn đi! Hần là ai cơ chứ? Hần là Cổ Chung hòa thượng! Một trong thiên hạ ngũ đại cao nhân! Chỉ bằng vô thanh vô tức phá hộ thể phạt quang hần, đã rất khó rồi Diệu Yên, nàng biết ta. Ta mặc dù tu luyện Nghịch Thiên kiếm không ít, mấy năm nay cũng có tinh tiến, nhưng lại chưa đạt đến cảnh giới ấy. Thật ra, lúc ấy trong lòng ta nghĩ chính là: sau khi dùng vô hình kiếm khí hủy y phục của hần. Sau đó vạch trên người hòa thượng mười bảy mươi tám vạch cơ!”

“A?” Tiên Âm cùng Diệu Yên đều sửng sốt.

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Được lắm, Diệu Yên, đừng nhìn ta, ta biết nàng kỳ thật đã sớm nghi ngờ, vừa rồi ánh mắt nàng có chút kỳ quái, nàng hiểu rõ tu vi của ta nhất, kiếm thuật của ta ra sao. Người khác có thể không biết, nhưng nàng nhất định biết! Nàng bây giờ làm ra vẻ mặt đó, là cố ý làm vui lòng lão công của nàng phải không?”

Diệu Yên cười khúc khích, dịu dàng nói: “Phu quân, tu vi kiếm thuật có thể chậm rãi tu luyện, chàng bây giờ còn tuổi còn trẻ, tu hành chỉ có mấy năm mà thôi, tương lai sẽ có một ngày, chàng có thể tu hành đến cảnh giới thông thiên.”

Tiên Âm ở bên cạnh kỳ quái nhìn Diệu Yên, nhú nhú mày, nhin không được nói: “Vậy người vừa rồi định một kiếm cấp cho hòa thượng mười bảy vết thương, là định giáo huấn hần sao?”

“Không sai.” Tiểu Lôi gật đầu.

“Vậy người có làm được không?”

“Làm được.” Tiểu Lôỉ thần nhiên nói: “Điểm ấy thì ta nắm chắc, nếu không kiếm thuật của ta là học xong rồi bỏ hay sao.”

“Vậy vết thương trên người hòa thượng ở đâu?”

“Nàng đoán thử xem?” Tiểu Lôỉ cười càng thêm âm trầm.

Tiên Âm nhìn Diệu Yên, Diệu Yên giống như đã đoán được cái gì, vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng.

Đột nhiên trong lúc đó, trong lòng Tiên Âm mơ hồ xuất hiện tư vị khác thường.

Tiểu Lôỉ cùng nàng ta bọn họ chẳng lẽ tâm ý thật sự tương thông? Tại sao lại có chuyện giống như vậy, bọn họ chỉ cần trao đổi một chút, là có thể nghĩ được tâm tư trong lòng đối phương?

Ánh mắt Tiên Âm ảm đạm một chút, Diệu Yên bên cạnh thấy thế lầm tưởng Tiên Âm nghĩ không ra đáp án, chậm rãi nói: “Không thấy vết thương, tự nhiên là hòa thượng này có một loại pháp thuật kỳ quái nào đó, có khả năng rất nhanh tự động khép miệng vết thương lại!”

“Ừ, là pháp thuật chữa lành vết thương.....” Tiên Âm lắc đầu: “Còn vết máu? Như thế nào trên người hần không có vết máu?”

Nói đến đây, thấy vẻ mặt Tiểu Lôỉ cùng Diệu Yên cười mà không phải cười nhìn mình. Tiên Âm trong tâm vừa động, kêu lên: “A, hòa thượng này là người của Thánh Huyết Tông!”

Chỉ có pháp thuật Thánh Huyết Tông, mới có thể làm vết thương trong nháy mắt khép lại, đồng thời, còn có thể làm máu tươi chảy ra quay ngược trở về! Bởi vì pháp thuật Thánh Huyết tông, hết thảy pháp lực đều là máu bên trong, máu mà chảy ra, sẽ tổn thất pháp lực!

“Vừa rồi một kiếm cuối cùng của ta dùng chính là ám kinh, lúc ấy chưa phát tác, chờ ta nói hết, quần áo cùng vết thương của hần mới có thể biểu hiện ra ngoài.....” Tiểu Lôỉ cười khở: “Không nghĩ ra hần lại có pháp thuật của Thánh Huyết tông! Cho nên hần mặc dù bị ta dùng kiếm khí vạch lên mười mấy vết thương, nhưng quần áo vẫn còn chưa rách, vết thương còn chưa lộ ra, cũng rất nhanh khép lại, cả vết máu cũng không lưu lại!”

“Vậy sao lúc ấy người không”

“Ta lúc ấy không nói ra?” Tiểu Lôỉ cười cười, nói: “Ta lúc ấy cho dù có nói, người khác vị tất đã tin hòa thượng này là ai chứ? Là một người trong Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân! Hần tu luyện pháp thuật Thánh Huyết tông ai tin được? Được rồi! Cho dù bọn họ tin đi chẳng nữa, thì sao chứ? Còn không bằng trở về chậm rãi tra vấn! Truy Tinh tử còn đang trong hồ lô của ta, Truy Tinh tử này cùng Cổ Chung hòa thượng khẳng định có quan hệ! hắc hắc” Tiểu Lôỉ sờ cằm, lắc đầu nói: “Khó trách khó trách a khó trách lúc ta đem Truy Tinh tử thu vào trong hồ lô, hòa thượng lại khẩn trương như vậy, liều mạng khích ta, muốn ta thả Truy Tinh tử ra hừ”

Tiên Âm là người thông minh, lập tức nói: “Không sai! Tại thịnh hội này, hòa thượng có thể cùng một phe với Truy Tinh tử, vậy nói không chừng còn có người khác nữa, nếu lúc ấy người công khai vạch mặt, sợ rằng đồng bọn của hần sẽ không để lộ thân phận.”

Tiểu Lôỉ suy nghĩ, nói: “Ta lúc đó cũng nghĩ như thế, nhưng mà hiện nay nhìn lại, có lẽ hần chẳng cần thêm đồng bọn nào..... ta vốn rất hoài nghi tên Bạch Mi, nhưng sau đó ta giúp hần hóa giải Tiệt Mạch Thập Tam đã thử dò xét, tuy mồm miệng tên này toàn xú khí, nhưng cũng không có quan hệ gì với Thánh Huyết tông.”

Diệu Yên cười nói: “À, chúng ta cứ nói đi nói lại, không bằng nhanh nhanh hỏi hòa thượng này.”

Nói xong, nàng vỗ một chưởng lên thiên linh cái Cổ Chung hòa thượng, hòa thượng khê thở hắt ra một hơi, rồi mới thở dài nói: “A di đà phật.....”

Tiểu Lôỉ cười lạnh nói: “Phật Hừ, Cổ Chung, ngươi bây giờ còn xứng niệm phật tự sao? Thánh Huyết tông hút máu người tu hành pháp lực. Pháp lực người như thế, đã hại mạng bao nhiêu người rồi?”

Mặt Cổ Chung hòa thượng như tro tàn, cười sầu thảm, nói: “Bần tăng sai lầm, đã sa vào ma chướng..... tội nghiệp này, ta cam lòng gánh chịu.”

“Được, người nhận tội, đó là tốt nhất. Cũng không cần ta bức hỏi. Vậy chuyện gì đã xảy ra, người nói ra đi.”

Cổ Chung lắc đầu, nói: “Ta gây ra tội nghiệt, người giết ta đi. Dù sao, người hỏi cái gì, ta cũng không trả lời.”

“Sao?” Tiểu Lô không giận mà cười. Quát: “Chẳng lẽ người cứ cố chấp, thà chết không hối cải?”

Cổ Chung nói thản nhiên: “Chấp niệm trong lòng ta quá nặng, mới dọa nhập ma đạo, dùng pháp thuật Thánh Huyết tông tìm tu vi cho bản thân, nhưng hôm nay thảm bại vào tay người, vậy là mọi sự hóa không, bần tăng bây giờ vạn niệm tan biến, nhớ lại chuyện những năm gần đây. Thấy được tội nghiệt thâm trọng, thâm nghĩ phải kết thúc thôi, trong tâm tình làm có thể dùng một chữ ”Hối“ đơn giản để hình dung?”

Diệu Yên lập tức nói: “Người nếu đã biết ”Hối“, vậy đem chuyện thịnh hội lần này ra nói đi.”

Tiểu Lô cũng lập tức tiếp lời: “Truy Tinh tử này, rốt cuộc có thân phận gì?”

Nhưng Cổ Chung hòa thượng vẫn lắc đầu: “Bần tăng không biết.”

Tiểu Lô cả giận: “Giỏi cho đại hòa thượng, người nếu đã biết tội nghiệt của mình, tại sao còn giúp đỡ Truy Tinh tử?”

Dừng một chút, hần quát: “Pháp thuật Truy Tinh tử tu hành rõ ràng là của Thánh Huyết tông, có phải không?!”

Cổ Chung thản nhiên đáp: “Người đã rõ hết rồi, cần gì phải hỏi lại nữa?”

Tiểu Lô quát: “Vậy người luyện pháp thuật Thánh Huyết tông, cũng không sai phải không? Chẳng lẽ người cùng Truy Tinh tử không phải cùng một phe?”

Cổ Chung hòa thượng đột nhiên nhìn Tiểu Lô, nói: “Tiểu Lô thí chủ, người đối với Thánh Huyết tông, hiểu được bao nhiêu?”

Lần này không đợi Tiểu Lô nói, Diệu Yên đã khẽ trả lời: “Thánh Huyết tông, ngàn năm trước đã xuất hiện, khi đó bị mọi người coi là Bái Huyết tông, người trong tông phái này tôn sùng máu huyết, sau này dần dần cải xưng là Thánh Huyết tông. Pháp thuật môn phái này rất kỳ lạ, chuyên môn hút máu tươi gia tăng pháp lực, đặc biệt là hút máu người tu hành. Mà vô luận chính tà, không kể là người tu tiên, hay yêu ma đạo đều đối lập với Thánh Huyết tông.”

Cổ Chung hòa thượng cười nói: “Đúng, nữ thí chủ quả nhiên hiểu nhiều biết rộng, nói đến tình huống Thánh Huyết tông xuất hiện quả là không sai, chỉ là lai lịch Thánh Huyết tông , các người có biết không?”

Lần này Diệu Yên nhú mày, nói: “Chuyện này, chưa có chứng thực qua. Sợ rằng người trong Thánh Huyết tông, vị tất cũng đã biết được. Nhưng mà môn phái này xuất hiện cũng nhiều hơn ngàn năm. Từng bị người tu hành thiên hạ liên thủ tiêu diệt mấy lần, mấy trăm năm trở lại đây, lại bị yêu ma cao thủ hợp lực tiêu diệt. Thánh Huyết tông khiến cho mọi người đều căm giận, ngay cả yêu ma đạo cũng hận thấu xương, nghĩ ra cũng biết!”

Tiểu Lô cười nói: “Không thể nào, người chính đạo truy sát bọn chúng, ngay cả yêu ma đạo cũng truy sát sao?”

Diệu Yên cười: “Đó là bởi vì bọn họ đã hút máu thì bất kể đối phương là chính đạo hay ma đạo, đều không tha!”

Diệu Yên thở dài nói: “Nhưng mà sức sống của Thánh Huyết tông cũng thật làm cho người ta kính sợ, trăm ngàn năm qua không biết bị tiêu diệt bao nhiêu, mà thủy chung không cách nào diệt tuyệt cho hết, cách một đoạn thời gian, lại có người Thánh Huyết tông xuất hiện. Nhưng mà môn phái này bí ẩn vẫn hoàn bí ẩn, tà ma vẫn cứ tà ma, hành sự vẫn cứ mù mịt, cho tới bây giờ chưa chủ động chưa gây cuộc đại loạn nào, thế nên người thiên hạ tu hành mặc dù thống hận, nhưng cũng không quá để ý bọn họ tọa lạc nơi nào.

Thêm nữa là người Thánh Huyết tông làm việc thần bí, tung tích phiêu hốt, bình thường ẩn núp kĩ càng, làm người ta không cách nào tìm ra.”

Tiểu Lô cười nói: “Cái này còn đáng tin một chút, ngay cả thiên hạ đại danh鼎鼎鼎鼎, Cổ Chung đại sư, cũng là người thuộc Thánh Huyết tông, trình độ ẩn tàng thật là cao thâm.”

Cổ Chung hòa thượng thở dài, chậm rãi nói: “Các người nói cũng không sai, nhưng nói cho cùng, các người biết không nhiều lắm, thực sự là hắc hắc trên thế giới này, thật ra không có cái gì là Thánh Huyết tông hết!”

“Cái gì?”

Cổ Chung hòa thượng thở dài, hỏi lại: “Bần tăng dám hỏi chư vị, thế nào mới có thể xem như một tông một phái?”

Diệu Yên chỉ trầm ngâm chốc lát, nói: “Quan trọng nhất là khai sơn lập phái, sau đó truyền cho môn nhân đệ tử, các thứ cương lĩnh môn hộ, tuyệt học chấn phái v.v....”

Cổ Chung hòa thượng nói: “Nếu đã là như thế, Thánh Huyết tông này, nói ra thì danh khí rất lớn, kỳ thật là không thể xem như một ‘Tông’ một ‘Phái’. Từ xưa tới nay, Thánh Huyết tông cơ bản không có tổ chức hay tông chủ chương môn nhân gì cả, càng không có cương lĩnh môn phái hoặc căn cơ gốc rễ! Chỉ là pháp thuật Thánh Huyết tông lưu truyền ra ngoài, bị người tu hành thiên hạ biết, có người không nén được lòng tham, lặn lội tu luyện. Cuối cùng, đột nhiên một ngày bị phát hiện, kết quả bị coi là Thánh Huyết tông. Nhưng thực ra, trước đây căn bản là không có tông phái này!” Cổ Chung hòa thượng thở dài: “Bần tăng cũng là ba trăm năm trước thua trong thịnh hội, tâm hơi ý lạnh, đi khắp thiên hạ, không ngờ gặp một người tu hành pháp thuật Thánh Huyết tông, kết quả khi ra tay tiêu diệt hắn, lấy được một ít pháp thuật Thánh Huyết tông. Ta vốn trong lòng đối với pháp thuật này rất khinh miệt, nhưng mà vì lòng hiếu kỳ, bèn xem qua..... kết quả, vừa nhìn hắc hắc!”

Tiểu Lô nhú mày: “Pháp thuật Thánh Huyết tông, mê người như vậy hả? Đại hòa thượng, người năm đó cũng là cao nhân đắc đạo, sao có thể dễ dàng bị hấp dẫn như thế?”

Cổ Chung hòa thượng lắc đầu, thở dài: “Phải biết rằng, đã phạm là người tu hành, tâm chí phải có nghị lực thật lớn, mới có thể tu hành đến cảnh giới cao thâm, đã có nghị lực để tu hành, trong lòng tất nhiên có mong muốn riêng, thành ra.....”

“Cái này thì ta biết.” Tiểu Lô cười nói: “Vì thế người tu hành lần nào cũng nói tự mình vô dục vô cầu gì đó, bọn chúng dối trá đáng cười không chịu được. Nếu không ước cầu cái gì, vậy liệu mạng tu luyện để làm chi vậy, muốn là thần tiên chắc?”

“Lời của Tiểu Lô thí chủ nói, mặc dù có hơi thẳng thắn, nhưng lại vô cùng đúng, rất có đạo lý.” Cổ Chung hòa thượng nói: “Trong thế giới này, có dục niệm, sẽ có tâm ma. Giống như bần tăng, một đời tu hành, nhưng tại Tiên Lâm thịnh hội thấy được có người cao cường hơn mình, tự nhiên trong lòng khó chịu, nghĩ trở về sẽ cố gắng khổ luyện, ngày sau có thể uy áp quần hùng mà ngay lúc đó ta lại thấy được pháp thuật Thánh Huyết tông ài.....”

Nói đến đây, trong mắt Cổ Chung hòa thượng đột nhiên xuất hiện quang mang!

“Theo bần tăng thấy, người luyện công pháp Thánh Huyết bị ta đánh hạ năm đó, thật sự là một nhân vật cực kỳ tiếng tăm! Pháp thuật của hắn tà ác thì tà ác đến cực điểm, nói một cách đơn giản là ác ma đương thời! Thánh Huyết công pháp này, thật sự vượt xa so với kiến thức trăm năm của bần tăng, nó tuy âm độc tà ác, nhưng thật ra là cưỡng đoạt tạo hóa thiên địa! Có thể nói là một bộ tuyệt học vô thượng thần công!”

Thanh âm Cổ Chung hòa thượng mang theo vẻ khác thường: “Nếu người tu hành qua công phu này, cảnh giới mười năm thậm chí là mấy trăm năm người phải khổ tâm tu luyện để đạt được, đột nhiên chỉ trong một đêm, mà đắc thủ!”

Hắn nhìn Tiểu Lô: “Người nghĩ chuyện này hấp dẫn đến thế nào?”

Tiểu Lô không nói, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ những điều Cổ Chung hòa thượng.

Hấp dẫn!

Đúng vậy, mục tiêu đang khổ tâm theo đuổi cả đời đột nhiên lại ở trước mắt, chỉ cần với tay là có thể nắm lấy được loại hấp dẫn này lớn đến thế nào?

Về phần hút máu hại người đã là người tu hành mười năm, trăm năm, sẽ quan tâm đến những chuyện đó sao?

Trên thực tế Tiểu Lô không thể không thừa nhận sự thật rằng: Đại đa số người tu hành khi tu vi tăng lên, cũng sẽ dần dần mất đi nhân tính, trở nên cổ hủ thậm chí quái dị.

Nếu theo đuổi Thiên Đạo, vậy tự nhiên sẽ trở nên coi rẻ tính mạng con người.

Vài người chết, có là gì đâu?!

Cổ Chung hòa thượng thở dài: “Người chưa thấy qua Thánh Huyết công pháp, cho nên người không thể hiểu rõ lời nói của ta Sự kỳ diệu tuyệt luân của Thánh Huyết tông pháp nếu chưa nhìn thấy tận mắt thì người ta không cách nào tưởng tượng ra được! Lúc đầu bản tăng cũng cố gắng không tin thứ tà ma này, kết quả vừa nhìn qua, đã bị hấp dẫn”

Bỗng nhiên nghe thấy Tiên Âm lạnh lùng: “Nói thật dễ nghe, hấp dẫn cái gì cũng bởi vì tham niệm của người! Nếu trong lòng người không có tham niệm, sao có thể bị hấp dẫn?”

Cổ Chung hòa thượng rung mình, phức tạp nhìn Tiên Âm, thở dài: “A di đà phật, Tiên Sơn chuông môn nói đúng”

Rồi lập tức hẩn lại tiếp tục nói: “Thánh Huyết công pháp này cả bộ không quá một ngàn từ, kỳ diệu vô cùng, nói cho cùng, cũng chính là ‘Hút Máu Kế Khác Dùng cho Mình’ mà thôi. Người tu hành bình thường, pháp lực đều là tự mình khổ tâm tiềm tu mà ra, tu luyện một ngày, có một ngày pháp lực. Tu luyện một năm, sẽ có một năm pháp lực. Tu luyện trăm năm, là có trăm năm pháp lực. Nhưng công pháp này phá vỡ quy tắc đó, chỉ cần người có khả năng bắt lấy một người, hút máu của hẩn, vậy người có thể tiết giảm thời gian mười năm hay thậm chí trên trăm năm mà thuật Hóa Huyết lại cực kỳ ảo diệu, làm cho người ta thấy thì không muốn dừng lại.....” Nói đến đây, trên mặt Cổ Chung hòa thượng đậm nét xấu hổ.

“Cho nên người đã bị hấp dẫn, cũng bắt đầu tu luyện?” Tiểu Lô cười lạnh.

“Bản tăng phật tổ tại thượng, ban đầu bản tăng đối với công pháp này chỉ là tò mò. Muốn xem một chút, Thánh Huyết công pháp vang danh thiên hạ, rốt cuộc là thần quang diệu pháp ra làm sao nhưng khi ta tu luyện được vài ngày, thì cảm giác thân thể mình đã phát sinh biến hóa” Cổ Chung hòa thượng ánh mắt đột nhiên lộ ra vài phần sợ hãi: “Công pháp nhập môn thì không khó, khi bắt đầu tu luyện tiến độ rất nhanh, nhưng càng tu luyện sâu hơn. Ta cảm giác tâm cảnh chính mình càng càng kỳ quái hơn. Mỗi lần đã tọa ban đêm, trong lòng lại có vẻ bồn chồn dị thường, mặc cho dưỡng khí tĩnh tâm như thế nào đều không thể bỏ đi tạp niệm trong lòng rồi sau đó, ý niệm muốn hút máu trong đầu cứ như từ khi sinh ra đã có..... thậm chí ban ngày nhìn thấy một người, một con chó, hay một con chim. Đã nhìn không được muốn bắt lại hút máu mới được!”

Tiểu Lô nheo mắt: “Người nói Thánh Huyết công pháp này làm loạn tâm trí con người?”

“Đúng vậy” ánh mắt Cổ Chung hòa thượng càng ánh lên vẻ sợ hãi: “Cả tu vi phật pháp của bản tăng, cùng nghị lực trong lòng, cũng chỉ cố kìm nén được không quá 100 ngày mà thôi, nhưng 100 ngày vừa hết, dục niệm trong lòng bỗng mạnh hơn mấy lần, mặc cho bản tăng cố nhịn như thế nào cũng không được mấy ngày đó bản tăng trốn ở một chỗ thâm sơn cùng cốc. không dám gặp người chỉ vì vừa nhìn thấy người, thật sự nhịn không được sinh ra ý niệm đáng sợ ta mỗi ngày bị loại dục niệm này hành hạ, toàn thân khí huyết sôi trào không thôi, như muốn nổi điên tư vị này, giống như vô số cánh tay giằng xé hồn phách người, mặc cho người ôm đầu giập tóc, xé áo rách quần, cào cấu da thịt, đều không thể kháng cự” Ánh mắt Cổ Chung hòa thượng hiện ra nỗi bi ai sâu thẳm: “Ngay ngày thứ 126. bản tăng rốt cục nhẫn nại không được, dọa nhập vào trong dục niệm”

Diệu Yên ở bên cạnh đang chú ý nghe, nhịn không được nói: “Người người hút máu rồi?”

Cổ Chung hòa thượng thở dài: “Lúc bản tăng ẩn thân trong rừng gặp một tiểu yêu tinh đã tu hành được 100 năm, ngày đó nó vừa đi vào trong rừng, bị bản tăng thấy được bỗng nhiên động tâm. Một chưởng đánh chết yêu tinh đó, rồi hút hết máu toàn thân của nó” Nói tới đây, ánh mắt hẩn hiện lên bi thương

và sợ hãi, ngừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Hút máu xong, thống khổ hành hạ ta hơn trăm ngày qua, liền tiêu thất, một thân khí huyết sôi trào lập tức bình tĩnh trở lại, máu tươi vừa vào bụng, cả người bỗng thư thái, cảm giác bay bổng! Ngay cả hít thở cũng cảm giác khoái hoạt lâng lâng! Khi bần tăng bình tĩnh lại, nhìn thi thể trước mặt, nhịn không được nằm lăn trên mặt đất mà khóc lớn”

Nói đến đây, trong mắt Tiểu Lô cùng Diệu Yên, thậm chí cả Tiên Âm, cũng lộ ra vài phần tiếc nuối.

Xem ra hòa thượng này cũng không phải loại tà ác gì. Chỉ là công pháp Thánh Huyết tông này, thật sự là tà môn!

Tiểu Lô ngay lập tức liên tưởng đến cái khác.

Trong tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung “Hấp Tinh đại pháp”! Thánh Huyết công pháp này, chẳng phải là Hấp Tinh đại pháp tu tiên sao? Đem pháp lực người khác khổ cực tu luyện hút để sử dụng! Nhưng mà Thánh Huyết tông công pháp này, so với Hấp Tinh đại pháp càng tà ác, khi hút máu người khác! Chẳng những hút pháp lực, còn muốn đoạt tính mạng!

Thứ hai, còn là thuốc gây nghiện! Cứ nhìn bộ dáng những ai tu luyện Thánh Huyết công pháp, cho dù mình không muốn hút máu, nhưng công pháp này lại có khả năng mang đến cho người ta thống khổ vô cùng và khao khát vô tận, giống như làm người ta nghiện nặng, biết rõ làm như vậy là sai, nhưng không cách nào chống cự nổi sự thống khổ, mà không đi hít thuốc!

Nghĩ tới đây, Tiểu Lô đột nhiên trong lòng phát lạnh. Nói như thế, Thánh Huyết công pháp, cũng thật là đáng sợ!

Công pháp tà ác thế này, ngàn vạn lần không thể để nó truyền bá ra ngoài! Nếu không, sẽ tạo ra không biết bao nhiêu tai ương!

Cổ Chung hòa thượng thở dài, nói: “Tiểu Lô, bần tăng bần tăng tội nghiệt thâm trọng, những năm gần đây, nội tâm không phút giây nào không cảm thấy đau đớn.... Càng ngày càng lún sâu vào, chuyện đó là không thể trách khỏi.”

“Công pháp Thánh Huyết tông , ngươi đã từng nói với ai khác chưa?” Tiểu Lô trầm giọng.

“Chưa” Cổ Chung hòa thượng chậm rãi lắc đầu: “Bần tăng mặc dù tội nghiệt, nhưng cũng biết thứ hại người này một khi truyền ra ngoài, gây hại thật sự đáng sợ! Ngay cả khi bần tăng không là người tốt, nhưng trong lòng cũng áy náy sâu sắc, mình sai, thì đã sai rồi, vạn vạn lần không dám đem nó truyền bá nữa!”

Tiểu Lô gật đầu, nói tiếp: “Vậy theo như ngươi nói, trong thiên hạ căn bản không tồn tại môn phái Thánh Huyết tông, cái gọi là Thánh Huyết tông, chỉ là người ta vô ý tu luyện loại công pháp này và cũng chẳng có tổ chức nghiêm chỉnh có phải thế không?” Hắn càng nói về sau, trong mắt lại lộ ra vẻ hoài nghi.

Không có tổ chức?

Vậy hòa thượng vừa rồi cố ý đối nghịch với ta giúp đỡ Truy Tinh tử? Nhìn thấy ta bắt Truy Tinh tử, lại nóng nảy muốn ta thả hắn ra thì sao?

Cổ Chung hòa thượng chậm rãi nói: “Truy Tinh tử ra sao..... bần tăng quả thật không biết, nhưng trên đời không có Thánh Huyết ‘Tông’, đó là chuyện trước kia, bần tăng không nói dối”

“Trước kia?” Tiểu Lô đảo mắt: “Ngươi nói, chuyện trước kia vậy nghĩa là, bây giờ Thánh Huyết tông đã có tổ chức?”

Cổ Chung hòa thượng nhìn nhóm Tiểu Lô, chậm rãi nhắm mắt, than thở: “Sự tình đại khái là như thế”

“Trước thịnh hội một năm, bần tăng bởi vì tu hành công pháp này, không dám ở lại trong chùa, đành vân du ra ngoài đột nhiên một ngày nọ, vừa xuống núi đã gặp người đang đấu pháp, bần tăng tò mò, nhìn qua một hồi, không ngờ đã gây ra chuyện.....”

Hắn mở mắt, thanh âm trầm trọng: “Hai người đấu pháp, trong đó có một người tu hành Thánh Huyết công pháp! Nhưng pháp lực của hắn còn thấp, tu vi không cao. Người kia là một Mao Sơn đạo sĩ. Đạo sĩ pháp lực cũng bình thường, hai người đánh ngang tay, bần tăng nấp một bên xem xét mới biết, thì ra người

luyện Thánh Huyết công pháp muốn hút máu đạo sĩ, nhưng không ngờ bản lãnh đạo sĩ cao hơn mình một chút, cho nên mới khó giải quyết.”

Tiểu Lôi đột nhiên cười lạnh nói: “Vậy sao? Còn người? Chẳng nhẽ đứng ở một bên nhìn? Vẫn chưa ra tay? Vậy người muốn giúp ai?”

Cổ Chung hòa thượng lắc đầu: “Nếu là trước kia, bản tăng tự nhiên ra tay giúp đạo sĩ hàng yêu trừ ma, nhưng hiện nay, bản tăng đã nhập ma, lúc ấy trong lòng có muôn vàn ý niệm, không biết như thế nào mới tốt ngay khi bản tăng chuẩn bị hiện thân, đạo sĩ không địch lại được Thánh Huyết công pháp bị một chưởng đánh chết. Người nọ kêu lên rồi chạy tới hút máu, lại nhìn thấy bản tăng xuất hiện, nhất thời kinh hãi thất sắc”

“Người giết hân?” Tiểu Lôi hỏi.

“..... Ta không có” hòa thượng trong đau khổ: “Lúc ấy ta đánh ra một chưởng về phía hân, đột nhiên nhìn thấy hân quỳ sụp xuống, khốn khổ cầu khẩn, bộ dạng hân lúc đó thật làm người ta thương cảm ài, bản tăng nhìn hân bộ dáng như vậy, nhin không được nhớ lại bộ dáng thống khổ của mình ngày đó. Sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên có hơi mềm lòng”

Hân lắc đầu, nói tiếp: “Bản tăng không đành lòng dả thương hân, muốn rời đi, người nọ thấy thế, lập tức nằm rạp trên mặt đất hút máu đạo sĩ, nhưng lại không biết, bản tăng không đi xa, chỉ là ẩn ở một góc khuất gần đó theo dõi hân thôi. Bản tăng nhìn trong chớp lát, trong lòng cực kỳ bi thương, rồi mới rời đi. Lại không biết, chuyện ngày đó, đã gây ra hậu họa.....”

“Hậu họa?”

“Không sai!” Cổ Chung hòa thượng cười khổ nói: “Bản tăng ra ngoài vân du chừng trăm ngày.....”

“Hừ” Tiên Âm đột nhiên cười lạnh ngắt lời hân: “Vân du? Ta xem người là tìm người hút máu chứ!”

“.....” Cổ Chung hòa thượng không đáp, vẻ mặt đầy thống khổ, mồ hôi đầy đầu, một lúc lâu sau mới nói: “A di đà phật bản tăng tội nghiệt tội nghiệt”

Tiểu Lôi khoát khoát tay: “Người trước tiên nói tiếp đi đã.”

Cổ Chung thở dài: “Bản tăng ra ngoài, trăm ngày sau, mới chuẩn bị trở lại chùa, nhưng đêm đó, bản tăng chọn một gốc đại thụ trong núi mà dả tọa, đột nhiên có người tìm tới!”

Cổ Chung hòa thượng nhớ lại, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Bản tăng đang ngồi ở đấy, thì nghe thấy xa xa có người nói ‘Đêm khuya đường vắng, đại sư lại ở nơi hoang dã này?’, Bản tăng vừa nghe thanh âm người kia là từ xa truyền đến, liền biết ngay, người này pháp lực rất mạnh! Giữa nơi hoang vắng, tự nhiên lại gặp ngay được cao thủ như thế, lúc ấy bản tăng trong lòng cũng cảm thấy bất ngờ.”

“Sau đó nhìn thấy một người từ xa đi tới, trong bóng đêm, toàn thân người nọ bao phủ một vầng hắc khí, hiển nhiên không muốn lộ diện. Pháp lực hân cực mạnh, bản tăng mặc dù có Thiên Nhân thông của Phật môn, nhưng không có cách nào nhìn ra, thứ nhất người nọ đối với ta đã có đề phòng, cố ý không chịu lộ ra diện mục, thứ hai người nọ tiềm lực cực lớn, chợt xuất hiện tại nơi hoang dã, bản tăng không có ý dò xét trước, cho nên bản tăng nhìn qua vài lần, thấy không có gì khác lạ, nên không dùng pháp thuật quan sát hân. Đêm đó, hắc khí bao phủ toàn thân, căn bản không thấy được một mảnh da thịt nào của hân, cả tóc cũng bị che đi Lúc ấy bản tăng trong lòng đã đề phòng, muốn mở miệng hỏi. Người nọ lại đột nhiên cười to vài tiếng, sau đó nói một câu, bản tăng vừa nghe xong, kinh hãi vô cùng!”

“Hân nói cái gì?” Ánh mắt Tiểu Lôi chớp động.

Cổ Chung hòa thượng thấp giọng nói: “Hân nói ‘Đại Sư, kẻ hôm trước có vừa miệng ngài không?’ Ta nghe được câu ấy. Nhất thời ngây dại” Cổ Chung hòa thượng chậm rãi nói: “Hôm trước ta quả là đã giết một người, hút máu người đó, giờ phút này bị người nói ra, trong lòng cực kỳ kinh hãi, giờ mới biết, thì ra có người âm thầm theo dõi bản tăng, nhất cử nhất động của bản tăng vài ngày qua, đều bị người này thấy hết!”

“Sau đó thì sao? Người đã xử trí ra sao?” Tiểu Lôì thản nhiên hỏi: “Phải chăng người muốn giết người diệt khẩu?”

Cổ Chung hòa thượng do dự một chút: “A di đà phật, tội quá tội quá bần tăng lúc ấy đích xác nổi lên sát niệm. Bần tăng hút máu người, tu luyện công pháp Thánh Huyết tông, nếu bị người nọ nhìn thấy, tự nhiên trong lòng hoảng sợ, ý niệm nổi lên, đúng là sát niệm!” Hắn tiếp tục hồi tưởng: “Lúc ấy trong lòng bần tăng sát niệm tăng mạnh, người kia đã sớm phát hiện, bỗng đứng cười to, nói ‘Đại Sư không cần hốt hoảng, tại hạ không có ác ý’ Ngay lúc đó hắn đột nhiên lớn tiếng đọc to một đoạn khẩu quyết!”

“Người này cũng tu luyện công pháp Thánh Huyết.” Diệu Yên đột nhiên mở miệng, nàng nghiêng đầu, nhìn Cổ Chung hòa thượng, lạnh lùng hỏi: “Người bị hắn theo dõi?”

“Không sai.” Cổ Chung hòa thượng nói: “Người kia đọc khẩu quyết, lúc ấy trong lòng ta kinh hãi, không biết phải nói gì, người nọ lại nói ‘Đại Sư không cần kinh ngạc, thật ra tại hạ cũng tu luyện công pháp như người.’ Hắn nói như vậy, bần tăng trong lòng càng hồ nghi. Lúc ấy bần tăng đã hỏi hắn, ‘Người âm thầm theo dõi ta, có dụng ý gì.’ Người nọ cười trả lời ‘nếu đại sư cũng là người tu công pháp Thánh Huyết, vậy cũng là người của Thánh Huyết tông, là Thánh Huyết Môn Nhân, phải chịu sai khiến của môn Chủ!’”

Hắn thốt ra lời này, sắc mặt Tiểu Lôì, Diệu Yên thậm chí cả Tiên Âm, đều biến hóa.

Ý nghĩ đầu tiên của Tiểu Lôì là: Có người muốn thống nhất Thánh Huyết tông!

Nếu đã không có cái gì gọi là tông phái Thánh Huyết, người tu hành loại công pháp này trong thiên hạ đều là nắm cát rời rạc, nhưng bây giờ đột nhiên nhảy ra “môn chủ” gì đó, ý tứ chẳng phải rõ ràng rồi sao!

Là có người muốn tập hợp cao thủ tu luyện Thánh Huyết công pháp, bắt bọn họ phải chịu sai khiến của mình!

Thánh Huyết công pháp đã tồn tại ngàn năm, mặc dù nguy hại cho nhân gian, nhưng vẫn không có tổ chức, cho nên độ nguy hại còn có hạn có thể tưởng tượng, một khi bọn họ có tổ chức nhất định, hình thành cả về số lượng và chất lượng hậu quả sẽ ra sao?

Tiểu Lôì nhìn Cổ Chung hòa thượng, thấp giọng hỏi: “Sau đó?”

Cổ Chung hòa thượng nói: “Bần tăng từ khi tu luyện công pháp này, cũng từng dốc lòng nghiên cứu căn nguyên của Thánh Huyết tông, cũng biết không có cái gì gọi là môn phái Thánh Huyết tông bần tăng đang muốn phản bác người kia, hắn lại nói ‘Trên đời không có Tông chủ, chúng ta tự mình thành lập Tông chủ cũng chẳng sao’ lời này nói ra, bần tăng lập tức hiểu được tâm ý hắn. Bần tăng cự tuyệt, người nọ lại mở miệng uy hiếp ta, ý như là, nếu bần tăng bất tuân theo, vậy sẽ công bố chuyện bần tăng tu hành tà pháp Thánh Huyết”

Tiểu Lôì gật gù: “Sau đó thì sao.”

Cổ Chung hòa thượng thở dài: “Bần tăng tất nhiên không không cam lòng bị người uy hiếp, liền ra tay, giết kẻ đó.” Hắn nói đến nơi đây, lại thở dài: “A di đà phật, tội quá tội quá”

“Được rồi!!” Tiểu Lôì phẫn nộ quát: “Tội quá tội quá cái gì! Người tu luyện loại tà pháp này, đã mấy trăm năm, cũng không biết hại bao nhiêu tính mạng rồi! Cho dù người niệm trăm vạn câu A di đà phật, Phật tổ sẽ tha thứ cho người sao?!”

Sắc mặt Cổ Chung hòa thượng tái nhợt, gục xuống, một lúc lâu, mới tiếp tục nói: “Không sai, bần tăng tội nghiệt thâm sâu, không thể tha thứ được.”

“Nói cho xong trước đã.”

“Ài” Cổ Chung hòa thượng hai tay chấp lại: “Người kia thấy ta động sát khí, đã sớm chuẩn bị từ trước. Bần tăng lúc ấy ra tay dồn dập, liền tiếp tung mười ba chiêu liên mạng với hắn, thế nhưng cũng không làm gì được hắn, pháp lực tu vi của người này, sợ rằng không dưới bần tăng.”

“Hừ, nói nhảm.” Tiểu Lôì lạnh lùng nói: “Hắn nếu dám một mình tới gặp người, tự nhiên là có chuẩn bị, đã sớm biết người sẽ ra tay, tự nhiên nắm chắc người không có bản lĩnh đánh chết hắn! Nếu không như thế, chẳng lẽ hắn điên khùng đi tìm chết?”

“Không sai, bản tăng cùng hắc đầu mười ba chữ. Chỉ biết người nọ pháp lực rất mạnh, vị tất dưới bản tăng, ngay cả bản tăng tự cho mình tài giỏi, có thể thắng được hắc, nhưng muốn giữ hắc lại thì không làm được.” Cổ Chung hòa thượng nói: “Lúc ấy bản tăng nghĩ đến đó, không khỏi tức giận. Người kia thấy bản tăng dừng tay, đứng ở phía xa, cười nói ‘Đại Sư đã hiểu chưa. Ngay cả đêm nay đại sư có thể giết ta, ngày mai chuyện Cổ Chung hòa thượng tu luyện công pháp Thánh Huyết tông sẽ truyền khắp Tiên Lâm!’ Bản tăng nghe thấy lời này, vạn niệm thành tro, không khỏi ngây dại.”

Tiểu Lôi chậm rãi nói: “Chuyện xem ra cũng không khó đoán. Những kẻ này đã thu thập được không ít cao thủ tu luyện Thánh Huyết công pháp, tạo ra Thánh Huyết tông chính thức. Thì ra là vậy, bọn họ có thể căn bản không biết đại hòa thượng người cũng tu luyện loại tà pháp này. Nhưng vận khí của người lại rất tốt! Hừ hừ, người lại gặp được tên hút máu mấy ngày trước, chính là đệ tử Thánh Huyết tông. Hắc bị người chứng kiến bản thân đang hút máu, tất nhiên phải bầm cáo với các môn nhân khác, những người đó điều tra, người lại không đi xa, sợ rằng đã bị theo dõi từ sớm! Kẻ đến uy hiếp pháp lực không thấp hơn người, vậy chắc là đã âm thầm theo dõi người vài ngày, chỉ là Đại hòa thượng người không có phòng bị, mới không phát giác ra.” Tiểu Lôi suy nghĩ một chút, nói: “Vậy, nói như thế, bọn họ từ đầu căn bản không biết người cũng tu luyện tà pháp này. Vốn đi theo người, quá nửa là muốn âm thầm giết chết người thôi. Nhưng lại đột nhiên phát hiện người cũng hút máu người chuyện này đã có thể coi là thu hoạch ngoài ý muốn. Hắc hắc một trong Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân, không ngờ cũng tu luyện loại tà pháp này. Nếu ta là môn chủ Thánh Huyết tông, tự nhiên cũng đến ép buộc dụ dỗ người chịu sai khiến!”

Cổ Chung hòa thượng gật đầu: “Thí chủ nói không sai.”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Lôi nheo mắt.

“Sau đó” Cổ Chung hòa thượng cười khổ: “Sau đó bản tăng không biết làm sao, người nọ lại nói ‘Đệ tử chúng ta rất đông đảo. Đầu tu luyện công pháp Thánh Huyết, đại sư cùng chúng ta chính là đồng đạo, ta tất nhiên sẽ không hại người. Chỉ là’ ”

Nói đến đây, Tiểu Lôi lộ vẻ trào lộng, lạnh lùng ngắt lời: “À, chỉ là mọi người bây giờ cần tụ tập một chỗ, cùng coi sóc lẫn nhau, có đúng hay không? Hắc còn nói, trăm ngàn năm qua, người tu luyện công pháp Thánh Huyết, cuối cùng khó tránh khỏi vận mệnh bị chánh tà lưỡng đạo truy giết, bây giờ mọi người liên hợp, mới có thể có năng lực tự bảo vệ, có đúng hay không?”

Cổ Chung hòa thượng há mồm: “Người người làm sao biết?”

Tiểu Lôi thở dài: “Ngu xuẩn đây là điều đơn giản nhất trong tâm lý học! Theo tâm lý học tội phạm mà nói, rất nhiều người phạm tội sau khi phạm tội, trong lòng không lúc nào yên, chính là lúc dễ dàng nhất dọa lạc vào tổ chức xã hội đen, từ người phạm tội biến thành tổ chức phạm tội! Bởi vì trong suy nghĩ của tội phạm, cho rằng mình lẻ loi tại thế giới này, nội tâm sợ hãi, không có chỗ dựa. Bỗng lúc này, có người đến thu nhận, nói ‘Được, người tới đây, chúng ta đều là tội phạm giống người!’ Lúc này trong lòng người khó tránh khỏi động tâm. Giống như tìm được nơi nương tựa!”

Nói đến đây, Tiểu Lôi bĩu môi.

Cổ Chung hòa thượng cười khổ một lúc lâu, “Thí chủ thí chủ nói không sai. Trong lòng bản tăng lúc ấy mặc dù đối với người nọ có tâm giới bị, nhưng có khả năng tìm được nhiều người cùng giống bản tăng tu luyện công pháp này, trong lòng cũng đích xác cũng thầm vui mừng.”

“Sau đó?”

Cổ Chung nói: “Sau đó, người nọ cùng ta kích chưởng thề thốt, rồi rời đi. Hắc chỉ nói rằng, ngày thường Thánh Huyết tông không ước thúc môn nhân, chỉ là một khi tông chủ có gì sai phái, không được chối từ nếu không ài”

Tiểu Lôi thương hại nhìn hòa thượng: “chuyện này tựa như cấp một bộ khóa sắt cho người! Nghĩ đến Thánh Huyết tông chủ có dã tâm tập hợp nhiều người tu luyện Thánh Huyết tà pháp, trong lòng hắc có mưu đồ! Lúc ấy không sai người làm việc gì, đó là thả dây dài câu cá lớn! Huống hồ, người là loại cao nhân như vậy, tự nhiên phải lưu giữ làm vũ khí bí mật mà chậm rãi sử dụng, làm sao có thể tùy tiện lấy ra? Tạm thời không tìm người chắc gì đã là chuyện tốt, bởi vì một khi tìm người nói chuyện, dám chắc phải là đại sự!”

Cổ Chung hòa thượng thở dài nói: “Tiểu thí chủ nói cực kỳ chuẩn xác, từng chuyện đều bị người đoán đúng hết!”

Ánh mắt hần phức tạp, chậm rãi nói: “Khi bắt đầu Tiên Lâm thịnh hội, bần tăng cầm hai mươi khối Huyền Cơ ngọc, chuẩn bị mời thiên hạ cao nhân cũng chính là lúc Thánh Huyết tông đột nhiên phái người tới tìm đến.....”

“Sao? Bọn họ tìm người có chuyện gì?”

Cổ Chung hòa thượng nói: “Việc thứ nhất, chính là bần tăng mỗi lần phát ra một khối ngọc bài, thì báo cáo cho bọn họ, địa điểm nào, đưa cho vị cao nhân của phái nào. Việc thứ hai, nếu trong thịnh hội, phát hiện có người tu luyện chi pháp Thánh Huyết, phải toàn lực giúp đỡ, không được có nửa điểm ý kiến!”

“À!” Tiểu Lô gật đầu: “Thì ra là như thế, Truy Tinh tử tu luyện chính là Thánh Huyết công pháp, người cũng đã nhìn ra, vì thế cùng ta sống chết chống cự, phân bua cho hần. Thấy pháp bảo của ta hút hần vào, liền nghĩ biện pháp ép ta thả hần ra, có đúng hay không?”

Nói đến đây, Tiểu Lô cau mày: “Nhưng vẫn còn một việc, tại sao muốn người nói địa điểm giờ giấc phát ngọc bài cho ai, sao phải nói rõ ràng như vậy?”

Diệu Yên đột nhiên chậm rãi nói: “Chuyện này, dễ hiểu thôi.”

“Sao?”

Diệu Yên thở dài: “Mỗi lần thịnh hội, thiên hạ cao nhân tụ tập, hai mươi khối ngọc bài phát xuống, tổng cộng có hai mươi người đến. Nhưng mà lần này số người vắng mặt đã có quá nửa xem ra chuyện này có chút nghi vấn.”

Tiểu Lô cau mày, đột nhiên nhướn mày: “Ý của nàng là”

Diệu Yên chậm rãi : “Phu quân, thiếp hỏi chàng. Người được tặng ngọc bài, quá nửa đều là cường môn một phái. Môn hạ đệ tử đông đảo, đều có động phủ sơn môn của mình, quá nửa còn có các loại trận pháp thủ hộ môn phái Nếu ngày thường mà đối phó với các cao thủ như vậy, đó là còn khó hơn lên trời! Nhưng nếu nhằm lúc bọn họ đến tiên lâm thịnh hội mà động thủ”

Tiểu Lô lập tức nói: “Không sai! Đầu tiên, bên người bọn họ không có môn nhân đệ tử đông đảo. Thứ hai, không có sơn môn động phủ thủ hộ! Người ít lực mỏng, nhiều nhất bên người chỉ có hai đệ tử đi theo mà thôi. Tại nơi hoang dã, bị một nhóm Thánh Huyết tông phục kích, hắc hắc”

Về phần tại sao người Thánh Huyết tông lại đối phó với các cao thủ trong thiên hạ?

Còn phải hỏi sao?

Tất nhiên là hút máu, đoạt pháp thuật!

Ngày thường làm gì có cơ hội thế này? Làm gì có nhiều cao thủ không hề đề phòng như vậy mà xuất môn?

Căn cứ vào về thời gian đưa ngọc bài mà Cổ Chung hòa thượng tiết lộ, là có thể tính ra những cao thủ kia khi nào xuất môn, khi nào lên đường

Hơn nữa, làm sao có ai nghĩ đến sẽ có một kế hoạch điên cuồng lớn mật như vậy?!

Một lần mai phục, giết chết cơ hồ một nửa cao thủ thiên hạ chính đạo!

Kế hoạch mặc dù điên cuồng, nhưng là có cao thủ cỡ Truy Tinh tử áp trận, vậy có gì không được!

Quan trọng nhất chính là, Thánh Huyết tông càng đánh càng mạnh! Mỗi khi giết một cao thủ, cũng giống như đem cao thủ đó thu dụng!

Phái khác càng đánh càng yếu, bọn họ càng đánh càng mạnh!

283. Chương 283: Đường Về Nhà!

Truy Tinh Tử không ngờ biến thành cường hãn như vậy, duyên cớ quá nửa là do hắn hấp thụ được từ mười mấy cao thủ các phái!

Nếu không thì làm sao giải thích được, thịnh hội lần trước cũng không thấy Ấn Nguyệt tông chủ Truy Tinh Tử được người ta chú ý, giờ vì sao đột nhiên thực lực lại trở nên cường đại như vậy?

“Nói như thế, mười mấy cao thủ các phái vắng mặt trong kỳ thịnh hội này, sợ rằng sẽ không tới nữa... mà e là quá nửa trên đường tới bị người giết rồi.” Tiểu Lôi thở dài, đưa mắt nhìn Cổ Chung hòa thượng rồi đột nhiên cười nói: “Nói thật lòng, ta thật sự rất bội phục cái tên gia hỏa hoạch định ra kế hoạch này, đã điên cuồng hơn nữa lại to gan! Dựa theo danh nghĩa thịnh hội lần này, dẫn xuất ra bao nhiêu cao thủ từ sơn môn động phủ của bọn họ. Sau đó lại tập kích từng người, hắc hắc...”

Cổ Chung hòa thượng lắc đầu: “Mấy chuyện này bản tăng trước đó cũng không biết.”

“Tầm bậy tầm bạ!” Tiểu Lôi trợn mắt rồi quát lớn: “Người không biết? Khi bọn chúng tìm người muốn lấy danh sách những người được nhận ngọc bài, bằng vào cái đầu của Cổ Chung hòa thượng người, chẳng lẽ không nghĩ ra là muốn để làm gì sao? Hừ hừ... cho dù coi như người lúc đó không biết, đợi đến khi thịnh hội bắt đầu, hơn phân nửa số người không có mặt tại đương trường, khi đó người cũng nên nghĩ ra rồi chứ?” Nhìn tên hòa thượng trước mặt, Tiểu Lôi nghiêng rằng nói: “Người mở miệng thì cứ nói nào là tội quá gì đó... Theo như ta thấy, tên hòa thượng người tội không thể tha được! Vì mỗi một bản thân mình mà tàn hại thiên hạ đồng đạo... Hắc hắc, người mở miệng là niệm Phật, e rằng Phật tổ mà biết được, sẽ mang người giam vào địa ngục!”

Mặt Cổ Chung hòa thượng xám như tro, lắc lắc đầu nói: “A Di Đà Phật, bản tăng tội nghiệt sâu đậm, tự biết sẽ không may mắn thoát được, chỉ xin thí chủ kết liễu giùm ta.”

Tiểu Lôi đưa mắt nhìn Cổ Chung, rồi chậm rãi đi tới nhẹ giọng nói: “Ta còn có một vấn đề... Yêu nhân của Thánh Huyết Tông, ta đã giết một tên. Người coi như là tên thứ hai đi.”

Nói xong, Tiểu Lôi đặt thủ chưởng lên trán Cổ Chung.

“Không được!” Diệu Yên đột nhiên ngăn cản Tiểu Lôi, đưa tay nắm lấy cổ tay của Tiểu Lôi, nhú mày nói: “Phu quân, chàng không thể giết lão.”

Tiểu Lôi nhướn mày: “Vì sao?”

Diệu Yên thở dài rồi nghiêm mặt nói: “Lão hòa thượng này danh khí bên ngoài lớn lắm. Hiện tại mặc dù chàng và thiếp đều biết lão là người của Thánh Huyết Tông, nhưng người ngoài thì còn chưa biết.... Chàng tùy tiện giết lão, sợ rằng sẽ dẫn đến công phẫn, đối với danh tiếng của phu quân cũng không có lợi.”

Ngưng một chút, Diệu Yên lại nhẹ giọng nói: “Huống hồ vừa rồi nhiều người thấy chàng mang lão ta đi. Hiện tại nếu lão chết đi, e rằng sẽ đành tính lên đầu phu quân... Còn nữa, nơi hạ lạc của mẹ con Lâm San San.”

“Hừ...” Tiểu Lôi hít một hơi rồi gật đầu: “Danh tiếng gì ta cũng không cần. Nhưng nơi hạ lạc của mẹ con Lâm San San, lại không thể không hỏi.”

Cổ Chung mở mắt chậm rãi nói: “Tiểu Lôi thí chủ, lệnh lang thiên tư xuất chúng, cả đời bản tăng gần đây mới thấy được. Ta có thể dạy cho nó một chút bản lãnh côn con, cũng coi như là một tiếng duyên phận. Chỉ là bản tăng hiện tại không dám mở miệng nói láo... Nơi hạ lạc của lệnh lang, hiện giờ bản tăng cũng không biết.”

“Cái gì?” Tiểu Lôi cơ hồ muốn nhảy dựng lên, chỉ ngay mũi Cổ Chung quát: “Người không phải là nói thịnh hội kết thúc xong, sẽ chuẩn bị đi gặp nó sao?”

Cổ Chung lắc đầu: “Bản tăng chỉ là vài năm trước, trong lúc vô ý gặp được hài tử này rồi truyền cho nó vài món bản lãnh thôi. Ta ở ngoài đã nhiều ngày rồi, thật sự là không biết nơi hạ lạc của hài tử đó. Nhưng ta từng đáp ứng nó, là sẽ truyền cho nó một quyển kinh thư Phật pháp. Chỉ là bản tăng lúc ấy đã biết thịnh

hội lần này sợ rằng sẽ không có chuyện tốt đẹp, cho nên ta đã cùng nó hẹn gặp mặt tại một địa phương. Ta nói địa phương này cho người biết, người tự mình đi tìm nó đi.”

Lập tức Cổ Chung nói ra thời gian cùng địa điểm. Tiểu Lô nghe xong liền nói: “Tốt, mặc kệ thế nào, người cũng đã dạy chút bản lãnh cho đứa nhỏ này của ta, coi như cũng có chiếu cố tới nó một hồi. Con người ta ân oán phân minh, mặc kệ người có tội lớn gì, cá nhân ta cũng coi như là đã nhận món ân tình này của người. Đại hòa thượng, người còn có tâm nguyện gì chưa dứt, hãy nói ra đi.”

Cổ Chung lắc đầu nói: “Nghĩ sai thì hỏng hết... nghĩ sai thì hỏng hết. Bản tăng không có yêu cầu gì, chỉ là người kia của Thánh Huyết Tông, nhất định là có âm mưu quỷ kế, mong thí chủ ráng cẩn thận.”

Tiểu Lô lại hỏi kỹ càng vài câu, nhưng những gì Cổ Chung hòa thượng biết thật là quá ít. Lão bị người của Thánh Huyết Tông hiếp bách. Khi người của Thánh Huyết Tông tới liên hệ với lão, đều là một người thần bí. Khi người thần bí đó xuất hiện, đều dùng pháp thuật bao phủ một tầng hắc khí quanh người hắn. Vốn dựa theo đẳng cấp của Cổ Chung hòa thượng thì Chương nhân pháp tâm thường không qua mắt được Phật pháp Thiên Nhân Thông của lão ta. Chỉ là Cổ Chung hòa thượng bị đối phương nắm được yếu điểm, lại không dám rõ rõ ràng ràng dùng pháp thuật để nhìn trộm diện mục thật của đối phương, sợ rằng sẽ đắc tội tới đối phương.

Cứ như vậy mà từ trên người của lão hòa thượng, cũng thật chẳng lấy được tin tức gì có giá trị.

Khi Tiểu Lô hỏi xong, Cổ Chung hòa thượng chấp hai tay lại, rưng rưng nước mắt, trong miệng lầm rầm mặc niệm kinh văn, mắt dần dần nhắm lại. Những giọt lệ trong mắt kia dần dần biến thành hai hàng tiên huyết.

Lão hòa thượng mang đầy tội nghiệt này, cuối cùng rồi cũng tự tuyệt mà chết.

Nhìn thấy lão hòa thượng này tự sát mà chết, Diệu Yên vốn nghĩ tới ra tay ngăn trở, nhưng Tiểu Lô lại lắc đầu, lạnh lùng nhìn lão hòa thượng đoạn khí, rồi Tiểu Lô mới thần nhiên nói: “Lão tự mình muốn chết, hà tất phải cứu lão? Huống hồ tên tặc tử này cũng đáng chết lắm.”

Diệu Yên chỉ thở dài, đưa mắt nhìn biểu tình trên mặt Tiểu Lô, trong lòng ngầm có chút khó nghĩ: Vị hòa thượng này chết tại đây, sợ rằng Tiểu Lô sẽ không thoát khỏi liên đới. Mặc dù là lão ta sợ tội tự sát, nhưng hiện tại cái chết của lão ta thì người khác lại không biết chân tướng, quá nửa là mang cái tính mạng đó tính lên người Tiểu Lô thôi.

Nghĩ tới đó, Diệu Yên bất đắc dĩ cười cười, cũng không nói thêm gì, chỉ cười nói: “Phu quân, chàng luôn đâu có quá coi trọng cái gọi là ‘chánh nghĩa’ gì đó, sao lần này đối với hòa thượng này lại dường như có bộ dạng chánh khí lâm liệt vậy?”

Tiểu Lô nghiêm mặt nói: “Ta tự nhận không phải là thứ tốt gì, cũng tự nhận không phải là chính nhân quân tử. Nhưng có chuyện xấu thì làm ra vô hại, lại có chuyện xấu lại là táng tận lương tâm! Tỷ như mấy loại lừa đảo bịp bợm, trên thế gian thường hay xảy ra, ta cũng đôi lúc có làm, cũng không tính là đại gian đại ác. Chỉ là tên hòa thượng này, còn có hành vi của đám Thánh Huyết Tông, thật khiến người sợ run trong lòng!”

Ngừng một chút, Tiểu Lô trầm giọng nói: “Cho dù là dã thú như sư tử, hổ, mặc dù khi đói bụng, cũng sẽ không ăn thịt đồng loại của mình, mà chỉ ăn thịt các động vật khác. Nhưng cái đám gia hỏa Thánh Huyết Tông này, thân là người, mà lại uống máu người! Chuyện khủng khiếp nhất trên thế gian, chính là ăn thịt đồng loại!”

Nói xong mấy điều này, Tiểu Lô đột nhiên cười cười nói: “Chuyện của đám Thánh Huyết Tông, ta không biết thì thôi. Nếu lỡ gặp rồi, cũng phải lo liệu tới một chút! Còn nữa, cái lần ba năm trước mà ta ở tại Phục Hổ Tự trên Nga Mi sơn đoạt bảo vật, cái tên yêu nhân Thánh Huyết Tông mưu đồ đoạt đi Xích châu, mặc dù bị ta chế phục giết đi, nhưng xem ra tên gia hỏa đó cũng không nói thật với ta! Hiện tại ta thậm chí hoài nghi, lúc ấy khi hắn tới đoạt bảo, sợ rằng chỉ không phải là chuyện của một mình hắn, mà quá nửa là có quan hệ tới tổ chức của Thánh Huyết Tông này rồi! Ít nhất là lần đó trên Nga Mi sơn không chỉ có một mình tên yêu nhân Thánh Huyết Tông đó! Bởi vì khi tên yêu nhân Thánh Huyết Tông bị ta giết đi, sau khi Ngọc Hư Tử cùng ta chia tay, cũng chết tại gần nơi đó trên Nga Mi sơn.”

Diệu Yên lập tức nói: "Không sai, trên Nga Mi sơn đích xác là còn có yêu nhân của Thánh Huyết Tông. Khi thiếp tới Phục Hồ Tự tìm chàng thì chàng đã không có ở đó. Thiếp cùng vị Bà La Na Tề kia, còn có Tiên Âm nữa, ba người đánh nhau một trận. Lúc ấy bên cạnh có người của Thánh Huyết Tông rình trộm. Bất quá người đó bị bọn thiếp phát hiện. Bà La Na Tề cùng thiếp xuất thủ có hơi trừng trệ hấn một chút, nhưng lại bị hấn may mắn đào thoát được. Lúc đó thiếp hoài nghi chàng mất tích là do đám Thánh Huyết Tông gây nên. Lại còn hạ lệnh cho Mang Sơn Vạn Yêu Vương bọn họ, đi khắp nơi tìm kiếm yêu nhân của Thánh Huyết Tông.

Tiểu Lôi suy nghĩ một chút, rồi lại nghe Tiên Âm lạnh lùng nói: "Suy xét cái gì, không phải cái bảo bối hồ lô kia của người trong đó có một tên gia hỏa sao. Thả hấn ra hỏi cho minh bạch là được rồi."

Tiểu Lôi cười cười lấy hồ lô ra, nhẹ nhàng lắc lắc nói: "Truy Tinh Tử, ở trong đó có vui không?"

Nói xong liền rút cái nút bình ra, trong miệng niệm một câu khẩu quyết. Bình hồ lô lập tức bắn ra một đạo kim quang, đánh lên mặt đất, hoá thành một bóng người, chính là Truy Tinh Tử.

Sắc mặt Truy Tinh Tử trắng bệch, cắn chặt hàm răng. Chỉ là thân thể hấn giờ phút này èo uột trên mặt đất, chỉ có thể hấn học nhìn chòng chọc Tiểu Lôi.

"Hấn bị hồ lô của ta chế trụ, lúc này bị ta thả ra, trong vài canh giờ cũng không thể động tới pháp lực được." Tiểu Lôi cười cười, đi tới đá nhẹ hấn một cước: "Ta biết người ở trong hồ lô, kỳ thật thanh âm bên ngoài đều có thể nghe được. Hiện tại chỉ mời người giải đáp nghi hoặc trong lòng ta một chút."

Truy Tinh Tử lắc đầu: "Ta không có gì để nói. Ta không đề phòng ám toán của người vậy mặc cho người xử trí là được!"

"À há, còn giọng điệu không phục à." Tiểu Lôi cười lạnh nói: "Trong lòng người nhất định là đã nhận định, ta ti bỉ vô sỉ ám toán người. Nhưng thủ đoạn hút máu người, hại nhân mạng để tự đề thăng tu vi mình của người, so với ta lại ti bỉ gấp vạn lần!"

Truy Tinh Tử ngắc đầu thán nhiên nói: "Ưu tú thì thắng, dở thì bị loại. Đó là phép tắc bất biến từ vạn cổ mà thôi. Kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, cũng không tính là ti bỉ gì. Trên thế giới này, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt lại tôm tép. Loại đạo lý này cũng không cần ta phải nói nhiều."

Tiểu Lôi đưa mắt nhìn Truy Tinh Tử nói: "Nói vậy, người tu hành công pháp Thánh Huyết Tông, cũng không có chút hối hận gì cả?"

"Hối hận? Ha ha ha ha ha..." Truy Tinh Tử cười lớn nói: "Hối hận thì có tác dụng gì? Huống hồ nếu không phải ta không tính tới đến thịnh hội đột nhiên đụng phải nhân vật như người, sợ rằng địa vị đệ nhất thịnh hội lần này đã bị ta đoạt được rồi! Đến lúc đó ta thân là địa vị thiên hạ đệ nhất nhân, đem Ấn Nguyệt Tông cùng Thánh Huyết Tông hợp lại làm một..."

"Mộng xuân thu cái đầu bự của người a." Tiểu Lôi nhẹ nhàng đá hấn một cước: "Vậy mấy cao thủ tham gia thịnh hội bị vắng mặt, đều là do người giết à?"

Truy Tinh Tử cười lạnh một tiếng, bị Tiểu Lôi đá một cước này cũng không hề phản kháng, chỉ trở tay từ trong ống tay áo, lấy ra một cái cảm nang, dùng tay mở nó, lòi ra một nắm đồ vật, nằm trong tay kêu đình đình đang đang.

Chính là một mớ Huyền Cơ ngọc bài.

Truy Tinh Tử tràn đầy vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng nói: "Hừ, mấy tên gọi là cao thủ kia, quá nửa là hữu danh vô thực! Tỷ như Kim Kiếm đạo sĩ của Cửu Hoa Sơn, vốn dựa vào Kim Kiếm Thuật của hấn mà có được đại danh khí. Kết quả là ngay cả ba kiếm của ta cũng chịu không nổi! Còn có tên truyền nhân ba mươi chín đời của Mao Sơn phái kia, cái tên Mao Sơn Trương Lão Đạo đó bị ta dùng pháp thuật nhốt sống vào trong lu, buồn bực mà chết. Ngay cả một chút lực phản kháng cũng không có! Còn có cái tên hiệu xưng là Đông Phương Vô Thắng trong thiên hạ ngũ phương cao nhân..."

Trong lòng Diệu Yên giật mình, nhin không được hỏi: "Đông Phương Vô Thắng kia sao rồi?"

"Tên Đông Phương Vô Thắng kia thân là thiên hạ ngũ phương cao nhân, ta vốn đối với hấn có chút coi trọng. Không ngờ ta chỉ dùng nửa thời thần là đã giết được hấn! Hừ, bảo bối hồ lô của hấn hiệu xưng là

chuyên môn hấp thụ phi kiếm, bị ta chém một kiếm bổ làm đôi. Còn bày ra trận pháp bàn cờ Linh Lung, cũng bị ta một chưởng chấn bể nát! Cái tên già đó danh khí thì khá, nhưng pháp lực lại rất ư yếu kém...”

“Ngưng đi!” Sắc mặt Diệu Yên xám xanh, khuôn mặt thoáng loé lên một tia sát khí, rồi đột nhiên nhấc tay đánh một chưởng ngay ngực Truy Tinh Tử. Truy Tinh Tử chịu một chưởng này, thân thể bị đánh bật lại văng vào tường, trong miệng phun ra một luồng tiên huyết, nhưng vẫn cười điên dại nói: “Đánh hay lắm! Đánh hay lắm!”

Diệu Yên cắn răng nói: “Đông Phương Vô Thắng, hắn cũng bị ngươi giết à?”

Tiểu Lôi thở dài, trong lòng không khỏi có chút buồn bã.

Cái bảng hiệu Đông Phương Vô Thắng si tình kia, thật là hại hắn rồi.

Lúc đầu tham gia thịnh hội lần trước, gặp được Diệu Yên vốn giả trang Tiên Âm. Kết quả lập tức đắm mê Diệu Yên sâu đậm, chỉ là lại không biết thân phận của Diệu Yên, coi nàng như Tiên Âm!

Kết quả ba trăm năm nay, Đông Phương Vô Thắng đau khổ yêu đương Tiên Âm, si ngốc triền miên không ngừng. Cả một mảng tâm tư đó, nếu nói tới nguồn gốc, thì ban đầu từ Diệu Yên mà ra.

Ngay cả Diệu Yên một lòng thâm tình với Tiểu Lôi, nhưng đối với tấm lòng của Đông Phương Vô Thắng cũng có vài phần áy náy cùng tội nghiệp. Giờ phút này nghe thấy Đông Phương Vô Thắng cũng đã chết, trong lòng không khỏi có chút bi thương, lập tức nổi sát tâm với Truy Tinh Tử!

Tiểu Lôi đi tới trước nửa bước, một tay nắm lại trong ống tay áo, cố ý ngăn trở Diệu Yên, rồi lại hỏi: “Còn Ngọc Hư Tử của Côn Luân phái thì sao? Cũng do ngươi giết à?”

Truy Tinh Tử ngăn người một chút rồi thản nhiên nói: “Ta giết nhiều người như vậy, nào có thể nhớ hết từng người một cho đủ?”

“Khá... Rất khá... Thật sự là rất khá.” Tiểu Lôi thở dài, sau đó lạnh lùng cười nói: “Ngươi quả nhiên là có tính cách.”

“Được làm vua thua làm giặc! Nếu lão thiên đã khiến ta gặp được ngươi, vậy coi như là thiên mệnh không ở bên ta mà thôi. Truy Tinh Tử ta nào sợ chết chứ?” Hắn cười lạnh nói: “Nhưng ngươi dựa vào cái gì giết ta? Ta là Ấn Nguyệt tông chủ, ngươi giết ta, là đối địch với Ấn Nguyệt Tông! Lúc này trên Thiên Đài còn có nhiều đồng đạo ở đó. Ngươi vô duyên vô cớ giết ta, ngươi tự mình cũng chạy không khỏi phiền phức!”

“Khác chứ. Ngươi cứ yên tâm đi. Ta giết ngươi rồi, tuyệt sẽ không có người tìm ta gây phiền phức.” Về giận dữ trên mặt Tiểu Lôi lập tức tan biến, mà ngược lại lộ ra bộ dạng có vài phần giảo hoạt. Nghênh ngang đi tới trước mặt Truy Tinh Tử, nhích miệng tới thấp giọng nói: “Được rồi, cảm ơn ngươi đã hợp tác. Ta chưa hề nghĩ cái tên gia hỏa như ngươi không ngờ lại dễ dàng bị gạt như vậy. Vừa rồi ngươi nói mấy chuyện này, tự mình đã nhận tội rồi. Ta nghĩ cho dù ta đem ngươi phân làm tám mảnh, cũng sẽ không có ai nói một tiếng.”

“Ta nói mấy chuyện này? Ha ha! Ngươi có gì làm chứng trước mặt thiên hạ đồng đạo, nói Ấn Nguyệt tông chủ ta là yêu nhân của Thánh Huyết Tông chứ?”

Tiểu Lôi từ từ lui về phía sau một bước, sau đó nhấc tay từ trong ống áo, lấy ra một món đồ.

Chỉ thấy trong tay hắn cẩn thận cầm một cái hộp sắt nho nhỏ. Trên bề mặt mờ hồ còn có ánh lãnh quang loé lên.

“Chụp hình trong mọi thời tiết, ống kính chụp hình hồng ngoại tuyến, tự động điều chỉnh cự ly ánh sáng, 10 megapixels (10 triệu điểm ảnh)...” Tiểu Lôi thở dài: “Mặc dù không nằm vị trí đứng đầu, nhưng đối với cái thứ gia hỏa như ngươi suốt ngày cứ qua lại cùng phi kiếm, pháp bảo, lò luyện đan mà nói, món đồ chơi này so với pháp bảo gì đó càng thâm ảo hơn phải không?”

Tiểu Lôi đem cái máy ảnh kỹ thuật số kia để trước mặt Truy Tinh Tử, nhẹ nhàng nhấn nút. Lập tức màn hình trong máy lập tức xuất hiện, còn có thanh âm rõ ràng của Truy Tinh Tử: “...Đến lúc đó ta thân là địa vị thiên hạ đệ nhất nhân, đem Ấn Nguyệt Tông cùng Thánh Huyết Tông hợp lại làm một...”

Sau đó không đợi Truy Tinh Tử lên tiếng, Tiểu Lôi đã hấn một phát lộn nhào.

“Con mẹ cả nhà của ngươi! Mẹ kiếp, giở trò đen tối với tiểu gia ta hả? Ngươi còn chưa đủ trình đâu!” Tiểu Lôi cười lạnh rồi đem sản phẩm kỹ thuật số trong tay cất kỹ càng.

Phía sau Diệu Yên ngậy người trợn mắt nhìn, nhin không được nói: “Phu quân... chàng... sao lại mang theo cái món đồ này...”

“Khó được lên núi Côn Luân một lần, vốn không ngờ sẽ gặp được nhiều chuyện như vậy, coi như chuyện này, ừm, cho nên mới mang theo...” Tiểu Lôi mở tay ra, nhún nhún vai.

Đợi khi Tiểu Lôi dẫn theo Truy Tinh Tử lên Thiên Đài, mọi người dường như đang tỷ thí cái gì vậy.

Thì ra là Đan Hà Tử đang tràng giang đại hải giảng giải những chỗ tâm đắc trong phép luyện chế đan dược.

Tiểu Lôi cũng mặc kệ hết thảy, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi nhanh lên phía trước, đem Truy Tinh Tử quăng mạnh trên mặt đất. Không đợi cho mọi người chất vấn, Tiểu Lôi đã lấy máy ảnh kỹ thuật số ra, dựng lên một cái giá tam giác rồi nhấn nút phát hình...

Hết thấy đều rõ ràng!

“Mẹ kiếp, may mắn đây là xã hội hiện đại. Nếu đặt ngay thời cổ đại, thật sự là phiền mẹ nó rồi.” Tiểu Lôi quan sát mọi người một vòng, ai ai đều lộ ra vẻ kinh ngạc giận dữ, trong lòng không khỏi ổn định lại vài phần.

Đúng vậy, mọi người ở tại chỗ này mặc dù đều đa số là thế ngoại cao nhân bế môn khổ tu, nhưng dù sao bây giờ không phải là thời cổ đại, nên mấy thứ đồ khoa kỹ xã hội này, tóm lại là không phải không nhận ra được. (Mọi người còn nhớ khi Tiểu Lôi lần đầu lên núi Nga Mi học nghệ, mấy tên đồ đệ của Tiêu Dao Tử đều mặc âu phục dưới đạo bào rồi lại còn đem theo điện thoại di động nữa). Lại còn một số môn phái cũng có không ít tục gia đệ tử nhập thế tu luyện tại phàm gian.

Dù sao thì đây cũng là xã hội hiện đại mà.

Hơn nữa, người tu hành ngay cả có pháp thuật, nhưng mấy món đồ chụp hình này tóm lại là làm giả không được.

Đoạn phim còn chưa hết, lập tức đã khiến mọi người chửi rủa. Vị Tam Thanh Tông tông chủ Linh Hóa đạo sĩ kia lớn tiếng quát: “Việc thế này đã không cần phải hỏi lại nữa. Truy Tinh Tử tàn hại đồng đạo, tội này chỉ đem giết!”

Câu này của ông ta, lập tức khiến mọi người cùng hưởng ứng.

Giết!

Nhưng dưới tiếng hò reo kêu giết, lại không có một cá nhân nào bước tới động thủ.

Bởi vì mấu chốt là: ai động thủ đây?

Truy Tinh Tử ngay cả đáng chết, nhưng hấn dù sao cũng là tông chủ Ân Nguyệt Tông! Là chủ môn nhân một phái!

Cho dù hấn tội đáng chết, nhưng khi giết hấn, khó tránh khỏi đắc tội với Ân Nguyệt Tông. Cho dù Ân Nguyệt Tông chịu nghe đạo lý, chỉ là đắc tội với cả một tông phái, đều không phải là chuyện tốt lành gì.

Cho nên, ai nên động thủ xử tên ‘ác nhân’ này đây?

Lúc đó đương nhiên, mục quang mọi người đều hướng về Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng. Hấn tự nhiên là đã đoán được tâm tư của mọi người. Lúc này lại có một người đứng lên, nâng kiếm bước nhanh về phía Truy Tinh Tử.

Người này, chính là Việt Sư!

Khi tất cả mọi người đang do dự, ngay cả vị Khương Đại Hồ Tử tính tình sáng khoái kia cũng đang chần chừ, Việt Sư lại ngang nhiên đi tới!

Dù sao, ngay cả thứ người tính tình sáng khoái như Khương Đại Hồ Tử, cũng phải lo lắng tới môn phái của mình.

Việt Sư từ từ đi tới trước, mọi người nhất thời đều yên tĩnh trở lại.

“Muốn giết thì giết, nào cần phải nói nhảm nhiều như vậy, chẳng lẽ các người chưa từng giết người sao?” Ngữ khí lạnh lùng của Việt Sư mang theo nét trào lộng. Thanh trường kiếm trong tay của hắn vốn chỉ còn lại một nửa, cổ tay rung lên, đoản kiếm nhắm ngay cổ Truy Tinh Tử chém xuống.

Đình!

Không có tiên huyết bay tung toé như dự kiến, là vì kiếm của Việt Sư đã bị gạt đi.

Tiêu Dao Tử đứng trước mặt Việt Sư, trường kiếm gạt đi đoản kiếm của Việt Sư, thản nhiên nói: “Chuyện này nên để bản đạo động thủ.”

Nói xong, không đợi Việt Sư nói, Tiêu Dao Tử đã vung trường kiếm... Bạch...

Một mảng huyết quang, đầu người của Truy Tinh Tử đã bay lên cao...

Ản Nguyệt tông chủ, không ngờ lại chết dưới tay chưởng môn Tiêu Dao phái.

Kết cục kiểu này, mọi người chỉ đành miễn cưỡng tiếp nhận. Hơn nữa thân phận của Tiêu Dao chưởng môn, cũng đích xác là rất thích hợp làm chuyện kiểu này.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều có chút trầm mặc. Tiểu Lô đột nhiên cười cười nói: “Các vị, người cũng đã giết, chuyện ta cũng đã xong rồi, vậy xin cáo từ thôi!”

Nói xong quay người sang khom người thi lễ với Tiêu Dao Tử, lại gật gật đầu với Việt Sư cùng Khương Đại Hồ Tử, còn có Linh Hóa đạo sĩ rồi nhanh bước bỏ đi.

Diệu Yên cùng Tiên Âm bên cạnh hắn tự nhiên cũng theo sát. Việt Sư đột nhiên cao giọng nói: “Khoan đã.”

“Sao vậy?” Tiểu Lô quay đầu lại.

Việt Sư nhìn Tiểu Lô vài giây rồi nhẹ nhàng thấp giọng nói: “Pháp thuật kiếm thuật của các hạ, Việt Sư khâm phục không ngừng. Ngày khác nhất định tới cửa xin chỉ dạy, xin được gặp mặt!”

Tiểu Lô cười cười nói: “Nếu người muốn tới, ta tự nhiên hoan nghênh. Ta ở trong trang viện dưới núi ngoại ô Nam Đô. Người chỉ để ý là tìm được.”

Nói xong cười ha hả, dẫn theo Diệu Yên cùng Tiên Âm bay khỏi.

Sắc mặt Quân Kiếm xám xịt, cũng vội vàng phóng người đuổi theo.

Trong phút chốc có nhiều đại cao thủ bỏ đi như vậy, Việt Sư đột nhiên than thở: “Bỏ đi hết rồi. Thịnh hội kỳ này thật là vô vị.” Nói xong, thân thể đã hóa thành một đạo kim quang cũng bỏ đi.

Mọi người còn lại, đều đối mặt nhìn nhau. Tiêu Dao Tử cũng thở dài nói: “Không sai, thịnh hội này, bản đạo xem ra tới đây là hết. Bản đạo còn phải mang chưởng môn Côn Luân trở về liệu thương. Chư vị xin tự nhiên...”

Trong phút chốc, chưởng môn tam đại phái đều bỏ đi, kẻ đánh bại chưởng môn Côn Luân cũng đã chết. Sau khi kẻ áp đảo toàn trường Tiểu Lô bỏ đi, mọi người còn lại đều cảm giác có chút thất vọng, trầm mặc một hồi rồi đều buồn bực cáo từ, tản ra như chim thú bỏ đi.

Tiên Lâm thịnh hội cả trăm ngàn năm qua, sợ rằng lần này là lần buồn bã nhất.

Không nói những người khác, chỉ nói mình Tiểu Lô đang vân trở về nhà tại Nam Đô. Vừa tới trang viện thì Quân Kiếm phía sau cũng đã đuổi tới.

“Quân Kiếm tiên tử.... Ta hỏi lão nhân gia người cứ luôn theo ta làm gì?” Tiểu Lô bắt đầu dĩ hời.

“Ta tự nhiên là đi theo chưởng môn nhân.” Quân Kiếm nhú mày, đưa mắt nhìn Tiên Âm: “Mời chưởng môn nhân hồi sơn thôi.”

Tiên Âm nhú mày: “Ta sẽ không đi với ngươi. Ta chỉ theo hần... ân... chưởng môn nhân cái gì... ta không làm là được.”

Quân Kiếm đột nhiên biến sắc giận dữ nói: “Tiên Âm! Ngươi thân là chưởng môn Tiên Sơn, nào có thể nói không làm là không làm chứ! Ngươi đi như vậy, còn phái Tiên Sơn để ở đâu!!!”

Diệu Yên thở dài, ngăn trước mặt Quân Kiếm, cười khổ nói: “Quân Kiếm sư thúc, tình huống của Tiên Âm nàng ta, người cũng biết mà. Hiện tại ép nàng ấy trở về, cũng không thể được. Không bằng tạm để nàng ấy ở nơi này, ít nhất các vị cũng biết chỗ hạ lạc của nàng ta, so với việc mấy năm trước không biết tung tích của nàng ấy còn khá hơn nhiều.”

Quân Kiếm suy nghĩ một hồi rồi ngẩng đầu nhìn Tiên Âm, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi không muốn làm chưởng môn, điều đó cũng không do ngươi quyết định được! Đợi ta trở về Huyền Các thương nghị lại với tam vị trưởng lão một hồi, rồi sẽ lại tìm ngươi!”

Dừng một chút, lại chằm chằm nhìn Tiên Âm, cắn răng nói: “Ngươi tự lo liệu!”

Nói xong Quân Kiếm giận dữ dậm chân bỏ đi.

Tiểu Lô đưa mắt nhìn Diệu Yên cùng Tiên Âm rồi trong lòng đột nhiên sinh ra vài phần cảm giác hoang đường.

Chuyện này thật ra lại tốt. Tự mình đi ra khỏi cửa một chuyến, khi đi thì mang theo một nàng Diệu Yên, khi trở về lại có thêm một nàng Tiên Âm.

Ài, hình như về phương diện này thì mình rất là am hiểu á.

Lần thứ nhất lên học nghệ trên núi Nga Mi, khi hạ sơn, theo sau là một nàng Tiểu Thanh.

Lần thứ nhì lên học nghệ trên núi Nga Mi, kết quả tới phái Tiên Sơn tham gia Vạn Tiên đại hội, khi trở về đã có thêm một nàng Diệu Yên.

Sau đó đi Châu Âu, khi trở về, lại có thêm một nàng Nguyệt Hoa.

Hiện tại, tới tham gia Tiên Lâm thịnh hội, trở về có thêm một nàng Tiên Âm.

Vừa than thở trong lòng, Tiểu Lô vừa đi vào trong trang viện, mở cửa đi vào.

Vừa tiến vào cửa, liền nghe thấy bên trong truyền tới một tiếng ‘ầm’ thật lớn.

Lập tức nhìn thấy một cái cửa đại sảnh trên lầu hai, cửa lớn bị mở toang, bên trong toả ra khói đen cuộn cuộn.

Sau đó liền thấy một thân ảnh từ bên trong phóng ra ngoài, không phải người lạ, mà chính là Bảo Nhi đại tiểu thư mà thôi.

Áo trắng trên người Bảo Nhi đại tiểu thư lấm phải thứ gì đó xám không xám, đen không đen, vẻ mặt mồm mĩm cũng bị khói đen làm lem luốc. Cô bé phóng ra khỏi phòng mà vẫn còn quay đầu lại bên trong quát: “Viết cái gì mà lộn xộn lên hết như vậy, viết lại cho bản tiểu thư đi! Nói không chừng, ngươi cả đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi đây!”

Nói xong liền xoay người nhảy xuống lầu.

Nhìn thấy Tiểu Lô đứng ngay cửa, đại tiểu thư Bảo Nhi lúc này mới chuyển giận thành vui, hoan hô một tiếng rồi nhảy vào lòng Tiểu Lô, cười vui vẻ nói: “Ba ba, người về rồi! Ba ba đi lần này, có mang món gì tốt về cho Bảo Nhi không?”

Tiểu Lô cười khổ, đưa tay quệt lọ nghệ trên mặt Bảo Nhi, chỉ tới căn phòng trên lầu rồi nuốt nước bọt hỏi: “Bảo Nhi, chuyện gì xảy ra vậy?”

Vừa nói xong thì Bảo Nhi đã bồi thêm một câu: “Hừ, hận nhất là cái thứ tác giả thái giám này, chuyên lừa gạt cảm tình độc giả thôi!”

Tạ ơn trời đất, lần này Tiểu Lô xuất môn coi như là bình an trở về, không giống như lần trước đi hết hơn ba năm.

Lớn lớn nhỏ nhỏ Lôi gia tự nhiên là vui vẻ vạn phần. Kinh ngạc duy nhất tự nhiên là người cùng về theo với Tiểu Lôi, Tiên Âm.

Nguyệt Hoa cùng Bảo Nhi Bối Nhi đều chưa từng thấy qua Tiên Âm, tự nhiên là đối với nàng ta có chút hiếu kỳ. Nhất là lại nhìn thấy một nữ nhân giống hệt như Diệu Yên, so với vẻ mặt Diệu Yên lại càng lạnh lùng hơn. Từ đầu Bảo Nhi và Bối Nhi đều không dám tiếp cận Tiên Âm. Hai cô bé này linh giác trời sinh nhạy cảm dị thường, dường như có thể cảm giác được dưới biểu hiện lạnh lùng bên ngoài của Tiên Âm, thì cũng có một trái tim khó có thể tiếp cận như vậy.

Nữ nhân này nhìn xinh đẹp như Diệu Yên, nhưng ánh mắt của nàng lại quá lạnh. Lạnh tựa hồ như không đem bất kỳ chuyện gì để trong mắt. Ngoại lệ duy nhất chính là khi nàng nhìn Tiểu Lôi.

Gần như chỉ có khi đó, mục quang của nàng mới có chút ấm áp.

Lại còn thêm Tiểu Thanh nữa.

Có thể nói ở trong Lôi gia, ngoại trừ Diệu Yên ra, nàng là người duy nhất từng thấy qua Tiên Âm. Lúc đó nàng đã từng bị Tiên Âm bắt đi một lần. Nhìn thấy Tiên Âm không ngờ cùng theo Tiểu Lôi trở về, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái.

Ài... nhưng nhìn bộ dạng như vậy, nàng ta đại khái là bị Tiểu Lôi thu phục rồi.

Nhưng Tiên Âm cũng kinh ngạc như vậy.

Kinh ngạc của nàng chính là nhìn thấy được mấy nữ nhân lớn nhỏ trong nhà Lôi gia, nhìn thấy vẻ thân mật cùng ân tình của bọn họ khi Tiểu Lôi trở về.

Lại còn thấy được tư thế nhiệt liệt nồng ấm ôm lấy nữ nhân cùng nữ nhi của hần, nhìn thấy lớn nhỏ một nhà quây quần quanh bàn ăn vui vẻ kể lại các chuyện đã làm khi xa cách...

Trong lòng Tiên Âm đột nhiên ngấm ngầm sinh ra vài phần bất an cùng sợ hãi, lại còn có mấy phần khẩn trương vậy.

Không biết vì sao, trong mắt thấy bộ dạng cả nhà thân mật với nhau, trong lòng nàng lại mơ hồ có chút hâm mộ...

Đây là một thứ hiếu kỳ, hay có thể nói là một thứ sợ hãi cùng khẩn trương.

Rất rõ ràng là tình cảnh của nàng cùng với thứ thân mật sáng khoái này hoàn toàn rất không hài hòa.

Ngay lúc Tiên Âm còn đang miên man suy nghĩ thì một cánh tay đã nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng.

“Thật là kỳ quái phải không?” Thanh âm của Diệu Yên vang lên bên tai, vẻ mặt của nàng mỉm cười mang theo vẻ thiện ý.

Không biết vì sao, giờ phút này, một chút chán ghét tối hậu trong lòng Tiên Âm đối với Diệu Yên đã hoàn toàn tan biến. Bởi vì tại nơi này, tựa hồ ngoài Tiểu Lôi ra, Diệu Yên là người quen thuộc duy nhất với bản thân nàng.

“Rất kỳ quái phải không...” Diệu Yên nhìn vào mắt người tỷ muội cùng cội rễ với mình rồi cười nói: “Ban đầu ta cũng từng không quen lắm... có lẽ người còn chưa biết cái gì gọi là ‘gia đình’ rồi.

“Gia đình...” Trong miệng Tiên Âm chậm rãi mặc niệm hai chữ này, cách dùng từ này tựa hồ có chút xa lạ.

Gia đình...

Đây thật là một danh từ xa lạ.

“Loài người bọn họ kêu cái này là ‘gia đình’. Bọn họ mỗi ngày đều sinh hoạt chung một chỗ, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện vui vẻ, cùng nhau chịu đựng, cùng nhau vui sướng, cùng nhau bị thương. Tương tự như vậy, bọn họ cũng chia sẻ hạnh phúc bản thân, chia sẻ bí mật bản thân, chia sẻ tâm tình bản thân... Giống như người, trước đây ta không có mấy thói quen này. Ta cũng từng có chút khó thích ứng được.” Diệu Yên thở dài, nhưng ánh mắt của nàng lại tràn đầy tiêu ý: “Nhưng về sau ta lại rất nhanh chóng thích loại sinh hoạt kiểu này. Chuyện này với sinh hoạt trước kia của chúng ta hoàn toàn bất đồng.

Không có chuyện bế quan đả tọa không ngừng không nghỉ. Không có chuyện tu luyện khô khan. Không có những đồng môn lạnh như băng tuyết cùng với những khẩu quyết pháp thuật thâm ảo... Nhưng ta rất thích trạng thái bây giờ.”

Diệu Yên một mặt nói, một mặt nhìn biến hoá trong ánh mắt của Tiên Âm, rồi tiếp tục cười nói: “Người biết không? Trước đó ta cứ tự cho mình là một con người, kể từ khi chúng ta cùng nhau hóa thành nhân hình, ta cũng đã tự cho mình là một ‘con người’ rồi... Nhưng khi tới nơi này ta mới phát hiện, ta vốn không thể coi là một con người thật sự được. Nếu người thật sự hiểu được cười, hiểu được khóc, hiểu được bị thương cùng khoái lạc, hiểu được thứ ân tình mà chỉ loài người mới có thì khi đó người mới có thể thật sự coi như là một ‘con người’.”

Nói tới đây, Diệu Yên đột nhiên nhẹ nhàng ôm Tiên Âm một chút, thấp giọng nói: “Hoan nghênh người thật sự đến nhân gian, Tiên Âm.”

Sau đó, Diệu Yên nửa ôm nửa kéo Tiên Âm đến trước mặt mọi người rồi cười nói: “Các vị, trước tiên xin giới thiệu một chút. Đây là ài ài... muội muội của ta! Tên của nàng ấy là Tiên Âm. Ta nghĩ muội ấy sẽ ở với chúng ta một thời gian rất dài. Thời gian này có thể sẽ là dài phi thường phi thường... À à...” Diệu Yên quay sang Tiểu Thanh cùng Nguyệt Hoa nháy nháy mắt. Nguyệt Hoa đã lộ ra vẻ mỉm cười ôn hòa, còn Tiểu Thanh thì hơi do dự một chút, rồi cũng mỉm cười gật đầu.

“Bảo Nhi Bối Nhi...” Diệu Yên đột nhiên hướng về hai vị đại tiểu thư cười nói: “Muội muội này của ta pháp thuật rất là rất là lợi hại đó! Trước đây ba ba các con cũng đánh không lại muội ấy!”

“Thật hả? Con muốn học...” Ánh mắt của Bảo Nhi nhất thời sáng ngời, là người thứ nhất nhảy tới.

“Con cũng muốn!” Miệng Bối Nhi cũng nhanh chóng nhả ra ba chữ này. Sau đó dưới sự dụ dỗ khéo léo của Diệu Yên, Bảo Nhi cùng Bối Nhi đã một tả một hữu nắm lấy hai tay của Tiên Âm, nhẹ nhàng lắc qua lắc lại.

Nhìn thấy hai cô tiểu nữ hài, như phấn ngọc tạc ra, lại nghe lời nài nỉ thỉnh cầu dẻo quẹo của bọn chúng, Tiên Âm nhất thời trở nên bộ dáng có chút không biết phải làm gì.

Đúng vậy, nàng luôn không quá quen thuộc với việc người khác cùng bản thân mình thân cận như vậy...

Bất quá...

Cảm giác này, tựa hồ không tệ...

Nội tâm vốn kiên nghị của Tiên Âm không ngờ, không hay không biết bỗng lặng lẽ trở nên mềm nhũn.

“Ta còn phải đi ra ngoài một phen.” Sau khi bữa cơm kết thúc, Tiểu Lôi lớn giọng tuyên bố: “Nhưng mọi người có thể yên tâm. Lần này không phải là chuyện nguy hiểm gì.”

Diệu Yên giải thích: “Chúng ta lần này tại Nga Mi sơn lấy được tin tức nơi hạ lạc của mẹ con Lâm San San. Vị Cổ Chung hòa thượng kia, cũng chính là sư phụ của Lôi Đậu Đậu, đã từng cùng Lôi Đậu Đậu hẹn ước gặp mặt tại một địa phương. Ông ta đem địa phương cùng thời gian hẹn cho chúng ta hay. Cho nên...”

“Địa điểm là Thiệu Hưng, Chiết Giang.” Tiểu Lôi cười khổ nói: “Thời gian thì không có định được, bởi vì vị hòa thượng kia cũng không biết mình sẽ tham gia cái thịnh hội này bao lâu. Cho nên khiến Lôi Đậu Đậu ở tại một ngôi chùa trong một tiểu trấn ở Thiệu Hưng chờ ông ta một tháng.”

Nói tới đây, Tiểu Lôi cũng không khỏi không thừa nhận, vị Cổ Chung hòa thượng kia mặc dù không phải là người tốt gì, nhưng ông ta đối với đứa nhi tử của mình thì dường như thật sự không tệ.”

Vị hòa thượng đó bị Thánh Huyết Tông hiếp bách làm mấy chuyện kia, không dám trở về lại Nam Đô. Đại khái cứ tưởng là khi thịnh hội kết thúc tốt đẹp thì liền khởi hành đi tìm địa phương ẩn náu. Không gặp phải đám người Thánh Huyết Tông kia, dù sao ông ta có lẽ cũng không nguyện ý để mình tiếp tục bị hiếp bách nữa.

Ông ta chọn ra địa điểm trốn tránh, quá nửa là Thiệu Hưng, Chiết Giang rồi. Nhưng mà ông ta vẫn còn có thể nghĩ tới đứa nhi tử này, nên ước hẹn Lôi Đậu Đậu tới nơi đó, vốn là chuẩn bị truyền thụ cho nó một quyển kinh thư bí cấp Phật pháp thật sự.

Mọi người lập tức không lên tiếng.

Chuyện Tiểu Lôi tìm Lâm San San, mọi người đều có thể hiểu rõ, hơn nữa hai vợ chồng Lôi Hồng cùng Như Hoa dùng thể lực lớn ở thành phố này để truy tìm mà vẫn không có đầu mối gì.

Nhưng Tiểu Lôi đối với điểm này lại không thêm để ý tới.

Dù sao bên cạnh Lâm San San có sự tồn tại của Lôi Đậu Đậu. Ngay cả thân thủ cỡ như Lôi Hồng, cũng bị Lôi Đậu Đậu bỏ chạy, không coi vào đâu. Vậy Lôi Hồng phải ra mấy tên thủ hạ trong gia tộc hần, làm sao có khả năng tìm được bọn họ chứ? Dù sao, Lôi Đậu Đậu dưới sự chỉ dạy của Cổ Chung hòa thượng, đã học được không ít pháp thuật sơ cấp rồi. Nói không phải chút, chỉ một món Chưởng nhân pháp cấp thấp, cho dù gạt không được mấy tu hành giả pháp lực cao cường, nhưng để gạt một đám bảo tiêu bình thường không hề có chút pháp thuật, nói chung là không có vấn đề rồi.

Nghĩ đến lúc ấy, để cho Lôi Hồng phải người tới mấy chỗ trạm xe, bến cảng, đích xác là bản thân nhất thời đã hơi sốt ruột mà thiếu cân nhắc.

Nếu Lâm San San không muốn gặp mình, lại bị mình phát hiện, hiện giờ xem ra đã rời khỏi thành phố này rồi.

Vậy Thiệu Hưng Chiết Giang có lẽ lúc này là đầu mối duy nhất để có thể tìm được mẹ con bọn họ.

“Tiểu Lôi, anh lần này đi ra ngoài... em có thể đi cùng với anh không?” Nguyệt Hoa đột nhiên mở miệng. Vẻ mặt của nàng có chút buồn bã, ánh mắt lại mang theo vài phần thương cảm mơ hồ.

Tiểu Lôi ngạc nhiên rồi lập tức hiểu rõ.

Ài, sao mình lại ngu như vậy.

Thiệu Hưng Chiết Giang...

Minh Nguyệt gia, không phải là ở Thiệu Hưng Chiết Giang sao!

Nguyệt Hoa theo mình tới thời không này đã hơn ba năm rồi, nhưng nàng vẫn không có cơ hội về thăm quê nhà. Một phần trong đó là mình không có ở bên cạnh nàng... Mà nguyên nhân chủ yếu hơn là ở tại thời không này, nàng là một người ‘không nên tồn tại’ a!

Nhìn thấy Tiểu Lôi không nói, Nguyệt Hoa tự nhiên là hiểu rõ Tiểu Lôi đang nghĩ gì. Nàng chần chờ một chút rồi nhẹ giọng nói: “Tiểu Lôi... em chỉ nghĩ đi xem xem... Cho dù chỉ đứng từ xa mà nhìn vài lần, em cũng rất mãn nguyện rồi.” Trong giọng nói của nàng đã mang thêm vài phần cầu khẩn.

Tiểu Lôi lập tức nhẹ nhàng ôm người thê tử xinh đẹp của mình vào lòng, hôn một cái lên tóc nàng rồi mỉm cười nói: “Được rồi, không cần phải dùng ngữ khí như vậy, lão công của em sẽ đau lòng lắm. Anh mang em đi một lần, nhưng chúng ta tốt nhất là nên cẩn thận một chút, không nên để cho người khác nhìn thấy hình dạng của em.”

Nhưng... chuyện này thật còn có chút đau đầu a.

Minh Nguyệt gia tại nơi đó là một đại gia tộc, trong gia tộc có nhiều người, mà số người nhận ra được hình dạng của Nguyệt Hoa cũng tự nhiên rất nhiều. Không cẩn thận một chút để người ta nhìn thấy Nguyệt Hoa, vậy thì có phần khiến người đau đầu rồi.

Nhất là mấy năm nay, nghe nói Nguyệt Tinh có tới nhà mấy lần để thăm Bảo Nhi, cũng may là Diệu Yên cơ cảnh ứng phó qua được. Bảo Nhi cũng được báo trước là không thể đem chuyện của mẹ mình nói ra, cho nên mới miễn cưỡng giấu giếm được.

Hiện tại lại dẫn theo Nguyệt Hoa tới trước cửa Minh Nguyệt gia...

Nhưng nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của thê tử, Tiểu Lôi thật sự không nhẫn tâm cự tuyệt thỉnh cầu này của Nguyệt Hoa.

Nhìn thấy Tiểu Lôi đã đáp ứng, trong mắt Nguyệt Hoa lập tức hiện lên thần thái vui vẻ, ôm chặt lấy người Tiểu Lôi hôn một cái, rồi mới tỉnh ngộ ra là lúc này đang ở ngay trước mắt mọi người, đành nhanh chóng buông ra, chỉ là sắc mặt đã đỏ cả lên.

“Tỷ tỷ, mẹ vì sao lại hôn ba ba?” Trong ánh mắt của Bối Nhi loé lên vẻ khờ khạo.

“Theo ta biết...” Bảo Nhi nghiêm túc trả lời: “Cái này là ái tình. Tiểu hài tử như ngươi tóm là chưa hiểu được.”

Bối Nhi trợn mắt: “Tỷ không phải là tiểu hài tử à? Sao lại biết được?”

“Bởi vì ta đọc trong tiểu thuyết.” Bảo Nhi nhanh chóng trả lời, sau đó đột nhiên nghĩ tới chuyện gì vậy: “Ái chà, cái tên gia hỏa bị ta trời lại kia còn chưa hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm nay! Ta cần phải đi coi hần!”

Nói xong nhanh chóng tung ta tung tăng chạy đi.

“Ặc... Bảo Nhi nhà ta sao lại đi bắt người về, sẽ không gây ra chuyện náo loạn gì chứ?” Về mặt Tiểu Lôi trở nên khó coi.

“Thiếp đã tra xét qua, tên gia hỏa không may đó là một tác gia cư trú ở đây. Cùng lắm là chờ qua thêm vài ngày khi Bảo Nhi chán rồi, thiếp mới lên đem hần trở về. Sau đó cho hần dùng một chút bụi phấn Vong Ưu Thảo, hần sẽ không nhớ được bất kỳ chuyện gì đã xảy ra trong mấy ngày này.” Tiểu Thanh nhanh chóng trả lời.

Nhưng câu trả lời này lại không thể khiến Tiểu Lôi yên tâm, sắc mặt hần có chút âu lo: “Nhưng mà Bảo Nhi gần đây càng lúc càng thích đọc sách, hơn nữa lại đọc rất nhiều rất nhiều sách. Theo xu thế này, ta lo rằng nó sẽ càng lúc càng bắt thêm nhiều tác gia về... Bởi vì ta nghe nói hiện tại đại đa số sách đều có kết cục như thái giám vậy. Nếu nói như vậy... ta thậm chí lo là phòng ốc trong nhà đều không đủ để tiếp đãi cái đám tác giả tội nghiệp kia rồi.”

Vừa nói tới đây, liền nghe thấy từ căn phòng trên lầu truyền đến tiếng la hét bất mãn của Bảo Nhi: “Người viết cái gì đây! Sao lại có thể đem nhân vật nữ chính viết thành phản bội nhân vật nam chính! Sao lại có thể viết thành bi kịch vậy! Chẳng lẽ người không biết hiện nay thể loại truyện YY mới là vương đạo sao!”

Trong phòng lại loé lên vài tia quang mang, rồi vọng xuống tiếng la thê thảm của một tên nam nhân.

Bảo Nhi nổi giận dùng dùng đẩy cửa chạy ra, sau đó phóng tới trước mặt Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh a di, ngày mai người theo con ra ngoài một phen nha.”

Nó đưa mắt nhìn Tiểu Lôi: “Dù sao ba ba cũng dẫn mẹ đi ra ngoài, cũng không thể dẫn con đi theo.”

“Con muốn làm gì vậy?” Tiểu Thanh cảnh giác đưa mắt nhìn Bảo Nhi.

“Bắt người!” Bảo Nhi dứt khoát trả lời: “Còn có vài tên tác giả con muốn bắt về để bọn họ gia tăng nhanh tốc độ viết tiểu thuyết! Danh sách con đã liệt kê ra đây đủ rồi... Ài... tỷ như mấy tên Khiêu Vũ, Đường Gia Tam Thiếu, Tĩnh Quan gì đó...”

“Em yêu...” Tiểu Lôi bắt đầu nhìn Nguyệt Hoa bên cạnh một cái: “Em xác định đây chính là Bảo Nhi khả ái, mỹ lệ, nhu thuận, nghe lời của chúng ta trước đây phải không?”

Đêm đó, lớn nhỏ trong Lôi gia đều ngủ được một giấc thật an bình. Tiên Âm được Diệp Yên dẫn theo nhàn hạ đi vào trong phòng, còn Nguyệt Hoa thì vui vẻ chạy đi thu thập hành lý của mình.

Tiểu Lôi, liền đi gặp Diệp Bất Quần cùng Constantine.

“Sao vậy? Hai vị, ở chỗ này vẫn còn chưa quen sao?”

“Tốt vô cùng.” Constantine thở dài nói: “Nơi này rất bình an. Từ khi bị Giáo hội truy sát đến giờ, chúng ta đã lâu lắm rồi không có những ngày yên tĩnh như thế này. Nhưng ta lo là, nơi này hiện tại rất an toàn, chỉ là dù sao Giáo hội khẳng định là biết chúng ta ở đây. Bọn họ tùy lúc sẽ tìm tới cửa thôi.”

“Không thành vấn đề.” Tiểu Lôi thần nhiên nói: “Dù sao nơi này không phải là Châu Âu, không phải là địa bàn của Giáo hội. Nếu như bọn họ dám đến trêu chọc ta, ta cũng rất sẵn lòng đá bọn chúng vào đại dương, sau đó để bọn chúng bơi về Châu Âu.”

Thương thế của Diệp Bất Quần đã khỏi hơn phân nửa, hần từ tốn cười nói: “Lôi, ta tuyệt đối tin tưởng thực lực của ngươi. Cảnh giới hiện tại của ta đã không thể đánh giá được thực lực của ngươi. Ta cũng biết cho dù phái tới toàn bộ Thánh Kỵ Sĩ cũng không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng ngươi đừng quên, Giáo

hội còn có sự tồn tại của Thiên Sứ! Sự cường đại của Thiên Sứ có thể là người vẫn còn chưa hiểu rõ, nhưng ta thì lại biết một chút!” Ngừng một chút, Diệp Bất Quần nhìn vào ánh mắt của Tiểu Lôi: “Người bằng hữu của ta... ta không muốn mang lại phiền phức gì cho người.”

“Chính vì chúng ta là bằng hữu, cho nên vì bằng hữu mà phải gánh chịu một chút phiền toái cũng là chuyện đương nhiên thôi.” Tiểu Lôi kiên định nói.

284. Chương 284: Minh Nguyệt Gia Sứ

“Tại sao lại không được?” Tiểu Lôi cười nói: “Đây là một thành phố mỹ lệ, rất thích hợp để cư trú. Các người có thể ở luôn ở chỗ này.” Tiếp đó hắn thở dài, nghiêm túc nói: “Diệp... thân ái, ta cũng không còn biện pháp khác, dấu sao hiện tại xem ra, tạm thời ẩn trốn là phương sách duy nhất chúng ta có thể thực hiện... trừ phi Giáo hội đột nhiên biến mất, bằng không, bọn họ sẽ không bỏ qua việc truy bắt người.”

Con mắt hắn bỗng nhiên sáng lên rồi cười nói: “Ta vừa nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu!”

Ừm, cho dù không thể lưu lại Diệp Bất Quần luôn trong nhà, vậy hay là có thể để bọn hắn đến Tiêu Dao phái trên Nga Mi sơn ngụ một khoảng thời gian...

Giáo hội của người lợi hại thế nào, chẳng lẽ dám tới Nga Mi sơn cướp người sao?

Đó không phải là chốn phạm gian, mà là phạm vi thế lực của giới tu hành chánh phái Đông phương! Trừ phi Giáo hội muốn chánh diện chọi thẳng với các môn phái trong giới tu hành Đông phương?!

Giáo hội chẳng kiêng dè tới Tiêu Dao phái cướp người?

Nếu Giáo hội dám trực diện khiêu chiến với một trong thiên hạ tam đại tông phái Tiêu Dao phái, vậy chẳng khác nào trực tiếp khiêu chiến với cả giới tu hành chánh đạo Đông phương!

Tiểu Lôi tịnh không quan tâm nếu thấy một đám đạo sĩ suốt đời nô lệ phi kiếm và pháp bảo, cùng với đám Thánh kỵ sĩ, Thiên sứ của Giáo hội đại chiến một trận quyết liệt.

Thực sự là một chủ ý không tệ a.

Đợi mình đi Chiết Giang về, có thể thật sự phải suy xét cân nhắc chút...

Đứng ở mũi con thuyền nhỏ, Tiểu Lôi thoáng cái đã thấy thích thú trước “Thủy Hương Trạch Quốc” trứ danh này.

Đường sông trong Thiệu Hưng dày đặc, vận chuyển đường sông cực kỳ phát triển. Hiện tại Tiểu Lôi đang ở trên một loại phương tiện giao thông đặc thù - Thuyền Ô Bông.

Nguyệt Hoa đang ngồi bên cạnh khoang thuyền, khẽ ôm gối, ánh mắt mang theo vài phần mê ly cùng một chút hoài niệm, dường như đang tĩnh lặng ngắm nhìn kiến trúc hai bên đường sông.

Đây là hình thức điển hình của sông nước Giang Nam, hai bên bờ sông là các bến đò bến phà nhỏ, đá xanh lát đường, đường bao. Thuyền Ô Bông tới lui trên các đường sông ngòi, cùng với những cây cầu nhỏ hình vòm...

“Bảo bối, em sao thế?” Cảm nhận rõ được viên mắt Nguyệt Hoa đã phủ một tầng hơi nước, Tiểu Lôi vội ngồi xuống bên cạnh ôm lấy nàng.

Nguyệt Hoa bỗng nhiên nhào vào vai Tiểu Lôi, khe khẽ sụt sùi. Tiếng khóc yếu đuối của nàng làm cho Tiểu Lôi luống cuống tay chân, vội vàng nâng khuôn mặt nàng lên rồi ôn nhu nói: “Bảo bối, em đừng khóc... đừng khóc...”

Nguyệt Hoa lắc lắc đầu, nước mắt lăn chả trên gương mặt, thì thầm: “Tiểu Lôi... em, em đã mấy năm rồi chưa trở về.”

Tiểu Lôi trông thấy nước mắt Nguyệt Hoa rơi mà lòng đau đớn không thôi, nhẹ nhàng lau đi những hạt lệ trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Được rồi, đừng khóc nữa. Anh sẽ mang em trở về để thấy.”

“Có lẽ không cần đâu...” Nguyệt Hoa thở dài: “Em không thuộc về thế giới này... trên thế giới này người như em không có tồn tại, ngay cả đi xem thì có thể thế nào chứ...”

Ngữ khí của nàng mang theo vẻ bi thương vô cùng.

Trong lòng Tiểu Lôi đột nhiên thấy mình vô cùng đáng trách.

Đúng là Nguyệt Hoa ở lại bên cạnh mình, tựa hồ cái gì cũng không thiếu. Nhưng bất luận thứ gì, đều không thể thay thế được nỗi nhớ cố hương cùng thân nhân của mình.

Mình từ trước đến nay, có phải đã quá xem nhẹ tâm tư của Nguyệt Hoa không?

Trông thấy Tiểu Lôi bỗng trầm mặc hẳn, Nguyệt Hoa gạt lệ thủy, gượng cười: “Được rồi, là tính em quá trẻ con. Tiểu Lôi, anh biết không, lúc còn nhỏ em thường ngồi thuyền Ô Bồng chạy tới chạy lui trên sông. Khi đó trong gia tộc có đôi khi lại tụ tập mọi người tụ hội trong từ đường. Còn có lúc, em với các huynh đệ tỷ muội khác cùng nhau len lén chạy đến miếu hội xem nhiệt náo. Anh biết không, con đường sông này, thuở nhỏ em đã đi qua cũng không biết đã bao nhiêu lần rồi. Còn nhớ khi lão thái công tổ chức đại thọ trong tộc, ở miếu Quan để dựng đài hát kịch. Em cùng với Nguyệt Tinh Nguyệt Sơn cầm theo ghế gấp ngồi thuyền tới xem. Sau đó có một lần Nguyệt Tinh còn không cẩn thận bị lạc, chúng em ở miếu Quan để tìm tỷ ấy suốt một đêm mới thấy, lần đó em còn bị ngã nữa, đầu gối bị gãy nữa chứ. Lúc đó cũng không biết đau là gì, đến khi tìm thấy Nguyệt Tinh, hai người chúng em cứ ôm nhau mà khóc thật lâu. Em thì bởi vì đầu gối bị gãy rất đau, mà tỷ ấy lại do sợ hãi.

Nhìn thấy lệ thủy lăn chã nơi hốc mắt, bộ dạng lại gượng gạo cười vui, trong tim Tiểu Lôi đau đớn vạn phần.

Chính vào lúc này, hai con thuyền lớn trước mặt chạy tới. Hai con thuyền đó so với chiếc tiểu thuyền Ô Bồng mà Tiểu Lôi ngồi phải to hơn mấy lần. Trên khoang thuyền chất không ít thứ, đều dùng vải dầu che lại, dường như là một số cây trúc cùng bản gỗ chi đó. Còn chất không ít hòm gỗ.

Sau khi hai con thuyền tiếp cận, trên con thuyền của Tiểu Lôi, thuyền phu chèo thuyền lập tức cổ họng sang sảng, hú đối phương một tiếng. Lập tức thuyền phu trên hai con thuyền kia cũng cười ha ha đáp lại, song phương lớn tiếng qua lại mấy câu. Tiểu Lôi trông thấy biểu tình trên khuôn mặt thuyền phu chèo thuyền mình đầy vẻ vui sướng.

Thế nhưng bọn họ nói đều là tiếng địa phương, Tiểu Lôi nghe mà không hiểu gì hết.

“Thuyền phu trên tuyến đường sông này hàng năm đều trôi dạt kiếm sống ở đây, rất nhiều người đều quen biết nhau. Hai chiếc vừa rồi chạy đến là thuyền hàng.” Nguyệt Hoa nhẹ nhàng nói: “Thuyền phu chúng ta vừa hỏi bọn họ đi đâu, bọn họ nói là tới miếu Quan đế. Hình như hôm nay ở đó có hội nghị gì đó. Trên thuyền hàng đó quá nửa là để các đồ vật dựng đài diễn, phía sau trên thuyền có khả năng là một đoàn kịch nhỏ.”

“Kịch?” Tiểu Lôi khá kinh ngạc: “Thời đại hiện giờ, còn có người xem kịch sao?”

“Đương nhiên có.” Nguyệt Hoa tựa hồ nói ra những lời này, tâm tình có phần kích động: “Đây không phải là thành thị lớn, không có siêu thị khổng lồ, không có những khu chợ cấp bậc cao, nơi này là vùng sông nước a. Mặc dù hiện tại xã hội bất đồng, nhưng ở những địa phương thế này, hội làng vẫn là không thể thiếu, đó không chỉ là một kiểu nhu cầu sinh hoạt, mà còn là một loại truyền thống. Về phần xem kịch, đó cũng là một loại truyền thống. Cũng giống như anh đến Tô Châu, cũng sẽ trông thấy rất nhiều bình đàn (một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa hát vừa đàn) được biểu diễn trong quán trà.

Tiểu Lôi cười nói: “Cái này thật là rất thú vị, thực muốn đi xem quá.”

Nguyệt Hoa thở dài, nhỏ giọng nói: “Hay là thôi đi.”

Tiểu Lôi lại mở miệng, cười nói với bác lái đò: “Xin hỏi một chút, hôm nay ở miếu Quan đế có hoạt động gì sao?”

Bởi vì nơi này thường có liên quan đến du khách ngoại địa, bác lái đò cũng có thể nói được tiếng phổ thông nhưng vẫn lần theo tiếng địa phương, nghe Tiểu Lôi hỏi thăm, tối nay đích xác tại miếu Quan đế có nhiệt náo để xem, có dựng đài hát kịch, quá nửa phải hát ba ngày.

“Ba ngày?” Tiểu Lôi càng thêm hiếu kỳ: “Là ai dùng tiền mượn đoàn kịch về hát? Là chính phủ tổ chức? Hoạt động văn hoá?”

Lần này là Nguyệt Hoa trả lời: “Không phải là chính phủ đâu. Bình thường loại đoàn kịch nhỏ đều là tư nhân mời tới. Một số gia tộc địa phương có công việc hiếu hỉ gì đó, cũng sẽ mời người tới diễn. Đơn giản chính là nhiệt náo một chút. Mời bao nhiêu gánh hát, hát bao nhiêu ngày, dựng đài lớn thế nào, đều được để ý tới. Thực lực của gia tộc càng mạnh, phong thái càng lớn.”

“VẬY VỪA RỒI HAI CHIẾC THUYỀN CHẠY TỚI...”

“Vừa rồi nghe đối thoại giữa các bác lái đò, hình như là người ta tổ chức đại thọ.” Nguyệt Hoa thuận miệng trả lời.

Đột nhiên tâm ý Tiểu Lôi máy động, quay đầu nhìn lại phía sau.

Hai chiếc thuyền hàng kia đã đi được khá xa, thế nhưng với thị lực siêu cấp của Tiểu Lôi, vẫn nhìn thấy rõ ràng...

Rất rõ rệt, hắn đã nhìn thấy trên hai chiếc thuyền hàng, ở phía đuôi thuyền đều cắm một lá cờ! Trên đó chỉ có một chữ:

Nguyệt!

Nhìn thấy vẻ mặt giả bộ trấn định của Nguyệt Hoa, Tiểu Lôi lập tức liền minh bạch. Nguyệt Hoa sớm đã nhìn ra đó là thuyền của Minh Nguyệt gia, cũng biết đó nhất định là tụ hội gì đó mà Minh Nguyệt gia tổ chức, nhưng nàng một chữ cũng không đề cập đến, hiển nhiên là không muốn làm khó mình.

Nghĩ tới đây, Tiểu Lôi hốt nhiên lớn tiếng nói: “Bác lái đò, phiền bác quay thuyền lại, đi tới miếu Quan đế!”

“A!” Nguyệt Hoa cả kinh, liền nói: “Không nên... chốc nữa chúng ta còn phải tìm địa phương để nghỉ.”

Tiểu Lôi thở dài, nhẹ ôm lấy Nguyệt Hoa, thủ thủ bên tai nàng: “Bảo bối, anh hiểu được tâm tư của em. Anh cũng không muốn làm em lại thương tâm buồn bực nữa. Anh biết hai chiếc thuyền vừa rồi là Minh Nguyệt gia, anh biết em rất muốn tới xem xem... vậy chúng ta hãy tới xem! Hôm nay anh nhất định phải hoàn thành nguyện vọng của em!”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả!” Tiểu Lôi nói dứt khoát: “Thân là nam nhân của em, lại luôn khiến em rơi lệ. Anh thực sự vô dụng quá.” Ngừng một lát, hắn cười nói: “Em hãy yên tâm, anh sẽ dùng một chút phương pháp, người khác sẽ không nhận ra được chân diện mục của em.”

Nói xong, hắn lại thúc giục một tiếng: “Bác lái đò, phiền bác quay thuyền lại, chúng ta cũng tới miếu Quan đế xem náo nhiệt một chút.”

Nguyệt Hoa không nói gì, nhưng trong mắt lại ánh lên mấy phần kích động cùng hưng phấn, ánh mắt nhìn Tiểu Lôi đầy cảm động.

Miếu Quan đế ở tiểu trấn này nghe nói là nơi có miếu hội lớn nhất quanh vùng sông nước gần xa.

Trước miếu có một khoảng ngã tư trống trải rộng lớn. Ở địa phương mà đường thủy dày đặc thế này xem như khó có được. Đến khi Tiểu Lôi cùng Nguyệt Hoa xuống thuyền lên bờ, sân khấu diễn kịch phía trước miếu Quan đế đã được dựng xong hơn phân nửa.

Trên bến thuyền nhỏ nhỏ đồ bày tám chiếc thuyền hàng. Một số hán tử cường tráng đang không ngừng bận rộn vác những cây trúc cùng các loại dụng cụ tiếp nối nhau.

Từ tiếng bước chân cùng thân hình bọn họ, Tiểu Lôi liếc một cái đã nhìn ra, những hán tử này đều không phải là phu thuyền vác bình thường. Bọn họ nhiều ít đều có một điểm công phu căn bản!

Rất rõ ràng, những người này đều là người của Minh Nguyệt gia rồi.

Hình dạng của kịch đài được dựng cao chừng ba bốn mét. Chung quanh dùng trúc để treo từng chiếc đèn lồng, còn dựng đứng mấy cây lên thành một cái cột cờ cao, trên đó cũng treo các loại tranh dọc mừng việc vui, còn có cờ xí của Minh Nguyệt gia.

Mấy người trẻ tuổi trông như tháo vát lanh lợi đang qua lại chỉ huy.

Mà ở phía trước sân khấu, đã có không ít người vây xem, một bộ phận là người bản xứ, còn có một số du khách ngoại địa.

Tiểu Lôi kéo Nguyệt Hoa đi thẳng đến gần, tiện tay cầm hai chiếc bánh ngọt mua bên đường cắn hai miếng, cười nói: “Mùi vị đồ ở đây thực sự không tệ.”

Nguyệt Hoa dẫu môi cười, nói: “Anh ở nhà đã ăn nhiều nên quen, giờ bỗng được nếm những thứ khác ở mấy chỗ nhỏ chúng em nên cảm thấy mới mẻ thôi. Phải để cho anh ăn mỗi ngày, xem anh có thể không chịu được rồi.”

Tiểu Lôi nhéo nhéo tay Nguyệt Hoa, thì thầm cười nói: “Chỉ cần có thể ở cùng em một chỗ, ngày ngày ăn bánh ngô, anh cũng cam tâm tình nguyện.”

“Hừ, toàn nói những lời đường mật.” Nguyệt Hoa lườm yêu hắn, nhưng ngữ khí thần sắc lại rất hạnh phúc.

Càng đi tới gần, tâm tình của Nguyệt Hoa tựa hồ cũng thoải mái hơn rất nhiều. Đứng trong đám người vây xem, nhìn những người đang dựng sân khấu rất lâu, Nguyệt Hoa hốt nhiên thấp giọng thở dài, nói: “Tiểu Lôi... anh có thấy người mặc áo khoác đen kia không? Em nhận ra hắn, hắn là nhi tử của tam đường thúc em, trong thế hệ đồng lứa chúng em đứng hàng thứ chín, mọi người đều gọi hắn là Nguyệt Cửu. Năm nay hắn là... ba mươi tuổi rồi. Nhớ rõ năm đó công phu của hắn rất tốt, trong hàng con cháu trong gia tộc, trưởng bối trong nhà đều rất thích hắn.”

Tiểu Lôi liếc qua người này một cái, người hắn cao cao gầy gầy, thể nhưng đôi mắt lấp lánh có thần, trông rất tinh minh, cước bộ trầm ổn, đích xác có chút không tầm thường.

Đột nhiên Tiểu Lôi nắm lấy một người trông như dân bản xứ, hỏi: “Xin hỏi, ở đây đang có hoạt động gì sao?”

Đáng tiếc, người nọ hình như không hiểu tiếng phổ thông lắm. Tiểu Lôi lại hỏi một người khác, người này mới dùng tiếng phổ thông pha lẫn khẩu âm địa phương rất nặng nói: “Ài, các người là người bên ngoài phải không. Lão thái gia của Minh Nguyệt gia vừa mất, đây là làm lễ tang. Lão thái gia thọ hơn chín mươi tuổi... người không biết, sân khấu này xem như tràng diện nhỏ đấy! Lúc đưa tang hôm trước, Minh Nguyệt gia còn bao hết thuyền trên sông! Lúc đó mới gọi là náo nhiệt a!”

Người này vừa nói xong, Nguyệt Hoa ở bên cạnh nghe thấy được, người nàng run bắn lên, sắc mặt tái nhợt, suýt nữa trượt từ trong lòng Tiểu Lôi xuống. Tiểu Lôi vội vàng ôm chặt lấy nàng, cũng không để ý tới mục quang kỳ quái của người bên cạnh, nhanh chóng dìu Nguyệt Hoa tới một chỗ an tĩnh. Nguyệt Hoa không kìm được nước mắt trào ra, đau buồn khóc: “Thái công công... thái công lão nhân gia người... lão nhân gia... mất rồi...”

Nói xong, dựa vào ngực Tiểu Lôi khóc lớn tiếng.

Tiểu Lôi không biết làm sao, ôm chặt lấy Nguyệt Hoa, ngẫm thi triển một pháp thuật cách âm ở chung quanh, để cho tiếng khóc của Nguyệt Hoa không truyền được ra ngoài. Cũng may người bên cạnh đều đang xem dựng kịch đài, cũng không có người nào để ý đến một đôi nam nữ đứng ở góc ven đường đang ôm nhau.

Nguyệt Hoa khóc hồi lâu, lúc này mới dần dần ngừng lại, chỉ là ánh mắt của nàng làm Tiểu Lôi đau lòng vô cùng, trong lòng không kìm được có chút hối hận khi dẫn Nguyệt Hoa tới nơi này.

“Tiểu Lôi... em, em muốn trở về xem thái công công... anh dẫn em đi xem có được không? Em chỉ cần nhìn từ xa xa là được.” Nguyệt Hoa khẩn nài.

“Được được! Được được!” Tiểu Lôi đau lòng ôm lấy Nguyệt Hoa, thì thầm: “Em muốn thế nào thì làm thế ấy, em muốn thế nào anh đều đáp ứng em hết!”

Ngay tại lúc này, thỉnh linh trên đài vọng đến một tràng ồn ào.

Tiểu Lôi dõi mắt nhìn lại, hán tử cao gầy Nguyệt Cửu gì đó mà Nguyệt Hoa vừa mới trông thấy bỗng nhiên lớn tiếng trách mắng: “Ngươi tới làm gì! Ai cho ngươi tới nơi này!”

Lập tức một giọng nói hùng hậu rất quen thuộc với Tiểu Lôi vang lên: “Thái công đã mất, ta chỉ muốn đại biểu cho chính ta đến treo lá cờ đỏ lên, đưa tiền lão nhân gia người.”

Nguyệt Sơn!

Là Nguyệt Sơn!

285. Chương 285: Có Chuyện Âm Muội

Trên khuôn mặt phân minh góc cạnh mang theo vài phần bi thương, cặp mắt vốn tròn xoe kia tựa hồ ảm đạm vài phần, trên cằm râu ria xồm xoàm, nhìn qua có chút tiêu tụy mệt mỏi.

Nguyệt Sơn một thân hắc y bó sát người, trong tay cầm một lá cờ màu trắng. Tiểu Lôi đứng ở xa xa mơ hồ có thể nhìn thấy trên lá cờ đỏ tựa hồ thêu hai chữ “Nguyệt ngũ”.

Nguyệt Sơn chậm rãi đi tới, sắc mặt Nguyệt Cửu âm trầm hẳn xuống, mục quang có chút bất thiện, lạnh lùng nói: “Nguyệt Sơn, căn cứ vào quy củ trong gia tộc, đã bị gạch tên, là không còn trong tộc phổ, lá cờ này ngươi không thể treo lên. Bất quá niệm tình ngươi xuất thân từ Nguyệt gia chúng ta, ngươi cũng nên vào linh đường bái tế một chút, thế là được.”

Nguyệt Sơn hừ một tiếng, ánh mắt toát ra sự phẫn nộ: “Đã gạch tên..... là ai quyết định? Nguyệt gia tử đệ ta bị khai trừ khỏi gia môn, nhất thiết phải được tộc trưởng cùng cộng đồng các thúc công chín phòng khác quyết định mới được!”

“Nguyệt Sơn, những lời này ngươi đi mà nói với Lục thúc đi. Lục thúc người bây giờ là tộc trưởng, thị phi tự nhiên có lão nhân gia người quyết đoán! Các thúc công trong tộc cũng vậy, tuyệt đối sẽ không đổ oan gì cho ngươi!” Ánh mắt Nguyệt Cửu loé lên, Tiểu Lôi mơ hồ cảm giác được hán tử tựa hồ có chút không vững tâm, phảng phất như có phần kiêng kỵ Nguyệt Sơn.

“Minh oan ta tự nhiên phải đi, bất quá hôm nay lá cờ này, ta cũng định treo lên! Nguyệt Sơn ta là Nguyệt gia chánh tông đệ Ngũ phòng, dựa vào cái gì không cho ta treo cờ?” Nguyệt Sơn lạnh lùng đi tới, Nguyệt Cửu nhướng mày, thấp giọng quát: “Chặn lại!”

Mấy tên hậu sinh trẻ tuổi vốn đang vác cây trúc một bên lập tức vây Nguyệt Sơn lại, trong đó có người biết Nguyệt Sơn, thấp giọng nói: “Ngũ ca, hay là huynh tìm tộc trưởng nói chuyện trước đi.”

Nguyệt Sơn lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chư vị huynh đệ, hôm nay lá cờ này của ta nhất định phải treo! Bằng không lại nói Nguyệt gia đệ Ngũ phòng ta danh bất thuận ngôn bất chánh! Là huynh đệ, hãy tránh ra, đừng nên cản trở ta. Nếu không, một hồi động thủ, chớ trách ta đắc tội!”

Đám người này đều là tử đệ trẻ tuổi cùng thế hệ của Minh Nguyệt gia. Không ít người cũng hiểu rõ Nguyệt Sơn, biết công phu của Nguyệt Sơn rất cao. Càng thêm nữa từ trước đến giờ Nguyệt Sơn trong nhà làm người lúc nào cũng hào sảng, quan hệ với mọi người cũng rất tốt, trong lòng chúng nhân đều không muốn trở mặt động thủ với hắn, nghe vậy đều có chút chần chừ.

Nguyệt Sơn trông thấy mọi người chần chừ, càng bước nhanh tới bên cạnh cột cờ, nhanh chóng treo lá cờ trong tay lên sợi dây. Nguyệt Cửu ở phía sau quát lên: “Lo lắng làm gì, cản hắn lại!”

Chúng nhân nghe thấy Nguyệt Cửu hạ lệnh, không thể không tiến lên. Hai tiểu tử dẫn đầu thổ khí quát một tiếng, cử quyền đánh tới hậu tâm Nguyệt Sơn. Hai người này tựa hồ trước khi xuất thủ cố ý quát một tiếng, đó tự nhiên là không muốn làm khó Nguyệt Sơn. Nguyệt Sơn quay đầu lại, song thủ nắm lấy hai quyền đánh tới, mỉm cười nói: “Hảo huynh đệ, bất tất lưu thủ, nếu không các ngươi trở về sẽ khó báo cáo.”

Song thủ buông lỏng, hai tiểu tử kia lập tức cảm thấy một cỗ đại lực đánh tới, lão đà lão đảo thối lui vài bước.

Hốt nhiên bên trái kinh phong tập kích, Nguyệt Sơn nghiêng người né tránh, vù vù hai cái, hai cây trúc xé rách hư không, Nguyệt Sơn hừ một tiếng, vươn tay kẹp hai cây trúc dưới nách, sau đó dụng lực đẩy một cái, hai kẻ đánh lên liền ngã ra.

Nguyệt Cửu ở phía sau liên tục hò hét, hiệu lệnh cho tộc nhân thủ hạ mình xông lên ngăn cản. Ở đây mặc dù không ít người biết Nguyệt Sơn, nhưng hầu hết bọn họ trong gia tộc đều là đệ tử của đệ Cửu phòng Nguyệt Cửu, cho nên dưới sự thúc giục liên tục, không thể không kiên trì đến cùng xông lên.

Tiểu Lôi ở phía sau chỉ nhìn thấy mười mấy người trẻ tuổi vây quanh Nguyệt Sơn, quyền cước qua lại. Nguyệt Sơn hoàn toàn không sợ, quyền qua cước lại, ra tay không chút mất sức. Công phu của hắn thực sự cao hơn chúng nhân nhiều, thân pháp nhẹ nhàng, nhìn như mọi người vây quanh đánh hắn, kỳ thật lại tịnh không có khả năng đánh trúng hắn vài cái. Ngược lại Nguyệt Sơn cứ một quyền một cước xuất ra, lập tức đánh ngã một hai người.

Nguyệt Hoa vẻ mặt vốn đang lo lắng, Tiểu Lôi kéo lấy nàng, thì thầm: “Không phải sợ, Nguyệt Sơn không có việc gì, mấy người này đối với hắn mà nói quả thực dễ dàng như ăn điểm tâm thôi.”

Bản lãnh của Nguyệt Sơn Tiểu Lôi đã biết, đạo pháp “Bách trảm quy nhất” kia chính là Nguyệt Sơn truyền thụ cho mình. Càng huống chi lúc tại Châu Âu, đã từng chứng kiến Nguyệt Sơn ngạnh đấu với Cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hoá. Đám người trẻ tuổi này mặc dù thân thể cường tráng, quyền cước thuần thực, nhưng làm sao mà xúng là đối thủ của Nguyệt Sơn?

Người vây xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều, còn có không ít du khách kinh hãi chen vào đó, chỉ tưởng là đang đóng phim. Dẫu sao trong cuộc sống thường ngày, loại cuộc diện đánh nhau trên đường một người đối phó mười mấy đại hán chỉ có thể thấy trong phim ảnh thôi. Còn có mấy du khách ngoại quốc, không nhận được lấy mấy quay DV ra quay, vừa quay vừa kinh hô: “Công phu Trung Quốc!”

Tiểu Lôi đứng ở một bên, nhìn xem có chút hứng thú, bất kể là Nguyệt Sơn hay đám người vây công hắn, dường như đều dùng cùng một loại quyền pháp, thân hình bộ pháp có đến bảy phần tương tự. Chỉ có điều hiển nhiên tu vi của Nguyệt Sơn cao hơn quá nhiều, giờ tay nhắc chân, rất có phong phạm đại gia. Dần dần, chỉ thấy “bịch bịch” vài tiếng, hai người cuối cùng bị hắn đánh ngã, chỉ thấy đương tràng còn lại có một mình Nguyệt Sơn đứng đó, mười mấy hán tử chung quanh đều nằm lả ra. Bất quá Nguyệt Sơn hiển nhiên không hạ trọng thủ, đám người này chỉ bị hắn dùng thủ pháp gì đó chế trụ, đại khái có thể theo võ công là điểm một số huyết đạo hoặc làm trật các khớp xương, vân vân.

Nguyệt Cửu sắc mặt âm trầm, nghiêng răng nói: “Nguyệt Sơn, ngươi hôm nay nhất định muốn gây khó dễ cho ta phải không?”

Nguyệt Sơn lắc đầu: “Nguyệt Cửu..... đệ, ngươi không phải là người hồ đồ, làm sao cũng làm ra loại sự tình hồ đồ này? Ngăn cản ta xuất môn là một tay Lục thúc làm ra, mục đích của ông ta chẳng lẽ trong lòng ngươi không biết? Ngũ phòng chúng ta là cái đinh trong mắt ông ta, trước tiên ông ta phế Ngũ phòng chúng ta, sau đó là Thất phòng cùng Cửu phòng các ngươi, tiếp theo cũng bị thiệt thòi, ngươi còn quyết tâm đi theo ông ta làm gì?”

Nguyệt Cửu lắc đầu, sạm mặt lại: “Ta không biết ngươi nói cái gì..... dù sao hôm nay nếu để cho người tới treo cờ, Cửu phòng bọn ta cũng mất hết mặt mũi! Tộc trưởng cũng sẽ trừng phạt! Nguyệt Sơn, ta biết công phu ngươi lợi hại, các huynh đệ thủ hạ hỗn tạp đã thấy được thực tế là đúng!”

Nói xong, vịn người một cái, tuột cái áo trên xuống, hiển lộ tư thế, quát: “Nguyệt Sơn, đến đây.”

Tư thế hiển lộ này của hắn, thật ra rất có khí thế, cước bộ nửa trụ nửa khuynh, thân hình trầm ổn, hiển nhiên công phu tạo nghệ đã có hoả hầu tương đối. Tiểu Lôi nhìn thoáng qua, kìm không được nhỏ giọng nói: “Ồ? Tay Nguyệt Cửu này có chút bản lãnh a.”

Nguyệt Hoa vẻ mặt lo lắng: “Nguyệt Cửu là trưởng tôn của Cửu phòng, công phu Cửu phòng thì hắn được coi là giỏi nhất, Nguyệt gia quyền luyện cũng rất khá..... Tiểu Lôi.....” Nói tới đây, ánh mắt lộ xuất ý tứ khẩn cầu.

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Được rồi, bảo bối, em nói đi. Em hy vọng ai thắng?”

Nguyệt Hoa lắc đầu: “Em không biết..... Nguyệt Sơn ca ca đối với em rất tốt, Nguyệt Cửu..... Nguyệt Cửu bình nhật mặc dù không nói chuyện nhiều với em, nhưng cũng là tộc huynh của em..... bọn họ..... Tiểu Lôi. Anh nghĩ biện pháp để cho bọn họ đừng đánh nhau có được không?”

Tiểu Lôi cau mày nói: “Bọn họ là vì tranh treo cờ xí gì đó, đó là ý gì vậy?”

“Đó là quy củ của Minh Nguyệt gia chúng em, gia tộc Minh Nguyệt gia chúng em chúng em có tổng cộng chín phòng. Bình nhật mỗi một phòng thành một hệ thống, bắt quá các phòng bầu ra một vị tộc trưởng, xem như là người phát ngôn trong gia tộc. Các sự việc trọng đại trong gia tộc, đều phải nghe theo tộc trưởng. Các phòng khác cũng tiến cử một vị trưởng bồi thúc công, cùng nhau thương lượng cách giải quyết với tộc trưởng. Nguyệt Sơn ca ca là đệ Ngũ phòng, còn Nguyệt Cửu lại là đệ Cửu phòng, lá cờ trong tay Nguyệt Sơn ca ca, là tộc kỳ của mỗi phòng bọn họ. Mỗi khi trong tộc có đại sự, lúc hoạt động xử lý trên tràng diện lớn, nhất thiết mỗi phòng đều phải treo cờ lên, mới xem như danh chính ngôn thuận. Mấy trăm năm nay đều là quy củ này, trừ phi một phòng nào đó phạm vào gia pháp cực kỳ nghiêm trọng, bị gia tộc khai trừ, tộc kỳ cũng không được thừa nhận.” Dừng một chút, Nguyệt Hoa thấp giọng nói: “Chẳng lẽ Ngũ phòng phạm vào đại sự gì đó, bị trục xuất không?”

Còn đang nói chuyện, Nguyệt Sơn cùng Nguyệt Cửu đã giao thủ.

So với tràng diện kịch liệt mà đám người vây xem đang mong đợi lại không giống, động tác hai người giao thủ tịnh chẳng phải hoả bạo kịch liệt, cảm giác dường như có chút không ấm không nóng, quyền qua cước lại, tựa hồ cũng không quá nhanh, chỉ là từng chiêu từng thức rõ ràng đều rất linh hoạt.

Đám người vây xem không khỏi có chút kỳ quái, còn có người lẩm mẩm cảm thấy nhìn không đã nghiên, đang muốn lớn tiếng quấy rối, đột nhiên lại nhìn thấy giữa sân Nguyệt Cửu dường như vỗ nhẹ nhàng một chưởng xuống, Nguyệt Sơn nghiêng người né tránh. Một chưởng của Nguyệt Cửu vỗ vào thân cột trúc to bên cạnh đài, nhất thời “rắc” một tiếng, một chưởng trông nhẹ nhẹ nhàng nhàng đó đã đánh gãy thân cây cột trúc to kia!

Đám người đang xúm vào xem đều kinh hãi, ào ào lui về phía sau.

Nguyệt Sơn cùng Nguyệt Cửu đều dùng Minh Nguyệt gia chánh tông Nguyệt gia quyền đấu với nhau. Bộ quyền pháp này hai người từ nhỏ đều đã luyện thuần thực vô cùng, từng chiêu từng thức sớm đã thuộc nằm lòng. Đánh như vậy được hồi lâu, cứ như huynh đệ đang so chiêu với nhau. Bất quá người bên ngoài xem, đã không còn dám khinh thị như lúc bắt đầu! Dù sao vừa rồi một chưởng của Nguyệt Cửu đã đánh gãy một cây cột trúc to, tất cả mọi người đều thấy được.

Hai người đã đấu mấy chục chiêu, Nguyệt Cửu hốt nhiên khê quát một tiếng, thân pháp đột nhiên nhanh thêm vài phần, bỗng biến quyền pháp thành chưởng pháp, từng chiêu từng thức lúc khai lúc kết, uy vũ mạnh mẽ, mỗi chưởng đánh ra, mơ hồ đều kèm theo tiếng gió rít gào, hiển nhiên chưởng lực phi phàm! Động tác của Nguyệt Sơn dường như chậm lại một chút, quyền chưởng dường như lại dẫn xuất từng cỗ khí lưu, lại đi theo lộ số lấy nhu khắc cương. Cứ đánh như vậy một hồi, dù sao thực lực Nguyệt Sơn vẫn trên Nguyệt Cửu, mặc dù hắn đã lưu thủ, nhưng Nguyệt Cửu dần dần đã có phần không địch lại, mỗi chưởng đánh ra lại bị khí lưu trong quyền cước của Nguyệt Sơn khiến cho lộn xộn, thân pháp ngưng trệ.

Tiểu Lôi sớm thấy rõ ràng, Nguyệt Sơn đã nắm phần thắng trong tay, hắn tùy thời một cước là có thể đá ngã Nguyệt Cửu, thế nhưng không biết tại sao lại chậm trễ không xuất thủ, ngược lại cố ý dẫn dụ Nguyệt Cửu đã đấu với mình.

Nguyệt Hoa ở bên cạnh lại không biết, nắm chặt lấy chéo áo, sốt ruột nói: “Tiểu Lôi..... anh khiến cho bọn họ đừng đánh nữa có được không?”

Tiểu Lôi mỉm cười, vỗ yêu lên mặt Nguyệt Hoa, ôn nhu nói: “Yên tâm, Nguyệt Sơn cố ý làm cho Nguyệt Cửu đánh với hắn, hắn đã nắm giữ hết thấy, sẽ không xảy ra chuyện đâu. Nguyệt Sơn hình như có dụng ý gì đó, anh vẫn chưa nên xuất thủ quấy nhiễu hắn.”

Đang lúc nói chuyện, Nguyệt Sơn đã đưa tay bắt lấy cổ tay Nguyệt Cửu, thân thể chợt động, đã vòng ra phía sau Nguyệt Cửu, bẻ quặt cánh tay của hắn, rồi húc nhẹ vào phía sau đầu gối hắn, sau đó đẩy một cái, Nguyệt Cửu đã loạng chạ loạng choạng ngã ra. May là nhờ vào một thân công phu của hắn nên chỉ lảo đảo mười mấy bước, mới miễn cưỡng trụ lại được, mặc dù không đến nỗi phải hít đất, nhưng mặt đã đỏ lên.

Nguyệt Sơn liếc hẩn một cái thật sắc, ánh mắt có chút phức tạp, thấp giọng nói: “Không phải người..... không phải người.”

Nói xong, hẩn xoay người đi đến cạnh cột cờ, kéo nhanh lá tộc kỳ của mình lên, sau đó cũng không nhìn đám người Nguyệt Cửu, xoay người bước nhanh đi.

Nguyệt Cửu ở phía sau, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, trong mắt lửa giận trời dậy, một tộc nhân đệ tử bên cạnh lồm cồm đứng dậy, thấp giọng nói: “Cửu thiếu gia, người xem có phải hạ lá cờ của hẩn xuống không?”

Nguyệt Cửu liếc hẩn một cái thật sâu, nghiêng răng nói: “Không cần..... quy củ trong tộc, đã treo cờ lên, bắt kẻ treo lên như thế nào, cũng chỉ có tộc trưởng mới có thể hạ xuống!”

Hẩn dõi theo bóng lưng của Nguyệt Sơn, hốt nhiên dụng lực giậm giậm chân, vung tay lên, quát: “Chúng ta đi!”

Sau đó cũng không để ý đến cái đài, dẫn chúng nhân đi nhanh đến bến tàu, lên thuyền rời đi.

Tiểu Lô đột nhiên nói với Nguyệt Hoa: “Sự tình này có điều cổ quái, anh đi tìm Nguyệt Sơn, em ở đây chờ anh.”

“Không muốn!” Nguyệt Hoa lắc đầu, kiên định nói: “Em muốn đi cùng anh!”

Nhìn Nguyệt Hoa vài giây, Tiểu Lô đành bất lực nói: “Được rồi.”

Lập tức hai người chạy theo hướng con đường Nguyệt Sơn vừa mới rời đi.

Loại đường nhỏ trong trấn này, đều là phiến đá xanh lát thành, hai bên đều là những căn nhà thấp, đơn thuần là gạch và ngói, đều lưu lại dấu vết năm tháng. Nguyệt Sơn ly khai quảng trường chỗ miếu Quan đế, nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của chúng nhân, tiến vào một con đường nhỏ, sau đó lúc quặt phải lúc rẽ trái, chạy vào một con hẻm nhỏ, lúc này mới xoay người dựa lên bức tường.

Sắc mặt vốn bình thường, đột nhiên trở nên tái nhợt, ngực phập phồng, hô hấp dồn dập, ánh mắt hiện lên vẻ đau đớn.

Hẩn thò tay lục trong ngực lấy ra một cái túi vải nho nhỏ, mở ra, bên trong lộ ra một bánh đực liệu màu vàng, tách ra một khối nhỏ rồi bỏ nhanh vào miệng, dụng lực nhai mấy cái rồi nuốt xuống, lúc này bộ dạng mới dường như thở phào nhẹ nhõm, thân thể thả lỏng dựa lên vách tường.

Đột nhiên, phía sau có tay ai đó đặt lên vai Nguyệt Sơn, Nguyệt Sơn lần này bị dọa đến nhảy dựng lên, toàn thân trong nháy mắt căng cứng, không dám quay đầu lại, chộp lấy cánh tay kia, trong tích tắc xuất liền ba cước đá ngược lại phía sau.

Mấy cú đá của hẩn xuất ra, nếu để một cao thủ võ học nhìn thấy, lập tức sẽ rất khiếp sợ, bởi vì mấy cú đá này vô luận là lực đạo hay là tốc độ đều đã đạt đủ hảo hảo.

Nhưng lại đá vào khoảng không, trong lòng Nguyệt Sơn hốt nhiên trầm hẩn xuống, tóm lấy cái tay vẫn đặt trên vai, thân thủ quay lại, tay kia nắm chặt thành quyền đầu, hét một tiếng gầm ra!

Một quyền này không ngờ mơ hồ còn mang theo một luồng kinh khí rõ rệt.

Bách!

Một quyền này đánh vào chưởng tâm của đối phương, đối phương hơi hợt vạch một cái lên một quyền khai sơn phá thạch này. Nguyệt Sơn còn chưa kịp tuyệt vọng, chợt nghe thấy tiếng cười vênh vang tự đắc quen thuộc: “Nguyệt Sơn huynh, lâu lắm rồi không gặp a.”

286. Chương 286: Âm Mưu Tại Nguyệt Gia

Nguyệt Sơn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười khỏ: “Sao lại là đệ? Thiếu chút nữa hù chết ta rồi.”

Sau đó hắn rên nhẹ một tiếng, người lão đảo. Tiểu Lôi nhanh chóng đỡ lấy, nhướn mày hỏi: “Sao thế? Huynh sao rồi?”

Nguyệt Sơn khoát tay, dựa vào tường, thở hổn hển vài tiếng, thấp giọng nói: “Vài ngày trước ta bị nội thương, không sao.”

Hắn dừng một chút, nhìn Tiểu Lôi, ngạc nhiên hỏi: “Sao đệ lại ở đây?”

Tiểu Lôi cười hì hì: “Du sơn ngoạn thủy thôi, vừa rồi thấy huynh đại triển thần uy, một mình đánh mười mấy người. Muốn cùng huynh đùa một chút, nên im lặng tới tìm ngươi. ”

Nguyệt Sơn cười khở, lắc lắc đầu, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh đứng phía sau Tiểu Lôi, trong lòng chấn động, thất thanh hét: “A... đây là?”

Bất quá chỉ trong chớp mắt, Tiểu Lôi đã kéo Nguyệt Hoa lại, cười nói: “Đây là thê tử của ta.”

Nguyệt Sơn nhìn Nguyệt Hoa, giờ mới thấy rõ hình dáng của nàng.

Bởi vì Tiểu Lôi đã thi triển chưởng nhân pháp trên người Nguyệt Hoa, cải biến hình dáng của nàng một chút, bây giờ nhìn Nguyệt Hoa so với diện mạo cũ nhiều chỗ không giống. Da mặt hơi đen một chút, làm vẻ bề ngoài của nàng có vài phần biến hóa, giấu đi một chút vẻ đẹp, nhìn qua dù vẫn là một cô gái xinh đẹp mê hồn, nhưng vẫn không bằng vẻ mỹ lệ vốn có của nàng.

Chỉ là ấn tượng của Nguyệt Sơn đối với Nguyệt Hoa quá sâu sắc, Tiểu Lôi dù biến đổi dung mạo của nàng, nhưng Nguyệt Sơn liếc thấy thân ảnh của Nguyệt Hoa, vẫn không nhận được sinh ra vài phần cảm giác khác lạ.

Nhìn rõ tướng mạo của Nguyệt Hoa, trong lòng Nguyệt Sơn sinh ra vài phần thất vọng, nội tâm lập tức có chút chua xót, nhận không được lắc đầu, lập tức tỉnh ngộ lại, cười nói: “Xin lỗi, ta vừa rồi hoa mắt... à, nguyên là thê tử của đệ, ta phải gọi là đệ muội rồi.”

Trong lòng Nguyệt Hoa tuy hết sức cố nén kích động - dù sao trong ba năm qua đây cũng là lần đầu tiên nàng thật sự cùng thân nhân tiếp xúc gần như thế. Tuy trên vẻ mặt không có biến hóa lớn, thế nhưng ánh mắt nàng không khỏi có chút dao động. Tiểu Lôi ho khan một tiếng, Nguyệt Hoa lúc này thầm rùng mình, miễn cưỡng cười nói: “Chào anh, anh nhất định là đại ca Nguyệt Sơn. Tiểu Lôi vẫn thường nhắc tới anh.”

Nguyệt Sơn cười hăng hắc, không suy nghĩ thêm nữa, nhìn Tiểu Lôi, nói: “Tiểu tử khá lắm, vài năm không gặp, không ngờ đệ đã có vợ...” Nói đến đây, hắn đột nhiên nhướn mày: “Nhưng người nhà đệ nói đệ đã ba năm không về...”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta về núi tu luyện ba năm, vừa mới xuống núi vài ngày trước.”

Nguyệt Sơn gật đầu, hắn biết chuyện của Tiểu Lôi, nghe giải thích như thế, cũng không hỏi gì nữa. Tiểu Lôi nhướn mày hỏi: “Nguyệt Sơn lão huynh, ta vừa rồi nhìn huynh với bọn chúng đánh nhau, có phải là Nguyệt gia xảy ra việc rồi không?”

Nguyệt Sơn chần chờ một chút, Tiểu Lôi cố ý xụ mặt nói: “Ta và huynh quan hệ như thế! Huynh có gì khó xử, nếu không thể nói với ta, vậy coi như không coi ta là bằng hữu.”

Nguyệt Sơn nghe xong suy nghĩ một hồi, cũng biết Tiểu Lôi là kẻ có bản lĩnh, lúc này mới hạ quyết tâm, trịnh trọng nói: “Đây là chuyện nhà của ta, thật không dám giấu giếm... gia tộc Minh Nguyệt của ta, xảy ra một chuyện. Chỗ của ta ở phía trước không xa, không bằng quay về đó từ từ nói.”

Nói xong hắn đứng dậy, dẫn Tiểu Lôi đi về phía trước.

Tiểu Lôi cùng Nguyệt Hoa theo ở phía sau, vẻ mặt Nguyệt Hoa có chút kích động, Tiểu Lôi nắm tay an ủi, mặt khác một tay ôm eo nàng.

Chỗ ở của Nguyệt Sơn ngay phía trước không xa. Ba người đi ước chừng trăm mét, rẽ vào một hẻm nhỏ, dừng lại trước một cánh cửa, rồi theo Nguyệt Sơn đẩy cửa bước vào, đó là một cái sân nhỏ cực kỳ đơn giản. Sân rộng không tới mười mét vuông, ở giữa có một cái giếng, bên cạnh có hai gian phòng.

Lại cùng Nguyệt Sơn đi vào một gian, lập tức nhận ra đồ đạc bên trong thật đơn giản, bất quá chỉ có một cái giường, một bộ bàn ghế thôi. Trong phòng còn tỏa ra mùi được vật nồng đậm.

Tiểu Lôi vừa tiến đến lập tức cau mày nói: “Huynh ở chỗ thế này sao?”

Nguyệt Sơn đã ngồi trên giường, sắc mặt hần trắng bệch, hô hấp có hơi dồn dập, cười gượng: “Có thể sống là đã tốt rồi.” Sau đó hần lại ho khan vài tiếng.

Tiểu Lôi cau mày, đi tới đưa tay nắm lấy cổ tay, trên mặt lộ ra nét quái dị: “Sao? Thương thế của huynh thật kỳ quái.....”

Đột nhiên hần đưa tay ấn xuống bả vai Nguyệt Sơn, ý bảo không được loạn động, sau đó hai ngón tay kéo một cái, đã xé rách y phục, lộ ra da thịt bên trong, chỉ thấy trên ngực Nguyệt Sơn quả nhiên có một dấu tay tím đen!

Nguyệt Hoa nhìn thoáng qua, nhin không được “A” một tiếng.

Chưởng ấn này khắc sâu vào da thịt, khá kinh khủng. Tiểu Lôi đưa tay chạm vào, da thịt lạnh ngắt.

Nguyệt Sơn hít vào một hơi, miễn cưỡng cười nói: “Vết thương nhìn thì lợi hại, kỳ thật không sao. Chỉ là mỗi ngày vào lúc nửa đêm, luôn có hai tiếng đồng hồ đau chịu không được. Ban ngày thì không có cảm giác gì, chỉ là lúc vận khí, ngực có hơi đau đốn, nhưng mà ta còn có thể chịu được.”

Sắc mặt Tiểu Lôi cổ quái: “Vết thương là do ai đánh?”

Nguyệt Sơn lắc đầu: “Không biết.”

Sắc mặt Tiểu Lôi có chút ngưng trọng nhìn thoáng qua Nguyệt Hoa, thấp giọng nói: “À..... em ra ngoài giếng lấy một chậu nước, anh muốn khám cho Nguyệt Sơn huynh.”

Khi Nguyệt Hoa bưng chậu ra cửa phòng, Tiểu Lôi nhìn chăm chăm Nguyệt Sơn, thấp giọng nói: “Nguyệt Sơn, huynh nói thật cho ta biết đi, vết thương là do ai đánh!”

Nguyệt Sơn lắc đầu: “Ta đích xác không biết người đó là ai. Ngày đó trúng một chưởng, tựa hồ không có cảm giác gì. Ta nghĩ là qua vài ngày tất không có chuyện gì.”

“Ai.....” Tiểu Lôi thở dài, thấp giọng nói: “May là huynh gặp ta, nếu không huynh chết chắc rồi!” Dừng một chút, ánh mắt hần lộ ra vẻ tức giận: “Chưởng pháp này không phải là võ công bình thường, chỉ có người tu hành mới có bản lãnh này, hắc hắc..... vết thương đó là Huyết Thủ Ấn, ngực huynh bây giờ đau đốn, là vì pháp lực đối phương đã lưu lại trong ngực, liên tục hút máu của huynh! Dem máu toàn thân hút vào ngực! Mặc dù hút có thông thả, bất quá đến cuối cùng, ngực huynh ứ máu càng nhiều, kinh mạch ứ tắc, đừng nói là vận khí. Động cũng động không được! Cuối cùng sẽ hộc máu mà chết!”

Sắc mặt Nguyệt Sơn biến đổi, lại nghe thấy Tiểu Lôi tiếp tục nói: “Huynh bị thương đã là chuyện vài ngày trước rồi, nếu là ứ huyết bình thường, vậy bây giờ hần là đã tan rất nhiều! Chẳng lẽ huynh không cảm giác được chưởng ấn chẳng những không tiêu tán, ngược lại màu sắc càng ngày càng thâm lại sao?”

Nguyệt Sơn trầm mặc lại, chính mình cũng sớm có cảm giác, chưởng ấn trước ngực không giống ứ huyết bình thường, ngày nay, chẳng những không tiêu tan, ngược lại màu sắc quả thật là càng lúc càng thâm lại.

“Hắc hắc..... nói thế thôi, loại pháp thuật này, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, bất quá may là ta từng nghe nói qua..... loại môn phái này. Ta cũng từng giao thủ với bọn chúng vài lần!” Ánh mắt Tiểu Lôi lộ vẻ băng lãnh, nói ngay: “Huynh nói cho ta nghe, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!”

Nguyệt Sơn thở dài: “Điều đó phải kể từ tháng trước.....”

“Từ lần từ biệt trước, sau đó ta lại ly khai Nguyệt Tinh, về tới nhà của mình. Những năm gần đây ta vẫn là kẻ theo chủ nghĩa thất bại, vào tháng trước. Trong nhà có người tới tìm ta báo tin. Vốn gần đây ta vẫn không muốn về lại Thiệu Hưng, chính là do không thích những chuyện rối loạn trong gia tộc..... đệ biết không, bởi vì chuyện của Nguyệt Hoa, ta đối với gia tộc, đã không muốn hỏi tới. Thêm vào đó, chuyện của gia tộc chúng ta, đệ cũng không biết đâu, một gia tộc lớn như vậy, luôn có một chút chuyện mình tranh ám đấu. Ta không chịu được, dứt khoát tránh xa làm một người thanh tịnh, cũng là an tâm luyện công. Cho

nên tháng trước trong tộc đột nhiên phái người tới báo tin, ta lúc ấy cảm thấy rất kỳ quái, chỉ nói là trong tộc xảy ra chuyện lớn, bảo ta về xem.”

Gia tộc Minh Nguyệt của ta là một gia tộc lớn, tổng cộng chia làm chín phòng. Ta xem như là người của Ngũ phòng, vốn không thích quản việc, nhưng bởi vì Ngũ phòng ít người, tới đời của ta, cha mẹ lại không còn, hơn nữa ta... hắc hắc, ta đã nói với đệ, ta không phải là con cháu ruột của Minh Nguyệt gia, năm đó cha ta không con, mới nhận làm con nuôi. Bởi loại quan hệ này, bình thường trong nhà ta không có địa vị gì, bất quá dù sao bây giờ ta cũng là hậu nhân duy nhất của Ngũ phòng, trong nhà xảy ra chuyện lớn, ta cũng phải tham dự, cho nên, ta đã trở về một chuyến.”

Lúc trở về, mới biết được, là Thái công tộc trưởng của ta, bệnh nặng. Thái công vốn là tộc trưởng, lão nhân gia võ công cao cường, bất quá niên kỷ cũng đã chín mươi, thân thể có hơi bệnh hoạn, cũng không có gì kỳ quái, thế nhưng lúc quay về, phát hiện được lão nhân gia bệnh không ngồi dậy được, nằm trên giường căn bản đã nói không nên lời, thân thể gầy yếu lộ ra cả xương. Ông ấy là trưởng tộc, lại thành ra như thế, thật không thể giải quyết công việc được, như thế ta mới biết, bọn họ kêu ta quay về, là vì đề cử tộc trưởng mới.”

Minh Nguyệt gia của ta kinh doanh cũng đã mấy trăm năm, trải qua nhiều đời như thế, sản nghiệp trong tộc, tổng cộng lại cũng là một lượng tài sản lớn, khi làm tộc trưởng, có thể hiệu lệnh chín nghìn con cháu, sản nghiệp trong tộc đều phải nghe tộc trưởng điều phối! Không nói chi xa... mấy cái võ quán dưới tay nha đầu Nguyệt Tinh, đệ cũng biết mà, nha đầu Nguyệt Tinh là người của Tứ phòng, võ quán của nó đều là do tiền của Tứ phòng cấp cho để khai khác, chỉ cần mấy cái võ quán đó, giá trị tối thiểu cũng tới trăm vạn. Mỗi năm lợi nhuận tới trăm mấy vạn, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ trong sản nghiệp của Tứ phòng mà thôi. Từ đó có thể tính toán sản nghiệp của cả Tứ phòng là nhiều hay ít? Vậy chín phòng của Minh Nguyệt gia, cộng lại là sản nghiệp lớn đến thế nào?”

Tiểu Lôi cười khổ, nói: “Ta đã minh bạch, Minh Nguyệt gia của huynh quả là một gia tộc đại phú đại quý.”

“Đại phú đại quý không dám nói, bất quá dù sao mấy trăm năm trôi qua, gia nghiệp cũng còn làm cho người ta phải ganh tỵ. Còn có rất nhiều thứ không thể kể ra ở trong; chuyện phân biệt đối xử, ta còn chưa nói..... cho nên, mỗi lần đề cử tộc trưởng, đều là ồn ào không ngớt. Nhất là lần này, thái công lão nhân gia đột nhiên phát bệnh, nói không nên lời, nên lão nhân gia không có lưu lại di chúc truyền kế nghiệp, đó mới là phiền toái lớn nhất!”

“Cho nên nhà huynh mới tranh nhau?” Tiểu Lôi thản nhiên nói.

“À, Ngũ phòng của ta chỉ có một mình ta độc lai độc vãng, cha ta không còn nữa, tự nhiên đám người tranh đoạt tất đem Ngũ phòng xếp chót. Còn Tứ phòng, Nguyệt Hoa chết sớm, chỉ còn lại một mình nha đầu Nguyệt Tinh..... tự nhiên cũng không cần nghĩ tới. Bảy phòng còn lại đều tranh đến vỡ đầu chảy máu, đã từng thiếu chút nữa đánh một hồi tại từ đường trong tộc rồi. Ta không quen nhìn việc này, nên dặn dò Nguyệt Tinh vài câu, sau đó bỏ đi, không muốn để ý tới chuyện phiền lòng này.” Ngũ khí Nguyệt Sơn đột nhiên biến đổi, trầm giọng nói: “Nhưng ta trở về không được tới nửa tháng, trong tộc đã truyền tin, nói thái công lão nhân gia đã mắc bệnh qua đời.”

“Ta lập tức quay lại chịu tang, nhưng khi biết những việc đã xảy ra, không khỏi có chút hoài nghi.” Nguyệt Sơn lắc đầu, ánh mắt lộ ra vài phần bi phẫn, nắm chặt nắm tay: “Lúc ta quay lại, tộc trưởng đã chọn xong, chính là đương gia của Lục phòng. Chính là Lục thúc của ta, bất quá chỉ là tạm nắm vị trí tộc trưởng, chánh thức nắm quyền, phải đợi các thúc công của các phòng khác đồng thời quyết định mới được. Không khí trong tộc rất kỳ quái, cũng không thấy Nguyệt Tinh nha đầu. Gia tộc triệu tập các phòng khai hội, vốn là thương lượng hậu sự của thái công, nhưng là cũng không nghĩ Nguyệt Tinh nha đầu lại không xuất hiện. Lúc ấy ta đã thấy có chút kỳ quái. Trong lúc khai hội, ta mới biết được là thái công chết như thế nào!”

“Là chết như thế nào?” Tiểu Lôi con mắt sáng ngời.

“Ban đêm sau khi ta đi một ngày, phòng của thái công đột nhiên bị cháy. Lửa cháy rất mạnh, trong lúc cứu hỏa, phòng bị sụp, mọi người liều mạng cứu giúp, khi hừng đông lửa đã tàn, kết quả cháy rụi sáu gian phòng, chết ba người. Mà thái công, bởi vì nằm trên giường không thể cử động, không cứu ra được, bị thiêu chết trong hỏa tai...” Nguyệt Sơn chậm rãi nói: “Kết quả điều tra của cục cảnh sát cùng bệnh viện và phòng chữa cháy đều là hỏa tai ngoài ý muốn, phòng ốc trong nhà có kết cấu xuống cấp chính là nguyên nhân. Điều đó cũng không kỳ quái..... ta kỳ quái là, tại sao lại có ba người chết cháy!”

Nguyệt Sơn nói đến đây, ngữ khí phát ra càng băng lãnh: “Không sai, bên ngoài nhìn vào. Hỏa tai đốt chết người, đó là bình thường, vậy chuyện bất thường là. Đệ biết sao không, Nguyệt gia chúng ta là người học võ! Ba người đó nguyên là người phụ giúp bên cạnh thái công, công phu rất cao! Như thế nào mà ba người lại bị hỏa tai thiêu chết chứ? Hơn nữa không có ai chạy được ra ngoài? Ngoài ra trong sáu phòng kia, cho dù là mấy kẻ dọn dẹp tạp dịch không có võ công cũng có thể chạy ra được, vậy mà mọi người trong phòng thái công đều chết hết?! Hừ!”

Tiểu Lôi suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng đạo lý đó huynh có khả năng nghĩ đến, người khác tự nhiên cũng có thể nghĩ đến, chẳng lẽ người của các phòng khác không hoài nghi?”

“Cũng có.” Nguyệt Sơn nói: “Gia tộc cũng đã điều tra, căn cứ hiện trường lưu lại sau hỏa tai, kết luận là. Ba người phục dịch thái công đang ngủ, lúc bị lửa cháy bừng tỉnh thì đã chậm, bọn họ mang thái công muốn chạy ra, kết quả bị đè bởi một thanh xà ngang, sau đó phòng đổ sập, không ai có thể thoát ra, toàn bộ chết ở bên trong.”

Tiểu Lôi gật đầu, không nói gì.

Nguyệt Sơn cau mày nói: “Lời giải thích này cũng hữu lý, nhưng ta dù sao cũng còn chút hoài nghi, đã nói tốt nhất phải đợi báo cáo của cảnh sát mới có thể kết luận, dù sao thì trưởng tộc đã chết, chuyện quan trọng này phải tra rõ ràng! Nhưng Lục thúc nói cho ta biết, di thể thái công cùng ba người kia, đã bị hỏa táng. Ngoài ra, cũng chưa từng kiểm tra qua!”

Tiểu Lôi chớp mắt: “Sau đó thì sao? Huynh làm thế nào?”

Nguyệt Sơn cắn răng nói: “Lúc ấy ta liền đưa ra nghi vấn, tranh luận cùng Lục thúc trong đại hội, Lục thúc đột nhiên tỏ vẻ muốn đem ta gạch tên đuổi khỏi gia tộc! Lúc ấy hắn đột nhiên đưa ra ba tội danh của ta. Thứ nhất, nói ta không ở nhà phụng thị trưởng bối, mà lại chạy ra bên ngoài, chính là bất hiếu! Điều thứ hai, ta thân là con cháu Nguyệt gia, không cố gắng khổ luyện võ công Nguyệt gia, mà lại ra ngoài học võ công khác, lạy người khác làm sư phụ, đó chính là bất trung với Nguyệt gia!”

Tiểu Lôi giật mình nói: “Chỉ dùng hai điều đơn giản đó, là có thể gạch tên huynh trục xuất!”

Nguyệt Sơn thở dài: “Không phải đơn giản như đệ nghĩ vậy đâu..... Lục thúc tựa hồ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng sẽ xuống tay với ta. Hai tội danh đó không như đơn giản như đệ tưởng đâu..... đệ không phải là con cháu thế gia, đệ không hiểu đâu. Chúng ta là gia tộc cổ xưa truyền xuống, tộc trưởng chính là nhất gia chi chủ, năm đó ta tức giận ly khai, thật sự là xúc phạm gia quy. Trong lúc thái công bệnh, ta không quen nhìn bọn họ tranh đoạt tộc trưởng, vừa đi khỏi, lập tức bọn họ liền lấy cớ, nói thái công bệnh nặng, ta không ở lại trong nhà trọn hiếu..... hừ, bọn họ mỗi ngày gây náo loạn, tính là tận hiếu sao?! Ngoài ra, ta học võ công bên ngoài Minh Nguyệt gia..... đích xác là phạm vào tối kỵ! Chúng ta người học võ đối với môn phái rất coi trọng, ta ở tại Minh Nguyệt gia, thì chính là đệ tử của Minh Nguyệt gia, thân là con cháu Minh Nguyệt gia, nếu tự tiện học người khác, nói nhẹ thì là bất tuân môn quy, nói nặng là..... xem như phản môn! Gia tộc chúng ta thế này, cho dù muốn học võ công người khác, thì ít nhất cũng phải báo trưởng bối trong tộc, được cho phép, mới có thể học..... nhưng lại tuyệt đối không cho bá sư học nghệ! Không cho làm môn hạ kẻ khác!”

Nguyệt Sơn thở dài nói: “Hai tội danh đó bị bọn họ nắm được, ta cũng không có cách nào phản bác, lúc ấy đã bị đuổi khỏi gia môn. Nguyệt Sơn ta đơn độc, tự nhiên là không sao cả, nếu đuổi ta khỏi cửa, ta cũng không ở làm gì. Nhưng ta một khi rời khỏi, đồng nghĩa liền lụy làm xấu hổ tiên phụ! Trong lòng ta tức giận, liền chuẩn bị đột nhập Nguyệt gia trong đêm, tìm mấy vị thúc công phòng khác làm chủ cho ta..... bởi vì ta bị đuổi ra cửa, không thể vào bằng đại môn Nguyệt gia, ban đêm ta liền lặng lẽ đột nhập vào, kết quả đêm hôm đó, tại Nguyệt gia, ta đang chuẩn bị tìm thúc phụ Bát phòng Cửu phòng, lại nhìn thấy một cái bóng leo tường ra! Ta kỳ quái, không ngờ lại có người dám dấn thân Nguyệt gia, hơn nữa người nọ thân pháp nhanh nhẹn, hiển nhiên công lực phi thường lợi hại, ta nghĩ đến những chuyện kỳ quái gần đây của Nguyệt gia, liền không tìm mấy vị thúc phụ, lập tức lặng lẽ theo sau. Ta luôn luôn tự phụ công phu khinh thân của mình, không nghĩ hôm đó lại bị thất thế! Ta bám theo người nọ đi thật xa, tự cho là mình ẩn thân bí mật, thật không nghĩ là kỳ thật hắn đã sớm phát hiện, cố ý dụ ta tới một địa phương vắng vẻ, sau đó liền động thủ cùng ta!”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Lôi ánh mắt chớp động.

“Sau đó.....” Nguyệt Sơn cắn răng: “Người nọ vừa động thủ, ta liền phát hiện công lực hắc không dưới ta, bất quá trong lúc hắc không cùng ta động thủ, dùng một ít công phu kỳ quái của sư phụ. Nhưng mà ta có thể nhìn ra, võ công của hắc không chắc là giống Minh Nguyệt gia của ta, nhưng lại luyện phi thường tốt! Bởi vì hắc không đã vài lần nhin không được vô ý sử ra một ít dấu vết võ công Minh Nguyệt gia, thế nhưng, hắc không rất cơ cảnh, thoáng lộ ra chút manh mối, lập tức liền thi triển ra một bộ công phu kỳ quái..... ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua loại võ công quỷ dị đó, thân pháp tốc độ đó, quả thực quá nhanh không giống người! Ta vốn không nghĩ làm tổn thương tính mạng hắc không, muốn lưu lại mạng sống hỏi một chút cho rõ ràng, kết quả không thể không thi triển ra ” Bách Trảm Quy Nhất” để đối phó hắc không..... nhưng.....”

“Nhưng thế nào?” Tiểu Lô cau mày.

Sắc mặt Nguyệt Sơn uể oải: “Nguyệt Sơn ta luôn luôn tự biết, đao pháp Bách Trảm Quy Nhất mặc dù vẫn không thể đại thành, nhưng uy lực cũng không thể coi thường được, khi ta thi triển ra, người nọ đột nhiên dùng một chiêu đánh lên mũi đao của ta, làm gãy trường đao! Sau đó trước ngực ta bị trúng một chiêu!! Bất quá người nọ cũng vị tất khỏe mạnh, ta cũng để lại trên người hắc không một chiêu! Lúc ấy ta biết mình bị thương nặng, nếu lại cùng hắc không dây dưa tiếp, sợ rằng mạng nhỏ của mình cũng bỏ lại đó, lúc này mới chạy một mạch. Người nọ đã trúng một chiêu của ta, tựa hồ đã bị thương không nhẹ, không đuổi theo ta.”

Nói đến đây, Nguyệt Sơn thấp giọng nói: “Ta không cam lòng, nhưng ta biết rằng trong Nguyệt gia có một người võ công lợi hại như thế thì có chuyện! Nhưng hắc không đã nhận ra ta, ta lại không biết hắc không là ai cả ta chưa rời khỏi nơi này, chính là muốn đem chuyện tra ra rõ ràng. Nhưng lại không biết người nọ là ai, chỉ ra tay thử dò xét, hôm nay ta cùng Nguyệt Cửu đánh một hồi trước Quan đế miếu, thứ nhất là vì Ngũ phòng, thứ hai, kỳ thật là thử võ công của hắc không.”

Tiểu Lô cau mày: “Huynh thật liều mạng! Huynh hắc không là phải rời khỏi nơi này nhanh lên! Nếu không đối phương hoàn toàn có thể tìm cơ hội giết huynh!”

Nguyệt Sơn lắc đầu: “Ta biết là nguy hiểm, nhưng mà ta không còn lựa chọn! Người Nguyệt gia, ta duy nhất tin tưởng chính là Nguyệt Tinh! Nhưng mà bây giờ Nguyệt Tinh vẫn chưa xuất hiện, ta thậm chí hoài nghi..... ài..... nàng chỉ là một cô gái thôi, một người cô khổ..... ta sợ nàng đã.....”

Hắc không vừa nói ra, liền nghe thấy từ cửa vọng đến thanh âm của Nguyệt Hoa, nàng đang cầm một cái chậu gỗ đầy áp nước, sắc mặt tái nhợt, run giọng nói: “Nguyệt Tinh..... như thế nào?”

Tay nàng tựa hồ mềm nhũn, chậu gỗ trong tay rơi xuống.....

287. Chương 287: Thụ Chi Dĩ Môn

Tiểu Lô lập tức cười nói: “Không, bất quá nàng chỉ gặp có Bảo Nhi, ta có đề cập về Nguyệt Tinh với nàng thôi.” Dừng một chút, Tiểu Lô cười nói: “Nguyệt Sơn huynh, nói ra, đã lâu huynh chưa gặp Bảo Nhi rồi. Nha đầu này hiện tại đã cao lên rất nhiều, gần đây đã học được không ít bản lãnh mới, cũng càng lúc càng tinh nghịch.”

Tiểu Lô lập tức dễ dàng thay đổi chủ đề, Nguyệt Sơn nghe thấy tên Bảo Nhi, quả nhiên cũng bị hấp dẫn, cười nói: “Ừm, con bé này rất thông minh, ta nhớ rõ Khinh Linh Tử đạo gia đã từng dạy nó không ít đạo pháp, không biết bây giờ Khinh Linh Tử đạo gia còn dạy nó nữa không?”

“Không, sư huynh Khinh Linh Tử ta đã... ừm, đã ẩn cư thâm sơn, không gặp thế nhân nữa rồi.” Tiểu Lô suy nghĩ một chút, nhận thấy khái niệm ‘phi thăng’ này mà nói ra không khỏi có chút dọa người, nên thay bằng một kiến giải tương đối uyển chuyển hơn.

“Ừm, kiểu cao nhân như lão nhân gia người, phải nên như thế.” Nguyệt Sơn gật đầu. Tranh thủ cơ hội này, Tiểu Lô kéo Nguyệt Hoa ngồi xuống, lúc này mới hỏi lại: “Vừa rồi huynh nói tới Nguyệt Tinh, nàng ta làm sao vậy?”

Nguyệt Sơn lắc đầu: “Ta cũng không biết, chỉ là từ lần trước đó đã không hề gặp nàng, ta đã thấy kỳ quái. Theo lý thuyết thì loại đại hội này trong tộc, nàng phải đến đây, nếu nói là có chuyện chậm trễ... nhưng còn

có việc gì trọng yếu hơn đại hội trong tộc? Nếu nói là bị bệnh... thân thể nàng từ trước tới giờ rất khoẻ.” Nói đến đây, Nguyệt Sơn lắc đầu nói: “Có thể ta đã cả nghĩ, trong tộc thể nào chứ, nàng hẳn là không có việc gì. Dù sao một nữ nhân như nàng, cũng không ai lại đi làm khó.”

Nghe thấy Nguyệt Sơn nói nhiều như vậy, trán mơ hồ lại có mồ hôi chảy xuống, Tiểu Lôi biết nội thương hẳn phát tác, nói ngay: “Được rồi, trước tiên ta giúp huynh trị thương một chút. Vết thương này mặc dù có thể trị, nhưng càng kéo dài, dù sao đối với thân thể không tốt lắm.”

“Vậy làm phiền đệ rồi.” Nguyệt Sơn cười nói: “Nếu không phải gặp được đệ, e rằng lần này Nguyệt Sơn ta đã chết trên chính gia hương mình rồi.”

Tiểu Lôi cười cười, quay đầu lại thoáng nhìn qua Nguyệt Hoa, chỉ thấy trong mắt nàng mơ hồ nước mắt ngân ngấn, nhỏ giọng nói: “Được rồi, anh muốn trị thương cho Nguyệt Sơn, em ở đây không tiện, hãy ra ngoài trước một chút.” Dừng một chút, lại ôn nhu nói: “Em xem trên mặt sao lại dính bụi kia? Ra ngoài lấy nước giếng rửa đi.” Nhẹ nhàng gạt đi lệ thủy nơi khóe mắt. Hắn dùng thân mình che đi thị tuyến của Nguyệt Sơn, nhìn vào mắt Nguyệt Hoa, ra hiệu hãy yên tâm. Nguyệt Hoa dù sao đối với Tiểu Lôi cực kỳ có tín tâm, lúc này mới gạt đầu đi ra cửa.

Tiểu Lôi bưng cái chậu nước để bên giường, thấp giọng nói: “Nguyệt Sơn huynh, huynh hãy cởi áo ra.”

Nguyệt Sơn cởi áo, lộ ra một cơ thể trắng kiện, chỉ là thủ ấn tím đen trước ngực kia có chút khiếp người. Tiểu Lôi đợi hắn khoanh chân ngồi xuống mới nhỏ giọng nói: “Huynh để đầu lưỡi chạm vòm họng, thu liễm tâm thần, chốc lát nữa bất kể thể nào, huynh ngàn vạn lần không được dùng nội lực kháng cự, thả lỏng toàn thân, coi như mình đã chết.” Ngừng một lát, lại dặn dò: “Có thể sẽ có một chút đau đớn khó kìm được, nếu không chịu được, hãy kêu lên. Sự thống khổ này rất lợi hại, ngay cả chịu không được, cũng không tính là mất mặt, nhưng phải bảo trì thanh tĩnh. Nếu huynh mà ngắt, sẽ có một số phiền toái đấy.”

“Đau đớn còn con, ta vẫn có thể chịu được.” Nguyệt Sơn cười thản nhiên, khoanh chân an tọa, nhắm mắt lại.

Tiểu Lôi lúc này mới mở túi Càn Khôn trong người, lấy ra một cái hộp kim dài màu đen, nhẹ nhàng dùng hai ngón tay kẹp lấy, khẽ thôi động pháp lực, đầu mũi kim mơ hồ lập tức phát xuất một tia kim quang thiểm động.

Trong lòng hắn đã tính toán, nếu đơn giản là giúp Nguyệt Sơn trị thương, bất quá chỉ là việc còn con, vốn không phải tốn công như vậy. Chỉ có điều hắn không chỉ có nghĩ đến việc trị thương đơn giản như vậy. Một thân võ công của Nguyệt Sơn, tâm chí cùng ngộ tính còn có thể chất, đều là nhân tài kiệt xuất. Thời gian tập võ cũng lâu như vậy, căn cơ cũng rất vững chắc. Chỉ là võ công của Nguyệt gia bọn họ có hạn, không thể giúp hắn tiến thêm bước nữa, thật sự có chút đáng tiếc. Tiểu Lôi muốn mượn cơ hội này, trợ giúp hắn một tay!

Dùng cách nói của người tu hành thì gọi là “Khai khiếu”. (mở mang đầu óc)

Phải biết rằng, phàm là một người, sinh ra đã có tiên thiên chi khí. Mỗi người đều có linh giác, chỉ là tuyệt đại đa số phàm nhân lâu dần tại cuộc sống thế gian, linh giác đã thoái hoá, tiên thiên chi khí đã dần dần vắng đục, không thể tu đạo. Con người có thất khiếu, trong đó quan trọng nhất là “tâm khiếu”, một khi tâm khiếu được khai mở xong, vậy linh giác có thể trở nên linh mẫn, có thể tu luyện đạo pháp, hấp thu thiên địa linh khí, từ từ tu luyện.

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, quát: “Tinh thần quy nhất, không được vọng động!”

Vừa dứt lời, trường châm trong tay đã hạ xuống cắm vào đỉnh đầu Nguyệt Sơn. Nguyệt Sơn chỉ cảm thấy lỗ trên đầu hốt nhiên khô tê rần, lập tức một cỗ nhiệt khí nóng bỏng từ trên đỉnh đầu truyền xuống, nhất thời tâm thần rung động, vội thu liễm tâm tư.

Ngón tay Tiểu Lôi như bay, rất nhanh đã đem cả hộp trường châm chỉ trong chốc lát lần lượt cắm hết lên đỉnh đầu Nguyệt Sơn. Đỉnh đầu Nguyệt Sơn cắm đầy trường châm, bộ dạng có chút cổ quái. Biểu tình trên mặt Tiểu Lôi càng thêm trịnh trọng, hốt nhiên vươn tay vỗ nhẹ lên huyệt tâm Nguyệt Sơn một phát.

Bạch!

Một chưởng hạ xuống, lập tức chưởng thứ hai cũng vỗ lên phần eo hấn, sau đó Tiểu Lôi múa song chưởng như bay, tốc độ càng lúc càng nhanh, nếu giờ phút này có người ở bên cạnh quan sát, sẽ phát hiện song chưởng của hấn phảng phất giống như Thiên Thủ Quan Âm, vỗ rất nhanh lên phía sau lưng-hậu tâm-phần eo-trước ngực-cánh tay-bả vai-ngực... Thanh âm lạch bạch dường như đang rang đậu.

Nguyệt Sơn chỉ cảm thấy mình mỗi khi bị vỗ một cái, thân thể lại run lên, liền sau đó lập tức cảm giác được chỗ bị vỗ lên có hỏa nhiệt nóng bỏng phát ra, hơi nóng tán phát từ da thịt thậm chí là bên trong xương cốt nhanh chóng khuếch tán ra.

Đến khi Tiểu Lôi vỗ một mạch hơn một trăm chưởng, Nguyệt Sơn chỉ cảm thấy toàn thân mình nóng hầm hập, phảng phất như bị đặt trong lò lửa, nhịn không được mở miệng hừ một tiếng, lập tức trong miệng không ngờ lại phun ra một hơi bạch khí nóng bỏng.

Thời khắc này Nguyệt Sơn đã khó chịu tới cực điểm, bởi vì toàn thân hấn đầy nhiệt năng, cái nóng khiến cho người ta không cách nào nhẫn nại được. Nhưng vết chưởng ấn tím đen trước ngực lại vẫn băng lãnh như cũ, chung quanh càng nóng, vết thương đó lại càng lạnh! Chỉ cảm thấy mình dường như bị đặt giữa hai cực nóng - lạnh, nhất thời mồ hôi trên trán chảy ròng ròng xuống.

Tiểu Lôi hít một hơi thật dài, hốt nhiên rút thật nhanh mười mấy cây trường châm trên đầu Nguyệt Sơn ra... cơ hồ ngay lúc đó, đỉnh đầu Nguyệt Sơn dường như lập tức bắn ra mười mấy đạo kim quang nhỏ xíu như đầu mũi kim!

Nguyệt Sơn chỉ cảm thấy toàn thân như có vô số đạo nhiệt lưu chạy qua chạy lại, dường như nước đại giang chảy ầm ầm, da thịt toàn thân trương lên đau đớn muốn nứt ra. Hấn liền mạng nghiêng rằng nhẫn nại, cuối cùng cắn môi chảy cả máu. Lúc này, trong lỗ mũi cùng lỗ tai của Nguyệt Sơn đều có máu tươi li ti chảy ra. Tiểu Lôi “hắc” một tiếng, mục quang lộ ra một tia kinh ngạc, vươn tay điểm liên tiếp lên trán Nguyệt Sơn.

Mỗi một lần điểm, Nguyệt Sơn lập tức cảm thấy trong người mình dường như có một mảng gì đó vốn hỗn độn, đột nhiên bị đâm thủng! Một cỗ thanh lương chi ý sầm sầm khuếch tán ra, làm trung hoà lượng nhiệt lưu nóng hầm hập đang chạy khắp cơ thể, nhất thời toàn thân cực kỳ thư thái. Duy chỉ có vết thương trước ngực, vẫn lạnh lẽo như cũ, mơ hồ đau đớn.

Trong tai đột nhiên nghe thấy thanh âm của Tiểu Lôi: “Không được có tạp niệm, ta truyền cho huynh một bộ khẩu quyết điều khí, huynh cứ theo đó mà hành khí...” Lập tức Tiểu Lôi chậm rãi đọc vài câu khẩu quyết, Nguyệt Sơn lại không biết, đây kỳ thật là một bộ công pháp tu hành dưỡng khí, theo đó từ từ đem cảm giác nóng bức khuếch tán khắp nơi trong cơ thể chậm rãi thu lại, quy về một mối... Tiểu Lôi bỗng nhiên cười nói: “Bây giờ huynh mở mắt nhìn xem...”

Nguyệt Sơn vừa mở mắt, hốt nhiên cảm thấy phía sau lưng bị Tiểu Lôi kích cho một chưởng rất nặng...

Hấn chỉ cảm thấy đau đớn như kim châm muối xát, tựa hồ một phát này, cơ hồ muốn đem thứ gì đó trong cơ thể đánh ra ngoài, hấn theo bản năng há mồm ra...

Phụt!

Một ngụm này, không ngờ lại thổ ra một cục máu đông to cỡ một nắm tay!

Huyết khối màu tím đỏ đã biến thành đen, đông lại thành cục, trên bề mặt mơ hồ còn có chút hàn khí toát ra. Nguyệt Sơn vừa phun được thứ này ra, tức thì cảm thấy ngực khoan khoái hơn rất nhiều. Tiểu Lôi càng không dừng lại, liên tiếp kích ba chưởng lên lòng bàn tay hấn, Nguyệt Sơn lại thổ ra ba huyết khối nữa. Bất quá lần phun này, cũng chỉ nhỏ cỡ quả trứng gà, búng máu cuối cùng này, đã hoàn toàn là máu tươi bình thường.

Tiểu Lôi thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Xong rồi.”

Nguyệt Sơn chỉ cảm giác toàn thân uể oải, dường như đầu khớp xương trong cơ thể đã bị người ta làm thư giãn ra, cứ như toàn thân được bọc trong một tầng bông vải rất dày, chỉ cảm thấy mỗi một lỗ chân lông toàn thân đều đang tận tình mà hô hấp. Cảm giác sảng khoái này từ lúc chào đời đến nay chưa bao giờ có! Lại cúi đầu nhìn xuống, chưởng ấn trước ngực đã vô thanh tan biến mất.

Tiểu Lôi cười cười, lấy ra một hoàn đan được đưa cho hắn uống rồi nói: “Huynh hiện tại dùng viên đan được này, sau đó vận công từ từ điều dưỡng, án theo bộ tâm pháp dưỡng khí vừa rồi ta truyền cho huynh, tối đa nửa ngày, công lực của huynh có thể hoàn toàn khôi phục. Sau này huynh cứ dựa theo bộ tâm pháp này mà chuyên cần tu luyện thêm, công lực đại tiến là trong tầm tay!”

Nguyệt Sơn cho dù là đứa ngốc, hiện tại cũng đã minh bạch, thông qua “liệu thương” vừa rồi, mình đã nhận được một số “lợi lộc” không cách nào tả được, mà bộ tâm pháp Tiểu Lôi truyền thụ cho mình, quả nửa là một loại diệu quyết của tiên gia! Nghĩ đến Tiểu Lôi là một người tu tiên, trong lòng không kìm được sự mừng rỡ, ánh mắt lộ ra sự cảm kích, đang lúc muốn nói, Tiểu Lôi đã khoát khoát tay, nghiêm mặt nói: “Ta còn có chuyện muốn nói, huynh trước tiên không cần phải cảm ơn ta.”

288. Chương 288: Đoạt Vị

Đích xác, bất kể là Viên Chân Diệu Quyết hay là Nghịch Thiên Quyết, đều không phải thứ Nguyệt Sơn có thể tu luyện.

“Bộ tâm pháp này ta truyền cho huynh, là có nguyên nhân. Vết thương này của huynh, rất khó hồi phục. Người đã thương huynh, căn bản không phải là người luyện võ bình thường gì đó, cái này cũng không phải là do võ công gì đó tạo thành thương tổn cho huynh! Căn bản là một loại pháp thuật tà dị! Với võ công của huynh, đã xem như tu luyện đến mức cao nhất trên thế gian này rồi, tiến tiếp một bước nữa, coi như là bước vào cảnh giới tu luyện tiên thiên, đáng tiếc là huynh lại không thể tiến tiếp một bước nữa. Hiện tại huynh nếu đã gặp phải một người biết pháp thuật đã thương huynh, vậy ta nghĩ, không dám đảm bảo huynh sẽ không đụng độ với cao nhân tu hành nào đó. Nếu đối phương có ác ý, vậy bằng vào mấy môn võ công của huynh, đối phó với những người bình thường thì có dư, nhưng đối phó với đám gia hỏa đó thì còn xa lắm mới đủ. Tặng huynh bộ tâm pháp này, cũng là để cho huynh sau này có năng lực tự bảo vệ một chút..... Nguyệt Sơn huynh, ta nói tới tương lai. Huynh hơn ba mươi tuổi mới khai khiếu, đã chậm một chút rồi. Hơn nữa tư chất của huynh mặc dù không tệ đối với luyện võ, nhưng nếu là tu đạo, thì còn kém một chút. Cuộc đời này, trừ phi huynh còn có kỳ ngộ nào khác, bằng không, việc tu đạo khẳng định không thể có thành tựu lớn. Theo ta thấy, căn cơ của huynh đã rất tốt. Nội tức tu luyện cũng có hỏa hầu, cộng thêm bộ công pháp này, huynh tối đa trong vòng mười lăm năm, là có thể đạt tới đỉnh cao nhất của giai đoạn Dưỡng khí, thêm hai mươi năm, nói không chừng có thể đạt tới trung kỳ của Tu pháp kỳ. Chỉ có điều muốn tiến tiếp, sẽ không có nhiều khả năng. Có thể đạt tới loại cảnh giới này, tại các môn phái tu hành nhỏ bình thường, cũng đã có thể so với cường môn của bọn họ. Hơn nữa, còn có thể giúp huynh kéo dài tuổi thọ. Vốn huynh sống được tám chín tuổi không phải vấn đề lớn, hiện tại sao..... hắc hắc, giúp huynh kéo dài tiếp trăm năm..... hẳn là không thành vấn đề.”

Nguyệt Sơn càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng không nhịn được nói nhỏ: “Thọ..... thọ tiếp một trăm năm? Vậy chẳng phải là ta có thể sống tới một trăm tám chín mươi tuổi sao?”

Tiểu Lôi cố ý vênh mặt lên, cười nói: “Nếu huynh tu thân dưỡng tính, sống đến hai trăm tuổi hẳn là không thành vấn đề.”

“Hai trăm tuổi.....?” Nguyệt Sơn ngăn người ra, vỗ vỗ mồm cười nói: “Ha ha ha..... sống đến hai trăm tuổi, vậy có lẽ là tốt, nhưng có vẻ hơi lâu chút. Có thể sống tiêu dao tự tại mấy chục năm, Nguyệt Sơn ta đã cảm thấy rất có phúc khí rồi.”

Tiểu Lôi trợn mắt.

Trên thế gian này, còn có người hiếm là mình sống lâu?

Nguyệt Sơn lúc này mới không cười nữa, nhảy xuống giường, nghiêm túc cúi người hành lễ với Tiểu Lôi, chính sắc nói: “Đa tạ Lôi huynh đệ!”

Tiểu Lôi cười hi hi, đỡ Nguyệt Sơn dậy, nói: “Bất tất phải cảm ơn.” Hắn lại lấy một quyển sách nhàu nát, chính là pháp thuật bí tịch của Ngũ Hành Tông, dù sao những pháp thuật này đối với Tiểu Lôi mà nói chỉ xem như thứ thô thiển, lưu lại cũng không có tác dụng quá lớn, liền tặng luôn cho Nguyệt Sơn.

Đương nhiên, những thứ đốt cháy giai đoạn, đem nội tức luyện được chuyển hóa thành pháp lực trong bí tịch của Ngũ Hành Tông này, đã bị Tiểu Lôi xé rách, chỉ lưu lại một số pháp thuật Ngũ Hành Tông.

“Đây là một số tiểu pháp thuật, mặc dù không thể gọi là cao thâm, bất quá vẫn có tác dụng, chẳng hạn như các pháp thuật Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều có, còn có một bộ ngự kiếm thuật Ngũ Hành Tông.....”

“Ngự kiếm..... ngự kiếm thuật?!” Mắt Nguyệt Sơn bỗng chốc tròn tròn lên!

Dẫu sao, đối với người luyện tập võ công mà nói, ngự kiếm thuật đã là cảnh giới cao nhất của kiếm pháp, đã được xem như cấp bậc Kiếm thần Kiếm tiên trong truyền thuyết!

Tiểu Lôi gật gật đầu, lại hít một hơi.

Đối với tu vi của hắn mà nhận xét, ngự kiếm thuật của Ngũ Hành Tông này kỳ thật rất thô thiển, đứng nói là so với Tiêu Dao, Côn Luân hay Tiên Sơn phái, cho dù là ngự kiếm thuật của môn phái nhị lưu tam lưu thông thường cũng phải kém hơn mấy phần.

Nhưng mà Ngũ hành pháp thuật của Ngũ Hành Tông vẫn còn có chỗ dùng tốt, tỷ như Thổ độn thuật, hay Chưởng tâm lôi vân vân, đều đơn giản nhưng lại là pháp thuật rất có giá trị thực dụng a.

“Bộ sách này tặng cho huynh, song tốt nhất là huynh học thuộc đi, sau đó thiêu hủy, để tránh rơi vào trong tay người khác lưu truyền ra ngoài.” Tiểu Lôi hít thở, nói: “Bộ pháp thuật này với ta không có gì để tu luyện, đáng tiếc là pháp thuật của ta, lại không thể dạy cho huynh, nếu không..... hắc hắc, e là sẽ có người đem phiền toái đến cho ta.”

Hừ, không quản là Tiêu Dao Tử Tiêu Dao phái, hay là Bồ Đề tổ sư, bọn họ nếu biết Tiểu Lôi đem pháp thuật Tiêu Dao phái truyền cho người khác, e rằng sẽ mang phiền toái đến cho mình.

Đương nhiên dạy cho Bảo Nhi thì không sao, Bảo Nhi Đại tiểu thư là đồ đệ của Khinh Linh Tử a! Dạy nó là danh chánh ngôn thuận.

Còn về Bối Nhi.....

À, nghiêm khắc mà nói, kỳ thật Bối Nhi là “Bảo Nhi” của một thời không khác. Nếu đối chiếu với ảnh chụp khi còn bé của Bảo Nhi, sẽ phát hiện Bối Nhi và Bảo Nhi giống nhau y hệt, quả thực giống như sinh đôi vậy!

Bởi vì, kỳ thật căn bản hai đứa là một người mà!

Nguyệt Sơn cầm quyển pháp thuật bí tịch của Ngũ Hành Tông, mà dường như đang cầm vàng, sắc mặt ngưng trọng. Tiểu Lôi lại cười nói: “Được rồi, hiện tại vết thương huynh đã khỏi, chúng ta lại thương lượng một chút về sự tình của Nguyệt gia cho kỹ càng. Bất kể thế nào, hiện tại Bảo Nhi đang ở nhà ta, huynh lại là bằng hữu của ta. Sự tình của Nguyệt gia, ta thế nào cũng không thể không quản.”

Nguyệt Sơn vui mừng, hắn đã biết bản lãnh của Tiểu Lôi, có hắn hỗ trợ, vậy sẽ được trợ lực rất nhiều. Hốt nhiên nhìn thoáng qua cái chậu gỗ, ngạc nhiên nói: “Ồ, đệ mang cái bồn này tới, không phải để trị thương cho ta chứ?”

Tiểu Lôi bĩu bĩu môi: “Huynh vừa rồi ra nhiều mồ hôi như vậy, chẳng lẽ không thấy khó chịu sao? Bồn nước này là để huynh tẩy rửa, huynh cho là trị thương thì dùng nước để làm gì?”

Nguyệt Sơn cười ha ha, tẩy rửa qua loa, sau đó lấy một cái áo mặc vào. Tiểu Lôi sợ Nguyệt Hoa lộ ra sơ hở, lấy cớ để Nguyệt Hoa tới phòng bếp làm đồ ăn, còn mình thì ở trong phòng thương lượng với Nguyệt Sơn.

“Đại khái sự tình trải qua ta đã biết, hiện tại xem ra, hiềm nghi lớn nhất, tự nhiên chính là Lục thúc gì đó kia của huynh, trong việc này, hắn là người có lợi nhiều nhất, hắn đã chiếm được vị trí tộc trưởng. Đương nhiên..... theo giả thuyết hiện tại của huynh, hắn vẫn chỉ là quyền tộc trưởng tạm thời. Đợi sau khi hậu sự của Thái công các huynh kết thúc, lúc này mới khai mở đại hội trong tộc, để cho các thúc công chín phòng đồng thời đề cử ra tộc trưởng chính thức..... Nguyệt Sơn, thật ra ta rất kỳ quái, những thúc công đó, nguyên lai là người đồng lứa với Thái công phải không? Tại sao Thái công đã chết, thúc công các phòng khác không được làm tộc trưởng?”

“Ừm, đó là quy củ của gia tộc, trong một thế hệ, chỉ có thể có một tộc trưởng. Nếu tộc trưởng qua đời, chỉ có thể từ thế hệ sau lựa chọn ra người mới. Các lão nhân khác, bối phận cao tới đâu, cũng chỉ có thể làm trưởng lão trong tộc thôi. Dù sao kiểu gia tộc như chúng ta, vị trí tộc trưởng không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào, nếu một tộc trưởng mất đi, vậy lập tức có cơ hội dẫn đến một trường tranh đấu. Cứ vậy tranh tới tranh lui, nguyên khí của gia tộc cũng đã bị suy yếu! Quy củ này chính là vì giảm thiểu đấu tranh, mỗi thế hệ, chỉ có thể tranh giành một lần, lần tranh đó không được, sau này không được tranh nữa. Ít nhất từ số lượng mà nói, giảm bớt được rất nhiều tranh đấu.” Nguyệt Sơn giải thích một hồi, Tiểu Lôi gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Đích xác, loại quy củ này, cũng có một chút đạo lý.

“Chỉ có điều loại quy củ này, cũng có tai hại..... Ví như gia tộc trong chiến loạn đời nhà Thanh, đã từng bị thiệt hại nghiêm trọng, đã từng trải qua loại tình huống: Tộc trưởng đời thứ nhất chết vì chiến loạn, tộc trưởng đời thứ hai chưa đến nửa năm, cũng chết trong chiến loạn, sau đó một con em đời thứ ba nhiều nhất mới có chín tuổi, sau đó, rành rành đời thứ nhất còn có lão nhân, đời thứ hai còn có rất nhiều người, lại bị quy củ trong tộc ngăn trở, không thể quản lý sự vụ, cuối cùng chỉ có thể nâng đỡ một hài tử chín tuổi làm tộc trưởng, cũng là sự tình bất đắc dĩ.” Nguyệt Sơn cười khổ nói: “May là còn có lão nhân các phòng giúp đỡ, gia tộc mới có thể kéo dài đến nay.”

“Bất cứ quy củ nào, đều có lợi có hại.” Tiểu Lôi cười, lập tức nghiêm mặt nói: “Nếu hiện tại chúng ta hoài nghi là Lục thúc của huynh, vậy tự nhiên là phải hạ thủ với ông ta. Ngày hôm đó người đả thương huynh, không ngờ lại biết võ công của Nguyệt gia, vậy tự nhiên chính là người Nguyệt gia. Nói không chừng quá nửa lại là lão Lục thúc của huynh..... Lục thúc của huynh bình thường là người thế nào?”

Nguyệt Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Ta nhiều năm ở ngoài, rất nhiều việc cũng không hiểu rõ. Bất quá từ đó đến giờ, Lục thúc là người rất có khả năng, trong gia tộc không ít sản nghiệp đều là Lục thúc bọn họ đảm nhiệm, hơn nữa kinh doanh tương đối không tệ. Đáng tiếc Lục thúc vẫn không có nhi tử, thế tử của thúc ấy mấy năm trước, cũng là Lục thẩm của ta đã qua đời, thúc ấy một mực không tái giá, với địa vị cùng tài phú của thúc ấy mà xét, thực sự khó có được. Tựa hồ Lục thúc không quá thích nữ sắc, tu vi võ công rất thâm hậu, nghe nói xem như số một số hai trong thế hệ bọn họ.”

“Sao? So với huynh thì thế nào?”

Nguyệt Sơn lại ngẫm một chút: “Ta là văn bối, cho tới giờ cũng chưa động thủ cùng Lục thúc. Bất quá nếu là năm đó, ta không so bì được với thúc ấy. Nhưng chiếu theo ta ở bên ngoài nhiều năm, lại có kỳ ngộ, sau khi được vị cao nhân kia truyền thụ ”Bách trảm quy nhất” cho ta, võ công ta đột nhiên tăng mạnh, nếu là Lục thúc mấy năm nay không có kỳ ngộ đặc thù gì, ta hẳn là đã vượt qua ông ấy..... nhưng.....”

Tiểu Lôi khẽ cười nói tiếp: “Nhưng huynh lại bị một người trong Nguyệt gia đánh bại.”

Ngón tay hần nhịp nhàng gõ lên mép giường, chậm rãi nói: “Trong thế hệ huynh, võ nghệ của Nguyệt Sơn huynh tính là hạng nhất! Cho dù là một thế hệ trước nữa, dựa theo tình huống bình thường, huynh hẳn là cũng đã vượt qua Lục thúc. Mà thế hệ Thái công của huynh, những thúc công còn lại cũng không có tư cách tranh đoạt vị trí tộc trưởng..... đề cử tộc trưởng các huynh, không có quy định nhất định phải là đời tiếp theo sao? Cách một đời cũng khả dĩ chứ?”

“Có thể.” Nguyệt Sơn nói: “Nhưng dưới tình huống thông thường, sẽ không làm như vậy.”

Đó chính là lý luận đã được kiến lập, theo lý luận, Nguyệt Sơn huynh cũng có tư cách tranh đoạt vị trí tộc trưởng. Tiểu Lôi cười: “Minh Nguyệt gia các huynh, vốn là một gia tộc võ học, tự nhiên là lấy võ công làm chủ, võ công của tộc trưởng, hẳn là đứng đầu trong tộc chứ?”

Nguyệt Sơn há hốc miệng, nói: “Ít nhất là đứng đầu trong thế hệ đó. Bởi vì mỗi một đời tộc trưởng tiền nhiệm, đều phải trải qua một nghi thức, cũng chính là phải cùng người đồng lứa của mấy phòng khác quá chiêu, tuy rằng không thể nói thắng thì có thể làm tộc trưởng, nhưng với kiểu gia tộc chúng ta, nếu là thua..... e rằng chính mình không còn mặt mũi đảm đương vị trí tộc trưởng này. Đương nhiên, con cháu đời sau, cũng có thể phát xuất khiêu chiến, lúc đó mà cự tuyệt yêu cầu khiêu chiến cũng không dễ.”

“Vậy được rồi, Nguyệt Sơn huynh hiện tại cơ hồ ngoại trừ thế hệ Thái công trước ra, là người có võ công cao nhất trong Nguyệt gia. Lục thúc của huynh mặc dù không yên lòng huynh sẽ tranh chức tộc trưởng của

ông ta, nhưng nói cho cùng hấn sợ võ công huynh cao hơn hấn, vạn nhất huynh trong lễ nghi thức đề xuất so chiêu với hấn, cho dù hấn có thua, vẫn có thể làm tộc trưởng như thường, nhưng uy nghiêm sớm đã mất. Cho nên..... hấn mới nghĩ biện pháp khai trừ huynh trước! Theo giả thiết này, chúng ta tạm xem như vậy.”

Nguyệt Sơn cười khỏ: “Nếu Lục thúc hấn e ngại võ công của ta..... trừ phi hấn tự thấy không phải đối thủ của ta..... nhưng nếu võ công hấn kém ta, làm sao lại có thể đả thương ta?”

“Cái này sao, cũng có thể người đả thương huynh không nhất định là Lục thúc của huynh, bất quá còn có một điểm, cho dù là Lục thúc của huynh có học tà môn pháp thuật, cũng vị tất dám công khai thi triển ra..... hắc hắc.” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, trong lòng lại thầm nhủ thêm một câu: Pháp thuật Thánh Huyết Tông, ai dám công khai thi triển?

Chỉ có điều Thánh Huyết Tông nhúng tay vào chuyện của một gia tộc phạm gian, là vì cái gì? Minh Nguyệt gia mặc dù là một đại gia tộc võ học, nhưng dấu sao những môn võ công này, đối với tu hành giả mà nói, căn bản là không đáng nhắc tới. Cho dù Minh Nguyệt gia có tài vật lớn thế nào.....

Người tu hành cần tiền để làm gì?

Điều này thực là kỳ quái a.....

Tiểu Lôi lắc lắc đầu: “Bất kể thế nào, chúng ta ngồi ở chỗ này cũng nghĩ không ra vương mắc cuối cùng từ đâu, tốt hơn hết là tự mình hãy đi tìm đáp án.”

Nguyệt Sơn thở dài: “Việc này khá khẩn cấp, tối nay trước miếu Quan để có tuồng hay, vở tuồng này phải hát mấy ngày mới xong. Nhưng sáng mai, trong từ đường sẽ phải tổ chức đại hội trong tộc. Thứ nhất là xem hậu sự của Thái công đã lo liệu xong chưa, để mọi người nhanh chóng cử hành nghi thức cuối cùng. Thứ hai, e là đã thỉnh thức công các phòng khác đến quyết định vị trí tộc trưởng. Hiện tại xem ra, vị trí đầu của Lục thúc là khó tránh khỏi.”

Hả, là ngày mai sao? Hốt nhiên Tiểu Lôi chợt động tâm, nghĩ đến một kế sách tuyệt diệu, khoe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Tiểu Lôi cùng Nguyệt Sơn trò chuyện không ngờ đã nói hết một đêm. Nguyệt Hoa được an bài nghỉ ngơi tại một phòng khác.

Ngọn đèn trong căn phòng của Nguyệt Sơn, cho đến hừng đông cũng chưa hề tắt. Từ sáng sớm, Nguyệt Hoa đã ra khỏi phòng, liền tới gõ cửa phòng Nguyệt Sơn. Nàng mới giơ tay lên, còn chưa gõ cửa phòng, bên trong đã có người ra mở.

Chỉ thấy khuôn mặt Nguyệt Sơn mỉm cười đứng phía trong cửa, nhìn Nguyệt Hoa.

“Anh..... anh.” Nguyệt Hoa gượng cười, hướng vào trong thoáng nhìn qua, chỉ thấy trên giường dường như có một người đang nằm, nàng chần chờ một chút: “Tiểu Lôi..... còn chưa ngủ dậy sao?”

Vẻ tươi cười trên mặt Nguyệt Sơn trước mặt có phần quý dị. Hấn nhích mặt lại gần, thì thầm: “Bảo bối, không phải anh đang ở trước mặt em sao?”

“A!!” Nguyệt Hoa thất thanh kinh hô, người như bị điện giật rụt lùi về phía sau, chỉ thấy người trước mặt khuôn mặt-tướng mạo-vóc dáng đều giống y hệt với hình dạng của Nguyệt Sơn, nhưng khoe miệng lại nở nụ cười tà mị đắc ý kia, lại tuyệt không phải là Nguyệt Sơn chính trực hào sảng mà mình biết.

“Tiểu... Lôi?” Nguyệt Hoa mở to hai mắt.

Người trước mặt xoay một vòng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt. Khuôn mặt đó mới là của Tiểu Lôi: “Không phải chính là lão công thân ái của nàng sao?” Nói xong, hấn nắm lấy tay Nguyệt Hoa, hôn một cái lên mặt nàng, cười nói: “Được rồi, hôm nay anh đưa em tới Nguyệt gia một chuyến.”

Nguyệt Hoa kinh ngạc nhìn chăm chăm Tiểu Lôi. Thật lâu sau, mới thở dài ra: “Không ngờ anh còn có loại bản sự này..... mới rồi tí nữa đã dọa chết em.” Nàng lại hỏi: “Đưa em tới Nguyệt gia? Tới Nguyệt gia để làm gì?”

Mắt Tiểu Lôi lộ ra một tia mục quang quý dị: “Tới làm một việc thú vị.”

Hắn xoay người lại đóng cửa phòng, Nguyệt Sơn ở trong đã bị hắn dùng pháp thuật làm cho ngủ mê, không quá mười hai canh giờ, sẽ không tỉnh lại được.

Tiểu Lôi không yên tâm, sợ hành tung của Nguyệt Sơn bị phát hiện, sẽ có người tới hại hắn, lại bố trí một trận pháp chung quanh phòng. Tiếp đó cùng Nguyệt Hoa rửa mặt súc miệng một chút, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó đứng trước gương, đưa tay vuốt nhẹ mặt một cái, nói một tiếng: “Biến!”

Lập tức liền biến thành hình dáng của Nguyệt Sơn.

Đường nét ngũ quan nổi bật, khuôn mặt góc cạnh phân minh, ánh mắt cương nghị, hiển nhiên chính là Nguyệt Sơn rồi. Chỉ tiếc không thể cười, nếu cười, sẽ không tự chủ được mà lộ ra khí chất của Tiểu Lôi.

Bất quá may là Nguyệt Sơn ly khai Minh Nguyệt gia đã nhiều năm, mọi người đối với ấn tượng về hắn hẳn là cũng không quá sâu sắc. Mà quen thuộc với Nguyệt Sơn nhất là Nguyệt Tinh, tựa hồ cũng không có mặt tại đại hội trong tộc.

Ho khan một tiếng, giọng nói cũng đã biến thành trầm thấp hùng hậu như Nguyệt Sơn, nói: “Chúng ta lập tức lên đường thôi.” Hắn lại cười khổ: “Ừm, tối hôm qua hỏi Nguyệt Sơn nhiều thứ quá, nhưng lại quên hỏi từ đường của Nguyệt gia ở chỗ nào, nhưng mà em hẳn là biết.”

Lúc này Nguyệt Hoa không kìm được mới nở nụ cười, tức thì ánh mắt ánh lên vài phần rạng rỡ: “Tiểu Lôi, Nguyệt gia dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của em..... anh.....”

“Yên tâm.” Tiểu Lôi nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi của Nguyệt Hoa: “Anh sẽ không để Nguyệt gia muốn ra sao thì ra đâu.”

“Không được.....” Nguyệt Hoa né cái tay Tiểu Lôi, thấp giọng nói: “Hình dáng của anh... trừ anh ra, người khác mà đụng vào em, em sẽ rất khó chịu đấy.”

Tiểu Lôi có phần xấu hổ, lập tức ho khan một tiếng, để hai tay sau lưng, nói: “Ừm, hiện tại em chính là... ừm... muối muối kết bái của Nguyệt Sơn anh... không nơi nương tựa, lần này anh dẫn em về Nguyệt gia, xem như là biết nhà biết cửa?” Hắn không nhịn được cười: “Chốc nữa tới Nguyệt gia, có rất nhiều người em cũng biết, anh có chỗ nào không biết, em cứ ngầm nhắc nhở anh một chút. Còn nữa, hãy chú ý tới mình, cẩn thận đừng để lộ ra chân tướng.”

Tại một thị trấn phía nam Thiệu Hưng, xuyên qua một con đường nhỏ cũng không rộng lắm, mặt đường nơi đây rõ ràng đã được dày công tu chỉnh. Mặc dù vẫn là những phiến đá lát đường, nhưng lại có vẻ đặc biệt bằng phẳng. Những kiến trúc cổ xưa hai bên đường ít nhất đều đã có lịch sử trăm năm. Cả con đường là một khoảng yên tĩnh. Trên một cái cổng vòm cao cao ngay đầu đường có đề mấy chữ lớn rõ ràng:

Đường cổ Nguyệt gia.

Giờ phút này phía dưới cổng vòm có mấy người trẻ tuổi mặc áo đen đang đứng. Về mặt mỗi người đều trang nghiêm. Trên con đường bên ngoài cổng vòm, cả một khoảng đất trống đổ rất nhiều xe.

Dẫu sao là đại gia tộc đã kinh doanh mấy trăm năm, ngoại trừ võ công từ xa xưa, bọn họ còn sở hữu tài lực khổng lồ. Mỗi chiếc xe ở đây đều thuộc loại cao cấp. Những thứ này với cảnh vật chung quanh thực sự có phần không hòa nhập.

Cuối con đường nhỏ, bên trong một cánh cửa tựa hồ không quá rộng quá cao, cánh cửa cao chừng hai thước; giờ phút này cửa lớn có treo bức rèm đen đã bị đóng chặt lại. Thế nhưng từ phía trong cánh cửa đóng, vẫn có thể nghe thấy tiếng quát tháo ầm ĩ.

Từ đường của Nguyệt gia hiển nhiên cũng không thể xem là lớn. Chỉ có điều không biết đã trải qua bao lần tu sửa các đời, đại sảnh trong từ đường đã có thể chứa được mấy trăm người cùng lúc tụ họp tại nơi đây. Trong nội đường là để cung phụng bài vị của tổ tiên.

Lúc này người trong ba thế hệ lão, trung niên, thanh niên của Minh Nguyệt gia tộc đều đã tề tụ. Có một số phòng trong tộc có nhân khẩu hưng vượng, ngay cả thế hệ còn nhỏ cũng đến góp mặt, khiến cho trong đại đường có phần ồn ào.

Nhưng mà điều này cũng không thể che đậy được thanh âm tranh luận của đám người lãnh đạo bên trên đại đường.

Đang ngồi ở đó là bảy người mặc quần áo sẫm màu. E rằng người già nhất cũng đã hơn sáu mươi tuổi, mà trẻ nhất cũng hơn bốn mươi tuổi. Vào lúc này họ chính là đương gia của bảy phòng trong chín phòng của Nguyệt gia, cũng chính là bảy người có tư cách nhất tranh đoạt vị trí tộc trưởng.

Ngoại trừ phòng của Nguyệt Sơn, cha của Nguyệt Sơn đã mất. Bản thân Nguyệt Sơn cũng chưa tới. Còn cha của Nguyệt Hoa Nguyệt Tinh cũng không còn trên đời. Mà Nguyệt Tinh cũng chưa tới. Quản sự của bảy phòng còn lại đều đang ngồi bên trên.

Trong đó người ngồi thứ tư, là một nam nhân trung niên mặc một bộ âu phục rất đắt tiền. Trông hình dạng ước chừng bốn mươi tuổi. Chỉ có đôi mắt lấp lánh có thần, hiển nhiên là một người tinh lực dồi dào. Tóc vẫn đen nhánh, không lộ ra tí nào nét già cả.

Mà trên thực tế, hắn chính là quản sự của Lục phòng, được người ta xưng là Lục thúc. Hắn mặc dù đã năm mươi ba tuổi, nhưng bởi vì bảo dưỡng tốt, lại thêm một thân võ công tinh trảm, nên hình dáng nhìn qua cũng chỉ mới bốn mươi tuổi.

Giờ phút này vị Lục thúc vô tình này rất đặc ý.

Ngũ phòng của Nguyệt Sơn, cùng với Tứ phòng của Nguyệt Hoa Nguyệt Tinh, người của hai phòng này đã không còn tại thế, không có khả năng tranh đoạt với mình. Mà có thể nói một cách khác chỉ còn có sáu phòng, năm phòng khác đã mặc nhận vị trí của mình. Duy nhất cuối cùng còn đang khổ khổ đấu tranh với mình, chính là Trưởng phòng!

Xưa nay trong gia tộc bất luận thế nào, Trưởng phòng cũng là đệ nhất phòng, cũng là thế lực cường đại nhất. Thế nhưng hắn là phải cảm tạ hai đời trước của Trưởng phòng, đều không có nhân vật xuất sắc gì, mới khiến cho hai đời Trưởng phòng của Nguyệt gia sa sút. Vị đại ca trong tộc trên danh nghĩa của mình đời này, cũng không phải là nhân vật có thể tạo thành uy hiếp thật sự với mình. Người duy nhất có thể khiến mình e ngại, trên danh nghĩa e rằng chỉ còn có trưởng tử của Trưởng phòng.

Liếc nhìn một loạt phía dưới, chính là một hàng ghế thái sư, mỗi cái ghế đều dùng hồng mộc thượng đẳng nhất, do chính tay đại sư tại xưởng tốt nhất nam phương làm ra, mỗi cái đều có giá mấy vạn! Mà mấy trăm tộc nhân khác, đều chỉ ngồi trên ghế dài thông thường mà thôi.

Tại gia tộc cổ xưa này, ngồi ở hàng đầu tiên, trên những chiếc ghế có giá trị tổng cộng mấy chục vạn, đều là một đám lão nhân gần đất xa trời, trẻ nhất cũng chỉ ít đã sáu mươi tuổi. Đám lão nhân này đều có sắc mặt lạnh lùng, dường như sự ồn ào của chúng nhân với mình không liên quan, phẳng phất đều như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thế nhưng Lục thúc lại không thể xem nhẹ mấy lão gia hỏa này. Dù sao, bọn họ là lão nhân các phòng, thúc công trong gia tộc! Là trưởng lão!

Mình muốn lên làm tộc trưởng của gia tộc này, còn phải thông qua mấy lão gia hỏa này gật đầu mới được.

“Được rồi, vừa rồi mọi người tranh luận cả nửa ngày, Thái công lão nhân gia vừa mới mất, lão Lục ta lo liệu hậu sự của lão nhân gia, nếu có chỗ nào vụng về, mọi người đừng ngại hãy nói hết ra. Nói câu khó nghe, nếu ai thấy lão Lục ta không xứng đảm đương vị trí tộc trưởng, cũng xin nói thẳng ra! Chỉ cần nói có tình có lý, lão Lục ta lập tức thoái vị nhường hiền! Cho dù có chỉ thẳng mặt ta mà mắng chửi, ta cũng nhận!”

Vị Lục thúc này nói xong, đứng thẳng dậy, nhìn bao quát toàn trường.

Thanh âm của hắn lớn, nhưng trong ngữ khí còn mang theo một loại uy lực chấn nhiếp. Truyền khắp toàn trường, tức thì thanh âm ồn ào chợt nhỏ đi rất nhiều, dần dần an tĩnh trở lại.

Người của các phòng ở phía dưới, đều nhìn lên mấy vị đương gia trên đài. Trông thấy mấy vị đó đều không nói gì, con cháu phía dưới cũng ngậm miệng lại.

Khụ khụ...

Một tràng ho khan từ chiếc ghế đầu tiên vang đến.

Lại là lão gia hỏa này. Lục thúc ngằm nhú mày, thâm nghĩ trong lòng: Trưởng phòng lão Đại, cái tên này trước mỗi lần nói đều phải ho khan hai tiếng, chẳng lẽ lão không ho khan thì sẽ không nói sao? Sớm muộn gì cũng có một ngày lão ho mà chết!

Thế nhưng trên mặt hắn lại không dám biểu hiện gì, hờ hững nói: “Lão Đại, huynh có lời muốn nói sao?”

Trưởng phòng Lão Đại, là người mà thế hệ đồng lứa với Nguyệt Sơn trong tộc đều phải gọi một tiếng Đại bá. Người này đã sáu mươi tuổi rồi, thoảng nhìn qua có hơi già nua, nếp nhăn trên mặt cũng khá nhiều. Chỉ có điều mặc dù giọng nói không lớn, thoảng có phần khàn khàn, lại trầm thấp có lực: “Lão Lục, theo đạo lý mà nói, luận nhân tài võ công, luận thành tích quản lý sản nghiệp gia tộc mấy năm nay, người đều không nhường ai, mọi người cũng đều thấy được. Chỉ có điều vị trí tộc trưởng này, hiện giờ còn khuyết hai người, một là Ngũ phòng, Ngũ đệ của chúng ta bất hạnh mà mất, nhưng tiểu tử Nguyệt Sơn kia lại chưa tới. Còn nha đầu Nguyệt Tinh, hôm nay cũng chưa thấy đâu. Tộc trưởng phải được tất cả chín phòng đồng thời chấp nhận mới được. Hiện tại còn khuyết hai phòng, vậy tính thế nào đây?”

Lục thúc nhướng mày, thản nhiên nói: “Lão Đại, lời này vị tất có thể nói như thế. Hiện tại tiểu tử Nguyệt Sơn phạm phải tội lớn đã bị khai trừ. Ngũ phòng ư, chẳng khác nào không có người... tranh luận thế nào đây? Nha đầu Nguyệt Tinh hôm nay mặc dù không tới, bất quá vấn đề ta làm tộc trưởng, nó đã biết, cũng đồng ý. Huống hồ tình huống bây giờ đặc thù, Thái công ra đi đột ngột, cũng không lưu lại lời gì. Nếu thuận tụy dựa theo quy củ trong tộc, tân tộc trưởng nhất thiết phải được xác nhận của cựu tộc trưởng, chẳng lẽ Thái công vừa ra đi... nếu phải dựa theo quy củ gì đó, vậy chẳng phải là không tuyển được tân tộc trưởng sao?”

Lão Đại ho khan một tiếng, lại nói: “Được, tạm thời để nha đầu Nguyệt Tinh lại không nói. Người đã khai trừ tiểu tử Nguyệt Sơn... chưa nói đến đến những việc nó phạm phải có nên bị khai trừ hay không... mọi người đều biết, Nguyệt Sơn là dòng duy nhất của Ngũ phòng! Lão Lục người chưa thượng nhiệm, trước tiên đã làm cho Ngũ phòng Nguyệt gia chúng ta tuyệt hậu! Khiến cho chín phòng chúng ta biến thành chỉ còn tám phòng, đây là sự tình mà tộc trưởng làm sao?”

Lục thúc lập tức nói: “Cũng không thể nói thế được. Ai cũng biết Nguyệt Sơn... là do Ngũ đệ chúng ta mang từ bên ngoài về, không phải là cốt nhục của Nguyệt gia chúng ta... đương nhiên, Nguyệt gia chúng ta đều cùng một gốc, điều đó không cần phải nói. Hiện tại Nguyệt Sơn bị khai trừ, cũng không thể nói Ngũ phòng là do ta mà tuyệt hậu chứ? Mọi người đều cùng một gốc, chúng ta là thúc thúc bá bá, đứng ra tìm mấy tiểu tử thông minh ở các phòng khác đến làm con thừa tự ở Ngũ phòng. Chắc hẳn lão Ngũ trên trời có linh thiêng, cũng vì thế mà hoan hỉ, cũng xem như Ngũ phòng có hậu, có công đạo!”

Lời này thốt ra, mọi người đều gật đầu.

Nói cho cùng Nguyệt Sơn mặc dù là hậu nhân duy nhất của Ngũ phòng, nhưng dẫu sao là con nuôi. Nếu hắn đã bị khai trừ, như vậy lấy từ trong nội bộ Nguyệt gia hai người con trai làm con thừa tự của Ngũ phòng, cũng là lựa chọn không tệ... Cuối cùng con trẻ nhận thừa tự trong nội bộ gia tộc mình, mới là cốt nhục chánh tông của Nguyệt gia!

Lão Đại mắt thấy Lục thúc ứng đối thông dong, sắc mặt có phần bất lực, liền ngậm miệng lại.

Lục thúc khẽ mỉm cười, nói: “Nếu mọi nhà hiểu được an bài của ta, vậy vấn đề của Ngũ phòng cứ quyết định như vậy! Lão Lục ta ở đây làm chủ, Lục phòng chúng ta phía dưới, đứa cháu trai của ta năm nay vừa mới hai tuổi, ta sẽ để nó làm con thừa tự cho Ngũ phòng, mai này xem như là trưởng tôn của Ngũ phòng!”

Lời này vừa nói ra, người người đều không nói gì, xem như đã chịu nhận.

Duy chỉ có Trưởng phòng lão đại ở phía trên là trong lòng lại nghĩ: Hừ! Dùng một đứa cháu trai, đổi lấy vị trí Ngũ phòng, mai này chẳng khác nào Ngũ phòng liền bị Lục phòng của người thôn tính, đại hội trong tộc, người lại có thêm một phiếu trong tay... giỏi cho thủ đoạn này!

Nghĩ tới đây, lại không tìm được có phần hối hận, hối hận mình đã không tranh chủ ý này trước, lại đi sau lão Lục một bước.

“Mọi người tranh tới tranh lui, nếu không có đề nghị thực sự, lão Lục ta việc đáng làm thì phải làm! Việc tuyển chọn tộc trưởng chúng ta, còn lập tức phải bày hương đàn tế tổ! Lễ này chính là không thể bị bỏ

phé!”

Nói xong, Lục thúc hơi cúi người, nhìn về mấy vị thúc công phía dưới: “Mấy vị thúc công thấy sao?”

Mấy lão nhân đều không nói gì.

Lục thúc ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Vậy ý kiến các phòng khác thế nào? Nếu không ai phản đối nữa, lão Lục ta hôm nay...”

Còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng “rầm”, hai cánh cửa đại đường đổ xuống. Lập tức nghe thấy mấy tiếng hừ, mấy người đồng thời văng ra, ngã sầm trên đất, chính là đám con cháu trẻ tuổi đang chờ đợi dưới con đường nhỏ chỗ cổng vòm.

Lập tức một thân ảnh cao to bước nhanh qua cánh cửa, ngang nhiên quát to: “Chờ một chút, ta phản đối!”

Trên mặt Tiểu Lô là một vàng chanh khí, trong lòng lại cười thầm: “Con mẹ nó, loại cảnh tượng này, tiểu gia xuất hiện như vậy, có thể xem như cực kỳ có phong cách rồi!”

289. Chương 289: Không Khoan Nhượng

Trong đại sảnh rộ lên, mọi người trong tộc đều xôn xao, có không ít người đã đứng lên, tình cảnh có chút rối loạn. Tiểu Lô thủy chung vẫn lưu ý biểu tình của Lục thúc, chỉ thấy mục quang của hắn hiện lên một tia kinh ngạc, sắc mặt cũng suy sụp, bất quá cũng không thể nhìn thêm được cái gì.

Tiểu Lô, sắc mặt ngưng trọng hiên ngang bước vào, băng qua đại sảnh, không để ý đến chúng nhân hai bên đang xôn xao. Nguyệt Hoa bước theo phía sau cúi đầu chẳng nói lời nào, khẩn trương theo sau hắn. Tiểu Lô đi tới phía trước, đối mặt với Lục thúc, ngang nhiên nói: “Ta đã trở về!”

Lục thúc dường như lúc này mới hồi phục lại tinh thần, lập tức giận dữ nói: “Nguyệt Sơn, ngươi lại dám tự tiện xông vào từ đường gia tộc, phá cổng, đã thương tộc nhân!”

Tiểu Lô không chịu yếu thế chút nào, lạnh lùng nói: “Xông vào? Lời này của Lục thúc không đúng rồi! Ta chính là đệ tử duy nhất của Ngũ phòng, như thế nào có thể thiếu đại biểu Ngũ phòng chúng ta? Vậy mà đám con cháu bên ngoài lại ngăn cản ta tham gia đại hội, đó mới là vi phạm tộc quy! Ta bất quá chỉ giáo huấn nhẹ một chút mà thôi. Lục thúc, mấy người bên ngoài đó đều là con cháu Lục phòng, không phải là thúc cố ý phái ở bên ngoài để ngăn cản ta chứ?”

Lục thúc mắt thấy mọi người đều nhìn chăm chú vào mình, hừ mạnh một tiếng, quát: “Nguyệt Sơn, ngươi đã bị khai trừ khỏi gia tộc, theo lý mà nói, đại hội trong tộc, cũng không có phần của ngươi.”

“Khai trừ?” Tiểu Lô cố ý ngửa mặt lên trời cười lớn, nói: “Lục thúc thật biết nói đùa! Khai trừ ta ra ư? Là ai quyết định? Là thái công lão nhân gia sao? Hay là Lục thúc quyết định?” Mắt thấy Lục thúc vừa muốn nói, Tiểu Lô nhanh chóng tăng nhanh tốc độ nói, ngăn lời của hắn lại, quát: “Là quyết định của Lục thúc? Hừ! Lục thúc, thúc là quản sự Lục phòng, dựa vào cái gì quản chuyện của Ngũ phòng ta? Thúc lấy thân phận gì để khai trừ ta? Là vị thúc công nào đã đồng ý? Lục thúc quên rồi ư? Nguyệt Sơn ta không phải là đệ tử bình thường gì cả, ta là truyền nhân duy nhất của Ngũ phòng, cũng chính là quản sự Ngũ phòng. Lục thúc, ta kính thúc là trưởng bối, gọi một tiếng Lục thúc, nhưng mà ở trong tộc, thúc là người của Lục phòng dựa vào cái gì quản chuyện của Ngũ phòng ta? Cho dù thúc sau này lên làm tộc trưởng, án chiếu theo quy củ trong tộc, tộc trưởng muốn khai trừ quản sự một phòng, cũng phải tổ chức đại hội trong tộc, được mấy vị thúc công đồng ý, mới có thể chắc chắn! Xin hỏi có mấy vị thúc công đã đồng ý?” Nói đến đây, Tiểu Lô cố ý dùng ánh mắt không che dấu ý khinh thường nhìn Lục thúc, cười lạnh: “Huống chi, thúc còn không phải là tộc trưởng, đã muốn sử dụng quyền uy của tộc trưởng sao? Hoang đường! Buồn cười! Lục thúc lớn tuổi như vậy, như thế nào làm chuyện quái lạ như thế!”

Tiểu Lô liên tiếp chất vấn, nhất thời làm Lục thúc hơi rối loạn. Tài ăn nói của Tiểu Lô mạnh hơn nhiều so với Nguyệt Sơn, việc liên tiếp hỏi lại này, quả nhiên là ngoài dự liệu của Lục thúc, hắn sững sốt trong vài giây, kinh ngạc nhìn Nguyệt Sơn, dường như từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến Nguyệt Sơn sẽ như vậy,

ho khan vài tiếng, hần mới trằm mặt, quát: “Nguyệt Sơn, người đang dùng khẩu khí gì để nói với ta! To gan!”

Tiểu Lô cười lạnh một tiếng: “Lá gan của Nguyệt Sơn rất rất nhỏ, không to như Lục thúc nói! Ta nói rồi, trên bối phận, ta tôn xưng một tiếng Lục thúc! Nhưng mà thúc hôm nay muốn khai trừ ta khỏi gia môn, giống như muốn Ngũ phòng ta tuyệt hậu vậy. Loại sự tình lớn thế này, đừng thấy lạ khi Nguyệt Sơn đã vô lễ! Hắc hắc... Hần lại dùng ánh mắt khinh thường quét qua Lục thúc: ”Với lại hành vi của Lục thúc, cũng thật sự làm cho Nguyệt Sơn rất khó sinh ra kính ý gì đó!”

“Người!” Lục thúc thốt lên giận dữ, nhưng dù sao hần cũng có chút tinh minh, trong lòng vừa mới sinh ra nộ khí, lập tức ý thức được đối phương là cố ý muốn kích nộ mình, liền cố nén nộ khí xuống, chậm rãi nói: “Ta không tranh luận với người, người đã bị khai trừ khỏi gia tộc, đây là sự tình vừa rồi mọi người đã quyết định! Nguyệt Sơn, nghĩ người cũng đã từng là một thành viên của Nguyệt gia, hôm nay tha thứ cho người tội xông vào gia môn! Người mau rút đi!”

“Cút?” Tiểu Lô cố ý dùng một loại ngữ khí hoang đường cười lạnh, trong thanh âm tràn ngập sự giễu cợt: “Lục thúc, thúc chẳng lẽ chưa nghe rõ sao? Lão nhân gia người đang lúc tráng niên, tại lại có vấn đề sao? Ta nói lại một lần nữa, việc khai trừ hay không khai trừ, một mình thúc không quyết định được! Trừ phi thúc cho rằng thúc có thể đại biểu cho chư vị thúc công! Nói thẳng ra, thúc không có tư cách này! Càng không có quyền này! Ngũ phòng ta như thế nào, không phiền Lục thúc quan tâm!”

“Hỗn trưởng!” Lục thúc rốt cục không nhẫn nại được tức giận mắng một câu, lập tức áp chế hỏa khí quát: “Nguyệt Sơn, vừa rồi các phòng đều đã đồng ý khai trừ người khỏi gia tộc, về chuyện hậu tự của Ngũ phòng người, chúng ta tự nhiên sẽ chọn lại lần nữa Nguyệt gia đệ tử cho làm con thừa tự! Việc này mọi người đã có kết luận, bây giờ.....người rút ra ngoài cho ta! Bằng không, hừ hừ!”

Tiểu Lô cười hì hì, gãi đầu nói: “Như vậy à, vừa rồi thật sự đã có kết luận, khai trừ ta ư? Vậy ta còn có một việc muốn hỏi Lục thúc.....”

“Cái gì?” Lục thúc tức giận quát.

“À, là như thế này, Lục thúc ở trong tộc rất có uy vọng, lại rất được đám con cháu yêu quý..... Ta nghĩ Lục thúc tất nhiên đối với tộc quy của Minh Nguyệt gia tộc chúng ta nắm rất vững phải không?”

“Hừ!” Lục thúc không rõ tại sao đột nhiên ngữ khí Nguyệt Sơn trở nên yếu đi, chỉ nặng nề hừ một tiếng, nói: “Đó là đương nhiên.”

Tiểu Lô gật đầu, nói: “Vậy tộc quy của Minh Nguyệt gia tộc chúng ta, do tổ tông truyền xuống tuyệt đối không thể sửa đổi phải không?”

“Chuyện này.....” Lục thúc nghi ngờ liếc nhìn Tiểu Lô, không rõ hần rốt cuộc có ý gì, cẩn thận nói: “Quy củ của tổ tông, đương nhiên là không thể sửa đổi, nhưng hiện tại thái công tạ thế, không chỉ định người thừa kế tộc trưởng, mọi người chỉ có thể tự mình đề cử tân tộc trưởng, đó cũng là một biện pháp.....”

“Không sai không sai! Lục thúc nói có lý.” Tiểu Lô cười nói: “Việc này là không có cách nào, bất đắc dĩ, tùy cơ ứng biến, như thế cũng đúng.”

Nói xong, hần lại hỏi: “Vậy ngoài việc này, quy củ khác, có thể thay đổi hay không?”

“Đương nhiên không được!” Lục thúc nghiêm trang nói: “Quy củ của tổ tông, há có thể nói thay là thay! Chúng ta đề cử tộc trưởng, đó là vạn bất đắc dĩ, vì thái công không lưu lại di mệnh, là bất đắc dĩ mà làm, quy củ khác thì không thể tự tiện thay đổi!”

“Hay lắm!” Tiểu Lô muốn chính là những lời này, lập tức quát lớn: “Lục thúc nói không sai!!” Hần lại truy hỏi tiếp: “Thật sự không thể thay đổi?”

“Không thể!”

“Một chữ cũng không thể sửa?”

“Không thể sửa!”

“Đa tạ Lục thúc!” Tiểu Lô ha ha cười, nói: “Đã như thế.....người đâu! Mang ghế cho ta!”

Hắn nghênh ngang đi về phía trước hai bước.

Lục thúc nhíu mày, trầm mặt: “Nguyệt Sơn, người chó được đăng chân lân đăng đầu! Ta nghĩ mọi người một thời cùng tộc, hôm nay không so đo với người, người mau đi đi, sau này không được tự xưng là người của Nguyệt gia!”

“Hừ.....” Tiểu Lô bĩu môi: “Lục thúc, ta hỏi thúc, trước khi Nguyệt Sơn ta bị thúc khai trừ, có phải là quản sự Ngũ phòng không?”

“Cái này... Ngũ phòng chỉ còn lại một mình người, người tự nhiên xem như là quản sự.”

“Hay lắm” Tiểu Lô đột nhiên tóm lấy một tộc nhân trẻ tuổi bên cạnh, mỉm cười nói: “Ta hỏi người, tộc quy người có thuộc không?”

Bị hắn tóm chính là một thanh niên, người nọ bị Tiểu Lô tóm, lập tức bủn rủn cả người, vội vàng nói: “Thuộc, thuộc!”

Tiểu Lô cười khá nhã nhặn: “Vậy chiếu theo tộc quy, khai trừ tộc tịch của một quản sự, phải như thế nào??”

“Cái này.....” Ánh mắt người trẻ tuổi nọ ánh mắt có phần bối rối, bất quá dưới sự bức vấn của Tiểu Lô, chỉ đành lớn tiếng nói: “Theo quy củ trong tộc, phải được tộc trưởng hạ lệnh, sau đó triệu mở đại hội, được chư vị thúc công đồng ý mới được!”

“Rất tốt!!” Tiểu Lô thả hắn ra.

“Nguyệt Sơn, người không cần uống phí tâm cơ! Vừa rồi ta đề xuất khai trừ người khỏi gia tộc, một lần nữa nhận đệ tử đưa vào Ngũ phòng, chư vị thúc công đều không nói phản đối!” Lục thúc lạnh lùng nói.

“Ta biết.” Tiểu Lô cười nói: “Tộc trưởng hạ lệnh, triệu mở đại hội, chư vị thúc công đồng ý..... Quy củ này một chữ cũng không thể sửa?”

“Không thể!”

Tiểu Lô biến đổi ngữ khí thành nhu hòa, nói: “Vậy xin hỏi Lục thúc.....Thúc bây giờ là tộc trưởng sao?”

“..... Cái này.....” Lục thúc lập tức nghẹn họng.

Hắn không phải tộc trưởng!

Tiểu Lô lạnh lùng nói: “Được, cho dù đề nghị vừa rồi của các người, chư vị thúc công không phản đối..... Nhưng mà còn không thể khai trừ ta khỏi gia tộc! Hừ hừ! Nguyệt Sơn nếu chỉ là một con cháu bình thường, thúc khai trừ ta, tự nhiên không khó! Nhưng ta là quản sự Ngũ phòng! Thúc muốn khai trừ ta, không đơn giản như vậy đâu!” Tiểu Lô bổ sung: “Cho dù chư vị thúc công không phản đối..... nhưng mà phải do tộc trưởng hạ lệnh mới được! Thúc không phải là tộc trưởng, cho nên, theo quy củ, đề nghị vừa rồi, nói trắng ra, bất quá là nói nhảm đáng vứt đi..... Thúi lắm!”

Hắn lạnh lùng liếc nhìn Lục thúc: “Lục thúc, đợi sau khi thúc làm tộc trưởng, lại nghĩ cách khai trừ ta ra nhé! Hiện tại, Nguyệt Sơn ta vẫn là quản sự Ngũ phòng của Minh Nguyệt gia.”

Hắn không để ý tới bộ dạng trợn mắt há mồm của Lục thúc, bước lên đài, đứng bên cạnh hắn, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

“Người nói gì?!” Lục thúc tức giận nói.

“Nói nhảm!” Tiểu Lô bĩu môi: “Ta là quản sự Ngũ phòng! Thúc là quản sự Lục phòng! Lục thúc, mặc dù trên bối phận là thúc thúc của ta, bất quá theo quy củ trong tộc, thúc phải ngồi ở dưới ta!” Ánh mắt Tiểu Lô nhìn chằm chằm vào hắn, trong mắt hiện lên một tia sát khí băng lãnh, trên mặt lại cười rất nhu hòa: “Lục thúc thân ái..... Thúc ngồi vị trí của ta, phiền thúc nhắc mông lên.”

“Khục khục.....”

Tiểu Lô vừa dứt lời, không ít đệ tử trẻ tuổi phía dưới, nhin không được cười phá lên.

290. Chương 290: Cao Thủ Thế Thân

Lúc này, chợt nghe thấy dưới đài đột nhiên có người quát: “Nguyệt Sơn, cuồng đồ to gan!”

Lập tức liền thấy từ hàng ghế đầu dưới đài đột nhiên có một nhân ảnh chạy ra. Người này tựa như một con chim đại bàng, tốc độ cực nhanh, thân thể giữa không trung choãi hẳn ra, chỉ thấy trong chớp mắt công phu đã tới trước mặt Tiểu Lôi, một chưởng bổ xuống, trong chưởng phong mơ hồ mang theo kinh khí!

Võ công người này không ngờ rất khá! Một chưởng đánh ra, ít nhất cũng có mười mấy năm công lực! Bất quá Tiểu Lôi tự nhiên sẽ không bị công kích thế này đánh trúng, trong mắt hẩn lộ ra vẻ đắc ý, thuận tay kéo đi, một chưởng người nọ đánh tới đã bị một luồng lực lượng nhu hòa đỡ lấy, và một tiếng, chuyển hướng lên trời. Người nọ tựa hồ kinh hãi một chút, liền cảm giác tay còn lại của Tiểu Lôi đã nắm lấy cánh tay mình, sau đó dưới ánh mắt của mấy trăm người tại đại đường, và một tiếng, hẩn bị Tiểu Lôi nhấc bổng lên, sau đó quăng rầm trên mặt đất.

Ầm!

Mặt sàn lát đá lộ ra vài vết rạn, người nọ bị quật xuống, mặc dù căn cơ võ công Minh Nguyệt gia thâm hậu, cũng nhất thời không bò dậy được. Tiểu Lôi nhìn tên nọ, người này ước chừng ba mươi tuổi. Tiểu Lôi không nhận ra hẩn, nên lặng lẽ nhìn Nguyệt Hoa, sắc mặt hẩn bất động, âm thầm dùng pháp thuật truyền âm tới Nguyệt Hoa.

Người này là ai?

Nguyệt Hoa mặc dù không biết pháp thuật truyền ý, thế nhưng Tiểu Lôi đã có chuẩn bị, hẩn đã bố trí một pháp thuật nhỏ trên người Nguyệt Hoa.....

Còn nhớ tại núi Pyrenees, Châu Âu, Pandora đã bố trí pháp thuật linh hồn ma pháp trên người Nguyệt Hoa thế nào? Lúc ấy Tiểu Lôi sau khi bắt được Pandora, đã từng hỏi rõ yếu quyết pháp thuật này, mặc dù đông tây khác biệt, loại ma pháp kỳ quái này, Tiểu Lôi không thể hoàn toàn nắm giữ. Nhưng mà nguyên lý của nó lại hiểu rõ phần cơ bản.

Đây là một loại pháp thuật định vị linh hồn, chỉ cần thi triển trên người, vậy trên lý luận, mặc kệ khoảng cách với đối phương bao xa, đều có thể sử dụng pháp thuật lập tức tìm được đối phương, sau đó đem hồn phách của mình nhập vào.....

Chỉ có điều loại ma pháp tây phương này, Tiểu Lôi không thể hoàn toàn nắm rõ, ít nhất trước mắt trình độ nắm giữ của hẩn chỉ có thể là khoảng cách rất gần mới khả dĩ hữu hiệu. Hiện tại cự ly Nguyệt Hoa và hẩn bất quá chỉ vài thước, Tiểu Lôi hoàn toàn có thể thông qua ma pháp định vị linh hồn, dùng ý thức kết nối trực tiếp với Nguyệt Hoa!

Nguyệt Hoa lập tức nói cho Tiểu Lôi, người nọ là người của Lục phòng, là đứa cháu trai cũng là thủ hạ đắc lực của Lục thúc, ngày thường võ công rất khá.

Hừ. Tiểu Lôi này mới nhìn Lục thúc một hồi, lạnh lùng nói: “Lục thúc. Đây là đệ tử Lục phòng của thúc! Trong tộc hội, công nhiên tập kích quản sự phòng khác! Chuyện này là tội gì, không cần ta nhiều lời chứ?”

Sắc mặt Lục thúc tái mét, còn chưa nói, Tiểu Lôi đã đi tới, đứng bên cạnh người nọ, nhìn xuống hẩn, lạnh lùng nói: “A, ta nhớ rõ tên ngươi là..... Nguyệt Vi! Phải không? Ngươi sử Nguyệt Gia chưởng không tệ..... Vốn chúng ta xem như huynh đệ ngang hàng, bất quá hiện tại là tộc hội. Ta đại biểu quản sự Ngũ phòng! Ngươi không ngờ lại cả gan tập kích ta, đó chính là dĩ hạ phạm thượng! Ngươi có biết là tội gì không?”

Người nọ bị Tiểu Lôi vật xuống, nhìn qua tựa hồ không có gì, thế nhưng Tiểu Lôi là loại người nào? Người khác tập kích hẩn, hẩn sao chịu thiệt? Nhìn như nhẹ nhàng vật xuống, lại âm thầm dùng vài phần ám kinh, hiện tại người này chỉ cảm thấy xương sườn trước ngực đau đến muốn gãy, toàn thân mất cảm giác, một chút khí lực cũng không còn. Chưa nói đến mở miệng nói chuyện, ngay cả hít thở cũng có phần bế tắc, đầu đầy mồ hôi, đối mặt với chất vấn của Tiểu Lôi, tự nhiên là nói không nên lời.

Tiểu Lôi khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn các quản sự phòng khác trên đài, cười nói: “Chư vị trưởng bối thúc thúc bá bá, các vị thấy phải làm sao đây?”

Đại bá quản sự trưởng phòng vốn đối nghịch với Lục thúc, nghe vậy lập tức quát: “Thật to gan! Lão Lục, người này là con em phòng của người, người xem làm sao đây! Căn cứ tộc quy, dĩ hạ phạm thượng, trừng phạt sao đây?”

Trong mắt Lục thúc lộ ra vài phần oán hận, lại lạnh lùng nói: “Vừa rồi chuyện là như thế nào, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, tiểu tử Nguyệt Sơn này đối với ta vô lễ, môn hạ đệ tử của ta không vừa ý cũng đúng. Bất quá dù sao hắn không nên xuất thủ.....”

“Lão Lục, chẳng lẽ người muốn che chở hắn sao?” Đại bá lại bồi thêm một câu.

Lục thúc hơi chần chờ, thế nhưng lập tức đã có quyết định, dù sao hiện tại là tộc hội, hắn một lòng tranh đoạt chức tộc trưởng, không thể thiên vị trước mặt mọi người, lập tức cương quyết nói: “Loại sự tình dĩ hạ phạm thượng, có nặng có nhẹ, trong tộc quy, ngôn ngữ mạo phạm, bất quá là phạt nghiêm giam lỏng, phạt tiền tiêu vật hàng tháng là được.....”

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Vậy dám động thủ tập kích đả thương người thì sao?”

Lục thúc hung tợn nhìn Tiểu Lôi, nghiêng răng nói: “Phế võ công.....”

Tiểu Lôi cười: “Tốt lắm, Lục thúc quả nhiên nắm rất rõ tộc quy.”

Hắn khom người kéo cánh tay người nọ, cầm cổ tay hắn, sau đó nhẹ nhàng vặn một cái.....

Người nọ lập tức kêu một tiếng thảm thiết, một luồng điện lập tức tiến vào trong cánh tay, hủy bỏ kinh mạch trên tay hắn. Từ nay về sau cánh tay này của hắn sinh hoạt bình thường, nhưng thi triển võ công thì không thể.

Lục thúc tận mắt thấy thủ hạ đệ tử đắc lực bị như vậy, trong lòng giận dữ, rồi lại hận cháu trai quá mức lỗ mãng, chỉ ngoảnh mặt đi. Tiểu Lôi lại cười lạnh chụp lấy cánh tay khác của người kia.....

Hắn vốn không phải là người tàn nhẫn, thế nhưng người này tập kích trước, vậy là do bọn họ tìm đến. Huống chi tại đại hội, nếu không thể hiện một chút uy lực, làm sao có thể trấn áp người?

A..... Nguyệt Hoa kinh hãi kêu lên, giọng nói có chút bất nhẫn. Tiểu Lôi nhìn hắn một lúc, chỉ thấy ánh mắt hắn lộ vẻ cầu xin. Tiểu Lôi thầm thở dài, hơi chần chờ một chút, liền nghe thấy một thanh âm già nua chậm rãi nói: “Nguyệt Sơn, tính ra..... Phế tay phải hắn, đã xem như trừng trị rồi. Tất cả mọi người là đồng tộc, không cần làm quá tuyệt tình.”

Nói chuyện chính là một lão giả ngồi ở vị thứ hai trong các vị thúc công, lão nhân đó vốn nhắm mắt, lúc này mới thoáng hé mở, hồ hững nói một câu như vậy.

Tiểu Lôi cười, cưỡi trời cho người nọ, khom người: “Thúc công đã lên tiếng, vậy tha cho hắn.”

Trải qua một hồi ồn ào như vậy, ánh mắt mọi người nhìn Nguyệt Sơn, không khỏi thêm vài phần kính nể.

Vốn mọi người mặc dù đều công nhận võ công Nguyệt Sơn rất mạnh, bất quá bởi vì Nguyệt Sơn ngày thường khá bình hòa, cũng không có uy nghiêm gì, lúc này Tiểu Lôi cố ý phát uy một chút như vậy, mọi người mới nhìn hắn một cách khác hơn.

“Lục thúc, còn phải thỉnh thúc nhường một chút.” Tiểu Lôi đi lên trên đài. Lục thúc vẫn nhìn hắn, nghiêng răng thay đổi vị trí, ngồi ở phía dưới Tiểu Lôi. Đệ tử Lục phòng phía dưới lập tức có hai người chạy ra, đem người nọ xuống.

“Nguyệt Sơn, không thể ngờ được vài năm không gặp, võ công ngươi tăng tiến nhiều như vậy.” Mở miệng chính là một trung niên. Tiểu Lôi trao đổi cùng Nguyệt Hoa một hồi, biết đây là quản sự Cửu phòng, cũng là cha của Nguyệt Cửu mà Nguyệt Sơn đã đánh bại trước miếu Quan đế ngày hôm qua.

“Cửu thúc khách khí rồi.” Tiểu Lôi mỉm cười.

Người này rõ ràng là cùng phe với Lục thúc, lại tựa hồ cố ý gây khó dễ cho Tiểu Lôi, hắn lạnh lùng nói: “Bất quá người vừa rồi sử dụng hai chiêu thức kia, hình như lại không giống võ công Nguyệt Gia?”

Hừ, đến rồi!

Tiểu Lô động tâm, biết đây là đối phương cố ý truy cứu tội Nguyệt Sơn thân là con em Nguyệt Gia, lại bái nhập môn phái khác học võ.

Tiểu Lô hơi trầm ngâm một chút, mở miệng: “Đích xác không phải võ công nhà chúng ta.”

“Ồ.....” Cửu thúc cố ý cười, chỉ là nụ cười càng âm trầm: “Không biết là tuyệt học nhà nào?”

Lục thúc ngồi bên cạnh cũng nhìn hẩn một cách lạnh lùng.

Tiểu Lô lại cười ha ha, hồ hững nói: “Không phải tuyệt học nhà nào, chính do ta tự sáng tạo!”

Tự..... Tự sáng tạo?

Mọi người đều xôn xao cả lên!

Tự sáng tạo một bộ võ học, vậy xem như cấp bậc võ học tông sư rồi! Mọi người mặc dù biết võ công Nguyệt Sơn cơ hồ là mạnh nhất trong gia tộc, nhưng tựa hồ cũng không mạnh đến mức này chứ?

“Ồ? Thật sự?” Cửu thúc cười lạnh một tiếng, ngữ khí mang theo vài phần giễu cợt: “Nguyệt Sơn, người thật sự tự sáng tạo ra một bộ võ công sao?”

Tiểu Lô không hề yếu thế: “Cửu thúc muốn thử xem không?”

Bầu không khí trong lúc nhất thời có phần ngưng đọng. Cửu thúc đại khái là biết võ công của mình so với Nguyệt Sơn thế nào, lập tức chuyển đề tài: “Đánh quyền sợ trẻ khỏe, Cửu thúc của ngươi đã lớn tuổi, chân cứng sợ rằng cũng không bằng thanh niên các người. Hắc hắc.....”

Chỉ thấy trong mắt Lục thúc lại lộ ra vài phần phức tạp. Cửu thúc cười, ngữ khí xoay chuyển: “Bất quá chuyện này cũng phải hỏi rõ ràng, người biết tộc quy..... nếu các người sáng tạo một bộ công phu, vậy chúng ta tự nhiên là cao hứng. Nhưng nếu tự tiện học công phu môn phái khác..... Người mặc dù ở bên ngoài vài năm, nhưng chuyện của người, chúng ta cũng có nghe thấy.”

Tiểu Lô thản nhiên nói: “Không phiền Cửu thúc phí tâm, Nguyệt Sơn vẫn biết tộc quy. Nguyệt Sơn tự sáng tạo bộ công phu này, đợi khi về nhà, tự nhiên sẽ báo cáo với chư vị thúc công, Nguyệt Sơn cũng sẽ không giấu diếm.”

“Tốt lắm..... Tốt lắm.....” Cửu thúc lạnh lùng cười, không nói nữa.

Đột nhiên lại nghe thấy quản sự Thất phòng ngồi ở phía dưới Lục thúc nói: “Được rồi, ồn ào cũng xong rồi, chuyện tộc trưởng này, mọi người còn chưa kết luận, vừa rồi lời của lão Lục, tất cả mọi người đều nghe thấy được, nếu là không có ý khác, vị trí tộc trưởng này, ta thấy để lão Lục ngồi đi.”

Tiểu Lô lập tức biết, Thất phòng và Cửu phòng, xem ra là đồng minh đắc lực nhất của Lục thúc.

Lại nghe thấy quản sự Thất phòng nhìn Tiểu Lô nói: “Nguyệt Sơn, sự tình trong tộc, chúng ta có thể từ từ bàn, nhưng mà tiểu thư ngồi phía dưới là bằng hữu của người sao? Chúng ta mở đại hội trong tộc, cần phải mời nàng ta ra khỏi.”

Lập tức, chợt có vô số ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Hoa.

Tiểu Lô thản nhiên nói: “Chuyện này không cần, đây là muội muội kết bái của ta, sau này nàng ấy chính là người của Ngũ phòng. Muội muội này thân thể cô khổ, trên thế giới này cũng không có phụ mẫu huynh đệ thân nhân nào cả. Nếu đã là muội muội Nguyệt Sơn ta, lần này ta dẫn nàng trở về, chính là để nàng gia nhập môn hạ Nguyệt Gia ta.”

Mấy người khác lại nhìn vài lần.

Vốn mọi người thấy tướng mạo Nguyệt Hoa đáng yêu, đều tưởng là bằng hữu Nguyệt Sơn, thậm chí dám trẻ tuổi phía dưới, có người lại cho là... hay đó là nữ nhân chi đó của Nguyệt Sơn, đặc biệt là hình dáng giống Nguyệt Hoa, theo mọi người thấy, có ba bốn phần giống Nguyệt Hoa đã qua đời của gia tộc!

Dù sao Tiểu Lô mặc dù dùng chưởng nhãn pháp thay đổi dung mạo Nguyệt Hoa, nhưng nếu biến thành một khuôn mặt khác hẳn với hình dáng, như vậy sẽ hơi khó nhìn, cho nên mặc dù thay đổi diện mạo, nhưng cũng giữ lại vài phần tướng mạo.

Nguyệt Sơn năm đó vì sự tình của Nguyệt Hoa mà bất bình, mọi người đều biết. Họ thấy hấn mang trở lại một cô gái tướng mạo có hơi giống Nguyệt Hoa, đều cảm thấy kỳ quái, bất quá thấy Nguyệt Sơn thừa nhận là muội muội của mình, mọi người đều không nói nữa.

Dù sao Nguyệt Sơn là người đàn hoàng, nói là muội muội, vậy tuyệt đối là muội muội.

Lục thúc Thất thúc Cửu thúc nhìn nhau, đều có chung tâm tư: Đại sự làm trọng, một muội muội kết bái của Nguyệt Sơn, cũng không phải là chuyện quan trọng gì, không cần thiết phải truy cứu. Lục thúc hơi chần chờ một chút, liền mở miệng nói: “Nếu đã là muội tử kết bái của người, người muốn cho nàng ta vào Nguyệt Gia, cũng không phải không được, thế nhưng phải đợi chính thức nhận tổ tông, bái từ đường mới được. Bất quá chuyện này sau này sẽ nói, hiện tại để nàng ta ngồi xuống đi.”

Mấy người khác đều không nói gì, Tiểu Lô nhìn Nguyệt Hoa, chỉ thấy trong mắt nàng mơ hồ ngần ngại, xúc động nhìn Tiểu Lô.

Dù sao, chuyện này coi như là dùng một loại phương thức đặc thù để đưa Nguyệt Hoa về tới gia tộc.....

Mặc dù biết nơi này không tiện nói chuyện, Tiểu Lô vẫn âm thầm nhìn nàng.

Chỉ nghe thấy bên cạnh có tiếng ho khan, Cửu thúc của Cửu phòng nói: “Vậy việc này chúng ta không cần phải nói, chỉ nói đến vị trí tộc trưởng. Nếu các vị không có ý kiến, vậy thì do lão Lục.....”

“Đợi một chút.....” Tiểu Lô cắt ngang lời của hấn.

“Sao thế? Nguyệt Sơn, người có chuyện muốn nói?” Cửu thúc giận tái mặt.

“Phải.” Tiểu Lô nói: “Hiện tại ta phản đối Lục thúc tiếp nhậm vị trí tộc trưởng.”

“Hừ! Nguyệt Sơn, người bằng vào cái gì mà phản đối? Lão Lục ngày thường vì gia tộc mà cống hiến. Tất cả mọi người có mắt đều thấy, lần này hậu sự của Thái công, cũng là một tay hấn lo liệu. Làm việc cũng rất khéo léo, tất cả mọi người không phàn nàn. Người bằng vào cái gì mà phản đối?”

Tiểu Lô đứng dậy, hơi cúi người: “Các vị, Nguyệt Sơn không phải có thành kiến gì đối với Lục thúc, cũng rất bội phục thủ đoạn và bản sự của Lục thúc.... Ta phản đối Lục thúc tiếp nhậm tộc trưởng, là có nguyên nhân khác! Theo ta thấy, hiện tại bất luận kẻ nào tiếp nhậm tộc trưởng, đều là không ổn!”

Cái gì?

Lúc này, các thúc công ngồi hàng ghế đầu đều mở to mắt.

“Nguyệt Sơn, người thế này là có ý gì!” Thất phòng Thất thúc nhin không được quát: “Trong tộc không có một người đứng đầu. Vậy làm sao được!? Chẳng lẽ cứ để trống vị trí tộc trưởng như vậy? Còn nữa, Nguyệt Sơn người bất quá là một văn bối, bằng vào cái gì mà nói những lời này?”

Tiểu Lô hồ hững nói: “Bằng vào ta là quản sự Ngũ phòng!” Hấn lạnh lùng nhìn Thất phòng Thất thúc: “Thất thúc đừng quên, Nguyệt Sơn mặc dù là văn bối, nhưng dù sao cũng đại biểu cho Ngũ phòng!”

“Nguyệt Sơn.....” Vẫn là thanh âm già nua vừa rồi, thúc công ngồi ở vị trí thứ hai trầm giọng nói: “Người nói những câu này, rốt cuộc là ý gì? Trưởng bối trong tộc đều có mặt, người không thể gây náo loạn.”

“Nguyệt Sơn không dám.” Tiểu Lô khẽ gật đầu, lại đem ánh mắt chuyển tới trên mặt Lục thúc, nghênh đón ánh mắt phẫn hận của hấn lạnh lùng nói: “Chỉ vì ta hoài nghi cái chết của Thái công còn có nguyên nhân khác! Chuyện này liên quan quá lớn, chưa tìm ra chân tướng chân chính, làm sao có thể tùy tiện làm cho người ta ngồi lên vị trí tộc trưởng?”

“Ồ thuyết bát đạo!!!” Lục thúc quát to. Hấn chỉ Nguyệt Sơn, cả giận nói: “Nguyệt Sơn, lá gan người càng ngày càng lớn! Loại sự tình này há có thể nói loạn! Thái công lão nhân gia bất ngờ qua đời, tất cả mọi người rất đau đớn, nhưng lời này của người là ý gì? Chẳng lẽ là nói Thái công bị người hại chết sao!!!”

Tiểu Lô lại cười ha ha, nói: “Ồ? Lục thúc, ta chưa hề nói Thái công là bị người hại chết a! Thúc gấp như vậy làm gì?” Hấn lãnh đạm nói: “Ý tứ của ta là, trong phòng của Thái công đột nhiên phát cháy, chuyện này cũng phải truy cứu trách nhiệm của ai? Rốt cuộc là đệ tử phòng nào phụ trách hầu hạ Thái công, buổi

tối hôm đó là đệ tử phòng nào tuần tra..... việc này đều phải tra xét rõ! Sự tình lớn như vậy, sao có thể cứ để như vậy được?”

Hắn cười lạnh một tiếng, nói: “Lục thúc, bất quá theo thúc nói, Thái công có thể là bị người hại chết..... Tựa như cũng không phải không có khả năng! Nếu quả như vậy, càng phải tra rõ chuyện này!”

Vị thúc công đó lại dùng thanh âm khàn khàn nói: “Nguyệt Sơn, đại hội trong tộc, người không thể nói lung tung! Sự tình có lớn có nhỏ, nhưng hậu quả cũng rất nghiêm trọng..... Người nếu còn muốn mở miệng phải cẩn thận đúng mực!”

Tiểu Lôi nhìn thúc công này, gật đầu, nói: “Đúng là bởi vì có lớn có nhỏ, càng phải tra rõ ràng! Chúng ta đường đường Minh Nguyệt gia tộc, tộc trưởng lại bị chết không minh bạch, sự tình này, nếu không tra rõ ràng, truyền ra ngoài, tôn nghiêm của Minh Nguyệt gia tộc chúng ta sẽ ra sao?”

Hắn vừa nói xong, mỗi người đều biến sắc, mấy trăm người phía dưới đại đường bắt đầu thấp giọng thảo luận, mỗi người đều cảm thấy lời Tiểu Lôi mặc dù quá mức cực đoan, nhưng tựa hồ cũng rất có đạo lý, cảnh tượng nhất thời có chút mất kiểm soát.

Tiểu Lôi chọn thời cơ, lại ném ra một quả tạc đạn hạng nặng: “Theo ta thấy..... Nếu Thái công thật sự là bị người hại, vậy kẻ chủ mưu, nhất định sẽ rất gấp rút đem chuyện này che dấu, nghĩ biện pháp dùng tốc độ nhanh nhất lo liệu xong hậu sự của Thái công, sau đó đem chuyện này chôn vào trong quan tài!”

Lời này càng lộ liễu, quả nhiên, Lục thúc đã không nhịn được, đột nhiên nhảy lên, giận dữ nói: “Hậu sự của Thái công là ta một tay lo liệu! Nguyệt Sơn, người rõ ràng ám chỉ ta mưu hại Thái công!”

Tiểu Lôi vẫn không hề tức giận, nói tiếp: “Nhưng phạm là có âm mưu, kẻ chủ mưu nhất định là kẻ có được lợi ích cuối cùng lớn nhất! Lục thúc, ta không ám chỉ thúc, ta chỉ là lấy việc mà nói thôi!”

“Hỗn láo, người khi dễ ta quá đáng.” Lục thúc hốt nhiên giận dữ, đột nhiên tung một chưởng bổ tới Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi thông qua nhận thức của Nguyệt Sơn, bên người còn có Nguyệt Hoa, đã khá hiểu rõ đối với võ công Nguyệt Gia. Vừa thấy đối phương động thủ, liền nhìn ra Lục thúc thi triển chính là một loại chưởng pháp cao nhất của Nguyệt Gia, thấy một chưởng của hắn bổ tới, chưởng phong mơ hồ mang theo kinh khí, uy lực thật kinh nhân, Tiểu Lôi lắc người, nhảy xuống đài, mặt sau Lục thúc đuổi sát, lại tung một chưởng đánh tới, Tiểu Lôi há có thể bị hắn đánh trúng, lắc người, một chưởng này lại đánh vào khoảng không.

Ầm!

Một chưởng của Lục thúc bổ vào một cây cột trong từ đường, cây cột gỗ một người ôm không hết, không ngờ bị một chưởng của Lục thúc đánh thủng!

Một chưởng này đánh xuyên qua cột, không ngờ không có gỗ vụn bay tán loạn, mà lại không hề rung động!

Mọi người tiếp nối kinh hô, không ngờ võ công Lục thúc đã tới tạo nghệ như thế!

Lúc này, mỗi người đều kinh hoảng, nguyên là võ công Lục thúc, không ngờ cao như vậy! Nếu thật sự tỷ đấu, Nguyệt Sơn vị tất là đối thủ của hắn!

Tiểu Lôi cũng kinh hãi, không nghĩ tới võ công Lục thúc thật sự ngoài dự kiến, may mắn mình không phải Nguyệt Sơn thật sự, nếu không, Nguyệt Sơn thật sự chưa chắc có thể thắng được hắn!

Lục thúc thấy hai chưởng đánh hụt, đột nhiên đứng lại, quát: “Tiểu tặc, ngươi ngậm máu phun người, hôm nay ta muốn thay lão Ngũ quá cố giáo huấn ngươi!”

Hắn đột nhiên gồng người, xương cốt toàn thân liên tiếp phát ra thanh âm tựa như rang đậu, ngay cả gạch dưới chân hắn cũng đột nhiên vô thanh vô tức vỡ tan! Lúc này ngay cả các thúc công cũng biến sắc, không thể tưởng được võ công Lục thúc không ngờ đã luyện tới cảnh giới tùy tâm nhi phát!

Lục thúc há mồm thở ra, đơn chưởng chậm rãi vỡ ra, một chưởng này đánh ra, càn kinh nhân, chỉ cảm thấy chưởng phong đập vào mặt, đã đem toàn bộ đường lui trên dưới trái phải của Tiểu Lôi đều bịt kín, tựa hồ bức bách Tiểu Lôi cùng hắn nghênh tiếp một chưởng!

Tiểu Lô cũng cả kinh, hẩn thềm cười lạnh, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, thấy khí thể kinh nhân của đối phương, cơ hồ một chiêu đặng phong tạo cực áp tới trước mặt, Tiểu Lô lại tựa như tùy ý đỡ một chiêu.

Ầm!

Một tiếng nặng nề vang lên, rung động tâm linh mỗi người ở đây, mọi người đều bị chấn nhiếp bởi thực lực kinh nhân đột nhiên bộc phát ra của Lục thúc, xem ra Nguyệt Sơn không thể địch nổi, lại không thể ngờ.....

Vù..... Một bóng người bắn ra ngoài, đập mạnh vào bức tường nằm xa chừng mười thước, đập thủng một lỗ to trên tường, sau đó rớt trên mặt đất.....

Người văng ra ngoài không phải Nguyệt Sơn, không ngờ là Lục thúc!

Lục thúc run rẩy vài cái, miễn cưỡng đứng dậy há mồm phun ra một ngụm máu, sắc mặt vàng như nghệ, lại liên tục phun máu, bên cạnh sớm có đệ tử xông đến đỡ hẩn dậy.

Tiểu Lô đứng tại chỗ bất động, chỉ lạnh lùng nhìn Lục thúc, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một chút nghi vấn.

Hẩn học máu? Chẳng lẽ hẩn tu luyện không phải Thánh Huyết Tông công pháp?

Lục thúc run run miễn cưỡng đứng dậy, lại dùng lực đẩy đệ tử đang đỡ mình, sắc mặt thê lương: “Nguyệt Sơn..... Người..... võ công người khá lắm..... quả nhiên là đệ nhất Minh Nguyệt Gia chúng ta..... Đệ nhất.....” Hẩn chưa nói xong, lại phun ra một ngụm máu, sau đó hai mắt nhắm nghiền, co giật một hồi, rồi hôn mê.

291. Chương 291: Có Chuyện Chơi Rồi.....

Bốn phía đồng thời nhảy ra bốn nhân ảnh, tốc độ nhanh như quỷ mị, chỉ trong nháy mắt, bốn chiêu đã phách tới Tiểu Lô, mang theo một chút khí tức âm hàn!

Tiểu Lô lập tức phán đoán: võ công bốn gia hỏa này còn ẩn chứa pháp thuật!

Hừ, muốn giết người diệt khẩu sao? Tiểu Lô biết một chiêu của mình vừa rồi bắt quá là đánh Lục thúc trọng thương mà thôi, hẩn không muốn mang tội danh giết người, những người này bắt quá là nhờ cơ hội làm khó dễ, giả vờ bất bình, một chiêu đánh chết mình!

Tiểu Lô đột nhiên nhếch mép, không thềm tránh đi cứ đứng yên như vậy.

Ầm ầm ầm ầm!

Bốn chiêu đồng thời kích ngay trước ngực và sau lưng Tiểu Lô.....

Lập tức, chúng nhân chưa kịp kinh hãi, liền thấy bốn người bắn ra, đồng thời nặng nề hừ một tiếng, ngã trên mặt đất.

Tiểu Lô nhún vai, mấy người nằm lẩn trên trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt thống khổ, hẩn lạnh lùng nói: “Huyết Thủ ấn của Thánh Huyết Tông, cũng chỉ như thế thôi.”

Lúc này, sắc mặt Tiểu Lô đột nhiên biến đổi!

Bởi vì vừa rồi hẩn âm thầm hỏi Nguyệt Hoa một hồi, Nguyệt Hoa trả lời:

Bốn người này, toàn bộ đều không phải môn hạ đệ tử của Lục thúc!

Lúc này, từ trên đài đã đồng thời nhảy xuống vài người, là quản sự Trưởng phòng, Nhị phòng, Tam phòng, Thất phòng, đồng thời chạy tới cạnh bốn người vừa tập kích Tiểu Lô. Mỗi người đều quát: “Nguyệt X, các người làm sao vậy?”

Bốn người này, không ngờ là người của bốn phòng?

Tiểu Lô lập tức động tâm, nghi ngờ bộc phát.

Hắn hoài nghi bốn người này, có lẽ là gian tế Lục thúc chủ mưu an bài trong các phòng, thế nhưng nghĩ lại tựa hồ cũng không đúng. Đã an bài gian tế, vậy lúc mấu chốt để phát động, không nên tùy tiện phơi bày bản thân!

Hơn nữa, Lục thúc bị một chưởng của mình đả thương. Còn học máu..... hắn đã học máu, vậy rõ ràng không phải là công pháp Thánh Huyết Tông! Hơn nữa, với nhãn quang Tiểu Lô, có thể nhìn ra Lục thúc này vô công mặc dù cao tới cảnh giới nhất định, nhưng xuất thủ vừa rồi, thuần túy chỉ là vô công..... không phải pháp thuật!

Đã không phải Lục thúc chủ mưu. Vậy là ai?

Tiểu Lô đưa ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, ánh mắt quét qua quần sự các phòng, lúc hắn đang tự hỏi, liền nghe thấy người khác quát: “Nguyệt Sơn! Người công nhiên xuất thủ đả thương người trên từ đường, cực kỳ to gan!!”

Quần sự Trưởng phòng, Nhị phòng, Tam phòng, Thất phòng đồng thời phẫn nộ trừng mắt nhìn mình, tự nhiên là phẫn nộ mình đả thương môn nhân của bọn họ.

Vừa rồi Tiểu Lô mặc dù không nhúc nhích, nhưng với bản sự hắn, cho dù không trực tiếp xuất thủ, nhưng lại há có thể để bọn họ tiện nghi? Nếu là người khác, Tiểu Lô còn thủ hạ lưu tình, đối với loại người biết công pháp Thánh Huyết Tông, tự nhiên là tuyệt không lưu tình. Vừa rồi Tiểu Lô chịu bốn chưởng, kỳ thật là dùng pháp thuật thần kỳ của mình dẫn khai chưởng pháp mọi người, đánh vào những người khác

Nếu nói đơn giản một chút. Tựa như là Càn Khôn Đại Na Di mượn lực đả lực, chỉ có điều hắn biết pháp thuật, lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần.

Bốn gia hỏa tập kích mình, tựa như mỗi người trúng một chưởng Huyết Thủ ấn của chính mình, trừ phi Tiểu Lô chịu cứu bọn họ, bằng không là chết chắc!

Đệ tử Lục phòng đã đem Lục thúc xuống, trong tộc tự nhiên có kẻ biết y thuật đến trị thương, cảnh tượng nhất thời cực kỳ hỗn loạn.

Quần sự Trưởng phòng, Nhị phòng, Tam phòng, Thất phòng, đã xông tới, vây quanh Tiểu Lô, ánh mắt mỗi người đều lạnh như băng: “Nguyệt Sơn, người tự mình thúc thủ chịu trời, hay là muốn cùng chúng ta động thủ?”

Tiểu Lô cười lạnh: “Buồn cười! Mấy trăm ánh mắt ở đây, mỗi người đều thấy, mặc kệ là Lục thúc, hay là mấy tên gia hỏa này, đều là động thủ trước đối với ta, Nguyệt Sơn bất quá là xuất thủ chống đỡ một chút, chẳng lẽ cũng là ta sai? Tóm lại là không thể để ta đứng ở chỗ này cho bọn họ đánh phải không?”

Ngoại trừ Thất phòng ra thì Trưởng phòng, Nhị phòng, Tam phòng, đều không phải là đồng minh của Lục thúc, nghe như thế, đều do dự một chút, đặc biệt là đại bá Trưởng phòng, trầm giọng nói: “Mặc kệ như thế nào, hiện tại người đả thương năm người, sự tình này phải hỏi rõ, người thúc thủ chịu trời, chúng ta tự nhiên sẽ chậm rãi tra xét rõ ràng!”

Nếu lúc này là Nguyệt Sơn thật sự, quá nửa là sẽ thúc thủ chịu trời..... nhưng Tiểu Lô là ai? Thiên vương lão tử đến đây, hắn đều không nể mặt, bảo hắn thúc thủ chịu trời, chuyện đó là không cần nghĩ.

Hắn cười lạnh một tiếng: “Thị phi thế nào mỗi người đều thấy, các vị lại không hỏi người khác, đã chạy tới bắt ta? Chư vị thúc thúc bá bá, xin hỏi bốn đệ tử đó đều là môn hạ các vị phải không? Bọn họ công nhiên tập kích ta, rốt cuộc là bọn họ sai, hay là ta sai? Nếu truy cứu, cũng phải truy cứu bọn họ!”

Bốn quần sự nhìn nhau, mặc dù Tiểu Lô nói không sai, nhưng dù sao hiện tại là môn hạ đệ tử của mình bị đả thương, mình đường đường quần sự một phòng, tóm lại là không thể cúi đầu nhận sai mới phải?

Chuyện này đã không phải là vấn đề ai đúng ai sai, mà là mặt mũi!

“Một đám ngu xuẩn.” Tiểu Lô thở dài, mấy tên quần sự Minh Nguyệt gia này đều là đồ ngu.

Không ngờ lại nhìn không ra bốn người vừa rồi tập kích mình, chúng xuất thủ cũng quả thực có phần quỷ dị, thực sự là nhanh cực kỳ! Bất quá cũng không trách được bọn họ, dù sao bọn họ không phải người tu hành, nhìn không ra trong chưởng pháp bốn người vừa sử còn bao hàm một chút pháp lực âm độc.

“Người không chịu thú tội, thì không thể trách thúc bá chúng ta được.” Đại bá Trưởng phòng rất khôn ngoan, thấy lão Lục vô công như thế cũng đánh không lại Nguyệt Sơn, lập tức muốn lấy nhiều đánh ít.

Tiểu Lôi cười ha ha, nói: “Các vị thúc bá, là định liên thủ đối phó tiểu bối sao?”

Mấy lão già mặt đỏ rục, một lão quát: “Nói với hắn làm gì, bắt rồi nói sau!”

Những người này dù sao là cao thủ Minh Nguyệt gia, đồng thời xuất thủ, tự nhiên bất phàm..... Chỉ có điều dưới mắt Tiểu Lôi, bản sự bọn họ thấp đến đáng thương, thậm chí có thể nói, ngay cả một tu pháp kỳ tu hành giả cấp thấp nhất, cũng không biết mạnh hơn bọn họ bao nhiêu lần.

Với tu vi cơ hồ đã thông thần của Tiểu Lôi, đừng nói là bốn, cho dù đến bốn trăm tên thì thế nào?

Bốn quân sự đồng thời thi triển chiêu số lăng lệ nhất trong chưởng pháp của Minh Nguyệt gia, có cầm thủ, có nã kiên, đều hướng về các bộ vị yếu hại. Tiểu Lôi cười nhạt, cơ thể đột nhiên nhoáng lên, chúng nhân liền cảm giác trước mắt mờ đi.....

Bách bách, bốn âm thanh vang nhẹ. Mỗi người trong bốn quân sự này đều cảm giác được cơ thể tê dại, đồng thời lui về phía sau một bước, liền thấy mỗi trước ngực người, quần áo rách nát, vài vụn bay khắp nơi.....

Mỗi người đều biến sắc! Cũng minh bạch bản sự Tiểu Lôi quả thực cao hơn mình nhiều lắm, vừa rồi bất quá là thị uy một chút! Ngực là bộ vị yếu hại, nếu là vừa rồi hắn không phải dùng một chưởng nhẹ nhàng như vậy, mà là dùng tới công lực.....

Lúc này, toàn trường đều rung động.

Nguyệt Sơn.....

Vô công Nguyệt Sơn. Không ngờ cao tới cảnh giới như thế sao? Vài vị quân sự các phòng liên thủ, đều không đỡ được một chiêu của hắn?

Không ít thanh niên, ánh mắt nhìn Nguyệt Sơn, đã lộ ra biểu tình gần như cuồng nhiệt sùng bái.....

“A.....” Tiểu Lôi đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi vang lên, hắn quay đầu, vừa thấy liền không kìm được giận dữ!

Chỉ thấy kia quân sự Thất phòng, đã lặng lẽ đi tới bên người Nguyệt Hoa, một tay nắm bả vai Nguyệt Hoa, chế trụ các khớp xương của nàng, cười gằn: “Nguyệt Sơn, ngươi còn không ngừng tay!”

Tay hắn tăng thêm vài phần lực đạo, Nguyệt Hoa lập tức đau đến mức mặt trắng bệch.

Lúc này, Tiểu Lôi nhất thời lòng đầy giận dữ, nhìn Nguyệt Hoa, lại nhìn chòng chọc quân sự Thất phòng, trong lòng đột nhiên dâng lên sát ý vô hạn!

“Người! Thả! Nàng! Ra!” Thanh âm Tiểu Lôi lạnh như băng, dường như ngay cả không khí cũng muốn đông cứng lại. Hắn nhẹ nhàng giơ một ngón tay, trở vào quân sự Thất phòng.

“Hừ, ngươi thúc thủ chịu tội đi! Nguyệt Sơn.....” Người nọ tựa hồ còn không ý thức được nguy hiểm.

Ánh mắt Tiểu Lôi đã lạnh đến cực độ: “Ta không muốn giết người..... ngươi đừng bức ta.....”

“Ta.....” Quân sự Thất phòng còn muốn nói gì đó, đột nhiên liền thấy ngón tay Tiểu Lôi bắn ra một luồng kim quang.....

Mọi người còn chưa nhìn rõ ràng chuyện như thế nào, liền nghe thấy phịch một tiếng.....

Quân sự Thất phòng đang chế trụ Nguyệt Hoa ngửa mặt lên trời ngã xuống, quần áo toàn thân toàn bộ rách nát, không biết bao nhiêu vết thương đồng thời chảy ra máu tươi! Đã biến thành một huyết nhân.

Tiểu Lô lắc mình, đã tới bên người Nguyệt Hoa, một tay ôm nàng, lúc này mới xoay người nói với chúng nhân đang ngây ngốc: “Hắn không nên dùng loại thủ đoạn uy hiếp ta.”

Nói xong, nhắc chân, đá huyết nhân văng ra ngoài, rơi xuống trước đám người: “Nể mặt Nguyệt gia, tha cho hắn một mạng, bắt quá đời này, hắn đừng hòng dùng võ công nữa.”

Ánh mắt lạnh giá của Tiểu Lô đảo qua toàn trường, phạm kẻ nào bị ánh mắt hắn tiếp xúc, đều rùng mình, bất giác cúi đầu, không dám nhìn, liền nghe thấy Tiểu Lô lạnh lùng nói: “Còn có ai muốn xuất thủ với ta?”

Trầm mặc

Quản sự Trưởng phòng Nhị phòng Tam phòng, đều đồng thời lui ra phía sau một bước, mỗi người đều hoảng sợ khi nhìn ánh mắt đối phương.

Lúc này, chợt nghe thấy lão thúc công, dùng thanh âm già nua thở dài nói: “Tha được thì tha..... Nguyệt Sơn, người xuất thủ đừng quá nặng tay.....”

Lời nói vừa xong, bốn lão nhân đồng thời đứng dậy. Cầm đầu, chính là vị lão nhân thúc công đã nói chuyện vài lần.

Tiểu Lô nhú mày, còn chưa kịp nói, chỉ nghe thấy lão thúc công đã nói với một lão nhân bên cạnh: “Như thế nào?”

Lão nhân kia lắc đầu: “Sát khí quá nặng, lưu không được.”

Một lão nhân khác lại nói: “Giết thì đáng tiếc, nếu rèn luyện một chút, có thể trọng dụng.”

Lão nhân cuối cùng lại lắc đầu, lạnh lùng thốt một chữ: “Giết.”

Thúc công vừa rồi gật đầu: “Ba vị huynh đệ, hai vị nói giết, một vị nói không. Ta xem giết cũng là đáng tiếc, Minh Nguyệt gia chúng ta cũng đã lâu không có một cao thủ trẻ tuổi như vậy.”

Tiểu Lô lại nhin không được muốn phì cười.

Hắn nhìn mấy lão gia hỏa này, lạnh lùng nói: “Giết? Các vị không ngại thử xem.”

Các thúc công đều lắc đầu: “Thanh niên sát khí quá nặng, vị tất là chuyện tốt.....”

Trong lòng Tiểu Lô dần dần có phần không nhin được.....

Các người là cái quái gì? Cũng dám hoa tay múa chân đối với ta? Lão gia hỏa ta thấy đã nhiều, ngay cả lão gia hỏa cực kỳ lạc hậu Bồ Đề kia, các người cũng xứng lên mặt kẻ cả trước mặt ta sao?

Ánh mắt hắn nhất thời trở nên lạnh lùng, đang muốn mở miệng, lại đột nhiên cảm giác được Nguyệt Hoa nhẹ nhàng khều mình một chút, cúi đầu nhìn chỉ thấy Nguyệt Hoa hơi nhú mày, lắc đầu.

Tiểu Lô lập tức nhớ tới..... hiện tại mình không phải là Tiểu Lô, mình đang đóng vai Nguyệt Sơn! Nhưng không thể.....

Hắn đang muốn mở miệng lần nữa nói hai câu gì đó, bỗng nhiên lại nghe thấy bên ngoài từ đường truyền đến một tiếng cười, liền nghe thấy một thanh âm cười sang sảng: “Minh Nguyệt gia thật là náo nhiệt a! Quả nhiên là võ học thế gia, trong nhà khai hội, cũng thích vung tay sao..... hay, rất hay!”

Lời này từ bên ngoài vọng vào, Tiểu Lô lập tức động tâm.

Người nói chuyện, rõ ràng là biết một chút pháp thuật truyền âm!

Lập tức, ngoài cửa đi vào mười mấy nhân ảnh. Chỉ thấy hơn mười mấy tráng hán bước nhanh vào, mỗi người đều vận hắc y, cầm đầu là một trung niên hán tử dáng người cao lớn, khuôn mặt đầy sát khí, nhắc tay giơ chân, đều mang theo vài phần khí chất sát phạt quyết đoán.

Thế nhưng Tiểu Lô coi trọng không phải là hắn, mà là một người phía sau hắn!

Người nọ nhìn qua bất quá ba bốn mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, không có gì đặc biệt, mặc một cái áo khoác đơn giản, hai tay chắp sau lưng, toàn thân trên dưới cũng không có khí tức gì gây chú ý.

Nhưng Tiểu Lôi thấy người này, trong lòng lập tức sinh ra vài phần cảm giác khác thường!

Cảm giác này, tựa hồ có chút quen thuộc..... Tiểu Lôi vừa nghĩ đến đây, khóe miệng nhếch lên cười lạnh.

Bởi vì hắn đã nhìn ra, người này tướng mạo là giả! Hắn căn bản là giống như mình, dùng chưởng nhãn pháp!

“Hội nghị của Minh Nguyệt gia tộc, ngoại nhân không được tự tiện xông vào!” Lão thúc công trầm giọng quát: “Đuổi ra ngoài!”

Mười mấy tử đệ Minh Nguyệt gia ngồi ở gần cửa nhất lập tức xông lên.

Đáng tiếc bọn họ đến nhanh, trở về còn nhanh hơn!

Chúng nhân còn không thấy rõ..... dường như tên trung niên tầm thường đó tùy ý phát tay, mười mấy tử đệ Minh Nguyệt gia ngay cả hừ cũng không phát được một tiếng, đồng thời văng ra ngoài.....

Lúc này, trung niên sát khí đầy người mới cúi người, cung kính cúi đầu, nói: “Tiên sinh, mời.....”

Trung niên đó sắc mặt vẫn lạnh lùng, nói: “Vô công Minh Nguyệt gia, nguyên là như thế. Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Nói xong, hắn cũng không để ý tới ánh mắt người khác, chậm rãi bước đến đến, tử đệ hai bên không nhin được, vừa định tiến lên, nhưng vừa mới động thân, liền ngã xuống một cách quái lạ.

Toàn trường kinh hô, duy chỉ có mình Tiểu Lôi mới nhìn thấy rõ ràng!

Gã trung niên đó, nhìn như cơ thể bất động, kỳ thật trên ngón tay lạng lẽ xạ ra từng tia kiếm khí!

“Hảo kiếm thuật.” Tiểu Lôi thở dài: “Không thể tưởng được tại địa phương này, không ngờ còn có cao thủ như vậy.” Hắn cúi đầu nhìn Nguyệt Hoa, ôn nhu nói: “Lần này..... có chuyện vui rồi.”

292. Chương 292: Ta Biết Chân Tướng!

Tiểu Lôi ung dung thản nhiên, chỉ ôm Nguyệt Hoa đứng sang một bên. Quản sự các phòng, đại bá Trưởng phòng liếc chung quanh, Lục thúc đã ngã xuống, các quản sự còn lại, tựa hồ cũng chỉ có mình thích hợp nói chuyện nhất, hắn ho khan một tiếng, quát: “Các hạ là ai?!”

Hắn vừa mới hỏi xong, một thủ hạ đệ tử đã lạng lẽ đi đến bên người hắn, ghé bên tai hắn nói một câu gì đó, đại bá sau khi nghe xong, nhíu mày, ánh mắt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Hắn lạnh lùng nhìn trung niên đại hán có khuôn mặt đầy sát phạt chi khí kia, quát: “Ta tưởng là ai! Nguyên là Nhạc lão đại! Người luôn luôn theo hắc đạo, hôm nay làm sao chạy tới Nguyệt gia ta đây? Nhạc lão đại, lá gan người hiện tại càng ngày càng không nhỏ!”

Đại hán bận hắc y khuôn mặt đầy sát khí cười to nói: “Không dám không dám! Huynh đệ ta luôn luôn ăn cơm hắc đạo, cho tới bây giờ đều là ngưỡng mộ cuộc sống Nguyệt gia, ta sao dám đắc tội với Nguyệt gia? Tại mấy tỉnh nam phương này, đắc tội Nguyệt gia, ta còn muốn sống sao?”

Hừ! Vậy hôm nay là như thế nào?

Nhạc lão đại cười hắc hắc, chỉ gã trung niên sắc mặt lạnh lùng, cười khổ nói: “Vừa rồi huynh đệ ta chưa nói xong..... Nếu là huynh đệ ta lo liệu, ta đây tự nhiên là không dám đắc tội Nguyệt gia..... Chỉ có điều hiện tại huynh đệ ta, cũng coi như là làm thuê cho người. Vị này hiện tại chính là lão bản của ta, lão bản hôm nay muốn tìm đến Nguyệt gia các người bàn một vụ mua bán. Huynh đệ ta, không dám không theo.”

“Sao?” Đại bá nhìn gã trung niên: “Không biết các hạ là người của lộ nào?”

“Thiên đạo.” Gã trung niên đó không lạnh không nóng, nhàn nhạt trả lời hai chữ, ánh mắt đảo qua toàn trường, lại dừng lại trên mặt bốn vị thúc công, đột nhiên nói: “Sự tình Nguyệt gia nơi này, hiện tại rất cuộc ai làm chủ?”

Vấn đề này hỏi ra, Nguyệt gia lại không có ai có thể trả lời.

Tiểu Lô tỉnh bơ cùng Nguyệt Hoa lặng lẽ lùi tới một bên, dùng pháp thuật ngấm trao đổi với Nguyệt Hoa. Thông qua giới thiệu của Nguyệt Hoa, Tiểu Lô lúc này mới biết.

Đám hắc y hán tử đột nhiên xông tới, đều là thủ hạ của Nhạc lão đại, nhân vật cấp bậc đại ca của hắc đạo tỉnh này. Tên đại hán cầm đầu mặc hắc y khuôn mặt lộ vẻ sát phạt, chính là lão đại của hắc đạo bản tỉnh, tên là Nhạc lão đại.

Minh Nguyệt gia là thế gia võ học, trong gia tộc có rất nhiều sản nghiệp, có thể nói hắc bạch lưỡng đạo đều có nể sợ. Thân là một thế gia võ học, mấy loại xã hội đen gì đó, tự nhiên là tuyệt nhiên không sợ. Ngược lại đám tổ chức hắc đạo tại phụ cận tỉnh nhà, nếu là muốn tiếp tục hoạt động, cũng phải xem sắc mặt Minh Nguyệt gia!

Nhạc lão đại này, nói cho dễ nghe là hắc đạo long đầu bản tỉnh, nói khó nghe một chút thì bất quá là một con chó nhìn sắc mặt Minh Nguyệt gia mà làm việc thôi. Chỉ có điều không biết vì cái gì, hôm nay con chó này không ngờ đột nhiên tạo phản.

Nguyên là kẻ trong gia tộc cùng đám hắc đạo gia hỏa đi lại thân cận, chính là Lục thúc. Nguyệt Hoa lặng lẽ giới thiệu.

Tiểu Lô nghe xong gật đầu, còn như đám giặc này vì sao đột nhiên tạo phản, dĩ nhiên là gã trung niên cao thủ thần bí này cho hắn chỗ dựa.

“Tại sao vậy? Minh Nguyệt gia hiện tại ngay cả một chủ nhân có thể nói chuyện cũng không có?” Gã trung niên đó ngữ khí lạnh lùng, lại đã lộ vẻ đùa cợt.

“Hừ, Minh Nguyệt gia ta là thân phận gì, các hạ lại lịch bất minh, dựa vào đâu mà đến chỗ này hô to gọi nhỏ?” Người nói chuyện chính là quản sự Tam phòng, một trung niên hán tử tính tình có phần xúc động.

“Hắc, không thể nói như vậy.” Nhạc lão đại cười to nói: “Hiện tại vị này là lão bản của Nhạc lão đại ta, nói chuyện nên khách khí một chút.”

Lời vừa nói ra, liền nghe thấy một thanh âm phẫn nộ từ mặt sau truyền đến, lập tức một thanh niên ba mươi tuổi bước ra, trừng mắt nhìn Nhạc lão đại: “Mẹ! Cái gì! Họ Nhạc, người bất quá là một con chó mà Minh Nguyệt gia chúng ta nuôi thôi! Hôm nay không ngờ dám tạo phản, ta xem ngươi chán sống rồi!”

Thanh niên này vừa bước ra, bên cạnh lập tức tụ tập mười mấy anh em trẻ tuổi đồng lứa.

Tiểu Lô nhìn người này, thấy nhịp bước của hắn, võ công hiển nhiên cũng có tạo nghệ.

“Đây là con trưởng của Lục thúc, tên gọi Nguyệt Thiên.” Nguyệt Hoa nhìn hắn.

Tiểu Lô gật đầu.

“Hắc, Nguyệt Thiên thiếu gia, họ Nhạc ta luôn luôn đối với ngươi rất tôn trọng. Hôm nay nếu là ông già người ở đây, ta còn kính hắn ba phần, còn ngươi.....”

“Hừ! Một mao đầu tiểu tử!” Nhạc lão đại cười lạnh một tiếng.

Khuôn mặt Nguyệt Thiên trầm xuống, quát: “Hay cho họ Nhạc nhà ngươi, ta đã biết tên gia hỏa ngươi là tên ăn cháo đá bát mà.....”

“Câm miệng, Nguyệt Thiên thiếu gia.” Nhạc lão đại cười lạnh: “Nếu ta không đoán sai, ở đây còn chưa đến phiên ngươi nói chuyện.”

Nguyệt Thiên vừa rồi vừa đưa phụ thân đến hậu đường trị thương, nghe thấy bên ngoài ồn ào, lúc này mới chạy ra, thấy Nhạc lão đại ngày thường cung kính kính mình đột nhiên tạo phản, trong lòng giận vô cùng, đang muốn mắng chửi, đại bá đứng bên cạnh đã chậm rãi nói: “Sự tình Minh Nguyệt gia chúng ta, không cần ngoại nhân đến quản. Các hạ có ý gì, cứ nói đi.”

Gã trung niên gật gật đầu, nói: “Ta biết, các ngươi hiện tại đang đề cử tộc trưởng, sự tình này vốn là chuyện nội bộ của gia tộc các ngươi, ta cũng không nên chen vào, nhưng hiện tại một vị bằng hữu của ta, cũng chuẩn bị tranh đoạt vị trí tộc trưởng của các ngươi, nhưng sợ không được đãi ngộ công bình, cho nên....”

Thúc công trầm giọng nói: “Ý của các hạ là, có một vị bằng hữu, cũng là người của Minh Nguyệt gia ta, cũng muốn cạnh tranh vị trí tộc trưởng này?”

“Không sai.”

Thúc công lắc đầu: “Quả thực là hoang đường, Minh Nguyệt gia ta ai làm tộc trưởng, không phiền các hạ phí tâm! Vị bằng hữu của các hạ là ai, không ngại gọi hắn ra, mấy lão gia hỏa chúng ta nhìn xem, rốt cuộc là con em nào của Minh Nguyệt gia, không ngờ câu kết ngoại nhân, nhục mạ tổ tông!”

Gã trung niên đó cũng lắc đầu: “Người nói chuyện quá mức cực đoan, bằng hữu này của chúng ta tuyệt đối có tư cách làm tộc trưởng các ngươi.”

“Buồn cười! Có tư cách hay không, há có thể để người ngoài như ngươi quyết định!” Quản sự Tam phòng giận dữ, quát: “Các ngươi nếu không đi, đừng trách chúng ta vô lễ!”

Gã trung niên nhướng mắt nhìn hắn, nhàn nhạt cười: “Ngươi muốn vô lễ sao? Tốt lắm, tốt lắm, xin mời.”

Quản sự Tam phòng sao nhìn được? Nhất thời đại nộ, tiến lên vài bước, vung một quyền đánh tới gã trung niên.

Bất quá hắn mặc dù lỗ mãng, nhưng dù sao thân là quản sự một phòng, cũng không phải là làm càn. Hắn thấy vừa rồi gã trung niên này tiến đến, nhẹ nhàng thuận tay liền đánh ngã nhiều người như vậy, bản sự hiển nhiên không tệ! Một quyền của hắn mặc dù nhìn qua thanh thế bức người, kỳ thật bên trong bình ổn vững chắc, ba phần công, bảy phần thủ!

Đây là một chiêu tuyệt học trong Minh Nguyệt gia quyền pháp, một quyền này đánh ra, trong mắt đồng môn bên cạnh đều lộ ra vẻ tán thưởng, hiển nhiên chiêu này đã đủ mười phần hỏa hầu.

Các thúc công cũng không ngăn cản hắn xuất thủ, định bụng để hắn thử qua gã trung niên này.

Dựa theo xưng hô Nguyệt Sơn phải gọi quản sự Tam phòng là Tam bá. Người này vô công cũng không tệ, một quyền của hắn đánh ra lại có đến ba bốn đường lui.

Quả nhiên, gã trung niên lách sang một bên, không biết hắn dụng thân pháp cổ quái gì, nhoáng lên tại chỗ. Một quyền này liền đánh hụt, sau đó chỉ thấy cánh tay hắn, từ một góc độ bất khả tư nghị xoay lại, đè lên vai Tam bá!

Tam bá mặc dù bị đè lên vai, kinh mà không loạn, lập tức dựa theo đường lui đã tính trước, đột nhiên vặn người, nội kinh trong thể nội phát ra, tránh khỏi cánh tay đối phương đang nắm vai mình, nhưng cử động này của hắn, mặc dù tránh được, lại nghe xoạt xoạt hai tiếng, y phục nơi đầu vai của hắn rách toạc, nhất thời máu phun ra xối xả! Hắn thầm sợ hãi, cảm nã thủ của gã trung niên này thật là lợi hại!

Nguyên là hắn thoát được, nhưng ngón tay đối phương lại tựa như móc câu, chẳng những xé nát quần áo, còn cào đi vài miếng da!

Hắn không dám do dự, lẳng không nhảy lên, liên hoàn đá ra hơn mười cước! Trong lúc nhất thời liền thấy đầy trời đều là cước ảnh, vô luận là lực đạo hay là tốc độ, đều làm cho người ta reo hò.

Đáng tiếc, còn chưa đợi mọi người hoan hô xong, liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết!

“A.....” Chỉ thấy cơ thể Tam bá đột nhiên đình trệ giữa không trung, khuôn mặt méo xệch, đầu đầy mồ hôi. Sắc mặt gã trung niên đó vẫn lạnh nhạt, nhưng không biết lúc nào trong tay đã nắm lấy khớp gối chân phải của Tam bá, sau đó liền thấy hắn chỉ hơi dùng lực bóp, chỉ nghe thấy vài tiếng cách cách khiến người ta dựng tóc gáy.....

Theo tiếng kêu thảm thiết của Tam bá, gã trung niên buông tay, Tam bá lập tức quy xuống đất tựa như một cái bao rỗng, chân phải hắn đã bị bóp méo, hiển nhiên xương cũng đã vỡ nát!

Lúc này mọi người vừa lấy lại tinh thần, có không ít đệ tử Nguyệt gia bỏ nhào tới hắn, còn có người không nhìn được, muốn xông tới gã trung niên mà đánh.

“Dừng tay!” Người ra lệnh chính là thúc công đó: “Đưa quản sự Tam phòng xuống đi.....” Ánh mắt lão lộ ra một chút bất đắc dĩ.

“Còn có ai nguyện ý xuất thủ với ta?” Ngũ khí gã trung niên đó không thay đổi.

“Xi....” Ánh mắt Tiểu Lôi có chút khinh bỉ, dùng pháp thuật đối phó võ công, có gì hay? Giống như cầm súng máy đối phó địch nhân cầm trường mâu, đại đao mà thôi.

“Các hạ rốt cuộc là ai?” Ngũ khí thúc công hơi mềm lại một chút, ít nhất, đối phương không phí chút khí lực nào đã đánh ngã một quân sự, loại võ công kinh nhân này, cho dù là tộc trưởng quá cố cũng không làm được!

“Ta là người thế nào, không hề quan trọng, ta chỉ là đến quan sát nghi thức đề cử tộc trưởng của Minh Nguyệt gia đại danh鼎鼎.” Gã trung niên lạnh lùng nói: “Thuận tiện bảo vệ vị bằng hữu của ta, tránh cho hắn bị đâm ngọ bất công.”

Quốc có quốc pháp, gia có gia quy! Thúc công lạnh lùng nói: “Minh Nguyệt gia chúng ta đề cử tộc trưởng, tự nhiên có tộc quy của mình, sẽ không ủy khuất hoặc là thiệt thòi cho ai. Bất quá ngoại nhân nếu muốn lấy mạnh hiếp yếu, Minh Nguyệt gia chúng ta cũng sẽ không thỏa hiệp! Mặc dù đánh vỡ đầu chảy máu, cũng phải chu toàn cho đến cuối cùng!”

Gã trung niên đó mỉm cười, nói: “Tốt lắm, ta thấy trong Minh Nguyệt gia, người có khí khái nhất, nói trắng ra, hôm nay ta đến, chính là ý mạnh hiếp yếu. Cuộc đời này, vốn chính là quyền đầu của kẻ nào cứng, kẻ đó coi như lão đại, không hề sai lầm. Nếu người âm ức, có thể cùng ta đánh một hồi.”

Thúc công thở hắt ra, nhìn ba lão thúc công chung quanh, bốn người trầm mặc một lúc, lão mới chậm rãi nói: “Tốt lắm, ta đang muốn lĩnh giáo một chút.”

Lão hít sâu một hơi, chậm rãi tiến lên một bước, sau đó phách ra một chưởng tựa như rất hời hợt.

Một chưởng này tựa như vô thanh vô tức, không mang theo một chút động tĩnh nào. Nhưng gã trung niên đó nhìn thấy, ánh mắt lần đầu tiên lộ ra vài phần ngưng trọng, ngay cả Tiểu Lôi nhìn thấy, ánh mắt cũng đột nhiên sáng ngời.

Ồ? Lão gia hỏa Minh Nguyệt gia này, bản sự không kém a! Võ công của lão, đã bước một nửa vào tiên thiên chi cảnh, khoảng cách từ võ nhập đạo, cũng chỉ kém một bước mà thôi!

Xem ra gia tộc này lịch sử lâu đời, hoàn toàn không thể xem thường.

Về kinh nghi ngưng trọng trên mặt gã trung niên cũng bắt quá chỉ thoáng qua, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi vươn một ngón tay, nhẹ nhàng trở tại bàn tay thúc công.

Cơ thể hai người đồng thời chấn động, bất đồng chính là sắc mặt gã trung niên đó như thường, mà sắc mặt thúc công trong nháy mắt lại đỏ bừng, tựa như uống rượu, một hơi liên tục lui ba bước, sắc mặt cực kỳ khó coi, lúc này mới miễn cưỡng ổn định, nhìn chằm chằm gã trung niên, ngực cố gắng đè xuống khí huyết đang nhộn nhạo, miễn cưỡng nói: “Bản sự khá lắm, quả nhiên bản sự rất khá.”

Lão vừa mở miệng, mọi người đều biết, thúc công cũng không phải đối thủ!

Lúc này, đã có không ít thanh niên Nguyệt gia hướng ánh mắt tới Tiểu Lôi, theo bọn họ thấy, có lẽ chỉ có hôm nay Nguyệt Sơn đại triển thần uy, mới có thể địch nổi gã trung niên thần bí này.

“Tốt lắm, tốt lắm....” Sắc mặt Thúc công rất khó coi: “Lão đầu tử ta không phải đối thủ của các hạ, vị bằng hữu đó của các hạ đâu? Mời hắn xuất hiện đi, ta thật sự muốn nhìn xem, rốt cuộc là đứa con cháu đáng khinh của phòng nào lại làm ra sự tình này!”

“Là ta !”

Một thanh âm trong trẻo vang lên tại cánh cửa từ đường.

Vừa nghe thanh âm này, Tiểu Lôi liền biến sắc! Sắc mặt Nguyệt Hoa càng tái nhợt, bất khả tư nghị nhìn về đại môn!

Chỉ thấy một cô gái dáng người mảnh dẻ chậm rãi tiến đến, tướng mạo nàng thanh tú, mặc một chiếc áo khoác màu vàng, trên cánh tay trái đeo băng đen, khuôn mặt bị thương bằng lạnh. Nàng đi đến, lập tức khiến cho không ít tử đệ Nguyệt gia kinh hô!

Nguyệt Tinh?!

Khuôn mặt Nguyệt Tinh lạnh lùng, không hề để ý tới ánh mắt mọi người, bước tới phía trước, đứng trước mặt thúc công, khom người chậm rãi nói: “Thúc công, bằng hữu này, là cháu mời đến.”

Mọi người trầm mặc một lúc, đột nhiên bộc phát ra vô số thanh âm giận dữ.

“Tiện nhân!”

“Ăn cháo đá bát!!”

“Phản đồ!!”

“Hỗn đản!!”

Sắc mặt Nguyệt Tinh lạnh lùng, con ngươi tựa như hai khối băng vĩnh cửu, nhìn xoáy vào thúc công, chậm rãi nói: “Thúc công, cháu mời vị bằng hữu này đến, chính là vì bảo vệ cháu, nếu không, cháu vừa lộ diện, sợ rằng đã bị người ta hại chết!”

Sắc mặt nàng lạnh nhạt, không hề úy kỵ những lời nhục mạ chung quanh, chỉ quay đầu, hời hợt nói một câu, nhất thời mọi người im bật.

“Cháu biết.... Thái công chết như thế nào! Người là bị người ta hại chết!”

Trong Từ đường an tĩnh, thanh âm Nguyệt Tinh như đập vào tai mọi người.....

293. Chương 293: Chứng Cớ!

“Ta biết.... Thái công chết như thế nào! Ông ấy là bị người hại chết!”

Thanh âm đau xót vang vọng trong đại sảnh, chúng nhân trầm mặc một lúc, lập tức bắt đầu có người âm ỹ chữ bới. Biểu tình Nguyệt Tinh lạnh lùng, đột nhiên dùng một loại thanh âm trầm thấp cũng lạnh lùng nói: “Các người không tin? Các người không tin Thái công là bị người ta hại chết? Vậy nếu ta có thể đưa ra được bằng chứng thì sao?”

Chung quanh mặc dù ồn ào, nhưng thanh âm Nguyệt Tinh lại dị thường rõ ràng chui vào tai mỗi cá nhân, lập tức, không ít người biến sắc, lập tức thanh âm nhỏ xuống, dần dần an tĩnh.

Ngay cả Tiểu Lôi cũng hơi cau mày!

Nguyệt Tinh, võ công của nàng không ngờ đã tu luyện đến cảnh giới này rồi? Võ công nàng vốn không được cao a!

Theo những lời Nguyệt Tinh nói ra, các thúc công đều cau mày, nhìn Nguyệt Tinh có chút kinh ngạc.

Nguyệt Tinh chậm rãi đi tới phía trước, đứng trước mặt mấy lão nhân, trên mặt nàng thủy chung vẫn bảo trì vẻ mặt lạnh lùng mang theo bi thương nhàn nhạt. Nhưng chỉ duy có Tiểu Lôi, lại luôn kỹ càng nhìn chăm chú mặt nàng, ánh mắt hần khá ngưng trọng.

Biểu hiện của Nguyệt Tinh quá mức kỳ quái, đầu tiên, nàng không thể có võ công cao như vậy. Thứ hai, nàng cũng không nên dính vào loại chuyện thế này! Thứ ba..... vẻ mặt nàng nhìn như lạnh lùng, nhưng Tiểu Lôi liếc mắt cái đã nhìn ra, biểu tình nàng mặc dù ra vẻ lạnh lùng bi thương, nhưng trong đôi mắt đó, lại mơ hồ, tựa hồ có chút ngổ ngàng, cứng nhắc.

Mà càng trọng yếu chính là, khi Nguyệt Tinh đi tới, rõ ràng đã thấy Tiểu Lôi cải trang thành Nguyệt Sơn, ánh mắt lại không hề lộ ra biến động tình cảm gì, chỉ thản nhiên gật đầu, nói một câu hời hợt: “Nguyệt Sơn huynh, huynh cũng ở chỗ này.”

Tiểu Lôi lập tức phán đoán ra, Nguyệt Tinh có vấn đề!

Tình cảm xen giữa hai tỷ muội họ Nguyệt và Nguyệt Sơn, không ai biết được rõ ràng hơn Tiểu Lôi. Đơn giản mà nói, tựa như là loại tình cảm tam giác giữa ba người thường hay gặp trong phim. Nguyệt Sơn

thích Nguyệt Hoa, mà Nguyệt Tinh lại thích Nguyệt Sơn, loại cảm tình thanh mai trúc mã. Nguyệt Tinh lúc đang gặp nạn không muốn cầu cứu gia đình, lại tín nhiệm Nguyệt Sơn như vậy, tình cảm đó có thể tưởng tượng được.

Mà hiện tại, Tiểu Lô rõ ràng cảm giác được ánh mắt Nguyệt Tinh rất lạnh lùng, tựa hồ thiếu đi một thứ gì đó.....

Thiếu một loại biến động của tình cảm. Tiểu Lô có thể rõ ràng cảm nhận được, ánh mắt Nguyệt Tinh không hề có tình cảm. Đơn giản mà nói, vẻ mặt đau xót của nàng giống như chỉ là một cái mặt nạ mà thôi.

Mà Nguyệt Hoa bên người Tiểu Lô, Nguyệt Tinh càng nhìn không thấy.

Chuyện này lại càng không bình thường.

Một nữ nhân, đột nhiên thấy một nữ nhân xa lạ nép mình cạnh nam nhân mình thích đã mười mấy năm, nàng làm sao có thể không chút động tâm như vậy?

“Đừng nói.....” Tiểu Lô ngẫm nắm lấy tay Nguyệt Hoa. Rất rõ ràng nàng đột nhiên thấy tỷ tỷ Nguyệt Tinh của mình, tâm tình có phần kích động, không thể ức chế cảm tình của mình. Mặc dù nhìn bên ngoài, Nguyệt Tinh lớn tuổi hơn nhiều so với Nguyệt Hoa. Dù sao Nguyệt Hoa đến từ một thời không khác, dựa theo tuổi sinh lý, còn trẻ hơn so với Nguyệt Tinh của thời không này tám chín tuổi.

Tiểu Lô ý bảo Nguyệt Hoa im lặng, hẳn rất có hứng thú quan sát kỹ càng Nguyệt Tinh, ngay cả gã trung niên thần bí tu vi cao cường mới rồi, hẳn cũng đã sơ xuất.

“Các người nhất định rất kỳ quái, vì sao ta đột nhiên lại xuất hiện vào lúc này.” Nguyệt Tinh dùng giọng nói đau đớn chậm rãi nói, thanh âm nàng vang khắp cả đại đường, lập tức, nàng chợt cao giọng, quát: “Nhưng, ta không có xuất hiện trước, là vì tìm ra chân tướng sự tình! Nếu ta không phải ẩn nhẫn đến bây giờ, rất có thể, hiện tại ta đã chết! Ngay cả thi thể cũng sẽ không lưu lại..... tựa như.....” Vẻ mặt nàng dần dần lạnh như băng, chậm rãi gằn từng chữ một: “Tựa như ba người cùng bị ‘Thiên chết’ với Thái công!”

Mọi người đều chú ý tới khi nàng nói hai chữ ‘Thiên chết’, ngữ điệu được nhấn mạnh.

“Nguyệt Tinh! Người rốt cuộc đang nói vậy à?” Thúc công hét một câu.

“Thúc công.” Nguyệt Tinh hơi cúi người, thản nhiên nói: “Hôm nay ta đến, chính là vì ngăn cản bọn đó trốn ở sau lưng mưu đồ cướp đoạt vị trí tộc trưởng, giành lấy cơ nghiệp Minh Nguyệt gia chúng ta!”

Ngữ điệu của nàng cũng rất bình tĩnh: “Lục thúc công đâu? Mời hắn ra!”

Mọi người trong lòng đều rung động.

Không ít người trong lòng nhin không được nảy ra một ý niệm trong đầu: “Quả nhiên..... có quan hệ với Lục thúc công.”

“Nguyệt Tinh, ngươi không được ngậm máu phun người!” Trưởng tử Nguyệt Thiên của Lục thúc rốt cuộc không nhịn được, mở miệng mắng nàng. Vừa rồi thấy gã trung niên thần bí, ra tay đánh trọng thương quân sự Tam phòng Tam thúc công, thanh niên này tựa hồ có chút sợ hãi, hẳn không khỏi lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, ánh mắt cũng có một chút né tránh.

Bất quá hiện tại, khi Nguyệt Tinh rốt cuộc đem mũi giáo chỉ vào Lục thúc, Nguyệt Thiên thân là con trưởng, bất đắc dĩ cũng đành phải mở miệng.

“Ta không ngậm máu phun người.” Nguyệt Tinh hồ hững nói một câu: “Lục thúc đâu? Sao không thấy hắn ra đối chất cùng ta?”

“Cha ta..... cha ta.....” Nguyệt Thiên lộ ra vẻ mặt phức tạp: “Cha ta bị thương, đang nghỉ ngơi ở phía sau.”

“Hả?” Nguyệt Tinh lông mày giương lên: “Cha ngươi bị đánh thương? Ai làm?”

Tiểu Lô biết lúc này mình không thể trầm mặc được nữa, cười khổ nói: “Là ta làm.”

Ánh mắt Nguyệt Tinh đảo qua Tiểu Lô một chút, tùy ý gật gật đầu, thản nhiên nói: “Ồ, nguyên lai là Nguyệt Sơn đại ca, võ công đại ca tinh tiến đến cảnh giới này, không ngờ ngay cả Lục thúc cũng không phải đối thủ của huynh, đáng mừng, đáng mừng.”

Nàng mặc dù nói “Đáng mừng”, nhưng thần sắc trên mặt lại không có ngay cả nửa phần vui mừng. Ánh mắt thần thờ lập tức quét một vòng, nói: “Trải qua việc này, ta nghĩ hôm nay thật sự có thể nói ra.”

Thúc công nhú mày: “Nguyệt Tinh, sự tình Minh Nguyệt gia, đóng cửa lại tự nhiên có thể từ từ nói, nhưng người hôm nay dẫn nhiều ngoại nhân đến như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Hừ..... mặc kệ như thế nào, vị tiên sinh này, xuất thủ liền đã thương Tam thúc của ngươi..... hắc hắc, xuất thủ thật nặng a!”

Biểu tình của Nguyệt Tinh vẫn không nóng không lạnh: “Tam thúc thụ thương sao, ai, đáng tiếc, đáng tiếc.....” Nàng lập tức chỉ vào gã trung niên thần bí, nói: “Đây là Cao tiên sinh, hắn là thể ngoại cao nhân, học vấn thông huyền, lần này may mắn có hắn xuất thủ cứu ta, nếu không, ta sợ rằng vị tất có thể sống được đến bây giờ. Cao tiên sinh, người vừa rồi người đã thương chính là Tam thúc của ta, thỉnh người cứu ông ta.”

Gã trung niên lúc này miễn cưỡng cười một chút, lại lập tức khôi phục vẻ lãnh đạm, lấy từ trong lòng ra một chiếc bình sứ nhỏ, lạnh nhạt nói: “Đây là một chút dược vật ta tự chế, đưa cho hắn và những người động thủ với ta sử dụng, bồi một nửa lên vết thương, một nửa lưu lại ba ngày sau bồi lần nữa, có thể khỏi hắn.”

Hắn nói ra, vẻ mặt mỗi người đều không tin. Dù sao vừa rồi chân phải của Tam thúc bị hắn đánh đến biến dạng, phỏng chừng là gãy nát xương, làm sao có thể chữa khỏi dễ dàng như vậy? Ba ngày? Tục ngữ nói, ‘thương cân động cốt một trăm ngày’. Huống hồ Tam thúc gãy chân như vậy, có thể phục nguyên hay không, vẫn còn là một vấn đề, theo mọi người thấy, e rằng quá nửa sau này bước đi là phải chống gậy rồi.

Mỗi người đối với bình dược hắn đưa ra đều lộ ra vẻ mặt không tin. Nhưng chỉ duy có Tiểu Lô liếc qua một cái, ánh mắt lập tức sáng lên!

Linh giác của hắn nhạy cảm có thể nói là thiên hạ vô song, mắt thấy, mũi ngửi, lập tức ngửi ra ngay đó là dược vật gì, không khỏi kinh hãi.

“Dũ Cân Sanh Cốt Tán!” Hắn lẩm nhẩm danh tự này.

Loại dược vật này, cũng không phải là lần đầu tiên hắn được thấy!

Tại Tiên Lâm thịnh hội, Truy Tinh Tử hiển lộ thực lực siêu cường, lấy cứng chọi cứng gần như đã giết chết Côn Luân chưởng môn Ngọc Cơ Tử, kết quả Ngọc Cơ Tử trọng thương, đương trường có Đan Hà Tử của Đan Môn xuất thủ cứu chữa. Đan Hà Tử là cao thủ Đan Môn, dược vật chăm cứu thiên hạ vô song, “Dũ Cân Sanh Cốt Tán” này lúc ấy Tiểu Lô đã thấy Đan Hà Tử bôi trên người Ngọc Cơ Tử!

Thứ này không phải là dược vật bình thường của phàm gian, mà là linh dược của tu hành giả! Không biết là dùng linh thảo tiên thảo gì luyện chế mà thành!

Ngày đó với mức thương thế của Ngọc Cơ Tử, loại dược vật này có thể bảo mệnh Ngọc Cơ Tử, hơn nữa có thể làm hắn phục nguyên (đương nhiên, tu vi và công lực tổn hao không có cách nào khôi phục), vậy xem ra, xương chân Tam thúc không cần nói chỉ là bị gã trung niên bóp nát, e là chặt chân của hắn, chỉ cần có loại dược vật này, đều có thể nối lại cho hắn!

Còn như ba ngày..... Tiểu Lô bĩu môi, nếu là một người biết pháp thuật, hiểu được cách vận hành pháp lực hóa giải dược lý, nhiều nhất nửa ngày, là có thể khôi phục như cũ.

“Phí của trời.....” Tiểu Lô âm thầm lắc đầu thở dài, bất quá đối với lai lịch gã trung niên này, càng thêm hiếu kỳ.

Có được loại “Dũ Cân Sanh Cốt Tán” này cũng không có gì kỳ quái, dù sao dược vật của Đan Hà Tử cũng đã từng tặng không ít người. Đan Hà Tử ngày thường chỉ luyện chế các loại dược vật, sau đó lại đưa cho tu hành giả trong Tiên Lâm trao đổi các loại luận thuyết và pháp bảo v.v.

Thế nhưng có thể lấy ra linh dược của Đan Hà Tử, lai lịch gã trung niên này cũng không nhỏ!

Nguyệt Tinh lại hiển nhiên đã biết hiệu quả của “Dũ Càn Sanh Cốt Tán”, nàng vừa thấy gã trung niên lấy ra bình thuốc, liền gật đầu, nói: “Tốt rồi, thương thể của Tam thúc đã có thể cứu được, vậy cũng không tính là tổn thương hòa khí. Hôm nay chúng ta tùy tiện xông tới như vậy, cũng là hơi đường đột, bất quá cũng là bất đắc dĩ, bởi vì ta muốn đợi sau khi Cao tiên sinh đến đây, có hân bên cạnh bảo vệ ta, ta mới dám đến. Nếu không, sợ rằng Lục thúc sớm đã không để ta sống sót!”

Khuôn mặt của Nguyệt Thiên trắng bệch ra: “Nguyệt Tinh..... Nguyệt Tinh..... người ngậm máu phun người! Ngậm máu phun người!!”

“Hừ, người muốn chứng cứ sao?” Nguyệt Tinh thở dài: “Nhạc lão đại, làm phiền người.”

294. Chương 294: Minh Nguyệt Đổ Máu!

Giọng hân vốn rất to, hơn nữa lúc này trong đại đường rất an tĩnh, mỗi người đều im lặng, thanh âm Nhạc lão đại càng vang vọng khắp đại đường.

“Các vị Nguyệt gia huynh đệ tỷ muội, Nhạc lão đại ta mặc dù không phải là người của Nguyệt gia, nhưng mấy năm nay, ta đều là dựa vào Nguyệt gia mà kiếm cơm! Nói một câu không khách khí, Nhạc lão đại ta mặc dù trong người không chảy dòng máu của Nguyệt gia, nhưng ta cũng tính phân nửa là người của Nguyệt Gia..... dù sao ta ăn cơm, đều là Nguyệt gia cho ta.” Nhạc lão đại lớn tiếng nói.

Lời nói này đích xác không sai, hân thân là hắc đạo long đầu lớn nhất trong tỉnh, nhưng bởi vì thể lực Nguyệt gia quá mức to lớn, ngày thường đều phải nhìn sắc mặt Nguyệt gia mà sống..... hơn nữa, từ bản chất mà nói, Nhạc lão đại hân có thể trở thành hắc đạo long đầu, kỳ thật cũng là Nguyệt gia âm thầm giúp đỡ hân mà thôi.

“Đương nhiên, Nguyệt gia là danh môn vọng tộc, Nhạc lão đại ta diễn một số mảnh khoé này, người bình thường thấy chướng mắt, thường ngày, đều là quần sự Lục phòng, Nguyệt Lục thúc giao phó cho ta. Ta nghĩ, các người chắc là đều coi họ Nhạc ta là người hầu của Nguyệt Lục thúc. Hắc hắc..... bất quá hai chữ người hầu này, cũng khá đúng. Nhạc lão đại ta trên danh nghĩa là lão đại gì đó, kỳ thật không phải. Ta thường ngày làm chuyện gì, đều báo cáo với Lục thúc, nếu Lục thúc không gật đầu, Nhạc lão đại ta chỉ là người hầu, ngay cả rắm cũng không dám đánh..... nếu Lục thúc gật đầu, ta mới có thể ở bên ngoài làm lão đại, chỉ làm ra vẻ thôi.”

Hân nói đến đây, liền nghe thấy một tiếng cười lạnh: “Làm gì có, Nhạc lão đại, người hôm nay thật có phong phạm lão đại a. Người mang theo người đánh giết vào từ đường như vậy, đã thương nhiều con em Nguyệt gia như vậy, chứ bởi con trai Lục thúc, chuyện này chính là Lục thúc cho người làm sao?”

Người nói chuyện là Tiểu Lôi, hân khoanh tay, cười giả lả nhìn Nhạc lão đại.

“A ha, là Nguyệt Sơn lão huynh!” Nhạc lão đại vừa thấy Nguyệt Sơn, ánh mắt lộ ra ba phần sợ hãi, lập tức cười gượng nói: “Ta làm mấy chuyện này, người khác không biết. Nguyệt Sơn lão huynh há có thể không biết? Ta bất quá chỉ là một thuộc hạ của Nguyệt gia các người thôi, chuyên môn phụ trách xử lý một số sự tình không thể công khai..... muốn nói quyết định, vẫn là người Nguyệt gia các người.”

“Vậy hôm nay là ngoài ý muốn sao?” Tiểu Lôi cười nói.

Nhạc lão đại lắc đầu: “Ta hôm nay làm như vậy, vốn cũng do dự rất lâu, thế nhưng Nguyệt tiểu thư tìm ta, đó là tín nhiệm Nhạc lão đại ta! Huống hồ Nguyệt tiểu thư đem sự tình nói với ta, ta phải liều mạng, cũng muốn xông lên! Nói thực, nếu không phải Nguyệt tiểu thư tìm được ta, sợ rằng ta bây giờ còn đang bán mạng cho Lục thúc!”

Nguyệt Tinh có chút không vui liếc Tiểu Lôi, thản nhiên nói: “Nhạc lão đại, không cần chuyển hướng, cứ việc trọng yếu mà nói!”

“Dạ, dạ!” Nhạc lão đại gật đầu, nói: “Vốn là ta đi theo Lục thúc làm việc. Ba tháng trước, Lục thúc sai ta làm một chuyện. Lúc ấy ta không quá để ý, bởi vì Lục thúc ngày thường thường xuyên phân phó ta làm một số sự tình bí mật, mà sự tình đó cũng rất nhỏ, ta cũng không nghĩ ngợi nhiều lắm.”

“Là chuyện gì?” Tiểu Lôi hỏi.

“À, lúc ấy Lục thúc đưa ta ba địa chỉ, bảo ta đi tới ba chỗ này, mời người trở về. Hắn nói lúc tất yếu, có thể động thủ ép về, thế nhưng không được đả thương người, phải lưu người sống lại.”

Tiểu Lôi nhúm mày, cười nói: “Lưu người sống lại, vậy là ý tứ gì?”

Nhạc lão đại nhìn qua tựa hồ đối với Nguyệt Sơn rất kiêng kỵ, mặc dù Tiểu Lôi luôn ngắt lời, nhưng hắn lại không dám lộ ra nửa điểm bức mình, do dự một chút, nói: “Lưu người sống..... chính là bất kể gãy tay hay là gãy chân, đều không sao cả, miễn là người còn sống không chết là được.” Dừng một chút, hắn mới tiếp tục nói: “Lục thúc giao phó cho ta, để ta tìm thủ hạ đáng tin đi làm việc này. Ta nghĩ cả nửa ngày, vốn định tự mình dẫn người đi, có điều là sau đó ta tạm thời có chút việc, liền phái vài tâm phúc của ta đi. Kết quả sau khi bắt người trở về, ta mới biết được, nguyên là ba địa chỉ của ba nhà này, có hai nhà biết một chút công phu, trong đó một nhà còn đang mở trường dạy võ. Lúc bắt người của hai nhà này, thật mất chút khí lực, còn có ba thủ hạ bị thương. Bất quá may mắn sự tình coi như ổn thỏa. Còn như nhà cuối cùng, thì đơn giản hơn, nhà đó là hai mẹ con, đều là người thường, cơ thể yếu ớt, người trẻ tuổi chính là một cô giáo, lúc bắt rất đơn giản, cũng không mất công gì.”

Nhạc lão đại nói đến đây, trên mặt không ít thanh niên trẻ tuổi Nguyệt gia đã lộ ra vẻ mặt khác thường, hiển nhiên là nghe ra được một chút manh mối.....

Nguyệt Tinh gật gật đầu, dường như không thèm đếm xỉa hỏi: “Vậy ba nhà này, người có biết là người nào không?”

“Nguyên là không biết, sau mới biết.” Nhạc lão đại cười khở, vuốt ve của mình mũi: “Cô giáo trẻ tuổi đó, bạn trai của cô ta tên là Nguyệt Hồ. Nhà đó mở trường dạy võ, trong nhà có đứa bé gái chín tuổi, bởi vì là con tư sinh, ba nó không dám nhận. May mắn nhà mẹ nó mở trường dạy võ, nên đem nó về cho bà ngoại nuôi. Mà cha của con bé, cũng là người Nguyệt gia, tên gọi Nguyệt Bư. Còn nhà kia, nhà bọn họ có một cô gái hai mươi tuổi, gần đây vừa mới cùng một thanh niên Nguyệt gia đính hôn, mà còn do Lục thúc giới thiệu. Chuyện này còn chưa công bố, nghĩ đến là Lục thúc cố ý làm như vậy, nhưng mà hai thanh niên đã có quan hệ thân mật, còn thanh niên Nguyệt gia yêu cô gái đó, tên gọi Nguyệt Báo.”

Hắn từ từ nói ra, nhưng lại không có ai cắt ngang hắn, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.....

Nguyệt Hồ, Nguyệt Bư, Nguyệt Báo.....

Ba người Nguyệt gia này, chính là ba kẻ phụ trách chăm nom săn sóc cuộc sống hàng ngày cho Thái công trước khi bị thiêu chết! Mà ba người này, sau đó cũng bị “Thiêu chết” tại nơi xảy ra hỏa hoạn!

Nhìn vẻ mặt chúng nhân, Nguyệt Tinh tựa hồ rất hài lòng trước phản ứng của mọi người, lại cố ý hỏi: “Nhạc lão đại, ta hỏi người, ba người này đều cùng Nguyệt gia chúng ta có một chút quan hệ, vậy sao Lục thúc muốn người bắt bọn họ trở về?”

Nhạc lão đại lập tức trả lời: “Ta không biết.” Ngừng một lát, hắn mới cố ý thở dài: “Chỉ có điều dựa theo lẽ thường suy đoán, bắt thân nhân một người trở về, tự nhiên là vì hiếp bách người kia làm một số việc.....”

“Hồ thuyết bát đạo! Người hồ thuyết bát đạo!!” Nguyệt Thiên quát lên the thé: “Người có chứng cứ gì! Cái gì cũng là miệng người nói ra. Người có chứng cứ sao!!”

Thúc công cũng giận tái mặt, cẩn thận nhìn chăm chăm Nhạc lão đại, thở dài: “Người trẻ tuổi, nói chuyện phải có căn cứ.”

“Dạ.....” Nhạc lão đại lập tức cung kính cúi đầu: “Ta lừa ai cũng không dám lừa các vị thúc công a.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Nguyệt Thiên, cười lạnh: “Tiểu tử, người muốn chứng cứ phải không? Hừ, người rõ ràng biết sự tình này bị cha người xoá sạch dấu vết, mới dám nói như vậy. Đúng hay không?”

Tiểu Lôi lập tức ngắt lời nói: “Nhạc lão đại, đám ba người bị người bắt về đâu? Rốt cuộc họ đang ở đâu?”

Nhạc lão đại chậm rãi nói: “Ta đem họ về, giam trong một nhà kho, Lục thúc bảo ta sai người giam lại, hắn sẽ báo cho ta biết phải làm sao. Lục thúc làm việc, luôn luôn chỉ nói cho ta biết ta phải làm cái gì, cho tới

bây giờ ta vẫn không dám hỏi hấn. Hấn nói làm sao, ta cứ như vậy mà làm. Thế nhưng, mấy ngày trước, cũng chính là ngày thứ hai Thái công qua đời..... các vị, có xem tin tức trên truyền hình không?”

Lúc này, một người của Nguyệt gia đứng phía dưới nhìn không được kêu lên kinh hãi: “A! Chẳng lẽ là tin tức về vụ nổ ngoài ý muốn tại một nhà kho của một công xưởng?”

Còn có người cả giận nói: “Họ Nhạc, người đã giết bọn họ?!”

Nhạc lão đại vội vàng lắc đầu phẩy tay, lớn tiếng nói: “Nhạc lão đại ta không có lá gan lớn như vậy! Chuyện này, không phải là Nhạc lão đại ta làm! Vụ nổ trong nhà kho, chẳng những người của ba nhà bị chết sạch, ta còn mất đi sáu thủ hạ! Sáu thủ hạ đó chính là tâm phúc do ta phái đi bắt bọn họ! Toàn bộ đều chết trong đó. Không ai thoát được!” Sắc mặt hấn trầm lại: “Người của ba nhà bị giam lại, bị nổ chết cũng không kỳ quái. Nhưng sáu thủ hạ của ta, đều là do ta nhiều năm bồi dưỡng thành, thân thủ đều không đơn giản! Không ngờ không có ai sống sót..... hắc hắc, lúc ấy trong lòng ta đã hiểu ngay, sự tình này nhất định có vấn đề. Hắc hắc, không thể tưởng được Lục thúc thật sự ngoan độc như vậy! Giết người diệt khẩu, ngay cả thủ hạ của ta cũng bị thủ tiêu. Trong lòng ta lúc ấy cũng có một chút sợ hãi, thầm nghĩ Lục thúc làm sự tình này, không ngờ đều không nói cho ta biết, xem ra có phải muốn xử lý Nhạc lão đại ta luôn không? Chuyện này, kể ra phải đa tạ Nguyệt tiểu thư, sau đó nàng đã tìm được ta, để ta trước dẫn người trốn đi..... hắc hắc, cho nên hôm tang lễ Thái công mấy ngày trước, Nhạc lão đại ta cũng không thể đến phục lạy lão nhân gia người.....”

“Người nói nhiều như vậy, cũng không có chứng cứ.” Tiểu Lô thở dài: “Người chết đèn tắt, cũng không thể mở miệng, không chứng minh được. Người khác chỉ nói một câu ‘vu hãm’, đã có thể dễ dàng bác bỏ người.”

Nhạc lão đại cung kính nói: “Nguyệt Sơn lão huynh, người khác không biết ta. Người còn không biết sao? Năm đó..... hắc hắc, năm đó ta phạm lỗi với người, bị người giáo huấn một hồi, sau đó ta liền đối với Nguyệt gia các người trung tâm cảnh cảnh, không dám làm chuyện gì có lỗi với Nguyệt gia các người..... chuyện này, là Lục thúc hấn bắt ta làm. Lúc bắt đầu, ta cũng không biết chuyện như thế nào, hấn bảo ta bắt người, ta liền bắt người, còn như nội tình thế nào, ta không dám hỏi. Thân phận của ba nhà, ta cũng là sau đó mới biết được.”

Tiểu Lô động tâm, xem ra Nhạc lão đại tựa hồ rất quen thuộc Nguyệt Sơn, quá nửa là từng ném qua cay đắng dưới tay Nguyệt Sơn.

Nhạc lão đại sau khi nói xong, thở dài, nói: “Nhạc lão đại ta là người thô lỗ, bắt quá may mắn có Nguyệt tiểu thư, nàng thông minh hơn ta rất nhiều. Nàng nói, Lục thúc làm việc mặc dù rất kín kẽ, nhưng hấn luôn luôn có nhiều tâm tư, thủ đoạn làm việc cũng nhiều. Bắt cóc uy hiếp mặc dù là hấn làm ra, nhưng mà hấn còn có thể đồng thời dùng thủ đoạn khác. Ngoài uy bức, nói không chừng còn có thủ đoạn khác. Chúng ta tìm thật lâu, rốt cuộc cũng tìm ra! A ha!”

Hấn phất tay, quát: “Mang vào!!”

Bên ngoài lập tức có vài hắc y hấn tử khiêng một cái bao tải rất to tiến vào, bên trong bao tải có cái gì đang run rẩy giãy dụa, còn phát xuất thanh âm “Ồ ô”, mấy người khiêng đến giữa, quăng bao tải ra, lập tức một người chui ra.

Người nọ bắt quá chỉ hơn ba mươi tuổi, ăn mặc bình thường, tướng mạo gầy gò, vốn mang theo một mắt kính, lúc này lại bị gãy mất, trên mặt còn có vài vết thương, hai tay bị trói sau lưng, trong miệng còn nhét một chiếc vớ, nhìn chân trái hấn để trần, hiển nhiên chiếc vớ kia là của hấn.

Nhạc lão đại lấy ra một tờ giấy, cười nói: “Chuyện này mất khá nhiều công phu, mất không ít khí lực, qua rất nhiều cửa, cuối cùng mới có chứng cứ này..... ai.” Hấn đem tờ giấy trong tay mở ra, hiển nhiên là một hóa đơn gì đó, hấn chậm rãi nói: “Chỗ này là ba tài khoản ngân hàng, ngày mở tài khoản đều là cùng một ngày, chính là bốn ngày trước khi Thái công tạ thế. Mỗi tài khoản có một số tiền, tổng cộng là sáu ngàn vạn. Tên chủ tài khoản, đều là dùng giấy giả, dù sao loại sự tình này, là rất bình thường.”

“Vậy có chứng cứ gì chứng minh rằng số tiền này là đưa cho Nguyệt Hồ, Nguyệt Bư, Nguyệt Báo?” Con trai Lục thúc nghiêng răng quát.

Nhạc lão đại cười khổ nói: “Vốn không có biện pháp gì chứng minh, cho dù ta nói số tiền này là dùng để

mua chuộc ba người kia, đe dọa, thêm nữa dụ dỗ..... chỉ có điều loại chuyện mở tài khoản, luôn không có biện pháp để chứng minh cái gì, bất quá may mắn, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt! Sự tình không ngờ lại có chuyển biến..... a ha.”

Nhạc lão cười to rất thần bí, hắc lắc đầu nói: “Ta cũng quả thực nhịn không được phải bội phục Lục thúc..... ai, lão nhân gia làm việc thật sự rất cẩn thận, đã diễn là diễn cho trót, rõ ràng biết tiền này là quảng xuống nước, lại vẫn còn diễn đến giây cuối cùng.....”

Hắn lại lấy ra thứ gì đó xanh xanh đỏ đỏ, liệng xuống đất.

Đó là một tập vé máy bay!

“Tập vé máy bay này, tổng cộng có mười hai cái! Người của ba nhà bị ta bắt giữ, thêm vào ba tiểu tử kia, tổng cộng là mười hai người! Trên mỗi tấm vé đều có tên họ. Tên họ trên vé đều là tên thật! Ngày bay là ngày thứ hai sau ngày Thái công mất..... nếu ta không đoán sai, lúc Lục thúc mua chuộc ba người chăm sóc thái công, nhất định là bắt người nhà bọn họ đến uy hiếp, sau đó lại đưa cho mỗi người một món tiền, sau đó lại mua vé máy bay cho bọn họ an tâm, lừa bọn họ chỉ cần sự tình xong xuôi, lập tức sẽ an bài bọn họ lên máy bay rời khỏi! Hắc hắc, đáng tiếc cho ba tên ngốc, lại tưởng rằng Lục thúc sẽ thật sự cho bọn họ tiền, thả người nhà bọn họ rời đi..... làm sao lại đơn giản như vậy! Tài khoản ngân hàng, vé máy bay, toàn bộ đều là thật, nhưng lại chỉ là lừa bọn chúng làm việc cho Lục thúc!” Nhạc lão đại cười, nói: “Ngoài ra, chúng có quan trọng nhất là..... mấy tấm vé này đều được ép plastic! Các người biết vì sao không? Bởi vì... trên mấy tấm vé này có dấu vân tay của Lục thúc! Ta sợ dấu vân tay sẽ mất đi, lúc này mới cẩn thận bọc chúng lại..... xin hỏi, cái này có được tính là chứng cứ không?”

Ngữ khí của hắn trở nên băng lãnh: “Còn ba tài khoản ngân hàng, cũng đều là Lục thúc tự mình mở..... dấu sao cũng là mấy ngàn vạn a! Ngân hàng làm sao có thể không coi trọng? Tự nhiên muốn Lục thúc phải tự đến giải quyết, bất quá Lục thúc cũng thật sự rất cẩn thận, không ngờ lại đặc biệt tìm một ngân hàng địa phương tỉnh khác mà Minh Nguyệt gia không mở tài khoản..... chỉ có điều chuyện này càng thêm đơn giản..... người trong bao tải này, chính là người của ngân hàng đó, ta đành phải bắt hắn mang về. Việc Lục thúc mở tài khoản, hắn nắm rõ nhất.”

Nguyệt Thiên bắt đầu run rẩy, sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, người vốn đứng chung quanh hắn, cũng đều nhịn không được tiếp nối lui ra phía sau vài bước, dường như trên người hắn mang theo bệnh độc.

Các thúc công nhìn lẫn nhau, thúc công cầm đầu thở dài, phân phó: “Phái người ra sau, đem Lục thúc các người lên đây!”

Vài người tâm phúc lập tức chạy vào hậu đường, nhưng không đến vài phút, lại chạy ra, khuôn mặt kẻ cầm đầu kinh hoảng, thất thanh nói: “Thúc, thúc công..... không không không, không tốt rồi! Lục thúc đã chết!”

295. Chương 295: Đùng Hối Ta Là Ai!

Lục thúc được đặt trên một cái cang khiêng ra, trên mặt hắn mang theo vài phần tuyệt vọng, sau khi chết mắt vẫn còn trợn tròn, trong ánh mắt mang theo vài phần không cam lòng cùng phần hận.....

Sắc mặt hắn tái nhợt, khóe miệng chảy ra một chút máu tươi. Người Minh Nguyệt gia lập tức kiểm tra thi thể hắn một hồi, mở miệng hắn quan sát kỹ, rồi quay đầu nhìn các vị thúc công, do dự một chút, hạ giọng nói: “Thúc công, hắn tự sát..... hắn..... vô công hắn đã bị phế rồi.....”

Những lời này nói xong, mọi người đều nhìn về phía Tiểu Lôi. Dù sao vừa rồi Lục thúc là bị thương dưới tay Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nhíu mày, lạnh lùng nói: “Vô công bị ta phế đi, sẽ tự sát sao? Ta xem hắn là sợ tội mà tự sát! Vừa rồi Nguyệt Tinh ở bên ngoài nói nhiều như vậy, hắn nhất định đã biết! Tự biết chạy không thoát, dứt khoát chọn cái chết!”

Nguyệt Hoa không đánh lòng nhìn tiếp, quay đầu đi lại vừa lúc thấy Nguyệt Tinh, trong lúc đó Nguyệt Tinh vẫn hờ hững, trên mặt không thấy buồn vui, chỉ lẳng lặng quay về chỗ thi thể Lục thúc nhìn vài lần, lập tức

đột nhiên lớn tiếng nói: “Hắn đã sợ tội tự sát, vậy lời của ta, mọi người cũng không cần hoài nghi nữa! Chỉ là Lục thúc mưu hại Thái công, mưu toan đoạt lấy vị trí tộc trưởng, chuyện này vị tất chỉ một mình hắn làm ra! Hắn mặc dù đã chết, nhưng sự tình này còn phải tiếp tục tra xét tiếp! Phạm là nếu phát hiện kẻ đồng mưu đều phải nghiêm trị!”

Lúc này, biểu tình mọi người nhìn Nguyệt Tinh đã không còn giống nhau nữa. Chỉ có các thúc công vẫn trầm mặc không nói. Nguyệt Thiên con trai Lục thúc, đột nhiên hét lên: “Nguyệt Tinh, người hại chết phụ thân ta, ta muốn cái mạng của người.”

Hắn tựa hồ không hề nén được loại kích động mãnh liệt này, đột nhiên hét lớn một tiếng, hai tay dang ra xông tới Nguyệt Tinh, đó là một chiêu trong võ công Nguyệt gia ‘Sư Tử vồ Thỏ’, toàn lực thi triển, lại là trong lúc tâm tình cuồng loạn. Chúng nhân chợt thấy bóng người trước mặt chớp động. Lập tức liền nghe thấy bách bách hai tiếng, tốc độ Nguyệt Tinh nhanh kinh người, Nguyệt Thiên hừ hai tiếng, đã văng ra ngoài, hai bên gò má sưng vù, máu tươi nơi khóe miệng chảy ròng ròng, trên mặt còn có hai chưởng ấn rõ ràng, há miệng hô ra hai cái răng.

Một chút biến cố này, Nguyệt Tinh tùy ý xuất thủ đã xử lý được Nguyệt Thiên, mọi người đều kinh ngạc. Các thúc công nhìn nhau vài lần, vị thúc công đó mở miệng: “Nguyệt Tinh, sự tình Lục thúc của người, chúng ta tạm nói trước như vậy, sau đó trong tộc sẽ điều tra kỹ càng. Nhưng hôm nay chúng ta dù sao là đang tuyển tộc trưởng, hiện tại phải làm sao bây giờ?”

Nói xong, ánh mắt lão rất có thâm ý.

Lúc này cảnh tượng có phần an tĩnh.

Quản sự các phòng. Tam thúc Tam phòng háo danh. Lục thúc Lục phòng đã chết, Thất phòng Cửu phòng vốn là đồng minh kiên định của Lục thúc, Lục thúc phạm vào tội lớn, hai người bọn họ không thoát khỏi liên hệ, cho dù bọn họ hoàn toàn vô tội, nhưng cũng không còn thể diện đến tranh đoạt vị trí tộc trưởng.

Còn như Đại bá Trưởng phòng quản sự Nhị phòng, Bát phòng..... lúc này sắc mặt ba người đều có chút khó coi, nhưng ánh mắt đều nhìn về phía Nguyệt Tinh.

Bỗng nhiên chợt nghe thấy trong hàng đệ tử bên dưới có người mở miệng nói: “Nguyệt Tinh thân là quản sự Tứ phòng, nếu đã phá vỡ được âm mưu thâm độc của Lục thúc, vậy đối với gia tộc có công lao rất lớn, vị trí tộc trưởng này, nên để nàng ngồi!”

Lời này vừa nói ra, lập tức có người mở miệng hưởng ứng. Khóe miệng Tiểu Lôi lộ ra nụ cười thường thấy, chỉ lẳng lặng đứng một bên quan sát, trên mặt lại lộ ra vài phần cười cợt.

Hắn ngẫm truyền âm hỏi Nguyệt Hoa: “Tỷ tỷ của em muốn làm tộc trưởng, em có vui hay không?”

Nguyệt Hoa u buồn lắc đầu.

Một viên đá tạo ra ngàn gợn sóng, đám người lập tức bắt đầu ồn ào, trong lúc nhất thời, vì Nguyệt Tinh có thể làm tộc trưởng hay không, không ít người bắt đầu tranh luận, bắt quá xem ra, tựa hồ đại bộ phận vẫn ủng hộ Nguyệt Tinh. Thứ nhất, là bởi vì Nguyệt Tinh lần này phá vỡ âm mưu của Lục thúc, lập đại công. Thứ hai, là vì vẻ mỹ mạo của Nguyệt Tinh, lại độc thân, ngày thường quan hệ với mọi người trong tộc tương đối tốt, còn có không ít thanh niên trong tộc ái mộ.

Mà phản đối nàng, quá nửa là một số người lão luyện thành thực. Nhưng mà số lượng lại rất ít.

Sắc mặt Đại bá Trưởng phòng có chút khó coi, trong mắt lại càng lộ vẻ bất đắc dĩ. Lúc này Nguyệt Tinh lại tỏ ra không hề khiêm nhường chút nào, chỉ ngậm miệng, một chữ cũng không nói, mặc cho mọi người tranh luận. Nàng ngay cả lời giả vờ khách khí chối từ cũng không có, sự tĩnh táo trong ánh mắt quả thực có chút đáng sợ.

“Quản sự Trưởng phòng, Nhị phòng, Bát phòng, các người nghĩ sao?” Cuối cùng cũng là một vị thúc công mở miệng.

Ba người đều lộ vẻ khó xử, chỉ là lúc này lại không thể mở miệng phản đối, nhìn lẫn nhau, thở dài nói: “Xin thúc công làm chủ.”

Dù sao, trong lòng bọn họ, muốn thị phụng một nữ nhân nhỏ tuổi hơn mình làm tộc trưởng, quả thực có phần không cam tâm.

Trong mắt vị thúc công kia lộ ra một chút bất đắc dĩ, lại nhìn ba vị thúc công khác, ánh mắt mọi người đều như thế. Nguyệt Tinh thủy chung không nói, chỉ trầm mặc như vậy.

“Được rồi, nếu tất cả mọi người đều không phản đối, mấy lão đầu tử chúng ta cũng không có chuyện gì nói..... vị trí tộc trưởng này.....”

“Thúc công, xin đợi một chút.”

Người nói chuyện chính là Tiểu Lôi, thanh âm hần rất to, lập tức ngăn chặn thanh âm ồn ào toàn trường, hần cười rất vui vẻ, nhìn thúc công: “Thúc công, quản sự ta cũng là Ngũ phòng, người nếu dò hỏi ý kiến mọi người, sao không hỏi ta?”

Sắc mặt các thúc công lập tức có một chút kỳ quái, mỗi người đều nghĩ thầm, ai mà không biết ngày thường quan hệ thân cận giữa Nguyệt Sơn và tỷ muội Nguyệt Tinh Nguyệt Hoa, sau khi Nguyệt Hoa chết, người và Nguyệt Tinh quan hệ tốt nhất, chẳng lẽ người lại phản đối hay sao?

Lại nghe thấy Tiểu Lôi điềm đạm nói: “Nếu Nguyệt Tinh làm tộc trưởng, cũng là rất tốt, Nguyệt Tinh mặc dù là nữ nhân, nhưng tính khí kiên nghị, làm việc vừa là rất đúng mực, nhìn sự tình cũng rất rõ ràng, võ công cũng khá. Mặc dù nàng hơi trẻ tuổi, kinh nghiệm có phần khiếm khuyết, nếu được các vị thúc thúc trưởng bồi giúp đỡ, sau này sự tình trong tộc, cũng không có gì bất ổn.....” Hần nói đến đây, ngữ khí đột nhiên biến đổi: “Mọi người muốn đưa Nguyệt Tinh làm tộc trưởng, Nguyệt Sơn ta không cần nói, tự nhiên là hết sức ủng hộ..... thế nhưng, hiện tại lại không được.”

“Nguyệt Sơn, người lại có ý gì?” Đại bá Trưởng phòng mặc dù nói như vậy, nhưng ánh mắt lại có vài phần kỳ vọng.

Tiểu Lôi cười nhạt, chỉ vào Nguyệt Tinh, chậm rãi nói: “Nguyệt Tinh, ta hỏi em, Cao tiên sinh đi bên cạnh cô, rốt cuộc có lai lịch gì?”

Nguyệt Tinh nhìn gã trung niên bên cạnh: “Cao tiên sinh là thể ngoại cao nhân, ngẫu nhiên xuất thủ cứu ta, lai lịch hần, thứ cho ta không tiện nói ra.”

Tiểu Lôi cười hắc hắc: “A, là thể ngoại cao nhân? Nguyên là như thế, thất kính! Không biết Cao tiên sinh, ngài là người môn phái nào?”

Gã trung niên hơi cau mày: “Sư môn ta, không nói cũng không sao.”

Tiểu Lôi cũng không nhìn hần, thờ ơ nói: “A, trên thế giới này, không ít cao nhân tính tình đều là cổ quái, thích che giấu lai lịch của mình, vậy cũng không kỳ quái..... trên thế giới này không ít môn phái đều có bí ẩn, tỷ như Ngũ Hành Tông, Ấn Nguyệt Tông gì đó..... a..... ta gần như đã quên, tựa như còn có một tông phái rất lợi hại, tên là Thánh Huyết Tông!” Hần cười rất quỷ dị, nhìn gã trung niên: “Cao tiên sinh, ngài sẽ không có quan hệ cùng Thánh Huyết Tông gì đó chứ?”

Ba chữ “Thánh Huyết Tông” này vừa nói ra, sắc mặt gã trung niên đó lập tức biến đổi!

Tiểu Lôi lại cố ý chấp tay nói cứng cỏi: “A, ta còn nghe nói Thánh Huyết Tông đó tuyệt học thần kỳ! Tuyệt học môn phái cơ hồ đã thông thần, không hề thuộc về phạm trù võ công phạm gian, mà là một số tiên pháp thần kỳ! Huyết Chưởng ấn, Thánh Huyết Đại Pháp gì đó! Còn có phương pháp Nghịch Huyết Đảo Chuyển..... a a, ta gần như quên còn có một loại pháp thuật đặc biệt thú vị..... hình như tên là..... tên là..... a ha, đúng rồi, ta nhớ ra rồi, hình như tên là Khôi Lỗi Thuật, có đúng hay không?”

Gã trung niên sắc mặt biến đổi, giật mình nhìn Tiểu Lôi, không đợi chúng nhân phản ứng, trong mắt hần đột nhiên lộ ra vài phần dứt khoát, chẳng nói câu nào, đột nhiên phi thân xông tới Tiểu Lôi, song chưởng đánh xuống thiên linh cái Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi một tay ôm Nguyệt Hoa, cơ thể quay tròn, thoát ra khỏi năm sáu thước, thân thể không chuyển động, lại lẳng không ra ngoài. Người chung quanh nhìn thấy đều cả kinh thất sắc, loại thân pháp này quả thực vô cùng thần kỳ! Đã không còn là võ công khinh công nào đó có thể làm được!

Song chường gã trung niên nhất thời đánh vào khoảng không, chường tâm huyền hóa ra một vầng huyết sắc quang mang, trên mặt đất Tiểu Lôi vốn đứng, đám gạch lát sàn nhất thời vô thanh vô tức vỡ tan!

Tiểu Lôi nhẹ nhàng lách ra ngoài, vẫn cười lạnh: “A ha! Làm sao vậy, bị ta khám phá ra lai lịch, muốn giết người diệt khẩu sao?”

Lúc này chúng nhân rốt cuộc có phản ứng, sắc mặt các thúc công âm trầm, đồng thời quát: “Vị Cao tiên sinh này, mời người hãy dừng tay! Không được thương tổn Nguyệt gia tử đệ ta!”

Tiểu Lôi cười nói: “Không ngại không ngại, các vị thúc công không cần sốt ruột, ta đang muốn lĩnh giáo một chút tuyệt học của Cao tiên sinh!”

Nói xong, đột nhiên hần búng chỉ về gã trung niên, trong mắt gã trung niên lộ ra ánh mắt kinh ngạc, vội vàng lách người né tránh, liền nghe thấy bách một tiếng, cây cột phía sau hắn đã bị Tiểu Lôi bắn thành một lỗ thủng. Hắn lúc này mới mở miệng kinh hô: “Người..... người đây là..... Tiên Sơn Diệu Tự Quyết!”

*Thỏ tử hồ bi: ý chỉ hồ ly vì cái chết của thỏ mà cảm thấy bi thương nhưng bi thương đó không phải cho thỏ mà cho chính mình, thỏ chết thì thợ săn sẽ săn mình.

296. Chương 296: Khôi Lỗi Thuật!

Sắc mặt gã trung niên âm trầm, cười lạnh: “A, nguyên lai ngươi là người Tiên Sơn phái? Hừ, Tiên Sơn phái già trẻ, cũng dám xuất thủ quần sự tình Thánh Huyết Tông chúng ta?”

Tiểu Lôi cười nói: “Ai nói ta là Tiên Sơn phái? Không phải đâu.”

Bọn họ đối thoại vài câu như vậy, vốn mọi người nghe không hiểu, cái gì mà Tiên Sơn phái hay là Thánh Huyết Tông gì đó, đối với loại gia tộc phàm gian như Minh Nguyệt gia, tự nhiên là không hiểu. Bất quá chúng nhân lại bộc phát từng trận kinh hô!

Nguyên là sau câu nói đầu tiên, Tiểu Lôi đã ôm eo Nguyệt Hoa, sau đó hai người nhẹ nhàng bay ra ngoài, lơ lửng ở giữa không trung!

Chuyện này..... Chuyện này là sao? Bay?!!!

Lúc hai người nói đến cái gì mà Tiên Sơn phái, gã trung niên đó cũng nhẹ nhẹ nhàng nhàng bay lên, cách mặt đất hai thước! Chúng nhân lại thêm một trận kinh hô!

Lập tức gã trung niên đó kêu lên, rõ ràng thấy hần tay không, cũng không biết làm sao, đột nhiên trong tay lại có một thanh trường kiếm kiêu cổ, thanh kiếm tỏa sáng, hàn khí lạnh lạnh bức nhân. Hắn cầm kiếm nơi tay, ngâm khẽ một tiếng, một tay bấm kiếm quyết, trên kiếm phong lập tức bắn ra kiếm mang nửa tấc. Chuôi kiếm cũng biến thành màu vàng!

Mọi người lại có một trận kinh hô!

Còn chưa đợi chúng nhân phản ứng, trường kiếm gã trung niên đã rời tay, hóa thành một đạo kim quang, bắn về phía Tiểu Lôi, Tiểu Lôi “A ha” cười: “Nhiều người như vậy, không ngờ ngươi cũng dám phóng phi kiếm?”

Gã trung niên không đáp, lập tức Tiểu Lôi lách mình, phi kiếm đã đâm vào khoảng không, ngón tay hắn bắt kiếm quyết, sắc mặt ngưng trọng, nhẹ nhàng vung lên, giữa không trung phi kiếm đột nhiên vòng vo đảo lộn, sau đó một chia thành hai, hai đạo kim quang đồng thời bắn xuống.

Lúc này chúng nhân vốn vẫn còn kinh hô, lại đột nhiên trầm mặc....

Chuyện này.... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Đây căn bản không phải võ công!

Biết bay.... Còn có thể phóng phi kiếm?

Chẳng lẽ là thần tiên?

Các thức công vốn còn muốn ngăn cản hai người đánh nhau, lúc này đều đã trợn tròn hai mắt, quên cả nói chuyện.

Tiểu Lôi thấy hai đạo kim quang bắn tới, hấn cười nhẹ, cơ thể nhẹ nhàng chuyển động lưu lại giữa không trung một đạo tàn ảnh, thân pháp thoải mái tự nhiên, tràn ngập cảm giác tiêu sái ưu mỹ. Gã trung niên hừ một tiếng: “Hừ, còn nói người không phải Tiên Sơn phái! Người dùng không phải Nghê Thường Vũ Bộ thì là cái gì!”

Tiểu Lôi lạnh lùng cười: “Vậy còn người? Trước khi người vào Thánh Huyết Tông, thuộc môn phái gì?”

Sắc mặt gã trung niên biến đổi, cắn răng không nói, đột nhiên xòe hai tay, sau đó song chưởng tỏa ra một đoàn hồng quang, nhẹ nhàng hợp cùng một chỗ, lập tức niệm vài câu khẩu quyết, phi kiếm giữa không trung đột nhiên lại biến hóa, hai biến bốn, bốn biến tám, tám biến mười sáu! Cuối cùng mười sáu đạo kim quang trên dưới bay lượn, đồng thời bắn về phía Tiểu Lôi!

Sắc mặt Tiểu Lôi vẫn ung dung, chỉ có điều lần này hấn lại không hề né tránh, cứ như vậy đứng tại chỗ, cười lạnh nhìn mười sáu thanh phi kiếm hóa thành kim quang bắn về phía mình!

Đột nhiên, trong mắt chúng nhân, không gian chung quanh Tiểu Lôi dường như hơi ba động, lập tức mười sáu thanh phi kiếm đang đồng thời đâm tới chung quanh hấn, lại đột nhiên.... thời không dường như ngừng lại!

Tựa như không gian chung quanh Tiểu Lôi khoảng hai ba thước, đều bị hấn sửa đổi, mười sáu đạo kim quang vừa mới tiến gần sát Tiểu Lôi, tốc độ liền chậm lại mấy trăm lần, trong mắt chúng nhân, thậm chí có thể nhìn rõ ràng kiếm phong xuyên qua không khí, tạo ra từng vòng tròn ba động....

Tiểu Lôi cười nhẹ, động tác của hấn lại không bị ảnh hưởng, đột nhiên đưa một tay lên búng rất nhanh vào lưỡi kiếm.

Dưới mấy trăm ánh mắt nhìn chăm chú, mười sáu thanh phi kiếm đồng thời bị Tiểu Lôi bắn trúng, kiếm phong vô thanh vô tức nát vụn, tay áo Tiểu Lôi vung lên, nhất thời hóa thành vô số kim quang bay đi, trong lúc nhất thời trong đại đường kim quang chói lọi, làm cho người ta không thể mở mắt.

Bất quá chuyện này cũng chỉ trong nháy mắt rồi lập tức khôi phục bình thường, nhưng chung quanh đã trở nên yên tĩnh, mọi người đều dùng một loại ánh mắt bất khả tư nghị nhìn chăm chú Tiểu Lôi.

Nguyệt Sơn.... Nguyệt Sơn.... Hấn thật sự là Nguyệt Sơn sao?

Hấn.... Hấn là người hay sao?

Lúc này trong đầu mỗi người sợ rằng đều nghĩ đến chuyện này.

Sắc mặt gã trung niên trở nên thảm hại, nhìn chòng chọc Tiểu Lôi, khàn khàn nói: “Người.... Không thể tưởng được tu vi người lại cao như vậy... người rốt cuộc là người nào? Người không phải người Nguyệt gia, người Nguyệt gia không có khả năng học được pháp thuật, càng không có khả năng có tu vi như người!”

Tiểu Lôi lại hỏi: “Vậy ta vẫn còn đang kỳ quái, các người không chế màn âm mưu này, là vì cái gì?”

Hấn không hề nhìn gã trung niên, đột nhiên phóng người về phía Nguyệt Tinh, người đang ở giữa không trung, đã vượt một chướng, vỡ xuống thiên linh cái Nguyệt Tinh.

Chúng nhân kinh hãi, các thức công bên cạnh đồng thời quát: “Nguyệt Sơn!!”

Vài người đồng thời xuất thủ ngăn trở, lập tức chợt nghe thấy bọn họ nặng nề hừ một tiếng, bốn thức công bị một chưởng của Tiểu Lôi đánh lui, Nguyệt Tinh cũng vội vàng lui về phía sau, tung một chưởng đón đỡ. Tiểu Lôi căn bản không tránh né, dù cho chưởng Nguyệt Tinh kích vào trước ngực, chỉ cười nhạt, hấn đã đặt tay lên thiên linh cái Nguyệt Tinh.

Còn chưa đợi chúng nhân kinh hô, bàn tay Tiểu Lôi đột nhiên huyền hóa thành một vàng ngân sắc quang mang, lập tức liền thấy hấn đưa tay lên đỉnh đầu Nguyệt Tinh, sau đó gắng sức rút lên.....

Xụt xụt hai tiếng, không ngờ hấn lại rút từ trên đầu Nguyệt Tinh ra hai cây hắc sắc tể châm dài chừng ba tấc!

Tế châm một khi rút ra, ánh mắt Nguyệt Tinh nhất thời trở nên yếu ớt, vẻ hồ hững lạnh như băng lập tức tiêu thất, nàng trở nên thống khổ hư nhược, lập tức cơ thể mềm nhũn ngã xuống.

Tiểu Lôi tiện tay đem hắc châm quăng trên mặt đất, ôm Nguyệt Tinh, không cho nàng ngã sắp xuống, đem nàng giao cho hai Nguyệt gia tử đệ bên cạnh, lại buông Nguyệt Hoa, hạ giọng nói: “Không có việc gì, Nguyệt Tinh sau vài phút sẽ tỉnh lại.”

Hắn quay đầu nhìn gã trung niên, cười nói: “Khôi lỗi thuật này là người hạ? Thủ pháp quá kém, theo ta biết, Khôi lỗi thuật tu luyện đến chỗ cao thâm, có thể đồng thời hạ bảy cây châm, người lại chỉ hạ hai cây, xem ra Khôi lỗi thuật của người cũng chỉ có hạn.”

“Hừ” Ánh mắt gã trung niên đầy giận dữ: “Hôm nay ta tài không bằng người, với loại tu vi như người, ta tự vẫn không phải đối thủ của người, người hà tất giấu cọt làm gì? Khôi lỗi thuật này, nếu là đâm nhiều châm, tự nhiên có thể khống chế rất tốt, nhưng nữ tử này nguyên chỉ là phạm nhân, với tu vi của nàng ta, cắm hai cây châm đã là miễn cưỡng, nếu là cắm thêm một cây, sợ rằng cơ thể nàng ta không chịu đựng được!” Tiểu Lôi cười ha ha: “Nói như vậy, còn phải đa tạ người lưu lại cho nàng một mạng?”

Gã trung niên lắc đầu: “Ta không phải đối thủ của người, người muốn nói như thế nào đều có thể. Thế nhưng người đắc tội Thánh Huyết Tông chúng ta, sẽ không có kết quả tốt.”

Trong tay hắn biến hóa ra một huyết sắc ngọc bội hình tròn, dụng lực quăng lên trời.

Kịch!

Huyết sắc ngọc bội vỡ tan, lập tức phun ra một đoàn sương khói màu đỏ, Tiểu Lôi nhíu mày: “Còn dám!”

Hắn phóng lên rất nhanh, đột nhiên mở miệng hút một hơi, đoàn sương khói màu đỏ nhất thời bị hắn hút vào.

Bất quá cũng có vài người của Minh Nguyệt gia bởi vì đứng quá gần, nhiễm một chút sương khói màu đỏ, nhất thời ngã xuống đất, khuôn mặt đỏ bừng, cơ thể co giật không thôi.

Tiểu Lôi thấy gã trung niên đã phóng ra ngoài, vội vàng quăng lại một chiếc bình, đuổi theo, lưu lại một câu: “Người trúng độc, mỗi người ăn một viên!”

Lời còn chưa dứt, hắn đã ra đến ngoài, vốn với bản sự Tiểu Lôi, dùng Cân Đầu Vân, thiên hạ nào còn có người chạy thoát trước mắt hắn? Bất quá hắn vừa đuổi ra ngoài, đột nhiên động tâm, lặng lẽ giảm tốc độ, thi triển thân pháp, đi theo phía sau gã trung niên đó.

Tu vi gã trung niên cũng rất mạnh, Ngự phong thuật không ngờ rất có tạo nghệ, một hơi đã bay ra thật xa, sau đó đáp xuống một khu rừng phía nam thành phố. Tiểu Lôi tự nhiên lặng lẽ bám theo, chỉ thấy gã trung niên vừa vào rừng, lập tức lắc mình biến đổi, tướng mạo gã trung niên vốn bình thường nhất thời biến thành hình dáng một đạo sĩ mặc đạo bào.

Hắn lắc người vài cái đã bước đi thật xa, Tiểu Lôi lặng lẽ đi phía sau, không lâu lắm, đạo sĩ không ngờ đi lên một ngọn núi nhỏ.

Nam phương vốn có nhiều đồi núi, ngọn núi nhỏ này cũng không cao, thế nhưng khu rừng trên núi dày đặc, cũng không biết vì sao, đạo sĩ không cần pháp thuật, cứ đi bộ như vậy, Tiểu Lôi thầm kinh ngạc, bất quá lập tức liền tỉnh ngộ.

A, phải rồi, nơi này là một địa phương bí ẩn của bọn chúng, nhất định là dùng trận pháp bảo vệ chung quanh, đặc biệt là trên không, dù sao nơi này không phải thâm sơn, bên cạnh chỉ là thành thị, bọn chúng sợ có người nào đó thấy, nên dùng trận pháp đem một bộ phận của ngọn núi này che lại, trên không tất nhiên có trận pháp thủ hộ, cho nên hắn không thể phi hành.

Quả nhiên, đạo sĩ chạy tới trên núi, đến chỗ rừng rậm tách ra, phía trước bất ngờ xuất hiện một đạo quan nho nhỏ.

Đạo sĩ đi thẳng vào đạo quan, trở tay khép cửa lại. Tiểu Lôi lúc này mới đi ra khỏi khu rừng, đứng trước cổng đạo quan, ngẩng đầu nhìn thấy chiều bài trên đạo quan, hắn nhận không được trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc.

“Làm sao lại.... như vậy?”

297. Chương 297: Quan Công Chiến Tàn Quỳnh!

Mà càng thêm làm cho Tiểu Lôi giật mình chính là tấm biển treo trên đại môn đạo quan!

“Làm sao lại..... như vậy?” Tiểu Lôi nhíu mày, trong mắt lộ ra vài phần suy nghĩ sâu xa, sau đó lắc đầu: “Không thể ngờ được, không thể ngờ được..... hắc hắc, cho tới bây giờ chỉ có ta gạt người, lần này không ngờ lại bị người ta lừa.....”

Hắn cười lạnh một tiếng, đưa tay đẩy đại môn đạo quan, nhưng hắn vừa mới đi được một bước, lại đột nhiên bị một đạo kim quang đánh tới trước mặt, đẩy lui vài bước, lúc này mới đứng vững.

“Ồ?” Tiểu Lôi có chút kinh ngạc.

Với tu vi lúc này của hắn, mặc dù là vô ý, người khác cũng đừng hòng đẩy hắn nửa phân. Trận pháp bố trí chung quanh đạo quan này, thật sự có phần tà môn.....

Tiểu Lôi hơi suy tư một chút, ngưng thần tĩnh khí, lại chậm rãi đi lên, vươn tay. Quả nhiên, trên đại môn đạo quan lập tức phóng ra hai đạo kim quang, đánh vào tay Tiểu Lôi. Tiểu Lôi “Hắc” một tiếng, bàn tay lập tức được bao trùm một lớp kim khí, ngạnh kháng lại hai đạo kim quang, cước bộ không lùi mà tiến tới, lại tiến về phía trước một bước.

“Quả nhiên có môn đạo.” Tiểu Lôi thở dài: “Gặp quỷ rồi, thủ vệ môn hộ này không ngờ không phải là pháp thuật tà môn gì đó, mà là tiên pháp chánh tông!”

Ánh mắt hắn lạc vào một thiết bát quái treo trên đại môn đạo quan. Mà càng làm hắn cảm thấy thêm buồn cười chính là, trên đại môn không ngờ bố trí không phải là trận pháp thâm ảo gì, mà chỉ là một môn thần (thần giữ cửa) trận cực kỳ bình thường!

Các loại môn thần, cho dù là nhà bách tính bình thường, cũng sẽ thường treo ở đại môn hai bức họa môn thần, bất quá chuyện này lại chính là cách làm chính xác nhất. Tiểu Lôi từng đi theo thúc thúc Ngô Đạo Tử trải qua vài năm làm giang hồ thuật sĩ, đại môn đạo quan này không ngờ bố trí chính là môn thần trận, quả thực là có phần chẳng ra làm sao cả.

Đạo quan sao, đệ tử Tam Thanh Đạo Tôn. Không ngờ phải thỉnh môn thần đến hộ vệ?

Nhưng mà với ánh mắt chuyên gia của Tiểu Lôi xem ra, thủ pháp bố trí môn thần trận này rất chính tông! Cũng là một bộ tiên pháp vô cùng tiêu chuẩn!!

Môn thần trận này không hề chỉ đơn giản là dán hai bức họa môn thần tại đại môn như vậy. Đầu tiên, đại môn này phải ngậm khắc hổ văn (văn của con hổ). Bởi vì trong truyền thuyết cổ xưa, sau khi môn thần bắt quỷ, sẽ trói lại đem nuôi hổ, bởi vậy quỷ sợ hổ. Ở hai bên tả hữu của đại môn có treo một ngọn đèn nhỏ, tượng trưng cho hổ nhãn. Xua đuổi điềm xấu, trấn tà đuổi quỷ.

Đèn làm bằng vàng là tốt nhất, đồng xếp thứ hai, gang là loại kém nhất, nhưng lại không thể sử dụng bạc! Mà đèn treo trên cánh cửa này lại làm bằng vàng.

“Hiện tại người xuất gia thật sự có tiền, đặt hai ngọn đèn vàng bên ngoài cửa, không sợ ăn trộm sao?” Tiểu Lôi vuốt mũi cười.

Cuối cùng, trên hai cánh cửa đều là tượng môn thần!

Tượng Môn thần sao, lại là bức họa treo trên cửa, xem ra người bố trí trận pháp này, cũng là đại hành gia tiêu chuẩn. Hai pho tượng môn thần này nét khắc trơn tru, sinh động như thật, bên trái điêu khắc là Đường triều Khai quốc đại tướng. Được xưng “Tái chuyên chư, tự mạnh thường, thần quyền thái bảo, song giản đại tướng” Tàn Quỳnh. Tướng mạo thật là uy vũ, mặt vàng râu dài, thân mặc kim sắc khải giáp, cầm trong tay một đôi song giản. Môn thần võ tướng bên phải, là Uất Trì Cung, râu tóc đen tuyền, khải giáp cũng màu đen, cầm trong tay cương tiên.

Tiểu Lôi cười khổ: “Tần Thúc Bảo và Uất Trì Kính Đức hai vị đại tướng quân..... hắc hắc, thú vị, thú vị.”

Hắn hiểu rõ, bình thường người ta treo bức họa môn thần bất quá là để cho vui, nhưng loại đại hành gia tinh thông pháp thuật làm ra môn thần trận, cũng là tùy tiện làm chơi..... nhưng thật sự có thể thỉnh hạ hai vị môn thần đến hộ vệ!

Vừa rồi pháp lực bức mình lui, chính là tiên pháp tối chính tông, không có khí tức tà mị gì! Với điểm này, cũng đủ để Tiểu Lôi cẩn thận hơn một ít rồi.

Hơi trầm tư một hồi, Tiểu Lôi thở dài: “Thôi thôi, hôm nay cho dù là long đàm hổ huyệt, ta cũng không thể nói muốn vào là vào.”

Hắn không dám khinh nhờn, chậm rãi mở túi Càn Khôn, lấy ra hai đạo linh phù cầm chặt trong tay, lại đi đến đại môn, mới vừa đi đến liền cảm giác kim quang từ phía trước đánh tới, Tiểu Lôi hừ một tiếng hơi động tâm, pháp lực bắt đầu vận chuyển, hai đạo kim quang căn bản chưa đến gần hắn đã bị dội trở ra, Tiểu Lôi liền nghe thấy một tiếng quát uy nghiêm hùng hậu vang lên: “Mau lui!”

Tiếng quát này mặc dù trầm thấp, nhưng vang lên trong tai, lại tựa như tiếng sấm sét, làm rung động nhân tâm! May mắn Tiểu Lôi tâm chí kiên cường, không hề cử động, chỉ nhướn mày, đưa tay đẩy cánh cửa, trên cửa lập tức bắn ra một đoàn kim sắc quang mang, tựa như một bức tường khí kim sắc, ngăn trở tay hắn. Tiểu Lôi mỉm cười, song thủ nhẹ nhàng rung lên, hai đạo linh phù tự động thiêu cháy, hỏa diễm không ngờ là bạch sắc, lập tức đốt cháy kim sắc khí tường trước mặt thành một lỗ to.

“Hắc hắc, trận pháp thiết bát quái, lão tử cũng là chuyên gia.” Tiểu Lôi cười, nhắm chuẩn cơ hội, búng chỉ bắn ra, chỉ nghe thấy tiếng vỡ vụn thanh thủy vang lên, thiết bát quái treo trên cửa đã bung ra một khe hở, kim sắc khí tường trước mặt nhất thời tiêu thất.

Tiểu Lôi đang đắc ý, liền nghe thấy hai bên vang lên tiếng gầm uy nghiêm: “Tặc nhân to gan, dám xông vào môn hộ của bản thân tướng!”

Vù vù hai tiếng, hai đạo kim quang sắc bén từ hai bên chém xuống, mang theo hàn khí lạnh lẽo! Tiểu Lôi không dám chần chờ, vội vàng rút cổ lại, triển khai Tiếu Dao bộ pháp, trong nháy mắt lui ra ngoài bảy tám bước, khi nhìn lại, hắn không khỏi cười khổ.

Mẹ nó, quả nhiên là môn thần hạ phàm!

Chỉ thấy trước mặt có hai đại hán toàn thân nhung trang khải giáp, trên người tỏa ra một đoàn kim quang, hai mắt như điện, bất diện uy phong, dưới chân còn có vụ khí bao quanh.

Mẹ ơi, đây là thần tiên sống a!

Tiểu Lôi vuốt mũi: “Quả nhiên là hai vị môn thần giá lâm..... ta a ách, bị nhân..... à..... tại hạ hữu lễ rồi.”

Thanh âm của Tần Quỳnh đứng bên phải tựa như mang theo tiếng sấm: “Tiểu bối nơi nào, mau mau thoái lui!”

“Chuyện này..... thoái thì không thể thoái rồi.” Tiểu Lôi cười nói: “Xin hai vị môn thần giơ cao đánh khẽ, trong đạo quan này, có một vài yêu nhân nguy hại nhân gian, ta đi vào chính là để tiêu diệt bọn họ, hai vị môn thần không thể trợ trụ vi ngược a.”

“To gan!” Vẫn là Tần Quỳnh huy động song giản trong tay, bước về phía trước nửa bước, hai mắt trợn lên, lập tức Tiểu Lôi liền cảm thấy một luồng sát khí đập vào mặt, dường như mang theo sát phạt chí khí của thiên quân vạn mã! Đã là môn hộ bản thân thủ vệ, dù cho người nói trời sập cũng không thể đi vào!

“Mẹ.....” Tiểu Lôi giận tái mặt nói: “Làm ơn đi, các người là thần tiên mà, sao mà không phân biệt tốt xấu như vậy?”

Tần Quỳnh quát: “Tiểu bối chớ có nhiều lời! Người nơi này đã có thể sử dụng pháp thuật huyền môn chính tông mời chúng ta bảo hộ, vậy tự nhiên sẽ không thể là yêu nhân! Huống hồ hắn dùng tiên pháp chính tông ‘Thỉnh Tiên Phù Loan’, bọn ta đã được hắn thỉnh xuống, tự nhiên phải hộ vệ môn hộ của hắn, tiểu bối, người hay là mau mau đi đi!”

Nếu nói đến tu vi, lúc này Tiểu Lôi cho dù là gặp được Đại La Kim Tiên cũng không sợ! Hơn nữa trước mặt bất quá chỉ là hạ đẳng tiểu tiểu thần tướng tại tiên giới mà thôi?

Chỉ có điều Tiểu Lôi từng được Độc Lang Quân cảnh cáo, lần trước đã tự tiện xông vào địa phủ! Dù sao tiên giới tự nhiên có quy củ của tiên giới, pháp lực của môn thần này cho dù mình không sợ, nhưng bọn họ dù sao là chính bài thần quan thần tướng, có tên tại tiên giới, nếu mình tùy tiện đánh người ta, chắc chắn là xúc phạm Thiên điều!

Lần trước đại náo âm tào địa phủ, còn suýt nữa gây đại họa, may mắn có Độc Lang Quân và Địa Tạng Vương Bồ Tát cứu, thế nhưng sau này không thể có lần nữa.

Nếu phạm vào Thiên điều sẽ rất khó chơi!

Tôn Ngộ Không dựa vào bản lĩnh, không đặt Thiên điều trong mắt, sau khi phạm vào Thiên điều, dẫn tới thập vạn thiên binh thiên tướng tiểu trừ, cuối cùng còn bị đày ở Ngũ Hành sơn năm trăm năm!..... mẹ, Tiểu Lôi tự vẫn mình đánh không lại thập vạn thiên binh thiên tướng!

Nhiều nhất là năm ba vạn, phỏng chừng Tiểu Lôi cũng chịu không nổi, cho dù chống nổi..... hắn cũng không muốn đắc tội..... dù sao người ta có lai lịch to lớn, chỗ dựa vững chắc!

Cho nên, hai gia hỏa đối phương, mặc dù mình không sợ, nhưng không có chỗ dựa thì không nên đắc tội.

Tiểu Lôi bất đắc dĩ thở dài, lại uể uải chuyển vài câu, hai môn thần này lại rất cứng đầu, chết sống không cho Tiểu Lôi đi vào.

Tính tình Tiểu Lôi ra sao? Hắn cố nhin cùng đối phương nói chuyện, nhưng nhìn hai người không nể mặt, không khỏi tức giận, nhin không được mắng: “Mẹ! Môn thần thì sao! Chỉ là hai tên bảo vệ giữ cửa mà thôi! Hôm nay tiểu gia ta không vào là không xong!”

Nói xong, hắn xắn tay áo, trừng mắt nhìn hai môn thần, sau đó từ túi Càn Khôn lấy ra một thanh trường kiếm, rung lên, kiếm phong phát xuất tiếng kêu ong ong, quát: “Bảo vệ thì sao! Chọc ta là chết! Mẹ, Diêm La Vương ta đã đánh rồi, còn thêm lưu tâm hai tên bảo vệ các ngươi sao?”

Nói xong, hắn tiến lên vài bước đâm tới.

Hắn thi triển chính là Phong Tự Thập Tam Trảm của Côn Luân phái, một kiếm đâm Tần Quỳnh. Môn thần Tần Quỳnh há có thể dễ chọc? Người ta tiền thế chính là Đường triều khai quốc đại tướng, võ nghệ so với Tiểu Lôi cao hơn chỉ một bậc sao? Song giản tung ra, liền nghe thấy keng một tiếng, Tiểu Lôi liền cảm giác pháp lực trên kiếm phong dường như một đi không trở lại, lại cảm thấy trên kiếm phong truyền đến một luồng pháp lực chính phái cường đại đâm tới, hắn hừ một tiếng, nghĩ thầm đấu pháp lực, ta không sợ người!

Lập tức hắn nắm chặt chuôi kiếm, thúc giục pháp lực, gắng sức ép xuống. Kim quang trên người môn thần Tần Quỳnh nhất thời trở nên cực kỳ chói lọi, cơ thể dường như trong nháy mắt lớn lên ba phần, quát to: “Mở!”

Keng một tiếng, cơ thể hai người đều chấn động, Tiểu Lôi chỉ chấn động tại chỗ, môn thần Tần Quỳnh lại liên tục lui vài bước. Râu tóc dựng ngược, trợn mắt nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười ha ha: “Hắc hắc, đấu pháp lực, mặc dù ngươi là thần tiên, ta cũng không sợ ngươi!”

Nhưng hắn vừa cúi đầu, không khỏi cười không nổi, chỉ thấy trường kiếm trong tay đã gãy còn phân nửa.

“Tiểu bối, kiếm của ngươi là phàm thiết, làm sao có thể địch nổi pháp khí kim đồng của bản soái!” Tần Quỳnh cười to ba tiếng, lập tức thu lại nụ cười, quát: “Nhìn tu vi của ngươi không tệ, mau mau thối lui!”

Tiểu Lôi dậm chân tức giận: “Mẹ, hôm nay tiểu gia xuất môn không mang Thu Lộ kiếm, bằng không, một kiếm chém ngươi..... hừ, đem thanh phá giản của ngươi chém thành bảy tám khúc!”

Hắn thầm thở dài, trong lòng cũng minh bạch, đem pháp khí kim giản của đối phương chém thành bảy tám khúc, nghĩ đến là vấn đề không lớn. Nhưng nếu là nói chém môn thần này thành bảy tám khúc..... hắc hắc, lời này không cần nói, cho dù hắn đưa cổ cho mình chém, mình cũng không có lá gan đó.

Mình mà là Tề Thiên đại thánh, cũng không có hứng thú đại náo Thiên cung.

Đối phó hai môn thần này, dùng Nghịch Thiên Kiếm là không được, Nghịch Thiên Kiếm là sát chiêu, sát khí quá nặng, thi triển ra vị tất có thể khống chế được, vạn nhất giết thần tiên, vậy thì tội lớn rồi.

Tiểu Lôi nhìn đoạn kiếm trong tay, đột nhiên động tâm, nhớ tới một ý niệm trong đầu, không khỏi cười ha ha, sau đó đem đoạn kiếm quăng trên mặt đất, kêu lên: “Hay lắm, các người chờ, ta đi gọi cứu binh đến! Hừ!”

Nói xong. Hắn dậm chân xoay người bước đi.

Hai môn thần cũng không để ý tới hắn. Chỉ là thu lại pháp tướng, trong lúc nhất thời đại môn lại khôi phục yên tĩnh.

Bất quá lần này Tiểu Lôi đi đã nhanh, trở về lại nhanh hơn. Không đến vài phút, liền thấy một thân ảnh từ trong rừng chạy ra, đến trước đại môn, mắng: “Hai tay bảo vệ ngốc nghếch, mau mau ra, chúng ta lại đánh một hồi!”

Trên đại môn lại tỏa ra hai đạo kim quang, hạ trên mặt đất hóa thành nhân hình, đúng là hai vị môn thần, thấy lại là Tiểu Lôi, Tần Quỳnh không khỏi cả giận nói: “Tiểu bối này, không hiểu lý lẽ! Lại đến đây gây chuyện!”

Tiểu Lôi dụng lực vỗ vỗ thứ gì đó ôm trong người. Thứ đó phát xuất ra thanh âm kim loại, nhìn kỹ, thứ đó dài chừng hai thước đen tuyền.

Thứ này, bất ngờ đúng là một cây đại đao của võ tướng cổ đại!

Nhưng mà trên trường đao này, đao phong không ngờ cũng điêu khắc hoa văn long hình, đao phong hình mặt trăng. Mặc dù đã có hơi rỉ sét, lại đúng là Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan lão gia!

Mắt Tiểu Lôi lộ vẻ đắc ý, cười nói: “Cây đao này của ta như thế nào? Thứ này là ta vừa rồi hạ sơn chạy tới miếu Quan để mời đến! Mượn trong tay thần tượng Quan lão gia. Hắc hắc, miếu Quan để nơi này thật sự không có ăn bớt vật liệu, đại đao này không ngờ là dùng tới kim loại tốt làm ra. Không phải bằng gỗ đâu!”

Nói xong, song thủ hần hoành ngang đại đao, gắng sức vung lên, mang theo một trận kinh phong, nhìn qua cũng rất có khí thế.

Môn thần bên phải Uất Trì Cung nhin không được quát: “Tiểu oa nhi kia! Người ôm thanh phá đao này đến làm cái gì!”

Tiểu Lôi cười lạnh: “Hừ, chủ nhân đao quan này biết thỉnh ”Thỉnh Tiên Phù Loan“, chẳng lẽ ta lại không biết thỉnh thần sao? Mẹ! Để ta xem là thần các người lợi hại, hay là Vũ Thánh lợi hại!”

Nói xong tay phải hần cầm đao ngang nhiên mà đứng, tay trái đặt ở ngực, nhắm mắt lại, miệng niệm vài câu, quát: “Nghĩa bạc Vân Thiên, thỉnh Vũ Thánh Quan Vân Trường Quan Nhị Gia giá lâm!!” Cơ thể hắn hơi run rẩy. Rồi đột nhiên, dáng người hắn đột nhiên lớn lên, cơ bắp toàn thân bắt đầu phình ra, xoạt xoạt vài tiếng, ngoại y đều mở tung, thân cao hơn ba phần, vẻ mặt lạnh lùng, lúc này mới hơi nheo mắt, ánh mắt chột tịt như bắn ra đao phong lừng lẹ! Toàn thân trong nháy mắt tràn ngập một cỗ khí thế trang nghiêm, chính khí ngất trời!

Hai mắt hắn tràn ngập hàn khí quét qua Tần Quỳnh và Uất Trì Cung, lúc này, Tiểu Lôi mở miệng, thanh âm cũng trở nên hùng hậu uy nghiêm, dường như đến từ xa xăm: “Ta là Vũ Thánh Quan Vân Trường, bọn vô danh tiểu tướng các người, còn không mau mau thoái lui, còn chần chờ sẽ bị trảm dưới đao này!”

Hai vị môn thần giật mình nhìn Tiểu Lôi, lại không biết, lúc này Tiểu Lôi chân chính đã hồn phách rời thân, bay lơ lửng trên thiên không.

Hắn sử dụng pháp thuật này, kỳ thật, chính là một loại “Thần đả” lưu truyền tại nam phương, nghe nói có thể thỉnh thần linh hạ phàm, phụ thể tại nhục thân trên mình. Bất quá tuyệt đại đa số đều là gạt người mà thôi. Nhưng Tiểu Lôi thì khác hẳn, hắn tinh thông pháp thuật, biết thỉnh thần. Loại pháp thuật thông thần, với pháp lực của hắn, tự nhiên thành thạo vô cùng. Bất quá là dùng pháp thuật thỉnh Quan Vương Gia giá lâm, phụ thể trên người nhất thời có nửa khắc thôi.

Hồn phách của hắn lại lặng lẽ ly khai, đứng giữa không trung nhìn náo nhiệt.

Hai môn thần ngăn người, Uất Trì Cung quát: “Giả thần giả quỷ, muốn chết!”

Dứt lời, hắn giơ cương tiên trong tay đánh xuống nhục thân Tiểu Lôi.

Nhưng lúc này Tiểu Lôi đã được Quan Vương Gia phụ thể, thiên cổ Vũ Thánh là hạng nào? Lại há có thể bị hắn đánh trúng? Chỉ thấy Quan vương đao trong tay hắn hoành ngang, Uất Trì Cung vốn không thêm để ý, tưởng rằng bất quá là một thanh phá đao phàm thiết tạo thành, há có thể tổn thương pháp thể của mình? May mắn Tần Quỳnh bên cạnh phản ứng nhanh hơn, gạt cương tiên, kéo hắn lui về phía sau.

Bách một tiếng, Uất Trì Cung dù sao cũng chậm nửa phần, mặc dù né khỏi chỗ yếu hại, nhưng hộ thể kim quang trên người không ngờ bị kinh khí trên Quan Vương Đao quét một chút, xoạt một tiếng, khải giáp trước ngực không ngờ bung thành một đường!

Tần Quỳnh hít một hơi: “Quả nhiên là Quan Vương Gia phụ thể! Tiểu tử này có thủ đoạn!”

Hắn giơ song giản đánh xuống, nhục thân Tiểu Lôi cũng cử đao chém lại.

Chuyện này xác thực là Quan Công chiến Tần Quỳnh, một là Vũ Thánh thời đại Tam Quốc, một là Đường triều khai quốc đại tướng quân. Nhưng dù sao Tần Quỳnh so với Quan Vương Gia cũng kém không ít, không đến một lát, liền nghe thấy rắc một tiếng, một cây kim giản trong tay bị Quan Vương Đao đánh văng ra ngoài, rơi trên mặt đất, lập tức hóa thành kim quang tiêu thất.

“Không có khả năng! Mặc dù hắn có Quan Vương phụ thể, nhưng đao này lại không phải Quan vương đao thật sự!” Môn thần Tần Quỳnh kinh hãi, Uất Trì Cung bên cạnh cũng nhảy vào, biến thành hai đánh một, Tiểu Lôi đứng một bên trộm cười không thôi, thế nhưng hắn biết rằng, pháp thuật Thỉnh Tiên Phù Loan của mình, dù sao không thể kéo dài, chỉ trong một tuần hương mà thôi. Hơn nữa loại pháp thuật thỉnh tiên phụ thể, cũng tổn thương nguyên khí.

Thế nhưng Tiểu Lôi cũng không sao cả, thiên hạ rộng lớn, quả thực tìm không ra một người có nguyên khí như hắn. Nguyên khí của hắn phải dựa vào pháp thuật cấm chế mới có thể tồn hao.

Phía dưới đánh một trận đinh đinh đang đang, cương tiên của Uất Trì Cung cũng bị đánh bay, môn thần mặc dù có thể giá lâm, nhưng dù sao chỉ là linh thể hạ phàm, pháp khí cương tiên văng đi, lập tức biến thành kim quang tiêu thất. Uất Trì Cung mất vũ khí, mặc dù tức giận, nhưng cũng không thể làm gì, đành thở dài một tiếng, cơ thể chợt tiêu thất. Còn lại môn thần Tần Quỳnh một mình độc chiến Quan Vương, không đến một lát, đã bị một đao chém vào kim giản, người văng vào cánh cửa, nhất thời tiêu thất.

Tiểu Lôi cười ha ha, nghĩ thầm: Quan Nhị Gia đúng là Quan Nhị Gia..... Mẹ.

Mẹ, nếu lão tử có thể thỉnh Lữ Bố xuống, không phải càng mạnh sao?

Bất quá tên Lữ Bố hình như sau khi chết không trở thành thần tiên, cho nên thỉnh không được.

Nghĩ đến đây, chỉ thấy phía dưới nhục thân Tiểu Lôi đột nhiên dường như đang tiết khí, cơ bắp bành trướng tựa như khí cầu xì hơi co lại, cơ thể cũng trở lại bình thường, Tiểu Lôi biết thời gian phụ thể đã hết, vội vàng đi xuống, hồn phách về tới nhục thân, nguyên thần quay lại, lúc này mới đem trường đao trong tay quăng xuống, thanh đại đao lại vỡ tan, biến thành một đám mảnh vỡ.

Tiểu Lôi thở dài: “Dù sao cũng là phàm thiết, chịu không được vũ khí pháp bảo của môn thần. May mắn Quan Lão Gia hạ phàm, còn có đao hồn đi theo, đao hồn của Quan Vương Đao cũng phụ xuống thanh đao này, mới có thể chịu được vũ khí của hai chính bài thần tướng.”

Hắn tiện tay đem chuôi đao còn lại quăng đi, cười nói: “Hắc, phá đao này vốn bất quá là thể thân Quan Vương Đao thôi, hôm nay ngươi mặc dù gãy trong tay ta, thế nhưng ta cũng cho ngươi thật sự làm Quan Vương Đao chân chính một lát, cũng không uổng công.”

Hắn tiến vào đại môn, còn không quên làm mặt quỷ với hai bức họa môn thần trên cửa, chợt động tâm, dứt khoát xé bức họa môn thần trận đi, lúc này mới hài lòng, bước vào.

Hắn vừa đi vào, lập tức quát: “Có người không? Lão đạo sĩ đại đạo sĩ hay là tiểu đạo sĩ, mặc kệ lớn nhỏ, cũng phải ra gặp khách nhân chứ.”

Hắn vốn không định che dấu tung tích, dù sao bên ngoài đã đánh một hồi, sớm đã kinh động bên trong, nhưng gọi hai câu, lại không có một người trả lời.

Tiểu Lôi thầm cười lạnh, nghĩ thầm mặc kệ các người làm cái gì, tiểu gia hôm nay cũng phải quét sạch đám hỗn đản các người.

Nói xong, hắn băng qua sân, đến chính đường, hắn đẩy cửa, chân vừa bước qua ngưỡng cửa, lập tức cảm thấy trong phòng truyền đến một cỗ hàn khí uy nghiêm đáng sợ làm sau lưng phát lạnh!

298. Chương 298: Giá Trị Lợi Dụng!

Pho tượng tám tay này hoặc chấp tay, hoặc quyền hoặc chưởng hoặc chỉ, thể hiện các loại tạo hình bất đồng, cùng một đầu mà có bốn khuôn mặt, phải trái trước sau, phân làm bốn loại về mặt hỉ nộ ái ố, trên người có điều khắc kim sắc nhuỷ giáp, bên dưới là một bộ liên hoa điệp tử. Còn có kim sắc hoa văn khắc chìm.

Tiến vào chính đường, ngoại trừ hàn khí lạnh lạnh, chính diện có thể thấy pho tượng lấp lánh kim quang này!

“A? Không đúng.....” Tiểu Lôi đột nhiên quay đầu, lập tức sắc mặt biến đổi, lộ ra vài phần kinh ngạc.

Nguyên là hắn vừa rồi bất quá là bước vào ngưỡng cửa đại đường, nhưng lúc này quay đầu lại phát hiện đại môn không ngờ cách xa đến năm sáu thước! Hắn giật mình, liền cảm giác không gian chung quanh đột nhiên vặn vẹo, vốn nhìn qua căn phòng không hề lớn, đột nhiên không gian trở nên trải dài vô tận!

Không gian cả đại đường đã lớn hơn mười lần! Chung quanh tường vẫn là tường, cửa vẫn là cửa, nhưng khoảng cách đã lớn hơn vài lần!

Mà ở giữa phòng chính là pho tượng to lớn kỳ quái này.

“Là một trận pháp.” Tiểu Lôi nhướng mày, đột nhiên đề khí quát: “Chẳng lẽ Thánh Huyết Tông chỉ biết giấu đầu lòi đuôi sao? Các người đã biết ta đến đây. Không bằng ra gặp mặt đi.”

Hắn vừa nói xong, liền nghe thấy “Khệt khệt khệt khệt” một tràng cười chói tai, thanh âm này rõ ràng là một người, nhưng lại là từ bốn phương tám hướng đồng thời vọng đến, thanh âm cực kỳ khó nghe, giống như dùng kim loại cọ xát với nhau mà thành.

Tiểu Lôi nhíu mày, kêu lên: “Cười cái gì mà cười! Mẹ, người cười khó nghe như vậy. Chẳng lẽ không biết sao?”

Tiếng cười kia quả nhiên dừng lại. Một thanh âm vọng đến, chậm rãi nói: “Người rốt cuộc là ai?” Thanh âm này thông thả trầm thấp, ngữ khí kỳ lạ, rõ ràng chính là giả thanh, che giấu giọng nói chân chính.

Tiểu Lôi đảo mắt, cười nói: “Ta là Nguyệt Sơn Minh Nguyệt gia. Chẳng lẽ người không nhận ra ta sao?”

Thanh âm đó dường như thở dài một tiếng, vẫn là từ bốn phương tám hướng truyền đến: “Người không phải Nguyệt Sơn..... Nguyệt Sơn có tu vi lợi hại như vậy sao? Nếu người là Nguyệt Sơn, với tu vi của người, cho dù là một trăm Minh Nguyệt gia, người chỉ cần dùng ngón tay út, có thể làm tộc trưởng.”

Tiểu Lôi ha ha cười to, nói: “Vậy đa tạ người khích lệ, thế nhưng ta thiên sinh không thích chịu câu thúc, cho nên vị trí tộc trưởng đó, Nguyệt Sơn ta không cần!”

Thanh âm đó trầm mặc một lúc, đột nhiên thay đổi khẩu khí, nói: “Ta hỏi người, nguyện vọng lớn nhất của người là cái gì?”

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Sao nào, người muốn mua chuộc ta?”

Ngữ khí thanh âm đó dường như rất nhẹ nhàng: “Vì sao không? Người có tu vi rất mạnh, cho dù là ta, tự nhận cũng vị tất có thể cao hơn người, cao thủ như người nếu có thể trở thành bằng hữu với ta, mà không phải địch nhân, tự nhiên là rất tốt.”

Tiểu Lôi cố ý cười to nói: “Nói như vậy, thật sự có đạo lý. Nhưng người cho là người có thể mua chuộc ta sao? Ta e là người kham không nổi giá tiền a!”

Thanh âm đó cười nói: “Người không ngại cứ nói thử. A, người không thích vị trí tộc trưởng, nói rằng người không quan tâm quyền thế. Vốn người tu hành chúng ta khinh thường thế gian quyền thế, cũng là bình thường. Bất quá người tựa hồ cũng không giống loại người tu hành thanh tâm quả dục. Ta biết một ít sự tình Minh Nguyệt gia các người, Nguyệt Sơn người, ta cũng đã biết rõ ràng, người thích võ công, từ nhỏ xem như một võ si. Hơn nữa thiên tư của người coi như không tệ. Nhưng còn tại sao người đột nhiên có một thân pháp lực tu vi cao cường như vậy, ta lại nhìn không thấu. Chẳng lẽ người đã gặp kỳ ngộ gì đó?”

Tiểu Lôi bật cười nói: “Người nếu vì những chuyện đơn giản này mà có thể hỏi ta, thật quá xem thường ta rồi.”

Thanh âm đó cũng không tức giận, vẫn rất nhẹ nhàng, nói: “A, người đã có thể tu luyện tới tu vi thế này, tự nhiên là có kỳ ngộ, người tu hành chúng ta chú ý chính là cơ duyên, người đã có cơ duyên, thì chính là vận đạo của người. Người không muốn nói, ta tự nhiên cũng sẽ không hỏi. Để ta ngẫm lại nguyện vọng lớn nhất của người..... nếu người chỉ là một người học võ, ta tự nhiên có thể truyền thụ cho người pháp thuật cao siêu.....”

Tiểu Lôi cười lạnh: “Thật không? Nếu ta chỉ là một người luyện võ, đối với người mà nói, căn bản là không có giá trị lôi kéo, người quá nửa đã sớm giết ta. Còn làm sao lại truyền pháp thuật cho ta?”

Thanh âm đó cười, nói: “Không sai, nếu người chỉ là một người tập võ bình thường của Minh Nguyệt gia, dù cho võ công người có cao tới đâu, ta cũng sẽ không chút do dự giết người.”

Lập tức trầm mặc một hồi, thanh âm đó đột nhiên cười nói: “Ồ, ta biết rồi! Ta biết nguyện vọng lớn nhất của người là cái gì rồi!”

Hắn tựa hồ cố ý ngừng lại trong chốc lát, thở dài nói: “Nguyệt Sơn ơi Nguyệt Sơn, ta biết trong tư liệu, người xem như nhân tài ưu tú nhất của Minh Nguyệt gia. Người có khiếu tập võ trời cho, con người cũng không tệ. Nếu là tương lai làm một tộc trưởng, cũng là lựa chọn không tệ..... đáng tiếc người, người vì một một nữ nhân, mà tha hương..... hắc hắc, ta nói đúng vậy không? Nguyện vọng lớn nhất của người chính là nữ nhân đó!”

Tiểu Lôi động tâm, biểu tình trên mặt không thể hiện ra nhưng trong lòng lại có một chút ngạc nhiên.

Người này để ý đến Minh Nguyệt gia thật sự đã xuất không ít công phu! Ngay cả tư liệu này cũng tra ra!

Thanh âm đó tiếp tục nói: “Ta biết, người thích nữ nhân đó, tên là Nguyệt Hoa, có phải không? Nàng đã chết, có phải không? Hừ..... nếu người chịu theo ta..... ta có thể trợ giúp người, cho người nhìn thấy nàng lần nữa, thế nào?”

Tiểu Lôi cố ý cười lạnh: “Hừ, người cho ta không thấy được nàng sao? Thông linh pháp thuật, chẳng lẽ ta không biết?”

Thanh âm đó cười to nói: “Nếu chỉ là thông linh đơn giản như vậy, ta làm sao lại nói ra? Ta nói chính là.....” Nói đến đây, thanh âm đó đột nhiên nói chậm lại: “Nếu..... ta có thể cho nàng sống lại?”

trong mắt Tiểu Lôi lộ ra một chút kinh ngạc.

Sống lại?

Hắn cố nén ngạc nhiên, chậm rãi nói: “Người đùa cái gì? Người chết không thể phục sinh! Cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng không thể làm người chết sống lại! Thiên đạo tuần hoàn! Há có thể để cho người làm loạn?”

Dừng một chút, Tiểu Lôi nhin không được hỏi: “Huống hồ nàng đã mất nhiều năm, hồn phách sớm nhập tịch dưới địa phủ, khi nào chuyển thế, khi nào đầu thai, đều tự nhiên có mệnh số. Há có thể người nói làm nàng sống là khiến cho nàng sống lại ngay? Huống hồ nhục thân nàng sớm đã phân hóa. Người làm sao làm nàng sống lại được?”

Thanh âm đó đột nhiên cười ầm ỹ: “Ha ha ha ha ha ha ha ha..... Nguyệt Sơn! Người nói chuyện này, đều không phải vấn đề! Hồn phách, ta tự nhiên có thể đến âm tào phủ tìm trở về cho người! Mặc dù là nàng đã chuyển thế, ta cũng có thể tìm được nàng! Còn như nhục thân nàng bị hủy, chuyện này càng thêm đơn giản. Với tu vi của người, trọng tổ một nhục thân cho nàng, nghĩ chắc không phải việc khó khăn gì. Ta thậm chí có thể tìm một số linh hoa tiên thảo cho người làm thân xác cho nàng! Năm đó Na Tra có thể dùng liên hoa làm thân, ta chẳng những cho người liên hoa, đương nhiên, nếu người muốn tây phương cực lạc thế giới, Hồng Liên trên Linh Sơn của Phật tổ, ta đây làm không được. Nhưng muốn ta tìm một đóa liên hoa ngàn năm do linh khí sinh ra, cũng không khó!”

“Thật không?” Tiểu Lôi động dung.

Một đóa liên hoa ngàn năm do linh khí sinh ra.....

Thứ này rất quý giá hiếm có!!

Tỷ như trong nhà có Diệu Yên và Tiên Âm, chính là do thiên địa linh khí sinh ra Tịnh Đế Liên Hoa!

Giống như loại thiên địa linh khí linh vật, nếu có thể để nó sinh trưởng tiếp, có một ngày, sẽ hóa thành nhân hình! Nhưng nếu trước khi hóa thành nhân hình, hái xuống dùng vào tác dụng khác, đó chính là bảo bối khó kiếm tỷ như quả Nhân Sâm, thịt Đường Tăng!

Đương nhiên, đóa tịnh đế liên hoa sinh ra Diệu Yên và Tiên Âm hoá thành người đâu chỉ ngàn năm? Sợ rằng có đến vạn năm.

Thế nhưng, mặc dù là chỉ có ngàn năm cũng là bảo bối cực kỳ hiếm có!

“Người nói thật không?” Tiểu Lôi động dung: “Vì ta, đáng cho người đưa ra chi phí lớn đến vậy?”

Thanh âm đó có chút bất đắc dĩ: “Bởi vì tu vi của người.”

Hắn tựa hồ đang thở dài: “Với tu vi của người, nhân gian đương thời nhiều nhất chỉ có năm sáu người. Vốn bên cạnh ta còn có hai tên tu vi không dưới người. Đáng tiếc hai người kia mấy ngày hôm trước tao ngộ cường địch mà chết. Hiện bên người ta không có người để dùng, có một ít việc nhỏ, nhắc tay làm là xong. Nhưng nếu gặp được cao thủ, một mình ta sợ rằng không ứng phó được.” Dừng một chút, thanh âm đó hỏi: “Hiện tại ta hỏi người, người đáp ứng, hay là không đáp ứng?”

Tiểu Lôi thở dài: “Người ngay cả bảo bối linh khí ngàn năm sinh ra cũng chịu cho ta, đãi ngộ này xem như rất cao..... có phải là nếu ta không đáp ứng, e là ta không thể ra khỏi cửa này?”

“Đúng vậy.” Thanh âm đó trả lời rất dứt khoát.

“Ha ha ha ha ha.....” Tiểu Lôi cười to nói: “Người nếu có thể giết ta, còn cần nói bấy nhiêu như vậy sao?”

“Ta biết người rất mạnh.” Thanh âm đó vẫn không tức giận: “Bất quá trên thế giới này người cường thịnh, cũng có nhược điểm. Tỷ như một đồng bạn của ta, trong tay hắn có thần kiếm thiên hạ vô song, có pháp lực vô thượng, cuối cùng thì sao..... lại bị người ta cắt đầu.”

Hắn nói chính là Truy Tinh Tử!

Tiểu Lôi lập tức minh bạch ra.

Thấy Tiểu Lôi không nói, thanh âm đó lại nói: “Người động tâm sao? Ta có thể đem nữ nhân người yêu nhất trả cho người. Còn có thể cho người bất cứ thứ gì người muốn..... người không phải là tu hành giả sao? Ta có thể dạy người vô thượng pháp thuật, sau này tu vi người sẽ tiến rất nhanh, tới cảnh giới người mơ tưởng cả đời!”

“Rất mê người, đích xác rất mê người.” Tiểu Lôi gật đầu: “Người nói chính là Thánh Huyết Đại Pháp sao? Để ta đi hấp huyết người khác, cướp pháp lực người khác mà dùng?”

“Mạnh sống yếu chết!” Thanh âm đó kiên quyết nói: “Người không cần coi bọn họ là người, bọn họ bất quá là con mồi của người mà thôi.”

“Cho dù là sài lang, cũng sẽ không đem đồng loại của mình trở thành con mồi..... người quả nhiên so với sài lang còn phải cao cấp hơn một ít.....” Tiểu Lôi ung dung thản nhiên.

Không đợi đối phương tức giận, Tiểu Lô lập tức nói: “Ta có thể suy nghĩ một chút, bất quá, ta có vài vấn đề, người có thể trả lời ta?”

Thanh âm đó hơi chần chờ một chút: “Được.”

Tiểu Lô mỉm cười, giơ một ngón tay: “Vấn đề đầu tiên, chuyện Minh Nguyệt gia rút cuộc là như thế nào? Thái công thật sự là do Lục thúc của ta giết chết?”

“Ta biết người nhất định sốt ruột nhất về vấn đề này.”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Tiểu Lô cười khở nói: “Ta quả thực không nghĩ ra điểm này..... làm ơn đi, tất cả mọi người là tu hành giả, cùng đi một con đường, tương lai không phải thành thần tiên thì thành yêu ma, Minh Nguyệt gia trên thế gian có một chút quyền thế, cũng có không ít tài phú..... nhưng vấn đề là, người như chúng ta sẽ xem trọng sao? Nếu người muốn tiền, pháp thuật biến đá thành vàng, nói vậy chắc hẳn người không phải không biết..... thêm nữa, người muốn tiền làm gì? Tiền cũng không thể mua được pháp bảo, cũng không thể mua được pháp thuật cho người.....” Hắn nói đến đây, trong lòng nhin không được thêm một câu: cũng không là chơi game online, phải lấy tiền mua trang bị để tăng lực chiến đấu.

“Làm ơn đi. Mọi người đều muốn làm thần tiên, người mưu đồ Minh Nguyệt gia, rút cuộc vì cái gì?”

Thanh âm đó lần này thật sự trầm mặc một lúc, xem ra dường như đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này của Tiểu Lô. Hắn càng trịnh trọng suy nghĩ như vậy, Tiểu Lô càng cảm thấy có vấn đề.

Qua một lát, mới nghe thấy bốn phương tám hướng vang lên một tiếng cười khở: “Nguyệt Sơn, người đã biết danh tự Thánh Huyết Tông chúng ta..... nói vậy người cũng biết thanh danh và địa vị Thánh Huyết Tông chúng ta.”

“Biết..... trên cơ bản, so với chuột qua đường không khác lắm.” Tiểu Lô bĩu môi.

“Hừ. Chuột qua đường?” Thanh âm đó tựa hồ càng khinh thường: “Khắp thiên hạ, có môn phái nào dám nói Thánh Huyết Tông ta là chuột qua đường? Ta lập tức có thể diệt môn bọn chúng!”

Tiểu Lô mập mờ bởi một câu: “Phải rồi, với thực lực mạng lưới Thánh Huyết Tông của người nhiều cao thủ như vậy, quả thật có bản sự có thể diệt môn một đại môn phái. Chỉ có điều nếu người thật sự làm như vậy..... tất cả môn phái trong thiên hạ Tiên Lâm sẽ lập tức liên hợp bóp chết người! Chuyện này cùng chuyện Thánh Huyết Tông luân hồi trong ngàn năm qua cũng không khác lắm. Sau mỗi lần phạm vào nộ khí của chúng nhân, bị chúng nhân liên thủ đàn áp, qua chừng một trăm tám mươi năm, lại từ tro tàn hồi phục. Người nếu làm như vậy, vậy người chỉ là một tên ngu xuẩn mà thôi.”

Hắn nói đến đây, đột nhiên cười, hạ giọng: “Bất quá ta xem, người tựa hồ không giống là một tên ngu hóa.”

“Ha ha ha ha.....” Thanh âm đó cười to: “Đa tạ người khích lệ. Nguyệt Sơn, không thể tưởng được người không ngờ là một người thú vị như vậy, Minh Nguyệt gia không ngờ còn có nhân tài như người.....”

“Tốt rồi.” Tiểu Lô thở dài: “Người nên trả lời vấn đề của ta đi.”

“Nguyệt Sơn..... theo người thấy, Thánh Huyết Tông ta hiện tại thiếu nhất là cái gì?” Thanh âm đó đột nhiên hỏi.

“Thiếu nhất cái gì?” Tiểu Lô hơi suy tư một chút, chậm rãi nói: “Đầu tiên, các người không thiếu cao thủ, thánh huyết công pháp có thể trong thời gian ngắn tạo ra cao thủ. Dù sao loại biện pháp hút máu người khác, từ hiệu suất mà nói, so với chính mình kiên trì tu luyện, quả thực nhanh hơn nhiều lắm..... à, phải rồi, các người thiếu chính là không gian sinh tồn! Bởi vì Thánh Huyết Tông mặc dù cường đại, nhưng mỗi lần chỉ cần các người ngóc đầu dậy, sẽ lập tức gặp phải sự liên hợp đàn áp của thiên hạ Tiên Lâm. Cho nên các người thiếu nhất chính là không gian sinh tồn.”

“Không sai.” Thanh âm đó chậm rãi nói: “Từ hiệu suất mà nói, một tu hành giả mới nhập môn, mặc dù thiên tư không tệ, nếu muốn tự mình khổ tu đến Tu pháp kỳ, ít nhất phải mất thời gian cả đời! Nếu muốn tu hành đến Tu pháp kỳ trung kỳ, vậy ít nhất phải mất hơn trăm năm! Nếu muốn tu luyện đến cảnh giới cao nhất của Tu pháp kỳ, không có ba bốn trăm năm, là tuyệt đối không làm được, nhưng lại phải có vận khí rất tốt, tìm được một bộ công pháp lợi hại, có minh sư chỉ điểm, còn có bối cảnh đại môn phái, như vậy mới có các loại linh đơn diệu dược cho hắn bổ sung nguyên khí. Sau đó có một chút vận khí, ước chừng

sau khi ba trăm tuổi, có thể đạt tới cảnh giới nhất lưu trong Tiên Lâm, cũng có tư cách tại Tiên Lâm thịnh hội xuất đầu, nếu có vận khí tốt, còn có thể tranh đoạt vị trí trong Thiên Hạ Ngũ Phương Cao Nhân Bảng. Bất quá, ta nói, đây là cực ít người có may mắn đó. Đại đa số nếu muốn tu luyện đến cảnh giới đó, ít nhất phải năm trăm năm thời gian! Thậm chí còn nhiều hơn!”

Tiểu Lôi trầm mặc.

Hắn minh bạch đối phương nói chính là sự thật, đường lối tu hành đông phương, so với tây phương mà nói, quả thực là quá mức chậm chạp. Mặc dù càng tu luyện thì càng mạnh, nhưng quá trình tích lũy phía trước, quả thực là quá dài.

Chỉ nghe thanh âm đó tiếp tục nói, thanh âm tựa hồ là đang cười khở: “Cho nên, tạo ra một cao thủ, phải có thời gian dài như thế, còn phải có rất nhiều vận khí. Kết quả, hiện tại một môn phái nào đó, nếu có thể có một cao thủ như vậy, lập tức có thể xuất đầu lộ diện trong Tiên Lâm! Nếu một môn phái, cố định mỗi đời đều có thể xuất ra một cao thủ, vậy đã là tông môn thiên hạ đứng đầu! Nếu có một môn phái như vậy..... vậy khắp thiên hạ, ngoại trừ tam đại tông môn Côn Luân Tiên Sơn Tiêu Dao, ta nghĩ không ra còn có môn phái khác.”

“Người nói chính là sự thật.” Tiểu Lôi gật đầu.

“Thánh Huyết Tông chúng ta, nói đến thời gian tạo một cao thủ, nhanh hơn rất nhiều! Tạo ra một cao thủ, nhiều nhất chỉ cần mười năm, thậm chí có thể ngắn hơn!”

“Ha ha ha.....” Tiểu Lôi cười nói: “Mười năm? Vậy người phải hút máu bao nhiêu tu hành giả? Một trăm? Một ngàn? Hay là một vạn? Người sát sinh nhiều như vậy, sẽ bị trời phạt!”

“Có phạt hay không, đó là ý tứ thượng thiên. Nhưng Thánh Huyết Tông chúng ta chỉ cần có không gian sinh tồn, vậy chỉ cần để cho chúng ta vài chục năm thời gian an tâm phát triển..... trong tương lai Côn Luân Tiên Sơn Tiêu Dao, đều sẽ bị chúng ta dễ dàng giẫm dưới chân!”

Tiểu Lôi động tâm.

Đúng vậy! Mười năm thời gian, có lẽ vậy là đủ rồi!

Truy Tinh Tử, bởi vì tu luyện Thánh Huyết Đại Pháp, từ cảnh giới thiên hạ nhị lưu, đột nhiên có thể đương trường gần như đánh chết cường môn Côn Luân!

Phải biết rằng, trong thiên hạ có thể có thực lực như vậy, nghĩ đến chỉ có Khinh Linh Tử..... đương nhiên, mình cũng có thể. Các sư huynh đệ của Khinh Linh Tử, Độc Lang Quân, Hoạt Bò Tát, Ngọc Tu La quá nửa cũng thực lực như vậy.

Nhưng vấn đề là..... bốn sư huynh đệ của Khinh Linh Tử là ai? Có ai không phải là lão gia hỏa sống đã vạn năm? Truy Tinh Tử sau khi tu luyện Thánh Huyết Đại Pháp, tự nhiên có thể đạt đến cảnh giới này?

Suy xét kỹ càng..... chuyện này cũng quá đáng sợ!

Tiểu Lôi ngày đó xem Truy Tinh Tử và Côn Luân cường môn Ngọc Cơ Tử giao thủ, hắn cũng từng tính toán qua, nếu là mình xuất thủ cùng Truy Tinh Tử đánh một hồi..... mình mặc dù nắm chắc có thể thắng được đối phương.....

Nhưng, Thánh Huyết Tông đã có thể tạo ra một Truy Tinh Tử, có thể tạo ra người thứ hai, thứ ba, thứ tư..... thậm chí mười! một trăm!

Nếu là mình, đối phó một Truy Tinh Tử, tự nhiên thắng được. Đối phó hai, cũng có nắm chắc, nhưng nếu đối phó ba, vậy chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ, quá nửa là phải bỏ chạy..... nếu là trên chục tên, hẳn là phải chết chắc, ngay cả chạy vị tất có thể chạy thoát!

Nhưng Thánh Huyết Tông có thể tạo ra nhiều cao thủ như vậy sao?

Đáp án là: có thể!

Chỉ cần cấp cho bọn họ không gian sinh tồn, bọn họ sẽ tựa như một loại virus rất nhanh bắt lấy các cao thủ tu hành trong thiên hạ, sau đó sẽ tự lớn mạnh rất nhanh.....

Thật sự nếu cho bọn họ mười năm..... Tiểu Lôi ngay cả nghĩ cũng không dám.

“Chuyện này cùng mưu đồ Minh Nguyệt gia của các người, có quan hệ gì?” Tiểu Lôi thở dài.

“Thánh Huyết Tông chúng ta không đủ căn cơ.” Thanh âm đó cười khở “Trăm ngàn năm qua, Thánh Huyết Tông bất quá là một nắm cát rời rạc, ta mặc dù có thể tạo cho Thánh Huyết Tông một bộ khung cơ bản, nhưng ta thiếu rất nhiều thứ. Tỷ như, vừa rồi chúng ta nói đến không gian sinh tồn..... người có biết, một tông môn, ít nhất phải có động phủ của mình. Nói đơn giản một chút, hiện tại mọi người tu hành, tựa như một sơn vương! Côn Luân phái chiếm cứ Côn Luân sơn, Tiên Sơn phái chiếm cứ Tiên Sơn, Tiêu Dao phái chiếm cứ Nga Mi sơn. Còn như đám hải ngoại tông môn, cũng chiếm cứ một tiểu đảo, hoặc chiếm cứ một tòa linh sơn. Điều phải có một chỗ của mình mới được..... núi, hoặc là đảo..... những thứ này Thánh Huyết Tông chúng ta đều không có. Không có động phủ của mình, chúng ta không thể khai sơn lập phái. Người là người tu hành chắc cũng biết một tòa linh sơn là rất trọng yếu. Chỗ cường đại của Tiêu Dao phái, Côn Luân phái, nguyên nhân lớn nhất chính vì bọn họ chiếm cứ một phong thủy bảo địa! Côn Luân sơn là nhà cũ của Tây vương mẫu, Nga Mi sơn cũng là linh sơn nổi tiếng thiên hạ. Các địa phương này thiên địa linh khí sung túc, lúc tu luyện có thể dễ dàng hấp thu thiên địa linh khí, tăng trưởng tu vi..... như vậy nhiều năm qua, hải ngoại tán tiên mặc dù cũng có, nhưng lại thủy chung không phát triển, không thể cùng đồng thổ đại môn phái đối đầu, chỉ bởi vì hải ngoại mặc dù có thể tìm được một ít tiểu đảo thiên địa linh tú, nhưng nếu so sánh với đồng thổ danh sơn đại xuyên*, linh khí nơi đó quả thực quá mức mỏng manh, thành tựu cũng rất có hạn.”

“Vậy người muốn chiếm cứ địa bàn?” Tiểu Lôi cười.

“Người nói dễ dàng quá.” Thanh âm đó hơi trầm lại: “Môn phái nào của Đông thổ, đều có gốc rễ từ xưa, tất cả danh sơn đại xuyên của đồng thổ, toàn bộ đều cơ hồ bị chiếm cứ. Chúng ta đến đâu mới có thể cướp được chỗ tốt? Cho dù chúng ta chịu xuất thủ cướp đoạt, tiêu diệt một môn phái, cướp địa bàn của bọn họ..... nhưng tựa như người nói, chúng ta sẽ lập tức lại trở thành mục tiêu bị liên hợp đàn áp! Sau đó sẽ rơi vào thảm bại.....

“Ta không rõ.....” Tiểu Lôi nhú mày.

Thanh âm đó lại phát ra giọng cười quái dị: “Người đương nhiên không rõ, bởi vì không nghĩ đến, Thánh Huyết Tông chúng ta sẽ lựa chọn dùng một con đường chấn hưng nhìn qua rất phức tạp như vậy!”

Nói đến đây, ngay cả Tiểu Lôi cũng nhin không được có chút hiếu kỳ. Hắn không nhin được, nói: “Vậy kế hoạch của người là?” Nói xong, hắn đột nhiên âm thầm tự mắng một câu: Ngụ quá! Sự tình này, hắn làm sao có thể tùy tiện nói cho ta biết?

Thế nhưng, ngoài ý muốn, thanh âm đó lại cười nói: “Ta có thể nói cho người, nếu người chịu quy phục ta.”

Tiểu Lôi lập tức nói: “Ta muốn biết trước đã..... giống như đi tìm chủ nhân, cũng phải tìm một ông chủ có tiềm lực phát triển mới được? Người không nói, ta làm sao biết người rốt cuộc là một đại thiên tài, hay là một đại ngu xuẩn?”

“Khệt khệt khệt khệt.....” Lại là tiếng cười khó nghe đó, bất quá Tiểu Lôi hiện tại đã không còn lưu ý, chỉ kiên nhẫn chờ hắn nói.

“Được rồi, ta có thể nói cho người..... Nguyệt Sơn.....” Thanh âm đó cười nói: “Chỉ có điều sau khi ta nói xong, người chỉ có thể lựa chọn quy phục ta..... nếu không, ta cam đoan người hôm nay nhất định sẽ chết ở chỗ này. Người thật sự muốn nghe sao?”

“Hay lắm, vậy ta hỏi người..... một trăm năm qua, là ai cùng các tông phái tu hành tranh đoạt địa bàn?”

“Ách..... Ách?” Tiểu Lôi ngẩn người.

Thanh âm đó lại không hề muốn hắn trả lời, đã trực tiếp nói ra đáp án: “Là người!” Dừng một chút, lại bổ sung: “Là người thường!”

“Côn Luân sơn bởi vì ở Tây Vực, điều kiện khí hậu khắc nghiệt, vắng vẻ, hiu quạnh. Nhưng gần đây, nhân gian phát triển quá nhanh, đặc biệt là du lịch phát triển, người ta chuyên môn tìm các danh sơn đại xuyên mà khai phá..... hai mươi năm qua, ít nhất có mười nhị lưu hoặc là tam lưu tông phái, bởi vì bị thể lực

phạm gian đuổi đi, mà không thể không bỏ động phủ vốn của mình. Tỷ như, nam phương Vũ Di Sơn, Bạch Vân Sơn, Từ Vân Sơn..... các địa phương này vốn đều có đều Tông môn cát cứ.... Nhưng hiện tại đám tiểu môn phái này, sớm đã bị đuổi đi nơi khác. Mà đám địa phương này, lại biến thành thánh địa du lịch dùng để phát triển kinh tế.

Tiểu Lôi há hốc miệng: “Người..... suy nghĩ này của người thật sự quá độc đáo....”

Bất quá nghĩ đến cũng tương tự.

Ít nhất Tiểu Lôi biết. Tiêu Dao phái ở Nga Mi sơn, sớm tại một trăm năm trước, sơn môn Tiêu Dao phái căn bản không ở vị trí hiện tại, mà là ở dưới núi rất xa. Nhưng bởi vì thế gian ngày càng phồn hoa, vốn ngọn núi vắng vẻ, dần dần có bóng người, chuyện này khiến cho môn phái vốn tị thế liên tục thối lui. Sơn môn Tiêu Dao phái đã lui từng bước. Thậm chí còn làm một trận pháp che mắt giấu một ngọn núi đi. Cho dù có người đi đến xung quanh, cũng không thấy.

Nhưng, nếu tiếp tục khai phá như vậy..... Nếu.... Nếu! Nếu thế gian muốn khai phá Nga Mi sơn với quy mô lớn, tỷ như làm một con đường xuyên núi.....

“Cho nên.....” Tiểu Lôi động tâm, lẩm bẩm nói.

Thanh âm đó cười, tiếp theo lời Tiểu Lôi: “Cho nên..... nếu là một môn phái cướp đoạt được địa bàn một môn phái khác, là không nói đạo nghĩa! Nếu là Thánh huyết Tông chúng ta cướp đoạt địa bàn một môn phái, vậy chẳng những là không nói đạo nghĩa, hơn nữa quả thực là tà ác cực kỳ! Ha ha.... Nhưng nếu là thế lực phạm gian thế tục dùng thủ đoạn thế tục để tranh đoạt một ngọn núi hoặc là một hòn đảo. Sau đó tìm một cốt tử như khai phá gì đó, vậy cũng sẽ có ai không nói tiếng không! Bởi vì là người tu hành, tuyệt đối sẽ không cùng thế lực thế tục quan hệ, bọn họ là xuất thế, là tị thế! Người thấy đúng hay không?”

Tiểu Lôi trầm mặc.

Hắn nhớ rõ lúc trên núi Nga Mi, trong lúc vô ý từng cùng vài sư huynh cùng môn phái nói chuyện phiếm. Thúc thúc Ngô Đạo Tử từng nhắc tới Nga Mi sơn sau khi trở thành thánh địa du lịch, trên núi dần dần nhiều người hơn, người tu hành càng bất tiện....

Dù sao, người nghĩ, nếu có người rõ ràng thấy trên trời có người đang bay..... vậy sẽ ra sao? Hiện tại là thời đại bùng nổ tin tức mà!

Mỗi du khách trong tay đều có thể có máy chụp hình, thậm chí máy quay phim! Ngay cả điện thoại cũng có công năng chụp hình! Sẽ có ngay mấy trăm vạn mà xài!

Nếu một khi không cẩn thận, bị một du khách chụp hình tu hành giả lúc đang luyện công, tỷ như phóng phi kiếm a, ngự phong phi hành a.... sự tình này nếu bị tiết lộ ra ngoài, sợ rằng không đến nửa ngày, sẽ có ít nhất mấy trăm đài truyền hình đến điều tra! Chính phủ cũng sẽ phái người đến.... Hơn nữa chủ khu đất đó lập tức sẽ trở thành tiêu điểm toàn thế giới!

Ngẫm lại xem, nếu chính phủ có kế hoạch thi công một đoạn cáp treo trên Nga Mi sơn từ Phục Hổ Tự đến sơn môn Tiêu Dao phái.... Vậy không cần phải nói, Tiêu Dao phái chuẩn bị dọn nhà đi!

Ánh mắt Tiểu Lôi từ khiếp sợ, biến thành quái dị. Qua thật lâu sau, hắn mới không nhịn được thở dài: “Ta rõ rồi..... Người muốn đi con đường thế tục! Người trước tiên khống chế Minh Nguyệt gia.... Minh Nguyệt gia có tiền có thế, tại nam phương thâm căn đế cố, gia nghiệp to lớn..... Người khống chế một thế lực thế tục khổng lồ như vậy, sau đó danh chính ngôn thuận cướp địa bàn, đến lúc đó người thích núi nào hồ nào, thích phong thủy bảo địa của người nào, liền dựa theo danh nghĩa, bức bách đám môn phái dọn nhà..... Me! Không tốn một đao một thương, đã cướp được ngay!”

Thanh âm đó cười rất tà ác: “Người rất thông minh, rất nhanh hiểu ngay ý tứ của ta. Hơn nữa ta lựa chọn Minh Nguyệt gia, bởi vì nó là lựa chọn tốt nhất! Phạm vi thế lực của nó, đúng là nơi tốt nhất tại nam phương. Danh sơn đại hà trải rộng! Các nơi đều là phong thủy bảo địa! Mà bên trong Minh Nguyệt gia gia tộc có ba công ty bất động sản, vài công ty du lịch lớn nhỏ, công ty kiến trúc, còn có rất nhiều thế lực thế tục và các loại quan hệ không biết bao nhiêu mà kể....”

Tiểu Lôi hít một hơi, cười khổ: “Gặp quỷ..... người rốt cuộc là tu hành giả, hay là gian thương? Trời ạ..... người quả thực là một ”tu hành giả tiến bộ” mà ta gặp! Làm gì còn có một chút vị đạo hòa mình với tự nhiên?”

Thanh âm đó trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: “Ta tịnh không thích thế tục, nhưng là vì sự lớn mạnh của Thánh Huyết Tông , ta nguyện ý làm như vậy mà thôi.” Dừng một chút, ngữ khí hần giống như có chút đùa cợt: ”Người có biết không, ta vì thế từng du lịch mười năm tại nhân gian, ta tự thân thể nghiệm thậm chí trải qua một đoạn thời gian tại các quốc gia phát triển nhanh nhất! Sau đó mới nghĩ ra chủ ý này..... Ta nếu dùng lực lượng Thánh Huyết Tông chống đỡ cùng thiên hạ tu hành giả, vậy chỉ có con đường chết! Ta chỉ có dùng loại phương pháp này, mới có thể lặng lẽ tìm được một phong thủy bảo địa, sau đó làm cho Thánh Huyết Tông trọng phục.

“Tương lai....”

Tiểu Lôi đột nhiên nói: “Nhưng người có biết, việc này phải mất bao nhiêu thời gian? Dùng lực lượng thế tục cướp địa bàn, quá trình này không nhanh đâu! Các địa phương nhỏ, ta phỏng chừng người cũng không thêm. Mà các danh đại môn phái..... Người nếu bức bách bọn họ dọn đi, không có vài chục năm sợ rằng làm không nổi, dù sao bọn họ cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, nếu bị ép sẽ cho người một chút phiền toái.”

“Ta không lo lắng.” Thanh âm đó cười nói: “Ta rất kiên nhẫn, vài chục năm, ta đều có thể đợi. Dù sao, ta đã nói như thế..... Thời gian ta có rất nhiều, không phải sao? Người có thể xem ta thành một phái phản nghịch, một gia hỏa tà ác. Mà ta cũng biết, trong tất cả các câu chuyện cổ, đám phản nghịch thất bại chỉ vì bọn họ kiên nhẫn quá kém! Không đủ kiên nhẫn!”

Không tệ, thời gian đối với tu hành giả chúng ta mà nói, quả thực là quá nhiều. Mười năm tám năm là cái gì? Hắc hắc.....

Tiểu Lôi thầm cười khổ nhưng không thể không thừa nhận, tên gia hỏa này nói thật sự rất có đạo lý. Hơn nữa, kế hoạch này của hắn, cũng quả thật rất có thể thành công..... rất nhiều khả năng! Rất nhiều cơ hội có thể thành công!

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, đột nhiên cười. Hắn cười rất vui vẻ, nói: “Ta biết Ta biết người vì sao nói cho ta.”

“Sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Lôi thở dài: “Người vừa rồi nói bởi vì tu vi ta rất cao, người muốn lôi kéo ta, chuyện này đều là chuyện rắm thôi mà thôi. Với lực lượng Thánh Huyết Tông, tạo ra một cao thủ thật sự không quá khó. Cho nên người sẽ không bởi vì tu vi của ta mà lôi kéo ta. Cho dù bản sự ta không tệ, cũng không đáng giá người bỏ khí lực nói nhiều với ta như vậy.”

Hắn lại thầm nói: hơn nữa, người còn không biết thực lực chân chính của ta. Dù sao Tiểu Lôi hiện tại đóng vai Nguyệt Sơn, hắn không có khả năng nhận ra thực lực thật sự của mình.

Thanh âm đó nói: “À. Ta nói rồi, người rất thông minh, cũng rất thú vị..... Nguyệt Sơn, người thật sự là một người thú vị nhất của Nguyệt gia.”

Tiểu Lôi nheo mắt, tùy ý ngồi xuống, chậm rãi nói: “Chỉ sợ dụng ý lớn nhất của người..... Là bởi vì Nguyệt Sơn ta, là người của Nguyệt gia phải không?”

Hắn cười rất nhẹ nhàng: “Người mưu đồ với Nguyệt gia, rốt cuộc dùng bao nhiêu loại thủ pháp?”

“Không nhiều lắm.” Thanh âm đó nghe như rất thẳng thắn: ” Ban đầu, ta đến nam phương, cuối cùng tuyển trúng Minh Nguyệt gia các người. Mà tại Minh Nguyệt gia, ta đã sớm chọn Lục thúc. Thật đáng tiếc, tộc trưởng các người là một gia hỏa rất ngoan cố, ta dùng một thân phận khác cùng hắn tiếp xúc một chút, nhưng ta lập tức phát hiện, hắn không có khả năng thành đối tượng cho ta lợi dụng, cho nên..... Ta đành phải để hắn chết.” Hắn nói rất hời hợt.

danh sơn đại xuyên*: nơi có núi cao và sông lớn, dài nổi tiếng.

299. Chương 299: Trở Mặt

Thanh âm kia cười nói: “Bằng trí thông minh của ngươi, hẳn là có thể nghĩ tới... bản lãnh của vị tộc trưởng tiên nhiệm các ngươi, mặc dù trong mắt ta chỉ là một con kiến tầm thường nhỏ bé, nhưng dù sao hẳn cả đời luyện võ, thân thể rất khỏe mạnh, sao có thể chỉ một chút bệnh cũng không dậy nổi? Chỉ có điều, đó là ta sắp đặt thi triển chút thủ đoạn mà thôi.”

“Ồ, sau đó ngươi lại chọn Lục thúc của ta ư?” Tiểu Lôi mỉm cười, ánh mắt hẳn không chút tức giận.

“Đúng vậy. Ta từ đầu đã chọn hẳn... bởi vì hẳn có căn cơ ở Nguyệt gia, có nhân mạch (mối quan hệ giữa người với người), làm người cũng rất thông minh, có năng lực. Trọng yếu nhất chính là, hẳn có dã tâm, có tham lam. Cho nên ta tìm đến hẳn, ta thậm chí còn dùng chút biện pháp để trợ giúp hẳn đề cao tu vi võ công...”

Tiểu Lôi lập tức nhớ tới, võ công của Lục thúc đích xác cao hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Chỉ nghe thấy thanh âm kia nói: “Bất quá sau đó ta lại từ bỏ hẳn. Bởi vì khi kế hoạch bắt đầu chưa lâu, ta phát hiện lựa chọn của mình cũng chưa phải là tốt nhất... Vị Lục thúc kia của ngươi có một vài khuyết điểm không tốt. Hẳn quá tự phụ, ngoài ra thứ người như thế rất khó làm cho người ta tín nhiệm, đương nhiên, vấn đề này giải quyết rất dễ dàng... Quan trọng nhất chính là, hẳn có dã tâm.... Người có dã tâm cũng không phải là chuyện gì xấu. Nhưng nguy hiểm nhất lại là, dã tâm của hẳn và năng lực của hẳn không đồng đều. Hơn nữa lại có phần vô cùng không thực tế. Với căn cơ của hẳn tại Nguyệt gia, cộng thêm năng lực cùng với dã tâm của hẳn, sớm muộn thì sẽ có một ngày, hẳn sẽ không cam lòng chịu sự lợi dụng và khống chế của ta. Đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!” Hẳn thở dài: “Đương nhiên, ta không sợ tương lai hẳn phản bội ta, bởi vì nếu ta muốn giết hẳn, cũng giống như bóp chết một con kiến mà thôi. Nhưng nếu quả thật có một ngày như vậy, ta thật sự giết hẳn, cũng bằng với hủy diệt Minh Nguyệt gia, cũng như phá hủy kế hoạch của ta. Nhưng ta không thể cho phép kế hoạch của ta bị phá hủy. Cho nên...”

Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Cho nên, ngươi quyết định giết hẳn, chuyển sang lựa chọn Nguyệt Tinh?”

Thanh âm kia đột nhiên cười: “Ngươi không cần dùng loại ngữ khí này, Nguyệt Sơn... ta đã bỏ kiên nhẫn khó nhọc điều tra qua rất nhiều tư liệu của Nguyệt gia. Đương nhiên, rất nhiều chuyện là do vị Lục thúc kia của ngươi cung cấp. Quan hệ giữa ngươi và Nguyệt Tinh, ta cũng biết một chút. Nhưng ngươi nói cũng không hoàn toàn chính xác. Nếu không có Nguyệt Tinh, ta vẫn có thể tiếp tục dùng Lục thúc của ngươi như trước. Nhưng khi ta phát hiện ra điều kiện của Nguyệt Tinh càng thích hợp hơn Lục thúc của ngươi, ta lập tức sửa đổi kế hoạch của ta.”

“Vậy Nguyệt Tinh không có khuyết điểm sao?”

“Có, hơn nữa có rất nhiều.” Thanh âm kia trả lời rất nhanh: “Đầu tiên, quan trọng nhất chính là cô ta là một nữ nhân. Thế giới trần tục này là nam nhân làm chủ. Thân là một nữ nhân, muốn chưởng quản cả một gia tộc lớn như vậy, thật sự là một chuyện rất khó khăn. Sẽ có rất nhiều người không phục cô ta... Tuy nhiên khó khăn này cũng có thể dễ dàng vượt qua. Ta có thể trợ giúp cô ta... tỷ như, ta có thể dùng rất nhiều biện pháp, làm cho những người phản đối cô ta lạng lẹ biến mất.... biến mất một cách ‘an toàn’.”

“Ngoài ra, cô ta trong gia tộc không có căn cơ. Căn cứ vào những điều ta biết, cô ta gần đây ở phương nam chỉ có mấy cái võ quán mà thôi. Nhưng khuyết điểm lớn nhất này cũng đồng thời là ưu điểm lớn nhất. Bởi vì trong tất cả những nhân tuyển có tư cách được kế thừa tộc trưởng, ngoại trừ ngươi và cô ta ra, tất cả mọi người đều có căn cơ của mình, đều nắm giữ một bộ phận thực lực của gia tộc. Vì cô ta không có căn cơ, ít nhất điểm này cũng bảo đảm cô ta sẽ không phản bội ta. Về phần nếu để cô ta nắm giữ gia tộc này, ta sẽ âm thầm trợ giúp cô ta. Nói về thủ đoạn... ta có rất nhiều thủ đoạn.”

Tiểu Lôi thở dài: “Hiện tại thì sao?”

“Hiện tại hết thấy đều không làm được, không thể nào rồi!” Thanh âm kia tựa hồ cười khổ: “Sự xuất hiện của ngươi đã làm rối loạn tất cả kế hoạch của ta... Ta vốn đã tính toán về ngươi, vì ta biết ngươi không phải là con ruột của Minh Nguyệt gia. Ta xem đó là khuyết điểm lớn nhất của ngươi... Nếu để một nữ nhân lãnh đạo bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ tiếp nhận... nhưng nếu để một người ngoài lãnh đạo bọn họ, bọn họ sẽ phản đối kịch liệt. Mặc dù trên danh nghĩa ngươi là người của Minh Nguyệt gia, nhưng ngươi không cùng quan hệ

huyết thống với Minh Nguyệt gia! Người phương Đông chúng ta, đối với việc gìn giữ quan hệ huyết thống, rất coi trọng. Cho dù ta có khả năng thông thiên, nhưng không có biện pháp khiến người trở thành cốt nhục của Minh Nguyệt gia.” Nói đến đây, ngữ khí của hắn biến đổi: “Đáng tiếc, người đã phá hủy tất cả kế hoạch của ta. Đầu tiên người ngăn cản Lục thúc của người, đoạt lấy danh tiếng của Nguyệt Tinh. Sau đó người lại cản trở Nguyệt Tinh, còn khiến người của ta bỏ chạy. Bây giờ ta nghĩ Minh Nguyệt gia nhất định đang rất hỗn loạn. Nguyệt Tinh cũng bị chứng minh là do người khác không chế... Cho nên, ta không thể nào tiếp tục lợi dụng Nguyệt Tinh được nữa...”

“Thì ra là vậy.” Tiểu Lô cười nói: “Khó trách... người lại ôn hòa với ta như vậy, phí nhiều lời như vậy với ta, còn giải thích ngọn nguồn sự tình với ta, chẳng những không giết ta, mà còn phân tích với ta nhiều chuyện như thế. Người không phải là hảo tâm cũng không phải là ngu xuẩn... mà là vì người không còn cách nào khác... người không còn lựa chọn nữa! Muốn người bỏ kế hoạch với Minh Nguyệt gia tộc, điểm này người khẳng định là không cam lòng. Chẳng những người đã mất đi Lục thúc của ta, mất đi khống chế với Nguyệt Tinh, mà bây giờ ta là người duy nhất người có thể lựa chọn.”

Hắn nói đến đây, bộ dạng cười rất nhạt: “Cho nên, người chẳng những sẽ không giết ta, ngược lại còn đem hết toàn lực lôi kéo ta... Ta là hy vọng cuối cùng để khống chế Minh Nguyệt, nếu không... Người chỉ đành từ bỏ kế hoạch này, lại phải tìm kiếm một mục tiêu khác.”

Đối phương trầm mặc trong chốc lát rồi chậm rãi nói: “Ta biết. Sau khi ta và người nói nhiều chuyện như vậy, người cũng khẳng định là sẽ nghĩ tới điểm này... Được rồi, ta thừa nhận người nói rất đúng, bây giờ ta rất cần người. Vậy câu trả lời của người thế nào? Nguyệt Sơn tiên sinh?”

Ngữ khí của hắn đột nhiên tràn ngập vẻ dụ hoặc, thanh âm trở nên có chút khàn khàn, còn mang theo mệnh lệnh kỳ quái nào đó: “Ta có thể khiến cho người yêu của người sống lại một lần nữa, trở lại bên người người! Ta có thể cho người lực lượng mà ngay cả khi nằm mơ người cũng nghĩ không ra! Cho người trở nên vô cùng cường đại... Thậm chí có thể là người cường đại nhất thế giới này! Không cần bao lâu, có lẽ là mười năm, có lẽ là hai mươi năm sau, cả giới tu hành Đông thổ, sẽ là thiên hạ của Thánh Huyết tông chúng ta! Chúng ta chẳng những sẽ không giống như chuột qua đường nữa... Không, chúng ta sẽ không làm chuột nữa, mà là lão hổ! Người người đều sợ lão hổ! Chúng ta chẳng những có thể quang minh chính đại khai sơn lập phái trong giới tu hành, sau đó còn có thể làm cho tất cả mọi người run sợ chúng ta! Để cho bọn họ vừa nghe thấy tên của Thánh Huyết tông, sẽ phải sợ đến phát run! Người còn muốn cái gì? Lực lượng ư? Quyền thế ư? Hay vô câu vô thúc, tự do tự tại? Ta cho người biết, tất cả những gì người muốn, chúng ta đều có thể làm được!” Dừng một chút, hắn cười cười ác ý: “Mà hết thảy những thứ này, người hoàn toàn có thể được chia xẻ.”

Tiểu Lô nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi rồi thở dài: “Rất mê người, người nói thật sự là rất mê người...” Hắn đột nhiên mỉm cười lộ ra một tia quái dị: “Mặc dù pháp thuật ‘Ma gian quán nhĩ’ của người thật sự còn chưa tu luyện tới nơi tới chốn, không đủ để mê hoặc ta. Nhưng ta thừa nhận, khung cảnh người miêu tả thật sự rất mê người...” Hắn lẩm bẩm nói: “Có thể được tất cả mọi thứ mong muốn, hết thảy mọi thứ... Dụ hoặc kiểu này, ta nghĩ sợ rằng trong một trăm phần trăm thì có tới chín mươi chín phần trăm người đều sẽ động tâm. Nhưng...”

Thanh âm kia trở nên rất khó nghe: “Nhưng người không động tâm sao?”

“Nói thẳng ra, nếu... người không phải là người của Thánh Huyết tông, nếu người là loại Hỗn Thế Đại Ma Vương gì đó, có lẽ ta sẽ nguyện ý chơi đùa cùng người một phen, thử xem cái việc tà ác này có phải là rất thú vị hay không.... Dù sao bản thân ta cũng không phải là người tốt gì, hơn nữa cho tới bây giờ ta chưa từng coi mấy chuyện tà ác phản phái có gì không tốt... Tuy nhiên đối với người....Rất xin lỗi, hành vi của người đã vượt qua giới hạn thấp nhất của ta rồi...” Tiểu Lô cười cười.

“Cái gì?”

“Bởi vì các người là Thánh Huyết tông.” Tiểu Lô thở dài: “Nếu người là một tên tà mà ngoại đạo nào khác, có dã tâm cường đại, muốn làm chuyện nhất thống giới tu hành, có lẽ ta sẽ nguyện ý đi theo các người con mẹ nó một phen. Nhưng Thánh Huyết tông các người... thì lại không được!” Ngữ khí của hắn dần dần trở nên lạnh lẽo: “Cho dù ta cũng là một tên hỗn đản, chẳng phải là thứ tốt lành gì... Nhưng ta đã nói qua, dù là sài lang cũng sẽ không coi đồng loại của mình là con mồi! Các người thì chính là thứ này... Cho nên

các người ngay cả súc sinh cũng không bằng. Có thể ta là cầm thú, nhưng các người ngay cả cầm thú cũng không bằng... Cho nên, nhất định chúng ta không có khả năng trở thành đồng bọn.”

Tiểu Lôi nói xong liền cười hì hì.

Trầm mặc một lúc lâu, thanh âm kia trở nên lạnh như băng, mơ hồ mang theo vẻ phần nộ, lạnh lùng nói: “Được rồi, vậy thì người chết ở chỗ này đi.”

“Vậy người có từ bỏ kế hoạch với Minh Nguyệt gia không?” Tiểu Lôi cười cười.

“Thiên hạ không phải chỉ có một Minh Nguyệt gia.” Thanh âm kia nói xong thì không hề vang lên nữa. Lập tức Tiểu Lôi nghe thấy lách cách vài tiếng, cửa sổ xung quanh đồng thời đóng lại.

Đại diện lập tức trở nên đen ngòm.

Nhưng chuyện trở tồi như vậy chỉ là trong nháy mắt, Tiểu Lôi lập tức cảm thấy xung quanh có khí tức pháp lực dao động, lập tức trước mặt sáng ngời, trên pho tượng vàng ròng khổng lồ kia chợt bộc phát kim quang xán lạn. Kim sắc quang mang kia càng ngày càng lạnh, không ngờ cuối cùng lại biến thành một luồng kim sắc hỏa diễm bùng bùng!

Tiểu Lôi mơ hồ cảm giác được trên pho tượng này có một cỗ pháp lực cường đại dao động. Dao động kia rất mãnh liệt. Mặt ngoài thì dường như yên lặng, nhưng vẫn có cái gì đó như đang cuồng loạn rít gào.

Càng thêm quỷ dị chính là vốn bản thân đang đứng ở đại đường, nhưng lúc cửa sổ đóng lại trong nháy mắt đen tối đó, hoàn cảnh của nơi này đã hoàn toàn biến đổi!

Vách tường, cửa, cửa sổ xung quanh, còn có trần nhà, toàn bộ đã biến mất! Biến thành một màn hỗn độn chỉ khí đen ngòm! Tựa như nơi này là một không gian kỳ quái vô cùng vô tận...

Nhưng trong không gian này, cũng chỉ có Tiểu Lôi, thêm vào mấy cái bồ đoàn trên mặt đất, và tượng thần ở trước mặt!

Ngoài mấy thứ này ra, không còn gì khác....

300. Chương 300: Siêu Cấp Vô Địch Thiết Kim Cương

Ke...en ke...ét...

Một loạt tiếng động rất nhỏ từ phía trước vang đến. Tiểu Lôi ngưng thần quan sát, âm thanh phát ra từ pho tượng quỷ dị kia.

Tám cánh tay nhỏ nguyên đang chập lại hoặc quỳen hoặc chướng hoặc chỉ, tạo thành các hình dáng khác nhau, lúc này lại như mơ hồ lắc lư nhẹ nhẹ. Liền đó những vết nứt nhỏ bé mắt thường khó có thể thấy rõ trên bức tượng từ từ kéo dài từng chút từng chút một.

Hình như bức tượng đang nứt vỡ?

Tiểu Lôi sợ run, tiềm thức khiến hắn lui lại nửa bước. Theo bản năng, hắn cảm giác được khí tức trên bức tượng này rất cường đại! Cường đại thật sự! Dường như có một luồng chảy ngầm mãnh liệt đang tràn xuống bên ngoài pho tượng. Khí tức này mơ hồ có mang theo vài phần tà ác...

Đột nhiên, thân pho tượng lắc lư vài cái, rồi rầm một tiếng, lớp bột phấn vàng bên ngoài ầm ầm nứt vỡ, bụi phấn từ vết nứt bay lên, cả tám cánh tay bắt đầu cử động.

Bức tượng cao chừng bốn thước này giống như một con quái vật khổng lồ đột nhiên sống lại, trước tiên rung mình một cái, sau đó bắt đầu chuyển động cái đầu.

Đầu pho tượng gồm bốn mặt tiền, hậu, tả, hữu, phân biệt ra thành bốn vẻ mặt mừng vui khác nhau. Cái cổ ken két chuyển động vài vòng, cuối cùng đưa bộ mặt phần nộ nhìn về hướng Tiểu Lôi.

Nguyên gương mặt của pho tượng gương gạo, cứng ngắc, không ngờ cũng có vẻ như sống động trở lại. Nhìn gương mặt phần nộ trước mặt, Tiểu Lôi mơ hồ cảm nhận được một loại áp lực vô hình...

Bình thường, chỉ khi đối diện với loại cao thủ cấp bậc cỡ Khinh Linh Tử, Tiểu Lôi mới có cảm giác bị uy hiếp kiểu này.

Bất giác, hắn lùi lại một bước, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Rốt cuộc, bức tượng giống như một quái thú vừa tỉnh lại sau giấc ngủ say, dùng lực vặn vẹo mình một cái, dang rộng tám cánh tay rồi chậm rãi đứng thẳng người lên. Thân hình khổng lồ, rắn chắc, vẻ mặt phần nộ của nó từ trên cao nhìn chằm chằm xuống Tiểu Lôi. Hai nhãn cầu của nó mơ hồ hiển lộ mục quang có chút âm hàn lạnh lẽo...

Đột nhiên, không đợi Tiểu Lôi phản ứng, một bóng mờ cực lớn đã đánh đến trước mặt Tiểu Lôi. Ánh mắt Tiểu Lôi chợt co rút, lập tức co người, bắn lùi về phía sau, hai tay giao nhau chắn trước mặt...

Ầm!

Tiểu Lôi có cảm giác như bị một luồng khí lực ngàn cân đánh trúng phía dưới. Lực lượng cường đại kia đã lập tức chấn nát ống tay áo của hắn.

Một bàn tay nắm chặt của pho tượng khổng lồ kia, chỉ cần một quyền đánh rầm một cú, uy lực lại lớn đến thế! Cẩn bản quyền đầu này không trực tiếp va chạm Tiểu Lôi. Vặn vẹo chỉ một nắm đấm đã sinh ra năm luồng lực lượng cuồng bạo, như muốn khơi khơi ‘giã’ Tiểu Lôi văng đi.

Tiểu Lôi không ngờ lại cảm thấy đau đớn trên cánh tay! Trong lòng hắn hơi kinh ngạc, nhưng chuyện còn chưa phải đã hết. Hắn không ngờ được là hắn đã thối lui nhanh như vậy nhưng pho tượng quái vật khổng lồ này lại cũng có tốc độ nhanh như thiểm điện!

Thân người hắn còn chưa kịp lùi được năm thước thì ở phía sau một luồng cuồng phong đã thổi tới. Một bàn tay khổng lồ đã quét tới phía sau, hung hăng đánh mạnh vào lưng hắn! Giống như đập một con ruồi, bàn tay đánh Tiểu Lôi văng ra ngoài xa.

Ngay lúc thân thể đập xuống mặt đất, Tiểu Lôi lại cảm thấy đau đớn một lần nữa. Hắn không ngờ lại cảm thấy đau đớn!! Kể từ khi hắn dung hợp xích châu với nhục thể của mình trong lò luyện đan, đây là lần đầu hắn có cảm giác đau đớn à nha!

Lão gia hỏa Bồ Đề đã từng nói, sau khi hắn dung hợp với xích châu, trên thế gian này cơ hồ đã không còn thứ gì có thể đả thương được hắn rồi. Nhưng mà cái thứ gia hỏa trước mặt... hiển nhiên là ngoại lệ!

Tiểu Lôi nghiêng răng đứng lên, cảm thấy trên tay và trên lưng vẫn còn đau đớn. Trong miệng hắn lại mơ hồ cảm thấy có chút mùi vị ngọt ngọt tanh tanh.

“Mẹ nó, đừng thổ huyết nha...” Tiểu Lôi chửi thầm một câu, ngược nhìn bức tượng khổng lồ trước mặt.

Quý quái! Không biết cái cổ của tên gia hỏa kia chuyển động lúc nào mà đã chuyển gương mặt phần nộ về phía sau. Hiện tại đối diện Tiểu Lôi lại là một gương mặt vui vẻ đang cười tự đắc. Chỉ có điều, Tiểu Lôi nhìn gương mặt tươi cười này thật đáng ghét, nó giống như đang nhạo báng hắn đã không chịu nổi một cú đánh.

“Con bà mày!”

Tiểu Lôi hít vào một hơi, hai tay từ từ buông lỏng, ngược mắt nhìn tên đại gia hỏa, quát: “Thân thể của ngươi to lắm, giỏi lắm a! Ta đến đây!”

Lời nói vừa dứt, thân hình hắn nhoáng một cái, chỉ lưu lại tàn ảnh ở chỗ cũ. Trong nháy mắt Tiểu Lôi đã phóng tới trước pho tượng. Vừa vỗ lên bụng pho tượng, một tay Tiểu Lôi đã ấn vào ngực của nó.

Phá!

Sơn!

Không!

Lòng bàn tay của Tiểu Lô tiếp xúc với pho tượng chợt bạo phát một luồng kim quang mãnh liệt. Lập tức ầm một tiếng, pho tượng khổng lồ bị Tiểu Lô một chưởng chấn bay!

Với tu vi lúc này của Tiểu Lô, một chưởng Phá Sơn Không này, uy lực khiếp người ra sao cũng biết. Pho tượng bay trên không tạo nên một đường parabol tuyệt đẹp, bị ném ra sau hơn mười thước mới cắm đầu xuống đất. Ầm một tiếng, mặt đất bị đánh thủng một cái hố to.

Tiểu Lô vừa thở một hơi thì lại nghe âm thanh ken két. Pho tượng khua tám cánh tay loạn lên vài cái, sau đó xoay người lại. Tuy động tác có phần chậm chạp, nhưng pho tượng cũng vẫn từ trong cái hố đó đứng lên được.

Càng khiến cho hai mắt Tiểu Lô muốn lòi ra khỏi tròng chính là... gặp quỷ, thân thể pho tượng không hề có tổn thương gì nặng!

Tiểu Lô thừa biết uy lực một chưởng vừa rồi của mình. Với tu vi hiện tại của hắn, một chưởng vừa rồi cho dù là hòn núi nhỏ, cũng có thể đánh sập.

Nhưng cái thứ gia hỏa này, trừ trước ngực bị lõm vào một tí vỏ ngoài, không ngờ chẳng còn thương tổn gì hết!!

Cảm thấy trong miệng đắng chát, Tiểu Lô cười khổ nói: “Đúng là tà môn, bức tượng này làm bằng thứ gì đây?”

Pho tượng đã đứng thẳng lên. Lần này, cái đầu của nó lại chuyển thành gương mặt phần nộ. Đột nhiên tám cánh tay dang rộng, tự đánh vào trước ngực và sau lưng vài cái, phát ra những tiếng phầm phầm ghê rợn. Lập tức pho tượng chuyển động, nhằm ngay Tiểu Lô đánh tới!

Rất... nhanh!

Tiểu Lô chỉ kịp nghĩ phản ứng như thế nào thì đối phương đã tiến đến trước mặt! Tâm ý vừa động, lập tức Tiểu Lô triển khai thân pháp, thân thể tránh gấp theo một góc độ không ai nghĩ được. Nhưng thân thể hắn vừa bắn đi, lập tức cảm thấy không ổn!

Trong vùng không khí chung quanh hắn đã có vô số đạo tiềm lực trói buộc, khoá chặt mọi cử động của hắn!

Cảm giác này ra sao? Như mình bị trói trong cái lưới lớn, mỗi cử động nhỏ của hắn đã hoàn toàn bị đối phương nắm giữ!

Quả nhiên, thân Tiểu Lô vừa mới chớm động, một tay của đối phương đã phách tới một cự chưởng. Cũng như lần trước, Tiểu Lô lại bị quét trúng ngay phía dưới, đánh bay đi. May mà lần này hắn còn kịp đưa tay đón đỡ, nhưng vẫn cảm thấy các đầu khớp xương nơi hai tay đều ngấm ngấm đau nhức.

Phun một bãi nước bọt, Tiểu Lô chống tay đứng lên. Đã lâu lắm rồi hắn chưa từng ném qua cảm giác chán nản như thế này. Tên gia hỏa này không những đã to lớn mà tốc độ còn nhanh kinh người! Còn một điều trọng yếu trong đó là thân thể của nó quá cứng rắn. Trình độ của hắn mà công kích pho tượng cũng không gây được một thương tổn thực sự nào. Năng lực chịu đòn của đối phương thật là quá kinh khủng...

Đầu óc Tiểu Lô tỉnh táo một tí, hắn bắt đầu cẩn thận lùi lại một chút, giữ một khoảng cách với pho tượng. Trí não hắn xoay chuyển nhanh chóng cố tìm một phương cách hữu dụng đối phó với quái vật này.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn nhận thấy phương pháp tốt nhất để đối phó với gia hỏa này chính là dùng đao kiếm mà chém nó! Nhưng hiện nay cả một thanh phi kiếm hạ phẩm hắn cũng chẳng có! Hơn nữa thân thể tên gia hỏa này quá cứng rắn, e rằng chỉ có dùng Thu Lộ kiếm mới mong đã thương được nó chăng?

Đương nhiên, Tiểu Lô có thể dùng tiềm lực xuất được một tia kiếm khí hoặc một thanh kiếm quang từ tay không. Nhưng đến chiêu Phá Sơn Không, tụ tập lực lượng vào một điểm, trăm lần động thủ đều thành công cả trăm, cũng không đã thương được đối phương.... Nên Tiểu Lô biết rằng không thể dùng tiềm lực hoặc kiếm khí đã thương được đối thủ...

Không thể công kích bằng sức lực... thì dùng ma pháp tấn công...

A! Phì phì phì... Nói cái gì, là pháp thuật! Pháp thuật công kích! Tiểu Lô khẽ lắc lắc đầu, cặp mắt sáng ngời!

“Ê! Ê!” Hấn cố sức vẫy vẫy tay, hét: “Cái gã to đầu quái dị kia! Ngươi tới đây! Tới đây!”

Tiểu Lô dang hai cánh tay, đợi tên gia hỏa kia nặng nề đi từng bước đến gần, trên lòng bàn tay hấn chợt xuất ra một đạo kim sắc hỏa diễm. Miệng hấn niệm nhanh một câu khẩu quyết, lập tức hai đạo hỏa diễm từ hai tay hấn đột nhiên bay ra. Dưới tiếng gầm rít của cửa hỏa diễm, đã quện lấy pho tượng vào bên trong.

“Ô ô ô ô...”

Bức tượng bị ngọn lửa bao phủ, từ miệng không ngừng phát ra một loại âm thanh cực kỳ cổ quái. Lập tức, chợt thấy toàn thân pho tượng lóe lên. Từ trên thân pho tượng đột nhiên xuất hiện một luồng hắc sắc quang khí nhàn nhạt, rồi pho tượng rung lên...

Trong khi Tiểu Lô trợn mắt há mồm nhìn, dường như tên đại gia hỏa này đã cởi bỏ y phục, đem tam vị chân hỏa bao phủ toàn thân “cởi” ra, tuột xuống đất! Ngọn lửa vừa rút xuống đất, bị nó đập cho mấy đập, đập tắt!

Sau đó, pho tượng đưa bộ mặt cười nhạo về phía Tiểu Lô, tám cánh tay giương ra, thân người bay đến, chụp lấy Tiểu Lô.

Không phải Tiểu Lô không nghĩ tới việc né tránh...

Nhưng mà hấn đã gặp quỷ. Nó có đến tám cánh tay! Trên dưới trái phải trước sau, toàn là tay của đối phương, hấn tránh đi đâu bây giờ?

Hơn nữa cái thứ gia hỏa này còn to hơn cả con voi, nhưng động tác thì lại mau lẹ hơn cả thỏ! Bốn cánh tay của nó thần tốc chụp lấy hai tay và hai chân của Tiểu Lô, sau đó nhấc hấn lên cao.

Liền đó, từ trong miệng nó phát ra một tiếng gầm cực kỳ tàn khốc, pho tượng dụng lực lôi mạnh tứ chi của Tiểu Lô ra bốn hướng.

Kết

Kết kết

Tiểu Lô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Cho dù thân thể của Tiểu Lô rất cường hãn, pho tượng này vẫn đủ sức lực để phân thân hấn, tuy nhiên do dùng quá nhiều sức, cổ tay và các đốt ngón tay của pho tượng lại phát ra những âm thanh chói tai kia. Tiểu Lô phát ra một tiếng kêu thảm, mắt hấn bắn ra một đạo kim quang, từ thân thể phát ra năm đạo lực lượng. Nhất thời, những cánh tay của pho tượng bị tuột ra, thừa thế Tiểu Lô nhảy vọt xuống đất. Hấn lùi nhanh ra phía sau, há hòng phóng ra một cổ hàn khí lạnh như băng về phía pho tượng.

Cổ hàn khí do Tiểu Lô phun ra phát triển nhanh chóng, trong nháy mắt trở thành một cơn lốc lạnh lẽo, quấn trọn toàn thân pho tượng. Trong chớp mắt, toàn thể pho tượng biến thành băng, lại bị bao phủ bên ngoài bởi một lớp băng cứng rần!

Lập tức, lớp băng càng lúc càng dày, cuối cùng đã thành một ngọn núi băng nhỏ, nhốt chặt pho tượng bị đông cứng ở giữa.

“Mẹ nó!” Trán Tiểu Lô đầy mồ hôi, dùng sức lắc lắc hai cánh tay đau nhức, chửi: “Tí nữa là ta bị ngươi phân thân rồi...”

Hấn cẩn thận lui về sau thêm vài bước.

Hấn không ngại thơ đến nỗi tin rằng đồng băng này có thể tiêu diệt được tên gia hỏa khủng khiếp kia. Quả nhiên, chỉ sau một lúc, mặt băng sơn bắt đầu phát ra những âm thanh rạn nứt bi thảm. Khe nứt càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều hơn; cuối cùng ầm một tiếng, khối băng gãy vụn, sụp đổ. Pho tượng từ trong đồng băng đổ nát bước ra, lắc mình cho băng rơi xuống, đoạn chăm chăm nhìn Tiểu Lô, chậm rãi từng bước, từng bước bức tới gần.

Tiểu Lô cảm thấy mình có chút bất lực.

Đánh nhau bằng sức lực... trong tay mình không có vũ khí, thân thể lại không cường hãn bằng đối phương.

Tấn công bằng pháp thuật... Lửa và băng đều đã sử dụng qua. Cái tên gia hỏa này không những chịu đựng được sự tấn công vật chất một cách cường hãn mà hiển nhiên còn có tiềm lực rất cường đại!

Bên người lại không có pháp khí nào có thể đối phó được với nó...

Chấn Thiên Linh? Vật này dùng âm thanh để công kích hồn phách đối phương, thuộc loại pháp bảo “công kích tinh thần”, nhưng hẳn lại đang phải đối diện với một bức tượng a!

Còn như cái pháp bảo hồ lô kia... Thôi thôi, van người, người cho rằng pho tượng có tên sao?

Còn Nghịch Thiên Kiếm... ít nhất ta phải có một thanh kiếm mới được chứ?

Kiếm?

Tiểu Lôi vừa nghĩ đến đó, tựa như để ẩn chứng cách nghĩ giống nhau, đầu pho tượng lại di chuyển, lần này đưa ra cái gương mặt bí ẩn về phía Tiểu Lôi.

Tám cánh tay pho tượng đột nhiên cùng đưa lên trên không, mơ hồ như chụp lấy một vật gì đó trên không...

Ngay lập tức, khắp bốn phương tám hướng nghe như có tiếng mặt đất chấn động nhẹ, rồi có âm thanh của những vật phá đất chui lên, có những vật phóng lên mặt đất giãy giụa...

Cuối cùng, nghe ầm một tiếng, chỉ thấy mặt đất phía xa lộ ra một cái cửa hầm, một vật thể bằng kim loại to lớn từ dưới đất bay lên, vèo một tiếng đã đáp vào tay bức tượng.

Vật này sáng ngời, cao cỡ bằng người Tiểu Lôi, toàn thân màu vàng kim, nhẹ nhàng ẩn hiện kim sắc kiếm khí...

Mẹ nó, rõ ràng đó là một thanh trường kiếm vĩ đại!

Sau đó, lại nghe một loạt tiếng động nhẹ, từ chung quanh lại có thêm vài món đồ vật từ mặt đất bay lên, lại có vài món vũ khí vĩ đại bay vào tay pho tượng...

Tổng cộng có tám thanh trường kiếm khổng lồ! Mỗi thanh đều làm bằng chất liệu màu vàng, mặt trước óng ánh kim sắc kiếm khí! Càng ghé gần hơn nữa, trong kiếm khí lại phảng phất có mùi máu tươi nồng nặc!

Trước mặt Tiểu Lôi là pho tượng khổng lồ làm bằng kim loại, có tám cánh tay đang cầm tám thanh kiếm khổng lồ sắc vàng, đang nhìn chăm chú vào người hắn...

Thật sự Tiểu Lôi có cảm giác miệng mồm đắng ngắt. Hắn cười khổ, lùi lại, đầu óc lại xoay chuyển tìm cách đối phó.

Ngay lúc đó, từ bốn phương tám hướng lại vang lên giọng nói kia:

“Nguyệt Sơn, thật sự ngươi đã làm cho ta kinh ngạc... Có thể chống đỡ với Thánh Huyết Ma Tượng lâu như vậy, ngươi là người đầu tiên!” Giọng nói kia lại dường như có vài phần tiếc nuối: “Đáng tiếc, ngươi lại phải chết tại đây.”

Tiểu Lôi nghiêng rằng, lạnh lùng nói: “Ngươi đang đứng đó xem đấy ư? Hừ! Cái thứ quỷ này được gọi là gì chứ? Thánh Huyết Ma Tượng hả? Hãy xem lão tử làm sao đập vụn nó đây!”

301. Chương 301: Tiểu Lôi Liều Mạng

Tiểu Lôi cũng không tức giận, dứt khoát không để ý tới thanh âm chán ghét đó, tập trung chú ý vào vật kình cang trước mặt.

Tám thanh kiếm trong tay pho tượng bắt đầu huy động, một đạo kinh phong rít lên, kiếm thứ nhất nhắm đầu đập xuống, Tiểu Lôi lập tức lui ra ngoài, ầm một tiếng, nơi hắn vừa đứng bị cự kiếm đập trúng, nhất thời tạo thành một hố to. Tiểu Lôi cấp tốc lui về phía sau, nhưng đối phương tấn công liên miên không dứt như vũ bão, tên kia kiếm thuật rất cao minh, không hề đánh loạn. Tám thanh kiếm không ngờ lại dùng một bộ kiếm thuật hoàn chỉnh! Hoặc cường công, hoặc vu hồi, hoặc dụ địch, hoặc hư ảo..... Lúc này Tiểu Lôi cơ hồ tựa như đồng thời đối địch tám cao thủ dùng kiếm.

Đáng sợ nhất là, nếu cùng tám cao thủ dùng kiếm đối địch, ít nhất còn có thể lợi dụng sơ hở đối phương, mà vấn đề hiện tại là, quái vật này một mình sử dụng tám thanh kiếm, lại vận dụng thuần thực vô cùng, cơ hồ không thể vượt qua tám thanh kiếm này!

Mặc dù Tiểu Lôi đã vận dụng hết tinh thần, những chỉ né khỏi bảy kiếm, kiếm thứ tám quả thực tránh không kịp, bị chém trúng đùi. Hắn nặng nề hừ một tiếng, bắn ra xa lăm vài vòng, mới bắt đầu đứng dậy. Cảm tạ xích châu cường hóa thân thể, nếu không, trúng phải kiếm này có lẽ mình đã tàn phế.

Bất quá trên đùi Tiểu Lôi đau đến toát mồ hôi.

“Nhược điểm..... Nhược điểm..... Hắn không thể không có nhược điểm.....” Tiểu Lôi bất lực nhìn hắn.

Hắn quá cường hãn. Nếu đối kháng với hắn ở một nơi bình thường, Tiểu Lôi thậm chí muốn dùng pháp thuật đem một ngọn núi đè hắn, xem có thể đè chết hay giữ hắn lại được không.

Nhưng vấn đề là, hiện tại mình đang ở một nơi ngay cả quỷ cũng không có, đừng nói tìm một ngọn núi, một nắm đất cũng tìm không ra!

Tiểu Lôi vừa nghĩ, lại thấy tên đó xông lên, hắn đột nhiên động tâm, lắc người thi triển ẩn thân pháp.

Quả nhiên, sau khi Tiểu Lôi tiêu thất, động tác tên đó đột nhiên ngừng lại, chiếc đầu bốn mặt quay tới quay lui, tựa hồ đang tìm kiếm tung tích Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi hơi an tâm một ít, xem ra tên đó không nhìn ra ẩn thân pháp của mình, lặng lẽ tiến tới. Cơ thể bay lên, sau đó bổ xuống một chưởng.

Mục tiêu của chưởng này là đầu đối phương. Lúc bắt đầu, Tiểu Lôi còn cảm giác rất thuận lợi, nhưng khi hắn đến gần, đột nhiên, quái vật cử động!

Tám thanh trường kiếm đồng thời chém về phía Tiểu Lôi. Tiểu Lôi thầm hoảng hốt, một chưởng còn cách đầu đối phương khoảng hai thước. Tám thanh kiếm đã đồng thời trảm đến! Hắn vội vàng ngừng lại trên không, sau đó cố gắng bay lên, chợt nghe vài tiếng nổ, kim quang bắn ra bốn phía dưới chân, Tiểu Lôi sợ đến toát mồ hôi.

Tên đó rõ ràng có thể thấy ta. Không ngờ hắn còn có thể giả vờ không nhìn thấy, còn biết dụ địch? May mắn tiểu gia phản ứng coi như nhanh nhẹn.....

Nhưng vừa nghĩ đến đây, đột nhiên quái vật đã ngừng đầu, sau đó hắn mở miệng.....

Chỉ thấy một đạo kim sắc hỏa quang từ miệng hắn phun ra, phảng phất một con hỏa long trùng thiên! Tiểu Lôi đang ở trên không, không đề phòng, nhất thời bị hỏa diễm thiêu đốt, hắn chỉ kịp đưa hai tay bảo vệ trước người, liền bị hỏa diễm nuốt chửng.

Không ngờ.....

Không ngờ là tam vị chân hỏa!

Quần áo toàn thân Tiểu Lôi tan biến trong nháy mắt, hắn cứ như vậy bay trên không, hai tay thủ trước ngực, nhưng trên người lại trụi lủi.....

” Mẹ..... mẹ.....” Tiểu Lôi tức giận đến run người, đột nhiên cuồng nộ, hét lớn:” Vương bát đản! Con mẹ người!!”

Hắn phảng phất như đang cuồng nộ, bất chấp toàn thân đang trần trụi, đột nhiên từ trên không hung hăng nhào xuống, người co lại tựa như một viên đạn, tốc độ nhanh khủng khiếp, căn bản không thể nhìn rõ. Chỉ có thể thấy một đạo hỏa quang bắn thẳng tới!

Tám thanh trường kiếm của quái vật đồng thời chém ra, đều chém vào khoảng không, Tiểu Lôi đã đụng thẳng vào đầu hắn. Chợt nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa. Quái vật chấn động, lui về phía sau hai bước, ngã rầm xuống. Tiểu Lôi lại nhào vào trước ngực, hai quyền đầu nắm lại, mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, mỗi một quyền cơ hồ đô dùng tới công lực Phá Sơn Không, nhằm quái vật hung hăng đập xuống.

Trong lúc nhất thời chợt nghe thanh âm ầm ầm không dứt, quái vật tựa hồ bị Tiểu Lôi đánh cho nhúc nhích không được, trước ngực đập đến lồm xồm, Tiểu Lôi một hơi đánh mười bảy mươi tám quyền. Quái vật

tựa như hồi phục lại, tám cánh tay nắm tám thanh trường kiếm trăm tới, Tiểu Lô căn bản không để ý công kích của đối phương, lập tức bị một kiếm đập văng ra ngoài, ngã sầm trên mặt đất, tạo thành một cái hố to, lại lập tức tung người nhảy lên, không ngừng lại, trong nháy mắt lại xông tới quái vật.

Tiểu Lô phảng phất biến thành cuồng bạo, lần này lại xông đến, đập một hơi mấy quyền, quái vật bị đập trúng, nhưng vẫn đánh văng Tiểu Lô ra ngoài, Tiểu Lô lại bay ra gần hai mươi thước, hần vận người xông lên, trên người quái vật đột nhiên bộc phát ra một đoàn kim quang rực rỡ, nhằm thẳng đối phương trăm xuống, Tiểu Lô lại lách người sang một bên, nắm lấy lưỡi kiếm, sau đó hai tay dùng lực.....

Quái vật khổng lồ không ngờ bị Tiểu Lô nâng lên, sau đó xoay vài vòng rồi gắng sức quăng đi.

Liền thấy một đường parabol cực kỳ đẹp mắt, quái vật bị Tiểu Lô quăng ra ngoài, thậm chí bay khỏi tầm mắt Tiểu Lô, cuối cùng mới nghe thấy từ xa vọng lại một tiếng nổ, có lẽ hần đã rơi xuống đất.

Tiểu Lô lúc này mới hạ xuống đất, cúi rạp người thở gấp. Trên người đầy mồ hôi.

Vừa rồi hần đánh một hơi nhiều quyền như vậy, toàn bộ đều là dùng công lực Phá Sơn Không đánh ra. Phải biết rằng Phá Sơn Không là đem công lực toàn thân đưa vào chiêu số. Mặc dù Tiểu Lô có Nghịch Thiên Quyết làm căn bản, một hơi đem lực lượng toàn thân phát ra nhiều lần, thân thể cũng chịu không nổi. Hơn nữa hần vừa rồi đánh bừa, cũng đánh trúng đối phương vài đòn trọng kích, lúc này toàn thân xương khớp phảng phất muốn rã rời, đau đến toát mồ hôi.

Vốn trên cơ thể hần đã chảy máu vài chỗ, may mắn bởi vì thân thể hần đặc thù, vết thương lập tức tự động khép lại. Tiểu Lô thở vài hơi, há miệng, nhổ mạnh một ngụm nước bọt pha lẫn máu, lại mắng to:” Hồn đản! Không ngờ ngươi dám dùng lửa đốt lão tử! Lão tử hận nhất là bị người khác dùng lửa đốt!! Lão tử đã bị người đốt suốt ba năm! Đã phát thệ, mẹ tên nào lại dùng lửa đốt ta, ta sẽ cùng hần liều mạng!”

Hần cảm thấy cơ thể có chút mỏi mệt, vươn tay huyền hóa thành một cái túi nhỏ, chính là túi Càn Khôn. Từ bên trong lấy ra một viên đơn dược nuốt xuống, sau đó hần ngồi khoanh chân điều hòa nội tức một chút, lúc này mới khôi phục vài phần tinh lực, rồi mới đứng dậy.

“Hừ, tên đó sao lại không có nhúc nhích gì? Chẳng lẽ đã bị ta đánh chết?” Tiểu Lô nhíu mày nói. Nhưng hần vừa mới nói xong, đột nhiên trong lòng cảm thấy bất thường, chỉ thấy phía sau lưng phát lạnh, ý niệm trong đầu hần vừa mới nghĩ xong, đột nhiên chợt nghe phía sau một đạo kinh phong sắc bén rít lên, hần không dám chần chờ, lập tức lộn người, chợt nghe một đạo kinh phong cuồng loạn quét ngang đỉnh đầu, lập tức hần thấy đối phương vô thanh vô tức xuất hiện phía sau mình! May mắn Tiểu Lô phản ứng kịp thời, nếu không đã bị tập kích!

Nhưng đối phương dù sao cũng có tám cánh tay, kiếm thứ nhất đâm vào khoảng không, kiếm thứ hai đã trăm xuống, Tiểu Lô lúc này bất chấp mọi chuyện, nhanh chóng lặn ra ngoài, sau đó hai chân búng mạnh, bay ra xa. Sau khi thoát khỏi phạm vi công kích của đối phương, lúc này hần mới xoay người lại.

Chỉ thấy quái vật đứng ở phía sau. Nhưng rõ ràng vừa rồi Tiểu Lô liều mạng tấn công cũng tạo thành thương thế nhất định đối với hần.

Trước ngực tên đó bị lõm xuống một lỗ to, còn có mấy chỗ bị nứt toác, quan trọng nhất là, một cánh tay của hần đã biến dạng nghiêm trọng, rũ xuống, hiển nhiên đã bị mình phế bỏ, còn một cánh tay khác lại không thấy nữa, đã cụt đến tận bả vai! Mà một chân của hần cũng tựa hồ không quá linh hoạt, tựa hồ có hơi khập khiễng.

“Mẹ, không ngờ còn biết đánh lén...” Tiểu Lô cảm thấy bất đắc dĩ. Vừa rồi công kích một hồi mặc dù cũng đã thương đối phương, nhưng tổn thất của mình còn lớn hơn so với đối phương.

Dù sao đối phương là pho tượng, sẽ không cảm thấy đau đớn và đổ máu. Nhưng mình nói như thế nào cũng chỉ là huyết nhục mà thôi.

Thật không biết hần sao lại mạnh như vậy? Hần cường hần quá mức! Ngay cả thân thể mình đã dung hợp Xích Châu, không ngờ cũng đánh không lại đối phương?

Tiểu Lô đang uể oải, đột nhiên thấy cánh tay rũ liệt của đối phương và đoạn tay cụt, hần chợt động tâm..... Ánh mắt không khỏi nhìn ra xa.

Tiểu Lôi đột nhiên cười to, chỉ vào quái vật cười cuồng loạn:” Vương bát đản, ngươi chết chắc! Không ngờ dám dùng lửa thiêu ta!”

Trong tiếng cười to, hắc đột nhiên biến thành một đạo kim quang bay ra xa.....

Pho tượng rõ ràng không nghĩ đến Tiểu Lôi lại chạy trốn, mặc dù phản ứng của hắc cũng rất nhanh, nhưng dù sao không có tốc độ khùng bố như Tiểu Lôi.

302. Chương 302: Thần Phục

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Lôi đã bay trở lại, mỗi tay cầm một thanh trường kiếm kim sắc, chính là kiếm của pho tượng vừa rồi đánh rơi đằng xa!

Tiểu Lôi nhẹ nhàng búng nhẹ lên kiếm phong, thanh cự hình kim kiếm vang lên một thanh âm nặng nề, Tiểu Lôi không nhịn được, nói: “Kiếm tốt! Vật liệu tốt! Không ngờ Thánh Huyết Tông lãng phí như vậy! Kiếm tốt thế này, cũng không cho người ta dùng, mà để cho pho tượng dùng.....”

Hắc thở dài, nhìn ra vật liệu của thanh kiếm này quả thực rất đặc thù, chỉ bằng vào cảm giác khi cầm, hắc đã cơ hồ có thể khẳng định, vật liệu của thanh kiếm này, hoàn toàn giống như pho tượng! Mà mức độ cường ngạnh của pho tượng còn có thể chống đỡ Phá Sơn Không toàn lực của mình!

Hắc không biết, thần kiếm lợi hại như thế không phải là Thánh Huyết Tông không muốn dùng, mà là bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù, chỉ có khi pho tượng sống lại, mới có thể mang ra sử dụng. Mà làm pho tượng sống lại một lần, cũng phải bỏ ra chi phí thật lớn!

Tiểu Lôi cầm kiếm trong tay, mặc dù quả thực là hơi lớn một chút, dứt khoát niệm khẩu quyết, lách người hóa thân thành cự nhân cao ba bốn thước, lớn bằng pho tượng, miệng mắng: “Hôn đản! Ngươi vừa rồi đánh rất đã tay phải không? Hiện tại trong tay lão tử có kiếm, ta xem ngươi còn hung hăng không!”

Nói xong, Tiểu Lôi hít sâu một hơi, trong mắt hắc hiện hàn khí, khóe miệng cười lạnh, vung kiếm chỉ vào pho tượng.

Trong tay có hai thanh kiếm, khí thế Tiểu Lôi đã hoàn toàn bất đồng. Hắc phảng phất đã thu lại khí tức toàn thân, trên người không còn một tia khí tức tản mát ra. Nếu phải miêu tả, chỉ có thể nói Tiểu Lôi mặc dù đứng ở nơi này, nhưng toàn thân tựa hồ đã tới một cảnh giới “hư vô”!

Bởi vì, hắc đem lực lượng toàn thân thu lại, rốt cuộc không có một tia khí tức tỏa ra ngoài!

Quái vật tựa hồ cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Tiểu Lôi, chậm rãi lui về phía sau hai bước, sáu thanh trường kiếm trên sáu cánh tay còn lại cũng nâng lên, cảnh giác đối mặt Tiểu Lôi. Khuôn mặt cũng biến thành bộ dáng phẫn nộ.

Tiểu Lôi đột nhiên thở dài, hạ giọng nói: “Không thể tưởng được..... Không thể tưởng được sau khi ta học thành, lần đầu tiên toàn lực xuất thủ thi triển bộ kiếm thuật này, lại dùng đối phó một pho tượng.....”

Hắc nói xong, chậm rãi bước tới một bước, một bước này dường như đã vượt qua quy tắc của không gian, lập tức hắc đã xuất hiện trước mặt pho tượng!

Một kiếm khinh xảo chậm rãi đâm tới!

Trên kiếm phong không hề có quang mang hoa lệ, một kiếm hoàn toàn bình thường, chậm rãi thông thả như thế. Tựa như bất luận kẻ nào đều có thể né tránh, pho tượng lại đột nhiên phát ra một tiếng ghen ngào sợ hãi, cơ thể khổng lồ lại lui về phía sau vài bước.

Nhưng Tiểu Lôi lại dường như biến thành hình bóng của hắc, kề sát trước mặt, cự kiếm trong tay thủy chung chỉ vào đối phương! Động tác của quái vật đột nhiên chậm lại, phảng phất bốn phía có sức nặng ngàn cân vô hình áp xuống. Hắc rốt cuộc nâng kiếm đón lưỡi kiếm của Tiểu Lôi.....

Kiểm phong giao nhau, lại vô thanh vô tức!

Không có tiếng va chạm kinh thiên động địa, không có tiếng kim loại đụng nhau, cũng không có tiếng bộp phát của hai cỗ lực lượng, cứ như vậy trong không gian yên tĩnh, hai thanh kiếm đã giao nhau.....

Nhưng sau đó, cơ hồ là mắt thường cũng có thể thấy rõ, kiếm phong của quái vật bắt đầu tổn hại.....

Trước tiên là mũi kiếm, vỡ vụn thành từng phần, sau đó phân mảnh thành tro bụi với một tốc độ cực kỳ chậm rãi. Tiếp theo là lưỡi kiếm.....

Tốc độ phiêu tán rất từ từ, cơ hồ như động tác quay chậm! Lực lượng chậm rãi chiếm đoạt trường kiếm quái vật, khuôn mặt quái vật đột nhiên trở nên bi ai, miệng hân phát ra tiếng kêu thảm thiết, cơ thể phảng phất như đang run rẩy, cố gắng giãy dụa.

Nhưng trên kiếm phong của Tiểu Lô dường như có một loại lực lượng đặc biệt, kiên quyết quán lấy hân, dù cho hân có nỗ lực như thế nào, cũng không thể thoát khỏi lực lượng chiếm đoạt.

Quái vật đột nhiên hét lên một tiếng, kiếm trên hai cánh tay cũng vung lên.....

Lần này nhanh hơn, nhưng hai thanh kiếm chỉ vừa mới chạm tới kiếm phong của Tiểu Lô, đã nhanh chóng bị hủy đi!

Từ mũi kiếm đến lưỡi kiếm, không ngừng vỡ vụn, một lát sau, thanh kiếm chỉ còn chuôi kiếm, mà lực lượng chiếm đoạt vẫn còn đang tiếp tục..... Quái vật hét lên một tiếng, bàn tay nắm chuôi kiếm của hân nhanh chóng phân hủy, ngón tay dần dần biến thành bụi phấn, sau đó là bàn tay..... cánh tay.....

Ánh mắt Tiểu Lô đã lạnh tới cực điểm, đôi mắt không hề có chút tình cảm, giống như hai lỗ hồng.....

Rốt cuộc, tiếng kêu quái vật càng trở nên sợ hãi, hân đột nhiên nâng thanh kiếm trên cánh tay thứ ba, gắng sức chém xuống.....

Keng keng keng!

Sau ba tiếng động vang lên, quái vật đã bị Tiểu Lô phá hủy toàn bộ ba cánh tay! Sau đó cơ thể bắn ra xa.

Khóe miệng Tiểu Lô lộ ra nụ cười lãnh khốc

Đột nhiên, một đạo kim quang từ trong tay Tiểu Lô bắn ra!

Đó là thanh kiếm trên tay trái Tiểu Lô! Thanh kiếm này lẳng không bắn ra, biến thành một đạo quang mang chói lọi trên không trung, trong nháy mắt đã bắn tới trước mặt quái vật.

Quái vật chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trong tiếng kêu thảm thiết, trường kiếm vô thanh vô tức đã bắn vào trước ngực hân, kiếm phong xuyên ra sau lưng, lực đạo to lớn cơ hồ xuyên thủng quái vật! Quái vật ngã xuống, trường kiếm đâm xuống ghim chặt hân trên mặt đất!

Trường kiếm xuyên ngực, trên kiếm phong lập tức bộp phát ra một luồng kim sắc hỏa diễm, trong nháy mắt bao trùm quái vật, tam vị chân hỏa bùng bùng thiêu đốt, nhanh chóng lan tràn đến toàn thân quái vật, hân kêu thảm thiết không dứt, cơ thể gắng sức vận vẹo.

Ánh mắt Tiểu Lô lạnh như băng, kiếm nắm trong tay, chậm rãi bước tới từng bước, hân tựa hồ không hề sốt ruột, chỉ lạnh lùng nhìn quái vật ngọ ngoạy trên mặt đất.

Quái vật đang kêu bi thảm, ba cánh tay còn lại đồng thời nắm lấy chuôi kiếm cắm trước ngực, phảng phất dùng hết toàn lực, sau đó chợt nghe một tràng tiếng kim loại ma sát chói tai. Từng phần thanh kiếm được rút ra, quăng sang một bên.

Lúc này Tiểu Lô đã đi đến trước mặt quái vật, hân cố gắng đứng lên, nhìn mũi kiếm Tiểu Lô đang chỉ vào mình, hân đột nhiên phát ra một tiếng kêu the thé sợ hãi, cơ thể run lên, cơ thể to lớn quỵ xuống, ba cánh tay chống trên mặt đất, người rạp xuống, miệng tỏ vẻ cầu xin.....

” Hừ.....” Tiểu Lô cười lạnh: “Không ngờ người còn biết cầu xin tha thứ?”

Quái vật đột nhiên gắng sức đập đầu xuống đất.

Bịch bịch!

Hắn dụng lực đập đầu, mặt đất nhất thời bị hắn đập ra một cái hố to. Tiểu Lôi ngẩn người, biết hắn đang phục lấy cầu xin tha thứ!

Hắn chần chờ một chút, trường kiếm trong tay chậm rãi buông xuống.

Quái vật thấy Tiểu Lôi buông kiếm, lúc này mới ngừng đập đầu, đột nhiên nâng ba cánh tay, bàn tay mở ra, phẳng phất đang cầm thứ gì, cứ như vậy lẳng lặng quỳ gối trước mặt Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cau mày: “Đây là ý gì?”

Quái vật vẫn bất động, chỉ xòe tay ra, lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Lôi. Mặc dù hắn là pho tượng, khuôn mặt bị ai, trong ánh mắt lại dường như đang cầu xin.

Tiểu Lôi đột nhiên động tâm, chậm rãi đặt kiếm vào tay quái vật, quái vật lúc này mới phát ra một tiếng tựa như reo vui, cầm chuôi kiếm, đột nhiên xuất chỉ thọc vào ngực.....

Sau đó, dưới ánh mắt bất ngờ của Tiểu Lôi, quái vật tự xé toang lồng ngực..... Mà ngực hắn không ngờ chảy ra một giọt máu!!

Đó là một giọt máu thật sự!

Lập tức, quái vật nhẹ nhàng hứng giọt máu, cẩn thận nhỏ lên trên kiếm phong, sau đó lại dùng một tư thái cung kính, đưa chuôi kiếm quay về phía Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi do dự một chút, có phần hồ nghi nhìn quái vật, không hề tiếp nhận trường kiếm.

Quái vật này mặc dù là pho tượng, nhưng vừa rồi cùng hắn đánh nhau có thể nhìn ra, hắn cũng có ý thức, lại biết lừa gạt! Sẽ không có âm mưu gì chứ?

Chần chờ một chút, Tiểu Lôi mới đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, quái vật lúc này mới phẳng phất như thở ra, cơ thể lại phục xuống.

Tiểu Lôi cầm thanh kiếm, cũng không biết rốt cuộc hắn muốn gì, chỉ thấy cơ thể quái vật vẫn đang run rẩy. Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, thở dài rồi phát tay, tam vị chân hỏa vẫn đang thiêu đốt trên người quái vật lập tức tắt đi.

Lúc này quái vật mới tựa như trở nên bình tĩnh hơn, vẫn quỳ gối, cơ thể lại vươn thẳng lên, Tiểu Lôi nghi hoặc, vuốt ve trường kiếm trong tay, nhẹ nhàng búng một cái.

Keng, một thanh âm trong trẻo vang lên, pho tượng đang quỳ gối đột nhiên run rẩy.

303. Chương 303: Chân Tướng Như Thế

“A ha, chẳng lẽ ngươi đã thần phục ta? Thanh kiếm này có máu huyết của ngươi, là thứ có thể khống chế ngươi?” Tiểu Lôi mỉm cười.

Quái vật đột nhiên vươn tay nắm lấy lưỡi kiếm trong tay Tiểu Lôi, Tiểu Lôi lập tức cả kinh, nhưng nó lại tựa hồ không hề có địch ý, chỉ cẩn thận đặt lưỡi kiếm trên vai, sau đó cúi đầu xuống.

Nhìn hình dáng này, Tiểu Lôi cũng có thể minh bạch đó là ý gì. Thấy quái vật thần phục mình, trong lòng hắn không khỏi mừng rỡ, tùy tiện đặt thanh kiếm trên vai nó, cười nói: “Được rồi, mặc dù ngươi vừa rồi đánh ta rất đau, bất quá thấy ngươi hiện tại như vậy cũng có phần trung thực!”

Hắn trở tay thu thanh kiếm về, quái vật lại đột nhiên tựa như đã hoàn thành nghi thức, quỳ gối, cúi gục đầu không hề nhúc nhích.

Lập tức, bỗng nhiên trên người hắn tỏa ra kim quang, ngưng kết thành một tầng kim quang lấp lánh bao bên ngoài cơ thể, sau đó ào ào ba lượt, ba thanh cự kiếm trên mặt đất lần lượt bay vào tay hắn, rồi hắn nhanh chóng hóa đá, lại trở thành một pho tượng!

Chỉ còn thanh kiếm dính máu quái vật lưu lại trên tay Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi ngạc nhiên, quái vật trước mặt lại đột nhiên biến nhỏ, chậm rãi co rút, cuối cùng thu nhỏ lại thành một pho tượng cao chưa đến nửa thước.

Tiểu Lôi lúc này mới hít một hơi, cơ thể cũng trở lại bình thường. Hắn giơ cự hình kim kiếm trong tay, nhìn quái vật, lẩm bẩm nói: “Đây là ý gì?”

Hắn ngẫm nghĩ, đem cự hình kim kiếm trong tay cho vào túi Càn Khôn, lại nhìn pho tượng trước mặt, hẳn do dự một chút, lấy ra một túi Càn Khôn khác.

Đó là một túi Càn Khôn Tiểu Lôi mang về sau khi từ Châu Âu trở về, do Tiểu Lôi của một thời không khác lưu lại.

Tiểu Lôi không dám cho pho tượng này vào túi Càn Khôn đang đựng các loại bảo bối, bất quá đặt ở túi Càn Khôn trống này, cũng có thể yên tâm.

Làm xong xuôi hết thấy, hắn lại lấy ra một bộ quần áo từ túi Càn Khôn để mặc vào, lúc này mới vận người, đột nhiên cười to: “Ê! Người còn đó không? Sao lại không nói?”

Tiểu Lôi vừa nói xong, đột nhiên trong lúc đó, cả không gian lại chớp động một hồi, lập tức khung cảnh chung quanh mơ hồ đang vận vẹo. Sau vài lần chao đảo, bách một tiếng, trên đầu xuất hiện trần nhà, sau đó bốn phía cũng xuất hiện tường, cửa sổ, đại môn... Cảnh tượng lại biến thành đại đường như cũ.

Tiểu Lôi cười nhạt, sau đó xoay người, chậm rãi mở đại môn ra ngoài.....

Đối diện là ánh dương quang đang chiếu rọi, Tiểu Lôi hít sâu một hơi, phảng phất đang hưởng thụ khí tức ấm áp, lúc này mới nhìn lại.

Trước mặt hắn, có một người đang đứng.

Chuẩn xác mà nói, là một đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh, người này nhỏ thó, sắc mặt vàng vọt, duy chỉ có đôi mắt lấp lánh quang mang.

Lúc này sắc mặt hắn vàng vọt khô héo, đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng, nhìn chằm chặp Tiểu Lôi.

Khóe miệng Tiểu Lôi lộ ra một nụ cười: “Làm sao vậy? Rất ngoài ý muốn? Cũng rất bất ngờ?”

Hắn đột nhiên ung dung cười nói: “Ta hình như nhớ rõ ngươi đã nói..... Ngươi nói ‘Ta đảm bảo ngươi không thể còn sống mà đi khỏi’, thật không?” Hắn cố ý thở dài, ung dung nói: “Xem ra, ngươi nói không hề đúng.”

Sắc mặt đạo sĩ thê lương, đột nhiên hắn cười thảm một tiếng, phảng phất âm thanh phát ra từ yết hầu. Giọng hắn khàn khàn khó nghe, nghiêm nghị nói: “Ta thật sự không nghĩ tới..... Không ngờ là ngươi..... Ngươi căn bản không phải là Nguyệt Sơn..... Ngươi là Tiểu Lôi!”

Tiểu Lôi nhướng mày, vuốt nhẹ khuôn mặt, lập tức lại khôi phục diện mạo nguyên bản, sau đó lạnh lùng nhìn người đứng trước mặt, nói: “Ngươi không nghĩ tới..... Ngay cả ta cũng không nghĩ đến..... Không ngờ lại là ngươi..... Ai, ta thật sự có mắt không trông.”

“Ngươi đã sớm biết?”

“Không thể tính là sớm.” Tiểu Lôi thở dài: “Ta đuổi tới cửa đạo quan này, thấy tấm biển trên đạo quan, khi đó mới biết được. Lúc ấy ta thật sự rất bất ngờ..... Thế nhưng ngẫm đi ngẫm lại, cảm thấy cũng không hề kỳ quái..... Ai, ta vẫn rất thích ngươi..... trong Tiên Lâm Thịnh Hội trên Côn Luân sơn, ta thật sự cảm thấy ngươi không tệ.”

“Ta cũng phải sớm đoán là ngươi.....” Sắc mặt đạo sĩ càng khó coi: “Người của Nguyệt Gia sao lại biết pháp thuật? Hừ..... Một kiếm cuối cùng ngươi đối phó ma tượng kia..... Rõ ràng..... Rõ ràng rất giống một kiếm ngươi xuất thủ với Cổ Chung Hòa Thượng trong Tiên Lâm Thịnh Hội!”

Tiểu Lôi thở dài, nhìn hắn lộ vẻ thương xót: “Ngươi vốn không phải như vậy..... Ai, ta hiện tại nên gọi ngươi là Thánh Huyết tông tông chủ..... hay là..... Tam Thanh Tông tông chủ? Linh Hóa đạo trưởng?”

Người trước mặt, bất ngờ lại chính là Tam Thanh Tông tông chủ tại Tiên Lâm Thịnh Hội, Linh Hóa đạo sĩ!

“Tại Tiên Lâm Thịnh Hội, ta thật sự sơ xuất bỏ qua người..... Mặc dù lúc ấy ta cũng thấy rất kỳ lạ, Truy Tinh Tử vì sao lại sốt ruột bại lộ thực lực..... Nguyên là Thánh Huyết tông còn có người..... Chỉ là ta không rõ, vì sao pháp thuật của người so với Truy Tinh Tử, lại có khác biệt lớn như vậy?”

Linh Hóa nhàn nhạt cười, nói: “Ta và Truy Tinh Tử vốn là cùng chấp chương Thánh Huyết tông..... Chỉ có điều hắc quả thực quá mức tự phụ, chuyên tâm muốn đàn áp quần hùng tại Tiên Lâm Thịnh Hội. Vốn sự tình đánh lên cao thủ các đại môn phái là do chúng ta làm ra, đáng tiếc hắc cuối cùng lại vẫn muốn đứng đầu tại Tiên Lâm Thịnh Hội. Ta khuyên nhủ cũng vô dụng, chỉ có thể âm thầm ẩn núp.”

Tiểu Lôi gật đầu: “Vậy mới đúng. Người nguyên là ẩn núp, chậm rãi mưu đồ quật khởi Thánh Huyết tông. Truy Tinh Tử lại có hơi nóng vội.”

“Hắc hắc..... Hắc thân là hậu nhân của Đông Hải Thần Quân, một lòng muốn giương danh tại Tiên Lâm Thịnh Hội, đây là một nhược điểm của hắc.” Linh Hóa gật đầu.

Tiểu Lôi lạnh lùng cười: “Sau đó thì sao? Sau khi hắc thảm bại, người lại đột nhiên chuyển biến lập trường, trợ giúp lúc ta và Cổ Chung hòa thượng đối mặt, tỏ ý bảo vệ ta, đó là ý gì?”

Linh Hóa lạnh lùng nói: “Trong lúc đó, người rõ ràng đã hoài nghi Cổ Chung Hòa Thượng..... Hắc hắc, Tiên Sơn chương môn, Tiêu Dao chương môn, đều giúp người, ta nếu giúp Cổ Chung, chẳng lẽ là muốn chết sao? Ta tự nhiên sẽ đứng về phía người.”

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, cười khổ: “Nhưng mà người giả làm người tốt rất giống.....”

Hắc đột nhiên lại hỏi: “Thực lực của người chắc chắn không dưới Truy Tinh Tử?”

Linh Hóa lạnh lùng nói: “Không sai.....” Bất quá lập tức hắc lắc đầu: “Vậy thì sao? Ta còn lâu mới là đối thủ của người..... Người..... Người.....”

Hắc đột nhiên mặt vàng như nghệ, hai mắt ảm đạm, thần tình tuyệt vọng, thê lương nói: “Người..... Người không ngờ có thể thu phục nó..... Thu phục ma tượng đó.”

Tiểu Lôi chớp mắt, không nhận được, nói: “Ma tượng đó rốt cuộc là món đồ chơi gì?”

“Hừ, đó là do tổ sư khai sáng Thánh Huyết tông, năm đó dùng Thánh Huyết công pháp chế tạo thành ma tượng!” Ngữ khí Linh Hóa đầy ngạo khí: “Trong ma tượng này, năm đó tổ sư dùng Thánh Huyết công pháp, đặt bên trong một giọt máu vô cùng thần kỳ! Giọt máu đó, là do tổ sư trải qua thiên tân vạn khổ mới lấy được, trong truyền thuyết chính là giọt máu do thượng cổ ma thần lưu lại, tổ sư vốn muốn dùng Thánh Huyết đại pháp hấp thu giọt máu đó, kết quả phát hiện pháp lực trong máu quá mức kỳ dị, thân thể của mình không thể chịu được, lúc này mới chế tạo ma tượng này, đem thần huyết đặt trong ma tượng, sau đó lại dùng biện pháp chậm rãi hấp thu lực lượng của ma tượng.....”

Tiểu Lôi ngạc nhiên hỏi: “Thượng cổ ma thần huyết?”

Linh Hóa lắc đầu: “Đáng tiếc, tổ sư chẳng những không thành công, ngược lại còn tẩu hỏa nhập ma mà chết. Nhưng ma tượng này, lại trở thành vũ khí tối lợi hại của Thánh Huyết tông! Năm đó sau khi ta học Thánh Huyết đại pháp, mất vô số tâm huyết, rốt cuộc mới tìm được ma tượng này, lại bỏ rất nhiều tinh lực, mới tìm được biện pháp làm sao khống chế hắc.....”

Hắc nhìn Tiểu Lôi, cười khổ: “Người tưởng rằng bằng vào ta và Truy Tinh Tử, có thể giết được nhiều cao thủ như vậy sao? Lúc đầu, chúng ta chỉ có thể nhờ ma tượng sống lại, động thủ giết người.”

Tiểu Lôi thở dài, nhớ lại sự cường đại của ma tượng, khó trách nhiều cao thủ đều chết dưới tay Thánh Huyết tông.

“Linh Hóa, người thân là Tam Thanh Tông tông chủ, làm sao lại có mưu đồ với Minh Nguyệt Gia...” Tiểu Lôi cười khổ: “Linh nam Tam Thanh Tông, nơi đó có sẵn phong thủy bảo địa. Người lại đi tìm địa phương khác làm gì?”

Linh Hóa lại lắc đầu: “Linh Hóa ta mặc dù đạo nhập ma đạo, cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa..... Tam Thanh Tông là sư môn của ta, tiên sư năm xưa đối với ta có ân, cần thận dạy dỗ ta, lại truyền y bát,

để ta chấp chưởng môn hộ Tam Thanh Tông, ta há có thể đem Tam Thanh Tông biến thành Thánh Huyết tông? Há có thể để nó bị tiêu huỷ trong tay ta?”

Tiểu Lôi đột nhiên mỉm cười: “Hừ, nhìn không ra, ngươi không ngờ còn có chút lương tâm.”

Linh Hóa lắc đầu: “Ta không phải có lương tâm, chỉ là ta cho dù như thế nào, cũng không thể để Tam Thanh Tông bị huỷ trong tay ta, nếu không, ta mặc dù có lỗi với người trong thiên hạ, cũng không thể quên ân đức của ân sư đối với ta.

Tiểu Lôi lạnh lùng nhìn Linh Hóa: “Nhưng ngươi có biết không..... Nếu ngươi thật sự khôi phục Thánh Huyết tông..... Tương lai Tam Thanh Tông tự nhiên cũng không tránh khỏi hủy diệt!”

Linh Hóa nhướng mày: “Ta chấp chưởng Thánh Huyết tông, tự nhiên sẽ không động đến một ngọn cỏ của Tam Thanh Tông!”

“Hồ thuyết bát đạo!” Tiểu Lôi cười ha ha, chỉ vào Linh Hóa, phảng phất nghe được sự tình hoang đường nhất: “Ngươi sẽ không để Thánh Huyết tông đụng đến một ngọn cỏ của Tam Thanh Tông? Quả thực là cực kỳ hoang đường!”

Hắn lạnh lùng cười nói: “Thánh Huyết đại pháp của Thánh Huyết tông tu luyện thế nào? Hút máu của người tu hành!! Ta hỏi ngươi, ngươi nếu muốn chấn hưng Thánh Huyết tông, vậy phải cho bao nhiêu người tu luyện Thánh Huyết tông công pháp? Sau khi tu luyện Thánh Huyết đại pháp, sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi! Nếu là không hút máu người, cuối cùng sẽ chết đi!! Hay! Ngươi không muốn giết người của Tam Thanh Tông..... Vậy trong khi ngươi chờ Thánh Huyết tông lớn mạnh, ngươi tìm người ở đâu để hút máu? Thiên hạ có bao nhiêu người tu hành? Tính hết cả đông thổ, tu hành giả cao cấp hạ cấp, kể cả người chưa tu luyện thành, tính luôn cả yêu ma đạo, có thể có bao nhiêu? Một vạn? Hay hai vạn? Thánh Huyết tông các người trong trăm ngày phải hút máu một lần! Đông thổ rộng lớn, có bao nhiêu người đủ để các người hút máu? Các người hôm nay giết một ít, ngày mai giết một ít, giết đến cuối cùng, còn có thể có người còn sống sao?”

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Tựa như quan hệ giữa dê và sói, dê chỉ có như vậy, nếu một ngày, dê bị sói ăn hết, sói vẫn phải tiếp tục ăn..... lúc đó, sói phải làm sao bây giờ? Cho dù ngươi không muốn giết người của Tam Thanh Tông, nhưng tới cuối cùng, thiên hạ chỉ còn lại có Tam Thanh Tông, ngươi sẽ phải như thế nào? Cũng là sự môn của ngươi..... Nhưng mặt khác lại là đệ tử Thánh Huyết tông không hút máu sẽ chết! Ngươi phải làm sao bây giờ?”

Nhìn Linh Hóa toát mồ hôi đầy người, Tiểu Lôi chậm rãi nói: “Thánh Huyết tông căn bản là một loại virus! Một khi bắt đầu, không thể ngừng lại..... Ta hỏi ngươi, nếu một ngày, thiên hạ tu hành giả toàn bộ bị hút máu hết..... Các người sẽ phải làm sao? Hắc hắc..... Tạo ra một tu hành giả, ít nhất phải cần trăm năm, mới có thể làm cho hắn có pháp lực loại thấp nhất..... Nhưng các người cứ hờ ra là giết người..... Một trăm năm! Ta thấy nếu sau khi Thánh Huyết tông thật sự phát đạt, không đến mười năm, có lẽ sẽ giết sạch thiên hạ tu hành giả! Nhân số Thánh Huyết tông, một thành mười, mười thành trăm! Nhưng những người bị các người xem là thức ăn, lại là trăm thành mười, mười thành một..... Đến một ngày chết sạch hết thì sao? Ngày đó, các người sẽ phải như thế nào?”

Nhìn ánh mắt vô hồn của Linh Hóa, Tiểu Lôi chậm rãi nói: “Chẳng lẽ các người tự hút máu lẫn nhau?”

Không để ý tới vẻ mặt Linh Hóa đã hoàn toàn tuyệt vọng, Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Cho dù như vậy, cũng bất quá là duy trì chút hơi tàn mà thôi, chờ Thánh Huyết tông các người hút sạch máu lẫn nhau, người cuối cùng còn lại sẽ như thế nào?”

Linh Hóa rốt cuộc chấn động, quỵ xuống, mồ hôi toát ra như tắm.

Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Cho nên, các người tựa như một tế bào ung thư trên người..... Mặc dù khi bắt đầu, các người sẽ sinh trưởng điên cuồng, chiếm đoạt sức sống con người, nuôi lớn bản thân, nhưng đợi người kia chết đi, các người cũng chỉ có một con đường chết mà thôi..... Thánh Huyết tông, mặc dù cường đại. Nhưng kết cục của nó cũng chỉ có một, chính là hủy diệt!”

Tiểu Lôi nói xong, không hề nhìn Linh Hóa, chậm rãi bỏ đi.

“Đợi..... đợi một chút!” Linh Hóa đột nhiên gọi Tiểu Lôi

“Sao?” Tiểu Lô lạnh lùng nhìn hấn.

“Người..... Người không giết ta?” Sắc mặt Linh Hóa cực kỳ khó coi.

Tiểu Lô lắc đầu: “Người đã chuẩn bị tự sát, còn muốn ta động thủ sao?” Hấn nhìn ánh mắt Linh Hóa: “Trong mắt người đã tràn ngập tử khí.”

Linh Hóa đột nhiên cười to ba tiếng, trong tiếng cười tràn ngập tuyệt vọng.

Hấn đột nhiên đứng dậy, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bài, quăng cho Tiểu Lô, lớn tiếng quát: “Tiểu Lô. Trong ngọc bài này chính là danh sách môn hộ Thánh Huyết tông, các môn phái trong thiên hạ đều có người của Thánh Huyết tông, còn có không ít ẩn cư tu hành giả, cũng bị ta thu thập làm môn hạ..... Bất quá, ta cũng không biết thiên hạ còn có bao nhiêu người tu hành Thánh Huyết đại pháp.....”

Tiểu Lô yên lặng tiếp nhận, nhìn Linh Hóa một lúc.

Linh Hóa thở dài: “Phía sau đạo quan, còn có vài đệ tử của ta..... cũng là môn hạ Thánh Huyết tông..... Người đi đi, Linh Hóa ta biết làm sao rồi.”

Tiểu Lô gật đầu, chậm rãi nói: “Người làm chuyện này, không thể triệt tiêu tội nghiệt, thế nhưng ta rất đồng tình với người. Ta sẽ đợi bên ngoài trong chốc lát, nếu người không động thủ..... Ta sẽ tự mình động thủ. Người có biết, người không thể thoát khỏi mắt ta.” Hấn nói xong, xoay người ra khỏi đạo quan.

Tiểu Lô đứng phía trước đạo quan, lặng lẽ nhìn tấm biển trên đạo quan.

Chữ viết như rồng bay phượng múa trên tấm biển chính là “Tam Thanh quan”.

Hấn lặng lẽ đợi một hồi lâu, đại môn đạo quan mới chậm rãi mở ra, Linh Hóa đứng sau cửa, tay phải cầm một thanh trường kiếm, mũi kiếm còn chậm rãi nhỏ máu, thanh sắc đạo bào của hấn cũng đã bị máu nhiễm hồng, tay trái cầm theo vài đầu lâu, hấn nhìn Tiểu Lô hồi lâu, tựa hồ muốn nói gì, nhưng lại không nói ra.

Lập tức, hấn trở tay đâm vào tim mình, sau đó trên kiếm phong bùng lên tam vị chân hỏa, nhanh chóng thiêu đốt thân thể hấn.

Đại môn đạo quan chậm rãi đóng lại, từ bên ngoài nhìn vào, bên trong tràn ngập hỏa quang.

Tiểu Lô nhìn hồi lâu, thi triển một pháp thuật, cách ly đạo quan với rừng cây chung quanh, phòng ngừa hỏa diễm lan tràn, sau đó mới trầm mặc rời đi.

Hấn vừa ra khỏi rừng, lập tức lại biến thành Nguyệt Sơn, nhanh chóng quay về Minh Nguyệt Gia.

Lúc này trong từ đường Minh Nguyệt Gia, sớm đã rối loạn, Nhạc lão đại sớm đã bị người của Minh Nguyệt gia chế phục, không có cao thủ của Thánh Huyết tông, đối phó Nhạc lão đại quả thực quá dễ dàng.

Trong khi Tiểu Lô đi vào từ đường, chúng nhân vừa thấy hấn, trong lúc nhất thời từ đường im bật, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hấn, Tiểu Lô phát hiện ở đây đều là con cháu của các phòng, mà các thúc công và quản sự các phòng, cùng với Nguyệt Hoa đều đã không thấy.

Tiểu Lô lo âu cho an nguy của Nguyệt Hoa, tùy ý kéo một người, nhíu mày hỏi: “Các thúc công đâu? Còn..... vị cô nương đi cùng ta đâu?”

Tên đệ tử nhìn Tiểu Lô đầy sùng bái, bối rối nói: “Thúc công..... Bọn họ đang thương lượng bên trong.....” Tay hấn chỉ vào phía sau từ đường.

Tiểu Lô không đợi hấn nói xong, lắc mình bỏ đi, chúng nhân chỉ nhìn thấy hấn biến mất ở phía sau cánh cửa từ đường.

Phía sau từ đường chính đường là nơi đặt bài vị cung phụng tổ tiên Nguyệt gia, hai bên có hai ngôi nhà. Tiểu Lô mới vừa đi vào, chợt nghe căn nhà bên tay trái vang lên tiếng người nói chuyện.

Hấn bước tới, mở cửa ra. Quả nhiên, mọi người đều ở chỗ này. Ngay cả Tam thúc Tam phòng đang bị thương, cũng nằm trên một chiếc giường. Tiểu Lô liền thấy Nguyệt Hoa, nàng ngồi trên một chiếc ghế, cúi đầu, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn mới vừa tiến đến, Nguyệt Hoa đã ngẩng đầu thấy hắn, chần chờ một lúc mới kêu nhỏ một tiếng, nhào đến. Tiểu Lôi vội vàng lớn tiếng nói: “Hảo muội tử, anh không phải đã trở lại rồi sao?”

Nguyệt Hoa lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, hiện tại Tiểu Lôi đang đóng vai Nguyệt Sơn. Lúc này nàng mới ngừng lại, nhìn Tiểu Lôi hồi lâu: “Anh..... anh không sao chứ?”

Tiểu Lôi cười ha ha: “Anh sao lại xảy ra chuyện được?”

Một thúc công cầm đầu mở miệng nói: “Nguyệt Sơn, người trở lại rồi à? Người đuổi theo người kia sao rồi?”

Tiểu Lôi trên đường quay về đã sớm soạn ra giải thích. Loại chuyện này, tự nhiên là không thể nói rõ. Bằng không biết làm sao bây giờ?

Tóm lại là không thể nói có một đám gia hỏa thích hút máu người vừa rồi mưu toan hủy diệt thế giới, sau đó bị mình xuất thủ ngăn cản, cứu vớt cả thế giới?

Hắn lập tức nói: “Thúc công, tên đó thân thủ khá tốt..... Ta đuổi một đoạn, hắn chạy vào trong rừng, ta có một mình, không dám đuổi theo, đành trở lại.”

Quả nhiên, vừa nói thế, sắc mặt chúng nhân đều có chút lo lắng, Đại bá Trưởng phòng nhíu mày nói: “Không ngờ có người dám mưu đồ với Nguyệt gia ta..... Đối phương xem ra rất có thể lực, chúng ta sau này cần phải cẩn thận..... Nếu không, có đại địch như thế dò xét, chúng ta há có thể an tâm?”

Tiểu Lôi gật đầu, nói: “Không sai, bất quá sau này chúng ta cẩn thận một chút, chỉ cần Nguyệt gia ta bên trong không rối loạn, sẽ không phải sợ đám tiểu yêu này.”

Các thúc công nhìn nhau, đều gật đầu. Tiểu Lôi lại hỏi: “Nguyệt Tinh đâu?”

Hắn vừa hỏi, Nguyệt Hoa bên cạnh lập tức tỏ vẻ sốt ruột: “Nguyệt Tinh bị bọn họ mang đi.....”

Tiểu Lôi gật đầu, vội vàng dùng ánh mắt tỏ ý nàng không cần nói, nếu không có lẽ sẽ bị người nghi ngờ.

Thúc công cầm đầu ho khan một tiếng: “Sự tình lần này, có quan hệ với Nguyệt Tinh, ít nhất phải tìm nó hỏi cho rõ ràng cẩn thận.”

Tiểu Lôi lập tức nhíu mày, nói: “Nguyệt Tinh bất quá là bị đám gia hỏa này dùng gian kế khống chế, mất đi thần trí, thân bất do kỷ, chuyện này không có quan hệ với nàng, sao lại khó xử nàng?”

Thúc công đó nói: “Chúng ta cũng sẽ không làm khó xử đứa nhỏ này, nhưng sự tình ít nhất phải hỏi rõ ràng. Nếu không, chuyện vừa rồi bên ngoài, tất cả mọi người đều thấy là Nguyệt Tinh mang người tới, nếu không hỏi rõ ràng, làm sao bàn giao với mọi người?”

Tiểu Lôi lúc này mới gật đầu, tin tưởng bọn họ sẽ không làm khó dễ Nguyệt Tinh.

Khi đó, các thúc công nhìn nhau, thúc công cầm đầu đột nhiên xoay người, từ chiếc hòm phía sau lấy ra một món đồ gì đó, thứ đó được bọc bởi một tấm lụa dày, vừa mở liền thấy bên trong là một chiếc kim tỏa, còn có một chiếc ấn nhỏ điêu khắc bằng huyết thạch.

304. Chương 304: Tìm Con

Hắn mở mắt, chỉ thấy trước mắt là khuôn mặt của mình, lúc này hắn chợt “A” một tiếng, đột nhiên ngồi dậy.

Đổi lại là người khác vừa tỉnh dậy, thành linh thấy khuôn mặt của mình đang lảng lảng nhìn mình, chắc chắn sẽ tưởng rằng mình gặp quỷ.

Tiểu Lôi cười ha ha, mở miệng nói trước khi Nguyệt Sơn định tung ra một quyền: “Nguyệt Sơn lão huynh, được rồi, là ta, Tiểu Lôi.”

Nguyệt Sơn giương mắt nhìn Tiểu Lôi hồi lâu, lúc này mới thở ra, nhin không được cười khổ: “Thật sự là đệ?” Lập tức lại cười nói: “Đệ dùng cách gì, không ngờ lại biến thành ta, đệ muốn làm gì thế?”

Tiểu Lôi phẩy tay, nói: “Ta đã làm xong, hiện tại đánh thức huynh dậy, phải nói vài chuyện với huynh..... Sự thật là, tối hôm qua ta qua dùng một pháp thuật nhỏ trên người huynh, huynh hiện tại đã ngủ một ngày một đêm rồi. Mà ta, sớm hôm nay đã biến thành bộ dạng của huynh, đi một chuyến đến Nguyệt gia.....”

Nói đến đây, Tiểu Lôi đưa tay tỏ ý Nguyệt Sơn đừng ngắt lời, hắn đem chuyện tao ngộ hôm nay tại Nguyệt gia hết thảy từ đầu đến cuối nói một lần, ngay cả sự tình Thánh Huyết tông, cũng nói rõ.

Nguyệt Sơn nghe đến phát ngẩn người, Tiểu Lôi nói xong một hơi, thấy trên mặt hắn còn có vài phần ngỡ ngàng, biết hắn còn có điều gì đó không rõ liền dứt khoát mang sự tình trải qua hôm nay nói rõ một lần nữa.

Sau khi nói xong, Tiểu Lôi cười, nói: “Cho nên. Nếu huynh hiện tại trở về, vậy lập tức chuẩn bị làm tộc trưởng đi.....”

Nguyệt Sơn sửng sốt một hồi, thở dài, nghiêm mặt nói: “Làm tộc trưởng hay không, Nguyệt Sơn ta thật không để ý..... Chỉ là Tiểu Lôi. Đề lần này lại giúp Nguyệt gia ta, ân tình này, có lẽ Nguyệt Sơn không trả nổi.”

Tiểu Lôi phẩy tay: “Ta giúp Nguyệt gia, cũng không phải tất cả đều là vì huynh.....”

“Đó là vì ai?”

“Vì Nguyệt Hoa, lão bà của ta.” Đương nhiên, những lời này Tiểu Lôi chỉ có thể thầm nghĩ, ngoài miệng lại cười nói: “Tự nhiên còn có Nguyệt Tinh, Bảo Nhi, các nàng cũng là người Nguyệt gia mà. Nguyệt gia gặp nạn, ta sao lại có thể không ra tay?”

Nguyệt Sơn gật đầu, nghiêm mặt nói: “Đại ân không nói cảm ơn! Tiểu Lôi, lời cảm ơn này, ta sẽ không nói với đệ, sau này nếu chỗ nào cần dùng đến Nguyệt Sơn ta, cứ mở miệng.”

“À. Chuyện đó là tự nhiên, ta cũng sẽ không coi huynh là ngoại nhân.” Tiểu Lôi dừng một chút, tiếp tục nói: “Vậy huynh định trở về tiếp nhậm vị trí tộc trưởng chứ?”

Nguyệt Sơn nhíu mày ngẫm nghĩ, thở dài: “Vị trí tộc trưởng, ta quả thực không có hứng thú. Bất quá Thái công đã mất. Lục thúc chết, quản sự các phòng khác, quá nửa không có bản sự gì có thể phục chúng..... Ta nghĩ đi nghĩ lại, kỳ thật có thể đảm đương tộc trưởng Minh Nguyệt gia chúng ta nhất định là Tiểu Lôi đệ. Đệ làm việc có thủ đoạn, có chừng mực, càng trọng yếu chính là, đệ có bản sự, phiền toái gì đệ đều có thể giải quyết.....”

Tiểu Lôi giật mình: “Ta làm Nguyệt Sơn là giả! Huynh mới là thật!”

Nguyệt Sơn thở dài: “Ta sinh tính tự do tự tại đã quen, luôn chịu không được ước thúc, nếu làm tộc trưởng, mỗi ngày phải xem mấy tên vương bát đản trong tộc gây rối, nếu còn phải làm tộc trưởng, quả thực chịu không được.”

Tiểu Lôi cười nói: “Gia sản Minh Nguyệt gia các huynh ít nhất là dùng đơn vị trăm triệu để tính toán phải không? Huynh thành long đầu lão đại khổng chế một gia sản lớn như vậy, chẳng lẽ còn khó chịu sao?”

Nguyệt Sơn nhướng mày: “Tiền sao, đối với ta mà nói cũng không có tác dụng gì.”

Tiểu Lôi đứng dậy, nói: “Tốt rồi, ta đã làm xong xuôi. Sự tình Thánh Huyết tông, ta đã triệt để trừ khử. Sau này cũng sẽ không có người của Thánh Huyết tông lại đến tìm Nguyệt gia các huynh gây phiền toái. Bất quá cá nhân ta kiến nghị với huynh, không cần đem sự tình Thánh Huyết tông bị trừ khử nói ra. Ta nhìn các quản sự Nguyệt gia của huynh, cũng không phải thứ gì tốt lành. Hiện tại bọn họ là nhìn thực lực ta hiển lộ ra, nhìn Thánh Huyết tông bản sự cao cường, lúc này mới để yên cho ta. Nếu huynh nói cho bọn họ cường địch đã trừ khử, có lẽ bọn họ sẽ lập tức qua cầu rút ván.”

Dừng một chút, Tiểu Lôi tiếp tục nói: “Vị trí tộc trưởng này, huynh ngồi hay không, đều không liên quan đến ta. Huynh tự giải quyết đi. Thế nhưng hiện giờ Nguyệt Tinh còn đang ở trong Nguyệt gia, sự tình lần này có phần liên lụy đến nàng, cho dù mấy lão gia hỏa Nguyệt gia đáp ứng ta, sẽ không khó xử nàng, nhưng cũng rất khó nói..... Cho nên ta thấy.....”

Nguyệt Sơn gật đầu, nói: “Được rồi, ta chuẩn bị một chút, sẽ quay về Nguyệt gia. Mấu chốt là cứu Nguyệt Tinh ra, tộc trưởng hay không tộc trưởng, ta cũng không cần.”

Tiểu Lôi đứng dậy, cười nói: “Đã như vậy, ta cũng phải công thành thân thoái*.”

Nguyệt Sơn nhíu mày: “Đệ phải đi? Chúng ta đã lâu không gặp mặt, lần này lại nhờ đệ xuất thủ giúp ta như vậy, chúng ta ít nhất cũng phải tìm một nơi uống cho đã vài ngày! Huống hồ đây là địa bàn Minh Nguyệt gia ta, ta cũng phải chiêu đãi cho tốt.....”

“Có lẽ không nên.” Tiểu Lôi thở dài, trong mắt lộ ra vài phần ngưng trọng: “Ta còn có sự tình trọng yếu phải xử lý, ta tới nơi này, mục đích chủ yếu chính là giải quyết việc đó. Chuyện này đối ta rất quan trọng, không thể không làm.”

“Hả? Cái gì? Dẫu sao nơi này cũng là địa đầu của Minh Nguyệt gia, đệ nếu có chuyện gì khó xử, nói không chừng ta cũng có thể giúp một hai chuyện.”

Tiểu Lôi động tâm, nói: “A, là như thế này, ta đang tìm một người, một bé trai chừng bốn năm tuổi, nó cũng có thể đi theo một cô gái, ước chừng hai mươi tuổi rất đẹp.” Nói xong, hần hình dung tướng mạo Lôi Đậu Đậu và Lâm San San, lại nói: “Ta tìm được tin tức, nó có thể sẽ xuất hiện xung quanh chùa.....”

Nguyệt Sơn lập tức cười nói: “Một hài tử bốn tuổi? Vậy thật ra không khó! Ta lập tức quay về, phái người đi tìm, cho người đợi xung quanh các ngôi chùa, chắc có thể tìm được.”

Tiểu Lôi cười có chút khổ tâm: “Chuyện này có lẽ chẳng phải dễ dàng. Nàng..... Ai..... Nàng không chịu gặp ta. Mà hài tử đó lại rất cơ linh..... Ta nói huynh vị tất đã tin..... Với bản sự của nó, cho dù huynh có phái các cao thủ trẻ tuổi trong tộc ra, chưa chắc có thể bắt được nó.”

Nguyệt Sơn là người thông minh, vừa thấy vẻ mặt Tiểu Lôi, liền minh bạch Tiểu Lôi nhất định có một số chuyện ẩn tình khó nói, lập tức không hề hỏi. Hần sốt ruột muốn lập tức có thể giúp Tiểu Lôi làm chuyện này, nên quyết định cáo từ quay về Nguyệt gia ngay, vì vậy chấp tay, nói: “Được, ta trở về sẽ phái người đi tìm..... A, đệ mấy ngày nay ở chỗ này đi. Ta nếu hỏi được tin tức gì, cũng sẽ lập tức đến thông tri cho đệ.”

Tiểu Lôi gật đầu, cười nói: “Ta cũng sẽ ra ngoài tìm. Nếu huynh có tin tức gì, tùy thời thông tri cho ta..... Ân, không xong, hôm nay đánh một trận, quần áo điện thoại ta cái gì cũng bị hủy.....” Lập tức lấy số điện thoại di động của Nguyệt Hoa để lại cho Nguyệt Sơn, Nguyệt Sơn lúc này mới cáo từ rời đi.

Nguyệt Sơn đi rồi, Tiểu Lôi nhìn Nguyệt Hoa, cười nói: “Anh đột nhiên nhớ lại, trên người có thứ gì cũng dễ dàng bị hư hỏng, tỷ như quần áo lần xuất hiện này anh mặc, giá trị cả vạn đồng..... Đó là em mua cho anh..... Còn điện thoại di động nữa, ai..... Tính ra, là anh làm hư đến cái thứ bảy thứ tám gì đó..... Thật sự là phá của mà.....”

Nguyệt Hoa cười, thần tình ôn nhu, hạ giọng nói: “Anh làm đại sự, chuyện nhỏ như vậy, tự nhiên không cần quan tâm, dù sao chúng ta cũng không thiếu tiền.”

Tiểu Lôi lập tức cố ý trợn mắt cười nói: “Sao lại không thiếu? Toàn bộ gia sản của anh, chính là hai ngàn vạn lão gia hỏa Điền gia cho lúc trước..... Sau này cũng không tăng lên. Ba năm qua, đã xài không ít. Cuộc sống luôn luôn là miệng ăn núi lở. Sau này tiền xài hết, anh không thể tiếp tục cung phụng các đại mỹ nhân như hoa như ngọc. Tóm lại là không thể để anh tái xuất giang hồ, làm thầy tướng số xem phong thủy cho người ta được?”

Nguyệt Hoa cười khúc khích, đưa ngón tay điểm nhẹ vào trán Tiểu Lôi: “Anh luôn thích hồ thuyết bát đạo. Tiền trong nhà chúng ta còn đợi anh quan tâm sao? Ba năm qua anh không ở nhà, chúng em không hề nhàn rồi. Diệu Yên tỷ tỷ tùy tiện lấy vài tảng đá điểm ngón tay vàng của nàng vào, đã thành bảo bối..... Bằng không anh tưởng rằng trong nhà có một trang viên lớn như vậy, lần này còn tu sửa, tiền là từ nơi nào tới?”

Tiểu Lôi lập tức cười ha ha, thoải mái ngã người trên giường, cười nói: “Vậy là tốt rồi, phía sau nhà chúng ta còn có một ngọn núi lớn, thứ khác không có nhưng đá thì vô cùng tận.”

Nghỉ ngơi một chút, Tiểu Lôi thu thập một chút, ngẫm nghĩ rồi thi triển pháp thuật, biến đổi tướng mạo một chút.

Đã biết Lâm San San muốn tránh mình, vậy mình cũng đổi hình dáng để dễ tìm. Sau đó, Tiểu Lôi mang theo Nguyệt Hoa ra ngoài.

Chùa xung quanh không nhiều, Tiểu Lôi mang theo Nguyệt Hoa đi một ngày, tới buổi tối, trở về miếu Quan để vẫn không tìm được đầu mối gì.

Buổi tối về tới chỗ ở, Nguyệt Hoa lo lắng Tiểu Lôi sẽ buồn bực, tìm lời an ủi. Tiểu Lôi phẩy tay, cười nói: "Em không cần an ủi anh, anh bây giờ không lo, dù sao lúc này mới chỉ là ngày đầu tiên.

Cổ Chung hòa thượng nói cho anh biết bọn họ đợi chưa lâu, hiện tại chắc Lôi Đậu Đậu còn chưa đến đây. Chúng ta đợi thêm vài ngày nữa, thế nào cũng đợi được.

công thành thân thối*: ý chỉ sau khi thành công thì lui về.

305. Chương 305: Thổ Lộ Tâm Trạng

Trong lúc vô ý nghe được cách phía nam mười dặm có một ngôi chùa vô danh, Tiểu Lôi cũng đi một chuyến, không tìm được gì, lúc này mới bắt đầu trở về.

Bất quá vài ngày gần đây, lại thấy không ít con em Minh Nguyệt gia đi tới đi lui chung quanh chùa, luôn giương mắt dò xét các tiểu hài tử bốn năm tuổi. Trong đó có không ít người Tiểu Lôi từng gặp tại tộc hội của Minh Nguyệt gia. Xem ra Nguyệt Sơn đã bắt đầu phái người hỗ trợ.

Buổi tối khi trở về Tiểu Lôi cười nói: "Em nói xem, hiện tại Nguyệt Sơn đã làm tộc trưởng hay chưa?"

Nguyệt Hoa ngồi một bên, nhẹ nhàng mở một vò Thiệu Hưng Hoàng Tửu, cẩn thận hâm nóng, đợi bớt nóng rồi rót cho Tiểu Lôi một chén, nghe thấy Tiểu Lôi hỏi mình, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nói: "Em không biết."

Tiểu Lôi nâng chén uống một ngụm, khen: "Rượu ngon." Nguyệt Hoa cười khúc khích, nói: "Anh ngày thường cho tới bây giờ không uống rượu, làm sao biết cái gì là rượu ngon hay dở."

Tiểu Lôi thở dài, nhẹ nhàng ôm Nguyệt Hoa, hạ giọng nói: "Anh hiểu, đây là tâm ý của em, em sợ trong lòng anh không vui, hôm nay cố ý mua đặc sản trở về, buổi tối lại nấu ăn, muốn làm cho anh vui có phải không?"

Nguyệt Hoa đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Em..... Em mấy năm không nấu, nhiều thứ đã quên, nếu không ngon, anh không được giễu cợt em."

Tiểu Lôi nắm nhẹ lấy tay Nguyệt Hoa, lại vô ý thấy ngón tay có một vết cắt nhỏ, nhúu mày nói: "Sao vậy? Em nấu ăn cắt vào tay sao?"

Sắc mặt Nguyệt Hoa đỏ bừng, ngược ngùng nói: "Ở nhà, đều là Tiểu Thanh làm, em ngày thường cũng rất ít hỗ trợ. Hôm nay không cẩn thận....." Nàng nhượng mắt nhìn Tiểu Lôi: "Lôi..... có phải em rất vô dụng không?" Nàng thở dài: "Nói đến bản sự, em không được lợi hại như Diệu Yên tỷ tỷ. Em không biết dù chỉ một chút pháp thuật, gặp chuyện cũng không thể giúp anh. Cho dù là Tiểu Thanh, cũng biết rất nhiều pháp thuật lợi hại. Chuyện trong nhà, đều là Tiểu Thanh một tay lo liệu, ngày thường em cảm giác mình giống như một phế vật....."

Tiểu Lôi lập tức ôm lấy nàng, hôn nhẹ trên mặt nàng, ôn nhu nói: "Không được suy nghĩ lung tung như vậy..... Em sao lại vô dụng? Em xem..... Em có biết tâm tình anh hai ngày này không tốt, quan tâm anh như vậy. Còn nữa..... Em sao lại vô dụng được? Em đã sinh cho anh một bé gái như hoa như ngọc mà."

Nguyệt Hoa đỏ mặt nói: "Anh không nghiêm túc."

Tiểu Lôi cười hì hì, lập tức nụ cười trên mặt thu lại, chậm rãi đứng lên, nhìn ngoài cửa sổ, thở dài, đột nhiên quay đầu nhìn Nguyệt Hoa, nói: "Nguyệt Hoa, trong lòng anh vẫn có một vấn đề, luôn không nghĩ ra. Có lẽ bởi vì anh là nam nhân, cho nên anh không hiểu..... Em có thể giúp anh phân tích thử?"

Nguyệt Hoa ngẫm nghĩ, đi đến ôm lấy Tiểu Lôi, hạ giọng nói: "Anh nói đến mẹ con Lâm San San?"

Tiểu Lô gật đầu: “Nguyệt Hoa, có chút chuyện kể ra, anh sợ em sẽ mất hứng, nhưng trong lòng anh thật sự day dứt đã lâu.”

Ngón tay ấm áp của Nguyệt Hoa chạm nhẹ lên trán Tiểu Lô. Ngón tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve lông mày hấn đang nhíu lại, ôn nhu nói: “Lôi..... Không cần..... Không cần nhíu mày. Anh có tâm sự gì cứ nói với em được không?”

Tiểu Lô xoay người lại, ôm Nguyệt Hoa ngồi xuống, nói: “Buổi tối, anh từ Nga Mi sơn về nhà, lại phát hiện Lâm San San ở nhà..... Ai, lúc ấy anh rất bất ngờ..... Kể ra, có lẽ em không tin. Trước khi anh học nghệ, đi theo thúc thúc kiếm sống, anh chỉ là một người thường, khi đó anh cơ hồ chưa bao giờ nói chuyện với phụ nữ. Anh lúc ấy giả vờ thành..... hình dáng rất lạnh lùng..... Em có biết anh lần đầu tiên làm sao quen Lâm San San không?”

Lập tức, trước sóng mắt ôn nhu của Nguyệt Hoa, Tiểu Lô vừa mỉm cười, vừa đem chuyện lần đầu tiên làm sao trên đường lại gặp được Lâm San San bị người giật túi, sau đó như thế nào ở nhà mình một đêm, ngày thứ hai còn cầm đi tiền của mình kể ra.

“Kỳ thật, khi nàng bị người giật túi, anh đã chú ý tới nàng..... Lúc ấy thanh danh nàng trong trường không được tốt, nhưng nói thật, rất nhiều người sau lưng coi thường nàng, nhưng trước mặt, cũng nhìn không được phải nhìn nàng..... Bởi vì, nàng thật sự rất đẹp.”

Nguyệt Hoa mỉm cười, liếc Tiểu Lô: “Vậy anh thì sao? Anh có vụng trộm nhìn nàng hay không?”

“Anh có nhìn.” Tiểu Lô trả lời rất tự tin: “Lúc ấy anh đang thiếu niên, huyết khí phương cương, luôn có chút ảo tưởng đối với người khác phái. Thấy cô gái xinh đẹp cũng không nhìn, vậy là nam nhân sao?” Lập tức hấn cười nói: “Mấy ngàn năm qua, cũng chỉ có Liễu Hạ Huệ là thánh nhân mà thôi. Còn như chồng của em lại không phải thánh nhân.”

Thở dài, Tiểu Lô tiếp tục nói: “Kỳ thật, buổi tối đó, nàng ở tại nhà anh, lúc ấy trong lòng anh cũng có chút vui mừng, đó là một loại kích động quái lạ. Buổi tối trong khi ngủ, trong đầu nghĩ đến bên cạnh có một cô gái xinh đẹp đang ngủ, trong lòng luôn có chút khác thường. Bất quá lúc ấy trên mặt anh giả vờ rất thoải mái, chỉ là một loại tâm tình thiếu niên mà thôi.”

Trên mặt Nguyệt Hoa đột nhiên lộ ra một nụ cười giảo hoạt, miệng nhẹ nhàng kể sát tai Tiểu Lô, thỏ nhệ một hơi, cười duyên, nói: “Vậy..... Anh hãy nói cho thành thực, buổi tối đó anh có nhìn lên người ta hay không?”

Tiểu Lô lập tức nhớ tới buổi tối đó, Lâm San San phát hiện chuột trong phòng thét lên, mình chạy vào thấy Lâm San San.....

Nghĩ đến đây, hấn nhìn không được bật cười, lập tức đem chuyện đó kể lại, nói: “Nói thật..... Đó là lần đầu trên đời này anh thấy được thân thể một cô gái.....”

Lập tức hấn thở dài, một tia u buồn lại hiện lên trên mặt, chậm rãi nói: “Anh lúc ấy đã sớm biết thân thể nàng rất đáng thương, nàng nhìn qua rất kiên cường, kỳ thật chỉ cần phá bỏ vỏ bọc bên ngoài, bên trong đều là huyết lệ..... Lúc đó, anh chỉ rất đồng cảm với nàng. Nàng là một nữ hài tử, không nơi nương tựa, dựa vào chính mình mà sống..... Nàng phải đi học, còn phải sống sót..... Đối với người như anh mà nói, anh không phải trải qua cuộc sống không biết hôm nay ăn ở đâu, ngủ ở đâu..... cho tới bây giờ cũng chưa thể hội qua, ban đêm phải bồi hồi tại đầu phố, lo lắng buổi tối có thể có chỗ ngủ hay không, hay phải ngủ vỉa hè..... cuộc sống đó, anh chưa hề trải nghiệm qua, nhưng nàng đã trải qua. Cho nên, người khác coi thường nàng, rất nhiều người xem thường nàng, nhưng anh thì không, bởi vì anh rất đồng cảm với nàng. Nàng cũng là người..... Không ai sinh ra đã là người xấu. Càng không có ai sinh ra đã cam chịu đọa lạc.”

“Lặng lẽ cầm đi của anh một món tiền, nhưng sau đó có tiền, nàng lập tức trở về trả lại cho anh, lúc ấy anh đã đi Nga Mi sơn, đến lúc anh trở về, đã thấy nàng ở tại nhà anh..... khi đó, trong lòng anh có bảy phần kinh ngạc, nhưng cũng có ba phần cao hứng.”

Nguyệt Hoa do dự một chút, nhìn không được hạ giọng nói: “Tiểu Lô..... Vậy anh..... Anh yêu nàng sao?”

Tiểu Lô gật đầu: “Anh nghĩ đúng vậy..... Em hỏi chuyện này khờ quá. Với mỗi người các em, anh đều thật tâm.”

Hắn lại nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Bất quá lần đầu tiên anh động tâm với nàng, là buổi sáng ngày thứ hai anh về nhà.....”

Nhớ tới buổi sáng ngày đó, sau khi mình rời giường, thấy trong nhà vệ sinh có một chiếc bàn chải đánh răng, bên ngoài trên bàn đã chuẩn bị bữa sáng..... Còn có một xấp tiền mỏng.

“Em có biết không? Bàn chải đánh răng đó là của Lâm San San. Bữa sáng cũng rất đơn giản..... Anh biết cuộc sống của nàng rất cay đắng, bữa sáng đơn giản đó là nàng dùng những thứ tốt nhất có trong nhà để nấu..... Còn món tiền đó..... là một ít tiền lẻ, nhẵn nhúm, nhưng lại được vuốt cẩn thận, đặt chỉnh tề trên bàn. Nàng biết anh vừa về nhà, trên người không có lấy một đồng, liền đem tiền của mình đưa cho anh..... Nàng lúc ấy mặc chiếc quần jean ba mươi đồng. Em là con gái, em có biết con gái đều rất chú trọng ngoại hình, nhưng nàng lại đem tiền trên người đưa cho anh, lại không nỡ mua một chút quần áo cho tốt..... Còn nữa, sau đó cũng do Như Hoa nói cho anh biết, tiền của nàng là đâu ra... ban đêm, nàng bán hàng tại một siêu thị, ban ngày đi học, buổi tối đi làm, nàng ở nhà còn phải chiều cổ anh.....” Tiểu Lôi nhắm mắt, phảng phất thấy hình bóng bận rộn tại căn bếp hẹp trong căn phòng đơn giản năm đó.....

“Anh biết nàng thích anh..... Nhưng nàng cho tới bây giờ không hề nói ra miệng, chỉ yên lặng mà làm..... đến cuối cùng trước khi nàng đi, mới nói cho anh.” Tiểu Lôi cười khổ: “Nàng là một cô gái rất tự ti, tự ti như một con thỏ, vĩnh viễn luôn run rẩy trốn trong góc, một câu cũng không chịu nói.”

Nói xong, Tiểu Lôi quay đầu, nhìn Nguyệt Hoa, chậm rãi nói: “Rất nhiều khi, khi ở bên một người, chúng ta không hề cảm giác được cái gì. Đợi sau khi nàng ly khai, mới có thể tỉnh tã nhớ tới nàng tốt thế nào. Hiện tại nghĩ ra, nàng là cô gái đầu tiên mà anh yêu, cho nên, mặc kệ nàng như thế nào, lần này anh cũng phải tìm nàng trở về!”

Nguyệt Hoa không nói, chỉ yên lặng ôm lấy Tiểu Lôi. Nàng ôm rất chặt, phảng phất như dùng hết khí lực toàn thân, cứ như vậy.....

306. Chương 306: Sự Ôn Nhu Của Nguyệt Hoa

Lực ảnh hưởng của Nguyệt gia tại nơi này đích xác khổng lồ, cả ngày không ngờ đưa tới hơn mười tin tức, bất quá kết quả cuối cùng lại làm cho người ta có chút tiếc nuối.

Phần lớn tìm được đều là một số bé trai đi lạc tại các điểm du lịch, buồn cười là, không ngờ lại chộp được một nhóm gia hỏa bắt cóc trẻ em, hơn nữa có cả đám tội phạm chuyên huấn luyện trẻ em móc túi. Kết quả làm Tiểu Lôi phải chạy tới cục cảnh sát xem mặt.....

Bận rộn suốt một ngày, vẫn không có đầu mối hữu dụng gì. Đối với sự áy náy của Nguyệt Sơn, Tiểu Lôi không nói gì, hắn biết Nguyệt Sơn đang toàn lực trợ giúp mình.

Còn như bắt được hai nhóm tội phạm..... Coi như cống hiến cho xã hội yên ổn.

Tiểu Lôi chỉ cười khổ.

Đi trên thuyền Ô Bông trên thủy đạo của cổ trấn, Nguyệt Hoa biết Tiểu Lôi sốt ruột, hai ngày này càng hết sức ôn nhu với Tiểu Lôi. Lúc này càng dứt khoát ngả người vào lòng Tiểu Lôi, cơ thể co tròn như một chú mèo, nhẹ nhàng nắm chéo áo Tiểu Lôi, tùy ý nói một ít phong thổ nhân tình bản địa. Tiểu Lôi biết dụng ý của Nguyệt Hoa, cũng cố ý không nói đến phiền não, chỉ nghe Nguyệt Hoa nói chuyện, thỉnh thoảng lại trả lời.

Đột nhiên, khi thuyền vừa lướt qua một chiếc cầu nhỏ, Nguyệt Hoa chỉ vào một chiếc bảng lớn trên bờ, cười nói: “Tiểu Lôi, anh có biết đó là nơi nào không?”

“Ừ?”

“Lúc nhỏ, trong mười tám dặm xung quanh khu này, chỉ có tiệm bánh này là ngon nhất. Chỉ là gia giáo trong tộc chúng em rất nghiêm khắc, trẻ con đều phải luyện võ, ngày thường không được ăn linh tinh, tiền quà vặt mỗi tháng cũng dựa theo con số nhất định mà phát xuống, quá nửa còn bị trưởng bối bảo quản,

bình thường cũng không có tiền.” Nguyệt Hoa nhìn tấm biển bên bờ thủy đạo, ánh mắt lộ ra vài phần hoài niệm: “Khi đó con em các phòng khác khi dễ hai đứa bé chúng em. Em không có khả năng tập võ trời cho, mỗi lần chỉ có Nguyệt Tinh cùng bọn họ đánh nhau. Nhưng hai người chúng em vẫn bị khi dễ. Bọn họ còn muốn đoạt tiền quà vật trên người. Lúc ấy chúng em tiết kiệm được một tháng tiền quà, nhất định thừa dịp người lớn không chú ý, lặng lẽ chạy ra nơi này mua một gói bánh nếp.....”

Tiểu Lôi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, ôn nhu nói: “Đáng tiếc. Khi đó anh không biết em..... Bằng không, anh sẽ mua tất cả quà bánh trong tiệm cho em, dứt khoát mua hết cả tiệm, mỗi ngày làm cho em ăn.”

Nguyệt Hoa cười, đầu tựa trên vai Tiểu Lôi, hạ giọng nói: “Nói hay lắm..... Ai, kỳ thật nói thật đến đồ ăn ngon, quà bánh trong tiệm vị tất đã ngon. Chỉ do hiếm có, cho nên cảm thấy trân quý. Hiện giờ nhớ lại, mùi vị bánh kẹo trong tiệm như thế nào, đã sớm quên rồi..... Nhưng lúc ấy khéo léo xin tiền người lớn, sau đó vụng trộm trốn ra, tư vị sợ hãi đó lại nhớ rất rõ.....”

Dừng một chút, Nguyệt Hoa nhìn xa xa, nhẹ giọng nói: “Nhớ rõ lần đó em và Nguyệt Tinh có tiền một tháng, bị vài tiểu tử Lục phòng Thất phòng cướp đi, Nguyệt Tinh còn bị bọn họ khi dễ khóc. Sau đó Nguyệt Sơn đại ca trở lại, liền cùng bọn họ đánh nhau, đánh đến vỡ đầu, mà vẫn đem tiền chúng em trở về..... Lúc ấy Nguyệt Tinh nhìn đầu anh ấy đổ máu, sợ đến quên khóc..... Em nhớ rõ lúc ấy Nguyệt Sơn đại ca lại cố ý nói không đau, kéo chúng em ra ngoài mua quà bánh. Ba người chúng em gọi một chiếc thuyền nhỏ, lặng lẽ ra cửa chạy đến nơi này mua quà, kết quả lại bởi vì tới chậm, người ta đã đóng cửa. Khi trở về, em vừa đi vừa khóc..... Kết quả sau đó bởi vì chúng em vụng trộm lên đi, em và Nguyệt Tinh bị phạt nhốt trong phòng một ngày. Nguyệt Sơn đại ca còn bị đánh đòn.”

Nói đến đây, Nguyệt Hoa mỉm cười, phảng phất nhớ tới lúc nhỏ, có vài phần cảm khái.

Tiểu Lôi động tâm, đột nhiên kêu lên: “Ngừng thuyền!”

“Làm gì?” Nguyệt Hoa giật mình.

Tiểu Lôi đã kéo nàng đứng dậy, cười khê: “Hôm nay anh muốn giúp em hoàn thành giấc mơ lúc nhỏ..... Chúng ta đến tiệm quà bánh đó, ăn no thì thôi. A a.....”

Nói xong, tỏ ý bảo thuyền cập bến, lấy tiền đặt trên thuyền, không đợi thuyền dừng lại, Tiểu Lôi nhẹ nhàng ôm eo Nguyệt Hoa điểm nhẹ chân, hai người đã lên đến bờ.

Thuyền gia thấy vậy, nhin không được kêu lên. Nghĩ thầm hai thanh niên này quá nửa là con em Minh Nguyệt gia, chả trách công phu giỏi như vậy.....

Đứng trước tấm biển, chỉ thấy bên trên viết ba chữ lớn: “Rất giòn tan”.

“Chính là tiệm này?”

“Dạ.” Nguyệt Hoa cười ngọt ngào, nép mình bên người Tiểu Lôi, hai người cất bước đi vào.

Những cửa hàng cũ kỹ trong cổ trấn, cơ bản đều trải qua một ít tu sửa, đại khái là vì nghênh đón mở mang du lịch. Vốn theo Nguyệt Hoa kể, nơi này chỉ là một tiệm bánh, nhưng hiện tại lại tựa hồ đổi thành một trà lầu nhỏ. Dưới lầu bán một ít điểm tâm, trên lầu lại có thể ngồi xuống uống trà, chậm rãi tinh tế thưởng thức.

Tiểu Lôi không nói nhiều, kéo Nguyệt Hoa đi lên chiếc cầu thang cũ kỹ.

Phòng trên lầu cũng không lớn, ước chừng trăm thước vuông, bày bảy tám chiếc bàn bát tiên, vài chiếc ghế. Tiểu Lôi gọi một ấm trà thơm, gọi những món nổi danh trong tiệm, mỗi thứ gọi một đĩa.

Hai người ngồi bên cửa sổ, phía dưới còn có thể thấy thủy đạo, nhìn trên thủy đạo từng chiếc thuyền lui tới, cũng khá thú vị. Chỉ một lúc sau, từng đĩa quà bánh được mang lên.

Tiểu Lôi tùy ý cầm lấy một miếng bánh nếp cắn thử, quả nhiên mềm ngọt, mùi thơm ngát, nhìn Nguyệt Hoa, chỉ thấy hai tay nàng nâng cầm ngồi ở một bên, đôi mắt chỉ nhìn mình mà cười.

Tiểu Lôi động tâm, nhẹ nhàng buông miếng bánh trong tay, thở dài nói: “Ai, anh chiều em như vậy được chưa.”

Nguyệt Hoa cười: “Gì cơ?”

Tiểu Lôi cầm tay Nguyệt Hoa, hạ giọng nói: “Em vừa rồi cố ý nói chuyện mua quà lúc nhỏ cho anh phải không? Em đoán chắc, sau khi anh nghe xong, sẽ dẫn em tới nơi này. Em biết anh tâm tình không tốt, cố ý làm việc này khiến anh phân tâm, đừng nghĩ tới chuyện kia, có phải không?” Nói đến đây, trong lòng Tiểu Lôi cảm động, ôn nhu nói: “Nguyệt Hoa, em đối với anh như vậy, trong lòng anh rất cảm động.....”

“À.....” Nguyệt Hoa nhẹ nhàng gạt đầu, ôn nhu nói: “Em biết anh yêu em. Mới cố ý kể chuyện này, làm cho anh quên đi. Anh có biết không..... hai ngày này anh nhíu mày nhiều hơn so với ngày thường nhiều lắm.....”

Thấy Tiểu Lôi tựa hồ lại bắt đầu nhíu mày, Nguyệt Hoa vội vàng đổi đề tài, cười nói: “Đúng rồi Tiểu Lôi, anh xem hai ngày này, Nguyệt Sơn đại ca đã thật sự làm tộc trưởng chưa?”

Nhắc tới Nguyệt Sơn, Tiểu Lôi lập tức cười nói: “Nguyệt Sơn làm tộc trưởng rồi mà, cũng không có gì không ổn.”

Nguyệt Hoa hé miệng cười, nói: “Ngày đó thúc công xuất ra chiếc ấn ngọc màu huyết dụ, em thấy ánh mắt anh tỏa sáng..... Hừ, anh đó, nhất định chỉ nghĩ tới chuyện xấu.”

Tiểu Lôi lập tức kêu oan: “Làm gì có? Anh biết chiếc ngọc ấn đó, là ấn tộc trưởng của Minh Nguyệt gia, anh lúc ấy không dám tiếp..... Sau đó không phải kéo em bỏ chạy sao?”

Nguyệt Hoa nhớ tới ngày đó thúc công xuất ra ấn tín muốn giao cho Tiểu Lôi, Tiểu Lôi lập tức vội vàng bỏ chạy, không khỏi cười hi hi: “Đó là tự nhiên, anh là Nguyệt Sơn giả, không thể làm tộc trưởng.”

Tiểu Lôi cố ý thở dài: “Bất quá, Nguyệt Sơn làm tộc trưởng, chúng ta ít nhất có chút lợi ích phải không? Gia sản Minh Nguyệt gia to lớn, tùy tiện nhỏ một sợi lông cho anh, cũng đủ chúng ta ăn cả đời.”

Dừng một chút, lập tức hẩn nghiêm mặt nói: “Về Nguyệt Sơn, bản sự có, uy vọng cũng có. Nghĩ đến làm tộc trưởng, cũng không tệ. Đáng tiếc là huynh ấy quá đoan chính, có nhiều khi không đủ giảo hoạt. Chỉ sợ tương lai khó tránh sẽ gặp được một ít nan đề. Bất quá may mắn trong nhà còn có Nguyệt Tinh. Nguyệt Tinh một mình mở nhiều Nguyệt gia võ quán bên ngoài như vậy, nghĩ đến xử sự với người, cũng phải biết nông sâu đúng mực. Như thế cũng có thể giúp Nguyệt Sơn. Hai người này nếu có thể hợp tác, sự tình của Nguyệt gia có thể tốt rồi.”

Nguyệt Hoa đảo mắt, cười nói: “Chỉ sợ anh còn có dụng ý khác?”

Tiểu Lôi xòe tay: “Tỷ tỷ em đã ba mươi, còn độc thân. Tất cả mọi người biết trong lòng nàng nghĩ gì. Hiện tại anh nghĩ biện pháp đem Nguyệt Sơn gán tại Nguyệt gia, huynh ấy sau này cũng không thể chạy, hai người ở cùng một chỗ lâu ngày, nói không chừng có thể thành củi khô lửa nóng.....”

Nguyệt Hoa đỏ mặt: “Cái gì củi khô lửa nóng..... nói như vậy không được.” Lập tức nàng thở dài: “Phải rồi, Nguyệt Tinh nha đầu này cũng không còn nhỏ, tóm lại là không thể cứ đơn độc cả đời như vậy. Tuổi thanh xuân của nữ nhân là rất ngắn ngủi..... Ai, nàng quá khờ khạo, nhất định ủy khuất mình như vậy.”

Tiểu Lôi lập tức vỗ ngực: “Thanh xuân ngắn ngủi là cái gì? Khi chúng ta trở về, đem vài vị thuốc trong lâm viên, tìm cách cho tỷ tỷ của em ăn, đảm bảo nàng khôi phục thanh xuân!”

Hai người đang uống trà nhắm nháp quả bánh, đột nhiên nghe thấy dưới lầu vọng đến một trận ồn ào, có vài tiếng vài nam nhân nói tiếng địa phương, ngữ khí bất thiện, mơ hồ mang theo vài phần khiêu khích.

Pha trộn trong đó tựa hồ còn có tiếng một cô gái.

Ban đầu chưa nghe rõ, Tiểu Lôi ngưng thần nghe qua, chợt nghe dưới lầu vang lên một thanh âm mềm mại tinh tế, mang theo ngữ khí lạnh lùng nói: “Tiểu Lôi..... đừng như vậy.....”

Giọng nói này vừa lọt vào lỗ tai Tiểu Lôi, hẩn đột nhiên như bị sét đánh, cả người cứng đờ.....

Lập tức hẩn sững sờ một giây, sau đó đột nhiên nhảy lên, chạy xuống lầu như một trận gió.....

307. Chương 307: Gặp Lại (thượng)

Những lời này lạc vào tai Tiểu Lô, hần tựa như trúng phải Định Thân pháp.

Đến khi Nguyệt Hoa có phản ứng, Tiểu Lô đã chạy ra ngoài, biến mất dưới thang lầu.

Con đường dưới tiệm bánh, đã có mấy người vây quanh. Vài nhân viên bán bánh trong cửa hàng cũng đã lấp ló phía sau.

Khi Tiểu Lô đi xuống, đã thấy một số nam nhân vây quanh, hần không suy nghĩ, dụng lực đẩy người đang ngăn trước mặt, lập tức liền thấy hai bóng người.....

Đó là hai người mấy ngày nay mình luôn trông ngóng!

Một cô gái tóc dài quay lưng về phía mình, mặc một chiếc áo khoác màu nâu nhạt cực kỳ đơn giản, mái tóc buông xõa sau lưng, hơi rối loạn một chút nhưng từ một bên, còn có thể thấy cổ nàng lộ ra làn da trắng như tuyết. Nàng nắm chặt tay một bé trai chừng bốn tuổi.

Bé trai ăn mặc dù giản đơn nhưng rất sạch sẽ. Khuôn mặt quay về Tiểu Lô, tràn đầy tức giận, lại bị nữ nhân kia nắm chặt tay, ôm trong lòng, mắt lấp lánh địch ý rõ ràng, hiển nhiên đang rất âm ỉ.

Bọn họ đang giằng co với một gã cao lớn. Tên nọ ước chừng ba mươi tuổi, mặc một bộ áo hoa, cổ đeo một sợi dây chuyền vàng to như sợi xích, miệng ngậm một điếu thuốc, lộ vẻ đắc ý. Áo hần cổ ý không cài nút lộ ra bộ ngực đầy lông, khuôn mặt đỏ như Quan Công, đôi mắt loạn chuyển, lảo liên nhìn cô gái.

Tiểu Lô vừa thấy hình bóng yếu diệu của cô gái, người dờ ra. Ngón tay bắt đầu run rẩy.

“Tiểu Lô..... Đừng như vậy.....” Cô gái thấp giọng nói với bé trai đang ở trong lòng. Vẻ mặt bé trai lộ vẻ giận dữ: “Mẹ”!

“Mẹ?” Gã đeo dây chuyền cười quái dị: “Nhìn không ra, cô em này đã làm mẹ. Hay lắm! Làm tốt lắm! Nhà chúng ta rất thích thứ này!”

Giọng nói của cô gái rất lạnh nhạt: “Các người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Thế nào?” Gã đàn ông cười hì hì, một đồng bọn bên cạnh lập tức hiểu ý, lớn tiếng cười nói: “Nói vậy! Tên tiểu tạp chủng này suýt đẩy đại ca ta ngã nhào, cô tính sao đây?”

“Các người muốn thế nào?” Thanh âm quen thuộc của cô gái làm Tiểu Lô tưởng như đang mơ: “Chúng ta đã xin lỗi rồi.....”

“Thối lắm! Đồng bọn của gã đàn ông quát: ”Giày da của đại ca mới vừa mua! Là món hàng cao cấp!! Vừa rồi bị tiểu tử này dẫm lên, dấu chân lớn như vậy, cô không thấy sao?”

“Ta đã xin thứ lỗi. Các người còn muốn thế nào?” Giọng nói cô gái vẫn lạnh nhạt, lại có phần bất đắc dĩ: “Ta đền đôi giày cho ông là được chứ gì!”

“Đền? Cô đền nổi sao?” Đám gia hỏa vây xung quanh toàn là bọn lưu manh, trong đó một tên kêu lên, còn chỉ đôi giày nhiều nhất chỉ đáng giá vài đồng trên chân gã kia kêu lên: “Đây là giày hiệu của Ý! Có đền? Được! Tám ngàn đồng, đưa đây!”

Cô gái còn chưa nói, bé trai đã cả giận nói: “Tám cây củi? Người biến đi! Đôi giày rách nát này mà tám ngàn? Ta thấy toàn thân người cũng không đáng!”

“Hắc! Tiểu tạp chủng này cũng lý lắm!” Đám người cười quái dị: “Không biết mẹ nó có lý như vậy không?”

Cô gái bưng bưng tức giận: “Các người rốt cuộc muốn thế nào? Muốn lừa đảo sao? Ta nói rõ, ta không có tiền!”

“Không có tiền?” Một tên lưu manh cười phá lên nói: “Vậy cũng đơn giản thôi, cô cung kính nói một câu xin lỗi với lão đại chúng ta, sau đó đem dấu chân trên giày liếm sạch sẽ. Vậy là xong!”

Lời này vừa nói, bên cạnh tức thì có tên kêu lên: “Liếm giày ăn nhảm gì! Phải liếm chỗ khác kia... Cô ả này, nhất định rất biết liếm.....” Lập tức vang lên một trận cười quái dị.

Cô gái giận đến run người, lại vẫn gắng sức giữ lấy tay con trai, hạ giọng nói: “Tiểu Lô!... đừng... đừng động thủ.”

“Động thủ? Con mẹ nó còn động cước kìa!” Đám lưu manh tùy ý cười to, bốc lên mùi rượu nồng nặc.

Gã đàn ông đeo dây chuyền nhỏ nước bọt, lúc này mới phẩy tay, cổ ý kêu lên: “Câm miệng! Câm mẹ nó lại! Nói cho các người bao nhiêu lần! Phải trung thực! Trung thực! Mẹ. Đối với người đẹp sao lại có thể hung hăng như vậy. Phải khách khí, phải ôn nhu một chút!”

Hắn bày ra bộ dạng thêm chảy nước miếng, cười hi hi nói: “Hài tử, ca ca không thấy đường, coi như bỏ qua... bất quá, chúng ta đang chuẩn bị uống trà, nếu không đền thì theo giúp ta uống một chút gì đó, sau đó rót chén trà, xin thứ lỗi nhận sai là xong”... Ta thấy cô xinh đẹp như vậy... cũng không giận gì đâu...”

Nói xong, hắn đưa tay muốn sờ cằm cô gái.

Cô gái lập tức lui về phía sau một bước, né tránh bàn tay dơ dáy của hắn, không đợi nàng nói, bé trai đã lớn tiếng: “Người dám khi dễ mẹ ta, ta cho người.....”

“Tiểu tạp chủng, người thật có ý tứ..... Ta thích!” Gã đàn ông đeo dây chuyền cười hi hi nói: “Nhưng không biết mẹ người có được như vậy không.....”

Hắn nói xong, tay vung lên, thủ hạ đang muốn xông lên, chợt nghe bên trong đám đông vang lên một giọng nói lạnh lùng:

”Người vừa rồi chửi ai là tiểu tạp chủng?”

Chỉ thấy trước mắt hoa lên, một nhân ảnh đã xuất hiện, đứng trước người cô gái và bé trai, nhướng mắt: “Người đem câu vừa rồi nói lại một lần nữa coi”.

Mấy tên kia ngẩn người ra, chỉ thấy trước mặt là một thanh niên, bộ dáng rất bình thường, lập tức quát to: “Mẹ nó ở đâu chui ra tên phế vật này? Chuyện của lão tử, trời cũng không dám quản!”

Bên cạnh có người giữ chặt Tiểu Lô, lại là nhân viên của tiệm bánh, hạ giọng nói: “Đây chàng trai, anh là ngoại nhân, chớ chọc bọn chúng.” Nói xong ông ta gắng sức kéo Tiểu Lô đi.

Tiểu Lô cười ha ha, trên mặt hắn mặc dù đang cười nhưng ánh mắt lại sắc bén như đao phong: “Lão tử là ai, tiểu gia không nhận ra.”

Gã đeo dây chuyền rõ ràng đã say, lập tức mắng: “Mẹ nhà mày, lão tử là ai! Nói cho nó!! Cho nó khi chết cũng biết là chết trong tay ai!”

Một tên lưu manh bên cạnh lập tức ưỡn ngực, kêu lên: “Nói cho mày, đây là...”

Hắn còn chưa nói xong, chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết, lập tức thấy một người bay ra ngoài, đâm đầu xuống sông, chính là gã đeo dây chuyền. Hắn rơi thẳng xuống sông, lập tức chìm xuống, sau đó vũng vầy vài cái, kêu lên: “Mẹ, đám đá lão tử!!!”

Tiểu Lô nheo mắt nhìn tên lưu manh vừa nói với mình: “Người vừa rồi nói là ai? Ta không nghe rõ a.”

Trầm mặc vài giây, đám gia hỏa này mới có phản ứng, lập tức có tên chửi bới, sau đó xông lên.

Nhưng bọn chúng xông lên nhanh, cút về còn nhanh hơn. Chợt nghe liên tục vài tiếng kêu thê thảm. Sau đó có vài nhân ảnh cơ hồ đồng thời bay ra ngoài, tùm tùm, đều là tiếng người rơi xuống sông.

Tiểu Lô lại ngồi cạnh bờ sông, nhìn mấy tên đang ngo ngoáy dưới nước, hắn cười rất ôn hòa nhưng ánh mắt đầy lạnh lẽo: “Thật có lỗi, ta cũng không nghe rõ. Người rút cuộc là ai?”

“***.....**!! Mày dám đánh tao?!!” Gã đàn ông uống vài ngụm nước, cũng tỉnh lại vài phần, há miệng mắng to, lập tức dẫn theo vài thủ hạ cố gắng leo lên bờ.

Sắc mặt Tiểu Lô không thay đổi, đứng ngay trên bờ, sau đó không đợi đám gia hỏa này bò lên trên, lần lượt đá bọn chúng xuống sông.

“Ta.....** con mẹ mày.....”

Tiểu Lôi thở dài, lắc đầu: “Miệng còn thối như vậy, xem ra còn chưa rửa sạch, lại đá một cước khiến tên đeo dây chuyền ngã xuống nước. Sau đó quay về phía hắc ngoắc tay: ”Đến đây, tự mình bò lên.”

Mấy tên lưu manh đứng dưới nước chửi mắng, Tiểu Lôi cũng không nói gì, chỉ đứng trên bờ, lẳng lặng nhìn bọn chúng, một khi tên nào dám đi đến gần bờ, lập tức tung ra một cước.

Sau vài lần đám lưu manh chịu không nổi. Bọn chúng tựa hồ là đang say, vốn thể lực có hạn, bơi qua lại trên sông đã chịu không nổi. Có tên đã vô lực leo lên bờ. Gã đeo dây chuyền quát: “Mẹ, qua bên bờ kia, sau đó đập chết mẹ tên hỗn đản này!”

Mấy tên thủ hạ lập tức bơi tới bờ đối diện, trèo lên, vài tên tìm mấy viên gạch vỡ nhằm Tiểu Lôi xông tới.

Thế nhưng rất đáng tiếc, không có ngoại lệ, không đợi chúng đến gần. Tiểu Lôi lại đá bay chúng xuống sông.

Tiểu Lôi nhìn mấy tên gia hỏa đã tận lực , vẫn chớp mắt mỉm cười, nói: “Đến đây, leo lên đi.”

Bọn chúng rốt cuộc cũng đã biết sợ hãi, bơi về bờ đối diện, không dám trêu chọc Tiểu Lôi nữa, vừa lên bờ, lập tức co giò bỏ chạy. Duy chỉ có tên đeo dây chuyền vẫn chửi bới không ngừng.

“Đứng lên, tiếp tục đi!” Tiểu Lôi lạnh lùng nói. Hắc thấy gã kia đã chịu hết nổi. hắc phun nước miếng, ngo ngoáy bơi đến bờ đối diện, chỉ vào Tiểu Lôi quát mắng. Hắc kêu lên: “Mày chờ đó, có gan thì đừng chạy!”

Tiểu Lôi không hề lý đến bọn chúng, quay đầu lại, cô gái có khuôn mặt kiều diễm như hoa, lúc này đang nhìn chăm chăm vào mình, toàn thân mơ hồ run rẩy, ánh mắt lộ vẻ không thể tin được.

Tiểu Lôi thở dài, nhân viên tiệm bánh hảo tâm khuyên hắc: “Chàng trai trẻ, anh đi nhanh đi! Người nọ là Nguyệt gia, ngày thường hay càn quấy, xung quanh không ai dám làm gì hắc.”

Tiểu Lôi vẫn không để ý tới, chỉ lẳng lặng nhìn cô gái, hai người bốn mắt tương giao, cô gái run lên, cơ hồ muốn ngất đi, run giọng nói: “Tiểu..... Lôi..... Là anh sao?”

Tiểu Lôi mặc dù đã thay đổi khuôn mặt, lúc này cũng không nhiều lời, chỉ từ từ bước đến, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm hai mẹ con, rốt cuộc, thở dài: “San San... San San... Là anh. Thật sự là anh...”

Lâm San San rũ người ngất đi.

308. Chương 308: Gặp Lại (hạ)

Người nọ thần tình đau khổ, không dám nhận tiền của Tiểu Lôi, chỉ cầu xin: “Tiên sinh này, ta thấy ngài cũng nên chóng đi thôi! Ngài đánh người của Nguyệt gia, nếu ở lại nơi này, trong chốc lát có thể sẽ gặp tai họa. Hơn nữa đắc tội với người của Nguyệt gia, ngài tiếp tục ở lại nơi này, còn có thể liên lụy đến sinh ý của tiểu điểm..... tiền này ta không dám lấy, ta cầu xin ngài đi nhanh đi.”

Tiểu Lôi chẳng nói câu nào, tùy ý cầm lấy một chiếc ghế, bàn tay nắm nhẹ lại, chỉ thấy chân ghế rời ra thành từng miếng gỗ vụn rơi qua kẽ tay hắc.

Nhân viên tiệm bánh nhìn đến con người cơ hồ rớt xuống, thần tình hoảng sợ. Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Người nguyện ý lấy tiền, hay mong muốn đắc tội với ta, tự chọn đi.”

Người nọ không dám nói gì, xoay người bỏ chạy. Nguyệt Hoa mềm lòng, kéo người nọ nói vài câu, sắc mặt người nọ lúc này mới bình tĩnh quay đầu nhìn Tiểu Lôi, vẻ mặt phảng phất như đang nói: “Khó trách, khó trách.....”

Tiểu Lôi đặt Lâm San San xuống, nhẹ nhàng bóp vài cái trên nhân trung của nàng, rồi nhìn Lôi Đậu Đậu đứng bên cạnh.

Hai mắt đen láy của thằng bé nhìn chăm chăm Tiểu Lôi. Tiểu Lôi động tâm, mỉm cười, hòa nhã nói: “Con còn nhận ra ta không?”

Lôi Đậu Đậu lắc đầu, lập tức lại gật đầu, nói: “Vừa rồi không nhận ra, hiện tại nhận ra rồi. Chú là người lần trước, cháu còn đi qua nhà chú.”

Tiểu Lôi cười: “Ồ? Con có thể nhận ra ta à?”

Lôi Đậu Đậu gật đầu: “Mặt chú không giống, nhưng..... Cháu có thể cảm giác được mùi trên người của chú và ngữ khí chú nói chuyện.”

Tiểu Lôi gật đầu, lấy ra một viên đơn dược, bỏ vào miệng Lâm San San. Hắn biết Lâm San San là do tâm tình kích động nên ngất đi, không vội làm nàng tỉnh lại, mà là giúp nàng uống một chút an thần gì đó. Để nàng ngủ trong chốc lát, thoáng bình phục một chút cũng tốt. Lúc này mới quay đầu nhìn Lôi Đậu Đậu, trầm ngâm một hồi: “Vậy, con có biết ta là ai không?”

“Không biết.” Lôi Đậu Đậu lắc đầu: “Mẹ nói chúng ta thiếu chú rất nhiều tiền, cho nên phải trốn chú. Chú tại Nam Đô cho nhiều người tìm chúng ta như vậy, đều bị cháu trốn khỏi..... nhưng giờ lại bị chú tìm được..... Ai, chú thật sự rất lợi hại.”

“Vậy con có sợ ta không?” Tiểu Lôi bị nó nói đỡ khóc đỡ cười: “Con không sợ ta sao?”

“Sợ cái gì!” Lôi Đậu Đậu ưỡn ngực: “Không phải chỉ là thiếu tiền sao? Cháu trả lại chú là được! Cháu trong tương lai có thể kiếm rất nhiều, rất nhiều tiền!” Lập tức trên mặt nó lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Hơn nữa chú lợi hại như vậy..... Lần trước cháu còn thấy chú đánh bại quái vật, cháu không phải đối thủ của chú..... Sợ cũng vô dụng. Hơn nữa, cháu nhớ rõ, cháu đã đến nhà chú..... Chú không phải người xấu.”

Tiểu Lôi nhìn đứa nhỏ đứng trước mặt mình, lần trước vội vàng nhìn qua, thật ra không hề có cảm giác gì. Hôm nay nhìn kỹ như vậy, chỉ cảm thấy thằng bé này không có chỗ nào không giống mình lúc nhỏ. Linh khí trong ánh mắt, còn có cái trán quật cường, mười phần nhất định là phiên bản lúc nhỏ của mình. Trong lòng càng xem càng thích, ánh mắt không khỏi càng ôn hòa.

“Mẹ con gạt con, các người không thiếu tiền ta..... Mà là ta thiếu mẹ con rất nhiều rất nhiều.....” Tiểu Lôi thở dài.

“Thật vậy sao?” Trên mặt Lôi Đậu Đậu lộ ra vẻ kinh ngạc kỳ quái: “Chú nói..... chú thiếu chúng ta rất nhiều rất nhiều tiền sao? Nhưng nhà chúng ta rất nghèo mà.”

Tiểu Lôi lắc đầu, chuyện này hiện tại nói với nó cũng không được, nên thay đổi khẩu khí hỏi tiếp: “Ta nhớ rõ con biết một chút pháp thuật, võ công cũng không tệ. Vừa rồi mấy tên kia khi dễ các người, mẹ con không cho con xuất thủ sao?”

“Phải.” Lôi Đậu Đậu thở dài, có chút bất đắc dĩ: “Mẹ không cho cháu dùng pháp thuật, không cho cháu dùng võ công..... Cháu trước kia thường xuyên gây họa, còn hay làm hư đồ của người khác, luôn để mẹ phải kiếm tiền đền cho người ta. Mẹ nói, có một số việc, chúng ta có thể nhẫn thì nên nhẫn, đừng nên đắc tội với người khác.” Lập tức hừ một tiếng: “Vừa rồi mấy tên gia hỏa kia, cháu dùng ba quyền hai cước là có thể đánh gục rồi!”

Tiểu Lôi cười ha ha, ôm lấy Lôi Đậu Đậu, hăm hở nói: “Hay lắm! Con đã chịu không ít đau khổ! Sau này con đi theo ta, không cần nhẫn cái gì! Chỉ có con khi dễ người khác! Tuyệt đối không ai dám khinh thường con! Sau này ai khi dễ con, con cứ dùng quyền đầu đập bẹp mũi hắn! Nếu con đánh không lại. Ba..... à, ta ra mặt cho con!!”

“Thật sao?!” Ánh mắt Lôi Đậu Đậu tỏa sáng, reo vui: “Hay lắm! Trước kia cháu đều là bị người khác coi khinh! Ta đã sớm muốn đánh đám gia hỏa đó lắm rồi!”

“Con có muốn học pháp thuật không?” Tiểu Lôi cười hì hì.

“Muốn!” Lôi Đậu Đậu lập tức gật đầu, nhưng lập tức ánh mắt lại trở nên buồn bã: “Nhưng sau đó hòa thượng sư phụ của cháu cũng không gặp được nữa. Cháu lần này cùng mẹ đi chính là tìm sư phụ.”

“Hừ.....” Tiểu Lôi nhướng mày: “Sư phụ con là bại tướng dưới tay ta, có gì mà lợi hại! Con thích pháp thuật gì, ta dạy cho con!”

Lôi Đậu Đậu lại đột nhiên lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Không được không được! Mẹ nói, làm người phải có lương tâm! Cháu đã bái hòa thượng làm sư phụ, không thể bái chú làm sư phụ được nữa.”

Tiểu Lôi cười: “VẬY NHƯ VẬY ĐI, TA KHÔNG CẦN CON BÁI TA LÀM SƯ PHỤ, MÀ VẪN DẠY CON, ĐƯỢC KHÔNG?”

Lôi Đậu Đậu ngạc nhiên: “Thật sự sao?” Lập tức nó tựa hồ có chút xấu hổ, gãi đầu: “Kỳ thật..... Cháu biết chú rất có bản sự, cháu cũng muốn bái chú làm sư phụ..... sư phụ cháu là hòa thượng..... cháu làm đồ đệ hẳn, tương lai quá nửa phải đi làm hòa thượng..... Cháu không muốn làm hòa thượng.”

Tiểu Lôi ngẩn người, lập tức cười ha ha vài tiếng: “Chuyện này đơn giản thôi, ta biết sư phụ con, ta đi tìm hẳn, bảo hẳn không làm sư phụ con nữa, sau này ta dạy con là được.”

Lôi Đậu Đậu lập tức hoan hô một tiếng, nhảy lên: “Hay lắm! Cháu sợ làm hòa thượng! Chú dạy cháu ngay bây giờ được không?”

Tiểu Lôi mỉm cười, nói: “Được, hiện tại ta nói khẩu quyết cho con, con niệm theo ta.....”

Lập tức hẳn truyền một bộ khẩu quyết Ngự Phong Thuật cho Lôi Đậu Đậu. Thằng bé yên lặng niệm vài lần, liền tức thì nhớ kỹ. Từ từ nhắm hai mắt nghĩ một hồi, sau khi mở mắt, đột nhiên thả lỏng người nhảy lên bàn, sau đó nhảy tới vài thước, tựa như một con bướm, bay ra thật xa, lúc này mới chậm rãi đáp xuống.

Dù sao là con của Tiểu Lôi, kế thừa thể chất bán tiên chi thể của hẳn nên thiên phú của Lôi Đậu Đậu không ngờ không hề dưới Bảo Nhi, Bối Nhi. Mặc dù chỉ là một bộ Ngự Phong Thuật đơn giản nhất, nó đã học xong vài thành trong chớp lát!

Tiểu Lôi vui thích, lập tức truyền một hơi mấy bộ khẩu quyết cho nó. Tiểu Lôi và con mình gặp lại, trong lòng kích động, tự nhiên là có pháp thuật gì tốt, toàn bộ đều nói ra. Hồn nhiên mặc kệ đứa nhỏ này tuổi quá nhỏ, pháp lực không đủ, có thể tu luyện hay không.

Qua một lát, hai cha con còn đang cười vui, Nguyệt Hoa vẫn chỉ ngồi một bên, lặng lẽ nhìn. Dưới lầu quản lý tiệm lại đột nhiên thất tha thất thểu chạy lên, miệng kêu to: “Không tốt! Không tốt! Người Nguyệt gia đến đây..... hơn chục người!”

Tiểu Lôi giữ chặt tay Lôi Đậu Đậu, cười nói: “Đi, ta mang con đi xem trò.”

Mặt khác một tay giữ chặt Nguyệt Hoa, hạ giọng nói: “Em ở chỗ này chăm sóc nàng. Nàng có thể còn phải ngủ trong chốc lát. Phía dưới có anh, không có việc gì.”

Nguyệt Hoa mỉm cười: “Anh đi đi, em ở lại.”

Tiểu Lôi ôm Lôi Đậu Đậu, để nó ngồi trên vai, bước xuống lầu.

Chỉ thấy phía trước tiệm đã đứng hơn mười người. Trên bến sông cũng có hơn mười chiếc thuyền đang đậu lại. Vài thanh niên Nguyệt gia đứng phía trước, hiển nhiên là người có chút địa vị trong Nguyệt gia. Mấy người này, không ngờ Tiểu Lôi đều nhận ra. Mấy ngày nay tìm kiếm mẹ con Lâm San San, Nguyệt Sơn phái người đi khắp nơi, mấy người này cũng từng tìm Tiểu Lôi báo tin.

Mấy thanh niên vừa thấy Tiểu Lôi, vội vàng cung kính đi lên, một người trong đó nói: “Lôi tiên sinh, vừa rồi không biết là ngài ở chỗ này, đắc tội rồi.”

Nói xong, hẳn vung tay lên, phía sau hơn mười đại hán tránh ra, lộ ra một mảnh đất trống phía sau.

Trên mặt đất, mấy tên gia hỏa vừa rồi bị Tiểu Lôi giáo huấn, mỗi người đều bị trói hai tay quỳ gối, mặt mũi bầm dập, rên rỉ cầu xin tha thứ. Gã đeo dây chuyền thê thảm nhất, hai bên má sưng phồng lên, còn rõ ràng dấu năm ngón tay, cũng không biết là bị ai đánh.

Thanh niên Nguyệt gia nói: “Lôi tiên sinh, ta là Nguyệt gia Nguyệt Quý, chúng ta mấy ngày trước đã gặp qua..... sự tình hôm nay, quả thực là xin lỗi..... Đám hỗn đản này không biết ngài là bằng hữu tộc trưởng, vừa rồi sau khi hẳn trở về, nói là bị người đánh, ta liền dò hỏi kỹ càng tương mạo của đối thủ, hẳn nói còn có một bé trai bốn năm tuổi, lúc ấy ta liền lập tức nghĩ tới, người này quá nửa là ngài..... Ta đã đánh hẳn một trận. Hiện tại trói hẳn đến thỉnh tội với ngài!”

Thanh niên tên Nguyệt Quý nói xong, xoay người đá một cước vào người gã đàn ông, mắng: “Hỗn đản không có mắt, đây là quý khách của tộc trưởng, ngươi cũng dám đắc tội!”

Gã đàn ông lập tức khóc lóc, lớn tiếng cầu xin tha thứ. Đáng tiếc hai bên má đều bị đánh sưng vù, nói không rõ, không biết hần ô ô oa oa nói cái gì.

Tiểu Lôi lạnh nhạt: “Chuyện này Nguyệt Sơn biết không?”

Sắc mặt thanh niên tên Nguyệt Quý có chút xấu hổ: “Lôi tiên sinh, tộc trưởng đã biết, là ta gọi điện thoại cho ông ấy. Nhưng mà bây giờ ông ấy còn đang xử lý một số chuyện sản nghiệp trong tộc, nói là tối nay sẽ tự mình đến bồi tội với ngài.”

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Gã này đắc tội ta, cũng không kể là chuyện gì. Bất quá là tự tìm chút khổ đau. Nhưng hần tựa như đã làm nhiều chuyện ác xung quanh nơi này, không chỉ có chuyện hôm nay thôi phải không? Dù cho người như thế ở bên ngoài làm vậy, đối với thanh danh Nguyệt gia cũng không phải là chuyện tốt lành gì.”

Sắc mặt Nguyệt Quý có chút xấu hổ, hạ giọng nói: “Vốn hần là con em Lục phòng, chúng ta cũng không quản đến hần.” Dừng một chút, hần hạ giọng nói: “Gia tộc nhiều người, tốt xấu lẫn lộn, Lôi tiên sinh, ý của ngài, tộc trưởng cũng biết. Ông ấy nói chuyện này đã xong, sẽ chỉnh đốn lại một chút.”

Nói xong, hần cao giọng nói: “Lên! Chấp hành gia pháp!”

Lời vừa nói, lập tức có hai hán tử cao lớn đi lên, mỗi người cầm một cây tre đường kính to miệng chén!

Cây tre tựa như thứ mà thuyền gia thường dùng để chống thuyền trên thủy đạo, vừa thô vừa cứng, bởi vì đã được ngâm tẩm trong nước, nên rất cứng cáp.

Nguyệt Quý lớn tiếng nói: “Lợi dụng thanh danh Nguyệt gia ra ngoài làm vậy, theo tộc quy phải như thế nào?”

Hai hán tử cầm gậy tre đồng thời cùng quát: “Đánh ba mươi gậy! Đuổi khỏi Nguyệt môn!”

Nguyệt Quý gật đầu, lạnh lùng nhìn gã đàn ông nằm trên mặt đất: “Chấp hành.”

Hần ra lệnh, hai hán tử lập tức chụp lấy gậy tre quay về gã kia đánh xuống, trong tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết của gã, đánh ba mươi lần, cuối cùng, da thịt đã rách bươm, cổ họng gã kia cũng đã cầm chặt.

“Tốt, sau này ngươi không phải người Nguyệt gia nữa. Nếu lại càn quấy, tự nhiên có người trị ngươi! Nếu ngươi dám lại dùng danh tự Nguyệt gia đàn áp người khác, vậy ngươi hãy coi chừng.”

Tiểu Lôi thềm gật đầu.

Hần minh bạch, cảnh tượng hôm nay, chẳng những là để mình xem, có lẽ trong đó còn có ý khác. Nguyệt Sơn tiếp nhận Nguyệt gia, tự nhiên phải chỉnh đốn một phen, có lẽ trong đó cũng có vài phần giết gà dọa khỉ, xem như là lập uy.

Chủ ý này, quá nửa không phải của kiểu người trực tính như Nguyệt Sơn đưa ra, nói không chừng là tác phẩm của Nguyệt Tinh.

Một cảnh tượng như vậy, chẳng những là làm cho Tiểu Lôi xem, cũng là cho người của Nguyệt gia xem.

Nguyệt Quý lập tức dẫn người đem gã đàn ông xuống thuyền, cung kính cáo từ Tiểu Lôi, rồi cùng người của Nguyệt gia rời đi.

Tiểu Lôi nhìn người đã đi xa, đột nhiên nghe thấy Lôi Đậu Đậu trên vai thở dài, giọng nói non nớt chậm rãi nói: “Ai..... Xem ra có quyền có thế, nhất định uy phong a! Ngay cả đánh người, cũng không cần tự mình động thủ, tự nhiên có người động thủ thay chú.”

Tiểu Lôi nhướn mày, điềm đạm nói: “Sao vậy? Con hâm mộ sao?”

Lôi Đậu Đậu trầm mặc một hồi: “Không biết..... Dù sao sau này, cháu không muốn lại bị người ta coi khinh.”

Tiểu Lôi nắm lấy tay nó, ngang nhiên nói: “Được! Sau này trên đời, tuyệt đối không có ai dám coi thường con!”

309. Chương 309: Làm Tình Nhân Của Anh

Đến khi Tiểu Lôi lên lầu, phát hiện Lâm San San đã tỉnh lại, đang ngồi thì thầm to nhỏ gì đó với Nguyệt Hoa, chỉ là nước mắt cứ ngân ngấn. Nhìn thấy Tiểu Lôi từ xa bước tới, Lâm San San run lên. Ánh mắt nàng làm Tiểu Lôi cảm thấy thương xót.

Tiểu Lôi thở dài, kéo Lôi Đậu Đậu đi tới, hai người cứ như vậy nhìn nhau vài giây. Nguyệt Hoa thấy vậy, lặng lẽ kéo Lôi Đậu Đậu, hạ giọng nói: “A di dẫn con đi ăn bánh ngọt, được không?”

Thằng bé rất cơ trí, không nói gì, liền đi cùng Nguyệt Hoa.

“Em..... em hiện giờ có khỏe không?” Tiểu Lôi trầm mặc cả nửa ngày, rốt cuộc mới nói được một câu như vậy. Sau khi nói ra, lập tức tự mắng mình ngu xuẩn.

Một người như Lâm San San, còn thêm hài tử nữa, cuộc sống hiển nhiên rất quần bách, làm sao có thể ứng với một chữ “khỏe” được?

Quả nhiên, Lâm San San nghe xong câu hỏi đó, lập tức không nói gì, chỉ bình thản nhìn Tiểu Lôi, khẽ nhoẻn miệng cười làm cho người ta yêu thương: “Cũng tạm.”

Tiểu Lôi thở dài, vươn tay muốn ôm lấy Lâm San San, nhưng không biết làm sao, trong lòng lại nảy sinh vài phần nhút nhát. Bàn tay đưa ra, lại chậm chạp không dám đặt lên bờ vai Lâm San San, đành ngượng ngập rút lại, hạ giọng nói: “Anh..... anh biết. Khó cho em rồi.”

Ánh mắt Lâm San San càng thêm phức tạp, nhìn Tiểu Lôi, chậm rãi lắc lắc đầu: “Em không khó.”

“Anh đang tìm em, em có biết không?”

“Biết.”

“Anh..... xin lỗi.....”

“Không cần.”

Sau đoạn đối thoại đơn giản, hai người lại lâm vào trầm mặc. Trong lòng Tiểu Lôi có chút lo lắng. Hắn cảm giác mình dường như có muôn ngàn điều muốn nói, nhưng lúc thực sự đối diện với Lâm San San, một chữ cũng không nói nên lời. Ánh mắt của đối phương khiến mình đau lòng, càng làm cho nội tâm cảm thấy áy náy, khó mà mở miệng.

Rốt cuộc, nửa ngày trôi qua, hắn mới lắp bắp nói: “Thằng bé..... thằng bé rất đáng yêu, rất hiếu thảo.....”

Lâm San San trầm mặc hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Tiểu Lôi, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc: “Anh..... anh thích nó chứ?”

“Thích!” Tiểu Lôi lập tức gật đầu.

Ánh mắt Lâm San San rốt cuộc cũng lộ ra một chút vui vẻ cùng hạnh phúc, nhỏ giọng nói: “Nó chính là sinh mệnh của em.”

Dừng một chút, nàng lại mở miệng, hốt nhiên trực tiếp hỏi: “Vậy..... sau này anh có thể chiều cố cho nó thật tốt không?”

“Đương nhiên!” Tiểu Lôi trả lời rất dứt khoát: “Nó là con của anh! Anh tự nhiên sẽ đối đãi với nó như tâm can bảo bối!” Cười, lại nói: “Bảo Nhi cũng vừa vặn có một đệ đệ.”

Khóe miệng Lâm San San khẽ nhoẻn cười, gật gật đầu: “Vậy thì em yên tâm rồi.”

Ngữ khí này của Lâm San San, làm cho trong lòng Tiểu Lôi mơ hồ cảm thấy vài phần không được tự nhiên. Theo phản ứng bản năng hắn cảm giác loại bầu không khí này có chút không thoải mái, vì vậy lập tức thay đổi đề tài, nói: “Lôi Hồng cùng Như Hoa đã kết hôn rồi.”

“Em biết.” Lâm San San gật đầu.

“À, em chắc cũng biết, em vẫn ở Nam Đô, tin tức bọn họ kết hôn, trên truyền hình cũng có đưa tin.” Tiểu Lôi thở dài. Trước ánh mắt yếu đuối của Lâm San San, trong lòng không khỏi nhũn ra, hấn nắm lấy hai tay Lâm San San, nhỏ giọng nói: “..... Em, đang thăm trách anh phải không? Anh đến bây giờ mới tìm em..... em đang trách anh đúng không?”

Lâm San San cực kỳ ôn thuận. Mặc cho Tiểu Lôi nắm hai tay mình, sóng mắt ôn nhu, nhỏ giọng nói: “Em làm sao lại đi trách anh? Là tự em muốn rời khỏi anh..... lần này anh tìm em, cũng là do em né tránh.”

Tiểu Lôi lắc lắc đầu: “Nhưng anh biết. Em đã phải chịu nhiều đau khổ. Em.....”

Lâm San San nhẹ nhàng nói: “Đừng ngại, em nguyện ý mà.”

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất như có vật gì đó chẹn lại, cảm thấy rất khó chịu. Khẩu khí của Lâm San San trước mặt cứ nhẹ nhàng ôn nhu như vậy, nhìn như ôn thuận, nhưng dường như đang tận lực tạo một khoảng cách với mình, dường như đang cố gắng trốn tránh ánh mắt mình, phảng phất giống như cứ đang tạo thêm cho mình một tầng bảo vệ vậy. Hấn không biết làm sao, gượng gạo gãi đầu, cười khổ nói: “San San..... em.....”

Lâm San San liếc nhìn hấn, ánh mắt lần này rốt cuộc đã có thêm vài phần ôn tình, nàng thở dài xa xăm, đột nhiên chủ động nhích lại gần, nhẹ nhàng nép lên bờ vai Tiểu Lôi.

“Tiểu Lôi.....”

Một tiếng gọi này, như kể như khóc, vang lên bên tai Tiểu Lôi, làm hấn cảm thấy trái tim mình dường như cũng muốn hòa tan. Hấn dứt khoát kéo Lâm San San lại, gồng sức ôm vào trong lòng thật chặt: “San San..... anh đã tìm được em. Em đừng bỏ anh nữa, nhé? Có được không?”

Người Lâm San San đỡ ra, lập tức giương mắt lên nhìn Tiểu Lôi, không gật đầu cũng không lắc đầu ngay, lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Lúc trước em rời khỏi anh, trong lòng anh có giận em không?”

“Anh..... không có. Chỉ là có phần không rõ.”

Lâm San San vùi đầu vào trong lòng Tiểu Lôi, thanh âm có chút hàm hồ không rõ: “Tiểu Lôi..... em rất sợ hãi..... em sợ mình quá say mê anh, sẽ không nỡ rời xa anh. Buổi tối hôm ấy, là một buổi tối hạnh phúc nhất đời em. Nhưng em biết mình không xứng..... em không xứng ở lại bên cạnh anh, không xứng đứng cùng anh. Người bên cạnh anh so với em hấn là có tư cách bầu bạn với anh hơn.....”

“Nói năng linh tinh..... nói năng lung tung.....” Tiểu Lôi nhẹ nhàng nói.

“Em không có.....” Lâm San San ngọ nguậy một chút, nàng vẫn vùi đầu trong lòng Tiểu Lôi, thanh âm càng thêm mơ hồ: “Em không nói bây..... Lôi..... em rất muốn được ở bên cạnh anh, rất muốn mỗi ngày đều có thể thấy anh, em thích anh ôm em, thích anh cười với em, cũng thích anh đùa giỡn trêu chọc cho em vui vẻ..... nhưng em biết mình không xứng..... em rất sợ hãi. Ánh mắt của anh nhìn em rất trong sáng..... nhưng, em biết mình đã không còn trong sạch. Em nguyện ý thị phụng anh..... nhưng em không xứng, thật sự không xứng. Có thể có buổi tối hôm ấy, một buổi tối anh thương yêu em, cũng đã đủ để em hồi tưởng rồi.....”

Tiểu Lôi đột nhiên có chút phần nộ, hấn dụng lực nắm lấy bả vai Lâm San San, dựng nàng thẳng dậy, nhưng lại trông thấy khuôn mặt đầm nước mắt của nàng, hai dòng lệ ngân trên gương mặt nàng, chiếc mũi khe khẽ phập phồng, nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt ấy làm cho Tiểu Lôi đau lòng.

Nhìn khuôn mặt này, lời Tiểu Lôi muốn nói bỗng nhiên lại nuốt trở về, cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng áp môi hôn lên gương mặt đầm lệ của nàng, sau đó cảm thụ từng tác da thịt đang run rẩy trên khuôn mặt Lâm San San. Cuối cùng, từ từ áp lên đôi môi đỏ mọng.....

Nụ hôn sau ba năm.

Lâm San San rõ ràng có chút hoảng hốt lúng túng. Nàng bắt đầu run rẩy. Đôi tay gồng sức vòng qua ôm lấy cổ Tiểu Lôi, cơ thể lại lão đảo ngã xuống. Tiểu Lôi mở hai cánh tay ra ôm lấy nàng, thỏa thích nhắm nháp hương thơm của cánh hoa kia. Nụ hôn dài qua đi cơ hồ khiến cho Lâm San San nghẹt thở, Tiểu Lôi ngẩng đầu lên, yên lặng ghi lại vẻ ửng hồng và sóng mắt mê say trên khuôn mặt Lâm San San, đột nhiên thì thầm khe khẽ bên tai nàng: “San San..... em ở lại bên cạnh anh được không?”

“Ừm.....” Lâm San San tựa hồ có chút không rõ ràng lắm. Hai tay theo bản năng ôm lấy cổ Tiểu Lôi, muốn nói “ừ”. Nhưng đột nhiên cơ thể cứng đờ, ánh mắt nhanh chóng khôi phục sự trấn tĩnh, phức tạp nhìn Tiểu Lôi, cắn răng, sau đó chậm rãi, lắc đầu.

Tiểu Lôi muốn nói gì đó. Nhưng Lâm San San lại giành nói trước: “Tiểu Lôi..... em rất muốn..... thật sự rất muốn rất muốn..... nhưng em không thể.”

Nàng vừa mỉm cười, vừa khóc: “Em biết anh không để ý quá khứ của em..... em biết anh yêu thương em..... nhưng em lại không vượt qua được cánh cửa của lòng mình, em không có cách nào khác thuyết phục được chính mình! Em không có biện pháp..... Tiểu Lôi..... anh có biết không? Những ngày đi theo bên anh, là những ngày hạnh phúc nhất với em..... nhưng cơ hồ mỗi đêm, em nằm mơ thấy đám nam nhân đó..... bọn chúng chỉ vào em, mắng em là tiện nhân, mắng em là gái điếm, mắng em là dâm phụ.....” Nàng bắt đầu khóc thành tiếng: “Lôi..... em không xứng ở bên cạnh anh, không xứng làm nữ nhân của anh. Em biết, bên cạnh anh có rất nhiều nữ nhân xuất sắc, các nàng mới có tư cách cùng anh.....”

Tiểu Lôi có phần tức giận, nắm chặt tay Lâm San San, lớn tiếng nói: “Không được! Không được! Anh mặc kệ! Em phải ở lại bên anh! Lần này nói gì em cũng không thể ra đi! Đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi anh!”

“Lôi.....” Lâm San San khấn nài: “Anh..... anh lưu lại cho em một chút tự tôn được không? Em cầu xin anh..... anh đem đứa nhỏ đi đi..... để cho nó đi theo anh. Em cũng yên tâm..... anh hãy dẫn nó đi.....”

Tiểu Lôi ngang ngược nói: “Không được là không được! Con anh muốn. Mẹ anh cũng muốn! Hai mẹ con em, đều phải theo anh trở về! Em đừng nghĩ đến chuyện bỏ đi!” Lập tức hấn thay đổi một giọng nói ôn nhu, thì thầm: “San San..... xem như anh xin em được không? Em có biết hay không, sau khi biết được tin tức của em, anh không ngày nào là không nghĩ đến em..... nếu lại để cho em đang bên cạnh anh rời đi, cuộc sống sau này của anh còn vui vẻ được sao? Anh có thể xứng đáng với chính mình được sao?”

Lâm San San do dự một chút, đột nhiên lí nhí: “Tiểu Lôi..... vậy..... em không làm nữ nhân của anh, em làm tình nhân của anh, nhé? Em không phải ở trong nhà anh, em không phải thấy thê tử của anh, không phải..... em làm tình nhân của anh được không? Anh nhớ em, hãy đến thăm em. Em cứ như vậy vụng trộm đi theo anh, em không cần danh phận, cái gì cũng không cần, được không? Em chỉ làm tình nhân của anh, nhé?”

“San San!!” Tiểu Lôi cả giận nói: “Tại sao em lại coi rẻ mình như vậy!!”

“Không phải..... Em không phải coi khinh mình..... em sợ, em sợ sau khi theo anh về, thấy những người khác, thấy những nữ nhân khác của anh, em sẽ tự ti..... em thực sự sẽ tự ti.” Lâm San San đột nhiên gắng sức ngồi dậy, ôm lấy Tiểu Lôi, hôn mạnh lên môi, lên trán hấn, miệng khấn nài: “Cầu xin anh..... Tiểu Lôi, em cầu xin anh..... nếu anh thật sự cần em, hãy để cho em làm tình nhân của anh được không? Em không phải cùng anh trở về.....”

Tiểu Lôi rên rỉ một tiếng, hấn cảm giác mình thực sự sắp phát điên. Còn có loại nữ nhân, không cần danh phận, lại một lòng cam nguyện làm tình nhân của mình?!

Buổi sáng hôm sau.

Tiểu Lôi mở mắt. Không khí tràn ngập một mùi dâm mị.

Đây là căn phòng trong một khách sạn gần đó, tối hôm qua mấy người Tiểu Lôi không hề quay về chỗ ở, mà là tìm khách sạn này ở lại. Vốn khách sạn đã đầy ngập khách du lịch. Nhưng Tiểu Lôi xông thẳng vào một phòng, không đếm xỉa tới tiếng kinh hô của khách nhân bên trong. Hấn đẩy người ra khỏi phòng, sau đó ném ra một sấp tiền mặt, lại dùng một chưởng đập nát cái ghế trong phòng, nói cho đối phương, hoặc là cầm tiền rồi cuốn gói, hoặc là tự mình chuốc lấy phiền toái.

Quả nhiên, những người đó lập tức không dám nói một câu, cầm tiền rồi bỏ chạy.

Đêm đó Nguyệt Hoa chủ động ôm Lôi Đậu Đậu ngủ tại một phòng bên cạnh, để cho Tiểu Lôi cùng Lâm San San ở lại phòng đó.

Tiểu Lôi thở dài nhẹ nhõm, ngồi dậy, nhìn sang Lâm San San đang cuộn tròn người lại. Hấn nhẹ nhàng mơn trớn làn tóc rối bời trên mặt nàng, hồi tưởng lại trận phong cuồng tối hôm qua, khóe miệng không

khỏi mỉm cười.

Ba năm không gặp, Lâm San San càng thêm xinh đẹp, thành thực. So với vẻ thanh lệ ngày trước, còn thêm vài phần kiều mỹ mê hồn của nữ nhân thành thực. Vóc dáng vốn như ma quỷ, lại thêm vài phần nở nang. Tiểu Lôi đặt bàn tay lên lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng mịn của nàng, chậm rãi trượt xuống, kéo dài một mạch đến khe đạo mê người trên phong đồn mượt mà của nàng.

“Ừm..... ừm.....” Trong giấc mộng Lâm San San hé mở đôi môi anh đào, miệng phát xuất một tiếng rên rỉ. Theo những động tác linh xảo của ngón tay Tiểu Lôi, trên mặt Lâm San San rất nhanh hiện ra vẻ ửng hồng mê hồn. Rốt cuộc nàng tỉnh lại, hé mắt nhìn Tiểu Lôi đắm đuối. Sóng mắt ấy mông lung, dường như mang theo một tầng vụ khí nhàn nhạt. Cơ thể lại càng rúc sâu vào lòng Tiểu Lôi. Nàng chủ động tách hai chân ra, gắng sức quắp chặt lấy Tiểu Lôi.

Nhận thấy giai nhân trong lòng đã động tình. Tiểu Lôi cười tà mị, cúi người xuống, những ngón tay kia cứ một mực tiếp tục tác quái rất nhanh như gậy đàn, phảng phất giống như đang múa trên dây đàn vậy. Ngón tay nhịp nhàng chuyển động. Giai nhân trong lòng đã thả nhẹ như tuyết rơi. Một tay khác, lại vuốt dọc theo vòng eo mảnh khảnh của Lâm San San, dụng lực nắm chặt lấy tuyết nhũ bên trái.....

Cứ như thế, Lâm San San với một tư thế kỳ dị cực độ dụ nhân, quắp chặt lấy Tiểu Lôi. Một tiểu thối mịn màng giống như không nhận được, nhẹ nhàng ma sát qua lại trên người Tiểu Lôi. Lâm San San ngược mắt, mục quang lộ vẻ cầu xin, lại gặp được nụ cười thoáng hiện ra vài phần giảo hoạt của Tiểu Lôi. Mặt Lâm San San đỏ lên, hốt nhiên vươn tới, nhẹ nhàng cắn một cái lên cổ Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười, lúc này mới buông lỏng bàn tay tác quái. Nhưng miệng Lâm San San không đình chỉ, ngược lại cắn dọc theo cổ Tiểu Lôi xuống dưới.

Nàng cắn rất nhẹ, cũng rất tinh tế tỉ mỉ, từ cổ đến ngực, sau đó là tiểu phúc. Cái miệng nhỏ cứ như vậy, đi xuống..... lại đi xuống tiếp.....

Rốt cuộc, Tiểu Lôi kêu nhỏ một tiếng, hai tay không kìm lòng nổi giữ đầu Lâm San San lại. Nàng mỉm cười.

Nụ cười mang theo vẻ mỉa ý kinh nhân, nàng liếc nhìn Tiểu Lôi, sau đó lại cúi đầu xuống.....

Đến khi mọi chuyện đã trở nên bình ổn. Tiểu Lôi nằm vật trên giường. Lâm San San giống như một chú mèo con đang cuộn tròn trong lòng hắn. Đôi mắt dường như lại nhắm lại. Đột nhiên, Lâm San San thì thầm: “Tiểu Lôi..... sau này em cứ như vậy với anh. Có được không?”

“Ồ ừm.....” Tiểu Lôi hàm hồ hồi đáp không rõ một tiếng, Lâm San San lại lấy đầu một ngón tay thon mềm, vẽ vẽ lên ngực Tiểu Lôi. Ngón tay vạch vạch lên da thịt trên ngực Tiểu Lôi, miệng khe khẽ nói: “Em sau này cứ như vậy làm tình nhân của anh, nhé?”

Tiểu Lôi lúc này mới chợt tỉnh táo lại, xoay người đặt Lâm San San ở phía dưới: “Anh đã nói rồi, em là nữ nhân của anh, chính là nữ nhân của anh, là nữ nhân quang minh chính đại của Tiểu Lôi! Không phải là tình nhân vụng trộm gì đó! Hôm nay em phải theo anh trở về! Sau này không được rời khỏi anh!”

Lâm San San thở dài, hạ giọng nói: “Tiểu Lôi..... anh muốn em vui vẻ chứ?”

“Đương nhiên!”

“Vậy anh hãy đáp ứng em đi.” Lâm San San ngẩng đầu, ánh mắt thể hiện sự nghiêm túc trước giờ chưa từng có: “Nếu anh nhất định muốn em trở về với anh..... sau này trong lòng em cũng sẽ bất an. Em đáp ứng anh. Em sẽ không bỏ đi..... em sẽ ở một chỗ để anh tùy lúc có thể tìm được em. Lúc nào anh nhớ em, có thể tùy thời tới tìm em. Em sẽ không rời khỏi anh..... em..... em luôn luôn là của anh. Được không?”

Tiểu Lôi nói không nên lời. Nguyện vọng kiên trì này của Lâm San San, làm hắn có chút khó xử.

Hắn ngẫm nghĩ, quyết định trước tiên mặc kệ mọi chuyện, mang nàng về Nam Đô trước. Còn như những cái khác, cứ từ từ rồi giải quyết.

Hai người cứ như thế cho đến giữa trưa, mới xuống giường. Tiểu Lôi kéo rèm cửa sổ trong phòng ra, để cho ánh dương quang tiến vào, sau đó ngồi ở bên giường.

Lâm San San quỳ gối trên giường, nép mình bên ngực Tiểu Lôi. Tiểu Lôi đột nhiên tâm ý máy động, kề miệng bên người Lâm San San, thì thào cười nói: “San San, anh nói cho em một chuyện nhé.”

“Ừm.....”

Trong mắt Tiểu Lôi hiện lên một chút thần sắc cổ quái, lập tức thì thầm: “Em có biết không..... buổi tối hôm ấy của chúng ta..... cái đó..... lần đó..... khụ khụ khụ.....” Hắn ho khan vài tiếng, mới nói: “Lần đó..... là lần đầu tiên của anh đấy.”

Lâm San San bật cười.

Tiểu Lôi đỏ bừng mặt, lại ôm lấy Lâm San San, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Một thân xử nam của tiểu gia cũng đã hiến dâng cho em..... cho nên đời này em chỉ là người của anh! Em phải có trách nhiệm tới cùng đấy!”

Lâm San San đầu tiên cười đến phát sắc, sau khi cười xong, sóng mắt nàng dần dần ôn nhu, hôn lấy hôn để Tiểu Lôi, thì thào: “Ừ, em luôn luôn là của anh.”

Lập tức Lâm San San ôn nhu phục thị Tiểu Lôi mặc quần áo, sau đó lại tỉ mỉ rửa mặt cho hắn. Tiểu Lôi lúc đầu cảm thấy không quen lắm, bất quá dưới sự kiên trì ôn nhu của Lâm San San, hắn không cự tuyệt nữa.

Đến khi hai người ra khỏi phòng, vừa hay trông thấy Nguyệt Hoa dẫn Lôi Đậu Đậu từ một phòng khác bước ra. Trên mặt Nguyệt Hoa lộ ra vài phần ngượng ngùng, nhẹ nhàng liếc Tiểu Lôi, nhỏ giọng nói: “Các người bây giờ mới dậy à? Em dẫn Đậu Đậu đi ăn cơm.....”

Nói xong, nheo mắt thoáng thấy cổ Lâm San San, trên mặt Nguyệt Hoa lộ ra vài phần ngượng ngùng, lập tức cúi đầu bước đi. Thuận theo ánh mắt có vài phần kỳ lạ của Tiểu Lôi, Lâm San San mới phát giác trên cổ mình còn lưu lại một loạt vết răng, nàng kinh hãi kêu lên, vội vàng kéo cổ áo lên cao một chút.

Mấy người xuống dưới lầu tùy ý ăn chút gì đó. Ban đầu, bầu không khí có đôi phần không được tự nhiên, nhưng mà sau đó Nguyệt Hoa thoáng thoải mái hơn một chút, cùng Lâm San San nói chuyện phiếm. Tiểu Lôi ngồi một bên nói chen vào không lọt, đành phải cùng nói chuyện với Lôi Đậu Đậu.

“Chú tối hôm qua ức hiếp mẹ cháu?” Lôi Đậu Đậu trừng mắt.

“Cái gì??” Tiểu Lôi giật mình.

“Cháu nghe thấy được!” Biểu tình trên mặt Lôi Đậu Đậu rất chân thực: “Cháu nghe thấy được! Chú ức hiếp mẹ cháu!”

Tiểu Lôi thiếu chút nữa đã phun ngụm nước trong miệng ra, vội vàng che miệng thẳng bé lại, hạ thấp giọng nói: “Đừng nói lung tung! Ta không có ức hiếp mẹ con..... ta..... cái đó.....”

Lôi Đậu Đậu vùng vẫy, lại trừng mắt hỏi Tiểu Lôi: “A di đó nói. Chú là cha cháu, là thật sao?”

Tiểu Lôi liếc nhìn Nguyệt Hoa, Nguyệt Hoa đưa ánh mắt ôn nhu sang, hắn ho khan một tiếng, lại hỏi lại: “Đúng thì thế nào? Chẳng lẽ con không thích ta làm cha con?”

Lôi Đậu Đậu rất nhanh nói: “Chú thực sự là cha cháu?”

“Đúng vậy!” Tiểu Lôi nghiêm túc gật đầu. Đưa tay vỗ về đầu Lôi Đậu Đậu, thẳng bé lại nghiêng đầu tránh khỏi. Đôi mắt từ trên xuống dưới cẩn thận dò xét Tiểu Lôi.

Hồi lâu sau, nó mới nhún vai, thản nhiên nói một câu: “Ừm..... cũng được đi. Tính ra làm sư phụ cháu không tệ. Hình dáng này của chú, làm cha cháu, cũng coi như thông qua đi.”

Tiểu Lôi dở khóc dở cười, ôm thẳng bé: “Vậy con hình dung cha mình phải thế nào?”

Lôi Đậu Đậu ngẫm nghĩ, nói: “Thứ nhất, chú quả thực không được anh tuấn lắm..... bắt quả nhìn coi như cũng tạm được. Không nhắc lại nữa. Thứ hai..... mẹ con cháu hiện tại thiếu không ít tiền. Chú có thể trả giúp được không?”

“Có thể.” Tiểu Lôi cố nín cười.

Lôi Đậu Đậu lại ngẫm nghĩ, tựa hồ như có chút ngưng ngừng, dè dặt hỏi: “VẬY..... cháu thích một mô hình Gundam, chú có thể mua cho cháu không?”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta có thể mua cho con cả bộ! Từ bản limited edition đến bản anniversary!”

Ánh mắt Lôi Đậu Đậu lập tức sáng ngời: “Thật chứ?”

Tiểu Lôi thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nó: “Ta có thể dạy con pháp thuật và kiếm pháp hoa mỹ nhất. Cam đoan sau này không ai ức hiếp con! Còn nữa, mỗi tháng sẽ cho con tiền tiêu vặt, dẫn con đi chơi khắp nơi, chúng ta muốn đi đâu sẽ đi tới đó! Sinh nhật con, ta còn có thể bao cả khu vui chơi cho một mình con chơi đùa! Con thích món đồ chơi nào, ta đều có thể mua cho con..... còn nữa, con mà có thích nữ sinh nào, lão ba ta cũng có thể bày mưu cho con của nàng!”

Nghe xong câu cuối cùng, Lôi Đậu Đậu trợn mắt: “Cháu xin chú, cháu mới bốn tuổi a!”

Tiểu Lôi thở dài: “Cha của con lúc bốn tuổi, đã đi theo thúc thúc của ta xem phong thủy cho người ta. Khi đó ta đã học được cách nhìn lên màu sắc nội khổ dưới váy của nữ chủ nhân.....”

Nghe xong câu này, khuôn mặt Lôi Đậu Đậu càng thêm tỏa sáng, đột nhiên nhảy ra khỏi ghế, quay về phía Tiểu Lôi dập đầu, miệng hô lớn: “Lão ba tại thượng, xin nhận hài nhi một lạy!!”

Ăn uống xong xuôi, Tiểu Lôi trong lòng cực kỳ được an ủi. Mục đích tối lần này đã hoàn toàn đạt thành, nghĩ đến muốn đi, tiếp tục lưu lại tại đây cũng không còn ý nghĩa gì. Liền gọi điện cho Nguyệt Sơn, không để ý lời mời hẳn giữ lại, toàn tâm toàn ý về nhà.

Nguyệt Sơn cũng vừa mới tiếp nhận sự tình của Nguyệt gia, bận rộn đến hôn thiên ám địa, thấy Tiểu Lôi nhất quyết, chỉ đành cáo từ, nói chờ thêm một đoạn thời gian cho xong xuôi sẽ tới thăm.

Nguyệt Hoa rời bỏ quê hương, có chút không muốn. Bất quá hiện tại danh phận của nàng đã là muội muội kết bái của Nguyệt Sơn, đã nhập tịch Nguyệt gia, sau này muốn trở về lúc nào tùy ý, không phải là việc khó khăn gì...

310. Chương 310: Đạo Lý Trận Pháp

Tiểu Lôi tâm tình cực tốt, không bay thẳng về nhà, mà chiều theo ý của Lôi Đậu Đậu, đi dạo khắp nơi, tìm một chiếc xe hơi đến Hàng Châu, ở lại vài ngày tại thiên đường nhân gian. Quan hệ giữa Nguyệt Hoa và Lâm San San càng lúc càng hoà hợp, mà sau khi Lôi Đậu Đậu chơi bởi chán chê, lúc này mới lên máy bay về Nam Đô.

Tối bên ngoài sân bay Nam Đô, tâm tình của Lâm San San rõ ràng có chút khác thường. Tiểu Lôi lúc đầu tưởng rằng nàng vẫn còn đang do dự, không khỏi cười nói: “Tốt rồi, đi ra ngoài. Chúng ta về nhà trước, có vấn đề gì, về nhà rồi nói sau.”

Dừng một chút, hần cười khổ: “Anh sẽ giới thiệu vài..... vài..... ừm, vài tỷ muội cho em biết.”

Lâm San San đột nhiên lại lắc đầu, nhẹ nhàng ôm Tiểu Lôi: “Tiểu Lôi..... em..... không về cùng anh.”

Nàng thở dài sâu kín: “Tiểu Lôi, anh đáp ứng em đi! Em không về nhà cùng anh đâu. Em sẽ ở chỗ khác, sau đó..... anh hãy tới tìm em.”

Tiểu Lôi có chút khó xử, nhưng ý tứ của Lâm San San rất kiên quyết. Nguyệt Hoa ở bên khuyên vài câu, thái độ của Lâm San San mặc dù ôn nhu, nhưng nội tâm lại đã nhất quyết.

Đúng lúc này, một chiếc Hummer rất dũng mãnh từ trên mặt đường cao tốc tại sân bay phóng nhanh đến, phanh kít lại, dừng tại lối ra phi trường ngay cạnh đám người Tiểu Lôi mặc cho nhân viên bảo vệ một bên chạy tới lớn tiếng hô hoán cảnh cáo nơi này không được dừng xe. Nhưng khi bọn họ trông rõ biển số xe, lập tức ngậm miệng rồi đi. Sau đó cửa xe mở ra, một nhân ảnh to lớn tức khắc nhảy xuống, liền nghe thấy một tiếng kêu thê lương chói tai: “San San!!!”

Như Hoa, ả khùng long hình người này mở rộng vòng tay to lớn, ôm Lâm San San vào trong lòng, sau đó nấc lên khóc lớn.

Lâm San San nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt lộ vẻ áy náy, hạ giọng nói: “Trước khi trở về, em đã gọi điện thoại trước cho Như Hoa. Cô ấy giúp em an bài chỗ ở.....”

Tiểu Lôi thở dài, trong lòng mặc dù không muốn, chỉ đành phẩy tay.

Lôi Hồng đã xuống xe, đi đến bên cạnh Tiểu Lôi, bắt chặt bàn tay hần, trên mặt mang theo nụ cười lúng túng. Tiểu Lôi thở dài, nhìn Lôi Hồng chưa kịp nói nói gì, Lôi Hồng đã lập tức nói: “Người yên tâm, chúng ta sẽ chiều cô ấy thật tốt. Ta đã tự mình an bài chỗ ở cho cô ấy, chỗ đó rất an tĩnh, hoàn cảnh không tệ..... chỉ hơi nhỏ một chút. Còn nữa..... cô ấy còn nhờ ta hỗ trợ tìm công việc, ở một công ty trong nhà chúng ta. Làm một viên chức nhỏ.....”

Nói đến đây, Lôi Hồng cười khổ: “Người không thể khuyên nhủ cô ấy được à..... người hiện tại có tiền, hà tất lại để cho cô ấy chịu khổ?”

Tiểu Lôi bỏ tay ra, trừng mắt nói: “Nếu ta nói được, làm sao phải chịu phiền toái như vậy?” Hần hạ giọng: “Xem ra, tính khí cô ấy quá tự ti, nếu dùng cứng sẽ không tốt, trước cứ thuận theo cô ấy đi, đợi ta chậm rãi tìm cơ hội khuyên cô ấy sau. Hiện tại trước tiên người giúp ta an bài cho tốt đã.”

Lôi Hồng lặng lẽ lấy ra một tờ giấy kín đáo đưa cho Tiểu Lôi, nhỏ giọng nói: “Đây là địa chỉ của cô ấy, là chỗ mà công ty chuyên an bài cho viên chức, điều kiện đơn giản một chút, bất quá cũng khá sạch sẽ. Ta đã cố hết sức sắp xếp cho cô ấy một chỗ tốt. Nhưng không dám an bài quá tốt, nếu không cô ấy sẽ không đồng ý ở lại. Chỗ đó ta vừa mới đến ngó qua một chút, rất sạch sẽ, rất an tĩnh. Một mình cô ấy ở trong một căn hộ nhỏ, hoàn cảnh chung quanh cũng rất tốt, trị an cũng không tệ. Ngoài ra, chỗ làm của cô ấy, ta cũng để cho thủ hạ lưu tâm một chút, sẽ không có ai ức hiếp cô ấy.”

Nói xong, Lôi Hồng nhếch mép cười lớn: “Mặt khác trước đó ta còn tra được tư liệu bốn năm nay tại Nam Đô của cô ấy, cô ấy thực sự đã làm không ít công việc, không ngờ một trong số đó lại ở một khu siêu thị cách chỗ ta ở hiện tại không xa. Bốn năm nay cô ấy đã chịu không ít khổ sở, còn nữa, ta tra được cô ấy còn có vài chủ nợ. Hình như là bởi vì lúc tìm chỗ ở, không có tiền thuê nhà. Nguyên lai là thiếu chủ nhà một ít tiền, ta cũng đã giúp người hoàn trả. Toàn bộ vấn đề đều đã được xử lý xong xuôi.....”

Tiểu Lôi vỗ vỗ vai Lôi Hồng, nghiêm túc nói: “Cám ơn người.”

Lôi Hồng vẻ mặt đau khổ nói: “Người tốt nhất nhanh suy nghĩ biện pháp đem cô ấy trở về nhà người..... bằng không, dựa theo tính tình Như Hoa, cô ấy đêm nay muốn cùng ở một chỗ với Lâm San San..... cô ấy muốn tới chỗ Lâm San San, mình ta biết làm sao đây!”

Tiểu Lôi nín cười, nói: “Được, ta biết rồi.”

Lâm San San kiên trì cự tuyệt việc Tiểu Lôi tiễn nàng đến chỗ ở mà Lôi Hồng an bài, Tiểu Lôi cũng đành phải chấp nhận. Nhưng mà nàng lại đồng ý để Tiểu Lôi mang Lôi Đậu Đậu trở về trước.

Tất nhiên thằng bé đi theo Tiểu Lôi, sẽ tốt hơn nhiều so với ở bên cạnh Lâm San San, vô luận các mặt đều sẽ được cải thiện rất lớn. Mặc dù Lâm San San cũng không nỡ lìa xa đứa nhỏ, thế nhưng nếu có thể để cho con mình sinh hoạt tốt một chút, nàng cũng nguyện ý.

Lôi Đậu Đậu lúc mới đầu nói thế nào cũng không chịu lìa xa mẹ nó.

Bất quá Tiểu Lôi dù sao cũng là Tiểu Lôi, hần chỉ đảo con người một cái, kéo Lôi Đậu Đậu đến bên, trực tiếp hỏi nó vài vấn đề.

“Con hi vọng mẹ con sẽ hạnh phúc một chút chứ?”

“Đương nhiên!”

“Con hi vọng cuộc sống khi mẹ con theo ta về tốt hơn chứ? Ở căn phòng lớn, cuộc sống sung túc.”

“Đương nhiên! Nhưng hiện tại mẹ con để ta con mình trở về, mẹ con ở một mình có thể không được ổn!”

“Tính cách cùng tính tình của mẹ con đều rất quật cường, mẹ con đã không muốn, hiện tại bắt buộc cũng vô dụng. Bất quá chỉ cần con cùng ta về, sau này ta mới có thể lấy đó làm cái cớ để mẹ con phải tiếp nhận. Dù sao con là nhi tử của mẹ con, con rời khỏi mẹ, mẹ sẽ nhớ con, như vậy ta mới có cơ hội để thuyết phục mẹ con, để cho mẹ con tới ở cùng chúng ta! Đơn giản nói một câu..... con là yếu tố quan trọng nhất!”

Lôi Đậu Đậu mặc dù chỉ mới bốn tuổi, nhưng mà vô luận là chỉ số IQ hay là tâm trí, đều phi thường thông minh, cho nên nó lập tức đã nghĩ thông suốt ý tứ trong đó, đáp ứng cùng Tiểu Lôi về nhà.

Lúc trước khi đi, nó còn cố ý làm ra vẻ bộ dạng tính khí trẻ con, ôm Lâm San San khóc lóc nửa ngày, đợi đến khi Lâm San San bắt đầu dĩ phải đáp ứng “Qua vài ngày sẽ đến thăm con”, mục quang Lôi Đậu Đậu mới ngăm loé lên một chút đắc ý.

Như Hoa từ đầu đến cuối, không hề nể mặt Tiểu Lôi, đại khái là bởi vì nghĩ đến sự khổ cực mấy năm nay Lâm San San đã chịu, có chút giận cá chém thớt với Tiểu Lôi. Chỉ có điều Tiểu Lôi tự nhiên là sẽ không so đo với nữ nhân này. Cùng Lôi Hồng dặn dò vài câu, tiễn bọn họ lên xe rời đi, lúc này mới cùng Nguyệt Hoa và Lôi Đậu Đậu, đồng thời về nhà.

Tùy tiện đón một chiếc taxi đi về trang viên ở ngoại ô, đương nhiên, hiện tại trang viên đó xem như đã là sản nghiệp của Tiểu Lôi. Lôi Đậu Đậu mặc dù đã tới một lần, bất quá vẫn có chút hưng phấn. Lần trước, địa phương to lớn này đã lưu lại trong nó một ấn tượng rất sâu đậm, từ nhỏ sinh hoạt của nó cũng nghèo khó, đối với việc có thể ở lại một khu nhà lớn như vậy, chính là rất mong đợi.

Xe hơi trên con đường vắng vẻ chạy thẳng tới trang viên, Tiểu Lôi nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt vốn bình tĩnh đột nhiên hơi có chút biến hóa, thình lình lớn tiếng quát: “Dừng xe !”

Con đường này không có bóng người nào, bởi vì nó chạy thẳng đến trang viên Lôi gia sở hữu, ngày thường ngoại trừ khách tới Lôi gia, nếu không cũng không có người nào đi tới con đường nhỏ này.

Tiểu Lôi đợi khi xe taxi quay đầu đi xa, lúc này mới nhú mày nhìn con đường trước mặt, miệng lẩm bẩm: “Các nàng ở nhà làm cái gì.....”

Hắn kéo Lôi Đậu Đậu, chỉ con đường phía trước, cười nói: “Con có nhìn thấy gì không?”

Lôi Đậu Đậu neho mắt nhìn một lát, lắc lắc đầu: “Tựa như có gì đó không đúng, nhưng con nhìn không rõ.”

“Ừ, con có thể phát giác ra điểm bất thường đó, đã rất khá rồi. Trận pháp này rất thâm ảo, con hiện tại nhìn không thấu cũng là bình thường.” Tiểu Lôi cười.

Nguyệt Hoa ở bên cạnh nhú mày, không biết chuyện gì xảy ra, thấp giọng hỏi: “Tiểu Lôi, làm sao vậy? Sao lại gấp rút xuống xe?”

Hắn thở dài, cũng không giải thích nhiều, xoay người tùy ý lấy từ ven đường một viên đá, cầm trong tay tung tung, sau đó nhẹ nhàng quăng ra con đường trước mặt.

Viên đá kia giữa không trung vẽ nên một đường parabol, bay thật xa ra, nhưng sau khi bay được hơn mười mét, đột nhiên lóe lên, rồi biến mất.

“Thấy cái gì không?” Tiểu Lôi cười nói.

Nguyệt Hoa nhú mày lắc đầu: “Không có cái gì cả.”

“Không có thì đúng rồi.” Tiểu Lôi giải thích: “Vừa rồi khí lực anh quăng ra không lớn, viên đá này văng ra, nhiều nhất chỉ bay được khoảng mười mét, hiện tại em xem, phía trước làm gì có viên đá nào? Ngay cả rễ chân lông cũng không có!” Dừng một chút, hắn cười nói: “Nói đơn giản, nơi này đã bị bố trí một trận pháp, một chương nhân pháp, em hiện tại thấy con đường này, cây cối hai bên, hết thấy những thứ mắt thấy, đều là dụng pháp thuật tạo ra ảo giác, giống như máy ghi hình tạo ra hình ảnh. Mà trên thực tế, viên đá được ném ra, đã rơi vào trong trận pháp.”

Hắn tay trái nắm Nguyệt Hoa, tay kia kéo Lôi Đậu Đậu, bước nhanh đến gần.

Đi được ước chừng vài chục bước, Nguyệt Hoa lập tức cảm thấy một loại cảm giác rất kỳ quái, dường như cảnh vật chung quanh tựa hồ có cái gì thay đổi, nhưng nhìn đi nhìn lại hai bên, núi vẫn là núi, đường vẫn

là đường, cây vẫn là cây như cũ. Nhưng trong lòng lại cảm giác có chút cổ quái, dường như vẫn cảm thấy có chuyện gì đó.

“Em cũng cảm giác được sao?” Tiểu Lô cười: “Em là vợ của anh, bình nhật với anh thân mật nhất, tự nhiên trên người nhiễm một ít linh khí của anh, cho nên linh giác của em so với người thường linh mẫn hơn rất nhiều. Nếu là tay tài xế vừa rồi sẽ không cảm giác được.”

Hắn vừa đi, vừa nhìn chung quanh, cười nói: “Hừm, đây là ‘Cửu Khúc Mê Hồn Trận’, trận pháp lạc hồn chuyên môn dùng để ngăn cản người ta. Hắc hắc, xem bút tích này, nhất định là Diệu Yên làm ra.” Hắn phảng phất giống như lão sư đang cẩn thận giảng giải, giải thích kỹ lưỡng cho Lô Đậu Đậu ở bên cạnh: “Tối đây, ta hôm nay sẽ dạy con trận pháp này.”

“‘Cửu Khúc Mê Hồn Trận’ này, phải chờ đến sau khi con học về trận pháp mới có thể rõ ràng, bất quá nguyên lý trong đó cũng không khó. Pháp thuật bố trí trận pháp của Đông phương chúng ta, đặc biệt là loại chướng nhãn pháp, kỳ thật chỉ là thông qua pháp thuật lừa gạt ánh mắt cùng cảm quan thân thể của người ta. Trận pháp này, nếu là người bình thường tiến vào, có thể bị hấp nhập không ra được. Tỷ như từ nơi này đi đến trang viên của chúng ta, nếu là ngày thường, nhiều nhất đi bộ hai mươi phút là tới, nhưng hiện tại bố trí trận pháp này, nếu là người không hiểu trận pháp cứ thế đi vào, cho dù từ bây giờ đi đến buổi sáng ngày mai, cũng không đến được nhà chúng ta. Bởi vì nhìn con vẫn một mạch dọc theo đường này tĩnh lặng tiến tới, mà trên thực tế, con căn bản là đang bị trận pháp vây lại, cứ quanh quẩn đi theo một vòng tròn.”

Tiểu Lô tiếp tục nói: “Trong các pháp thuật cấp thấp, có một loại gọi là ‘Quỷ Đả Tường’, cũng là nguyên lý này. Bất quá đó là pháp thuật cấp thấp, người bình thường mặc dù không có pháp thuật, chỉ cần trên người mang theo hay đeo một hai ngọc bội phát sáng gì đó, trận pháp sẽ không mê hoặc được người. ‘Cửu Khúc Mê Hồn Trận’ này, lại bất đồng. Nó mặc dù chỉ là một loại chướng nhãn pháp, nhưng lại là huyền môn chính tông trận pháp, có trận nhãn, có sinh môn. Đặc biệt là hai chữ “Cửu Khúc” này, khá lợi hại! “Quỷ đả tường” bình thường lừa con quanh quẩn tại chỗ, chạy xa hơn, chính con sẽ phát hiện sự bất thường. Loại cửu khúc trận, lợi hại ở chỗ, con tự mình tiến vào, vẫn không phát hiện có gì đó không đúng. Trừ phi linh giác trời sinh của con rất mạnh, hoặc là pháp lực pháp thuật bản thân của con rất mạnh. Muốn phá giải “quỷ đả tường” phổ thông, kỳ thật không khó, con chỉ cần tìm một vật cố định để tham chiếu, bởi vì “quỷ đả tường” mặc dù có thể lừa con đi vòng tròn tại chỗ, nhưng quanh quẩn lâu, con vẫn sẽ phát hiện có chút gì đó, căn bản không thay đổi! Tỷ như cây cối hai bên đường, đám mây, vị trí mặt trời v.v, những thứ đó đều không thay đổi, bởi vì con căn bản là quanh quẩn tại chỗ. Nhưng cửu khúc trận này lại bất đồng, nói trắng ra là hai chữ..... giống y như thực!”

Tiểu Lô ngừng một lát, liếc nhìn Lô Đậu Đậu, chỉ thấy biểu tình hiếu kỳ tràn ngập khuôn mặt nó, hiển nhiên đối với giảng giải về trận pháp của Tiểu Lô cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Tiểu Lô cười, lúc này mới tiếp tục đọc thoại: “Cửu khúc trận pháp, kỳ thật không hề đơn thuần là khiến cho con vòng vo. Bởi vì con người đều không phải đồ gỗ, quanh quanh quẩn quẩn lâu, tự nhiên sẽ phát hiện không bình thường, Cửu khúc trận kỳ thật chính là trước mặt con tạo ra một con đường khác, con xem như phải đi dọc theo con đường này thẳng tắp tiến tới, kỳ thật con bất tri bất giác chuyển hướng, vòng đi vòng lại, quá nửa là đi loạn sang đường khác. Nói đơn giản, “quỷ đả tường” phổ thông, là làm cho người ta đi vòng tròn. Cửu khúc trận, là khiến cho người ta án theo hình chữ ‘Chi’ đi tới. Hiện tại người bố trí trận pháp này, là người trong nhà của mình, bố trí trận pháp này, hiển nhiên là không hy vọng có người tìm được nhà chúng ta. Vậy sau khi bố trí loại cách thức này, nếu có người đi vào trên đường này, sẽ bị trận pháp này mê hoặc, dựa theo trận pháp này đi tới, rất có thể bất tri bất giác đi theo con đường hình chữ ‘Chi’, trong lúc bất tri bất giác, rẽ trái một cái rồi rẽ phải, nói không chừng, đợi sau khi ra khỏi trận pháp này, đã đi đến phía sau núi, căn bản tìm không thấy nhà chúng ta.”

Lô Đậu Đậu ngẫm nghĩ, hỏi: “Vậy làm sao đi ra khỏi trận pháp này?”

Tiểu Lô cười, nói: “Hỏi hay lắm. Lại nói tiếp cái này, phải nói cho con một chút về một số bí quyết trong trận pháp pháp thuật của Đông phương chúng ta.”

Hắn phảng phất giống như không hề e ngại, kéo Nguyệt Hoa cùng Lô Đậu Đậu tiến về phía trước, nhân tình lại cẩn thận xem xét chung quanh hai bên, điềm đạm nói: “Tiểu tử, con nhớ cho kỹ, tự mình nhìn,

trước tiên ở bên trái tìm cây thứ tư, xem xem ở phía trên có cái gì là lạ không?”

Lôi Đậu Đậu lập tức đi tìm, ôm lấy một thân cây nhìn đến nửa ngày, hoan hô một tiếng: “A, phía trên có một ký hiệu.”

Tiểu Lôi gật đầu: “Tốt, con dựa theo vị trí của cây này, tìm về đối diện phía bên phải nó, sau đó lại xem cây thứ chín bên phải, trên đó có vật gì.”

Lôi Đậu Đậu chuyên chú đi tìm cây đó, lập tức lại nghe thấy nó hoan hô: “Tìm thấy rồi, tìm được rồi! Trên cây cũng có một ký hiệu.”

“Tốt.” Tiểu Lôi kéo Nguyệt Hoa đi, lại nắm lấy tay Lôi Đậu Đậu, kéo hai người đi một vòng dưới tàng cây, sau đó đi ngược lại ba vòng. Như vậy sau khi đi xong một vòng thuận ba vòng ngược, Nguyệt Hoa nhất thời cảm giác được cảnh vật chung quanh dường như có chút biến hóa, nhưng rốt cuộc biến hóa ở chỗ nào, lại không nói ra được.

“Sau đó, vẫn là dựa theo biện pháp vừa rồi, trái ba phải bốn, cây thứ ba bên trái, cây thứ tư bên phải, sau khi tìm được, đi vòng quanh dưới tàng cây, thuận chiều kim đồng hồ hai vòng, sau đó ngược chiều kim đồng hồ bảy vòng.”

Lôi Đậu Đậu vô cùng hứng thú, nó vốn đối với những pháp thuật thần kỳ này cảm thấy cực kỳ rất hứng thú, mà hiện tại có Tiểu Lôi cơ hồ có thể nói là thiên hạ đệ nhất cao nhân bên cạnh chỉ đạo tường tận, làm sao còn không vui? Nó tung tăng chạy tới chạy lui dưới tàng cây, sau đó kéo Tiểu Lôi Nguyệt Hoa đồng thời vòng quanh dưới tàng cây.....

“Lại bốn phải ba trái, thuận chiều kim chín vòng.”

“Trái chín, nghịch chiều kim một vòng.”

“Phải tám, thuận chiều kim một vòng, sau đó lùi hai vòng.”

Tới sau đó, Tiểu Lôi càng nói càng nhanh, Lôi Đậu Đậu quanh quanh quẩn quẩn chóng cả mặt, không khỏi than thở: “Trời ạ, thứ phức tạp như vậy, cha nhớ hết được sao?”

Tiểu Lôi cười, hắc hắc đầu nó: “Muốn học pháp thuật cao thâm, đương nhiên phải nhớ rồi! Ta nói cho con, chương nhân mê hồn trận pháp của huyền môn chính tông ít nhất có hơn một trăm loại, ngoài ra còn có sát trận, quân trận, chiến trận, tiên nhân trận, cộng thêm các thứ linh tinh, không dưới ngàn loại! Mà mỗi loại phương pháp bố trận, lại có biến hóa, phương pháp phá trận, cũng tùy theo đó biến hóa, nếu là bố trí toàn bộ, ít nhất phải bố trí được hơn chín ngàn loại trận đồ!”

Lôi Đậu Đậu nghe vậy trợn mắt, nhin không được ai thán một tiếng: “Nhiều như vậy? Xem ra đời này, ta đừng nghĩ học được hết trận pháp!”

Tiểu Lôi trợn mắt, cười mắng: “Học hết? Ở đâu đơn giản như vậy? Tiểu tử ngốc này, cao nhân tại đương thế này, cho dù là nhất phái tông sư, bất quá cũng học được một trăm mười loại trận pháp, đã là không tệ! Đông phương tiên pháp bác đại tinh thâm, một người làm sao có khả năng học được toàn bộ? Hơn nữa còn có rất nhiều trận pháp thượng cổ cao thâm, căn bản là đã thất truyền, muốn học cũng không có chỗ mà học! Con nếu có thể học xong toàn bộ mấy ngàn trận pháp này, học đến tinh thông, vậy con thực đã là trận pháp đại tông sư đứng đầu thiên hạ!”

Lôi Đậu Đậu kêu rên một tiếng, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, kéo tay Tiểu Lôi, cười hi hi: “Lão đầu tử, con biết người lợi hại nhất! Nếu không ngại, người cứ thẳng thắn nói cho con biết, có phương pháp gì đơn giản nhất để phá giải trận pháp không?”

Tiểu Lôi ngẩn người: “Con gọi ta là cái gì? Lão đầu tử?” Lập tức cười khỏ nói: “Hắc hắc, lão đầu tử, con không quen gọi ta, cũng tùy tiện thôi. Bất quá biện pháp phá giải trận pháp này.....” Hắc búng nhẹ lên trán Lôi Đậu Đậu, cười mắng: “Còn chưa học được chân bản lãnh, trước mắt đã muốn làm biếng..... ại, tính khí con thực sự rất giống cha con năm đó a!”

Lôi Đậu Đậu ôm đầu lớn tiếng hô đau, nhưng lại cố ý he hé ngón tay lên nhìn Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười mắng một tiếng: “Tiểu vô lại”, khoan thai nói: “Quả nhiên là con của ta, tính nết so với ta cũng đúc từ

một khuôn mà ra. Năm đó ta cũng hỏi Tiêu Dao Tử sư phụ của ta như vậy, kết quả bị ông ấy phạt ta tính toạ cả ngày.”

Lập tức hẩn nghiêm mặt nói: “Tiểu tử, con hãy nghe cho kỹ. Con đường tu hành, thực sự không có biện pháp gì đó để con mánh lới. Con còn chưa học đã muốn đi tắt, tương lai sẽ phải chịu đau khổ. Ta năm đó sau khi lên núi học nghệ, tưởng rằng mình cuối cùng đã rất lợi hại, rất thông minh, sự tình gì cũng nghĩ tìm cách làm biếng, kết quả lần đầu tiên sau khi xuống núi, đã ăn phải quả đắng, bị mấy Thánh kỵ sĩ của Tây phương Giáo hội hung tợn đánh cho một hồi, thua rất thảm. Đó là bởi vì ta tu luyện pháp thuật chưa vững chắc, chung quy vì nguyên do muốn dùng mưu mẹo trong đầu.”

Dừng một chút, trên mặt hẩn rớt cuộc mỉm cười, nói: “Bất quá, nói đi nói lại, phương pháp phá giải trận pháp, cũng không phải không có. Dù sao con người không có khả năng học được tất cả trận pháp trên đời. Nói tóm lại, vẫn có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Lôi Đậu Đậu quả nhiên mắc câu, mở miệng truy vấn.

“Pháp lực!” Tiểu Lôi đắc ý, cười nói: “Một trận pháp rất cuộc lợi hại đến thế nào, sẽ có quan hệ đến pháp lực của người bố trí trận pháp. Nếu pháp lực người bố trí trận pháp này rất mạnh, vậy trận pháp cũng rất lợi hại. Nếu pháp lực người bố trí trận pháp rất bình thường, vậy uy lực của trận pháp, cũng rất hữu hạn. Cho nên, nói tóm lại, chỉ cần pháp lực của con mạnh hơn người bố trận, vậy con cũng không cần quản biện pháp phá giải trận pháp này phức tạp bao nhiêu, trực tiếp phóng phi kiếm ra, chém bổ lung tung, cũng có thể phá tan trận pháp! Cũng giống như, con đem một người thả vào trong một mê cung, hẩn sẽ bị nhốt trong đó không ra được. Nhưng nếu con để một cỗ xe tăng hạng siêu nặng vào, vậy cho dù nó tìm không thấy đường ra, cũng có thể dứt khoát đâm thủng tường mà thoát ra! Đại khái chính là đạo lý này!” Hẩn cười nói: “Tỷ như cha của con, nếu ta muốn phá giải Cửu khúc trận này, thứ nhất có thể dựa theo biện pháp ta biết để phá giải thoát ra ngoài, hoặc là..... ta trực tiếp dùng pháp thuật dẫn phát vài đạo thiên lôi bổ xuống, cái gì Cửu khúc Bát khúc, toàn bộ đều bị ta phá nát, trận pháp tự nhiên bị phá.”

311. Chương 311: Đồ Đồ Kiểm Tiên

Tiểu Lôi vỗ vỗ vai nó, cười nói: “Cho nên, biện pháp này, con đừng nghĩ nữa, trừ phi con có thể tu luyện đến mức pháp lực của con là đệ nhất đương thời, không người có thể so sánh, vậy vô luận là trận pháp gì, quá nửa đều là không thể vây khốn được con. Mặc dù trận pháp có thể khốn trụ được người có pháp lực cao hơn mình, nhưng nếu địch nhân mạnh hơn mình nhiều lần, vậy trận pháp cũng là vô dụng.”

Dừng một chút, sắc mặt hẩn lại trở nên nghiêm túc, nói: “Bất quá, nếu dùng phương pháp bạo lực phá trận, sẽ bị người tu hành trong thiên hạ coi thường. Phải biết rằng, trận pháp này tịnh không chỉ là một loại công cụ, nó cũng là trò chơi mà lão tổ tông chúng ta mấy ngàn năm truyền xuống, là một môn học vấn cao thâm! Nếu sau này con cùng người tỉ đấu, đối phương bố trí trận pháp đối phó con, đây kỳ thật chỉ là dùng trận pháp giảm chiến ý của con, nếu con dùng pháp lực cố phá trận pháp đối phương, đây chỉ có thể nói con là một người thô thiển không hiểu trận pháp, cho dù con phá trận, kỳ thật lần tỉ đấu trận pháp này, cũng tính là con thua.”

“Vậy con làm sao bây giờ? Trận pháp khó học như vậy..”, cho dù con muốn dùng pháp lực để phá, nhưng với một chút pháp lực của con, cũng không được.” Lôi Đậu Đậu cười uể oải.

Tiểu Lôi đối với con trai mình, tự nhiên rất yêu thương, lập tức an ủi: “Trên người con có máu huyết của cha, thiên phú như con đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, cũng không có mấy người có thể so sánh, tương lai pháp lực tu vi nhất định là sẽ không tệ. Còn như trận pháp, cũng phải có thời gian chậm rãi học hỏi... hơn nữa, đông phương huyền môn trận pháp của chúng ta, còn có một tổng cương cơ bản, con hiểu rõ tổng cương này. Cho dù gặp được trận pháp con không thể phá được, ít nhất cũng có thể nhìn ra khuyết điểm của chúng.”

“Pháp thuật tu hành đông phương chúng ta, chú ý tới ”Thiên đạo“, cái gọi là ”Thượng thiên có đức hiếu sinh“. Thiên đạo có nghĩa là sự việc gì đều không thể tuyệt đối, đều cần lưu lại một chút đường sống cho đối phương. Vô luận như thế nào, cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt, lưu lại cho đối phương một đường sinh cơ

cuối cùng, đây mới là thiên đạo! Cho nên, dù là trận pháp gì, dù là sát trận lợi hại, sát khí tối cường, tối hung hiểm, cho dù nơi nơi đều là sát cơ, con cũng không cần kinh hoảng, bởi vì trong trận nhất định lưu lại một cửa sinh! Đây là chuyện khẳng định! Con chỉ cần có ý niệm này trong đầu, gặp sự không hoảng hốt, binh đến tướng ngăn, nước lên đắp đất, chậm rãi tìm kiếm sinh môn, cuối cùng sẽ có một đường sinh cơ.”

Tiểu Lôi một lòng truyền thụ trận pháp cho nhi tử của mình, những thứ này đều là hần học được từ Tiêu Dao phái. Ngoài những điều này, lại tùy ý nói vài nguyên lý lợi hại của trận pháp học được từ Bồ Đề tổ sư. Nguyệt Hoa đứng bên cạnh đối với những pháp thuật này không có hứng thú gì, cũng không mở miệng.

Khi đi qua thân cây cuối cùng, Tiểu Lôi cười nói: “Tốt rồi, chúng ta đã xuất trận.”

Liền thấy phía trước đường bỗng nhiên bắt đầu trở nên sáng sủa, nhưng nhìn kỹ lại, lại dường như không có biến hóa gì. Tiểu Lôi cười hì hì nói: “Chúng ra vừa rồi đi vòng quanh, kỳ thật đã đi qua ”Sinh Môn” của ”Cửu khúc mê hồn trận”, cũng là lối ra duy nhất của trận pháp này. Trận nào cũng có đường ra. Chỉ xem con làm sao tìm được.”

Lập tức Tiểu Lôi im miệng, quay đầu nhìn Nguyệt Hoa, trên mặt hần mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt lại có chút lo lắng, hạ giọng nói: “Diệu Yên không ngờ lại bố trí trận pháp bên ngoài, hiển nhiên là vì không cho người khác tìm được nhà chúng ta...”. Nàng làm như vậy nhất định là có nguyên nhân! Chẳng lẽ trong nhà có sự tình gì?”

Nguyệt Hoa an ủi nói: “Có Diệu Yên tỷ tỷ ở nhà. Thiên đại sự tình gì cũng không cần lo lắng. Bất quá em đoán rằng, nàng bố trí trận pháp là sợ có người đến gần nhà chúng ta...”

Tiểu Lôi gật đầu, đang muốn nói cái gì, đột nhiên, liền thấy phía trước trang viên nhà mình, một đạo kiếm quang rực rỡ trùng thiên! Đạo hàn quang tuyết lượng đó rực rỡ chói lọi, mặc dù là trời đang sáng! Lập tức nhìn thấy kinh khí bắn ra bốn phía, cây cối chung quanh bị kiếm khí quét qua, lá rụng lá tả.

Tiểu Lôi kinh hãi, buột miệng: “Kiếm khí thật mạnh!”

Lời vừa nói ra, liền thấy phía trước trang viên có một đạo kim sắc quang mang bắn lên thiên không, đó là một đạo quang nhận hình tròn, hung tợn va vào đạo kiếm khí bên trên, nhất thời liền nghe thấy một thanh âm chất chúa. Kim quang cùng với kiếm khí đồng thời thời sáng ngời, vô số kinh khí bắn ra bốn phía.

Tiểu Lôi kinh hãi, lập tức ôm lấy Lôi Đậu Đậu cùng Nguyệt Hoa, trên người tự nhiên phóng ra một vầng quang mang bảo vệ hai người. Lại thấy phía trước mắt có thiên vạn đạo kiếm khí bắn tới, cơ hồ trong khoảnh khắc, cây cối hai bên đường tiếp nối bị kiếm khí quét qua, các cây nhỏ, cơ hồ là trong khoảnh khắc đã bị nghiền nát, một ít cây to, trên bề mặt còn lưu lại mấy đạo kiếm ngân đáng sợ!

Trên mặt đường tựa như cũng bị ngàn vạn đạo kiếm quét qua, lưu lại không biết bao nhiêu vết xước ngổn ngang!

“Trong nhà có người đang tỉ đầu.” Tiểu Lôi nhú mày.

Chẳng lẽ là Tiên Âm cùng với Diệu Yên hai oan gia lại đánh nhau?

Tiểu Lôi có chút sốt ruột, mỗi tay ôm một người, bắt đầu phi hành, nhanh chóng chạy về trang viên.

Chỉ thấy đại môn Lôi Gia trang viên sớm đã sụp đổ, hàng rào sắt đại môn biến thành một đồng sắt vụn bị bóp thành hình thù kỳ quái, Tiểu Lôi liền nhìn ra, đây là bị cao thủ có pháp lực rất mạnh chém thành. Hắn liền thấy cây cối trong trang viên, tạo thành một hình tròn ngả rạp ra bên ngoài, trên mỗi thân cây đều lưu lại dấu cắt thật sâu!

Đây rõ ràng là bị cao nhân có kiếm thuật cực kỳ lợi hại phóng ra kiếm khí tạo thành!

Mà càng đáng sợ chính là, đường từ đại môn trang viên đến biệt thự, vốn trong trang viên đã từng được tu sửa, mời người đến tốn rất nhiều tiền, sửa một con đường trải đá dài chừng ba trăm thước hoàn toàn theo phong cách Gordon, cả con đường này đều là dùng đá thượng đẳng mà lát, dùng một ngàn bốn trăm khối đá dài ngắn khác nhau. Chỉ một con đường, liền hao phí hơn ba trăm vạn đồng, mà hơn nữa là do Nguyệt Hoa tự mình thiết kế.

Hiện tại con đường chật hẹp ngắt ngang! Một hố sâu ước chừng một thước, rộng khoảng nửa thước, dài chừng mấy chục thước chia con đường làm hai nửa, đây rõ ràng là bị một kiếm của cao nhân chém ra, những hòn đá gần sát khe nứt, toàn bộ đều bị kiếm khí chấn thành bụi phấn!

Cả con đường bị vận vẹo lồi lõm, quang cảnh dường như vừa trải qua địa chấn!

Tiểu Lôi tức giận hét to: "Đường của ta! Tiền của ta!

Khuôn mặt hắn tức giận, mắng: "Tên vương bát đản nào đến nhà ta đánh nhau, làm hỏng con đường của lão tử!"

Trong lòng hắn lo lắng cho người nhà, chạy nhanh về phía trước, may mắn, biệt thự vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, bất quá Tiểu Lôi liền thấy trên bốn góc nhà đều bố trí một trận pháp nhỏ, phía trên đặt vài cái linh phù, còn có một pháp khí bố trí trận pháp bảo hộ nhà. Bất quá phía trước nhà vốn có một hồ phun nước thì lại rất thảm hại.

Hồ phun nước xây bằng đá Đại Lý đã biến thành một vùng nước, một khối đá hoàn chỉnh cũng tìm không thấy, hiển nhiên là đã bị kiếm khí đập tan.

Tiểu Lôi đau đớn kéo hai người chạy ra sau nhà.

Mặt sau là một hồ nhỏ, còn có nhà nghỉ chân. Đến nơi, Tiểu Lôi lập tức thở ra.

Chỉ thấy ba người Tiểu Thanh, Bảo Nhi, Bối Nhi ở bên cạnh hồ, nhìn về mặt các nàng, tựa hồ đều rất thoải mái, Bảo Nhi thậm chí tựa vào Tiểu Thanh, tùy ý gác chân nằm ở trên cỏ. Mà trên mặt hồ, liền thấy hai luồng quang khí một hắc một bạch đan quán lấy nhau, hiển nhiên là có hai người đang tỉ đấu, pháp lực kiếm khí trên người hình thành hai luồng xoáy tròn ốc, không thể nhìn rõ thân ảnh.

Chỉ thấy hai người lần lượt thay đổi chỗ, đánh nhau kịch liệt, thỉnh thoảng từng đạo hỏa quang kiếm khí bốc lên tận trời, hỏa tinh bắn ra bốn phía, kiếm khí tung hoành khắp nơi, cây cối chung quanh đã sớm nát vụn, còn như giả sơn các thứ cũng chỉ còn lại có một đồng bụi cát, ngôi đình bên cạnh hồ cũng sớm đã sụp đổ.

Tiểu Lôi tức giận cơ hồ méo mặt, chỉ thấy nhân ảnh trong đoàn hắc khí kia đột nhiên chớp động vài cái, phóng ra một đạo kim sắc quang mang, lập tức liền nghe thấy trong tiếng rít, một đạo kim sắc kiếm khí xuất ra trăm tia, tựa như Du Long, vây lấy đối phương.

Từ xuất thủ của người này, Tiểu Lôi lập tức biết được, người trong đoàn hắc khí này nhất định là Diệu Yên, bởi vì chiêu "Chân Cửu Long Thiểm" này chính là kiếm thuật của Diệu Yên

Vậy không cần hỏi, người trong đoàn bạch sắc khí kia cùng Diệu Yên đánh nhau, tự nhiên là Tiên Âm rồi!

Tiểu Lôi nhanh chóng bay đến, bọn người Bảo Nhi vẫn còn đang quan chiến, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Lôi bay đến, Bảo Nhi Bối Nhi đồng thời hoan hô một tiếng, hai người nhao nhao hướng Tiểu Lôi chạy đến. Tiểu Lôi mở rộng hai tay ôm lấy, nhưng lại lớn tiếng quát: "Đây là chuyện gì vậy!!"

Bối Nhi không nói gì, Bảo Nhi lại đã xua tay cười duyên nói: "Ba ba! Ba ba! Diệu Yên mù mù thật lợi hại! Người xem! Người xem kìa!"

Tiểu Lôi tức giận, thầm nghĩ Diệu Yên có bao nhiêu lợi hại chẳng nhẽ ta lại không biết? Còn cần người nhắc nhở ta? Mắt nhìn nhà của mình cơ hồ nhanh chóng biến thành đồng đổ nát, các nàng không ngờ còn nhàn nhã ngồi một bên quan chiến như vậy, không khỏi cảm thấy giận dữ, lớn tiếng kêu lên: "Ta hỏi các người có chuyện gì! Bọn họ làm sao mà đánh nhau?"

Không đợi Bảo Nhi Bối Nhi nói, Tiểu Lôi gân cổ cao giọng quát: "Đều dừng tay cho lão tử! Dừng tay! Diệu Yên! Tiên Âm nữa! Tiên Âm! Lão bà nương người làm cái quỷ gì!!! Lại phát điên rồi sao???"

Còn không đợi Tiểu Lôi phát hết cơn tức, lại nghe phía sau lưng một thanh âm lãnh đạm vang lên: "Người gọi tên ta làm gì?"

Quay đầu nhìn lại, Tiểu Lôi không khỏi cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy phía sau có một người mặc một bộ áo dài trắng tóat, hai chân trần, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt thanh lệ vô song, môi đỏ như son, lông mày như vẽ, tóc dài như mây, hai tay chắp sau lưng, không phải Tiên Âm thì là ai?

“Ách...ách? Người ở đây?” Tiểu Lôi sững sốt, đột nhiên xoay người chỉ nhân ảnh đang công kích trên hồ: “Cùng với Diệu Yên đánh nhau không phải là người?”

“Nói vậy, đương nhiên không phải ta.” Tiên Âm trả lời, không ngờ cũng dứt khoát ngồi xuống, tỏ vẻ không vui.

Tiểu Lôi trừng mắt nhìn nàng vài giây, lúc này mới hét lớn: “Vậy là ai đang đánh với Diệu Yên?”

“Người ngồi xem một lúc là biết.” Tiên Âm vẫn lãnh đạm, không hề hồi đáp, ngược lại còn liếc nhìn Tiểu Lôi, gật đầu với Nguyệt Hoa, ánh mắt lập tức lạc xuống người Lôi Đậu Đậu, vừa nhìn qua, lập tức nàng lộ ra vài phần kinh ngạc: “Đây là nhi tử của người?”

Rồi nàng lập tức than một câu: “Quả nhiên tư chất tốt... tựa như huyết thống của Lôi Gia người phải làm người khác hâm mộ... hai nữ nhi đã như thế, hiện tại nhi tử này cũng như vậy.” Nàng nhìn không được vươn tay muốn chạm lấy Lôi Đậu Đậu, Lôi Đậu Đậu lại tựa hồ có chút rụt rè sợ hãi, lui ra Tiểu Lôi mà tránh né.

Nhưng Tiên Âm tựa như tùy tiện chìa tay ra, đã đặt ngay trên mặt Lôi Đậu Đậu, ngón tay lập tức quét qua rất nhanh trên người nó một lần, miệng thở dài: “Căn cốt tốt lắm! Tốt lắm! Hai mắt đứa nhỏ này tỏa ra linh khí, lục thức linh xảo, chuyện này thì cũng bình thường, nhưng lại còn có căn cốt rất tốt, đứa nhỏ này tương lai nếu học pháp thuật, tất nhiên có thể đại thành... nếu để hần chuyên học kiếm thuật, sợ rằng có thể trở thành nhất đại tông sư!”

Tiểu Lôi trong lòng lo lắng cho Diệu Yên. Cũng không có để ý lời này của Tiên Âm, chỉ xoay người muốn đi đến bên hồ, Tiên Âm đột nhiên lắc mình ngăn trở trước mặt Tiểu Lôi. Tay áo phất nhẹ, chắn đường của Tiểu Lôi: “Ê, người đừng nhúng tay. Hai người này đã đấu hai ngày hai đêm, đến lúc này mới có một chút ý tứ, người hiện tại nhúng tay là không công bình.”

“Cái gì mà đánh hai ngày? Cái gì công bình?”

Tiên Âm không nhìn được: “Hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Bản sự của Diệu Yên, người còn lo lắng cái gì? Thành thật ngồi xem là được rồi. Hai người này là công bình tỉ thí, lại không phải là sinh tử đả đấu, sẽ không có rối loạn gì đâu.”

Ngay tại lúc này, tình huống trận đấu đã phát sinh biến hóa.

Diệu Yên vốn đang nhanh chóng xoay tròn đột nhiên lại ngừng lại, trên người một đoàn hắc sắc khí diễm chậm rãi tiêu thất, tay cầm một thanh thanh hắc sắc trường kiếm, mũi chân điểm trên mặt hồ, sắc mặt ngưng trọng, mũi kiếm chỉ xuống dưới chân. Nàng đột nhiên giơ một tay lên, tựa như đang bấm một Lan Hoa Chỉ, trầm ngâm: “Kiếm thuật khá lắm, có thể hết sức ngăn trở ”Chân Cửu Long Thiểm” của ta, đương thời người có thể tính là người thứ ba!”

Lời nói chưa hết, lại thấy sắc mặt Diệu Yên đột nhiên lạnh như băng, toàn thân tỏa ra một tia hàn khí đáng sợ, nàng đột nhiên lắc người, cơ thể tựa như gãy đôi, người ngã ra sau, đầu ngón tay cong lại nhẹ nhàng điểm trên mặt nước, tạo nên một gợn sóng tĩnh tế.

Lập tức, mặt nước phân khai, đột nhiên tỏa ra một tia hàn khí bạch sắc, sau đó liền nghe thấy tiếng vù vù, mặt nước trong nháy mắt ngưng kết thành khối băng, sự tĩnh cơ hồ cũng chỉ trong vài lần hít thở. Cả mặt hồ đã hoàn toàn ngưng kết thành băng!

Hàn khí vẫn không ngừng bay lên, bãi cỏ chung quanh hồ trong nháy mắt liền bao trùm một tầng sương trắng. Cây cối chung quanh cũng vây bọc bởi một tầng bạch sắc, mấy người Tiểu Lôi mặc dù ngồi ở xa, cũng lập tức cảm thấy hàn ý, không khỏi vội vàng phóng ra pháp lực chống đỡ.

Trong không khí đã dần dần xuất hiện từng cụm hoa tuyết, Diệu Yên đứng ở trên mặt hồ trơn nhẵn như mặt kính, càng giống như Quảng Hàn Tiên Tử!

Đoàn bạch khí của đối phương tựa hồ càng ngày phát triển, màu sắc càng lúc càng rực rỡ, mặc dù mờ mờ tỏa ra vài phần kim sắc âm áp nhu hòa, tựa như ánh thái dương, nhìn như là đang kiệt lực chống cự hàn

khí chung quanh. Diệu Yên mỉm cười, ánh mắt hướng vào một đoàn kim quang phía trên đối phương.

Ngón tay Diệu Yên nhẹ nhàng nhón lấy một bông hoa tuyết rồi búng nhẹ. Một đạo bạch quang bắn đi, đáng tiếc còn chưa đến trước mặt đối phương, liền tiêu thất trong vầng kim quang.

Diệu Yên cười lạnh một tiếng, phất tay áo, trong tay áo lập tức phát ra một luồng hàn khí, xen lẫn không biết bao nhiêu hoa tuyết, cuốn về phía đối phương. Tay áo nàng quần lên lại hạ xuống, hạ xuống lại phất lên, trong chớp lát, tạo thành một cơn bão băng tuyết hùng hậu, tựa như một con cự long băng tuyết, gào thét cuộn về phía đối phương.

Đạo băng tuyết cuốn lấy kim sắc quang đoàn của đối phương, kim quang hòa tan băng tuyết, nhưng Diệu Yên lập tức vung tay áo lên, liền tiếp tục phóng ra một đạo hàn khí. Chỉ thấy trường tụ Diệu Yên tung bay như phi vũ, sau khi phất lên bảy tám lần, đoàn kim quang của đối phương đã hoàn toàn bị bao phủ, Diệu Yên đột nhiên thét lên một tiếng, cơ thể cấp tốc bay lên tận trời, mà không khí dưới chân nàng lại đột nhiên bắt đầu ngưng kết!

Tựa như một khối băng, sau đó nhanh chóng lan tràn, cơ hồ là trong nháy mắt, trong không khí, trên cả mặt hồ, băng tầng lan tràn vô hạn, toàn bộ không gian trên dưới hồ đều đông kết!

Diệu Yên lơ lửng trên không trung, trường kiếm chỉ xuống dưới, trên kiếm phong lóe ra một tia phong mang, kiếm khí lập tức nhập vào trong hàn khí, dần dần tỏa ra.

Đối phương tựa hồ vẫn đang kiệt lực ngăn cản, đoàn kim sắc quang mang nỗ lực chống cự bằng tuyết, nhưng chịu đựng không được cả không gian đóng băng, phảng phất giống như một cây nến sắp tắt, kim quang dao động vài cái, dần dần trở nên ảm đạm.

Diệu Yên vẫn không ngơi nghỉ, kiếm phong rung lên vài lần, kiếm khí liên miên không ngừng phóng ra. Kiếm khí chen lẫn hàn khí tỏa ra khắp không gian. Từng khối khối băng biến màu thành lam băng sắc!

Tiểu Lôi đứng phía xa ngăn người: “Đây... đây là băng lam kiếm khí của Truy Tinh Tử? Diệu Yên học được lúc nào?”

Rốt cuộc trên mặt hồ đã ngưng kết thành một băng cầu khổng lồ phương viên chừng trăm thước! băng cầu đông kết cả Diệu Yên và đối thủ bên trong. Diệu Yên lại đột nhiên trầm người xuống, một chân nhẹ nhàng đạp xuống băng cầu...

Lại dường như có ngàn cân cự lực ép xuống, băng cầu phát ra một tiếng nổ to lớn, đập mạnh trên mặt hồ, đập vỡ một tầng băng dày cứng trên mặt hồ, tất cả chìm xuống nước...

Diệu Yên thét dài không dứt, kiếm phong lại phóng ra, lập tức lại là một cổ băng tuyết rít lên, lần này càng lợi hại, đông kết cả băng cầu và hồ nước!

Kiếm khí tỏa ra khắp nơi, bọn người Tiểu Lôi biết lợi hại, lập tức tới tập thi triển pháp lực, bảo vệ những người chung quanh.

Rốt cuộc, trường kiếm trong tay Diệu Yên đã hoàn toàn ngưng kết thành một đoàn băng lam sắc kiếm khí rực rỡ, làm khuôn mặt của nàng mơ hồ ánh lên sắc trắng xanh. Mục quang của nàng càng băng lãnh, chân nhẹ nhàng điểm ba cái.

Lại nghe thấy ba tiếng nổ, băng cầu to lớn đã bị nàng đạp xuống đáy hồ...

Từng tầng tầng băng tuyết bao trùm xuống, tới cuối cùng, Tiểu Lôi thấy Nguyệt Hoa đứng bên cạnh đã có chút run rẩy, không khỏi mở miệng kêu lên: “Tốt rồi tốt rồi! Nàng mà tiếp tục nữa, nhà chúng ta sẽ thành hầm băng đó!”

Diệu Yên dường như lúc này mới nghe thấy được thanh âm của Tiểu Lôi, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên người Tiểu Lôi, khuôn mặt lạnh như băng lập tức giống như hoa xuân nở rộ, tuyết lạnh hòa tan, lập tức lộ ra nụ cười ấm áp, trường kiếm chậm lại, cười nhẹ: “Phu quân, chàng đã trở lại.”

Nàng nhẹ nhàng bay về phía Tiểu Lôi. Hấn thở dài, đưa tay nhẹ nhàng giúp nàng phủi đi bông tuyết trên đầu, cười khổ: “Ta vừa mới ly khai vài ngày? Các nàng làm sao đã đem nhà cửa làm thành hình dáng này?”

Diệu Yên cười nhẹ, tay nhẹ nhàng phất lên, trường kiếm đã được nàng thu lại, cười nói: “Chúng ta tỷ thí kiếm thuật, đây đã là trận thứ hai, tỷ thí đã hai ngày. Bất quá phía ngoài không phải là ta làm...”

“Là ai làm?”

Diệu Yên cười nhẹ, còn chưa mở miệng, Tiên Âm đã lạnh lùng nói: “Là ta.”

Tiểu Lôi nhìn nàng, đau khổ nói: “Tiểu cô nãi nãi, người không lo việc nhà không biết quý trọng củi gạo! Người có biết ta bên ngoài xây dựng con đường kia bao nhiêu tiền không! Lão nhân gia ngài phóng xuống một kiếm, tốn bao nhiêu bạc đây?”

Tiên Âm bĩu môi, nhẹ nhàng nói một câu: “Không công bằng! Giá tiền người làm ra cái hồ này, có thể so với con đường còn quý hơn! Người sao không nói Diệu Yên?”

Tiểu Lôi lúc này mới dậm chân nói: “Các người rốt cục làm cái quái gì?” Hắn chỉ vào băng cầu to lớn trên mặt hồ: “Rốt cục đang đánh nhau với ai?”

Tiên Âm thở dài: “Là người người quen... ai, vài ngày không thấy, kiếm pháp của hắn không ngừng tiến như vậy! Trận đầu ta cùng với hắn tỷ thí, về kiếm thuật, ta cơ hồ không phải đối thủ của hắn, dựa vào pháp lực của ta mạnh hơn hắn, mới chống đỡ hai ngày, cuối cùng vẫn là thất bại.”

Diệu Yên mỉm cười: “Các người đánh đến cuối cùng, đã đến tình huống liều mạng, tự nhiên không thể tiếp tục đánh tiếp, kỳ thật thực lực của người vẫn là mạnh hơn hắn.”

Tiên Âm lắc đầu: “Thua thì thua, chẳng lẽ ta lại là loại người không có khí độ? Kiếm thuật của hắn mạnh hơn ta, ta cũng là chịu phục.”

Lập tức nàng nhìn chằm chằm Diệu Yên, bất đắc dĩ thở dài: “Còn người, quả thực có chút làm ta giật mình... kiếm thuật của người không ngừng lợi hại đến mức này.. băng lam sắc kiếm khí kia, là làm sao thi triển ra? Ngày đó tại trên núi Côn Luân, Truy Tinh Tử không phải dụng loại kiếm khí này sao?”

Diệu Yên mỉm cười, nói: “Kiếm khí này rất tà môn, toàn nhờ phu quân lưu lại cây Thu Lộ Kiếm, ta mới xem xét ra một chút manh mối, đáng tiếc thời gian ngắn quá, còn không thể học hết. Công bằng mà nói, kiếm thuật tạo nghệ của hắn cũng vượt qua ta, bất quá pháp lực của ta mạnh hơn hắn rất nhiều, cho nên hôm nay mới may mắn thủ thắng. Chỉ là chúng ta không phải liều mạng, hắn còn chưa phóng ra bản mệnh kiếm khí, nếu hắn phóng ra... người trong thiên hạ có thể ngăn cản được, sợ rằng cũng chỉ có phu quân chúng ta. Người và ta chỉ có thể tạm lánh mà thôi.”

Bản mệnh kiếm khí?

Tiểu Lôi động tâm: “Chẳng lẽ là hắn đến đây?”

Đúng lúc này, liền nghe thấy vài tiếng cách cách vang lên, băng cầu trên mặt hồ đột nhiên toác ra vô số khe hở, lập tức ầm một tiếng, vô số kiếm khí từ bên trong bắn ra, băng cầu to lớn vỡ tung, biến ra vô số khối nhỏ, sau đó một nhân ảnh được bao bọc bởi một tầng kiếm khí dày đặc từ trong băng tầng chậm rãi đi ra.

Người này dính đầy băng tuyết, quần áo tóc tai toàn bộ biến thành bạc sắc, chỉ là trên kiếm phong trong tay vẫn lấp lánh thanh khí sắc bén!

Mà kiếm của hắn, bất ngờ là một thanh kiếm chỉ có nửa đoạn!

Tiểu Lôi lúc này mới mỉm cười, lớn tiếng nói: “Việt Sư, không ngờ là người đang ở nhà ta.”

Người từ bên trong đi ra, không phải là Kiếm Sĩ Việt Sư sao!

Việt Sư nhìn Tiểu Lôi, chẳng nói câu nào, chậm rãi đi đến trước mặt, băng tuyết trên người hắn tự động tan ra, lập tức làm cho toàn thân hắn đều ẩm ướt. Hắn lại dường như căn bản không quan tâm, cũng không vận công làm khô, bước đến trước mặt Tiểu Lôi, đột nhiên nghiêm trang khom người vái một vái.

Tiểu Lôi giật mình, lập tức tránh sang một bên, lớn tiếng hỏi: “Người có ý gì?”

Việt Sư lắc đầu, bẽ khẩu không nói, quay về Tiểu Lôi lại cúi người vái một cái. Lần này cơ thể cúi càng thấp, đầu cơ hồ giống như muốn chạm vào mặt đất.

Tiểu Lôi vội vàng kéo hần dậy nhìn kỹ, chỉ thấy sắc mặt Việt Sư có chút tiều tụy. Ánh mắt tràn đầy tơ máu hồng sắc, lông mày tựa hồ hơi nhú lại, dường như vì sự tình gì đó mà ưu tâm. Chỉ là thấy Tiểu Lôi, nhãn tình kia mới hiện lên một chút quang thái.

“Lão huynh, người nói đi, rốt cục chuyện như thế nào?”

Tiên Âm ngắt lời: “Hắn không thể nói, người hỏi Diệu Yên đi.”

Quả nhiên, Việt Sư chỉ chỉ vào miệng mình, chậm rãi lắc đầu.

Diệu Yên thở dài. Hướng Việt Sư cười nói: “Việt Sư tiên sinh, ý tứ của người, ta thay người chuyển cáo phu quân nhà ta, được không? Nếu ta có chỗ nào nói không đúng, người lại nhắc nhở ta.”

Việt Sư gật đầu.

Diệu Yên dừng lại một chút, mới nói: “Việt Sư tiên sinh đại chiến một hồi cùng Truy Tinh Tử trên Côn Luân sơn, phóng ra không ít bản mệnh kiếm khí, sau khi hắn trở về. Muốn khổ luyện kiếm khí, hiện tại đang trong giai đoạn tụ khí, tu luyện chính là loại bế khẩu giống như của phật gia. Hắn đã tự bế khẩu. Ngay thính lực cũng tự phong ấn... hắn hiện đang không nghe thấy chàng nói chuyện. Chỉ có thể nhìn thấy môi của chàng. Hắn tu luyện môn kiếm đạo này, chính là lộ số khổ tu, loại phương pháp có lợi cho tu luyện bản thân. Ngày thường là đem kiếm khí tàng trữ trong thân thể mà khổ tu.

Tiểu Lôi thở dài: “Phương pháp khổ tu này, quả thực quá mức khổ khổ.”

Việt Sư nhướng mày, chậm rãi lắc đầu. Ý tứ là không thêm để ý.

Diệu Yên tiếp tục nói: “Phu quân, Việt Sư tiên sinh trên núi Côn Luân thấy chàng đánh bại Truy Tinh Tử và Cổ Chung Hòa Thượng, hắn nói hắn lúc ấy rất ngạc nhiên, nhưng sau khi hắn trở về càng nghĩ lại càng cảm thấy một kiếm cuối cùng của chàng quả thực quá thần kỳ. Lúc ấy chàng tựa hồ không hề xuất toàn lực, ước chừng chỉ lộ ba bốn thành bản sự. Nhưng mà uy lực của một kiếm này, hắn sau đó trở về càng không thể quên. Hắn ngồi trên núi khổ tu mười ngày, không hề nghỉ ra dù chỉ một chút. Việt Sư tiên sinh yêu kiếm thành si, lúc này mới nhịn không được chạy tới tìm chàng...” Nói đến đây, sắc mặt Diệu Yên có chút khó xử: “Ý tứ của hắn là, cầu chàng chỉ điểm bí quyết của một kiếm kia... hắn muốn...hắn muốn bái chàng làm sư phụ...”

“Bái sư ¼xi¼?”

Tiểu Lôi kêu lên một tiếng, trợn mắt nhìn chằm chằm Việt Sư. Sắc mặt Việt Sư ngưng trọng, lại khom người xuống. Tiểu Lôi vội vàng nắm lấy bả vai hắn, lộ vẻ khó xử: “Cái này.. cái này có chút khó xử..”

Một kiếm cuối cùng của Tiểu Lôi đối phó Cổ Chung Hòa Thượng trên núi Côn Luân, kỳ thật là Nghịch Thiên Kiếm. Cũng chỉ có loại tuyệt thế thần kiếm như Nghịch Thiên Kiếm mới có thể khống chế Thu Lộ. Một kiếm cuối cùng Tiểu Lôi đối phó Cổ Chung Hòa Thượng, nhiều nhất bất quá xuất ra ba phần lực mà thôi. Người bên ngoài chỉ cảm thấy Tiểu Lôi pháp lực cường đại, lại duy chỉ có Việt Sư ái kiếm thành si, sau khi trở về mình tư khổ tưởng, chậm rãi nghiền ngẫm ra Nghịch Thiên Kiếm bất phạm đến đâu! Hắn vốn là kiếm si, một lần suy nghĩ là mười ngày, nhưng Nghịch Thiên Kiếm là tuyệt học thế nào? Năm xưa vài vị sư huynh đệ Khinh Linh Tử có được một nửa yếu quyết kiếm pháp, đều suy nghĩ không biết mấy ngàn năm đều nghĩ không ra. Khinh Linh Tử lại vứt bỏ danh hiệu thiên hạ đệ nhất cao thủ, hạ mình đến Tiêu Dao phái làm một môn hạ đệ tử! Đều là vì học Nghịch Thiên Kiếm!

Loại tuyệt học này, có thể là Việt Sư tự mình suy nghĩ ra sao?

Đáng thương Việt Sư càng nghĩ càng si mê, đến cuối cùng, cả ngày trong đầu hắn đều hồi tưởng hình dáng một kiếm cuối cùng của Tiểu Lôi, cơ hồ đã tới mức không ngừng không nghỉ. Hắn vốn là một si nhân, lúc này mới dứt khoát chạy đến cửa.

Tiểu Lôi nghe Diệu Yên nói xong, không khỏi cảm thấy khó xử.

Công tâm mà nói, Tiểu Lôi không phải người tàng tư, hướng hồ là Việt Sư, Tiểu Lôi đối với ấn tượng về hắn rất tốt. Nếu là tuyệt học gì khác, đối phương có tâm cầu học, dựa theo hảo cảm của Tiểu Lôi đối với hắn, nói không chừng sẽ đáp ứng dạy hắn.

Nhưng Nghịch Thiên Kiếm là cái gì?

Đó là thiên hạ đệ nhất kiếm thuật! Là tuyệt học hạng nhất mà Bồ Đề Sư Tổ sáng tạo ra! Đơn thuần mà nói Tiểu Lôi năm đó pháp lực còn chưa đại thành, bất quá là tại bên cạnh dòng suối của rừng sâm dưới chân núi Côn Luân, Hoạt Bồ Tát tùy tiện dạy hẩn một chút cơ bản, lập tức có thể đương trường đánh bại Côn Luân chưong môn! Mà cao thủ cấp bậc như Khinh Linh Tử, vì tìm được kiếm pháp này, cam nguyện tự mình hủy bỏ đạo hạnh không thể phi thăng, nương thân tại Tiêu Dao phái ngàn năm, muốn có được mới cam tâm!

Chuyện đã như vậy, mà vấn đề là, kiếm pháp này, Tiêu Dao Tử đã nói rất rõ ràng, không để Tiểu Lôi truyền thụ cho người khác!

Thật lòng mà nói, Tiểu Lôi đối với loại chính kiến môn hộ này cho là rất không đúng. Nhưng mà lời của Tiêu Dao Tử lại không thể không nghe.

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi thở dài, cười khổ: “Việt Sư lão huynh, kiếm thuật này, ta không phải là không thể dạy người... chỉ là, quả thực có chút khó xử...”

Việt Sư nghe vậy, đột nhiên liền quỳ xuống.

Tiểu Lôi giật mình, giống như bị đập phải đuôi, tránh ra, hét lớn: “Ê! Người đã mấy trăm tuổi còn lạy ta? Đây không phải là tổn thọ ta sao!”

Hai tay Việt Sư lại nâng đoản kiếm của mình, tư thế hướng về Tiểu Lôi.

Diệu Yên thở dài nói: “Phu quân, Việt Sư tiên sinh ý tứ là... hẩn nguyện báicàng làm sư phụ, Tàng Kiếm Thuật của hẩn, cũng nguyện ý đem ra cùng chàng luận bàn. Chính là tuyệt học tàng kiếm trong thân của hẩn!”

Tiểu Lôi giật mình?

Lợi hại của Tàng Kiếm Thuật này, cũng có thể làm cho người ta động tâm!

Lập tức Diệu Yên tiếp tục nói: “Còn nữa, Việt Sư tiên sinh ý tứ là, hẩn có tâm học được một kiếm này, quyết không lùi bước! Thanh kiếm này là tín vật của hẩn, cũng tính là sau này báicàng môn hạ của chàng, tùy ý sư phụ sai khiến, vạn tử bất từ... còn nữa...”

“Còn cái gì?” Tiểu Lôi thở dài.

Diệu Yên hé miệng cười, hạ giọng nói: “Còn nữa chính là... phu quân, lúc chàng chưa trở về, chúng ta đã tùy tiện đáp ứng hẩn.”

“Cái gì?”

Tiểu Lôi nhíu mày, nhìn Diệu Yên, nghiêm mặt nói: “Các nàng đã đáp ứng?”

Diệu Yên thở dài nói: “Phu quân, Việt Sư tiên sinh là kiếm sĩ, tâm tư này, quả thực làm cho người ta kính bội. Thiếp cũng không nhẫn tâm...”

Tiểu Lôi cười khổ: “Nhưng nàng có biết, kiếm thuật này của ta...”

Diệu Yên đột nhiên đảo mắt, cười nói: “Điều này, thiếp đã nghĩ tới... cũng có biện pháp.”

Dừng một chút, Diệu Yên cười nói: “Phu quân, thiếp hỏi chàng, Nghịch Thiên Thần Kiếm này, chia làm hai bộ phận phải không?”

“Đó là đương nhiên, Nghịch Thiên Kiếm pháp và tâm pháp Nghịch Thiên Quyết, hai phần hợp thành một, mới tính là Nghịch Thiên Kiếm!”

“Vậy là được, Nghịch Thiên Kiếm này, tựa hồ là Hoạt Bồ Tát tại dòng suối nhỏ dưới chân núi Côn Luân truyền thụ cho chàng, đúng không?”

“Không sai.”

Diệu Yên gật gật đầu, lại hỏi: “Nghịch Thiên Quyết là Tiêu Dao Tử truyền thụ cho chàng đúng không?”

“Đúng a.”

“Vây tốt rồi, sau khi Tiêu Dao Tử truyền thụ cho chàng Nghịch Thiên Quyết, nói như thế nào? Ta nhớ rõ chàng nói qua, hẳn lúc ấy nói với chàng, bộ khẩu quyết này không được truyền cho những người khác... đây... hẳn nói chính là Nghịch Thiên Quyết không thể truyền thụ cho người khác, nhưng Nghịch Thiên Kiếm pháp này, lại không phải là Tiêu Dao Tử truyền thụ cho chàng, cho nên kiếm pháp này, chàng truyền thụ cho người khác, Tiêu Dao Tử cũng không thể trách chàng?”

“Điều này...”

“Tiểu Lôĩ ngẫm nghĩ, lập tức cười to nói: ”Được được ! Tiểu gia cũng không phải cái loại người lằng nhằng, Việt Sư, chúng ta nói xong rồi, bộ kiếm thuật này, kiếm pháp ta có thể truyền cho ngươi, nhưng tâm pháp, thì tuyệt đối không được. Bất quá so với không học được còn tốt hơn vài phần! Với kiếm thuật tạo nghệ của ngươi, có thể học được kiếm pháp, cũng là có lợi ích.”

Việt Sư lúc này mới thở một hơi, không đợi Tiểu Lôĩ phản ứng, đã vái xuống ba cái.

Tiểu Lôĩ bất đắc dĩ, chỉ đành cười khổ: “Cuối cùng cũng tốt rồi, bỗng dưng vô cớ, lại có thêm một đồ đệ...”

Hắn thở dài, kéo Việt Sư đứng lên, đi vào nhà, vừa đi vừa thở dài: “Trên đời làm gì có loại sư phụ như ta? Nhà cửa bị đánh cho loạn thất bát tao... ờ, Việt Sư, ngươi có tiền hay không? không có.. Thục Sơn các ngươi có cái gì tốt lưu truyền lại không? Pháp bảo? Không có... kim ngân châu báu? Cũng không có...mẹ nó, làm kiếm tiên mà nghèo như vậy, không trách hiện tại không có ai chịu làm thần tiên nữa rồi!”

312. Chương 312: Hạnh Phúc Và Phiền Nã Của Tiểu Lôĩ

Ký tên: “Bảo Nhi”

“Hôm nay khí trời không tệ, trời nắng không mây. Nhà em ở ngoại ô Nam Đô, vì vậy theo như thói quen, mọi người quyết định đi du lịch. Mẹ Diệu Yên nói muốn đi Nam Sơn, nhưng Tiên Âm a di muốn đi bờ biển Đông Hải (Tiên Âm a di sẽ sớm trở thành một người mẹ khác của em). Kết quả mẹ Diệu Yên cùng với mẹ Tiên Âm tranh luận một phen, hai người đánh nhau hơn ngàn chiêu, ai, hai mẹ chẳng những nhìn giống nhau như đúc, mà ngay cả pháp thuật cũng như nhau, nghe nói hai người là đồng môn sư tỷ muội, là Tiên Sơn phái đại danh鼎鼎 tại hải ngoại! Mẹ Tiên Âm còn là đương kim cường môn nhân! Thật là lợi hại! Thế nhưng mẹ Diệu Yên còn lợi hại hơn, cuối cùng mẹ Diệu Yên thì triển ra một chiêu “Đại cứu thiên thức“, đánh rơi kiếm của mẹ Tiên Âm, thế là mọi người mới quyết định đi Nam Sơn. À, sau này nhất định phải nghĩ biện pháp xin mẹ Diệu Yên dạy chiêu đó cho em!”

“Mọi người rất cuộc xuất phát, trên lưng em là chiếc ba lô yêu quý, có cả máy MP3, để có thể tiện đường đi săn thú hay con gì đó trên núi Nam Sơn, em mang theo “Liệt Phong Cung” mà sư phụ Khinh Linh Tử đưa cho em. À, vốn em định mang theo “Cửu thiên thần qua”, đáng tiếc năm ngoái lúc đánh cược lại thua cho muội muội. (Trước lúc xuất phát Lôĩ Hồng thức thức cùng với Như Hoa a di cũng đến tham gia, bọn họ giới thiệu chiếc xe Hummer mới mua. Nhà em cùng triển khai pháp thuật, mẹ Diệu Yên và mẹ Tiên Âm đều ngự kiếm mà đi, em cùng mẹ Tiểu Thanh và muội muội cùng dâng văn giá vũ, bỏ xe hơi của Lôĩ Hồng thức thức lại đằng sau.

Phong cảnh Nam Sơn rất đẹp, chúng em chơi bít mắt bắt dê trong núi... lúc mới đầu muội muội luôn thắng em, sau đó em tức giận, liền dùng “Phong tự tam thập lục trận” của Côn Luân phái chặt hết một khoảng rừng xung quanh, lúc này rất cuộc mới tìm được nó! Kết quả các mẹ mắng em vài câu, em nhận ra chúng em phải biết bảo vệ môi trường! Cho nên em xin mẹ Diệu Yên vài giọt tiên lộ để vẩy trên mặt đất. Trong chốc lát, cây cối liền mọc ra như cũ! Hay quá!

Lúc trời tối, mẹ Tiểu Thanh biến thành một con đại xà, ra ngoài bắt về hai con thỏ, chúng em cùng nướng thịt trên núi. Đáng tiếc tất cả mọi người quên mang theo bật lửa, mẹ Tiểu Thanh liền phóng ra năm luồng “Tam vị chân hỏa”. Kết quả chẳng những đem con thỏ thiêu thành tro, suýt nữa là đốt trụi cả cây cối... may mắn mẹ Tiên Âm dùng Hàn Ngọc công bắn ra năm luồng lạnh khí, mới có thể dập tắt hỏa tai... ai, thật là nguy hiểm!...”

Tiểu Lô trợn mắt đọc xong đoạn văn, cuối cùng nhin không được vỗ bàn, hét lớn: “Đây là cái gì đây!!”

Tiểu Thanh nhin cười: “Là bài tập làm văn của Bảo Nhi ở trường.”

“Trường học... làm, làm văn?!” Tiểu Lô vô lực rên rỉ một tiếng.

Tiểu Thanh đưa tay ra: “Còn chưa hết đâu, chàng xem nhận xét phía dưới của thầy giáo đi...”

Tiểu Lô tiếp tục nhìn xuống, chỉ thấy một đoạn chữ viết cứng rắn bằng mực đỏ nổi bật: “Ta làm thầy giáo đã hai mươi sáu năm, chưa từng thấy qua bài văn nào hoang đường như thế này! Tư duy hỗn loạn, làm người ta không biết nói gì! Đặc biệt là nhiều mẹ như thế.... khiến người ta không thể không hoài nghi về hoàn cảnh gia đình của học sinh!”

Kiến nghị, học sinh sau này phải tận lực giảm bớt đọc các loại tiểu thuyết huyền ảo độc hại! Để tránh cho tư duy non nớt bị đầu độc! Đồng thời hy vọng gia trưởng có thể đến trường học gặp mặt, bởi vì bản nhân thật sự cảm thấy lo lắng về hoàn cảnh gia đình của học sinh! (sau đây là một số ghi chép thường ngày về biểu hiện của học sinh)

Tác giả thích nhất: Ghi chú: bạn học khác trả lời mực này là Lão Xá (1899-1966, nhà viết tiểu thuyết nổi tiếng Trung Quốc), Ba Kim (1904-2005, nhà viết tiểu thuyết, tác giả của bộ ba: nhà, xuân, thu) hoặc là một số tác giả đang thịnh hành như Haruki, Duras..., có người trả lời là Kim Dung cũng không có gì lạ. Nhưng học sinh lại đáp là: Khiêu Vũ, Đường Gia Tam Thiếu... bĩ nhân sau khi hỏi những học sinh khác mới biết đó là các tác gia tiểu thuyết huyền ảo mới nổi... từ nội dung bài văn của học sinh xem ra, học sinh có vẻ đã bị đầu độc bởi tiểu thuyết huyền ảo.

Nghề nghiệp mong muốn sau này: đáp án của các học sinh khác là khoa học gia, công trình sư, luật sư, bác sĩ. Cá biệt có nữ sinh trả lời muốn trở thành minh tinh, cũng không có gì kỳ lạ... duy chỉ có lệnh thiên kim trả lời: Thần tiên!!

Phương thức tư duy như thế, khác biệt với các bạn cùng trang lứa đến thế nào?!”

Xem đến đây. Trên giấy có chấm mực, chắc là lão sư viết đến lúc này, tâm tình kích động, quá tức giận, ngón tay run rẩy, không cẩn thận đánh rơi mực trên giấy.

Vận động ưa thích nhất: Bạn đồng học khác trả lời là bóng đá, bóng chuyền, bóng bàn, cá biệt có học sinh trả lời các môn võ thuật tekwondo, karate... những thứ này cũng không sao... nhưng lệnh thiên kim lại hỏi đáp là: Kiếm thuật (Đặc biệt chú thích, phải là Côn Luân phái Lô Tự Nhất Bách Linh Bát Trảm). Những đáp án này, làm người ta không biết nói gì!!!

Tổng kết: “Ta làm thầy giáo hai mươi sáu năm, chưa bao giờ gặp được học sinh quái dị như thế, phụ huynh nên nhanh chóng đến trường để thương lượng vấn đề của học sinh!”

Phía dưới là một chữ ký làm rách giấy, hiển nhiên là lão sư viết đến đây, tâm tình quá kích động không thể tự chủ.

Tiểu Lô xem xong, hoàn toàn không biết nói gì. Trầm mặc nửa ngày, lúc này mới đau khổ nhìn Tiểu Thanh, gắng sức nuốt nước bọt: “Tiểu Thanh... nàng cho ta xem cái này là ý gì?”

Tiểu Thanh cười nhẹ, nụ cười cực kỳ ngọt ngào: “Bảo Nhi là nữ nhi của chàng phải không?”

“Đó là đương nhiên!” Tiểu Lô lập tức gật đầu. Mặc dù nghiêm khắc mà nói, Bảo Nhi không hề là do hấn “Thân sinh”.

Tiểu Thanh vẫn cười ngọt ngào, lập tức lại lấy ra một cuốn sổ mỏng: “Vây chàng xem cái này một chút.”

“XXXX Lớp mẫu giáo”

“Tính danh: Lô Tiểu Bối.”

Tiểu Lô ngẩng đầu nhìn Tiểu Thanh một cái: “Đây là của Bối Nhi?”

“Phải.” Tiểu Thanh thở dài: “Chàng xem tiếp đi.”

Đây là một phần đánh giá tổng hợp về Bối Nhi, đại khái là phân loại khảo hạch hết năm học đối với học sinh lớp mẫu giáo.

Bối Nhi thích ganh đua, ví dụ như âm nhạc, toán học... các môn học đều hoàn hảo. Nhưng về mặt hành vi phẩm chất đạo đức lại đạt được con số “0” to tướng.

“Thế này là sao?” Tiểu Lô không hiểu.

“Số không.” Tiểu Thanh mở hai tay ra, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không điểm?” Tiểu Lô trừng to mắt: “Bối Nhi nhà chúng ta thông minh đáng yêu, bằng tuyệt thông minh! Ai thấy cũng yêu! Làm sao lại được có không điểm??”

“Rất đơn giản, chàng xem tiếp thì biết...” Tiểu Thanh rất thần bí, nàng chậm rãi từ trong tay Tiểu Lô lật sang mặt bên kia cuốn sổ, lớn tiếng đọc...

“Bối Nhi so với các bạn học khác có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng...” Tiểu Thanh giải thích: “Tháng trước, nó đem bạn cùng lớp là một chú bé vừa mới bốn tuổi, quăng lên trên nóc nhà. Đương nhiên... không có ai tin là nó quăng con trai nhà người ta lên nóc nhà. Thằng bé đó cũng mới bốn tuổi, chính nó cũng không nói rõ ràng lắm, bắt quá theo chúng ta cẩn thận hỏi Bối Nhi khi trở về nhà, kết quả là... thằng bé đó giật bím tóc Bối Nhi, bảo bối nữ nhi của chàng, liền quăng người ta lên nóc nhà, chịu khổ suốt một tiếng đồng hồ... may mắn cô giáo không biết quá trình xảy ra, đứa nhỏ đó tuổi còn quá nhỏ, cũng không thể giải thích rõ, nhưng mà tất cả mọi người đều tin là nữ nhi của chàng ”ức hiếp” tiểu bằng hữu nhà người ta. Còn nữa...”

“...Còn nữa, ước chừng là tuần trước, Bối Nhi cùng một thằng bé khác tranh một trái quít lúc ăn trưa, kết quả Bối Nhi dùng pháp thuật biến ra một con cừu sắc đại xà ba đầu! Đứa nhỏ đó sợ tới mức liền ngất đi tại chỗ, sau khi tỉnh lại, ngoại trừ khóc thì chuyện gì cũng không chịu nói, hiện tại đã sợ tới mức tinh thần hoảng hốt, nghe nói đã giải quyết thủ tục chuyển trường. Còn trường mẫu giáo, đã liệt nữ nhi của chàng vào dạng trẻ nhỏ cá biệt. Còn những chuyện nhỏ khác thì không cần phải nói...”

“Chuyện nhỏ?” Tiểu Lô rên rỉ một tiếng.

“Phải, ví dụ như là: đốt trụ tóc của cô giáo, biến thành đầu trọc... hoặc là dùng pháp thuật triệu hoán ra hơn mười con chuột, hại trường mẫu giáo phải đóng cửa ba ngày tiến hành công tác tẩy uế. Hoặc là, biến đầu hiệu trưởng trường mẫu giáo thành đầu heo...”

“Những chuyện này...xem như là chuyện nhỏ?”

“Đúng vậy.” Tiểu Thanh cười khổ: “Bởi vì sau đó chúng thiếp dùng bột ”Vong Ưu Thảo” tiến hành xử lý, đương sự đều bị chúng thiếp xóa đi đoạn ký ức ‘vui vẻ’ này, cho nên sự tình đã thu xếp ổn thỏa, không có xảy ra nghi vấn gì, cho nên chỉ có thể tính là việc nhỏ.” Tiểu Lô đã bắt đầu cảm thấy nhức đầu, hần găng sức day day thái dương của mình: “Tiểu Thanh, nàng đưa cái này cho ta xem, rốt cuộc là ý tứ gì?”

Tiểu Thanh thở dài: “Tiểu Lô chàng nên biết, hiện tại đã kết thúc năm học rồi.”

“Ừ... vậy thì sao?”

Tiểu Thanh vẫn cười ngọt ngào: “Vậy chàng nên hiểu rõ... tại thế giới nhân loại, trường học của trẻ con hằng năm khi kết thúc niên học, đều sẽ có một loại hoạt động, gọi là ”Họp phụ huynh” đúng không?”

“Họp họp họp, phụ huynh?!” Tiểu Lô nhảy dựng lên.

“Đúng vậy.” Tiểu Thanh thở dài: “Chàng là cha của chúng, có phải nên có mặt không? Thiếp tin tưởng rằng thầy cô giáo, đã tập họp kha khá oán khí, chuẩn bị phát tiết một chút đối với chàng.”

“Nếu không...” Tiểu Lô nghĩ một hồi: “Chúng ta giải quyết chuyển trường cho chúng đi, Nam Đô có nhiều trường học như vậy.”

“Tiểu Lô...” Tiểu Thanh nghiêm túc nói: “Chàng phải biết rằng, luôn thay đổi hoàn cảnh, đối với sự phát triển của trẻ em vị tất đã là chuyện tốt... hơn nữa...” Nói đến đây, Tiểu Thanh có phần bất đắc dĩ: “Ba năm chàng không ở nhà, chúng thiếp đã cho Bối Nhi Bối Nhi thay đổi ít nhất ba bốn trường học... trên cơ bản

trường học thích hợp của Nam Đô đã đổi hết... nếu lại đổi nữa, chỉ có thể đem mấy đứa qua tỉnh khác... chẳng cho rằng thầy cô giáo của tỉnh khác có thể quản thúc được nữ nhi bảo bối của chàng không?”

Đáp án hiển nhiên là không thể!

“...” Tiểu Lô tự hỏi vài giây: “Nguyệt Hoa đang ở đâu?”

“Có lẽ đang ở dưới bếp.....”

Khi Tiểu Thanh nói xong, ngẩng đầu nhìn lại, thân ảnh Tiểu Lô đã tiêu thất vô ảnh vô tung.

Tiểu Lô lắc mình một cái, đã xuất hiện trong phòng bếp, bên cạnh Nguyệt Hoa, trước tiên ôm Nguyệt Hoa vào lòng, sau đó hôn nàng một cái rất nồng nàn chừng hai phút, lúc này mới buông Nguyệt Hoa đang thở hổn hển còn có chút thất thần ra hỏi: “Nguyệt Hoa... em có yêu anh không?”

“... A... em đương nhiên yêu anh...” Ánh mắt Nguyệt Hoa đã có chút mê say.

“Vậy, em yêu con gái của chúng ta chứ?”

“Ừm... đương nhiên...” Trong lòng Tiểu Lô, Nguyệt Hoa như nhũn cả người ra.

“Vậy những chuyện của con gái chúng ta, em xử lý đi nhé.” Tiểu Lô nói xong, vì một tiếng liên biến mất, chỉ để lại vài tờ giấy đang bay bay— đó là quyển thành tích của Bảo Nhi Bối Nhi.

“Cuộc sống nhân gian, thật sự thú vị như vậy sao?” Tiên Âm nhìn Diệu Yên.

Diệu Yên đang thi pháp, làm tan băng trong hồ nước, toàn thân nàng dường như đang tỏa sáng.

“Cũng không tệ lắm.” Diệu Yên quay đầu cười: “Ít nhất so với tưởng tượng lúc trước của ta còn tốt hơn nhiều... ta nghĩ, trong đó chủ yếu nguyên nhân vì những người đó.” Trên ngón tay Diệu Yên tỏa ra một chút quang mang, mỉm cười nói: “Cùng với người mình yêu thích ở cùng một chỗ, cuộc sống luôn sẽ trở nên rất vui vẻ. Tiên Âm, ta nghĩ người sẽ thích ứng rất nhanh cuộc sống này.”

Nàng nói xong, đem một chút quang mang cuối cùng bắn về phía mặt hồ, trên hồ nước trào lên một cơn sóng lớn, khối băng cứng cuối cùng đã chậm rãi tan ra.

Tiên Âm phảng phất như đang thở dài: “Ta không biết.....”

“Người sẽ thích ứng.” Diệu Yên nhìn mặt hồ, tựa như đang lẩm bẩm: “Hình như chúng ta làm hơi quá một chút, ngày mai phải tìm người đến rửa sạch trang viên. Con đường bên ngoài cũng cần phải sửa lại một lần nữa.” Nàng hì hì cười: “Xem ra phu quân lại muốn tiếc tiền.”

Tiên Âm nhìn nụ cười tràn trề trên mặt Diệu Yên, tựa hồ không hiểu.

“Diệu Yên... mặc dù ta không nhớ rõ những sự việc trước kia... nhưng ta có thể cảm giác được... Diệu Yên mà ta vẫn biết không phải là hình dạng như thế này.”

“Vậy sẽ như thế nào?” Diệu Yên nhún vai—động tác này là học được của Tiểu Lô: “Tay cầm trường kiếm, hiệu lệnh thiên hạ quần hùng yêu ma đạo, sát phạt quyết đoán?” Nàng xoay người lại, nhìn Tiên Âm: “Lúc trước, ta là như thế... lúc đó, ta luôn tìm cách đối mặt với người... lúc đó người cũng như thế... cũng là một thân bạch y như tuyết, cầm trường kiếm, hiệu lệnh thiên hạ Tiên Lâm cao thủ. Người là tiên tử cao cao tại thượng, được người người ngưỡng mộ... bất quá cuộc sống như vậy, thật sự có tư vị không? Ít nhất hiện tại ta rất vui vẻ, ta mỗi ngày có thể cùng với người mình yêu thích ở cùng một chỗ, chàng cười với ta, khiến cho ta vui vẻ. Cho ta cái ôm ấm áp.... Ta đã sống không biết bao nhiêu năm, nhưng chỉ có vài năm này, ta cười còn nhiều hơn so với trước đó.”

“Gia đình các người cũng thật là kỳ quái.” Ngữ khí Tiên Âm vẫn lạnh như băng, thế nhưng có thể nghe ra được, vẻ băng lãnh của nàng có vài phần là cố ý tạo ra: “Một hoa yêu, một xà tinh, một nữ tử phạm nhân bình thường, không ngờ lại đồng thời thích một tiểu tặc như vậy...”

“A...” Diệu Yên hì hì cười: “Người nói ‘gia đình’? Ta không nghe lắm chứ? Tiên Âm? Người không ngờ lại nói ra hai chữ như vậy... bất quá ta cũng phải nói rằng... e rằng gia đình này của chúng ta, vị tất chỉ có từng đó người...”

Diệu Yên nói rất qua loa: “Người thấy chú bé cùng trở về với Tiểu Lôi không? Nó là con trai của Tiểu Lôi. Mà mẹ nó, cũng là một nữ nhân của Tiểu Lôi... thậm chí có thể nói, là nữ nhân đầu tiên của Tiểu Lôi, nữ nhân đó đi theo Tiểu Lôi từ lúc đầu. Tiểu Lôi đã mang chú bé đó trở lại, vậy chàng nhất định cũng đã tìm được nữ nhân đó. Ta nghĩ, sớm muộn một ngày, chàng sẽ đem nữ nhân đó trở về.”

“Nhưng...” Tiên Âm nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút — không thể không thừa nhận, với loại dung mạo tuyệt sắc của nàng, thể hiện động tác này thật sự là cực kỳ đáng yêu. Nàng dường như suy nghĩ nửa ngày, mới rốt cuộc nhớ ra một từ: “À... phải rồi, cách làm của hần. Tại phạm gian gọi là... đa tình? Chẳng lẽ người không tức giận?” Tiên Âm tựa hồ có chút không vui: “Nếu ta thích gì đó, ta tuyệt đối sẽ không cùng chia sẻ với người khác! Ta sẽ một mình giữ lấy hần!”

Diệu Yên đột nhiên quay đầu cười, nàng cười rất thần bí, ánh mắt nhìn Tiên Âm lộ ra vài phần giảo hoạt thích thú.

“Tiên Âm.... Người tựa như đã thích chàng rồi, đúng không...”

Tiên Âm lập tức xoay người đi, cố ý ra vẻ ngờ ngẩn bằng lạnh: “Diệu Yên, đừng nhắc tới những lời nhảm chán này! Phải biết rằng, ta bây giờ vẫn đang rất chán ghét người!”

Diệu Yên không quan tâm: “Ai biết được!”

“Hần... hiện tại đang làm gì?” Tiên Âm rốt cuộc nhịn không được hỏi một câu.

“À... hình như Tiểu Thanh đang tìm chàng kể lại sự tình của hai con bé a, Bảo Nhi, Bối Nhi nhà chúng ta gần đây gây không ít tai họa, hiện tại cũng là lúc để chàng xuất chút lực a.” Diệu Yên thở dài: “Bất quá với hiểu biết của ta về phu quân... e rằng chàng sẽ trốn tránh.”

“Sao lại trốn?”

“Rất đơn giản...” Diệu Yên cười: “Phu quân chúng ta là một người rất giảo hoạt, chàng nhất định sẽ trước tiên đi tìm Nguyệt Hoa... sau đó hoa ngôn xảo ngữ, làm muội ấy mê mẩn đến choáng váng mất phương hướng, sau đó không đợi Nguyệt Hoa phản ứng lại, liền nhanh chóng trốn đi.”

Bộ dạng Diệu Yên nói rất chắc chắn.

Nàng tịnh không biết, nàng không ngờ đoán rất chính xác, mà trong lúc nàng cùng Tiên Âm nói chuyện bên này, Tiểu Lôi đã nhanh chóng trốn ra ngoài trang viên, chạy vào nội thành.

“Át xì!!!” Tiểu Lôi hắt xì hơi, sau đó day day mũi, thở dài nói: “Trong nhà lại có ai đang nói xấu ta rồi.”

Mục đích của hần là nhà Lôi Hồng.

Tiểu Lôi sau khi thu xếp ổn thỏa việc trong nhà, định đi tìm Lâm San San, bất quá suy nghĩ lại, quá nửa Như Hoa hiện tại đang ở cùng Lâm San San— nếu muốn đuổi vị khách không mời này đi, Tiểu Lôi sẽ không gốc đến mức cùng Như Hoa giao phong.

Đối với mẫu người như khủng long đó, đánh thì không đánh được, mắng cũng không mắng được, trước tiên đành phải tìm Lôi Hồng hỗ trợ.

Nhà Lôi Hồng không quá xa.

Bởi vì quan hệ với nhà Tiểu Lôi, Lôi Hồng cũng đem chỗ ở của mình chuyển khỏi nội thành, tìm một chỗ trong vùng ngoại ô sản nghiệp riêng của Lôi gia, xây một khu trang viên, đương nhiên, trên quy mô nhỏ hơn rất nhiều so với địa phương Tiểu Lôi đang ở, cũng không có các loại trận pháp tiên thuật loạn thất bát nháo.

Tiểu Lôi không đi vào từ cửa chính mà bay thẳng vào, hần cũng không sợ bị người khác nhìn thấy.

Bởi vì quan hệ với Tiểu Lôi, trong nhà Lôi Hồng không hề có thủ hạ gì, mà Lôi Hồng đã xem như một nửa tu hành giả, vì tránh rất nhiều phiền toái, trong nhà của hần cũng không có thủ hạ tài xế hay người dọn dẹp gì đó.

Ầm, Tiểu Lôi đã một cước đá tung đại môn, kêu lên: “Lôi Hồng!”

Ở chỗ này tịnh không có người. Tiểu Lôi hơi nhú mày, nghe cở nhìn qua, đại sảnh rất an tĩnh.

Như Hoa cùng với Lôi Hồng rất thích hưởng thụ, trong hậu viên rộng lớn đang thi công một hồ bơi.

Tiểu Lôi vừa đi vào hậu viên, lập tức liền phát hiện nơi này không ngờ cũng bố trí một trận pháp đơn giản. Xem ra học tập nhà Tiểu Lôi, chỉ có điều chỉ là một trận pháp trừ tà trấn trạch đơn giản.

Tiểu Lôi liếc ánh mắt chuyên nghiệp nhìn qua, tiện tay giúp Lôi Hồng một chút, tăng hiệu lực lên vài lần, lúc này mới đứng đỉnh tiến vào hậu viên.

Dưới chân là bãi cỏ đã được tu sửa, nghe nói cỏ này đều là mang từ công ty chuyên nghiệp của Hà Lan dùng máy bay chở đến. Giẫm ở dưới chân quả nhiên rất thoải mái mềm mại. Tiểu Lôi thở dài, người có tiền thì không giống được...

Bởi vì thời tiết, hồ bơi đang cạn nước, Tiểu Lôi liền thấy từ xa, thân hình to lớn của Lôi Hồng đang ngồi bên cạnh hồ bơi, trong tay hắn hình như là đang cầm một tờ giấy.

Mà bên người Lôi Hồng, không ngờ có một cô gái trẻ tuổi! Dáng người cực chuẩn, tóc dài như mây. Đầu vai dường như vẫn đang run run.

Lôi Hồng dùng một tư thế nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô gái, dường như là đang an ủi, một tay khác cầm tờ giấy đưa qua, vẻ mặt rất ôn nhu an ủi.

“Mẹ!” Tiểu Lôi không khỏi cười mắng: “Chẳng lẽ tiểu tử Lôi Hồng bị ta bắt gặp đang ngoại tình??? Mẹ, cho dù là tình nhân, cũng không thể dẫn về nhà mình chứ!!!”

Tiểu Lôi nghĩ đến đây, nhẹ nhàng tiến lại gần, từ xa liền nghe thấy âm thanh cô gái đó đang khóc, Lôi Hồng tựa hồ có chút bối rối, liên tục an ủi “Tốt rồi tốt rồi... sẽ tốt thôi... sẽ tốt thôi...”

Cô gái kia khóc một hồi, đột nhiên ngẩng đầu tựa trên cánh tay của Lôi Hồng, dường như đang nói gì đó: “Ta... ta phải làm sao.... làm... làm sao bây giờ...”

Lôi Hồng có phần lo lắng, tựa như đang toát mồ hôi, động tác cứng ngắc, ngữ khí càng bất đắc dĩ: “Sẽ tốt thôi... sẽ tốt thôi...”

Tiểu Lôi đã nhảy đến sau lưng, hô to một tiếng: “Giải cho Lôi Hồng, chuyện này hay lắm!!!”

Nói xong, giơ chân lên đá văng Lôi Hồng ra ngoài. Thân hình to lớn của hắn bị Tiểu Lôi đá bay xuống hồ.

Trong hồ bơi không có nước, liền nghe một âm thanh nặng nề vang lên, dường như còn nghe thấy được tiếng gạch vỡ, lập tức Tiểu Lôi quát: “Lôi Hồng! Người to gan lắm, không ngờ dám ở nhà tình nhân...”

Từ “Nhân” trong “Tình nhân” hắn còn chưa nói ra, cuối cùng tự mình nuốt vào, bởi vì hắn đã thấy rõ ràng hình dáng cô gái đang ngồi bên cạnh Lôi Hồng!

Người đó khóc như hoa lê dưới mưa, mắt sưng đỏ, khuôn mặt ấy làm cho người ta yêu thương, không phải Điền gia đại tiểu thư Điền Kha Nhi thì là ai?!

313. Chương 313: Có Người Con Gái Tình Thâm Như Biển

Vào lúc này trong hồ bơi, Lôi Hồng đã xoay người nhảy lên, thân hình to lớn không ngờ thực hiện một động tác “Nhất phi trùng thiên” có độ khó cao rất đẹp, rống to một tiếng, phảng phất giống như một tiếng sét đánh giữa không trung! Quát: “Tên vương bát đản nào đá ta!!”

Tiểu Lôi nhìn rõ ràng hình dáng Điền Kha Nhi, cũng sửng sốt, chỉ cảm thấy miệng có phần đắng ngắt.

Lôi Hồng vừa nhảy lên, Tiểu Lôi dường như còn đang mơ hồ, ánh mắt chỉ có khuôn mặt Điền Kha Nhi, cơ hồ như phản xạ có điều kiện, tiện tay vung lên, một đạo kinh phong hất Lôi Hồng bắn ra ngoài, miệng nói: “Lôi Hồng người đi chỗ nào xa một chút...”

Đáng thương cho Lôi Hồng bị trận kinh phong này cuốn thẳng ra ngoài đại môn trang viên của mình, còn như bay đến nơi nào, Tiểu Lôi nhất thời trong chốc lát cũng mặc kệ.

Lúc này, hần mới nhìn chăm chú Điền Kha Nhi, cơ hồ là dùng hết khí lực toàn thân mới có thể phát ra vài từ: “Kha Nhi... là... là em?”

Điền Kha Nhi cũng ngây ngốc, một hồi lâu sau mới có phản ứng, sau đó cô nàng mới cắn môi, chớp mắt một cái liền ngất luôn vì tâm tình quá kích động.

Tiểu Lôi vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, tay ấn lên lưng Điền Kha Nhi một hồi, đưa một tia nội tức vào kiểm tra, nàng rên rỉ một tiếng, lúc này mới mơ hồ tỉnh lại, nhưng môi đã bị cắn đến bật máu.

Máu tươi theo khoe miệng Điền Kha Nhi chảy xuống, nàng bắt chập đau đớn, vẫn cảm thấy ngọt, hít sâu một hơi, sau đó khóc òa lên, hai tay kiên quyết nắm chặt lấy y phục Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi tay chân luống cuống, đang trong lúc do dự, Điền Kha Nhi đột nhiên tựa như phát điên, nắm lấy cánh tay Tiểu Lôi mà đánh. Đôi tay bé nhỏ nắm chặt lại hướng về bả vai, ngực Tiểu Lôi nện xuống như mưa. Tựa hồ oán khí trong lòng còn chưa phát tiết hết, dứt khoát cắn một miếng vào bả vai Tiểu Lôi...

Một vết cắn này gây được bao đau đớn chứ. Tiểu Lôi hiện tại cơ hồ đã là thần tiên chi thể, Điền Kha Nhi vừa cắn một miếng, lập tức trên da thịt Tiểu Lôi đã có một cổ lực lượng nhu hoà hất đầu Điền Kha Nhi ra, khoe miệng còn thêm chảy máu. Điền Kha Nhi đau quá kêu lên một tiếng, rồi cục buong Tiểu Lôi ra, hai tay che mặt ngồi xuống đất khóc rống lên, tiếng khóc cứ nỉ non thổn thức lặp đi lặp lại: “Anh ưc hiếp em... anh luôn... ưc hiếp em...”

Tiểu Lôi vội vàng tiến lên ôm lấy Điền Kha Nhi, gắng sức gỡ hai tay nàng ra, một tay cẩn thận lau máu tươi ở khoe miệng của nàng, cười khổ: “Là anh không tốt... là anh không tốt....vừa rồi bị hất có đau không?”

Hần cười thanh minh, đột nhiên trở tay đánh một bạt tai trên mặt mình, ôn nhu nói: “Là anh không tốt, nếu em chưa hết giận, em cứ đánh tiếp anh vài cái được rồi?”

Điền Kha Nhi lại kêu lên một tiếng, nắm lấy cánh tay Tiểu Lôi, đôi mắt mọng nước, nhìn Tiểu Lôi thật lâu, ánh mắt càng ngày càng làm cho người ta yêu thương, lần này nàng lại không khóc thành tiếng nữa, mà lại yên lặng rơi lệ. Tiểu Lôi chỉ cảm thấy trong lòng mình khó chịu từng cơn, nhưng không dám nói gì, sợ mình nói gì đó, Điền Kha Nhi sợ rằng càng khóc nhiều hơn.

“Anh... anh... em.... Cuối cùng em lại được gặp anh...” Bả vai Điền Kha Nhi khẽ run rẩy, ánh mắt tràn đầy sắc thái thảm thiết: “Tiểu Lôi ca ca... em...”

Tiểu Lôi vội vàng ôm lấy nàng: “Em muốn nói gì thì cứ nói với anh.”

“Em...” Ngực Điền Kha Nhi đột nhiên trở nên lạnh lùng, nghiêng rằng nói: “Em... em rất hận anh!!”

Nàng lùi hai bước, nhìn chăm chăm Tiểu Lôi, nghiêng rằng nói: “Anh còn nhớ rõ anh đã nói gì với em không? Anh còn nhớ rõ không? Anh có nhớ đã nói với em bao nhiêu lần không? Anh đã gạt em bao nhiêu lần? Em đã đợi anh bao nhiêu lần?”

Tiểu Lôi không nói gì.

“Tiểu Lôi ca ca...” Ánh mắt Điền Kha Nhi đột nhiên trở nên trống rỗng. Mục quang lướt qua người Tiểu Lôi, nhìn về phía xa: “Lần đầu tiên lúc em gặp anh... anh nhìn em cười rất xấu xa... cho tới bây giờ, em chưa gặp qua loại người như anh... trong trường học, anh rủ em đi cùng anh, em liền đi cùng anh... anh nói anh thích em.... em liền trao trái tim cho anh... anh nói em đợi anh... em liền đợi anh... nhưng mà trong lòng anh thật sự đã từng yêu em chưa? Tiểu Lôi ca ca...”

Nàng rót cuộc đặt ánh mắt lên người Tiểu Lôi, mục quang tràn đầy u oán: “Lúc sinh nhật em, anh đến, ngày đó em đã cho rằng anh sẽ luôn luôn ở bên em... nhưng buổi tối đó anh liền bỏ đi... hơn nữa sau đó không có tin tức gì... em khóc suốt một buổi tối... ba gửi em ra nước ngoài, em vẫn không vui... nếu không phải ngày đó gặp được anh tại chùa.... Em tưởng rằng con tim mình đã chết.... nhưng ông trời lại khiến cho chúng ta gặp mặt... anh đưa em về nhà... anh! Anh còn nhớ rõ anh nói với em như thế nào không?”

Đối diện với mục quang thâm thẳm của nàng, thanh âm Tiểu Lôi có chút gượng gạo, trong lòng tràn ngập áy náy: “Anh...”

“Anh bảo em đợi anh! Anh lại để em đợi anh!” Điền Kha Nhi nói, lại rơi lệ: “Lần này, em vẫn nghe lời anh... em đợi suốt ba năm! Ba năm...” Nàng chậm rãi lắc đầu: “Tiểu Lôi ca ca. Lúc em vừa mới biết anh, là mười tám tuổi... hiện tại em đã hai mươi hai tuổi rồi... từ lúc chúng ta quen nhau, đến bây giờ, đã hơn bốn năm... nhưng mà bốn năm qua, chuyện em làm nhiều nhất chỉ là đợi!”

Tiểu Lôi không biết nói gì.

Đời người có bao nhiêu lần bốn năm đây?

Nhưng đối với các cô gái mà nói, đó là bốn năm hoàng kim nhất trong cả đời, quý giá nhất, xinh đẹp nhất!

Thiếu nữ nào không mơ mộng tình yêu? Bốn năm trong đời tràn ngập ảo tưởng mỹ lệ, nhưng bởi vì mình, mà khiến cho người con gái này kiên trì chờ đợi như vậy.

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi lại không nhịn được đánh cho mình một bạt tai.

Điền Kha Nhi lắc lắc đầu, tiến lên nắm lấy tay Tiểu Lôi, ngăn Tiểu Lôi tiếp tục đánh chính mình, sau đó lại chậm rãi buông ra. Nàng ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Tiểu Lôi: “Tiểu Lôi ca ca... em hỏi anh một chuyện... lúc trước, anh thật sự thích em sao? Hay là bởi vì...”

Nàng đột nhiên lộ ra nụ cười thâm thẳm: “Hay là bởi vì... Lôi đại tỷ để anh tới tiếp cận em?”

Thân thể Tiểu Lôi lập tức cứng đờ ra, thoáng giật mình nhìn Điền Kha Nhi.

Điền Kha Nhi lắc đầu, nhẹ nhàng lau lệ ngân trên mặt, nhưng nước mắt càng lau lại càng nhiều: “... Anh rất giận mình sao? Kỳ thật em đã biết rồi... anh tiếp cận em, sau đó Lôi Hồng ca ca huỷ bỏ hôn ước với nhà chúng em... những điều này là ba ba nói cho em, em là nha đầu ngốc nghếch, không hiểu cái gì, nhưng em không phải là đứa ngu... ai, Tiểu Lôi ca ca, vốn ba ba nói những điều này với em, em còn không tin... nhưng mỗi lần sau khi anh xuất hiện, liền biến mất rất nhanh, trong lòng em vốn tồn tại một tia hy vọng... em vẫn cho rằng trong lòng anh hẳn là có vài phần thật sự thích em.... Nhưng thời gian em đợi càng dài, trong lòng lại càng sợ hãi...”

Tiểu Lôi tiến tới một bước, muốn ôm lấy nàng, nhưng Kha Nhi lập tức lùi về phía sau, lắc đầu: “Không cần! Anh đừng chạm vào em!”

Ánh mắt nàng xuất hiện vài phần oán khí: “Lần trước anh đưa em trở về nhà, liền biến mất ba năm! Ba năm nay, em không tìm thấy anh... em chỉ biết tìm đến Lôi Hồng ca ca, nhưng anh ấy cũng không tìm thấy anh... em mỗi ngày đều lo lắng cho anh... anh có biết ba năm nay em chịu đựng thế nào không?”

Tiểu Lôi lắc đầu.

Điền Kha Nhi thở dài: “Em không phải là mấy nữ nhân trong nhà anh... Lôi Hồng ca ca nói, anh xuyên lương tâm hồi gia lý, phải thật lâu mới có thể trở về. Em nghe lời Lôi Hồng ca ca nói, lúc này mới thoáng yên tâm một chút. Trong lòng em vẫn nhớ lời anh nói với em, em liền ở nhà ngoan ngoãn chờ anh trở về, chờ anh tới đón em...”

Nàng đột nhiên nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy lại mang theo vài phần tự giễu cợt: “Ba năm, thật sự anh đã trở lại... tháng trước anh đã trở về nhà... nhưng anh có từng nhớ tới em? Anh có từng nhớ tới trong thành phố này còn có một cô gái như em mỗi ngày đều ngồi ở nhà thâm gặt lệ chờ anh?”

“Anh...” Tiểu Lôi nói được một từ, rồi lại ngưng bặt.

Thật tâm mà nói, trong lòng Tiểu Lôi cảm thấy rất hổ thẹn.

Địa vị của Điền Kha Nhi trong lòng Tiểu Lôi, nói thật ra, có chút kỳ quái.

Nếu nói đúng cảm tình với Điền Kha Nhi, Tiểu Lôi đối với nàng vị tất đã yêu đương sâu đậm. Không thể phủ nhận, Tiểu Lôi rất thích Điền Kha Nhi, thích vẻ mỹ lệ của nàng, thích tính đơn thuần của nàng, thích sự si tình của nàng. Thế nhưng nói cho cùng, điều kiện tiên quyết lúc đầu hẳn tiếp cận Điền Kha Nhi, là do sự ỷ thác của tỷ tỷ Lôi Hồng.

Đương nhiên, Tiểu Lôi không hề quên Điền Kha Nhi. Chỉ có điều, trong lòng hắn không hề thật sự đặt Điền Kha Nhi cùng địa vị với mấy nữ nhân trong nhà, tỷ như Diệu Yên, Nguyệt Hoa. Trong lòng hắn, e là cho rằng một hồi cảm tình của Điền Kha Nhi đối với mình, chỉ như của một trong rất nhiều thiếu nữ đang mơ mộng yêu đương a.

Hắn thậm chí nghĩ rằng, có lẽ sau vài năm nữa, Điền Kha Nhi đã qua cái tuổi niên thiếu tràn đầy ảo tưởng, sau khi trưởng thành, e rằng trong lòng đã quên mất mình.

Nhưng hắn không nghĩ tới. Điền Kha Nhi không ngờ thật sự vì mình mà đợi suốt ba năm!

Mà xét về bản chất, do áy náy đối với mấy người Diệu Yên, Nguyệt Hoa, hắn quả thực cũng không muốn lại trêu chọc nữ nhân khác nữa.

“Anh muốn nói gì?” Điền Kha Nhi lắc đầu: “Sau khi anh trở về, liền lập tức về nhà, em biết trong nhà anh còn có thê tử, anh còn có nữ nhi... trong nhà anh đã có vài nữ nhân... em tịnh không trách anh.... Em vẫn kiên nhẫn chờ anh đến đón em... nhưng mà cái em đợi là tin tức anh lại ly khai... anh không ngờ lại lập tức mang theo thê tử rời đi, thậm chí cả trong suy nghĩ của anh cũng không có em.... Anh thậm chí không gọi điện thoại cho em, hoặc là một câu hỏi thăm!”

Điền Kha Nhi khóc rất thương tâm: “Em nghe Lôi Hồng ca ca nói, lần này anh sẽ dẫn Lâm San San trở lại... anh thậm chí nhớ rõ đi tìm nàng... nhưng lại hoàn toàn quên mất em... Tiểu Lôi ca ca, em biết trong lòng anh có rất nhiều người... nhưng anh có biết hay không? Trong lòng em, cũng chỉ có một mình anh, trước kia là như thế, mấy năm này cũng là như thế, sau này cũng vẫn là như thế...”

314. Chương 314: Ngồi Nổ Tỏi Hậu!

Lúc bắt đầu, Điền Kha Nhi vẫn còn cố gắng vùng vẫy, hai tay ở phía sau lưng Tiểu Lôi cứ vận sức đâm thùm thụp, quai hàm nghiến chặt, hơi thở dồn dập.

Tiểu Lôi không để ý tới quyền đầu giống như chuồn chuồn điểm nước của Kha Nhi, chuyên tâm nhất ý giãy vò trên đôi môi đối phương, sau đó vươn lưỡi, gặm sức cạy mở hàm răng Kha Nhi. Điền Kha Nhi mới đầu biểu hiện rất kiên cường, kiên quyết nghiến chặt răng, nhưng nụ hôn này dài quá, nàng bắt đầu hít thở không thông, rốt cục hàm răng trong lúc vô lực lộ ra một khe hở, lưỡi Tiểu Lôi lập tức lanh lẹ chui tọt vào, sau đó dễ dàng tìm được chiếc lưỡi hồng nhỏ của Điền Kha Nhi, gặm sức quăn lấy nhau.

Khí lực giãy dụa của Điền Kha Nhi càng ngày càng yếu, cơ thể dần dần không còn vận vẹo nữa, hai tay cũng không hề đánh Tiểu Lôi, ngược lại còn ra sức ôm lấy cổ Tiểu Lôi, tận tình áp sát cơ thể vào người Tiểu Lôi.

Thời gian nụ hôn càng lâu, cơ thể Điền Kha Nhi dần dần trở nên yếu ớt, chân tựa hồ cũng không đứng thẳng được, cả người cứ đeo trên người Tiểu Lôi. Cánh tay Tiểu Lôi ôm lấy eo nàng dần dần tăng sức, giữ lấy nàng. Giờ phút này khí trời không hề lạnh, quần áo Kha Nhi mặc cũng mỏng, nàng nép người trong lòng Tiểu Lôi, cơ thể mềm mại áp sát lên thân thể hắn. Tiểu Lôi cơ hồ có thể không mất chút sức nào vẫn cảm giác được thân thể thanh xuân mềm mại của cô gái trong lòng, mang lại cho hắn cơn dục hoặc nóng bỏng. Đặc biệt là cặp gò bồng đảo mềm mại đáng ép lên ngực, giống như hai luồng hỏa diễm ma sát. Điền Kha Nhi hít thở càng trở nên dồn dập, trong mũi cũng phát ra thanh âm “ồ ồ” nhẹ nhàng.

Khi nữ nhân động tình kiêu này, từ trong mũi lại phát xuất ra thanh âm, sức hấp dẫn đối với nam nhân thật là không thể chống cự nổi.

Hơn nữa, ba năm chờ đợi, mới áp ủ được một nụ hôn nồng nàn như vậy!

Tiểu Lôi đã nhận không được hỏa nhiệt phía dưới tiểu phúc, một cánh tay hắn đã nhận không được từ phía sau lưng Kha Nhi chậm rãi lần xuống dưới, hạ xuống kiêu đồn tròn mẩy nhô cao, nhẹ nhàng bóp bóp hai cái.

Đối với người chưa hiểu chuyện đời như Kha Nhi mà nói, loại hấp dẫn này đã làm nàng không thể chịu đựng nổi, liền hô lên một tiếng... Đáng tiếc tiếng kêu la còn chưa kịp phát ra, đã bị Tiểu Lôi chặn lại ở trong miệng. Khuôn mặt Điền Kha Nhi đỏ bừng như bị thiêu đốt, lập tức toàn thân đều giống như bốc lửa, cả

người giống như bị một ngọn lửa thiêu đốt, cơ thể bắt đầu giống như cá ra khỏi nước, ở trong lòng Tiểu Lôi gắng sức vặn vẹo, cơ thể tận tình cọ sát vào trong lòng Tiểu Lôi. Tiểu Lôi liền buông lỏng cánh tay kia để nó thuận từ eo lên bụng của Kha Nhi, rồi sau đó thẳng một đường tiến lên trên.

Khi hẳn rồi cuộc nhẹ nhàng nắm bắt được nụ hoa mềm mại trước ngực Kha Nhi, đột nhiên Kha Nhi lúc này mới bừng tỉnh lại. Cơ thể gắng gượng một chút, ra sức giãy dụa miệng la hoảng: “Không... không được!”

Nàng gắng sức xoay đầu về phía sau, thử tránh né miệng Tiểu Lôi, miệng cầu xin nói: “Tiểu Lôi ca ca... không được, đừng mà...”

Tiểu Lôi hít một hơi thật sâu, lúc này mới buông tay ra, chuyển thành ôm lấy eo Kha Nhi, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng một cái.

Khuôn mặt Điền Kha Nhi đỏ bừng như ráng chiều, sóng mắt mông lung, dường như muốn khóc. Nàng đột nhiên áp tới môi Tiểu Lôi cắn khê một cái. Sau đó lại cố ý làm mặt giận, khuôn mặt đỏ bừng, nói: “Anh... không phải anh không cần em sao? Vì sao còn.... còn.. còn... như vậy... như vậy đối với em...”

Tiểu Lôi hân thưởng kỹ lưỡng vẻ quyến rũ của cô thiếu nữ ngượng ngùng cùng với nét hơi giận dữ, sau đó ôm lấy nàng, hôn trên cằm cổ trắng nõn của nàng một cái, rồi nói vào bên tai nàng: “Ai nói anh không cần em. Anh cần em...”

Điền Kha Nhi hoảng hốt nói: “Vậy... vậy anh sẽ không bỏ lại em chứ?”

“Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không!” Ngực khí Tiểu Lôi kiên định, một tay nâng cằm Điền Kha Nhi lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng, dùng một loại ngữ khí kiên định nói: “Sẽ không có nữa!”

“...Được rồi!” Điền Kha Nhi cong môi lên, lệ thủy trong hốc mắt đã ướt nhoè, sau đó nỉ non: “Nếu như anh lại ức hiếp em... lại không để ý tới em... em sẽ... em sẽ...”

“Sẽ thế nào?” Tiểu Lôi cười hì hì nói.

“Em sẽ khóc cho anh xem!” Điền Kha Nhi nói xong, trên mặt lại đỏ bừng.

Tiểu Lôi nhìn cô thiếu nữ ngượng ngùng trong lòng, nhẹ nhàng liếm đi lệ ngân nơi khoé mắt nàng, trịnh trọng nói bên tai nàng: “Sau này, anh tuyệt đối sẽ không để cho em rơi lệ nữa! Tuyệt đối sẽ không!”

Điền Kha Nhi nhìn chăm chú ánh mắt Tiểu Lôi, ngực khí vẫn có chút sợ hãi: “Anh... anh sẽ không tiếp tục gạt em chứ?”

Tiểu Lôi hít một hơi, nháy nháy mắt, mỉm cười, sau đó cố ý nói với giọng điệu khoa trương, lại làm ra vẻ mặt bi thương: “Đã từng... có một đoạn tình yêu chân thành diễn ra trước mắt anh ~~~ nhưng mà anh không trân quý nó ~~~! Đến khi mất đi, mới hối hận thì đã muộn màng~~~”

Điền Kha Nhi nhin không được khúc khích cười, lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, sáng giọng: “Anh lại dùng cái giọng này để chọc cho em vui thôi.”

Lập tức, hai người lại ôm lấy nhau, rồi lại là một nụ hôn dài nồng nhiệt. Nhưng lần này vẫn không kịch liệt như vừa rồi, nhưng ân tình lại miên man. Đến vài phút sau, hai người mới tách ra. Điền Kha Nhi ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Tiểu Lôi hồi lâu rồi đột nhiên trong mắt hiện lên một chút kinh hoảng, thì thầm: “Tiểu Lôi ca ca... lần này có thể đến gặp em, trong lòng em không gì thích hơn... nhưng mà em còn có một chuyện muốn cho anh hay.... Em nói xong anh không được giận em nha!”

“Ài.” Tiểu Lôi mỉm cười, ôn nhu nói: “Em yên tâm, vô luận em có chuyện gì, anh đều sẽ không giận em.”

Trong mắt Điền Kha Nhi hiện lên một chút ưu tư: “Em... Hôm nay em từ trong nhà chạy ra ngoài tìm Lôi Hồng ca ca khóc... tuần sau em... tuần sau phải kết hôn... ba ba muốn gả em cho người khác...”

“...Cái gì!!!!” Tiểu Lôi hét lớn một tiếng, lông mày lập tức dựng đứng lên.

Điền Kha Nhi lập tức hoảng hốt, vội vàng nói: “Tiểu Lôi ca ca, em không hề thích người kia mấy may nào... là ba ba muốn em lập gia đình.... Người kia là bạn làm ăn của ba ba...”

“Hừ! Bạn làm ăn!” Tiểu Lôi cười lạnh.

Điền Chấn làm ăn gì, Tiểu Lôi trong lòng rất rõ ràng!

Điền Kha Nhi vừa thấy Tiểu Lôi tức giận, vội vàng ôm lấy hắn, càng nói nhanh hơn: “Trong lòng em chỉ nhớ anh, đợi anh. Nhưng mà em đợi cũng đã ba năm. Ba ba không cho em tiếp tục đợi nữa... em biết người muốn tốt cho em. Nam nhân kia em đã gặp qua, ba ba nói hắn tốt lắm. Nhưng em không thích hắn... nhưng mà ba ba người...” Điền Kha Nhi vốn tính tình nhu nhược như nước, dưới tình huống lo âu kiểu này, càng thêm nói không rõ ràng, cuối cùng giọng nói đã pha lẫn nghẹn ngào, nói đứt quãng: “Em... trong lòng em lo lắng, hôm nay liền trốn chạy ra ngoài... tìm Lôi Hồng ca ca... nếu quả thực không được, em muốn bỏ nhà đi...”

“Con mẹ nó!” Tiểu Lôi mắng một câu: “Cái tên gia hỏa Lôi Hồng này. Đại sự như vậy, sao cũng không nói cho ta biết một tiếng!”

“Lôi Hồng ca ca không biết.” Điền Kha Nhi thở dài: “Quan hệ hiện tại giữa nhà em cùng với nhà Lôi Hồng ca ca so với năm đó không còn như xưa nữa, lúc nào cũng rất khắt khe. Mặc dù ba năm nay, mọi người không đấu nhau nữa, nhưng cũng không có qua lại với nhau. Chỉ có mình em vẫn liên hệ với Lôi Hồng ca ca. Bất quá ba ba hiện tại trông chừng em rất nghiêm ngặt, nên liên hệ cũng ít hơn. Cho nên, sự tình này Lôi Hồng ca ca cũng là hôm nay nghe em nói mới biết.”

Tiểu Lôi lúc này mới thở dài, hắn ngẫm nghĩ, chuyện này nói đến cùng cũng phải trách mình.

Hơn nữa nói thật ra, cũng không thể trách Điền Chấn.

Ai bảo tự mình đi liền một mạch ba năm, biệt vô âm tín?

Nói thật ra, năm đó Điền Chấn đã bị Tiểu Lôi lay chuyển, trong lòng căn bản chấp nhận việc Tiểu Lôi cùng với con gái của mình quen nhau. Nhưng Tiểu Lôi lại đột nhiên biến mất. Đi một mạch là ba năm, tin tức gì cũng đều không có!

Đáng thương tấm lòng bao la của phụ mẫu. Nếu Tiểu Lôi đã biến mất, tóm lại là không thể để cho nữ nhi mình đợi đằng đẳng cả đời như vậy?

Hơn nữa Điền Kha Nhi đang độ tuổi xuân nở rộ, làm phụ thân cũng không thể cứ nhìn tuổi xuân của con gái qua đi như vậy, cho nên mới an bài cho nữ nhi của mình một hôn sự khác, về tình về lý, cũng không có gì sai.

Tiểu Lôi nghĩ một chút, đã ngẫm rõ ràng, nổi tức giận trong lòng biến mất. Hắn ngẫm nghĩ rồi nói: “Được rồi, chuyện này anh sẽ giải quyết.” Nói xong, hôn Kha Nhi một cái rồi hạ giọng nói: “Yên tâm, em là của anh.... ngoại trừ anh ra, ai cũng đừng hòng nghĩ tới chuyện cưới em đi.”

Điền Kha Nhi cười ngọt ngào: “Ừm, em biết anh nhất định có biện pháp. Tiểu Lôi ca ca, em biết anh rất lợi hại.”

Đôi mắt hoa đào của nàng sưng húp đi vì khóc, giờ phút này lại tràn đầy vui vẻ, càng thêm kiều diễm mê hồn. Tiểu Lôi nhìn đến động tâm, nhìn không được bèn ôm nàng hôn một cái, rồi lập tức ngẫm nghĩ, hắn vốn tính là muốn dứt khoát đem Điền Kha Nhi về nhà là xong. Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu bản thân đã quyết định ở chung với Điền Kha Nhi, tốt nhất là không nên có quan hệ căng thẳng với Điền Chấn. Dù sao đi nữa thì đó cũng chính là bố vợ tương lai của mình a....

Nói xong, Tiểu Lôi thở dài: “Kha Nhi, anh nói với em một chuyện, em đi về nhà trước được không? Ngày mai anh sẽ chính thức đăng môn bái phỏng cha em, sau đó nói với ông ấy chuyện của hai đứa mình.”

“Anh...anh lại muốn em về nhà?” Điền Kha Nhi cong môi lên, lại muốn khóc.

Tiểu Lôi vội vàng ôm lấy nàng ra sức dỗ dành, Điền Kha Nhi trời sinh tính khí nhu nhược, liền vẫn tránh không được lời ngon tiếng ngọt của Tiểu Lôi, cuối cùng mới bán tín bán nghi đáp ứng quay về nhà.

Nàng kiên trì không cho Tiểu Lôi tiễn mình, mà là chạy tung tăng đi mất.

Cô nàng này không giấu được sự tình trong lòng, hôm nay có thể cùng Tiểu Lôi trùng phùng, thấy được mình có thể ở chung được với người yêu, vậy phiền não gì cũng ném đi hết, tung tăng tới xa xa rồi đột nhiên

ngoảnh đầu nhìn Tiểu Lôi ngọt ngào cười, lớn tiếng nói: “Tiểu Lôi ca ca, anh có biết không? Em yêu anh yêu anh lắm!”

Thanh âm nàng vốn rất nhỏ, mặc dù là lớn tiếng nói chuyện, nhưng dù sao cũng là thẹn thùng, nói xong, cũng không quay đầu lại liền chạy đi mất.

Cũng may mắn tu vi Tiểu Lôi rất cao, lúc này mới nghe được rõ ràng, nếu là kém vài phần tu vi, thật sự là không nghe thấy.

Tiểu Lôi đứng tại chỗ nghĩ một lúc, lúc này, Lôi Hồng mới run run rẩy rẩy từ xa xa chạy trở về, hần cả đầu cả mặt tất cả đều là đất, trên người còn có không ít lá khô nhánh cây, cũng không biết vừa rồi Tiểu Lôi quăng hần đến địa phương nào.

“Kha Nhi đi rồi hả?” Lôi Hồng đi tới trước mặt Tiểu Lôi nhưng không có tìm Tiểu Lôi tính sổ, ngược lại ôn hoà nhã nhặn nói một câu.

“Ừ.” Tiểu Lôi gật gật đầu.

Lôi Hồng nói: “Ta vừa rồi đã trở về từ sớm, vẫn tránh ở xa xa, để cho hai người các người nói chuyện.”

“Ta biết.” Tiểu Lôi cười, nhẹ nhàng nện Lôi Hồng một quyền: “Đại tình tình, xin lỗi về chuyện vừa rồi. Bất quá còn có một chuyện muốn phiền người một chút.”

“Cái gì ?”

Tiểu Lôi khê cười, hần cười rất quỷ dị: “Vị hôn phu mà Điền Chấn an bài cho Kha Nhi có lai lịch thế nào? Với gia thế của người, trong chốc lát có thể tìm được tư liệu không?”

“Ồ.” Lôi Hồng gật gật đầu: “Chắc là không khó, phỏng chừng cũng không phải là người ghê gớm gì. Nếu là bạn làm ăn của Điền Chấn thúc thúc, phỏng chừng là một gia tộc người Hoa ở Nam Dương, cũng có thể là thế gia gì đó ở phương bắc. Ta quay lại gọi điện thoại, nhiều nhất hai tiếng đồng hồ, tư liệu có thể đưa tới.”

Biện pháp tốt nhất để giải quyết tình hình, chính là chặt đứt từ ngọn nguồn căn nguyên.” Tiểu Lôi cười rất tự tin.

“Người sẽ không động tay chân gì đối với vị hôn phu tiên sinh đó chứ?” Lôi Hồng nhìn Tiểu Lôi mỉm cười, trong lòng có chút sợ hãi. Về cơ bản, mỗi lần trên mặt Tiểu Lôi lộ ra loại mỉm cười này, liền đại biểu cho việc hần chuẩn bị muốn tính kế hại người.

“Ta sẽ không có hành động thô lỗ.” Tiểu Lôi cười rất bình tĩnh: “Bất quá ta sẽ nghĩ biện pháp dùng một chút thủ đoạn, khuyên nhủ vị tiên sinh đó, huỷ hôn ước này.”

“Khuyên?” Lôi Hồng nhíu mày: “Khuyên thế nào?”

Tiểu Lôi chớp mắt: “Ta đương nhiên có biện pháp của ta, tỷ như...” Hần ho khan một tiếng, cười rất ác ý.

“Tỷ như... vị hôn phu tiên sinh này đột nhiên bị quái bệnh nào đó, vừa thấy nữ nhân liền chán ghét đau đầu... hay là vị hôn phu tiên sinh này đột nhiên sau một đêm tỉnh lại, từ một mỹ nam tử nhanh nhẹn biến thành một thằng đầu heo... hay là, hần đột nhiên có thay đổi lớn về xu hướng tình dục của chính mình, đột nhiên sau một đêm không thích mỹ nữ, chỉ thích nam nhân....”

Lôi Hồng buồn nôn đến mức run cả người.

Tiểu Lôi phẩy phẩy tay: “Yên tâm, ta sẽ không có đùa quá mức. Trên cơ bản, chỉ cần sự việc hôn sự của Kha Nhi định đoạt, ta sẽ làm cho hần khôi phục bình thường, nói không chừng lại cho hần một chút bồi thường là được.

Đích xác là sự tự tin của Tiểu Lôi rất có đạo lý. Trên thực tế, ít nhất tại phàm gian, Tiểu Lôi không cho rằng còn có người nào có thể là đối thủ của mình.

Tên gia hoả nào có thể cùng tiểu gia tranh đoạt nữ nhân, sợ rằng còn chưa có sinh ra!

Tiểu Lôi cùng với Lôi Hồng giờ phút này đều không biết lai lịch cùng bối cảnh của vị hôn phu mà Điền Chấn an bài cho Kha Nhi, lại không hề đơn giản... Mà chuyện này, cơ hồ lại trở thành một sợi dây dẫn tới hậu để châm ngòi khối thuốc nổ!

315. Chương 315: Vị Hôn Phu Của Điền Kha Nhi

Bất quá nàng hoàn toàn không biết, Tiểu Lôi đã ngầm hạ một pháp thuật nhỏ trên người nàng. Chính là cái linh hồn định vị ma pháp học được ở thần điện Zeus dưới lớp băng tầng của núi Pyrenees ở Châu Âu. Loại ma pháp tây phương này Tiểu Lôi mặc dù thật không quá am hiểu, nhưng ít nhất có thể cam đoan ở trong một khoảng cách nhất định hẳn có thể tùy thời tìm được Điền Kha Nhi.

Điền Kha Nhi tự mình lái xe về đến nội thành, lại qua hai con đường, đám vệ sĩ Điền gia đã tìm được nàng, dẫn đầu đội này chính là A Liệt một người đầu trọc tướng mạo dữ tợn.

Vài chiếc xe hơi màu đen đã từ bốn phía vây lấy xe hơi của Điền Kha Nhi, đồng thời nháy đèn xe xi nhan vài cái, ý bảo nàng dừng xe. Điền Kha Nhi giờ phút này đã không còn quá để ý đến việc có bị người nhà tìm được hay không, liền ngoan ngoãn dừng xe lại. Từ phía sau đội xe Điền gia cũng nhảy xuống mười mấy tên hắc y vệ sĩ. A Liệt đầu trọc thấy Kha Nhi, trên mặt lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ, khiến cho tướng mạo vốn dữ tợn của hắn, không ngờ toát ra vài nét ân tình.

“Tiểu thư.” A Liệt đi đến trước mặt, hơi cúi đầu: “Về nhà đi.” Hắn lại cố ý dùng lưng mình ngăn trở tầm mắt của những người phía sau, còn ánh mắt mình thì lặng lẽ hỏi dò Điền Kha Nhi. Đến khi thấy trong ánh mắt nàng toát ra nét tươi cười vui sướng, hắn lúc này mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Điền Kha Nhi không nói gì, ngoan ngoãn đi theo A Liệt lên xe của hắn. A Liệt phất tay hạ tới lái chiếc xe của Điền Kha Nhi, còn mình thì ngồi cùng với Điền Kha Nhi trên một xe. Đội xe Điền gia vây chung quanh hộ tống, oai vệ hướng nhà Điền gia mà đi.

Giờ phút này trên xe chỉ có Điền Kha Nhi cùng với A Liệt. Điền Kha Nhi ngồi ở phía sau mới mở miệng cười nói: “Liệt thúc, hôm nay đa tạ thúc, nếu không phải người âm thầm chiều cố cho ta, ta cũng không chạy ra ngoài được. A a... vậy có thể bị tóm rồi.”

Biểu tình của A Liệt không chút thay đổi, chuyên tâm lái xe, bất quá ánh mắt lại nhìn không được từ trong gương chiếu hậu nhìn Kha Nhi một cái, mục quang ấy có vài phần ảm áp, giọng nói cũng tự giác trở nên tình cảm hơn: “Tiểu thư, lần sau cô đừng chạy đi như vậy, lão gia hôm nay đã nổi giận lôi đình. Trách ta không trông coi cô, hôm nay sau khi trở về, ta còn phải chịu phạt đấy.”

Điền Kha Nhi ngọt ngào cười, ngữ khí mang theo đôi phần nũng nịu, cười nói: “Liệt thúc, thúc ở nhà chúng ta đã nhiều năm như vậy, nhìn ta từ nhỏ lớn lên... ta biết thúc không nhẫn tâm nhìn ta khổ sở. Thúc yên tâm, sau khi trở về, ta nhất định nói giúp cho thúc. Ba ba thấy ta về nhà, sẽ hết tức giận, sẽ không trách phạt thúc.”

Khoẻ miệng A Liệt lộ ra nét tiêu ý: “Đúng rồi, cô đi gặp Lôi Hồng thiếu gia, thế nào rồi?”

Điền Kha Nhi nhẹ nhàng “ồ” một tiếng rồi cười nói: “Vấn đề được giải quyết rồi.” Nàng duỗi người một cái.

A Liệt chần chờ một chút: “Lôi thiếu gia đã đáp ứng giúp cô à? Hắn nói như thế nào?”

Điền Kha Nhi lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, lẩm bẩm nói: “Liệt thúc, hôm nay ta gặp được... gặp được anh ấy...”

A Liệt hơi kinh hãi, không dám nhìn Điền Kha Nhi một cái, sau đó thở dài: “Vậy là được rồi. Vừa rồi ta nhìn thấy trạng thái của cô tựa như rất không tệ, hoàn toàn khác hẳn với cái vẻ hôm nay từ nhà chạy ra ngoài.” Hắn bĩu môi, nói: “Tiểu tử kia nói như thế nào?”

“Anh ấy nói... hi hi.” Điền Kha Nhi lộ ra đôi nét cười ngượng ngùng: “Anh ấy nói sẽ xử lý dứt điểm chuyện này. Anh ấy bảo ta ngoan ngoãn về nhà chờ.”

“Hừ!” Về mặt A Liệt lộ ra vài phần khó chịu: “Lại để cô đợi? Tiểu tử kia tưởng rằng hắn là ai vậy! Tiểu thư... ta nói với cô. Lời tiểu tử kia, cô vẫn phải cẩn thận! Cô đã quên mấy năm nay phải trải qua thế nào sao?”

“Ai nha, sẽ không có đâu.” Điền Kha Nhi đối với người trong lòng mình hoàn toàn tín nhiệm một cách mù quáng, cười nói: “Anh ấy đáp ứng ta rồi, ta tin anh ấy!”

A Liệt bất đắc dĩ lắc đầu, vừa lái xe, vừa thở dài: “Ai, ta thật không rõ ràng lắm, cái tên gia hỏa Tiểu Lôi đó điều bộ cốt nhả, có điểm nào tốt đâu, mà tiểu thư lại cứ khăng khăng thích hắn... Ài, bất quá lão gia lần này cũng có phần hồ đồ trong chuyện... định việc hôn nhân cho cô. Ngày đó ta vừa thấy cái tên tiểu tử đó, thế nào cũng thấy hắn không vừa mắt! Nói chung là cảm giác được gã đó chẳng phải là thứ tốt lành gì! Hừ, so ra mà nói, Tiểu Lôi cái tên gia hỏa kia mặc dù cũng không ra làm sao, nhưng so với gã đó thì thuận mắt hơn!”

Đoàn xe chậm rãi bắt đầu trèo lên núi, sau đó xếp hàng tiến vào trong khu dinh thự Điền gia. Lúc dừng xe, hai người đã thấy bên ngoài phòng ốc đậu một chiếc xe Rolls-Royce phiên bản limited màu trắng bạc. Một nam nhân trung niên da trắng, mặc đồng phục phẳng phiu, đi một đôi găng tay màu trắng, đứng ở bên cạnh xe hơi cầm một cái khăn lụa tơ tằm cẩn thận lau bụi bám ở trên kính xe.

Giọng nói A Liệt có phần lo lắng: “Là xe hơi của tiểu tử Tây Môn cùng với tài xế, hắn làm sao lại chạy đến đây...”

Điền Kha Nhi lập tức có chút không vui, giấu môi: “Ta chẳng muốn gặp cái tên đó! Hừ, khẳng định là gã đến gặp ba ba ta! A Liệt thúc thúc, người đi nói với ba ba, ta trực tiếp trở về phòng, được không?”

A Liệt có phần bất đắc dĩ: “Tiểu thư... điều này sợ rằng không được, lão gia đã dặn, khi nào cô trở về, phải lập tức đến thư phòng gặp ông ấy.... Hơn nữa, ông ấy hôm nay đã hoài nghi là ta lén thả cô ra ngoài. Hiện tại ta có nói cái gì, sợ rằng lão gia cũng không tin ta nữa.”

Điền Kha Nhi thở dài, hừ mạnh một tiếng, nhưng mà lập tức nhớ tới hình bóng của Tiểu Lôi, trong lòng đã quyết chú ý. Mặc kệ thế nào, dù sao qua vài ngày anh ấy có thể tới đón mình, tạm thời nhẫn nại vài ngày là được. Nghĩ đến đây, lại bắt đầu cao hứng trở lại.

Xe hơi chậm rãi dừng ở trước cổng, Điền Kha Nhi xuống xe, lập tức mạnh dạn bước vào. A Liệt từ trong xe hơi cũng bước xuống đi cùng ở đằng sau. Nhiều năm nghiêm khắc huấn luyện cùng với kinh nghiệm cho ông ta biết, người tài xế trung niên bên cạnh cái xe Rolls-Royce trắng bạc kia đang lia ánh mắt thù địch về phía mình.

Hắn quay đầu cười lạnh một chút, ánh mắt hai người lập tức giao nhau.

“Cái tên gia hỏa này không đơn giản...” A Liệt hơi cau mày. Bản năng cùng với kinh nghiệm nói cho hắn, cái gã mặc đồng phục mang găng tay này, toàn thân trên dưới sạch sẽ đến không còn gì để nói! Ít nhất, A Liệt đã từng kinh qua cuộc sống lộn lộn sinh tử, có thể mơ hồ cảm giác được trong ánh mắt của tên gia hỏa này có một thứ sát khí lạnh lùng.

Chỉ có một tên đã từng thật sự giết người, mới có thể có loại khí chất cùng với ánh mắt thế này!

Đó là một thứ ánh mắt coi thường sinh mệnh.

Đứng trước thư phòng của Điền Chấn, trước cánh cửa bằng gỗ lim nặng nề to lớn, Điền Kha Nhi hít sâu một hơi, sau đó trên mặt cố gắng nặn ra một nụ cười, lúc này mới mở cửa đi vào. Ngực khí nàng cố ý làm ra vẻ thoải mái không sợ hãi, lớn tiếng nói: “Ba ba, con đã về rồi.”

Ở trong thư phòng, đối diện nhìn thấy chẳng phải là Điền Chấn, mà là một người trẻ tuổi đáng người cao ráo.

Người này trông vô cùng gọn ghẽ trong bộ lễ phục trắng tinh, cứ như muốn đi tham gia yến hội long trọng gì đó. Có thể khẳng định chắc chắn là bộ lễ phục này xuất xứ từ tay danh gia Châu Âu, vừa nhìn là nhận ra thủ bút của đại sư, hoàn toàn thể hiện được tất cả ưu điểm của dáng vóc một người.

Người trẻ tuổi này có tỉ lệ thân hình cơ hồ có thể nói là hoàn mỹ, đáng người cao lớn nhưng không cục mịch. Hắn vốn nghiêng người quay lưng về phía cửa, lúc Điền Kha Nhi đi vào, hắn mới chậm rãi xoay người lại,

trên tay phải đang nhẹ nhàng cầm một cốc cà phê màu trắng bằng sứ. Đáng chú ý chính là, ngón tay hần thon dài mà hết sức nhỏ, da thịt trắng nõn đến cơ hồ có thể sánh ngang với cốc sứ màu trắng trong tay. Móng tay hần cũng cắt sửa vô cùng sạch sẽ - đôi bàn tay cơ hồ hoàn mỹ đến không chút khiếm khuyết, thậm chí so với tay con gái còn phải thon mềm hơn.

Mà thanh niên này, tư thế hần đứng cũng ưu nhã như một quý tộc. Ngũ quan của hần tinh xảo, nếu không phải sống mũi của hần quá thẳng, còn có khuôn mặt bề ngoài phân minh, thì cái nhìn đầu tiên, người ta cơ hồ sẽ đoán rằng đứng ở trước mặt chính là một vị mỹ nữ tuyệt sắc.

Rất hiển nhiên, khuôn mặt hần mang theo vài phần phong thái của người phương Tây. Còn cặp mắt màu lam như nước hồ, lại điểm xuyết thêm một chút tóc màu nâu trên đầu, đều biểu thị người này hần nhiên là có một phần huyết thống của người tây phương.

Hần xoay người lại, cặp mắt kia khẽ nhướng lên rồi lộ ra nét tiêu ý nhẹ nhẹ, sau đó dùng tiếng cười cực kỳ dễ nghe và êm tai nói: “A, Kha Nhi, nàng đã đến rồi.”

Điền Kha Nhi vừa thấy người này, lập tức nụ cười trên mặt liền tắt ngấm: “Ai cho người gọi ta là Kha Nhi? Xin hãy gọi ta là Điền tiểu thư!” Điền Kha Nhi bĩu môi. Lập tức phía sau cái bàn thư phòng truyền đến một tiếng ho khan uy nghiêm. Điền Chấn ngồi đó, trầm mặt nhìn nữ nhi của mình.

Chỉ mới ba năm ngắn ngủi, Điền Chấn tựa hồ già đi một chút, giữa hai hàng lông mày đã loáng thoáng hiện ra vài nếp nhăn hình chữ “ã • ?”.

“Con chạy đi đâu vậy!” Điền Chấn nhìn chằm chằm Kha Nhi.

Kha Nhi cố ý giả bộ ung dung, ôm lấy cánh tay Điền Chấn, giống như làm nũng: “Ba ba, con chỉ ra ngoài đi lòng vòng thôi...”

“Hừ, lòng vòng!” Điền Chấn lông mày dựng ngược lên, nhìn nàng thật sâu một cái, thế nhưng tựa hồ ông ta lại không muốn truy cứu gì hết trước mặt người ngoài, lập tức lạnh lùng nói: “Tây Môn đến đây đã nửa ngày, thanh niên các người nói chuyện với nhau một lát đi. Con bồi tiếp hần ra ngoài vườn đi dạo đi.”

Lập tức ánh mắt hần lướt qua Điền Kha Nhi, đặt lên A Liệt đang đứng ở gần sát cửa: “A Liệt, người chiếu cố tốt cho tiểu thư, đừng lại để cho tiểu thư chạy loạn nữa.”

Trong ánh mắt hần mang theo vài phần thâm ý, A Liệt vội vàng cúi đầu.

Kha Nhi cong môi, tranh biện nói: “Ba ba, con ra ngoài đã nửa ngày, hiện tại có chút mệt mỏi, muốn trở về phòng nghỉ ngơi!”

“Tầm bậy.” Điền Chấn nhẹ nhàng mắng một tiếng, lập tức hạ giọng nói: “Tây Môn đặc biệt đến đây để thăm con, làm sao lại không hiếu quy củ như vậy!”

Giọng nói của ông ta rõ ràng mang vẻ không cho phép rồi lập tức đưa mắt nhìn Tây Môn: “Tây Môn, hai người các người cứ vui vẻ trò chuyện một chút. Buổi tối ở lại ăn cơm.”

Điền Kha Nhi không dám chống cự, ra vẻ giận dỗi hừ một tiếng, giậm mạnh chân, nhìn cái tên Tây Môn xinh đẹp đến mức không nói nổi kia. Trên mặt Tây Môn nở nụ cười thành thật, nhưng ánh mắt hần lại rất bình tĩnh, nói: “Kha Nhi, bá phụ rất mệt rồi, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

Điền Kha Nhi hừ một tiếng: “Ai nói chuyện với người!” Nói xong, đã bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Tây Môn kia vẫn ung dung điềm tĩnh, quay về Điền Chấn cúi người, sau đó đi theo Kha Nhi ra ngoài.

Điền Kha Nhi đi tới đại sảnh, quay đầu không nhìn được nhìn Tây Môn một cái: “Người đi theo ta làm gì!”

Tây Môn sắc mặt vẫn như thường: “Bá phụ để cho chúng ta nói chuyện thêm một chút.”

Điền Kha Nhi trừng mắt nhìn hần: “Ta muốn trở về phòng! Người đừng đi theo ta!”

Tây Môn tựa hồ không chút lay động, thản nhiên nói: “Ồ, Kha Nhi thích trở về phòng nói chuyện sao? Vậy cũng có thể a, vừa lúc tôi có thể tham quan một chút khuê phòng của em.”

Điền Kha Nhi cả giận nói: “Ai cho người vào phòng ta!”

Tây Môn lông mày nhướng lên, mỉm cười nói: “Tôi vào phòng vị hôn thê của mình, cũng không có gì không đúng a.”

“Người!” Điền Kha Nhi cả giận nói: “Vô sỉ!”

Tây Môn ngược lại cười ưu nhã cúi người: “Đa tạ Kha Nhi khích lệ, Tây Môn không xứng với lời khen này.”

Điền Kha Nhi cảm thấy bất lực, thật sự sợ hãi tên gia hỏa này đi theo mình trở về phòng, đành phải đi về hướng khu vườn. Tây Môn đó dường như không chút tức giận, thản nhiên đi theo phía sau.

Khu vườn của Điền gia cơ hồ có gần ngàn mét vuông, việc xanh hoá được dày công kiến tạo, còn có nhiều cây cối quý hiếm được chuyển đến trồng, vài viên đình đang lái xe điện trên bãi cỏ tu chỉnh, vừa thấy Điền Kha Nhi cùng với Tây Môn một trước một sau đến gần, lập tức biết điều, lặng lẽ rời đi.

Điền Kha Nhi giận dữ giẫm mạnh một chân đạp lên trên bãi cỏ trị giá mấy ngàn dollar một mét vuông, đáng tiếc bãi cỏ Điền gia quả thực quá sạch sẽ, không có mấy hòn đá nhỏ gì đó để cho nàng hung tợn đá một cước phát tiết.

Thực tế, Điền Kha Nhi hiện tại thật sự rất muốn đá một cước - tốt nhất là đá ngay đầu tên Tây Môn đó.

Con gái tuổi như Kha Nhi này tư duy rất đơn thuần, đặc biệt đối với các trở ngại cho việc mình cùng với người trong lòng được ở chung, đều sẽ vô cùng thống hận. Hiện tại xem ra, Tây Môn này trong lòng Kha Nhi, chính là trở ngại lớn nhất để nàng có thể ở chung với Tiểu Lôi.

Cứ giận dữ như vậy đi hồi lâu, Tây Môn không ngờ một câu cũng không nói, Điền Kha Nhi cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhẩn nhẩn quay đầu lại nhìn một cái. Lại thấy mi mắt Tây Môn rủ xuống đi ở phía sau, ánh mắt dường như là nhìn chéo xuống bốn mươi lăm độ.

“Người đang nhìn cái gì!”

“Nhìn em thôi.” Tây Môn trả lời không hề che giấu: “Em rất may mắn Kha Nhi, ông trời ban cho em một đôi chân rất đẹp, đường nét chân em rất mỹ lệ.”

“Người!!” Điền Kha Nhi đỏ mặt trợn mắt, nghĩ cả nửa ngày, mới nói ra hai chữ: “Lưu manh!”

“Tôi chỉ rất đơn thuần là tán dương kiệt tác của ông trời mà thôi.” Tây Môn trả lời vẫn bình chân như vại.

Điền Kha Nhi trừng mắt nhìn Tây Môn vài giây, đáng tiếc nàng từ trên mặt Tây Môn thấy vẫn là bộ dáng lạnh nhạt kia.

Điền Kha Nhi có phần bất lực, nhưng ngay sau đó nàng đảo mắt, thay đổi giọng điệu ôn hoà hơn, nói: “Này.... hỏi người một vấn đề.”

“Đối với vấn đề của tiểu thư xinh đẹp muốn hỏi, tôi đều sẽ vui vẻ trả lời.” Tây Môn mỉm cười.

Dù rằng trong lòng Điền Kha Nhi rất chán ghét tên gia hỏa này, nhưng cũng không thể không thừa nhận, hần cười lộ lên hình dáng quả thực rất đẹp - xinh đẹp như đàn bà con gái vậy.

“Hử... người vì sao lại muốn kết hôn với ta?” Điền Kha Nhi lui ra phía sau một bước, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tây Môn mỉm cười lộ ra đôi nét giảo hoạt: “Chuyện này, Kha Nhi, em cho rằng là vì cái gì?”

“Rất đơn giản, vì tiền! Hoặc là vì thế lực nhà ta!” Ánh mắt Điền Kha Nhi có chút khinh rẻ.

Ai biết Tây Môn lại lập tức gật đầu: “Cơ bản là chính xác.” Hắn cười, sau đó bổ sung thêm: “Thế nhưng tôi cần giải thích rằng, không phải tôi thuần túy thèm muốn quyền thế của Điền gia nhà em.... Chính xác mà nói, tôi là vì sự liên hợp mạnh mẽ, cái mà tôi coi trọng chính là tiền đồ tuyệt vời sau khi hai nhà chúng ta hợp tác.”

Lập tức ánh mắt hắn đáp xuống trên mặt Điền Kha Nhi, không chút che giấu ý hân thưởng: “Nhưng mà, vẻ đẹp của em đối với tôi mà nói là một thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Vô sỉ!”

“Cám ơn.”

Điền Kha Nhi tức giận dứt khoát quay đầu bỏ đi không nhìn hấn, sau đó lạnh lùng nói: “Ta sẽ không kết hôn với người! Người ra điều kiện đi!”

“Ồ... em muốn cùng tôi bàn chuyện làm ăn sao?” Tây Môn tỉnh bơ như không: “Không biết em định dùng bao nhiêu tiền để mua chuộc tôi? Một trăm vạn, hay là một ngàn vạn? Hay là một trăm triệu?”

Nụ cười của hấn dần dần mang theo vài phần giả hoạt: “Kha Nhi, em rất rõ ràng, một khi tôi cưới em, tương lai chờ nhạc phụ đại nhân thân ái không còn, vậy tôi sẽ thuận lý thành chương trở thành người cầm lái của Điền gia. Em đoán xem bây giờ tôi có thể nguyện ý để em mua chuộc hay không?”

“Nhưng ta không thích người!”

“Tôi cũng không thích em.” Tây Môn thần nhiên nói một câu, sau đó hấn dùng một loại ánh mắt mang theo vẻ đùa cợt nhìn Điền Kha Nhi: “Em thật sự là một cô gái thiện lương, thiện lương đến mức làm cho người ta yêu thương... em không cho rằng hôn nhân nhất định phải có tình yêu đấy chứ?” Hấn mỉm cười nói: “Sự thật, tại Trung Quốc, tổng cộng lui tới với gia tộc chúng tôi ngoại trừ Điền gia nhà em ra, còn có hai nhà khác... Kế hoạch của tôi vốn là định trong ba nhà này chọn lựa một nhà thích hợp nhất làm đồng minh hợp tác, sau đó kết thành thông gia. Bất quá rất xin lỗi, ta đã quyết định rồi, chuyện này là tập thể gia tộc chúng tôi đã ra quyết định, lựa chọn em làm cô dâu cho ta.... Một mình tôi không thể thay đổi quyết định này - mà em, cũng không thể thay đổi.”

Lập tức hấn cười rất vui vẻ: “Thế nhưng tôi thật sự rất cao hứng, bởi vì em rất mỹ lệ, so với con gái của hai nhà khác mà tôi biết đều xinh đẹp hơn. Cho nên, với cá nhân tôi mà nói, rất hài lòng nhận em làm thê tử của ta.”

Điền Kha Nhi đã nói không nên lời, nàng chỉ chằm chằm nhìn người trước mặt này. Với đầu óc đơn giản của nàng, quả thực không thể giải thích vì cái gì mà người này có thể đem sự tình vô sỉ này dùng một loại ngữ khí hơi hợm đường đường chính chính nói ra.

Trầm mặc một lúc, giọng điệu Điền Kha Nhi mới lạnh lùng dứt khoát nói: “Người bỏ suy nghĩ này đi! Ta tuyệt đối sẽ không gả cho người!”

Tây Môn cười nhạt, ánh mắt hấn dường như đã tạo thành tập quán cao cao tại thượng, ánh mắt mang theo vài phần cân nhắc nhìn Kha Nhi: “Cô gái xinh đẹp... ánh mắt em nói cho tôi biết, em sợ dĩ cự tuyệt tôi, là bởi vì trong lòng em có người khác, phải không?”

“Đúng!” Điền Kha Nhi vênh mặt lên: “Anh ấy so với người mạnh hơn vạn lần!”

Tây Môn cười, hấn cười có chút khinh thường rồi chậm rãi nói: “Đối với điều này... tôi khá thoải mái.” Hấn liền nhìn Điền Kha Nhi một cái, cười nói: “Kỳ thật, nếu em chịu kiên nhẫn giao tiếp với tôi, em sẽ cảm thấy con người của tôi rất thú vị. Tôi cam đoan, không cần đến thời gian quá dài, em sẽ yêu tôi.” Trong ánh mắt hấn bắn ra một tia tà mị, phảng phất giống như mang theo vài phần ma lực, dường như đang bắn thật sâu vào trong mắt Kha Nhi.

Kha Nhi vừa tiếp xúc với ánh mắt đối phương, tức khắc liền cảm giác được trong lòng trào ra một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái. Liền theo đó dường như tinh thần cũng hơi hoảng hốt một chút. Thế nhưng liền đó, pháp thuật gì đó mà Tiểu Lôi để lại trên người nàng, đã phát huy tác dụng.

Nàng chỉ hoảng hốt trong nháy mắt, lập tức tâm linh xuất một chút cảm giác thanh lương liền xua tan phần hoảng hốt kia đi, ánh mắt nàng lại khôi phục vẻ trong sáng.

Tây Môn vẫn cố ý dùng một loại thanh âm ngâm nga giống như mang theo tà mị nói: “Ồ cùng với tôi... tôi sẽ cho em ném tư vị mỹ diệu nhất trên thế giới này... tôi sẽ làm cho em quên đi mọi thứ để điên cuồng yêu tôi....”

Điền Kha Nhi tức đến mặt đỏ bừng lên, cũng không biết làm sao đột nhiên lại nhớ tới một câu nói quen thuộc, sau đó cơ hồ là giống như trong tiềm thức bật thốt lên:

“Con mẹ người!”

“Hả?” Tây Môn dường như có chút sửng sốt, hắn tựa hồ không thể tưởng được Kha Nhi tính tình nhu nhược đột nhiên lại thốt ra một câu như vậy: “Em... em nói cái gì?”

Điền Kha Nhi hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn hắn. Sau đó từ trong miệng lại gằn từng từ: “Ta nói: con mẹ người!”

Nói xong, nàng xoay người đi nhanh vào trong nhà, không hề lý đến vẻ mặt khá phức tạp của Tây Môn.

Buổi chiều ngày thứ hai. Tiểu Lôi vẫn còn ở trong nhà Lôi Hồng.

Hai người ngồi ở trên ghế trường kỷ, trên bàn trước mặt bày một phần tư liệu vừa mới tìm được.

Xem qua thì thấy đã ngoài dự liệu của hai người. Lôi Hồng vốn cho rằng bằng vào thế lực của nhà mình, tìm rõ ràng tư liệu vị hôn phu của Kha Nhi cũng không phải khó. Dựa theo thường lệ, cho dù là tìm tư liệu của trùm ma túy Đông Nam Á, bằng vào thế lực Lôi gia, cũng bất quá dùng hai tiếng đồng hồ, tất cả tư liệu liền sẽ được đặt ở trên bàn - quả thực so với hồ sơ của tổ chức hình cảnh quốc tế còn tỉ mỉ hơn.

Mà hôm nay, từ giữa trưa đến buổi tối, hai người đợi một ngày một đêm., hệ thống tình báo riêng của Lôi gia mới đem tư liệu đến đây, hơn nữa phần tư liệu này có vẻ hơi sơ sài, còn rất nhiều điểm nghi vấn.

Nói đơn giản, Điền Chấn chọn vị hôn phu này cho Kha Nhi, tư liệu biểu thị hắn là một đứa con lai, tên đầy đủ là Tây Môn Dịch.

Tên tiếng Anh là Alexander.

28 tuổi tuổi.

Cha hắn là người gốc Hoa, quốc tịch Singapore. Gia tộc bọn họ cơ hồ khống chế hoạt động vận chuyển trên biển của cả Đông Nam Á, là bá chủ vận chuyển trên biển của khu vực này. Từ tư liệu cho biết, bọn họ còn cùng chính phủ các tiểu quốc gia Đông Nam Á lui tới mật thiết. Bởi vì khống chế vận chuyển trên biển, cơ hồ tựa như khống chế cả mạch máu mậu dịch của Đông Nam Á!

“Điều này đã rất đáng phải suy nghĩ cẩn thận.” Ngón tay Lôi Hồng rất thành thạo chỉ: “Ai cũng biết, ở Đông Nam Á rất nhiều quốc gia có hệ thống chính quyền phức tạp, còn có đám vũ trang đội du kích phi chính phủ nhiều như lông trâu... còn ở eo biển Malacca có không ít tổ chức hải tặc. Nhà Tây Môn này có thể khống chế vận chuyển đường biển của Đông Nam Á, năng lực thật sự rất khủng bố.

Tiểu Lôi đối với những điều này chỉ là hơi nhướn mày mà thôi.

Tiếp tục xem tiếp thì thấy mẹ Tây Môn là một nữ nhân người Pháp, mà tư liệu mẹ hắn cùng với lai lịch, toàn bộ không có!

Thậm trí đến ngay cả tên cũng tra không ra!

Bản thân Tây Môn trước năm ngoái vẫn ở tại Châu Âu. Đối với ngoại giới tuyên bố là đang du học tại Châu Âu... nhưng từ trên tư liệu, lại căn bản tra không ra hắn rốt cuộc là du học tại trường nào! Duy nhất chỉ biết, năm ngoái sau khi hắn trở về, lập tức được chỉ định thành người nối nghiệp Tây Môn gia tộc. Hắn có hai học vị đại học tại Cambridge và Oxford. Nhưng trong hai trường này lại không tra được tư liệu gì về việc Tây Môn du học....

Tây Môn vốn còn có một người anh, rất có thể sẽ trở thành đối thủ rất có lực cạnh tranh đối với sự nghiệp kế thừa gia tộc của hắn. Nhưng trước khi Tây Môn ở Châu Âu trở về một tháng, anh của hắn trong lúc chơi cưỡi ngựa thì bị ngã ngựa ngoài ý muốn mà chết!

Tư liệu trên giấy tờ chỉ có bao nhiêu đó.

“Lại thật sự là một người không đơn giản a.” Tiểu Lôi bĩu môi: “Điền Chấn có phải là đầu óc có vấn đề không, không ngờ khẳng khái đem con gái của chính mình giao cho một tên gia hỏa như vậy. Cho dù ngu ngốc cũng có thể nhìn ra tên Tây Môn này tuyệt đối không đơn giản...”

Lôi Hồng lại lắc đầu: “Tiểu Lôi, về điểm ấy, người thì không hiểu rõ Điền Chấn thúc thúc bằng ta. Điền Chấn thúc thúc là người kiêu hùng một phương, ở trong lòng hắn, sợ rằng tên Tây Môn này mới phù hợp với khẩu vị của hắn nhất.”

“Biết rồi.” Tiểu Lô cười khỏ nói: “Điền Chấn là một lão hổ, cho nên hắn cũng thích lão hổ. Sau đó liền chuẩn bị đem nữ nhi của chính mình gả cho một tiểu lão hổ, có phải là ý này không?”

Hắn đứng dậy, vắn người một cái: “Tốt rồi, ta đã ở nhà ngươi một ngày một đêm. Hiện tại cần phải về nhà một chuyến.”

Lôi Hồng toét miệng cười: “Đừng cho rằng ta không biết, ngươi cố ý trốn ở nhà ta, sợ trở về các nàng lại kêu ngươi đi xử lý chuyện học hành của Bảo Nhi Bối Nhi a.”

Tiểu Lô đi về hướng cửa lớn rồi phẩy tay, nói: “Coi như là ngươi đoán đúng. Bất quá bây giờ ta muốn về nhà, phỏng chừng Nguyệt Hoa đã xử lý xong xuôi rồi a.”

Ngay lúc này, màn hình máy tính trên bàn chớp động một chút, lập tức máy tính phát ra thanh âm nhắc nhở tích tích, cho biết có tư liệu mới được gửi đến.

Lôi Hồng tùy ý mở ra, chỉ nhìn một cái, lập tức lớn tiếng nói: “Tiểu Lô! Ngươi mau đến xem!”

Tiểu Lô xoay người đi trở lại, vừa đi vừa nói: “Làm sao vậy? Có tư liệu mới phải không?”

Lôi Hồng sắc mặt có chút cổ quái, chỉ vào trên màn hình: “Ngươi tự mình nhìn xem... cái này...”

Tiểu Lô nhìn một cái, trên màn hình không ngờ là một phần tư liệu học bạ của Tây Môn!

Một tấm hình màu, mặt trước là khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Tây Môn, nhưng tính danh bên cạnh lại không hề là Tây Môn, mà là một chữ “DuPont” kỳ quái.

Tiểu Lô thuận miệng nói: “Có chuyện gì đối với cái tên này? Chẳng lẽ hắn du học tại Châu Âu rồi cố ý đổi tên?”

Lôi Hồng hít một hơi: “Ngươi không biết, đây là một phần tư liệu học bạ đặc thù. Giống như ở chỗ một số ít trường nổi tiếng, có một số ít học sinh có thân phận đặc biệt, tư liệu được lưu giữ đặc biệt. Thế nhưng ta cũng lấy làm kỳ quái, nếu đã được bảo tồn đặc biệt thì hắn vì cái gì còn phải thay tên họ... nhưng mà, ngươi xem hàng chữ phía dưới này...”

Tiểu Lô nhìn xuống dưới, chỉ thấy trong một cột kẻ có viết:

“Tiên sinh DuPont là học viên được nhận học đặc biệt của trường, hưởng thụ đãi ngộ theo học viên cấp A, thủ tục nhập học của tiên sinh DuPont là do cha đỡ đầu XXX bệ hạ của anh ta tiến cử...”

Phía dưới là một chữ ký.

“Bệ hạ?” Tiểu Lô nhìn danh từ đó, rất quen thuộc, nhưng nhất thời trong chốc lát lại không nhớ ra được cái tên này là của ai...”

Thời nay, còn có ai được xưng hô là bệ hạ?

Lôi Hồng sắc mặt cổ quái: “Ngươi chẳng lẽ không nhận ra cái tên này sao? Toàn thế giới ít nhất có một tỷ người coi ông ta là lãnh tụ tinh thần!”

Tiểu Lô nhất thời biến sắc, bởi vì hắn đã nhớ tới cái tên này là của ai!

Vatican, Giáo Hoàng!

Tiểu Lô ngẩng đầu, cười khỏ: “Tên gia hỏa giành nữ nhân với ta này... cha đỡ đầu của hắn là giáo hoàng Vatican.”

316. Chương 316: Quang Minh Cùng Hắc Ám Hợp Thể

“Khí trời như vậy, thật khiến trong lòng người ta không khỏi sinh ra vài phần tà ác...” Theo đó là một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Tại khu trung tâm phần hoa nhất của Nam Đô, nơi kiến trúc trứ danh nhất của Nam Đô, phòng sang trọng nhất trên tầng lầu cao nhất của khách sạn Hilton, một bóng người cao gầy đang đứng trước ban công. Người này chính là Tây Môn.

Lúc này hắn mặc trên người một cái áo khoác ngoài dài màu trắng thật mềm mại. Áo choàng kia dường như được làm từ sợi gòn nguyên chất, mặc trên người khiến cả người hắn trông qua rất ư là sạch sẽ. Chỉ là phối hợp với bộ mặt tuần tú có mang chút tà khí của hắn, trong màn đêm như vậy lại tạo ra một chút cảm giác tà ác.

Bàn tay thon nhỏ sạch bóng của hắn đang cầm một ly thủy tinh có đế cao, bên trong chứa chất rượu có sắc màu đỏ tươi. Hắn nâng ly từ từ nhấp một ngụm, rồi mới xoay người lại.

Căn phòng phía sau hắn còn có hai người.

Một người trong đó, là người tài xế da trắng của hắn. Cái tên gia hỏa này thân thể to lớn, lại vẫn mặc bộ đồng phục trắng thớm mặc sáng nay lúc ở nhà của Điền Chấn, bàn tay vẫn đeo găng trắng tinh, vẻ mặt lạnh lùng kia đối diện Tây Môn, lại mang theo vài phần tôn kính...

Đó là một loại tôn kính hoàn toàn, nhưng lại không phải là ‘cung kính’. Biểu tình của hắn dường như là một sự tôn kính bình đẳng về bản thân cũng như địa vị giữa bằng hữu hoặc là đối thủ, mà lại không phải là vẻ tôn kính của một tài xế đối với chủ nhân. Mục quang của hắn đậm đặc, còn tay của hắn cũng không nhàn rỗi. Một tay của hắn đang nắm một thanh chủy thủ tinh xảo. Thanh chủy thủ dưới ánh đèn tán phát ra một thứ ánh sáng màu lam nhạt. Còn tay còn lại của hắn thì lại cầm một miếng vải vuông trắng tinh, cẩn thận nghiêm chỉnh lau chùi lưỡi thanh chủy thủ.

“Tiêu, người đã chùi đi chùi lại thanh chủy thủ đó cả đêm rồi.” Tây Môn thở dài, mặt lộ ra vẻ mỉm cười trào lộng: “Vô luận là người có chùi gì đi nữa, trên thanh chủy thủ rốt cuộc vẫn đã nhiễm máu tươi.”

Tên tài xế lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Tây Môn: “Người vừa rồi gọi ta là gì?”

“A...” Tây Môn cười nhạt: “Xin lỗi, ta thiếu chút nữa quên rồi. Chúng ta là người Vatican. Chỉ là Tiêu thân ái nè, tên thật của người thật sự là khó nghe lắm. Ta lại thích gọi người là Tiêu. Dù sao đây cũng là biệt hiệu của người. Không phải sao?” Hắn đột nhiên lộ vẻ giảo hoạt cười nói: “Nếu như để đám gia hỏa Kỵ sĩ đoàn thấy được tên Tiêu mà bọn chúng kinh sợ, không ngờ lại làm tài xế cho ta. Ta nghĩ nhất định sẽ khiến bọn đó kinh ngạc đến nỗi hàm cũng rớt xuống.”

Tiêu chỉ lạnh lùng nhìn Tây Môn, mục quang của hắn có phần lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Ta chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi. Chủ giáo đại nhân phái ta theo bên cạnh người để bảo hộ cho người. Ta chỉ coi đây là nhiệm vụ của ta, còn như là trở thành thân phận gì, cũng không sao cả.”

Tây Môn thở dài, nâng ly rượu trên tay lên nhấp một ngụm, trên miệng của hắn vẫn còn dính lại chút rượu đỏ, lộ vẻ trào lộng khi nhìn vào mục quang của Tiêu rồi nói: “Bảo hộ... Thật là một danh tự thú vị á... Cá nhân ta lại cho rằng, dùng chữ ‘giám sát’ hai chữ này thế vào thì đúng hơn một chút đó... Dù sao, hắc hắc, bảo hộ... Tiêu, người cho rằng, nếu như có người có thể thương hại được ta, đối với trình độ cỡ này của dịch nhân, người thật sự có năng lực bảo hộ ta sao?”

Tiêu lắc đầu: “Đối với chuyện này, ta tuyệt sẽ không suy xét. Ta chỉ lo hoàn thành nhiệm vụ của mình mà thôi.”

Tây Môn nhìn vào hai mắt hắn thật lâu, rốt cuộc đành thở dài: “Tiêu, người thật là một người rất trung thành với chức vụ... Ta nghĩ, người hôm nay đúng giờ sẽ hồi báo tin tức của chúng ta lại cho chủ giáo đại nhân... bao gồm cả mấy cái chuyện về ta phải không?”

“Đúng vậy.” Tiêu thu hồi lại thanh chủy thủ, quay sang Tây Môn khẽ gật đầu: “Ta sẽ đem tin tức hồi báo lại... Bao gồm cả...” Hắn do dự một chút, rồi mới nói ra: “Bao gồm cả mọi hành vi người làm ra tại nơi này.”

“Tùy theo ý người đi.” Tây Môn cười cười, đột nhiên nói: “Tiêu, kỳ thật trong lòng người rất không ưa ta, đúng không?”

“Đúng vậy.” Tiêu không che dấu tí gì nói: “Ta không thể giải thích được, vì sao trong Vatican lại có thứ người như người tồn tại... Ta đã biết được nguyên tắc của chuyện đảo điên này. Bởi vì chúng tộc như người, vốn là thứ báng bổ thần linh. ”Hả?” Tây Môn đặt ly rượu trong tay xuống, tiến tới trước hai bước. Trên mặt hắn vẫn mang theo vẻ cười tà mị như trước, chỉ là trong ánh mắt lại dần dần phát xuất ra một thứ khí

tức hắc ám. Trên khoé miệng của hắn vẫn còn dính vết rượu đỏ, làm cho khi cười, lại lộ ra hàm răng trắng loá.

“Ta có thể giải thích được cảm nhận của ngươi.” Tây Môn cười nói: “Phàm là người tu luyện Quang Minh hệ, rất miễn cảm đối với khí tức của Hắc Ám hệ, hơn nữa lại rất cảm ghét... Nói thẳng ra, ngươi có thể kiên trì ở bên cạnh ta lâu như vậy, xem ra ngươi nhất định cũng rất là khổ tâm rồi.” Hắn đi đến bên cạnh Tiêu. Giờ phút này lại xảy ra chuyện quỷ dị. Trên người Tây Môn lại ngấm ngấm tán phát ra một cỗ khí tức âm lãnh. Mặc dù cả người hắn mặc một cái áo choàng trắng tinh, nhưng toàn thân lại dường như đứng trong bóng tối. Khí tức âm lãnh trên người hắn, dường như lại tán phát ra từng tia khí diễm đen ngòm.

Tiêu lập tức đứng thẳng người lên. Toàn thân hắn trong nháy mắt cơ hồ co rút lại, mục quang khẩn trương nhìn Tây Môn, thanh chủy thủ trong tay cũng nắm chặt lại.

“A... a...” Tây Môn phát ra một tràng cười nhẹ nhàng. Hắn đã lướt thật nhanh qua bên cạnh người Tiêu, về hướng cửa lớn, sau đó quay đầu lại đưa mắt nhìn Tiêu: “Không cần phải khẩn trương thế. Ngươi đã ở bên cạnh ta lâu như vậy, chẳng lẽ không cách nào thích ứng được với khí tức của ta sao?”

Tiêu lạnh lùng trả lời một câu: “Dường như Quang Minh vĩnh viễn không thể nào cùng tồn tại với Hắc Ám được!”

“Có thể mặt trái của Quang Minh chính là Hắc Ám.” Tây Môn lập tức bổ sung thêm một câu: “Trên cái thế giới này, việc gì cũng đều có hai mặt trái phải của nó. Nếu không, thế giới lại không hoàn chỉnh rồi.” Hắn đột nhiên lộ ra vẻ cười khoái trá: “À, vị hảo bằng hữu kia của ta đã trở về rồi... Ngươi xem, mặc dù ta tu luyện không phải là lực lượng thuần túy của Quang Minh hệ, nhưng ta vẫn miễn cảm như vậy, thậm chí so với ngươi còn miễn cảm hơn.”

“Đó là vì... vị bằng hữu kia của ngươi, cùng với ngươi là đồng loại.” Trong mi mắt Tiêu thản nhiên lộ ra vài phần chán ghét: “Tối nay ngươi lại muốn à?”

“Đúng vậy.” Tây Môn cười rất khoái trá: “Chỉ mong vị đồng tộc kia của ta tối nay mang đến cho ta món hàng thượng đẳng.”

Về chán ghét trong mi mắt Tiêu càng trở nên nồng đậm, không ngờ lại còn lộ ra vài phần tức giận.

“Được rồi, Tiêu. Ta biết ngươi không thích thấy mấy cái cảnh tượng này. Cho nên chiếu theo tập quán cũ của ngươi, ngươi có thể rời khỏi. Chuyện tối nay ngươi có thể hồi báo lên trên. Ta sẽ không lưu tâm... Vatican cũng sẽ không lưu tâm.”

Ngay lúc đó, phía ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Mời vào, huynh đệ thân ái của ta, cửa không khóa.” Tây Môn cười khoái trá.

Cửa phòng mở ra, từ bên ngoài đi vào một nam nhân trẻ tuổi sắc mặt trắng nhợt.

Về mặt trắng nhợt của người này giống như một quý tộc Châu Âu thời kỳ Trung cổ, ngũ quan rất thanh tú, lại có thêm vài phần ẻo lả. Công bằng mà nói, tướng mạo của hắn ta chẳng có gì là xuất chúng, thậm chí có phần bình thường. Nhưng người này vừa đi vào, trên người lại toát ra vài phần khí chất phi thường tương tự như Tây Môn, cũng thanh tú như vậy, ánh mắt cũng mang theo vài phần tà mị trời sinh như vậy. Biểu tình trên mặt của hắn cũng mang theo vẻ thản nhiên an định như vậy.

Tây Môn đi tới trước, nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn ta một cái: “Cảm tạ Thượng Đế, ngươi cuối cùng đã trở về rồi. Hy vọng ngươi tối nay sẽ không khiến ta thất vọng.”

Trên mặt người mới đến bất đắc dĩ nở một nụ cười: “Du Pont thân ái, ông vì sao lại muốn cảm tạ Thượng Đế quý quái kia. Ta cho rằng ông nên cảm tạ ta mới phải.”

Nghe được mấy chữ “Thượng Đế quý quái” kia, Tiêu bên cạnh lập tức trầm trọng hừ lên một tiếng, rồi tức thì chiếu mục quang lạnh lẽo liếc nhìn hắn, ánh mắt lộ ra vài phần sát khí.

Tên trẻ tuổi này lại không chút quan tâm tới sự tức giận kia, ngược lại nhẹ nhàng cười cười: “Tiêu, ngươi không cần vì mấy câu này mà nổi giận. Ta hẳn nhiên là hiểu, ta và ngươi không cùng tín ngưỡng, hoàn toàn là hai thái cực ngược nhau. Hơn nữa, ngươi cũng nên hiểu rõ, ta không tạo thành uy hiếp đối với ngươi. Ta

không có chút lực lượng gì hết. Nếu như người muốn giết ta, chỉ cần nhẹ nhàng búng một ngón tay là được. Cho nên, người không cần phải dùng thứ ánh mắt này nhìn ta.”

“Long Nhân!” (Mọi người hẳn là không quên cái tên Long Nhân này chứ hả?) Tiêu dùng một loại ngữ khí trịnh trọng, lạnh lùng nói: “Người tốt nhất là không nên dùng cái giọng kiêu này nói chuyện với ta. Nói không chừng một ngày nào đó, ta thật sự nhịn không được mà giết người.” Khoé miệng của hắn lộ ra một tia cười lãnh khốc, cố ý tới gần cạnh Long Nhân thêm vài phân, rồi lạnh lùng nói vào bên tai hắn: “Người đương nhiên là biết, cho dù người không nói gì hết, không làm gì hết, mà chỉ ngửi cái mùi trên người của người, ta đã phải nhịn để không nghĩ đến giết người... Hơn nữa, trong mắt ta, người còn tệ hơn cái đám ám muội tà ác.”

Nói xong, hắn dường như lo là sẽ không nhịn được tức giận trong tâm của mình, liền bước nhanh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa phòng lại.

Long Nhân nhẹ nhàng thở một hơi, nhún nhún vai, liếc nhìn Tây Môn, cười khổ nói: “Vì sao, ta gặp được người của Vatican thì đều là cái bộ mặt như vậy?”

Tây Môn thần nhiên nói: “Long Nhân, đừng quên. Ta cũng một nửa là người Vatican.”

“Nhưng trên người của ngài lại chảy cùng một loại máu như ta.” Long Nhân lập tức nói một câu.

Tây Môn nhìn kỹ hắn rồi đột nhiên thay đổi vẻ mặt, lộ ra vẻ cười khoái trá: “Được rồi, Long Nhân thân ái. Chúng ta đừng nói mấy cái chuyện buồn chán này đi. Ta hiện tại cảm thấy hứng thú chính là, chuyện tối nay người đã an bài thỏa đáng chưa?”

“Xong rồi.” Long Nhân gật đầu: “Vị tiểu thư kia hiện đang ở trong phòng ngủ của ngài.”

Ngừng một chút, hắn lại cười khổ nói: “Bất quá giá tiền hơi đắt một chút.... Ta xài hết một trăm vạn, cô ta mới bằng lòng tối nay tới đây. Hơn nữa, ta còn chiếu theo thói quen của ngài, phân phó phục sức cho cô ta một chút, cho nên mới phí nhiều thời gian như vậy.” Hắn cười khổ một tiếng: “Nhưng hoàn toàn thuận lợi, chỉ là ban đầu thuyết phục cô ta phải phí một chút miệng lưỡi. Đại nhân, ta thừa nhận cô gái này rất là mỹ lệ, nhưng ta lại không nhận ra mị lực của cô ta lớn đến mức phải để ngài phí nhiều tiền như vậy. Căn cứ theo suy tính của ta, ở thành thị này, một trăm vạn đã đủ có thể khiến mười cô xinh đẹp cởi hết y phục nhảy lên giường của ngài rồi.”

Tây Môn chỉ lắc lắc đầu rồi đi tới cửa phòng bên trái, mở ra sau đó quay đầu lại cười: “Long Nhân, người cần nhớ kỹ, đôi khi, cần phí tiền để có thể mua được hưởng thụ vui sướng cho bản thân, ta cho rằng rất đáng giá.”

Nói xong, hắn mở cửa phòng đi vào, cửa phòng sau đó liền đóng lại.

Long Nhân từ từ ngồi xuống sofa, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên tường.

Mười hai giờ đêm!

Hắn đột nhiên thấy trên bàn có đặt một ly rượu, là vừa rồi Tây Môn tiện tay để xuống. Trong ly rượu vẫn còn lại một nửa chất rượu đỏ tươi.

Hắn đột nhiên cười cười rồi nâng ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp trong miệng một ngụm rượu thừa, chỉ là vừa vào miệng, lại nhịn không được phải nhứ mảy. Hắn khà một tiếng, nuốt chất dịch thể màu đỏ trong miệng xuống rồi sau đó buông ly ra, lẩm bẩm tự nói: “Ài... Ta vẫn không cách nào quen uống cái thứ này a... Ta là một tên Huyết thân, rốt cục là may mắn hay bất hạnh đây.”

Tây Môn đi qua cánh cửa kia, sau cửa là một hành lang hình tròn bóng loáng, đi đến cuối thì lại là một cánh cửa khác. Hắn nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một gian phòng ngủ rất rộng lớn.

Căn phòng trang trí rất xa hoa, ánh đèn chiếu xuống ảm đạm. Trên một cái giường to rộng mềm mại là một tấm nệm lông thiên nga trên quý đất tiền. Trên đầu giường là một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn, chính là một cô gái.

Cô gái này đang cúi đầu, trên người mặc một cái áo lam nhạt không tay bó sát người, để lộ ra đôi cánh tay trắng nõn như bạch ngọc. Thân dưới mặc một cái váy dài trắng tinh. Cô ta tựa hồ có chút sợ hãi, cũng có

phần khăn trương, ôm chặt một cái gối dựa nho nhỏ vào ngực, thân người có chút hoảng sợ co rúm lại ngay đầu giường.

Tây Môn nhẹ nhàng đi tới trước. Đôi bàn chân trần của hắn không hề có tiếng bước chân. Mãi đến khi hắn tới trước mặt, cô gái mới phát hiện ra hắn đã đến, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Ánh đèn êm dịu chiếu lên mặt cô gái. Khuôn mặt của cô ta rất nhu hòa, ngũ quan tinh xảo. Cô ta không phải là một mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng lại có một khí chất nhu mì trời cho. Cặp mắt kia của cô gái để lộ ra ánh mắt hoảng sợ bất lực, khăn trương nhìn chằm chằm Tây Môn.

Càng trọng yếu hơn chính là...

Dung mạo của cô gái này, nhất là khí chất của cô, không ngờ có bảy phần tương tự Điền Kha Nhi! Nhất là thân người của cô cũng dường như có cái khí chất nhu nhược hoảng hốt như bồ câu kia, lại càng giống với Điền Kha Nhi.

Tây Môn quan sát cô ta vài giây, ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng. Hắn cúi đầu xuống, sau đó vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt cằm cô gái. Ngón tay vừa tiếp xúc đến da thịt mềm mại của cô, Tây Môn không kiềm được lộ ra vẻ tươi cười.

Cô gái đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức như bị giật mình rụt về sau.

“Cô không cần phải khăn trương.” Tây Môn cười rất ôn hòa.

Không thể phủ nhận, nụ cười của hắn có vẻ quyến rũ người khác phi thường. Hắn lập tức lấy từ ngăn tủ bên giường ra một cái bình pha lê tinh xảo, đưa mắt nhìn cô gái: “Có đẹp không?”

Cô gái chần chờ một chút: “Rất đẹp.” Thanh âm của cô cũng rất nhỏ.

“Cô cũng rất xinh đẹp.” Tây Môn mỉm cười: “Hơn nữa tướng mạo của cô cũng rất thuần khiết, cũng thuần khiết như cái bình pha lê này vậy.”

Sau đó hắn để món đồ trong tay xuống rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh cô gái: “Tên của cô là Giai Giai phải không?”

“Dạ...”

“Ài, tên ta là Tây Môn. Cô có thể gọi thẳng là Tây Môn.” Hắn cười cười: “Cô xem, hiện tại chúng ta đã quen nhau rồi, có phải không?” Cô gái cắn môi rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô ngẩn lẹ, do dự một chút: “Ông... ông có thật sự sẽ cho ta tiền không? Một trăm vạn?”

“Đúng vậy.” Tây Môn mỉm cười.

Cô gái trầm mặc vài giây, sau đó quay đầu đi, nhẹ nhàng gạt đi lệ thủy trong khoé mắt, rồi đột nhiên bắt đầu cởi bỏ y phục của mình.

Tây Môn cười cười, giữ chặt lấy cánh tay của cô ta: “Không cần gấp.”

“Nhưng... nhưng ông đã phí tiền để mua ta.” Ngữ khí của cô gái cố gắng ra vẻ lạnh lùng: “Ta rất cần tiền.”

“Chúng ta có thể nói chuyện phiếm một chút.” Tây Môn cười: “Có thể cho ta biết, cô vì sao cần tiền vậy?”

“Ta... trong nhà ta...” Cô gái chần chờ một chút. Tây Môn mỉm cười nói: “Trong nhà cô sinh hoạt vốn rất khá, nhưng gần đây việc làm ăn của cha cô thất bại. Các người thiếu nợ rất nhiều có phải không?”

“Đúng... đúng vậy.” Cô gái nhìn Tây Môn: “Ông đều biết hết sao?”

“Ài.” Tây Môn cười rất bình tĩnh: “Trước khi cô đi vào căn phòng này, mọi việc của cô, ta đều rất rõ ràng.” Hắn cầm lấy cánh tay của cô gái, dùng một thứ thanh âm rất ôn nhu nói: “Tâm lý của cô có phải cảm thấy rất xấu hổ không?”

Cô gái trầm mặc.

“Cô không cần như vậy.” Tây Môn càng cười ôn nhu hơn: “Cô rất xinh đẹp. Đây là thiên phú của cô. Những cô gái xinh đẹp, trời sinh hẳn nhiên là sẽ không bị phiền não quấy nhiễu. Hiện tại cô gặp được ta, cô cũng không bị phiền não nữa...”

“Ông nói sao?” Cô gái ngẩng đầu lên, cặp mắt trong như pha lê nhìn Tây Môn.

Tây Môn thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve cằm của cô gái. Lần này cô gái không hề né tránh. Tây Môn thở dài, ánh mắt có chút phức tạp nói: “Ánh mắt của cô... thật sự rất xinh đẹp, rất giống một người...”

“Là... ai?”

Ánh mắt phức tạp của Tây Môn trong nháy mắt biến mất, lập tức cười ha hả nói: “Giống Thiên sứ.”

Về mặt cô gái đỏ lên, cúi đầu xuống.

“Nhìn ta.” Tây Môn nhẹ nhàng nói. Thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại dường như mang theo một thứ ma lực thần kỳ, trực tiếp truyền sâu vào trong đầu óc của cô gái. Cô không tự chủ được ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào mắt Tây Môn.

Ánh mắt Tây Môn dường như loé sáng. Về mặt chân thành của hắn, dường như có một thứ gì đó thánh khiết, hai bàn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của cô gái, miệng vẫn dùng thứ thanh âm đầy sức dụ hoặc kia, nhẹ nhàng nói: “Cô đã gặp Thiên sứ chưa? Đó là một thứ sinh vật mỹ lệ nhất. Bọn họ thanh bạch, thần thánh, thuần khiết, cao quý, mỹ lệ... tựa hồ giống như ánh mắt của cô vậy...”

Cô gái chỉ cảm thấy trong tâm chợt hoảng hốt. Dưới cái nhìn chăm chăm của Tây Môn, cả người dường như đều đã mất đi tất cả ý chí phản kháng, dần dần trở nên thất thần, mặc cho Tây Môn nhẹ nhàng ôm lấy mình.

Một tay Tây Môn từ từ ôm lấy cô gái, cánh tay kia lặng lẽ phát một cái. Ánh đèn trong phòng liền từ từ tắt đi.

Bóng đen chỉ tồn tại trong nháy mắt, lập tức trong phòng lại tán phát ra một tia quang mang nhu hòa!

Đó là từ trên người Tây Môn phát xuất ra.

Cái áo khoác trắng bạch toàn thân của hắn, ngũ quan thanh tú của hắn, lại còn có mục quang kỳ lạ kia... Càng trọng yếu hơn, chính là trên người hắn không ngờ lại tán phát ra một thứ thánh khí tối chính tông của Quang Minh hệ! Trên dưới toàn thân đều tràn ngập một thứ khí tức thánh khiết.

Đôi môi kia của hắn từ từ đưa tới trước, hôn lên cặp môi xinh đẹp của cô gái. Cô gái cơ hồ đã hoàn toàn mất đi ý thức kháng cự, chỉ theo tiềm thức ôm lấy hắn.

Tây Môn từ từ ôm lấy cô gái, đặt cô ta lên đùi hắn, sau đó hắn thuận theo khuôn mặt mềm mại của cô, từ từ hôn xuống da thịt mịn màng nơi cổ của cô...

Trong phòng tràn ngập khí tức quang mang thần thánh, vệt sáng mang theo một thứ khí tức thánh khiết!

Ngay lúc đó, về mặt Tây Môn đột nhiên lộ ra một vẻ mỉm cười kỳ lạ. Hắn lập tức nhẹ nhàng hé miệng, để lộ ra hai cái răng nanh dài nhọn, đặt lên cổ của cô gái hôn một cái thật sâu thật sâu... Cô gái trong lòng đột nhiên bắt đầu giãy giụa mãnh liệt. Trong miệng cô phát ra thanh âm thống khổ, nhưng thanh âm kia chỉ phát ra được một nửa thì bàn tay của Tây Môn đã nhẹ nhàng vuốt lên cổ của cô. Lập tức cô không còn phát thêm được nửa tiếng thanh âm nào nữa.

Trong đôi con ngươi kia lộ ra mục quang hoảng sợ, thân người run rẩy giãy giụa, chỉ là lại không tài nào động đậy được.

Trong phòng quang mang thánh khiết vẫn đang tràn ngập kia, lập tức nhanh chóng trở nên ảm đạm đi. Căn phòng bị bao phủ bởi bóng tối...

Trong bóng tối, cô gái thở hắt một hơi, phát ra một tiếng thống khổ, một tiếng hét thống thiết ngăn ngui.

Sau mười phút, Long Nhân vẫn còn ngồi trên sofa, cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra. Tây Môn từ bên trong lặng lẽ đi ra.

Sắc mặt của hắn rất an tường bình tĩnh, trên người vẫn mặc cái áo khoác trắng tinh kia.

Chỉ là trên áo khoác đã dính một vết đỏ. Về mặt hắn mỉm cười nhu hòa, nhưng khoé miệng còn lưu lại một vết tích đỏ tươi, khiến vẻ cười vốn ôn hòa của hắn lại mang thêm vài phần cảm giác tàn khốc.

“Xong rồi à?” Long Nhân liếc nhìn hắn.

Tây Môn từ từ đi tới đưa mắt nhìn Long Nhân: “Đúng vậy.”

“.... Cô gái đó đâu?”

“Ồ trong đó.” Tây Môn nói xong lại bổ sung thêm một câu: “Người một chút nữa xử lý cô ta đi.”

“Dạ.” Long Nhân gật gật đầu, nhìn Tây Môn có chút kỳ quái: “Ta vốn tưởng ngài sẽ không giết cô ta. Nếu ngài vì cô ta mà tốn nhiều công sức điều tra như vậy, hứa với cô ta nhiều tiền như vậy. Ta cứ tưởng ngài thích cô gái này như vậy, ngài sẽ ban cho cô ta một vết ‘Cẩn Chuyển Hóa’.”

Tây Môn thần nhiên nói: “Dấu ấn* của ta rất là cao quý.”

(*nguyên văn là ‘sơ ửng’: nghĩa là vết cắn đầu tiên của Dracula biến người bị cắn trở thành đồng bọn với mình.)

317. Chương 317: Máu! Lại Thấy Máu!

“Đúng vậy, rất xinh đẹp.” Tây Môn lạnh lùng nói: “Nhưng có xinh đẹp đến mấy, cũng bắt quá chỉ là đồ ăn mà thôi.” Hắn cười nhạt nói: “Long Nhân, người là Huyết Thân, cho nên người cùng ăn thức ăn giống như nhân loại... Nếu người rất thích ăn thịt bò, vậy người có thể yêu một con bò hay không? Yêu đồ ăn của chính mình?”

Long Nhân trầm mặc một hồi rồi đột nhiên nói: “Ngài tựa hồ không được cao hứng lắm?” Lập tức hắn lộ ra vẻ mỉm cười pha vài phần thâm trầm: “Là vì cô gái này à? Hay là bởi vì cô ta nhìn rất giống một người nào đó...”

Hắn còn chưa nói xong, đột nhiên kêu thảm một tiếng. Tây Môn chỉ nhẹ nhàng nhấc tay, cả người Long Nhân đột nhiên bị nhấc lên giữa không trung, dường như có một cánh tay to lớn vô hình nắm lấy cổ hắn, nhấc cả người hắn lên. Long Nhân chỉ cảm giác được cổ của mình dường như bị một cái kẹp sắt kẹp lấy càng ngày càng chặt, hắn gắng sức giãy giụa, nhưng toàn thân trên dưới không vận lên được chút khí lực nào.

“Long Nhân.” Thanh âm băng lãnh của Tây Môn vang lên bên tai hắn: “Ta biết người rất thông minh... Là tên Huyết Thân thông minh nhất mà ta từng thấy. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là người có thể lạm dụng sự thông minh của người với lòng nhân từ của ta.” Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Long Nhân, lạnh lùng nhìn cái đầu đầy mồ hôi của Long Nhân rồi thần nhiên nói: “Mọi thứ có quan hệ với ta, kể cả nội tâm ý nghĩ của ta... người tốt nhất là không nên có ý đồ thử dò xét! Tốt nhất ngay cả nghĩ người cũng không nên nghĩ! Nói không chừng đó là một hành động rất nguy hiểm. Người đã rõ ràng chưa?”

“Rõ... ràng... rồi...” Long Nhân dùng hết khí lực toàn thân, mới từ yết hầu phát ra được ba chữ này.

“Rất tốt.” Về mặt Tây Môn rốt cục lại lộ ra sự tươi cười. Long Nhân liền cảm giác được sự trói buộc khiến người ta thấy kinh khủng kia trong nháy mắt biến mất. Cả người hắn dần dần xuống đất. Hắn từ quỹ môn quan trở về, không ngừng thở dốc, rồi mới gắng gượng đứng lên, hai tay ôm lấy cổ mình.

Tây Môn đã biến trở lại cái bộ dáng tươi cười thần nhiên kia: “Được rồi Long Nhân. Đừng giả vờ nữa. Cẩn cứ theo phân tích của ta về người, chỉ bắt quá là ghê tởm một chút thôi, sẽ không khiến người thống khổ đến mức ấy. Người không cần ở trước mặt ta giả đồ yếu ớt như vậy.”

Long Nhân cười khổ đứng thẳng người lên: “Đại nhân, vừa rồi ta còn tưởng ngài thật sự muốn giết ta.”

“Tạm thời chưa.” Tây Môn mỉm cười thần nhiên nói: “Chỉ cần người đừng chọc giận ta, dù sao có được một tên thủ hạ thông minh như người, thật sự rất khó tìm.”

Long Nhân cười khổ: “Tạ ơn ngài khen thưởng.”

“Được rồi.” Tây Môn lạnh lùng nói: “Còn nữa... Cô gái kia đêm nay, quả thực khiến ta có chút thất vọng... Cô ta không ngờ không phải là xử nữ.” Hắc nhú mày nói: “Người nên biết, ta lúc nào cũng rất kén chọn món ăn.”

“Dạ, lần sau ta sẽ tận lực làm chuyện này cho hoàn mỹ.” Long Nhân lập tức cúi đầu xuống.

“Vậy còn mấy chuyện khác ta giao cho người thì sao?”

Long Nhân chần chờ một chút: “Đại nhân, ý ngài là về việc vị hôn thê của ngài.”

“Về người trong lòng của vị hôn thê của ta.” Tây Môn lạnh lùng nói: “Không sao cả, người cứ việc nói thẳng, ta sẽ không để trong lòng.”

“Dạ được.” Long Nhân nói: “Về người trong lòng của vị hôn thê của ngài, ta đã tiến hành điều tra, rất tiếc là cho đến hiện giờ vẫn chưa đạt được tin tức gì thật tốt... Lần này sợ rằng có chút phiền phức.”

“Hả?” Ánh mắt Tây Môn lộ ra vẻ hứng thú.

Long Nhân cười khổ một tiếng: “Kể ra, người trong lòng của vị Diên tiểu thư kia... không ngờ, không ngờ lại là một người quen biết cũ của ta.”

Hắn mang phần tài liệu đã chuẩn bị kỹ càng ra, để ngay trước mặt Tây Môn.

Tây Môn tùy ý liếc nhìn, trên tài liệu có hình của Tiểu Lôi, còn có cả một số tài liệu đơn giản cùng lý lịch của Tiểu Lôi.

“Đây là kết quả điều tra của người à?” Tây Môn có phần bất mãn: “Chỉ có bao nhiêu đó?”

“E rằng chỉ có bấy nhiêu đó. Người này rất là thần bí. Hơn nữa, căn cứ theo những gì ta biết cho đến hiện giờ, hắn cùng với các môn phái tu hành của Đông thổ có quan hệ rất sâu rộng...” Long Nhân đứng lên thở dài nói: “Đại nhân, ta nghĩ, lần này ngài sợ rằng sớm phải qua lại với các môn phái tu hành Đông phương rồi.” Hắc cười khổ nói: “Ba năm trước, người này đã từng đến Châu Âu một lần. Lúc đó hắn là đối tượng chú ý của thế lực Hội Nghị phương bắc... Cho nên, ta nghĩ nội bộ của cái đám gia hỏa Hội Nghị bắc phương nhất định biết một vài điều mà chúng ta không biết... Ngài rất rõ lập trường của ta. Bao lâu nay, quan hệ giữa chúng ta cùng với phương bắc luôn rất căng thẳng, sở dĩ bọn họ nguyện ý cung cấp cho chúng ta...”

Lập tức Long Nhân đem phần lớn những gì hắn biết về Tiểu Lôi nói ra hết.

Bao gồm cả chuyện Hắc Ám Hội Nghị đã từng đối địch với Tiểu Lôi.

Nhưng vì duyên cớ phân chia nam bắc của Hắc Ám Hội Nghị tại Châu Âu (bối cảnh phân chia nam bắc của Hắc Ám Hội Nghị, đoạn trước đã từng có đề cập qua), Long Nhân thuộc về thế lực của phương nam, điều hắn biết cũng không quá nhiều.

Nhất là một vấn đề mấu chốt, hắn tịnh không được rõ ràng lắm. Chính là lúc đầu thế lực phương bắc của Hắc Ám Hội Nghị đã từng vì việc tìm kiếm Bảo Nhi mà gây xung đột với Tiểu Lôi. Mà mấy người của Hội Nghị phương bắc, đến Đông phương cũng chịu nhiều thua thiệt với Tiểu Lôi.

Nhưng chuyện Tiểu Lôi gặp phải trong lần đi Châu Âu, Long Nhân lại nói ra hết toàn bộ.

“Hả?” Sắc mặt Tây Môn có chút phức tạp: “Ba năm trước hắn đi Châu Âu, là Raphael đi theo bọn chúng? Thủ tịch Thánh Kỵ Sĩ của Vatican Raphael?”

“Đúng vậy, ta nghĩ có thể chứng minh được, tên tiểu tử này cùng với Vatican có một quan hệ nhất định.” Long Nhân cân nhắc, chần chờ một chút rồi mới nói: “Về điểm này, ngài có thể dùng quan hệ của ngài tại Vatican hỏi thăm một chút, biết đâu lấy được nhiều tin tức hơn.”

Tây Môn không đưa ra ý kiến gì, cũng không nói gì hết.

“Còn nữa, bản thân tên tiểu tử này rất có khả năng là một tu hành giả Đông phương. Bởi vì khi hắn ở Châu Âu, chính mắt ta nhìn thấy hắn cùng đồng bọn xuất thủ... Lúc đó bên cạnh hắn có một người Trung Quốc, sử dụng bản lãnh trông giống một loại võ thuật Đông phương, giết chết một tên thủ hạ Cuồng chiến sĩ cấp

bạc B của ta. Ta có lý do để tin rằng, thực lực của hắn ít nhất thuộc cấp A. Còn nữa... bên cạnh hắn lúc đó còn có một người trung niên, mà theo quan sát của ta, Thánh kỵ sĩ Raphael lúc đó, tựa hồ đối với người trung niên này rầy uly kỳ.”

Tây Môn suy nghĩ rồi nói: “Được rồi, người có thể đi...”

Long Nhân do dự một chút: “Ngài xem, nếu như ngài không tiện hỏi Vatican, vậy có thể hỏi dò Tiêu một chút... hoặc có thể hẳn...”

“Long Nhân!” Tây Môn lạnh lùng nhìn hắn: “Người đối với Tiêu hiểu được bao nhiêu?”

Không đợi cho Long Nhân nói hết, Tây Môn đã lạnh lùng nói: “Tiêu có thể về mặt trí tuệ không được như người, nhưng hắn lại là một tên gia hỏa kiên định điển hình. Người đừng hòng nghĩ tới chuyện moi được từ hắn cái gì! Cái phần tử tận trung đến chết với Vatican như hắn, tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa chữ cho người. Hắn có thể không được thông minh, nhưng tuyệt đối không phải là ngu ngốc.” Hắn thần nhiên nói: “Người có biết? Tiêu là một nhân vật đặc thù trong Kỵ Sĩ đoàn của Vatican!”

Ngưng một chút, hắn lại có nét tiểu ý: “Mấy tên Thánh kỵ sĩ hiện tại của Vatican, bao gồm cả Michael trong đó, còn có cả cái tên gia hỏa được xưng là thủ tịch Thánh Kỵ Sĩ của Vatican kia... bọn chúng đều từng là học sinh do một tay Tiêu huấn luyện ra! Hơn nữa, mặc dù ta có địa vị đặc thù tại Vatican, nhưng đối với thứ giáo đồ tư duy cổ lỗ sĩ như Tiêu, tâm lý của hắn rất bài xích ta. Cho nên, một khi hắn phát hiện ra người có cử động gì quá phạm... Hắn thật sự sẽ lập tức giết người!”

Long Nhân ngậm miệng lại.

Tây Môn lại lộ ra vẻ cười mỉm: “Được rồi, thời gian đã không còn sớm nữa, hiện tại người có thể đi tới phòng của ta, đem thi thể của cô gái kia xử lý một chút. Sau đó người có thể đi ngủ được rồi.”

Long Nhân không dám nói gì thêm.

Đợi cho hắn rời khỏi phòng, Tây Môn mới ngồi xuống sofa, khoé miệng của hắn lộ ra một tia cười khổ.

“Sự tình lại thật sự có chút phức tạp a... Nghĩ đến người trong lòng của vị hôn thê của ta, không ngờ địa vị lại cao như vậy... Tu hành giả Đông phương, đồng thời lại còn là hảo bằng hữu của phản đồ Raphael... Hừ, vậy cái tên Raphael kia sau khi đào thoát khỏi Vatican, hắn nhiên là tới Đông phương rồi. À... ta rõ rồi. Hai tháng trước Giáo hội phái đi vài tên Thánh kỵ sĩ truy đuổi hắn. Kết quả cái tên phế vật Andre vẫn chưa trở về, chẳng lẽ bị giết rồi sao?”

Hắn đột nhiên mỉm cười: “Đây thật sự lại là tin tốt a...”

Lập tức Tây Môn lắc lắc đầu, sau đó xoa xoa lấy Thái dương huyết của mình.

Hắn đứng lên rồi bắt đầu chậm rãi đi một vòng chung quanh phòng. Sau đó trong tay lại cầm ra một vài thi thể kỳ quái, nhẹ nhàng phát lên vách tường, còn có trên cửa, và hai bên cửa sổ.

Lập tức trong phòng phát sinh dao động một cỗ năng lượng pháp lực nhu hòa, dường như có một luồng lực lượng vô hình vây quanh hoàn toàn cả gian phòng.

Làm xong mấy việc này, Tây Môn đi tới giữa phòng, rồi đột nhiên khom người ngồi xuống mặt đất.

Tư thế của hắn rất đặc biệt, không ngờ khoanh chân mà ngồi! Hai tay đặt vuông vức trên đùi, lòng bàn tay hướng lên trên, tay bấm ấn chỉ, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Tư thế này, không ngờ lại là một tư thế tu luyện tiêu chuẩn nhất của pháp thuật tu hành Đông phương.

Trên người hắn dần dần tán phát ra từng đoàn quang mang màu lam lạnh lẽo. Qua một hồi, Tây Môn đột nhiên bừng mở mắt ra, hắn há mồm, trong miệng phun ra một luồng bạch khí nóng bỏng. Hắn đột nhiên lập tức giơ lên một ngón tay...

Chỉ thấy trên ngón tay thon thon kia của hắn mơ hồ xuất ra một tia kiếm khí sắc bén. Sau đó kiếm khí chớp động, trên người hắn đã nhanh chóng xuất hiện mười mấy miệng vết thương trên cánh tay cùng lồng ngực.

Mấy miệng vết thương kia đồng thời chảy ra huyết dịch đỏ tươi, thuận theo da thịt cơ bắp chảy xuống.

Sắc mặt Tây Môn như thường, đột nhiên nhắm mắt khoanh chân mà ngồi, một ngón tay chỉ lên trời, một ngón tay chỉ xuống đất.

Sau đó, sự tình quỷ dị phát sinh! Mười mấy vết thương trên toàn thân hắn đang chảy máu ra, đột nhiên nhanh chóng chảy ngược về miệng vết thương!!!

Lập tức, da thịt chung quanh mấy vết thương kia từ từ nhúc nhích rồi nhanh chóng khép lại! Da thịt khôi phục lại vẻ bóng loáng cùng trắng trẻo ban đầu, ngay cả một điểm vết tích cũng không hề lưu lại.

318. Chương 318: Nhân Tính Đáng Sợ!

Cái tên gia hỏa đó không ngờ lại có quan hệ với Vatican? Giáo Hoàng chẳng ngờ lại là cha đỡ đầu của hắn.

Tiểu Lôi cũng cảm thấy chuyện này có chút cổ quái. Tài liệu cho thấy rất rõ ràng là cái tên Tây Môn đó là một gã con lai, cha là người Hoa. Giáo Hoàng lại chọn một người Hoa để nhận đỡ đầu? Chuyện này thật có chút không tầm thường.

E rằng ngay cả vương tử của hoàng thất đế quốc Đại Anh cũng không có vinh dự kiểu này. Gom lại tất cả hoàng thất quý tộc của các quốc gia tại châu Âu, cũng chưa từng nghe nói qua ai có đãi ngộ như thế.

Bằng trực giác, Tiểu Lôi nhận định cái tên Tây Môn này thật không đơn giản. Nếu có dính dáng tới Vatican, vậy sự tình sợ rằng không có đơn thuần nữa rồi. Tiểu Lôi không muốn Lôi Hồng tiếp tục tra tìm tài liệu về tên Tây Môn này. Dù sao thì thế lực của Vatican, không phải là gia đình Lôi Hồng có thể đối kháng được. Tiểu Lôi cũng không muốn mang đến phiền phức gì cho bọn họ.

Về tới nhà, cả nhà lớn nhỏ vẫn còn chưa nghỉ ngơi. Chỉ không thấy Tiên Âm cùng thằng con của mình đâu.

Có thể vì đã ở phạm gian một thời gian dài, Diệu Yên rất ít khi mặc lại cái áo khoác màu đen kia, đang ngồi cùng với Nguyệt Hoa xem một bộ phim truyền hình nhiều tập lúc chín giờ về tình cảm đô thị rất ư là ầu trĩ. Nguyệt Hoa tựa hồ đang rất chăm chú, trong tay nắm chặt một tờ khăn giấy, mắt dán chặt vào màn hình, ngay cả khi Tiểu Lôi trở về cũng không để ý tới.

Tiểu Lôi cố ý đi tới đứng trước mặt mấy cô nàng, cười hì hì nói: “Ta đã về rồi.”

“A!!!” Nguyệt Hoa lập tức la lớn: “Anh đang che TV kìa, tránh ra đi.”

Tiểu Lôi tới gần một chút, lấy tay quơ quơ trước mặt nàng hai cái: “Ta nói ta về rồi nè. Cả ngày ta chưa có về nhà, lão bà thân ái ơi, KISS ta một cái nồng nàn xem nào.” (KISS: hôn)

Nguyệt Hoa bất đắc dĩ, chỉ hôn phớt lên mặt Tiểu Lôi một cái rồi sau đó nhanh chóng nói: “Mau tránh ra đi.”

Tiểu Lôi quay đầu đưa mắt nhìn Diệu Yên: “Nàng ta trúng tà gì đây?”

Ánh mắt của Diệu Yên cũng nhìn chăm chăm lấy TV, miệng thì lơ đãng nói: “Chàng lúc nào cũng thích chạy loạn, mấy hôm không về cũng đâu có gì kỳ quái.”

Nói đến đây, nàng đột nhiên hé mở đôi môi đỏ thắm kia, giận dữ nói: “Mắc dịch!”

“Hà?” Tiểu Lôi ngăn người ra. Diệu Yên lập tức ôn nhu nhìn hắn cười nói: “Không phải nói chàng. Thiếp đang nói trong TV...”

Nàng thở dài: “Thật không hiểu rõ nhân loại các chàng, rõ ràng chuyện rất là đơn giản, mà cứ làm cho đến anh sống tới chết, cái gì mà hào môn ân oán, con riêng của phú hào, lại còn tuyệt chủng gì nữa. Muốn yêu thì yêu, muốn hận thì hận, vậy mà cứ khóc khóc buồn buồn, xem đến bực mình.”

Tiểu Lôi cười cười, đưa mắt nhìn màn hình TV: “Truyền hình mà nàng cũng tin? Đều là nhờ đám tác giả ở nhà viết tầm xàm bá láp mà ra.”

Nói xong, hắn lại xoay người đi ra ngoài.

“Anh muốn đi ra ngoài à?” Lần này Nguyệt Hoa quay đầu sang, bộ dạng có chút u oán.

“Không phải. Anh đi tìm lão Diệp tán dóc thôi.” Hấn nhìn nhìn rồi mới hỏi: “Thằng con của anh đâu rồi? Còn có cái bà nương Tiên Âm kia nữa đâu?”

“Tiên Âm chăm trụng tư chất của Đậu Đậu, muốn thu nó làm đồ đệ. Hiện tại phỏng chừng đã dẫn con trai chàng ra ngoài tìm chỗ luyện công rồi.” Diệp Yên thở dài: “Hiện tại hai Bảo Bối một lớn một nhỏ này, đã rất là phiền rồi. Trong nhà lại có thêm một tiểu siêu nhân... Chúng ta hiện tại cao thủ lợi hại nhiều như vậy, đã có thể kiến lập được một môn phái rồi.” Diệp Yên trả lời.

“Tốt a.” Tiểu Lôi cười hì hì: “Hay kêu là phái Mỹ Nữ Suất Ca phái đi. Ta làm chương môn, còn nhóm mấy mỹ nữ các nàng làm hộ pháp cho ta.”

Nói xong, hấn đi ra ngoài. Lúc này thì Diệp Yên lại đi theo ra.

Hai người ra khỏi phòng, đi tới bên ngoài thì Tiểu Lôi mới nói: “Sao, nàng có chuyện muốn nói với ta à?”

“Ài, sự phụ của chàng phái người đến.”

Tiểu Lôi sợ đến giật mình: “Cái lão gia hỏa Bồ Đề đến à?”

“Không phải.” Diệp Yên nhin cười nói: “Là Tiêu Dao Tử.”

“Ồ...” Tiểu Lôi thở hắt một hơi. Hấn không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ kiêng kỵ duy nhất có cái lão gia hỏa Bồ Đề kia. Hấn cứ nghĩ tới chuyện lại bị bắt trở về bỏ vào trong cái lò kia thiêu ba năm nữa.

Hấn ngẫm nghĩ: “Là ai đến?”

“Hừ.” Diệp Yên có chút không hài lòng: “Là hai tên tiểu tử, luôn tay luôn chân, sáng sớm đã đến. Nói chuyện thì không biết trên dưới. Thiếp vốn muốn ra tay giáo huấn bọn chúng một phen. Kết quả thiếp còn chưa kịp ra tay thì hai người bọn chúng vừa nhìn thấy Bảo Nhi, thì lập tức như thấy quỷ vậy. Sợ đến run cả lên, lập tức thành thật hơn nhiều. Sau đó lưu lại một phong thư cho chàng, rồi cuống cuống bỏ chạy.”

“Ồ.” Tiểu Lôi cười cười: “Là hai cái đứa gia hỏa Ô Dương cùng với Ngao Liệt. Hai tiểu tử này năm đó bị Bảo Nhi sửa trị rất là thâm...” Hấn không khỏi nhớ lại năm đó mình cùng với Khinh Linh Tử đến phái Tiên Sơn tham gia Vạn Tiên đại hội, đem Bảo Nhi để lại núi Nga Mi cho mấy tên trẻ tuổi chiếu cố. Kết quả khi trở về, hình dạng của chúng thê thảm như vừa thoát ra khỏi địa ngục vậy.”

“Nè. Đây là thư của Tiêu Dao Tử đưa cho chàng.” Diệp Yên đưa ra.

Tiểu Lôi mở ra, chỉ thấy trên giấy dùng bút lông viết lên mấy hàng chữ triện nghiêm chỉnh, nét bút cứng cỏi, theo thứ tự từ phải sang trái.

“Đồ đệ Tiểu Lôi của ta, thấy thư như gặp mặt...”

Tiểu Lôi nhìn phía dưới thấy đều là một mớ chữ mà hấn chỉ hiểu lồm bồm một nửa, không khỏi có chút đau đầu, liền đưa cho Diệp Yên: “Diệp Yên ngoan, hay là nàng đọc cho ta nghe đi. Lão già cổ hủ này viết gì mà toàn là thể văn ngôn, ta đọc đến hoa đầu chóng mặt cả.”

“Hừ.” Diệp Yên cười cười, nàng biết vị phu quân này của mình trong bụng chẳng có bao nhiêu chữ, lại cũng rất lười biếng, nên tiếp lấy đọc kỹ rồi nói: “Ài, đại khái ý trong đó là hỏi thăm chàng. Mấy ngày trước có phải chàng để Tiểu Thanh đi Nga Mi sơn một phen giao cho bọn họ món đồ gì đó phải không? Tiêu Dao Tử nói đã xem rồi, muốn đại diện thiên hạ Tiên Lâm cảm tạ chàng. Nói chàng làm chuyện này là một chuyện cực tốt...” Nàng nhú mày nói: “Chàng rốt cục bảo Tiểu Thanh mang món đồ gì tới cho bọn họ vậy? Sao ngữ khí của Tiêu Dao Tử hình như rất là nghiêm trọng thì phải? Có câu này, ‘cả đời ta là người trong chính đạo, làm gì cũng noi theo thiên mệnh. Dù biết rõ khó khăn, nhưng có chết cũng không hối hận. Theo lời nói của cổ nhân, cho dù chúng có ngàn vạn mà ta một mình đi làm vẫn là đúng với đạo lý.’ Lại còn câu này ‘Đồ nhi của ta vì khí số của thiên hạ Tiên Lâm mà giao phó cho vi sư, vi sư tự mình sẽ tận hết sức.’ Nàng buông lá thư xuống rồi đưa mắt nhìn Tiểu Lôi: “Rốt cục là chuyện gì vậy?”

Tiểu Lôi cười cười, nhưng nụ cười của hấn có chút phức tạp. Hấn đi tới nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Diệp Yên: “Lần trước ta nhờ Tiểu Thanh thay ta đi một chuyến, các nàng không phải vẫn còn chửi ta lười biếng không chịu tự mình tới Nga Mi sơn sao? Kỳ thật là ta cố ý không muốn quay về. Ta lo rằng nếu như

ta tự trở về giao món đồ đó cho lão nhân gia, sợ rằng ông ấy lại nhờ ta giúp làm cái chuyện kia. Đến lúc đó, cho dù ta cố tình lừa dối, cũng không thể không nể mặt lão nhân gia người.”

Hắn nắm tay Diệu Yên từ từ đi rồi chậm rãi nói: “Lần trước ta cùng Nguyệt Hoa đi tìm Đậu Đậu với Lâm San San, tới Minh Nguyệt gia. Kết quả là gặp được chuyện mưu đồ của Thánh Huyết tông với Minh Nguyệt gia. Khi ta trở về không phải đã cùng nói qua với mọi người sao. Nhưng có chuyện này ta còn chưa nói với các nàng.

“Là chuyện gì?”

“Cái tên gia hỏa Linh Hóa, trước khi chết linh quang nhất hiển, cảm ngộ được lương tri, có giao cho ta một món đồ.”

“Là gì?”

“Một bản danh sách. Vốn hắn đang chuẩn bị khai sơn lập phái, là một danh sách môn hộ để kiến lập môn phái Thánh Huyết Tông. Trên đó đều là người trong thiên hạ Tiên Lâm, đang lặng lẽ tu luyện công pháp Thánh Huyết Tông, là danh sách tên của những người bị hắn thu thập làm thủ hạ.”

Diệu Yên kinh hãi!

Nàng lập tức hiểu rõ ý nghĩ trọng yếu của quyển sách đó.

Công pháp của Thánh Huyết Tông táng tận lương tâm, thiên địa bất dung, không còn chút nhân tính, ăn thịt đồng loại, thật là loài súc sinh. Vô luận là chính đạo hay là ma đạo, đều chỉ do cái nhìn khác biệt, muốn nhanh chóng tiêu diệt bọn chúng. Chỉ là cả trăm ngàn năm nay, vẫn không cách nào tiêu diệt tận cùng Thánh Huyết Tông cho được. Chính là vì ai tu luyện công pháp Thánh Huyết Tông, đều lăng lăng tiềm phục, biết được việc ẩn náu này chỉ có bọn họ, chưa bao giờ bại lộ, càng không ít người, thân phận bên ngoài thì như là người trong chính đạo, nhưng kỳ thật là âm thầm tu luyện. Tỷ như Cổ Chung hòa thượng, bề ngoài là loại người được người người kính ngưỡng, lại là người âm thầm tu luyện cái thứ công pháp tà ác này. Thiên hạ không biết còn có bao nhiêu! Ngay cả Linh Hóa, Truy Tinh Tử, Cổ Chung hòa thượng, thứ người cuồng môn tông sư nhất môn nhất phái, hoặc ngay cả là cao nhân nhất phương, đều đắm chìm trong tà đạo. Vậy còn có không ít người âm thầm ẩn núp, lại càng không biết được.

Hiện tại có bản danh sách kia, vậy là có thể moi ra người của Thánh Huyết Tông.

Biểu tình của Diệu Yên nghiêm trọng: “Bản danh sách này, chàng giao cho Tiêu Dao Tử à?” “Đúng vậy.” Tiểu Lôi nói: “Hiện tại chương môn tam đại môn phái... Hắc hắc, chương môn Côn Luân Ngọc Cơ Tử thì trọng thương. Ta xem ông ta không có mười mấy năm, sợ rằng cũng khó khôi phục lại như cũ, mà sư đệ Ngọc Hư Tử của ông ta thì cũng đã chết rồi. Phái Côn Luân còn có vài tên cao thủ hàng chữ Ngọc Tử. Đáng tiếc lần trước khi bọn ta kéo tới núi Côn Luân, cũng có hai người bị thương dưới tay của Tiên Âm. Hiện tại phái Côn Luân đã yếu, phỏng chừng là nguyên khí đại tổn. Phái Tiên Sơn thì không cần phải nói nữa. Đại chương môn Tiên Âm, hiện tại đang ở nhà chúng ta ăn không ở không. Lại nói, cả phái Tiên Sơn trên dưới đều là nữ nhân, mấy cái chuyện đánh đánh giết giết này không nên để cho đám nữ nhân gánh vác. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành giao cho Tiêu Dao Tử là khá hơn hết. Ông ấy là chương môn tông sư một phái, danh vọng trong Tiên Lâm lại cao, có thể phục chúng. Nếu ông ấy xuất hiện, hiệu lệnh cao thủ, cùng nhau diệt trừ đám dư孽 Thánh Huyết Tông, vậy là thích hợp nhất rồi.” Hắn đưa mắt nhìn Diệu Yên: “Cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành để Tiểu Thanh đi giao món đồ này tới núi Nga Mi, cộng thêm một lá thư tự tay ta viết, đem chuyện xảy ra nói hết một lần cho Tiêu Dao Tử.”

“Khó trách!” Diệu Yên nhú mày: “Ngày đó chàng để Tiểu Thanh mang đồ đi, thiếp nói thiếp đành vãn nhanh hơn Tiểu Thanh, không bằng hãy để thiếp đi. Chàng lại cự tuyệt. Chẳng lẽ chuyện này chàng cho Tiểu Thanh biết mà lại không cho thiếp biết?”

Tiểu Lôi cười ha hả, ôm lấy Diệu Yên, cười hì hì nói: “Tiên tử của ta nổi ghen à? Nàng yên tâm đi, phu quân ta sẽ không có thiên vị ai đâu. Tiểu Thanh cũng không biết món đồ ta nhờ nàng ấy mang đi là gì. Chuyện này, ta vốn không muốn cho các nàng biết, bởi vì ta không muốn chuyển đi này có chuyện lộn xộn. Tiểu Thanh nha đầu này nghe lời nhất, cũng thành thực nhất, cũng sẽ không hỏi đông hỏi tây gì cả. Nếu đổi là để nàng giúp ta mang đi, tính hiếu kỳ của nàng rất nặng, nói không chừng sẽ quần lấy ta hỏi cho ra

món đồ này sao thần thần bí bí vậy. Ta không nói, nói không chừng nàng giữa đường mở sách với thư của ta ra xem...”

Nói đến đây, Diệu Yên liền trừng mắt, Tiểu Lôi vội vàng sửa lời, cười nói: “Được, được, được. Coi như là nàng không mở thư của ta, nhưng quá nửa là đến phái Tiêu Dao, nàng sẽ hỏi Tiêu Dao Tử, nào được thành thật như nha đầu Tiểu Thanh kia, cứ thành thành thật thật giao đồ. Đến nơi một câu cũng không hỏi, giao đồ là đi liền.”

“Hừ!” Diệu Yên có chút không hài lòng: “Chuyện này chàng gạt bọn thiếp làm gì?”

“Bởi vì ta sợ nàng sẽ nhúng tay vào.” Tiểu Lôi cười khỏ nói: “Ta hỏi nàng, dựa vào tính tình của nàng, nàng biết tài liệu về đám dư nghiệt của Thánh Huyết Tông, quá nửa là nàng sẽ nóng lòng ra tay giúp thu thập cái đám gia hỏa không bằng cầm thú kia.”

“Đó là tự nhiên!” Diệu Yên nghiêm mặt nói: “Đám nghiệt chủng đó, ai cũng muốn giết sạch!”

“Ài, chỉ là ta lại không nghĩ tới chuyện nhúng tay vào.” Tiểu Lôi cười nói: “Cho nên ta không muốn cho nàng biết, bởi vì nếu như nàng nhúng tay vào, ta sẽ không thể né tránh. Một khi mà ta nhúng tay, vậy như cả nhà chúng ta đều nhúng tay vào rồi.”

“Nhưng... vì sao vậy?” Diệu Yên có chút không hiểu.

“Bởi vì căn bản không có ý nghĩa.” Tiểu Lôi trả lời rất dứt khoát: “Ta cũng biết, nếu như là ta tự mình tới phái Tiêu Dao đưa đồ, vậy Tiêu Dao Tử nhất định sẽ yêu cầu ta ra tay hỗ trợ. Lão nhân gia nhất định sẽ nói cái gì mà thể thiên hành đạo, vì chính khí nhân gian các thứ đạo lý v.v. Ta biết ông ấy nói đúng, nhưng ta cũng có ý nghĩ riêng của mình. Cho nên ta mới không muốn đi, không để cơ hội cho ông ấy đối mặt khuyên ta, cho nên ta mới không đi, để Tiểu Thanh thay thế ta mang đồ tới đó.”

“Vì cái gì?” Diệu Yên vẫn không hiểu.

Tiểu Lôi thần nhiên cười: “Nàng có coi thường ta không? Bởi vì ta là một tên...”

“Sẽ không.” Diệu Yên lập tức cười ngọt ngào: “Phu quân làm chuyện gì, tự nhiên đều là có đạo lý.”

Tiểu Lôi cười rồi sau đó đột nhiên nói: “Diệu Yên, nàng theo ta ở nhân gian này, đã bao lâu rồi?”

“Vài năm rồi... Ài, có hơn bốn năm rồi. Diệu Yên có chút minh bạch ý tứ của Tiểu Lôi, nhìn hắn một cách kỳ quái.

“Vậy là được.” Tiểu Lôi cười nói: “Vậy nàng đối với cái thế giới này, hẳn nhiên hiểu biết về nó coi như là không ít.... Hắc hắc, nàng đã học được cách cùng với Nguyệt Hoa coi mấy cái kịch truyền hình vô bổ kia, có thể biết, nàng đã từ từ dung nhập vào cái thế giới này rồi.”

“Nhưng... cái đó cùng với việc san bằng Thánh Huyết Tông có quan hệ gì?”

“San bằng?” Tiểu Lôi cười hắc hắc, hắn vuốt vuốt mũi, ngữ khí có chút cổ quái: “San bằng... làm sao san đây? Có thể san sao?”

“Vì sao không thể được?” Diệu Yên nói: “Chúng ta có danh sách của Thánh Huyết Tông, cái đám dư nghiệt kia không còn cách nào ẩn trốn được nữa!”

“Đó là trên danh sách, còn người không có trên danh sách thì sao? Còn có bao nhiêu?” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng.

Diệu Yên im lặng.

Tiểu Lôi thở dài, nhìn lên trời. Sắc trời hôm nay hôn ám, tinh quang âm đạm, chỉ nghe thấy Tiểu Lôi nói: “Diệu Yên, nàng nên biết, ta hiểu được đám người tu luyện công pháp Thánh Huyết Tông, rất giống một giống người tại xã hội hiện thực.”

“Cái gì?”

“Những kẻ nghiện ngập.” Tiểu Lôi từ từ nói: “Nàng cho rằng những người nghiện kia, bọn họ không biết nghiện ngập là có hại sao? Bọn họ đại đa số đều biết cả. Sự thật là đại đa số người nghiện, đều chỉ là vì

chính bản thân mình. Bọn họ tiếp tục nghiện ngập, chỉ có thể càng lún càng sâu, cuối cùng là tự hủy đi chính mình. Nhưng bọn họ đều không tự chủ được bản thân, bởi vì một khi đã hãm vào vòng đó rồi, thì rất là khó quay đầu lại. Đám người tu luyện Thánh Huyết Tông, bọn họ làm sao không phải là kiểu này chứ? Hoàn toàn không phải là tất cả đều táng tận lương tâm. Không ít người nhất thời bị mê hoặc, làm ra chuyện sai lầm, nhưng lại không cách nào quay đầu lại, bởi vì bọn họ một khi đã tu luyện công pháp của Thánh Huyết Tông, sau này nếu không hút máu người thì tự mình sẽ phải chết!”

Hắn trầm mặc vài giây rồi nói: “Ta đột nhiên nghĩ tới lời nói của Cổ Chung hòa thượng trước khi chết, còn có ánh mắt của ông ta... Tên gia hỏa đó mặc dù không phải là thứ người tốt gì, nhưng kỳ thật trong lòng cũng rất là hối hận. Khi ông ta lâm tử, thật sự đã chân tâm hối cải, đáng tiếc là ông ta không có cơ hội để quay đầu lại mà thôi.” Hắn đột nhiên cười khổ một tiếng: “Đôi khi, ta thậm chí suy nghĩ... Nếu như ta nhất thời không cẩn thận bị dụ hoặc, tu luyện thứ công pháp đó, kết quả bị ép sau này phải hút máu người... Nếu như không hút thì tự mình phải chết... Giả như ta lâm phải tình cảnh này, ta sẽ phải thế nào?”

Không đợi Diệu Yên trả lời, Tiểu Lô đã từ từ nói: “Ta không phải là người cao thượng gì, hay là cứ nói thẳng, ta... ta là một tên gia hỏa rất ích kỷ, ta chỉ là một người bình thường, ta cũng không có cái thứ tư tưởng thanh cao xả thân vì người. Nếu ta lâm phải tình cảnh đó... bên trái là chính mình sẽ chết, bên phải là giết người khác thì sẽ không chết! Nghĩ đến đó... quá nửa, là ta cũng sẽ không chọn vì nghĩa mà tự sát!” Hắn liếc nhìn Diệu Yên: “Tuyệt đại đa số người trên thế giới, e rằng sẽ đều sẽ chọn như vậy. Dù sao thánh nhân quá ít, đại đa số đều chỉ là người bình thường mà thôi.”

“Nhưng...” Diệu Yên mở miệng, tựa hồ muốn nói gì, suy nghĩ rồi mới nói: “Nhưng, chẳng lẽ chỉ vì chàng nói vậy, mà lại có thể bỏ qua cho đám súc sanh kia?”

“Đương nhiên không phải.” Tiểu Lô nói: “Sai thì vẫn là sai. Mặc dù có khổ tâm bao nhiêu, nếu đã phạm phải tội nghiệt, vậy thì nhất định phải có trả giá! Ai cũng phải chịu trách nhiệm với hành vi của chính mình! Đám gia hỏa đó, đều đáng chết! Ta sẽ không đồng tình với bọn chúng, hẳn nhiên cũng sẽ không tha thứ cho bọn chúng.”

“Vậy thì chàng còn...”

Tiểu Lô cười khổ một tiếng: “Bởi vì ta đối với chuyện này, không còn ý nghĩa gì.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi nói: “Ta làm còn ít sao? Cổ Chung hòa thượng chết trong tay ta. Truy Tinh Tử cũng bị ta tiêu diệt. Đại âm mưu của Thánh Huyết Tông, vốn là tính mưu đồ Minh Nguyệt gia, cũng bị ta vô ý phá hỏng. Cái tên gia hỏa Linh Hóa cũng chết trước mặt ta, thậm chí ngay cả ma tượng đáng sợ kia của Thánh Huyết Tông cũng bị ta tiêu diệt rồi.” Tiểu Lô cười lạnh một tiếng: “Nếu như không phải là ta... Hắc hắc, nài cho rằng thực lực kia của Truy Tinh Tử, thiên hạ ngoài trừ mấy lão già đã ẩn náu kia, ngoài trừ Khinh Linh Tử xuất hiện, ngoại trừ mấy tên đồ đệ của Bồ Đề ra tay, còn ai có thể hơn được hắn? Đương nhiên, Diệu Yên nài tự nhiên cũng có thể hơn được Truy Tinh Tử... Nhưng, nếu gặp phải ma tượng kia... Hắc hắc, ta có thể rất kiêu ngạo nói một câu, thiên hạ có thể đánh thắng ma tượng kia, hiện tại chỉ có một mình ta! Khinh Linh Tử phỏng chừng là đã lên trời rồi, còn mấy người khác, mấy người Độc Lang Quân bọn họ, đều vị tất là đối thủ!”

“Thật sự lợi hại vậy à?” Diệu Yên nhún mày, tựa hồ có chút không tin: “Một thứ đồ vật chết, không có sinh mạng mà lợi hại vậy sao?”

“Diệu Yên.” Tiểu Lô cười cười: “Không phải là ta nói khoa trương, nếu như dưới tình huống công bằng, nài cùng với mấy vị sư huynh sư tỷ của Tà Nguyệt Tam Tinh động, thực lực sẽ tương đương với ma tượng kia, vốn sẽ không thua nó. Nhưng... cái thứ gia hỏa đó lại quá mạnh mẽ, trọng yếu nhất là, thân thể của nó không biết làm bằng chất gì, tựa hồ nó đều miễn dịch với phần lớn pháp thuật! Nhục thân của ta có phải là cường hãn không chứ? Ta vốn là bán tiên chi thể, sau đó lại dùng xích châu tu vi mười đời của Kim Thiên Tử dung hợp vào trong người. Thân thể cường hãn của ta, lão gia hỏa Bồ Đề nói, cho dù là thiên lôi trực tiếp đánh lên đầu, cũng không đánh thương ta! Nhưng ta có thể cho nài biết rõ, thân thể của ma tượng kia cũng cường hãn như ta! Không phải nói là thực lực của mấy người không bằng nó, nhưng đơn thuần là nài đánh nó một cú, nó có thể đỡ được, nhưng nó đánh nài một cú, nài sẽ bị tổn thương. Coi nó như là một đối thủ, vốn năng lượng tương đương với bọn nài. Nhưng nài sẽ bị mệt mỏi, bị đau đớn, năng lượng sẽ tiêu hao. Còn nó thì không! Chuyện này thật rất phiền phức! Cứ như là gặp quỷ vậy đó. Nó lại không

phải là một món đồ không có sinh mạng cùng trực giác vậy. Nó có ý thức của nó, hơn nữa, nó không ngờ có thể sử dụng pháp thuật, pháp lực cũng mạnh phi thường! Vô luận là tốc độ, phản ứng, linh hoạt, còn có năng lượng, năng lượng vật lý, năng lượng pháp thuật, đều tuyệt đối không dưới nàng! Hơn nữa trình độ đỡ đòn công kích vật lý của nó cũng mạnh đến mức ta chưa hề thấy quá! Pháp lực phòng ngự cũng cường hãn khó tin được. Ta nghĩ, trừ phi là thần tiên trên trời hạ phàm, nhân gian có thể thắng nó thật sự là quá khó tìm được. Cũng may Linh Hóa có nói, cái giá phải trả để nó sống lại một lần quá cao, nếu không... hắc hắc, Thánh Huyết Tông cũng sẽ không bị người ta tiêu diệt đến mức né đông lánh tây như vậy. Côn Luân Ngọc Cơ Tử mạnh cỡ nào chứ? Tiêu Dao Tử mạnh cỡ nào chứ? Nếu bọn họ đụng phải ma tượng kia, có thể gương được một nén hương là đã không tệ rồi.”

Diệu Yên tựa hồ có chút bị thuyết phục, Tiểu Lôi phẩy tay cười nói: “Được rồi, vấn đề này để sau rồi thảo luận tiếp. Dù sao ta đã thu phục ma tượng kia rồi. Sau này có cơ hội sẽ mang ra cho nàng xem. Bất quá ta vẫn còn chưa biết làm sao để nó sống lại. Chúng ta có thời gian thì từ từ nghiên cứu là được.” Ngừng một chút, hần lại tiếp tục nói: “Ta nói mấy thứ này ý là ta đã vì đối phó Thánh Huyết Tông làm rất nhiều chuyện rồi. Nói đúng ra, đối phó với đám gia hỏa tà ma ngoại đạo, táng tận lương tâm này, ai cũng đều có trách nhiệm. Nhưng ta đã làm nhiều như vậy, tóm lại không thể trách nhiệm của cả thiên hạ mà lại để một mình nhân tài Tiểu Lôi ta đảm trách sao? Có câu nói rất hay là: kẻ làm đại hiệp, vì nước vì.... hắc hắc, thứ này rất là thanh cao. Đáng tiếc Tiểu Lôi ta không phải là người thanh cao, cũng không phải là thánh nhân. Câu này là do Kim Dung viết, là của Quách Tĩnh nói. Nàng có biết Quách Tĩnh không?”

“Biết, Bảo Nhi có đọc qua mấy truyện này, thiếp cũng có lướt qua.” Diệu Yên cười khở.

“Hừ.” Tiểu Lôi nhặt nhèo nói: “Đáng tiếc a, kẻ làm đại hiệp, vì nước vì... Nói thì hay lắm, đáng tiếc Quách Tĩnh lúc đó rất phong quang. Kết quả cuối cùng cả nhà cơ hồ đều chết sạch! Hần ta vì thiên hạ chúng sinh mà hiến thân, nhưng ai lại vì hần mà hiến thân?”

Tiểu Lôi thản nhiên nói: “Ta biết ta nói như vậy, sợ rằng rất nhiều người sẽ xem thường ta. Nhưng ta đã nói rất rõ ràng, ta không phải là thánh nhân, ta chỉ là một người bình thường, ta chỉ không muốn là thứ người đem trọng trách thiên hạ gánh lên một mình vai ta! Vai của ta nhỏ lắm, nâng không được mấy thứ đó. Ta chỉ làm việc ta nên làm là được rồi.”

“Cái này... là nguyên nhân chàng không muốn nhúng tay vào?”

“Không phải.” Tiểu Lôi lắc lắc đầu: “Đây chỉ là một phần mà thôi. Mặc dù ta không phải là thứ người thanh cao gì, nhưng cũng không có hạ đẳng như vậy. Nếu có thể một chuyến san bằng đám gia hỏa đó, ta sẽ không chối từ, cũng sẽ tham gia. Mặc dù ta không đứng đầu, nhưng cũng sẽ xuất một phần lực khí trong đó. Nhưng... chuyện này theo ta thấy, căn bản không có ý nghĩa!”

Không đợi cho Diệu Yên hỏi, Tiểu Lôi đã cười nói: “Vừa rồi ta có nói, người tu luyện Thánh Huyết Tông rất giống mấy tên gia hỏa nghiện ngập thời nay. Nàng đã ở cái thế giới này lâu vậy, nàng cũng biết ma túy bị tuyệt đại đa số các nước trên thế giới đã kích nghiêm trọng... Nhưng thế giới này từ khi có ma túy tới nay, từ khi có người nghiện ngập... Mấy trăm năm nay, chuyện bị kích có ‘san bằng’ được sao? Giết hết đám người nghiện ngập được sao?” Hần nhìn chăm chăm Diệu Yên rồi từ từ nói: “Không có!”

Hần tựa hồ cười lạnh, nhưng nụ cười cũng có vài phần bất đắc dĩ: “Cứ như là Vatican, bọn họ nói ma quỷ là tà ác, hiệu triệu tất cả mọi người tin Thượng Đế, nói Thượng Đế mới là thần linh chân chính, mới là chính nghĩa. Được, chúng ta tạm thời cứ cho bọn họ là đúng, nhưng vậy cả thế giới này từ đó về sau không còn người tin ma quỷ sao? Từ đó về sau không còn người xấu sao? Từ đó về sau không còn người làm chuyện xấu sao?”

“Nếu nói nguy hại, thì trên thế giới số người chết vì chiến tranh, chết vì bệnh tật, chết vì ma túy, chết vì tội phạm, cả đám người bị chết đó so với số người bị Thánh Huyết Tông hại chết còn nhiều hơn biết bao nhiêu, cả chục, cả trăm, cả ngàn, cả vạn lần! Chẳng lẽ đều muốn ta cái gì cũng phải đi gánh lấy? Chẳng lẽ ta đi tới mấy chỗ chiến trường, ngăn cản tất cả chiến tranh trên thế giới? Ta đi Nam Mỹ, đi Columbia, đi khu tam giác vàng Đông Nam Á, đi giết chết hết đám buôn lậu ma túy? Ta đem hết tất cả các tập đoàn tội phạm, giết sạch hết? Hiển nhiên, là không thể nào. Nói không thể nào có nghĩa là cho dù ta thật sự đi làm mấy chuyện này, rất nhanh chóng, lại sẽ có mấy đứa buôn lậu ma túy mới xuất hiện, tội phạm mới, đám dân điên cuồng gây chiến tranh mới...” Hần thản nhiên nói: “Nhân tính chính là như vậy, mê hoặc lợi

ích càng nhiều, càng nhiều lợi thế, là sẽ có người mạo hiểm xông vào, có người vứt bỏ lương tri, có người bị dẫn dụ mê hoặc đi vào con đường sai lầm! Cho dù có một ngày nào đó nhân loại bị diệt vong, tình huống kiểu này cũng không thể nào cấm cho hết được.”

“Thánh huyết Tông cũng như vậy.” Tiểu Lôi thở dài: “Thánh huyết Tông theo ta thấy, là không thể nào hoàn toàn tiêu diệt được. Cho dù nàng đem hết người của Thánh huyết Tông giết sạch, nhưng cái công pháp tà ác kia đã tồn tại trên thế giới này rồi. Bây giờ chúng ta giết sạch hết đám người này, sau này không biết lúc nào, nói không chừng lại sẽ có người tìm được biện pháp đơn giản để có thể tăng cao pháp lực bản thân, sau đó mang đi tu luyện... Trừ phi nàng có thể chuyển ngược thời gian lại mấy ngàn năm, khiến công pháp Thánh huyết Tông không còn xuất hiện. Nhưng vậy cũng vô dụng, nói không chừng trên thế giới không có thứ pháp thuật hút máu người để nâng cao pháp lực mà lại xuất hiện thứ pháp thuật ăn thịt người để nâng cao pháp lực!”

Nói xong mấy điều này, Tiểu Lôi cuối cùng cũng trích dẫn một câu nói rất nổi tiếng: “Trên đời dù có pháp luật, nhưng hiện tượng phạm tội cũng vĩnh viễn tuyệt đối không thể nào cấm được.”

Diệu Yên cúi đầu, suy nghĩ một hồi rồi cuối cùng thở dài: “Chàng nói thật hắc ám quá.”

“Rất là hắc ám.” Tiểu Lôi cười cười: “Nhưng trên thế giới này còn quang minh, chỉ bất quá là việc gì cũng có hai mặt của nó. Mặt trái của quang minh là hắc ám, mặt trái của hắc ám là quang minh. Hai thứ này vĩnh viễn không thể nào tồn tại đơn độc một mình. Cho nên cái thế giới này mới được hoàn chỉnh.”

“Vậy chúng ta thật sự mặc kệ à?”

“Mặc kệ đi.” Tiểu Lôi thở dài: “Cho nên, không phải là không thể ra sức, mà là sau khi ta nghĩ thông mấy thứ này, cảm giác rất bất đắc dĩ, nhưng lại cứ nghĩ đến sự tình ra thế này, dù sau Truy Tinh Tử, Linh Hóa, Cổ Chung hòa thượng còn có cả ma tượng kia, đều đã bị ta tiêu diệt rồi, còn lại chỉ là đám tôm con cá con, cho dù ta không ra tay, Tiêu Dao Tử cũng có thể dẫn người đi tiêu diệt bọn chúng. Ta cứ rình ở bên cạnh, nếu thật sự có thứ gia hỏa gì lợi hại, bọn họ kêu gọi phải cần ta ra tay thì khi đó ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

“Thiếp thừa nhận, thiếp bị chàng thuyết phục rồi.” Diệu Yên lắc đầu, sau đó đi tới bên cạnh Tiểu Lôi: “Được, vậy chúng ta sẽ không nhúng tay vào. Nhưng thiếp thấy rất kỳ quái. Trong thư của Tiêu Dao Tử trao cho chàng, cũng không có đề cập tới việc muốn chàng ra mặt hỗ trợ. Dù sao tu vi thực lực của chàng, ông ta rất rõ ràng. Hiện tại cao thủ chính đạo tổn thất nhiều như vậy, ông ta trong thư không ngờ cũng không mời chàng ra tay giúp đỡ?”

Nghe xong mấy câu này, mặt Tiểu Lôi lộ ra vẻ cười rất giảo hoạt: “Chuyện này... là vì nàng không hiểu lão già kia.” Hắc cười nói: “Sự tình tế của Tiêu Dao Tử thật thâm sâu hơn nàng tưởng nhiều! Lão ta rất khôn khéo! Nàng nghĩ xem, lúc trước ngay cả ta cũng bị ông ta gạt. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, ai mà biết, thực lực của ông ta không ngờ mạnh mẽ như vậy. Không ngờ có thể một người một kiếm, tự mình đánh bại cả Tiên Âm và Quân Kiếm, ngũ đại cao thủ của phái Tiên Sơn! Lão già này thật là lợi hại a! Ta không có tự mình mang đồ tới, mà để Tiểu Thanh đi, không gặp mặt ông ta, ông ta quá nửa là đã đoán được ý tưởng của ta. Cho nên, cũng rất thông minh không đề cập tới.”

Sau đó Tiểu Lôi nhìn khuôn mặt thanh lệ của Diệu Yên, không nhịn được vuốt ve làn da mềm mại trên đó, rồi lẩm bẩm nói: “Cái tên phu quân của nàng đây, vốn lý tưởng chỉ là làm một tên tiểu vô lại vô sầu vô lo. Kết quả không biết làm sao, xoay qua xoay lại, không cẩn thận, lại nhảm vào con đường của đại hiệp mà đi... Cho nên sau này ta cần phải để ý, nỗ lực quên đi cái chuyện tiếp tục làm một tên tiểu vô lại của ta.”

Diệu Yên bị hấn rờ mặt phát ngứa, cười duyên hai tiếng rồi nghiêng đầu né tránh, hé miệng cười nói: “Phu quân của thiếp cho dù là vô lại, cũng là chí tôn của vô lại đó!”

Tiểu Lôi phẩy phẩy tay: “Được rồi, nàng về tiếp tục xem truyền hình đi. Ta đối với mấy cái món đó không có hứng thú. Hiện tại tính đi thăm lão Diệp tán dóc đây.”

Đợi Diệu Yên trở về phòng, Tiểu Lôi mới đi vào trong trang viện.

Diệp Bất Quần vẫn ở trong trang viện của Tiểu Lôi, nhưng hấn ta dường như rất ít khi ra cửa, đại khái nguyên nhân là vì tâm tình không được tốt.

Điểm này thì Tiểu Lôì có thể hiểu được. Thử nghĩ, cả đời của Diệp Bất Quần, từ nhỏ tới lớn trong lòng đều đặt Vatican làm thánh địa của bản thân, đặt Thượng Đế, đặt tất cả những thứ này làm tín ngưỡng duy nhất trong lòng, nội tâm vô cùng kiên định.

Thế mà đột nhiên có một ngày tất cả đều thay đổi. Vốn tín ngưỡng trong tâm, ầm một cái tan vỡ. Vốn là chiến hữu, lại truy sát mình. Quan trọng nhất là trong lòng hắn đã mất đi lực lượng tâm linh mà hắn vốn ỷ lại. Dưới hoàn cảnh đó, ai cũng sẽ cảm thấy ngỡ ngàng, cảm thấy tuyệt vọng bị thương.

Cho nên Diệp Bất Quần rất ít khi đi ra ngoài.

Chỗ hắn ở, là ngay phía sau trang viện của nhà Tiểu Lôì, chỉ cần xuyên qua khu rừng tiên thảo kia, thì phía sau có xây dựng đặc biệt một căn phòng nhỏ, hiện tại dùng để cho Diệp Bất Quần ở.

Căn phòng nhỏ này là do Diệu Yên thi công xây nên, bởi vì từ sau khi lên phái Côn Luân, đoạt hết toàn bộ mớ kỳ trân dị thảo trong rừng tiên thảo của phái Côn Luân, bao gồm cả tên thổ địa công cai quản rừng, sau khi đoạt về nhà, tại trang viện ở nhà trồng lại các loại tiên thảo kia, nên Diệu Yên mới bố trí một vài trận pháp tại nơi này.

Công năng của mấy trận pháp này, một là giữ nhà, người ngoài không dễ dàng gì đi vào, chỉ có người của Lôì gia, trên người có đeo hộ thân phù do đích tay Diệu Yên tạo ra, lại biết khẩu quyết ra vào, thì mới có thể đi vào được. Thứ hai là hiệu quả, chính là vì thiên địa linh khí của hoàn cảnh chung quanh đều gom lại chung một chỗ, bởi vì trong khu rừng này có không ít các loại tiên thảo mà nhân gian hiếm có. Thủy thổ của phạm gian thì trồng không nổi, cũng chỉ có thánh địa linh sơn kia của Côn Luân, linh khí dày đặc, mới có thể trồng được. Địa phương nơi Tiểu Lôì ở, cự ly rất gần khu sầm uất của nhân gian, linh khí bị loãng đi rất nhiều, toàn nhờ mấy trận pháp này của Diệu Yên, mới có thể đem linh khí phương viên trăm dặm chung quanh, hấp thu vào được, cho nên lúc này mới có thể miễn cưỡng duy trì sử dụng.

Ngay cả tên thổ địa công kia, cũng bị Diệu Yên dùng pháp thuật chế trụ, ngoan ngoãn nhận lệnh, ở tại trong nhà Tiểu Lôì, tiếp tục làm cái chức nghiệp ‘nhân viên làm vườn’ rất là có tiền đồ này.

Sau này, Diệu Yên có một ngày đột nhiên phát hiện, phía sau tiên thảo viên, chỗ cận kề Nam Sơn, hoàn cảnh địa lý nơi này rất là giống cái tiểu sơn cốc trong u cốc ở phái Tiên Sơn mà năm đó nàng một mình độc cư tu luyện. Bên cạnh cũng là núi, cũng là rừng cây. Nàng vì tưởng nhớ chuyện cũ, mới xây dựng một căn phòng nhỏ tại nơi này. Đôi khi cũng thích một mình tới căn phòng nhỏ này ở mấy ngày. Một mặt tu luyện, một mặt tĩnh tâm.

Hiện tại thì Diệp Bất Quần tới nhà Tiểu Lôì, tâm tình xuống dốc, cũng không nguyện ý muốn ở trong nhà lớn. Cho nên Diệu Yên mới dứt khoát an bài cho hai người Diệp Bất Quần và Constantine ở lại căn tiểu ốc này. Như vậy bọn họ cũng có được yên tĩnh mà họ mong muốn. Dù sao ăn uống mỗi ngày kể cả các sinh hoạt cần thiết khác cũng cứ thế mà trôi qua.

Hiện tại thì Diệp Bất Quần cơ hồ là chính thức ẩn cư. Mỗi ngày chỉ có Bảo Nhi, Bối Nhi hai cô bé này đôi khi lui tới. Bọn chúng dường như rất là hiếu kỳ với vị thúc thúc người nước ngoài này. Đặc biệt là Bảo Nhi, từ nhỏ đã biết Diệp Bất Quần, hiện tại đối với pháp thuật Tây Phương lại nảy sinh hứng thú, thường hay đến quấy phá muốn Diệp Bất Quần chỉ dạy pháp thuật Tây Phương cho nó. Cũng nhờ đòi hỏi của hai đứa bé khả ái này, mới khiến Diệp Bất Quần phân tâm đôi lúc, cũng giảm nhẹ đi được đau khổ chồng chất không ít trong lòng.

Cho nên trên dưới của Lôì gia, hiện tại hai đứa bé gái này có quan hệ gần gũi nhất với Diệp Bất Quần.

319. Chương 319: Hành Động Kỳ Quái Của Bảo Nhi

Nhưng cái thứ người thô tục như Tiểu Lôì, thấy thế làm hài lòng rồi, dùng ngôn ngữ của hắn nói sẽ thành thế này: “Con mẹ nó, Côn Luân sơn trong truyền thuyết là do Nữ Oa nương nương đánh rơi hòn đá vá trời xuống nhân gian, mới tạo thành núi Côn Luân! Bây giờ ta có thể đi đâu để kiếm đá vá trời đây? Mẹ, mấy hòn giả sơn này cũng khá sang, tốn của tiểu gia kha khá tiền bạc rồi!”

Bên ngoài khu vườn là một tảng đá lớn được vát mặt ngoài, trên đó có khắc mấy chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo.
“Tiên Thảo Viên”

Nhưng phía trước chữ “Tiên thảo viên” này có một hàng chữ nhỏ lơ lơ nghiêng lệch ghi “Lôi gia”

Cho nên, kết hợp lại gọi là “Lôi gia tiên thảo viên”

Theo ý tưởng của Tiểu Lôi, cái này là để phân biệt với Tiên Thảo viên của Côn Luân. Bây giờ chỉ mỗi Lôi gia là có Tiên thảo viên, trên đời chỉ có duy nhất nhà hắc có thôi, không có chi nhánh nào khác.

Lúc đó Tiểu Lôi nhất định đòi phải tự tay mình viết mấy chữ này, mấy nàng kia vì thấy chữ của hắc quá xấu nên cực lực phản đối, rồi Tiểu Lôi mới không kiên trì nữa, nhưng hắc vẫn giở tục ngữ ra nói rằng: “Mẹ chê con xấu”. Nhưng vì những chữ này thật xấu hổ không dám để người ngoài thấy, hoặc vì cái xấu trong nhà không thể phô ra ngoài, nên không thể dùng thợ để chạm khắc những chữ này lên, cho nên đành để mấy người phụ nữ trong nhà phải tự tay khắc lấy...

Tiểu Lôi đứng ngoài bụi cây, đắc ý thưởng thức mấy dòng thư pháp vụng về kia, hắc tất nhiên tự mình biết rằng là xấu, sau đó đành đặc đi vào trong vườn.

Hắc vừa đi vào, trên mặt đất phía trước liền xuất hiện một làn khói trắng, tên thổ địa chui ra từ lòng đất, vãn một tay cầm quả trượng long đầu với bộ râu trắng dài ba thước.

Có điều trang phục của hắc khác trước nhiều lắm, vì bộ trang phục cổ trang của hắc đã sớm bị mấy người phụ nữ của Tiểu Lôi đem đốt rồi, vì Nguyệt Hoa nói nhìn lão giống y như lão địa chủ thời cổ đại. Hiện nay tên thổ địa công mặc một bộ thời trang chính hiệu PaloShark kiểu cuối năm ngoái, thêm một cái quần dài bó màu đen, nhãn hiệu Tiểu Lôi không nhớ, chỉ biết là số tiền lên tới gần bốn con số, lại là dollar!

Làm thần tiên mà ra đến nông nổi này, từ cổ chí kim, tên thổ địa công này tính ra là người độc nhất. Nếu không phải là hắc dùng cái chết để kháng cự, sợ rằng mấy cô nàng nhà Lôi gia đã cắt bỏ luôn bộ râu dài của hắc.

Nguyên nhân chân chính lại là do một lần Bảo Nhi vô tình nói một câu rằng: “Nếu thổ địa gia gia mà cắt ngắn bộ râu bạc đi một chút, thì trông y như tài tử Sean Connery của phương Đông vậy!”

Mặc dù Tiểu Lôi tiếc tiền mua quần áo, nhưng ý của đám thê thiếp là người ta đã làm người làm vườn cho mình, còn không lấy một xu tiền lương, cấp cho lão nhân gia một bộ quần áo tốt cũng là việc nên làm đúng không?

Nửa đêm canh ba, đột nhiên nhìn thấy một lão già ăn mặc thời thượng trước mặt, từ dưới đất chui lên có thể dọa người ta chết khiếp, Tiểu Lôi trợn mắt nhìn lão mấy giây mới định thần lại được và nhận ra đây chính là người lao động miễn phí trong nhà mình.

Thổ địa vừa thấy Tiểu Lôi, sắc mặt lập tức thay đổi, vừa khoanh tay cúi đầu chào, vẻ mặt đau khổ cầu khẩn: “Lôi đại gia của ta ơi, sao nửa đêm ngài lại tới đây? Ai da... Cỏ cây có thể nhổ được trong vườn đã bị các cô nương lấy hết rồi, đã không còn thứ gì tốt nữa. Ngày hôm qua còn có một cây ngọc hải đường còn hai mươi năm nữa mới đạt tới tam phẩm. Ta vừa khuyên nhủ buổi sáng mà Bảo Nhi tiểu thư vẫn hái đi mất rồi... thật sự là phá hoại đồ tốt a, sao ngài tới muộn vậy, vì lý do gì?”

Không đợi Tiểu Lôi nói, thổ địa tựa hồ nghĩ ra được điều gì đó, biến sắc nói: “Ồ đúng rồi, không phải là ngài tới tìm cây Lục đồ quyền tử tâm cách chứ? Tiểu tổ tông của ta ơi, đó là đồ tốt, nhưng ngài cũng rất nóng lòng rồi sao? Bây giờ lấy về nhiều nhất chỉ có sáu phần công hiệu, tốt nhất là ngài kiên nhẫn đợi thêm ba mươi ngày nữa, đợi nó phát triển thành thượng phẩm mới có thể lấy về luyện đan làm thành thuốc được a...”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của tên thổ địa, nhìn mình cứ như là một tên phá gia chi tử, Tiểu Lôi cười khổ không nổi, khoát tay: “Yên tâm, hôm nay ta không hái gì hết, chỉ muốn tạt qua căn phòng phía sau, tiện thể vào ngó qua xem.”

Nghe những lời này, sắc mặt của thổ địa mới khá lên một chút, nhưng vẫn giữ vẻ cảnh giác nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi đi vào trong, thổ địa theo sát bên cạnh, nửa bước không rời.

“Ài, nhìn bộ dáng khản trương của người, gần đây cái đám Bảo Nhi thường lại hái thảo dược, phải không?” Tiểu Lô hỏi.

Kết quả là làm cho thổ địa tuôn ra một tràng kể khổ, Tiểu Lô tất nhiên cảm thấy vô vị, nghe thổ địa thao thao bất tuyệt hồi lâu, cuối cùng lão nói: “.....toàn là những thứ đồ vật tốt a... tiểu lão nhi ta nhìn thấy cũng đau lòng, nếu các cô nương vì luyện đan dược thì còn được, nhưng Bảo Nhi lấy thuần túy để vui chơi thôi! Nhất là hai ngày trước chạy đến tìm tị quang thảo, loại cỏ này trong vườn của chúng ta chỉ còn lại hai loại thôi! Ta năn nỉ gần chết cả nửa ngày, Bảo Nhi cô nương mới lưu lại một loại cho ta, nếu không thì có thể đã đoạn căn rồi, sau này muốn có cũng không được!”

Tiểu Lô nghe đến đó động tâm hỏi: “Tị quang thảo? Bảo Nhi lấy thứ đó làm gì?”

Hắn cảm thấy kinh ngạc là có lý do.

Tị quang thảo thực ra không phải là món đồ quá trân quý gì, chẳng qua chỉ để dùng luyện chế một ít loại đan dược đặc thù, chủ yếu là luyện chế một thứ tên là “hoá hình đan” gì đó.

Hoá hình đan là loại đan dược khi ăn vào có thể ẩn giấu tung tích. Người bình thường sau khi ăn vào, trong vòng ba canh giờ có thể biến hoá ngoại hình của mình, giống như tắc kè hoa, có thể biến thành tương tự với hoàn cảnh môi trường xung quanh, thậm chí có thể tự ẩn hình mình.

Hiệu quả của loại đan dược này cơ bản là giống như bảy mươi hai phép biến hóa Tiểu Lô học từ chỗ của Bồ Đề tổ sư. Nhưng khác biệt là ở chỗ pháp thuật biến hình chân chính là tùy ý nghĩ trong lòng, muốn biến thành cái gì là biến thành cái đó.

Nhưng hoá hình đan không giống thế, chỉ có thể biến thành một đồ vật xung quanh. Có thể nói, nếu bên cạnh có một cái ghế, người nuốt đan dược có thể biến thành cái ghế, nhưng nếu không có thì không thể biến ra được, giống như tắc kè hoa lấy màu sắc của cơ thể mình hoà lẫn với môi trường xung quanh.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải phù hợp với hoàn cảnh.

“Bảo Nhi muốn luyện đan? Luyện hoá hình đan?” Tiểu Lô cảm thấy kỳ quái nói: “Nhưng Bảo Nhi cũng đã biết ẩn thân thuật với chưởng nhãn pháp rồi, còn muốn hoá hình đan làm gì?”

“Cái này... tiểu lão nhi ta làm sao dám hỏi, cho dù tiểu lão nhi có hỏi thì Bảo Nhi cô nương cũng sẽ không cho ta biết a.” Thổ địa vẫn giữ giọng khổ sở: “Ngày đó, ta nói nhiều vài câu, thiếu chút nữa bị cô ấy vật hết râu!”

Tiểu Lô gật đầu cười nói: “Tốt lắm, chuyện này khi trở về ta sẽ nói Bảo Nhi, bảo nó lần sau cẩn thận hơn là được.”

Hắn cũng không để tâm đến chuyện này, chỉ coi là chuyện chơi đùa của trẻ con, chỉ định khi về tìm cơ hội hỏi Bảo Nhi là được. Nhưng không biết rằng khi về lại quên mất, mà chuyện này sau có nhiều biến hoá mà Tiểu Lô hiện tại không thể dự liệu được.

Lão thổ địa muôn vàn cảm tạ Tiểu Lô, nhưng hắn bị lão làm cho nhức đầu nên dứt khoát ra khỏi vườn, cáo biệt lão, rồi đi thẳng ra phía sau chỗ Diệp Bất Quần ở.

Căn phòng nhỏ của Diệp Bất Quần bốn phía được Diêu Yên dùng pháp thuật “Ngũ quỷ bàn sơn thuật” bày ra, đặt ra hai toà núi nhỏ vây quanh một nửa vòng tròn, chỉ để lại một lối ra rất nhỏ, lối ra vào chính là tiên thảo lâm.

Vì đây chính là muốn tạo dựng ra ý cảnh u cốc thâm sơn.

Tiểu Lô lướt qua rừng cây đi vào trong, từ xa nghe thấy tiếng gió gào thét vọng lại, còn có thanh âm hô hô a a, kết hợp với âm thanh của kinh khí trong không trung.

Trong lòng hắn thấy tò mò, gia tăng cước bộ đi vào.

Phạm vi nơi này không lớn hơn một sân chơi bóng rổ, được xây ngay trên sườn núi, đương nhiên là giống như phòng ốc của Diêu Yên tại Tiên Sơn phái trên đảo Huyền Không, thuần túy làm toàn bằng tre.

Dù sao nơi này cũng không phải là Huyền Không đảo mà là nhân gian!

Trên Huyền Không đảo bốn mùa giống như ngày xuân, nhưng tại nhân gian có đủ mưa gió, băng tuyết, kiến trúc bằng tre có thể chống gió tuyết. Kết cấu bên trong căn phòng làm bằng gỗ, điểm xuyết một số cây trúc, nhưng nhìn toàn bộ thì kiến trúc bảy phần giống căn phòng tre trên Huyền Không đảo năm đó.

Bên ngoài cũng có một tảng đá màu xanh rất to giống bên ngoài chỗ ở trên Huyền Không đảo của Diệp Yên, là chỗ nàng luyện kiếm từ trước tới giờ.

Lúc này bên trên tảng đá có một người đứng đó, chính là Diệp Bất Quần.

Chỉ thấy tóc Diệp Bất Quần buông xoã, thân trên ở trần, chỉ mặc một cái quần dài, trong tay cầm một thanh trường kiếm như của kỵ sĩ phương tây, đang chặt phải chém trái, chỉ thấy trường kiếm trong tay hắt huy vũ, kinh khí bắn ra tứ phía, kiếm khí tung hoành.

Nhất là xung quanh người hắt tự nhiên có một đoàn ngân sắc quang mang. Quang mang kia hắt nhiên không phải là kiếm khí, cũng không phải pháp lực của người tu hành phương Đông.

Tiểu Lôi biết đó là cảnh giới tu luyện cao nhất của võ sĩ phương tây mới có thể phát ra một loại Đẩu khí.

Phía trên kiếm phong loé ra một đoàn quang mang trắng bạch thanh khiết, chính là chiêu “Thánh quang thập tự kiếm” của kỵ sĩ Vatican. Chỉ thấy kiếm khí của Diệp Bất Quần tung hoành dường như đang phát tiết ức chế trong lòng, quanh bề mặt tảng đá xanh to lớn kia, la liệt không bao biết bao nhiêu vết chém.

Tóc Diệp Bất Quần bay tán loạn, trên khuôn mặt vốn nho nhã tràn ngập chiến ý, trên trán và người túa mồ hôi, nhưng mồ hôi vừa xuất ra đã bị đẩu khí trên người hắt làm bốc hơi.

320. Chương 320: Một Tia U Ám!

Tiểu Lôi động tâm, đột nhiên cười lớn nói: “Hảo kiếm thuật! Lão Diệp, một người múa kiếm không bằng hai người cùng múa! Khó được khi người có nhã hứng, ta đến bồi tiếp cùng người một phen!”

Nói xong, thân hình hắt đã phóng lên tảng đá, trong tay nhoáng một cái, đã lấy ra một cây thanh phong trường kiếm.

Diệp Bất Quần thấy rõ người đến là Tiểu Lôi, lớn tiếng nói: “Tốt!”

Nói xong, hai tay cầm kiếm nhắm đầu Tiểu Lôi chém xuống.

Không hổ là Thánh quang thập tự kiếm, kiếm phong rít lên, một luồng bạch sắc quang nhận chói mắt chém tới.

Tiểu Lôi hoành trường kiếm, ơng một tiếng, trên kiếm phong xuất ra một đạo thanh quang bay tới phá tan quang nhận kia.

Chỉ thấy quang mang bắn ra tứ phía, Diệp Bất Quần hét lớn một tiếng, kỵ sĩ kiếm trong tay bay lượn hoa cả mắt, rồi lại có vài đạo kiếm quang chém xuống.

Tiểu Lôi mỉm cười, trường kiếm trong tay khua một vòng, lập tức trước mặt xuất hiện một thứ như bức tường ánh sáng trắng bạc, cả người lẫn kiếm đều ẩn sau đó, chỉ nghe ơng ơng vài tiếng, kiếm khí của Diệp Bất Quần đã đánh ngay lên bức tường ánh sáng rồi lập tức tiêu tán.

Diệp Bất Quần khen một câu: “Phòng thủ tốt” rồi không tiến mà lùi một bước, hơi choãi chân ra quát: “Ta xuất toàn lực đây, người cẩn thận!”

Tiểu Lôi cười nói: “Cứ việc đến đây, để ta xem thực lực của kẻ được xem là cường giả mạnh nhất của Thánh kỵ sĩ!”

Nghe thấy mấy lời “cường giả Thánh kỵ sĩ” này, trên mặt Diệp Bất Quần hiện lên một tia u ám, Tiểu Lôi cũng có chút ân hận, chẳng biết vì sao mình cứ luôn đề cập đến chuyện thương tâm của Diệp Bất Quần, hắt nói vội thêm một câu: “Mau tới đi!”

“Hắc!”, Diệp Bất Quần phì ra một hơi, thân thể xoắn lại, tựa như thể “nhân kiếm hợp nhất” của kiếm thuật đông phương, mũi kiếm đột nhiên phát ra một đạo kiếm khí sáng lòe, kiếm khí không tiêu tan mà ngưng tụ tại một điểm nhỏ phía trước.

Trong nháy mắt, Diệp Bất Quần đã tiến tới trước mặt Tiểu Lôi.

Trong ánh mắt của Tiểu Lôi lộ ra vài tia dị sắc, nghe thấy keng một tiếng, kiếm của Diệp Bất Quần đã đâm vào vòng kính trước Tiểu Lôi, sức mạnh không ngờ vượt xa dự tính của hắn.

Soạt một tiếng, bức tường ánh sáng hình tròn do Tiểu Lôi dùng pháp lực tạo ra, dưới mũi kiếm của Diệp Bất Quần không ngờ bị đột phá, một ngọn lửa theo kiếm phong của hắn bùng lên, trong nháy mắt phòng ngự của Tiểu Lôi bị hoá giải. Tiểu Lôi cười hắc hắc, liền lui lại một bước hoành kiếm trước mặt, kiếm phong rung lên, kêu một tiếng đinh đang, nhẹ nhàng gạt kiếm của Diệp Bất Quần sang một bên.

Diệp Bất Quần cảm thấy trên thân kiếm truyền đến một cỗ lực lượng cường đại mà chính mình không cách nào chống lại được, lúc này không để rơi kiếm, nhưng lại lão đảo thối bộ mấy bước về phía sau.

Khi hắn đứng vững, chỉ thấy Tiểu Lôi nhìn mình cười mỉm rồi hỏi: “Lão Diệp, một kiếm vừa rồi của ngươi, là thế nào vậy?”

Diệp Bất Quần thở ra, cười nói: “Làm sao vậy? Đây chẳng qua là thứ đơn giản thôi, một chiêu đơn giản nhất trong kiếm thuật dùng để đột kích thôi.”

“Đơn giản?” Tiểu Lôi lắc đầu: “Cái này không đơn giản a, một kiếm này của ngươi, so với cái gì Thánh quang thập tự kiếm mạnh hơn nhiều! Dùng ngôn ngữ của phương Đông chúng ta mà nói, cái này gọi là phản phác quy chân! Càng đơn giản lại càng tu luyện ra lực lượng cường đại!”

Diệp Bất Quần cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên ngẩng đầu lên cười nói: “Tốt, ngươi lại tiếp chiêu đi!”

Nói xong, vịn người đâm tới một kiếm, Tiểu Lôi mỉm cười huy kiếm nhẹ nhàng đẩy ra. Bằng vào tu vi của hắn, cũng không biết cao hơn Diệp Bất Quần bao nhiêu, nhưng trong mắt của hắn, một kiếm toàn lực của Diệp Bất Quần có vẻ chậm vài phần, với thành tựu của Tiểu Lôi, đã biết hắn lưu lại phần lớn thực lực.

Keng một tiếng, kiếm của Diệp Bất Quần nhoáng lên, nhưng lần này hắn không lui lại, vịn người nương vào lực phản chấn của Tiểu Lôi, nghiêng người tại chỗ hướng ngực Tiểu Lôi đánh ra một chưởng, chưởng tâm phát ra một đạo quang mang.

“Tốt!” Tiểu Lôi cười cười. Diệp Bất Quần này quả nhiên bất phàm, rồi bất ngờ lập tức thay đổi cách đánh.

Hắn cố ý không tránh né, lại ưỡn ngực mặc cho chưởng của Diệp Bất Quần đánh vào ngực mình.

“Bách!”

Sau một tiếng ồ ồ, Diệp Bất Quần đã đẩy ra đầu khí toàn thân, nhưng hắn cảm thấy tựa như đầu khí của mình đang đánh vào một vách tường sắt kiên cố, chẳng những không rung chuyển Tiểu Lôi được tí nào, mà chính mình lại bị lực phản chấn ép đến mức suýt bay ngược trở lại.

Một tay Tiểu Lôi đã đỡ lấy bả vai của hắn, mục quang Diệp Bất Quần loé lên, lật tay chém ngược lên một kiếm hòng chặt đứt ngón tay Tiểu Lôi. Tiểu Lôi cười hì hì, tốc độ của bàn tay đột nhiên trong nháy mắt trở nên nhanh gấp mấy lần, không đợi kiếm của Diệp Bất Quần chém tới, đã điểm vào bàn tay cầm kiếm của Diệp Bất Quần một cái. Diệp Bất Quần lập tức cảm thấy bàn tay mình đau như bị lửa thiêu vậy.

Năm ngón tay hắn rã rời, buông rơi trường kiếm. Tiểu Lôi còn đang mỉm cười thì Diệp Bất Quần đã dùng tay làm kiếm, không ngờ hét một tiếng rồi đột nhiên chuyển thân phóng ngược ra một cước!

“Bình!”

Một cước đá vào người Tiểu Lôi nhưng chính Diệp Bất Quần lại bay ra ngoài, quay hai vòng trên không rồi mới lão đảo rơi xuống đất ngay trên mặt tảng đá lớn kia.

Tiểu Lôi dùng ngón tay búng một cái vào mũi kiếm, ông một tiếng, kỳ sĩ kiếm đã bay tới rồi cắm xuống đất trước mặt Diệp Bất Quần.

“Không công bằng!” Diệp Bất Quần cười khổ nói: “Thực lực của ngươi hơn ta nhiều lắm, ta đánh ngươi, đá ngươi đều là tự mình chịu khổ mà thôi”

Nhưng Tiểu Lôi lại lắc đầu: “Lão Diệp, lời của ta khó nghe, nhưng thật ra tu vi của ngươi tăng lên rất nhiều! Ta đã giao thủ với không ít Thánh kỵ sĩ Vatican, ngươi so với bọn họ đều mạnh hơn!”

Diệp Bất Quần quát: “Tiếp nào! Hôm nay ta nhất định phải đánh ngươi vài cái mới hả giận!”

Nói xong, khom lưng nâng kiếm lên, thân người một lần nữa nhảy lên tảng đá, lần này vùng trường kiếm lên, trong không trung vẽ ra một hình chữ thập, hất hét lên hai tiếng, hai đạo quang nhận bắn quang mang ra tứ phía, phân ra hai bên phóng tới Tiểu Lôi. Tiểu Lôi mỉm cười, lắc mình tránh quang nhận bên trái, lấy tay làm kiếm đỡ bên phải, lúc này Diệp Bất Quần đã phi thân tới, mũi kiếm nhắm yết hầu Tiểu Lôi đâm tới.

Lần này lại là một đòn “đột kích” tiêu chuẩn của hắn, thân trên nghiêng về phía trước, cước bộ giống như một mũi tên, đầu khí toàn thân tập trung tại mũi kiếm, mũi kiếm lại phát ra kiếm mang phá không xẹt xẹt!

Tiểu Lôi lập tức lui về phía sau, hất lùi cực nhanh. Diệp Bất Quần dồn lực toàn thân tại mũi kiếm, nhưng mũi kiếm thủy chung vẫn cách yết hầu của Tiểu Lôi vài phân.

Trong chớp lát, Diệp Bất Quần đã kiệt lực, trong đầu hắn bỗng hiện linh quang, đột nhiên phóng trường kiếm ra, tốc độ nhất thời tăng lên vài lần! Tiểu Lôi giờ mới mỉm cười, theo nụ cười của hắn, không gian chung quanh phảng phất như ngưng lại! Động tác của hắn dường như so với thời không nhanh hơn ba phần, Diệp Bất Quần cảm giác như được xem phim quay chậm, bất lực nhìn Tiểu Lôi nâng cánh tay, cong ngón tay, sau đó đầu ngón tay nhẹ nhàng búng vào mũi kiếm.

“Ông!”

Kỵ sĩ kiếm lập tức bay lên cao, trong trời đêm xẹt lên một đạo ánh sáng bạc, sau đó rơi xuống, không ngờ lại cắm cơ hồ lút cán trên mặt tảng đá cứng rắn.

Diệp Bất Quần cứng đờ người, lặng lẽ sửng sốt nhìn kỵ sĩ kiếm cắm trên tảng đá vài giây đồng hồ.

Tiểu Lôi nhẹ nhàng đi tới vỗ vai hắn vài lần, Diệp Bất Quần mới phục hồi tinh thần, cười khổ nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi thở dài nói: “Lão Diệp, ngươi đừng tức giận. Chẳng lẽ ngươi đúng là hy vọng khoan một lỗ thủng trên cổ ta sao? À à...”

Diệp Bất Quần mới lộ ra nụ cười: “Bỏ đi, bỏ đi, cho dù ngươi đứng một chỗ cho ta đâm, chưa chắc ta có thể làm tổn thương ngươi tí nào, rõ ràng là thực lực ta kém ngươi xa. Ta biết rõ mà.”

Tiểu Lôi cúi lưng, không mất chút sức lực nào rút trường kiếm từ trong tảng đá ra, đưa cho Diệp Bất Quần, cười nói: “Kiếm này của ngươi từ đâu tới? Ta nhớ khi ngươi tới đây trên người không mang kiếm”

“Là Bảo Nhi giúp ta giao dịch”, Diệp Bất Quần cười cười, “Ta khi buồn chán liền muốn hoạt động thân thể, nhưng không thuận tay với kiếm Trung Quốc các ngươi. Bảo Nhi dựa theo yêu cầu của ta, đặt hàng thanh này. Thanh kiếm này là mua được từ một người Pháp chuyên buôn bán vũ khí, loại tốt, đã tốn của ngươi rất nhiều tiền.”

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn thanh kiếm, cười nói: “May là vừa rồi ta không bẻ gãy nó, nếu không ngươi lại muốn ta bỏ tiền đền ngươi thanh khác mất.”

Lúc này Diệp Bất Quần người đã đầy mồ hôi, đang thở dốc, hai người nhảy xuống khỏi tảng đá, tùy ý ngồi xuống đất.

“Lão Diệp, nói thật chứ, một kiếm cuối cùng vừa rồi rời tay ngươi, thực sự là có chút ngoài dự liệu của ta. Chỉ bằng chiêu kiếm tối hậu này, ngươi so với các Thánh kỵ sĩ khác đã mạnh hơn nhiều lắm.”

“Ồ? Nhận được lời khen của đại cao thủ nhà ngươi, ta hẳn là có thể ngậm cười nơi cửu tuyền rồi chứ?”

Tiểu Lôi cười ha hả nói: “Ngươi đúng là tên ngoại quốc chết dịch, chưa học tiếng Trung đến nơi đến chốn a, cái gì ngậm cười nơi cửu tuyền không phải là ngghĩa tốt ah!”

Dừng một chút, hần nghiêm sắc mặt nói: “Trong con đường luyện võ đạo, thời khắc tu luyện đến độ cao thâm, sử dụng chiêu số đơn giản nhất lại chính là hữu hiệu nhất. Lấy một ví dụ, hai ”kích” đơn giản vừa rồi của ngươi, theo ta thấy, so với cái gì Thánh quang thập tự trăm còn mạnh hơn nhiều!” Tiểu Lô bĩu môi: “Xử ra cái loại thánh quang gì đó, lại còn thập tự trăm, trông đẹp mắt nhưng vô dụng!”

Diệp Bất Quần thở dài, ngẩng đầu nhìn trời nói: “Đạo lý này, cũng chỉ có ngươi mới có thể nói ra được. Khi ở học viện kỵ sĩ đoàn, sư phụ kiếm thuật yêu cầu tất cả bọn ta nghiêm khắc tu luyện Thánh Quang Thập Tự Kiếm, khổ luyện tu vi bản thân về năng lượng của Thánh Quang hệ. Nhưng ta lúc nào cũng chỉ thích mấy chiêu kiếm thuật đơn giản nhất. Tỷ như chiêu đột kích này, bất quá chỉ là một động tác cơ bản nhất trong kiếm thuật, nhưng trong lúc tối hậu tại một kỳ tỷ thí độ sức tại học viện kỵ sĩ đoàn, ta chọn lúc tối hậu mới đột kích một kiếm đâm xuyên ngực đối thủ, sau đó đoạt được danh hiệu đệ nhất. Còn cái tên gia hỏa múa Thánh Quang Thập Tự Kiếm tới mức hoa bay lá rụng kia thì phải nằm bệnh viện để mục sư trị liệu hết cả tuần.”

“Cái thứ vũ khí như kiếm chỉ bất quá dùng vài động tác đơn giản phối hợp lại với nhau mà thành. Không ngoài các thứ đâm, chém, xóc.... vân vân. Ngươi đem chuyện đơn giản nhất luyện tới mức xuất thần nhập hóa, cũng như nguyên lý phản phác quy chân của võ đạo Đông phương chúng ta.” Tiểu Lô nói tới đây thì dường như có suy tính kỹ càng, muốn dò hỏi Diệp Bất Quần một số chuyện liên quan tới kỵ sĩ Vatican: “Đúng rồi, vì sao ta luôn có cảm giác trong động tác của ngươi, có rất nhiều hương vị của võ thuật Đông phương?”

Diệp Bất Quần cười cười rồi trả lời: “Vậy sao. Thật ra thì đã từ lâu kỵ sĩ trong Vatican luôn có sư phụ võ đạo Đông phương. Võ đạo Đông phương các ngươi so với Tây phương cao thâm hơn, trong kỵ sĩ đoàn có không ít học viên trải qua huấn luyện về kỹ thuật võ nghệ của Đông phương.”

“Ồ?” Trong lòng Tiểu Lô rung động, khoe miệng gượng cười lạnh: “Ồ? Kỵ sĩ đoàn của giáo hội, không ngờ có sư phụ võ thuật của Đông phương à? Lợi hại không?”

“Thực lực tương đối không tệ.” Diệp Bất Quần trả lời.

“Có người Đông phương nguyện ý tới dạy người ngoại quốc các ngươi võ thuật cao thâm chân chính sao?” Tiểu Lô lại cảm thấy có chút kỳ quái: “Căn cứ theo ta biết, võ thuật gia Đông phương, đa số đều rất coi trọng việc phân chia khoảng cách giữa các môn hộ, phân chia giữa các dân tộc xem ra lại càng nghiêm trọng hơn.”

Diệp Bất Quần đưa mắt nhìn Tiểu Lô, dùng một giọng nói kỳ quái trả lời: “Bất cứ chuyện gì, khó khăn đều có thể khắc phục được, kiên nhẫn có thể giải quyết rất nhiều vấn đề. Chỉ cần có dư giả thời gian cùng đầy đủ nỗ lực thôi.” Nói tới đây, hần cười cười: “Ngươi biết trong kỵ sĩ đoàn của giáo hội, bắt đầu từ khi nào thì có chỉ dẫn về võ thuật Đông phương không?”

Không đợi Tiểu Lô nói, Diệp Bất Quần đã tự mình trả lời: “Bắt đầu từ thế kỷ mười bốn đã có rồi!”

Quả nhiên, Tiểu Lô hơi bị chấn động: “Sớm vậy sao?”

Diệp Bất Quần do dự một chút rồi thở dài nói: “Tiểu Lô, ngươi nên biết, tông chỉ của giáo hội là muốn đem tín ngưỡng của Thượng Đế truyền bá khắp mọi nơi trên thế giới! Cả một khối lãnh thổ thần bí của Đông phương như vậy, đối với giáo hội mà nói, còn là một vùng đất trạch nguyên chưa thể khai phá!”

“Khai phá?” Tiểu Lô cười nói: “Ta thấy dùng chữ ‘chinh phục’ thì có vẻ thích hợp hơn.”

“Tiểu Lô, ngươi cũng nên biết, lúc trước chúng ta ở vào trạng thái đối địch.” Giọng nói của Diệp Bất Quần có chút khó khăn: “Ta thấy trong ghi chép của giáo hội về việc kỵ sĩ đoàn thiết lập sư phụ võ đạo Đông phương, lúc đầu từng bị vài vị giáo chủ phản đối kịch liệt. Theo giải thích của bọn họ, Thánh kỵ sĩ của Vatican nên bảo trì ‘huyết thống’ của mình. Nhưng giáo hoàng lúc đó, là một người có cái nhìn rất đặc biệt. Dưới sự kiên trì không ngừng nghỉ của ngài, kỵ sĩ đoàn cuối cùng bắt đầu sắp đặt việc huấn luyện võ đạo Đông phương. Mặc dù tìm cao nhân võ nghệ Đông phương rất khó, nhưng vài trăm năm nay, cũng đạt được một chút hiệu quả.” Hần cười nói: “Không nói đâu xa, chỉ nói Nhật Bản, Hàn Quốc, cái gọi là cái gì Không thủ đạo (Karate), Đài quyền đạo (Taekwondo), kỳ thật không phải đều là phân chi biến dạng của võ thuật Trung Quốc lưu truyền đến quốc gia bọn họ sau nhiều năm dần dần biến thành sao?”

“Hắc hắc, có thể thả lỏng khuôn khổ, đi học tập chỗ mạnh của địch nhân, vị giáo hoàng năm đó thật sự là có dã tâm a.” Tiểu Lô cười khỏ.

Vatican thật sự đã chuẩn bị sớm vậy sao?

Nói tới đây, Tiểu Lô cẩn thận hỏi một câu: “Trong kỵ sĩ đoàn của các người, có kỵ sĩ đến từ Đông phương không? Còn lãnh tụ tối cao của kỵ sĩ đoàn thì sao?”

“Chuyện này thì không thể nào.” Diệp Bất Quần lắc đầu: “Người có lẽ không hiểu rõ cơ cấu của kỵ sĩ đoàn. Đầu tiên, kỵ sĩ đoàn Vatican không phải khổng lồ như trong tưởng tượng của người, càng không phải là tổ chức quân sự gì cả... Nếu như nhất định phải hình dung thì đại khái giống như mấy môn phái võ thuật Đông phương thôi. Có sư phụ có đệ tử, có lưu truyền mỗi đời. Nhân số lại không quá nhiều, không thể nào tạo thành quy mô như một quân đoàn được. Nói như vậy, cũng không cách nào nhiều năm như vậy mà cứ ẩn tàng ngấm ngầm được. Thân phận tối cao của kỵ sĩ đoàn đương nhiên là bảy vị Thánh kỵ sĩ, mà Thánh kỵ sĩ lại không thể trực tiếp phát hành mệnh lệnh cho kỵ sĩ đoàn, cũng không thể chỉ huy kỵ sĩ đoàn. Thánh kỵ sĩ chỉ là nhân tuyển được nghiêm khắc tuyển chọn qua từ trong học viện kỵ sĩ, chọn ra những người mạnh nhất. Còn chuyện hàng ngày thì do một số sư phụ trong kỵ sĩ đoàn phụ trách, lại còn thêm một vị chủ giáo đại nhân chủ trì.”

Ngừng một chút, Diệp Bất Quần tựa hồ suy nghĩ gì đó, sau lại nói: “Còn về người Đông phương gia nhập kỵ sĩ đoàn Vatican... thì cũng không thể nào... Thủ hộ kỵ sĩ đoàn dù sao cũng là lực lượng bảo vệ thân cận nhất tại hạch tâm của Vatican.”

“Đạo lý thì cũng giống như cấm vệ quân của hoàng đế cổ đại Trung Quốc các người, không thể nào tìm một người nước ngoài đặt vào đó. Học viên của kỵ sĩ đoàn, thông thường khi còn rất nhỏ đã được tiếp nhận vào để huấn luyện, mà các em bé được chọn đều đến từ một số gia tộc tin thờ giáo hội rất chân thành, hoặc trực tiếp từ các kỵ sĩ thế gia truyền đời vài trăm năm, hoặc là tìm các cô nhi có một chút thiên phú, từ nhỏ đã bắt đầu được bồi dưỡng để qua quá trình chọn lựa, nên rất khó có khả năng để một người Đông phương tiến nhập vào kỵ sĩ đoàn. Năm đó thiết lập sư phụ võ đạo Đông phương, đã đẩy lên tranh luận lớn vậy, nếu trong kỵ sĩ đoàn lại xuất hiện một người da vàng tóc đen thì không khỏi để mấy vị chủ giáo đại nhân thuộc phe bảo trì huyết thống Vatican nào loạn ngất trời hay sao đây?”

“Ngoại trừ những thứ này, kỵ sĩ cũng không phải là một võ giả đơn thuần. Thủ hộ kỵ sĩ của Vatican, kỳ thật cũng sẽ tiếp nhận học tập một số pháp thuật, lại thêm bồi đắp tín ngưỡng nghiêm khắc. Cho nên, một người khác chủng tộc rất khó có thể tiến nhập vào Vatican... Trừ phi...” Nói tới đây, Diệp Bất Quần có chút do dự.

“Trừ phi thế nào?”

“Trừ phi là giáo hoàng hạ lệnh.” Diệp Bất Quần nói: “Kỳ thật, trong lịch sử cũng không phải chưa hề có người chủng tộc khác trở thành kỵ sĩ Vatican, nhưng Thánh kỵ sĩ thì tuyệt đối không có! Căn cứ theo kỷ tải ta xem qua, ít nhất trong ba mươi năm Thập tự quân Đông chinh, đã từng có hai người từ thế giới Ả Rập tiến nhập vào kỵ sĩ đoàn. Nhưng lúc đó bọn họ đều chỉ là em bé, là do đoàn quân Đông chinh mang về từ thế giới Ả Rập, mà trong đó có một là con lai. Hơn nữa đáng tiếc chính là hai đứa bé này sau này cũng không qua được khảo hạch, ngay cả cơ hội tiến nhập vào kỵ sĩ đoàn để tiếp thu huấn luyện cũng không có.”

“Con lai.” Tiểu Lô thấp giọng lẩm bẩm hai chữ này rồi sau đó dứt khoát trực tiếp hỏi thẳng: “Diệp Bất Quần, người đã từng là Thánh kỵ sĩ thủ tịch của giáo hội, vậy ta hỏi người, người có biết tới một người tên là Tây Môn không?”

“Tây Môn? Simon?” Diệp Bất Quần ngăn người một chút.

“Không, không phải là Simon, ta nói không phải là tên tiếng Anh, mà là tên tiếng Trung, gọi là ‘Tây Môn’”

“Tây Môn như Tây Môn Khánh đó hả?” Diệp Bất Quần hỏi lại một câu.

Tiểu Lô dở khóc dở cười: “Không sai, chính là Tây Môn trong Tây Môn Khánh đó...’, cái tên người nước ngoài quý nhà người không ngờ cũng từng đọc qua Kim Bình Mai à?”

Diệp Bất Quần lập tức phủ nhận, mặt đầy chính khí: “Tầm bậy! Ta sao lại đọc cái thứ sách đó chứ! Bất quá ta đã đọc qua Thủy Hử trong Tứ đại danh tác mà thôi!”

“*, tin người mới là lạ.” Tiểu Lô nói: “Không nói ngoài lề nữa, người biết người này không?”

“Không biết, chưa hề nghe qua cái tên này.” Diệp Bất Quần lắc đầu, có chút ngẩn ngơ. Tiểu Lô nhìn ánh mắt của hắn thì thấy mục quang Diệp Bất Quần rất thành khẩn. Điều hắn nói là thật.

Tiểu Lô nhú mày.

Diệp Bất Quần đã từng có thân phận cùng địa vị cao như vậy trong giáo hội, lại không biết tới đứa con đỡ đầu này của giáo hoàng sao?

“Sao vậy? Vì sao lại hỏi vấn đề này? Cái người tên Tây Môn này có vấn đề gì sao?” Diệp Bất Quần ngẩn ngơ hỏi.

“Ài...” Tiểu Lô suy nghĩ rồi đột nhiên rung động trong lòng, nói: “À! Ta thiếu chút nữa quên mất, hắn còn có một cái tên, không phải gọi là Tây Môn... Người có biết một cái tên gọi là DuPont không? Hắn là một đứa con lai.”

Vừa nghe cái tên này, sắc mặt Diệp Bất Quần lập tức trở nên nghiêm trọng! Trong ánh mắt hắn phát ra mục quang cổ quái, nghiêm nghị nhìn Tiểu Lô, trầm giọng nói: “Người nói gì? DuPont à?”

“Đúng vậy.”

“Người nói là DuPont à?”

“Đúng vậy.”

Về mặt Diệp Bất Quần có chút kỳ quái: “Người sao lại muốn hỏi về người này?”

Tiểu Lô lắc đầu: “Vấn đề này, ta đợi chút nữa rồi sẽ giải thích. Người cho ta biết trước đi, người biết người này sao?”

“Ta biết.” Diệp Bất Quần gật đầu, giọng nói của hắn có chút kỳ quái, dường như mang theo một tâm tình kỳ quái: “Người không biết... DuPont, cái tên này, là một cái tên bị mọi người trong kỵ sĩ đoàn kiêng kỵ, hơn nữa cấm không được nhắc tới.”

“Ồ? Vì sao?” Tiểu Lô nghi hoặc hỏi.

“Đây là một chuyện đã phát sinh từ nhiều năm trước...” Nụ cười của Diệp Bất Quần có chút khổ tâm, rồi hắn lập tức bắt đầu chậm rãi nói.

“Khi ta còn rất nhỏ thì đã vào giáo hội, sau đó thông qua tuyển lựa, bao gồm cả thể chất, còn cả chỉ số thông minh (IQ), cùng với phẩm cách, kết quả được chọn vào nhân tuyển của kỵ sĩ đoàn, tiến nhập vào kỵ sĩ đoàn để tiếp thu huấn luyện. Lúc đó... Constantine cũng đã ở trong kỵ sĩ đoàn, nhưng hắn đã có thân phận rất cao trong đám kỵ sĩ cao đẳng. Thánh kỵ sĩ năm đó đã có sáu người rồi. Tất cả các kỵ sĩ cao đẳng đều nỗ lực tranh đoạt cái danh hiệu Thánh kỵ sĩ thứ bảy cuối cùng này. Bởi vì Thánh kỵ sĩ chỉ có bảy người, một khi đã đủ số, trừ phi có Thánh kỵ sĩ nào đó chết đi, hoặc phạm trọng tội bị bãi miễn, thì mới lại tuyển chọn Thánh kỵ sĩ mới.”

321. Chương 321: Người Bí Ẩn

Mà càng làm bọn ta thêm kỳ quái chính là... trong lần tuyển chọn này, không ngờ chỉ có một tân học viên tới, hơn nữa còn có hai vị Hồng Y giáo chủ đại nhân đích thân đến dự. Nghi thức long trọng như vậy, lại do mấy vị Hồng Y giáo chủ đích thân ra mặt đón tiếp tân học viên, chỉ có một khả năng - đó là tân học viên này chính là nhi tử của vị Thánh kỵ sĩ nào đó vừa mới qua đời, để kế thừa vinh quang của người cha nên được nhận huấn luyện trở thành kỵ sĩ, do tôn trọng đối với Thánh Kỵ sĩ vừa mất nên Hồng Y giáo chủ đại nhân mới ra mặt. Thế nhưng tình huống này lại tịnh không phải như vậy, thành viên mới tới này không ngờ lại không phải là người da trắng thuần chủng, hoặc có thể nói rằng, hắn nhìn qua căn bản chỉ là một hậu duệ của người Châu Á. Do ta từ nhỏ đã rất thích văn hóa Tây phương, lại theo Đông phương vô đạo lão sư ở Giáo hội học tiếng Trung, cho nên trong lúc vô ý có nghe thấy hắn nói một câu tiếng Trung.

Hắn đột nhiên quay sang hỏi Tiểu Lô một câu: “Người đoán được hắn nói gì không?”

“Ta làm sao biết được!” Tiểu Lô trợn mắt đáp.

“Lúc ấy hắn nói là: ‘Xem ra Quang Minh thế giới này cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với Hắc Ám thế giới.’” Diệp Bất Quần lắc đầu, nói tiếp: “Nghe thấy những lời này chỉ có một mình ta, bởi vì lúc đó ta đang nỗ lực học tiếng Trung cho nên mới có thể nghe được. Về sau... Giáo chủ đại nhân lại tuyên bố, muốn tiến hành khảo hạch với người này. Tên của hắn là DuPont, Hồng Y giáo chủ đại nhân nói, ý của Giáo hoàng là hy vọng hắn có thể gia nhập Kỵ sĩ đoàn, trở thành một quang vinh kỵ sĩ.

“Lúc đó nói ra, cơ hồ bị tất cả đạo sư (người hướng dẫn) Kỵ sĩ đoàn cự tuyệt. Giáo chủ đại nhân xuất thân từ Kỵ sĩ đoàn phản đối mạnh mẽ nhất, lập tức yêu cầu được gặp Giáo hoàng bệ hạ. Người có lẽ cũng biết, cho dù Giáo hoàng hạ lệnh, cũng không thể tùy tiện tiến cử người gia nhập Kỵ sĩ đoàn được, bởi vì trăm ngàn năm qua, Kỵ sĩ đoàn là một hệ thống hoàn toàn độc lập, bất luận là ai, muốn gia nhập thì đều phải trải qua đợt tuyển chọn và khảo hạch vô cùng nghiêm khắc. Bằng không Giáo hoàng tùy tiện cũng có thể hạ lệnh ban tư cách thành viên Kỵ sĩ đoàn cho ai đó. Ngay cả hậu duệ của Thánh kỵ sĩ cũng không thể trực tiếp gia nhập Kỵ sĩ đoàn, nếu không vượt qua được khảo hạch, thì đương nhiên cũng sẽ bị đào thải mà thôi. Trong lúc mọi người đều phản đối, tên DuPont đó đứng bên cạnh lại hết sức bình tĩnh, không có một chút phản ứng nào, nhưng ta lại có thể cảm giác được, ánh mắt của hắn lại có chút khinh thường, thậm chí là... cười lạnh.”

Hắn chợt đưa mắt sang Tiểu Lô, cười nói: “Nói thật nhé, lần đầu tiên gặp người, ta thật sự cảm thấy bộ dạng lúc người cười, rất giống tên gia hỏa đó, các người có lẽ thuộc cùng một loại người đấy.”

“Sau đó thế nào?” Tiểu Lô sốt ruột muốn biết sự tình về sau.

“Sau đó... vị Hồng Y giáo chủ dẫn hắn tới mới giải thích. Giáo hoàng tịnh không muốn can thiệp vào sự vụ nội bộ Kỵ sĩ đoàn, chỉ muốn tiến cử người này mà thôi. Kỵ sĩ đoàn có thể tự mình tiến hành tuyển chọn cùng khảo hạch đối với hắn giống như đối với các học viên khác, sau khi các phương diện đạt tiêu chuẩn, mới có thể đạt được tư cách thành viên Kỵ sĩ đoàn.

“Tiếp đó có khảo hạch hắn chứ?”

Diệp Bất Quần hồi tưởng lại trong chốc lát, rồi cười khổ nói: “Hiện tại ta có thể công bằng nói một câu..... cái gọi là khảo hạch kia, quả thực chỉ là một hồi gây khó dễ một cách ác ý! Xem ra các đạo sư của Kỵ Sĩ đoàn đều không muốn để một người thuộc chủng tộc khác gia nhập Kỵ sĩ đoàn, nên cố ý đem tiêu chuẩn đề cao gấp mấy chục lần..... ta phải nói thế này, lúc đó ta vốn đã sớm thông qua khảo hạch từ mấy năm trước, trở thành vị học viên kỵ sĩ của Kỵ sĩ đoàn. Nhưng nếu cho ta tham gia lại một lần khảo hạch như thế, cho dù ta lúc ấy thực lực có tăng thêm mười lần, cũng tuyệt đối không thể thông qua được.”

“Lần khảo hạch thứ nhất chính là về ý chí, vốn là phải thử dũng khí cùng nghị lực, nhưng tên gia hỏa đó lại vượt qua rất nhanh. Ban khảo hạch của Kỵ sĩ đoàn thỉnh một vị ma pháp sư tới, thi triển Áo giáp ma pháp đối với hắn, làm hắn cảm thấy sợ hãi, trong tâm trí xuất hiện tràng cảnh rất khủng khiếp. Ta nhớ lúc trước khi tiếp nhận khảo hạch này, thì như bị thôi miên, xung quanh nhìn thấy mười mấy con quái xà cực lớn công kích ta, sau đó cắn xé ta...” Diệp Bất Quần thở hắt ra: “Lúc ấy ta kiên trì được năm phút, rồi mới hôn mê bất tỉnh. Ta phải nói cho người biết, loạt ảo giác này cực kỳ chân thật, kể cả cảm giác đau đớn! Lúc ta tiếp nhận khảo hạch, cảm giác rõ ràng rằng thân thể mình đang bị đám rắn cắn xé, đau đớn kịch liệt! Cái loại đau đớn đó vô cùng mãnh liệt, lại hết sức chân thật!”

“Khảo hạch ý chí của DuPont lúc đó là cảnh tượng gì, ta không biết được, nhưng ta nhớ rõ, khi bắt đầu muốn thôi miên hắn là điều vô cùng khó khăn. Vị ma pháp sư của Kỵ sĩ đoàn căn bản không thể thôi miên được hắn, bởi vì ý chí của hắn quá mức cường đại. Vị ma pháp sư này chẳng những không thể thôi miên được hắn, ngược lại còn bị ma pháp phản lại, tự lâm vào ảo giác do chính mình tạo ra, bỗng dưng nổi điên bỏ chạy mất, về sau nghe nói ngủ tròn một tuần mới tỉnh lại. Sau đó thay đổi hai vị ma pháp sư ở Kỵ sĩ đoàn nhưng cũng không có biện pháp. Nếu dựa theo quy định, thì ý chí của hắn đã đủ cường đại để đối kháng với Áo giáp ma pháp của ma pháp sư, như vậy hắn hoàn toàn không cần phải khảo hạch lại nữa, nhưng do tư tâm của Kỵ sĩ đoàn, vẫn kiên quyết khảo hạch tiếp, cuối cùng thỉnh đến một vị ma pháp sư cao cấp. Đúng lúc đó, vị Hồng Y giáo chủ đại nhân dẫn hắn đến, cũng lôi hắn đến bên nói vài câu, thì lúc này mới thuận lợi thôi miên được hắn. Ta tin rằng hắn chủ động buông bỏ ý chí chống cự, nếu không, ta

hoài nghi vị cao cấp ma pháp sư này cũng không thể thôi miên được hắn. Nhưng sau đó... mọi người lại vô cùng kinh hãi! Bởi vì hắn không hề khóc lóc, không hề sợ hãi, ngược lại từ đầu đến cuối cứ một mực cười, hắn cười hết sức vui vẻ, dường như không nhìn thấy cảnh tượng khủng bố gì và cũng dường như không cảm thấy đau đớn gì... giống như đang xem một bộ phim hài vậy!”

“Lúc đó, cả trường huấn luyện im lặng như tờ, mọi người nhìn hắn như nhìn quái vật. Còn hắn thì đứng đó nhắm hai mắt lại, cười ha hả. Cuối cùng vị giáo chủ Kỵ sĩ đoàn không nhịn được nữa, bảo vị ma pháp sư kia ngừng lại, sau đó không cần thảo luận nữa, lập tức cho hắn thông qua khảo hạch. Không ngờ hắn lại còn nói một câu...”

“Hắn nói cái gì?”

“Hắn nói với vị ma pháp sư kia..... cảm ơn người, ta rất lâu rồi không có giấc mộng vui vẻ như vậy!” Về mặt Diệp Bất Quân có phần bất đắc dĩ.

“Tiếp đó thế nào?” Tiểu Lôi trầm mặc vài giây, lại hỏi một câu.

”Sau đó cơ bản chỉ là khảo hạch thể chất thân thể mà thôi, tức là thế này, đối với người mới được chọn lựa sẽ do kỵ sĩ cấp thấp của Kỵ sĩ đoàn tiến hành khảo hạch sự nhanh nhẹn, lực lượng, tốc độ..., đối với trẻ nhỏ không biết võ công thì kiểm tra thân thể, còn đối với đám kỵ sĩ thế gia sẽ do một vị kỵ sĩ cấp thấp giao thủ cùng bọn chúng.... đương nhiên không phải là giao thủ chân chính, mà giống như sư phụ dạy đồ đệ các chiêu thức mà thôi, hoặc là kỵ sĩ cấp thấp xuất kiếm, người được chọn lựa phòng thủ hoặc phản công. Chỉ cần kỵ sĩ tán thành thiên phú cùng các điều kiện về mọi phương diện của người được chọn lựa thì sẽ cho phép thông qua. Nhưng nằm ngoài dự kiến, tên gia hỏa đó lại cực kỳ kiên quyết cự tuyệt việc kiểm tra thân thể, Hồng Y giáo chủ đại nhân cũng đề nghị không cần tiến hành kiểm tra thân thể của hắn, chỉ cần trực tiếp thăng một vị kỵ sĩ xuống trường khảo hạch với hắn, nếu hắn có thể thông qua khảo hạch của vị kỵ sĩ đó, vậy kiểm tra thân thể cũng được coi như là thông qua.

Kết quả, với kết luận chấn động của đợt khảo hạch ý chí lúc trước, cho nên đám người Kỵ sĩ đoàn lại động tay động chân, xuống trường khảo hạch hắn không phải là kỵ sĩ cấp thấp... mà là một vị kỵ sĩ có thực lực phi thường cường hãn.

“Chờ đã..... dựa theo những gì người kể, hắn nhất định đã được thông qua. Người nói thực lực của vị kỵ sĩ khảo hạch hắn rất mạnh mẽ phải không, rốt cuộc thì mạnh như nào?”

“Ta cũng không biết.” Diệp Bất Quân cười khổ: “Ta không giao thủ cùng hắn. Tuy vậy, hắn thật sự rất mạnh, điều này không cần phải nghi ngờ!”

“Vì sao?” Tiểu Lôi nhíu mày.

Mà trả lời hắn không phải Diệp Bất Quân, mà là một thanh âm già nua ở phía sau lớn tiếng nói: “Bởi vì ta có thể chứng minh!”

Vừa dứt lời, Constantine từ trong phòng bước ra. Trong bóng tối, vẻ mặt hắn có phần ngưng trọng, ánh mắt âm trầm.

“Người cũng ra đây sao?” Diệp Bất Quân cười hỏi.

“Các người đánh nhau ồn ào như thế bên ngoài, ta làm sao có thể ngủ được chứ?” Constantine tựa hồ có phần bất mãn, ngồi xuống bên cạnh hai người, nhìn Tiểu Lôi hỏi: “Người làm sao lại đột nhiên chạy tới đây hỏi sự tình của tên DuPont đó làm gì?”

“Lát nữa ta sẽ nói cho các người, trước tiên hiện tại người có thể thuật lại tình huống khảo hạch của hắn hôm đó được không?”

“Ta cũng không biết rõ lắm, bởi vì ngày đó ta cũng không có mặt ở trường.” Câu trả lời của Constantine làm Tiểu Lôi có phần sửng sốt.

Nhưng sau đó hắn chuyển chủ đề: “Mặc dù không có ở đó, nhưng ta có thể nói cho người biết một số việc mà ta biết.”

Hắn đột nhiên cởi áo ra, phía ngực bên trái lộ ra một vết thương rộng khoảng hai ngón tay! Đúng là do kiếm gây ra! Vết thương này tựa hồ từ rất lâu rồi, rõ ràng năm đó bị thương rất nặng, cho nên hiện tại nhìn vẫn thấy chấn kinh!

“Lúc ấy khảo hạch tên DuPont đó là một vị kỵ sĩ cấp cao, hơn nữa ở kỳ khảo hạch trước đó một tháng, ta đã từng tỷ thí một trận với hắn để tranh đoạt tư cách Thánh kỵ sĩ, ta và hắn là hai ứng viên cuối cùng! Trước đó, chúng ta đều đã đánh bại tất cả đối thủ của mình, cuối cùng chỉ còn lại hai người chúng ta tranh đoạt. Ta nhớ rất rõ, trong cuộc tỷ thí đó, ta đã hết sức vất vả, vết thương này của ta là do hắn tặng cho! May mắn là lệch ra vài phân, nếu không nhằm đúng vào tim, ta đã sớm chết từ lâu! Ta và hắn giao chiến đúng ba tiếng đồng hồ, mới miễn cưỡng đánh bại được hắn. Thế nhưng ta gặp may, bởi vì hắn đã thụ trọng thương tại tràng tỷ thí trước đó và nó vẫn chưa khỏi hẳn, cho nên ta mới có thể thắng hắn. Công bằng mà nói, nếu hắn có được trạng thái tốt nhất, ta chưa chắc có thể giành được thắng lợi.”

Tiểu Lôi hít sâu một hơi, nhìn kỹ vết thương trên ngực Constantine: “Người chính vì thắng được vị kỵ sĩ đó mà trở thành Thánh kỵ sĩ sao?”

“Đúng vậy!”

“Trời ơi!” Tiểu Lôi cười khổ: “Vậy không phải nói là, thực lực vị kỵ sĩ đó kỳ thật cũng đã tiếp cận Thánh Kỵ sĩ hay sao? Kỵ sĩ đoàn không ngờ lại có thể đưa một vị có thực lực Thánh kỵ sĩ đến khảo hạch một tân học viên? Hành vi đối trá như vậy cũng thái quá quá rồi?”

“Để duy trì huyết thống của Kỵ sĩ đoàn, sử dụng một chút thủ đoạn, cũng là bình thường mà thôi.” Diệp Bất Quần ngắt lời nói một câu: “Kỳ quái nhất là lúc ấy khi vị kỵ sĩ này xuống trường, Hồng Y giáo chủ đại nhân lại không hề tỏ vẻ phản đối. Ta bây giờ suy nghĩ kỹ lại, lúc ấy y đã biết rõ thực lực vị kỵ sĩ đó, nhưng lại không phản đối, chỉ có thể do hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất, cá nhân y cũng không hề hy vọng thấy một người khác chủng tộc gia nhập Kỵ sĩ đoàn, chỉ là ngại mệnh lệnh của Giáo hoàng nên mới phải đứng ra đảm nhiệm công việc này, vì thế cố ý để mặc hành vi đối trá của Kỵ sĩ đoàn. Nguyên nhân thứ hai, căn bản y đã biết được thực lực thật sự của tên DuPont đó nên mới bình thản như vậy.”

“Tiếp đó thế nào?”

”Tiếp đó..... DuPont lựa chọn tấn công, để vị kỵ sĩ phòng thủ. Dưới mấy chục ánh mắt nhìn chăm chú xung quanh, hắn bắt đầu xuất thủ..... ta phải nói rằng, ta lúc ấy thậm chí không thể nhìn rõ các động tác liên hoàn của hắn, chỉ thấy một thân ảnh lay động một cái, hắn căn bản giống như vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích..... nhưng vị kỵ sĩ đó thậm chí một chút phản ứng cũng không kịp..... trên mặt đã bị hắn dùng kiếm vạch cho một đường!”

Mọi người sợ đến ngây người, bởi vì chúng nhân mặc dù nghĩ rằng hắn có thể có chút thực lực, nhưng chỉ một chiêu đã có thể đã thương vị kỵ sĩ đó, hơn nữa còn đánh trúng mặt, quả thực là điều nhục nhã! Kết quả khiến cho vị kỵ sĩ đó vô cùng giận dữ, hỏa khí bốc lên ngàn ngạt, đã hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến việc khảo hạch gì đó nữa! Hai người không ngờ ngay giữa trường bắt đầu một cuộc chiến thực sự.

Hai vị Hồng Y giáo chủ kia cũng sợ ngây người, dường như muốn ngăn lại, nhưng hai người đã đại chiến kịch liệt, căn bản không thể tách ra được nữa..... ước chừng hơn năm phút sau, đã phân thắng bại. Vị kỵ sĩ này trong cơn phẫn nộ nên đã dùng tới thực lực chân chính của mình, hơn nữa không ngờ còn dùng cả “Thánh Quang Thập Tự kiếm”. Lúc ấy tất cả mọi người đều thầm than kinh hãi, cho rằng DuPont này nhất định chết chắc..... sau đó..... sau đó.....”

“Sau đó thế nào?” Tiểu Lôi sốt ruột hỏi.

“Sau đó..... kỵ sĩ đó đã bị hắn giết chết!” Diệp Bất Quần nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Lôi, nụ cười có phần cay đắng, nói tiếp: “Người có biết không, hắn chỉ dùng một kiếm, một kiếm đâm xuyên qua cổ họng vị kỵ sĩ đó. Hơn nữa, kiếm của hắn còn chính diện đập tan Thánh Quang Thập Tự trảm, sau đó kiếm khí của hắn xuyên qua, trực tiếp đâm thẳng vào cổ họng y, nhanh như thiểm điện!” Hít vào một hơi, hắn nói tiếp: “Chiêu hắn xuất thủ, chính là động tác vừa rồi ta dùng..... một động tác ‘Đột Thử’ đơn giản nhất, cơ bản nhất trong kiếm thuật mà thôi.”

Tiểu Lôi cuối cùng cũng biến sắc hỏi: “Người nói hắn..... hắn chỉ mất vài phút, một chiêu đã giết chết đối thủ có thực lực cấp bậc Thánh kỵ sĩ sao?”

Constantine bên cạnh bỗng nhiên cười khỏ nói: “Ngày trước ta cùng vị kỵ sĩ này phải đánh chừng hơn hai tiếng đồng hồ, mới miễn cưỡng thắng được. Còn cái tên DuPont này, lại chỉ mất có vài phút.”

Diệp Bất Quần nói: “Cảnh tượng sau đó vô cùng rối loạn, có mấy kỵ sĩ đồng thời nhảy xuống trường, muốn cứu vị kỵ sĩ đó, nhưng đã quá muộn. Còn có người phần nộ xuất thủ đánh hấn, nhưng rốt cuộc không ai có thể đỡ được một kiếm của hấn..... chỉ trong chớp lát, hấn đã đánh bại vài kỵ sĩ, sau đó nhảy tới đứng bên cạnh Hồng Y giáo chủ đại nhân. Đến tận lúc này, Hồng Y giáo chủ đại nhân cuối cùng mới qua cơn chấn kinh, tỉnh táo lại, mở miệng quát lớn, không chế tình hình.

Sau đó, đám học viên nhỏ tuổi chúng ta đều được ra khỏi trường huấn luyện. Lúc ta ly khai, chỗ đó vẫn rất hỗn loạn, dường như Hồng Y giáo chủ đại nhân muốn mang tên DuPont đó đi, nhưng một nhóm người của Kỵ sĩ đoàn đã bao vây lại, không cho bọn họ đi..... cơ hồ muốn gây ra một cuộc nổi loạn! Bởi vì ta đã rời khỏi nên sự tình sau này ta không được tận mắt chứng kiến..... về sau, ta từ cách khác biết được, tên DuPont này vẫn sống nhăn mà rời khỏi đó, không bị Kỵ sĩ đoàn bắt lại. Hơn nữa sau mấy ngày phát sinh sự tình, các loại suy đoán được đưa ra, có mấy loại ý kiến bất đồng..... có người nói là Hồng Y giáo chủ đại nhân đã hạ lệnh, ngăn không cho người của Kỵ sĩ đoàn xuất thủ, cường hành mang DuPont đi, lại có người nói..... hắc..... nói là DuPont một mình xuất thủ, đánh bại mười mấy kỵ sĩ cấp cao của Kỵ sĩ đoàn, sau đó nghênh ngang rời đi! Đương nhiên, chân tướng sự tình rốt cuộc như thế nào, ta cũng không thể khẳng định được, nhưng việc đó đã trở thành nỗi nhục nhã vô cùng của Kỵ sĩ đoàn, từ đó mọi người bị cấm không được nhắc đến tên của người kia..... còn cả sự tình hôm đó nữa.”

Tiểu Lôi sững sốt một lát, nhin không được lớn tiếng nói: “Cái này..... chuyện này cũng quá ly kỳ rồi? Một thằng bé con mấy tuổi đầu, làm sao có thể có bản sự dễ dàng sát tử được đối thủ có thực lực của Thánh kỵ sĩ chứ? Đặc biệt lại là dưới tình huống chính diện công bình giao thủ! Còn có thể một mình đánh lại mấy tên kỵ sĩ nữa! Chẳng lẽ đám kỵ sĩ các người đều là giấy hết sao?”

Sắc mặt Diệp Bất Quần có chút khó coi: “Ai nói hấn chỉ có vài tuổi? Năm đó ta đã tròn tuổi, mà hấn nhìn qua thì..... mặc dù thời gian dậy thì của người Đông phương cùng người Tây phương có chút khác biệt, nhưng hấn nhìn đi nhìn lại so với ta cũng phải lớn hơn bốn, năm tuổi!”

Tiểu Lôi lúc này mới thật sự biến sắc: “Người nói cái gì? So với người còn lớn tuổi hơn ư?”

Diệp Bất Quần gật gật đầu: “Ta năm nay đã ba mươi lăm tuổi, vậy tên DuPont đó hiện tại hấn là khoảng bốn mươi tuổi rồi.”

“Không có khả năng!” Tiểu Lôi lập tức đứng dậy, hồ nghi nói: “Chẳng lẽ chúng ta nói không phải là cùng một người sao?”

Hấn lập tức lấy từ trong người ra một tờ giấy, chính là mộ trang tư liệu Tây Môn lấy được ở chỗ Lôi Hồng, phía trên là một tấm hình.

“Người xem xem, có phải là hấn hay không?”

Diệp Bất Quần chỉ cần liếc qua, lập tức đã khẳng định: “Chính là hấn! Khóe miệng hấn luôn nở một nụ cười rất quý dị, còn có..... ánh mắt của hấn, ta cả đời này cũng sẽ không quên được!”

322. Chương 322: Chuyện Thần Bí

Đầu Tiểu Lôi chợt nóng bừng lửa giận. Mẹ kiếp! Bốn chục tuổi đầu rồi còn dám tán tỉnh Điền Kha Nhi? Trâu già đòi gặm cỏ non à? Thằng già dê không nên nết!

Bất quá, Tiểu Lôi chợt tự thấy ý nghĩ này của mình cũng hơi quá đáng. Người tu hành sống đến vài trăm năm là chuyện thường. Trong mắt họ mấy chục năm trôi qua chỉ trong nháy mắt, chứ tầm bốn mươi tuổi thì... Đến như gia quyến nhà mình toàn hoa yêu với xà tinh cũng đã làm bạn với ông trời được mấy nghìn năm rồi. Tên kia mà là ‘Trâu già gặm cỏ non’ thì hấn là cái thể loại gì đây? Chẳng lẽ là ‘Trâu non ăn cỏ già à’? Tiểu Lôi suy nghĩ lung tung trong lòng, không khỏi cảm thấy hơi buồn phiền. Hấn liền đứng dậy, cố nở một nụ cười, nói: “Tốt, cảm ơn mọi người.”

“Hừ, chỉ là giết một Thánh kỵ sĩ thôi mà. Tuy cũng có chút thực lực, nhưng chưa đủ để up hiếp ta.” Tiểu Lôi vẫn có phần hậm hực. Cái cảm giác này, chính là của nam nhân thường có đối với tình địch của mình.

“Ta phải nhắc nhở người điều này” Diệp Bất Quần mỉm cười, nói: “Mặc dù khi xưa DuPont có thể dễ dàng đánh bại một kỵ sĩ khác, để giành lấy danh hiệu Thánh kỵ sĩ nhưng không có nghĩa thực lực đủ để đánh bại một Thánh kỵ sĩ thực sự. Người cũng biết mà, thực lực của Thánh kỵ sĩ và kỵ sĩ thường khác nhau xa.

Constantine bên cạnh nói thêm: “Đúng vậy, như bản thân ta, trước đây khi ta cùng một kỵ sĩ khác tranh đấu, mặc dù lúc ấy hai bên ngang sức, nhưng sau khi ta trở thành Thánh kỵ sĩ, thực lực của ta đã vượt xa hẳn nhiều. Đó là bởi vì, sau khi thắng được tuyển làm Thánh kỵ sĩ, sẽ được Thiên sứ đón nhận, ban cho lực lượng Thiên sứ. Một khi có được lực lượng của Thiên sứ thì thực lực ta đã tăng thêm một bậc. Chỉ có lúc đấy mới thực sự là Thánh kỵ sĩ.”

“Ngược lại mà nói, hiện ta đã bị lấy mất danh hiệu Thánh kỵ sĩ nên cũng không thể dùng đến lực lượng Thiên sứ nữa. Thực lực ta thật sự đã giảm nhiều rồi.” Diệp Bất Quần giải thích thêm

“Tốt rồi, cảm ơn người cung cấp cho ta thêm tin tức.” Tiểu Lôi cười: “Mặc kệ như thế nào, ta cũng đã nảy sinh hứng thú đối với cái tên DuPont này?”

“Người phải đi sao?” Diệp Bất Quần hỏi. “Tên DuPont đó rốt cuộc là thế nào? Người bị phiền toái gì hay sao? Hay là có quan hệ gì với hắn?”

“Ừ, kể như là cũng có một chút”

Diệp Bất Quần nghiêm mặt nói: “Ta biết người rất lợi hại... Thế nhưng, nếu người gặp được tên gia hỏa đó, ta khuyên cáo người phải cẩn thận một chút. Ta vẫn cảm thấy tên đó rất đáng sợ.” Do dự một chút, lại nói tiếp: “Thậm chí ta cảm giác khi đó hắn phô diễn thực lực, căn bản không phải là thực thực chân chính của hắn.”

Diệp Bất Quần giải thích: “Người có biết tại sao ta không hề luyện Thánh quang Thập Tự kiếm đến mức mạnh nhất, mà chỉ chăm chú vào rèn luyện các động tác cơ bản của kiếm thuật, như đột kích chẳng? Chính là bởi vì năm đó sau khi xem hắn giao đấu, ta đã thực sự bị rung động mạnh mẽ, không những thế còn có được rất nhiều cảm hứng.

“Ta sẽ chú ý.” Tiểu Lôi nói xong, chuẩn bị cáo từ.

Trước khi hắn đi, Diệp Bất Quần đột nhiên áp úng “Lôi...”

“Cái gì?”

“Cảm ơn người.” Ngữ khí Diệp Bất Quần có phần phức tạp.

“Cảm cảm cái gì.” Tiểu Lôi bật cười: “Đêm nay người cho ta biết nhiều thứ, phải là ta cảm ơn người mới đúng.”

“Cảm ơn người đêm nay đã đàm đạo cùng ta, còn chỉ điểm cho ta rất nhiều. Còn nữa, rất rất nhiều việc khác đều phải cảm ơn người.” Giọng Diệp Bất Quần một mực thành khẩn khiến Tiểu Lôi cũng cảm thấy có chút cổ quái. Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ phẩy tay rời đi.

Ngày thứ hai, Tiểu Lôi suy nghĩ một lúc rồi cũng quyết định đi gặp Điền Chấn. Nhưng hắn vừa mới ra khỏi phòng đi xuống lầu thì thấy đám nữ nhân trong nhà đang ở phòng khách, mà ngồi trên ghế dài là một người khách. Không phải ai khác mà chính là tên đồ đệ của Tiểu Lôi, Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch vừa thấy Tiểu Lôi đi xuống đã nhiệt tình lớn tiếng hô: “Sư phụ!” Sau đó lập tức nhảy đến ôm chầm lấy Tiểu Lôi, giọng điệu u oán tức giận nói: “Sư phụ, người đã rất nhiều ngày không có gặp con. Bây giờ cũng phải dạy con một vài tuyệt chiêu mới đi chứ?”

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Người sao lại đến đây?” Tiểu Bạch lúc này mới thôi cười, vẻ mặt ra điều thần bí nói: “Sư phụ, con đến kể cho người một sự tình rất kỳ quái.”

“Sự tình kỳ quái?” Tiểu Lôi đã đến trước mặt mọi người, hỏi.

Bảo Nhi ôm Bối Nhi trong lòng, một tay chống cằm, mắt thấy Tiểu Lô đã đến, cũng kêu lên: “Ba ba, người lại đây nghe này. Tiểu Bạch thật sự phát hiện một chuyện kỳ thú vô cùng. Con nghĩ thành phố này của chúng ta bị quỷ ám rồi.”

Tiểu Lô nhìn Diệu Yên, thấy vẻ mặt nàng nghiêm trọng thì cũng biết đây không phải việc đùa. Hắn quay sang hỏi Tiểu Bạch: “Chuyện là như thế nào?” Tiểu Bạch lại cười giảo hoạt: “Sư phụ, chuyện này, cũng là do con khó lắm mới nghe lại từ người ta. Người xem...”

“Được rồi...” Tiểu Lô cười: “Người nói đi, nếu việc người nói thật sự thú vị thì ta sẽ dạy người một loại pháp thuật mới?”

Tiểu Bạch nói: “Ồ? Pháp thuật loại gì? Có thể dạy con bay được không?”

Tiểu Lô lắc đầu: “NO” (tiếng Anh: không)

“Nhưng mà con muốn học bay!” Tay Tiểu Bạch đập đập như chim vỗ cánh.

“Tiểu Bạch thân ái, nếu người còn không nói, ta quăng người ra khỏi cửa bây giờ.” Tiểu Lô thở dài.

“Nhưng, cho dù là học sinh đang đi học cũng có quyền được chọn môn học mình thích mà.” Tiểu Bạch tranh cãi.

“Vậy thì...” Tiểu Lô đảo mắt: “Ta không thể dạy người bay được rồi. Nhưng ta có thể truyền cho người một loại pháp thuật mới khác.” Dứt lời, mắt nhìn Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi, con đem Thánh Quang thập tự kiếm biểu diễn một chút.”

“Dạ!” Bảo Nhi đẩy Bối Nhi đang trong lòng ra, nhảy đến giữa phòng. Chỉ thấy rút ra từ bên hông một thanh nhuyễn kiếm không biết giấu từ đâu, thân kiếm uyển chuyển như thân rắn. Cổ tay khẽ lắc, kiếm phong lập tức phát ra tiếng tấp! Bảo Nhi hai tay cầm kiếm, chân lui về sau một bước, miệng khẽ hô, chỉ thấy kiếm phong phát ra ào ạt, mang đầy khí tức của thần thánh đầu khí. Đúng là kỹ năng đặc biệt của kỵ sĩ Vatican đã học được từ Diệp Bất Quân.

Tiểu Lô định nói “Dừng tay” thì đã chậm một nhịp, Bảo Nhi xuất thủ rồi. Xoạt một tiếng, trên kiếm phong hiện ra một quang sáng hình bán nguyệt. Quang sáng rít lên một tiếng rồi bay ra chém về phía cửa phòng khách..

Ầm một tiếng! Từ chỗ Bảo Nhi đến cửa phòng khách chỉ khoảng chừng mười mét, mặt đất bị rạch một đường rất sâu. Tiểu Lô lặng đi một giây, mới gào lên: “Nhà của ta...”

Nguyệt Hoa thở dài nói: “Phu quân, chàng yên tâm. Sự tình kiểu này đâu phải lần đầu xảy ra, chúng ta đều chuẩn bị rồi. Chỉ mất chút sức là làm lại được nền nhà, còn như cánh cửa này, sửa lại chút là được. Cửa chính cũng vậy. Nhưng mà...”

Tiểu Lô quay nhìn Bảo Nhi kêu lên: “Thanh kiếm này là con lấy ở đâu ra?” Rồi lại nhìn sang Diệu Yên.

“Dừng nhìn thiếp, không phải do thiếp đưa.” Diệu Yên thở dài: “Bảo Nhi nhà ta thật thông minh, biết chúng ta sẽ không cấp pháp bảo gì cho nó. Mỗi từng này tuổi đã nghiên cứu học xong luyện đan lẫn luyện kiếm. Thanh kiếm này là tự nó luyện chế ra đấy.” Dừng một chút, Diệu Yên nói thêm: “Mặc dù hao phí hết ba khối tinh thiết phách, nhưng so với năm đó có người dùng hết cả đồ tốt dự trữ của một môn phái mà chỉ luyện được có một con thái đao, thì giỏi hơn nhiều.”

Tiểu Lô chỉ há hốc mồm, ngẫm nghĩ một lúc rồi miễn cưỡng nói: “Nhưng chẳng lẽ nàng cho nó mỗi ngày mang kiếm đi học?”

Bảo Nhi rất có cốt khí nói: “Thân là một tu kiếm giả, kiếm không rời thân mới đúng là là kiếm đạo!”

“Lời này là ai dạy nó vậy?” Tiểu Lô nói.

“Là nhị đệ đệ Việt Sư của chàng.” Diệu Yên trả lời.

Tiểu Lô sắc mặt tái mét, trừng mắt nhìn Bảo Nhi: “Cho con một phút để biến ngay khỏi đây, sau đó vứt kiếm này lại trong phòng, rồi lấy sách vở đi học đi. Từ giờ trở đi không được mang theo pháp bảo gì hết.”

Tiểu nha đầu, nếu để ta biết con còn... hắc hắc, con chết chắc rồi. Còn nữa, phá hoại như vậy, ta cắt hết tiền tiêu vặt của con!

Bảo Nhi thề lười rồi bỏ chạy nhanh như khói.

“Phu quân...” Lúc này Diệu Yên mới cười nói: “Bảo Nhi đã tám năm không được cho tiền quà rồi...”

“... Vậy thì cắt luôn cả lì xì” Tiểu Lôi bắt lực rên rỉ một tiếng, lúc này mới trừng mắt nhìn sang Tiểu Bạch: “Hiện tại tâm tình vì sự không được tốt, người tốt nhất nói nhanh lên đi. Bằng không, coi chừng ta phế luôn võ công của người!”

Tiểu Bạch còn đang đắm chìm nhớ lại một kiếm của Bảo Nhi, nghe vậy đột nhiên tỉnh ngộ đi tới, hoan hô nói: “Sư phụ! Người muốn dạy con loại kiếm thuật Bảo Nhi muội vừa biểu diễn hay sao? Thật tốt quá!”

“Còn không nói mau? Ta lại đem người làm hình nhân cho Bảo Nhi luyện tập mỗi ngày bây giờ.” Tiểu Lôi ngồi phịch xuống ghế, bực tức nói.

“Dạ dạ, để... để con nói.”

Tiểu Bạch đằng hắng rồi kể: “Sư phụ, con hiện giờ đang làm ở bệnh viện, người cũng biết rồi. Ừm, do con là người ngoại quốc, hơn nữa lại rất giỏi chuyên môn nên hiện tại đã được lên làm chủ nhiệm, quản lý các bác sĩ khác.” Tiểu Bạch kiêu ngạo nói: “Ngay cả viện trưởng với rất nhiều chuyên gia giỏi khác cũng phải cố quan hệ tốt với con.”

“Nhưng mà vấn đề chính, là là là...” Giọng nói của Tiểu Bạch bỗng trở nên gấp hơn: “Bệnh viện chỗ con làm có một vị phó viện trưởng, tuổi còn trẻ nhưng cũng là một bác sĩ rất giỏi về xét nghiệm tử thi. Đa số cảnh sát chuyên ngành này cũng đều là học sinh của anh ta. Hôm qua con và anh ta đang trong phòng làm việc cùng thảo luận một ca bệnh mới, thì có một vài cảnh sát và bác sĩ đến tìm anh ta.” Nói đến đây, Tiểu Bạch bỗng thanh minh nói: “Con không hề cố ý nghe lén, chỉ là chắc sư phụ cũng biết, từ khi người dạy cho con một ít bản lãnh, thính lực cùng ngũ quan của con phát triển trở nên vô cùng nhạy cảm! Hơn nữa, cách âm giữa các phòng trong bệnh viện cũng kém. Thế nên dù bọn họ bảo con ra ngoài để đàm luận, con ở phòng làm việc vẫn nghe thấy được bọn họ nói chuyện.”

Bộ mặt Tiểu Bạch ra vẻ thần bí: “Bọn họ thảo luận một sự tình rất kỳ quái. Vấn đề là như thế này, gần đây bên cảnh sát phát hiện một thi thể, tình trạng của tử thi đầy rất cổ quái. Cảnh sát xét nghiệm không biết giải thích thế nào, nên đành phải đến nhờ vị phó viện trưởng này giúp đỡ.”

“Rồi, sau đó thì sao?”

”Con nghe được bọn họ nói chuyện, nghe nói... Thân thể của người chết này thật kỳ lạ, không hề mục nát, mà lại là hoàn toàn... ừm, hoàn toàn khô héo! Xét nghiệm sơ bộ thì thấy chuyện này thật không giống như bình thường, vì máu trong cơ thể như đã bị hút sạch. Hơn nữa, trên tử thi đó không hề có dấu vết của một vết thương trí mạng nào cả. Theo như giám định thì chính là do mất máu quá nhiều dẫn đến suy yếu nội tạng mà chết.

“Hả?” Tiểu Lôi thần sắc ngưng trọng, hít sâu một hơi.

“Vấn đề là ở đây. Người bình thường mà chết thì cũng phải chết do bị thương nặng nguy hiểm đến tính mạng, mà trường hợp này sao lại chết vì không còn máu? Sư phụ nghĩ xem, vì sao vô duyên vô cớ lại bị hút hết máu mà chết, mà hút rồi thì số máu chảy để đâu? Trên cơ thể nạn nhân chỉ có một vết thương rất nhỏ, mà lại không phải ở chỗ yếu hại. Xét nghiệm cho thấy, hình dáng của vết thương này cũng rất lạ, hình như máu trong người từ đây mà thoát ra. Vết thương chỉ to chưa đến hai centimét thì làm sao làm chảy hết máu của một người tuổi còn trẻ dễ thế được?”

Sắc mặt Tiểu Bạch dần dần ngưng trọng: “Sau đó, con định tiếp tục nghe thêm thì họ đã đi rồi. Lúc ấy con cảm thấy rất kỳ quái. Đến chiều, lúc vị phó viện trưởng về nhà, con lẻn vào phòng ông ta thì phát hiện được một ít tài liệu, có lẽ là đem từ sở cảnh sát về. Bên trong còn có mấy bức ảnh.”

Tiểu Bạch rút từ túi áo ra ba bức ảnh đặt lên mặt bàn. Bức thứ nhất là hình tử thi. Người chết là một cô gái trẻ, tử trạng cực kỳ khô héo, tóc cũng sắp rụng ra rồi. Nhưng nhìn hai gò má đầy đặn trên ảnh cũng đoán được, lúc còn sống, nàng hẳn là rất xinh đẹp. Bức ảnh thứ hai chụp hình vết thương. Vết thương nằm

phía trái cổ nạn nhân, cũng không lớn mà chỉ có hai lỗ nhỏ. Da thịt xung quanh xám ngoắt. Bức ảnh còn lại chụp cận cảnh miệng vết thương đang bị vạch ra, hiện rõ cả da thịt bên trong.

Một lúc sau Tiểu Lôi ngẩng đầu chăm chú nhìn Tiểu Bạch. Tiểu Bạch vội nói: “Sư phụ yên tâm. Mấy tấm hình này là do con sao lại, mấy bức ảnh gốc con đã đem trả lại rồi. Con cũng không định nghe lén, ai ngờ... chuyện này thật đáng sợ. Sư phụ, lúc con nhìn thấy mấy tấm ảnh đã lập tức nghĩ đến Hấp Huyết Quỷ! Nhất định là do Hấp Huyết Quỷ làm. Nhưng ở phương Đông cũng có Hấp Huyết Quỷ sao?”

323. Chương 323: Hấp Huyết Quỷ Chi Gia!

Tây Môn vừa mới bước từ trên một cái máy chạy bộ hình dạng rất phô trương rất độc xuống. Đây là một cái máy chạy bộ kiểu dáng mới vừa được một công ty tại Châu Âu giới thiệu hai tháng trước, điều chỉnh được tốc độ chạy tùy theo hình dáng của mỗi người. Trước mặt còn có một cái máy vi tính mini, trực tiếp cung cấp dịch vụ Internet, làm cho người ta có thể vừa vận động, vừa nghe nhạc. Hơn nữa phía trước còn có một màn hình rộng, trên đó là hình ảnh giả lập bốn chiều, độ chân thật đạt tới 15i¼&. Lúc đang chạy, mặc dù ở trong phòng, cũng sẽ làm cho người sử dụng cảm thấy dường như mình đang ở khu dã ngoại - tất cả cảnh vật đều có thể điều chỉnh, thậm chí kể cả nhiệt độ!

Đương nhiên, một vật như thế, giá cả càng kinh người, riêng giá trị đã vượt xa một chiếc xe thể thao Ferrari!

Tây Môn tiện tay tắt màn hình, con số hiển thị cuối cùng trên đó là: mười cây số.

Trên một cái máy chạy bộ khác y như thế, Long Nhân đã mệt đến nỗi cơ hồ muốn ngã xuống.

“Đại nhân, rất xin lỗi.” Trên mặt Long Nhân trình ra vẻ cười khổ: “Ngài có lẽ đã quên, ta là một gã Huyết thân. Xét khả năng, ta với một người bình thường không có gì khác nhau. Ta cũng không hề sở hữu loại thân thể siêu cường của chủng tộc chúng ta...” Hắn liếc nhìn Tây Môn, dò xét nói: “Đại nhân. Tựa hồ hôm nay tâm tình của ngài rất không tệ?”

“Không tệ.” Tây Môn mỉm cười: “Hôm nay đã là ngày hai mươi sáu. Người quên rồi sao? Hôn lễ của ta đã định vào cuối tháng, từ giờ đến đó chỉ còn bốn ngày nữa.”

“Nhưng, thứ cho ta mạo muội, ngài thật sự định cưới cô gái loài người kia sao?” Long Nhân thở dài.

“Vì sao lại không? Nàng rất mỹ lệ. Hơn nữa đúng là kiểu người ta thích.”

“Nhưng... cô ấy là loài người.” Long Nhân dùng từ dè dặt: “Đối với chúng ta mà nói, loài người chẳng qua chỉ là thức ăn của chúng ta mà thôi. Chuyện này phải nói là thật sự có chút hoang đường... giống như là loài người sẽ thích một con gà trên bàn ăn của bọn họ sao? Hoặc là loài người thích con bò mà bọn họ ăn...” Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy một tia hàn khí, chỉ cảm giác được nhiệt độ không khí chung quanh dường như chợt giảm đột ngột!

Trên mặt Tây Môn vẫn mang theo nét cười, nhưng ánh mắt lại đột nhiên trở nên băng lãnh!

“Long Nhân.” Hắn cười trông ung dung như vậy, nhưng thanh âm lại lạnh như băng! Hắn chậm rãi nói: “Có lẽ cái đầu thông minh của người đã quên một chuyện! Cha ta, chính là một nhân loại thuần chủng! Trừ phi người cho rằng cha ta, cũng là... ‘Thức Ăn’ như người nói?”

Trên trán Long Nhân lập tức chảy mồ hôi lạnh!

“Không, không, không phải... ta không phải có ý này, đại nhân...” Hắn cúi cái đầu thấp kém xuống.

Mục quang Tây Môn giống như lợi kiếm liếc hần chỉ mấy giây, đột nhiên nở nụ cười ha ha. Trong ánh mắt hắn lại xuất hiện vài phần tình cảm, chỉ là tiếng cười kia lại càng làm cho Long Nhân thêm dựng tóc gáy!

“Được rồi được rồi. Long Nhân. Ta chỉ nói đùa với người mà thôi.” Hắn tùy ý phất tay, mỉm cười, nói: “Người nói không sai, loài người là thức ăn. Nhưng để đạt được mục đích của chúng ta, có lúc, nhất thiết phải làm một số việc mà chúng ta tịnh không thích, không phải sao?”

Thần sắc hần đường như rất nhẹ nhàng, sau đó bước nhanh ra bên ngoài. Mới vừa đi đến cửa, bỗng nhiên chợt xoay người lại, tựa hồ cố ý lại vô ý giống như liếc Long Nhân, ngữ khí dường như cũng hơi hợt:

“Ồ, đúng rồi, Long Nhân, có lẽ ngươi không biết... phụ thân thân sinh của ta, cũng chính là loài người kia... hần vào lúc cuối, chính là bị mẫu thân của ta hút sạch máu mà chết... ngươi xem, đó là sự tình thú vị cỡ nào a! Ha ha ha ha ha...”

Mang theo một tràng cười, Tây Môn bước nhanh ra khỏi phòng.

Long Nhân lưu lại mà sắc mặt tái nhợt, qua mấy giây sau, mới vô lực lau lau mồ hôi. Thở thật sâu ra, miệng thấp giọng lầu bầu nói: “Sa tăng tại thượng, thỉnh ngài nhất định phải trừng phạt cái lão gia hỏa đã phái ta tới phục dịch cho tên điên này! Gia hỏa này tuyệt đối là tên điên! Tên điên!”

Có lẽ vận khí của Long Nhân thật sự không quá tốt, hần vừa mới ra khỏi cửa phòng, đối diện đã thấy Tiêu tiến lại! Đối với vị cao thủ bậc thầy này của kỵ sĩ đoàn Vatican, hần tuyệt đối không dám trêu chọc vào. Hần có thể khẳng định, nếu không phải lần này giữa Vatican và Hắc Ám Hội Nghị xuất hiện Tây Môn - một nhân vật giáp ranh như vậy, thì khẳng định, cái vị Tiêu này nhất định là rất vui lòng giết ‘sinh vật tà ác’ như mình thế này.

Vì vậy hần vội vàng cúi thấp đầu, muốn nhanh chóng bỏ đi.

“Chờ một chút” Tiêu đột nhiên đứng lại, lạnh lùng gọi hần một tiếng.

“Kỵ sĩ tiên sinh tôn kính, xin hỏi ngài có gì phân phó?” Long Nhân dè dặt cúi thấp đầu, không để cho đối phương thấy ánh mắt của mình.

“Ta biết.” Tiêu lạnh lùng nói: “Lần này đi, ngoại trừ ngươi, còn có vài Hắc Ám sinh vật khác đi theo bên người hần. Mặc dù bởi vì sự tồn tại của ta, người cùng đám đồng bọn của người đều đã hết sức né tránh ta, nhưng đừng tưởng rằng các người có thể lừa được ta! Cho dù cách xa một dặm Anh, ta cũng có thể ngửi thấy được cái loại mùi dơ bẩn đó của các người!”

Tiêu dùng một loại ánh mắt mang theo sát ý, từ trên cao nhìn xuống Long Nhân. Mặc dù biết tên gia hỏa trước mặt này trong Huyết tộc chỉ là Huyết thân cấp thấp nhất, là một Huyết thân không có chút xú khả năng gì làm điều ác. Nhưng trong lòng Tiêu vẫn không cách nào chịu đựng được cái loại cảm giác chán ghét đó. Bất quá Long Nhân biểu lộ loại thái độ sợ hãi đó, vẫn làm cho hần hài lòng. Thế là hần chỉ lạnh lùng nói: “Ta chỉ nhắc nhở ngươi... sự tình của Tây Môn, ta không có quyền can thiệp tới hần. Nhưng ngươi mang đến vài con dơi hút máu kia... người tốt nhất làm cho bọn chúng trung thực một chút! Tốt nhất là như thế! Bằng không, ta rất vui lòng tiễn bọn chúng an giấc ngàn thu!” Hần nghiêng rằng nói: “Ta biết, loại động vật các người, mỗi ngày đều phải hút máu, chúng ta ở chỗ này đã đợi nhiều ngày như vậy. Cái đám đồng bọn của người, nhất định là chịu không nổi rồi. Bọn chúng tốt nhất là tiếp tục nhẫn nại. Nếu không...”

“Ta sẽ ước thúc bọn họ.” Long Nhân nhàn nhạt trả lời: “Từ lúc sau khi đến nơi này, bọn họ mỗi ngày đều chỉ cố nuốt trôi máu heo thôi.”

“Hừ!” Tiêu cố ý dùng một loại ánh mắt tràn ngập uy hiếp gườm Long Nhân trong chớp lát. Sau đó mới bước nhanh rời đi.

Đợi cước bộ dần dần xa, Long Nhân mới ngẩng đầu lên. Hần vừa rồi vẫn cúi đầu, chỉ không giống là để đối phương không thấy được ánh mắt cùng vẻ mặt hần. Giờ phút này hần ngẩng đầu lên, thần tình đầy vẻ khinh thường cười lạnh!

Đi qua hành lang. Sau đó theo thang máy đi xuống, tới tầng ba phía dưới, Long Nhân đi tới căn phòng cuối cùng ở cuối hành lang, sau đó lấy chìa khóa mở cửa...

Trong phòng là cả một khoảng tối đen, không bật đèn, rèm cửa sổ cũng đã hoàn toàn kéo lên. Vừa tiến vào gian phòng này, chợt có thể ngửi được một mùi vị Hắc Ám âm lạnh nồng nặc.

Long Nhân cau mày, một cước đá cái bình rượu rỗng không trên sàn trước mặt, sau đó bật đèn lên.

Trong lúc đó trên trần phòng, hai hắc y nhân, mặc áo choàng đen rất rộng. Đầu cắm xuống dưới, chân hướng lên trên, đang treo mình trên trần. Cái áo choàng hoàn toàn trùm lấy cơ thể, đang nhắm mắt ngủ!

Sắc mặt hai người này đều tái nhợt, trắng đến thành xanh! Hai người nhìn cơ hồ giống nhau như đúc.

Đèn vừa sáng, người bên trái liền mở mắt. Con ngươi của hắn không ngờ là màu xám! Hắn lạnh lùng liếc nhìn Long Nhân, sau đó nhắm mắt lại không đếm xỉa tới: “Là người.”

Người còn lại dứt khoát ngay cả mắt cũng không mở, chỉ lạnh lùng nói: “Long Nhân, chẳng lẽ người cũng không biết gõ cửa sao?”

Sau đó lại hỏi một câu: “Người tại sao lại đến đây? Có phải là đại nhân có chuyện gì phân phó chúng ta đi làm không?”

“Đại nhân không có phân phó gì. Ta có việc hỏi các người!” Ngữ khí Long Nhân ngưng trọng: “Ta hỏi các người, hai ngày hôm nay các người không ra ngoài chứ? Có làm cái gì không?”

“Người hỏi điều này để làm gì?” Người có con ngươi màu xám có phần bực mình.

“Trả lời vấn đề của ta!” Long Nhân có chút căm tức.

“Không có gì, chỉ là ra ngoài chút thôi.” Người có con ngươi màu xám tùy ý trả lời một câu.

“Các người tốt nhất cẩn thận một chút!” Long Nhân nói: “Cái tên kỵ sĩ đó tựa hồ đã phát hiện các người đã làm việc xấu gì đó, vừa rồi hắn đã ra cảnh cáo với ta! Ta hiện tại cảnh cáo các người. Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, mặc dù bởi vì sự tồn tại của đại nhân, lần này Vatican tạm thời lựa chọn thái độ hoà bình cùng chúng ta... thế nhưng nếu các người bị tên kỵ sĩ đó phát giác đã làm gì... vậy hậu quả...”

“Đủ rồi. Long Nhân!” Người có con ngươi màu xám nhếch môi, lộ ra cái mồm đầy răng trắng ớn: “Người đang ra lệnh cho ta sao? Người? Một Huyết thân ti tiện bậc thấp, đang ra lệnh cho bá tước ta sao?”

Trong mắt Long Nhân loé lên một tia hỏa khí. Nhưng hắn lập tức khống chế, hít sâu một hơi: “Người nghe đây! Ta biết có lẽ trong lòng người cao quý như người, coi thường cái tên Huyết thân như ta đây! Nhưng lần này, Thân vương đại nhân, chỉ định do ta phụ trách hết thảy hành động của các người! Người có thể không nghe lời ta, chỉ có điều sau khi trở về, Thân vương đại nhân sẽ tự tay móc trái tim của người!”

“...” Cơ thịt trên mặt người có con ngươi màu xám khẽ giật giật, tím mặt cả giận: “Câm miệng! Tên Huyết thân hèn mọn người! Người chẳng lẽ không biết sao? Ta tùy thời đều có thể hút sạch máu của người!!”

“Người có thể.” Long Nhân ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái: “Thế nhưng người nhất định sẽ hối hận.”

“Được rồi được rồi.” Người vẫn một mực nhắm mắt bên cạnh lúc này mới mở mắt, đôi con ngươi không ngờ là màu tím! Hắn cười hi hi nói: “Đường Cổ bá tước, ta cảm thấy Long Nhân nói đúng, chúng ta hiện tại nên lấy đại cục làm trọng.”

“Hừ...” Đường Cổ bá tước có con ngươi màu xám kia hít sâu một hơi rồi ngậm miệng lại.

Long Nhân không hề nhìn hắn, xoay người đi đến chỗ cái cửa trong phòng, đẩy cửa ra, nhìn thoáng qua trong phòng, ngoảnh đầu lại, sắc mặt có phần bất thiện: “Alpha đâu? Cái tên gia hỏa đó đã đi đâu rồi?”

“Alpha?” Gia hỏa có con ngươi màu tím đó ngăn người ra, sau đó dụng lực day day huyết thái dương: “Ôi, trời ạ, tên đó không ngờ lại không gọi chúng ta mà tự mình đã đi trước rồi? Cái tên hỗn đản không có nghĩa khí này.”

“Hắn đi rồi?” Long Nhân cả giận nói: “Chẳng nhẽ các người đã quên? Không có mệnh lệnh của ta và đại nhân, các người không được tùy tiện đi loạn!”

“Được rồi được rồi, Long Nhân.” Người có con ngươi màu tím cười hi hi nói: “Người bớt giận đi, người ngẫm lại xem, đã bao nhiêu ngày rồi? Đại nhân căn bản là không triệu hồi chúng ta, chúng ta ở trong phòng quá buồn tẻ, đã chóng muốn nổi điên rồi! Còn nữa mỗi ngày đều phải cố nuốt trôi máu heo... trời ạ...”

Long Nhân cắn răng, hung tợn nói: “Ta hỏi người. Hắn ở chỗ nào!”

“Được rồi.” Người có con ngươi màu tím thở dài, cơ thể nhẹ nhàng nhảy xuống, đứng ở trước mặt Long Nhân. Vóc dáng hắn cực kỳ cao lớn, đỉnh đầu Long Nhân chỉ có thể chạm đến cằm hắn. Hắn cười nói: “Cách nơi này hai con đường, rẽ trái vào một ngõ nhỏ, có một quán bar hết sức hỗn tạp, ta dám đánh cược,

tất cả rác rưởi trong thành phố này, đều tập trung tại địa phương đó... một nơi thú vị. Càng thú vị chính là, tên của quán bar đó, hình như gọi là ‘Hấp Huyết Quỷ Chi Gia’, người xem. Có phải là rất lý thú không?”

Mười phút sau đó, Long Nhân đã dẫn theo hai người đứng ở cửa ‘Hấp Huyết Quỷ Chi Gia’.

Đây là một địa phương rất tồi tàn. Tựa hồ là một cái tầng hầm được cải tạo thành. Đứng ở cửa có hai tráng hán thân hình cao lớn, vừa thấy đã biết không phải là người tốt lành gì. Vốn muốn ngăn trở Long Nhân đi vào, thế nhưng vừa thấy hai Hấp huyết quỷ phía sau hắn, lập tức cười hì hì tránh nhanh ra. Xem ra cũng nhận thức được.

“Các người nhất định đã đến đây rất nhiều lần.” Long Nhân quay đầu cả giận nói.

“Ồ, được rồi được rồi, đừng có tiếp tục dây dưa vấn đề này. Lỡ tai ta đã chóng kết kén rồi (ý nói nghe đến mức phát chán nên kết kén để không nghe thấy nữa).” Người có con người màu tím cười hì hì đẩy Long Nhân đi vào bên trong: “Hiện tại Alpha nhất định đang sáng khoái ở bên trong.”

Xuyên qua một con đường độc đạo bẩn thỉu, bên trong có chút mùi của đường ống xả nước, lập tức tiến vào một không gian có nóc hình vòm cực lớn, phía trước mặt truyền đến tiếng nhạc heavy metal mạnh đĩnh tai nhức óc.

Đám người đông nghịt, vô số nam nữ trai gái dồn lại cùng một chỗ, theo tiếng nhạc vận vẹo lắc lư điên cuồng. Trang phục của tất cả mọi người đều kỳ quái. Có bằng khắc tộc*, để kiểu tóc dạng Mohican**, còn có người xỏ chỉ chút những cái khuyên sắt ở mí mắt, ở môi. Nơi này được mặc nhiều nhất là các loại áo khoác da với quần bò. Bất quá đều là xanh xanh đỏ đỏ. Gái thì đuôi mắt cũng đủ mọi màu sắc, trông giống như yêu quái, mặc sức để cơ thể phơi bày trong không khí dơ bẩn.

Còn có người đang cầm những ly rượu kỳ quái đầy màu sắc uống thoải thích. Sau đó ra sức lắc đầu.

So sánh với người chung quanh, hai Hấp huyết quỷ mà Long Nhân dẫn đến, mặc dù con người có màu xám với màu tím, nhưng ở giữa đám người này, hình dạng ngược lại trở nên bình thường nhất.

Dụng lực đẩy một cô gái mắt say lơ đãng mông lung đụng vào lòng mình, mặc đồ cơ hồ so với nội y còn ít hơn, Long Nhân có phần bực mình, rống lớn nói: “Tìm được Alpha, sau đó dẫn hắn rời khỏi đây!”

Mà ngay lúc Long Nhân đợi mấy người gian nan tìm người trong đám đông đông nghịt, tại cửa “Hấp huyết quỷ chi gia”, lại có tân khách đến.

Một thanh niên dáng người cao ngất ngưỡng, mặc một cái áo ngoài có phần tùy tiện, trên mặt mang theo nụ cười uể oải, đứng ở cửa, hắn ngẩng đầu nhìn lên tấm biển phía trên.

“Hấp huyết quỷ chi gia... con mẹ nó, đưa ra cái loại danh tự yểu mệnh này, không thành quỷ mới là kỳ quái.” Hắn quay đầu lại liếc một thanh niên ngoại quốc đứng bên cạnh, mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng bóc: “Tiểu Bạch, chính là nơi này hả?”

Tiểu Bạch có chút khấn trương, có phần rụt rè, sắc mặt hắn lại thêm xấu hổ, đi đến bên người Tiểu Lôi, hạ giọng nói: “Sự phụ, chúng ta lên vào Cục cảnh sát, trộm tư liệu của bọn họ, thật sự không có việc gì chứ? Cái này chính là phạm pháp a.”

Tiểu Lôi nhún nhún vai: “Người nên rõ, vụ án này cảnh sát không thể phá được, chúng ta ra tay hỗ trợ, nên được thưởng mới phải chứ! Được rồi, không nói mấy thứ này nữa, hôm nay chúng ta chạy cả ngày, rốt cuộc mới tìm được nơi này. Các cô gái kia bình thường thích tới nơi này chơi đùa sao? Ai... xem ra cũng là một tiểu thái muội*** a.”

Hắn vừa lắc đầu, lại vừa tiến vào bên trong.

“Đứng lại!” Hai tráng hán ở cửa ngăn lại: “Các người tựa như rất lạ mặt a.”

“Ách... tại sao? Không thể đi vào à?”

Một tráng hán chỉ vào một cái bảng bên cạnh: “Không thấy trên đó viết gì sao? Nơi này là câu lạc bộ hội viên!”

“Câu lạc bộ hội viên?” Tiểu Lôi nhin không được cười.

Trời ạ, cái loại địa phương đồ nát tựa như đồng rác này, còn làm câu lạc bộ hội viên?

“Người có thể hội viên không? Có thể người không có, nhưng phải được hội viên ở đây làm người giới thiệu mới được!” Tráng hán hồ nghi liếc nhìn hần.

“Không có.” Tiểu Lôi nhếch mép cười: “Ta không có thể hội viên, cũng không biết hội viên nào... thế nhưng ta biết bằng hữu khác... bằng hữu phi thường, phi thường, phi thường tốt! Tin tưởng rằng các người nhất định rất thích đám bằng hữu này của ta...”

Nói xong, hần dường như làm ảo thuật, móc từ trong ngực ra một tập tiền mặt rất dày! Sau đó dường như tiện tay như vắt rác ném vào tay tráng hán, miệng cười nói: “Người xem đám bằng hữu này của ta có phải rất đáng yêu không? Ha ha ha ha ha...”

Nói xong, không lý tới hai tên tráng hán đã bị tiền dọa chết người, bước nhanh vào trong.

“Nhanh lên, Tiểu Bạch...” Tiểu Lôi kéo Tiểu Bạch đi vào trong, hạ thấp giọng nói: “Mau mau mau lên, đó là chương nhân pháp thôi, mấy giây sau sẽ biến mất. Thưa dịp bọn chúng không có phản ứng, nhanh đi vào.”

“A? Giả?” Tiểu Bạch cơ hồ cũng bị tiền dọa chết khiếp.

Vậy tập tiền đó, quả thực giống như hai viên gạch a!

“Nói vậy! Ta giúp cảnh sát phá án, chẳng lẽ tiểu gia ta còn phải tự mình móc tiền túi ra sao?”

Xuyên qua hành lang kia, Tiểu Lôi lập tức gần như bị tiếng nhạc mạnh trước mặt đánh ngã, hần bít lỗ tai, kinh ngạc nhìn đám người đông nghịt bên trong, tiếng nhạc kia cơ hồ đâm thủng màng nhĩ hần.

Hần ngoảnh đầu lại, hít sâu một hơi, cố gắng dùng thanh âm lớn nhất quát về phía Tiểu Bạch: “Trời ạ! Người thường xuyên tới loại địa phương này, nếu không phải kẻ điếc, thì nhất định là lỗ tai có vấn đề!”

Đi về phía trước hai bước, tiện tay lấy từ một gia hỏa đang lắc đầu như muốn gãy cổ ở trước mặt một ly rượu có màu sắc quái dị, Tiểu Lôi thử nghiệm uống một ngụm, sau đó nhíu mày nhỏ ra: “Mẹ, cái thứ này con mẹ nó là gì, làm sao lại có mùi phẩm.”

Cố gắng chen đẩy đám người, đi tới quầy bar bên cạnh, một tên phục vụ mặt đủ loại màu sắc, tóc giống như công xoè cánh ở phía sau quầy bar, Tiểu Lôi tùy ý chỉ một ly gì đó, hầu rượu lập tức chìa ra ba ngón tay.

“Ba mươi?”

“Không, ba trăm!!”

“Con mẹ nó!!” Tiểu Lôi chửi một câu, sau đó nhìn thoáng qua cái thứ rượu phục vụ đang lắc trong cái chai với bộ dạng khả nghi, mùi vị cùng với cái thứ vừa rồi mình uống tựa hồ khác nhiều.

Mẹ kiếp, một ly cái thứ này mà đòi ba trăm? Con mẹ nó so với rượu XO còn đắt hơn!

Lập tức hần bình thường trở lại: “Cái đám gia hỏa này phỏng chừng uống quá nhiều rồi, cho dù cho bọn chúng uống nước tiểu, bọn chúng cũng vị tất có thể nhận ra mùi.”

Bất quá, mở quán rượu thực sự là ngon ăn a, tiểu gia có nên mở một cái không đây? Ngay lúc này, ánh mắt Tiểu Lôi đột nhiên sáng ngời...

*Bằng khắc tộc: Vào những năm 70, một đám người được phát hiện. Bọn họ giơ ngón tay giữa lên tỏ vẻ miệt thị. Nam chải đầu như mào gà, nữ thì cạo trọc đầu, mũi xỏ khuyên, người bôi đầy bột huỳnh quang. Bọn họ chính là ‘bằng khắc tộc’. Bọn họ mặc quần bò mài thành lỗ thủng, có in hình đầu lâu với mỹ nữ, thích biểu hiện sự khác thường, biểu hiện sự phản nghịch, sự bất mãn với xã hội thực tại...

**Mạc tây can: kiểu tóc mào gà (mohawk) của bằng khắc tộc, bắt nguồn từ chiếc mũ sắt trên đầu các chiến sĩ La Mã cổ. Hay còn gọi là kiểu tóc Mô-hê-kiêng.

***Tiểu thái muội: danh từ trong truyện Đài Loan, nguyên chỉ khúc múa thoát y, sau chỉ đám nữ sinh tiểu lưu manh hoặc là đi cùng tiểu lưu manh.

324. Chương 324: Tuyệt Sắc Diễm Cơ

“Hả, anh đi có một mình à?” Theo những lời này, một người đã nhẹ nhẹ nhàng nhàng tới bên người Tiểu Lôi.

Ánh mắt Tiểu Lôi nhất thời sáng ngời!

Chỉ thấy đứng trước mặt là một mỹ nhân lẳng lơ vô cùng. Nữ nhân này có vóc người cực cao, cơ thể dường như không có đến nửa đoạn xương, uể oải tựa lưng cạnh quầy bar, vô ý mà lại như cố ý uốn bộ ngực mềm mại trắng nõn, hiển lộ đầy đủ cái vốn ngạo nhân của nàng ta!

Chỉ liếc nhìn qua, Tiểu Lôi lập tức có thể khẳng định - bất cứ nam nhân nào, cái nhìn đầu tiên khi thấy nữ nhân này, căn bản sẽ không chú ý tới chỗ khác, toàn bộ sự chú ý khẳng định đều sẽ bị hai ngọn Everest kia của nàng ta hấp dẫn!

“Hình măng tre??” Tiểu Lôi trong lòng suy tưởng lung tung, lúc này mới cưỡng bách mình dời ánh mắt từ địa phương dự người kia ra, cẩn thận đánh giá nữ nhân này một chút. Nhưng ai biết được, lần liếc mắt xem xét này, ánh mắt rốt cuộc cũng không chuyển dời tí tẹo nào.

Nữ nhân này chẳng những vóc người nóng bỏng, y phục dường như càng thêm tận lực muốn dụ hoặc nam nhân phạm tội! Nàng ta mặc một cái áo choàng không tay, phía trước khoét rộng ra, bên trong là một cái áo lót tơ tằm màu đen nhỏ bó sát người, rất nhỏ, cổ chỉ vừa vịn ôm lấy xuân quang trước ngực nàng ta. Tiểu phúc phảng lỳ kia lại thêm cái eo nhỏ giống như rắn nước lộ ra, trên tiểu phúc một chút là cái bụng thon nhỏ, còn trang điểm một số viên bảo thạch màu lam nhỏ...

Ho khan một tiếng, Tiểu Lôi thở dài trong lòng, đặt ánh mắt lên mặt đối phương. Nữ nhân này có một đôi mắt đào hoa cực kỳ dụ nhân. Đôi mắt tương đối dài mảnh, chỗ khóe mắt thoáng khê xếch lên. Càng trọng yếu chính là... con ngươi của nàng ta, không ngờ lại giống như mèo Ba Tư, một cái màu lam, cái kia lại là màu lục!

Nàng ta tựa hồ rất rõ ràng về mị lực của ánh mắt mình, cố ý trang điểm thêm nơi khóe mắt nhả ảnh (mỹ phẩm bôi vào mí mắt) màu tím nhạt, khiến cho người ta vừa thấy gương mặt nàng ta, lập tức sẽ bị đôi mắt kia câu hồn nhiếp phách! Mũi của nàng ta cao, nước da trên mặt trắng như tuyết, môi dày phơn phớt đỏ, phảng phất giống như quả đào mật chín, khiến cho người ta nhìn mà tiếc hận không được tiến tới cắn mạnh một miếng.

Nói tóm gọn lại một câu! Đây tuyệt đối là một nữ nhân đẹp quyền rũ có thể làm điên đảo thần hồn nam nhân! Nếu ở vào thời cổ đại, tuyệt đối sẽ là Đắc Kỷ, hoặc là Bao Tự cái loại ‘họa thủy’ (mầm tai họa) hại nước hại dân!”

“Nhìn đủ chưa?” Tuyệt sắc diễm cơ này (cơ: chỉ phụ nữ đẹp thời xưa) tựa hồ cũng không thèm để ý đến việc bị Tiểu Lôi dò xét như vậy, dường như đã quá quen bị nam nhân đánh giá kiểu này rồi. Ánh mắt nàng ta hình như không kiêng kỵ nhìn thẳng vào mắt Tiểu Lôi.

Thanh âm nàng ta nói chuyện ngọt ngào thân thiết mềm mại, lại mang theo ba phần giọng mũi hồ hững, càng làm cho nam nhân nghe mà nẩy lòng hươu dạ vượn. Nhưng Tiểu Lôi lại chú ý một điểm, giọng điệu nàng ta nói chuyện tựa hồ có chút cứng nhắc. Liên tưởng đến sống mũi quá cao của nàng ta, còn có vóc người nóng bỏng kia nữa, nữ nhân này tựa như không phải là người da vàng.

“Chào cô.” Tiểu Lôi cười.

“Anh làm sao lại uống cái thứ gì mà yếu ớt thế này.” Mục quang của tuyệt sắc diễm cơ đảo qua ly rượu trong tay Tiểu Lôi: “Nam nhân nên uống loại mạnh mẽ một chút.” Dừng một chút, lại nheo mắt, thổi nhẹ một hơi lên mặt Tiểu Lôi: “Anh tới có một mình thôi sao?”

Tiểu Lôi phớt lờ nữ nhân đang đứng phía sau mình, nháy mắt với Tiểu Bạch, cũng tùm tùm cười trả lời: “Đúng vậy, một người.”

“Vậy, mời tôi uống một ly chứ?” Nữ nhân để cánh tay lên mặt quầy bar, ngón tay của nàng ta thon mềm, móng tay năm màu sắc sỡ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vạch vạch lên trên mu bàn tay Tiểu Lôi.

“Có thể.” Tiểu Lôi nhún nhún vai. Nữ nhân lập tức búng tay cái chách, cầm hơi giương lên, nói vọng vào trong quầy bar: “Tequila, hai ly.” (rượu mạnh, cất từ một loại cây nhiệt đới, chủ yếu ở Mêhicô)

Sau khi hầu rượu đưa lên, nữ nhân cố ý dùng ánh mắt kiều mỹ lướt qua Tiểu Lôi một chút. Tiểu Lôi cười, cầm cái ly trên quầy lên, sau đó uống một hơi cạn sạch. Kinh lực mười phần của rượu tequila theo thực quản, dường như một đường dây nóng trôi xuống. Tiểu Lôi xéch mí mắt lên, nhìn nữ nhân này giống như khiêu khích.

Nàng ta yêu kiều cười vài tiếng... Thượng Đế làm chứng, mặc dù Tiểu Lôi đã tự vấn định lực của mình phi thường tốt, nhưng vừa nghe thấy tiếng cười của nữ nhân này, trong lòng vẫn không tránh khỏi rung động.

Bởi vì... thanh âm khi nữ nhân này cười, vừa mềm mại vừa êm ái, lại còn mang theo vài phần trạng thái - tựa như... tựa như thanh âm ân ái kêu trên giường.

“Không chịu được...” Tiểu Lôi cố gắng nuốt nước miếng, trong lòng đã bắt đầu thâm tưng ‘Tĩnh tâm quyết’.

Nữ nhân cười xong, liếc Tiểu Lôi một cái phong tình vạn chủng, sau đó cầm lấy lọ muối, chậm rãi rắc lên mu bàn tay mình từng vụn nhỏ, lại cố ý làm trò trước mặt Tiểu Lôi, từ từ cúi đầu xuống, thè cái lưỡi trắng mịn ra, dùng một loại tư thế tràn ngập sự chòng ghẹo, nhẹ nhàng liếm lên mu bàn tay...

“Ừc ừc.” Thượng Đế làm chứng, Tiểu Lôi rõ ràng nghe thấy chung quanh đồng thời truyền đến vài thanh âm nam nhân nuốt nước miếng.

“Nên uống như thế mới đúng.” Nữ nhân cầm lấy quả chanh, sau đó cắn nhẹ một cái, mới uống hết ly rượu.

Một ly vừa hết, đôi mắt câu hồn kia lập tức long lanh nước, trên mặt cũng đỏ bừng thêm vài phần, cánh tay như không để lộ dấu vết khoắc lên cánh tay Tiểu Lôi, bộ ngực mềm mại kia, như có như không ma sát nhẹ nhàng lên cánh tay Tiểu Lôi: “Anh tên là gì?”

Tiểu Lôi nheo mắt, cảm thụ đầy đủ phần nhu nhuyễn tì lên cánh tay kia, cười nói: “Người đẹp, cô bình thường đều bắt chuyện với người ta như vậy sao?”

“Không, bình thường tôi chỉ bị người bắt chuyện, nhưng hôm nay anh là ngoại lệ.”

“Vì sao?”

Nữ nhân cố ý thở dài, cười nói: “Nơi này quá nhàm chán. Quả thực không tìm được mấy tên ra dáng. Hơn nữa... vừa rồi lúc anh bỏ tiền, tôi không cẩn thận đã thấy ví tiền của anh, anh là kẻ có tiền, đúng không?”

“Đương nhiên, càng trọng yếu chính là... bởi vì anh rất tuấn tú...” Nữ nhân vươn một ngón tay ra, không kiêng nể gì dúi vào cằm Tiểu Lôi một cái.

Tiểu Lôi có phần đỏ khốc đỏ cười.

Trên thực tế, đêm nay hắn đi tới địa phương này, đã dụng pháp thuật, thay đổi bề ngoài của mình. Đương nhiên, hắn biến bề ngoài của mình trở nên đẹp hơn một chút. Đại khái là bởi vì tướng mạo Tiểu Lôi vốn cũng không quá xuất chúng, cho nên hắn biến diện mạo mình sâu một chút, cái trán rộng một chút, mũi cao một chút, đường nét khuôn mặt phân minh một chút... trên cơ bản, từ bề ngoài mà nhìn, Tiểu Lôi hiện tại, tuyệt đối là một anh chàng điển trai khá ưa nhìn xuất chúng.

Giờ phút này Tiểu Bạch không biết đã bị đám người đông nghịt đẩy đến chỗ nào rồi, Tiểu Lôi cũng không để ý, chỉ nheo mắt, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, cười nói: “Cô tên là gì?”

“Eve...” Nữ nhân ghé miệng lại, khe khẽ nỉ non bên tai Tiểu Lôi, cố tình cắn nhẹ một cái lên sau tai hắn.

Ánh mắt Tiểu Lôi rõ ràng lại càng không trung thực, mượn cơ hội trên cao dòm xuống, tận tâm tận hưởng quang cảnh trước ngực nữ nhân.

“Eve? Cái tên thú vị thật, vậy cô có thể gọi ta là Adam.” Tiểu Lôi cười cười.

“Tiên sinh. Các ngài còn muốn tiếp tục uống sao?” Hầu rượu phía sau quầy bar đưa ánh mắt hâm mộ nhìn Tiểu Lôi, sau đó thần bí cười: “Phía sau cánh cửa này, có phòng VIP, nếu ngài muốn vào nghỉ ngơi một chút...”

“Cám ơn.” Tiểu Lôi móc một tờ bạc đặt trên bàn, hầu rượu lập tức phất tay áo trên quầy một cái, thu tờ bạc lại, nụ cười trên mặt càng thêm khoái trá.

Eve như cố ý cởi áo choàng ra, lộ ra bờ vai cơ hồ hoàn mỹ. Sau đó nhẹ nhàng mơn trớn dưới cổ, uể oải nói: “Ồ đây ẩm ỉ quá, cũng hơi oi bức một chút...”

“Vậy chúng ta đi tìm chỗ không nóng.” Tiểu Lôi cười hi hi. Nói xong, hần mạnh dạn đưa tay ôm lấy cái eo như rắn nước của nữ nhân kia, sau đó cố ý nhéo nhẹ bên hông nàng ta một cái. Nữ nhân không thèm để ý chút nào, chỉ cười khúc khích quyến rũ liếc hần.

Lúc này, bên cạnh rôt cuộc có người nhìn thấy chướng mắt. Đại khái nữ nhân Eve này quả thực quá hút mắt, một gia hỏa cao lớn thô kệch mặc một cái áo da bó sát người, trên người còn quần mấy cái vòng kim loại dụng lực đẩy đám người ra, chặn trước mặt Tiểu Lôi. Người gã còn cao hơn Tiểu Lôi cả một cái đầu, để râu quai nón, bên mặt trái có một vết sẹo, trên cánh tay có chi chít các loại hình xăm. Phía sau gã, còn có ba tên gia hỏa nữa cũng mặc áo da y như thế.

“Ê! Tiểu tử, con bé này là của ta!” Tên tráng hán hung tợn nhìn chòng chọc Tiểu Lôi.

“Cô quen không?” Tiểu Lôi bĩu môi, đưa mắt sang nữ nhân bên cạnh.

Eve cười khúc khích, nói bên tai Tiểu Lôi: “Hình như biết, mà hình như cũng không biết, tôi nhớ không rõ...”

“Vậy thì dễ xử lý rồi.” Tiểu Lôi mỉm cười, tráng hán kia tức giận đùng đùng, đang muốn phát tác, đột nhiên chợt thấy Tiểu Lôi động một cái... lập tức ‘ầm’ một tiếng, cơ thể gã lập tức phi ra, đâm xuyên qua đám người, rồi ngã tiếp ba bốn thước nữa, thân người đập vào một cái bàn, đầu vừa vịn dụng vào chân bàn, lập tức ngất xỉu.

Đám người cạnh đó lập tức bắt đầu huyên náo, không một ai kinh hô, ngược lại mọi người tự giác tránh ra tạo thành một không gian, còn có người huýt gió to giễu cợt. Nghĩ đến tại loại địa phương này, phát sinh loại sự tình ẩu đả này là sự kiện thường thấy.

“Mẹ kiếp!” Một hán tử mặc áo da mất lộ hung quang, rút ra một thanh chủ thủ, đâm vào ngực Tiểu Lôi. Tiểu Lôi xòe tay, bắt lấy cổ tay của gã, trên mặt hần vẫn mang theo nét cười, hán tử đó lại đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, ra sức vùng vẫy, nhưng làm sao có thể giẫy khỏi tay Tiểu Lôi? Chỉ nghe thấy một tràng thanh âm xương kêu lách cách, gã đó trong tiếng kêu thảm thiết, cơ thể mềm nhũn gục xuống.

Tiểu Lôi buông tay, tùy ý đá gã một cước văng ra, liếc hai gia hỏa còn lại, hờ hững nói: “Cút đi.”

Không để ý tới ánh mắt khiếp sợ của hai người, hần ôm Eve, tách đám người ra rồi đi vào phía trong. Chúng nhân chung quanh lúc này thấy náo nhiệt đã xong, lại tiếp tục theo tiếng nhạc đồng thời lắc, dường như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Đương nhiên, Tiểu Lôi không quên ngoảnh đầu lại đánh mắt cho Tiểu Bạch, sau đó lạng lẽ ra hiệu.

Ý tứ đó rất đơn giản: “Người có thể biến trước được rồi.”

Tại góc sáng sủa, chỗ một cánh cửa sắt, phía trước có hai đại hán đang đứng chống nạnh, giống như hai môn thần (thần giữ cửa), thế nhưng khi thấy Tiểu Lôi ôm Eve, hai tên đều lộ ra một nụ cười quái dị, đến khi Tiểu Lôi tiện tay ném ra một tờ bạc, hai tên liền cung kính mở cửa rồi đứng sang một bên.

Mặt sau cánh cửa là một thông đạo khá dài, hai bên đều có một số phòng nhỏ đặc thù. Một đại hán đi trước dẫn đường, Tiểu Lôi ôm Eve theo sau. Tay Tiểu Lôi đặt ở eo Eve thỉnh thoảng lạng lẽ sờ măm lung tung, Eve cũng không hề phản kháng, chỉ cười duyên khúc khích, cơ thể càng cơ hồ nhũn ra trong lòng Tiểu Lôi.

Cửa phòng hai bên hành lang đều đóng, có thể thấy được, hiệu quả cách âm nơi này rất tốt, trên các thiết bị lắp đặt cố gắng mô phỏng tạo ra loại cảm giác cổ xưa u ám. Nhưng Tiểu Lôi là hạng người nào? Với thính giác cùng thị giác siêu phàm, hắn sớm đã thấy rõ ràng tình hình các phòng hai bên hành lang.

Trong những phòng VIP này, một căn phía bên trái, có hai ba cô nàng thân hình bốc lửa đang múa thoát y, mấy tên gia hỏa ăn mặc trông như phần tử hắc đạo, đang rót rượu uống ừng ực, còn có tên tay đang lằn mò trên đồn bộ vũ nữ thoát y.

Trong một căn bên phải, một đám nam nữ đang uốn éo điên cuồng theo tiếng nhạc mạnh, trên người cơ hồ đã hoàn toàn trần trụi, thần trí điên cuồng. Vài người sớm đã vừa lắc đầu vận vẹo, đồng thời cơ thể trần trụi đã ràng rịt vào nhau. Tiểu Lôi chỉ quét nhẹ mắt, đã xuyên qua vách tường, thấy rõ ràng cảnh tượng trong đó, hắn thậm chí còn thấy trong số đó hai nữ nhân mặc y phục nóng bỏng quái dị, môi xâu khoen, vừa thấy tuyệt đối là chưa thành niên!

“Thế giới chết tiệt này!” Nội tâm hắn gào lên một câu, thế nhưng điều này tịnh không liên quan đến việc của hắn.

Cuối hành lang, đại hán dẫn đường mở một cánh cửa ra, phía trong là một căn phòng, chỉ có điều nhìn qua trang trí càng thấy là có để tâm tới. Ngọn đèn cố ý dùng loại sắc thái phối hợp một cách tốt nhất kích thích dục vọng nguyên thủy trong con người ta. Bên trong có một cái ghế sofa rất lớn đủ để làm thành cái giường, còn có một màn hình siêu lớn. Trên đó đang chiếu một hình ảnh kỳ quái - trên thảo nguyên hoang dã phi châu, một con hùng sư đang vồ một chú linh dương... âm nhạc phẳng phất giống nhịp điệu của thổ dân, trong nhịp trống mạnh mẽ vô cùng, chen lẫn một loại gào thét mang theo lực lượng nguyên thủy...

“Chi phí ở đây là một ngàn... dollar một tiếng đồng hồ.” Đại hán mở miệng, sau đó cười nói: “Xin cứ yên tâm, nơi này tuyệt đối an toàn, các vị cứ tận tình hưởng dụng...”

Theo cánh cửa đóng, ngọn đèn trong phòng chợt tối sầm lại! Bất quá bóng tối chỉ trong nháy mắt, rồi lập tức một ngọn đèn nhỏ màu đỏ trên bốn góc đồng thời sáng lên. Hình ảnh trên màn hình loé lên rồi biến thành...

Chỉ thấy hình ảnh được đổi thành, vẫn là thổ dân ở đâu đó tại Phi châu, đang ở trước đồng lửa. Một bọn đàn ông đàn bà rú rít, la ó, theo nhịp trống cực kỳ mạnh mẽ dồn dập mà điên cuồng vận vẹo, xen lẫn vào đó là tiếng gào thét bén nhọn của nữ nhân, trong tiếng gào thét đó còn mang theo vài tiếng rên rỉ như có như không... hình ảnh lại chuyển, một đám đàn ông đàn bà đồng loạt lắc lư, đám người khỏe mạnh đó, thân thể dưới loại động tác nguyên thủy của nhân loại đó, kêu gào điên cuồng cơ hồ tới đỉnh điểm!

Không thể phủ nhận, đây tuyệt đối là một loại thủ đoạn phi thường kích thích dục vọng nguyên thủy của con người. Ít nhất tâm Tiểu Lôi cũng đã nhảy dựng lên một chút.

Đương nhiên, chỉ là một chút mà thôi.

Eve bên cạnh tựa hồ đã mềm nhũn đi giống như một người nước, kéo Tiểu Lôi ngã lên ghế sofa. Hai tay từ kẽ hở áo Tiểu Lôi dò xét tiến vào, ngón tay linh xảo ma sát trước ngực hắn...

Nữ nhân này tựa hồ rất hiểu rõ nam nhân! Hơn nữa thủ đoạn nàng ta trêu chọc nam nhân, chắc chắn cực kỳ thuần thực hữu hiệu! Tiểu Lôi lập tức không chút khách khí, hai tay tuyệt không khách khí xộc vào cái áo lót tơ tằm màu đen ôm sát người Eve. Sau đó dễ dàng trèo lên hai ngọn cao phong...

Nữ nhân này, quả nhiên bên trong không mặc cái gì a!

Eve cười duyên khúc khích, sau đó cúi người xuống, lí nhí bên tai Tiểu Lôi: “Thân thủ của anh hình như rất không tệ... vừa rồi thoáng cái đã đánh ngã gia hỏa đó... Ồ...” Thuận theo mỗi lần Tiểu Lôi dụng lực, Eve phát ra một tiếng rên rỉ mê hồn, ánh mắt mông lung mê ly: “Anh... bắp thịt của anh rất rắn chắc... ồ!”

Nàng ta đột nhiên đẩy tay Tiểu Lôi đang tác quái ra, cơ thể rụt lại vài phân, khúc khích cười nói: “Anh có muốn chơi đùa kích thích một chút không?”

Nói xong, nàng ta nhảy xuống ghế, chậm rãi lui ra phía sau vài bước. Tiểu Lôi không hề nhúc nhích, cơ thể lười biếng dựa vào, chỉ dùng ánh mắt ý bảo nàng ta tiếp tục.

Eve đá lông nheo Tiểu Lôi một cái, sau đó cơ thể thuận theo nhịp trống chậm rãi uốn éo...

Nàng ta dường như là đang múa, lại dường như không phải. Đây tựa hồ là một loại động tác kỳ quái, các khớp xương toàn thân nàng ta giống như là đang đung đưa, toàn thân càng thêm giống như không có xương, cơ thể dưới các loại tư thế kỳ quái uốn éo... chuyển động... lại lắc lư! Đồng thời biểu tình trên mặt dường như thống khổ, lại tựa như rất khoái lạc, miệng phát xuất tiếng thở gấp như có như không cùng tiếng rên rỉ khe khẽ...

“Yêu tinh! Nữ nhân này tuyệt đối là một yêu tinh có thể lấy mạng nam nhân a...” Tiểu Lôi thầm thở dài.

Lúc này, quần áo trên người Eve bắt đầu từng mảnh được cởi ra, nàng ta dùng một loại tư thế xoay người cực kỳ xảo diệu, cũng không biết làm sao thực hiện được, nhẹ nhàng khéo léo cởi quần mình xuống, để lộ ra cặp chân dài.

Cho dù với nhãn quang đã duyệt qua vô số mỹ nữ của Tiểu Lôi mà nói, đó tuyệt đối là một cặp đùi đẹp cực phẩm! Thon dài, thẳng tắp, tròn lẳn lẳn, bắp chân rắn chắc hữu lực... càng đòi mạng chính là, lúc nàng ta khấp hai cái đùi lại, giữa hai chân ngay cả một khe hở cực hẹp cũng không có...

Lúc này, ngay cả Tiểu Lôi cũng đã có phản động tâm.

Lập tức, mắt hoa lên, chiếc áo lót tơ tằm màu đen trên ngực Eve đã nhẹ nhàng phi ra...

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy hoa mắt, trước mặt là một nhân ảnh trắng loá áp sát vào. Cô nàng Eve này sau khi thoát y toàn bộ, càng thêm hoàn toàn lộ rõ ra mị lực của mình. Nàng ta dường như tùy ý động một cái, đã có thể khuê lên đã tính nguyên thủy nhất của nam nhân! Đặc biệt là đôi ngực cao vút... tiểu phúc phẳng lì, vòng eo tinh tế mềm mại như không xương, còn có cặp chân dài không chút tỳ vết!

Đương nhiên, càng thêm trọng yếu chính là, hai điểm đỏ hồng trên ngực... còn có mảng rừng rậm hạt dẻ dưới tiểu phúc kia...

Vi diệu hơn nữa, ngọn đèn có phần mờ lung, còn có bối cảnh trên màn hình vô số nam nhân nữ nhân bám chặt cùng một chỗ, còn có thanh âm gào thét, rên rỉ, thở gấp, toàn bộ hỗn tạp cùng một chỗ...

Dưới bối cảnh này, Eve toàn thân xích lô, thân thể dụ nhân chậm rãi uốn éo trước mặt, tận tình đem cơ thể mê người ấy hiện ra trước con mắt nhìn như không muốn bỏ sót chút nào của Tiểu Lôi!

Nếu đổi là bất cứ một người nào, e rằng hiện tại sớm đã thần hồn điên đảo, hoặc là thú tính đã sớm đại phát, xông lên nhào tới Eve rồi!

Thành thật mà nói, Tiểu Lôi thật sự rất động tâm, hắn không tự chủ được mà thay đổi tư thế ngồi.

Khóe miệng Eve lộ ra một nụ cười, sau đó chậm rãi đi sát tới, cơ thể như có như không ma sát tới lui lên người Tiểu Lôi. Mặc dù Tiểu Lôi còn đang mặc quần áo, nhưng cho dù cách một lớp y phục, hắn dường như cũng có thể cảm giác được thân thể mềm mại cùng da thịt trắng bóc của đối phương...

Lên? Hay là không lên?

Trong lòng Tiểu Lôi thật sự có chút động tâm.

Bất quá, thôi... hắn thở dài, cố gắng nuốt ngụm nước miếng xuống... mình dù sao tới là để làm việc, nhưng thôi, lấy việc công làm việc tư một chút, cũng không can gì. Nhưng nếu thực làm ra việc gì, phỏng chừng sau khi về nhà, đám nữ nhân trong nhà kia, còn không cảm phi kiểm truy sát mình ngàn dặm sao?

Thế nhưng nghĩ thì là nghĩ như vậy, nhưng bản tính vô lại của Tiểu Lôi lại phát tác, tay đã không tự chủ được nữa mà duỗi ra. Ngay lúc hắn vừa muốn giao chiến, ngón tay cơ hồ sắp đụng vào làn da thịt mềm mại trắng mịn kia...

Đột nhiên, ầm một tiếng, bên ngoài vang lên một tiếng nổ, lập tức nghe thấy trên hành lang có người thét lên, sau đó náo loạn ầm ầm cả lên.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Eve dừng động tác lại, vẻ mặt lộ ra vài phần bất mãn.

Tiểu Lôi lập tức rút tay về. Vẻ hi hi ha ha trên mặt cũng thu liễm lại, ngưng thần nghe ngóng, thu hết thảy sự việc xảy ra bên ngoài vào tai!

Chỉ nghe thấy một thanh âm ồm ồm quát: “To gan, không ngờ lại dám gây rối ở chỗ này!”

“Chúng ta chỉ tìm người, không muốn gây phiền toái.” Một thanh âm lạnh lùng trả lời. Thanh âm kia Tiểu Lô cảm thấy có phần quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ đã nghe thấy ở chỗ nào.

“Tìm người. Ta xem là người muốn chết...” Một tiếng nổ vang lên, lập tức nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cùng tiếng xương cốt gãy nát. Tên gia hỏa nói câu đó đại khái là xong đời rồi. Tiếp đó chợt nghe thấy rầm rầm vài tiếng, mấy căn phòng đồng thời bị đá tung cửa ra...

Tiểu Lô đang chú ý, bỗng nghe thấy âm một tiếng, cánh cửa phòng mình cũng bị người ta đá ra, một đại hán xô vào, sau đó đầu nện lên mặt đất, ngất xỉu luôn. Eve kinh hô một tiếng, người trần trụi vội rất nhanh tới phía sau bức rèm cửa rất lớn chui vào trong đó.

Ngay lúc này, liền thấy hai đại hán đang lui vào trong, bị một nam nhân dáng người cao cao gầy gầy bên ngoài ép phải tiến vào. Hắn mặc một cái áo khoác ngoài màu đen, toàn thân dường như được hắc ám bao phủ, lạnh lùng nhìn hai đối thủ đang bước thụt lùi, đôi con ngươi toàn một màu xám lơ ra ánh mắt đùa cợt: “À, đây là căn phòng cuối cùng rồi.”

“**...” Một đại hán lớn tiếng chửi, nhưng không chờ hắn mắng xong, tiếng mắng đã biến thành tiếng kêu thảm thiết, lập tức hắc y nhân đó dường như khê nhấc tay một cái, đại hán kia đã bay ra ngoài, đâm sầm vào vách tường hành lang đối diện.

Một đại hán khác kêu thảm một tiếng, không dám nói tiếp cái gì, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Hắc y nhân cũng không đuổi theo, quay đầu liếc nhìn Tiểu Lô, mở miệng, lộ ra một nụ cười mỉa mai khó coi: “Không cần lo lắng, ta chỉ tìm người, sẽ không thương tổn đến người.”

Cùng lúc này, ngoài cửa lại có một người tiến vào, tự nhiên chính là Long Nhân!

Tiểu Lô vừa thấy Long Nhân, ánh mắt lập tức ngời lên! Lập tức hắn giả vờ giống như sợ hãi cúi đầu xuống. Long Nhân nhíu mày nói: “Sao thế, vẫn không tìm được sao?”

Tiểu Lô lúc này mới ngẩng đầu lên, làm bộ sợ sệt: “Các người... các người tìm... tìm ai?”

Ánh mắt Long Nhân chỉ khinh thường quét qua hắn, đặt lên bức rèm cửa rất to phía sau, mỉm cười: “Được rồi, người có thể ra được rồi, trò chơi trốn tìm thật không hay ho gì đâu.”

Mặt sau rèm cửa vọng đến một tiếng cười khe khẽ, Eve không ngờ cứ toàn thân xích loã như vậy bước ra, không chút úy kỵ ánh mắt của chúng nhân. Thân thể loã lồ của nàng ta dưới ánh mắt chúng nhân, thần sắc lại thần nhiên giống như là một nữ chủ nhân vậy, thở dài nói: “Ai, các người không thể chậm một tiếng đồng hồ nữa rồi hãy đến được không?”

Về mặt Tiểu Lô lúc này mới giả vờ kinh ngạc, quay đầu nhìn Eve: “Bọn họ, bọn họ là tới tìm cô?”

“Đúng vậy, bọn họ là tìm tôi.” Eve cười kiêu mị, bước tới Tiểu Lô hôn một cái lên mặt.

Người có con ngươi màu xám đỏ phì cười ra: “Alpha, tên gia hỏa người tìm được lần này, thực chẳng có gì đặc biệt. Ánh mắt người càng ngày càng kém a.”

“Câm miệng.” Eve lạnh lùng gườm hắn, ngữ khí lạnh như băng: “Người thì biết cái gì? Người chỉ là một con dơi máu lạnh mà thôi.”

Tên gia hỏa có con ngươi màu xám mặt đầy nộ khí, Eve lại lạnh lùng liếc hắn, khinh thường nói: “Tức giận a! Nổi giận a! Người vừa động thủ, ta lập tức có thể giết người rồi!”

Long Nhân nhíu mày nói: “Alpha, người không sợ Thân vương trừng phạt à?”

“Ồ... Thân vương...” Eve cố ý làm ra vẻ mặt khờ khạo, sau đó cười khanh khách nói: “Cái tên gia hỏa đó, ta cho dù muốn viên bảo thạch trên quyền trượng kia của hắn, hắn đánh rắm cũng phải vui vẻ tặng cho ta, ta giết hai con dơi chết toi thủ hạ của hắn, hắn ngay cả một câu cũng không dám nói ta. Long Nhân... người có tin hay không?”

Người có con ngươi màu xám tựa hồ thật sự rất sợ hãi Eve, hắn cố gắng hít vào một hơi, chuyển ánh mắt tới chỗ khác, không dám nhìn nàng ta nữa.

“Còn người, Long Nhân?” Eve khúc khích cười: “Người xem chưa đủ sao? Nếu người xem chưa đủ, ta có thể chỉnh ngọn đèn sáng hơn một chút.”

Long Nhân lập tức biến sắc, vội vàng ngoảnh đầu đi.

Cặp chân thon dài của Eve lúc này mới bước vào bên trong, nhặt áo ngoài lên, tùy ý khoác lên người, còn cái áo lót tơ tằm màu đen đỏ, nàng ta ngay cả liếc mắt cũng không để ý tới.

Một Hấp huyết quý khác có con người màu lam ngoài cửa nhoáng cái tiến vào, hần tựa hồ không hề sợ hãi Eve, vừa tiến vào vừa phì cười, tí mắt nói: “Ồ ồ, ma nữ của ta, vóc người của người càng ngày càng đẹp.”

Eve khúc khích cười, lượm cái áo lót tơ tằm lên rồi quăng tới: “Ta tặng cái thứ này cho người, được chưa?”

Người có con người màu lam sắc mặt biến đổi, không dám tiến tới, lui về phía sau một bước rồi miễn cưỡng cười nói: “Ta cũng không dám... mặc dù người là ma nữ hoàn mỹ nhất trong lòng ta, nhưng ta lo lắng Nghị trưởng đại nhân sẽ giết ta...”

“Tên gia hỏa này giải quyết sao giờ?” Long Nhân lạnh lùng liếc Tiểu Lôi.

“Giết hần.” Tên có con người màu xám lạnh lùng nói.

Hần vừa nói xong, cơ thể nhoáng cái đã tới bên người Tiểu Lôi. Tiểu Lôi tựa hồ không thể hiện bất cứ phản ứng gì, Eve đã đột nhiên tóm lấy tay tên đó, cũng không thấy động tác nàng ta thế nào, tên đó đã phát ra một tiếng kêu bi thảm, lập tức lùi rất nhanh, trên cổ tay hắn đã có mấy vòng ấn ký màu đen, dường như vẫn còn đang bốc khói đen!

“Không được giết hần.” Eve lạnh lùng nói, lập tức nàng ta xoay người lại, trên mặt lộ ra nụ cười kiêu mị: “Người yêu, chúng ta vẫn còn chưa cùng nhau trải qua buổi đêm tiêu hồn này, trước lúc đó, tôi sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn đến anh... thứ mà tôi hợp ý, cho tới bây giờ không ai dám chạm vào. Anh không biết, ở cái nơi quý tha ma bắt này, muốn tìm nam nhân tốt, thực không phải việc dễ dàng a.”

“Alpha!” Long Nhân trầm giọng nói: “Người chẳng lẽ muốn... muốn dẫn hần trở về?”

Eve trừng mắt nhìn, tay nàng ta đột nhiên giơ lên hạ xuống rất nhanh chặt vào động mạch sau gáy Tiểu Lôi.

Ngay sau đó, Tiểu Lôi lập tức không rên được một tiếng, nhắm mắt ngất đi.

325. Chương 325: Biến Số!

Nhưng Alpha này, quả thực địa vị quá cao, đừng nói là mình ra lệnh được nàng ta, cho dù nàng ta hiện tại lập tức tứ phân ngũ liệt mình, sau khi trở về, cũng không có người nào dám trách cứ nàng ta nửa câu!

Ngay cả Tây Môn bình thường đối với nàng ta, đều là khách khách khí khí.

Hần cân nhắc một chút, không dám đắc tội Alpha. Liếc nhìn Tiểu Lôi trên ghế sofa, nghĩ thầm chẳng qua là một tiểu tử nhân loại, mang về thì đã sao? Dù sao diễm nữ này bình thường thích nam sắc, thế nhưng quá nửa sau khi dùng xong đều lập tức tùy ý giết rồi vứt bỏ. Nghĩ đến đêm nay đợi khi nàng ta thoả mãn tận hứng xong, lại giết, cũng sẽ không có rắc rối gì, cho nên lập tức cũng không lên tiếng.

Eve làm Tiểu Lôi hôn mê, hí mắt nhìn tên gia hỏa có con người màu xám, cười nói: “Đường Cổ bá tước, mời người hãy công hần về.”

Đường Cổ có con người màu xám vừa nghe xong, nhất thời khuôn mặt tái nhợt lộ ra tức giận: “Ta? Đường đường bá tước đại nhân ta, lại phải công một nhân loại ti tiện?”

“Đương nhiên là người!” Ngữ khí Eve tựa như kinh ngạc: “Chẳng lẽ người để nữ nhân nhu mì như ta công hần sao?” Sau đó nàng ta cười khúc khích, liếm liếm đôi môi đỏ tươi, mắt như quỳnh rữ: “Ta bình thường chỉ trong một tình huống, mới để nam nhân trên lưng ta thôi...”

Đường Cổ bá tước trong lòng sợ hãi Eve, không dám nói nữa, quay đầu trừng mắt Long Nhân một cách dữ tợn. Long Nhân cười khở nói: “Thân thể ta quá yếu, chắc là không công được hần.”

Đường Cổ mặc dù phần nộ, nhưng cũng biết Long Nhân là một Huyết thân, thân thể yếu đuối, bất đắc dĩ hừ mạnh một tiếng, đi tới chỗ Tiểu Lô. Eve bên cạnh thấy sắc mặt hần đầy giận dữ, lại cười khúc khích, yếu điệu nói: “Tay chân ngươi thô tục vụng về, phải cẩn thận một tí. Nếu làm mất một miếng da thịt nào, hần chảy bao nhiêu máu, trở về ngươi phải lại hoàn ta bấy nhiêu máu!”

Đường Cổ nghe được mà da đầu tê rần, trong lòng hần mặc dù vốn định nhân cơ hội cổ tình vận gãy cổ thanh niên này, lúc này lại không dám.

Mấy người từ trong căn phòng đi ra, người trên hành lang đã chạy sạch, ngay cả đám đại hán canh cổng, cũng đã biến hết, ngay cả một số người bị thương cũng đã được người đỡ đi rồi.

Long Nhân có phần không nhanh, vội vàng đi đầu nói: “Nơi này không phải địa bàn của chúng ta, nếu sự tình ồn ào quá...”

“Ồn ào quá thì sao. Sợ cái gì? Nơi này không phải là Châu Âu, cũng không có kị sĩ Vatican.” Eve đi phía sau, lại chậm chạp bước, còn cố ý sửa sang móng tay mình.

Long Nhân cười khở: “Nếu náo loạn quá... chúng ta tự nhiên là không sợ, nhưng Tây Môn tiên sinh hiện tại đang làm đại sự, nếu làm liên quan đến ngài, vậy thì không tốt rồi. Đông phương không có Thánh kị sĩ, nhưng tu sĩ đông phương, e rằng còn khó đối phó hơn so với Thánh kị sĩ.”

Eve đảo mắt, trong lòng cũng tiếp nhận ý kiến của Long Nhân.

Nhưng vừa mới đi đến cuối hành lang, đột nhiên cánh cửa phía trước mở toang ra, từ bên ngoài vọt vào một đám hắc y đại hán, cầm đầu là một tên trọc. Biểu tình hung ác, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ tinh minh mạnh mẽ, phía sau có bốn tên thủ hạ cao lớn thô kệch, trong tay mỗi tên đều cầm một khẩu súng, lúc này họ súng đen ngòm đồng loạt nhắm ngay vào mấy Hấp huyết quý.

Tên đầu trọc này không phải ai khác, không ngờ lại là thủ hạ trọc đầu A Liệt của Điền Chấn!

A Liệt sắc mặt âm trầm. Nhìn mấy người Tây phương hình thù cổ quái trước mặt, nghiêng răng nói: “Các vị, không biết là từ đâu tới? Vì sao lại quấy phá tại địa bàn của ta?” Tay vung lên, mấy tên thủ hạ đã tiến lên, chặn hành lang lại. A Liệt lạnh lùng nói: “Các ngươi to gan thật, ta biết các ngươi đã dả thương không ít thủ hạ của ta, hình như rất có năng lực đâm đá đúng không? Cho rằng với chút bản lãnh này mà dám càn quấy ở chỗ này à?”

Mặt sau Tiểu Lô đang ở trên lưng Đường Cổ bá tước, hần vốn giả vờ bất tỉnh. Với tu vi của Tiểu Lô, đã đạt tới cỡ nào chứ? Giả bộ hôn mê chỉ là chuyện nhỏ, cực kỳ đơn giản, cho dù muốn hần giả chết, hần cũng có thể tùy ý khống chế các loại công năng biến hóa của toàn thân thể, thậm chí dừng lưu thông máu, trái tim ngừng đập, phong bế khí tức, chẳng qua là trò vờ vĩnh mà thôi.

Hần giả vờ ngất, chỉ bởi vì thấy người quen Long Nhân, vốn định tới bắt Hấp huyết quý, nhưng lập tức thay đổi kế hoạch. Nghĩ thầm bắt vài tên tên tép thì có tác dụng gì? Cho dù hiện tại có giết hết đám gia hỏa này, chẳng qua cũng chỉ là nhấc ngón tay út mà thôi. Cái đám Hấp huyết quý này đột nhiên lại chạy tới đông phương, nhất định có mưu đồ gì đó. Lúc này phải nghĩ biện pháp làm cho rõ ràng mới tốt.

Hần mặc dù giả ngất, nhưng với tu vi của hần, hết thấy hoàn cảnh biến hóa chung quanh, mặc dù là nhắm mắt nhưng với mở mắt nhìn thì không khác biệt gì. Eve muốn mang hần trở về, chính đã gài đúng chỗ ngựa của hần, nhưng hiện tại không ngờ nửa đường đột nhiên lại nhảy ra cái tên A Liệt này, điều này khiến cho Tiểu Lô có chút đau đầu.

Với A Liệt hần tự nhiên là nhận ra, ấn tượng của hần đối với A Liệt cũng không tệ lắm, ít nhất hần biết rằng nam nhân đầu trọc có diện mục dữ tợn này là thủ hạ tâm phúc của Điền Chấn, hơn nữa cực kỳ yêu mến Kha Nhi, lúc trước đã từng đưa mình đi gặp Kha Nhi. Hần mặc dù không biết bản sự A Liệt thế nào, nhưng nghĩ đến thủ hạ của Điền Chấn, mặc dù thân thủ có giỏi đôi chút, rất có khả năng đánh đấm, nhưng làm sao có thể là đối thủ của cái loại quái vật không phải nhân loại Hấp huyết quý này chứ? Thủ hạ dù có cầm súng thì có tác dụng gì?

Phỏng chừng không đến một khắc, sợ rằng sẽ bị mấy tên Hấp huyết quỷ này giết sạch sẽ. Kế hoạch mình định theo bọn chúng trở về, ít nhất tìm được sào huyệt bọn chúng, làm rõ nguyên nhân đám gia hỏa tây phương này tới đây. Nhưng hiện tại, nếu bọn chúng giết A Liệt ngay trước mắt mình, mình còn có thể giả chết không quản sao?

Ai, không thể tưởng được địa phương này, không ngờ lại có quan hệ với Điền gia. Thế nhưng nghĩ đến cũng không có gì kỳ quái, Điền Chấn là hắc đạo kiêu hùng, địa phương long xà hỗn tạp này, hơn nữa ở Nam Đô nơi mà Điền Chấn không coi vào đâu, làm sao có thể một chút quan hệ với hắn cũng không có?

Nói đến cũng thật xảo hợp, A Liệt ngày trước len lén thả Điền Kha Nhi đi, trong lòng Điền Chấn đã biết rõ ràng, nhưng A Liệt này là tâm phúc của mình, đối với mình trung tâm nhất, tinh minh tài giỏi, với lại thả Kha Nhi, cũng là bởi vì từ nhỏ đã thấy Kha Nhi lớn lên, nhất thời bất nhẫn mà thôi. Tự nhiên không thể thật sự trách phạt nghiêm khắc, bất quá một hồi trách cứ lại không thể thiếu được. Sau khi răn đe một phen, mấy ngày nay không cho hắn bảo vệ Kha Nhi nữa, để hắn vòng quanh tuần sát sản nghiệp mấy chỗ trong thành phố. Ý tứ vốn định để hắn bên cạnh nữ nhi, nhưng sợ hắn lại lạng lẽ thả nữ nhi đi. Đợi vài ngày sau khi hôn sự nữ nhi đã định, lại gọi hắn quay về là được.

Vốn A Liệt là thủ hạ tâm phúc của Điền Chấn, mấy cái chuyện tuần sát này là việc để đám tay chân thủ hạ dần em đi làm. Với thân phận là thủ hạ tâm phúc số một của lão gia, bị phái đi làm loại việc này, tự nhiên là cầm dao mổ trâu giết gà, kỳ thật ý tứ chẳng khác nào là bị giáng chức, cũng trả hình cho sự trừng phạt từ Điền Chấn. A Liệt trong lòng minh bạch, mình đã nhúng tay vào việc nhà không nên đụng chạm đến của lão gia, lần này bị giáng cũng là đáng đời. Nhưng hắn dù sao với Điền Chấn là thủ hạ ái tướng, toàn làm những việc lớn tâm phúc cơ mật, đã thấy qua nhiều cuộc diện lớn, hiện giờ bị phái đi làm những chuyện vặt vãnh như thế này, trong lòng cũng thấy buồn bực.

Nghĩ đến ở Nam Đô này, Điền Chấn chẳng coi vào đâu, cơ hồ chẳng khác nào là căn cứ của Điền Chấn, có thể phát sinh hỗn loạn sao? Hai năm trước còn có Lôi gia đại tiểu thư đấu với Điền Chấn, nhưng hiện tại Lôi gia cũng không nhằm vào Điền gia nữa, cơ hồ đã yên ổn vô sự, cho nên hai ngày nay A Liệt tâm tình phiền muộn không thoải mái, nhàn nhã đến khó chịu. Đêm nay đang ăn uống trong một khách sạn hạng sang dưới chiều bài nhà Điền Chấn, đột nhiên lại nghe thấy thủ hạ báo tin, có vài tên ngoại quốc thân thủ rất mạnh, đang gây sự ở ‘Hấp huyết quỷ chi gia’. Hắn lập tức dẫn theo một đám thủ hạ đắc lực, quả thực cũng chỉ vì nhàm chán, nhưng không nghĩ rằng lại đụng vào chuyện này của Tiểu Lôi.

Eve cười duyên vài tiếng, đôi mắt tuyệt diệu đánh giá A Liệt từ trên xuống dưới, ánh mắt lại lộ ra vài phần hân thưởng, cười hi hi nói: “Ai da, vị tiên sinh này sát khí thật nặng, ta thích loại nam nhân có khí khái này... ai, sớm biết ở đây không ngờ có nam nhân như anh, ta còn không tìm thêm vài người cho tối nay ấy chứ.”

Nàng ta cười phá lên như vậy, dường như có mị lực kinh nhân, đặc biệt là nàng ta lúc này bắt quá chỉ có mặc tùy tiện một chiếc áo ngoài, mà cái áo ngoài này không cài, trong lại không có sợi dây nhỏ, cơ thể rung động một cái, xuân quang lộ hết ra ngoài, càng hiển lộ vẻ diễm quang của nàng ta ra bốn phía. Ngay cả A Liệt phía sau chúng nhân cũng nhìn không chớp mắt đến ngây người, càng có người nhìn chòng chọc Eve, dục hỏa dường như chỉ trực phun trào.

Ánh mắt A Liệt vẫn tỉnh táo, lạnh lùng liếc Eve, mục quang ngược lại lộ ra vài phần chán ghét, lập tức đặt ánh mắt đặt trên người Long Nhân, quát: “Nhìn mấy người các người cũng không phải người bình thường, muốn sống sót, tự chặt bỏ tay phải mình lại, ta sẽ tha cho các người một con đường sống.”

Đường Cổ bá tước tính tình nóng nảy nhất, nghe vậy cực kỳ phẫn nộ, hất Tiểu Lôi trên lưng xuống, cười lạnh nói: “Tên gia hỏa này, khẩu khí lớn thật!”

A Liệt cũng không tức giận, chỉ là trong mắt lộ ra một tia sát ý, quát: “Chặt tay bọn chúng xuống.”

Nói xong, mấy hắc y hán tử phía sau đã động thân vọt tới. Mấy tên này thân thủ đều mạnh mẽ, vừa thấy đã biết là trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hoàn toàn không thể so sánh với cái đám bảo vệ ô hợp vừa rồi. Mấy người này hiển nhiên kinh nghiệm phong phú, mặc dù đồng thời tiến lên xuất thủ, nhưng lại rất có bài bản, trước sau trên dưới, mơ hồ dựa theo thứ tự nào đó, dường như là đã luyện thuần thục một loại bộ pháp hợp kích nào đó. Mấy tên này đồng thời rút đoản đao từ trong người ra, chợt nghe thấy ‘xoẹt xoẹt’ vài tiếng, vài đạo quang trắng loá đã chém xuống.

Chỉ nghe thấy rầm rầm vài tiếng, xen lẫn cả thanh âm xương cốt vỡ vụn cách cách, chỉ thấy trong tiếng cười the thé, thân thủ Đường Cổ bá tước bước tới nghênh đón như loài quỷ mị. Tốc độ của hắn căn bản không giống của nhân loại, trong nháy mắt đã nghênh tiếp đao quang, căn bản không thèm né tránh, một trảo chop tới, đã nghe thấy cách cách hai tiếng, hai hắc y hán tử trước mặt còn chưa có bất cứ phản ứng gì, đã bị hắn vụn gãy cổ. Hai hắc y hán tử còn lại dù kinh hãi, nhưng không hoảng loạn, sát khí đầy mặt, đồng thời tả hữu bổ xuống hai đao. Cơ thể Đường Cổ bá tước đột nhiên nhoáng lên, cái áo khoác trùm ngoài màu đen của hắn bung lên, mang theo một luồng hắc ảnh, dường như chớp động một cái, đã vòng sang phía sau thân của người bên trái, hoàn toàn vượt ra khỏi tốc độ cực hạn của nhân loại. Lập tức phụp một tiếng, một trảo của hắn không ngờ đã xuyên thấu thân thể hán tử kia từ mặt sau ra mặt trước, một cú là đã xuyên thủng cơ thể người nọ, sau đó không đợi thanh đao trong tay hán tử đó rơi xuống, mũi chân phóng ra một cước...

Kịch!

Một đạo hàn quang, đã xuyên thấu thân thể người bên phải, ghim chặt hắn trên vách tường!

Hắn cơ hồ trong nháy mắt, đã giết chết bốn người, sau đó đứng giữa đường trường, cười khệt khệt, giơ tay lên, máu tươi đầy tay, lại đưa lên mồm, liếm nhẹ một cái, vẻ tiêu dung đầy âm lãnh.

A Liệt trong nháy mắt thoáng biến sắc, bốn người này mặc dù thân thủ không được tính là cao thủ hàng đầu, nhưng lại do mình dày công huấn luyện nhiều năm qua mới thành, thân thủ cũng không kém. Cho dù là chính hắn, cũng không nắm chắc có thể trong một thời gian ngắn như vậy xuất thủ giết liền bốn người. Hắn là người đã kinh qua mưa gió, tuy kinh mà không loạn, lập tức trầm giọng quát: “Lui ra phía sau!”

Hắn dẫn thủ hạ lui từng bước về phía sau, đồng thời khẩu súng trong tay chĩa vào mấy người đối phương, hắn rất kiêng kỵ tốc độ giống như quỷ mị của đối phương, lập tức giữ một đoạn khoảng cách.

Đường Cổ bá tước trong mắt ngập tràn hàn khí, cười hai tiếng. Mấy khẩu súng bình thường kia, hắn lý nào lại để trong mắt? Chỉ thấy hắn vụn người một cái, như muốn xông lên đại khai sát giới. Dẫu sao tâm tư Long Nhân cũng thấu đáo hơn, hắn biết những người này cố nhiên không đáng ngại, nhưng nơi này không thể so với Tây phương, không phải là địa bàn của mình, tùy tiện lấy mạng nhiều người như vậy, sợ rằng sẽ rất náo loạn, không dễ thu xếp liền quát: “Không cần giết nhiều người, chúng ta lao ra ngoài là được.”

Đường Cổ nhướng mày, tay đang giơ lên liền chậm rãi buông xuống, cười lạnh một tiếng, vừa muốn xông ra ngoài thì A Liệt đã quát: “Nổ súng!”

Đùng đoàng đùng đoàng, mấy khẩu súng đồng thời khai hỏa, đạn bắn ra, chợt nghe thấy đình đình đang đang, Đường Cổ đứng gần nhất, nhưng không thèm né tránh, lại thấy hắn đột nhiên xoay nửa người, vung chính áo khoác ngoài của hắn bảo vệ mặt, sau đó trong tiếng cười lạnh, đạn bắn lên người hắn, nhưng nào có thể thương tổn hắn mấy may? Ngay cả một giọt máu chảy ra cũng không thấy. Trong tiếng cười dài, thân thể Đường Cổ đã thoát ra, bàn tay chop tới tay súng gần nhất. Tốc độ hắn cực nhanh, tay súng kia thấy đối phương trúng đạn mà không chết, đã kinh sợ, thêm nữa tốc độ Đường Cổ quỷ dị, làm sao có thể né tránh được? Dường như thấy sẽ chết dưới cú trảo của Đường Cổ.

Ngay lúc này, A Liệt đột nhiên gầm to một tiếng, cơ thể tiến tới một bước, lộ ra bắp tay đầy gân xanh, nhất thời cánh tay bạo phát ba phần, không ngờ chắn trước trảo của Đường Cổ, đồng thời chụp lấy tay súng kia đẩy ra sau, miệng quát: “Lùi lại!”

Đồng thời chách một tiếng, rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm!

Kiểm phong rung lên, dường như linh xà, quấn lấy cánh tay Đường Cổ.

Đường Cổ lúc đầu căn bản là khinh thường. Hắn tự phụ thân thể cường hãn, đao kiếm khó phạm, hoàn toàn không đếm xỉa tới nhuyễn kiếm của A Liệt. Nhưng ngay lúc kiếm phong nhuyễn kiếm của A Liệt xẹt qua thân thể hắn, nhất thời từng mảnh tay áo bị rách vụn, cánh tay hắn lập tức dính hơn hai vết máu thật sâu!

Cũng may mà hắn phản ứng theo huấn luyện, cánh tay nhói một cái, lập tức biết là không ổn, vội vàng rút tay lại né, đồng thời cấp tốc phóng ra một cước. A Liệt thấy cuồng phong trực ập tới, lập tức cơ thể lui lại né tránh, nhưng sao mà tránh được? Chỉ đành vận khí hoành tay kia lên ngăn cản.

Bịch một tiếng, cơ thể A Liệt thụt lùi mấy bước, chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói, xương tay đã gãy đoạn! Trong lòng hắn cực kỳ kinh hãi, với tu vi của hắn, đi theo Điền Chấn hai mươi năm, học được một thân võ công, mặc dù không thể nói là đẳng phong tạo cực, nhưng một thân công phu khổ luyện, cũng rất khá, nào biết vừa đối mặt, đã bị người ta đá gãy tay.

Đường Cổ lui lại vài bước, cũng thấy kinh nộ đan xen, may là hắn phản ứng nhanh, nếu không, một nhát kiếm kia e rằng đã chặt bỏ cánh tay hắn! Đường đường là Huyết tộc bá tước, há có thể chịu được đại nhục này?

Ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy thanh nhuyễn kiếm trong tay A Liệt có hình dạng đặc biệt, kiếm phong không ngờ mơ hồ chớp động mấy phần ngân quang! Long Nhân phía sau kinh nghi một chút, không khỏi thấp giọng buột miệng: “Hả? Đây là vũ khí được thánh lực gia trì?”

Mấy tên Huyết tộc đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều kinh ngạc, không thể tưởng được trong tay người đông phương này, không ngờ lại có vũ khí được lực lượng Quang Minh hệ gia trì!

Bọn họ không biết rằng, kiếm trong tay A Liệt, nào có cái gì gọi là gia trì đâu... mà là nhuyễn kiếm Trung Quốc chính tông. Chỉ có điều Điền Chấn từ trước có qua lại với Cổ Chung hòa thượng, hơn nữa bản thân Điền Chấn cũng xuất xứ từ Ngũ Hành tông, tự nhiên ngay cả một chút pháp thuật chả lẽ cũng không hiểu? Thanh nhuyễn kiếm trong tay A Liệt này chính là năm đó sau khi một lần lập được đại công, Điền Chấn đã tặng cho hắn làm lợi khí hộ thân! Đó là một trong số ít vũ khí mà các đời Ngũ Hành tông Điền môn trước kia lưu truyền lại và đã được pháp lực quán chú. Chỉ là Ngũ Hành tông Điền môn dùng võ nhập đạo, võ công mới là cơ sở, cho nên pháp lực tương đối yếu. Cái gọi là pháp lực quán chú, bất quá cũng tựa như Mao Sơn đạo sĩ, dùng nước bùa tắm vào, là pháp khí cực kỳ bình thường dùng để bắt quỷ trừ tà mà thôi.

Mà đã là loại có thể bắt quỷ trừ tà thì đối với đám tương tự Huyết tộc thuộc về Hắc Ám lực lượng cũng có thể gây thương tổn nhất định, cho nên vừa thấy món này đã làm mấy Huyết tộc lầm tưởng là thánh lực của đại địch sinh tử Vatican.

Quan hệ giữa Huyết tộc cùng Vatican là thế bất lưỡng lập, Đường Cổ vừa thấy trên kiếm trong tay A Liệt ẩn ước phản xạ quang mang, không phải thánh lực thì là cái gì? Lập tức càng giận dữ, gầm nhẹ một tiếng, vận người đánh tới lần nữa. Hắn khai mở song thủ, thủ chưởng toả ra một luồng hồng quang, chộp thẳng đến chỗ yếu hại của A Liệt.

A Liệt kinh hãi, lùi lại hai bước, dụng hết bản lĩnh bình sinh, xuất ra một bộ kiếm thuật chính tông của Ngũ Hành tông Điền môn, tức thời liền thấy kiếm quang lấp lánh, trên dưới tung bay. Bộ kiếm pháp này hắn đã khổ luyện nhiều năm, vừa múa lên, quả nhiên giọt nước cũng không lọt! Đường Cổ mặc dù cuồng nộ, đối mặt A Liệt, chỉ muốn một phát vận gãy cổ hắn, nhưng A Liệt thủ rất kín, trong nhất thời không ngờ lại không bị hắn tóm được. Mà pháp khí nhuyễn kiếm trong tay A Liệt cũng khiến hắn có phần kiêng dè, không dám lại dùng thân thể mình ngạnh đỡ.

A Liệt mồ hôi đầy đầu, chỉ cảm thấy từ trước đến giờ bình sinh động thủ với bất cứ người nào cũng không đến nỗi phải cố hết sức như vậy. Đôi móng vuốt của đối phương dường như quỷ mị, liên tục không rời cổ mình, kinh phong cuồng loạn, đập vào trên mặt hắn giống như bị đao cắt, mà từng kiếm từng kiếm mình xuất ra, lại dường như một đi không trở lại. Chưa nói đến đâm trúng đối phương, ngay cả một mảnh chéo áo của đối phương cũng chạm không đến. Mà qua lại vài lượt, trên cánh tay A Liệt đã bị đối phương rạch cho vài đạo huyết ngân!

Kỳ thật với thực lực của A Liệt, làm sao có thể ngăn cản nhiều chiêu với một Huyết tộc bá tước như vậy được? Nếu không phải Đường Cổ kiêng dè kiếm trong tay hắn thì đã sớm một trao vận gãy cổ hắn. Chỉ là Đường Cổ quá quý trọng thân thể mình, hắn tự phụ thân là bá tước, nếu bị một người bình thường cầm trường kiếm, lại đâm bị thương thân thể cao quý của hắn, chảy ra mấy giọt huyết dịch cao quý, sau này mà truyền ra ngoài, mình cũng không cần gặp người ngoài nữa! Kỳ thật với thực lực của hắn, nếu không đếm xỉa tới của trường kiếm đối phương, liều mạng tiếp cận một chút, lập tức có thể kết liễu tính mạng của A Liệt. Mà trong tay A Liệt mặc dù là pháp khí, nhưng hiện tại với hắc ám lực lượng của Huyết tộc, vị tất thật sự có thể thương tổn Đường Cổ nửa phần!

Nói thì lâu, kỳ thật cũng chỉ trong phút chốc. Thủ hạ phía sau A Liệt đều là tâm phúc ngày thường của hắn, mắt thấy lão đại độc đấu khổ cực, mặc dù thấy đối phương lợi hại, lại còn dao thương bất nhập, lúc

này cũng không đứng ngoài nữa, quát một tiếng, nhất tề xông lên. Đường Cổ bá tước há có thể để những người này trong mắt? Giơ tay nhắc chân, đã tiện tay tóm lấy hai tên đánh văng ra ngoài, lập tức gãy xương đứt gân!

A Liệt nhìn thấy thủ hạ mình dẫn theo bị tử thương, trong lòng vừa gấp vừa giận, hét lớn: “Lui xuống hết! Để tự ta lên!”

Chính ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng nổ!

Ầm!!

Lập tức hỏa quang trùng thiên, cửa lớn của hành lang vỡ ra rầm rầm, một luồng hỏa quang từ bên ngoài rần rần tiến vào. Đám người bên ngoài cũng đang đại loạn, tiếng nhạc heavy metal ầm ĩ đình tại kia sớm đã ngừng lại, cả đám hoảng sợ tranh giành chạy ra ngoài, mà không biết tiếng nổ mạnh ở đâu ra.

Bỗng nhiên, tất cả đèn trong đại sảnh đồng thời tắt phụt, hành lang trong nháy mắt là một khoảng tối mù, đám người bên ngoài chợt la hoảng lên, càng thêm rối loạn.

Ngay lúc này, thành linh trên đỉnh đầu vọng đến một thanh âm vu vu phấp phới. Thanh âm kia bay bổng, có vài phần như từ xa tới, lại dường như mang theo vài phần thần bí kiêu ngạo, chỉ nghe thấy thanh âm này lớn tiếng nói một câu, nhưng ngôn ngữ này lại không phải là trung văn.

Sau đó một đạo quang mang kỳ dị loé lên, quang mang trong nháy mắt đã chiếu sáng cả cảnh vật tối đen chung quanh, dường như còn mang theo vài phần khí tức thần thánh quang khiết. Ầm một tiếng, một đạo thập tự quang nhận từ trên trời giáng xuống, đã phá vỡ nát trần nhà, vô số đá vụn văng xuống đèn đóm, sau đó thoáng rắc một cái, ngọn đèn treo trên đỉnh đầu đã vỡ tan.

Mấy Huyết tộc đều biến sắc, ngay cả Eve cũng kìm không được hạ giọng nói: “Thánh quang thập tự kiếm! Người Vatican tới rồi sao?!”

Long Nhân cũng biến sắc, nói: “Kiếm khí kinh khủng như vậy, là cấp bậc Thánh kỵ sĩ rồi!”

Bọn họ nói không phải là tiếng Trung, A Liệt tự nhiên là nghe không hiểu, bất quá A Liệt cũng nghe ra, ngữ khí đối phương mơ hồ có vài phần hoảng hốt. Từ lúc vừa rồi đột nhiên tối đen, A Liệt đã lẩn một vòng, cơ thể lẩn đến cạnh tường. Những tên thủ hạ cũng lập tức né nhanh tới cạnh tường, còn có vài người tránh né hỏa quang, dứt khoát đâm nhào vào phòng bên cạnh.

Mấy Huyết tộc nghe thấy mấy chữ “Thánh kỵ sĩ” này, ngay cả tên Đường Cổ hung hăng ngạo mạn kia cũng biến sắc. Sự tồn tại của Thánh kỵ sĩ quả thực so với cấp bậc Huyết tộc như hắn còn phải mạnh hơn nhiều. Cho dù tại Châu Âu, Huyết tộc cũng chỉ có số ít Thân vương mới có thể địch nổi. Làm gì có chuyện cấp bậc bá tước nhỏ nhỏ như hắn có thể đối phó được?

Đặc biệt là Long Nhân, trong lòng càng hoảng sợ. Lúc này bên cạnh Tây Môn có sự tồn tại của Tiêu, Tiêu chính là thuộc kỵ sĩ đoàn, khó tránh lần này Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị tạm thời đình chiến, lại đột nhiên thi hành quỷ kế gì đó! Nghĩ đến đây, Long Nhân không khỏi chảy mồ hôi lạnh, lớn tiếng nói: “Đi nhanh thôi!”

Đường Cổ cũng không thềm quản đến A Liệt nữa, mấy người tranh nhau xông ra ngoài. Eve lại đột nhiên kêu lên: “Đường Cổ, đừng có quăng người ta muốn đi đấy!”

Đường Cổ còn chưa trả lời, một Huyết tộc khác đã cười hi hi nâng Tiểu Lôi lên, lớn tiếng nói: “Ồ chỗ ta.” Hắn chợt lấy làm lạ, thân thể nhân loại này sao lại lạnh như băng vậy?

Chính lúc này, đột nhiên trên đỉnh đầu vang đến một loạt tiếng nổ rầm rầm, Long Nhân sắc mặt thoáng biến đổi, đột nhiên lớn tiếng nói: “Hắn trên đỉnh đầu, chúng ta mau xông ra ngoài!”

Vừa dứt lời xong, liền nghe thấy trên đỉnh đầu ‘ầm’ một tiếng, nóc phòng đã sụp đổ, một nhân ảnh từ trên cao hạ xuống, chưa đáp xuống đất, chỉ thấy hàn quang loé lên, một đạo thập tự quang nhận cực lớn đã lẳng không chém xuống, trong kiếm khí tràn ngập một luồng ánh sáng rực rỡ thánh khiết, không phải “Quang minh thập tự kiếm” thì là gì chứ?

Trăm ngàn năm qua, Huyết tộc Hắc Ám Hội Nghị chết dưới Quang minh thập tự kiếm cũng không biết đã bao nhiêu, hơn nữa trông thấy uy thế kiếm này, sợ rằng chỉ có cao thủ cấp bậc Thánh kỵ sĩ mới sử ra được. Mấy người đều kinh hãi, lập tức bỏ chạy ra ngoài. Eve không ngờ còn hảo tâm, chụp lấy Long Nhân, thân thể chạy trước đường như một mảng bóng đen phóng ra ngoài. Miệng mím chặt phía sau chính là tên Huyết tộc đang khiêng Tiểu Lôi. Đường Cổ bá tước chạy cuối cùng, cơ thể hắn vừa động, chỉ cảm thấy một cổ kiếm khí lảng lẹ đã tới sau, hắn chỉ cảm giác được sau lưng đau nhức, liền thấy kiếm quang đâm xuyên từ sau ra trước ngực. Hắn sợ tới mức hồn phi phách tán, nhưng thân thể lại dần dần lạnh như băng, ngực đau kịch liệt, cước bộ lão đảo, rồi ngã xuống, vài tên đồng bọn đằng trước sớm đã không để ý đến hắn mà bỏ chạy, làm gì còn có người cứu hắn?

Cơ thể Đường Cổ vừa ngã xuống, lập tức lăn một vòng, hắn dưới tình thế cấp bách liền liều mạng, hét lớn một tiếng, miệng nhất thời lộ ra hai cái răng nanh sắc bén. Sắc mặt tái nhợt, mười ngón tay phình ra vài lần, lộ ra bản thể Hấp huyết quỷ, toàn thân hiện ra một đoàn hồng quang, cơ thể run lên, bộ y phục màu đen tuột ra, đột nhiên tự động nát vụn. Vô số mảnh nhỏ trong nháy mắt bắn tới nhân ảnh phía sau, từng mảnh nhỏ y phục mềm mại, không ngờ phẳng phất như đao phong sắc bén!

Hắn lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng làm sao chạy thoát được! Cơ thể vừa mới bắt đầu trốn, chân vừa mới cách mặt đất chưa đến một xích, đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh. Tức thì chợt cảm giác được sau gáy một đạo hàn khí loé lên, cảm giác kia dường như không đau một chút nào, chỉ cảm thấy rất lạnh... vô cùng lạnh... dường như lạnh đến tận sâu trong linh hồn...

Cuối cùng, hắn đột nhiên cảm giác được thị tuyến mình đã bắt đầu bỗng bênh, sau đó không ngờ giữa không trung xoay tròn ba trăm sáu mươi độ rồi cuối cùng rơi xuống.

Hình ảnh cuối cùng hắn thấy là một thân thể cao gầy phía sau, đứng tại đó, tay chân cứng đờ, máu tươi trên cổ phọt ra điên cuồng, đầu lâu đã không còn rồi.

“Đó là ta ...” Đây là một chút ý thức cuối cùng còn sót lại trước khi Đường Cổ bá tước chết.

A Liệt đã bị mấy thủ hạ đoạt về, vài biến cố này đột nhiên khiến cho hắn sợ ngây người ra, đang lúc nhìn đến kinh hãi thì một thân ảnh từ trên trời hạ xuống, bỗng nhiên thấy một đạo ánh sáng mờ ảo bắn tới, mấy người bọn họ ngay cả một chút phản ứng cũng không có, trong nháy mắt liền ngất đi.

Sau khi quang mang qua đi, Tiểu Lôi chậm rãi bước ra, lạnh lùng nhìn đầu lâu Đường Cổ trên mặt đất: “Hừ, nếu không phải vì tra xét sự tình, vừa rồi làm sao lại có thể thả mấy tên gia hỏa các người? Bất quá người vừa rồi giết không ít người, không lưu người lại được!”

Liếc nhìn A Liệt đã ngất đi, thở dài nói: “Nếu không có ta ở đây, hôm nay cái mạng người xong rồi.”

Vốn vừa rồi Tiểu Lôi trong lúc vội vàng, sử dụng phép phân thân, thừa dịp mình bị quăng trên đất, ngầm sử dụng một chiêu ‘Ngũ quỷ bàn vận thuật’, không biết lấy từ đâu ra một tảng đá lớn, biến thành thân thể mình, vẫn nằm nguyên trên mặt đất, còn bản thân mình lại ẩn thân lên đỉnh đầu.

Còn như cái gì mà “Thánh quang thập tự kiếm”, tự nhiên là Tiểu Lôi phát ra. Hắn không muốn giết hết mấy tên Hấp huyết quỷ này, cố ý từ phía sau bọn chúng từ trên cao phá cho trần nhà rớt xuống, nhưng chưa lại hướng cửa lớn để cho bọn chúng chạy trốn.

Chỉ là tên Đường Cổ này, vừa rồi giết người, Tiểu Lôi không thể tha cho hắn đi, liền lấy đi tính mệnh hắn.

Về phần ‘Tiểu Lôi’ trên lưng Huyết tộc, bất quá chỉ là một tảng đá mà thôi.

Với bản lãnh của Tiểu Lôi, sử dụng ‘Ngũ quỷ bàn vận thuật’ này, còn thêm chưởng nhãn pháp, đến giọt nước cũng không lọt ra được, thực lực mấy tên Huyết tộc so với hắn khác biệt quả thực quá xa, làm sao có thể nhìn thấu được?

Không cần nghỉ ngơi, thân thể Tiểu Lôi đã hóa thành một luồng khói xanh, đuổi ra ngoài.

Hắn vốn đã hạ chú trên người thể thân đó, lúc này truy đuổi tự nhiên không phí chút khí lực. Hắn đi theo mất tên Huyết tộc lướt qua mấy con đường, chợt thấy bọn chúng phi thân bay lên một căn phòng trên nóc một khách sạn, không khỏi sửng sốt trong lòng.

“Hừ?” Tiểu Lô nhíu mày: “Dựa theo tư liệu của Lô Hồng, tên Tây Môn đó hình như ngụ tại khách sạn này?”

Thân thể hắn nhao lên, đã bay lên vô thanh vô tức. Mấy tên Huyết tộc chẳng chút hay biết, Tiểu Lô đã lặng lẽ đổi chỗ cho thể thân, lại nằm trên lưng Huyết tộc đó.

Trở lại phòng, Long Nhân mới biến sắc nói: “Đường Cổ không cùng về, chẳng lẽ...”

Eve lúc này mới trợn mắt lên: “Tên gia hỏa đó nhất định là đã bị giết rồi. Chỉ là Vatican tại sao lại phái Thánh kỵ sĩ tới đây?”

Sắc mặt Long Nhân ngưng trọng: “Chẳng lẽ là vì đại nhân mà đến? Hoặc là Vatican cuối cùng không yên tâm về đại nhân, sợ hãi một người như Tiêu không cách nào giám sát được đại nhân, nên phái Thánh kỵ sĩ tới, hoặc là... là vì âm thầm tiêu diệt chúng ta, không để cho Hội Nghị có nhân thủ đi theo cạnh đại nhân? Bọn chúng muốn làm trái minh ước đơn phương hợp tác với đại nhân?”

Chỉ là dù nghĩ như vậy, tựa hồ cũng không có nhiều khả năng. Dù sao lần này việc Vatican ngừng chiến với Hội Nghị, cực kỳ trọng đại, cho dù muốn trở mặt, cũng phải đợi sau khi sự tình thành công. Hiện tại chuyện còn chưa thành, đã trở mặt, cũng không giống chuyện mấy tên giáo hoạt Vatican làm?

Tựa như trộm cướp bởi vì phân chia chiến lợi phẩm không đều mà đánh giết lẫn nhau... nhưng hiện tại ngay cả “của ăn trộm” còn chưa cướp được, làm sao lại nội chiến?

Eve đột nhiên nói: “Các người thấy rõ ràng sao? Thật sự là Thánh kỵ sĩ à?”

Long Nhân liếc nhìn tên Huyết tộc bên cạnh, cười khổ nói: “Thánh quang thập tự kiếm, chúng ta sao có thể nhìn lầm? Uy thế một kiếm đó, không phải kỵ sĩ bình thường có thể sử dụng được.”

Eve đảo mắt vài lần rồi đột nhiên nói: “Long Nhân. Người không phải đã quên một người chứ?”

“Ai?”

“Raphael!” Eve nói: “Tên gia hỏa đó, không phải hình như cũng ở tại Đông phương sao? Hắn thật sự biết Thánh quang thập tự kiếm, cũng có thực lực Thánh kỵ sĩ, nhưng lại không phải là người của Hội nghị.”

“Ra... Raphael?” Long Nhân đột nhiên trầm mặc mấy giây, trong đầu hồi tưởng kỹ càng địa phương vừa rồi, một đạo kiếm quang bổ xuyên nóc phòng, nhân ảnh đó từ trên cao hạ xuống, nhìn thoáng qua thấy phong nhã...

Mơ hồ, hắn dường như cảm giác được nhân ảnh kia, trong quang mang, tựa hồ có vài phần quen mắt...

Đột nhiên nghe Eve nhắc tới Raphael, không khỏi thành linh bỗng nhớ tới một người?

Raphael chạy đến Đông phương, hình như mình đã nghe đại nhân nhắc tới, Raphael được người kia cứu!

Vừa rồi nhân ảnh trong quang mang, quả thực là có phần giống như, đúng là người kia!

Nghĩ đến đây, Long Nhân toát mồ hôi lạnh toàn thân!

Nếu chỉ là Thánh kỵ sĩ, cũng chưa có gì. Nhưng người kia, so với Thánh kỵ sĩ còn phải lợi hại hơn gấp mười!

“Không được, chuyện này, ta phải lập tức bẩm cáo đại nhân... ai nha, không xong rồi!” Long Nhân lại biến sắc, nói: “Nếu thật sự là người Vatican tới đối phó chúng ta, chúng ta không nên trở về. Tên Tiêu đó, lúc này có thể đang bên cạnh đại nhân!”

Eve lại cười khúc khích, nói: “Chúng ta vừa rồi đều bị dọa cho hồ đồ, vừa rồi người kia, tuyệt đối không phải tới từ Vatican! Hiện tại Vatican sẽ không mạo hiểm mà đắc tội với đại nhân để đối phó chúng ta! Bây giờ người cứ đi gặp đại nhân. Sau đó đem sự tình nói cho ngài, để ngài quyết định đi. Cho dù là Vatican hủy ước... trên người đại nhân chảy dòng máu tộc nhân chúng ta, sẽ không bênh vực Vatican.”

Sau đó gơ tay chỉ một cái, cười nói: “Cổ Liệt An, phiền người đi cùng Long Nhân.”

Huyết tộc đó vốn đang cười tít mắt, nghe vậy khẽ biến sắc, cười khổ nói: “Ta hả?”

“Đương nhiên ... ta còn muốn hưởng thụ cho đã tiểu tình nhân của ta... hay là, các người muốn lưu lại, đứng bên cạnh xem?” Trên mặt Eve lại hiện lộ mỉa mai. Long Nhân cười khổ một tiếng, liếc nhìn Cổ Liệt An rồi cúi đầu bước ra ngoài.

Đợi khi mọi người đi hết, Eve đột nhiên dụng lực đá lên người Tiểu Lôi một cước, trên mặt lộ ra một tia tiểu dung quỷ dị, ánh mắt cũng phóng ra quang thái khác thường, sau đó chợt nghe thấy nàng cười hi hi nói: “Tiểu tình nhân của tôi ơi, đừng giả vờ ngủ nữa, thời gian không còn sớm nữa, nằm ỳ như thế không phải là tập quán tốt đâu, hừ, tôi biết, anh đã tỉnh rồi.”

Mắt thấy Tiểu Lôi không đứng dậy, Eve cười khúc khích, đột nhiên trên ngón tay toát ra một ngọn lửa, sau đó cúi người xuống, cười nói: “Anh còn giả bộ ngủ nữa, tôi sẽ đốt y phục anh đấy. Đốt cháy anh đẹp trai, nghĩ mùi vị cũng không tệ a.”

Tiểu Lôi biết không thể tiếp tục giả bộ được nữa, lúc này mới mở mắt, cười ha ha, ngồi dậy, nhẹ nhàng bật một cái, đã đứng lên, nhìn Eve, hồ hững cười nói: “Cô làm sao nhận ra?”

Eve mặc dù vẫn đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng: “Thì ra anh thật sự có vấn đề.”

Tiểu Lôi nhú mày nói: “Không ngờ cô lại có thể nhìn ra?”

Sắc mặt Eve trầm hẳn xuống: “Ta không nhận ra... nhưng... vừa rồi, trên người anh đột nhiên toát ra một chút sát khí! Mặc dù anh giả bộ rất giống, nhưng ta thiên sinh đối với sát khí phi thường mẫn cảm, cái loại mùi vị đó, ta tuyệt đối sẽ không nhận sai!”

Dừng một chút, nàng chớp mắt nhìn Tiểu Lôi: “Vừa rồi là anh giả thần giả quỷ phải không? Anh rốt cuộc là ai? Vừa rồi Thánh quang thập tự kiếm đó, cũng có quan hệ với anh đúng không?”

Tiểu Lôi thở dài: “Kỳ quái, nếu vừa rồi cô đã biết ta có vấn đề, còn mang ta trở về làm gì?”

“Rất đơn giản.” Eve đột nhiên cười: “Mặc kệ anh là ai, cũng mặc kệ anh rốt cuộc có phải muốn đối phó tên gia hỏa DuPont đó không, hay là Vatican, hoặc là đám người Long Nhân, ta đều muốn làm rõ ràng chuyện là như thế nào. Hiện ở chỗ này chỉ còn có hai chúng ta. Không bằng chúng ta tâm sự đằng hoàng, thế nào? Hoặc giả, chúng ta không phải địch nhân, mà có thể trở thành đồng minh?”

Nàng nói xong, đột nhiên cơ thể vặn một cái, y phục trên người đã từ từ tuột xuống, thân thể xích lõa dường như nhẹ nhàng uốn éo như loài rắn, trong mắt phóng ra quang mang kỳ dị: “Thế nào? Anh thích ngồi đây tâm sự? Hay là chúng ta vừa làm... vừa tâm sự?” Trong tiếng thân thiết, nàng ta đã áp lên người Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi giật mình, ngay lúc hần cơ hồ ngẩn ra nửa giây, mục quang Eve chợt lóe lên, nàng ta đột nhiên mở cái miệng nhỏ nhắn ra, một đạo huyết quang bắn về phía mi tâm Tiểu Lôi!

326. Chương 326: Địch Bạn Khó Phân

Trong tích tắc khoảng cách giữa mi tâm của hắn và huyết quang kia thu lại dường như chỉ bằng một sợi tóc, Tiểu Lôi lại đột nhiên đưa tay ra. Động tác của hắn tựa hồ không có gì thần kỳ, cũng không nhanh lắm, thậm chí ngay cả Eve cũng có thể thấy rõ ràng từng động tác một của hắn. Nhưng chỉ với động tác thông thả như vậy, lại dường như hoàn toàn vượt qua quy luật của không gian và thời gian, chỉ thấy Tiểu Lôi hơi hợt quơ tay một cái, hai ngón tay đã nhẹ nhàng kẹp lấy đạo huyết quang kia, đặt lên đầu ngón tay nhìn, hóa ra là một cây kim nhọn màu đỏ thẫm, nhỏ như lông trâu.

Nhìn thấy động tác của Tiểu Lôi, Eve đầu tiên rất kinh hãi, nhưng ngay khi thấy Tiểu Lôi dùng ngón tay kẹp cây kim nhọn kia, ngược lại trên mặt lại thoáng chút vui mừng. Chỉ thấy cây kim nhọn màu đỏ trên đầu ngón tay của Tiểu Lôi đột nhiên phát ra một vầng sáng đỏ, sau đó một ngọn lửa rực rỡ phóng ra, chớp mắt đã bao phủ lấy cả bàn tay Tiểu Lôi.

Ngọn hỏa diễm kia cực kỳ quỷ dị, đến lúc thấy khói trắng tỏa ra, Eve mới khúc khích cười: “Tiểu tình nhân của tôi, rốt cuộc anh cũng mắc bẫy rồi.”

Chỉ thấy dưới vầng sáng đỏ kia, bàn tay Tiểu Lôi bỗng chốc khô quắt lại, da thịt nhanh chóng teo rút, nhăn nheo, trở nên giống như một nhánh cây già khô héo không chút sức sống. Eve lui về phía sau một bước, trong mắt ánh lên cái nhìn ác độc, cười hi hi nói: “Đây là bí pháp của dòng tộc tôi, nếu anh muốn giữ mạng, tốt nhất hãy ngoan ngoãn nghe lời, tiểu tình nhân của tôi ạ. Tôi quả thật không nhẫn tâm biến anh thành một tên cương thi đâu...”

Sắc mặt Tiểu Lôi vẫn không thay đổi, bình thản nhìn một bàn tay của mình trong nháy mắt đã khô quắt lại, đột nhiên cười, nói: “Đây là ma pháp của các ngươi đó sao? Ta thấy cũng chẳng có gì đặc biệt cả.”

Nói xong, đưa tay lên trước mặt nhẹ nhàng thổi một hơi. Hô một tiếng, ánh lửa trên tay vụt tắt, rồi da thịt vốn quắt queo nhanh chóng bắt đầu đỏ hồng đầy đặn trở lại, phút chốc đã khôi phục lại như trước. Eve cứ ngẩn người nhìn, sau khi sững sốt hết mấy giây mới thấp giọng hô: “Không thể nào! Ngươi làm sao lại làm được như thế?”

Pháp thuật này của nàng ta là một loại bí pháp của Huyết tộc, cực kỳ âm độc, từ xưa đến nay, loại pháp thuật Hắc Ám này luôn đối kháng với lực lượng Quang Minh của Vatican, cho dù là Thánh kỵ sĩ cũng có không ít người thụ thương dưới loại pháp thuật này. Trong loại hắc ma pháp này, chỉ những nhân vật cỡ Hồng Y đại giáo chủ trở lên, pháp lực cao cường mới có thể sử dụng quang minh pháp lực giải cứu. Tuyệt đối không thể nào có chuyện thực hiện dễ dàng như Tiểu Lôi vậy được!

Nhưng Eve lại không biết, Tiểu Lôi há có thể bị cái loại tà pháp hời hợt này của Tây phương tổn thương sao?

Thứ nhất, cơ thể Tiểu Lôi cường hãn, nhục thân được xích châu tái tạo vô cùng mạnh mẽ dẻo dai, thiên hạ chắc không có người thứ hai. Cho dù ở Thiên giới, cũng là hạng hiếm có. Thân thể hắc cường hãn như vậy, nên đối với những loại công kích vật lý, cơ bản có thể được miễn dịch.

Đồng thời, Tiểu Lôi còn có vô thượng tiên pháp “Viên Chân Diệu Quyết” trên người. Viên Chân Diệu Quyết, kỳ thật là một loại tuyệt học vô thượng, đoạt lấy nguyên khí thiên địa cho bản thân sử dụng, tu luyện đến mức cao thâm, đem thân thể mình cùng nguyên khí thiên địa hợp thành một, chia xẻ lẫn nhau. Cũng có thể nói, sau khi tu luyện đến tuyệt đỉnh, linh khí thiên địa chính là Tiểu Lôi, Tiểu Lôi cũng chính là linh khí thiên địa.

Năm đó, Kinh Linh Tử dùng một kiếm độc đấu với Côn Luân chưởng môn Ngọc Cơ Tử, dưới đòn công kích Lôi Tự Trảm triệu hoán Thiên lôi của hắn, căn bản không trả đòn. Nhưng dù cho Thiên Lôi oanh kích thế nào đi nữa, cũng chẳng hề hấn gì, chính là bởi vì Kinh Linh Tử đã tu luyện Viên Chân Diệu Quyết đến tuyệt đỉnh, thân thể đã cùng với linh khí thiên địa dung hợp thành một, thiên lôi dù lợi hại, dù có thể đập tan cơ thể con người, nhưng làm sao có thể hủy diệt được linh khí thiên địa?

Tu vi Viên Chân Diệu Quyết của Tiểu Lôi lúc này tuy còn chưa đến cảnh giới của Kinh Linh Tử năm đó, nhưng cũng chẳng hề thấp, ít nhất đối phó với Eve này vẫn thừa sức. Chút tà pháp Tây phương nhỏ bé này lại có thể làm hại đến một góc của hắn sao? Bàn tay hắn vừa tổn thương chút ít, không cần chống lại, chỉ là tâm niệm khẽ động, vô số linh khí thiên địa đến bổ sung ngay, lập tức giúp cơ thể hắn phục nguyên lần nữa. Đạo lý này, làm sao tà ma ngoại đạo Tây phương có thể hiểu được?

Eve kia sắc mặt biến đổi liên hồi, thân hình cũng không ngừng lui về phía sau, cứ nhìn chăm chăm Tiểu Lôi, lại có chút lưỡng lự, không biết phải làm sao. Tiểu Lôi cười nhạt, vô cùng bình thản ngồi ở trên giường, nói: “Ngươi bảo muốn nói chuyện phiếm, vậy mà ngươi đứng cách xa ta như vậy, nói chuyện e không được tiện lắm a.”

Eve cười lạnh nói: “Ngươi tưởng rằng phá giải được pháp thuật của ta, ta không có cách gì giết ngươi sao?”

Nói xong, cơ thể rung lên, đột nhiên toàn thân trên dưới tỏa ra một đám khói đen, nàng ta nhân lúc trong sương khói cười duyên vài tiếng, cơ thể lại nhanh chóng lui ra phía sau, sương khói ửng dị kia, lập tức khuếch tán ra khắp cả phòng. Tiếng cười của Eva cứ phiêu hốt giữa đám sương khói: “Đây là phệ huyết yên, tuy nó không lớn, nhưng dù ngươi đánh ra trận bão to cấp tám cũng không thổi tan được nó đâu. Ngươi chỉ cần hít vào một chút thôi, huyết dịch toàn thân sẽ từ từ khô cạn! Cho dù ngươi có bịt mũi, ngừng thở cũng vô dụng, nó sẽ theo lỗ chân lông trên người ngươi mà xâm nhập vào...”

Nàng ta đứng trong đám sương khói, còn chưa nói xong, thỉnh thoảng một bàn tay vươn tới, bất ngờ nắm lấy tóc nàng ta. Eve mặc dù cố hết sức né tránh, nhưng có thể tránh đi đâu được? Nháy mắt đã bị nhấc bổng lên, bị quăng phịch lên giường, lại thấy Tiểu Lô cười hi hi nhìn mình, rồi đột nhiên há to miệng, hút một hơi dài. Sương khói dày đặc bỗng hóa thành một làn khói đen, bị hắn hút sạch vào bụng. Đám khói dày phủ khắp căn phòng tức thì đã không còn gì!!! Chỉ thấy Tiểu Lô phình bụng như cái trống, nhìn mình rồi bỗng vỗ lên ngực một cái, sau đó trước mặt Eve ợ một tiếng rõ to, mặt khoái chí cười nói: “Không tệ không tệ, tư vị này, so với hút thuốc còn sảng khoái hơn nhiều.”

Eve lúc này mới thật sự sợ hãi!

Ma quỷ, nam nhân này chắc chắn là ma quỷ!

Nhưng trong truyền thuyết, ngay cả một con rồng cũng có thể trúng độc “Phệ Huyết Yên” mà chết. Một ngàn một trăm năm trước, Hắc Ma pháp sư vĩ đại nhất trong chủng tộc hắc ám, Bernard Shaw đại sư, đã dùng một trăm chín mươi ba loại thảo dược, hai mươi bốn vị thuốc, ngoài ra còn thêm vào huyết dịch của mười ba loại sinh vật hắc ám, cùng với mười ba đạo ma chú, tự mình luyện chế ra!

Theo truyền thuyết, một ngàn một trăm năm qua, từ lúc Phệ Huyết Yên ra đời, đã có chín Thánh kỵ sĩ chết vì loại độc đó! Ngay cuộc đại chiến Hắc Ám - Quang Minh lần thứ nhất trong truyền thuyết, cả Thánh Thiên Sư cũng từng bị thương dưới đám sương khói này!

Hiện tại, trong huyết tộc, loại vũ khí ma pháp trí mạng này chỉ còn lại không quá ba cái. Loại ma pháp vũ khí này, thường ngày đều là dùng một quả trứng đặt trên tay, chỉ cần nhẹ nhàng bóp vỡ ra, trong nháy mắt có thể tỏa ra loại sương khói ma pháp đó. Trải qua thời gian một ngàn một trăm năm, loại vũ khí này còn lại rất ít, lần này Eve đến phương Đông, bởi vì địa vị đặc biệt của nàng, mới có được một quả mà thôi. Nhưng không ngờ...

Không ngờ đã bị tên gia hỏa trước mặt này phá giải dễ dàng như vậy!

“Tốt rồi, hiện tại có phải chúng ta có thể yên tâm nói chuyện đằng hoàng rồi không?” Tiểu Lô vỗ vỗ tấm trải giường bên cạnh, nhìn bộ dạng ngây ra của Eve, cười tít mắt nói: “Vừa rồi người nói, chúng ta có thể thảo luận, thế bây giờ người có thể trả lời ta vài vấn đề chứ?”

“...” Eve bỗng nhiên hét to: “Người rốt cuộc là ai?” Rồi đột ngột sắc mặt nàng ta đại biến: “Người... người có phải là Thiên sư không?”

“Thiên sư?” Tiểu Lô bật cười nói: “Đừng có đánh đồng ta với cái loại ”Điếu Nhân” cánh dài có mang hào quang đó.”

Có lẽ cách dùng hai chữ “Điếu Nhân” kỳ quái kia làm Eve không khỏi buồn cười, lập tức sắc mặt hơi giãn ra một chút, rồi mới nhìn kỹ Tiểu Lô: “Người rốt cuộc là ai?”

“Vậy còn người?” Tiểu Lô cười hi hi nói: “Hiện tại ta chiếm ưu thế, cho nên tất nhiên cũng có quyền hỏi trước chứ?”

“Được rồi...” Eve thoáng chút do dự: “Ta tên là A Nhĩ Ti Ti Mạc Nạp Dịch Na Đầu A Đa Tả Bối Nhĩ Sở Luân... Khắc Lý Ti A Nhĩ Pháp!”

Eve nói một hơi xong, Tiểu Lô lúc này mới khẽ sờ chớp mắt, thở ra một hơi dài thườn thượt: “Trời ơi, ai đặt cho người cái tên dài như vậy hả?”

“Mỗi một danh xưng trong tên của ta đều đại biểu cho một gia tộc danh giá hoặc một giai đoạn lịch sử quang vinh.” Ánh mắt Eve rạng ngời, lập tức cười: “Bất quá, người có thể gọi ta đơn giản là ‘Eve’, vậy là đủ rồi.”

“Vậy... thân phận của người?” Tiểu Lô cười nói: “Còn lời người nói lúc trước, là ý gì?”

“Thật có lỗi.” Eve lạnh lùng nói: “Trước tiên ta cần phải xác định người có thành ý hợp tác hay không đã.” Nàng nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Lô: “Người rốt cuộc đối địch với ai? Với Vatican? Hay là Hắc Ám Hội Nghị? Hoặc là cả hai bên đều là địch nhân của người?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

Eve điềm tỉnh trả lời: “Nếu người là địch nhân của Vatican, vậy người có thể trở thành bằng hữu của Hắc Ám Hội Nghị! Nếu người và Hắc Ám Hội Nghị đối địch, vậy người có thể cùng Vatican hợp tác... Còn nếu người đồng thời chống lại cả Vatican và Hắc Ám Hội Nghị... Vậy...” Eve chăm chú nhìn Tiểu Lôi, chậm rãi nói: “Vậy ta nghĩ, chúng ta mới có thể nói chuyện với nhau được. Trước hết người phải nói cho ta biết, người đại diện cho ai? Hoặc là đại diện cho thế lực nào? Tổ chức nào?”

Tiểu Lôi phân tích kỹ càng ý tứ trong lời nói của đối phương, cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ người không phải là Hấp huyết quỷ?”

“Xin hãy chú ý cách dùng từ của người.” Eve lạnh lùng đáp lại: “Ta là Huyết tộc, không phải là Hấp huyết quỷ gì đó! Hấp huyết quỷ, kiểu gọi mang tính sỉ nhục như vậy, sẽ khiến toàn bộ Huyết tộc phẫn nộ!”

Ngữ khí của Tiểu Lôi so với nàng càng lãnh đạm hơn: “Phẫn nộ? Phẫn nộ chỉ trong tình huống thực lực chiếm ưu thế thì mới có tác dụng. Còn hiện tại, ta chỉ cần búng một ngón tay cũng có thể giết người rồi.”

Eve ngẩn người ra, ngậm miệng lại, ánh mắt có chút giận dữ và bất đắc dĩ.

“Chúng ta hãy nói lại từ đầu...” Tiểu Lôi cười nói: “Đầu tiên... người tựa hồ rất có thân phận... điểm ấy thì từ thái độ cung kính của Long Nhân và đồng bọn của người có thể nhìn ra được. Tiếp theo... người vừa rồi đã phát hiện ta có vấn đề, nhưng người vẫn bắt bọn họ rời đi, vậy rõ ràng, người với bọn chúng dường như không cùng một giuộc... Ài, người là Huyết tộc, điều đó hiển nhiên không sai, vậy người không có thể có quan hệ với Vatican... nhưng người lại không thật tâm với bọn Long Nhân, vậy người rốt cuộc có mưu đồ gì?”

Eve đột nhiên ánh mắt sáng ngời: “Nghe giọng điệu của người, người... người hình như biết Long Nhân?”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta là ai, ta đại biểu cho ai... Ta có thể rất thẳng thắn nói cho người biết, ta và bất kỳ thế lực nào của châu Âu đều không có quan hệ gì. Còn như ta đại biểu cho thế lực nào đó... người đẹp đáng yêu, người có phải là tưởng tượng mọi việc quá phức tạp hay không? Không phải mọi người ai cũng đại biểu cho một tổ chức hay một thế lực cả đâu. Với cá nhân ta mà nói, ta không tin rằng trên thế giới này có tổ chức nào có thể khiến ta cam tâm phục vụ cho nó. Người nghĩ ta là cái thứ gia hỏa bị người ta cầm đầu hay sao?”

Eve trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói: “Người là... Thực lực của người, cho dù là ở Vatican, sợ rằng cũng chỉ có ‘Thiên Sứ’ mới có thể sánh ngang hàng, người như vậy, chỉ làm người cầm đầu, chứ không chịu bị ai sai khiến.”

“Vậy, người Trung Quốc chúng ta có câu, gọi là ‘đả khai thiên song thuyết lượng thoại’ (nói chuyện thẳng thắn rõ ràng với nhau). Con người ta không được kiên nhẫn, cũng ghét việc đoán tới đoán lui, chỉ bằng chúng ta nói hết một lần cho rõ ràng, thế nào?” Tiểu Lôi rất ung dung cười nói.

“Hừ, ta hiểu rồi, người là Đông phương tu sĩ?” Eve gật đầu.

Tiểu Lôi cười, nói: “Hiện tại ta muốn biết chính là, người và cả đám đồng bọn của người, lần này đến nơi này với mục đích gì? Dù sao nơi này chẳng phải là địa bàn của Vatican hay Hắc Ám Hội Nghị mà.”

Eve hơi do dự thì Tiểu Lôi đã neho mắt tức giận: “Người tốt nhất hãy nói làm sao cho ta tin được, cho dù người bịa chuyện, cũng phải nói sao cho giống một chút, bởi vì nếu ta phát giác người nói dối, ta sẽ lập tức giết người... Tuy người rất quyến rũ, nhưng ta trước giờ cũng chẳng phải là thứ người thương hoa tiếc ngọc.”

“Được rồi.” Eve thở dài: “Chúng ta lần này đến đây chỉ là vì hỗ trợ cho một người, nhiệm vụ của chúng ta là đi theo hắn, hơn nữa vì hắn phục vụ.”

“Ai? Là... Tây Môn?” Tiểu Lôi tức thì nói ra cái tên này. Eve liền gật đầu kinh ngạc, sắc mặt Tiểu Lôi lại bắt đầu ngưng trọng.

Tây Môn này... cùng với Vatican có liên hệ rất sâu rộng, đồng thời, còn có thể có Hấp huyết quỷ cam tâm chịu sự điều khiển của hắn... rốt cuộc lai lịch ra sao?

“Tốt lắm.” Lúc này không phải là lúc để Tiểu Lôi suy nghĩ kỹ càng nữa, hắn chỉ nhìn Eve: “Vậy người thì sao? Người tựa hồ cũng không hề toàn tâm với Hắc Ám Hội Nghị? Mục đích của người là gì?”

“Nếu người không thể làm ta tin tưởng vào mục đích đến đây của người, ta không thể nói cho người biết, cho dù người có giết ta đi nữa.” Eve mặt lạnh băng.

Tiểu Lôi đứng dậy, bước đi hai bước, đột nhiên cười nói: “Nếu... ta nói ta muốn mang đến cho vị Tây Môn tiên sinh kia một vài điều phiền toái?”

Quả nhiên, ánh mắt Eve rực sáng lên, tuy vậy thoáng biến đổi này không thoát khỏi ánh mắt Tiểu Lôi. Tất nhiên, Tiểu Lôi đâu thể dễ dàng căn cứ vào vẻ mặt mà tin tưởng đối phương, bởi vì vẻ mặt có thể cố tình tạo ra. Hắn đã dùng linh giác cẩn thận kiểm tra nhịp tim của đối phương, và cả tần suất hít thở của nàng ta nữa, v.v... khẳng định cảm xúc của đối phương không phải là giả vờ.

“Người... người thật sự là vì đối phó Tây Môn?” Ý nghĩ của Eve xoay chuyển rất nhanh, lập tức nghĩ ra trong đó có chút không hợp lý: “Nhưng vì sao đêm nay người lại theo dõi ta? Thông qua những gì người vừa hỏi, người dường như không biết chúng ta phục vụ cho Tây Môn!” Ánh mắt nàng nhìn Tiểu Lôi đầy hoài nghi.

Tiểu Lôi cười, nói: “Theo dõi các người... ta tự nhiên có lý do của ta. Lúc đầu ta chỉ thấy vô cùng kỳ quái, vì cái gì mà Huyết tộc các người lại chạy tới phương Đông, ta chỉ vì hiếu kỳ mà đi điều tra chút thôi. Những gì còn lại, đều là thu hoạch ngoài ý muốn. Tuy nhiên, ta có thể nói ra một điều, có lẽ có thể đánh tan nỗi băn khoăn của người đối với ta... tên của ta gọi là Tiểu Lôi. Điền gia tiểu thư mà vài ngày nữa sẽ kết hôn với Tây Môn... là tình nhân của ta”

“A...” Eve lập tức cười lên, giống như lời lỏng cảnh giác, vui vẻ nói: “Thì ra là như thế.” Nhưng Tiểu Lôi lại nhìn ra, vẻ mặt nàng ta có một nửa là giả vờ, dù sao nàng ta cũng không thể nào tin mình dễ dàng như vậy được.

Quả nhiên, Eve lưỡng lự một chút, mới nói: “Vậy, nếu người định gây rắc rối cho Tây Môn, ta thật sự có thể giúp người một tay. Nhưng... ta không thể nói với người ta đại biểu cho ai, cũng không thể nói cho người tổ chức phía sau ta. Cho dù người giết ta, ta cũng sẽ không nói.”

Tiểu Lôi ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại xem thường.

Gây phiền toái cho Tây Môn? Thiếu gia mà thật sự muốn đối phó cái tên gia hỏa đó, đã trực tiếp đem theo bảo kiếm đến giết quách nó rồi, chứ tốn công làm bao nhiêu trò như thế này làm gì? Chỉ là càng là hiểu rõ chuyện này, lại càng là cảm thấy chuyện này không đơn giản. Đơn giản giết Tây Môn đi thì liệu có tác dụng gì?

Eve nói tiếp: “Ta không hề thuộc về Vatican, cũng không thể trung thành với Hắc Ám Hội Nghị, nếu người muốn làm gì, ta có thể cho người một vài sự trợ giúp đặc biệt, những chuyện khác, ta không thể nói cho người biết.”

Tiểu Lôi biết hỏi cũng không ích gì, ngẫm nghĩ, chuyển sang hỏi: “Tên Tây Môn này, rốt cuộc có lai lịch gì? Vì sao hắn có thể được Vatican chống lưng, lại còn có thể được Hắc Ám Hội Nghị trợ giúp?”

“Hừ, người biết cũng không ít.” Eve hừ một tiếng.

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Ta đương nhiên biết không ít, chuyện này, cũng chẳng khó điều tra.”

Eve nhắm mắt lại ngẫm nghĩ: “Đêm nay, vừa rồi ở chỗ đó, thánh quang thập tự kiếm kia, có phải là do người tạo ra? Hoặc là đồng lõa của người?” Nàng trầm giọng nói: “Đồng bọn của người không ngờ có thể bày ra loại thánh quang thập tự kiếm cấp bậc đó... Chẳng lẽ, trong những thánh kỵ sĩ Vatican có người phản bội lại Vatican, âm thầm tư thông với người... Ài, cũng không đúng. Thánh kỵ sĩ không thể nào được rời khỏi Vatican... trừ phi... trừ phi là... Raphael!” Eve quả nhiên rất nhạy cảm, lập tức nghĩ tới vấn đề mấu chốt. Tuy nhiên, nàng ta lại không biết Tiểu Lôi có pháp thuật phân thân. Chỉ là căn bản mà nói, thánh quang thập tự kiếm của Tiểu Lôi cũng thật sự do Diệp Bất Quần truyền thụ, cho nên nàng đoán cũng không nhầm.

Tiểu Lôi cố ý lạnh lùng nói: “Hiện tại là ta hỏi người, chứ không phải người hỏi ta.”

“Thân phận Tây Môn rất phức tạp, trong Hắc Ám Hội Nghị, chỉ có một số ít lão gia hỏa biết, chỉ có nghị trưởng của Hội Nghị, còn có người của đoàn nguyên lão, bọn họ mới biết nội tình, ta biết cũng không nhiều

lắm. Chỉ biết là bản thân hắn có huyết thống Huyết tộc, nhưng lại sinh ra ở Vatican. Khoảng chừng mười năm trước, một lần Vatican và Hội Nghị cố gắng đàm phán với nhau, lúc ấy hắn cũng có xuất hiện. Chỉ là lần đàm phán ấy cuối cùng thất bại. Mà mấy tháng trước, hắn lại xuất hiện ở Hội Nghị, sau đó, đại biểu Vatican và nghị viện đã ký một bản hiệp nghị đình chiến.”

“Huyết thống Huyết tộc?” Tiểu Lô ngẫm nghĩ: “Hắn...”

“Mẹ hắn là con gái của Thân vương thứ mười của gia tộc Gordon. Còn cha hắn lại là một người phương Đông.” Eve nói: “Lần này đến phương đông, hắn xúc tiến việc hợp tác giữa Vatican và Hắc Ám Hội Nghị, hiện tại hắn đã trở thành giáo chủ danh dự Trưởng lão hội của Vatican, đặc sứ của Giáo Hoàng. Đồng thời, bây giờ hắn cũng mang chức danh là nghị viên của Hắc Ám Hội Nghị.”

Tiểu Lô huýt sáo: “Hắc Ám, Quang Minh hai thế lực lớn trải rộng cả châu Âu, không đơn giản.”

Lập tức hắn nhíu mày nói: “Nhưng, hắn vì sao lại muốn đến phương Đông? Còn cùng Điền gia kết thân? Chuyện này ắt có mưu đồ gì đó, Điền gia có không ít quyền thế, cũng rất có tiền, bất quá, với thân phận của hắn, hắn cũng chẳng ham muốn mấy thứ này! Phương Đông rốt cuộc có cái gì có thể khiến hai thế lực lớn Hắc Ám Hội Nghị các người và Giáo hội bày mưu tính kế lấy hắn làm mục đích để làm gì?”

Eve nhíu mày: “Điều này ta thật sự không biết, ta vốn không hề ở trong đoàn đến phương đông lần này, chỉ là nhờ vào thân phận của mình, cho nên ta mới ép buộc họ để ta đi theo. Những bí ẩn bên trong, sợ rằng Long Nhân biết còn nhiều hơn ta.”

“À, ta cũng thấy kỳ quái, hình như thân phận người rất đặc biệt, Long Nhân cũng phải cung kính kính với người. Người ở Hắc Ám Hội Nghị rốt cuộc là có thân phận gì?”

“Mẹ ta là con gái thứ tư của nghị trưởng tiền nhiệm Hắc Ám Hội Nghị, người kế thừa duy nhất của gia tộc Kỳ Lan Đặc. Thành viên trọng yếu của gia tộc La Khẳng, đồng thời còn có hai gia tộc cũng phải xem sắc mặt của ta. Mà nghị trưởng đương nhiệm lại là thúc thúc họ xa của ta. Nguyên lão trong trưởng lão hội chỉ ít có ba người thuộc gia tộc của mẹ ta hoặc cha ta. Cho nên nghị trưởng với ta rất khách khí.” Nàng ta cười láu lỉnh, rồi dường như chẳng lên mặt chút nào nói: “Mặc dù vậy, lúc ta yêu cầu cùng đi đến phương Đông, nghị trưởng ngay từ đầu đã cự tuyệt ta. Thậm chí ta thông qua gia tộc gây áp lực cho hội nghị cũng vô dụng. Nhưng về sau, ta lấy cớ khác, bọn họ phải đáp ứng.”

“Lấy cớ gì?” Tiểu Lô ngạc nhiên hỏi.

“Mặc dù ta là Huyết tộc... nhưng đồng thời cũng là một nữ nhân yếu đuối mà.” Eve cười rất quỷ dị: “Cái cớ của ta chính là lòng đổ kỹ của nữ nhân... Ta kiên trì muốn đến xem cái tên gia hỏa Tây Môn này, thứ nữ nhân nhân loại mà hắn chuẩn bị cưới, rốt cuộc hình dáng ra sao. A... quên nói cho người biết, Tây Môn, là chồng của ta.”

“...” Tiểu Lô trầm mặc một giây, sau đó giống như mèo bị giẫm phải đuôi, kêu lên: “Người là lão bà của Tây Môn ?”

“Đúng vậy.” Eve nháy mắt, cố ý thở dài nói: “Hiện tại, phải nói chính xác là ‘một trong những thê tử của hắn’. Hắn muốn cưới một cô gái nhân loại, ta không thể phản đối, yêu cầu duy nhất chỉ là đi theo xem nữ nhân đã cướp chồng ta hình dáng ra sao. Yêu cầu nhỏ nhoi ấy, ai mà nhẫn tâm cự tuyệt chứ?”

Tiểu Lô cười khổ, nhìn nữ nhân này nói không nên lời.

“Người cảm thấy kỳ quái?” Eve cười nói: “Chúng ta là Huyết tộc, cho dù là Huyết tộc hạ cấp, thọ mệnh cũng dài hơn nhiều so với nhân loại, hơn nữa chúng ta còn có thể duy trì thanh xuân trong thời gian rất lâu. Huyết tộc cao cấp thậm chí có thể sống một ngàn năm. Thọ mệnh của nhân loại lại chỉ có mấy chục năm... Một nam nhân có thể sống một ngàn năm, làm sao có thể thật sự cưới một nữ nhân chỉ có thể sống vài chục năm.”

“Nhưng... nhưng...” Tiểu Lô do dự một chút, cố ý đưa ánh mắt xuống bộ ngực đã lộ ra một nửa của Eve. Eve khúc khích cười: “Huyết tộc chúng ta và nhân loại các người không giống nhau, chúng ta chẳng cần giữ gìn trinh tiết gì cả. Đối với chúng ta mà nói, huyết dịch mới là quý giá... chỉ cần ta không dung hợp huyết dịch với nam nhân khác, để nam nhân khác hút huyết dịch của ta, dù cho ta có lên giường với một trăm nam nhân, hắn cũng sẽ không quản ta.”

Tiểu Lôi đột nhiên cười, hần lắc đầu nói: “Ta hiểu rồi.”

Eve gật đầu: “A, người phản ứng cũng rất nhanh. Trong những người đến đây lần này, chỉ có Long Nhân mới là chân chính theo Tây Môn phục vụ. Hai tên gia hỏa kia, kỳ thật là phụng mệnh đi theo ta. Bọn họ phụng mệnh giám thị ta, tránh để ta gây ra chuyện không hay mà thôi. Đêm nay ta chạy ra ngoài, bọn họ sốt ruột đi tìm ta. Nếu không, với địa vị hiện tại của Tây Môn, hần ra ngoài hành sự, làm sao lại chỉ mang theo có hai bá tước con con chứ? Ta có thể nhìn ra, hần tịnh không hy vọng nhiều người đi theo hần. Cho nên hần cự tuyệt việc hội nghị phải cho hần mấy công tước lợi hại, chỉ là không cách gì từ chối không cho ta đi theo, ài, người chồng này của ta, sợ rằng bây giờ chỉ một lòng nghĩ đến tiểu mỹ nhân nhân loại kia.”

Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy rất hoang đường.

Tên Tây Môn đó chạy đến cướp nữ nhân của mình, còn mình hiện tại lại đang ở một chỗ với thê tử của hần, thê tử của hần còn hoàn toàn trần truồng ngồi trước mặt mình, hơn nữa, mình hôn cũng đã hôn rồi, ôm cũng đã ôm qua.

Cảm giác này, cũng thật có chút... có chút ***.

Sắc mặt Tây Môn hơi thâm trầm, mặc dù thái độ rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt hần lại chớp động. Hần ngồi trên sofa với một tư thế uể oải, một tay chống cằm, lắng lắng nghe Long Nhân nói xong, sau đó hững hờ quét mắt nhìn hai người bọn Long Nhân đang đứng trước mặt.

Tiếp xúc với ánh mắt này, Long Nhân đột nhiên phát run trong lòng! Bởi vì hần đánh hơi được vài phần nguy hiểm từ ánh mắt này!

Lập tức Tây Môn đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, miệng lạnh lùng nói: “Có như vậy thôi sao?”

“Đúng vậy.” Long Nhân cố cúi đầu thật thấp, dùng ngữ khí cung kính nói: “Sự tình đêm nay quả thực có chút kỳ quái, cho nên...” Hần nói đến đây, mới cố ý ngẩng đầu lên, cẩn thận nói: “Đại nhân, ngài xem, là Vatican bọn chúng giữ trò quỷ gì đó... Ta cho rằng, đám gia hỏa Vatican kia, chúng ta tốt nhất không thể quá tin tưởng vào bọn họ...”

Tây Môn uể oải lắc đầu: “Thánh quang thập tự kiếm sao? Cái thứ đó rất dễ dàng bắt được, thực lực cơ Thánh kỵ sĩ, ở phương đông cũng không hiếm thấy. Sự tình đêm nay bây giờ ta đã hiểu rồi, người không cần nói nữa. Còn nữa...” Tây môn thở dài: “Long Nhân, chẳng lẽ người quên ta đã nói gì với người sao?”

Hần chậm rãi ngồi thẳng lên, khẽ nhếch môi cười: “Ta nói rồi, người tốt nhất đừng tiếp tục chọc giận ta... càng không được làm ra những chuyện khiến ta mất hứng như vậy... cho nên, những lời gây chia rẽ mối quan hệ giữa ta và Vatican vừa rồi của người... ta có thể xem như không nghe thấy, tuy nhiên, tốt nhất đừng lặp lại thêm lần nữa, hiểu chưa?”

Long Nhân lập tức đỏ mặt lạnh, miễn cưỡng nói: “Đại nhân, ta...”

Tây Môn thở dài, cười tít mắt nói: “Được rồi được rồi, ta biết... trước khi đến đây, có người đã ra lệnh cho người cố nghĩ cách, làm ta không đến quá gần Vatican... nhưng người cần hiểu rõ một chút, con người ta không thích nhất là bị người ta sắp đặt. Ta tự có phương pháp làm việc của mình, không thích có người động tay chân trước mặt ta, rõ chưa?” Hần nói đến đây, há miệng ngáp rồi mới nói tiếp: “Đương nhiên, ta sẽ không tự mình giết người, tuy nhiên... ta nghĩ chỉ cần ta hơi lộ ra chút ý tứ, vị Tiêu kỵ sĩ tiên sinh kia, hần sẽ rất vui được giết người đó.”

Long Nhân chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy khắp cả người, vội vàng cúi đầu xuống thấp hơn nữa, một tên Huyết tộc khác bên cạnh cũng cúi gục đầu, cơ thể khẽ run lên.

Tây Môn lại đột nhiên cười, ánh mắt đầy vẻ cổ quái, đứng dậy cười nói: “Tốt rồi, ta bây giờ chợt muốn đi gặp thê tử xinh đẹp kia của mình một chút, nghe nói đêm nay nàng còn đem về một nam nhân thú vị nữa? Ài... điều này sẽ khiến ta đau đầu thật đấy. Ta biết loại phong tục này của Huyết tộc, đáng tiếc, ta còn có một nửa huyết thống nhân loại, có phải không? Theo tập quán của nhân loại, mấy chuyện này, hình như ta nên vô cùng phân nộ, phải không?”

Nói xong, hần tự mình đi thẳng ra ngoài trong sự chăm chú của hai người trước mặt.

Hai người Long Nhân ở lại, quay sang nhìn nhau, tên Huyết tộc bên cạnh cười khỏ nói: “Long Nhân, chúng ta phải làm sao bây giờ? Có đi theo không?”

Long Nhân chán nản: “Đi theo? Xin lỗi, ta còn muốn giữ lại cái mạng này của mình.”

327. Chương 327: Dò Thám

Bình thường thì chuyện càng thú vị, lại càng phiền toái. Điểm ấy Tiểu Lôi cũng rất rõ ràng.

Lão bà của vị Tây Môn trước mặt này, nữ nhân yêu mị Eve của Huyết tộc thần bí, dĩ nhiên thân phận có chỗ không thể để người khác biết được.

Được rồi, cho dù nàng ta có là thiên kim tiểu thư của gia tộc gì đó, là hậu duệ của gia tộc vị nghị trưởng tiền nhiệm gì đó của Hắc Âm Nghị Hội, hoặc là được sự ủng hộ của gia tộc gì gì đó (thật sự thì đám danh tự này Tiểu Lôi cũng chẳng muốn nhớ), chỉ là nàng ta không ngờ lại là “Huyết tộc lão bà” của Tây Môn. Điều này thật sự có phần ngoài dự liệu của Tiểu Lôi.

Tên tiểu tử Tây Môn, đã có một Huyết tộc lão bà, còn muốn lấy vợ nhân loại làm gì?

Mặc kệ nói như thế nào, Tây Môn này không ngờ có thể khiến Vatican cùng Hắc Âm Hội Nghị tạm thời ngưng chiến, trong chuyện này nhất định có điểm không bình thường. Hơn nữa, rất rõ ràng là mục tiêu của chúng chính là Đông Phương!

Tiểu Lôi cùng Eve tất nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng đối phương, một nam một nữ đều là hai con cáo già trao nhau nụ cười giả tạo. Eve cười rất quyến rũ, ánh mắt không che dấu loại phong vị cố ý câu dẫn. Tiểu Lôi đã biết truyền thống của Huyết tộc, cái gọi là phu thê của bọn họ trước giờ không có ước thúc của lòng trung thủy, chỉ cần không cho người khác hút máu, sẽ không tính là “trót sẩy chân”, vậy xem ra Tây Môn đã sớm bị cấm sừng rồi. Cô nàng Eve này, nhìn thoáng qua là một điểm nữ cực kì phong tao, Tiểu Lôi không hề phản đối được nàng ta câu dẫn, nhưng dù sao hắn cũng không phải thật sự là kẻ phóng đảng. Mắt thấy Eve vừa muốn sắp lại gần, Tiểu Lôi cười hì hì, lui ra phía sau hai bước, nói: “Được rồi. Vậy, hiện tại chúng ta có thể bàn bạc điều kiện rồi. Người muốn được cái gì từ ta?”

Eve cười cực kì quyến rũ, nhưng Tiểu Lôi lại từ trong ánh mắt nàng ta thấy được một chút do dự, rõ ràng bộ dạng thân như sương khói, cười như quỷ mị kia của nàng ta đều là nguy trang cả, nàng ta chần chờ một chút, cười nói: “Anh bạn thân mến, ta nhìn ra được người rất lợi hại. Chẳng lẽ tu hành giả Đông Phương các người, đều có thực lực cỡ này sao?”

Tiểu Lôi không trả lời, chỉ thần nhiên cười rồi nhìn nàng ta.

Eve liếm môi, chậm rãi nói: “Ta nghe nói nam nhân Đông Phương các người đều rất coi trọng chủ nghĩa đại nam tử Sôvanh cực đoan*. Đặc biệt với những tên gia hỏa nào có ý đồ động đến nữ nhân của mình, đều mang tâm lý vô cùng căm hận, đúng vậy không?”

“Vậy thì sao chứ?” Tiểu Lôi bĩu môi.

“Nếu... ta nói là nếu... ta có thể giúp người ngăn cản hẳn cưới tiểu tình nhân kia, nhưng mà có qua có lại, ta cũng cần người trợ giúp. Tỷ như... khiến hắn ở lại Đông Phương, tuyệt không còn cơ hội trở về!” Nói đến đây, ánh mắt Eve trở nên tàn khốc.

Tiểu Lôi hì hì cười: “Sao vậy? Người muốn ta giúp người mưu sát chồng mình à?”

“Ài...” Eve cố làm ra bộ dạng “hìc hìc” đáng thương, rồi buồn bã nói: “Ai bảo hắn ruồng bỏ ta, tìm niềm vui mới làm gì? Người phải biết rằng, cái tâm đồ kị của nữ nhân, đôi khi rất lợi hại.” Tiếp đó nàng ta nói nhanh: “Đương nhiên, nếu không thể khiến hắn không trở về được, vậy ít nhất phải giữ chân hắn một đoạn thời gian, ta không cần nhiều lắm, chỉ cần khiến hắn ở lại Đông Phương, ít nhất một tháng không thể trở về. Ta nghĩ thế là đủ rồi.”

Tiểu Lôi ngay cả mi mắt cũng không nháy phát nào.

Đừng nói giữ chân Tây Môn một tháng, kể cả lấy kiếm chém hấn, Tiểu Lô cũng tự tin có thể làm được. Dù sao theo hấn thấy, hấn không cho rằng một tên Tây Môn này có thực lực đối kháng được với mình.

“Đây là điều kiện của ngươi?” Tiểu Lô cười lạnh một tiếng: “Nếu ta có thể giết hấn, vậy ngươi sẽ giúp ta ngăn cản hôn lễ sao? Ta trực tiếp tiêu diệt hấn, cần ngươi làm gì? Đây là điều kiện của ngươi? Ngươi nói đùa hả?”

Eve khéo léo ngồi xuống bên cạnh Tiểu Lô, cười hi hi: “Làm sao? Ngươi sợ hấn sao? Thực lực hấn rất lợi hại đó...” Nàng ta chậm rãi nói: “Ta cam đoan, cho dù là hiện tại vài Thánh kỵ sĩ của Giáo hội, còn có mấy Thân vương Hắc Ám Hội Nghị, cho dù toàn bộ đám gia hỏa đó có đến đây, cũng không phải đối thủ của hấn! Ta biết ngươi rất lợi hại... ngươi đã có thể dễ dàng chế phục ta, như thế ngươi ở Đông Phương cũng không phải loại tầm thường, nhưng ta cũng không hề mong mỗi người giết hấn, chỉ cần ngươi có thể nghĩ ra biện pháp giữ hấn lại trên đường, không cho hấn trở về Châu Âu, ta chỉ cần một tháng thời gian, như vậy là đủ rồi. Về việc trợ giúp, ta có thể cung cấp cho ngươi một vài thứ đồ cần thiết, Ngươi muốn gì? Tiền? Ta nghĩ ngươi không cần. Quyền? Xem ra ngươi cũng không nötig. Hoặc là... mỹ sắc?” Eve khúc khích cười: “Ngươi thấy ta thế nào?”

“Ta đối với vợ của kẻ khác không có hứng thú.” Tiểu Lô thản nhiên trả lời nàng ta, dùng ánh mắt ý bảo nàng ta ‘tránh xa ta ra’ rồi nói: “Ta muốn nhắc nhở ngươi, mặc dù ta rất thích việc gây chút phiền toái cho Tây Môn, nhưng mà cũng chỉ bởi hấn muốn cưới tiểu thư Điền gia, mà Điền gia tiểu thư lại vừa vặn là nữ nhân của ta. Sự tình này, ta có thể giải quyết một mình, không cần ngươi trợ giúp. Ta cảm thấy hứng thú nhất chính là, rốt cuộc vì sao hấn đến Đông Phương, hơn nữa tựa hồ hấn là người đại biểu cho hai đại thế lực Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị. Đây mới là điều ta muốn biết nhất... còn như ngươi, nếu ngươi không thể nói rõ cho ta biết, vậy ta đành phải nhìn nhận ngươi không có thành ý hợp tác.” Tiểu Lô cười lạnh nói: “Nếu ngươi không nói cho ta biết, ta nghĩ ta có thể đi tìm người khác hỏi ... hấn đã là đại biểu cho hai bên Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị, vậy không chỉ có người Hắc Ám Hội Nghị các ngươi đi theo, nhất định bên người hấn cũng có người của Vatican...”

“Người của Vatican sẽ không hợp tác cùng ngươi.” Eve rất nhẹ nhàng nói: “Hiện tại trên dưới Vatican, Giáo hoàng đã hạ lệnh, hấn cơ hồ có thể xem như nói một là một! Về mặt Hắc Ám Hội Nghị cũng sẽ không để ngươi có cơ hội nhúng tay vào đâu. Hiện tại nội bộ Hội Nghị đều ủng hộ hấn. Ngươi muốn tìm hấn gây phiền toái, chỉ còn cách cùng ta hợp tác. Huống hồ, mục đích đến Đông Phương rốt cuộc là cái gì, ta cũng không rõ... điều duy nhất ta biết, ngoại trừ bản thân Tây Môn đang ở ngoài, chỉ còn ... Long Nhân.”

Tiểu Lô cười, đang muốn nói cái gì, đột nhiên đảo mắt, cười nói: “Tốt rồi, ta nghĩ chúng ta chuẩn bị một chút... bên ngoài tựa hồ có người đang đến đây.”

Tiếng nói càng lúc càng thấp xuống, nghe thấy chuông cửa đang reo, tiếp đó một thanh âm ôn hòa truyền đến: “Em yêu, em ở đâu thế? Anh có thể vào được không?”

Sắc mặt Eve hơi biến đổi, nhãn mày, mấp máy miệng nói với Tiểu Lô: “Là hấn.”

Tiểu Lô bĩu môi, chỉ ra phía cửa, ý tứ là: “Làm sao bây giờ?”

Eve đảo mắt, lớn tiếng cười nói: “Em đang nghỉ ngơi, anh chờ một chút.” Sau đó đưa mắt về Tiểu Lô, tựa hồ muốn hấn đi trước.

Trong nháy mắt ý niệm trong đầu Tiểu Lô chợt loé lên, sau đó đột nhiên hé miệng cười, ngược lại nhảy lên giường, quay về Eve nháy mắt, ý bảo nàng ta đi mở cửa.

Eve nhú mày, khẽ giật mình nhìn Tiểu Lô nhưng hấn đã nhắm mắt, nằm xuống giả chết.

Eve lập tức hiểu ý, mình bạch đi tới. Long Nhân khẳng định là tự mình trở về thông báo sự tình cho Tây Môn. Hiện tại nếu Tiểu Lô chạy, cũng sẽ làm Tây Môn hoài nghi.

Nàng ta mặc dù trong lòng sợ Tây Môn, có phần lo lắng việc Tiểu Lô không thể che dấu việc giả chết, lúc này cũng không hơi đầu suy nghĩ nhiều, liền thu liễm tâm tình mình một chút, sau đó làm ra vẻ dễ thương, trèo lên giường, cố ý bày ra một tư thế hút hồn, sau đó dùng thanh âm mềm mại đến tận xương tuỷ cười duyên: “Vào đi, anh yêu.”

Cửa có khoá, nhưng mà đối với bọn họ mà nói, khoá hay không khoá, căn bản không có gì khác biệt. Liên nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, Tây Môn cười tít mắt đi đến.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Lôi và Tây Môn chính thức đối mặt. Hắn chưa từng gặp Tây Môn, nhưng dù sao cũng đã xem qua tấm hình hắn. Mặc dù hắn nhắm mắt, không chế nhiệt độ toàn thân, cả còn nhịp tim, hơi thở, nhưng dưới linh giác của hắn, thực trạng trong phòng đều có thể cảm ứng rõ ràng, so với mở mắt cũng không có gì khác biệt.

Cơ hồ là chỉ dùng ý niệm, hắn có thể thấu rõ hết thảy xung quanh.

Tây Môn cứ như vậy đi đến, mặc quần áo rộng thùng thình, trên mặt mỉm cười. Ngay cả Tiểu Lôi cũng không thể không thừa nhận, tên gia hỏa này so với tấm hình có mị lực lớn hơn nhiều. Hắn có làn da tái nhợt điển hình của Huyết tộc, nhưng lại có khuôn mặt tinh xảo điển trai như con lai, đặc biệt là đôi con ngươi, luôn tán phát ra vài phần tà khí khi có khi không.

Tiểu Lôi cũng quả thực không nghĩ đến, lần đầu tiên mình cùng Tây Môn gặp mặt lại là dưới tình huống kiểu này.

Tên gia hỏa này có chủ ý đến Kha Nhi, nhưng hiện tại chính mình lại đang nằm trên giường lão bà hắn, mà nàng ta cơ hồ để cả thân xích lõa nằm ngay bên cạnh!

Tây Môn đi đến, trước tiên là dùng ánh mắt tràn ngập ý cười đảo qua Eve, thấy thê tử mình ăn mặc phơi bày như vậy, lại còn trưng ra tư thế mê người nằm trên giường, bên cạnh có một nam nhân. Tây Môn lại giống như một trưởng phu mới về nhà, cười vô cùng ôn hòa, chỉ là lúc đi đến nhàn nhạt nói: “Muộn như vậy, còn chưa đi ngủ sao?”

Eve cố ý thở dài, nói: “Anh rốt cuộc đã chịu đến thăm em à?”

Tây Môn mỉm cười, không trả lời, chỉ từ trên cao nhìn xuống Tiểu Lôi đang giả chết, nói: “Em yêu, lần này nhãn quang của em không tệ. Làm sao thế? Em còn chưa hưởng dụng hả?”

“Đây là mỹ thực thịnh soạn, em đang chuẩn bị từ từ hưởng thụ.” Eve cố ý xoa nắn bộ ngực xích lõa của mình, thành công hút ánh mắt Tây Môn từ trên người Tiểu Lôi sang mình, sau đó uể oải nói: “Sự tình hôm nay, Long Nhân đã nói cho anh chưa? Cái tên mất xác hỗn đản không có trở về, sợ rằng đã chết rồi. Hừ, anh không đi hỏi cái tên gia hỏa Vatican bên người anh sao? Có phải bọn chúng ra tay không?”

“Phải hay không, cũng không sao cả.” Tây Môn thở dài, không ngờ ngồi xuống trường kỷ xa xa, ngữ khí hắn như kiểu đang đoán định, nhắm mắt lại, tựa hồ hứng thú của hắn đối với Tiểu Lôi nhiều hơn so với Eve phong tình vạn chủng.

“Anh còn tưởng rằng em dẫn theo tên gia hỏa này trở về, sẽ vội vã hưởng thụ.” Giọng nói Tây Môn mang theo vài phần chế nhạo.

“Anh ghen hả?” Eve cười rất ôn tồn.

“Em biết mà, anh dù sao còn có một nửa dòng máu con người.” Tây Môn thở dài: “Có một số việc, anh cũng cảm thấy tiếc nuối.”

“Anh yêu...” Eve đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, sau đó cố ý vặn vẹo eo thon, nhẹ nhàng ngồi lên đùi Tây Môn, đôi ngực cao vút của nàng ta tung tẩy ngay trước mặt hắn, sau đó ôm cổ hắn cười duyên, nói: “Anh sao lại có lúc trở nên giống trẻ con thế? Bất quá chỉ là một tên nhân loại mà thôi, chưa ăn tối hả.”

Tây Môn ngẩng đầu nhìn nàng ta, ánh mắt lại tràn ngập bình tĩnh, đột nhiên cười nói: “Em thì sao? Em thích hút máu hắn... hay là, thích lên giường cùng hắn?” Sau đó tay hắn chậm rãi vòng qua eo Eve, rồi từ dưới lên trên, rất nhanh chộp lấy hai ngọn cao phong ngọc nhân của nàng ta...

Nhưng mà, hắn không hề dừng lại trên đỉnh núi, ngón tay nhanh chóng hoạt động lên cao dần, sau đó tựa hồ lơ đãng, dừng lại trên cần cổ mềm mại của Eve, thở dài nói: “Ài, em yêu, anh nhớ rõ, lần đầu tiên chúng ta kết hợp với nhau, anh từng để lại nơi này của em một dấu răng. Phải không?”

“Em nhớ rõ, đó là lần đầu tiên anh hút máu của em.” Eve vặn cơ thể một chút, dường như đối với bàn tay Tây Môn dừng lại trên cổ mình có chút mất tự nhiên.

“Vậy, đêm nay em làm lại một lần nha?” Tây Môn đột nhiên nhe răng, miệng đã lộ ra hai chiếc răng nanh bén nhọn.

Ánh mắt Eve hơi khấn trương, sau đó cười duyên, nói: “Em rất vui, anh yêu, nhưng... anh muốn bây giờ sao?”

Tây Môn mỉm cười không đáp, đột nhiên ôm Eve đứng dậy, chậm rãi đi tới trước giường, buông nàng ta ra, sau đó cố ý giống như lơ đãng, quét mắt sang Tiểu Lôi nằm ở bên cạnh, tựa hồ thấy hắn rất bất tiện. Một chương nhẹ nhàng đánh lên người Tiểu Lôi.

Eve thấy rõ trong chương của Tây Môn mang theo một luồng huyết quang, khoe mắt nàng ta giật một cái, chỉ thấy một chương của Tây Môn vô thanh vô tức đánh vào hậu tâm của Tiểu Lôi.

Tây Môn rất hài lòng nhìn người nằm bên cạnh này không có phản ứng gì, cười nói: “Thật có lỗi, hử mắt bữa tiệc của em rồi.”

Eve còn chưa nói gì, tay Tây Môn đã nhẹ nhàng đặt ở ngực nàng ta, kề sát mũi, hít một hơi trên người nàng ta, mỉm cười nói: “Em yêu, hình như em hơi khấn trương?”

“Đâu có.” Eve vội vàng trả lời, đồng thời cố ý dùng tay giữ chặt lấy cổ áo Tây Môn, sau đó nhẹ nhàng cởi ra, thè lưỡi liếm cổ hắn.

Đột nhiên, nàng ta la hoảng đau đớn một tiếng, ánh mắt chợt co rút lại!

Bàn tay kia của Tây Môn vẫn để ở cổ nàng ta, chỉ là ngón trỏ đã vươn ra, để lộ móng tay như mũi dao. Trên cổ Eve, bất ngờ hiện ra một vết máu thật sâu, giống như là bị mũi dao cắt lấy!

Hắn muốn giết ta!

Ý niệm trong đầu này cơ hồ Eve vừa mới nghĩ đến, nhưng tiếp đó nàng ta trấn định lại, chỉ nhú mày cười nói: “Anh lại đùa với em rồi, anh yêu ...”

“A...” Tây Môn vẫn cười: “Thật xin lỗi, bởi vì anh ngửi thấy cái mùi đó khiến anh trở nên mất hứng thú... trong phòng này có mùi nam nhân, điều này làm cho anh rất không thoải mái.”

Hắn buông Eve ra, đứng dậy, khuôn mặt hồi phục về bình tĩnh, thản nhiên nói: “Thật có lỗi, mùi này thật sự làm anh rất khó chịu. Anh nghĩ hay đêm nay anh cứ về phòng mình trước vậy.”

Ánh mắt của hắn dừng lại trên cổ Eve, sau đó áp sát, thè lưỡi liếm máu tươi xung quanh miệng vết thương, chớp mắt cười nói: “Em yêu, máu tươi của em, vẫn rất ngon ngọt như vậy.”

Suốt quá trình, cơ thể Eve trong nháy mắt khế cứng ngắc lại, nhưng lập tức thả lỏng, vẫn không dám nhúc nhích.

Đợi Tây Môn lui về phía sau, hắn xoay người đi ra ngoài cửa, lúc này mới quăng lại một câu: “Buổi tối rất nhàm chán, nhưng cũng đừng nên chạy loạn. Nếu em cần thức ăn, có thể gọi Long Nhân giúp em đi tìm.”

Nói xong, cánh cửa đã lại được đóng lại.

Eve lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, ánh mắt còn lộ ra một chút sợ hãi, sau đó quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiểu Lôi trên giường đã biến mất, chỉ có hai cánh cửa sổ đang mở rộng, gió đêm thổi màn che khe khẽ lay động.

Khi Tây Môn rời khỏi, Tiểu Lôi trong nháy mắt đã phi thân thoát ra ngoài cửa sổ. Hắn đối với việc cùng Eve hợp tác, không hề quá hứng thú, còn như Eve đại biểu cho thế lực nào, với hắn mà nói, cũng có thể đi hỏi được. Mà Eve cũng nói không biết mục đích Tây Môn đến Đông Phương là gì - đối với lời nói này, Tiểu Lôi hoàn toàn không tin. Mặc kệ như thế nào, nàng ta thật sự không biết cũng tốt, hoặc nếu như nàng ta tình nguyện nói ra cũng mặc, Tiểu Lôi cũng không để ý. Dù sao đêm nay hắn đã có được chút tin tức mới.

Thứ nhất, gã Tây Môn này hiện được sự trợ giúp của hai thế lực Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị. Thứ hai, hắn tựa hồ đối với Vatican và Hắc Ám Hội Nghị cũng không phải trung thành. Thứ ba, ngoại trừ Vatican và Hắc Ám Hội Nghị, còn có bên thứ ba nhúng tay vào, phương diện thế lực Eve này, mặc dù không biết

sau lưng nàng ta rốt cuộc là tổ chức gì, nhưng mà có thể nắm chắc, hai bên chắc chắn không phải bạn bè, mà là địch thủ.

Còn những cái khác, Tiểu Lô chuẩn bị trở về hỏi Diệp Bất Quần, may ra từ chỗ hắn có thể tìm được một chút gì đó.

Hiện tại chủ ý của Tiểu Lô là động đến Long Nhân. Nếu như Eve đã nói, có thể Long Nhân biết một số thông tin bên trong, vậy... Tiểu Lô thở dài, hắn quả thực cảm thấy lo lắng.

Vốn theo cách thống khoái mà làm, nếu Tây Môn kia chỉ là một người bình thường chuẩn bị cướp đi Kha Nhi, hoặc là một kẻ con nhà phú gia, Tiểu Lô hoàn toàn có thể trực tiếp sử dụng pháp thuật để giải quyết hắn.

Đương nhiên, cho dù là hiện tại, Tiểu Lô cũng hoàn toàn có thể vác kiếm đến tận cửa, không nói không rằng, dứt khoát chém hắn. Một cũng vậy, một trăm cũng vậy, dù sao giết một tên Hấp Huyết quỷ, Tiểu Lô cũng không có dằn vặt gì.

Vấn đề là, sự tình hiện tại lại dây dưa đến Vatican và Hắc Ám Hội Nghị, lại như có một chút cổ quái, như là một mạng lưới nối kết với nhau. Giết một hai người thật sự không khó, nhưng Tiểu Lô còn chưa tự tin đến mức cho rằng tự mình đơn độc có thể hiểu hết tình hình của Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị. Nội tình tóm lại khá kỳ quái, nếu không làm rõ, với lòng hiếu kỳ cực mạnh của Tiểu Lô, đến tối sẽ không được ngủ ngon.

Đôi khi vấn đề trở nên rõ ràng, Tiểu Lô thật không ngại một kiếm chém cái tên gia hỏa kia.

“Có phải ta gần đây có khuynh hướng bạo lực quá nghiêm trọng không nhỉ?” Tiểu Lô vuốt cằm, thở dài: “Nhiều lúc, dùng cái đầu so với dùng tay chân thì lại càng sáng suốt hơn nhiều. Long Nhân... hắc hắc, Long Nhân.” Tiểu Lô đứng ở đầu phố, nhìn bóng đêm buông xuống, trong đầu tính toán bằng cách nào vạch được mệnh Long Nhân.

Đương nhiên, nếu như hắn một đường chém giết đem Long Nhân bắt về, hắn tự tin không ai trên thế giới có thể chống cự được mình. Nhưng làm như vậy, cũng không còn ý nghĩa nữa. Chuyện giả thảo kinh xà Tiểu Lô không thích. Cho dù đem đám gia hỏa đến Đông Phương này, chém tận giết tuyệt, thì lại thế nào chứ?

Không sợ trộm cướp đồ, chỉ sợ trộm để ý! Hôm nay giết mười tên, qua vài năm, Vatican sẽ đưa đến cả trăm. Vạch rõ sự tình, cực một lần mà khoẻ dài dài thì mới được chứ.

Tiểu Lô vuốt mũi cười khổ, cái này quả thực có phần không phù hợp với nguyên tắc làm người của mình. Vatican có mưu đồ gì thì có liên quan gì đến mình chứ? Dù sao tự ta quyết định đóng cửa, tiêu dao tự tại tại sống cuộc sống thần tiên là được. Nhưng mà dám động đến nữ nhân của mình, Tiểu Lô phải nhúng tay vào. Còn như chống cự sự xâm lấn của Vatican... chống cự thế lực tôn giáo Tây phương... trách nhiệm nặng nề “quan hệ đến thiên hạ” kia, Tiểu Lô không có hứng thú gánh vác, cùng lắm thì đưa cho Tiêu Dao Tử bọn họ là được.

Nhưng mà hiện tại Tiêu Dao tử theo ước đoán đang đối phó với dư nghiệt Thánh Huyết Tông, mình lười chẳng thèm xuất lực, cũng chính là thấy ngại đưa thêm phiền toái cho cái lão gia hỏa.

Tiểu Lô suy nghĩ rồi chuẩn bị về nhà. Đêm nay từ Eve có được vài tin tức, hắn định nói chuyện lại với Diệp Bất Quần, dù sao, đối với sự tình Tây phương, còn có kết cấu bên trong Hắc Ám Hội Nghị, Diệp Bất Quần hẳn nhiên là rõ ràng hơn.

Nhưng Tiểu Lô đi được một lúc, đột nhiên nhớ tới chính mình đáp ứng đã Kha Nhi, phải đi gặp nàng. Nhưng đi đã được hai ngày, cô bé ở nhà chắc đang sốt ruột lắm a. Hiện tại chuyện này càng ngày càng phức tạp, Tiểu Lô có dự cảm, mặc kệ thế nào, vẫn nên tới thăm nàng, tốt nhất có thể giúp nàng có năng lực tự bảo vệ bản thân. Mặc dù Điền Chấn có chút bản lãnh, nhưng khi thật sự xảy ra vấn đề gì, vị tất đã có khả năng tự bảo vệ cho mình.

Hắn ngẫm nghĩ, lập tức quay đầu, đi đến Điền gia.

Hắn đã sớm quen đường quen lối với Điền gia, một mực đi thẳng vào, lại phát hiện thủ vệ so với trước kia nghiêm mật hơn rất nhiều. Nhưng mà so với năng lực của Tiểu Lô, tự nhiên sẽ không bị thủ vệ sĩ tầm

thường này phát hiện.

Mặc dù Điền gia lớn như vậy, không biết phòng Kha Nhi ở nơi nào. Nhưng bằng Ma Pháp Ấn ký Tiểu Lôi lưu lại trên người Kha Nhi, hẳn rất dễ dàng cảm ứng được vị trí đối phương. Sử dụng Ấn Thân pháp, nghênh ngang đi vào Điền gia. Còn như cái gì kín cổng cao tường... đối với tiên nhân mà nói, cũng tựa như trong suốt.

Lúc này đã quá nửa đêm, nhưng không ngờ đèn vẫn sáng trong phòng Kha Nhi, hiển nhiên còn chưa đi ngủ. Tiểu Lôi nhẹ nhàng phóng lên ban công phòng nàng, vừa định đi vào gặp nàng, lại nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, nghiêng tai lắng nghe, hoá ra Điền Chấn đang ở trong phòng Kha Nhi, cha con hai người đang ở nói chuyện.

Điền Chấn sắc mặt nghiêm túc, ngồi đối diện Kha Nhi. Kha Nhi sắc mặt hơi tái, có chút ủy khuất, ánh mắt cũng sưng đỏ, tựa hồ vừa mới khóc. Tiểu Lôi vừa thấy được, không khỏi động lòng, lại nghe Điền Chấn đột nhiên thở dài, trầm giọng nói: “Kha Nhi, trong lòng con đến bây giờ vẫn không thể quên tên tiểu tử đó, nhưng trong lòng hẳn có từng nhớ con đến nửa khắc nào không? Huống hồ, bên người tiểu tử kia có rất nhiều cô gái khác! Nữ nhi Điền Chấn ta, há có thể vô danh vô phận đi theo một tên tiểu tử lêu lổng như vậy!”

328. Chương 328: Kiềm Nữ Si Tình

Điền Chấn trầm ngâm một chút: “Gã thanh niên Tây Môn ấy không tệ. Ta thấy hẳn là người có năng lực, thể lực dòng tộc Tây Môn bọn họ tại Nam Á thâm căn cố đế, hai nhà chúng ta kết hợp lại, cục diện sẽ có lợi cho cả hai..... huống hồ, gia thế của hẳn, cũng không có làm nhục con, mà hai nhà chúng ta có quan hệ, sau khi con cưới, hẳn cũng sẽ đối xử tốt với con, so với đi theo tiểu tử càn quấy kia thì tốt hơn nhiều!”

“Cùng có lợi!” Điền Kha Nhi đột nhiên cười lạnh, nàng vốn tính tình nhu nhược, không ngờ lại dùng một loại ngữ khí lạnh lùng nói: “Cha chẳng lẽ muốn dùng con để đổi lấy lợi nhuận sao?”

“Bậy bạ!” Điền Chấn tức giận: “Con là con gái ta, Điền Chấn ta làm sao lại vì lợi ích mà bỏ mặc con gái mình chứ!” Thấy Kha Nhi rơi lệ, Điền Chấn thở dài, lộ vẻ bất đắc dĩ: “Tiểu tử kia bất quá là một tên vô lại mà thôi, mặc dù có chút năng lực, nhưng tính khí vô lại, bản tính khó đổi, con là con gái Điền Chấn ta, há có thể xứng với một gã hỗn đản? Chẳng lẽ nhiều năm qua, con bị hẳn khi phụ chưa đủ hay sao?”

“Nhưng..... nhưng.....” Điền Kha Nhi chỉ nói vài câu, lại khóc rống: “Nhưng anh ấy đã nói với con, lần này nhất định quay lại..... hơn nữa, cha chẳng lẽ cứ nhất định phải bức bách con phải cưới người con không yêu sao?”

Điền Chấn hừ một tiếng: “Con hiện tại trẻ tuổi nông nổi, bị tiểu tử kia làm cho điên đảo tâm hồn. Ta để con theo Tây Môn, cũng là hi vọng con từ nay về sau từ bỏ hẳn ý niệm đó, thoát khỏi cảnh bị tiểu tử kia mê hoặc!”

Dừng một chút, khẩu khí Điền Chấn đột nhiên mềm lại, nói: “Kha Nhi, phụ thân con là người có thể lực..... ta không phải ghét bỏ tiểu tử không tiền không thế kia, cũng không phải tham lam gia thế nhà Tây Môn! Hắc hắc, nếu là vấn đề tiền bạc, Điền gia chúng ta còn thiếu sao? Nếu tiểu tử kia thật tâm đối đãi với con, cho dù hẳn không có xu nào, chỉ cần con chân tâm yêu mến hẳn, cha cũng nguyện ý thành toàn cho con. Cho dù hẳn không có danh vọng, ta cũng có thể nâng đỡ hẳn lên!”

“Vậy..... vậy cha vì sao..... vì sao.....”

“Hừ!” Điền Chấn hừ một tiếng: “Con chấp mê bất ngộ, chỉ biết đến tiểu tử đó sao? Cũng được thôi! Ta cũng không thể không đáp ứng! Nhưng nếu con có thể khiến hẳn làm được một chuyện, ta sẽ chấp nhận từ hôn với nhà Tây Môn! Cho dù hai nhà trở mặt, vì hạnh phúc của con, ta cũng sẽ không nhú mày hay nói một lời nào!”

Quả nhiên. Điền Kha Nhi lập tức phấn khởi, sắc mặt vui mừng: “Thật sao?”

“Tất nhiên là thật.” Điền Chấn nhìn biểu tình của con gái, lão âm thầm thở dài, khuôn mặt không thay đổi, lạnh lùng nói: “Chỉ cần tiểu tử kia đáp ứng lập tức đem mấy nữ nhân lai lịch không rõ trong nhà đuổi đi hết! Từ nay về sau không được cùng nữ nhân khác mập mờ nữa, chỉ chuyên tâm với con, ta sẽ đáp ứng, gả con cho hắn! Trừ điều này ra. Hết thấy cho qua hết!!”

Trên mặt Điền Kha Nhi vốn ba phần vui mừng, lại trở nên thất vọng, sắc mặt tái nhợt, vội hỏi: “Chuyện này..... chuyện này.....”

“Hừ! Sao? Hắn không làm được?” Điền Chấn giận dữ cười lớn: “Tiểu tử kia có gì tốt! Chẳng lẽ con gái Điền Chấn ta, lại phải gả cho hắn làm vợ bé? Hay là làm tình nhân của hắn?”

Điền Kha Nhi im lặng.

Nàng thầm hiểu, cha mình đề xuất yêu cầu này, Tiểu Lôi tuyệt đối không thể đáp ứng. Nàng hiểu rõ, nếu là nói về cảm tình, mấy cô gái bên cạnh Tiểu Lôi, trong lòng hắn, sợ rằng mỗi người còn trọng yếu hơn chính nàng. Theo tính cách Tiểu Lôi, nếu bảo hắn bỏ mấy nữ nhân kia là tuyệt đối không thể. Nói ra có vẻ khó nghe, nếu..... nếu nhất định ép Tiểu Lôi phải lựa chọn, chắc chắn là bỏ mình mà đi.

Với địa vị của cha, cũng tuyệt đối không thể cho phép mình đi theo Tiểu Lôi làm tình nhân của hắn.

Thấy Điền Kha Nhi lộ vẻ thương tâm, Điền Chấn thầm giận dữ, đập bàn tức giận nói: “Điền Chấn ta sao lại sinh ra một đứa con gái không biết liêm sỉ như con! Việc này chó nhắc lại lần nữa! Con muốn cùng đi với tiểu tử đó, trừ phi ta ‘Chết’!”

Nói xong, lão tỏ ra cứng rắn, không hề nhìn lại con gái, mở cửa bỏ đi.

Tiểu Lôi đứng bên ngoài thở dài, cũng thầm hiểu, dựa vào địa vị giang hồ của Điền Chấn, hắn có thể không quan tâm đến tiền tài quyền thế, nhưng cũng không thể ngồi yên để con gái làm “Vợ Hai” của mình..... mà trước mắt xem ra, nếu đem các nữ nhân của mình ra đếm, sợ rằng cả cái danh “Vợ Hai” Kha Nhi cũng không thể có được.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, dựa vào địa vị giang hồ của Điền Chấn, không phải để người ta cười nhạo hắn sao? Có chết hắn cũng sẽ không chịu.

Mặc dù bản sự của mình có thể dời núi lấp biển, tóm lại là có thể một kiếm giết chết Điền Chấn được không?

Hắn đã nghĩ đến điểm này, Điền Kha Nhi tất nhiên cũng hiểu. Nàng không khỏi cảm thấy buồn bã, khóc lớn, vừa khóc được vài tiếng, Tiểu Lôi bên ngoài đau lòng, vội vàng tung người nhảy qua cửa sổ, thấp giọng gọi: “Kha Nhi.....”

Nghe thấy tiếng gọi, Kha Nhi giật mình, quay đầu nhìn lại liền thấy Tiểu Lôi, nàng vui mừng khôn xiết, định nhảy vào trong lòng Tiểu Lôi, nhưng đi được hai bước, sắc mặt chuyển thành thê lương, ngồi phịch xuống đất, bắt đầu khóc lớn.

Tiểu Lôi thở dài, tiến lên ôm lấy, đặt nàng lên đùi mình ôm chặt. Qua thật lâu, Điền Kha Nhi đã giải toả không ít uất khí, lúc này tiếng khóc mới dần dần đình chỉ, nghẹn ngào nói: “Tiểu Lôi..... Tiểu Lôi, anh đã đến rồi.”

Tiểu Lôi càng đau xót, hạ giọng nói: “Tốt rồi, em đừng nói gì, lời phụ thân vừa rồi, anh đứng bên ngoài đều đã nghe cả. Lòng em, anh cũng hiểu hết.”

Điền Kha Nhi bĩu môi, đột nhiên lại oà khóc, gắng sức ôm lấy cổ Tiểu Lôi: “Chúng ta..... chúng ta phải, phải làm sao bây giờ!!”

“Làm sao bây giờ?” Tiểu Lôi trầm nghĩ: “Tệ nhất là bắt cóc người theo lão tử chạy trốn, thiên hạ lớn như vậy, ta tùy tiện tìm một chỗ sơn minh thủy tú, ở đó còn không thể sống hạnh phúc sao?”

Nhưng thấy tính khí của Kha Nhi, nếu từ nay về sau nàng cùng cha đoạn tuyệt quan hệ, lời này sao có thể nói ra.

Dù sao, hiện tại mấy cô gái trong nhà, Diệu Yên cùng Tiểu Thanh căn bản không phải loài người, họ cũng không coi trọng luân thường của nhân gian. Còn như Nguyệt Hoa, căn bản là không phải người thế giới này, đến từ một thời không khác, mà mình cũng không có thân nhân, tự nhiên cũng sẽ không có vấn đề.

Cho dù là Lâm San San, cũng là cô nhi, tự nhiên cũng không có người quản nòng.

Ngẫm nghĩ một hồi, trước tiên phải an ủi Kha Nhi. Tiểu Lôi thở dài, ôm nòng hôn lên mặt, sau đó thở dài, đang muốn nói cái gì, lại phát hiện Điền Kha Nhi đã ngừng khóc, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm mình, đột nhiên nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Lôi ca ca, anh có thực sự thích em không?”

Lập tức nòng thở dài, buồn bã nói: “Hai người chúng ta, rất giống Romeo và Juliet, chẳng lẽ thật sự không thể ở cùng với nhau sao?”

“Linh tinh.” Tiểu Lôi hạ giọng nói: “Hai người chúng ta trường thọ trăm tuổi, sẽ không giống đôi uyên ương đoản mệnh đó, em yên tâm đi.”

Điền Kha Nhi nói: “Trường thọ trăm tuổi..... có gì mà hay, nếu có thể vui vui vẻ vẻ cùng anh ở cùng một chỗ, cho dù dăm đôi ba ngày, em cũng cam tâm.....” Ngữ khí nòng ôn nhu, nói ra những lời này, lại khiến Tiểu Lôi rung động mãnh liệt.

Nói đến đây, Điền Kha Nhi đột nhiên cười nói: “Tiểu Lôi ca ca, đêm nay anh có thể đến gặp em, em thật sự rất vui. Dù sao lần này anh không gạt em nữa, thật sự đến đây tìm em.....” Nói đến đây, đột nhiên ánh mắt nòng trở nên kiên định hẳn. Nòng đứng lên, chần chờ một chút, rồi cắn môi, đưa tay lên mở khuy áo, ngón tay nòng hơi run rẩy, nét mặt tràn đầy ngưỡng ngung, nhưng ánh mắt lại cực kỳ kiên định!

Tiểu Lôi ngẩn người, sau đó mới kịp phản ứng, hiểu nòng muốn làm gì. Điền Kha Nhi vốn đang mặc một chiếc áo khoác rộng thùng trong nhà, vừa mở cổ áo, cổ găng kéo đai lưng bên hông, áo khoác đã bung ra. Nòng vốn muốn tự cởi y phục, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, mặc dù trong lòng ngàn muốn vạn cầu, bảo nòng làm ra sự tình xấu hổ thế này, có bất cũng không làm được. Cho nên vừa vén mở áo ngoài, nòng đã “ư” một tiếng, lại chui vào lòng Tiểu Lôi, đầu cúi gục, miệng hàm hồ nói: “Tiểu Lôi ca ca, em hôm nay sẽ trao hết cho anh, ngày mai dù có chết, em cũng cam tâm tình nguyện.”

Tiểu Lôi cảm động, ôm chặt nòng rồi đưa tay khép vạt áo lại cho nòng, dịu dàng nói: “Vớ vẩn, em làm sao.....”

Sắc mặt Điền Kha Nhi biến đổi, run giọng nói: “Anh..... anh không muốn em sao?”

“Ai nói anh không muốn!” Tiểu Lôi thở dài, hôn lên mặt nòng, nghiêm giọng nói: “Anh hiểu suy nghĩ của em. Sao lại không muốn em? Anh hận không được lập tức cùng em sống chung. Nhưng nếu là hiện tại anh ở chỗ này yêu em, làm sao anh có thể yên tâm? Nếu em đã là nữ nhân của anh, vậy sau này khi chúng ta đã ở bên nhau, lúc đó mới thật sự.....”

“Sau này..... thật sự có sau này sao?” Điền Kha Nhi thở dài, buồn bã cười, sau đó lại ngả vào lòng hẳn, dịu dàng: “Tiểu Lôi ca ca, em thực sự muốn đêm nay sẽ trao hết cho anh, không muốn chờ đợi dù chỉ một phút.....”

Nàng run rẩy như một con chim câu, hương thơm của thiếu nữ bay vào mũi Tiểu Lôi, vốn đêm nay hẳn vừa bị Eve câu dẫn, lúc này lập tức dục hỏa trong lòng lại dâng lên, nhịn không được ôm chặt Kha Nhi, một tay theo vạt áo tiến vào, vừa tiếp xúc với làn da mềm mại ở eo của nòng, Điền Kha Nhi bỗng nhiên nhắm nghiền mắt, rên một tiếng, khóe mắt chảy ra một giọt lệ.

Lập tức, dục hỏa trong lòng Tiểu Lôi liền bị triệt tiêu hoàn toàn, thâm hối hận: “Nàng đối tốt với ta như thế, ta làm sao có thể đối với nàng như vậy?”

Nghĩ đến đây, hẳn thu tay lại, tự bạt tai mình. Điền Kha Nhi kinh hãi nhưng Tiểu Lôi đã ôm lấy nòng, nhẹ nhàng đặt nòng lên giường, lúc này mới nghiêm mặt nói: “Kha Nhi, em yên tâm, anh nhất định có biện pháp đem em theo anh! Em đối với anh tốt như vậy, anh tuyệt sẽ không làm em thất vọng!”

Nói xong, hẳn kéo chăn đắp cho Điền Kha Nhi, lại nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mi của nòng.

Điền Kha Nhi vốn còn hoài nghi, nhưng nòng dù sao cũng trẻ người non dạ, tính khí hiền hoà, không thể chống đỡ được lời ngon tiếng ngọt xảo trá của Tiểu Lôi, lúc này mới dần dần an tâm, nhưng không chịu để

Tiểu Lôi ra đi. Nàng nằm trên giường, nín áo Tiểu Lôi, khuôn mặt mong mỏi nhìn hắn, nhưng lại không nói gì. Tiểu Lôi hiểu nàng muốn gì, cúi người, hôn môi nàng rồi dịu dàng nói: “Được rồi, anh không đi, anh sẽ ở bên em đến khi trời sáng. Em an tâm ngủ đi.”

Điền Kha Nhi lúc này mới nhắm mắt, nhưng lập tức lại mở ra, khuôn mặt nàng đỏ ửng, dịch người sang một chút, lí nhí nói: “Anh... Anh lên đi, Tiểu Lôi ca ca, em muốn anh ôm em, em mới có thể ngủ.”

Nói xong, nàng nhắm mắt lại, không dám nhìn hắn nữa.

Điền Kha Nhi dù sao cũng là thiếu nữ, tính khí lại mềm yếu, đêm nay muốn hiến thân không thành, lúc này lại đề xuất ra yêu cầu thế này, trong lòng không khỏi lo lắng rằng Tiểu Lôi sẽ xem thường mình, coi mình là một cô gái buông thả. Nàng đang sợ hãi, bỗng nhiên cảm thấy có một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy mình, sau đó kéo mình vào lòng, lúc này mới mở mắt, thấy Tiểu Lôi đã nằm bên cạnh. Lúc này, nàng đỏ mặt, chui đầu vào giữa cánh tay hắn, hạ giọng nói: “Tiểu Lôi ca ca, anh cũng biết đó, em mỗi đêm đều muốn có một ngày, anh có thể ôm em ngủ như vậy.”

Tiểu Lôi cười, kéo chân đắp cho hai người. Lúc này người ngọc đang thẹn thùng, cơ thể mềm mại kề sát bên. Khuôn mặt nàng lộ vẻ “tùy người xử trí”, mùi hương trên người thơm ngát. Dục vọng Tiểu Lôi vốn đang đè nén, không khỏi lại bốc lên. Đột nhiên hắn mỉm cười, đôi tay trườn xuống bờ mông đầy đặn của cô gái, nhẹ nhàng xoa nắn. Điền Kha Nhi sao chịu được kiểu hành động này? Sau một hồi thở hổn hển, mặt nàng như phát khóc, u oán nhìn Tiểu Lôi. Trong lúc nàng không phòng bị, bàn tay Tiểu Lôi đột nhiên tiến vào giữa cặp ngọc thoắt, Điền Kha Nhi lúc này mới kêu lên một tiếng, cơ thể căng thẳng. Nàng vốn rất yêu Tiểu Lôi, nhưng dù sao không hiểu hết thế sự, đột nhiên bị Tiểu Lôi khinh bạc, không khỏi có chút sợ hãi.

Cũng may Tiểu Lôi cũng thật sự không nghĩ đêm nay sẽ xử lý nàng, chỉ vuốt ve một hồi rồi lập tức thu tay, cười hi hi: “Vừa rồi em đừng cảm như thế, sao giờ lại kinh sợ?” Hắn không đợi Điền Kha Nhi đáp lại, hôn lên trán nàng, dịu dàng nói: “Bé ngoan, không cần lo nghĩ gì hết, ngủ đi. Sự tình trọng đại gì, đều có lão công em gánh vác hết.”

Điền Kha Nhi vừa rồi khóc đến nửa đêm, lúc này tâm thần mỏi mệt, lại nằm trong lòng người yêu, mới nói lỏng ra, chậm rãi nhắm mắt, một lúc sau, hơi thở điều hoà, ngủ thiếp đi. Chỉ là bàn tay nàng vẫn nắm chặt lấy cánh tay Tiểu Lôi, không hề buông lỏng.

Vốn cả đêm nay dần vặt cũng đã đủ, Tiểu Lôi ôm Kha Nhi trong lòng, trong lòng cũng cảm thấy vài phần ngọt ngào vui vẻ, hắn quyết định, tâm ý của nàng đối với mình như thế, vô luận như thế nào, cũng không thể lại làm nàng thương tâm. Ôm Kha Nhi, Tiểu Lôi cũng cảm thấy thoải mái, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn thật sự bạo gan, nửa đêm chạy vào phòng con gái nhà người ta, không ngờ còn dám nghỉ ngơi trên giường nàng. Cũng là hắn có bản sự cao cường, dù sao có động tĩnh gì sẽ lập tức thoát thân. Hơn nữa thân phận Điền Kha Nhi cũng có điểm khác biệt, không ai dám vào phòng nàng, cho dù là ban ngày, người làm không được sự đồng ý, cũng không dám tự tiện xâm nhập.

Điền Kha Nhi ôm hắn rất chặt, Tiểu Lôi sợ kinh động nàng, cũng không dám động đậy, trong lòng cũng quả thực không nỡ bỏ đi nên ở lại đến rạng đông. Mắt thấy bên ngoài sắc trời đã sáng, Điền Kha Nhi hãy còn mơ màng ngủ, trong cơn mơ, khóe mắt vẫn còn ngấn lệ, miệng nở nụ cười ngọt ngào, Tiểu Lôi không khỏi rung động, hôn nàng vài cái.

Trời sáng từ lâu, nhưng cũng không ai đến quấy rầy. Nhà Điền Chấn vốn quyền thế và giàu có, ngày thường, Điền Kha Nhi rời giường gọi người làm, mới có người dám vào, nếu không được gọi, sẽ không ai đến quấy rầy nàng. Khuê phòng này, cho dù là Điền Chấn, cũng rất ít khi tới, hơn nữa tối hôm qua cha con lại cãi nhau một hồi, Điền Chấn hôm nay mặc dù trong lòng cũng có một chút phiền muộn về con gái, nhưng biết nó tối hôm qua nhất định không được an giấc, cũng phân phó người trong nhà, không được quấy rầy, giao cho bọn họ giữa trưa chuẩn bị mấy món Kha Nhi thích ăn.

Lại không biết rằng tên tiểu tử mà hắn căm hận nhất, đang nằm trên giường con gái mình!

Tiểu Lôi tự nhiên cũng không lo ngại gì, dù sao nếu có người đến, hắn chỉ tùy tiện tung ra một pháp thuật là có thể biến mất. Kết quả, mặt trời lên đến đỉnh đầu, Điền Kha Nhi mới tỉnh dậy. Nàng mở mắt, lập tức thấy khuôn mặt tươi cười của Tiểu Lôi chỉ cách mình có vài phân, không khỏi vui mừng, yếu ớt gọi một tiếng “Tiểu Lôi ca ca”, rồi im lặng không nói.

Ngủ vùi một đêm trong lòng tình lang, tinh thần Điền Kha Nhi phần chấn rất nhiều, sắc mặt cũng tốt hơn trước. Nàng chậm rãi ngồi dậy, yếu ớt dựa vào Tiểu Lôi, sau đó lại nhẹ nhàng vươn vai. Tối hôm qua áo ngủ vốn đã mở ra, sau một đêm ngủ say, quần áo trở nên xộc xệch. Nàng vừa vươn người, da thịt không khỏi lộ ra. Mới đầu nàng còn chưa phát hiện ra, đến khi nhận thấy ánh mắt Tiểu Lôi có chút khác thường, Điền Kha Nhi lúc này mới kinh hô một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, vội co người lại, nhưng nhìn ánh mắt đắm đuối của Tiểu Lôi, nàng không khỏi cao hứng.

Vốn thiếu nữ đang yêu, thấy tình lang say mê thân thể của mình, chỉ có cao hứng, làm gì có nửa phần giữ ý?

Chỉ có điều Tiểu Lôi thấy nàng tỉnh lại, muốn cáo từ. Nàng lại trở nên mất hứng, Tiểu Lôi không khỏi dỗi dành một lúc mới làm nàng an tâm.

Hắn vẫn từ cửa sổ phòng Điền Kha Nhi đi ra, mặc dù là giữa ban ngày ban mặt, ẩn thân pháp của Tiểu Lôi thì triển ra, ai có thể phát hiện ra hắn? Hắn đang muốn rời đi, đột nhiên thấy xa xa một chiếc ô tô màu trắng bạc chậm rãi tiến vào trang viên Điền gia, một người bước xuống, dáng người cao ráo, y phục được cắt may cực kỳ khéo léo, thần sắc tự nhiên, tướng mạo tuấn tú, không phải Tây Môn thì là ai?

Tây Môn vừa xuống xe, chẳng đến một phút, liền thấy Điền Chấn miệng ngậm một điếu xì gà, cùng Tây Môn sóng vai đi ra sau nhà. Phía sau không hề có người đi theo, hiển nhiên là muốn thảo luận một số sự tình, không cần tùy tùng đi theo.

Tiểu Lôi vốn muốn rời đi, lúc này thấy Tây Môn đến đây, hắn lại do dự một chút rồi lặng lẽ tiếp cận.

“Bá phụ. Vừa rồi lúc con đến, ngài hình như muốn đi đâu?”

Điền Chấn hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Không sao, tối hôm qua sản nghiệp trong thành phố có một chút sự tình, thủ hạ ta có một người bị thương, hôm nay ta muốn đi xem. Hắc hắc, không ngờ tại Nam Đô này, còn có người đủ can đảm đụng đến sản nghiệp Điền gia!”

Tiểu Lôi nấp ở phía sau, nghe được rõ ràng. Hắn không khỏi mỉm cười. Tối hôm qua gây rối ở sản nghiệp nhà người, chính là thủ hạ của Tây Môn!

Sau đó hai người nói một số sự tình, chủ đề đều là sinh ý giữa hai nhà. Tiểu Lôi nghe được trong lòng không có hứng thú, lại đột nhiên nghe thấy Điền Chấn thay đổi chủ đề, nghiêm mặt nói: “Tây Môn, tâm tình Kha Nhi mấy ngày nay không được tốt, người đợi lát nữa hay là đi gặp nó đi. Đứa nhỏ này cũng quen được ta nuông chiều, người từ từ mà tìm hiểu.....”

Trong mắt Tây Môn hiện lên một nét ý cười, nói: “Yên tâm đi, bá phụ. Con nhất định sẽ cố gắng nói chuyện với nàng.” Dừng một chút, hắn cố ý nhíu mày: “Chỉ là Kha Nhi, nàng tựa hồ không để ý đến con.....”

“Hừm!” Điền Chấn thở ra, lạnh lùng nói: “Nó càng lớn càng khó dạy. Sự tình này, nó cũng không thể tự ý được!”

Hai người lại nói vài câu khách sáo, Tây Môn đột nhiên thở dài, nói: “Đúng rồi, con hôm nay đến đây, còn có một chuyện, muốn nói với Tông chủ.”

Tông chủ?

Đột nhiên Tây Môn đối xứng hô từ “Bá phụ” biến thành “Tông chủ”, Tiểu Lôi chợt động tâm. Rồi thấy Tây Môn lấy ra một phong thư, giao cho Điền Chấn, hắn không ngờ dùng cả hai tay, hơn nữa chân lui ra sau nửa bước. Tiểu Lôi thấy vậy thầm giật mình.

Đây là hành động thường thấy trong tông phái, là nghi thức của đệ tử.

Điền Chấn tiếp nhận đọc cẩn thận, trên mặt lộ ra vài phần bất đắc dĩ, thở dài, chậm rãi nói: “Phụ thân người..... thật sự đồng ý sao?”

Ngữ khí Tây Môn lại càng trịnh trọng: “Đúng vậy. Gia phụ nói, Ngũ Hành tông chính là chính tông của Trung Thổ, Tây Môn gia lại ở hải ngoại, gia phụ cũng không có ý để con kế thừa y bát của ông ấy, hiện tại hai nhà đã kết thân, không bằng cho con bá nhập Ngũ Hành tông luôn.”

Điền Chấn cười khổ nói: “Sự tình này, kể ra, cũng là ta thiếu Tây Môn gia các người một món nhân tình..... ta chỉ có một đứa con gái, sau khi ta chết, Ngũ Hành tông Điền môn chỉ sợ cũng sẽ đoạn tuyệt. Ai..... người vốn đã đảm nhận chức gia chủ Tây Môn gia, kế thừa tông phái phụ thân người, lại.....”

Tây Môn lập tức cười nói: “Phụ thân con còn có anh trai con. Hường hỏa sẽ không có khả năng đứt đoạn. Sau khi con cưới Kha Nhi, tự nhiên coi như là một nửa người của Điền gia, trở thành môn hạ Ngũ Hành tông, cũng là nên làm. Bằng không Ngũ Hành tông Đông thổ chính tông, không phải là.....” Hấn nói đến đây, cố ý dừng lại, sau đó ngữ khí biến đổi, cố ý lạnh giọng nói: “Tóm lại là không thể để đám gia hỏa Phong môn lại chiếm lấy.”

“Không sai!” Điền Chấn lập tức lớn tiếng nói: “Sau khi ta chết, nếu là đám gia hỏa Phong môn chiếm được Ngũ Hành tông, ta đây cũng không còn mặt mũi nào gặp lại tổ tiên dưới suối vàng. Tây Môn, người tuổi trẻ, lại thức thời, đã chịu làm môn hạ của ta tự nhiên là tốt nhất. Sau khi ta qua đời, vị trí tông chủ Ngũ Hành tông, phải nhờ vào người rồi.”

Tây Môn lập tức nói: “Tây Môn không dám, tương lai con cùng con trai của con và Kha Nhi cùng gánh vác, cho nó giữ họ Điền, như thế có thể kế thừa chính thống Ngũ Hành tông Điền môn!”

Điền Chấn gật đầu, thở dài, dường như trong lòng có chút bất đắc dĩ, chỉ là hảo cảm đối với Tây Môn, không khỏi tăng thêm vài phần.

Tiểu Lôi đứng phía xa nghe được trong lòng có chút kỳ quái.

Sao lại dây dưa đến Ngũ Hành tông? Chẳng lẽ Tây Môn nhằm đến Ngũ Hành tông?

Ngũ Hành tông mặc dù cũng là Đông Thổ Huyền Môn Chính Tông, năm đó cũng từng một thời phong vân, nhưng sớm đã thất thế, rốt xuống trở thành tiểu môn phái, mưu đồ để làm gì?

Nghĩ thế, Tiểu Lôi lắc đầu, tạm thời bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Hai người đứng nói chuyện một hồi, chuẩn bị quay lại, Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy một chút nguy hiểm, thầm giật mình!

Lập tức, có một đạo ngân quang từ xa xa hiện lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt hai người Điền Chấn cùng Tây Môn!! Đạo ngân quang kia sắc bén dị thường, lại là đột nhiên xuất hiện, Điền Chấn mặc dù cũng có vài phần bản sự, nhưng sự tình đột biến, chỉ kịp kêu lên một tiếng, đạo ngân quang đã bắn trúng người hấn!

Phụt một tiếng, hàn quang lóe lên, máu tươi trào ra!

Điền Chấn kêu nhỏ một tiếng, ngã ngựa trong vũng máu!

329. Chương 329: Người Cường Bơi Lội

Chỉ trong nháy mắt, đạo hàn quang kia đã đâm xuyên qua thân thể Điền Chấn, hấn kêu to một tiếng, cả thân người đầm máu đổ gục xuống.

Trong lúc đó, hai bên tả hữu đồng thời lại có hai đạo lục quang bắn tới, một đạo đánh về phía Tây Môn, đạo còn lại trực chỉ về phía Điền Chấn đang nằm trên mặt đất.

Cơ thể Tây Môn ngay lập tức thụt lùi lại, động tác của hấn nhanh như thiểm điện, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm mảnh, nhỏ, dài như cây đũa, mũi kiếm nhọn hoắt, quét ngang một nhát, keng một tiếng, không ngờ khuấy động tạo thành mấy đóa hoa lửa rực rỡ. Đúng lúc này, một đạo lục quang khác đã lao tới trước mặt Điền Chấn. Sau khi ngã xuống đất, Điền Chấn đã mất đi khả năng di chuyển, hoàn toàn không còn chút năng lực phản kháng nào nữa.

Hình dáng Tây Môn tựa hồ hết sức chật vật, một kiếm vừa đỡ lấy hàn quang bắn về phía mình đã làm cả cơ thể hấn chấn động, dáng vẻ dường như có chút thảm hại... nhưng Tiểu Lôi từ xa lại

thấy được sự không hợp lý.

Nguyên nhân là Tiểu Lôi đã bắt gặp được ánh mắt của Tây Môn! Đó là một ánh mắt âm u lạnh lẽo, tỉnh táo, trầm ổn, âm hiểm, còn mang theo vài phần giễu cợt.

Đây tuyệt đối không phải là ánh mắt của một người trong tình huống chật vật hẳn phải có. Chỉ một cái liếc mắt đó, Tiểu Lôi đột ngột thay đổi quyết định của mình, hẳn không trực tiếp rời đi nữa, cơ thể liền biến mất trong không trung.

Bách!

Đạo lục quang kia không đâm trúng Diên Chấn, mà lại đâm thẳng xuống đất, chẳng ngờ lại là một thanh tiểu đao dài khoảng nửa thốn (5cm), thân đao xanh biếc. Cũng không biết làm bằng vật liệu gì, thanh đao vừa cắm xuống mặt đất, lập tức nứt ra thành một khe hở, đất xung quanh bị lực xung kích bắn văng ra. Thanh đao cắm sâu vào lòng đất, chỉ để lại một bộ phận lớn bằng ngón tay lộ ra ngoài.

Ngay lúc vừa rời đao phong cơ hồ sắp đâm vào cổ Diên Chấn, nhưng không ngờ bất thành linh hồn lại lẩn sang bên cạnh nửa mét, khiến cho nhát đao này đâm trượt. Với sức mạnh của nó, nếu bị đâm trúng, sợ rằng cổ Diên Chấn đã bị cắt đứt ngay tại đương trường.

Đúng lúc này, vẻ mặt Tây Môn mới thực sự biến đổi, ánh mắt hắn lộ ra thần sắc kinh ngạc thật sự, rồi đột nhiên lóe lên một tia sáng, sắc như lưỡi dao. Động tác của hắn hết sức kỳ quái, tay phải vẫn nắm chặt đoản kiếm mảnh như chiếc dũa kia, tay trái giơ ra, thủ chưởng đưa ngang một cái, từ trong lòng bàn tay từ từ nhỏ xuống một giọt máu tươi....

Nếu lúc này có thể có máy ảnh đem cảnh tượng vừa chụp phát lại một cách chậm nhất thì nhất định thấy được rõ ràng. Ban này, khi thanh đao sắp đâm đến người Diên Chấn thì Tây Môn cũng đồng thời xuất thủ, động tác của hắn không ngờ còn nhanh hơn so với ánh đao. Xem ra, hắn hình như muốn dùng chính tay của mình để cứu Diên Chấn, từ động tác bàn tay của hắn có thể thấy hắn không ngờ lại cố ý dùng chính thủ chưởng của mình để chụp lấy đạo lục quang kia.

Đáng tiếc là khi hắn mới vươn tay ra được nửa phân, thì bỗng nhiên có một cổ khí lực bắn vào tay hắn, đồng thời cũng đẩy đoản đao đang bắn về phía Diên Chấn kia lệch ra nửa mét.

Tây Môn hết sức kinh ngạc, ánh mắt rất cảnh giác, mục quang quét xung quanh một vòng rất nhanh, cuối cùng dừng lại ở trên mặt đất. Sau đó, hắn hình như phát hiện ra cái gì đó, sắc mặt đột nhiên đại biến, nheo mắt phẫn nộ.

Hắn nhìn sang Diên Chấn bên cạnh, tại chỗ Diên Chấn nằm đó, có một đoạn cây khô, dài khoảng mười phân, vết cắt đoạn cây đó cực kỳ sắc gọn. Ngay sau đó, ánh mắt Tây Môn đảo nhìn về phía sau dò xét.

Bởi vì khoảng cách giữa hắn và Diên Chấn với thân cây gần nhất ở chung quanh cũng phải hơn hai mươi mét.

Tây Môn do dự một lát, sau đó hắn dường như đã hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, sau đó cố ý dùng một loại thanh âm mang theo vài phần kinh hoảng cùng phẫn nộ lớn tiếng kêu lên: “Người đâu! Có thích khách!!!”

Tiểu Lôi đâu?

Tiểu Lôi hiện tại đã phi thân ra phía trái trang viên Diên gia, cơ thể chỉ nhoáng lên một cái, hẳn đã ở ngoài trăm thước. Vừa rồi dưới tình thế cấp bách, hắn không trực tiếp đến cứu Diên Chấn, mà chỉ tiện tay quăng ra một đoạn cây khô, đẩy văng một đao trên cổ Diên Chấn.....

Vì sao? Bởi vì ánh mắt của Tây Môn, nhất là vẻ giễu cợt, dừng dừng, lạnh lẽo như một khối hàn băng trong mắt gã, khiến Tiểu Lôi trong nháy mắt phán đoán ra, vẻ ngoài chật vật của gã chỉ là giả vờ mà thôi.

Sau khi bắn ra đoạn cây khô, Tiểu Lôi lập tức động thân, mục tiêu của hắn là phía bên trái, hướng phát ra đao kia.

Nếu nói đến tốc độ, trên thế gian này e rằng thật sự không ai có thể nhanh hơn hắn được. Tại Tiên Lâm thịnh hội, hắn trong vòng hai nén hương đi khắp trời nam bắc tứ phương mấy vạn dặm. Lúc này thân hình hắn vừa động, đã đứng ở ngoài trăm mét, trong nháy mắt đã ra ngoài trang viên Diên gia.

Bên trái trang viên Điền gia, ở phía trên cao một cây đại thụ phía đằng sau, có một cái bóng màu lục trượt từ trên cây xuống dưới đất. Động tác người này giống như linh miêu, cả người hết sức nhanh nhẹn, chỉ khẽ khom thân một cái, đã biến mất trong bụi cỏ.

Địa thế nơi này hơi cao một chút so với trang viên Điền gia, vốn dĩ với hệ thống bảo vệ của Điền gia, nơi này cũng không phải là không an bài phòng ngự, nhưng Tiểu Lôi chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra thiết bị giám sát được che giấu rất tốt tại nơi này đã bị phá hủy, hơn nữa hiển nhiên trang bị phòng ngự bằng tia hồng ngoại cũng đã mất tác dụng.

Tiểu Lôi không hề do dự, lập tức bám theo người nọ lủi vào trong rừng cây.

Địa phương này là nơi cư ngụ của tất cả những người có tiền của Nam Đô, cũng là nơi có địa thế phong thủy vượng nhất. Một ngọn núi cao hơn mực nước biển chưa đến trăm mét án phía trái Nam Đô, cùng với đại hải xa xa đối nhìn nhau. Hình dáng cả ngọn núi như một cung tròn vi diệu, tất cả phù hợp với yêu cầu tụ phong tàng khí trong phong thủy. Đặc biệt là dưới phía bên trái núi có một chỗ gồ lên rất xảo diệu, hình dạng ước chừng cao bốn năm mét, lại vừa khéo hợp thành một địa thế tuyệt diệu “Rồng ngẩng đầu”. Cho nên, cơ hồ cả Nam Đô, thậm chí phú hào địa khu chung quanh, đều nguyện ý đưa gia đình bố trí ở nơi phong thủy cực tốt này.

Mấy đại phú hào thuận tiện tới nơi này ổn định cuộc sống, thậm chí bỏ vốn xây dựng một con đường tiêu chuẩn quốc tế, quanh co theo thể núi mà lên, cũng khiến cho giá trị đất trên núi này bị đội lên cao ngất.

Dù sao, địa phương cũng chỉ lớn có vậy.

Tiểu Lôi cũng biết, mặc dù toà nhà cùng trang viên Điền gia so với trang viên ở khu ngoại ô của mình còn nhỏ hơn một chút, nhưng xét giá trị, lại hơn trang viên của mình ít nhất mười lần!

Nhưng chính bởi vì địa hình của nơi này... cũng khiến cho việc bảo vệ trở nên khó khăn rất nhiều.

Nơi này là núi, mặc dù núi tịnh không cao, chỉ là kiểu núi nhỏ như đồi điển hình của nam phương mà thôi, nhưng dấu sao cây cối cũng mọc thành cụm, mặc dù trải qua quy hoạch tu chỉnh, nhưng cây cối chung quanh chắc chắn là nơi mai phục tuyệt diệu. Trên thế giới này người càng có tiền càng sợ chết - hoặc có thể nói là có người có tiền bình thường nội tâm đều có quỷ. Đặc biệt không tiếc hao phí tiền của để nâng cấp hệ thống phòng vệ nhà mình cực kỳ nghiêm mật. Tiểu Lôi dọc đường đuổi xuống, ít nhất đã phát hiện ba bốn cái thiết bị giám sát hiện đại nhất, nhưng không một ngoại lệ đều bị phá hủy hết.

Tên gia hỏa phía trước tựa hồ rất quen thuộc với địa hình nơi đây, thân hình mặc dù chạy băng băng với tốc độ cao, nhưng rẽ quặt, chạy thẳng, đều phi thường nhanh chóng, không ngừng lại chút nào. Tiểu Lôi vô thanh vô tức theo ở phía sau, sau vài phút, hai người kẻ trước người sau đã chạy ra khỏi cánh rừng, không ngờ đã tới dưới chân núi!

Dưới chân núi là một công nhân đang đào khơi dòng chảy. Nước sông này đặc biệt được đào cho chính mấy chục hộ phú hào cực kỳ giàu có trên núi, phía dưới con sông còn có một con lạch ngầm, để thải nước bẩn. Để nói rằng người có tiền vì môi trường cư ngụ của mình, thật sự là không tiếc vốn liếng. Tên gia hỏa phía trước đã chạy tới bờ sông, không ngờ là không hề dừng lại, vươn người nhảy lên chúi đầu xuống dòng nước.

Động tác nhảy cầu của hắn phi thường nhanh nhẹn, giống như một loại động vật nào đó, mặt nước trong nháy mắt lại không bắn lên bao nhiêu bọt nước!

Tiểu Lôi theo phía sau, hắn vẫn sử dụng ẩn thân thuật, mắt thấy người này nhảy nước, không khỏi thở dài, trong lòng cười khổ: ai, hiện tại đã chớm đông, khí trời bắt đầu khá lạnh, chẳng lẽ còn muốn tiểu gia phải bơi lội trong nước lạnh sao?

Tiện tay móc ra một viên Tị thủy châu, Tiểu Lôi sau đó cũng nhảy xuống nước. Bởi vì cầm Tị thủy châu trong tay, trong nháy mắt, dòng nước như tự động tách ra, hình thành một rãnh nước không gian được giấu kín.

Gia hỏa kia đang lặn trong dòng nước, tư thế cực kỳ nhẹ nhàng, dường như là chú cá vậy. Làm Tiểu Lôi kỳ quái chính là, đối phương không hề mang bất cứ công cụ hít thở dưới nước nào, nhưng đã lặn được gần mười phút, đối phương không ngờ lại không cần trời lên để thở!

Con sông nhân tạo này cũng không dài lắm, bơi trong chốc lát, con sông đã đến đoạn cuối, biến thành dòng chảy ngầm dốc xuống, Tiểu Lô biết, tiến tiếp, nước sông từ trên mặt đất sẽ chui vào trong lòng đất, nếu vẫn thẳng tiến, sẽ thông ra biển khơi.

Gã gia hỏa kia, không ngờ không chút do dự chui vào dòng chảy ngầm!

Tiểu Lô có phần bị bất ngờ!

Bởi vì hắn là thổ địa ở đây, biết rõ chiều dài dòng chảy ngầm này chừng năm km!! Toàn bộ đều chảy trong lòng đất! Hơn nữa càng ngày càng hẹp! Dòng nước ở dưới bề mặt, căn bản là không thể trồi lên mặt nước hít thở! Nói cách khác, đối phương không mang theo bất cứ công cụ lặn nào, thuần túy chỉ dựa vào một ngụm khẩu khí, muốn bơi năm km!

Tiểu Lô biết, trong vô công đông phương, có một loại bế khí công, khi tu luyện đến cảnh giới cao siêu, có thể làm cho người ta ngừng hít thở rất lâu, bất quá cũng trong vòng nửa tiếng đồng hồ là tới cực hạn rồi.

Khổ tu giả Tây phương, cũng có thể có bản lãnh tương tự.

Nhưng nếu ngừng hô hấp dài đến vài tiếng đồng hồ, vậy không phải là người bình thường có thể làm được!

Trừ phi đối phương không phải là loài người, mà là một loại động vật nào đó có thể hít thở dưới nước. Hoặc là, đối phương căn bản biết pháp thuật, hoặc là ma pháp!

Nhưng Tiểu Lô đi theo sau đối phương, lại không cảm giác được một chút ba động ma pháp hay là pháp lực nào!

Ánh sáng đã tắt, Tiểu Lô trong tích tắc quyết định. Theo xuống tiếp! Hắn muốn biết rõ ràng, rốt cuộc là thứ gì đã ám sát Điền Chấn.

Càng trọng yếu chính là, vừa rồi trong chớp mắt kia, biểu tình trong ánh mắt Tây Môn làm hắn rất kỳ quái.

Rất rõ ràng, Tây Môn chuẩn bị cứu Điền Chấn, nhưng hắn lại cố ý giả trang thành hình dáng thảm hại - hơn nữa, ánh mắt giễu cợt của hắn, biểu thị rõ ràng là đối với lần ám sát này, hắn không chút kinh ngạc!

Tiểu Lô không hề do dự, liền theo đối phương nhập vào dòng chảy ngầm.....

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Lô theo gia hỏa phía trước trồi lên mặt nước.

Gã đó chỉ cách chỗ Tiểu Lô có năm mét, nổi lên mặt nước, nơi này đã là ngoài biển cả. Nửa tiếng đồng hồ trước, hai người kẻ trước người sau đã ra khỏi dòng chảy ngầm, tới ngoài khơi, nhưng gã kia không ngờ căn bản không có ý dừng lại, vẫn hướng về phía biển khơi sâu thẳm bơi tới.

Tiểu Lô lập tức hiểu ngay, đối phương có người tiếp ứng, hơn nữa địa phương tiếp ứng lại là trên biển.

Từ đầu đến cuối đã bơi được mấy km, nhưng động tác cái gã phía trước vẫn rất linh hoạt, không có chút gì là mỏi mệt. Tiểu Lô dám khẳng định, nếu gã là người bình thường, gã mà đi tham gia thi đấu bơi lội, lấy cái chức quán quân thế giới, hoặc là tham gia hoạt động bơi lội vượt Đại tây dương, phá kỷ lục gì đó, tuyệt đối là việc dễ dàng!

Tiểu Lô bám theo gã, cẩn thận bảo trì khoảng cách, sau đó lặn lên khỏi mặt nước, trong không khí tràn ngập mùi vị mặn mặn tanh tanh của nước biển, lúc này sắc trời đã là buổi chiều. Tiểu Lô hơi lo lắng về nhà Điền Chấn. Thế nhưng hắn khẳng định, Điền Chấn không có chuyện gì, dù sao nhất đao trí mệnh kia đã bị mình chặn lại, gã Tây Môn đó với Điền Chấn không có ác ý gì.

Chỉ là hiện tại nhà Điền Chấn nhất định đang nháo nhào cả lên. Kha Nhi biết cha mình gặp chuyện bị thương, nhất định là cực kỳ kinh hoàng lo lắng.

Tiểu Lô thở dài. Nhưng hắn vẫn kiên nhẫn.....

Bằng vào linh giác của mình, còn cả tính toán thời gian, hắn biết vị trí trên biển hiện tại của mình đang cách đường bờ biển phía đông ước chừng ba hải lý, đường nét đại lục vẫn rất rõ ràng. Qua ngo một chút trên biển hơi có gió, khí trời cũng không phải tốt lắm, hơi ảnh hưởng đến tầm nhìn một chút.

Qua một lúc, phía xa xa truyền đến tiếng động cơ nổ rất nhỏ. Một con thuyền chậm rãi lướt tới.

Đây là một du thuyền tư nhân còn rất mới, số hiệu phía trên vốn thuộc về một câu lạc bộ du thuyền tư nhân. Tiểu Lôi lập tức cẩn thận ẩn núp thật kín, lại thi triển phép ẩn thân thuật lên mình. Sau đó chậm rãi lặn xuống nước. Dù ở dưới nước, hắn cũng có thể thấy rõ ràng phía trên xảy ra cái gì.

Thích khách dưới nước bơi hướng về phía du thuyền. Du thuyền tắt máy, đậu tại đó. Gã cuồng bơi lội trôi lên mặt nước, không ngờ dùng một động tác cực kỳ linh xảo nhảy lên boong thuyền.

Nguyên lai, vì để ẩn núp trong rừng cây, đối phương mặc một bộ quần áo màu lục, đầu cũng trùm khăn màu lục. Hiện tại sau khi gã nhảy lên thuyền, lập tức cởi bỏ quần áo của mình.

Gia hỏa này người cao chỉ tầm một mét sáu mươi. Bất quá sau khi cởi quần áo ra, thân thể gã phi thường cường tráng. Dưới lớp trang phục nguy trang màu lục, gã chỉ mặc một cái quần soóc kỳ quái, thân trên để trần. Mỗi khối bắp thịt trên người gã đều cực kỳ hoàn mỹ, không hề là cái loại cơ bắp khoa trương, nhưng rất cường tráng, tràn ngập lực lượng cùng sự đàn hồi! Đường như tùy thời đều có thể bùng phát. Càng kỳ quái chính là, lớp lông trên người hắn rất rậm rạp, trên lưng, có hai vết sẹo kéo dài hết cả lưng! Đường như thân thể hắn bị thủ thuật gì đó mở banh lưng ra, sau đó giồng như là bị khâu lại.

Trên thuyền, khi gia hỏa kia cởi xong quần áo, thì bên cạnh lập tức có người đi tới, đưa cho gã một cái áo dài màu trắng, gã nhanh chóng mặc vào. Trên áo còn có cả mũ, là loại mũ có chóp nhọn nhọn. Đường như là loại mũ dài chóp nhọn của Đảng 3K bên nước Mỹ. (Xem chi tiết tại đây:)

Gã đó mặc xong quần áo, liền đi đến cạnh khoang thuyền, không ngờ lại quỳ hai đầu gối xuống. Cả cơ thể phủ phục trên mặt boong, hướng về phía trong khoang thuyền cung kính lạy, sau đó dùng cánh tay với đầu gối, từng bước một bò vào.

Tiểu Lôi từ từ lặn xuống dưới thuyền, thừa dịp thanh âm động cơ nổ khi thuyền khởi động, hắn từ đuôi thuyền bên trái trèo lên. May mắn là có Tị thủy châu, trên người hắn không hề thấm một giọt nước nào, ngay cả tóc cũng khô ráo. Hắn lặng lẽ lên thuyền, nhìn thoáng qua một người đang đứng trên boong tầng hai.

Đó là một nam nhân trung niên, theo đường nét thì là người Tây phương, cũng mặc một cái áo dài màu trắng, chân đỏ, tay đang vịn lan can, ánh mắt lạnh lùng nhìn xa xa. Tiểu Lôi chú ý thấy trên cổ gã cũng có một vết sẹo, rõ ràng là kết quả của việc phẫu thuật, vết sẹo kéo dài đến dưới cổ áo.

Đến gần khoang thuyền, cửa sổ bốn phía đều được đóng lại, ở bên ngoài căn bản không thấy được cảnh tượng bên trong, bất quá việc này đối với Tiểu Lôi mà nói căn bản không thành vấn đề.

Với một phép xuyên tường thuật đơn giản, hắn đã lặng lẽ vào được bên trong.

Tầng thứ nhất phía trước là khoang điều khiển, cảm ơn trời đất, kính khoang điều khiển phía trước dù sao vẫn mở, chưa bị đóng lại, xem ra đám gia hỏa này cũng phải dùng mắt lái thuyền. Phía sau là một cánh cửa nhỏ, đi thông tới khoang thuyền bên dưới.

Tiểu Lôi không đẩy cửa, mà trực tiếp xuyên qua cửa lên vào.

Du thuyền này rất lớn, chắc chắn là loại cực phẩm mà siêu cấp phú hào mới có thể có được. Hai bên có khoang thuyền của riêng từng người, trước mặt là khoang thuyền lớn nhất, tiến vào trong đó, chợt nghe thấy tiếng động.

Không gian nơi này rộng khoảng ba mươi mét vuông, bố trí giống như là một tế đường vậy, ngay trước mặt là thần đài, có hoa tươi thờ phụng, còn có một số dụng cụ kim loại kỳ quái. Thần đài so với mặt đất phải cao hơn một chút. Cái tên cuồng bơi lội đó, đang phủ phục dưới thần đài, trông hình dáng cực kỳ thành kính cung kính, còn mang theo vài phần giống như sợ hãi. Đầu vùi giữa hai tay, miệng thì thà thì thâm cũng không biết đang nói cái gì.

Rất rõ ràng, hắn không phải đang nói Tiếng Anh.

Mà càng làm cho Tiểu Lôi có phần kỳ quái chính là, thứ được thờ phụng trên thần đài không phải là thần tượng gì đó, cũng không phải bài vị gì đó hoặc là thập tự giá của Giáo hội Tây phương.

Trên thần đài, có đặt một cái ghế có hình dạng đặc biệt, trên đó có một người sống đang ngồi!

Người nọ cũng mặc áo choàng màu trắng. Từ nước da để lộ trên chân người này mà thấy, màu da trắng nõn vô cùng, trắng đến gần như trong suốt, dường như ngay cả mạch máu dưới da thịt cũng mơ hồ có thể thấy được. Nếu từ góc độ y học mà nói, loại da thịt chắc chắn là trạng thái bệnh tật.

Mà cái áo choàng màu trắng người kia mặc, dường như với cái gã cuồng bơi lội là độc nhất vô nhị, chỉ là cái áo mặc trên người này lại tràn ngập một loại khí tức thần bí, cao quý, thần thánh! Gã có gương mặt anh tuấn, đường nét khuôn mặt phẳng phất như bức tượng Michelangelo Buonarroti*, lạnh lùng, dường như là đá granite, nhưng đôi mắt, lại tựa như hai viên bảo thạch, sáng lên lấp lánh.

Tóc gã màu vàng, nhìn qua rất mềm mại. Nhưng không biết vì cái gì, mặc dù người này ngồi đây, ánh mắt rất có thần, nhưng Tiểu Lôi lại không cảm thụ được từ trên người gã bất cứ..... bất cứ khí tức của sự sống nào!

Đúng vậy, cả người gã dường như là một khoảng tĩnh mịch, yên lặng. An tĩnh đến mức dường như không có bất cứ khí tức gì, cứ như là một khối đá chết vậy.

“A” Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Lôi hiểu ra lý do vì sao mình lại cảm thấy kỳ quái như vậy, chính là vì tên gia hỏa này không có hô hấp.

Cho dù là tiếng hô hấp của gã rất khẽ đi nữa, thì Tiểu Lôi chắc chắn cũng sẽ nghe thấy được. Dù sao với tu vi của Tiểu Lôi, chỉ cần là người sống, hô hấp nhẹ đến mấy, cũng không thể gạt được linh giác của hắn.

Tên gia hỏa này thật sự không có hô hấp!

Nếu không thấy hai mắt gã máy động, Tiểu Lôi thật sự tưởng rằng ngồi trước mặt chính là một xác chết. Tâm niệm hắn khẽ động, phóng ra một tia linh giác, nhằm hướng người kia lan tới, muốn thăm dò xem tìm người đó có đập hay không.

Mí mắt người kia rũ xuống, lạnh lùng lắng nghe gã cuồng bơi lội phía dưới giải trình. Ngữ khí tên này càng ngày càng cung kính, tràn ngập vẻ cầu xin, hèn mọn. Tiểu Lôi mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ của gã, nhưng cũng có thể minh bạch gã đang thỉnh tội.

Dù sao thì gã đã ám sát thất thủ.

Đúng lúc linh giác Tiểu Lôi vừa mới phóng tới chỗ người kia trên thần đài, đột nhiên ánh mắt gã chợt lóe lên, bất thành linh quay phát đầu lại, mục quang sắc bén bắn về phía Tiểu Lôi đang ẩn thân.

Hắn có thể cảm ứng được linh giác của ta.

Đó là phản ứng đầu tiên trong đầu Tiểu Lôi. Lập tức, người kia cũng động thủ, gã đột nhiên đứng dậy, ngón tay chỉ thẳng vào nơi Tiểu Lôi đang đứng, miệng dùng một thứ ngôn ngữ cổ quái niệm ra một câu hết sức kỳ lạ.

Bằng cảm giác, Tiểu Lôi cơ hồ có thể khẳng định, đây dường như là một loại chú ngữ pháp thuật gì đó.

Quả nhiên, khi miệng hắn vừa niệm xong câu chú kia, ở nơi Tiểu Lôi đang đứng, từ trên phía đỉnh đầu đột nhiên có một luồng ánh sáng kỳ quái bất thành linh chiếu xuống.

Cảnh tượng này thập phần quỷ dị, Tiểu Lôi rõ ràng đang đứng trong khoang thuyền, phía trên đỉnh đầu cũng là cabin thuyền, nhưng luồng ánh sáng này, dường như đến từ trời cao, xuyên qua boong thuyền, cứ như vậy trực tiếp chiếu lên người Tiểu Lôi.

Sau đó, Tiểu Lôi mặc dù tự mình không nhìn thấy, nhưng hắn bằng vào cảm giác đã khẳng định, sau khi luồng ánh sáng này chiếu trên người mình, ẩn thân pháp của mình đã bị phá giải.

Nhìn phản ứng của đối phương lúc này, cũng có thể chứng minh phán đoán của Tiểu Lôi, bọn họ đã có thể nhìn thấy hắn.

Gã cuồng bơi lội đang phủ phục trên mặt đất vừa nghe thấy người trên thần đài hô quát, liền lập tức nhảy dựng lên, đôi con ngươi trong nháy mắt biến thành màu xám, nhìn chăm chú Tiểu Lôi, trong ánh mắt ẩn hiện khí tức tử vong, sau đó cơ thể nhoáng lên lao về phía Tiểu Lôi.

Thân thể tên này đang giữa không trung thì lưng liền cong lại..... Tiểu Lôi vài năm trước có xem qua một tiết mục trên tạp chí địa lý quốc gia, nghiên cứu về cách thức săn mồi của loài báo Châu Phi. Hắn nhớ rất rõ ràng, trên truyền hình, loài báo Châu Phi khi bắt đầu săn mồi, cơ thể cũng cong lại như vậy. Căn cứ vào kết quả nghiên cứu, loại động tác này có thể bộc phát sức mạnh đến mức tận cùng.

Hơn nữa trên người tên gia hỏa này không ngờ cũng tràn ngập một loại khí tức cuồng bạo như dã thú.

Tiểu Lôi không thèm né tránh, hắn chỉ vươn một ngón tay ra. Động tác của hắn đi sau mà tới trước, gã kia chưa kịp đụng vào người hắn thì đã bị điểm trúng mi tâm, lập tức cơ thể gã cuồng bơi lội đó như bị ngừng lại giữa không trung, giống như chú cá rời khỏi nước nằm trên mặt đất, cơ thể cứng ngắc, đến cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích được.

Michelangelo Buonarroti* (1475-1564): họa sĩ, nhà điêu khắc thời kỳ Phục Hưng.

330. Chương 330: Nỗi Sợ Hãi Của Nguyệt Hoa!

Đúng là trung niên nhân vừa rồi đứng trên boong thuyền tầng thứ hai.

Người này toàn thân khoác áo bào màu trắng, trong tay lại cầm một món đồ kỳ quái....

Không ngờ là một thanh kiếm!

Nói thế nào đây, Tiểu Lôi đã từng thấy kiếm của kỵ sĩ Tây phương, nhưng hình dạng của thanh kiếm này và loại thập tự kiếm của kỵ sĩ Vatican mà Tiểu Lôi thấy có chỗ không giống nhau. Đây hình như là loại cự hình đại kiếm trong thần thoại cổ của châu Âu mà các dũng sĩ hay dùng. Bản kiếm rất to, chuôi kiếm cũng rất dài. Trung niên nhân này vừa tiến vào, ánh mắt liền tập trung trên người Tiểu Lôi, sau đó gầm nhẹ một tiếng, cử kiếm hướng Tiểu Lôi chém xuống.

Lúc hắn nâng kiếm lên, còn cách Tiểu Lôi ước chừng bảy, tám thước, nhưng lúc kiếm hạ xuống, hắn đã ở ngay trước mặt Tiểu Lôi!

Tiểu Lôi lập tức biết được, thực lực người này rất không đơn giản!

Nếu như làm một phép so sánh đơn thuần về sự nhanh nhẹn, từ động tác lanh lẹ của hắn, cộng thêm thế kiếm đang tới, cơ hồ đã không kém gì Thánh kỵ sĩ!

Ầm một tiếng, một kiếm chém bung khoang thuyền bên cạnh Tiểu Lôi!

Một đạo quang nhận trắng lóa phóng ra ngoài, đục thủng khoang thuyền, đánh nát cả boong thuyền bên ngoài! Thân thể Tiểu Lôi lóe lên, trong nháy mắt đã ra phía sau trung niên nhân, giơ tay đè lên vai hắn.

Nhất thời, cơ thể trung niên nhân run lên, suýt chút phải khụy xuống đất.

Mặc dù Tiểu Lôi chỉ như tiện tay đè lên, nhưng một cái nhấn này lại có lực lượng ngàn cân! Làm cho trung niên nhân kia không chịu nổi, nhất thời chân trái khụy xuống, quỳ một chân trên đất. Nhưng phản ứng của hắn cũng rất nhanh, cùng lúc quỳ xuống, lại lật tay trở kiếm đâm ngược về từ bên hông của hắn!

Thanh cự kiếm to lớn ấy trong tay hắn không ngờ lại sử dụng những động tác thật khéo léo. Ánh mắt Tiểu Lôi lóe lên, trong nháy mắt đưa hai ngón tay lên kẹp lấy thân kiếm, mặc cho trung niên nhân kia có cố gắng thế nào, mũi kiếm cũng không thể tiến tới thêm được nửa tấc. Đột nhiên hắn rống lên một tiếng, trở tay đánh tới một quyền!

Phải biết rằng, bất luận kẻ nào đánh ngược lại sau, căn bản là chẳng có chút sức mạnh nào, bởi vì cốt cách của xương cánh tay người đã định tay người chỉ có thể hướng cong về bên trong. Đây gọi là “khuyết tay chỉ có thể hướng vào bên trong” cũng chính là đạo lý như vậy.

Nhưng một quyền của tên gia hỏa này đánh tới, các đốt ngón tay trên đó dường như là vật sống vậy! Không bị hạn chế chút nào! Một quyền này cực kỳ lăng lệ, quyền chưa đến, kinh khí lăng lệ đã thổi bay tóc của

Tiểu Lôi. Tiểu Lôi nhú mày, hấn vẫn không né tránh, chỉ hơi lưu tâm, thổi một hơi ngay hướng quyền đầu của đối phương.

Chỉ thổi nhẹ một cái, trung niên nhân này cơ hồ ngay cả eo cũng không không thẳng được, kêu to một tiếng, cả cánh tay thông xuống.

Tiểu Lôi lúc này mới xoay người nhìn người trên thần đài, cười lạnh một tiếng, đang muốn xông qua phía gã, đột nhiên cảm thấy dưới chân bị vướng.

Cúi đầu nhìn xuống, không ngờ là tên cuồng bơi lội đang ngã trên mặt đất kia, không biết làm sao, lại vươn hai tay ra, kiên quyết ôm chặt lấy một chân của Tiểu Lôi!

Hừ?

Thật là ngoài ý muốn của Tiểu Lôi. Bởi vì hấn rất rõ uy lực của một chỉ vừa rồi! Mặc dù chỉ là một chỉ nhẹ nhàng, nhưng vị trí bị điểm vào, tuyệt đối có thể làm gã không thể nhúc nhích! Cho dù là một con voi bị Tiểu Lôi điểm trúng, cũng đừng nghĩ tới việc động đậy một sợi lông!

Nhưng tên cuồng bơi lội này, cơ thịt toàn thân dường như đều vận vẹo, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn, trên da, không ngờ lại có những tia máu li ti trào ra từ các lỗ chân lông!

Tên gia hỏa này có bao nhiêu khí lực chứ?

Ý niệm này chỉ mới hiện lên trong đầu hấn thì, đột nhiên, tên cuồng bơi lội đã mở miệng, lộ ra hàm răng trắng hếu, cắn tới bắp chân của Tiểu Lôi...

Con mẹ nó!

Tiểu Lôi lập tức kéo chân ra, trong nháy mắt đã rút ra, tên gia hỏa này lại như liều chết đánh loạn cả lên, cắn một phát xuống sàn, không ngờ sàn thuyền cứng như vậy mà bị hấn cắn thủng một lỗ!

Mẹ nó! Đây còn là răng người sao?

Tiểu Lôi một cước đá lên đầu hấn, trực tiếp làm hấn ngất đi.

Người đứng trên thần đài, thấy Tiểu Lôi dễ dàng đánh bại hai thủ hạ của mình, vẫn không có chút kinh hoảng này, vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng cao quý, trong mắt gã đột nhiên phóng ra mục quang kỳ quái....

Nói thế nào đây, nếu phải dùng lời miêu tả, thì dường như đôi mắt gã trong tích tắc như nổi giông bão!!

Lập tức, hấn mở miệng ra....

Mặc dù Tiểu Lôi đã từng gặp đủ loại địch nhân kỳ quái, cũng như các cao thủ đủ loại, nhưng thủ pháp công kích như thế này, đúng là lần đầu tiên mới gặp....

Cùng với lúc tên gia hỏa trên thần đài mở miệng, trong miệng gã đột nhiên bạo phát ra một chuỗi tiếng huyết gió cực kỳ chói tai!!

Nói thế nào đây, nếu tay trái người cầm một cái nĩa, tay phải cầm một cái khay, sau đó dùng hết khí lực, đem nĩa rạch thô bạo lên cái khay, đại khái chính là thứ thanh âm như vậy..

Chỉ là, thanh âm này so với tiếng nĩa va chạm vào khay càng thêm chói tai gấp trăm lần!

Tiểu Lôi rõ ràng cảm giác được, một luồng sóng âm thanh cường đại hung hăng đánh ầm ngay lên người mình! Cái loại lực lượng này, không ngờ lại xé rách quần áo trên người hấn! Lập tức, cả con thuyền, tất cả đồ dùng pha lê, còn có tất cả kính của các khoang thuyền phía trước, trong nháy mắt đã vỡ vụn!

Tiểu Lôi đồng thời gầm lên một tiếng, thân thể hấn tuy cực kỳ mạnh mẽ, nhưng dù sao đối với sóng âm cũng không thể miễn dịch. Chỉ may mắn là màng tai hấn vô cùng cứng cỏi, nếu không, đối lại là người thường, lúc này sớm đã bị chấn động tới thất khiếu chảy máu rồi.

Đây tuyệt đối là ma âm nhập tai!!

Con thuyền bắt đầu lắc lư mãnh liệt, giống như bị địa chấn, ngay cả thân thuyền cứng rắn cũng bắt đầu rung lên, từng chút từng chút các khe nứt lan tràn ra, sau đó liền vỡ tan!

Thân thuyền bị phá! Nước biển liền ào ạt tràn vào. Phản ứng đầu tiên của Tiểu Lôi chính là cắn răng hướng về phía trước, hắn thật sự rất muốn tìm kim chỉ, làm cho miệng của tên gia hỏa này vĩnh viễn ngậm lại, khiến hắn không phát ra được bất kỳ thanh âm nào nữa!

Nhưng tên gia hỏa đó, miệng vừa rít lên, cơ thể lại nhanh chóng lui về phía sau nửa bước! Ở phía sau người hắn, không gian khe vụn vụn, sau đó đột nhiên xuất hiện một khe hở không gian đen tối! Trên mặt vẫn mang theo vẻ cao quý thần thánh kỳ lạ, thân người nhanh chóng tiến vào trong khe hở không gian. Đợi Tiểu Lôi vừa đụng tới gã thì gã đã biến mất vào khe hở, sau đó không gian chợt lóe lên rồi khe hở biến mất.

Nói thật, Tiểu Lôi nếu nhất định muốn đuổi, tuyệt đối có thể đuổi tới chỗ khe không gian đó, nhưng hắn có phần dằn dụa! Ở đây, hắn có thể khẳng định thực lực của mình tuyệt đối là vô địch, nhưng một khi tiến vào khe không gian kia thì không biết được. Hắn đã từng biết được cảm giác xuyên qua thời không, ở chỗ đó, hắn thật sự không nắm chắc.

Cũng hơi chút do dự như vậy, vừa muốn tiếp tục truy đuổi thì đối phương cũng đã biến mất.

Tiểu Lôi thở dài, quay đầu nhìn thì lại phát hiện hai tên gia hỏa trên mặt đất, toàn thân đột nhiên vô thanh vô tức phát xuất hỏa quang kỳ dị!

Tự thiêu??

Tiểu Lôi chửi lớn một tiếng, liền thi triển Đổng băng thuật bắn xuống dưới. Nhưng hỏa quang vẫn lan tràn trên cơ thể hai người kia. Trong nháy mắt áo bào màu trắng trên người bọn chúng đã bị thiêu hủy. Tiểu Lôi nhíu mày, sau đó dứt khoát đưa mỗi tay chộp lấy một tên, không ngờ lại không cảm thấy cảm giác bị phỏng lửa chút nào, ngược lại chỉ hơi ấm áp. Tiểu Lôi lập tức hiểu được, đây là một loại hỏa diễm ma pháp.

Trên tay hắn đồng thời bắn ra hai đạo pháp lực, cường hành ép vào trong thân thể hai người, nhanh chóng hình thành một tầng bảo vệ cho da thịt hai người, hỏa diễm mới bị đẩy rất liên hồi trên mặt đất.

Nhưng hai người kia cơ hồ đã bị cháy gần chết. Tiểu Lôi không dám chậm trễ, từ trong tay lấy ra hai viên đơn dược cứu mạng cho hai người nuốt vào, sau đó một quyền đập vỡ khoang thuyền, mang theo hai người xuyên qua nước biển phóng lên trên.

Chiếc du thuyền phía dưới dần dần chìm xuống. Tiểu Lôi kéo theo hai người, nhẹ thở dài một tiếng, xác định phương hướng, suy nghĩ một chút rồi mới quyết định quay về nhà trước.

Tiểu Lôi dùng tốc độ nhanh nhất của mình, cơ hồ chỉ một cái chớp mắt, đã về tới nhà, một cước đá bung cửa lớn rồi quát to: “Diệu Yên, mau tới đây!!”

Đại sảnh không người, chỉ có Nguyệt Hoa nghe thấy tiếng của Tiểu Lôi, từ trên lầu chạy xuống, lại thấy Tiểu Lôi mỗi tay đỡ một nam nhân, hai người toàn thân quần áo cháy sạch, mặt mày đen thui, thật là đáng sợ. Nguyệt Hoa chỉ nhìn thoáng qua, liền kêu lên một tiếng. Tiểu Lôi thấy nàng, cũng không kịp giải thích, chỉ lớn tiếng hỏi: “Diệu Yên đâu?”

Vừa hỏi xong, Diệu Yên mới từ bên ngoài bước vào, vừa thấy Tiểu Lôi liền thở dài: “Ài, thiếp cảm nhận có người xông qua trận, thì ra là chàng đã về, chàng sao lại.... ” Nàng vừa nói tới đây, đã thấy hai người trong tay Tiểu Lôi liền chuyển đề tài hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Mặc kệ là gì, cứu sống hai tên gia hỏa này trước đã!” Tiểu Lôi buông hai người xuống, khí tức sinh mạng của tên cuồng boi lợi và trung niên nhân này đã càng ngày càng yếu. Tiểu Lôi liền tục thi triển ra hai món pháp thuật, sử dụng trên người họ, cũng đều vô dụng. Hắn liền vỗ đầu, kêu lên: “A, ta chút nữa đã quên! Bọn chúng là người Tây phương, trị liệu pháp thuật kiểu này, đối với bọn chúng vô hiệu.”

Lúc trước khi Diệp Bất Quần bị thương, Tiểu Lôi cũng từng gặp qua loại tình huống này, hiện nay đang lúc nóng lòng, chút nữa là quên.

Hỏa diễm trên người bọn chúng mặc dù đã tắt, đương nhiên ngoại thương không còn nghiêm trọng, nhưng sự sống lại càng ngày càng yếu, Tiểu Lôi bỏ đơn dược vào miệng hai người lại không có chút hiệu quả nào!

Hắn đang cảm thấy kỳ quái thì cơ thể tên cuồng boi lợi đột nhiên khựng lại, sau đó kêu to một tiếng, thân người không ngờ lại nhảy lên! Tiểu Lôi vội vàng ngăn trước mặt Nguyệt Hoa, để nàng ra phía sau mình, nhưng tên cuồng boi lợi hét to câu gì đó, sau đó cả người ngã trên mặt đất, cả thân cơ thịt cường tráng,

giống như cái đồ chùi bọt biển bị vắt kiệt nước, nhanh chóng khô quắt đi, trong chốc lát đã biến thành cái thây khô !!

Còn tên trung niên nhân kia, vốn khí tức đang rất yếu nhược, đột nhiên cũng mở mắt ra, trên mặt hắn đã bị cháy đen thui, lại nhìn chăm chú Tiểu Lôi, trong miệng niệm từng chữ từng chữ một câu gì đó, ngữ khí không ngờ lại cực kỳ tỉnh táo! Nói xong những lời này, hắn cũng nhắm mắt, chẳng còn chút khí tức.

Mẹ nó! Không ngờ chết sạch!

Tiểu Lôi nổi giận, chẳng lẽ uống công rồi à?

Lại đột nhiên cảm giác được Nguyệt Hoa ở phía sau, cơ thể đang run rẩy cầm cập. Hắn quay đầu, ôm lấy Nguyệt Hoa, an ủi nói: “Đừng sợ, đừng sợ, nhắm mắt lại đừng nhìn.”

Đột nhiên trong nhà xuất hiện hai người chết, trong đó một tên còn bị biến thành xác khô, Nguyệt Hoa chỉ là người con gái bình thường sao lại không sợ chứ.

Nhưng ai ngờ Tiểu Lôi vừa an ủi hai câu, Nguyệt Hoa ngược lại run rẩy càng mạnh hơn, nàng run giọng nói: “Bọn họ.... bọn họ vừa rồi nói....”

“Em hiểu được sao?” Ánh mắt Tiểu Lôi sáng ngời lên.

331. Chương 331: Ác Mộng Tái Hiện

Nàng tuyệt đối không phải bởi vì thấy những thi thể này mà sợ hãi, ánh mắt nàng tựa như là gặp ác mộng, người phát run, sắc mặt tái nhợt, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Quả nhiên, Nguyệt Hoa gắng sức cắn vào môi, sau đó cơ thể mềm nhũn, suýt nữa ngã đi. Tiểu Lôi giật mình, vội vàng đỡ lấy, điểm nhẹ vào mi tâm nàng, Nguyệt Hoa mới tỉnh lại. Nàng ngả vào lòng Tiểu Lôi, chỉ là ánh mắt vẫn có chút sợ hãi, run giọng nói: “Tiểu Lôi..... Tiểu Lôi..... bọn họ nói chính là tiếng Hy Lạp cổ!”

Thấy vẻ mặt Nguyệt Hoa như vậy, Tiểu Lôi lại dường như nghĩ ra được một cái gì đó.

Tiếng Hy Lạp?

Chẳng lẽ là.....

Hai tay Nguyệt Hoa bấu chặt vào góc áo của Tiểu Lôi, hít sâu một hơi. Tiểu Lôi ôm nàng, ôn nhu nói: “Đừng sợ, đừng sợ, có anh ở bên em, thế giới này còn có cái gì đáng sợ chứ?” Sau đó hắn miễn cưỡng cười nói: “Tiếng Hy Lạp thì tiếng Hy Lạp, hai tên gia hỏa này là người ngoại quốc, có thể nói tiếng Hy Lạp cũng không có gì kỳ quái.”

Nguyệt Hoa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Tiểu Lôi, nghiêng rằng nói: “Không phải! Bọn họ nói không phải thứ tiếng Hy Lạp phổ thông, mà chính là cổ ngữ Hy Lạp. Em từng là một nhà thám hiểm, lúc du học tại nước Pháp, đã học qua văn hóa Hy Lạp cổ đại, loại ngôn ngữ này so với ngôn ngữ hiện đại hoàn toàn bất đồng. Em cũng không thể hiểu toàn bộ, chỉ có thể hiểu một số câu đơn giản.” Sau đó, sắc mặt nàng càng trở nên tái nhợt, hạ giọng nói: “Là bọn chúng..... là đám gia hỏa dưới sông băng! Là bọn chúng !!!”

Tiểu Lôi nhíu mày: “Em xác định?”

“Ừ, hai tên vừa rồi trước khi chết đã nói ‘Thần sẽ trừng phạt ngươi’, em không thể nào nghe nhầm. Những lời này, lúc trước tại thần điện dưới sông băng, em đã nghe qua vài lần. Em không thể nào nghe nhầm được.....”

Tao ngộ lúc trước tại thần điện Zeus dưới sông băng trên núi Pyrenees, đối với Nguyệt Hoa mà nói, nó đã trở thành cơn ác mộng vô cùng đáng sợ. Đám quái vật dưới sông băng và loại chú ngữ nguyên rửa khùng khiếp kia, biến nàng trở thành một người bị phụ thể, cơ hồ mất đi linh hồn của chính mình. Mặc dù sự tình đã qua đi khá lâu, nhưng nàng đã trải qua hết thảy những sự tình quỷ dị đó, cho nên mấy năm nay mặc

dù cuộc sống bình yên, nhưng thỉnh thoảng vào ban đêm, khi nàng nhớ đến, lại gặp ác mộng choàng tỉnh, thân đầy mồ hôi lạnh.

Dù sao, Nguyệt Hoa hiện tại là nữ nhân duy nhất không biết pháp thuật trong Lôi gia.

Nếu đổi lại là Diệu Yên hoặc là Tiểu Thanh, tự nhiên sẽ không lưu ý đến loại sự tình quỷ thần này.

Tiểu Lôi ôm Nguyệt Hoa, tay chậm rãi truyền vào một chút pháp lực an thần, làm nàng an tĩnh lại, rồi quay đầu nhìn Diệu Yên. Diệu Yên bình tĩnh, liếc qua hai thi thể: “Thiếp đem chúng đi xử lý.”

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên động tâm, nói: “Đợi một chút.”

Hắn thấy Nguyệt Hoa không dám nhìn hai thi thể này, gọi Tiểu Thanh đến, bảo Tiểu Thanh giúp nàng trở về phòng nghỉ ngơi. Đợi khi Nguyệt Hoa đã về phòng, Tiểu Lôi mới cùng Diệu Yên thương nghị.

“Thật sự là đám yêu ma quỷ quái Tây phương sao?” Ngữ khí Diệu Yên có chút khinh thường.

Tiểu Lôi cười khổ nói: “Bọn chúng không phải là yêu ma quỷ quái. Chính là đám thần thánh Hy Lạp từng thống trị cả tây phương..... ách, chỉ có điều hiện tại đã bị đoạt đi địa vị thống trị..... à, tựa như đang cầm quyền biến thành đảng đối lập.”

Lập tức Tiểu Lôi nhú mày nói: “Chuyện này khá kỳ lạ, càng ngày càng cổ quái rồi.”

Sau đó hắn đem toàn bộ những tao ngộ hôm nay nói lại. Bắt đầu tự nhiên là tối hôm qua cùng Tiểu Bạch đi đến quán bar như thế nào, sau đó gặp được Hấp huyết quỷ. Lại làm sao giả ngất để theo dấu, cùng Eve đạt thành hợp tác, sau đó lại nói đến chuyện Điền Kha Nhi.

Đương nhiên, chuyện tiếp xúc thân mật với Eve dám đăng tự nhiên là lược qua không nói. Chỉ là mới nói đến tối hôm qua tại Điền gia, Diệu Yên tựa như đang cười liếc nhìn Tiểu Lôi: “Hừ, tối hôm qua chúng ta ở nhà chờ chàng, lại thấy Tiểu Bạch một mình trở về báo cáo, thiếp đã biết chàng khẳng định là cố ý muốn hắn rời đi. Nguyên là chàng mặc kệ bọn thiếp ở nhà lo lắng, lại chạy tới bồi tiếp Điền gia tiểu thư một đêm!”

Tiểu Lôi cười hi hi: “Thôi mà, Diệu Yên. Ta bắt quá chỉ dễ dành cô ấy một lúc, không làm chuyện gì khác.”

“Thật không không có gì khác sao?” Diệu Yên bĩu môi: “Vậy tại sao chàng cả đêm qua cũng không quay về? Tối hôm qua đã ở nơi nào? Chắc là ở trong khuê phòng của ta gái nhà người ta chứ gì?”

Tiểu Lôi cười nói: “Điều này cũng không phải lừa nàng. Nhưng mà tối hôm qua ta quả thật không có làm gì cô ấy, ta thề có trời đất chứng giám.” Hắn thầm nghĩ: tối hôm qua Kha Nhi chủ động hiến thân, ta đều chịu đựng, chẳng lẽ tiểu gia ta gần đây biến thành tâm địa Bồ Tát, chuyển sang ăn chay rồi?

Diệu Yên cũng không muốn thật sự truy cứu hắn, chỉ có điều Tiểu Lôi một đêm không về, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, thuận miệng nói vậy mà thôi, nghe Tiểu Lôi nói như vậy, cũng chỉ nheo mắt nhìn hắn, rồi bỏ qua. Sau đó Tiểu Lôi kể tiếp chuyện hôm nay Điền Chấn bị ám sát, phản ứng kỳ quái của Tây Môn và chuyện mình đuổi theo thích khách.

Tại nhà này, có thể thương lượng, sợ rằng chỉ có Diệu Yên. Tiểu Thanh mặc dù cũng có một chút bản sự, nhưng lại là xà tinh ẩn cư trên núi nên không hiểu chuyện thế sự.

Diệu Yên thì khác, nàng dù sao từng là Yêu Liên thống suất vạn yêu, lại cùng Tiên Sơn phái đấu mấy trăm năm, rất có thủ đoạn, pháp lực tu vi đều có. Sự tình trong nhà, Tiểu Lôi tự nhiên tìm nàng thương lượng.

Diệu Yên lắng lắng nghe Tiểu Lôi nói xong, suy tư một lát, mới nói: “Chuyện này có một số điểm nghi vấn.” Dừng một chút, nàng nói: “Thứ nhất, nghe chàng nói, nữ Hấp huyết quỷ Eve gì đó, phía sau có thể lực của Tây Môn, vậy thiếp xem ra quá nửa cũng chính là đám gia hỏa ám sát tên gia hỏa Điền Chấn. Đến từ Tây phương, lại cùng Hắc Ám Hội Nghị và Vatican đối địch, cũng chỉ có đám Thần tộc Hy Lạp gì đó, à, chàng nói là đảng đối lập, đúng không?”

“Không sai, theo nàng nói, Eve, quá nửa cũng là gián điệp của bọn họ, nhưng cô ta rõ ràng là một Hấp huyết quỷ, làm sao lại trở thành người của đám thần Hy Lạp, việc này thật là kỳ quái.”

“Đây chỉ là chi tiết nhỏ, trước hết cứ gạt sang một bên, để thiếp nghĩ một chút, ngoài những việc thiếp vừa nói ra, điều nghi ngờ thứ hai là tên Tây Môn đó.” Diêu Yên vừa suy tư, vừa chậm rãi nói: “Nghe cách chàng vừa rồi miêu tả tình hình của Điền Chấn, tên Tây Môn đó tựa như căn bản là không giết mình, nhưng hẳn lại làm ra vẻ hoảng loạn, rốt cuộc là diễn cho ai xem?”

Tiểu Lôi nghe vậy gạt đầu.

Diêu Yên tiếp tục nói: “Nghi vấn thứ ba mới là mấu chốt..... cho dù tên gia hỏa này thật sự là Thần tộc Hy Lạp..... nhưng bọn họ tại sao lại muốn ám sát Điền Chấn? Điền Chấn thiếp cũng tiếp xúc rồi, bất quá chỉ là tông chủ Ngũ Hành tông mà thôi, cũng chỉ là một tiểu tông phái. Làm sao lại có quan hệ đến thế lực Tây phương? Vậy xem ra, Thần tộc Hy Lạp ám sát Điền Chấn, kỳ thật là bởi vì tên Tây Môn.”

Tiểu Lôi lúc này cũng dần dần minh bạch, hẳn hơi suy tư, cũng nói: “Không sai..... hiện nghĩ lại những sự tình hôm nay quả thực có chút khả nghi..... ta hiện tại có một ý nghĩ rất kì quái.....”

“Sao cơ?”

“Gã Tây Môn, căn bản là biết có người muốn ám sát Điền Chấn! Điểm ấy, ngay từ đầu, hẳn mặc dù diễn ra vẻ hoảng loạn, nhưng thật ra rất rõ ràng, hẳn căn bản không giết mình, thậm chí ta thấy được trong mắt hẳn thậm chí có chút đùa cợt lẫn khinh thường.” Tiểu Lôi chậm rãi nói: “Chúng ta có thể đưa ra một giả thiết: Tây Môn căn bản đã biết Điền Chấn sẽ bị ám sát..... mà hôm nay, hẳn đi gặp Điền Chấn, căn bản biết là có người muốn ám sát Điền Chấn, vì muốn cứu Điền Chấn nên mới đến Điền gia! Nhưng hẳn lại không muốn để đối phương biết mình đã nắm giữ kế hoạch ám sát, lúc này mới ra vẻ kinh hoảng. Làm đối phương tưởng rằng, bản thân bất quá là tình cờ ở đây cứu Điền Chấn mà thôi.”

Nói đến đây, Tiểu Lôi cười nói: “Cho nên, điều duy nhất hẳn không tính đến là ngay cả ta cũng ở đó.”

Diêu Yên chậm rãi nói: “Chuyện này khá cổ quái, thế nhưng sắp xếp lại các đầu mối, chúng ta từ từ xem xét, thế nào cũng tra rõ.” Nàng lại nhìn đến hai cổ thi thể: “Xử lý thế nào? Chôn? Hay là thiêu cháy?”

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, động tâm, nói: “Nàng đừng sốt ruột, trước tiên cứ để ta kiểm tra lại một chút.”

Nói xong hẳn mang hai cổ thi thể, chạy tới tầng hầm ở mặt sau trang viên. Diêu Yên tự nhiên là đi theo sau.

Tiểu Lôi vẫn rất kỳ quái, hôm nay tự mình theo dõi tên thích khách cuồng bơi lội đó, đối phương trên người rõ ràng một chút ba động pháp lực hay là ma pháp đều không có, lại có thể lặn dưới nước lâu như vậy! Hẳn rốt cuộc đã làm như thế nào?

Tên sát thủ đó hiện tại biến thành một cái xác khô héo, Tiểu Lôi không để ý đến hình dạng đáng sợ của hẳn, cẩn thận kiểm tra một chút, đột nhiên thở dài một tiếng: “Hóa ra là như thế!”

Hẳn mặc dù là thở dài, nhưng ánh mắt lại tràn đầy ngạc nhiên!

Chỉ thấy trên thi thể tên đó, Tiểu Lôi mở lỗ tai của hẳn, lại phát hiện mặt sau lỗ tai hẳn, vạch ra mấy khe hở rất nhỏ, hơi phồng lên.....

Cái này.....

Cái này rõ ràng là mang cá!!!

Mang cá?

Gặp quỷ rồi, nhân loại làm sao có thể có loại bộ phận này trên người??

Tiểu Bạch vẫn còn ở ngủ ở nhà.

Tối hôm qua cùng Tiểu Lôi “Sư phụ” đi đến quán bar dưới lòng đất phong cuồng, lập tức sư phụ bị một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, Tiểu Bạch chỉ đành bất đắc dĩ trở về báo lại cho các vị sư mẫu.

Hẳn dù sao cũng còn có một chút thông minh, không dám nói Tiểu Lôi cùng một nữ nhân náo nhiệt, chỉ nói hai người điều tra sự tình, tra ra một chút đầu mối, Tiểu Lôi tiếp tục điều tra, còn mình thì về trước .

Hẳn cũng biết, sư mẫu mặc dù đáng sợ, nhưng lại tuyệt đối không thể đắc tội với sư phụ.

Tối hôm qua chúng nữ nhân Lôi gia thấy hần một mình trở về, cũng cho phép hần về nhà nghỉ ngơi. Tiểu Bạch cũng hơi buồn bực, vốn tưởng rằng bản thân phát hiện một sự việc kì dị, có thể nhân cơ hội nình bợ sự mẫu, quá nửa có thể học được một chút bản sự. Hơn nữa hần vốn thích ba hoa, gặp được loại sự tình kỳ quái, cũng chỉ hy vọng có thể đi theo Tiểu Lôi xem náo nhiệt

Về đến nhà đã muộn, lại không thể ngủ, trong chốc lát nhớ đến thi thể đáng sợ, rồi lại nhớ đến Hấp huyết quỷ, trong chốc lát lại mơ thấy mình cùng Tiểu Lôi cầm kiếm, đại chiến Hấp huyết quỷ, cứ như vậy mê man, suốt một đêm đều không được ngủ ngon. Ngày thứ hai hần dứt khoát không đến bệnh viện, chỉ ở nhà nghỉ ngơi, tới buổi chiều vẫn còn ngủ, lại đột nhiên bị dựng dậy, vừa mở mắt ra, không ngờ là Tiểu Lôi!

Về mặt Tiểu Lôi tựa hồ có chút kích động, đánh thức tên đồ đệ, cũng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của hần, chỉ nói một câu: “Người học y được, đối với cấu tạo cơ thể con người có phải hiểu rất rõ không?”

“À..... đúng vậy.” Tiểu Bạch vẫn còn đôi chút mơ hồ, lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ: “Sư phụ, người làm sao chạy tới nhà của con? Người.....”

“Đừng nhiều lời. Mau đi cùng ta!”

Không chờ Tiểu Bạch đồng ý, thậm chí ngay cả cơ hội mặc quần áo đều không có, hần kéo tên đồ đệ xích lô chỉ mặc duy nhất một chiếc nội khổ từ trên giường xuống, Tiểu Bạch chỉ kịp la lên một tiếng hoảng sợ, hai người đã xuyên tường bay ra ngoài !!

Tiểu Bạch vừa bị kéo xuyên qua tường, gần như sợ tới mức hồn phi phách tán. Chỉ tưởng quá nửa là vỡ đầu chảy máu, ai biết vừa nhìn lại, chỉ nghe thấy hai bên tai tiếng gió ù ù, dưới chân mây trắng lơ lửng, không ngờ đã bị Tiểu Lôi kéo bay lên trên trời!

Sau một khắc, hai người hạ xuống bên ngoài trang viên Lôi gia.

“Ha ha! Đã quá!!” Tiểu Bạch vừa hạ xuống, lập tức kêu to một tiếng, khuôn mặt vô cùng kích động. Đây là lần đầu tiên hần bay giữa không trung!! “Sư phụ, sư phụ! Người có thể dạy con bay..... bay không?” Hần kích động gào lên.

Tiểu Lôi lại không để ý tới hần, đã đem toàn bộ tâm trí tập trung vào chuyện khác.

Sau đó hần chỉ vào hai thi thể: “Mau, người cẩn thận kiểm tra một chút!”

“A!” Tiểu Bạch kêu to một tiếng, kinh ngạc nhìn Tiểu Lôi: “Sư phụ..... đây là..... đây là..... trời ơi, người đã giết hần?”

“Câm miệng!” Tiểu Lôi mắng một câu: “Không phải ta giết, người mau kiểm tra thân thể bọn chúng.” Hần hung tợn nói: “Không cần người nói nhảm, bảo người làm gì thì làm đi! Mau mau một chút! Người làm tốt, ta sẽ dạy người phép bay!”

Tiểu Bạch hoan hô một tiếng, nhìn thi thể, nhíu mày nói: “À, con tin tưởng người này không phải do sư phụ giết..... cái xác này cũng đã nhiều năm rồi. Thi thể đều đã khô..... chẳng lẽ là sư phụ người đào được từ đâu ra?”

Tiểu Lôi không trả lời, trực tiếp mở lỗ tai của thi thể: “Người xem đây là cái gì?”

“.....” Tiểu Bạch kinh hãi thất sắc, đột nhiên kinh hô: “Thượng đế a!!” Hần cẩn thận kiểm tra trong chốc lát, sắc mặt hoảng sợ, cố gắng nuốt ngụm nước bọt, chật vật nói: “Ta thấy cái gì đây..... cái này, là một loại mang! Là bộ phận của động vật sinh trưởng dưới nước! Nhân loại làm sao có thể có bộ phận này?” Mặt hần đột nhiên tỏa sáng, giật nảy người, nhin không được vỗ tay nói: “Điều này quả thật là kì tích! Không không, không phải kỳ tích! Mà là phép lạ! Trời ơi, đây là điều kì lạ nhất thế giới, không, không, là phát hiện lớn nhất trong lịch sử! Phát hiện lớn nhất!!!”

Tiểu Lôi lại đá hần một cước, lớn tiếng nói: “Câm miệng! Đừng nói nhảm nữa, mau nhìn thi thể này, còn có chỗ nào kỳ quái..... tỷ như, hần còn có chỗ nào khác với nhân loại không!”

Tiểu Bạch lúc này mới bình tĩnh lại cười khổ: “Kiểm tra..... nhưng con không có công cụ..... sư phụ, người có thể cho con mang nó về bệnh viện, nơi đó thiết bị đầy đủ, ta có thể.....”

Tiểu Lô bắt đầu cười khở: “Cũng không phải kêu người nghiên cứu! Chẳng lẽ người còn muốn kiểm tra DNA của hân? Ta chỉ bảo người kiểm tra cấu tạo thân thể một chút, xem có gì khác biệt.....”

“Nhưng.....” Tiểu Bạch cẩn thận nói: “Cho dù giải phẫu thi thể, người cũng phải cho con một con dao chứ?”

Hân nói xong, bắt đầu nhìn lại, trên tay hân hiện không có gì, trên người cũng chỉ mặc một chiếc nội khố mà thôi.

May mắn Diệu Yên không ở chỗ này.

Tiểu Lô gật đầu: “Dao à? Trong nhà ta có rất nhiều.” Hân lục trong túi Càn Khôn, mò mẫm một hồi lấy ra vài thanh dao.

Kim ti đại hoàn dao.....

Kim bối khảm sơn dao.....

Cửu xỉ củ hình dao.....

Tử kim ngư lân dao.....

Tiểu Bạch nhìn một loạt bảo đao trước mặt đến si dại, hân ghen ngào: “Sư phụ..... con..... con không phải bán thịt, con là một bác sĩ..... con cần chính là những công cụ để phẫu thuật..... hoặc là, đơn giản một chút, dao phẫu thuật cũng được, có hay không?”

Tiểu Lô thở dài: “Thật phiền toái..... ta lấy đâu ra dao phẫu thuật?”

“Trong nhà con có.” Tiểu Bạch vội vàng nói.

“Đi tới đi lui, quá phiền toái!” Tiểu Lô suy nghĩ, xoay người bỏ đi: “Người chờ đó, ta có biện pháp.”

Tiểu Bạch ngoài miệng không dám nói, trong lòng lại nói: Cũng là người vội vàng đem ta từ trong nhà kéo tới..... cả quần áo cũng không có để mặc.

Tiểu Lô vừa đi, trong hầm chỉ còn lại cổ thi thể đáng sợ, hân lại không có mặc quần áo, không khí trong hầm âm lạnh, nhìn hai thi thể trước mặt, toàn thân có chút phát lạnh.

May mắn Tiểu Lô rất nhanh đã trở lại, tiện tay đem rất nhiều tiểu đao và các thứ linh tinh, lại có cả một bộ quần áo.

Tiểu Bạch vừa nhìn thấy ngạc nhiên nói: “Ồ? Sư phụ, trong nhà người không ngờ cũng có loại công cụ chuyên nghiệp giải phẫu pháp y?”

Tiểu Lô bĩu môi: “Ta tự nhiên có biện pháp, người mau mặc áo, sau đó kiểm tra một chút đi.”

Nguyên là Tiểu Lô chạy đi tìm Bảo Nhi, sau đó mở máy vi tính, tùy ý tìm tòi một số hình ảnh công cụ y học.

Bảo Nhi dùng phép thuật thực thể hóa hình ảnh, chuyện này mọi người chưa quên chứ? Lúc này mới nhanh chóng giải quyết vấn đề công cụ.

Mang găng tay phẫu thuật, thần sắc Tiểu Bạch lập tức nghiêm túc, có vài phần chuyên nghiệp. Sau đó cầm hân cầm tiểu đao trong tay, trầm ngâm một chút, quay về thi thể nhẹ nhàng cắt xuống.....

Tiểu Lô không thích xem loại phẫu thuật này, chỉ đứng ở xa chờ đợi. Không lâu sau, lại nghe thấy Tiểu Bạch kinh hô, sau đó lại tặc lưỡi thở dài, tràn đầy vẻ kinh ngạc. Lúc này hân mới nhận không được đến gần nhìn.

Lại thấy thi thể đã hoàn toàn bị mở phanh ra, cắt đi nhiều chỗ. Bắp thịt vài nơi bị rách, lộ ra các cơ bắp dưới da, còn có cơ quan nội tạng cùng với các khớp xương.

Lại nghe thấy Tiểu Bạch miệng không ngừng thao thao bất tuyệt.

“Sư phụ, trên người hân vốn có vết mổ, rõ ràng là trải qua phẫu thuật, vết mổ này dường như rất chuyên nghiệp..... bất quá, quả thực là thần kỳ! Trời ơi! Nội tạng hân..... Thượng Đế ơi! Ta thấy cái gì đây!!”

Tiểu Lôi thầm sợ hãi, quay đầu không dám nhìn. Tiểu Bạch lại đứng dậy, nghiêm túc nhìn Tiểu Lôi, nói: “Sư phụ! Người mau nói cho con biết, tên này..... là từ nơi nào tới? Hắn không giống là xác cổ, trong bao tử hắn còn nhiều thức ăn chưa tiêu hóa..... rất kỳ quái, còn vết dao trên người hắn, hiển nhiên là kết quả của phẫu thuật ngoại khoa! Cơ quan nội tạng của hắn, quả thực là..... là..... thần kỳ! Con hoài nghi vết mổ trên người hắn là có người thay đổi nội tạng của hắn!”

“Người nói cái gì?” Tiểu Lôi nhú mày.

“Sư phụ, người xem, đây là trái tim của hắn.” Tiểu Bạch nghiêm nghị nói: “Trái tim của người bình thường, không có khả năng có.... kích thước thế này! Căn cứ theo y học, trái tim người thường đại khái to bằng nắm tay. Nhưng người xem trái tim này to bao nhiêu?”

Tiểu Lôi cố nhìn dám thật do Tiểu Bạch đưa ra rồi quay đầu đi.

“Thứ này to gấp đôi so với người thường!” Tiểu Bạch nhú mày: “Hơn nữa..... còn là đang khô héo do thiếu nước..... nếu lúc bình thường, nó sẽ còn lớn hơn nữa chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi!”

Đại khái hiểu được tâm trạng của Tiểu Lôi, Tiểu Bạch kiên nhẫn giải thích: “Trái tim là cơ quan trọng yếu nhất của con người, tim đập nhịp nhàng, khiến cho máu tươi mới có thể chạy đến toàn thân, làm cho cơ thể có dưỡng khí, thức ăn, hơn nữa mang đi chất thải trong cơ thể..... theo lý luận mà nói, trái tim càng lớn thì càng khỏe mạnh, tim đập càng mạnh thì càng khỏe! Vậy con người càng cường hãn! Vận động viên trải qua huấn luyện, trái tim so với người thường cường tráng rất nhiều, cho nên thể chất cũng vượt xa người thường.”

332. Chương 332: Âm Mưu Của Đại Tinh Tinh!

“Hả? Người không phải nói trái tim càng đập mạnh, thân thể con người càng cường tráng sao?”

Tiểu Bạch không ngờ trợn mắt nhìn Tiểu Lôi một cái rồi tức giận nói: “Sư phụ... trái tim giống như là một động cơ vậy.. người để động cơ một chiếc xe đua F1 lên một chiếc xe gắn máy nhẹ hều, kết quả thế nào? Người vừa mới tăng ga, sợ rằng xe đã nổ tung rồi! Con người cũng giống như vậy, nếu nhân loại có một trái tim loại này, huyết quản không chịu đựng được, sẽ vỡ ra mà chết!”

Tiểu Bạch nói đến đây, ánh mắt dờ ra, lẩm bẩm nói: “Điều này... điều này rất đáng nghi ngờ, quả thực trái ngược với sở học về lý luận y học cả đời của con.... Đây căn bản vốn là việc không có khả năng...”

Hắn dường như thở dài, khom người tiếp tục giải phẫu thi thể, lẩm bẩm nói: “Còn nữa, không chỉ trái tim, còn có phổi hắn, huyết quản của hắn, còn có lá gan cùng với thận... Trời ạ, các cơ quan toàn thân người này đều không phải nguyên trạng... tựa tựa như một.... một cái gì đó bị chấp vá lại!” Hắn chán nản ngồi xuống mặt đất, ôm đầu rên rĩ nói: “Trừ phi, trừ phi hắn không phải nhân loại.... bằng không, nhân loại làm sao có thể có các bộ phận cơ thể kiểu này?”

Hắn đột nhiên nhìn Tiểu Lôi một cái, dùng ngữ khí đầy hy vọng nói: “Sư phụ, con cầu xin người một chuyện!”

Tiểu Bạch từ trên mặt đất nhảy lên: “Người giúp con mang hai cái thi thể này trở về đi! Chỉ bằng vào công cụ trong tay con ở đây, không thể triệt để kiểm tra được. Con cần phải kiểm tra đo lường huyết dịch bọn họ, thậm chí làm giám định DNA, còn phải giải phẫu não bộ! Mấy chuyện này đều cần máy móc chuyên nghiệp trong bệnh viện mới được!”

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, dù sao mục đích cơ bản của hắn cũng đạt được rồi, hắn chỉ muốn xác định tên gia hỏa này rốt có phải là nhân loại hay không. Hiện tại Tiểu Bạch đã tỏ vẻ hoài nghi. Vậy để cho hắn mang trở về tiến hành kiểm tra cũng tốt, nhưng hắn vẫn hỏi: “Nhưng, bệnh viện an toàn không? Tiểu Bạch, chuyện này khá phức tạp, tốt nhất trước hết đừng cho người khác biết...”

Tiểu Bạch ngẫm nghĩ, nói: “Con ở trong bệnh viện cũng chút quyền lợi, con có thể mượn một gian phòng thí nghiệm cùng đồ nghề trong đó, nhưng con lo lắng có người sẽ phát hiện. Tốt nhất... tốt nhất là để cho một vị sư mẫu đi cùng với con, giúp con canh chừng.”

“Để Tiểu Thanh đi cùng người nhé.” Tiểu Lôi gật đầu: “Chú ý an toàn. Chuyện này nhất định phải giữ bí mật, đừng để chuyện gì phát sinh... kỳ thật biện pháp tốt nhất là, người cần máy móc gì, ta đều có thể lấy cho người... hay là ở nhà vẫn an toàn nhất.”

Tiểu Bạch ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “Không được, điều kiện trong nhà không thể so sánh với bệnh viện được. Con hy vọng sẽ làm một đợt kiểm tra toàn diện triệt để!” Hắn đột nhiên lại bắt đầu hưng phấn: “Sự phụ, đây quả thực là một phát hiện có thể khiến cho toàn thể thế giới đều khiếp sợ! Nếu...nếu con đem kết quả công bố ra ngoài, con có thể dễ dàng đoạt được giải Nobel!!! Đây là một kỳ tích! Là một kỳ tích tuyệt đối!!!”

Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Người đừng nghĩ đến chuyện đó! Nếu không có ta bảo vệ người... hắc hắc, không cần chờ người công bố kết quả ra ngoài, thì sẽ có người giết chết người ngay! Sau đó xóa tất cả dấu vết!”

Không đợi Tiểu Bạch mở miệng dò hỏi, Tiểu Lôi đã phẩy tay: “Người đừng hỏi, chuyện này rất phức tạp, người không nên biết đến.”

Tiểu Lôi đi đến cửa, nói “Ta còn có việc cần đi ra ngoài, người cứ ở lại chỗ này làm việc mà người muốn làm. Nếu cần phải về bệnh viện, sẽ để cho Tiểu Thanh đi cùng người.”

Dừng một chút, Tiểu Lôi nhìn không được, nói: “Nếu dựa theo người nói... thì các cơ quan của hắn đều là sau này thay vào... vậy một người có cơ quan thế này, sẽ thành cái gì đây? Quái vật sao?”

Tiểu Bạch ngẫm nghĩ, cười khổ nói: “Nếu mấy bộ phận này sau khi thay vào, ở trong cơ thể con người còn có thể vận hành... con có thể dùng một câu kinh điển từ lời đối thoại trong phim hoạt hình để hình dung... người này có thể có ‘Ánh mắt của chim ưng, tốc độ của báo, cùng với lực lượng của gấu!’

Tiểu Lôi trợn mắt rồi đi ra ngoài.

Sự tình càng ngày càng kỳ quái a....

Thần tộc Hy Lạp, không ngờ còn có thể tùy ý thay đổi cấu tạo sinh mạng? Đây tính là cái gì đây? Xem như là khoa học? Hay là ma pháp?

Bất quá Tiểu Lôi lập tức liền cười.

Thần tộc trong thần thoại Hy Lạp, mỗi người đều có thân thể cùng với năng lực cường đại vượt trội hơn nhân loại, chẳng lẽ là bởi vì bọn họ có năng lực có thể tùy ý thay đổi cấu tạo thân thể của nhân loại?

Tiểu Lôi nghĩ trong chốc lát rồi quyết định đến Điền gia một chuyến.

Dù sao Điền Chấn bị ám sát, hiện tại Điền gia khẳng định đã loạn hẳn lên. Trọng yếu nhất chính là Tiểu Lôi lo lắng tới nha đầu Kha Nhi đó. Tính khí cô nàng luôn luôn nhu nhược, hiện tại cha nàng bị ám sát, sợ rằng nàng rất hoang mang lo sợ, hoảng hốt lúng túng a.

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi trong lòng có chút lo lắng, liền hướng về Điền gia mà tới.

Nhưng vừa mới đi không được xa, Tiểu Lôi đột nhiên động tâm, nghĩ một chút, chuyển luôn phương hướng, trước tiên đi đến nhà Lôi Hồng.

“Có lẽ, ta nên chính đại quang minh tới thăm Điền Chấn... Tóm lại dấu đầu lòi đuôi, cũng không được tốt lắm a. Cũng là lúc ta nên chính diện cùng cái tên gia hỏa Tây Môn đó tiếp xúc một chút.”

Một tiếng đồng hồ sau, sắc trời đã tối sầm. Một chiếc xe hơi Hummer dừng mãnh dừng lại trên con đường trên đỉnh núi trước cửa dinh thự Điền gia.

“Lôi Hồng, người xác định Điền Chấn không đi bệnh viện?” Tiểu Lôi ngồi ở bên cạnh tay lái, nghênh ngang nhìn cửa lớn vào trang viên Điền gia tràn ngập đám vệ sĩ với ánh mắt cảnh giác.

Lôi Hồng mặc một bộ áo khoác màu đen bó sát người, sắc mặt có chút âm trầm: “Hừ, người yên tâm đi, ta đã hỏi qua, Điền thúc thúc bị thương không quá nghiêm trọng, hơn nữa người như hắn sẽ không đến bệnh viện. Trong nhà có đủ các loại thiết bị điều trị, thậm chí ngay cả ngân hàng máu cũng có.”

Tiểu Lôi gật đầu.

Dù sao Điền Chấn cũng là một hắc đạo kiêu hùng, nên cuộc sống lúc nào cũng dầu sôi lửa bỏng, mũi dao dính máu. Trong nhà có thiết bị điều trị, còn có thầy thuốc, không hề kỳ quái chút nào. Hơn nữa đến bệnh viện, có rất nhiều lúc, từ góc độ an ninh và bảo mật đều không an toàn.

Thử tưởng tượng, vô luận là Điền Chấn hoặc là thủ hạ của hắn, cho dù bị thương, sợ rằng không phải bị súng bắn thì bị dao chém, mặc dù Điền Chấn có thể lực lớn, không sợ bị vỡ lỗ, nhưng ít đi một chút phiền toái thì tóm lại cũng tốt hơn a.

Xe hơi dừng tại cửa Điền gia, hai vệ sĩ sắc mặt âm trầm đi đến, nhìn thấy Lôi Hồng trên xe hơi, sắc mặt mới có vẻ tôn kính một chút, bắt quá lại có đôi chút cổ quái.

Lôi gia mặc dù cùng Điền gia có giao tình, Lôi Hồng cũng từng là đồ đệ Điền Chấn, lại đã từng có hôn ước với con gái Điền Chấn, nhưng vài năm trước hai nhà trở mặt với nhau, sau lại đối địch càng nhiều. Hai năm này mặc dù cũng không có dính líu gì đến nhau, nhưng cũng trên cơ bản là có chết cũng không qua lại với nhau nữa. Hai người này đều là bộ hạ lâu năm của Điền gia, tự nhiên nhận ra Lôi Hồng, lại khá kinh ngạc, làm sao hôm nay lão gia vừa xảy ra chuyện thì thiếu gia Lôi Hồng này lại đột nhiên đến thăm?

Cũng vừa lúc, Điền Chấn bị thương không thể quản mọi việc, chủ trì cục diện trong nhà hắn nhiên là tên trọc A Liệt. Nhưng A Liệt buổi tối trước bị Hấp huyết quỷ đả thương ở quán rượu ngầm dưới đất. Hiện tại hắn còn nằm đó không thể động đây, nơi này có ai còn có thể quản sự chứ?

Hai tên vệ sĩ do dự một chút, nhưng vẫn cản ở cổng, trong đó một người đi đến trước xe, cung kính thi lễ: “Lôi thiếu gia.”

“Mở cửa, ta muốn tới thăm Điền thúc thúc trước.” Lôi Hồng lạnh lùng nói, ngạo khí đầy mặt.

“Điều này....” Tên vệ sĩ đó có chút khó xử: “Lôi thiếu gia... hiện tại...”

Lôi Hồng nổi giận nói: “Hiện tại làm sao? Ta có một đoạn thời gian không đến, hiện tại ngay cả cửa lớn cũng không cho tiến vào sao?”

Vệ sĩ đó rõ ràng rất sợ Lôi Hồng, cũng biết căn nguyên quan hệ hai nhà, mặc dù hiện tại trở mặt cãi cọ, nhưng dù sao cũng là thế gia với nhau. Những phức tạp trong đó, cũng không phải chuyện mà thứ thủ hạ như bọn họ có thể biết. Do dự một chút, liền gọi điện thoại vào trong thông báo.

Hiện tại trong Điền gia đã loạn cả lên, tên vệ sĩ đó vừa thông báo điện thoại xong, liền lộ vẻ khó xử nói: “Lôi thiếu gia... tổng quản chúng ta nói, hôm nay trong nhà gấp khó khăn, không tiện tiếp khách, hay là mời ngài hôm nào lại đến a.”

Lôi Hồng trong lòng âm thầm thở dài, vốn hai nhà thế gia, năm đó chính mình tới nơi này, ra vào như nhà của mình, hiện tại quan hệ loạn đến như cứt nhắc thế này, không khỏi có chút cảm thấy không phải, trên mặt lại làm ra vẻ âm trầm: “Tổng quản cái gì! Là A Liệt sao? Hắn dám không cho ta vào cửa à?”

“Khẳng định không phải A Liệt.” Người nói chính là Tiểu Lôi: “A Liệt hiện tại sợ rằng cũng bị trọng thương nằm bẹp.”

Tên vệ sĩ bên ngoài cũng cười khổ nói: “Lôi thiếu gia, hiện tại tổng quản trong nhà là Cố lão đại...”

“Hừ!” Lôi Hồng dùng mũi hừ một tiếng, khinh thường nói: “Là tên gia hỏa đó à, lá gan hắn giờ lớn nhỉ, ngay cả ta cũng dám ngăn trở? Năm đó hắn đi sau ta, ngay cả nói chuyện đều không dám lớn tiếng!” Nói xong, quát: “Nhanh mở cửa, người mà không mở, ta sẽ xông vào!”

Nói xong, đạp mạnh ga một cái, động cơ lập tức rú lên ầm ầm.

Trong cửa liền tuôn ra bảy tám tên vệ sĩ, bên hông mỗi người đều cầm cộm, hiển nhiên đều mang súng, ai nấy đều như đang gặp đại địch, nhìn xe hơi trước mặt.

“Làm sao, các người còn dám lên mặt với lão tử sao?” Lôi Hồng quát to: “Tránh ra!”

Vài tên vệ sĩ phía sau nhìn thấy hắn muốn lái xe xông vào, có kẻ nhịn không được rút súng ra. Đầu lĩnh vệ sĩ bên cạnh lại cơ trí hơn, liền giơ tay ngăn cản đám thủ hạ, trong lòng thầm nghĩ: thiếu gia Lôi gia dù sao cũng là thiếu gia Lôi gia, nói cho cùng cũng là đồ đệ lão gia, hai nhà mặc dù đã cắt đứt quan hệ, nhưng dẫu sao năm đó giao tình như vậy. Đây là chuyện của hai nhà, thủ hạ chúng ta làm việc, nào có thể hiểu được

rõ ràng? Lôi thiếu gia là đồ đệ của lão gia, có qua mười năm, hẳn vẫn là đồ đệ của lão gia. Chúng ta ngăn trở như vậy, có sự tình gì, đắc tội với người, nói không chừng mang xui xẻo vào mình. Chẳng lẽ ta thật sự rút súng bắn Lôi thiếu gia?

Nghĩ đến đây hẳn không khỏi do dự.

Lôi Hồng tính tình nóng nảy, hơi đầu quẩn điều này, mắt nhìn đối phương không mở cửa, đập mạnh ga một cái, chiếc xe Hummer giống như một con quái thú, xông thẳng qua đại môn!

Nhắc tới cái loại xe Jeep băng rừng lội núi của quân đội Mỹ này, thật sự không phải khoác lác, xe Hummer vốn được xưng là ‘xe tăng trong xe hơi’. Hơn nữa Lôi Hồng yêu xe như mạng, đối với chiếc xe yêu quý của mình đã cho cải tạo lại đặc biệt, cho nên mặc dù thật sự so ra còn kém xe tăng thật sự, nhưng so với xe bọc thép bình thường cũng vị tất khác biệt bao nhiêu. Đại môn của trang viên Điền gia, mặc dù là cửa sắt rào sắt nhưng nào có thể ngăn trở?

Vệ sĩ hai bên không dám nổ súng ngăn trở, vội vàng lùi ra một bên. Ầm một tiếng, xe hơi phá tan đại môn, lao thẳng vào trong.

Cái tên vệ sĩ thủ lĩnh ở đại môn mặt như đĩa đỏ, quay đầu đối mặt thủ hạ quát: “Còn ngây ra đó làm gì! Điện thoại thông báo vào trong, nói Lôi thiếu gia xông vào rồi!”

Lôi Hồng lái xe xông thẳng vào trước cửa dinh thự, dọc theo đường đi trong trang viên Điền gia mặc dù cũng có trạm gác ngầm cùng với nhân viên bảo vệ, nhưng không có mệnh lệnh của Điền Chấn, nào ai dám nổ súng bắn Lôi đại thiếu gia? Vạn nhất bị thương Lôi đại thiếu gia, lão gia điều tra, ai chịu trách nhiệm? Quan hệ hai nhà rất phức tạp, đám hạ nhân này, ai có thể hiểu rõ ràng chứ?

Lôi Hồng đánh xe thẳng tới trước cửa, nhảy xuống xe, trước tiên tìm chỗ thân xe bị trầy xước, không khỏi cười khổ nói: “Tiểu Lôi... phí sửa chữa xe này, cần phải moi của người.”

Tiểu Lôi trợn mắt, hai người liền đi vào trong nhà. Mới vừa đi đến đại môn, phía trong liền truyền đến tiếng bước chân vội vàng, một đại hán áo đen dẫn đầu từ phía trong chạy ra. Người này có dáng người cũng thật cao lớn, khuôn mặt khí thế dũng mãnh, chỉ là trong ánh mắt lại có một chút gì đó âm trầm. Trên mặt mặc dù mang theo nụ cười, lại nhìn ra đôi phần miễn cưỡng.

Người này vội vàng đi tới, lập tức quay về Lôi Hồng hơi khom người, cười khổ nói: “Lôi Hồng thiếu gia... hôm nay sao ngài lại đến đây?”

Lôi Hồng dừng chân, con mắt lạnh lùng trên dưới dò xét người này vài lần rồi nói: “Cố tổng quản... hiện giờ đã làm tổng quản, không ngờ ngay cả ta cũng dám khoá cửa ngăn cản. Rất là oai phong a.”

Hán tử áo đen kia đúng là một thủ hạ tâm phúc khác của Điền Chấn, địa vị hơi thấp hơn A Liệt đầu trọc. Lúc này Điền Chấn cùng với A Liệt đều bị thương. Điền Chấn mặc dù cũng có thủ hạ tâm phúc khác, nhưng đại bộ phận đều ở bên ngoài phục vụ, trong nhà hiện tại có thể làm chủ sự tình, cũng chỉ có một mình hắn. Hôm nay lão gia bị ám sát, A Liệt cũng bị thương vào đêm trước, mọi người đang trong lúc lo lắng, lại không ngờ Lôi Hồng cũng chạy đến đây.

Tổng quản họ Cố này, đi theo bên người Điền Chấn nhiều năm, tự nhiên biết quan hệ hai nhà. Người này làm việc tinh minh, lại không dám đắc tội Lôi Hồng - trời biết hai nhà vạn nhất ngày nào đó quan hệ trở thành tốt đẹp đây? Nghe thấy Lôi Hồng vừa tiến đến, lại nổi giận dùm dùm hỏi tội, trên mặt không khỏi xấu hổ, cười khổ nói: “Lôi thiếu gia, trong nhà có chút bất tiện, bên ngoài là ta hạ lệnh, hôm nay đóng cửa không tiếp khách.”

Lôi Hồng tựa hồ cố ý muốn làm khó hắn, cười lạnh một tiếng: “Khách? Hắc hắc... hiện tại trong mắt người, ta đã là khách nhân sao?”

Họ Cố kia sắc mặt càng xấu hổ, nghĩ thầm, đó là quan hệ giữa nhà các người cùng với nhà lão gia chúng ta đã trở nên căng thẳng, hiện tại lại quay sang trách ta, thật là con bà nó.

“Được rồi, ta muốn gặp Điền thúc thúc của ta, mau tránh ra.” Lôi Hồng nói xong liền muốn đi vào trong. Họ Cố lại cứ tỉnh bơ, ngăn lại, hạ giọng nói: “Lôi thiếu gia, hôm nay lão gia bất tiện, không thể tiếp khách.”

“Hừ.” Lôi Hồng hừ một tiếng, nghiêng mắt liếc hắt một cái: “Trong nhà có chuyện, ta đã biết. Ta chỉ đến thăm Điền thúc của ta, người tránh ra cho ta!”

Họ Cố kia sắc mặt biến đổi, lui ra phía sau hai bước, vẫn ngăn phía trước, ánh mắt lại có chút không hài lòng: “Lôi thiếu gia, lão gia xảy ra chuyện, người làm sao biết?”

Lôi Hồng dừng chân lại, lạnh lùng nhìn hắt, ngược lại cười lạnh nói: “Tốt a, hiện tại là tổng quản rồi, không ngờ ngay cả chuyện của ta cũng dám hỏi? Ta biết những gì, có phải bẩm báo với Cố tổng quản hay không?”

Họ Cố kia trên mặt khi đỏ khi trắng, trong mắt hiện lên một chút tức giận, biểu tình càng tỏ ra cung kính, vội nói: “Không dám! Ta làm sao dám hỏi chuyện của Lôi thiếu gia... chỉ là...”

“Là tiểu thư thông báo cho chúng ta tới.” Nói lời này chính là Tiểu Lôi, ngữ khí hắt bình tĩnh, thần sắc ung dung.

Họ Cố kia thở hắt một hơi. Ai cũng biết tiểu thư bệnh vực Lôi gia, còn cùng lão gia tranh cãi vài lần, hiện tại trong nhà xảy ra việc, tiểu thư việc đầu tiên là tìm Lôi gia hỗ trợ, cũng không có gì kỳ quái.

Nghĩ đến đây, họ Cố này liền tránh sang một bên.

Lôi Hồng cùng với Tiểu Lôi trước sau đi vào nhà, họ Cố này ở phía sau đi theo.

“Điền thúc ta đâu? Ông ấy thế nào rồi? Ta muốn đi gặp ông. Còn Kha Nhi đâu?”

Họ Cố kia đứng một bên đáp: “Lão gia đang nghỉ ngơi, bác sĩ vừa mới cho ông ấy uống thuốc, hiện tại đã ngủ. Tiểu thư hôm nay vẫn khóc, ở bên người lão gia, vừa rồi Tây Môn thiếu gia khuyên nhủ nửa ngày, nàng cũng không trở về nghỉ ngơi. Lôi Hồng thiếu gia, nếu ngài đã đến đây, hay là đi khuyên nàng đi.”

Lời này không nói còn tốt, vừa nói ‘Tây Môn thiếu gia’ Tiểu Lôi lập tức trong lòng nổi giận. Sắc mặt Lôi Hồng cũng có một chút bất hảo, lạnh lùng nói: “Cái gì Tây Môn Đông Môn, là tên gia hỏa nào chứ? Người không phải nói không tiếp khách sao? Làm sao để cho ngoại nhân tiến vào?”

Họ Cố kia mồ hôi trên đầu vừa lau xong, hiện tại lại xuất mồ hôi, sắc mặt xấu hổ, lại không biết làm sao trả lời cho tốt.

Hắn nghĩ thầm: Lôi Hồng chẳng nhẽ là bị hư óc sao? Nếu năm đó, hắn là đồ đệ của lão gia, lại là nữ tể tương lai, tự nhiên có tư cách trách vấn ta thế này. Hiện giờ quan hệ hai nhà đã trở mặt... chẳng lẽ người không biết, người hiện tại mới là ‘ngoại nhân’, vị Tây Môn thiếu gia trên lầu, mới là ‘người mình’.

Hắn trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng nào dám nói? Ứp ứp mở mở, hàm hồ cho qua. Lôi Hồng cũng không nghe hắn nói thừa, nhắc chân muốn lên lầu.

Vừa mới đi lên hai bước, đột nhiên một ánh mắt lẳng lẽ như điện quang bắn xuống nghênh đón, lập tức một luồng khí sát phạt băng lãnh đập vào mặt, khiến cả người toàn thân phát lạnh!

Một người từ trên thang lầu chậm rãi đi xuống. Người này mặc đồng phục, tóc vàng, lại là một người ngoại quốc! Đúng là tên kỵ sĩ Vatican đi theo bên người Tây Môn, giả trang làm tài xế - Tiêu!

Hắn có dáng người cao lớn, không dưới Lôi Hồng. Lúc này ánh mắt như điện, nhìn Lôi Hồng tràn ngập địch ý, toàn thân tán phát ra một cỗ sát khí lẳng lẽ như có như không. Hắn ngăn tại giữa thang lầu, lạnh lùng nhìn Cố tổng quản, rồi dùng ngữ khí lạnh lùng cứng rắn nói: “Người làm việc thế nào vậy? Không phải đã nói không được cho người ngoài tiến vào sao?”

Những lời này nói cực kỳ không khách khí, giọng điệu ngấm ngầm mang theo vẻ ra lệnh. Họ Cố kia nghe vậy trong lòng giận dữ, vẻ tức giận trên mặt chợt thoáng qua, lập tức kềm lại lửa giận trong lòng, chậm rãi nói: “Đây là thiếu gia Lôi gia, là đồ đệ của lão gia, không phải là người ngoài.”

Tiêu sắc mặt vẫn lạnh như nham thạch: “Bất kể là ai, hiện tại đều không thể lên trên.”

Lời này nói ra càng không khách khí, bên cạnh người của Điền gia ai cũng lộ ra vẻ bất mãn. Tổng quản họ Cố đó trong lòng càng giận dữ, nghĩ thầm người là cái thứ gì chứ? Bất quá hiện tại địa vị Tây Môn tại Điền gia, cơ hồ giống như địa vị năm đó của Lôi Hồng tại Điền gia. Mọi người đều nhìn nhận hắn là nữ tể của lão gia, ai dám không nghe lời hắn chứ?

Ngay lúc này, lại nghe thấy một thanh âm nghênh ngang: “Hả? Có tổng quản. Vừa rồi người nói hôm này không tiếp khách, mệnh lệnh này rốt cuộc là ai hạ đây? Là Điền lão gia hạ mệnh lệnh, hay là Tây Môn thiếu gia gì đó hạ? Từ khi nào mà người họ Tây Môn lại làm chủ trong Điền gia vậy?”

Lời này nói ra, ở đây chúng nhân Điền gia ai cũng sinh ra vài phần hảo cảm với Tiểu Lôi. Tên Tiêu đó sắc mặt không thay đổi, vẫn đứng ở trên cầu thang.

Lôi Hồng cười lạnh một tiếng: “Cút ngay.” Nói xong liền muốn lên lầu. Trong mắt tên Tiêu lộ ra sát khí ngăn tại trước mặt, cũng cái vẻ lạnh lùng nói: “Không được lên.”

“Con mẹ nó!!”

Lôi Hồng tính tình nóng nảy thế nào chứ? Trong lúc giận dữ, quyền đầu nắm lại nện tới. Tên Tiêu trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, cũng đưa một quyền nghênh đón. Quyền đầu hai người đụng nhau, liền nghe bùng một tiếng, kinh khí bắn ra bốn phía, thân thể hai người đều rung chuyển, ngay cả thang lầu cũng mơ hồ hơi bị rung động!

Rắc rắc hai tiếng, bậc thang dưới chân hai người đồng thời vỡ ra!

Vẻ khinh miệt coi thường trên mặt Tiêu biến mất, trong mắt lộ ra vài phần kinh ngạc. Hắn không ngờ đối phương có thể đối kháng với lực lượng của chính mình! Lôi Hồng lại nổi giận, trong đầu hắn nào nghĩ được nhiều như vậy? Chỉ là vừa rồi một quyền này, không ngờ bị đối phương ngạnh tiếp được, không khỏi có chút tức giận. Hơn nữa, bởi vì đối phương từ trên cao xuất quyền, chiếm chút ưu thế, hắn lại hơi chịu thiệt thòi, lúc này cánh tay cũng khá tê dại, không kìm được lửa giận: “Thằng quỷ nước ngoài ở nơi nào tới đây, dám ở chỗ này giương oai!”

Hắn cởi áo khoác của mình ra, cả giận nói: “Con mẹ nhà người, lão tử hôm này không bóp chết người thì không phải họ Lôi!”

Hắn đang muốn tiến lên, lại bị Tiểu Lôi giữ lại, liền nghe thấy Tiểu Lôi lạnh lùng nói: “Dùng biện pháp ta dạy người.”

Lôi Hồng ngăn người, lập tức nghe lời gạt đầu. Hắn lời ai cũng không nghe, thiên hạ chỉ nghe lời ba người. Thứ nhất tự nhiên là Lôi đại tiểu thư, người thứ hai tức là lão bà Như Hoa, thứ ba, sợ rằng chỉ có Tiểu Lôi thôi.

Tiểu Lôi lạnh lùng nhìn tên Tiêu đó một cái. Vừa rồi Tiêu mới xuất ra một quyền, Tiểu Lôi lập tức liền nhìn ra, tên gia hỏa này là một kỵ sĩ Vatican! Cái thứ đầu khí đó trên người kỵ sĩ Vatican, còn có cái thứ lực lượng quang minh thần thánh kia, tuyệt đối không sai được.

Kỵ sĩ Vatican ư? Lão tử ghét nhất cái thứ gia hỏa này chạy đến nhà người khác hoa chân múa tay.

Lôi Hồng bóp bóp quyền đầu, xương khớp vang lên cắc cắc, miệng lẩm lẩm liệt liệt quát: “Thằng quỷ ngoại quốc chết bầm! Hiện tại lão gia ta đếm đến ba! Nếu người không tránh ra, ta sẽ khiến người bay ra ngoài.”

Tiêu giận quá hóa cười, quát lại: “Tiểu tử, người thử xem!” Hắn miệng cười lạnh, nhưng trong lòng cũng thật sự không dám khinh thị Lôi Hồng, vội vàng chuẩn bị tư thế để nghênh địch.

“Được! Ta bắt đầu đếm...” Lôi Hồng cười quái dị một tiếng, hít sâu một hơi, sau đó trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một chút cổ quái, môi khẽ mở, miệng trực tiếp bật ra một chữ:

“Ba!”

Lời nói vừa phát ra, trong lúc Tiêu còn đang kinh ngạc, Lôi Hồng đã như mũi tên nhanh chóng xông lên trên.

333. Chương 333: Tây Môn Bí Hiểm

Lúc này Tiêu đang chịu thiệt thòi như vậy.

Mặc dù thực lực của Lôi Hồng có vượt ngoài ý nghĩ của y một chút, nhưng Tiêu vẫn rất tự tin. Ngay khi Lôi Hồng ồm ồm bảo “Ta bắt đầu đếm...”, Tiêu chỉ thầm cười lạnh pha lẫn khinh thường.

Y đã chuẩn bị sẵn sàng, nhất định phải cho tên đàn ông cơ bắp này ném một chút đau khổ.

Đương nhiên Tiêu cũng có thể không cần đợi đối phương đếm xong mà trực tiếp xông lên tấn công trước. Nhưng Tiêu là ai? Là kỵ sỹ đứng đầu của Thủ hộ kỵ sỹ đoàn cổ xưa thần bí nhất của Vatican! Các kỵ sỹ đều kính ngưỡng y như là một đạo sư kiêm huấn luyện viên từng đào tạo được vài vị thánh kỵ sỹ ưu tú! Loại người như y chỉ biết tôn sùng phương thức chiến đấu quang minh chính đại nhất, thích dùng phương pháp chính trực nhất để đánh bại, giáo huấn địch nhân.

Kết quả là, hiển nhiên thôi, y đã chịu thiệt thòi.

Ngay khi Lôi Hồng bắt đầu đếm, Tiêu đang hít sâu một hơi. Đối phương đã muốn dùng loại biện pháp “công bình” này để quyết thắng bại, thì cứ như thế đi! Tiêu đang điều chỉnh hô hấp, điều chỉnh trạng thái và lực lượng của mình. Y tin chắc, khi đối phương vừa đếm xong ba tiếng, y đã đưa trạng thái của mình đến cảnh giới cao nhất.

Nhưng... không tưởng tượng được... quý tha ma bắt! Không ngờ cái gã đầu trâu ngu dốt này lại biết gian trá!

Lôi Hồng vừa thốt xong tiếng “ba” đã phóng tới, tay trái nắm thành nắm đấm cỡ cái siêu nấu thuốc, đập xuống đầu y.

Tiêu còn đang kinh ngạc thì nắm đấm của đối phương đã đến trước mặt. Y chỉ mới hít được một nửa hơi, hầu như hoàn toàn nhờ vào bản năng chiến đấu mới đưa kịp hai tay lên, đan chéo thành hình chữ thập chắn trên đầu.

Ầm!

Một âm thanh kinh khủng do thể xác chạm nhau vang lên. Thân thể Tiêu run lên một chút, thang gác dưới chân vang lên những âm thanh “kèn kẹt” đáng thương, rồi “rầm” một tiếng, bản cầu thang dưới chân Tiêu thủng một lỗ to! Y chỉ cảm thấy dưới chân trống không, hai chân đã thụt sâu xuống.

Lôi Hồng thì không quan tâm nhiều như Tiêu, trải qua mấy năm nay được Tiểu Lôi hun đúc, hẳn đã sớm mang những loại tín ngưỡng “công bình”, “quang minh” quảng lên chín tầng mây. Hiện nay Lôi Hồng đã cơ bản quán triệt lý luận của Tiểu Lôi: chỉ cần có thể đánh ngã địch nhân, thì dù ám chiêu ngáng chân cũng đều hợp lý tất! Tóm lại cũng không ngoài bốn chữ: “dùng mọi thủ đoạn”.

Quyền đầu tiên đánh xuống, bị Tiêu cản lại; tay phải Lôi Hồng đã siết thành quyền đấm thẳng vào ngực Tiêu.

Tiêu đang muốn né tránh, nhưng quyền của Lôi Hồng há có thể dễ né tránh như vậy sao?

Phải biết rằng Lôi Hồng học võ từ nhỏ, mấy năm nay lại bắt đầu theo Tiểu Lôi tu đạo, sau lại được Khinh Linh Tử chỉ điểm qua, những năm gần đây tu vi đã hoàn toàn không bình phàm! Đặc biệt là một thân gân cốt cường hãn của hắn, lại dùng võ nhập đạo, đã đạt đến một cảnh giới nhất định!

Một quyền này nện xuống, lọt vào trong tầm mắt của Tiêu, không ngờ lại thấy không rõ ràng lắm, y chỉ có thể thấy một khoảng tàn ảnh.

Tiêu chỉ vừa mới chớm tránh né, nắm đấm của Lôi Hồng đã đánh trúng ngực y.

Một kích trúng đích! Nhưng quyền kích lên người Tiêu trong nháy mắt lại không có bất cứ động tĩnh nào! Trong tích tắc đó, có vẻ động tác của hai người đều ngừng lại... Ngay khi Tiêu đang kinh ngạc, đột nhiên ngực y cảm nhận được một luồng lực lượng cực kỳ bá đạo.

“Ầm” một tiếng, Tiêu ngã lộn nhào, đâm xuyên qua cầu thang làm giữa cầu thang thủng một lỗ to, cả người y bị vùi lấp trong đồng gỗ nát vụn.

Là Thốn kinh!

Không ngờ Lôi Hồng lại sử dụng Thốn kinh! Một quyền này của hắn đã có thể đạt đến

cảnh giới cực cao! Lực của quả đấm đánh trúng thân trên của địch nhân, sau đó mới bộc phát ra! Trước đó lại không có một chút lực lượng nào phát ra ngoài!

Vốn năm trước Lôi Hồng rất hâm mộ “Phá Sơn Không” của Tiểu Lôi, nhưng tiếc thay Tiểu Lôi không chịu mang chiêu này dạy cho hắn. Lôi Hồng quá hâm mộ, bèn tự mình nghiền ngẫm thật lâu, mới nghĩ được phương pháp đem lực lượng tụ vào một chỗ, trong nháy mắt bộc phát, không ngờ uy lực cũng cực kỳ mạnh mẽ!

Một quyền tấn công bất ngờ này, đã hai lần đánh ngã Tiêu.

Tuy nhiên, “rầm”, ngay lập tức từ đồng gỗ nát vụn, Tiêu rống to một tiếng nhảy vọt ra ngoài. Mặt y đỏ bừng, hai mắt phẫn nộ, ánh mắt như phun lửa! Không ngờ mình lại bị một tên gia hỏa có vẻ “ngu xuẩn” dùng loại chiêu số hèn hạ đánh lui, Tiêu giận đến nổi con ngươi như muốn bật ra ngoài. Đột nhiên y rống to: “Tên gia hỏa đê tiện kia! Chịu chết đi!”

Trong nháy mắt toàn thân y toát ra một luồng quang mang màu xám!

Là đấu khí!

Tiêu dang hai tay ra, tiến lên một bước, đơn chưởng giữa không trung bỗng xuống một chiêu. Vì một tiếng, một đạo kim sắc quang mang từ trên bàn tay y bắn ra!

Ánh mắt Lôi Hồng chợt co rút lại, miệng bật ra: “Mở!”, chân hơi hạ thấp, hai tay chắn trước ngực. Đạo kim quang bắn đến tay hắn, Lôi Hồng nặng nề hừ một tiếng, dưới chân kèn kẹt hai tiếng, thấy rõ thân hình hắn bị đẩy lùi ra sau nửa thước.

Lôi Hồng nhìn lại thấy ống tay áo mình rách tả tơi, mơ hồ trên cánh tay có vết bỏng!

Tiểu Lôi cũng khá bất ngờ!

Rõ ràng là đạo quang! Không ngờ gã gia hỏa Tiêu không sử dụng vũ khí, bằng tay không cũng phát ra được một đạo Thánh Quang Thập Tự Trảm.

Lôi Hồng cười quái dị: “Có ý tứ!” Như bị kích thích, hắn xé tan áo, lộ ra cơ bắp toàn thân cuộn cuộn. Hắn hít vào một hơi, sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc, chỉ nghe thấy toàn thân hắn bỗng nhiên phát ra một loạt âm thanh trong trẻo như rang đậu, tiếng xương cốt vang lên lách cách không ngừng. Chỉ thấy bắp thịt toàn thân Lôi Hồng đột nhiên bắt đầu bành trướng, gân xanh nổi lên chằng chịt, phảng phất như cả người hắn có một cỗ lực lượng muốn nổ tung ra.

Vốn Lôi Hồng là một gã đàn ông cơ bắp điển hình, hiện tại lại càng đáng sợ. Thành linh cả người hắn vọt cao thêm ba phần, giống như một pho tượng kim cương! Những người Điền gia ở chung quanh thấy thế đều ngây ngốc, ngay cả kinh hô cũng quên mất.

Sắc mặt Tiêu vẫn lạnh lùng, ánh mắt vẫn tràn đầy lửa giận, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc cảnh giác. Y đã thấy thực lực của đối thủ vượt xa ước tính của mình, nên buộc phải nghiêm cẩn. Đường như đã có quyết định, y lấy từ trước ngực ra một thập tự giá nho nhỏ.

Tiểu Lôi khẽ nhíu mày.

Hắn đã biết vật kia là gì rồi!

Đó chính là thánh kiếm độc đáo của kỵ sỹ Vatican.

Tiêu nắm chặt thập tự giá trong tay, miệng niệm nhanh vài tiếng gì đó giống như chú ngữ, liền thấy trong tay y phát ra một đạo quang mang chói mắt, cây thập tự giá nhỏ đã huyền hóa thành một thanh thập tự trảm kiếm.

“Dùng vũ khí à? Lão tử cũng chẳng sợ!” Lôi Hồng cười ha hả, thân thể hắn đã biến thành to lớn, chỉ thấy hắn nhảy tới một bước, dường như đã tới ngay trước mặt Tiêu. Thân pháp hắn rất nhanh, đám người Điền gia chỉ thấy hoa mắt một cái, chỉ như thấy được tàn ảnh của hắn! Lôi Hồng đưa tay lên, lập tức huyền hóa thành tám cánh tay, phảng phất giống như Thiên thủ Quan Âm, đập xuống một cái mà dường như có tám nắm đấm cùng lúc nện xuống, lập tức quyền ảnh bay tán loạn, nhốt Tiêu trong vòng vây. Tiêu hừ một tiếng, thập tự trảm kiếm trong tay vẽ thành một vòng tròn, đúng là tư thế phòng ngự tốt nhất.

Kịch kịch kịch kịch...

Chỉ nghe một loạt âm thanh va đập khó nghe vang lên, thập tự kỵ sỹ kiếm của Tiêu đã liên tục chém trúng tay của Lôi Hồng bảy tám lần, trong nháy mắt hai người lấy cứng chọi cứng qua lại bảy tám chiêu, thân thể cả hai người đều bị chấn động. Lôi Hồng lui lại một bước, trên hai cánh tay lại không thấy bất cứ vết thương nào, chỉ lưu lại vài vết trắng nho nhỏ mà thôi.

Tiêu lại hơi biến sắc. Y không thể nghĩ được thân thể của đối phương lại cường hãn đến thế, ngay cả thánh kiếm của y cũng không gây được cho đối phương một vết thương nào cả!

Thế nhưng Lôi Hồng cũng không hơn gì y. Bộ “Bất động kim cương bốn pháp” của hắn là do chính Khinh Linh Tử truyền thụ, khi chiến đấu có thể trong nháy mắt đề thăng tu vi của mình lên, đồng thời hai tay biến thành cường hãn như kim cương, nên căn bản không cần dùng bất kỳ vũ khí nào khác trong khi chiến đấu. Vốn Khinh Linh Tử cũng biết với cơ thể phát triển của Lôi Hồng, muốn hắn tu luyện cái loại phi kiếm thiên biến vạn hóa thì rất không thích hợp. Ngược lại, loại pháp thuật chiến đấu cuồng bạo này mới là thích hợp nhất với hắn. Hai tay hắn biến thành như kim thân, nếu như tu luyện đến mức cao thâm, trừ phi gặp phải pháp bảo vũ khí loại cực phẩm, căn bản không còn vũ khí nào có khả năng làm thương tổn đến tay hắn!

Mặc dù thánh kiếm của Tiêu là thượng đẳng vũ khí của kỵ sỹ cấp cao của Vatican, nhưng so với cực phẩm phi kiếm của Trung Thổ vẫn thua xa, nên cũng không thể nào làm Lôi Hồng bị thương.

Hai người tách ra, thở hơi gấp một chút, đồng thời hét một tiếng, chuyển người muốn xông lên. Ngay lúc đó, có hai âm thanh cùng quát: “Dừng tay!”

Một trong hai người quát, chính là Tiểu Lôi.

Âm thanh khác chính là từ trên lầu thang trước mặt vọng đến. Chỉ thấy sắc mặt Tây Môn bình thản, đứng trên bậc thềm, ngũ khí cũng tựa hồ rất bình tĩnh, nhưng hai tiếng “dừng tay” lại mang ngữ điệu ra lệnh.

Thân hình Tiêu lập tức đột nhiên dừng lại, y quay đầu nhìn thoáng qua Tây Môn, rồi lui xuống với vẻ mặt phức tạp. Còn Lôi Hồng, tự nhiên nghe lời Tiểu Lôi nhất, cũng đã sớm lui về sau vài bước, nhưng vẫn không nhận được hỏi: “Tại sao không cho ta đấu tiếp?”

Tiểu Lôi thở một hơi, cười nói: “Hôm nay chúng ta đến đây không phải là để đánh nhau, giáo huấn gã một chút là đủ rồi.”

Trong lòng hắn lại biết rõ, cho dù Lôi Hồng có thực lực không tầm thường, cùng được mình và Khinh Linh Tử chỉ điểm đôi chút, học được tuyệt học huyền môn chính tông, nhưng dù sao Lôi Hồng cũng chỉ là phạm nhân, cũng không có được kỳ ngộ như mình, thiên tư cũng chỉ trên mức trung bình mà thôi, thuần túy chỉ dựa vào khổ luyện của bản thân vài năm gần đây mới được thành tựu như hôm nay.

Nói một cách khách quan, thực lực của Lôi Hồng so với đối phương thì còn kém không ít. Vừa rồi, nhờ tấn công bất ngờ nên đã hắn đánh đối phương trở tay không kịp; nhưng nếu cứ thế mà đánh nhau tiếp thì Lôi Hồng sẽ bại trận rất nhanh.

Lôi Hồng không phải tên ngốc, nhìn sắc mặt Tiểu Lôi, hắn cũng hiểu rõ một chút. Qua giao thủ vài chiêu vừa rồi, hắn cũng biết thực lực của đối phương hơn hẳn mình. Mình ỷ vào pháp thuật, hai tay đao thương bất nhập, nhưng vẫn bị đối phương dùng đầu khí đánh cho khí huyết sôi trào, rõ ràng bằng vào khí lực nhất thời mình mới có thể duy trì, nếu cứ đánh tiếp, nhất định mình sẽ thua.

“Tiêu, tốt rồi, trước tiên ngươi hãy lui xuống nghỉ ngơi một chút đi!” Trên mặt Tây Môn mang vẻ cười kỳ quái, đưa mắt nhìn Tiểu Lôi và Lôi Hồng, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên người Lôi Hồng: “Rất xin lỗi, thủ hạ của ta hơi thô lỗ, hai vị cũng đến thăm Điền thúc thúc phải không?”

Lôi Hồng hừ một tiếng: “Ngươi là ai? Đây là Điền gia, bằng vào cái gì mà ngươi khoa chân múa tay?!”

Tây Môn không hề tức giận: “Ngươi có thể gọi ta là Tây Môn. Trước khi Điền Thúc thúc nghỉ ngơi, ông đã phân phó ta tạm thời chủ trì những sự việc ở đây.”

Lôi Hồng quay đầu liếc nhìn tổng quản họ Cổ, thấy vẻ mặt của ông có chút cổ quái lại hơi gật nhẹ đầu nên biết ngay Tây Môn không nói sai. Hắn hừ một tiếng: “Đừng nhiều lời, ta đến đây chính là để gặp Điền thúc

thúc, quản gì đến việc người từ đâu xuất hiện?”

Tây Môn cười rất quái lạ, tuy nhiên ánh mắt dời khỏi Lôi Hồng, cắm vào Tiểu Lôi: “Hiện tại Điền thúc thúc đã nghỉ ngơi, tuy nhiên chắc hẳn hai vị không phải là người ngoài, vừa rồi đều do thủ hạ của ta quá lỗ mãng. Mời hai vị cùng ta lên lầu!”

Nói xong, y lại quay sang tổng quản họ Cố, nói với giọng bình ổn: “Thật có lỗi, Cố tổng quản, phiền ông tìm người dọn dẹp cái thang này một tí. Đừng làm ồn ào quá, khỏi ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của Điền thúc thúc.”

Lên lầu, vừa bước vào phòng của Điền Chấn Tiêu Lôi phải nhíu mày lại.

Căn phòng đã được bố trí giống như phòng săn sóc đặc biệt ở bệnh viện, trong phòng cũng có phòng cách ly.

Qua lớp kính, có thể thấy Điền Chấn đang nhắm chặt hai mắt ngủ say trên giường bệnh. Ngực của ông ta quần đầy băng gạc, trong phòng bày vài cái bàn trang bị máy móc trị liệu. Trên người Điền Chấn còn cắm vài ống dẫn.

“Hai vị yên tâm, vết thương của Điền thúc thúc không quá trầm trọng. Chính bác sĩ đưa chúng tôi dùng một ít thuốc an thần, giúp ông nghỉ ngơi một chút, cùng làm giảm bớt đau đớn.” Tuy giọng của Tây Môn rất bình thản, nhưng mục quang y lại đăm đăm nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cũng nhìn chăm chú Tây Môn, ánh mắt mang theo vài phần tiểu ý cùng trào lộng. Tựa hồ trong tâm hai người đều rõ thân phận đối phương nhưng lại giả vờ như không biết nhau. Lôi Hồng không có nhiều tâm tư như thế, hắn kéo một nhân viên y tế mặc áo trắng qua một bên, hỏi kỹ càng vài câu, rồi lạnh lùng gờm Tây Môn: “Kha Nhi đâu?”

Tây Môn mỉm cười, trả lời: “Kha Nhi bị khiếp sợ một chút, hiện đã về phòng nghỉ ngơi rồi.”

Dừng một chút, y cười nói tiếp: “Bên cạnh cô ấy cũng có một nữ y tá chăm sóc, hai vị có thể yên tâm.”

Lôi Hồng hừ một tiếng, nhìn Tiểu Lôi dò ý, tuy nhiên Tiểu Lôi không lộ vẻ gì. Lôi Hồng không nhẫn nại được, hỏi: “Việc này do ai gây ra, có manh mối gì không?”

Tây Môn thở dài, cười khổ, nói một câu khiến Tiểu Lôi giật mình:

“E rằng... sự tình này phải trách ta.” Tựa hồ Tây Môn có vài phần áy náy: “Ta suy đoán, kỳ thật lần ám sát này là nhằm vào ta... Loại thủ đoạn ám sát này ta từng gặp vài lần, chính là thủ đoạn vài cừu gia của ta. Chỉ tại lần này ta không cẩn thận nên liên lụy đến Điền thúc thúc.”

Lôi Hồng có chút bất ngờ trước câu trả lời của Tây Môn. Tuy nhiên Tiểu Lôi lập tức minh bạch ngay, Tây Môn cố ý nói như vậy là để mấy người Điền gia đang ở trong phòng nghe thấy.

Dù sao, với thế lực của Điền gia, hơn nữa gần nhất, Điền gia không kết đại cừu sinh tử với một thế lực nào, hẳn là sẽ không có người ám sát Điền Chấn. Lý lẽ này mọi người đều hiểu rõ, Tây Môn rất thẳng thắn nói ra như vậy, thực đã bày tỏ sự chính trực của y.

Thủ hạ của Điền gia cũng không phản đối gì, ngược lại, vị tổng quản họ Cố lại an ủi: “Tây Môn tiên sinh, ngài không cần phải áy náy. Nếu hôm nay không có ngài bên cạnh, e rằng lão gia càng gặp nguy hiểm hơn.”

Tây Môn thở dài, vẻ mặt không ngờ lại trang trọng: “Sau khi Điền thúc thúc bị thương, trước mặt mọi người, thúc thúc đã bàn giao cho ta tạm thời chủ trì việc trong nhà... Ôi, ta là người ngoài, vốn không nên làm như vậy, nhưng Điền thúc thúc đã tin tưởng ta nên ta đành phải cố sức mà làm. Ta đã phái người điều tra vụ ám sát này, đáng tiếc là hiện chưa có manh mối gì... Tuy nhiên, nếu đó là mấy cừu gia của ta, chắc hẳn chúng sẽ lại tìm đến cửa. Cho nên, cũng vì suy nghĩ đến an toàn, ta mới hạ lệnh cương quyết không tiếp khách.”

Dù sao, đầu óc Lôi Hồng cũng đơn giản nên hắn vẫn hỏi một câu ngu ngốc: “Ta không tin! Nếu đã là cừu gia của người, thì còn ám sát Điền thúc thúc làm gì?”

Tây Môn lại mỉm cười, giải thích: “Điều này, đại khái là nhằm cảnh cáo ta lần đầu. Hoặc cũng có thể không muốn thấy Tây Môn gia cùng Điền gia liên hợp... Dù sao, chắc là người cũng biết ta sắp kết hôn với tiểu thư Kha Nhi.”

Y nói những lời này hiển nhiên là để Tiểu Lôi nghe, ngay cả ánh mắt cũng nhìn về Tiểu Lôi.

Nghe xong, trên mặt Tiểu Lôi vẫn không có biểu hiệu gì, đột nhiên lại mỉm cười: “Ta muốn gặp Kha Nhi.”

Quá nửa những người của Điền gia đứng bên cạnh đều biết Tiểu Lôi, cũng biết Tiểu Lôi và tiểu thư nhà mình có quan hệ dây dưa; nay thấy Tiểu Lôi đối mặt vị hôn phu thẳng thắn yêu cầu gặp mặt tiểu thư, đều không khỏi lộ vẻ mặt quái dị.

Nhưng thần sắc Tây Môn vẫn bình thản, lại đáp ứng rất dễ dàng: “Đương nhiên là được.”

Nói xong, y cười cười, giải thích: “Dù sao tại đây ta cũng chỉ là khách, người muốn gặp Kha Nhi, không cần hỏi ta. Chỉ cần năng đồng ý gặp người là được.”

Rất rõ ràng, hiện tại Tây Môn đã giành được vai trò tổng quản tạm thời tại Điền gia, hơn nữa địa vị này phi thường vững chắc... sau khi Điền Chấn bị thương, trước mặt mọi người chính miệng hạ lệnh giao phó mọi việc cho Tây Môn.

Tiểu Lôi chỉ có thể thở dài trong lòng. Hoặc là lão gia hỏa Điền Chấn này có mắt như mù, hoặc là lão còn có mưu đồ gì khác. Dầu sao, tạm thời Tiểu Lôi cũng không giải thích được.

Tây Môn ra vẻ rất hào phóng, tự mình đưa Tiểu Lôi đến phòng Kha Nhi.

Khuê phòng của đại tiểu thư, tự nhiên không phải mọi người đều vào được... Đương nhiên, mọi người đều rõ: Tây Môn có thân phận con rể tương lai, Tiểu Lôi có quan hệ với tiểu thư, nên tự nhiên không ai có ý kiến gì.

Tiểu Lôi đưa mắt ra hiệu cho Lôi Hồng ở lại phòng trông coi Điền Chấn.

Tiểu Lôi rất quen thuộc với phòng của Kha Nhi. Theo cầu thang đi lên, phòng của Kha Nhi ở ngay trước mặt. Mở cửa phòng ra, phía trong bố trí một phòng khách nhỏ ấm cúng, trang nhã. Màn cửa sớm đã được buông xuống, ở phòng khách nhỏ có một cô gái bận y phục tuyền trắng của hộ lý chuyên nghiệp. Tiểu Lôi vừa liếc qua, không khỏi cười khổ trong lòng.

Cô gái mặc y phục hộ lý trắng tuyền, giả mạo là bạch y thiên sứ (mỹ xưng của hộ lý), không ngờ chính là Hấp huyển quý kiều mỹ đom đóm đáng Eve!

Lúc này, Eve có một nụ cười chuyên nghiệp, ngay cả hai mắt từng đầy mỹ lực mê người kia nay cũng dường như trong trẻo không lẫn một tí tạp niệm. Nữ nhân này diễn kịch thật là tài... Tiểu Lôi thở dài.

Tuy nhiên, sự tình này có chút cổ quái... Tây Môn an bài người bên cạnh Kha Nhi, Tiểu Lôi tuyệt không bắt ngờ. Nhưng thật không ngờ ở chỗ, ám sát Điền Chấn chính là tổ chức đứng đằng sau Eve, Tây Môn lại an bài Eve tại Điền gia, việc này hoàn toàn có chút...

“Đây là hộ lý chuyên nghiệp, tiểu thư Alpha.” Tây Môn mục quang bình ổn, không chút sơ hở: “Trình độ hộ lý của nàng thuộc hàng đầu thế giới. Tạm thời nàng sẽ chiếu cố mọi sinh hoạt hàng ngày của Kha Nhi. Tâm tình của Kha Nhi có phần không ổn định, ban ngày đã có lần khóc lóc đến ngất.”

“Alpha tiểu thư...” Tiểu Lôi nhắc tên này vài lần trong lòng. Thực là biếng nhác, đã giả mạo mà tên cũng không chịu đổi, thật là không có đạo đức nghề nghiệp gì cả. Thế nhưng mặt hắn vẫn ra vẻ bình thản, chỉ nhìn Eve gật đầu chào.

Vì lần này Tiểu Lôi dùng gương mặt thật xuất hiện nên Eve không nhận ra hắn, ả chỉ nói với giọng y tá chuyên nghiệp: “Tiểu thư đang nghỉ ngơi trong phòng, tâm tình nàng có chút kích động. Vừa rồi tôi có cho nàng dùng một chút thuốc an thần, hiện nay có thể nàng đang ngủ.”

Tây Môn gật đầu: “Tốt, tiểu thư Alpha, phiền cô ra ngoài một chút!”

Đợi Alpha ra khỏi cửa, đột nhiên trên mặt Tây Môn xuất hiện nụ cười khá quái lạ, quay sang nhìn Tiểu Lôi: “Người không muốn nói gì sao?”

“Nói gì?” Tiểu Lôi ráng nặn một nụ cười, hỏi lại.

“Tiểu Lôi tiên sinh, ta hiểu rất rõ chuyện của ngài và Kha Nhi, đồng thời cũng hiểu khá rõ khả năng thần kỳ của người.” Tây Môn thở dài: “Hiện tại trong phòng chỉ có hai người chúng ta, chẳng lẽ người không muốn nói gì với ta sao?”

Tiểu Lôi bĩu môi: “Người hy vọng ta nói cái gì?”

“À... ví dụ như, nếu ta là người, ta sẽ hoài nghi, rốt cuộc ai là người ám sát Điền Chấn.” Tây Môn cười nói: “Ít nhất, chẳng lẽ người không có tâm lý hoài nghi ta? Hoặc là, theo cách nhìn nào đó, ta sẽ nhân cơ hội đó cướp lấy gia sản của Điền Chấn, giết hắn, sau đó cưới con gái duy nhất của hắn, đạt được mục đích...”

Tiểu Lôi bật cười: “Ta thấy người xem nhiều phim ảnh hạng ba về ân oán nhà giàu hơi bị nhiều rồi đấy... Hừ, Người? Người mưu sát Điền Chấn? Một người có thủ hạ là kỵ sỹ cao cấp của Vatican mà lại để ý tiền tài, quyền thế của thế tục này ư?”

“A... hầu như ta quên mất, căn cứ vào những chuyện đã qua của người, người đã từng đánh nhau rồi qua lại với kỵ sỹ của Vatican, hơn nữa không chỉ một lần.” Tây Môn cười nhẹ: “Hơn nữa, nguyên thánh kỵ sỹ Raphael hiện đang được người bảo vệ. Mà thánh kỵ sỹ Andre phụng mệnh đuổi bắt Raphael cũng chưa về Vatican phục mệnh. Căn cứ vào những khẳng định của chúng ta, hắn đã trở về trong vòng tay của Chúa, đây không phải là kiệt tác của các hạ sao?”

Tiểu Lôi cười, nheo nheo mắt, thản nhiên nói: “Thì sao? Người muốn báo thù cho vị Thánh kỵ sỹ nợ à?”

“Đừng hiểu lầm!” Tây Môn lắc đầu: “Cho dù muốn báo thù, Vatican cũng sẽ phái những chiến sĩ chuyên nghiệp đến. Ta không hứng thú gì đến chuyện báo thù cho gã kiêu ngạo Andre đó... Sự thật thì ta cũng chẳng ưa gì gã gia hỏa đó.”

Tiểu Lôi không nói tiếp, mở cửa phòng khách nhỏ, bước thẳng vào phòng ngủ của Kha Nhi.

Kha Nhi đang ngủ, nàng nằm trên chiếc giường mà đêm qua Tiểu Lôi cũng nằm trên đó, mái tóc mềm mại rơi bừa trên chiếc gối, tuy đang trong giấc mộng nhưng hai hàng lông mày vẫn còn cau nhẹ.

Tiểu Lôi thở dài, lòng có chút xót thương. Hắn bước nhanh đến bên giường, cẩn thận xem xét Kha Nhi một lúc, nhẹ vươn tay vuốt ve lên mặt nàng.

Mặt Tây Môn không chút biểu lộ gì, y vẫn đứng ngay tại cửa.

Đột nhiên Tiểu Lôi cười nhẹ, quay sang Tây Môn, cố ý thở dài: “Thật có lỗi, chẳng lẽ người không thể xuống dưới trước một chút ư? Hiện tại ta muốn hôn người yêu một lát, ta không thích trong lúc hôn nàng lại có người bàng quan bên cạnh.”

Cơ mặt Tây Môn mơ hồ co giật một chút, tuy nhiên, ngay lập tức trên mặt hắn nở một nụ cười nhẹ, đánh giá trên dưới Tiểu Lôi một chút: “Ồi... ta vốn tưởng người là một đối thủ đáng tôn kính... nhưng hiện giờ người làm ta khá thất vọng... Chẳng lẽ người không biết trước mặt một nam nhân lại đi hôn môi hôn thê của hắn là một việc rất không vẻ vang?”

Tiểu Lôi nhìn khinh thường: “Nói nhảm, người là một quý ông lịch thiệp, còn tiểu gia ta chỉ là một tên vô lại.”

Tây Môn cười lạnh, không ngờ y lại điềm nhiên đáp: “Được rồi, ta cho người mười phút. Ta chờ người bên ngoài, ta nghĩ rằng chúng ta có không ít sự việc cần trao đổi rõ ràng.”

Nói xong, y lại thật sự bỏ đi, còn ngoái tay nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhìn Tây Môn khuất dạng, ánh mắt Tiểu Lôi mới lộ ra một chút nghiêm trang.

Vừa rồi hắn đã ba lần bốn lượt thử gã, muốn chọc giận tên Tây Môn này... nhưng hàm dưỡng của gã, thực không phải tầm thường!

“Anh thật là kỳ cục!” Trên hành lang, Eve như một cái bóng mờ từ xó xỉnh nào đó từ từ xuất hiện, lẳng lặng đứng nhìn Tây Môn qua cửa sổ, cười nhẹ: “Không ngờ anh lại để cho bọn họ gặp mặt, còn cho phép bọn họ ở với nhau một chỗ...”

“Vậy chứ anh nên làm sao?” Tây Môn lại mỉm cười: “Có phải anh nên biểu hiện một chút tôn nghiêm của nam nhân rồi ném găng tay xuống thách đấu với gã?” Ánh mắt của y có vài phần khinh thường: “Đừng quên, cô gái nằm trong kia chỉ là một con người... Đối với chúng ta, bọn họ chỉ là thức ăn, giống như một phần thịt bò hoặc salad, trái cây trên bàn ăn. Chẳng lẽ vì một phần thịt bò mà anh đi quyết đấu với người ư?”

“Cô gái này rất xinh đẹp...” Eve cười khúc khích: “Dáng của nàng lúc ngủ thật là rất mê người... em phải nỗ lực rất nhiều mới tự khống chế mình. Lúc nhìn dáng nàng ngủ, thật sự em rất muốn hút máu nàng...” Nói xong, nàng ta không kềm được liếm nhẹ môi.

“Tốt nhất em nên tiếp tục kiềm chế.” Tây Môn thản nhiên đáp: “Trước khi anh cùng cô ta kết hôn, cô ta không thể chết. Em nên hiền lành một chút.”

Sau đó, y lại đưa tay trái lên, nhìn vào đồng hồ đeo tay, cố ý dùng một loại ngữ khí cổ quái bảo: “Hừ! Tựa như gần đến lúc rồi. Thời gian dự kiến là sau một phút nữa...”

Nói xong, hắn cố ý quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Đứng sau lưng y, Eve biến hắc sắc mặt! Tựa hồ phải gắng sức rất nhiều, cô ta mới miễn cưỡng hỏi một cách bình tĩnh: “Thời gian dự kiến gì thế?”

Tây Môn quay đầu lại, cười thần bí, nhìn vào mắt Eve: “Thời gian dự kiến... A, chính là ám sát lần hai.”

Lúc này, rốt cuộc Eve không nhịn được nữa, biến sắc, giật mình lùi lại một bước: “Cái gì... ám sát lần hai?”

Tây Môn điềm nhiên như không: “Em yêu, hình như em rất kinh ngạc?”

Eve hít vào một hơi: “Anh nói ám sát lần thứ hai, chính là ám sát Điền Chấn phải không? Vẫn còn ám sát lần thứ hai? Làm sao anh biết được?”

Tây Môn cười rất bí hiểm: “Đương nhiên anh có biện pháp để biết.”

Sau đó, y lại đưa cánh tay lên, nhìn vào kim giây của đồng hồ: “Năm... bốn... ba... hai... một...”

Sau đó y hạ tay xuống, làm ra vẻ lắng nghe...

Ầm!!!

Một tiếng nổ lớn vang dội từ dưới lầu vọng lên, lập tức, ánh lửa cùng khói đậm đặc cuộn cuộn bốc lên trời. Cả tòa nhà chấn động mạnh, tiếng rít the thé cùng tiếng la hét chói tai, tiếng thủy tinh nứt vỡ, còn có tiếng nhà cửa sụp đổ...

Tây Môn thở dài, nhìn Eve nói: “Đến lúc diễn kịch rồi... Ôi, thật ra anh rất ghét diễn kịch.”

Nói xong, y xoa nhanh lên mặt, mặt y lập tức tràn đầy vẻ kinh hoàng. Hắn phóng nhanh vào phòng Kha Nhi, la lớn: “Nhanh ra ngoài! Có vụ nổ dưới lầu!!”

Eve vẫn đứng trên hành lang, chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt, khí lực toàn thân dường như mất hết, trong đầu cô ta chỉ có một ý niệm: hẩn biết? Hẩn biết! Hẩn biết...

Sau một khắc, Tây Môn phóng ra khỏi phòng, chạy nhanh xuống thang lầu, biến mất ở cuối bậc thang. Ngay sau đó, Tiểu Lôi từ phòng Kha Nhi chạy ra, trong tay ôm Kha Nhi vẫn nhắm nghiền hai mắt, thân quần trong tấm thảm.

Tuy nhiên gương mặt hắn không hề có vẻ kinh hoàng, mà chỉ thở dài: “Rốt cuộc, tên gia hỏa này muốn làm cái quỷ gì chứ?”

Đúng là vụ nổ phát sinh từ phòng Điền Chấn.

Căn cứ vào điều tra sau đó, bất ngờ có một quả hỏa tiễn từ bên ngoài trang viên bay vào, xuyên qua cửa sổ bắn vào phòng bệnh của Điền Chấn!

Mà bên ngoài trang viên, trên một chỗ hơi cao, phát hiện được một ống phóng hỏa tiễn bị vứt lại.

May mắn thay, Điền Chấn vẫn bình an vô sự. Đúng thời khắc sinh tử, Lôi Hồng đã phát huy được tác dụng. Trong nháy mắt trước khi hỏa tiễn nổ, hắn phóng mình che trên người Điền Chấn, vận dụng khí lực cường hãn của mình bảo vệ Điền Chấn. Lúc hỏa tiễn nổ, trong phòng có ba thủ hạ của Điền gia cùng với một bác sĩ đều xong đời. Căn phòng biến thành một đồng hoang tàn, tường vách đổ nát, duy chỉ còn Lôi Hồng và Điền Chấn là còn sống. Điền Chấn không chút trầy trụa, chỉ có sau lưng Lôi Hồng có một ít vết xước.

Người trên kẻ dưới của Điền gia đều cực kỳ phẫn nộ!

Cho tới bây giờ, Điền gia chưa hề phải ném trái loại thiết thời này: Liên tục bị ám sát hai lần, hơn nữa, đối phương suýt chút nữa là đắc thủ!

Nguyên tại vị trí trên, Điền gia đã bố trí bảo vệ lẫn lộn gác mật phục, tất cả đều bị người ta tiêu diệt. Rất dễ thấy đối thủ rất mạnh, thủ pháp giết người rất nhanh; những lính gác mật phục đều bị giết bởi một đòn trí mạng, chưa kịp phát báo động đã bị tiêu diệt rồi.

Tây Môn lập tức tăng cường nhân thủ. Tiếng nổ mạnh đã kinh động địa phương chung quanh, cảnh sát nhanh chóng tìm đến cửa. Dĩ nhiên việc này sẽ do nhân viên chuyên nghiệp của Điền gia ứng phó. Tây Môn chỉ đơn giản thu xếp sau đó thôi, nhưng lại đưa ra một quyết định kỳ quái!

Hắn lại dùng giọng điệu thành khẩn đề nghị Lôi Hồng giúp đỡ! Hắn mong Lôi Hồng có thể tạm thời lưu lại ở Điền gia. Còn bản thân hắn, cần phải ra ngoài một chuyến với lý do đường đường chính chính: hắn cần phải điều tra một số sự tình. Nhất là hắn hoài nghi đối phương chính là địch thủ của nhà Tây Môn.

Lý do đó không ai có thể bắt bỏ được. Sau đó, Tây Môn ung dung tiêu sái rời Điền gia, để Tiểu Lôi và Lôi Hồng ở lại.

Có vẻ như thực ra hắn đang bỏ chạy!

Lôi Hồng có một chút ngạc nhiên, hắn vừa xử lý vết thương xong thì tên Tây Môn đáng ghét đã chuồn mất! Hắn chuyển thân định tìm Tiểu Lôi thương lượng một chút thì lại thấy Tiểu Lôi cũng đã biến mất rồi!

Điền gia có một chút hỗn loạn, chung quanh nhà phòng bị nghiêm ngặt, phạm vi bảo vệ được mở rộng ra rất xa.

Còn Tiểu Lôi?

Đương nhiên Tiểu Lôi bám theo Tây Môn.

Thực tình việc hôm nay làm cho Tiểu Lôi khá đau đầu. Tên Tây Môn này bày ra lắm trò, rốt cuộc là y có mục đích gì?

Tây Môn lái xe rời khỏi Điền gia, xe của y chạy khỏi theo đường trên đỉnh núi, Tiểu Lôi theo dõi xa xa, đi theo y khoảng hai mươi phút đột nhiên trong lòng hắn cảm giác có gì đó không hợp lý.

Quả nhiên, chiếc xe đến cách bãi biển không xa liền dừng lại tại rừng cây bên cạnh quốc lộ. Tây Môn mở cửa xe bước xuống, từ từ ngồi lên đầu xe, thoải mái vươn vai, móc trong người ra một điếu xì gà châm lửa rồi đột nhiên gọi lớn: “Ra đi, ta biết chắc chắn ngươi đang theo dõi ta. Ta tin rằng nhất định ngươi có rất nhiều vấn đề cần hỏi ta!”

Yên lặng vài giây rồi thân ảnh Tiểu Lôi chậm rãi từ không khí hiện ra. Sắc mặt hắn trầm trọng, bước đến gần Tây Môn, nhìn chằm chằm vào mắt y: “Ngươi có thể khám phá ra ẩn thân thuật của ta sao?”

“Không hề!” Tây Môn thừa nhận rất thành thật: “Ta không cách nào khám phá được pháp thuật của ngươi... Tuy nhiên, ta lại có thể khẳng định rằng nhất định ngươi sẽ theo dõi ta.” Hắn cười rất vui vẻ: “Không phải vậy hay sao?”

Tiểu Lôi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu: “Không sai!”

“Ta cũng biết, nhất định ngươi có rất nhiều nghi hoặc, rất muốn có được đáp án.” Tây Môn phá ra cười, nheo nheo mắt.

“Đương nhiên!” Tiểu Lôi thừa nhận ngay lập tức: “Những sự việc này rất kỳ quái, đương nhiên ta muốn biết rõ.”

“Tốt thôi.” Tây Môn cười nhẹ: “Đích xác là chúng ta có thể nói chuyện với nhau.”

Y chìa một ngón tay: “Thứ nhất, rốt cuộc hiện tại người biết về ta được bao nhiêu?” Ngừng một chút, hần bổ sung: “Nói sự thật đi.”

“Nói sự thật...” Tiểu Lô cười không nổi: “Ta biết tên người là Tây Môn, ta cũng biết, người được sự ủng hộ của Vatican. Ngoài ra, Hắc Ám Hội Nghị cũng giúp đỡ người. Đúng không?”

“Người biết về ta không ít, không khác biệt lắm với điều ta dự liệu.” Tây Môn cười tiếp: “Người còn biết gì nữa không?”

“Ta cũng biết người không trẻ như hình dáng của người... Đồng thời, có vẻ như người là con đỡ đầu của Giáo Hoàng.” Tiểu Lô cười đáp.

“Ah... Chắc chắn những điều này là do Raphael nói cho người biết rồi.” Tây Môn cười tiếp: “Xem ra người cũng biết đoạn ân oán giữa ta và Kỵ sỹ đoàn của Vatican.”

Tiểu Lô dần dần áp sát Tây Môn, đột nhiên y nhảy bật lên, cười nói: “Ta cảm thấy sát khí phát ra từ thân thể của người, không phải người đang muốn động thủ với ta đấy chứ?”

Tiểu Lô hồ hững đáp: “Sự kiên nhẫn của ta rất có hạn. Nếu như người nói đông, nói tây lung tung vô nghĩa một hồi, thà rằng ta đập ngã người trước, sau đó dùng mọi thủ đoạn mà ta có thể nghĩ ra nhằm moi được tin tức trong miệng người. Mặc dù không tốt nhưng đôi khi bạo lực lại rất hiệu quả!”

Tây Môn quảng điều xì gà đi: “Người tin chắc rằng người có thể đánh bại ta?”

Tiểu Lô cười: “Từ trước tới nay, ta luôn rất tự tin.”

Tây Môn trầm mặc một hồi: “Tốt thôi, vốn ta không định sẽ là kẻ địch của người. Chỉ có điều, ta nghĩ rằng có lẽ người sẽ thấy hứng thú với chuyện mà ta sắp nói.”

Y từ từ đưa hai ngón tay ra: “Nói tiếp đề tài chúng ta vừa đề cập... thứ hai... người có biết rốt cuộc ta là ai không?” Lần này không đợi Tiểu Lô trả lời, y lập tức trả lời luôn:

“Hần người đã biết họ tên của ta, ta tên là DuPont.” Hần cười nhẹ: “Chữ cái M trong tiếng Anh đứng ở vị trí mười ba. Mười ba, là một con số thú vị, phải không?”

Tiểu Lô khẽ nhướn mày: “Ta biết trong truyền thuyết có mười ba môn đồ. Tên của người có liên quan gì đến điều đó không?”

Tây Môn thở dài: “Có vẻ như người cũng biết những điều Raphael đã khám phá, đúng không?”

Tiểu Lô cười: “Bảy Thiên sứ, thêm sáu Huyết thân vương, cộng lại là mười ba... Điều này đúng là một sự xảo hợp kỳ diệu.”

Tây Môn gật đầu: “Điểm này cũng không thể đùa, hoàn toàn trái ngược nhau, đó cũng là một bi kịch đáng tiếc... Ta tên là Du Pont, đại biểu, thánh thiên sứ thủ hộ Vatican. Thật ra, rất nhiều năm trước đây, chỉ còn sáu vị. Có một vị Thiên sứ đã mất rất nhiều năm trước.” Tiểu Lô nghe đến đây, sắc mặt hơi biến đổi.

“Người không cần hoài nghi, điều ta nói là chính xác. Thiên sứ cũng sẽ tử vong. Thiên sứ không phải là người bất tử... Khi ta phụng mệnh đi tới thế giới này, mọi người bao gồm cả Giáo hoàng đều cho rằng ta đến đây để kế thừa vị trí Thiên sứ còn trống.” Nói đến đây, Tây Môn thở một hơi dài, rồi nhìn vào mắt Tiểu Lô, nói từng tiếng một: “Thật sự bọn họ lầm rồi, ta đến không phải để kế thừa vị trí Thiên sứ đó.”

334. Chương 334: Tiết Lộ Đáp Án!

Quả nhiên, nụ cười vẫn thường trực trên khuôn mặt thanh nhã của Tây Môn, nhưng ánh mắt của hần lại có chút đáng sợ, tựa như đao phong trong ngày đông, mang theo vài phần lạnh lẽo.

“Người có biết ta đến từ một thế giới như thế nào không?” Tây Môn tựa hồ đang cẩn thận lựa chọn ngôn từ: “Ta đến từ ‘Thiên quốc’, nói một cách khác, ta đến từ một thế giới khác. Ta không biết phải giải thích

như thế nào với người cho rõ ràng hơn một chút, có lẽ đối với một người bình thường, loại khái niệm này tương đối khó lý giải, thế nhưng may là người cũng là một tu hành giả, Đông phương các người cũng tồn tại kiến giải về ‘Tiên giới’. Kỳ thật, vô luận Thiên quốc mà ta nói, hay là Tiên giới như người nói, thật ra cũng không khác nhau lắm. Tương tự với một thế giới khác, thế giới này có vị trí hoàn toàn độc lập với chúng ta, một không gian khác ngoài vũ trụ này. Ta nói chính là một không gian khác, không phải là một tinh cầu khác. Bởi vì Thiên quốc cũng không ở trong vũ trụ này.” Tây Môn mỉm cười: “Cho nên, ta không giống như cái gọi là người ngoài hành tinh.”

Tây Môn cười, nhưng hần cười rất khó coi, liền đó ngẩng đầu lên, nhìn lên thiên không, chậm rãi nói: “Trước đây đã rất rất lâu.....” Nói đến đây, hần đột nhiên cười nói: “Thật có lỗi, sự mở đầu này có phần cũ rích.”

Sau đó hần mới nghiêm mặt, tiếp tục nói: ” Trước đây rất lâu, khi mà tuổi của thế giới này còn rất rất trẻ, cụ thể trước bao lâu, ta không thể khẳng định. Bất quá dám chắc là, thậm chí có thể từ lúc vũ trụ còn sơ khai, hoặc là, trên địa cầu vừa mới bắt đầu thời đại của sự sống cao cấp. Đương nhiên, lúc đó, còn chưa có cái gọi là ‘Địa Cầu’. Thế nhưng lúc ấy, trên địa cầu này có vài loại chủng tộc cư trú, chỉ có điều, trong đó có hai chủng tộc lớn nhất, cũng chiếm cứ địa vị thống trị, Đông phương và Tây phương. Có thể khẳng định là, chủng tộc người trên thế giới lúc ấy hoàn toàn bất đồng với văn minh hiện tại của nhân loại. Bọn họ không có khoa học kỹ thuật, nhưng lại có pháp thuật thần kỳ, hoặc có thể gọi là, ma pháp, thần lực. Đó là một thời đại thần thoại! Đông phương cùng Tây phương là hai chủng tộc cường đại nhất, thời đại đối địch, tích lũy lãnh địa mình chiếm cứ. Sau đó, khi mà văn minh của bọn họ phát triển tới một cảnh giới cao nhất, bọn họ cũng đã có đủ năng lực, có thể đã thông không gian, đi đến một không gian khác. Điều này vốn là một chuyện rất tốt, bởi vì sau khi phát hiện ra thế giới mới, ít nhất hai chủng tộc, sẽ không cần phải đấu đến người chết ta sống trên thế giới bị giới hạn này. Vì vậy Đông phương chủng tộc cùng Tây phương chủng tộc, đều dùng thần lực thần kỳ của mình, mở mang không gian mới cho riêng mình. Bọn họ đều mong muốn mở rộng lãnh thổ mới của mình. Thế nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề.....”

“Vấn đề gì?” Tiểu Lôi hỏi.

“Vấn đề rất nghiêm trọng.” Tây Môn cười khổ: “Vốn sau khi hai chủng tộc phát hiện ra không gian mới, đều đã tạm thời đình chỉ đấu tranh, chuẩn bị đem tinh lực khai thác không gian. Nhưng cuối cùng phát hiện, họ căn bản không có khả năng. Bởi vì dù dùng thần lực đã thông không gian mới, nhưng để duy trì không gian đó nhất thiết cũng phải đủ thần lực, năng lượng phải duy trì liên tục không dứt, nếu không, không gian đó sẽ suy sụp, thậm chí biến mất. Người có biết cái gọi là ma lực, hoặc là thần lực, bản chất ra sao không?”

“Là lực lượng của tinh thần và thể lực.” Tiểu Lôi thở dài nói: “Còn được gọi là ‘niệm lực’, Đông phương chúng ta gọi là ‘Khí’, kỳ thật đều không khác biệt lắm.”

“Đúng vậy, cho nên, để duy trì không gian mới đó, phải có năng lượng cuộn cuộn không ngừng, cũng chính là lực lượng tinh thần.” Tây Môn cười nói: “Trên thế giới này, có phương pháp gì có thể tập trung được lực lượng tinh thần so với ‘Tông giáo’?”

“Không có.” Tiểu Lôi thở dài.

Không thể phủ nhận, tông giáo là một loại phương pháp phi thường thích hợp dùng để tập trung lực lượng tinh thần con người ta. Đối với sự thành kính và cuồng nhiệt trước tông giáo, có thể kích thích giới hạn lớn nhất lực lượng tinh thần con người, thậm chí có thể gia tăng gấp bội!

“Cho nên, vốn hai đại chủng tộc Đông phương và Tây phương tưởng rằng, sau khi phát hiện phương pháp đã thông không gian mới, mọi người có thể không cần phải tiếp tục đấu tranh, tiếp tục tranh đoạt địa bàn nữa. Nhưng hiện tại xem ra, đấu tranh vẫn không thể ngừng lại, bởi vì để duy trì không gian mới của riêng mình, bọn họ đều phải tranh đoạt càng nhiều đất đai và dân cư. Bọn họ đã sáng tạo ra sinh mệnh, tên của sinh mệnh đó gọi là ‘Nhân Loại’, hơn nữa giao cho nhân loại trí tuệ, dạy bọn họ văn minh, sau đó, lại hấp thu năng lượng tín ngưỡng từ chỗ bọn họ..... nhưng, đất đai là có hạn, ‘Nhân Loại’ cũng là hữu hạn. Vì vậy, Đông phương Tây phương lại tiếp tục chiến tranh.....”

Tây Môn nói đến đây, Tiểu Lôi lại nhớ tới quyển “Hoàng hôn của chúng thần” của chúng thần Hy Lạp cổ lưu lại mà mình đã xem qua. Những điều Tây Môn nói, cùng với những thứ được miêu tả trong đó, vừa vặn ăn khớp với nhau.

Vì vậy, Tiểu Lôi hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó..... có lẽ đối với các người là bất hạnh, nhưng..... lại là một cơ hội kỳ quái. Lúc hai đại chủng tộc Đông phương cùng Tây phương trên địa cầu đánh đến người chết ta sống, chúng ta đã xuất hiện. Chúng ta đã tới thế giới này.” Câu trả lời của Tây Môn vẫn làm cho Tiểu Lôi liên tưởng đến một câu khó có thể quên được trong “Hoàng hôn của chúng thần”.

“Bọn họ đã đến.”

Mà hiện tại, ngay lúc Tây Môn thốt ra bốn chữ “Chúng ta đã tới” này, làm Tiểu Lôi không nhận được loại cảm giác như đang nghe người trong cuộc kể lại lịch sử.

“Các người đã tới? Ý của người là, các người vốn không thuộc về thế giới này?” Tiểu Lôi thử dò xét hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta vốn không thuộc về thế giới này, không thuộc về địa cầu này, thậm chí không thuộc về vũ trụ này của các người. Lúc ấy, khi chúng ta tới địa cầu các người, lập tức trở thành chủng tộc mới xuất hiện, chúng ta được gọi là ‘Vũ Tộc’. Nhân số Vũ tộc tới thế giới này ban đầu không nhiều, bất quá chúng ta không khác biệt lắm so với hai đại chủng tộc Đông phương Tây phương trên địa cầu, đều là chủng tộc có văn minh ma pháp. Chúng ta đến từ một vũ trụ khác, chúng ta tới nơi này chỉ là trong lúc vô ý, mà mục đích chúng ta tới, kỳ thật không sai biệt lắm với mục đích của hai chủng tộc trên. Chúng ta cũng tới..... ừm, nói đơn giản một chút, chúng ta cũng tới để khuếch trương địa bàn.”

Dừng một chút, Tây Môn cười nói: “Có lẽ là một sự trùng hợp, từ sớm trước cả hai đại chủng tộc trên địa cầu, chủng tộc chúng ta đã phát triển tới giai đoạn có thể khai sáng ra không gian mới. Cho nên, vì duy trì không gian mới tiếp tục phát triển, chúng ta phải khai thác tinh thần càng nhiều hơn, chúng ta phải tìm kiếm càng nhiều nơi phát ra tinh thần lực. Vì vậy, năm đó, có một nhóm người Vũ tộc, phiêu bạt khắp nơi trong vũ trụ, rốt cuộc đã tìm được địa cầu, bởi vì trên địa cầu có sinh mệnh, cho nên chúng ta quyết định đến nơi này. Nhưng chúng ta đã gặp trở ngại..... trên địa cầu đã có hai đại chủng tộc Đông phương, Tây phương, bọn họ cũng có năng lực khai phá ra không gian mới giống như chúng ta, đồng thời bọn họ cũng chiếm đoạt địa bàn. Nếu chính diện đấu tranh với bọn họ, đám ngoại lai chúng ta, khẳng định không phải đối thủ, cho nên, chúng ta đã quyết định dùng một số sách lược.....”

Sau đó, cơ bản cũng không khác biệt lắm với những điều đã nói trong “Hoàng hôn của chúng thần”. Vũ tộc từ nơi khác đến, châm ngòi chiến tranh giữa hai đại chủng tộc Đông phương Tây phương. Mục đích của bọn họ, Tiểu Lôi không cần hỏi, cũng rõ, đơn giản chính là tá đao sát nhân, tọa sơn quan hổ đấu.

Thế nhưng, bên trong lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, việc ngoài ý muốn này khiến cho kế hoạch của Vũ tộc gần như thất bại.

Việc ngoài ý muốn đó, không ngờ lại chính là một câu chuyện thần thoại cổ đại mà Tiểu Lôi rất quen thuộc.

Nữ Oa vá trời!

335. Chương 335: Hai Chuyện Ngoài Ý Muốn

“Kết quả vượt ngoài dự đoán của chúng ta, chiến tranh giữa hai chủng tộc quy mô quá lớn, cơ hồ phá hủy cả hành tinh này. À, thần thoại phương đông của các người kể lại như thế nào? Xem ra câu chuyện đó là chính là chuyện Nữ Oa vá trời. À, hai vị thần giao chiến, kết quả là bầu trời bị tàn phá, thiên hỏa bên ngoài đã tràn vào từ lỗ hổng, nhân gian phải đối mặt với sự hủy diệt sao?” Tây Môn cười nói: “Kì thật ta và người đều biết rằng thế giới này, trên không trung là bầu khí quyển, ngoài bầu khí quyển là không gian vũ trụ, ở đâu có cái gì gọi là thiên hỏa cơ chứ? Bất quá, đó chỉ là truyền thuyết, không phải là chuyện xưa thuần túy, mà là sự thật.”

Nói đến đây, Tây Môn nhìn Tiểu Lôi, dường như là muốn biết xem Tiểu Lôi có hiểu bí ẩn trong đó hay không.

Tiểu Lôi mỉm cười, nếu hỏi chuyện khác, hẳn có thể không nói được, thế nhưng về câu chuyện Nữ Oa vá trời, hẳn lúc trước đã từng nghiên cứu cùng với Diệp Bất Quần.

Đó là vài năm trước đây, Tiểu Lô cùng Diệp Bất Quần có quen biết nhau qua việc Giáo hội truy tìm Bảo Nhi, đã từng tìm hiểu qua thiên cổ sự về việc Nữ Oa vá trời.

Căn cứ vào lúc ấy mà đoán rằng: Cố sự trong câu chuyện thần thoại đó được gọi là: “Hai vị thần giao chiến, gây ra một lỗ hổng trên bầu trời”, kì thật bên trong bầu khí quyển chỉ là “tầng ozon”.

Phải biết rằng tác dụng của tầng Ozon là ngăn cản tia tử ngoại của ánh sáng mặt trời chiếu xuống, chính vì sự tồn tại của tầng Ozon bên trong bầu khí quyển, cách li được tia tử ngoại, nên sự sống trên trái đất mới có thể sinh tồn!

Mà thực ra, cái gọi là “thiên hỏa” từ bên ngoài bầu trời trút xuống đơn thuần chỉ là “tia tử ngoại” mà thôi!

Không thể xem thường tia tử ngoại! Đó là một thứ rất đáng sợ! Bởi vì tầng Ozon đã cách li tuyệt đại bộ phận tia tử ngoại chiếu xạ vào, vì vậy sinh mệnh ở địa cầu mới tồn tại được!

Căn cứ theo hiểu biết của Tiểu Lô, nếu... đương nhiên, đó chỉ là nếu như! Nếu như tầng Ozon không ngăn cản được tia tử ngoại, để nó trực tiếp chiếu xuống địa cầu thì sẽ xuất hiện loại tình huống như thế nào?

Giả thiết này thật phi thường khủng bố. Nếu điều này xảy ra thì sẽ làm cho đa số sinh vật bị tiêu diệt. Đặc biệt là nhân loại.

Nếu như tia tử ngoại chiếu lên cơ thể con người

Cũng giống như, nếu người thử nghiệm đem một trái mật đào đã chín bỏ vào lò vi ba trong 3 phút.

Từ trong ra ngoài sẽ... nát bét!

Tiểu Lô nói ra câu này với ngữ khí lãnh đạm, Tây Môn nghe xong, ánh mắt kì quái liếc nhìn Tiểu Lô. Hắn trầm mặc chốc lát, rồi chậm rãi nói: “Người nói không sai”.

Hắn lại ngược nhìn bầu trời nói: “Đó là một tai nạn, phá hủy cơ hồ toàn bộ thế giới này, nếu thế giới này bị hủy diệt, kế hoạch của chúng ta cũng sẽ thất bại. Bất quá, chủng tộc phương đông đó, quả thật là rất cường đại, bọn họ không ngờ lại có biện pháp vá được lỗ hổng đó. Dù sao thế giới này, khi trải qua trường tai nạn kinh khủng đó, một số lớn nhân loại chết đi. Hai chủng tộc giao tranh tới lưỡng bại câu thương, tổn thương nguyên khí trầm trọng. Mà lúc ấy, cho dù lỗ hổng đã được vá thì sinh vật trên trái đất cơ hồ đã bị tiêu diệt sạch. Không thể làm gì hơn, hai chủng tộc đã mệt mỏi, nhất thời từ bỏ cái thế giới này, tiến tới tự sáng tạo ra không gian mới của chính họ để ra đi. Bọn họ cần một khoảng thời gian để nghỉ ngơi. Sau đó, không cần ta phải miêu tả nhiều. Ở thế giới này, một bộ phận nhân loại còn sống sót, bởi vì thần linh tạo ra bọn họ đã dời sang một không gian khác. Bọn họ cuối cùng giống như cô nhi bị bỏ rơi, tiếp tục sinh tồn ở thế giới này. Bọn họ trải qua thời kì đen tối, sau đó khai sáng ra nền văn minh, từng bước phát triển cho tới nay, hình thành nền văn minh nhân loại ngày nay”.

Tây Môn chậm rãi tiếp tục nói: “Lúc ấy chúng ta đã li khai, bởi vì nhân loại đã biến thành những sinh vật hoang dại, không còn sức mạnh tín ngưỡng, nên chúng ta tạm thời rời bỏ địa phương này. Nhưng khi chúng ta quay trở lại thì tình huống đã trở nên bất đồng, nhân loại đã phát triển nền văn minh của chính họ. Chúng ta vốn có thể tước đoạt thế giới này, thiết lập một tông giáo tạo tín ngưỡng năng lượng. Nhưng chúng ta đã chậm mất một bước. Tây Môn cười khổ: “Sau trường thảm họa đó, hai chủng tộc Đông Tây đã lui đến một không gian khác, nhưng sau đó họ lại trở về thế giới này. Rồi bọn họ nhanh chóng tự khai sáng ra tôn giáo của họ, phân chia thế lực. Khi chúng ta quay lại, thế giới này lại bị phân chia giống như lần đầu tiên chúng ta đến đây vậy”.

Chủng tộc ở phương tây, lúc bấy giờ gọi là chúng thần cổ Hi Lạp, ở trên cái gọi là đỉnh Olympia, núi của những vị thần. Không cần ta phải nói người cũng minh bạch, trong những thần thoại phương đông các người có nhiều vị thần. Bởi vì trong lịch sử, cuộc chiến đó đã dẫn đến một trường thảm họa. Đông Tây hai phương tạm thời không có kế hoạch gây chiến thêm nữa. Bất quá chúng ta không thể để cục diện như thế này tiếp tục diễn ra”.

Tiểu Lô lạnh lùng ngắt lời: “Cho nên, các người mới có chủ ý quỷ quái đó, phải không?”

“Đúng vậy.” Tây Môn không hề che dấu: “Phương pháp của chúng ta rất thành công, ít nhất là trước mắt phi thường thành công. Chúng ta quyết định trực tiếp hạ thủ từ nhân loại. Bởi vì chúng ta nhận thấy rằng

nhân loại khi phát triển đến một phương thức cao hơn, họ có khả năng tư duy, sau đó bọn họ có khả năng tư duy độc lập, điều này dẫn đến chúng thần rất khó khăn trong việc quản lí bọn họ phát triển, vì vậy lần này chúng ta quyết định, dùng chính nhân loại, lật đổ thần linh của bọn họ.”

“Chuyện xảy ra sau đó, người chỉ cần tìm một cuốn sách lịch sử, đọc xem Giáo hội sao có thể đạt được ưu thế tín ngưỡng trong lịch sử phát triển ở các nước phương tây, là có thể nhìn ra. Không cần ta phải giải thích nhiều, đơn giản mà nói, chúng ta kích động nhân loại ở các quốc gia phương tây phát động chiến tranh, đó là một cuộc đông chinh, cũng là cuộc đông chinh của Alexander đại đế trong lịch sử nhân loại. Đáng tiếc đó là một cuộc chiến thất bại, cuối cùng văn minh phương tây bị đập đổ, quốc gia thì hỗn loạn, tiêu biểu là đế quốc La Mã”.

Tiểu Lôi liền nói: “Sau đó các người kiến lập tông giáo riêng của mình! Đúng không?”

“Đúng vậy”. Tây Môn thừa nhận: “Bởi vì lúc ấy chiến loạn, quốc gia hỗn loạn, nhân loại đối với tín ngưỡng chúng thần Hi Lạp cổ đại đã dần giảm bớt, nên chúng ta mới có thể từng bước khống chế, cuối cùng lật đổ bọn họ. Đương nhiên, chúng ta thậm chí phải từ bỏ thân phận của mình, cùng nhân loại hợp tác. Người nên biết vị trí đứng đầu tại các nước tây phương là hoàng đế La Mã, người kiến lập địa vị hợp pháp của Giáo hội. Sau khi nhân loại phát triển đến một giai đoạn rất cao, thì tự nhiên sẽ dần thoát ra khỏi sự khống chế của thần linh. Tỉ như hoàng đế La Mã, hẳn lựa chọn hợp tác cùng chúng ta, chúng ta giúp hắn thiết lập quyền lực, thật đơn giản.”

“Tính toán như vậy quả là giải quyết tận gốc?” Tiểu Lôi thở dài, đột nhiên nhìn Tây Môn: “Các người chỉ đơn giản là xác lập thống trị tại tây phương?”

“Quả thật là như vậy”. Tây Môn gật đầu, vẻ mặt hắn trở nên kì quái: “Nhưng có hai chuyện phát sinh ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Tiểu Lôi khẽ nhíu mày.

Tây Môn giơ một ngón tay: “Thứ nhất, chúng ta phát hiện ra chủng tộc phương Đông vượt trội hơn so với tưởng tượng của chúng ta, nói theo cách khác, tiến hóa của bọn họ thậm chí trội hơn chúng ta”. Hắn kì quái nhìn Tiểu Lôi: “Chẳng lẽ người không thấy lạ sao? Theo như ta vừa mới nói, thần linh ở một vùng không gian khác, để duy trì vùng không gian đó phải duy trì một lượng lớn năng lượng tín ngưỡng, nhưng hiện tại xem ra, nhân loại Đông phương các người, đối với tín ngưỡng thần linh không thể so sánh với phương Tây, ta thậm chí nói một câu khó nghe, Đông phương các người thật ra không có một hệ thống tông giáo nghiêm chỉnh nào cả, người không cảm thấy lạ sao?”

Tiểu Lôi dù sao cũng là người thông minh, hắn lập tức nói: “Chẳng lẽ thần linh Đông phương đã tìm được biện pháp duy trì không gian của bọn họ. À, Tiên giới chứ? Bọn họ không cần dựa vào năng lượng tín ngưỡng tông giáo?”

“Đúng vậy”. Tây Môn nghiêm túc nói: “Đây là chuyện thứ nhất ngoài ý muốn, thần linh Đông phương tự mình đã tìm được biện pháp khắc phục, không cần phải dựa vào tông giáo để khống chế nhân loại và từ nơi này có được sức mạnh siêu nhiên của con người. Nói như vậy, sau khi chúng ta đánh bại được địa vị tín ngưỡng ở các nước phương tây, mở rộng ra tới phương đông, nhưng điều này làm cho chúng ta thật sự ngạc nhiên. Chúng ta đánh bại bọn thần linh Hy Lạp, đã diệt cỏ tận gốc, dùng nhân loại đối phó với thần linh, nhưng lại không thể sử dụng được với chúng thần Đông phương.”

“Vậy rốt cuộc thần linh Đông phương đã dùng biện pháp gì để thay thế phương thức tiếp nhận pháp lực của nhân loại?” Tiểu Lôi nhìn chằm chằm Tây Môn.

Tây Môn cười khỏ, sau đó nói ra hai chữ:

” Tu chân”.

336. Chương 336: Lần Phản Bội Nổi Tiếng Nhất Trong Lịch Sử

Không có!

Chúng thần Hy Lạp cổ, cái đám gia hỏa đó luôn cố định. Thần mặt trời cũng thế, thần mặt trăng cũng vậy, Zeus- cha của chúng thần cũng không khác gì. Đương nhiên sau cái đám gia hỏa đó cũng xuất hiện thêm vài tên tiểu thần mới, bất quá cũng chỉ là đám tiểu bối đời sau do đám thần linh đó sinh sản ra. Tỷ như cái đám con trai con gái của các thần, vì có mối quan hệ huyết thống, nên cũng có thể biến thành thần linh.

Nhưng ngoại trừ những thứ kể trên, có thường nhân nào có thể dễ dàng biến thành thần tiên hay không cơ chứ?

Không có.

Vậy Christianity thì thế nào?

Thượng Đế là vị thần duy nhất. Còn các Thiên sứ cũng chỉ là kẻ hầu của người mà thôi.

Nhưng phương đông thì lại không như vậy.

Tây Môn cười có phần khổ tâm, thế nhưng dường như hắn không có vẻ gì là không thoải mái, ngược lại nét mặt lại rất nhẹ nhàng.

“Người Đông phương các ngươi thật kỳ lạ. Thần linh của các ngươi không ngờ truyền thụ cho nhân loại một vài phương pháp tu luyện mà có thể khiến cho một số người bình thường có thể tu luyện thành tiên. Cũng chỉ có Đông phương tu hành giả các ngươi mới có cái gọi là tu tiên. Chuyện này quả thực quá thần kỳ. Thậm chí theo truyền thuyết, ngay cả động vật của Đông phương và một số sinh vật không thuộc loài người cũng có thể tu luyện thành tiên! Ví dụ như vị hầu tử trứ danh đó.” Tây Môn cười quái dị, ngữ khí có chút cổ quái: “Kết quả như thế khiến cho thần linh Đông phương các ngươi ngày càng nhiều, lực lượng cũng ngày càng cường đại, hơn nữa một thường nhân sau khi tu luyện thành tiên, liền trở thành một tân tiên nhân. Sau khi thành tiên nhân, thì sẽ được triệu hoán lên Tiên giới, mà các ngươi gọi là ‘phi thăng’, và lại sau khi phi thăng lên Tiên giới liền có thể cấp cho Tiên giới những pháp lực cường đại mới được người đó mang theo. Điều này hơn xa phương thức chúng ta lợi dụng tông giáo để tập hợp càng nhiều lực lượng tinh thần của nhân loại thì càng tốt! Nói đơn giản, chúng ta còn đang sử dụng lực lượng tinh thần của nhân loại để duy trì cái thế giới Thiên quốc đó, thì Đông phương các ngươi đã có thể trực tiếp tạo ra tiên nhân mới để bổ sung năng lượng cho Tiên giới, biến hóa như vậy chúng ta cơ hồ không có khả năng.”

Nói đến đây, Tây Môn bổ sung thêm: “Hoặc là đem sinh mạng phát triển đến một giai đoạn nhất định, sau khi đột phá cực hạn, liền tiến hóa đến một cấp độ cao hơn. Nói chung, cái gọi là thần linh, bất quá cũng chỉ là một loại sinh mạng mà thôi. Có điều bọn họ so với nhân loại cao cấp hơn mà thôi.”

“Đương nhiên, chúng ta đã từng thử cách làm này của đám thần tiên Đông phương, nhưng cuối cùng chúng ta bất lực phát hiện ra rằng chúng ta không thể khiến cho nhân loại tu luyện thành tân thần linh được”. Tây Môn lắc đầu nói.

Tiểu Lô lúc này vẻ mặt tự chung mới có phần rạng rỡ.

Điều này không cần phải nói, khẳng định là với chính phát hiện của hắn có chút quan hệ!

Tam hồn thất phách (ba hồn bảy vía) của người Đông phương và người Tây phương vốn bất đồng! Người Tây phương trời sinh thiếu mất đi một ‘linh hồn phách’ so với người Đông phương, do vậy không thể tu luyện được pháp thuật Đông phương, nên không có khả năng thành tiên!

“Ài, đây là việc ngoài ý muốn đầu tiên mà ngươi nói sao.” Tiểu Lô lạnh lùng nói: “Ngươi vừa rồi nói có hai việc ngoài ý muốn. Vậy việc thứ hai là gì?”

Tây Môn vẻ mặt có chút thần bí nói: “Nội bộ của chúng ta xuất hiện một số chuyện.”

Hắn thở dài: “Da Tô bị đóng đinh chết trên thập tự giá, ngươi hẳn là biết. Ông ta bị bán đứng bởi tên phản đồ Do Đại, cho nên trong tất cả các truyền thuyết thì Do Đại chính là tên phản đồ khả ố. Da Tô chính là một vị thánh, đến thế giới này để truyền bá chủ nghĩa tôn giáo, nhưng bị Do Đại bán đứng mà chết, mà Do Đại lại chính là một trong mười ba môn đồ của Da Tô.”

Lập tức trong lòng Tiểu Lô có vài phần cảnh giác, nhân thần băng lãnh nhìn Tây Môn trong chốc lát: “Ngươi không cần phải vòng vo, Diệp Bất Quần, cũng chính là Raphael, phát hiện ra những điều này, ta

biết cái tên gọi là Do Đại, kỳ thật là một Huyết tộc. Trong số mười ba môn đồ của Da Tô thì có đến sáu là Huyết tộc, đúng không?”

“Đúng” Tây Môn nhanh chóng trả lời: “Bao gồm cả Do Đại thì tổng cộng có sáu người đều là Huyết tộc. Bọn họ là Huyết tộc cấp cao. Người hẳn đã biết rõ Thân vương là một Huyết tộc cao cấp. Lực lượng gần như sánh bằng với Thiên sứ.”

Tiểu Lôi thở dài: “Việc này quả thật là sau khi biết được từ Diệp Bất Quần, ta vẫn không thể nghĩ thông suốt. Huyết tộc, vì cái gì lại cùng một bọn với các người được?”

“Việc này không có gì là kỳ quái.” Tây Môn lạnh lùng nói: “Vào thời điểm mười ba môn đồ của Da Tô đến thế giới này, trong đó có sáu Huyết tộc đều không phải là sinh vật trên địa cầu này. Bọn họ cũng như những Thiên sứ Vũ tộc, đều đến từ một thế giới khác, vì thế mà trở thành đồng minh. Bọn họ có mục đích giống nhau là đều muốn lật đổ cái đám gia hỏa Hy Lạp cổ đại trên đỉnh Olympia, thay thế địa vị bọn họ, để có được địa vị quyền lực thống trị tôn giáo của nhân loại. Vũ tộc và Huyết tộc đều được phái đến, nhưng bọn họ dù khác chủng tộc, nhưng cũng đến từ cùng một địa phương mà thôi. Là bởi vì Vũ tộc sau lần đầu tiên đến địa cầu, liền trải qua trường thảm họa đó, lần thứ hai đến đã dẫn thêm một vài nhân thủ.”

“Ài, ta có thể hiểu được ý người nói. Sau đó người nói nguyên nhân thứ hai ngoài ý muốn, là trong nội bộ các người xảy ra vấn đề, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chia rẽ”. Tây Môn cười nói: “Tiểu Lôi, không cần người đem ta ra làm trò hề. Ta biết Raphael đã đem những điều hẳn ta biết được nói cho người. Hẳn phát hiện ra trong mười ba môn đồ thì có sáu là Huyết tộc. Hẳn cũng khám phá ra Huyết tộc cũng đã từng tin thờ Thượng Đế, hẳn cũng biết Do Đại từng là một tên Huyết tộc.”

Tiểu Lôi cười nói: “Không sai. Sau đó có phải Huyết tộc phản bội các người, khiến các người phải chia rẽ, đúng không?”

“Người nói cũng không phải chính xác.” Tây Môn mỉm cười khá thần bí: “Thứ nhất, Huyết tộc không hề phản bội ‘chúng ta’. Chính xác mà nói, Huyết tộc phản bội Vũ tộc, ta có thể nói cho người biết, ta không phải là Vũ tộc. Sự việc phản bội đó, là do Do Đại bán đứng Da Tô, bất quá việc Do Đại bán đứng Da Tô, trong đó còn có ẩn tình khác. Raphael biết được nhiều sự tình, cho nên hẳn mới bị xử tử, bất quá hẳn lại chạy thoát được nên mới đem sự tình tiết lộ ra. Hẳn ta cũng nhất định đã nói với người cái thấy được trên núi Pyrennes hiện giờ chính là ‘Di Thư của Do Đại’”.

Tiểu Lôi trầm mặc một lúc, hồi tưởng lại ngày đó chính bản thân Diệp Bất Quần với ngữ khí kì lạ đã từng nói tới bản “Di Thư của Do Đại”.

Rồi Tây Môn lại dùng ngữ khí bình thản, chậm rãi nói: “Chúng ta đã từng được nghe chân lý của thần, nếu chúng ta cố ý phạm tội thêm lần nữa, thì sẽ không còn cơ hội chuộc tội nữa, chỉ có thể run rẩy sợ hãi chờ đợi phán xét và ngọn lửa thiêu đốt chúng nhân giáng xuống. Cho nên ta có tội, dù là Thần ban cho ta có tội, ta cũng chấp nhận..., phản bội là tội lỗi, mà không phản bội cũng là tội lỗi! Cho nên ta phải chết!”

Từ trong miệng hắn nói ra, đúng là phong “Di Thư của Do Đại” kia.

Tiểu Lôi có chút kinh ngạc: “Phong di thư này người đã xem qua sao?”

Tây Môn thở dài: “Ta đương nhiên đã xem qua, hơn nữa, còn từ rất sớm rồi, so với Raphael còn sớm hơn rất nhiều, rất nhiều.”

Ngữ khí của hắn biến đổi: “Ý tứ của phong di thư này cũng chẳng khó hiểu. Do Đại bán đứng Da Tô, cho nên mới nói hẳn có ‘tội’. Nhưng bên trong phong di thư này, ngôn từ hình như có chút gì đó miễn cưỡng, lại có vẻ rất bí ẩn, chẳng lẽ người không thấy kì quái sao? Đây căn bản không phải lời nói mà một kẻ phản bội nên có.”

Tiểu Lôi trấn định tâm thần, lắng lắng chờ Tây Môn nói ra đáp án.

Quả nhiên Tây Môn trên mặt khẽ mỉm cười, sau đó bình thản nói: “Bởi vì, Do Đại sở dĩ bán đứng Da Tô, là do Da Tô hạ lệnh cho hắn làm như vậy.”

Sau khi nói xong, Tây Môn vẻ mặt đầy thâm ý liếc nhìn Tiểu Lôi, chờ xem biến hóa trên mặt hắn.

Tiểu Lôi sắc mặt không chút biến đổi, hắn thậm chí một chút kinh ngạc cũng không có, cứ lẳng lẳng cùng Tây Môn đối nhãn như vậy.

“Người không cảm thấy kinh ngạc sao?” Tây Môn bật cười nói.

“Tại sao ta phải kinh ngạc?” Tiểu Lôi bĩu môi. “Trong tiểu thuyết Cửu Lưu đã sớm tả lại chuyện kiểu này rồi.”

Tây Môn cười khở: “Ít nhất theo phản ứng bình thường, người cũng nên hỏi ta: ‘Vì sao Da Tô lại ra lệnh cho Do Đại bán đứng mình?’ Hay đại loại như vậy?”

“Được rồi” - Tiểu Lôi khinh khỉnh cười nói: “Vì cái gì mà Da Tô lại ra lệnh cho Do Đại bán đứng mình?”

“Bởi vì, chuyện này nhất định phải làm.” Tây Môn chậm rãi nói: “Thế giới này có Quang Minh, thì đương nhiên sẽ có Hắc Ám. Những lời này người hiểu chứ?”

Tiểu Lôi sắc mặt biến đổi, cúi đầu cẩn thận suy nghĩ, đến lúc hắn ngẩng đầu, sắc mặt ngưng trọng, nhìn Tây Môn, bất giác thở dài nói: “Ta đã rõ rồi.”

Hắn khép mắt vài phút, sau mới mở mắt ra, thở dài nói: “Thủ đoạn khá quá, cái loại phương pháp vượt quá sự tưởng tượng bình thường này, thật sự làm cho ta giật mình.”

Tây Môn lông mày khẽ cau lại: “Người không ngờ lại hiểu rõ rồi à?” Hắn tựa hồ có chút giật mình.

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Chuyện này thật không khó để đoán.”

Hắn nói lớn: “Mục đích của các người, là kiến lập tôn giáo, sau đó nhận lấy lực lượng tinh thần của tín ngưỡng tôn giáo từ các tín đồ nhân loại. Nhưng chính như người nói, thế giới này có Quang Minh thì sẽ có Hắc Ám. Cũng giống như trên thế giới này, có đủ loại tôn giáo tuyên dương chính nghĩa. Mặc kệ Christianity có phải là công cụ để các người thu lấy lực lượng tinh thần về tín ngưỡng của nhân loại hay không, nhưng những giáo điều của nó, quả thực có rất nhiều lý luận không tề. Chúng ta tạm thời gọi cái này là tôn giáo của ‘Quang Minh’ hay của ‘Chính Nghĩa’ ”

Ngừng lại một chút, Tiểu Lôi lại nói: “Chỉ là, lòng người có thiện có ác, loại tôn giáo Quang Minh hay Chính Nghĩa này, chỉ có thể tập hợp đám nhân loại thiện lương tự đáy lòng. Tựa như người nói, thế giới này có Quang Minh, thì tất nhiên sẽ có Hắc Ám, có thiện lương thì tất nhiên sẽ có tà ác. Các người chẳng những cần một Christianity thiện lương làm cái vỏ tôn giáo, đồng thời cũng cần một tà giáo! Lắm khí, môn đồ tà giáo lại có tín ngưỡng về tôn giáo cuồng nhiệt và thành kính hơn nhiều so với môn đồ chính thống. Cho nên Thiên sứ của Vũ tộc kiến lập ra Giáo hội Quang Minh. Còn chủng tộc Hắc Ám, hay là Huyết tộc, lại kiến lập ra tín ngưỡng Tà Ác. Nhưng thực chất cả hai tôn giáo đều làm chung một chuyện, đều lợi dụng tôn giáo để rút lấy lực lượng tinh thần tín ngưỡng của nhân loại. Chỉ có điều là mọi người được phân công khác nhau mà thôi, đúng không?”

Bộp bộp bộp bộp bộp...

Không đợi Tiểu Lôi nói xong, Tây Môn đã mỉm cười, vỗ tay, ánh mắt đầy vẻ khen ngợi: “Ta thật không thể ngờ được, chỉ bằng một câu nói của ta, mà người không ngờ có thể đoán trúng gần hết mọi sự việc. Hơn nữa chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, mà có thể gần như hiểu rõ hết sự việc trong đó.”

337. Chương 337: Toàn Bộ Lời Giải

Về mặt Tiểu Lôi khá cổ quái, hắn nhìn Tây Môn, nhin không được hỏi: “Nếu nói như thế... vậy, cái gọi là Hắc Ám Hội Nghị, thế lực Hắc Ám của toàn Châu Âu, căn bản chính là một công ty con mà các người mở sao... cái gì Thiên sứ Vũ Mao tộc hay là Hấp huyết quý Huyết tộc, các người cũng là là người một nhà sao, chỉ có điều chuyện này... mẹ nó, cái này giống như phân công nhiệm vụ cách mạng... nhưng mà các người trăm ngàn năm qua đều đấu nhau đến đâu rơi máu chảy, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Kỳ quái sao?” Tây Môn thở dài: “Không sai, người cơ hồ đã đoán đúng, Do Đại là phụng mệnh bán đứng Da Tô, khiến cho Vũ tộc Thiên sứ cùng với Huyết tộc trong mười ba môn đồ giả vờ trở mặt, từ đó về sau

Giáo hội cùng thế lực Hắc Ám thề bắt lương lập, chỉ có điều, lúc ban đầu, mọi người kỳ thật đều biết rõ, bọn Do Đại chỉ là giả bộ mang tội danh như vậy mà thôi. Nhưng sau đó, sự tình liên phát sinh biến hóa...

“Da Tô bị Do Đại bán đứng mà chết... vốn chỉ là giả vờ, sau này sẽ sống lại. Đoạn cổ sự này, người chắc cũng đã biết ...”

Tiểu Lôi cười lạnh: “Ta đương nhiên biết.”

Tiểu Lôi nói xong, lại thấy sắc mặt Tây Môn có chút u ám, nên im lặng không nói. Quả nhiên, Tây Môn đột nhiên cười, sau đó lại thở dài, ngữ khí ngưng trọng, hần chậm rãi nói: “Vốn chỉ là một chuyện giả mạo. Mà lúc ấy lại xảy ra một chuyện bất ngờ... không ngờ Da Tô chết thật!”

Tin tức này mới thật sự làm Tiểu Lôi giật mình.

Chết thật?!

Hần bắt giác thốt lên: “Sao lại chết?”

Tây Môn trả lời: “Không biết.”

Về mặt hần có chút khổ tâm: “Không ai biết. Nhưng hậu quả của sự tình này là, hai bên vốn là giả trang, lại biến thành trở mặt thực sự. Song phương đều chỉ trích lẫn nhau, nói đối phương hại chết Da Tô. Đương nhiên, Do Đại phải chịu thiệt thòi, bởi vì toàn thế giới đều biết, là Do Đại bán đứng Da Tô. Do vậy Huyết tộc lại có miệng mà khó thanh minh, chỉ có thể chịu vết đen này.”

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, rồi nói: “Có thể có âm mưu gì ở đây không? Hoặc là, Vũ tộc hại chết Da Tô...”

Tây Môn cười ha ha: “Suy nghĩ này của người, đại khái chính là ”luận về âm mưu” của nhân loại các người, cũng vị tất không có đạo lý. Lúc ấy Da Tô mang theo mười ba môn đồ đi vào tinh cầu này của các người, chính là vì để tạo thành sự nghiệp, bọn họ đến từ thế giới xa xôi. Rất giống như tiền nhân của người nói. Xa quá cơ hồ đã thoát ly khỏi ảnh hưởng. Ta cũng hoài nghi, có thể là Vũ tộc có lòng phản nghịch, muốn tự mình chiếm tinh cầu này, à, dùng lời của người Đông Phương các người mà nói, hình như có một câu cực kỳ thích hợp để hình dung, gọi là.... A, đúng vậy, gọi là ‘Trời cao hoàng đế xa’, Cho nên muốn cát cứ, làm thổ hoàng đế, đúng không?”

Tiểu Lôi dở khóc dở cười: “Xem ra người đối với văn hóa phương đông thật sự hiểu rất rõ.”

“Đương nhiên. Dù sao trên danh nghĩa, thân phận hiện tại của ta có một nửa huyết thống đông phương.”

Tây Môn chớp mắt, cười khá tà ác, bất quá lập tức sắc mặt hần liền nghiêm lại, nói: “Khả năng này không phải là không có. Nhưng, nếu nói Vũ tộc hại chết Da Tô, lại cũng tuyệt đối không có khả năng.”

Tây Môn nhìn hần một cái: “Chẳng lẽ người cho rằng người đến từ Thiên quốc chúng ta đều là đứa ngốc? Khoảng cách từ thế giới chúng ta đến tinh cầu các người xa xôi đến cơ hồ dùng từ ngữ ‘Năm ánh sáng’ để hình dung. Chỉ có Da Tô và mười ba môn đồ của hần được phái đến nơi này. Trong đó chỉ có thánh tử Da Tô, mới thật sự là thần, còn Vũ tộc cùng với Huyết tộc, chỉ là người hầu của thần mà thôi, mặc dù có thực lực rất cường đại, nhưng bọn họ tuyệt đối không có khả năng phản bội Thần tộc ! Thế giới đó có rất nhiều Thiên sứ Vũ tộc cùng Huyết tộc, bất quá Vũ tộc cùng với Huyết tộc đều chỉ là người hầu bị thần thống trị mà thôi. Dựa vào thực lực, Vũ tộc không có năng lực giết chết Da Tô, mà đồng thời, trước khi được phái đến nơi này, Vũ tộc và Huyết tộc đều đã dùng linh hồn khế ước tuyên thệ với Da Tô, bọn họ không thể phản bội, bởi vì một khi phản bội, bọn họ sẽ chết!” Nói xong những điều này, Tây Môn tổng kết một câu: “Cho nên, Da Tô tuyệt đối không có khả năng là bị bọn họ hại chết. Vô luận là Vũ tộc hay Huyết tộc, đều không có khả năng hại chết chủ nhân của bọn họ.”

“Vậy Da Tô sao lại chết? ”Tiểu Lôi nhin không được bật hỏi.

“Ta không biết.” Nụ cười lần này của Tây Môn, là thật sự cười khổ. Ngữ khí của hần có vài phần bất đắc dĩ: “Sự tình này không ai biết. Ta cũng không biết... nếu như thật sự biết chân tướng, Vatican và Hắc Ám Hội Nghị cũng sẽ không chém giết nhau cả ngàn năm nay. Song phương đều cho rằng là đối phương làm... mà đáng sợ nhất chính là... bởi vì Da Tô chết, khiến cho bọn họ không thể trở về nhà.”

Dựa theo Tây Môn kể lại, Thượng đế thật sự tồn tại. Nhưng Thượng đế không hề ở tại địa cầu, thậm chí không ở thế giới này. Mà ở một chỗ khác rất xa xôi, còn như xa xôi bao nhiêu Tây Môn không thể hình

dung, bởi vì không thể dùng khái niệm chuẩn xác mà mô tả khoảng cách này.

Da Tô mang theo mười ba môn đồ, kỳ thật chỉ bất quá là một phân đội nhỏ phát triển 'Tân giáo' khu' được Thượng đế phái ra mà thôi. Giống như một đại công ty có thực lực khổng lồ, phái một nhóm người, đến một địa phương mới khai thác thị trường mới. Giống như kiến lập một công ty chi nhánh. Đại khái chính là ý tứ như vậy.

Giáo hội trên Địa cầu, đối với phạm vi thống trị của Thượng đế mà nói, chỉ là một trong rất nhiều giáo khu mà thôi. Chỉ là một trong số đó.

Nhưng, vào lúc sự tình sắp thành công. Da Tô không ngờ lại chết! Sự tình này phát sinh có ý nghĩa thế nào?

Giống như thời cổ đại, một tướng quân mang theo một đội binh lính khai thác lãnh thổ mới, sau khi kết thúc trận chiến, tướng quân đột nhiên tử vong, quân đội không có thống soái, không có lãnh đạo.

Bọn họ không dám liên hệ với người nhà... nếu bọn họ trở về, sẽ đối mặt với sự trừng phạt nghiêm khắc, sẽ bị trừng phạt quăng vào Địa ngục, vĩnh viễn chịu hỏa diễm của Địa ngục thiêu đốt! Ít nhất phải thiêu đốt một ngàn năm mới có thể chết." Tây Môn thở dài: "Nhiệm vụ của bọn họ là phụ tá Da Tô. Nhưng Da Tô đã chết, cho nên bọn họ phải đảm đương trách nhiệm. Vô luận như thế nào, Da Tô là Thần tộc, mà bọn họ là người hầu của Da Tô, chủ nhân của mình chết, bọn họ cũng xong đời." Tây Môn chậm rãi nói: "Cho nên, có thể nói, giáo khu Địa cầu này đã thoát ly khỏi tầm khống chế của trung ương. Mười ba gia hỏa được phái đến nơi này, không dám quay lại Thiên quốc, chỉ có thể ở tại nơi này, làm... à, chính là ý ta vừa mới nói, trời cao hoàng đế xa, dứt khoát cắt cứ địa phương, làm một thổ hoàng đế mà thôi.

Tiểu Lôi cơ hồ phải nỗ lực rất lớn mới có thể nín cười, chỉ là sắc mặt có chút cổ quái: "Vậy. Thiên quốc gì đó của các người, cũng bỏ mặc? Lại cho phép bọn họ... ờ, hoạt động độc lập?"

Đến bây giờ Tây Môn rốt cuộc mới nói ra thân phận của mình, hắc nhìn Tiểu Lôi: "Vì vậy ta mới đến đây. Ta được phái đến nơi này để tiếp quản mọi chuyện."

Tiểu Lôi dùng ánh mắt trịnh trọng nhìn Tây Môn: "Ý của người là... người đến từ Thiên quốc?"

"Đúng vậy." Ngữ khí Tây Môn rất nghiêm túc: "Thật ra ta đến thế giới này của các người đã rất nhiều năm. Lúc có một hậu duệ của Huyết tộc sinh hạ một đứa bé, ta liền nhập vào cơ thể này... nhưng mà bởi vì nơi này đã thoát ly khỏi tầm khống chế của Thiên quốc quá lâu, nếu ta trực tiếp lộ diện, hừ hừ, sợ rằng bọn Thiên sứ sợ hãi sự trừng phạt của Thiên quốc, sẽ giết ta trước. Mấy tên gia hỏa Huyết tộc e rằng cũng sẽ như vậy."

Tiểu Lôi không khỏi coi thường tên Tây Môn này: "Vậy người là thế nào trong cái Thiên quốc gì đó của các người, là Thần tộc ư? Địa vị cao hơn Vũ tộc, Huyết tộc, chẳng lẽ thực lực người còn mạnh hơn bọn họ?"

"Điều này khác với tưởng tượng của người." Tây Môn cười nói: "Ta đích thật là Thần tộc, giống như Da Tô. Ở chỗ chúng ta, Thần tộc là chủng tộc tối cao, mà Vũ tộc cùng Huyết tộc, địa vị thấp hơn so với chúng ta. Nhưng điều này chỉ là địa vị mà thôi, không phải nói thực lực của ta cao hơn bọn họ. Nếu so từng người một, ta cường đại hơn so với một Vũ tộc hoặc là Huyết tộc, nhưng nếu đối mặt ba bốn tên Vũ tộc hoặc là nhiều hơn, bọn họ có thể dễ dàng giết ta. Tại thế giới của nhân loại các người, địa vị cao thấp cũng không có nghĩa là thực lực cao thấp đúng không?" Tây Môn cười nói: "Ta nhớ rõ, tại Nguyên triều của đông phương, Mông Cổ là dân tộc cao cấp nhất, người Hán là dân tộc thấp nhất, nhưng thực lực người Hán vị tất thấp hơn so với người Mông Cổ? Khi xảy ra đại chiến thứ hai, nước Đức coi người Do Thái là dân tộc hạ đẳng, chẳng lẽ người có thể nói người Do Thái yếu hơn người Đức sao?"

Tiểu Lôi không nói gì được.

"Ta đích thật là Thần tộc, nhưng ở chỗ chúng ta, địa vị của Thần tộc chỉ cao hơn một chút so với Vũ tộc hoặc là Huyết tộc mà thôi. Mà Thần tộc chúng ta cùng với Vũ tộc và Huyết tộc, đều phụng thờ Thượng đế. Chỉ có Thượng đế mới có địa vị thống trị tuyệt đối. Thượng đế mới là thần linh vĩnh viễn không thể chiến thắng! Chúng ta chỉ là con dân của người mà thôi."

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, rồi nhíu mày nói: "Vậy người chính là một 'Da Tô' mới? Có phải không?"

Tây Môn gật đầu, Tiểu Lô lại cười sảng sặc như muốn đứt hơi. Sắc mặt Tây Môn có chút bất thiện, nhúu mày nhìn Tiểu Lô, Tiểu Lô cười nói: “Người không ngờ là tân Da Tô? Đây quả thực là câu chuyện cười hay nhất mà ta từng nghe!”

Hắn cười xong, nhìn Tây Môn, nói: “Trời ạ! Ở chỗ này, tại thế giới này, bên ven đường ở ngoại ô của một thành thị phồn hoa, không ngờ có một gã, lái xe hơi đắt tiền, mặc quần áo đắt tiền, trên tay còn cầm xì gà, hắn nói cho ta biết. Hắn là Da Tô hạ phạm... còn có gì hoang đường hơn không?”

Tây Môn lẳng lặng chờ hắn cười xong, mới lạnh lùng nói: “Chuyện này không có gì buồn cười.”

“Được rồi, được rồi...” Tiểu Lô nghiêm mặt lại: “Người nói người là tân Da Tô, vậy trước khi người hạ phạm, sao không dẫn theo vài Thiên sứ hoặc là Huyết tộc đến? Năm đó Da Tô dẫn theo mười ba môn đồ, hiện tại người muốn áp đảo cái gọi là mười ba môn đồ này, người chỉ cần dẫn theo một trăm ba mươi môn đồ, vậy thu thập bọn chúng không phải chỉ là chuyện vài phút sao?”

Tây Môn không tức giận, chỉ lạnh lùng nói: “Đây là vấn đề của ta, không thể giải thích cho người.” Bất quá hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng, nhìn Tiểu Lô: “Nếu ta thật sự dẫn theo một trăm thủ hạ Vũ tộc hay Huyết tộc đến, ta còn phải đứng ở chỗ này cùng người nói nhảm như vậy sao? Ta còn phải khổ tâm trù tính nhiều chuyện như vậy sao?”

“Đích xác là như vậy.” Tiểu Lô thở dài: “Nếu người mang đến một nhóm có thực lực tương đương với đám Thiên sứ, người đã sớm quang minh chính đại tiêu diệt đám phản đồ rồi.” Ánh mắt hắn rất cuộc lộ ra ý cười: “Được rồi, Tây Môn. Người hôm nay dẫn ta đến nơi này, nói nhiều như vậy, rốt cuộc là có dụng ý gì đây?”

“Ta muốn mượn một chút lực lượng bên ngoài.” Tây Môn trả lời rất thẳng thắn: “Đối phó với đám phản đồ này, ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Ta không thể tìm được trợ giúp gì từ quê nhà, bởi vì quê nhà so với nơi này quả thực quá xa xôi. Nếu ta muốn áp đảo đám phản đồ, chỉ có thể nhờ ngoại lực trợ giúp. Mà tại thế giới này, duy nhất có thể cùng bọn họ đối kháng chỉ có những người đồng phương các người.”

“Bảy Thiên sứ hiện tại chỉ còn lại có sáu. Bọn họ mặc dù vẫn không thể trở về nhà, nhưng trên danh nghĩa, bọn họ vẫn là giáo khu của chúng ta, không hề chân chính phản bội. Bất quá theo cách nói của người Phương Đông các người, trời cao hoàng đế xa, quê nhà không thể khống chế nơi này. Cũng chỉ là thống trị trên danh nghĩa mà thôi. Hiện tại bảy Thiên sứ đã chết một, quê nhà lập tức phái ta đến nơi này. Ta đến nơi này, bọn họ tưởng rằng, ta đến bổ sung vị trí của gã Thiên sứ đó. Bọn họ cho rằng ta là Vũ tộc, mà kỳ thật ta không phải...” Tây Môn cười rất quỷ quái: “Ta lừa gạt bọn họ thành công, bởi vì ta đích xác có một phần huyết thống của Vũ tộc. Nhưng ta cũng cảm nhận được địch ý của bọn họ, bọn họ mặc dù rất tôn trọng ta nhưng lại rất lạnh nhạt. Vì vậy, ta nghĩ không chỉ bắt đầu từ Vũ tộc, ta còn phải nỗ lực từ đám Huyết tộc... ta thâm nhập vào Huyết tộc, cũng thu được một địa vị đặc thù.” Tây Môn thở dài: “Nhưng cứ như thế, tiến triển của ta chính là rất nhỏ. Bất quá may mắn, gần đây, có một cơ hội.”

Tiểu Lô động tâm, kêu lên: “Người nói là... đám thần Hy Lạp?”

“Xem ra người cũng đã tiếp xúc một chút với bọn họ.” Tây Môn nheo mắt: “Bọn họ xuất hiện làm ta rất ngạc nhiên. Nhưng đối với ta mà nói, đây cũng là một cơ hội phi thường khó kiếm!”

“Nếu ta muốn tiêu diệt đám phản đồ, hoặc là thu thập đám Huyết tộc Hắc Ám Hội Nghị, dựa vào ta là không thể... ta mặc dù thu được một địa vị ở hai phe, nhưng như thế không đủ. Ta từng nghĩ tới, có thể làm cho bọn họ đấu tranh, ta ở giữa thừa gió bẻ măng... nhưng không thể, người cũng biết, bọn họ đã đánh nhau nhiều năm như vậy, nhưng không thể tiêu diệt đối phương. Hơn nữa, giữa bọn họ, mặc dù mặt dưới là đánh nhau rất âm ỉ, nhưng mười ba gia hỏa kia, lại không hề thật sự xuất thủ. Vậy ta nghĩ, nếu muốn gây thương tổn thực sự cho bọn chúng, chỉ có thể giúp bọn họ lại tìm ra một vài địch nhân... cho nên, theo ta thấy Phương Đông các người, phần lớn là ẩn cư tị thế, không thích tranh đấu. Nhưng đám gia hỏa trên núi

Tiểu Lô dần dần trở nên phấn nộ: “Người thật sự rất thông minh, biết giá họa cho chúng ta.”

“Đa tạ người khích lệ.” Tây Môn cười: “Kế hoạch của ta còn chưa bắt đầu, ta liền phát hiện một đối tượng rất thích hợp.... ta không ngờ phát hiện trên thế giới này, vẫn còn có tàn dư của Olympia! Điều này quả thật làm ta kinh hãi! Cho nên, ta lập tức phát hiện ra, bọn họ rất phù hợp yêu cầu của ta! Bởi vì tu hành giả Phương Đông các người, phần lớn là ẩn cư tị thế, không thích tranh đấu. Nhưng đám gia hỏa trên núi

Olympia, cơ hồ không lúc nào không nghĩ đến tiêu diệt Vatican và Hắc Ám Hội Nghị, bởi vì cừu hận giữa bọn họ quả thực quá sâu.”

“Vậy người ở Tây Phương là được rồi vì sao lại đến Phương Đông?” Tiểu Lô rốt cuộc đưa ra nghi hoặc lớn nhất của hắn: “Lại vì sao trở thành người kế thừa Tây Môn gia, vì sao lại tiếp cận Điền gia. Vì sao phải cưới Điền Kha Nhi?”

Tây Môn nhíu mày, nhìn Tiểu Lô: “Sự tình Điền gia, người thật sự không biết?” Hắn tựa hồ có chút kinh ngạc: “Điều này làm ta rất bất ngờ... nhiều sự tình bí ẩn như vậy, người lại đoán ra được. Nhưng vì sao sự tình này, người lại không biết gì hết?”

Tiểu Lô hơi ngỡ ngàng, bất quá Tây Môn lập tức cười: “Người không biết, vậy ta càng không thể nói cho người, đây là nước cờ lớn nhất của ta.”

Tiểu Lô cố nén giận, nhìn Tây Môn chăm chăm, nhíu mày nói: “Người hôm nay nói với ta nhiều như vậy, cuối cùng là tìm ta nói chuyện phiếm sao.... Người cứ nói thẳng, người rốt cuộc muốn cái gì ở ta? Kiểu người như người, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mà làm.”

Tây Môn suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên ngừng đầu lên. Hắn nhìn thẳng vào Tiểu Lô: “Lôi... chúng ta mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ta hiểu về người không ít, sự thật, ta đã điều tra rất tường tận về người.... thậm chí trước khi ta tới nơi này, rất nhiều tư liệu của người, ta đều đã rõ ràng.” Hắn mỉm cười nói: “Nếu ta nói, ta hi vọng giao dịch với người. Người nguyện ý không?” Hắn không đợi Tiểu Lô trả lời, liền nói: “Ta biết Điền Kha Nhi tiểu thư là cô gái mà người yêu mến, ta sẽ không thật sự cưới nàng, ta chỉ muốn mượn Điền gia, tạo ra một chút mâu thuẫn mà thôi.”

“Nói tiếp đi!”

Tây Môn thở dài: “Nếu người đứng trên lập trường của ta, kết cục hy vọng nhất, chính là mong đám Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị chết sạch, đây là cục diện lý tưởng nhất. Nhưng rất hiển nhiên, điều này là không thể. Hơn nữa ta cũng không hy vọng thấy kết cục này. Nếu mọi người đều chết hết, chỉ còn lại có một mình ta, ta cũng không có cách nào làm được chuyện gì. Ta vẫn suy nghĩ, nếu ta có thể tìm được tu hành giả Đông Phương trợ giúp, ta phải mua chuộc các người như thế nào... hoặc là, ta phải làm sao, mới có thể đổi lấy sự trợ giúp của các người.” Hắn tự lẩm bẩm: “Tiền tài, khẳng định không có khả năng. Quyền thế, tự nhiên các người càng không có hứng thú. Còn như ma pháp và pháp thuật, chúng ta tu luyện khác nhau, cho dù ta quỳ xuống cầu các người học ma pháp của chúng ta, người cũng vị tất đã nguyện ý. Ta biết, địa vị người tại Phương Đông tu hành giới rất đặc thù... tin tức của ta rất nhiều. Ta thậm chí có một số hiểu biết đối với rất nhiều môn phái tu hành.”

Tiểu Lô không hề ngạc nhiên: “Vậy người định mua chuộc ta ra sao?”

“Ta có thể tặng cho người một thứ.” Tây Môn thở dài: “Thứ này, đám Thiên sứ và Huyết tộc Hắc Ám Hội Nghị đã thèm muốn thật lâu, nhưng không có được nó. Đây cũng là nguyên nhân khiến bọn họ không dám công khai phản bội.”

Hắn nhìn Tiểu Lô, vẻ mặt dị thường nghiêm túc: “Ta có thể nói cho người, về không gian bí mật! Chỉ cần người nắm giữ không gian này.... Hơn nữa người tu luyện tiên pháp Phương Đông, người sớm muộn sẽ có một ngày trở thành thần tiên! Đến khi người có năng lực cường đại của thần linh, người có thể dùng bí mật mà ta nói cho người, tự mình sáng tạo ra một không gian mới! Cũng giống như Tiên giới, tựa như Thiên quốc, tựa như Thiên đường..., không phải Tiên giới để người phi thăng đến... mà là một Tiên giới mà người có thể sáng tạo ra!”

Tiểu Lô thật sự giật mình!

Tây Môn không dừng lại, tiếp tục nói: “Đám phản đồ đến bây giờ đều không dám chân chính phản bội, mà vẫn phục tùng thống trị trên danh nghĩa, đương nhiên, bọn họ mặc dù đã cơ hồ hoàn toàn độc lập, nhưng ít nhất trên danh nghĩa còn không dám phản bội công khai. Đó là bởi vì, bọn họ không nắm giữ bí mật này! Duy nhất chỉ có Da Tô biết bí mật này. Mà hiện tại, bọn họ còn không biết sáng tạo không gian như thế nào! Một khi bọn họ nắm giữ bí mật này, bọn họ có thể tự sáng tạo ra Thiên đường, sau đó dựa vào sự cường đại mà bọn họ có được ở trên địa cầu, tập trung đại lượng năng lượng tinh thần, có thể nhanh chóng lớn mạnh, độc lập! Trở thành thần linh chân chính!”

“Ta biết, tu hành giả phương Đông khi tu luyện đến cuối cùng, có thể phi thăng lên Tiên giới, từ đó trở thành thần linh... nhưng ngươi nghĩ lại đi, cho dù có một ngày ngươi phi thăng, Tiên giới ở chỗ đó đã có rất nhiều thần linh tồn tại. Ngươi đến, cũng bất quá là một tên tiểu tốt.... Nhưng chỉ cần có được bí mật của ta, ngươi có thể sáng tạo ra một không gian mới hoàn toàn thuộc về ngươi! Một thế giới mới, ngươi còn là Chúa tể của nơi đó! Ngươi chính là Thượng đế. Ngươi chính là thần linh duy nhất.... ngươi chính là... a, dùng lời của các ngươi nói như thế nào... à, ngươi chính là Ngọc Hoàng Đại Đế!”

“Ha ha ha ha ha ha...” Tiểu Lô đột nhiên cười phá lên, dường như nghe thấy được một chuyện rất hoang đường.

“Ngọc Hoàng đại đế... ha ha ha, Ngọc Hoàng đại đế...” Tiểu Lô tựa hồ cười đến chảy nước mắt.

“Rất buồn cười sao?” Tây Môn không có cử động gì, hắn tựa hồ giống như vĩnh viễn sẽ không tức giận, an tĩnh nhìn Tiểu Lô.

Tiểu Lô cười xong, lúc này mới thở ra một hơi: “Được rồi. Cho dù ngươi nói cho ta cái bí mật đó... ta sáng tạo ra một Tiên giới... nhưng, ngươi nói cho ta biết cái đó có ý gì? Có gì thú vị?”

Hắn nhìn Tây Môn: “Xin lỗi, ta không phải loại khổ tu trong thâm sơn, ta là người sinh hoạt trong xã hội hiện đại. Ta thích hưởng thụ, thích mỹ nữ, thích cuộc sống ưu việt, thích ăn ngon mặc đẹp. Ta thích ở phòng sang trọng, mặc quần áo hàng hiệu, đi xe hơi đắt tiền.... cuộc sống hiện tại của ta đã có thể thỏa mãn ta. Ta cần gì sáng tạo không gian mới, làm cái chuyện ngu ngốc như vậy?”

“...” Tây Môn trầm mặc một lúc, lắc đầu cười khổ: “Ngươi có vẻ không phải là cái loại người đó.”

Tiểu Lô hừ một tiếng: “Cho dù hiện tại ta đã gần như trở thành thần tiên, nhưng thần tiên thì sao, ta cũng thấy bình thường. Huống hồ, cho dù ta muốn biết bí mật đó của ngươi, tạo ra một Tiên giới của riêng mình.... Ta làm sao tìm được tinh thần năng lượng khổng lồ duy trì cái không gian đó?”

Hắn nheo mắt: “Còn ngươi, ta cảm thấy khá kỳ quái... ngươi đã nắm giữ bí mật sáng tạo tân thế giới như thế nào. Đồng thời, nếu tiếp thu thể lực của tây phương tông giáo, có được năng lượng tinh thần tín ngưỡng của hơn một tỷ giáo đồ.... ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Hay là... ngươi tự mình cũng muốn nhân cơ hội này, độc lập xưng vương?”

Tây Môn cười rất giảo hoạt: “Điều này, đúng là vấn đề hôm nay chúng ta thảo luận.”

Hắn không hề phủ nhận!

Tiểu Lô thở dài: “Hơn nữa, ta còn có một nghi vấn.... ta có thể trợ giúp gì cho ngươi? Chẳng lẽ để ta mang theo một nhóm đông phương tu hành giả, giết chết đám Thiên sứ?”

Tây Môn cười giảo hoạt: “Điều này, chúng ta có lẽ có thể ngày mai hoặc ngày kia, tìm một lúc nào đó chậm rãi nói chuyện. Tóm lại, không phải đêm nay. Đêm nay, ta chỉ muốn dẫn ngươi ra ngoài, tiếp xúc một chút mà thôi. Đồng thời, ta cũng có một dụng ý nhỏ nhỏ.” Tây Môn thở dài, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại nhìn đồng hồ đeo tay của mình, tựa như lẩm bẩm một mình: “Hiện tại, ta đoán bọn họ đã bắt đầu động thủ rồi...”

Nói xong, Tây Môn lộ ra vài phần mỉm cười thần bí, quay về Tiểu Lô nói: “Bởi vì, ta hy vọng, trong lúc này, ngươi không ở Điện gia.”

“Sao?” Tiểu Lô nhú mày.

“Rất đơn giản, ta an bài một số sự tình tại Điện gia.” Tây Môn mỉm cười: “Bây giờ Điện gia nhất định có vài vị khách thần bí đến thăm. Đây là kế hoạch ta đặc biệt an bài, lúc này, vì tránh để người khác quấy rầy sự tình tiến hành theo kế hoạch của ta, ta đành phải dẫn ngươi ra ngoài.” Tây Môn dường như có chút áy náy, hơi cúi người.

Sắc mặt Tiểu Lô dường như có chút biến hóa: “Ngươi nói cái gì? Điện gia sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Rất đơn giản, sở dĩ ta tiếp cận Điện gia, là bởi vì ta cần phải nhờ vào nơi này, để tạo ra một số mâu thuẫn, chỉ thế mà thôi.”

Sắc mặt Tiểu Lô trầm xuống, liên tưởng đến lúc Diên Chấn bị ám sát, Tây Môn tựa hồ giống như đã sớm biết trước. Hắn đột nhiên thông suốt!

”Chuyện Diên Chấn bị ám sát, chẳng lẽ là người an bài? Hoặc là người có quan hệ với đám gia hỏa Olympia? Tiểu Lô kiên nhẫn hỏi.

Tây Môn cười: “Mặc dù người bây giờ chưa phải là minh hữu của ta, bất quá ta có thể nói cho người, người đoán không sai. Ta có một chút quan hệ với bọn họ.”

Hắn dường như chậm rãi lui ra phía sau, cười nói: “Diên Chấn đã bị ám sát vài lần. Đều là ta an bài. Nhưng ta sẽ không làm cho hắn chết. Ít nhất không thể làm hắn chết trong những lần ám sát trước, bởi vì lúc đó, ta còn chưa chuẩn bị tốt. Ít nhất, còn chưa đạt hiệu quả đầy đủ.”

Đầu óc Tiểu Lô hoạt động rất nhanh: “Đợi một chút, người đến Phương Đông, tiếp cận Diên gia. Người tựa hồ mang theo sứ mệnh của Vatican, đồng thời mang theo một chút sứ mệnh của Hắc Ám Hội Nghị, chẳng lẽ chuyện người tiếp cận Diên gia, có liên quan với Vatican và Hắc Ám Hội Nghị?” Không đợi Tây Môn trả lời, Tiểu Lô vỗ mạnh tay: “Khẳng định có quan hệ! Ít nhất, Vatican lại có thể đồng ý cùng Hắc Ám Hội Nghị tạm thời ngừng chiến, nói như vậy, nhất định quan hệ với chuyện người đến đông phương!”

Hắn suy nghĩ rất nhanh, lớn tiếng nói: “Nhưng, người cũng có quan hệ với nhóm gia hỏa được xưng là chúng thần cổ Hy Lạp. Người đem tin tức tiết lộ cho bọn họ, bọn họ chuyên tâm đối mặt với Vatican và Hắc Ám Hội Nghị, cho nên chạy đến phá hỏng, đúng không? Nhưng.... Nhưng chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì với Diên gia? Diên gia bất quá là một gia tộc Phương Đông, có thứ gì đáng cho người mưu đồ?”

Tây Môn cười ha ha: “Đây mới là phần ngoạn mục nhất! Đáng tiếc hiện tại ta không thể nói cho người... nhưng mà người nói rất đúng. Ta khiến Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị tạm thời liên thủ với nhau, mục đích thật sự có quan hệ với Diên gia, hơn nữa có quan hệ rất lớn. Hơn nữa chuyện này vì diệp ở chỗ.... Ta rất hiểu, đám gia hỏa Giáo hội và Hắc Ám Hội Nghị, căn bản đều không tin ta. Bọn họ đều an bài người bên cạnh ta, kỳ thật là một loại giám thị. Đặc biệt là... sau khi Diên Chấn gặp ám sát ngày hôm qua. Hiện tại nếu ta không đoán sai, Vatican sớm đã có hành động... nếu ta không đoán sai, hiện tại, tại chung quanh Diên gia, Vatican ít nhất đã phái đến đây người có cấp bậc cao hơn Thánh kỵ sĩ để bảo vệ Diên Chấn! Bởi vì trong kế hoạch của chúng ta, Diên Chấn không thể chết!”

Dừng một chút, Tây Môn cười nói: “Hắc Ám Hội Nghị, cũng nghĩ là như thế. Bọn họ cũng nhất định phái một tên cao hơn Thân vương đến đây. Bất quá điều này cũng rất tuyệt diệu, tuyệt diệu nhất chính là... bởi vì ta yêu cầu, nhóm gia hỏa trên núi Olympia, đã hạ lệnh, nhất định phải giết chết Diên Chấn! Vô luận trả giá thế nào, đều phải ám sát Diên Chấn! Cho nên, sau khi hai lần thất bại trước, lần thứ ba ám sát, ta hi vọng bọn họ sẽ không thất bại, cho nên, lần này do đại nhân vật xuất thủ!”

Ánh mắt Tây Môn lộ ra vài phần sát khí: “Người xuất thủ lần này, thực lực phi thường cường hãn. Mà Vatican đã ngầm phái người đến bảo vệ Diên Chấn, có lẽ là một Thánh kỵ sĩ, hoặc là hai ba, hoặc là... lần này sẽ có một Thiên sứ trực tiếp ra mặt đây! A, đương nhiên, Hắc Ám Hội Nghị cũng giống như vậy.

Tiểu động tâm: “Người muốn mượn đao giết người? Người rốt cuộc là mượn đao ai, giết ai đây?”

Ta không biết. Tây Môn dứt khoát thừa nhận: “Vô luận là chết một Thiên sứ, hoặc là chết một Huyết tộc, hoặc là chết tên Olympia, đối với ta mà nói, đều là kết quả vui mừng muốn thấy.”

Không đúng không đúng không đúng!

Tiểu Lô biết Tây Môn không nói thật. Mặc dù đêm nay Tây Môn đã nói cho hắn rất nhiều sự tình bí ẩn, nói cho hắn rất nhiều tin tức tư liệu bí mật, nhưng bản năng Tiểu Lô cảm giác được, Tây Môn không nói thật trong vấn đề vừa rồi!

Sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, nghiêng răng nói: “Người... người mượn đao giết người, chỉ bất quá, người muốn nhờ đao người khác, đến giết Diên Chấn có phải không?”

Tây Môn giật mình, vẻ kinh ngạc chợt lóe lên. Tiểu Lô lập tức biết mình đoán không sai!

Hắn nghiêm mặt: “Người hi vọng Diên Chấn chết! Nhưng tốt nhất Diên Chấn có thể chết ở trong tay đám Olympia! Hơn nữa tốt nhất là có thể lợi dụng Diên Chấn dụ người của Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị tới,

tốt nhất là làm cho bọn họ đánh nhau một hồi, đây cũng là mục đích của người... v.v, mục đích của người còn có cái gì, để ta còn suy nghĩ...” Tiểu Lô thở dài: “Ta hiểu... người tiếp cận Điền gia là có mục đích, nhưng hiện tại, người không muốn để Điền Chấn đi tìm chết, vậy rất hiển nhiên, mục đích của người đã đạt được! Người đã từ chỗ Điền Chấn có được cái gì đó mà người muốn! Cho nên Điền Chấn đối với người đã không có tác dụng... đúng chứ? Nhưng... người nhất định không nói cho Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị!!”

Tây Môn nhìn chăm chăm Tiểu Lô, đột nhiên nói: “Người chẳng lẽ luôn luôn đoán sự tình đều chuẩn xác như vậy?”

Hắn thở dài: “Được rồi, ta lại nói cho người một chuyện... Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị thật sự phái người đến. Bất quá, bọn họ không phải đến bảo vệ Điền Chấn phòng ngừa hắn bị ám sát.... bởi vì ta hồi báo trở về, ta không tìm được gì ở chỗ Điền Chấn, bọn họ tự nhiên không tin... cho nên. Bọn họ phái người tới, là muốn bắt Điền Chấn trở về! Mà nhóm gia hỏa Olympia, vừa lúc đến ám sát... cho nên, ta nghĩ lúc này, ở Điền gia nhất định có một trường kịch hay đang diễn!”

Tây Môn chậm rãi xòe tay, ngón tay hắn hết sức nhỏ nhắn trắng trẻo, chỉ là trong ánh mắt hắn lại lộ ra vài phần khí tức nguy hiểm.

“Lôi, mặc dù ta không muốn chính diện giao thủ cùng người, đáng tiếc hôm nay. Ở đây, ta vô luận như thế nào cũng phải ngăn trở người trong chốc lát.. phải lưu người ít nhất hai mươi phút.”

Tiểu Lô ngăn người, hắn không hề xuất thủ, chỉ đứng nhìn Tây Môn.

Vào lúc này, đột nhiên, trong thiên không xa xa, chợt một đạo quang mang hoa lệ hiện lên. Quang mang bắn lên tận trời, dường như là một đạo kiếm khí sắc bén vô cùng!

Mà kiếm khí bùng lên tựa hồ là tại Điền gia!

“Tựa hồ đã bắt đầu.” Tây Môn cười, nhìn Tiểu Lô, nhú mày: “Người tựa như không lo lắng? Hoặc là nói, người không định xuất thủ với ta?”

Tiểu Lô không ngờ nhún nhún bả vai, hỏi lại: “Ta vì sao phải sốt ruột?”

Hắn nhìn đạo kiếm quang ở phía xa, đột nhiên cười nói: “Tây Môn ơi Tây Môn... người nghĩ lại đi, Điền Chấn chính là lão trượng nhân tượng lai của ta. Người cho rằng sau khi hắn bị ám sát, ta lại chạy ra ngoài với người? Chẳng lẽ ta không lo lắng trong nhà không có ai bảo vệ hắn. Lại xảy ra cái gì hỗn loạn?”

Hắn cười rất nhẹ nháng: “Ta hiện tại có thể nói cho người, cho dù là Thiên sứ, hay là Thân vương chó má, hoặc là thần trên núi Olympia, tuyệt đối sẽ không có ai chạm đến được một sợi lông của Điền Chấn.”

Tây Môn nhú mày: “Người chẳng lẽ cũng phái người đi bảo vệ Điền Chấn?”

Tiểu Lô thở dài: “Sự tình này kể ra, cũng thật sự có chút đau đầu. Ta vốn định đi mời một cô vợ của ta đến giúp ta việc này... bất quá...” Hắn gãi gãi đầu, xấu hổ cười nói: “Bất quá tựa hồ ta nhờ một nữ nhân của ta đi bảo vệ cha của một nữ nhân khác, sợ rằng nàng sẽ ghen. Cho nên khi lựa chọn, ta thật sự suy nghĩ rất lâu. Đầu năm nay, muốn tìm một bảo tiêu phục vụ tin cậy, tối trọng yếu là thực lực cường hãn có thể làm ta yên tâm, quả thực rất khó khăn.”

Mặt hắn lập tức giãn ra: “May mắn, vận khí ta không tệ... ngay lúc ta khó xử, ta đột nhiên nhớ tới, ta gần nhất vừa khéo mới thu một đồ đệ rất không tệ.”

Nhà của Điền gia.

Mọi người đều tựa hồ sợ đến ngây người!

Mới vừa rồi một kiếm kia giống như từ thiên ngoại mà đến, đạo kiếm quang lẳng không hạ xuống, trong tiếng xé gió, trước mắt chục đôi mắt, cây cối trong nhà Điền gia trong nháy mắt đã bị chém thành hai nửa!

Chỉ thấy một nhân ảnh bạch sắc ngang nhiên đứng ở giữa không trung giống như thần nhân, hắn cầm một thanh cự hình trường kiếm, toàn thân đều là quần áo bạch sắc.

Mà trên mặt đất, một người quỳ một chân trên mặt đất, đúng là Tiêu!

Toàn thân hấn quần áo lam lũ, khuôn mặt đầy máu, còn có một tia máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy ra ngoài, song thủ hấn nắm chặt một thanh trường kiếm, trường kiếm đã sứt mẻ. Bắp thịt toàn thân hấn cũng cơ hồ muốn nổ tung.

Tiêu chỉ cảm giác được toàn thân đều đau nhức, đau đớn đã chiếm cứ cơ hồ tất cả thần kinh của hấn, ý niệm duy nhất trong đầu hấn chỉ là: “Ngăn tên gia hỏa này lại!”

Hấn đã tiếp đối phương một kiếm, hơn nữa là không hề gặp may khi chính diện ngạnh tiếp một kiếm này.

Một kiếm này, cơ hồ khiến xương cốt toàn thân hấn đều vỡ nát!

Tiêu cho dù chết cũng không tin, trên thế giới này còn có thể có loại kiếm thuật lợi hại như thế!! Còn có thể có loại người thế này? Một kiếm vừa rồi, nếu là hấn liều chết dùng chính thân thể mình, xuất toàn bộ lực lượng, thì triển ra thánh quang thập tự kiếm cực mạnh, mới miễn cưỡng ngăn trở một kích của đối phương....

Nếu không sợ rằng không chỉ có mỗi toà nhà phía trước bị bỏ ra một khe cực lớn! E rằng phía sau toà nhà Điện gia, đều bị một kiếm chém nát!

Một kiếm này uy lực ra sao a!!!

Trên thiên không bạch sắc nhân ảnh đó đột nhiên thét dài một tiếng, nói từng tiếng một: “Người có thể cản ta một kiếm... người là kỵ sĩ Vatican?”

Lập tức, thanh âm đó càng lạnh, dường như âm phủ đòi mệnh:

“Người của Vatican đều phải chết.”

Lời chưa nói hết, trên thiên không một đạo quang mang hạ xuống, dường như lợi phủ của Lôi thần!

Tiêu đã hoàn toàn tuyệt vọng, hấn thở dài, dùng hết chút lực lượng cuối cùng, cắn răng giơ lên trường kiếm của mình.

Hấn là kỵ sĩ, cho dù chết, hấn cũng nguyện ý quang minh chính đại chết trận trước mặt địch nhân.

338. Chương 338: Thiên Sứ Tại Nhân Gian

Huống hồ, giờ phút này Điện gia thủ hạ còn đang đứng, e rằng không đủ hai mươi người, đại đa số người, sau thời điểm vị khách thần bí trên bầu trời kia bỏ xuống kiếm thứ nhất, đã bị dư âm chấn động ngắt đi, còn có một vài người là trụ lại được, miệng mũi trào máu, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

Đầy mặt của Tiêu toàn là hoa máu, hấn trông giống như một người máu vậy. Quần áo toàn thân nát vụn, thanh thánh kiếm kỵ sĩ vốn trong tay, lúc này lại chỉ còn có chuôi kiếm. Hấn đã không kiên trì được được, không cách nào đứng thẳng được người, chỉ có thể yếu ớt quỳ ở đó, đối với đạo quang mang thứ hai hiện ra trên đỉnh đầu, tựa hồ đã không còn một chút năng lực phản kháng nào.

Ngay lúc quang mang sắc bén giống như một đạo lôi điện phủ xuống đầu, từ phía sau toà nhà của Điện gia lại truyền tới một thanh âm trống rỗng: “Chúa nói, thể nhân đều có tội, chúng ta cảm tạ sự nhân từ của Chúa, đã cứu vớt lỗi lầm của chúng ta.....” Những lời này tựa như cái đinh, từng chữ từng chữ mạnh mẽ nện vào trong lòng chúng nhân tại trường, Tiêu vốn đã thoi thóp thở, nghe thấy những lời này, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt chợt bạo phát ra một tia thần thái dị dạng!

Liên theo đó, ngay lúc đạo quang nhận trên đỉnh đầu kia cơ hồ sẽ chém hấn thành hai nửa, dường như có như một chùm quang mang từ cao xa bắn xuống, chiếu rọi trên người Tiêu. Trong nháy mắt đó, thân thể của Tiêu giống như bị một bàn tay khổng lồ xuất hiện giữa không trung nhẹ nhàng đẩy lên trời, trực tiếp bay đi, hạ xuống góc nhà, ngồi vững vàng trên mặt đất. Mà chùm quang mang kia theo đó cùng kiếm khí của đối phương va chạm mãnh liệt vào nhau.....

Lại một tiếng nổ to, trong tiếng âm vang dữ dội, tất cả mọi người trong lòng đều tràn đầy sợ hãi. Phảng phất chính mình giống như một cái bình pha lê dễ vỡ, bất cứ lúc nào trong chấn động kịch liệt cũng có thể bị vỡ tan tành.

Lập tức từ phía sau toà nhà, trong chùm quang mang từ trên trời bắn xuống kia, tựa như có một nhân ảnh, từ trên trời từ từ đáp xuống. Hắn mặc một cái áo choàng màu đen, giống như một nhân viên thần chức bình thường của Giáo hội, trước ngực đeo một cái thập tự giá, trong tay cầm một quyển Thánh Kinh. Về mặt tràn ngập quang mang thần thánh.

Lôi Hồng vốn bảo hộ bên người Điền Chấn. Điền Chấn vẫn hôn mê như cũ. Bất quá bây giờ bên người lại thêm một Kha Nhi, cũng không biết Tiểu Lôi dùng thủ đoạn gì với nàng mà Kha Nhi cũng đang hôn mê, khiến cho Lôi Hồng thêm phần sốt ruột.

Đây vốn là một căn phòng ở lầu ba tòa nhà của Điền gia, nhưng mà lúc này cả bức tường bên cạnh cửa sổ đã bị một kiếm kinh thiên làm sụp âm xuống, nếu không phải Tiêu..... không ngờ lại là Tiêu mà Lôi Hồng nhìn không thuận mắt nhất hiện ngang đứng ra chặn lại một kiếm kia của đối phương! Nếu không phải hắn chặn lại, chỉ sợ.....

Lôi Hồng đầu đầy mồ hôi lạnh, hắn rất rõ ràng, thực lực của đối phương tuyệt đối không phải cấp bậc như hắn có thể ngăn cản. Hắn đã khá sốt ruột.

Mẹ kiếp. Cái tên vương bát đần Tiểu Lôi rốt cuộc chạy đi đâu rồi.

Thủ hạ của Điền gia, còn có cái gì Cố đại tổng quản đã xiêu xiêu vẹo vẹo. Lôi Hồng nắm chặt quyền đầu, đứng trước bức tường đã đổ sụp, nhìn bóng người màu trắng trên bầu trời kia, còn có gia hỏa mặc áo choàng của nhân viên thần chức từ đâu chạy đến.

Gặp quỷ rồi, bọn chúng từ đâu chạy đến chứ.

Mà lúc này, ở trên lầu, còn có một đôi mắt cũng đang khấn trương dõi ra bên ngoài.

Cặp mắt kia của Eve có thể làm điên đảo thần chí của nam nhân, giờ phút này sớm đã không có chút ý tứ yêu mị nào, nàng ta chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát. Ánh mắt dán vào tên gia hỏa mặc áo choàng đen vừa mới cứu Tiêu một mạng kia.

Rất rõ ràng, nhìn từ cách ăn mặc, xem ra hắn tựa hồ là một nhân viên thần chức cấp thấp của Vatican, đó là một cái áo choàng của cha cố hoặc mục sư cấp thấp, nhưng mà hiện tại cho dù là thằng ngu cũng có thể nhìn ra, kẻ đột nhiên xuất hiện từ phía sau nhà này, tuyệt đối không phải là một người đơn giản!

Eve nhìn bóng người màu trắng trên bầu trời kia, trong miệng lẩm bẩm: “Hình như, không đúng lắm.....”

Nàng ta vừa nói xong, liền nghe thấy một thanh âm âm u lạnh lẽo phía sau lưng, mang theo vài phần đùa cợt: “Không đúng chỗ nào?”

Các thớ thịt toàn thân Eve chợt căng ra, quay mạnh đầu lại nhìn, chỉ thấy một gã lớn tuổi gầy gò không biết đã đứng ở phía sau từ lúc nào. Cổ áo người này rất cao, tựa hồ che cả một phần ba khuôn mặt, mặc một cái áo choàng màu đỏ, phô ra khuôn mặt trắng bệch dọa người, chỉ có hai mắt, lại đỏ như máu, phía dưới môi, lộ ra hai cái răng nanh sắc nhọn.

Nhưng khi Eve vừa nhìn thấy cái áo choàng màu đỏ kia của đối phương, sắc mặt không khỏi biến đổi rất lớn, ngay cả thanh âm cũng run rẩy: “Solomon..... Solomon đại nhân! Ngài..... Áo choàng của ngài!!”

Người có tên là Solomon kia tựa hồ cười rất lạnh nhạt: “Ừ, chiếc áo choàng màu đỏ này, người thấy đẹp không?”

Eve chỉ cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Một nỗi sợ hãi chạy dọc sống lưng (nguyên văn: Đỉnh đầu chính mình trôi thẳng xuống đến ngón chân), toàn thân cũng dường như bị hàn băng bao trùm.

Áo choàng màu đỏ!

Áo choàng màu đỏ!

Không ngờ lại là áo choàng đỏ.

Chỉ có Huyết tộc mới hiểu được, áo choàng đỏ đại biểu cho ý gì!

Thực lực cường đại nhất hiện còn tồn tại trong Huyết tộc bất quá chỉ là Thân vương, mà thứ Thân vương mặc, cũng chỉ là áo choàng đen, chỉ cho phép dùng màu đỏ lót bên trong! Mà trong truyền thuyết của Huyết tộc, có tư cách mặc áo choàng đỏ, duy chỉ có sự tồn tại cường đại nhất trong truyền thuyết kia.

Trong Huyết tộc, duy nhất có thể ngang hàng với thủ hộ thiên sứ của Vatican - chỉ có Huyết thân vương!

Eve dường như lúc này mới hết chấn kinh tỉnh lại! Quát: “Solomon! Ngài bất quá là phó thủ lĩnh của Hội Nghị Tài Quyết đoàn, lại dám mặc áo choàng đỏ! Chẳng lẽ ngài muốn bị treo cổ sao!!” Dừng một chút, nàng ta liền kinh hô nói: “Tại sao ngài lại đến đây!!”

Solomon chậm rãi đi tới phía sau Eve, vươn một tay nhẹ nhàng đè trên bả vai của nàng ta, tay còn lại đặt trên môi nhẹ nhàng làm một dấu hiệu im lặng: “Suýt..... Alpha thân ái, Alpha đáng thương..... rất nhiều sự tình người đều không biết. Bây giờ chúng ta hãy lặng lẽ xem trường quyết đấu bên ngoài đi..... loại tình cảnh này, thì một Huyết tộc cấp thấp như người cả đời đều rất khó được chứng kiến đó..... Hừ, quyết chiến của một thiên sứ và một Thần tộc Olympia..... thật làm cho người ta khó quên, lần trước chứng kiến loại tình cảnh này, đã rất lâu trước kia rồi..... chính ta cũng không nhớ rõ nữa.....” Giọng nói của hắn dường như mang theo vài phần dư vị khó mà suy xét.

Đó là một loại tưởng nhớ ẩn chứa vị già nua.

Từ đáy lòng Eve thấy kinh hoàng, nàng ta tựa hồ muốn gào lên, nhưng lúc bàn tay của Solomon ấn trên bả vai mình, nàng ta cảm giác được lực lượng toàn thân mình chợt biến mất, dường như máu cả cơ thể đều đông đặc lại, thân thể cũng không có nổi một tia khí lực, tựa hồ ngay cả đầu ngón tay út cũng không thuộc về bản thân nữa. Trong ánh mắt nàng ta tràn ngập vẻ sợ hãi, nhìn Solomon.

“Tốt lắm, Alpha thân ái của ta, người yên tâm, ta đến đây, không phải vì người..... mặc dù, người thân là Huyết tộc, nhưng lại phản bội chúng ta, đầu phục lũ Thần tộc trên núi Olympia, bất quá ta bây giờ cũng không có ý định giết người ngay lập tức. Cũng là để chúng ta lặng lẽ xem trường quyết đấu này.....” Thanh âm của Solomon dường như rất nhẹ nhàng, vang nhẹ bên tai Eve.

Trên bầu trời, bóng người màu trắng kia đã chậm rãi hạ xuống, hắn tựa hồ cũng ý thức được, kẻ đột nhiên xuất hiện trước mặt này không phải là một đối thủ đơn giản. Thân ảnh của hắn hạ xuống, dần gần lại, một thân trường bào màu trắng kia cũng càng rõ ràng, chỉ thấy hai chân hắn để trần, trên đầu lại đội một cái vòng hoa màu xanh biếc đan bằng lá cây oliu!

Hơn nữa khuôn mặt kia phẳng phất giống như bức tượng của Michelangelo Buonarroti, lại thêm hình dáng của hắn, hết thấy giống như là thần linh Hy Lạp trong thần thoại truyền thuyết!

Khuôn mặt hắn tựa hồ không chút biểu tình, lạnh nhạt cứng nhắc như nham thạch vậy, nhưng trong ánh mắt lại bùng lên từng tia lửa giận thiêu đốt: “Vatican..... Vatican.....”

Gã mặc áo choàng của nhân viên thần chức cấp thấp ở phía dưới kia ngẩng đầu lên, hắn có một khuôn mặt tựa hồ vô cùng bình thường, ngũ quan không chút bất thường, chỉ là trong ánh mắt ánh lên một loại quang mang linh động uy nghiêm, giống như hai viên bảo thạch trên một đồng thịt lợn. Giờ phút này, trong hai khối bảo thạch này lại mang theo vài phần giễu cợt, thanh âm của hắn tựa như ngâm thấp.

“Người tới từ Olympia, có thể nói cho ta biết tên của người không, người, là ai?”

Bách!

Thanh kiếm to lớn vung lên, người áo trắng kia giận dữ hét lớn: “Ta là thần thị (người hầu của thần) dưới trướng chiến thần Ares đại nhân vĩ đại, là hậu duệ kẻ thừa huyết dịch của chiến thần cao quý!”

“Người hầu của thần.....” Trong mắt nhân viên thần chức cấp thấp kia bắn ra ánh mắt giễu cợt: “Thần thị thủ hạ của Ares..... Ares, chiến thần Ares..... cái tên thật xa lạ, ta cơ hồ cũng đã quên rồi.....” Thanh âm của hắn cũng dần dần mang theo vài phần giễu cợt: “Lại chỉ là một thần thị cấp thấp, bây giờ cũng dám xông lên trước mặt ta..... Ài, chẳng lẽ bộ tộc trên núi Olympia các người, bây giờ ngay cả một vị thần chính thức cũng không phải ra được sao? Chỉ có thể để cho loại thần thị cấp thấp này xông pha trước nhất?”

Hắn vừa than với chính mình, vừa khom lưng xuống, thông thả đặt quyển Thánh Kinh trên tay trên mặt đất, nhẹ nhàng bố trí. Mỗi một động tác của hắn đều rất chậm rãi, rất nhẹ nhàng, nhưng mà toàn thân hắn lại tràn ngập một loại khí tức nguy hiểm. Cuối cùng hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn người áo trắng trên bầu trời kia, đột nhiên cười cười: “Quên nói cho người..... năm đó, chiến thần Ares của các người bị chính tay ta dùng trường mâu đóng đinh lên đỉnh thần điện trên núi Olympia, mà tên của ta, hi vọng sau khi người chết, cũng có thể mang xuống địa ngục, đừng quên.....tên của ta, gọi là, Gabriel..... Thiên sứ Gabriel.”

339. Chương 339: Một Đêm Dài Nhất, Ngàn Năm Bi Thương

“Không vội, không vội, việc gì phải sốt ruột.” Tiểu Lôi cười hi hi: “Không có ta, đám gia hỏa đó đừng nghĩ đứng đến một sợi lông của nữ nhân và nhạc phụ tương lai của ta, việc gì ta phải sốt ruột?”

Sắc mặt Tây Môn âm trầm hẳn: “Người nắm chắc vậy sao?”

Tiểu Lôi thở dài: “Thực sự ta muốn hỏi người, đám Thiên sứ cũng được, Huyết tộc cũng được, hoặc thần linh Hy Lạp trên núi Olympia cũng được, có đáng để ta xem trọng không? Ta rất lấy làm kỳ lạ, đám Thiên sứ Vatican bình thường trốn ở chỗ nào? Còn đám Huyết tộc, ta đã gặp qua Thân vương của chúng, thực lực ư, cao nhất cũng chỉ cỡ như Thánh kỵ sĩ, ta xem ra chẳng có gì đáng uy hiếp.”

Tây Môn dần hạ tay xuống, chậm rãi nói: “Thánh kỵ sĩ Vatican được bồi dưỡng như là chiến sĩ để đối phó với địch nhân, nhưng thực lực của Thiên sứ không thể so sánh với đám gia hỏa Thánh kỵ sĩ cấp thấp đó được.”

Tiểu Lôi trầm mặc trong giây lát: “Ta có thể hình dung được.”

Ngày trước khi lão điên Khinh Linh tử đại não châu Âu, cuối cùng kéo ra đám Thiên sứ Vatican, kết cục lão phải tạm lánh bọn chúng về Đông thổ, bản lĩnh của lão, ta đây tự nhiên là biết, có thể thấy rõ là bảy Thiên sứ có thể bức lui được Khinh Linh tử, vậy thực lực bảy người hợp lại đã vượt qua lão điên đó rồi.

Cho dù mỗi Thiên sứ chỉ có một phần bảy bản lĩnh của Khinh Linh tử nhưng tại Đông phương có thể xem như là đứng đầu của đứng đầu rồi.

Lão điên kia là thứ gia hỏa gì chứ? Là thiên hạ đệ nhất, mặc dù lưu lại trên nhân gian nhưng đã có thực lực của Đại la kim tiên, hơn nữa còn dám gọi hầu tử kia là cuồng nhân ah!

Cho dù tới hiện nay, Tiểu Lôi vẫn không dám nói mình đã đạt tới trình độ của lão phong tử, có lẽ vì còn kém không ít a...

Cho nên, theo tính toán phỏng chừng của Tiểu Lôi, thực lực của Thiên sứ đại khái cũng chỉ bằng mấy tên gia hỏa cao nhân trên Đông phương ngũ phương cao nhân bằng thôi.

Tiểu Lôi mở miệng hỏi: “Vậy Huyết tộc thì sao? Huyết tộc không phải là có tới sáu tên gia hỏa trong mười ba môn đồ ư?”

“Trong Huyết tộc, danh tự của bọn họ là... Huyết thân vương.”

“Huyết thân vương? Cái tên này khá quen tai a...” Tiểu Lôi vuốt cằm nhớ lại.

Nhưng hắn không biết, khi hắn hạ sơn từ chỗ Bồ Đề tổ sư, trên đường gặp Bảo nhi và Lôi Đậu Đậu gặp nạn, xuất thủ tiêu diệt yêu quái đó, kỳ thực là một hoá thân của Huyết thân vương.

Có điều Huyết thân vương đó chưa phục hồi toàn bộ lực lượng, không phải là trạng thái viên mãn nên thực lực yếu đi ít nhiều.

Tây Môn cười, giải thích: “Huyết thân vương ư, là tài sản duy nhất của Hắc Ám Hội Nghị so sánh với Vatican, có thể đối kháng với sự tồn tại của Thiên sứ, trong truyền thuyết của Hắc Ám Hội Nghị thì lại càng rất thần kỳ, nghe nói tất cả có sáu Huyết thân vương, nhưng nhiều năm qua không xuất hiện, mọi người đều biết sự tồn tại của sáu người này, nhưng chưa từng gặp qua, nên câu chuyện được phủ thêm một lớp vỏ thần bí. Bây giờ ư, theo giải thích của Hắc Ám Hội Nghị, rất lâu trước đây, trong một cuộc đại chiến

với Giáo hội, tất cả họ đều thất tung, chỉ để lại sáu ‘giọt máu truyền thừa’, chỉ cần tìm được giọt máu này, cấp cho một Huyết tộc cường đại là có thể biến thành một tân Huyết thân vương, nhưng không biết tại sao trong truyền thuyết nói sáu giọt máu truyền thừa này lại ở Đông phương. Vì vậy trong năm nay có rất nhiều Huyết tộc lặn lội tới đông phương tìm máu truyền thừa, nhưng không tìm được hoặc cũng không có tin tức”

Tiểu Lôi nhú mày: “Phức tạp vậy?”

Tây Môn cười ha ha: “Kỳ thật truyền thuyết đó đều là giả.”

“Giả ?”

“Giả!” Tây Môn cười lạnh nói: “Cái gọi là Huyết thân vương, là sáu gã gia hỏa trong mười ba môn đồ, bọn họ vẫn không có lộ diện, chỉ ẩn một chỗ. Không chỉ Huyết thân vương, vài Thiên sứ Vatican kia cũng đâu có lộ diện? Chính vì không lộ mặt nên khiến đám thủ hạ tin đồ một mực thành kính, mới tạo ra được những câu chuyện hoang đường chứ. Còn lý do vì sao bọn họ trốn không thấy mặt, ta nghĩ không cần nói ra chứ hả?”

“Ta rõ rồi.” Tiểu Lôi thở dài.

Vì sao trốn không gặp mặt mọi người?

Nói vậy! Là phản đồ, đương nhiên sợ hãi trong lòng, không dám gặp người, đặc biệt là sợ người Thiên quốc tìm họ tính sổ, hơn nữa thân là tồn tại thần bí trong tông giáo, đương nhiên là càng thần bí càng tốt, tuyệt không thể gặp người, càng gặp nhiều thì nét thần bí càng mất đi.

Tây Môn đột nhiên đổi giọng: “Nhưng cái gọi là máu truyền thừa thật sự tồn tại, nhưng không có tới sáu mà chỉ có một giọt.”

Hắn thở dài: “Trong sáu Huyết thân vương kỳ thực chỉ còn lại năm, trong đó một sớm đã tử vong, chỉ lưu lại một giọt máu truyền thừa, nhưng chỉ cần một Huyết tộc nhận được ngay lập tức có thể tiến hoá thành Huyết thân vương, điều này là thật.” Hắn đảo mắt: “Hơn nữa giọt máu duy nhất này đang ở Đông phương, đây là do ta tra xét rất nhiều tư liệu mới tìm được đầu mối.”

Ánh mắt Tiểu Lôi sáng ngời: “Vậy là có thể nói trong mười ba môn đồ, có một lưu lạc tới Đông phương? Hơn nữa chết ở Đông phương, lưu lại một giọt huyết dịch, chỉ cần có người tìm được nó, có thể có được thực lực của hắn.”

“Trên cơ bản là như thế” Tây Môn tựa hồ có chút mệt mỏi.

Ánh mắt Tiểu Lôi càng sáng hơn: “Chẳng lẽ... người tiếp cận Điền gia cũng vì máu truyền thừa? Cái tên Huyết tộc trong mười ba môn đồ đi tới Đông phương có quan hệ gì với Điền gia?”

Nghe xong, Tây Môn cười giống như một con hồ ly giả hoạt: “Những lời này ta không thể nói với ngươi”, rồi thở dài: “Do mấy Huyết thân vương bình thường giấu mặt nên tạo ra truyền thuyết được đám Huyết tộc tin tưởng, cho tới giờ vẫn không rõ ràng, đây cũng là điều bình thường. nhưng nếu có thể tìm được một Huyết thân vương đối kháng được với lực lượng của Vatican, vậy cũng mạnh hơn một phần.”

Tiểu Lôi chớp mắt, lưu ý duy nhất trong lòng hắn chính là, gã Huyết thân vương duy nhất lưu lạc vào đông phương, cũng là một trong mười ba môn đồ, tại sao lại đến đông phương?

Tây Môn thấy vẻ mặt của hắn là biết Tiểu Lôi đang suy nghĩ gì, nói: “Này, ta có thể nói cho ngươi biết, gã Huyết thân vương mất tích tại phương đông, là một trong mười ba môn đồ, mà tên của hắn ngươi khá quen thuộc, là Do Đại.”

“Do Đại...”, Tiểu Lôi thở dài: “Làm sao chỗ nào cũng có hắn? Bán đứng Da Tô là hắn, chạy đến phương đông cũng là hắn.”

Tây Môn cười: “Ngươi không cần phải hận hắn, vì hắn đã chết, dù sao sau khi hắn chết mới có thể để lại máu truyền thừa của mình.”

Tiểu Lôi bĩu môi: “Chưa chắc, nhờ hắn chưa chết thì sao? Tóm lại, cái tên gia hỏa phiền toái này làm sao có thể dễ dàng chết được?”

Tây Môn cười: “Cái này không phải là giả, Do Đại chết thực rồi”, rồi thở dài: “Kể ra, trong mười ba môn đồ hồi đó, người ta bội phục nhất chỉ có hắc. Trong mười ba môn đồ, Huyết tộc và Vũ tộc luôn không hoà hợp. Do Đại thân là Huyết tộc, hiển nhiên là thủ lĩnh trong sáu Huyết tộc đó, tên gia hỏa này nghe nói là cực thông minh, thực lực mạnh nhất trong sáu Huyết tộc, sau khi phụng mệnh bán đứng Da Tô, Huyết tộc với Vũ tộc tranh chấp quyết liệt, đều là hắc lãnh đạo Huyết tộc đối kháng với Giáo hội, rồi rất nhanh sau đó hắc biến mất, đầu mối duy nhất là hắc đi phương đông. Việc hắc làm gì tại đông phương, ta không biết, người đứng nhìn ta như thế, nhưng việc hắc chết tại phương đông là sự thật.”

Hắc giơ một đầu ngón tay điểm một cái, một ngọn hỏa diễm lục sắc từ đầu ngón tay bốc lên, chậm rãi nói: “Huyết tộc cấp cao đều có pháp thuật của chính mình, khi sắp chết đều có một ngọn lửa linh hồn cuối cùng, năm Huyết thân vương kia đều cảm nhận thấy khí tức tử vong, điều này tuyệt đối không phải là giả. Hơn nữa, trước khi hắc chết, nghe nói còn mang thần thức thông qua linh hồn hỏa diễm truyền tổng trở về, đáng tiếc là khi hắc chết pháp lực quá yếu ớt, nên không thể truyền lại tin tức gì, tin tức duy nhất là hắc chết tại đông phương, hơn nữa đem năng lượng của chính mình lưu lại trên một giọt máu truyền thừa, các chuyện khác thực sự ta không biết.”

Tiểu Lô thấy ánh mắt của Tây Môn đầy vẻ thản nhiên nhưng không dám tin rằng hắc ‘gì cũng không biết’.

Nhưng Tiểu Lô càng không biết, một giọt máu truyền thừa lưu lại tại phương đông đó sớm đã bị chính hắc huỷ diệt, khi Huyết thân vương vừa mới hấp thu máu truyền thừa, chưa kịp hoàn toàn thức tỉnh đã bị hắc tiêu diệt.

Đương nhiên đây là lúc hỗn loạn, bây giờ không ai biết đến điều này.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên thấy xa xa trên trời có một đạo thiểm điện lớn bổ xuống, chính xác đánh vào phương hướng Điện gia.

“Đó là pháp thuật của Thần tộc Olympia.”

Tây Môn nhìn rồi thở dài nói: “Ta thực sự không rõ tại sao người nắm chắc vậy? Hiện tại ở nơi đó, chắc chắn là có Thần tộc Olympia, còn về phương diện Vatican phải có Thiên sứ, về phương diện Huyết tộc cũng phải có Huyết thân vương! Người rốt cuộc đã cử ai bảo hộ Điện Chấn mà yên tâm như thế?”

Tiểu Lô cười nói: “Ta tự nhiên là yên tâm ngồi chỗ này nói chuyện với người, giải quyết được không ít câu hỏi trong lòng ta.”

Mắt thấy đạo thiểm điện bổ xuống, Thiên sứ Gabriel lúc này mới ngẩng đầu, cười lạnh lùng hướng về đạo thiểm điện, vươn một ngón tay, đầu ngón tay điểm nhẹ một cái...

Cứ như vậy, đạo thiểm điện kia kích chính xác vào đầu ngón tay hắc, trong nháy mắt phát ra ánh sáng khiến mọi người chói mắt. Trong quang mang đó, Thiên sứ Gabriel đứng nguyên một chỗ, đầu ngón tay hắc dường như có thể hấp thu tất cả ma lực, đạo thiểm điện lớn tới mức cơ hồ có thể bổ đôi bầu trời đã bị đầu ngón tay của hắc đùa giỡn, thấy một tiếng hô, tiếng sấm nổ ngừng lại, trong nháy mắt tan rã. Đạo thiểm điện lớn như vậy đã bị đầu ngón tay làm tiêu thất vô ảnh vô tung!

Sau đó hắc lại ngẩng đầu, mỉm cười với không trung: “Thần tộc trên núi Olympia, chỉ còn chút bản sự vậy thôi à?”

Trên đỉnh lâu, Solomon cùng đứng sánh vai với Eve, hắc đột nhiên thở dài: “Gabriel so với năm đó mạnh hơn không ít, cái tên gia hỏa Olympia gì đó hôm nay chết chắc.. hắc hắc...”

Eve lạnh toát người, dùng hết khí lực toàn thân quay đầu lại, nhìn kỹ Solomon bên mình.

Solomon, chẳng qua là một thủ lĩnh trong trọng tài đoàn của Hắc Âm Hội Nghị, mặc dù là một thành viên cao cấp nhưng hắc đến thân vương cũng không phải, làm sao hôm nay có thể biến thân thành Huyết thân vương chí cao vô thượng?

“Kỳ quái lắm sao hắc tiểu biến bức xinh đẹp?...” Solomon nhìn nàng ta một cái, sau đó chậm rãi ghé vào tai nàng ta khẽ cười nói: “Vậy ta nói cho nàng một bí mật, Huyết thân vương, kỳ thực luôn ở bên cạnh các người! Ngàn năm trước, chúng ta có đủ các loại thân phận, hoặc chỉ là một bá tước cấp thấp, hoặc chỉ là

ngệ viên trong nghị hội, hoặc một tiểu tiểu nam tước trong trọng tài đoàn... nhưng chúng ta vẫn luôn ở bên các người.” Nói xong, hắn mở miệng, thò đầu lưỡi lông lá liếm nhẹ lên tai Eve.

Eve giật nảy mình, trong đầu giật mình vì câu nói này: “Vẫn luôn bên cạnh chúng ta?”

“Đúng, vẫn bên chúng ta tại nhân gian, trong tầng tầng lớp lớp nhân viên thần chức tại Vatican”, Tây Môn cười khẩy: “Bọn họ không giống như các người tưởng tượng là trốn tại chỗ quý quái bề quan không gặp bất cứ ai, mà là sinh hoạt hàng ngày tại nhân gian. Bọn họ có thể là một cha xứ bình thường trong giáo đường, thậm chí có thể là một thằng bé con bình thường trong ca đoàn, hoặc là một giáo chủ không hề nổi bật trong Vatican. Nếu không, người nghĩ Thiên sứ ở nơi nào? Ngủ tại một chỗ ‘cắm địa’ trong Vatican chắc? Cho dù là Thiên sứ, cũng không thể ngủ cả hơn trăm, ngàn năm một chỗ.” Nói xong, Tây Môn bổ sung: “Năm Huyết thân vương kia cũng giống thế.”

Lúc này, cuộc chiến phía dưới Điện gia đã tới hồi kịch liệt. Trên trời mây đen cuộn cuộn, từng đạo từng đạo thiểm điện dường như chứa đựng sự điên cuồng hướng Thiên sứ Gabriel đánh xuống.

Khuôn mặt của Thần tộc Olympia trên trời đầy lửa giận, thanh âm như mang theo lời nguyền: “Hỡi thần chiến tranh Ares vĩ đại! Xin cho ta kế thừa thần lực vĩ đại của người, dùng hoả diễm phần nộ của chiến thần, dùng cự phủ lôi đình, bổ đôi địch nhân đầy tội ác dưới kia!”

Toàn thân hắn run rẩy, thanh cự hình đại kiếm trong tay giống như cột thu lôi, dẫn từng đạo lôi điện trên không vào rồi bắn xuống Thiên sứ phía dưới.

Sắc mặt Gabriel vẫn bình tĩnh, gương mặt ẩn hiện trong từng đạo thiểm điện, không lộ chút biểu tình, vẫn giơ ngón tay lên cao (tất nhiên không phải là ngón giữa), đầu ngón tay giống như một dòng suối chảy, từng đạo thiểm điện lớn phách xuống bị hấp thu toàn bộ vào trong dòng suối đó, và dòng suối chảy ngày càng lớn, mang theo thanh âm sấm sét cuồng bạo.

“Tên gia hỏa đáng thương kia, người không phải đối thủ của ta”, ngữ khí của Gabriel mang theo sự thương hại: “Lực lượng của chiến thần à? Hừ, mấy ngàn năm trước tên gia hỏa Ares đó bị ta tự tay tiêu diệt rồi, người thừa kế lực lượng của hắn không được một phần ba, làm sao đánh bại được ta?”

Người trên trời cuối cùng khí kiệt, da thịt toàn thân hắn đỏ rực lên, áo choàng bạch sắc trở nên run rẩy, mặc dù tiếng sấm vẫn nổ vang trong mây đen nhưng dường như mang theo vài tiếng than thở bất đắc dĩ.

“Đám gia hỏa Olympia kia, các người vài nghìn năm trước đã chết sạch cả rồi, hiện giờ gắng gượng xuất hiện khác gì tự đi tìm chết.” Gabriel thở dài, đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng hấp thu vô số đạo thiểm điện, cười lạnh nói: “Bây giờ... đi chết đi!”

Một tiếng ừ rồi cuồng phong nổi lên.

Dòng suối đó đột nhiên vặn mình một cách hung tợn, phương hướng chợt xoay tròn ngược lại, cát đá xung quanh lập tức bị hút hết vào dòng suối đó.

Cảnh tượng này khá quỷ dị, trong không gian trong vòng một trăm mét tại Điện gia, vô số đá vụn, nhánh cây, lá rụng, vỏ cây, rễ cây, thậm chí đồ gia dụng hỏng, còn có suối nước chảy trước cửa, tất cả đều bị cuồng phong cuốn đi, hướng về trung tâm của dòng suối.

Trong khi ngoài vòng một trăm mét đó vẫn an tĩnh, không một chút gió.

Thủ hạ trong Điện gia không thể đứng vững trong cuồng phong, có vài người bị gió cuốn bay lên nhưng tính táo nham lấy đồ vật xung quanh, bất kể là nắm cửa, đồ đạc, cửa sổ, tường đều được, đều chết cũng không buông, khi cuồng phong cuốn lên, đến Lôi Hồng cũng không đứng vững, hắn hét lên một tiếng, hai tay rung lên, tung ra toàn bộ đấu khí toàn thân, trụ tại lỗ thủng trên tường, kiên quyết đối kháng với cuồng phong mới đảm bảo an toàn được cho chúng nhân trong nhà.

Trên mặt Thiên sứ ở phía dưới nở nụ cười, cánh tay trên không đã nhẹ nhàng cầm lấy một cây thập tự giá trước ngực, sau đó trên mặt phát ra một thứ quang mang rất thánh khiết, soi sáng khuôn mặt vốn bình đạm tầm thường của hắn, không ngờ lại trở nên vô cùng thánh khiết.

Hắn nhìn gã gia hỏa trên không, miệng đột nhiên hét một tiếng thét chói tai dài.

Phá!

Cơ thể Gabriel rung lên, áo choàng màu đen trên người đột nhiên rách vụn, một đôi cánh trắng như tuyết từ sau lưng hần mọc ra, hai cánh rung lên, thân mình đã bay lên không, lượn một vòng đẹp đẽ, nhẹ nhàng bay hướng về phía gã gia hỏa của Thần tộc Olympia.

Toàn thân gã Thần tộc Olympia dường như bị một cỗ lực lượng vô hình chế trụ, ra sức gắng gượng nhưng không nhúc nhích được, đành trơ mắt nhìn đối phương lại gần...

Một âm thanh phát ra, cơ thể hần biến thành một đạo quang mang, trong nháy mắt bị dòng suối trên tay Thiên sứ hấp thu và biến mất.

Sau đó Thiên sứ vẫy cánh đứng trên không trung, thở một hơi dài, dòng suối trong tay cũng biến mất, không gian khôi phục lại sự yên tĩnh.

Eve mặt xám như tro, đột nhiên hét lớn: “Là âm mưu! Đây là một âm mưu!! Đây là một âm mưu mai phục!!”

Thanh âm của Solomon âm lãnh nhóp nhúa như một con rắn: “Là âm mưu, đáng tiếc lại không thành công.”

Eve quay đầu, kinh ngạc nhìn hần.

Trên mặt Solomon có chút âm hiểm: “Đám gia hỏa Olympia không ngờ chỉ phái một tên tiểu thần thấp bé tới, thật kỳ quái, chẳng lẽ trong tay bọn chúng không có tới một thần linh chân chính sao?” Rồi trên mặt nở nụ cười giảo hoạt, nhìn Eva nói: “Nhưng đối với ta là một cơ hội rất tốt, có phải không tiểu biểu bức của ta?”

Eve run lên, nghe thấy hần chậm rãi nói tiếp: “Nàng thân là Huyết tộc chúng ta, tại sao lại bán mạng cho bọn Thần tộc Olympia? Alpha thân ái của ta, nàng là một Huyết tộc thuần chủng, cha, mẹ nàng đều là Huyết tộc thuần chủng, tại sao nàng lại giúp đỡ đám gia hỏa Thần tộc Olympia kia?”

Eve vừa định mở miệng, nhưng không đợi nàng ta nói, Solomon bằng một ngón tay đã nhẹ nhàng nhắc cơ thể nàng ta lên, giống như một con rắn bị rút hết xương, vô lực bị treo giữa không trung.

Roẹt roẹt vài tiếng, quần áo trên người nàng ta rách tan tành, gần như đem thân thể hoàn mỹ của nàng ta phơi ra ngoài, ánh trắng chiếu trên cơ thể nàng ta giống như một con dê bị tế thần.

Solomon cười một tiếng rồi cong ngón tay, cơ thể Eve đã tiến sát người hần, lập tức nàng thấy trên ngực đau nhói, nhìn thấy hần đã cắn một miếng, răng bén nhọn cắm rất sâu trên bộ ngực mềm mại của nàng, huyết dịch bắt đầu chảy ra thành từng tia.

Ngay khi Eve sắp hồn phi phách tán, Solomon nhẹ thở dài: “Mùi vị thật thơm ngon, tiểu Hấp huyết quý của ta, máu của người có mùi vị thật tuyệt. Nhưng vì sao người phản bội lại dòng tộc?” Ngón tay hần chậm rãi đặt trên cổ nàng ta, từng phân từng phân xiết lại.

Trong mắt Eve lúc này đột nhiên phóng ra quang mang kỳ dị, có cả u oán, bi thương, dường như mang theo sự giải thoát thống khoái.

Nàng ta dùng hết khí lực từ yết hầu nói một câu: “Bởi vì ta hận các người, ta hận toàn bộ thế giới Huyết tộc, ta hận, ta hận!”

“Hả?” Ngón tay Solomon thả lỏng vài phần, Eve thấy cổ thông một chút, ho một tiếng, sau đó dùng khí lực toàn thân, dường như đem toàn bộ oán hận trong linh hồn một hơi gào thét lên.

“Ta hận huyết dịch chảy trên người, ta hận thế giới này! Ta mệt mỏi vì chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm. Chúng ta chỉ có thể sống trong bóng đêm, sợ ánh dương quang. Chúng ta cả đời phải mang theo thứ huyết dịch hôi tanh kia. Ta mệt mỏi vì chỉ biết hút máu. Các người cho ta sinh mạng, nhưng ta được định là phải làm một Hấp huyết quý! Cho nên ta hy vọng các người, cả ta nữa, cả thế giới Huyết tộc đều chết hết đi!”

Nàng dùng hết khí lực toàn thân nói ra một câu cuối cùng, âm thanh truyền ra xa, cuối cùng ánh mắt của nữ Hấp huyết quý tự phản bội dòng tộc này hiện lên sự giải thoát, dùng ngón tay gắng sức đâm mạnh vào mi tâm của mình.

Trong nháy mắt, tâm thần của Solomon nảy sinh một chút sợ hãi, pháp thuật vốn không chế Eve cũng xuất hiện một chút sợ hãi, ánh mắt của hắn cũng hiện lên một tia bi thương...

Khi ngón tay Eve sắp động đến mi tâm, Solomon hành động, nhẹ nhàng bắt ngón tay, cả người Eve bay ra ngoài, nện mạnh vào vách tường, giống như con cá chết nằm trên đất.

Nhưng nàng ta vẫn còn sống.

Solomon trên cao nhìn xuống nàng ta, trong ánh mắt không có sát khí lại mang theo vài phần... vài phần thương cảm.

Hắn vung tay, bức tường trước mặt sụp đổ hiện ra một lỗ thủng to tướng, sau đó phi ra ngoài chỉ để lại một cầu.

“Không phải chỉ có người cảm thấy tuyệt vọng.”

“Đúng vậy, người tuyệt vọng vì người không thể thay đổi vận mệnh của mình, từ lúc sinh ra đã là Hấp huyết quý, là quái vật chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, không có quyền lợi hưởng thụ ánh sáng ban ngày, vĩnh viễn không được quyền đứng dưới ánh sáng, chỉ có thể vĩnh viễn trốn trong bóng đêm u ám, chịu đựng ngàn năm ẩm ướt.”

Càng thêm thống khổ chính là sinh mệnh người rất dài, chừng mấy trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm, sinh mạng càng dài, thống khổ càng nhiều.

Mà người mỗi ngày vì sinh tồn đều phải hút máu!

Máu ư!

Đó là một thứ kỳ quái, sản phẩm của sinh mạng, đối với mọi sinh vật đều tối trọng yếu, nhưng với người lại là thức ăn, không phải chảy trong huyết quản mà ở trong bụng, chảy đến thực quản.

Chúng ta phải uống cái loại mặn mặn, có vị kim loại với hôi tanh này mấy trăm năm rồi!

Bởi vì số mạng chúng ta từ khi phút giây đầu tiên sinh ra trên thế giới này đã được định đoạt.

Bởi vì, chúng ta là Hấp huyết quý.

Đây là nỗi bi thương của toàn bộ Huyết tộc, không chỉ của riêng người.

Không chỉ có mỗi mình người.

Tiểu biến bức đáng thương, người chỉ là Huyết tộc được sinh ra trên tinh cầu này mà đã cảm thấy bi thương.

Còn đối với Huyết thân vương thì sao?

Đối với đám Huyết tộc đến từ Thiên quốc, họ cũng bi thương như thế, điểm bất đồng duy nhất là người là hậu duệ chúng ta tạo ra.

Mà chúng ta lại do Thượng Đế của Thiên quốc tạo ra.

Càng đau khổ hơn là sinh mạng của chúng ta so với người càng dài hơn.

Eve nằm trên mặt đất, toàn thân yếu ớt, như một cái túi rỗng không, cứ vậy ngơ ngàng nhìn Solomon từ lỗ thủng nhảy ra.

Không phải chỉ có người cảm thấy tuyệt vọng ...

Từ trong mắt Hấp huyết quý nằm trên mặt đất này ứa ra hai dòng nước mắt.

Nước mắt mang màu đỏ.

340. Chương 340: Một Đêm Dài Nhất, Sự Yếu Kém Của Thiên Sứ

Vẻ mặt Solomon vẫn mang theo vẻ âm lãnh kia, ngay cả nụ cười của hắn cũng lạnh như băng: “Gabriel, chúng ta đã lâu không gặp mặt?”

Đôi cánh thánh khiết của Gabriel chậm rãi thu lại, hắn cũng đáp xuống, hơi suy nghĩ một chút rồi mới lắc đầu: “Ta đã quên rồi.”

Lập tức hắn nhú mày, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi: “Mục đích ngươi tới đây là gì? Cũng giống như ta sao?”

Solomon cười cơ hồ rất gian xảo: “Đương nhiên cũng giống ngươi thôi, người kia, phải do ta mang trở về.”

Tay Gabriel nắm chặt thập tự giá, toàn thân hắn đều bao phủ bởi một tầng quang mang thánh khiết, không hề nói chuyện, chỉ chậm rãi tiến đến gần, từ từ tiếp cận Solomon.

Solomon nhìn mặt hắn, vẫn không hề lộ ra chút thần thái nào, nhưng áo choàng hắn lại vô thanh vô tức căng lên, giọng nói của hắn mang theo nét châm biếm: “Gabriel, hiện tại ngươi không phải là đối thủ của ta. Vừa rồi cái tên gia hỏa Olympia đó, hắn là hậu duệ của Chiến thần Ares, hắn đã có một phần ba thực lực của Ares. Ngươi mặc dù tiêu diệt hắn rất nhanh, nhưng ta biết, ngươi đã hao phí rất nhiều năng lượng... Hiện tại ngươi không phải là đối thủ của ta.”

“Ta biết.” Thanh âm Gabriel rất bình tĩnh: “Nhưng khi phải đối mặt với phản đồ, ta không còn lựa chọn nào khác, cho dù phải chết trận.”

“Phản đồ...” Miệng Solomon nhẹ nhàng lặp lại từ ngữ này, trong mắt hiện lên một chút đùa cợt, một chút bi ai, sau đó hắn đột nhiên phản nộ! Dường như ở một nơi sâu thẳm trong linh hồn, một luồng lửa giận chợt phun trào, thanh âm hắn như tiếng sấm đang gào thét vang dội!

“Phản đồ!!! Ngươi nói phản đồ!!!” Solomon gầm lên, trên người hắn chợt phóng ra một luồng hỏa diễm đỏ rực chói lòa! Hỏa diễm trong đêm đen giống như một luồng lửa báo thù đến từ địa ngục! Thanh âm hắn mang theo vẻ phẫn nộ cùng oán hận vô biên: “Ngươi không ngờ lại dùng chữ phản đồ!! Chẳng lẽ dưới lời thề trên linh hồn của ngươi, khi nói mấy từ này, không cảm thấy nhục nhã sao!!!”

Thanh âm Gabriel vẫn bình tĩnh, nhưng giữa tiếng gào thét lôi đình của Solomon, thanh âm bình tĩnh của Gabriel truyền rõ ràng không hề sai biệt: “Ta vì cái gì phải nhục nhã? Ngươi nên đi hỏi lại lên gia hỏa kia đi.”

“Tên gia hỏa đó” chỉ ai, Solomon tự nhiên biết, tâm tình hắn lập tức trầm xuống, tức giận tựa hồ cũng thu lại vài phần, cắn răng chậm rãi nói: “Tên gia hỏa đó, ngươi biết rõ hắn đã chết rồi mà.”

Trong mắt Gabriel cũng thoáng qua một chút bi thương, hắn đột nhiên hạ giọng nói với ngữ khí bất đắc dĩ: “Cho nên, chân tướng cũng đã sớm chôn vùi rồi, chúng ta đều đáng thương như nhau.” Hắn ngừng đầu, nhìn Solomon, dường như mang theo chút trào lộng lạnh lẽo: “Ngươi và ta đều tránh không thoát có một ngày bị phán quyết, hơn nữa ngươi và ta đều biết... ngày đó sớm muộn cũng đến! Không sớm thì muộn!”

Solomon vung tay lên, quát: “Đến đây đi, hôm nay ngươi này, phải do ta mang đi! Ngươi cũng biết, hắn đối với chúng ta mà nói, vô cùng trọng yếu!”

“Trước lúc ngươi mang hắn đi, nhất định phải bước qua thi thể ta trước.” Thanh âm Gabriel vẫn bình tĩnh.

“Con mẹ nhà ngươi.” Lôi Hồng vừa rồi ở trên lầu, sau khi đối kháng với cuồng phong, khá mệt mỏi, lúc này đang tựa ở trên vách tường thở gấp, nhìn hai tên gia hỏa phía dưới, trong miệng không ngừng chửi rủa: “Tên gia hỏa kia ở đâu chui ra đây? Quá nửa đêm mà mặc áo choàng đồ tể. Mẹ nó, mặc quần áo thật không có khiếu thẩm mỹ.”

Lập tức nhổ ra một bãi nước bọt, lại chửi tiếp: “Tiểu Lôi cái tên vương bát đản đó chạy đâu rồi. Lão tử hiện tại mạng chỉ trong sớm tối, hắn còn không trở về, Như Hoa lão bà phải làm quả phụ rồi.”

Lôi Hồng trong lòng rất rõ ràng, hai tên gia hỏa phía dưới kia thực lực đều trên mình rất xa, vô luận như thế nào, chính mình ngay cả một người trong đó đều không đối phó được.

Một đêm này chắc chắn là rất dài.

Đêm nay, tại nội thành dưới chân núi, trong một ngõ nhỏ, một người lang thang nằm ở phía sau thùng rác trong giấc ngủ mơ màng, bị âm thanh lời đình nổ vang đánh thức, hắn đứng lên, thò đầu ra nhìn con ngõ một cái, miệng chữ một câu: “Mẹ nó, không phải mùa hè, làm sao quá nửa đêm có sấm chớp mà lại không có mưa a.”

Mà tại phía bắc thành phố ở chỗ khu bình dân, hai tên tử quỷ đi ngoài đường ban đêm cũng bị lời điện trên hướng đỉnh núi xa xa làm giật mình, một trong đó liền chữ: “Con mẹ nó, chuỗi sấm sét này sao lại đánh lên đỉnh núi?”

Tên kia cũng chữ: “Đánh hay lắm! Đánh chết đám vương bát đần có tiền kia đi!”

Trong một sở cảnh sát gần đỉnh núi này nhất, tiếng sấm quỷ dị cùng với tiếng sét đánh vang dội trên núi, đánh thức một tên cảnh sát đang trực ban. Hắn vừa nhìn bên ngoài một chút thì một cảnh sát niên kỷ có vẻ lớn hơn ở phía sau vỗ vỗ bả vai hắn, cười nói: “Đừng xem nữa, chuyện này không liên quan đến chúng ta.” Sau đó hắn hạ thấp giọng nói: “Người không biết sao? Tên lão đại kia của Điền gia hôm nay xảy ra chuyện. Hôm nay Điền gia ở trên núi có thể không được bình yên. Bất quá cấp trên đã phân phó, nói chúng ta đừng quan.”

Tên cảnh sát trẻ tuổi đó nhin không được cũng chữ một câu: “Mẹ nó! Kêu chúng ta đừng quan à? Năm nay, xã hội đen có tiền, so với cảnh sát còn hung hăng hơn a!”

Tên cảnh sát lớn tuổi bĩu môi: “Không quan cũng tốt, để cho bọn chó xã hội đen cấu xé lẫn nhau, cắn chết một đứa thì bớt một đứa. Chúng ta cuối cùng đi thu thi thể, tiết kiệm được nhiều khí lực.”

Lời Hồng chỉ cảm giác được sự kiên nhẫn của mình đã nhanh chóng đến mức cực hạn.

Hai tên gia hỏa phía dưới đã bắt đầu giao thủ.

Gabriel, còn có cả Solomon, một tên là Thiên sứ Vatican, một tên là Huyết thân vương Hắc Âm Hội Nghi, đều là những kẻ cực mạnh tồn tại trong hai phương thế lực. Hai người này một khi giao thủ, vốn hẳn nhiên là kinh thiên động địa. Nhưng việc lại ra ngoài dự liệu của mọi người. Hai người giao thủ, cơ hồ có thể nói là vô thanh vô tức!

Cặp cánh Thiên sứ cực kỳ bắt mắt của Gabriel hoàn toàn mở ra, cả người hắn bao phủ trong một vòng ánh sáng, song thủ nắm tại trước ngực, khuôn mặt dường như mang theo nét bi thương, còn trong lòng bàn tay hắn thì đang nắm lấy một luồng bạch sắc quang mang thánh khiết. Theo tiếng hét chói tai từ miệng Gabriel, đoàn quang mang kia chậm rãi trôi về hướng Solomon.

Solomon đứng thẳng người tại nơi đó, cặp mắt hắn đã hoàn toàn đỏ rực, trong tiếng cười lạnh, lộ ra những cái răng nanh dữ tợn, nhưng trong ánh mắt hắn lại tràn đầy cảnh giác. Mắt nhìn thấy Gabriel phóng ra luồng quang mang thánh khiết kia, hắn nhin không được cười lạnh một tiếng: “Vừa lên đã liều mạng sao?”

Phạch một tiếng! Quần áo trên người Solomon cũng nát ra. Từ sau lưng hắn, không ngờ cũng bung ra một cặp cánh to lớn! Chỉ có điều hai cánh kia lại là màu đen, giống như hai cánh dơi, xương khớp nhìn dữ tợn. Trong ban đêm nhìn trông giống như ác ma trong địa ngục!

Solomon mở miệng ra, trong miệng vô thanh vô tức thổ ra một luồng sương mù đỏ thẫm. Vòng ánh sáng do Gabriel phát ra, vừa tiếp xúc đến luồng huyết vụ đỏ thẫm này, tựa hồ lập tức trở nên ảm đạm vài phần. Thân thể hai người cùng rung lên. Trên mặt Gabriel lại càng trở nên thống khổ bi thương, ngấm ngấm mang theo nét đau đớn vô hạn, ngay cả cặp cánh cũng đều bắt đầu hơi bị run rẩy.

Solomon lại hướng về phía trước đi nhanh một bước, thân người thẳng tắp, nụ cười trên mặt lại càng trở nên dữ tợn. Đôi tay to lớn nắm chặt lại, song quyền buông thẳng xuống, lập tức cơ thể hắn tựa hồ cũng đang run rẩy, lại đột nhiên cười một tiếng, hướng về phía trước bước một bước tiếp!

Luồng quang mang thánh khiết của Gabriel kia lại ảm đạm thêm vài phần, trên mặt hắn càng thêm vẻ đau đớn, rồi cuộc lui ra phía sau một bước, lại cầm chặt cây thập tự giá, tựa hồ ngay cả cơ thể cũng không đứng thẳng được. Solomon hít thở khá dồn dập, huyết vụ đỏ thẫm từ trong miệng càng phát ra dày đặc, vụ khí chậm rãi tản ra, chỉ thấy bãi cỏ dưới chân, còn có nhánh cây ở một nơi gần đó, chỉ cần thoáng dính

một chút huyết vụ này, lập tức liền trở nên khô héo tàn úa đi, dường như lực sống đều bị rút hết! Gabriel rớt cuộc thở dài một tiếng, đột nhiên bắt đầu dựng đứng cây thập tự giá trong tay, và một tiếng, một vầng quang mang hiện lên, huyền hóa thành một tấm chắn to lớn rất góc cạnh cao gần hai mét!! Tấm chắn kia trong suốt, bề mặt ngấm ngấm tản ra một cổ khí tức kinh khủng không thể xâm phạm, lạnh lùng, thần thánh! Gabriel đã bất chấp đạo quang mang thánh khiết kia của chính mình trong huyết vụ bị thôn phệ hết, cả người hắn đã ẩn núp ở sau tấm chắn, nhìn về mặt tựa hồ đang cần rằng kiên trì.

Lôi Hồng đứng ở trên lầu, nhìn đến mê mẩn, miệng nhin không được lẩm bẩm nói: “Đây là pháp thuật gì đây? Gặp quỷ rồi... gặp quỷ rồi...”

Chỉ nghe thấy phía sau vang lên một thanh âm: “Đây là Linh hồn thôn phệ thuật.” Lôi Hồng quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy phía sau là một nữ nhân. Nữ nhân này cũng không biết đã tới lúc nào, quần áo trên người khá nhàu nát, tóc cũng đôi phần tán loạn, nhưng tướng mạo lại cực kỳ kiều mị mê hồn, nhất là ánh mắt, vẫn tán phát ra mực quang tà mị, chỉ là trên gò má lại có hai đạo lệ ngân đỏ hồng, giống như máu tươi.

Lôi Hồng biến sắc, cơ thể chặn tại trước giường, quát: “Người là ai!”

Đám thủ hạ của Điền gia vẫn còn vài người tỉnh táo, có người nhận ra: “A, đây là cô y tá chăm sóc.”

Nữ nhân này tự nhiên chính là Eve, Eve lúc này vẻ mặt có chút phức tạp, liếc nhìn Lôi Hồng rồi hạ giọng nói: “Người yên tâm, ta... không có ác ý. Ít nhất hiện tại không có.” Dừng một chút, nàng ta bổ sung một câu: “Hơn nữa ta nhìn ra, thực lực người rất mạnh, ta hiện tại bị thương rất nặng, vị tất đã là đối thủ của người.”

Nàng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Lôi Hồng, chậm rãi đi về phía trước, nhìn hai người phía dưới đang vô thanh vô tức giao chiến rồi chậm rãi nói: “Người có cánh màu trắng đó là của Giáo hội Vatican, là Thiên sứ trong truyền thuyết! Người kia là lão tổ tông của Hấp huyết quỷ, cũng là một trong những tổ tiên của Hấp huyết quỷ trên địa cầu, là Hấp huyết quỷ mạnh nhất. Hai người đều tới đây vì Điền Chấn.”

Lôi Hồng chần chờ một chút rồi trầm giọng nói: “Người rớt cuộc là ai?”

“Ta à?” Eve thở dài: “Ta chỉ là một người... mất đi tín ngưỡng, phản bội chủng tộc. Ta hiện tại không có ác ý. Bất quá ta rất lo lắng, hai tên gia hỏa phía dưới sẽ nhanh chóng phân thắng bại. Đến lúc đó, sợ rằng tất cả mọi người chúng ta ở nơi này, đều không ngăn cản được một người nào trong bọn họ.”

Lôi Hồng đảo mắt: “Vậy chúng ta hiện tại lạng lẹ mà đi thôi.”

“Không đi được.” Eve cười lạnh nói: “Thiên sứ cùng với Huyết thân vương giao chiến, bọn họ mặc dù đánh nhau kịch liệt, nhưng người cho rằng bọn họ không để ý đến tình huống thực tế của nơi này sao? Chỉ cần nơi này có chút động tĩnh gì, bọn họ lập tức sẽ ra tay. Hiện tại bọn họ vẫn chậm chạp không ra tay, chỉ là vì muốn tập trung lực lượng trước tiên đánh gục đối phương mà thôi.”

Lôi Hồng chửi một câu: “Con mẹ nó, cái tên Tiểu Lôi vương bát đản kia rớt cuộc chết ở nơi nào rồi!”

“Gabriel, người còn có thể kiên trì bao lâu!” Thanh âm Solomon mặc dù khàn khàn, nhưng lại mang theo vẻ đắc ý. Đầu Gabriel đã đầy mồ hôi, ánh sáng thần thánh trên người hắn cũng dường như tùy thời đều có thể bị tắt đi, màn chắn bằng ánh sáng to lớn trong tay kia chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản huyết vụ đỏ thẫm trước mắt.

“Thiên sứ kiên trì không được bao nhiêu lâu nữa đâu.” Eve nhú mày: “Huyết thân vương đó đang sử dụng linh hồn thôn phệ thuật, đó là pháp thuật cường đại nhất của Huyết tộc, cũng là thiên địch của Quang Minh hệ. Nhưng... Thiên sứ đó, cũng có phần hơi yếu một chút... tựa như có gì khả nghi a.”

Lời nói chưa hết, liền thấy Solomon cười dài một tiếng, cơ thể chợt loé lên rồi đột nhiên xuyên qua đoàn huyết vụ kia, phóng tới trước mặt Gabriel. Chỉ thấy hắn giơ một cánh tay, một quyền đánh âm lên trên tấm chắn. Cơ thể Gabriel rung mạnh! Tiếng cười của Solomon không dứt, liên tục đánh ba quyền âm âm lên tấm chắn, Gabriel hét to một tiếng, tấm chắn trong tay đã bị xuyên thủng. Quyền thứ ba của Solomon xuyên qua tấm chắn đã đánh nát nó rồi đánh âm lên ngực Gabriel! Một quyền này không ngờ đánh xuyên qua cơ thể Gabrie, đánh thủng mặt!!!

Bọn người Lôi Hồng phía trên quan chiến vẫn còn chưa kịp kinh hô thì đã có một người sắc mặt biến đổi, thì ra là Solomon! Sắc mặt hắn biến đổi lớn, hét lên một tiếng, cơ thể nhanh chóng lui về phía sau....

Phịch một tiếng. Cơ thể Gabriel bùng nổ trong một đoàn quang mang chói mắt! Vô số quang mang trong nháy mắt xuyên thấu thân thể Solomon. Hắn kêu thảm thiết một tiếng, phàm chỗ nào trên người bị quang mang bắn trúng, lập tức tỏa ra từng tia khói đen!

Hắn đã lui mười thước, tức giận đến cả người phát run, chửi: “Vũ tộc giảo hoạt! Người không ngờ lại dùng Đầu tượng thuật! Cái tên gia hỏa dê tiện, người căn bản không dùng chân thân!!” Lập tức hắn đột nhiên biến sắc: “Không đúng! Không đúng! Người thật dê tiện!!”

Solomon thật sự hoảng sợ!

Đầu tượng thuật, là một loại pháp thuật đặc biệt của Vũ tộc. Kỳ thật cùng Phân thân thuật của phương Đông không khác biệt lắm. Đầu là dùng pháp thuật chế tạo ra một phân thân, mà bản tôn có thể không chế từ xa.

Mấu chốt là, loại Đầu tượng thuật dù sao cũng có hạn chế. Nói chung, Đầu tượng thuật làm ra phân thân, có thể mô phỏng giống như thật, nhất cử nhất động đều giống như là người thật, đáng tiếc bởi vì là khoảng cách xa, phân thân chỉ có thể phát huy một phần ba năng lượng của bản tôn mà thôi.

Nhưng Gabriel trước mắt, vừa rồi quá trình tiêu diệt tên thần của núi Olympia đó, Solomon đã thấy rõ ràng!

“Người dùng chính là Đầu tượng thuật, làm sao có thể phát huy được năng lượng mạnh như vậy!!” Solomon biến sắc: “Người đáng lẽ chỉ có thể phát huy một phần ba năng lượng mới đúng! Không thể nào!! Chẳng lẽ là...”

Hắn ngẩng đầu lên, lửa giận đầy mắt, nhìn lên thiên không, quát to: “Là ai? Là Uriel! Hay là Raphael!! Trừ phi là tập trung hơn hai Thiên sứ cùng sử dụng Đầu tượng thuật, mới có thể làm tăng năng lượng của phân thân trở thành mạnh như vậy! Xuất hiện đi! Chẳng lẽ các người được xưng là Quang Minh Thiên sứ, so với Huyết tộc chúng ta càng vụng trộm mờ mẫm hơn sao!!”

Trong thiên không loé lên một đoàn quang mang, trong quang mang, một luồng thanh âm lạnh lùng vọng xuống: “Solomon, hôm nay sẽ buông tha người. Người phá hủy phân thân của Gabriel, làm hắn bị thương không nhẹ, món nợ này chúng ta sau này lại tính đi.”

Solomon vừa nghe thấy thanh âm này, liền cười lạnh nói: “Hừ, nguyên lai là người, Uriel, Thiên sứ Thủ hộ Minh giới! Các người vì sao không xuất hiện! Các người vì cái gì không xuất hiện cùng ta chiến đấu một trận? Mà lại mất công chơi cái trò Đầu tượng thuật hoa hoè giả tạo thế này? Gabriel đâu? Các người chẳng lẽ đều biến thành tiểu quỷ nhát gan rồi sao?”

Nhưng cho dù hắn kêu gào, trên trời vẫn không có hồi đáp. Đoàn quang mang kia cũng lập tức biến mất. Solomon nhũn mảy, trong lòng càng không hiểu: “Kỳ quái... rốt cuộc là nguyên nhân gì, bọn họ thà dùng bao nhiêu năng lượng như vậy để làm ra một phân thân, cũng không tự mình ra tay? Nếu quả là Uriel cùng Gabriel hai người hợp lực đối phó, ta có thể đỡ không nổi.”

Hắn lại xoay người, cước bộ điểm một cái, cơ thể đã nhẹ nhàng bay lên rồi hạ xuống bên ngoài gian phòng trên lầu, nhìn mọi người bên trong, cười lạnh nói: “Tốt rồi, cái tên gia hỏa nằm trên giường là Diên Chấn sao? Dem hắn giao cho ta, ta có thể tha chết cho các người.”

Lôi Hồng lông mày giương lên, trên mặt lộ sát khí, hai tay rung lên, đang muốn tiến lên, lại đột nhiên thấy một màn kỳ quái!

Chỉ thấy bên ngoài, trên thiên không truyền đến một âm thanh lãnh đạm:

“Đi xuống!”

Rồi thấy một đạo ngân sắc quang mang dường như chợt loé một chút... Nói “dường như”, là bởi vì quang mang kia quả thực quá mức âm đạm, nhìn xa xa lại như có như không, hơn nữa tốc độ cực nhanh! Mọi người đều mơ hồ tựa như thấy có cái gì chợt loé một chút, kỳ thật là cái gì đều không thấy rõ ràng.

Solomon lơ lửng bên phía ngoài lại kêu to một tiếng. Đạo quang mang kia chuẩn xác kích ngay đỉnh đầu hắn! Cũng may là hắn phản ứng rất nhanh, hai tay giơ lên, cơ thể đã vội vã lui về phía sau. Đạo quang mang kia lại vẫn theo sát hắn! Solomon đau đớn kêu lên một tiếng, lão đảo, giống như lá rụng rơi trên mặt đất, liên tục lui về phía sau vài bước mới đứng vững được. Chỉ thấy trên hai cánh tay của mình, có một miệng vết thương sâu tới nửa thốn! Miệng vết thương kia cực kỳ chính tề, sâu vào thịt nửa tấc, giống như là dùng thước đo, không thừa một phân, cũng không thiếu một phân!

Solomon vô cùng kinh hãi, hắn thân là Huyết thân vương, nhục thân cường hãn, có thể nói trên thế giới này thứ có thể đả thương hắn đã rất ít. Vừa rồi mặc dù có người đánh lên, nhưng đã nhanh nhẹn như vậy, không ngờ vẫn khiến chính mình bị thương! Nếu không phải hắn kịp thời né tránh, sợ rằng vết thương đã không phải chỉ ở cánh tay mà thôi!

Lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên nóc nhà Điền gia một bóng người xanh xanh đang đứng, chỉ thấy người này trường y phát phối, một thân trường sam kiểu cổ của Đông phương, tóc ở phía sau đầu buộc qua loa thành một búi, trong tay mang theo một thanh trường kiếm cổ xưa dài chỉ có một thước.... Nhìn kỹ một chút thì ra đó là một thanh đoạn kiếm!

Người này tướng mạo không chỗ nào bắt mắt, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ thanh lịch, đặc biệt là cặp mắt kia, ánh mắt mặc dù bình tĩnh, nhưng tựa như trong lúc tùy ý lơ đãng quét ngang, lại giống như lợi kiếm sắc bén.

Người này cũng không biết đã tới lúc nào, không ngờ không có ai phát hiện ra! Dưới ánh mắt kinh ngạc của Solomon, cơ thể người này chậm rãi từ nóc nhà hạ xuống, đáp xuống trước người Lôi Hồng.

Lôi Hồng vừa thấy hắn, khuôn mặt khẩn trương lập tức dần ra, thở ra một hơi dài: “Thì ra là người...” Nghĩ lại một chút, lại nói: “Là Tiểu Lôi để người tới? Người... sao người không tới sớm đi chứ?”

Người này nhìn Lôi Hồng một cái, nét mặt vẫn dường như mặt nước trong giếng cổ, thản nhiên nói: “Vừa rồi bọn họ người đông, ta chỉ có thể tại lúc thích hợp nhất thì mới xuất hiện.”

Trong tay cầm một thanh đoạn kiếm, vậy tự nhiên không cần phải nói, chính là đồ đệ Tiểu Lôi gần đây nhất mới thu được, Thực Sơn tu kiếm Việt Sư!!

Tiểu Lôi vốn đêm nay để cho Việt Sư âm thầm đi theo, cho nên hắn rất yên tâm.

Thực lực của Việt Sư, Tiểu Lôi tự nhiên là hiểu rất rõ. Việt Sư là kẻ điên cuồng vì kiếm. Kiếm đạo hạng nhất, cơ hồ có thể xem như thiên hạ số một số hai! Ngày đó tại Tiên Lâm thịnh hội trên núi Côn Luân, chỉ có Truy Tinh Tử thực lực siêu phàm cao tuyệt đó mới có thể đương trường đánh thương nặng Côn Luân chương môn Ngọc Cơ Tử. Đẳng cấp cao cỡ nào chứ, mà Việt Sư lại có thể cùng Truy Tinh Tử đấu ngang tay!! Hơn nữa tu kiếm đạo của hắn, còn có một loại tuyệt học liễu mạng, chính là sát chiêu tối hậu đồng quy vu tận, phóng thích hết kiếm khí một đời khổ tu của bản thân! Mà Việt Sư sau khi bại Tiểu Lôi làm sư phụ, được Tiểu Lôi truyền thụ cho hắn khẩu quyết của Nghịch Thiên Kiếm. Việt Sư vốn đã đạt tới cảnh giới kiếm đạo đại tông sư, tự nhiên so với tài sơ học năm đó của Tiểu Lôi thì mức thăng tiến càng nhanh hơn. Mặc dù bị ngăn cản bởi một vài nguyên nhân, cho nên không thể truyền thụ Nghịch Thiên Quyết cho hắn, cho nên Việt Sư chỉ có thể học được Nghịch Thiên Kiếm, cho dù thật sự chỉ là có một nửa, nhưng đối với một đại tông sư kiếm đạo như Việt Sư, cũng đủ để làm thực lực hắn cao thêm một tầng.

Ánh mắt Việt Sư nhìn thẳng Solomon, trong miệng thốt vài từ ngắn gọn: “Chiến, hoặc lùi!”

Solomon tự nhiên là có thể nghe hiểu, lập tức có chút kinh nghi không ngừng. Bất quá hắn rất nhanh liền trấn tĩnh, rít lên một tiếng, trong hai tay toát ra một đoàn hồng quang, dung hợp cùng một chỗ, huyền hoá ra một thanh trường mâu đỏ thẫm! Hắn hai tay cầm trường mâu, kêu to một tiếng, chỉ thấy một đạo hồng quang xẹt qua phía chân trời, cả người hắn đã mang theo trường mâu bắn về hướng Việt Sư!

Mũi nhọn trên trường mâu, mang theo thanh âm phá không lừng lẹ, lại thêm đoàn vụ khí đỏ như máu kia, giống như một viên lưu tinh màu đỏ!

Việt Sư vốn hai mắt nửa nhắm nửa mở, lúc này mới đột nhiên mở tròn mắt, trong ánh mắt chợt bạo phát ra một tia hào quang! Cổ tay hắn rung lên, nửa thanh đoạn kiếm đã giơ lên. Động tác hắn dường như rất chậm, nhưng lại vẫn đến ngay trước mặt Solomon, một kiếm chém tới...

Một trăm này càng dường như nhẹ nhẹ nhàng nhàng, tốc độ cũng không thấy nhanh, rõ ràng là một thanh đoạn kiếm dài một thước, trong tay hắn, lại dường như đang nâng một ngọn núi, ngưng trọng dị thường, chỉ thấy trên mũi kiếm, có từng tia kiếm khí thôi động. Sắc mặt Việt Sư không hề thay đổi, trong đồng tử như bắn ra kiếm phong, rồi chợt bạo phát quang mang đầy trời!

341. Chương 341: Một Đêm Dài Nhất, Tiểu Lôi Vs Tây Môn

Như tiếng nước sôi rít lên, chỉ nghe một chuỗi thanh âm cực kỳ chói tai chất chứa, rồi thấy đoạn kiếm của Việt Sư đã không kém chút nào, chém ngay lên mũi trường mâu của Solomon. Lập tức đoạn kiếm không chút đình trệ đã chẻ đôi mũi mâu tiến tới. Dưới một tràng thanh âm cơ hồ khiến màng nhĩ không chịu nổi, đoạn kiếm đã từ mũi trường mâu, cứ như là chẻ tre, chẻ một phần ba cây trường mâu ra làm hai.

Solomon còn chưa kịp kinh ngạc thì đã thấy kiếm của đối phương tới ngay trước mặt, chỉ đành dùng hai tay nắm chặt trường mâu. Đột nhiên cảm thấy đau đớn kịch liệt, kiếm của Việt Sư còn chưa tới thì kiếm khí đã cơ hồ khiến trường mâu bị gãy nát! Kiếm khí của Việt Sư lợi hại cỡ nào chứ? Nhục thân của Solomon há có thể chống cự nổi? Hắn hét lên một tiếng đau đớn, hai bàn tay đã chảy đầy tiên huyết, nhanh chóng buông cây trường mâu ra. Cũng may là hắn buông nhanh, bằng không sợ rằng cả hai tay cũng có lẽ giữ không được rồi!

Ngay lúc tiếng hét thảm vang lên, luồng hồng quang trên trời kia đã bị kiếm của Việt Sư chẻ làm đôi. Solomon phóng ra ngoài, thể bay đi so với lúc phóng tới càng nhanh hơn, bay thẳng ra ngoài mấy mươi thước. Hai tay của hắn run rẩy, cúi đầu xuống nhìn thì thấy tay đầy tiên huyết. Nhìn xa xa chỉ thấy Việt Sư cầm kiếm đứng đó, một tay để sau lưng, một tay nắm kiếm, mũi kiếm loang loáng ánh thanh quang. Việt Sư vẫn rù mắt như cũ, căn bản không hề nhìn đối thủ, ánh mắt chỉ nhìn lấy mũi kiếm của mình...

Trong lòng Solomon vừa lo vừa sợ, chỉ tưởng rằng đối phương nhất định đã tìm một cao nhân tu hành Đông phương nào đó, cho rằng hôm nay hắn chẳng còn chút tiện nghi nào. Hắn là một người phản ứng rất lạnh lẽo, lập tức hạ quyết tâm, chẳng nói chẳng rằng, nhanh chóng thối lui bỏ đi. Thân hình mảnh khảnh của hắn như một con cú đêm, trong nháy mắt đã biến mất ở nơi xa xôi...

Đợi đến khi Solomon bỏ đi xa, Lôi Hồng mới thở dài một hơi, thả người nhảy xuống dưới, hạ xuống bên cạnh Việt Sư rồi nhin không được nói: “Kiếm thuật lợi hại quá! Chẳng trách Tiểu Lôi đối với người khách khí như vậy. Nhưng vừa rồi ngươi nếu có thể một kiếm đã bại hắn, vì sao lại không dứt khoát lưu hắn lại?”

Việt Sư từ từ ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn Lôi Hồng rồi không ngờ mở miệng cười một tiếng: “Một kiếm đã bại hắn? Ngươi nên biết, một kiếm đó chỉ làm hắn bị thương thôi, lại chẳng phải thật sự làm hắn bị thương nặng. Một kiếm kiểu đó... ta tối đa chỉ có thể sử dụng thêm ba lần, hơn nữa là không được.”

Hắn thở dài rồi thấp giọng nói: “Nghịch Thiên Kiếm này, chẳng lẽ thật khó luyện vậy sao?” Nói xong lắc đầu chẳng nói gì.

“Hình như là kết thúc rồi a.” Tiểu Lôi nhìn phương hướng Điền gia ở nơi xa xa, rồi cười nói: “Đêm nay nhất định rất nhiều người cảm thấy kỳ quái, vừa có thiên lôi vừa có thiểm điện, tin tức ngày mai khẳng định là sẽ rất náo nhiệt a. Nhưng hiện tại xem ra ở Điền gia đã đánh xong.”

Tây Môn cũng cười nói: “Ồ, xem ra hình như lại là người thắng. Người an bài người đó ở Điền gia, thực lực rất mạnh a.”

Tiểu Lôi đảo mắt: “Người hình như chẳng hề có ý thất vọng à. Dựa theo đạo lý mà nói, hắn nhiên là người đã tính toán sai lầm rồi, vì sao người lại vẫn thư thả như vậy?”

Tây Môn cười ha hả: “Ta vì sao phải thất vọng? Mặc kệ là Thiên sứ hay là Huyết thân vương, ai chết ai sống, ta đều sẽ vỗ tay khen hay cả.”

“...” Tiểu Lôi vừa đảo mắt vừa nhẹ giọng nói: “Không đúng không đúng, người nhất định còn chuyện gạt ta... Hắc hắc, chẳng lẽ người đêm nay vẫn còn kế hoạch khác?”

Tây Môn thở dài: “Người lúc nào cũng phải thông minh vậy sao?”

Tiểu Lô mỉm cười không nói.

Tây Môn thở dài: “Được rồi. Ta thật sự còn có kế hoạch khác, nhưng lại không phải nhằm vào người... Đêm nay, nếu như thuận lợi mà nói, có một người sẽ chết. Cho dù tên gia hỏa đó không chết, cũng có thể khiến hắn bị trọng thương một phen!”

“Người nào vậy?”

Tây Môn cười cười, không hề trực tiếp trả lời: “Trên thế giới này, chỉ có một tên gia hỏa khiến ta vô cùng kiêng kỵ, bởi vì ta vẫn không có cách nhìn rõ được thực lực chân thật của hắn. Mà trong tương lai hắn khẳng định sẽ trở thành địch nhân của ta...” Hắn lại cười cười nói: “Nhưng hiện tại, dường như lại có thêm một người khiến ta kiêng kỵ... đó chính là người rồi. Cũng may, đêm nay người ta đối phó không phải là người.”

Tiểu Lô cũng có chút hiếu kỳ: “Người rất cực đang nói gì? Còn có kế hoạch gì nữa? Người muốn đối phó với ai?” Hắn nhíu mày suy nghĩ: “Ài, hẳn nhiên không phải là đối phó với mấy tên gia hỏa Vatican. Lợi hại nhất của Vatican cũng bất quá là Thiên sứ thôi. Hắc Âm Hội Nghị cũng không có sự tồn tại của người nào khiến người sợ. Cho dù là Huyết thân vương, cũng sẽ không khiến người để trong mắt... Chẳng lẽ là một tên gia hỏa của núi Olympia?”

Tây Môn không trả lời, ánh mắt dôi về nơi xa xăm. Hướng hắn nhìn chính là biển cả, rồi đột nhiên mở miệng: “Thời gian cũng không sai biệt lắm, hẳn là nên bắt đầu rồi...”

Dường như là hưởng ứng theo lời nói của hắn. Hắn vừa nói xong chữ cuối cùng thì Tiểu Lô đột nhiên cảm giác được từ một nơi xa xôi, có vài cỗ khí tức cường đại truyền tới!

Khí tức kia tràn ngập lực lượng cường đại, lại ngấm ngấm mang theo mùi vị thần thánh, lạnh lẽo, bất khả xâm phạm.

“Là Thiên sứ?” Tiểu Lô kinh ngạc nói: “Hả? Một... hai... ba... không ngờ có khí tức của ba Thiên sứ! Ài, không đúng, còn nữa!” Hắn nhắm mắt ngưng thần, sau đó mới thở dài: “Tên gia hỏa này, người ra tay thật sự là khá lắm. Ba tên Thiên sứ, ngoài ra còn có vài cỗ khí tức yếu hơn, hẳn nhiên là Thánh kỵ sĩ phải không?”

Hắn xoay đầu nhìn Tây Môn: “Sao lại có nhiều tên gia hỏa Vatican đến vậy? Là người phái bọn họ tới à?”

“Đương nhiên không phải.” Tây Môn cười nói: “Ta nào có quyền sai khiến bọn họ? Đây chỉ là trùng hợp mà thôi... Người Vatican kéo đến chính là vì Điền Chấn. Bất quá, ta làm bộ không cần thận, tiết lộ thêm vài điểm tin tức cho bọn họ, liên quan đến kẻ đại đối đầu của Vatican, vì thế bọn họ mới tự nhiên kéo tới.”

Tiểu Lô thở hắt ra: “Ta thật sự rất hiếu kỳ, người bày ra một trận lớn như vậy, rốt cục là để đối phó ai?”

Ba tên Thiên sứ, cộng thêm vài Thánh kỵ sĩ, cho dù là chính hắn đối phó với nhiều tên như vậy, sợ rằng cũng không dễ dàng a!

Tại trang viên Điền gia, Việt Sư vốn đang khép mắt, đột nhiên mở lớn. Hắn cũng nhìn về hướng biển cả, ngưng thần suy nghĩ một hồi rồi trầm giọng nói: “Người cảm giác được không?”

Lôi Hồng cũng nhíu mày: “Dường như... có không ít gia hỏa lợi hại ở hướng đó.” Hắn đưa ngón tay chỉ.

Việt Sư trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Ài, xem theo khí tức thì có điểm giống tên cánh trắng dài vừa rồi, nhưng số lượng thì có nhiều hơn một chút.”

“Mẹ nó, đêm nay rốt cục có chuyện gì vậy, càng lúc càng tà môn a!” Lôi Hồng dậm chân: “Tiểu Lô cái tên gia hỏa kia rốt cục chạy đi đâu rồi! Thật muốn tới xem một chút.”

Việt Sư lắc đầu: “Chúng ta không cần phải đi. Đêm nay ta ở nơi này, coi chừng các người. Tiểu Lô sư phụ căn dặn ta ở đây coi chừng việc an toàn của các người. Mọi chuyện khác không cần phải lo, ông ta tự nhiên có an bài.”

Ngưng một chút hần lại đưa mắt nhìn Lôi Hồng: “Trong nhà có Diệu Yên tiên tử phụ trách trông chừng, ngoài ra, đêm nay chương môn nhân phái Tiên Sơn hẳn nhiên là nhàn rỗi. Dựa theo tính tình của Tiểu Lôi sư phụ, khẳng định là có phân phó chuyện gì đó cho nàng ta.”

Bọn hần không ai để ý, lúc này Eve ở phía sau lộ vẻ sầu thảm, ánh mắt lộ ra nét tuyệt vọng cùng sợ hãi!

Việt Sư nói không hề sai, Tiểu Lôi đích xác là có phân phó cho chương môn nhân Tiên Âm của Tiên Sơn phái một chút chuyện. Nhưng thật đáng tiếc, Tiểu Lôi cũng chẳng phải thần tiên. Hần cũng tính không được đêm nay rốt cục sẽ phát sinh cái gì. Mặc dù hần đã khiến Việt Sư lặng lẽ bảo vệ Điền gia, nhưng giao phó việc cho Tiên Âm lại không có phương hướng gì rõ ràng.

Tiểu Lôi nhờ Tiên Âm làm giúp hần một chuyện.

Từ hôm trước gặp được mấy tên gia hỏa kỳ quái trên biển, Tiểu Lôi nhận định được đám gia hỏa này khẳng định vẫn còn ở gần đó! Nhất là cái tên áo bào trắng đã chạy thoát mà Tiểu Lôi chẳng coi vào đâu.

Cho nên Tiểu Lôi giao cho Tiên Âm một chuyện rất đơn giản.

“Xú bà nương, nàng đêm nay cứ chờ ở biển, xem xét vùng ven biển phía Đông. Nếu như gặp được tên nào mặc áo bào trắng khả nghi, liền trực tiếp bắt trở về. Nếu như đối phương phản kháng, cứ trực tiếp ra tay đánh là được!”

Cho nên Tiểu Lôi hiện giờ rất lo lắng.

Tây Môn đưa mắt nhìn hần: “Người không phải muốn tới xem một chút sao?”

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Người nguyên ý để ta tới xem sao?”

“Đương nhiên không.” Tây Môn mỉm cười. Hần thủy chung vẫn giữ một khoảng cách nhất định với Tiểu Lôi. Tay của hần vẫn để sau lưng, mặc dù luôn cười nói với Tiểu Lôi, nhưng ánh mắt vẫn ngằm chứa vài phần cảnh giác.

“Người làm loạn một số kế hoạch của ta.” Tây Môn thở dài: “Thực lực của người vượt quá dự liệu của ta. Hôm nay khi gặp được Điền Chấn lần thứ nhất, là người ẩn ở bên cạnh ra tay cứu hần phải không?”

Tiểu Lôi đảo mắt.

“Cho nên đêm nay ta sẽ không để người tới gần bờ biển.” Tây Môn cười rất bình tĩnh: “Nếu như người nhất định phải đi, ta cũng sẽ tận lực giữ người lại. Đương nhiên, tâm lý của ta cũng rất mong đợi sẽ được cùng người giao thủ lần đầu.”

Tiểu Lôi thở dài: “Vốn ta thật sự không nghĩ là bây giờ sẽ động thủ với người. Nhưng hiện tại ta không ra tay cũng không được rồi.”

Trong lòng hần có chút lo lắng.

Ba tên Thiên sứ? Nếu như Tiên Âm ở ven biển đụng phải, một mình nàng đối phó với ba tên Thiên sứ, vậy tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ a!

“Tây Môn, hiện tại có phải chúng ta nên động thủ không?” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng. Một cánh tay của hần thò vào trong ống tay áo bên kia, sau đó từ từ rút ra một thanh trường kiếm!

Hình dạng của thanh trường kiếm kia rất cổ xưa! Kiếm vừa xuất đã tạo ra tiếng long ngâm!

Đây không ngờ chính là Thu Lộ kiếm!

Tính tình của Tiểu Lôi, nếu nói động thủ vậy tuyệt đối không phải là nói chơi! Trường kiếm của hần nhoáng lên, thân thể tại chỗ bất động, nhưng một kiếm đã đâm tới. Một kiếm này của hần mặc dù ở nguyên chỗ mà đâm tới, nhưng dường như đâm xuyên qua không gian. Rõ ràng cự ly cách Tây Môn xa mười bước, nhưng thanh Thu Lộ kiếm dài ba xích kia, chỉ trong nháy mắt, kiếm phong đã áp tới gần mi tâm của Tây Môn.

Đồng tử của Tây Môn cũng chợt loé lên như hoả tinh. Hần vươn ra hai ngón tay, cũng không nhìn ra động tác của hần thể nào, chỉ đột nhiên ‘ong’ một tiếng, không ngờ đã kẹp chặt được mũi kiếm! Sau đó hần gấp rút lùi về sau, cứ thế mà lùi một mạch năm bước! Nhưng kiếm phong của Tiểu Lôi vẫn như hình với bóng

áp sát tới hần. Trong miệng Tây Môn hừ một tiếng, hai ngón tay trong nháy mắt búng lên kiếm phong không biết bao nhiêu lần, chỉ nghe đình đình đang đang như những giọt mưa rơi xối xả. Sắc mặt Tiểu Lôi bình lặng như mặt nước, kiếm phong vẫn ổn định như bàn thạch. Hai ngón tay của Tây Môn trong nháy mắt búng lên kiếm phong vô số lần. Thân người hần càng lùi nhanh hơn, đột nhiên xoay tròn cả người, phóng hần ra ngoài mười thước.

Tiểu Lôi nheo mắt, nhìn kỹ càng Tây Môn: “Ngoài trừ sư phụ kia của ta ra... người là người thứ nhất có thể chính diện tiếp được một kiếm của ta.”

Tây Môn sắc mặt lãnh khốc, cúi đầu nhìn, trên hai ngón tay của hần máu tươi chảy ròng ròng, vừa rồi một kiếm của Tiểu Lôi mặc dù nhìn như cực kỳ bình thường, nhưng thực lực Tiểu Lôi thế nào chứ? Uy lực một kiếm này há có thể tầm thường được? Tây Môn tiếp một kiếm, mới phát hiện bản thân vừa rồi mặc dù liên tiếp đánh vắng kiếm đối phương, nhưng xương khớp hai ngón tay đều bị gãy nát.

Hần hơi cau mày, hừ một tiếng, không ngờ lại dùng tay kia nắm lấy hai ngón tay, khẽ vận lực, crack một tiếng, bẻ gãy hai ngón tay tận gốc, tiện tay ném xuống đất.

“Thật tàn nhẫn.” Tiểu Lôi thở dài, lại thấy trên mặt Tây Môn mang theo ý cười cổ quái, chỉ thấy tại chỗ tay bị gãy của hần, máu tươi chợt dừng chảy, sau đó trong nháy mắt lại chảy ngược trở về!! Lập tức cốt nhục điên cuồng nhúc nhích, xương trắng nhanh chóng sinh trưởng lại, không đến vài giây, hai ngón tay lại dài ra như chưa từng bị tổn hao gì!

Tiểu Lôi nhíu mày: “Ý, pháp thuật này của người, thật sự tựa như của Thánh Huyết tông đông phương a.”

Tây Môn lắc đầu, không nói, chỉ chấp hai tay lại, sau đó song chưởng chậm rãi tách ra..... Chỉ thấy trong lòng bàn tay hần, một đạo kim quang bắn ra, không ngờ xuất hiện một thanh trường kiếm kim sắc quang mang trong suốt đang cháy hừng hực!

Mũi trường kiếm kia tựa như một khối tam giác hình thoi bén nhọn, từ mũi đến chuôi, tựa như là điêu khắc từ một khối bảo thạch bán trong suốt mà thành. Mà kim sắc hoả diễm trên kiếm, càng thêm cổ quái!

“Người cũng dùng kiếm?” Tiểu Lôi nhíu mày: “Tốt!”

Hai người đồng thời di chuyển! Chỉ thấy trên mặt đất hai cái bóng trong nháy mắt chạm nhau. Trên thanh kiếm trong tay Tây Môn tràn đầy kim sắc hỏa diễm. Mà trên Thu Lộ kiếm của Tiểu Lôi mang theo một luồng băng lam sắc kiếm khí. Một lam một kim hai luồng đồng thời chạm vào nhau, lập tức âm một tiếng, mặt đất trong phạm vi mấy chục mét chung quanh đột nhiên sụt xuống! Bụi đất tung bay tận trời, chỉ nhìn thấy một luồng kim một luồng lam cùng quần lấy nhau!

Tiểu Lôi sắc mặt lãnh lạnh, biểu tình Tây Môn lại lãnh khốc, kiếm hai người cùng dè vào nhau, mũi kiếm cọ xát, phát ra thanh âm chéo chéo chói tai....

Thân thể hai người dường như đều bất động, chợt nghe Tiểu Lôi đột nhiên hít sâu một hơi, trên mặt loé lên một đạo thanh khí!

Đột nhiên, Thu Lộ kiếm tựa hồ khe khẽ chấn động một chút.

Đình.....

Một thanh âm công kích ngân dài cơ hồ xuyên thẳng tận trời! Mũi Thu Lộ kiếm điểm lên mũi kiếm trong tay Tây Môn, phảng phất tựa như một ngọn núi ép xuống. Đất dưới chân Tây Môn rầm rầm sụt xuống, cơ thể hần thành linh bị vùi lấp. Âm một tiếng, mũi kiếm Tiểu Lôi chỉ run lên một chút, mặt đất cứng rắn đã bị hần đập vỡ thành một cái hố sâu hơn hai mét!

Nửa thân Tây Môn đã chìm vào đất, nhưng kiếm trong tay hần vẫn chống đỡ lại Thu Lộ kiếm của Tiểu Lôi. Tiểu Lôi “ồ” một tiếng, chân lui về phía sau nửa bước, hít một hơi, kinh ngạc nhìn Tây Môn.

Tây Môn thả lỏng người, âm một tiếng, hần đã từ dưới đất lao lên, kiếm trong tay bạo xuất một luồng kim sắc hỏa diễm, gào thét xông về phía Tiểu Lôi. Tiểu Lôi sắc mặt càng ngưng trọng, mũi kiếm run lên, đình đình, liên tục điểm ba lần lên kiếm của Tây Môn!

Cơ thể hai người đều nhoáng lên, Tiểu Lôi lui tiếp về phía sau một bước, còn Tây Môn lại lao đảo bay ra, người giữa không trung, lại hạ kiếm cắm mạnh xuống đất, kết kết một tiếng, trường kiếm cắm xuống mặt đất, lúc này mới ngăn được lực đạo chấn lùi hẳn, vững vàng đứng lại.

Tiểu Lôi trên mặt đã không còn mấy may vẻ hi hi ha ha nữa. Biểu tình hân kinh nể chưa từng có nhìn chăm chăm Tây Môn.

Hắn nói từng tiếng một: “Trên đời này có thể chính diện tiếp ba kích Nghịch Thiên kiếm của ta, ngươi là người đầu tiên!”

Tây Môn thở ra, ngón tay búng một chút bụi đất trên quần áo, cười khổ nói: “Ra tay cái liền đánh lui ta, ngươi là người thứ hai.”

Tiểu Lôi lông mày nhíu lại, đột nhiên dùng ngữ khí lạnh như băng chậm rãi nói: “Ngươi vừa rồi dùng chính là pháp thuật đông phương! Trước là Thánh Huyết đại pháp của Thánh Huyết tông! Kiếm thuật lúc sau, cũng tựa hồ là kiếm thuật đông phương! Ngươi học được từ đâu!”

Tây Môn lại không trả lời, hắn đột nhiên hít một hơi, sau đó gắng sức phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu tươi phun ra, lại bị chính tay hắn chụp lại! Máu tươi không ngờ trong tay hắn biến thành một cầu máu, tiếp đó tràn hẳn tràn đầy khí tức tà ác, dựng một ngón tay lên, nhẹ nhàng vạch mấy cái, chia cắt cầu máu thành vài khối. Miệng cũng không biết niệm chú ngữ gì, bỗng nhiên chỉ thấy, huyết quang đại thịnh!

Chợt trước mặt hắn xuất hiện sáu cây huyết sắc trường mâu dài đến gần hai mét!!

Thân thủ Tây Môn chợt nhoáng lên, chỉ trong nháy mắt đó, hắn đã phóng một mạch sáu cây trường mâu về phía Tiểu Lôi! Vù vù vù vù vù vù.....

Huyết quang trùng thiên, hàn quang trong mắt Tiểu Lôi chợt lóe lên, cơ thể không lùi mà tiến, nhún người nhảy vào trong mảng huyết quang, Thu Lộ kiếm trong tay quét ngang, một vầng kiếm khí trùng thiên đầy ra, chợt thấy một luồng huyết vụ mờ mịt dày đặc tựa như không lối thoát chồm tới, đã vây Tiểu Lôi lại bên trong.

Sáu cây trường mâu kia đã sớm bị Tiểu Lôi bổ nát thành mảnh vụn, nhưng huyết vụ lại không thấy tan chút nào. Hắn chìm vào trong màn huyết vụ, chỉ thấy chung quanh đều bao trùm một mảng sương mù màu đỏ, trong lòng minh bạch có điều cổ quái. Chợt nghe thấy thanh âm của Tây Môn từ bên ngoài truyền đến: “Đây là Dracula trận pháp của Huyết tộc, ta biết không vây khốn được ngươi, bất quá ngươi muốn thoát, e rằng cũng phải tốn chút thời gian.”

Tiểu Lôi hừ một tiếng, Thu Lộ kiếm trong tay rung lên, một luồng kiếm khí đầy ra, phảng phất như một ngọn đèn sáng trong màn huyết vụ, lập tức vụ khí chung quanh bị đánh tan một ít, nhưng vụ khí này lại phảng phất như vô biên khôn cùng, kiếm khí của Tiểu Lôi chỉ có thể đạt tới khoảng cách vài mét bên người hắn. Hắn suy nghĩ, nâng trường kiếm lên, một kiếm bổ ra, ừ một tiếng, một đạo kiếm mang chói mắt xuyên qua, thẳng một đường vọt ra ngoài!

Nhưng đạo kiếm mang này dù bay ra được chừng mấy chục mét, nhưng vẫn không lao ra khỏi luồng huyết vụ này!

“Hừ, cùng ta chơi trận pháp, cái đám dương quỷ tử các ngươi còn kém xa lắm!” Tiểu Lôi đột nhiên cười một tiếng, dứt khoát ngồi xếp bằng xuống đất, sau đó từ trong lòng lấy ra vài cây lệnh kỳ nho nhỏ, cắm xuống đất trước mặt, bày một loạt.

Trên lệnh kỳ nho nhỏ đó, thêu rõ ràng “Phong, hỏa, lôi.....” các loại chữ.

Tây Môn lúc này cũng không thoải mái, hắn đứng ở bên ngoài huyết vụ, trường kiếm cắm trước mặt, tay hắn trước ngực kết một tư thế kỳ quái, sắc mặt ngưng trọng, tận lực khống chế trận pháp

Bên trong trận pháp vọng đến thanh âm Tiểu Lôi: “Tây Môn, ta đếm đến ba, sẽ đi ra đá vào mông ngươi.”

Tây Môn cười, nói: “Không cần đếm đến ba, cho dù ngươi đếm đến một trăm, cũng tuyệt đối không thể ra được. Trận pháp này là ma pháp trận mạnh nhất của Huyết tộc ta, ngươi nếu tưởng rằng chỉ có người đông phương các ngươi am hiểu bố trận, vậy ngươi sai rồi.”

Tiểu Lôi ngồi bên trong trận, bĩu môi, sau đó cao giọng nói: “Ta đếm đây! Một!”

Hắn cầm lên một cây lệnh kỳ nhỏ có thêu chữ ” Phong” trước mặt.....

Tây Môn ở bên ngoài lập tức cảm giác có điều không đúng. Chỉ thấy thiên địa chợt biến sắc, mây đen trên bầu trời cơ hồ trong tích tắc ép xuống, sau đó dưới tầng mây kia, một cơn lốc xoáy cực lớn trong nháy mắt đã hình thành! Mang theo thanh âm rít gào, một đạo long quyền phong khổng lồ không gì sánh được cơ hồ nhân lúc Tây Môn còn chưa kịp phản ứng, đã nhốt hẳn vào bên trong.....

Phía đông bờ biển, Tiên Âm áo trắng như tuyết, tay cầm thanh Liễu Diệp kiếm, lặng lẽ đứng trên đám mây. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, giờ đây tràn ngập kinh ngạc!

Đôi con ngươi mang theo vài phần ánh mắt bất khả tư nghị , quan sát cảnh tượng phát sinh dưới mặt biển.....

Long quyền phong qua đi, quần áo toàn thân Tây Môn cơ hồ rách nát, hắn nghiêng rãng nghiêng lợi, còn chưa nói tiếng nào, lại nghe thấy được bên trong trận pháp tiếng Tiểu Lôi cười dài: “Hai! Hỏa!”

Chỉ thấy giữa trời một đạo hỏa diễm trong nháy mắt bắn xuống, vây Tây Môn lại bên trong. Tây Môn kêu thảm thiết, toàn thân lông tóc trong nháy mắt bị thiêu trụi, hắn hét lớn một tiếng, rút trường kiếm lên, giờ ngang đỉnh đầu, lúc này mới kiên quyết ngăn cản được đạo hỏa long kia!

Nhưng đúng lúc này, lại nghe thấy trong trận, Tiểu Lôi đã thở dài: “Ba..... Lôi!”

Tiếng “Lôi” vừa mới thốt xong, thiên không vang lên tiếng “Răng rắc”!

Lập tức từ trong tầng mây, một đạo thiểm điện cực lớn không gì sánh được đánh thẳng xuống.

Càng đáng sợ chính là, đạo thiểm điện này không ngờ là màu tím!

Đây đã không còn là thiểm điện bình thường nữa, mà thiên lôi hàng thật giá thật!!

Tây Môn vừa mới giờ trường kiếm lên ngăn cản hỏa diễm, lúc này lại vừa khéo biến thành một cái cột thu lôi hấp dẫn lôi điện, đạo thiên lôi cơ hồ không chút lãng phí, đánh thẳng lên mũi kiếm hắn. Lập tức đạo điện quang màu tím kia thuận theo trường kiếm trong nháy mắt đã xuyên qua toàn thân Tây Môn.....

Một tiếng nổ ầm, trong mảng điện quang màu tím, cả người Tây Môn bắn ra ngoài, hắn hừ một tiếng, toàn thân không biết bao nhiêu vết thương đồng thời tuôn máu tươi. Hắn cắn răng nhìn huyết vụ đã dần dần tan đi, thở dài, rất nhanh nhắm hướng xa xa dùng đòn thuật, cơ thể nhanh chóng biến mất trong không khí.

Tiểu Lôi lúc này mới đứng dậy, nhìn huyết vụ xung quanh tan đi, Tây Môn không biết đã đi về phía nào.

Hắn nhíu mày, không kịp suy nghĩ, lập tức nhắm bờ biển phía đông phóng đi. Thân pháp hắn triển khai hết tốc lực, trong thời gian một cái hô hấp, liền đã tới bờ biển.

Nhưng, hắn đã tới chậm!

Trên mặt biển, hỏa quang trùng trùng, còn có một con thuyền đang bị cháy từ từ chìm xuống, trên mặt nước còn một số xác tàu vẫn đang cháy hừng hực, hiển nhiên nơi này vừa mới trải qua một trường đại chiến kịch liệt. Thế nhưng hiển nhiên rằng, trường đại chiến này khá ngắn ngủi, bởi vì khi Tiểu Lôi, trên mặt biển, chỉ còn lại có một nhân ảnh.

Tiên Âm một thân bạch y, trên quần áo ngay cả một tia tro bụi cũng không có, nắm Liễu Diệp trong tay, cúi đầu, đứng ở mặt biển thượng, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì đó. Đến khi Tiểu Lôi tới trước mặt nàng, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu lên thấy Tiểu Lôi không hề kinh ngạc, ngược lại ánh mắt vẫn có chút cổ quái.

Không đợi Tiểu Lôi mở miệng dò hỏi, Tiên Âm đã mở miệng trước.

“Người đoán..... Vừa rồi ở chỗ này ta đã thấy cái gì?”

Sau đó, nàng chậm rãi rút từ tay áo ra một vật gì đó, đưa cho Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi chỉ thoáng nhìn qua, sắc mặt biến đổi dữ dội!!!

342. Chương 342: Thần Bí Chi Vật

Lúc này trời đã hơi lạnh, loại khí hậu nửa đêm sấm sét không dứt, mà trời lại không hề có một giọt mưa, thật sự rất không thích hợp. Thành phố lúc đó lưu truyền đủ loại tin đồn. Ngay cả đài truyền hình dự báo thời tiết, cũng tìm một chuyên gia khí tượng giải thích, nói đến các loại khí áp nóng ẩm gì đó, dù sao cũng là những thuật ngữ mà dân chúng bình thường nghe không hiểu.

Giới kinh doanh lại lưu truyền. Nhà lão đại của Điền gia xảy ra chuyện, tin tức mặc dù rất kín kẽ, nhưng dù sao trên thế giới còn chưa có một bức tường nào chắn được gió, ít nhất có vài người thông minh chợt nghe ra tối hôm qua có chút động tĩnh không quá giống sấm sét, lại nghe như tiếng súng nổ. Hơn nữa âm thanh lại vang lên từ trên núi, ý vị càng thêm sâu xa.

Trong lúc nhất thời có rất nhiều giải thích, có người nói xã hội đen đánh nhau, đánh một trận lớn. lại có người nói cảnh sát truy quét xã hội đen đại quy mô. Còn có các kiến giải kỳ kỳ khác, nói có người ngoài hành tinh đến....

Bất quá bên ngoài đồn ly kỳ, nhưng bên trong Điền gia lại an tĩnh. Sáng hôm đó Điền Chấn và Điền Kha Nhi được Tiểu Lôi đưa về nhà. Điền gia nháo nhào cả lên, nhưng mà thủ hạ tâm phúc của Điền Chấn còn không ít, trợ thủ đầu trọc đắc lực A Liệt mặc dù cũng bị thương, thế nhưng chỉ là ngoại thương, đầu óc coi như bình tĩnh, miễn cưỡng ổn định cục diện. Mặc dù những người khác đối với việc Tiểu Lôi muốn đem cha con lão đại của mình đi không quá nguyên ý. Tuy nhiên may mắn còn có Lôi Hồng ở đó. Tính tình Lôi Hồng thiếu gia mọi người đều biết. Hơn nữa A Liệt cũng minh bạch một số chuyện giữa hai nhà, hạ lệnh không được ngăn trở.

Những người làm nghĩ thầm, a, xem ra quan hệ Điền gia chúng ta và Lôi gia cũng rất vững chắc. Mấy ngày trước mặc dù khá ồn ào, bất quá một khi xảy ra sự tình, hai nhà cũng rất đoàn kết. Lôi Hồng thiếu gia là người đầu tiên đến hỗ trợ. Chẳng lẽ hai nhà sẽ khôi phục lui tới sao? Như thế rất tốt đây.....

Để Lôi Hồng hỗ trợ xử lý sự tình của Điền gia, kể cả tìm biện pháp bàn giao với cảnh sát địa phương về sự tình ồn ào kinh động các hộ trên núi. Tất cả các việc này Tiểu Lôi đều mặc kệ, toàn bộ phó mặc cho Lôi Hồng.

Bên ngoài trang viên của nhà Tiểu Lôi, Lôi gia lớn nhỏ cơ hồ đều tụ tập, có thể thấy, Tiểu Lôi chưa từng trình trọng đến thế này, thậm chí hẳn còn nói Bảo Nhi hôm nay tạm ở nhà, không cần đến trường.

Mẹ, đám tây dương đem Nam Đô trở thành địa bàn của bọn chúng? Mẹ! Một đám kéo đến đông phương, gây ra sự tình lớn như vậy!

Tiểu Lôi âm trầm, hừ một tiếng: “Không được, lão tử muốn triệu tập nhân mã, đem toàn bộ sư huynh đệ Tiêu Dao phái lại đây! À, còn có mấy lão gia hỏa Hoạt Bò Tát! Còn nữa..... gọi Quân Kiếm đem người của Tiên Sơn phái đến!..... À, mạng của Ngọc Cơ Tử Côn Luân phái là do chúng ta cứu, nói Côn Luân phái cũng phái một vài môn nhân đến! Diệu Yên, nàng đem đám thủ hạ đại yêu tinh tiểu yêu tinh không lớn không nhỏ trong số yêu tinh, đều chọn một ít, nhân số sao, càng nhiều càng tốt! Mẹ, lão tử hiện tại rất tức giận! Đám tây dương chạy đến địa bàn chúng ta gây rối, lão tử muốn bay đi châu Âu đại náo một hồi! Dem Vatican quét thành bình địa! Sau đó lại đập bằng núi Olympia! Còn Hắc Ám Hội Nghị gì đó, đem đám nửa người nửa dơi này bắt sống toàn bộ, đưa đến vườn bách thú mà triển lãm!!!”

Diệu Yên không nói gì, đợi Tiểu Lôi tức giận nói xong, mới mỉm cười, nhìn Nguyệt Hoa, nháy mắt, Nguyệt Hoa lập tức hiểu ý, mỉm cười, nói: “A, lão công chúng ta tức giận thật rồi. Nhưng, anh bình thường không phải ghét bị phiền toái sao? Sao lại lần này trở nên cần mẫn như thế?”

Tiểu Lôi phì một tiếng, kêu lên: “Đám môn phái tu chân Đông phương này đều là một đám lão ô quy rút đầu! Toàn chui vào núi sâu rừng già khổ tu, người ta đã khi dễ đến cửa rồi, cũng không thấy một người nhảy ra. Lão tử bận rộn làm gì? Mẹ! Lão tử lại không phải là thiên hạ minh chủ của tiên lâm!”

“Phu quân đừng gấp, uống chén trà đã.” Diệu Yên cười, nàng sống với Tiểu Lôi đã lâu, sớm minh bạch tính tình Tiểu Lôi, biết hắn chẳng qua là thuận miệng nói rồi thôi, phu quân của mình, tuyệt đối không phải là người đạo nghĩa, muốn hắn thay thiên hạ tu hành giả xuất đầu, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Ai ngờ Tiểu Lôi lại lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi, đột nhiên thở dài, hạ giọng nói:” Diệu Yên, sự tình lần này, có lẽ khá bất ngờ. Tối hôm qua..... Sự tình có vẻ cổ quái.”

Hắn cúi đầu ngẫm nghĩ, nói:” Nam Đô mấy ngày nay có thể sẽ không bình ổn, tất cả mọi người phải ở lại trong nhà, mấy đứa nhỏ đừng chạy loạn. Chuyện này, ta muốn ngẫm lại cho kỹ lưỡng..... Hừ, kỳ thật nếu thật sự muốn đánh, có lẽ chúng ta vị tất hơn đối thủ.”

Diệu Yên ngạc nhiên nói:” Phu quân, chàng tối hôm qua cùng Tây Môn động thủ sao? Bản sự của hắn như thế nào? Chẳng lẽ rất mạnh sao?”

Tiểu Lôi gật đầu, lần này ánh mắt rất trịnh trọng, ngẫm nghĩ một chút, mở miệng nói:” Rất mạnh..... Thật sự rất mạnh. Bản sự của tiểu tử đó, tựa hồ kém ta một ít, bất quá vị tất đã dưới nàng. Hắn tựa như biết rất nhiều, hấp huyết quỷ pháp thuật, Vatican pháp thuật, hắn thậm chí còn biết đông phương pháp thuật của chúng ta, tối hôm qua còn cùng ta động thủ, thi triển ngự kiếm thuật!”

“Đông phương pháp thuật?” Diệu Yên bất ngờ.

“Ai.....” Tiểu Lôi thở dài:” Chuyện này mới là làm ta không rõ, người tây dương không học được pháp thuật của chúng ta, đạo lý này chúng ta đều minh bạch. Nhưng tối hôm qua tên kia thi triển kiếm thuật, lại là hàng thật giá thật. Với nhân lực của ta, sao có thể nhìn lầm?”

Dừng một chút, hắn nói:” Kể ra, người nhà chúng ta, có lẽ ngoại trừ ta, còn có nàng, những người khác, đều không phải đối thủ của Tây Môn! Cho dù là Tiên Âm hay Việt Sư, so với hắn cũng có lẽ kém vài phần.”

“Thật không?” Diệu Yên không tin.

Tiên Âm và Việt Sư, đều có tu vi đứng đầu đông phương đương thời!

“Ta tối hôm qua xuất ra ba kiếm, hắn đều dùng cứng đối cứng mà tiếp!” Tiểu Lôi nghiêm túc:” Hơn nữa, vào lúc cuối cùng, ta dụng trận pháp triệu hoán thiên lôi, đều không thể giết chết hắn. Hắn chỉ bị thương nhẹ, có thể bỏ chạy.”

“Với pháp lực của phu quân, triệu hoán đến thiên lôi, cũng không giết được hắn?” Diệu Yên cau mày, sắc mặt Việt Sư cũng có một chút khó coi.

Sau khi hắn bái Tiểu Lôi làm sư phụ, được Tiểu Lôi truyền thụ Nghịch Thiên Kiếm, cũng từng cùng Tiểu Lôi luận bàn một chút, người có thể chính diện tiếp Tiểu Lôi ba kiếm mà không rơi xuống hạ phong, vậy tuyệt đối mạnh hơn mình. Cho dù là mình, cũng tuyệt đối không nắm chắc chính diện tiếp Nghịch Thiên Kiếm của Tiểu Lôi!

“Cho dù là như thế.” Về mặt Tiểu Lôi càng nghiêm túc:” Nếu chỉ là một tên Tây Môn, ta mặc dù đau đầu, cũng sẽ không như thế. Còn một chuyện khác, mới thật sự.....” Nói đến đây, hắn nhìn Tiên Âm:” Tiên Âm, nàng nói đi.”

Lúc này tâm tình hắn tựa như thật sự rất trầm trọng, không có tâm tư nói đùa, không ngờ không giống ngày thường gọi Tiên Âm là “Xú bà nương” gì đó, mà gọi tên của nàng.

Tiên Âm vẫn trầm mặc ngồi một bên, này giờ không nói, sắc mặt lạnh lùng, trán hơi nhú lại, phảng phất trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì khó có thể quyết định. Nghe thấy Tiểu Lôi gọi mình, mới ngẩng đầu nhìn Tiểu Lôi.

“Tối hôm qua, trên biển, nàng gặp cái gì, tự nàng nói lại đi. Ta sợ ta nói sẽ có nhầm lẫn.”

“À.” Tiên Âm gật đầu, chậm rãi nói.....

“Ta bay phía trên đông hải một hồi, liền thấy phía dưới có vài chiếc thuyền, trông khá cổ quái. Tiểu Lôi bảo ta đi xem xét bờ biển, nhưng đã tối như vậy, trên biển có vài chiếc thuyền, nhưng không cập bến, chỉ đậu cách bờ một khoảng. Hơn nữa không phải du thuyền, trên thuyền cũng không có treo cờ. Đèn đều tắt hết, ta liền lưu tâm.”

“Quả nhiên, ta thấy người trên thuyền giống như Tiểu Lô đã nói, đều mặc quần áo trắng, ta đã muốn xuống bắt trở về vài tên. Nhưng ta còn chưa động thủ, lại cảm thấy có bất ổn.”

Nói đến đây, Tiên Âm cẩn thận ngẫm nghĩ, nói: “Ta thấy trên thuyền không ngờ có một ít pháp khí, còn có một chiếc thuyền đậu trên biển, nhưng mặt biển chung quanh, lại mơ hồ có chút pháp lực ba động. Ta biết có cổ quái, nên không lập tức lao xuống, lại phát hiện, đó rõ ràng là một trận pháp. Tối kỳ quái chính là, trận pháp đó không ngờ lại vừa đúng Ngũ Hành chi thuật, đó là trận pháp huyền môn chính tông, tuyệt đối sẽ không sai.”

“Ta tò mò, đám tây phương này sao có thể dùng đông phương trận pháp, rồi lại cảm thấy từ một bên có một cỗ khí tức cường đại truyền đến. Ta lập tức minh bạch, người đến có lẽ không có ý tốt!”

“Vì sao?” Diệp Yên hỏi.

Tiên Âm lạnh lùng nói: “Khí tức đó là đồng thời truyền đến từ ba phía, cũng chính là từ ba phương hướng bị vây quanh. Hơn nữa khí tức cường đại như vậy, khẳng định là do người có địch ý phóng ra, đó là ý tứ thị uy, tự nhiên là có địch ý. Ta không xuống ngay, chỉ đứng trên tầng mây nhìn một hồi.”

“Quả nhiên, ta không đoán sai, có ba gia hỏa, ba gia hỏa này, đều mặc áo bào kỳ quái..... À, nhưng thật ra không khác lắm so với đám tây dương trên thuyền hình. Ừm, cũng chính là đám giáo hội mà các người nói, trong đó một gã mặc áo bào màu đỏ.”

Tiểu Lô gật đầu, ngắt lời nói: “Đó là hồng y đại chủ giáo.”

“Ba người này đều rất mạnh.” Tiên Âm nói: “Bọn họ đi lên, liền vây chung quanh thuyền, pháp lực ba người đều rất mạnh. Đặc biệt là gã mặc áo đỏ. Bọn họ tựa hồ không che dấu hành tung, trên người đều tỏa ra quang mang, tựa như sợ đối phương không thấy nhìn mình. Còn có vài thủ hạ, bộ dáng những người đó đều tựa như võ sĩ, tay cầm kiếm, à..... dùng kiếm không khác lắm so với Diệp Bất Quần tiên sinh đang ở hậu viện, chắc là đám kỵ sĩ gì đó.”

“Vốn Tiểu Lô nói ta đi bắt về đám mặc áo trắng, bắt quá đã có người đi tìm bọn họ để quấy rầy, ta dù sao cũng mừng rỡ nhìn náo nhiệt. Chờ bọn hắn đánh đến người chết ta sống, ta lại lao xuống, bỏ một chút khí lực là được.” Tiên Âm nhàn nhạt nói.

Người bên ngoài lại trầm thổ dài: Ai, Tiên Âm cũng bị Tiểu Lô dạy hư, tính tình Tiên Sơn chương môn không phải là như thế này.

Tiểu Lô cũng đồng ý, nói: “Không sai, nàng làm đúng lắm.”

“Trên thuyền vốn có vài tên áo trắng đang đứng. Vừa thấy thuyền mình bị vây quanh, lập tức có người xông đến, bản sự bọn họ cũng không quá yếu. Còn có một lão đầu râu bạc, tay cầm một cây côn gỗ, trên côn khảm một viên bảo thạch, bắn một luồng lửa lên trời. À, sau đó ta nghe Tiểu Lô nói, đó là cái gì ma pháp sư, phải không?”

“Nhưng ba người trên trời lại rất mạnh. Một người trong đó, đột nhiên phía sau cơ thể mọc ra một đôi cánh trắng rất dài! Ta lúc ấy còn kỳ quái, chẳng lẽ những người này là yêu tinh? Nhưng khí tức toàn thân bọn họ tựa hồ rất uy nghiêm như thần thánh, không giống yêu khí a. Đám gia hỏa áo trắng, vừa thấy nam nhân cánh dài này, tựa hồ rất sợ hãi, cơ hồ tất cả đều công kích vào hắn. Người cánh trắng, bản sự thật sự rất lợi hại, hắn dụng pháp thuật tạo ra trước mặt một bức tường vô hình, đem toàn bộ kiếm khí và hỏa cầu công kích hắn ngăn lại. Sau đó, hắn xuất ra một thanh kiếm, rồi đứng giữa không trung, trầm xuống một kiếm.”

“Kiếm này ta lại nhận ra, tựa như chính là thánh quang thập tự kiếm gì đó. Ta cũng thấy Bảo Nhi đi theo Diệp Bất Quần tu luyện qua. Bất quá người cánh dài xuất ra, uy lực lớn hơn nhiều lắm! So với Diệp Bất Quần thì uy lực phải hơn ít nhất mười lần. Một kiếm này liền chém con thuyền thành hai mảnh. Vài bạch y nhân cầm kiếm trên thuyền đều bị kiếm khí chém thành từng mảnh mà chết. Ta lúc ấy giật mình, kiếm pháp của tên gia hỏa cánh dài này thật sự lợi hại, có lẽ thực lực vị tất dưới ta.” Tiên Âm lắc đầu, thổ dài.

“Sau đó, gã ma pháp sư rất phẫn nộ, biến ra một hỏa cầu rất lớn, bắn về người cánh trắng trên trời, người cánh trắng lại đột nhiên dừng tay. Hắn há miệng bắt đầu ca hát..... Ai, hắn ca nghe rất hay. Làm cho người ta nghe xong trong lòng chỉ cảm thấy rất bình hòa, không sinh ra chút chiến ý. Nhưng hình dáng ma pháp sư cũng rất sợ hãi. Người cánh dài vung tay lên liền hất văng hỏa cầu, sau đó, hắn tiếp tục ca hát, nhưng

hát không đến hai câu, ma pháp sư đột nhiên chảy máu, sau đó cơ thể phình lên như khí cầu, cuối cùng bắn ra một đoàn huyết quang mà chết.”

“Ta lúc ấy có hơi sốt ruột, đám bạch y nhân nếu đều chết, ta chẳng phải là đi vô ích? Nhưng người cánh dài lại rất khẩn trương, hai đồng bạn cũng tụ lại một chỗ với hần, vài kỵ sĩ phía dưới, đều nhảy xuống biển, tựa hồ là đang tìm thứ gì đó trên mặt biển, còn có người nhảy lên thuyền, hình như là muốn trước khi thuyền chìm phải tìm được thứ gì đó. Sau đó ta mới biết được, bọn họ đang tìm người.”

“Lúc ấy ta thấy trên nửa chiếc thuyền kia, đột nhiên từ bên trong tỏa ra một vàng sáng, sau đó thuyền vỡ tan, ánh sáng bên trong bùng lên! Thứ đó không phải là ánh sáng! Mà là kiếm khí! Là một người có kiếm pháp rất lợi hại bên trong thuyền, nổ nát thuyền! Sau đó xông lên!”

Nói đến đây, Tiên Âm lại ngừng một hồi, rồi thở dài:” Người kia thật sự thật là lợi hại! Hần khi đến, ngay cả ta cũng không thấy rõ động tác của hần, chỉ thấy một luồng sáng, sau đó đám kỵ sĩ đang tìm kiếm trên mặt biển, ngay cả hừ cũng không hừ được một tiếng, phàm là bị kiếm quang quét trúng, mặc kệ là bộ phận cơ thể người nào không cẩn thận đụng vào kiếm quang, lập tức bị cắt làm đôi! Có người đang cầm kiếm, trong nháy mắt cũng bị chém thành mấy mảnh!”

“Lúc này ta mới thấy rõ người lao ra từ bên trong thuyền, hần mặc một chiếc áo bào màu trắng, nhưng kỳ quái chính là, toàn thân hần đều dùng y phục che lại, ngay cả mặt cũng che kín, trên đầu đội một chiếc nón, mang bao tay, ngay cả một tấc da thịt đều không lộ ra bên ngoài. Càng kỳ quái chính là, người này.....”

“Người này cái gì?” Người hỏi chính là Diệu Yên.

“Người này tựa như, là nữ nhân.” Tiên Âm trả lời.

“Sao người lại biết?”

Tiên Âm nhìn Diệu Yên, mặc dù nàng chưa nói, bất quá ánh mắt lại tỏ rõ ý tứ: Nhìn thân hình cũng có thể thấy.

“Trên trời ba người như lâm đại địch, người mặc áo đỏ, ừ, Tiểu Lôi người nói cái gì, hồng y đại chủ giáo phải không? Tên đó lớn tiếng nói gì đó, sau đó hai người này đồng thời phía sau cũng mọc ra một đôi cánh trắng, hoàn toàn giống như người kia.”

“Ba người cánh dài, đều là cao thủ tuyệt đỉnh, trước hết người kia cùng nữ nhân bắt đầu đánh. Pháp thuật nữ nhân này rất kỳ quái, ta cuối cùng cảm thấy tựa hồ nhìn có chút quen mắt, hình như là đã thấy qua. Đặc biệt là cách nàng sử dụng vũ khí, rõ ràng là tuyệt học đông phương. Nhưng vẫn có chút khác biệt. Cũng không biết là nàng tu luyện chưa tới, hay nàng học sai. Nhưng theo lý thuyết, với bản sự của nàng cao như vậy, không có khả năng tu luyện chưa tới.”

“Người cánh dài cùng nữ nhân đánh chỉ ba bốn chiêu. Nam nhân cánh dài không phải đối thủ..... Nữ nhân rất mạnh, nếu là ta cùng nàng đánh, quá nửa cũng không là đối thủ.” Nói đến đây, Tiên Âm từ từ nhắm hai mắt suy nghĩ một hồi, thật lâu sau mới mở mắt, lại lắc đầu, thở dài nói:” Ai, ta không phải đối thủ của nàng.”

Người bên ngoài đều kinh ngạc. Tiên Âm vốn tâm cao khí ngạo, trong nhà có nhiều người nhưng nàng chỉ chịu thua Tiểu Lôi, cho dù là Diệu Yên nàng cũng có vài phần ầm ức, không ngờ lại nhận thua người kia như thế!

“Hai người cánh dài kia chỉ một mực đứng một bên quan chiến, hơn nữa bọn họ tựa như đang chuẩn bị làm gì đó, hai người đứng một chỗ, cũng không ngừng biến hóa vị trí, phảng phất như đang ca hát, nhưng lần này lại hát cái gì đó có một chút kỳ quái, ta thấy một luồng sáng từ trên người bọn họ nhẹ nhàng tỏa ra. Chiêu xuống hai người đang giao chiến. Động tác của nữ nhân thần bí rõ ràng đã bị trói buộc. Xem ra thứ này cũng là một loại pháp thuật tây phương. Sau đó hai người cánh dài đồng thời kêu to một tiếng, nhào xuống. Trong tay hai người bọn họ đều có một thanh trường kiếm, kiếm hai người giao nhau, tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ phi thường chói lọi! Sau đó tên gia hỏa phía dưới đang cùng nữ nhân đánh nhau cũng thừa dịp bay trở về. Kiếm của ba người bọn họ giao nhau, ta mặc dù đứng ở trên không, cũng cảm giác được kiếm khí phía dưới! Lúc ấy mặt biển chung quanh bắt đầu quay cuồng, rồi sụt xuống, kiếm của ba người

hợp tại một chỗ tạo ra áp lực kiếm khí cường đại, tựa hồ ép xuống làm nữ nhân chống đỡ không nổi, nàng dần dần trầm xuống.....”

Tiên Âm đột nhiên nhìn Diệu Yên:” Có lẽ ngươi không tin..... Ta vốn còn định bay xuống tìm cơ hội đánh lén, nhưng vừa thấy một kiếm của ba người cánh dài hợp lực xuất ra, ta liền quyết định không đi!” Nàng không ngờ lại cười một chút, chỉ có điều nụ cười lại có vẻ khổ tâm.

“Bởi vì ta biết, nếu ta xuống, có lẽ chỉ có một đường chết! Ta rất rõ ràng, ba gia hỏa phía dưới kia, tùy tiện chọn một, bản sự có lẽ chưa chắc đã dưới ta! Bọn họ hợp lực xuất ra một kiếm, hình như là một loại pháp thuật đặc thù cổ quái, à..... Hình như là một loại tuyệt chiêu chuyên môn dùng để hợp kích. Ta nấp trên mây, cũng cảm giác được uy lực chiêu kiếm đó!!”

“Vậy nữ nhân phía dưới thì sao?” Diệu Yên hỏi.

“Nữ nhân phía dưới” Tiên Âm nói đến đây, vẻ mặt rất phức tạp, nhìn Diệu Yên thật sâu, do dự một chút, dụng ngữ khí thông thả nói:” Diệu Yên, mặc dù ta vẫn rất chán ghét ngươi, nhưng trong lòng ta cũng hiểu được, tu vi ngươi so với ta cao hơn không ít. Nếu hai người chúng ta động thủ, ta tuyệt không phải đối thủ của ngươi. Cho nên....., ta mặc dù có hơi không thích ngươi, nhưng kỳ thật, trong lòng ta rất bội phục ngươi.”

Diệu Yên giật mình, không rõ Tiên Âm tại sao đột nhiên nói ra một câu như vậy. Lập tức lại nghe thấy Tiên Âm nói:” Bất quá, ta dám nói, nữ nhân thần bí đó, tu vi của nàng rất mạnh, nếu so với ngươi, có lẽ là tương đương! Bản sự của nàng, tuyệt đối không dưới ngươi! Hơn nữa.....”

Diệu Yên cười lạnh một tiếng, nàng tự nhiên là không tin.

Tiên Âm nhàn nhạt cười, nói:” Ta hỏi ngươi, nếu là ba người như ta, hợp lực kích ngươi một kiếm, ngươi sẽ đối phó ra sao?”

Diệu Yên nói rất rõ ràng:” Ta tự nhiên địch không nổi, đương nhiên là tránh đi.” Nàng nói xong, lập tức phản ứng, nhú mày nhìn Tiên Âm, nói:” Chẳng lẽ, ngươi nói nữ nhân thần bí”

“Nàng không né tránh, ta vừa rồi đã nói, tu vi của nàng tương đương ngươi. Nhưng một kiếm cuối cùng của nàng thi triển ra, ta lại khẳng định, một kiếm đó, tuyệt đối vượt xa ngươi!” Tiên Âm cười rất bất đắc dĩ, nói:” Ta đứng trên tầng mây, tận mắt thấy nữ nhân đó, căn bản không né tránh một kiếm hợp lực của ba gia hỏa kia, ngược lại còn xông thẳng tới. Sau đó.....”

Nàng thở dài:” Sau đó, nàng không ngờ chỉ một chiêu, đã phá kiếm khí của đối phương, một kiếm đó cực kỳ mạnh mẽ, bị nàng kích đến tan nát, ba người cánh dài sau đó, người thứ nhất bị nàng đánh trúng, trong nháy mắt biến thành từng mảnh nhỏ!! Người thứ hai bị chặt một cánh tay, ngay cả một cánh phía sau cũng gãy! Người thứ ba hộc máu!”

“Mạnh như vậy?” Diệu Yên và Việt Sư đồng thời kinh hô, bất quá Diệu Yên lại hỏi một câu:” Nữ nhân đó thì sao?”

“Nàng dùng một chiêu đánh bị thương nặng ba cường địch, ta lúc ấy cũng giật mình! Uy lực của chiêu kiếm đó, ta quả thực chưa thấy qua! Cho dù hiện tại nghĩ ra, ta cũng thật sự cũng nghĩ không ra, đương thời còn có ai có thể tiếp một chiêu đó của nàng!” Nàng nhìn Tiểu Lôi:” Có lẽ, với pháp lực của ngươi, nếu ngươi không nương tay, toàn lực thi triển ra Nghịch Thiên Kiếm, mới có thể thắng nàng.”

“Ba người cánh dài, một chết, hai trọng thương, sau đó hai người còn lại phảng phất sợ đến ngây người, rốt cuộc không dám xuất thủ, vội vàng chạy trốn. Ta lúc ấy còn kỳ quái, bản sự nữ nhân đã cường đại như thế, tại sao vừa mới đối phó một gia hỏa cánh dài, không trực tiếp sử dụng chiêu này, còn cùng hấn quấy rầy một hồi làm gì? Hơn nữa, nàng dùng một chiêu đã thương địch thủ, địch nhân bỏ chạy, nàng cũng không đuổi theo. Sau đó ta mới biết được, nguyên là một chiêu của nàng mặc dù lợi hại, nhưng cũng làm bị thương chính mình. Đối đối thủ chạy mất, nàng đột nhiên nhổ ra một ngụm máu, quần áo trên người có mấy chỗ đều rách nát, ngay cả vũ khí trong tay, cũng vỡ thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại một cái chuôi. Nàng tựa như đứng không được. Ta thấy có cơ hội, liền hiển thân từ trên không, đang muốn xuống bắt nàng, đột nhiên từ trong tay nàng lại biến ra một vầng ánh sáng, tạo ra một đồ án lực mang tính (hình ngôi sáu cánh), sau đó thân ảnh của nàng chợt lóe lên giữa đồ án rồi tiêu thất.”

Lúc này Tiểu Lôi ngắt lời:” Đồ án lục mang tinh, chắc là một ma pháp truyền tống trận, bắt quá do nàng trọng thương, khoảng cách truyền tống sẽ không quá xa.”

Diệu Yên thở dài, chậm rãi nói:” Cao thủ như thế, đích xác rất mạnh! Phu quân, thiếp thật sự không ngờ, trong đám tây phương này, không ngờ còn có cao thủ như thế! Không nói người khác, nếu là tu vi như Tiên Âm, đừng nói cho dù chỉ có hai người liên thủ công kích thiếp, thiếp cũng không dám đón đỡ ngay chính diện. Người kia, không ngờ có thể.....” Nàng dừng một chút, nói:” May mắn, một chiêu của nàng mặc dù rất mạnh, nhưng tựa như tổn thương đối với mình cũng rất lớn.”

Tiểu Lôi cười, nhưng cười có hơi âm trầm, cũng có một chút miễn cưỡng, từ trong tay áo lấy ra một thứ, chính là một chuôi dao, nói:” Đây là sau khi người kia tiêu thất, lưu lại chuôi vũ khí. Vũ khí của nàng ta bị chấn nát, chỉ sót lại một cái chuôi, được Tiên Âm đem về..... Diệu Yên, nàng xem có nhận ra thứ này không? Hắc hắc..... Hắc hắc..... Hắc hắc.....”

Hắn mặc dù đang cười, nhưng cười rất khó nghe.

Diệu Yên đi tới nhìn kỹ, sắc mặt cũng biến đổi, kinh hô:” Phu quân, thứ này không phải là..... là..... chuôi của thanh thái đao sao!!!!” Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, gương mặt nhìn Tiểu Lôi:” Phu quân, thiếp nhớ rõ, thanh đao của chàng, đã bị hủy trong trận chiến năm đó tại địa phủ với Độc Lang Quân. Sao nó lại ở nơi này?”

Tiểu Lôi lắc đầu:” Thứ này không phải của ta, thanh đao của ta sau khi bị hủy, ta đã cất đi chuôi đao, bởi vì thứ này dù sao cũng là pháp bảo đầu tiên mà ta tự tay luyện chế, mặc dù bị hủy, ta cũng không nỡ quăng đi, xem như lưu lại làm kỷ niệm. Nàng xem.”

Hắn lấy từ trong người ra một thứ gì đó, bất ngờ chính là một chuôi đao hoàn toàn giống như đúc chuôi đao kia!!!

343. Chương 343: Suy Đoán

Chuyện này, người trong nhà đều biết. Bắt quá lúc ấy Tiểu Lôi được Nguyệt Sơn truyền thụ đao pháp “Bách trảm quy nhất”, lúc này mới có chỗ dụng võ cho bảo đao của mình. Chỉ là vô luận như thế nào, đó là một chuyện không lấy gì làm vẻ vang trong lòng hắn.

Không cần nói lúc ấy các sư huynh đệ Tiêu Dao phái đều cười hắn, cho dù là Tiểu Thanh hay Diệu Yên cũng cười thầm. Còn Nguyệt Hoa khi mới quen Tiểu Lôi cũng không khỏi kỳ quái, một người có khí chất bất phàm, nhân phẩm xuất chúng như thế, sao lại dùng binh khí là một con dao bếp.

Trong trận đấu giữa Tiểu Lôi và Độc Lang Quân, bảo đao bị tiêu hủy, hắn thật sự đau đến muốn chết đi.

Thế nhưng chúng nhân ở đây, người duy nhất không có ấn tượng đối với thanh thái đao của Tiểu Lôi, chính là Tiên Âm. Tiên Âm lúc trước tự nhiên đã thấy Tiểu Lôi dùng thái đao, chỉ là thật đáng tiếc. Sau đó nàng mất đi trí nhớ.

Tiên Âm đem chuôi đao này mang trở lại, kỳ thật nàng không phải nhận ra thứ này, hoàn toàn chỉ là tò mò, đem vũ khí đã bị hủy của đối phương trở về, cũng là muốn nhìn xem có thể tìm được đầu mối gì, không ngờ lại có chuyện xảo hợp như vậy.

Tiểu Lôi đem hai chuôi đao ra nhìn một hồi, cười hắc hắc vài tiếng, nói:” Mới vừa rồi khi Tiên Âm đem này chuôi đao cho ta, ta cũng giật mình, bắt quá xem xét lại cẩn thận, thấy có một chút cổ quái, mọi người xem thử.....”

Hắn chỉ vào chuôi đao nói:” Hai chuôi đao này nhìn giống như đúc cùng một khuôn. Thậm chí ngay cả hoa văn trên chuôi đao cũng giống nhau..... Phải biết rằng, hoa văn này là do ta khắc. A, này..... Nếu nói thiên hạ có hai thanh đao giống nhau như đúc, thật sự cũng không ngạc nhiên, nhưng hoa văn trên chuôi đao này, lại tuyệt đối không có khả năng giống nhau.”

Diệu Yên nhìn, cười nói:” Phu quân, thiếp biết. Hoa văn trên chuôi đao này, là chàng tự mình khắc ra, đúng không? Phu quân chúng ta tính khí bất đồng với người thường, nếu là tu hành giả tầm thường được một thanh bảo đao như vậy, tự nhiên là cẩn thận yêu quý, đại đa số, quá nửa sẽ đem vài khối bảo thạch khảm vào chuôi đao, tạo mỹ quan. Nhưng phu quân chúng ta thì khác, chàng lại đem bảo đao khắc họa lung tung như vậy. Mặc dù hình khắc có cổ quái một chút, nhưng cũng là độc nhất vô nhị.”

Tiểu Lôi mặc dù da mặt dày như tường thành, nghe vậy cũng không khỏi đỏ mặt. Hắn ngượng ngáp cười nói:” Diệu Yên, nàng không cần giả vờ khen để chê cười ta như vậy. Hoa văn trên chuôi đao là do tự ta khắc, lúc ấy ta đang nhàm chán, liền khắc hai chữ X và hai chữ O, hắn đem hai chuôi đao so lại, cho chúng nhân nhìn, cười nói:” Các người xem, ngay cả nét khắc cũng giống nhau, vậy tuyệt đối không phải xảo hợp. Vừa rồi ta nói, hai thanh đao giống nhau như đúc còn có thể, nhưng hoa văn này, tuyệt là độc quyền của ta, không có khả năng sẽ có một cái nữa.“(OOXX là câu chữ tục của Tiểu Lôi, từ đầu truyện đến giờ chúng tôi vẫn dịch là ”Mẹ”, không ngờ cuối truyện lại được nhắc đến thế này-ND)

Tiên Âm nhún mày nói:” Vậy thứ này phải giải thích thế nào?”

Tiểu Lôi cười khổ một tiếng:” Khi ta vừa nhìn thấy, cũng giật mình, phản ứng đầu tiên là... thật sự sợ hãi, nhưng chuyện này cũng không thể xảy ra, cho nên không nói gì. Nhưng sau khi ta nhìn kỹ lại phát hiện vài điểm khác biệt.....”

“Đầu tiên, Tiên Âm đem chuôi đao này trở về, tính chất có chút cổ quái. Thanh đao của ta, là huyền thiết tinh phách thượng phẩm của lão nhân Tiêu Dao từ lúc trước bị ta trộm lấy, hơn nữa có Huyền Vũ nội đơn luyện chế ra, hơn nữa ta luyện chế quá hỏa hầu, kết quả khiến cho thanh đao khi luyện xong dẫn theo ba phần tà hỏa, nắm trong tay sẽ cảm thấy nóng. Mặc dù là sau khi đao hủy, nhưng tính chất của chuôi đao này cũng không biến đổi. Các người nắm chặt sẽ thấy.” Dừng một chút, hắn cầm lấy chuôi đao của Tiên Âm đem về, thở dài:” Cái này thì khác, hình dáng chuôi đao này mặc dù giống cái của ta, nhưng tính chất còn kém một ít. Đao của ta là làm từ huyền thiết tinh phách, cái này..... A, hình như là thượng phẩm hàn thiết, nắm trong tay cảm giác cứng rắn lạnh như băng. Chỉ khác nhau ở điểm này.”

Tiểu Lôi cười hắc hắc, chỉ là sắc mặt lại có một chút ngỡ ngàng:” Ta có thể khẳng định, chuôi đao của Tiên Âm đem về, là bắt chước! Hơn nữa, tuyệt đối là dựa theo hình dỉ?áng thanh đao của ta mà bắt chước! Hơn nữa, người bắt chước, phải rất quen thuộc hình dáng thanh đao của ta, mới có thể ngay cả hoa văn trên chuôi đao, cũng bắt chước giống như đúc!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, Tiên Âm khinh thường nói:” Người nói nhảm! Đương nhiên là người khác bắt chước, bằng không làm sao trên thế giới này lại có hai thanh đao giống nhau? Người lúc ấy lại không luyện ra hai thanh.”

Tiểu Lôi lắc đầu:” Chuyện này mới là chuyện ta cảm thấy khó nghĩ nhất..... Rốt cuộc là ai bắt chước? Không..... Phải hỏi, ai có thể bắt chước thanh đao này của ta? Nữ tử thần bí Tiên Âm thấy là ai? Nàng tại sao lại dùng một thanh đao như vậy?”

Diệu Yên đột nhiên động tâm, nhìn Nguyệt Hoa, chỉ thấy sắc mặt Nguyệt Hoa cũng có một chút cổ quái, hai người tựa hồ cũng đồng thời nghĩ tới cái gì, đều hướng Tiểu Lôi nhìn lại, Tiểu Lôi nhận thấy được ánh mắt hai người, cười khổ nói:” Các nàng cũng nghĩ tới? Có lẽ là..... Có lẽ là, người thuộc thời không khác chúng ta” Bất quá hắn lập tức lắc đầu:” Ý nghĩ này ta đã cảm thấy không có khả năng. Bởi vì.....”

Hắn đột nhiên thở dài, hạ giọng nói:” Ít nhất căn cứ chuyện ba chúng ta vượt qua thời không mà thấy..... bản thân ta ở thời không đó, có lẽ không hề có thanh đao này.”

Tiểu Lôi suy nghĩ rất đơn giản..... bản thân mình ở thời đó không thể mang Nguyệt Hoa trở về, không thể thay đổi lịch sử. Là bởi vì hắn không gặp được Diệu Yên, không có Diệu Yên, tiên nhân vượt khỏi tam giới, không ở ngũ hành. Không gặp được Diệu Yên, sẽ không có Huyền Vũ nội đơn. Cũng không có thái đao này.

Hắn đột nhiên lại lộ ra nụ cười cực kỳ quỷ dị:” May mắn cao thủ thần bí Tiên Âm thấy là một nữ nhân..... Nếu không, ta có lẽ sẽ nghĩ là bản thân khác của ta ở một thời không khác chạy đến thế giới này của chúng ta Ha ha ha.....”

Những câu này, người ngoài không thể hiểu được, duy nhất có thể hiểu được ý tứ của hắn, có lẽ chỉ có Nguyệt Hoa và Diệu Yên, người đã từng cùng hắn vượt qua thời không.

Nguyệt Hoa nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nói:” Vậy..... Anh đoán đây là có người phỏng theo, nhưng chính như anh vừa mới nói, thanh đao phỏng theo này. Ít nhất phải là người đối với anh rất quen thuộc, đã từng gặp qua thanh đao này. Chúng ta có lẽ phải điều tra từ nơi này.”

“Vậy sẽ có nhiều người lắm..... Mọi người đều từng xem qua, a, bất quá Tiên Âm không nhớ rõ, Việt Sư thì chưa từng thấy. Bảo Nhi cũng từng xem qua..... người Tiêu Dao phái cũng biết, bọn Khinh Linh Tử cũng thấy qua, Độc Lang Quân cũng biết, Nguyệt Sơn cũng đã xem qua. Ngay cả Diệp Bất Quần cũng vậy..... Ai, kể ra người thấy nhiều lắm, lúc ấy pháp lực ta thấp kém, thanh đao này đối ta mà nói đã là lợi khí thượng phẩm, trong khi đối phó địch nhân, ta quá nửa đều dùng thanh đao này.”

Hắn nói xong, ánh mắt Diệu Yên đột nhiên sáng ngời, miệng thì thầm” Pháp lực thấp kém.....“, cúi đầu suy nghĩ một hồi. Đột nhiên nàng ngẩng đầu nói:” Cũng có chuyện không đúng. Phu quân, nói thật, thanh đao của chàng lúc trước mặc dù nhìn không tệ. Thế nhưng đó là bởi vì pháp lực của chàng thấp kém, tuyệt học tu luyện còn chưa đại thành. Thanh đao này cũng bất quá chỉ là thượng phẩm mà thôi, không thể coi là lợi khí cực phẩm chân chính. Lúc ấy nếu để một người có pháp lực cao thâm dùng, sẽ cảm thấy đao này quá kém. Thử nghĩ, Tiên Âm gặp được nữ tử trên biển, pháp lực cao cường như thế, ngay cả thiếp có lẽ cũng không bằng nàng..... cao nhân tu vi tuyệt đỉnh như thế, sao lại dùng một pháp bảo phổ thông như vậy?”

“À, chuyện này tự nhiên cũng là một điểm nghi vấn.”

Thương lượng nửa ngày, đều cảm thấy chuyện này có vẻ quỷ dị, nữ tử thần bí là cao nhân phương nào, tất cả mọi người có chút mệt mỏi. Tiểu Lôi cũng đã bận rộn hai ngày, lúc này trong lòng còn đeo nặng chuyện như vậy, cũng không khỏi có phần đau đầu, mọi người còn nói một hồi, rồi đi nghỉ ngơi.

Trong khi mọi người về phòng, Diệu Yên lại đi thông thả vài bước, đi đến bên cạnh Tiểu Lôi, đôi mắt tuyệt đẹp dò xét Tiểu Lôi, ánh mắt tràn ngập vẻ cổ quái. Tiểu Lôi nhin không được hỏi:” Nàng nhìn ta như vậy làm gì?”

Diệu Yên mỉm cười, khẽ sát tai hắn hạ giọng nói:” Chuyện này phu quân thật sự chẳng biết gì sao?”

“Cái gì?”

“Hừ.” Diệu Yên nhẹ nhàng hừ một tiếng, sắc mặt có chút không vui, hạ giọng nói:” Theo lý thuyết, cao thủ tu vi tuyệt đỉnh như thế, không thể dùng một vũ khí thấp kém như vậy, đây là điểm đáng nghi nhất. Còn như còn có một nghi điểm nữa..... chàng đoán thứ Tiên Âm đem về, là người khác bắt chước, vậy thiếp thật ra rất hiếu kỳ..... Tại sao một nữ nhân, lại muốn bắt chước một đồ vật của chàng? Theo lẽ thường mà nói, bắt chước một món đồ gì đó của người khác, bình thường đều là bởi vì ngưỡng mộ hoặc là tưởng nhớ người nào đó thôi. Trên người nữ nhân mang theo một thứ gì đó giống của chàng như đực..... Hừ hừ, phu quân, chàng sẽ không có chuyện gì gạt chúng ta? Hoặc là nói, bên ngoài chàng còn có hồng nhan tri kỷ gì đó, mà chúng ta không biết?”

Tiểu Lôi lập tức thần tình ủy khuất, chỉ thiên thề:” Không hề có chuyện này!!” Hắn nghiêng rằng nói:” Ta đối với các nàng rất chân tình, không có tâm tư gì khác, đây là lời trong phế phủ, tuyệt đối không giả.”

Diệu Yên cố ý thở dài:” Chàng nói chuyện luôn không đúng lòng mình, hừ, trong nhà hiện tại có thiếp, Nguyệt Hoa, còn có Tiểu Thanh, bên ngoài còn có một Lâm San San. Hiện tại lại mang về Điền gia tiểu thư..... Hừ, thiếp thấy Tiên Âm sớm muộn gì cũng không thoát được..... Chàng quá mức hoa tâm, thiếp sao dám tin.”

Sắc mặt Tiểu Lôi đỏ bừng, ấp úng không thể thanh minh. Diệu Yên cười một tiếng, sắc mặt thoáng bình hoãn một chút, mỉm cười, nói:” Phu quân, Diệu Yên không phải giận chàng, bất quá là muốn nhắc nhở chàng, người nọ nếu là người chàng không biết, không ngại lớn mật nói ra, chúng ta cũng là người không phải không rõ đạo lý. Nhưng nếu chàng có chuyện gì, lại giấu diếm..... Diệu Yên sẽ không so đo, nhưng bọn Nguyệt Hoa muội muội chỉ sợ trong lòng khó tránh đau lòng.”

Tiểu Lôi gấp đến độ đỏ mặt hời hợt, nói ngay:” Không hề có!! Chuyện này ta không hề biết!!”

Diệu Yên nhìn hắn, chỉ thấy vẻ mặt Tiểu Lôi thành khẩn, ánh mắt chân thành, không giống như giả vờ, không khỏi nhún mày nói:” Chàng thật không biết? Vậy chuyện này thật sự kỳ quái.....”

Vài ngày này, không ngờ đều bình an vô sự. Điền Chấn và Điền Kha Nhi được an trí tại nhà Tiểu Lô, Tiểu Lô liền chữa trị tốt thương thế của Điền Chấn. Kỳ quái chính là, thương thế Điền Chấn sau khi bình phục, lại trầm mặc không nói, vốn Tiểu Lô còn định cùng hắn nói chuyện, dù sao cũng là nhạc phụ đại nhân tương lai, có một số việc ít nhất phải thương lượng một chút. Bất quá sau khi Điền Chấn tỉnh lại, lại không nói gì với Tiểu Lô. Lúc đầu, hắn còn nghe Tiểu Lô kể lại chuyện đã qua. Về mặt hắn bình tĩnh, nghe xong cũng không biến sắc. Cho dù nghe thấy được Tây Môn và tây phương Vatican cùng Hắc Ám Hội Nghị đều có quan hệ, nghe được Thiên sứ và Hấp huyết quỷ chạy đến nhà mình đại khai sát giới, cũng không hề kinh ngạc, chỉ là sau khi nghe xong, lại chẳng nói câu nào, dù cho Tiểu Lô mở miệng nói gì, hắn cũng không hề hé môi.

Điền Kha Nhi thầm khó chịu, ngồi một bên cùng cha. Tiểu Lô biết rõ Điền Chấn tựa hồ có chuyện gì dị thường, nhưng người ta là nhạc phụ tương lai, chẳng lẽ còn có thể nghiêm hình bức cung hay sao?

Cũng may Điền Chấn mặc dù không muốn nói chuyện, nhưng không tỏ vẻ muốn ly khai, vẫn ở lại nhà Tiểu Lô. Chỉ gọi điện thoại vài thủ hạ đi tới, phát ra không ít mệnh lệnh. Còn như chuyện khác, ăn uống bình thường, cũng không thấy hắn có vẻ gì như là thống khổ hay hối hận.

Tiểu Lô bắt đầu dĩ, thương lượng một chút cùng Diệu Yên, chuẩn bị dùng độc tâm thuật. Dù sao dùng loại pháp thuật này, có lẽ sẽ đắc tội với nhạc phụ tương lai, nhưng Tiểu Lô cũng bất chấp.

Nhưng khi Tiểu Lô vừa đến cửa, Điền Chấn lại đột nhiên chủ động mở miệng.

“Ta đã nhìn lầm hắn.....”

344. Chương 344: Tiểu Ma Tinh Cổ Quái!

Điền Chấn ngược mắt nhìn Tiểu Lô, hắn ngồi trong phòng, tay cầm một hộp thuốc, trước mặt mù mịt khói thuốc. Những thứ này đều là thủ hạ đưa tới cho hắn, Điền Chấn ngồi ở nơi này, khuôn mặt giấu sau khói thuốc, tựa hồ không thấy rõ vẻ mặt.

“Ta đã nhìn lầm hắn.” Ngữ khí Điền Chấn nếu nói là bình tĩnh, không bằng có thể nói là một loại tuyệt vọng khá rõ. Ngay cả nụ cười trên mặt hắn, cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Ta vốn tưởng rằng hắn có thể kế thừa Ngũ Hành Tông của ta.”

Trong nháy mắt, Tiểu Lô tựa hồ minh bạch Điền Chấn vì sao trước đây coi trọng tên gia hỏa Tây Môn này như vậy.

Điền Chấn, ngoại trừ thân phận là hắc đạo kiêu hùng, một thân phận khác của hắn là môn chủ Điền môn Ngũ Hành Tông, chấp chưởng vị trí tông chủ Ngũ Hành Tông. Liên tưởng đến đây, Tiểu Lô tựa hồ có thể hiểu được.

Quả nhiên, Điền Chấn chậm rãi nói: “Ta vốn đem hi vọng đặt trên người Lôi Hồng, ta bỏ vài chục năm tâm huyết dạy dỗ đứa nhỏ này, hắn cũng đích xác không phụ kỳ vọng của ta, tiểu tử này trung hậu quả cảm, là một nhân tuyển tốt, đáng tiếc.....” Hắc hắc, các người lại đem hắn đi mất. Ta đã đến tuổi này, chỉ sinh có một đứa con gái, nếu ta không cố gắng một chút, có lẽ Ngũ Hành Tông sẽ sụp đổ trong tay Điền Chấn ta! Nếu như vậy, sau khi ta chết, dưới cửu tuyền, sao còn có mặt mũi gặp các đời tổ sư gia?” Mặt hắn hiện lên một tia quang mang: “Vốn, ta thậm chí nghĩ tới người. Kha Nhi chung tình với người, ta cũng có thể nhìn ra người có thiên phú dị bẩm! Đáng tiếc, tiểu Ngũ Hành Tông của ta sao có thể dung nạp được người.” Hắn thở dài: “Tây Môn thì khác, hắn là người kế thừa Tây Môn gia. Tự nhiên là rất có bản sự, Tây Môn gia tại Nam Dương cũng có danh khí rất tốt. Hắn đã là người kế thừa, gia học uyên nguyên, chúng ta hai nhà quan hệ luôn luôn không tệ, sau khi ta nhìn thấy hắn, nói đến hôn sự của Kha Nhi, trong đầu đột nhiên sinh ra ý niệm muốn cho hắn kế thừa y bát. Ta cũng biết người này vị tất là một người nhân hậu, nhưng chuyện này có sao? Điền Chấn ta cũng không lưu ý hắn có phải là người nhân hậu hay không. Nói thật, hắn có chút cổ quái, ta cũng có thể cảm giác được. Nhưng xem ra, hắn nếu là cùng ta kết thân, vậy tương lai sẽ là một nhân tuyển cực tốt, có thể kế thừa Ngũ Hành Tông của ta! Tóm lại là không thể để đám gia hỏa Phong Môn đoạt mất!”

“Vậy là ông đem nhi nữ giao cho hần?” Tiểu Lôi nhú mày.

Điền Chấn nhướng mày: “Vậy thì sao? Người còn trẻ, không biết lòng dạ của cha mẹ! Tây Môn bắt quá là dã tâm bưng bưng mà thôi. Nam tử hần đại trượng phu, không có chút dã tâm, sao lại có thể làm đại sự? Huống hồ, người cho rằng hần không thể làm cho con ta hạnh phúc, nhưng trong lòng ta, chẳng lẽ người có thể làm cho con ta hạnh phúc? Hừ!”

Tiểu Lôi cười khỏ, không nói. Đích xác, trong mắt thế tục, mình là loại chân đạp hai thuyền, cha mẹ nào cũng tuyệt đối không dám đem con gái phó thác cho mình, mà Điền Chấn là hắc đạo kiêu hùng, vốn cũng không là người tốt lành gì, xem Tây Môn vừa mắt, cũng không kỳ quái.

Cẩn thận nghĩ đến, nếu..... Nếu bỏ qua bối cảnh thần bí của Tây Môn, nếu Tây Môn chỉ là người kế thừa một nhà giàu có ở Nam Dương, bằng vào thông minh tài trí của hần, mặc dù tâm cơ thâm trầm một ít, dã tâm lớn một chút, nhưng lại đích thật là phi thường phù hợp tiêu chuẩn nữ tể của loại hắc đạo kiêu hùng như Điền Chấn.

Điền Chấn cười, nói: “Chuyện này, ta biết không nhiều lắm. Thật ra, ta cũng còn có rất nhiều nghi vấn, quái lạ. Cả câu chuyện, người biết nhiều hơn ta. Ta nghĩ lâu như vậy, chỉ có thể đem sự tình ta biết nói cho người, những chuyện khác, ta cũng không rõ ràng.”

Hần phẩy phẩy tay, tỏ ý Tiểu Lôi không cần cắt ngang hần, sau đó Điền Chấn chậm rãi nói: “Bối cảnh của Tây Môn, ta biết, chỉ có hần là người kế thừa Tây Môn gia tộc tại Nam Dương. Tây Môn gia tộc và ta làm ăn lâu năm, quan hệ không tệ. Những chuyện khác, ta biết hần từng du học tại châu Âu, cũng mơ hồ biết một ít, hần có thể có quan hệ gì đó với các thế lực tây phương, cũng không nghĩ tới, lai lịch của hần lại lớn như vậy, Vatican gì đó, cái này ta hoàn toàn không hiểu. Nói tóm lại, Điền Chấn ta và Ngũ Hành Tông của ta, đều chỉ là tiểu nhân vật, tiểu nhân vật mà thôi. Còn như Tây Môn tại sao có mưu đồ với Điền gia, chuyện này khẳng định là có nguyên nhân. Đáng tiếc, ta nói cho người rất rõ ràng, ta không biết.”

Nói đến đây, Điền Chấn tựa hồ có chút mệt mỏi, nhìn Tiểu Lôi thật sâu, chậm rãi thở dài, sắc mặt có chút tiêu tụy, thấp giọng nói một câu: “Sau này, đối đãi với Kha Nhi cho tốt.....”

Sau đó, hần phát tay, tỏ ý mình muốn nghỉ ngơi, không nói nữa.

Tiểu Lôi ngăn người, lúc này mới rõ ràng, nguyên là mình đã hiểu lầm.

Vốn là Tiểu Lôi tưởng rằng Điền Chấn sau khi tỉnh lại, không muốn nói chuyện với mình, vậy hần khẳng định là biết một ít chuyện về Tây Môn..... Hiện tại xem ra, Điền Chấn đích xác không hề biết, chỉ là bị Tây Môn đánh lừa, nhìn thấy Tây Môn mặt ngoài tài hoa, chuyên tâm một ý muốn bồi dưỡng hần thay mình mà thôi.

Còn như Điền Chấn tại sao sau khi tỉnh lại lâu như vậy không chịu nói chuyện với mình..... Nguyên là, hần đang tự hỏi về chuyện giữa mình và Kha Nhi! Mà câu nói cuối cùng của hần, ý tứ là Điền Chấn đã nghĩ thông suốt, quyết định đem Kha Nhi giao cho mình.

Mình vòng vo một hồi, tưởng rằng có thể từ Điền Chấn tìm được tin tức gì, lại hoàn toàn không có chút thu hoạch.

Đương nhiên, Điền Chấn cuối cùng đồng ý chuyện giữa mình và Kha Nhi, chuyện này cũng tính là đại thu hoạch. Trên mặt Tiểu Lôi cũng lộ ra nụ cười, cung cung kính kính nói: “Ta đã rõ..... Điền bá phụ, người yên tâm, ta nhất định sẽ không ủy khuất Kha Nhi, sẽ đối đãi tốt với nàng.”

Nói xong, hần nhìn Điền Chấn, Điền Chấn đã xoay người bỏ đi.

Sau đêm ồn ào tại Điền gia, Tây Môn cũng tiêu thất vô ảnh vô tung. Cũng không biết là trốn đi, hay đã về châu Âu. Tiểu Lôi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chuyện này cũng làm Tây Môn chiếm tiện nghi.

Hiện tại Thiên sứ của Vatican đã chết một, bị thương hai, thực lực đã suy yếu rất nhiều. Người cuối cùng chiếm được tiện nghi, tự nhiên là Tây Môn. Bất quá cũng may kế hoạch mưu đồ Điền gia của hần, tựa hồ đã phá sản.

Nhưng gặp quỷ..... Rốt cuộc Điền gia có cái gì để mưu đồ?

Tiểu Lôi lại bỏ rất nhiều tâm tư cẩn thận nghiên cứu tư liệu về Điền gia. Lại nghĩ biện pháp từ Tiêu Dao phái đem về một ít tư liệu về Ngũ Hành Tông để mình nghiên cứu. Muốn tìm ra manh mối từ bên trong.

Gia nghiệp của Điền Chấn, bất quá là sản nghiệp thế tục bình thường, không có gì khả nghi. Vậy mưu đồ của Tây Môn, chắc là về Ngũ Hành Tông gì đó.

Nhưng Tiểu Lôi đem lịch sử Ngũ Hành Tông xem qua một lần, cũng nhìn không ra có cái gì không ổn.

Ngũ Hành Tông chẳng qua là một môn phái tu hành nhỏ yếu của Trung Thổ. Không thể kể là có danh, cũng không thể nói là rất nhỏ.

Khi Ngũ Hành Tông vừa mới sáng lập, cũng từng huy hoàng một thời, cũng từng là đại môn phái nổi tiếng thiên hạ, bất quá so với tam đại môn phái Côn Luân Tiêu Dao Tiên Sơn, lại cũng kém không ít, hơn nữa cũng chính sau một thời huy hoàng, bởi vì nội đấu không ngớt mà suy yếu. Sau này, lại bị người của hai phái Phong Môn Điền Môn nhân tranh đấu từng đời.....

“Ai, xem ra cũng phải tìm đáp án từ Tây Môn, nhưng tiểu tử đó đã trốn đi đâu.....” Tiểu Lôi thở dài.

Ngày thứ ba sau đêm tại Điền gia, lại có người tới gặp Tiểu Lôi.

Chính là đồ đệ Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch sau khi mang đi hai thi thể, lặng lẽ trở về phòng thí nghiệm trong bệnh viện cẩn thận kiểm tra, Tiểu Lôi lại phái Tiểu Thanh làm hộ vệ, ba ngày qua, quả nhiên có được một ít thành quả.

Nhìn sắc mặt Tiểu Bạch mỗi một, ánh mắt tràn ngập tơ máu, xem ra người này mấy ngày nay không hề nghỉ ngơi, bất quá trông bộ dạng hưng phấn, chắc là phát hiện được thứ gì đó.

“Sư phụ, đây là bản đồ gene!” Tiểu Bạch khá kích động, đưa ra một vật gì đó: “Rất hiển nhiên, người cho ta hai thi thể đó, gene bọn họ đã thay đổi, hơi khác một chút so với người bình thường.” Sau đó, Tiểu Bạch kích động liên tiếp phun ra một tràng từ ngữ chuyên nghiệp, làm Tiểu Lôi nghe không hiểu gì cả, vội vàng lắc đầu nói: “Ta không hiểu, người nói đơn giản một chút.”

“Hự hự.....” Tiểu Bạch cười khổ, cẩn thận ngẫm nghĩ, nói: “Đơn giản mà nói, gene của hai gia hỏa này đều đã hoàn toàn chuyển biến..... Hoặc là nói, là..... biến dị! Bình thường mà nói, biến dị mang đến kết quả là thân thể hai người này trở nên phi thường..... A, nói như thế nào đây, thân thể đối với tính bài xích dị thể đã giảm bớt, thậm chí sức sống và sự tăng trưởng lại tăng rất mạnh! Ví dụ, chúng ta đều biết con giun, cho dù người đem một con giun chặt thành hai mảnh, nhưng hai mảnh phân khai vẫn có thể tiếp tục sống sót, thậm chí sống rất lâu! Hai thi thể này cũng có tính chất như thế! Đương nhiên, não bộ bọn họ đã tử vong, mới khiến cho công năng của thân thể bọn họ hoàn toàn đình chỉ, không giống như con giun. Nhưng, nếu tiến hành thủ thuật đối với bọn họ, nếu bọn họ vẫn còn sống, đừng nói là thay trái tim..... Ta dám bảo chúng, thậm chí có thể đem hai chân bọn họ cắt bỏ, sau đó thay đuôi cá vào, đem bọn họ biến thành mỹ nhân ngư! Chuyện này tuyệt đối có thể! Quả thực quá thần kỳ! Rất rõ ràng, bọn họ vốn đều là người bình thường, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, mới bị biến dị, tạo thành kết quả hiện tại Nếu ta có thể tìm được phương pháp làm cho bọn họ biến dị, vậy..... Thượng đế a, ta có thể thay đổi cả sinh vật học!!! Công trình gene của nhân loại, có thể lập tức tiến bộ một trăm năm..... không, hai trăm năm!!!”

Cẩn thận nhìn sư phụ, thấy Tiểu Lôi đối với “Ý tưởng vĩ đại” của mình không có hứng thú, hắn mới thở dài: “Cho dù tìm không thấy phương pháp biến dị, chỉ cần ta đem phát hiện này công bố ra ngoài, giải Nobel sang năm, tuyệt đối là đồ trong túi của ta!!” Nói đến đây, hắn lại lâm vào hoang tưởng, kêu lên: “Chuyện này quá mỹ diệu! Ngẫm lại đi, sư phụ!! Nếu chúng ta có thể nắm giữ phương pháp này, nhân loại chúng ta có thể tùy ý thay đổi thân thể! Không hề bị thân thể hiện tại hạn chế! Hiện tại thân thể nhân loại chúng ta, so với với đại đa số động vật mà nói, cũng rất yếu ớt. Nhưng nếu chúng ta nắm giữ phương pháp này, chúng ta có thể tùy ý thay đổi hình dáng, thậm chí các thứ khác!! Chúng ta có thể thêm cho mình đôi cánh, từ nay về sau không cần phi cơ! Chúng ta có thể làm cho mình mang cá, từ nay về sau nhân loại có thể không phải sinh sống giới hạn tại lục địa!! Nhân loại toàn thể giới, đều có thể thay đổi..... trời ơi..... Nếu chúng ta thật sự có thể làm chuyện này, chúng ta quả thực chính là tái hiện thời đại Thần Thoại! Thời đại của chúng thần!!!”

“Tái hiện thời đại Thần Thoại” Tiểu Lôi chậm rãi nhớ lại những lời này, nhìn Tiểu Bạch đang hoa chân

múa tay trước mặt, thở dài. Hấn thâm cười lạnh nói:” Có lẽ hiện tại, đám gia hỏa trên núi Olympia, đúng là đang ôm mục tiêu như vậy.”

Rất đáng tiếc, nguyện vọng của Tiểu Bạch trở thành một vị khoa học gia vĩ đại lưu danh sử sách nhất định là không có khả năng đạt thành. Trước mặt Tiểu Bạch, Tiểu Lô hủy bỏ tất cả kết quả kiểm tra, đem tất cả tư liệu, ghi chép, cả đĩa CD, toàn bộ đều thiêu hủy, ngay cả một chút chứng cứ cũng không lưu lại, sau đó lại nói Tiểu Thanh đem hai thi thể kia thiêu cháy hoàn toàn.

Mặc dù Tiểu Bạch rất bất lực, nhưng cũng không có biện pháp. Cho dù hấn muốn lặng lẽ lưu lại cái gì, cũng không thể. Bởi vì ba ngày này, Tiểu Thanh đều ở bên người hấn..... chuyện này đại khái cũng là mục đích của Tiểu Lô phái Tiểu Thanh đi theo hấn.

“Người không cần oán ta.” Tiểu Lô nhìn Tiểu Bạch đang thất vọng vô hạn, thậm chí còn có chút bi thống, tận lực nói một giọng bình hòa:” Chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện người có thể công bố ra. Ta làm như vậy. Là không muốn người gặp phiền toái! Là đang cứu mạng của người!”

Sau đó hấn thở dài, nói:” Ta có thể nói cho người, kết luận mà người phát hiện, kỳ thật không hề vừa mới xuất hiện trên thế giới, niên đại tồn tại của nó, đã lâu lắm rồi..... rất rất lâu, thậm chí so với lịch sử văn minh của nhân loại còn lâu hơn rất nhiều. Chuyện này, người coi như không thấy, không làm, cũng không nghe được.” Dừng một chút, hấn lại nói:” Hơn nữa, đám gia hỏa biến dị, còn có rất nhiều đang sống trên thế giới, bọn họ đại biểu cho một thế lực thần bí. Nếu người không muốn có một ngày bị giết chết, thì tốt nhất nghe ta nói đi.”

Sau khi tổng cổ Tiểu Bạch đã hồn vía lên mây, Tiểu Lô còn không yên tâm, nói Tiểu Thanh lấy một chút vong ưu phần cho hấn, làm Tiểu Bạch quên đi trí nhớ mấy ngày nay, miễn cho hấn gây ra phiền toái.

Lại hết một ngày, nhưng cuối cùng Tiểu Lô cũng làm một được chút nỗ lực, hấn dẫn theo Diệu Yên, có cả Tiên Âm Việt Sư. Bốn người đi ra ngoài, tìm tòi chung quanh một lần, thử tìm xem có đầu mối gì. Bất quá rất đáng tiếc, Tây Môn cố nhiên là tìm không được, người của Vatican cũng không có. Đám gia hỏa Hắc Âm Hội Nghị cũng không có tin tức, mà đám gia hỏa núi Olympia, cũng tựa hồ như bốc hơi.

“Chẳng lẽ bọn họ đã về tây phương?” Tiểu Lô thở dài.

Trở lại nhà, lại bất ngờ thấy một bóng người nhỏ thó đợi trước cổng vườn, cẩn thận nhìn lại, không ngờ là thổ địa canh giữ tiên thảo viên!

Thổ địa lão nhi không biết hôm nay làm sao, sắc mặt đỏ bừng, tựa hồ đang rất tức giận đến phát run, cây gậy luôn trong tay không biết đã quăng ở nơi nào, vừa thấy Tiểu Lô trở về, lập tức , chạy tới, miệng kêu to:” Mặc kệ mặc kệ! Tiểu lão nhi mặc kệ! Cả ngày làm vườn cho đám phá nhà các người, vậy mà còn bị tiểu ma tinh làm nhục như vậy, khu vườn của tiểu lão nhi sớm nay đã bị nó bẻ gãy hết rồi!”

Nói xong, hấn còn giận dỗi ngồi phịch xuống.

Tiểu Lô “A” Một tiếng, trong lòng có chút kỳ quái, tên thổ địa nhát gan này ngày thường gặp mình thổ mệnh còn không dám, hôm nay sao lại hỗn láo như thế, dám chạy đến trước mặt mình gào thét? Nhìn bộ dáng của hấn, hình như là có người đã nhổ sạch tiên thảo viên.

Hấn không để ý, chỉ mỉm cười, chậm rãi đi vào, cao giọng nói:” Thổ địa, hôm nay người làm sao vậy? Không ngờ chạy đến gặp ta? Không lẽ, khu vườn của chúng ta xảy ra chuyện gì sao?” Thổ địa tức giận hét lớn:” Vườn gì? Có lẽ cũng sắp thành bãi cỏ rồi! Một chút thứ còn lưu lại, đều bị tiểu ma tinh cướp đi hết rồi! Hiện tại trong vườn này còn lại cái gì? Ngày đó khi dời tới đây, các tiên thảo thượng phẩm có gần ba mươi vị, trung phẩm cũng có năm sáu mươi vị, nhưng đến hôm nay! Thượng phẩm tiên thảo còn lại bất quá bốn vị, cũng do ta liều chết lưu lại! Trung phẩm đích xác bất quá mười vị! Mà hạ phẩm tiên thảo, hừ, hiện tại có lẽ ngay cả một gốc nhỏ cũng không còn! Cứ tiếp tục như vậy, không cần các người động thủ, tiểu lão nhi ta đi tìm một gốc cổ thụ, đập đầu vào là xong!”

Trong lòng Tiểu Lô cũng không tức giận, nghĩ thầm quá nửa là Bảo Nhi vụng trộm chạy vào vườn hái đi thứ gì đó, chọc lão đầu này tức giận. Cẩn thận hỏi lại, quả nhiên như thế, nguyên là trước khi mình trở về, Bảo Nhi đã chạy vào vườn, dù cho thổ địa ngăn cản như thế nào, hái đi các loại tiên thảo. Thổ địa đang ngăn trở, lại bị Đậu Đậu đi cùng với Bảo Nhi, thi triển một pháp thuật, treo lên cây chừng mười lăm phút.

Tiểu Lôi nghe xong cũng cảm thấy hai đứa con mình phá phách có hơi quá đáng. Đặc biệt là nghe thổ địa nói:” Nếu là thảo dược khác, cũng không sao, nhưng Bảo Nhi lại hái tuyệt phẩm tiên thảo, bị nó nhỏ gốc như vậy! Thiên hạ này không thể tìm thấy dù chỉ nửa gốc, vậy biết làm sao bây giờ?!”

Tiểu Lôi nhú mào, nói:” Được, người đừng vội, ta đi tìm nha đầu kia tới, thảo dược hái xuống, thời gian cũng không quá lâu, chờ ta lấy về, người dùng tiên thủy rót xuống, chắc cũng có ba phần hi vọng cứu sống.”

Nói xong, hần chạy vào nhà, nhưng mới vừa đi một bước, lại đột nhiên thấy Tiểu Thanh từ bên trong bối rối chạy ra, vừa thấy Tiểu Lôi, liền kinh hô:” Không tốt! Không tốt! Không thấy Bảo Nhi!!”

Tiểu Lôi trầm mặt:” Hoảng cái gì, nha đầu đó luôn luôn thích chạy loạn, chắc là biết mình làm chuyện xấu, lạng lẽ trốn mất rồi.”

Lo lắng trên mặt Tiểu Thanh cũng không giảm bớt nửa phần, nói:” Không phải! Nó đã đi thật, còn lưu lại một bức thư!”

345. Chương 345: Đúng Là Một Chỗ Dựa Lớn

Nhìn mấy chữ Bảo Nhi lưu lại, chỉ là một hàng chữ nguệch ngoạc:” Con sai rồi, con đi bắt hần trở về.”

Nét chữ đầm mực, phảng phất là đang vội vàng viết. Nhưng kỳ quái chính là, nó lại dùng bút lông để viết, chuyện này rất hiếm thấy. Nguyên là Tiểu Lôi vì dạy pháp thuật cho mấy đứa nhỏ, dạy bọn chúng vẽ linh phù nên trong nhà cũng chuẩn bị sẵn các thứ.

Tiểu Lôi vừa thấy những chữ này, sắc mặt càng quái dị:” Bắt? Nó đi bắt ai? Bảo Nhi viết như vậy là có ý gì?”

Đứa nhỏ này không ngờ dùng bút lông viết thư, có lẽ là trước lúc ra đi đã vội vàng vẽ vài linh phù mang theo phòng thân.

Tiểu Lôi và Tiểu Thanh nhìn nhau kinh ngạc, Tiểu Lôi nhìn thổ địa đang đứng một bên, đột nhiên nhớ tới một chuyện!

Mấy ngày trước, mình vô ý đi vào tiên thảo viên, thổ địa không phải đã nói một chuyện kỳ quái của Bảo Nhi sao? Bảo Nhi đã hái không ít “Tị Quang thảo”. Tị Quang thảo nguyên bản không phải thảo dược trân quý gì, chuyên môn dùng để luyện chế “Hóa Hình đơn”. Hóa Hình đơn là một loại pháp thuật thi triển biến hình, có thể biến thành thứ gì đó trong vòng một canh giờ!

Lúc ấy Tiểu Lôi có hơi kỳ quái, với bản sự của Bảo Nhi, đã sớm học xong chương nhân pháp và ẩn thân thuật, Hóa Hình đơn này đối với nó mà nói không có tác dụng gì, vậy Tị Quang thảo hái để làm gì?

Bất quá lúc ấy trong lòng Tiểu Lôi đang có chuyện khác, cũng không đặt nặng, chỉ nghĩ rằng con bé quá nửa là đang chơi đùa thôi. Hôm nay Bảo Nhi đột nhiên bỏ đi, Tiểu Lôi mới đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Sắc mặt hần trong nháy mắt biến hóa vài lần, đột nhiên quát lớn:” Chết rồi! Nhanh đi xem lão Diệp!!”

Vội vàng chạy đến căn nhà nhỏ của Diệp Bất Quần phía sau núi. Nhưng trong nhà trống không. Ngay cả Constantine, cũng không biết đã đi đâu.

Sắc mặt Tiểu Lôi âm trầm, cẩn thận xem xét một chút, xem ra quá nửa là đã rời đi khi mình đang ra ngoài. Sắc mặt hần âm tình bất định, Tiểu Thanh nhìn hần, cũng không biết hần đang nghĩ gì.

Tiểu Lôi thở dài, cầm lấy một phong thư lưu lại trên bàn mà đọc.

Chỉ thấy Tiểu Lôi vung tay lên, lạnh lùng nói:” Về nhà.” Hần chẳng nói câu nào đi thẳng về nhà.

Mắt thấy Tiểu Lôi tính tình bất thiện, xem ra đã động hỏa khí. Thổ địa sao còn dám tìm hần cãi vã, vội vàng thuận thế cáo từ đi về vườn. Tiểu Thanh không biết ý tứ Tiểu Lôi, chỉ sốt ruột dò hỏi Tiểu Lôi, có muốn đi ra ngoài tìm người hay không.

Đi thẳng tới bên trong đại sảnh, Tiểu Lô mới ngồi phịch xuống ghế trường kỷ, thở dài:” Tìm người..... Sao lại tìm?”

Hắn đem lá thư Diệp Bất Quần lưu lại đặt trên bàn, chậm rãi nói:” Bảo Nhi nha đầu này, lần này..... Hừ!”

Tiểu Thanh nhíu mày, kinh hô:” Chẳng lẽ là Diệp Bất Quần đem Bảo Nhi bỏ trốn?” Nhưng nàng lập tức phủ quyết ý niệm này. Tu vi của Bảo Nhi, cho dù mười Diệp Bất Quần, cũng tuyệt đối không có bản sự bắt cóc nó. Hơn nữa Diệp Bất Quần cũng không phải là người có tâm hoài ác niệm.

Tiểu Lô day day huyết thái dương, thở dài:” Là ta đã sơ sót. Ai, ngày đó thổ địa nói cho ta biết Bảo Nhi hái Tị Quang thảo, ta nên nghĩ đến. Tị Quang thảo là dùng để luyện chế Hóa Hình đơn. Nhà chúng ta quá nửa đều biết pháp thuật, tự nhiên không cần thứ đó. Nguyệt Hoa mặc dù không biết pháp thuật, nhưng nàng cho tới bây giờ không phải là người tu hành. Tự nhiên cũng không biết dùng. Người duy nhất có thể xử dụng đến Hóa Hình đơn, cũng chỉ có hai người Diệp Bất Quần.”

“Chẳng lẽ Bảo Nhi hái Tị Quang thảo, luyện chế Hóa Hình đơn, là cho Diệp Bất Quần dùng?” Tiểu Thanh hỏi.

“Còn phải hỏi sao.” Tiểu Lô nhíu mày.

“Diệp Bất Quần muốn thứ đó làm gì? Chẳng lẽ hắn có ý gì?” Tiểu Thanh giận dữ.

“Nàng tự xem đi.” Tiểu Lô chỉ bức thư trên bàn. Tiểu Thanh xem qua, trong thư viết rằng:” Tiểu Lô đệ đệ, đọc thư như gặp người. Ngày đó ngu huynh gặp nguy nan được đệ giúp đỡ, ân này không dám cảm tạ, chỉ khắc sâu trong tim. Nhưng trong lòng ngu huynh còn có việc, đêm nào cũng trằn trọc không thể ngủ, trong lòng so đo, Giáo hội coi ta như cỏ rác, ta lại không thể bỏ cuộc. Ngu huynh đã hơn ba mươi, đã là thần cấp, một ngày bị phế bỏ, há có thể chịu chết già ở nơi tha hương? Ta trở về thần điện, là để hỏi cho ra lẽ! Dù có chết cũng an lòng! Ngu huynh muốn đòi lại công đạo, nếu thất bại, sẽ bắt chức cổ nhân, lấy máu của ta tưới khắp giáo đường. Bất Quần đời này có thể bị phế bỏ, nhưng ta sẽ không bao giờ phản giáo !!”

Mấy chữ này hằn sâu xuống giấy, hiển nhiên Diệp Bất Quần khi viết thư cực kỳ kích động. Người Tây dương này thật không hổ là một học giả, rất có bản sự, một người ngoại quốc có thể viết thế này cũng rất hiếm có. Chỉ là ý bị thương trong những câu này, làm cho người ta hơi bất nhẫn.

“Diệp Bất Quần sẽ trở về Vatican, ai, tên gia hỏa này thật sự là đối với tín ngưỡng của mình rất trung tâm. Quyết định về Giáo hội chất vấn đám gia hỏa đó, liều mạng đòi lại thanh bạch..... Hừ, hừ..... Ai, hừ rõ ràng là quyết tâm mà đi!” Tiểu Lô dừng một chút, nói:” Hắn coi như có lý trí, biết bằng vào bản sự của hắn, không thể về Vatican, cho nên, ta nghĩ Bảo Nhi luyện chế Hóa Hình đơn, quá nửa là do Diệp Bất Quần đề nghị. Ai, con gái bảo bối của ta, cũng là ta ngày đó thất sách, để Bảo Nhi đi theo Diệp Bất Quần học tây phương kiếm thuật, vốn là muốn làm lão Diệp vui đi buồn bực trong lòng, tìm chút chuyện mà làm, cũng không ngờ, lão Diệp lại từ Bảo Nhi mà lấy được đám tiên thảo này.”

Tiểu Thanh xem xong thư, lo lắng nói:” Vậy Bảo Nhi đi đâu? Chẳng lẽ nó muốn đi bắt Diệp Bất Quần?”

Tiểu Lô “Hừ” một tiếng, nộ hỏa nói:” Nha đầu này lần này thật sự gây họa. Bất quá nghĩ đến nó cũng phát hiện Diệp Bất Quần biến mất, cũng thấy được phong thư cáo biệt của hắn. Bảo Nhi cũng cực kỳ thông minh. Tự nhiên mình bạch mình đã gây họa, nó sợ ta trừng phạt nên muốn đuổi theo bắt lão Diệp trở về..... Ai, sự tình đâu có đơn giản như vậy?”

“Vậy chúng ta còn không mau đuổi theo?” Tiểu Thanh nhíu mày.

Tiểu Lô lắc đầu, tức giận nói:” Đuổi theo? Sao lại đuổi? Bọn họ đi có lẽ đã hai tiếng đồng hồ rồi! Trong tay Diệp Bất Quần có Hóa Hình đơn, hắn đã không từ mà biệt, đương nhiên là không muốn chúng ta biết, khẳng định là đã ăn Hóa Hình đơn rồi lẳng lẽ đi! Hóa Hình đơn mặc dù không phải cái gì ảo diệu, nếu trong vòng trăm bước, ta tự nhiên có thể dùng ‘thiên nhãn thông’ nhìn ra, nhưng hiện tại hắn không biết đã chạy đến nơi nào! Ta sao có thể tìm? Chẳng lẽ ta đi ra cửa thành, dùng ‘thiên nhãn thông’ xem có ai đi qua hay không sao? Còn như Bảo Nhi, thời gian một hai tiếng đồng hồ, với pháp thuật của nó. Có lẽ đã chạy hơn một ngàn dặm, chúng ta đuổi theo nơi nào?!”

Tiểu Thanh ngẩn người. Nàng vốn ở nhà, hiện tại ba nàng kia không thấy đâu, nàng tự nhiên là cảm thấy áy náy:” Thiếp..... Ai, đều là do thiếp không cẩn thận.....”

“Không trách nàng.” Tiểu Lôỉ phẩy tay:” Lão Diệp xem ra muốn chạy đã không phải ngày một ngày hai, nhất định là cẩn thận lên kế hoạch rất lâu. Nàng tự nhiên không dễ dàng phát hiện. Còn như Bảo Nhi, tư vi của nó hiện tại còn vượt xa nàng, nếu nó dụng tâm bỏ chạy, nàng muốn ngăn cũng không ngăn được.”

Hắn ngẫm nghĩ, rồi cười khỏ:” Hiện tại chỉ có hi vọng tốc độ Bảo Nhi nhanh chóng, có thể bắt kịp lão Diệp đem bọn họ trở về. Nếu nó có thể đem người trở về, ta sẽ tha cho nó, tùy tiện đét đít một trận là xong. Nhưng Diệp Bất Quân rất thông minh, đã một lòng muốn về nước, đương nhiên là đã nghĩ đến chúng ta sẽ đuổi theo. Ai. Chúng ta kiên nhẫn chờ một chút, đã được hai tiếng rồi, được hiệu của Hóa Hình đơn đã hết. Chúng ta đuổi theo thôi. Ta đã hạ một chút thủ đoạn trên người Diệp Bất Quân, với pháp thuật của hắn, chỉ cần Hóa Hình đơn hết hiệu lực, cho dù hắn ở xa hơn ba ngàn dặm, ta cũng có thể cảm ứng được.”

”” Tiểu Thanh thở ra:” Khó trách chàng mặc dù tức giận, cũng không sốt ruột. Nguyên là chàng đã sớm hạ thủ đoạn.”

Tiểu Lôỉ lắc đầu:” Ta cũng là lúc ấy bắn khoãn an toàn của lão Diệp, mới hạ thủ đoạn. Bất quá chúng ta cũng thật sơ ý. Trong nhà bố trí trận pháp nhiều như vậy, thế nhưng lão Diệp là người nhà, linh phù xuất nhập trận pháp hắn cũng có, khó trách không thể giữ hắn. Ai, người này rất ương ngạnh, chúng ta miễn phí nuôi ăn nuôi ở cho hắn, lại vẫn muốn chạy đi chịu chết!”

Tiểu Thanh đối với chuyện này lại có cách nhìn khác, dù sao nàng là nữ tử, tâm tư cũng khá nhạy cảm một ít, lúc này cẩn thận hồi tưởng trong chốc lát, nói:” Thiếp hiện suy nghĩ, Diệp Bất Quân tựa hồ đã sớm như vậy. Hắn sau khi đến đây nơi này, vẫn có vẻ không vui, ngay cả khi dạy kiếm thuật cho mấy đứa nhỏ, mặc dù chăm chú, nhưng bộ dáng lại hình như là đang phân phó hậu sự! Thiếp nghĩ, nếu không phải chàng tìm nhiều chuyện để hắn làm như vậy, có lẽ hắn đã sớm chạy về rồi.”

“Mẹ, tiểu tử này chẳng lẽ điên rồi?” Tiểu Lôỉ kêu lên.

“Cũng không thể nói như vậy.” Tiểu Thanh thở dài:” Thiếp nghe chàng nói qua, phàm là người cuồng tín với tôn giáo, trong lòng khó tránh tẩu hỏa nhập ma, đối với tôn giáo cuồng nhiệt, vốn sẽ làm cho người ta mất đi tỉnh táo, hoặc là tư duy trở nên cổ quái. Diệp Bất Quân là người như thế, từ nhỏ đã thành kính với tín ngưỡng, hơn ba mươi năm, tín ngưỡng đã dung hợp cùng một chỗ với máu huyết của hắn, chàng bảo hắn làm sao từ bỏ? Lúc ấy hắn trăm phương ngàn kế đi tìm chàng, thiếp thấy thật ra hắn không muốn chết, mà quá nửa là hắn phát hiện bí mật trọng đại này, không muốn để bí mật này vĩnh viễn bị che giấu, nhất định muốn tìm một người truyền lại, người mà hắn lựa chọn, chính là chàng. Còn như sinh tử của bản thân, tựa hồ hắn cũng không lưu ý.”

Tiểu Lôỉ nghe xong không nói, trầm mặc một hồi, thở dài:” Nàng nói không sai. Dù sao nàng vẫn tỉnh táo hơn ta.”

Nói đến đây, Tiểu Lôỉ đột nhiên cười, nói:” Đúng rồi, Bảo Nhi không biết có mang theo điện thoại hay không, nhanh gọi điện cho nó. Chúng ta lại không phải ở nơi thâm sơn cùng cốc, sao lại quên mất điện thoại di động?”

Tiểu Thanh cười cầm lấy điện thoại bấm số, bất quá sau khi nghe một hồi, vẻ mặt đau khổ nói:” Không xong, điện thoại của Bảo Nhi chưa đóng tiền, chắc là không mang theo.”

“Chưa đóng tiền?” Tiểu Lôỉ nghẹn giọng, lập tức hét lớn:” Sao lại như vậy? Nhà chúng ta chẳng lẽ nghèo đến mức không có tiền đóng cước điện thoại sao?”

Nhìn Tiểu Lôỉ giận dữ, Tiểu Thanh mặc dù xấu hổ, cũng đành phải cẩn thận nhắc nhở hắn:” Chàng quên sao? Bảo Nhi bởi vì luôn làm hư đồ, nên đã trừ hết tiền tiêu vặt hàng tháng của nó..... phí điện thoại của hai từ nhà chúng ta là do bọn chúng ta đóng. Những chuyện này đều là do chàng quyết định.....”

Một hồi sau, Diệp Yên và Việt Sư trở về, hai người nghe nói trong nhà xảy ra chuyện, đều có chút kinh ngạc. Diệp Yên ngày thường mặc dù đối Bảo Nhi rất nghiêm khắc, nhưng trong lòng rất yêu thương Bảo Nhi, so với người ngoài còn hơn ba phần, rất tức giận, kéo tay Tiểu Lôỉ muốn đi ra ngoài tìm nữ nhi. Nàng cũng không để ý đến Diệp Bất Quân, chỉ biết lưu ý đến thân nhân. Mà Diệp Bất Quân mặc dù quan hệ với Tiểu Lôỉ không tệ, nhưng cũng không được xem là thân nhân với Diệp Yên.

Tiểu Lôỉ tính toán lúc này còn chưa trễ lắm, liền chuẩn bị xuất môn tìm người. Hắn ngược lại không lo lắng

cho Bảo Nhi. Chỉ vì hấn biết con gái mình mặc dù bướng bỉnh một chút, nhưng bản sự thật sự không tệ. Cho dù gặp cao thủ hàng đầu, cũng vị tất bị khi dễ. Mặc dù không thể đánh thắng, nhưng tự bảo vệ cũng là chuyện có thể.

Nhưng mấy người vừa ra khỏi cửa, đột nhiên chợt nghe xa xa vọng đến một tiếng kêu dài!

Tiếng kêu lạnh lạnh, nhưng vẫn trong trẻo êm tai, mơ hồ còn mang vài phần sát phạt. Không phải người bên ngoài, đúng là thanh âm của Tiên Âm!

Theo tiếng kêu, chúng nhân cảm giác được khí tức của Tiên Âm ở ngoài trang viên không xa, mơ hồ còn cảm giác được một tia pháp lực ba động, hiển nhiên là Tiên Âm đang cùng người nào đó giao thủ!

Mấy người kinh hãi, vội chạy đến, liền thấy bên ngoài trang viên ước chừng năm ba dặm, phía sau một con dốc nhỏ, Tiên Âm một thân bạch y, kiếm quang trong tay lấp lánh, đang công kích như cuồng phong bạo vũ với một người!

Chỉ thấy trong phương viên trăm thước, đã bao trùm một tầng khí sắc trong suốt, hiển nhiên là có người làm phép bao phủ pháp lực ba động tại nơi này, sợ gây ra động tĩnh quá lớn. Nếu không với tu vi của mọi người, sao lại đến lúc này mới cảm giác được? Mà lúc này trận đấu càng kinh nhân!

Tiên Âm từ sau khi cùng Tiểu Lôi trở về, bản sự càng bộc phát sở trường, pháp lực nàng vốn lúc trước đã mạnh, chỉ là so với Diệu Yên lại kém một chút, tuy sau đó lại mù quáng luyện Nghịch Thiên Quyết sai lầm của Tiểu Lôi, đã sai càng thêm sai, vô ý tu luyện ra một loại lộ số kỳ quái, không ngờ pháp lực tăng lên rất nhiều! Mặc dù bởi vì nàng luyện công tẩu hỏa nhập ma mà mất đi trí nhớ, nhưng tu vi lại tăng lên một bước, mơ hồ có thể miễn cưỡng ngang tay với Diệu Yên. Sau khi đến nhà Tiểu Lôi, mỗi ngày cùng các cao nhân luận bàn, bản sự tự nhiên tiến bộ càng nhiều, hiện tại trên cơ bản tu vi Tiên Âm đã không dưới Diệu Yên.

Mà lúc này Tiên Âm lại thể hiện thực lực của mình! Chỉ thấy cơ thể nàng phảng phất như một luồng kiếm quang, không thấy bóng người, chỉ thấy một tia kim sắc kiếm quang rực rỡ. Nhân kiếm hợp nhất, tựa như một luồng sáng, vây lấy một nhân ảnh màu xám, chợt nghe thanh âm bình khí va chạm phát ra đing đing đông đông, kiếm khí bất tận, tung hoành khắp nơi, nếu không phải bên ngoài còn có vòng khí pháp bao phủ, có lẽ là đám kiếm khí tiết ra ngoài đã quét bằng phương viên trăm thước xung quanh!!!!

Tiểu Lôi chỉ nhìn qua, không khỏi hít một hơi thật sâu! Rốt cuộc là người nào, không ngờ Tiên Âm phát huy thực lực cường đại như vậy mà vẫn không thể thắng?!

Đột nhiên, Tiên Âm thét dài, bay lên không trung, sau đó song thủ hợp kiếm, trên mặt hiện ra một tia thanh khí, mắt lại hiện lên hai đạo thanh mang, sau đó kiếm quang trong tay đột nhiên khuếch tán, từ trên cao bắn tới đối thủ!

Đối thủ mặc một bộ hắc y, vốn toàn thân bao trùm bởi một chiếc áo bào trùm kín đầu, tay trái cầm một thanh trường kiếm, chân cũng không cử động, chỉ đứng trên mặt đất đón đỡ công kích của Tiên Âm, không hề hoàn thủ. Chỉ là người này vô cùng lợi hại, vô luận kiếm khí đầy trời lợi hại như thế nào, cũng không thể đến gần người hấn! Không cần nói quần áo ngay cả chéo áo cũng không thể chạm đến, một sợi tóc cũng không hề rối loạn!

Mà một kiếm này của Tiên Âm lại là xuất ra bản sự tốt đỉnh! Một kiếm này lăng không từ trên bắn xuống, kiếm khí cường đại trong nháy mắt phá vỡ tầng pháp thuật phòng hộ bên ngoài cơ thể người nọ, lập tức quét ngang áo bào của hấn tạo thành vô số vết rách, áo bào tả tơi. Người nọ không hề luống cuống, trường kiếm trong hoành ngang, đón đỡ kiếm phong phía trước của Tiên Âm.....

Đing!

Một tiếng va chạm vang lên, âm vang vượt xa dự liệu của mọi người, kéo dài gần nửa phút, dư âm vang vọng không thôi, tựa hồ hàm chứa pháp lực ba động. Kiếm của Tiên Âm bị đối phương ngăn trở. Thanh khí trên nét mặt càng đậm, nàng liên tục thúc giục pháp lực, chỉ thấy mặt đất bên dưới nứt thành từng khe hở, nhưng người kia thủy chung vẫn bất động!

Chỉ là dưới kiếm khí, áo choàng của hấn lại lộ ra một khuôn mặt tái nhợt cứng ngắc, không có nửa phần sức sống. Nếu là người tinh mắt có thể nhìn ra ngay, đây tuyệt đối là mặt nạ.

Ánh mắt Tiểu Lôi càng nhìn càng cổ quái. Đợi một kiếm cuối cùng của Tiên Âm thi triển ra, lại vẫn không thể chấn động người nọ dù chỉ một phân. Trong mắt Tiểu Lôi chợt bộc phát một tia quái dị!

Tiên Âm đã sớm thấy bọn Tiểu Lôi kéo đến. Nàng mặc dù tính khí nóng nảy nhưng cũng không ngốc, cũng biết mình có lẽ không phải là đối thủ của người này, nàng liên tục thúc giục pháp lực, chỉ cảm thấy đối phương tựa hồ tuyệt không cử động, mình lại không thể chịu nổi. Nàng lại không định cùng đối phương liều mạng, lập tức thét nhẹ một tiếng, cơ thể tựa như một con chim yến bay ra xa, chỉ là khi hạ xuống đất, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, hiển nhiên vừa mới trúng thương.

Sắc mặt Diệu Yên ngưng trọng, mở miệng nói:” Cao nhân phương nào, sao xâm phạm người nhà ta?”

Người nọ còn chưa kịp nói, Tiểu Lôi đột nhiên cười ha ha, lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhảy lên hoan hô một tiếng. Hắn chạy tới chỗ người nọ, kêu lên:” Lão phong tử, người sao lại chạy tới đây? Chẳng lẽ là trên trời không thu nhận ngươi, hay ngươi phạm vào thiên điều, bị đầy xuống phạm gian?”

Người có tướng mạo cổ quái nhìn qua Tiểu Lôi, trên mặt mặc dù không lộ ra biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại tỏ vẻ vui mừng, cười ha ha, nói:” Tiểu tử này, ta đang đi tìm ngươi, lại bị bà nương này ngăn lại đánh một hồi. Tiên Sơn chúng môn sao lại chạy đến nhà của ngươi?”

Thanh âm này, bất ngờ đúng là thiên hạ đệ nhất nhân năm đó, nổi danh Hoạt Diêm Vương, đại đệ tử của Tà Nguyệt Tam Tinh Động, sư huynh vĩnh viễn của Tiêu Dao phái, lão phong tử Khinh Linh Tử!!!

Vừa nghe thanh âm của Khinh Linh Tử, Diệu Yên cũng lập tức nhận ra, thở phào. Hóa ra là người này, cũng khó trách, nếu không phải hắn, ai lại có bản sự như vậy, dưới sự điên cuồng tấn công của cao nhân như Tiên Âm vẫn có thể bảo lưu bình ổn, không hề hoàn kích một chiêu? Tu vi thể này cũng chỉ lão phong tử này mới có thôi!

Diệu Yên đi lên một bước, cúi người, mỉm cười nói:” Từ biệt đạo huynh nhiều năm, Diệu Yên xin ra mắt.”

Khinh Linh Tử hắc hắc cười, thanh âm có chút cổ quái:” Phong thái tiên tử vẫn như xưa, chỉ là hiện tại không thể gọi ta là đạo huynh, nếu đã theo sư đệ của ta, cũng phải gọi ta một tiếng huynh trưởng, hoặc là đại bá.”(Nữ tử cổ đại, gọi ca ca của trượng phu xưng hô là đại bá, đệ đệ của trượng phu lại gọi là thúc thúc.)

Sắc mặt Diệu Yên cũng hơi đỏ lên, lại giới thiệu những người bên ngoài tiến lên thi lễ. Tiểu Lôi lại vỗ vai Khinh Linh Tử, ngạc nhiên nói:” A, lão gia hỏa, nghe nói ngươi tu thành chính quả phi thăng rồi mà? Sao lại chạy đến nơi này? Còn khuôn mặt của ngươi là chuyện như thế nào? Chẳng lẽ lại đeo mặt nạ? Với tu vi của ngươi, còn đeo thứ này làm gì? Biến ra một khuôn mặt là được mà? Ngươi đang tránh né người nào sao? Quái sự quái sự a.....”

Hắn liên tiếp hỏi, Khinh Linh Tử cũng không trả lời, khuôn mặt cứng ngắc không thể nhìn ra biểu tình, nhưng ánh mắt lại có một chút xấu hổ, tựa hồ có điều gì khó nói. Rốt cuộc là Diệu Yên tinh tế, nhìn ra điểm khác lạ, tìm cách chuyển đề tài, lại đột nhiên thấy Khinh Linh Tử tay trái cầm kiếm, nàng không nhìn được, nói:” A, đạo huynh, ngươi sao lại cầm kiếm bằng tay trái? Nhìn tay phải của ngươi, tựa hồ có chút bất tiện, chẳng lẽ là.....”

Ngữ khí Khinh Linh Tử có vẻ xấu hổ, cười khổ:” Ánh mắt tiên tử rất sắc bén..... Không sai, cánh tay phải của ta mấy ngày trước bị thương, tổn một chút đạo hạnh, nếu muốn phục nguyên, có lẽ phải đợi sau trăm ngày.”

Lời vừa nói ra, Tiểu Lôi và Diệu Yên càng ngạc nhiên.

Khinh Linh Tử bị thương? Thiên hạ có ai có bản sự có thể đả thương hắn?!

Bất quá lại nghe thấy một tiếng hừ lạnh lùng, chính là Tiên Âm.

Tính khí Tiên Âm luôn luôn cao ngạo, hôm nay thua trong tay Khinh Linh Tử, có thể xem như bại trận, đối phương đứng ở nơi đó dù cho mình công kích, không hề hoàn thủ, chỉ phòng ngự, mình xuất ra tuyệt chiêu, cũng không thể thương tổn đối phương nửa phần! Vốn trong lòng Tiên Âm cũng tâm phục. Biết mình so với người này bản sự kém quá xa. Chỉ là vừa nghe lời này của Khinh Linh Tử lại tức giận.

Tay phải bị thương không thể dùng kiếm, chỉ có thể dùng tay trái xuất kiếm, nhưng lại bởi vì bị thương, đạo hạnh lúc này kém một chút. Ý tứ chính là, nếu tay phải hắn hoàn hảo, đạo hạnh hoàn hảo, mình càng

không bằng hần sao?

Nàng hừ một tiếng, Khinh Linh Tử nghe thấy, nhin không được hỏi:” Tiên Âm nữ nhân này rốt cuộc làm sao vậy? Ta bắt quá là đến chỗ các ngươi. Dọc đường gặp nàng, nàng hỏi ta là ai. Sau đó một lời không hợp liền công kích ta.” Hần cười khổ:” Vốn ta tưởng rằng nàng là bởi vì mặt nạ của ta nên không nhận ra, nhưng sau khi ta nói ra thân phận, nàng lại vẫn tựa như không nhận ra ta, không ngừng công kích.....”

Tiểu Lô và Diệu Yên nhìn nhau, đồng thời thở dài, Tiểu Lô khẽ sát tai Khinh Linh Tử thấp giọng nói vài câu. Trong mắt Khinh Linh Tử hiện lên một tia dị sắc, chép miệng:” A, như vậy sao? Nguyên là như thế, lúc trước ta cứ tưởng rằng nàng nhất thời trọng thương mất đi thần trí, lại không ngờ thành thế này.”

Tiểu Thanh cũng đi tới chào Khinh Linh Tử, xà tình này năm đó cũng được Khinh Linh Tử tặng cho không ít lợi ích, trong lòng vẫn nhớ rõ. Việt Sư cũng đến chào hỏi. Khinh Linh Tử vừa thấy Việt Sư, nhin không được ngạc nhiên nói:” Hóa ra là Thục Sơn đạo hữu, sao lại cũng ở cùng một chỗ với tiểu tử này.”

Tiểu Lô cười, nói:” Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta trở về chậm rãi kể lại.” Nói xong, hần kéo tay Khinh Linh Tử định đi.

Khinh Linh Tử vội vàng đẩy hần ra, nói:” Chờ một chút, ta còn có đồng bạn ở chỗ này.” Nói xong, ngũ khí hần có chút xấu hổ, lại lớn tiếng nói:” Ê, ngươi còn không ra sao? Cho dù là xem náo nhiệt, xem như vậy cũng đủ rồi?”

Hần vừa nói xong, chợt nghe một tiếng cười hi hi vang lên:” Đủ đủ, tiểu sư đệ của ngươi lại là một gã phong lưu, trong nhà có quá nhiều kiều nương, không ngờ đám nha đầu này đều có nghề, ai cũng là hổ cái.”

Lời vừa nói ra, ngoại trừ Khinh Linh Tử, mỗi người đều biến sắc!

Người này nói chuyện vô lễ, nghĩ đến cũng chỉ là nói đùa mà thôi, mọi người cũng không quá để ý. Nhưng không ngờ thanh âm này chính là từ phía sau Khinh Linh Tử phát ra! Một nhân ảnh chậm rãi bước ra!

Phải biết rằng chúng nhân ở đây, ngoại trừ Tiểu Thanh, không ai không có tu vi cao thâm tuyệt đỉnh? Không ngờ bên cạnh lại ẩn một người mà không ai có thể phát hiện!!

Nhìn người này, mặc một chiếc áo bào tả tơi, tăng không ra tăng, đạo không phải đạo, tục không giống tục. Quần áo hình như là dùng tơ vàng chỉ bạc may thành lại rách nát như thế. Người này nhìn qua thật ra cũng không khó coi, tướng mạo cũng cứng ngắc giống như Khinh Linh Tử, cũng rõ ràng là khuôn mặt giả, không biết diện mục vốn là thế nào.

Chỉ là đôi mắt lại quá mức đáng sợ!

Ánh mắt tựa như lửa cháy trong nước, con ngươi phẳng phất như đá lửa, ánh mắt ngẫu nhiên quét qua phẳng phất như đâm vào mắt!

Người này không cao, chỉ tùy ý đứng đó lại khiến người ta sinh ra một cảm giác cổ quái kỳ dị.

Mắt thấy chúng nhân nhìn mình, người này cười hi hi vài tiếng, tùy tiện nói:” Xin chào xin chào.” Lại nhìn qua Tiểu Lô:” Tiểu tử này, nhà ở phía trước sao? Trong nhà có đồ ăn thức uống gì ngon lành không?”

Ánh mắt Khinh Linh Tử có chút bất đắc dĩ, cười khổ:” Tính tình người này thiên sinh là như thế. Tiểu Lô, chúng ta trở về nói sau.”

Tiểu Lô thâm biết có điều khác lạ, cũng không hỏi nhiều, chỉ cười:” À, trong nhà ta còn có vài lá tiên thảo luyện thành dược vật, để ta đem trị thương lão gia hỏa ngươi.”

Vừa nghe lời này, ánh mắt Khinh Linh Tử lại trở nên cổ quái, phẳng phất có chút không được tự nhiên. Quái nhân bên cạnh cười nói:” Khinh Linh Tử, ta dạy khôn cho ngươi, đừng có nói dối. Ngươi xem, đám hoang thoai của ngươi bị vạch trần tại trận, có gì hay ho đâu. Thôi thôi..... Nhóc con này họ Lô phải không. Người này mặt mày lắm lết.....”

Lời này vừa nói, các nữ nhân đều giận dữ, lại nghe thấy người này tiếp tục nói:..... Người mặt mày lắm lết, ta vừa thấy đã thập phần thích thú! Nể mặt ngươi, trở về ta sẽ đem cầm chế trên cánh tay phải của Khinh Linh Tử giải khai.”

Nói xong, hần phất tay áo, cất bước đi nhanh về nhà Tiểu Lôi.

Khinh Linh Tử lắc đầu, bất đắc dĩ nói:” Thôi, dù sao trước mặt hần. Ta cũng không bận tâm đến mặt mũi. Tiểu tử, cánh tay của ta, người không thể trị được. Người làm bị thương cánh tay ta chính là hần, chỉ có điều là chúng ta là đồng bạn, trên đường nhân sự đánh cược làm vui. Hai người chúng ta đánh cược, ta để hần cầm chế cánh tay trăm ngày hần lại cùng ta đeo mặt nạ này trăm ngày.”

Chúng nhân nghe vậy càng kỳ quái, chỉ là thấy Khinh Linh Tử tựa hồ không muốn nhiều lời, cũng không dám hỏi.

Về tới nhà Tiểu Lôi, quái nhân tựa hồ đối với thứ gì đều rất hiếu kỳ, sờ mó rờ rẫm. Đến khi ngồi xuống uống trà, một mực yêu cầu bỏ vào chén hai trái táo đỏ.

Tiểu Lôi động tâm, lập tức nghĩ tới chuyện gì đó.

Hần biết, người thời cổ đại, còn chưa phát minh ra cách sao trà, uống trà đều là nấu sôi, mùi vị trà so với trà hiện tại đẳng chất hơn rất nhiều, cho nên mới có một ít thứ khác để bỏ vào, tỷ như táo đỏ để gia tăng vị đạo.

Chỉ là người hiện đại không có thói quen như thế.

Xem ra người này, chắc là cổ nhân đang ẩn cư thế ngoại, vẫn chưa nhập thế.

Khi ngồi xuống, Tiểu Lôi tự nhiên ngồi ở vị trí chủ nhân, mà quái nhân, lại không chịu ngồi bên trên Khinh Linh Tử, vẫn muốn ngồi dưới Khinh Linh Tử, Khinh Linh Tử đang muốn nói chuyện, người nọ ngừng cười, nghiêm mặt nói một câu:” Lớn nhỏ có thứ tự, lễ không thể phế.”

Nói xong, đi xuống phía dưới Khinh Linh Tử, vắt chân mà ngồi.

Tiểu Lôi nháy mắt, bảo Diệu Yên dẫn Tiên Âm đi xuống, Tiểu Thanh và Việt Sư tự nhiên cũng đi khỏi.... Chỉ để lại Tiểu Lôi, nghĩ đến là muốn Tiểu Lôi cùng sư huynh có thể nói chuyện riêng. Tiểu Lôi vừa thấy không có người bên ngoài, liền nhíu mày nói:” Lão gia hỏa, người đi nhiều năm, rốt cuộc sao đến nơi này? Ta nghe Tiêu Dao tử nói, người đã lên trời, sao lại chạy đến đây với bộ dáng này?”

Khinh Linh Tử hừ một tiếng, cười lạnh:” Thăng thiên? Nếu là ta sớm biết rằng thăng thiên là cảnh tượng như thế, năm đó còn tu cái gì đạo! Thành cái gì quả!!” Ngừ khí mang theo vài phần oán hận.

Lập tức hần lắc đầu, nói:” Ta ngày đó buồn chán. Thần tiên đầy trời, lại không có một gia hỏa đáng hoàng! Đều là há mồm bẻ khớp đắc đạo chân quả! Ta tu vi thấp, lên đến thiên đình, lại bởi vì tại hạ giới không có đại công đức gì, chỉ còn lại chức Tiên Quan gác thiên đình bảo ta ngồi. Ta tính khí thế này, luôn luôn tự tại tại đã quen, làm sao chịu được câu thúc? Đến một hồi, nhịn không được sanh sự, trong vòng một ngày, cùng vài thần tiên đánh đánh vài trận, hừ, thần tiên cũng bắt quá cũng như thế, cái gì thiên vương đại tướng, bị ta đánh cho ôm đầu trốn chui như chuột!”

Quái nhân bên cạnh cười hi hi, ngắt lời nói:” Không sai không sai, đám gia hỏa này, cũng chỉ có người có chút tính khí, kẻ khác đều là tượng gỗ tượng đất..... Ai, ta vừa nghe người lên trời, liền ba chân bốn cẳng chạy tới nhìn người, vừa thấy quả nhiên không làm ta thất vọng.”

“Hừ!” Khinh Linh Tử hừ một tiếng, nhìn người nọ, ánh mắt lại lộ ra vài phần hiển nhiên, lạnh lùng nói:” Người và ta việc cũ mặc dù đã chấm dứt, nhưng ta lần này bị biếm hạ Tiên giới, lại cũng là nhờ phúc của người. Ta gây ra họa, ngày đó cũng là người xúi giục ta!”

“Mẹ!” Người nọ khinh thường cười lạnh một tiếng, tựa ở chỗ ngồi, thay đổi tư thế, lại vẫn gác chân, cười hi hi nói:”Quảng Mục Thiên Vương Tây Thiên Môn (nguyên văn là Nam Thiên Môn, tác giả nhầm ở chỗ này), không phải do ta đả thương. Ngày đó người đánh rất thống khoái, hôm nay lại trách ta.”

“Bách!!” Khinh Linh Tử đột nhiên vỗ bàn, mặt bàn mặc dù làm bằng đá Đại Lý, làm sao chịu được cú vỗ của Khinh Linh Tử? Nhất thời biến thành mảnh nhỏ. Tiểu Lôi giật mình, tưởng rằng hần muốn động thủ đánh nhau.

Nhưng lại nghe thấy Khinh Linh Tử đột nhiên cười ha ha, lớn tiếng cười nói:” Không sai không sai! Lão tử đã sớm muốn đánh tên vương bát đần Quảng Mục Thiên Vương, ngày đó đánh hần một trận thống khoái,

thật quá đã tay! Cho dù bị dày khỗ thiên đình, cũng là sướng khoái!”

Tiểu Lôi lại nghe đến đây, nguyên là Khinh Linh Tử thăng thiên trở thành thần tiên là thật, chỉ là tựa như lại là phạm vào thiên điều, bị biếm đến phạm gian.

Đánh nhau với Quảng Mục Thiên Vương? Đó là một tứ đại thiên vương trong truyền thuyết! Lão phong tử thật sự dám hạ thủ sao!

Khinh Linh Tử cười xong, ngữ khí có chút phẫn nộ:” May mắn tu vi lão tử không tệ, đám gia hỏa mặc dù hận ta, cũng không dám phạt nặng, chỉ là sợ ta tức giận, lại đại náo một phen, liền đem ta biếm xuống phạm gian. Bất quá cũng tốt, lão tử nhân cơ hội lại tiêu dao mấy trăm năm, không thăng thiên cũng không sao!” Sau đó hần lại thở dài:” Đáng tiếc lại bị phạt Tước Diện Chi Hình. Hình quan đem khuôn mặt của ta biến thành bộ dáng này, trừ phi ta sau này lại trở lại thiên đình, mới có thể hồi phục tướng mạo nguyên bản. Mẹ! Lão tử lại không phải dựa khuôn mặt mà ăn cơm, tùy tiện đổi một khuôn mặt, sợ gì con mẹ nó!”

Ánh mắt Tiểu Lôi nhìn quái nhân càng trở nên cổ quái, trong lòng không khỏi sinh ra ý niệm, thử nói:” Vậy thượng tiên này, xin hỏi các hạ cao tính đại danh?”

Người nọ cười giả lả, nhìn Tiểu Lôi, hì hì ha ha nói:” Hỏi làm cái gì? Người chỉ cần gọi ta một tiếng gia gia, tuyệt đối cũng không thiệt thòi người.” Bất quá hần nói xong lời này lại lắc đầu, lẩm bẩm:” Không được, người khác có thể gọi, nhưng người lại không thể gọi. Ai, thôi, tùy ý xưng hô đi, người thích gọi sao thì gọi.”

Tim Tiểu Lôi đập thành thạch, nhịn không được lại hỏi:” Vậy, sư huynh Khinh Linh Tử là bị biếm hạ phạm, các hạ chẳng lẽ cũng là.....”

“Phi!” Người nọ lập tức cười ha ha:” Biếm ta hạ phạm? Ta nếu tặng lá gan cho bọn chúng, đồ có tên nào dám? Ta thấy hần cô đơn, ngấm lại ngày đó cũng không có chuyện gì làm, cùng hần đi một vòng, coi như là tình cảm huynh đệ cùng ăn nhậu, đánh nhau.”

“Hừ, ai với người là hảo huynh đệ!” Khinh Linh Tử quay sang nói.

Người nọ cười ha ha:” Uống rượu chúng ta đã uống qua. Ăn cũng đã nếm qua. Đánh nhau sao, chúng ta cũng đánh không biết bao nhiêu trận. Chẳng lẽ không tính sao? Ta cam nguyện cùng người bỏ khuôn mặt để hạ phạm. Người sao lại không biết lòng tốt của người khác!”

Khinh Linh Tử ngẫm nghĩ, gật đầu:” Thôi, người có thể theo giúp ta hạ phạm, mặc dù quá nửa là người buồn chán mà đi, nhưng người theo giúp ta, ta cũng nhận của người một phần nhân tình là được. Mẹ, lần sau trở về, lại phải đem tên vương bát đản Quảng Mục Thiên Vương đánh năm ba trận mới hạ được cơn tức của ta!”

Tiểu Lôi nhịn không được hỏi:” Lão gia hỏa, Quảng Mục Thiên Vương rốt cuộc có cừu hận gì với người?”

Khinh Linh Tử trợn mắt, cẩn thận ngẫm nghĩ, tức giận nói:” Lão tiểu tử đó..... Hừ, lão tử chính là nhìn hần không vừa mắt thôi.”

Tiểu Lôi ngạc nhiên.

Trong lòng không khỏi thở dài, Khinh Linh Tử này tính khí trời không sợ đất không sợ, tại nhân gian tự nhiên là hần có thể, nhưng tới thiên thượng, có lẽ rất khó làm hần an phận. Quả nhiên như thế, quả nhiên như thế

Ba người nói chuyện một hồi, Diệu Yên đã trở lại, nhìn Tiểu Lôi nhú mày nói:” Trời đã không còn sớm, Bảo Nhi lại còn chưa có tin tức.”

Tiểu Lôi nghe vậy nhú mày. Khinh Linh Tử lại lập tức truy hỏi:” Bảo Nhi? Bảo bối đồ đệ của ta làm sao vậy?!!”

Ngôn từ của hần quan thiết, lại là cực kỳ chú ý. Phải biết rằng Bảo Nhi lúc trước chính là người được Khinh Linh Tử sủng ái nhất. Tính tình Bảo Nhi thích càn quấy, nhưng thật ra có một phần nhỏ, cũng là do Khinh Linh Tử dung túng ra. Khinh Linh Tử đời này chỉ có một đồ đệ như vậy, tự nhiên là yêu thương còn hơn mạng sống của mình.

Tiểu Lô thở dài, đem sự tình đại khái nói một lần, bất quá chuyện này có chút phức tạp, nói mấy câu cũng nói không rõ, chỉ nói đơn giản, đại khái ý tứ là: Mình có một bằng hữu, là tây phương Giáo hội, bị người của tây phương Giáo hội vu hãm hấn phản loạn, bỏ trốn đến nhà mình. Người nọ lại ngu trung với Giáo hội, không chịu chết già ở đây, lạng lẽ chạy về, chuẩn bị đến Giáo hội đổi chất, nếu có chết cũng phải chết tại Giáo hội. Bảo Nhi không biết nặng nhẹ, không ngờ vụng trộm đưa cho hấn Hóa Hình đơn để hấn trở về. Sau khi nó biết mình gây họa, liền tự mình đuổi theo, hiện tại là không biết đi về đâu.

Đại khái vừa nói như vậy, Khinh Linh Tử giận dữ, mắng to:” Là đám vương bát đần tây phương sao? Lúc trước đạo gia bởi vì sắp thăng thiên, không thể cùng bọn chúng gây chuyện, nên bỏ qua, hiện tại lại chọc đến chúng ta! Đạo gia ta lần này sẽ quét sạch bọn chúng!”

Lại tức giận nói:” Tiểu Lô, tiểu hồn đần, con gái nguời bỏ đi, lại cùng ta ngồi ở nơi này nói chuyện, chẳng lẽ không cần lo lắng sao?”

Tiểu Lô thở dài:” Nha đầu đó bản sự cũng khá. Ta hiện tại đi đâu tìm nó? Hơn nữa bằng hữu của ta mặc dù trong tay có Hóa Hình đơn, ta lại có cách có thể dễ dàng tìm được hấn. Còn như Bảo Nhi, trong lòng ta cũng có tính toán, nó đã đuổi theo bằng hữu của ta, mặc kệ như thế nào, khẳng định là sẽ đến tây phương. Ta cứ đến thẳng tây phương, cho dù trên đường tìm không thấy nó, ta cứ thẳng tới Vatican mà đợi, chắc là sẽ gặp thôi. Nó biết bằng hữu của ta quay về Giáo hội, nhất định sẽ đuổi tới Giáo hội thôi.”

Khinh Linh Tử còn chưa nói, quái nhân bên cạnh lại đã nhảy lên, cao giọng cười nói:” Cùng đi! Cùng đi! Tây phương gì đó, ta cũng rất tò mò, không bằng đi xem thử.” Nói xong, lại nhìn Khinh Linh Tử, cười nói:” Tiểu oa nhi bỏ trốn, là đồ đệ tại nhân gian, nguời ngày thường hay nói phải không? Nghe ra, nữ oa nhi đó không tệ! Hừm, mới tí tuổi, đã thích gây họa, lại biết đánh nhau, lại giảng nghĩa khí! Tốt lắm tốt lắm! Rất hợp ý ta!! Khinh Linh Tử, nguời và ta huynh đệ một hồi, đồ đệ của nguời, cứ chia cho ta một nửa!”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý!

Tim Tiểu Lô đập thon thót!!

Hấn thật ra rất cơ linh, còn không đợi Khinh Linh Tử nói, lại cảm kích cúi đầu, quay về quái nhân cười nói:” Đa tạ các hạ coi trọng tiểu nữ! Ta thay tiểu nữ bái tạ! Đợi tìm được nó trở về, sẽ lập tức làm đại lễ bái sư!! Ta dùng trà thay rượu, đa tạ!”

Nói xong, hấn nâng chén uống cạn, ngay cả lá trà cũng nuốt xuống, nghĩ thầm vội vàng nhân cơ hội ra quyết định, làm tên đó ngay cả cơ hội nuốt lời cũng không có!!

Quái nhân vốn chỉ là thuận miệng nói, cũng không ngờ Tiểu Lô chớp lấy cơ hội. Hấn là người có thân phận, cũng không thể vô lại— cho dù vô lại, cũng không thể trước mặt người mà chối từ, chỉ cười nói:” Tiểu tử này thật ra rất giáo trá, thôi, ta hãy thu đồ đệ này. Bất quá có thể học được bao nhiêu thần thông, lại phải xem tạo hóa của nữ oa nhi kia.”

Tiểu Lô cũng không để ý, hấn lạng lẽ nhìn người nọ, trong lòng nhin không được thâm nghĩ: Trái lại, Bảo Nhi của ta, con nếu là bái tên gia hỏa này làm sư phụ..... Nếu hấn thật sự là người mà ta nghĩ..... Bảo Nhi a, con sau này bái hấn làm thầy, cho dù học không đến bản sự gì, nhưng chỉ cần có hấn đỡ đầu..... Hừ, người này nghe nói là cực kỳ bao che, vậy sau này Hắc hắc, sau này vô luận là thiên đình, nhân gian hay địa phủ, con đều có thể ngang ngược mà hành tẩu!!

Thật sự là..... một chỗ dựa vô cùng to lớn!

346. Chương 346: Thanh Âm Ngàn Năm Biệt Tích!

Lần này có thứ thần tiên trên trời hạ phàm là Khinh Linh Tử đi theo, Tiểu Lô tự nhiên lo lắng chưa từng thấy, hơn nữa còn có người kia đi cùng... Kỳ thật theo Tiểu Lô thấy, thì nếu người kia thật sự là cái vị đó trong truyền thuyết thì chuyện này đi Tây phương, tất nhiên là không cách nào ngăn trở được!

Diệu Yên vốn muốn đi theo, nhưng Tiểu Lô lại muốn nàng ở nhà coi chừng. Còn như Tiên Âm thì cứ buồn canh cánh trong lòng vì lần đại bại dưới tay Khinh Linh Tử, cũng không có đi chung với hấn. Theo Tiểu

Lôi nghĩ, tình huống hiện giờ không rõ ràng, trời biết cái đám giáo hội gì đó, lại còn đám gia hỏa thần linh Hy Lạp, rốt cục là vẫn còn lưu lại Đông phương hay không. Để lại vài cao thủ ở nhà thì tốt hơn hết.

Huống hồ lại có thêm Khinh Linh Tử bên hần... Cộng thêm cái tên quái nhân kia, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, đơn giản là có thể hiên ngang mà đi.

Nhưng thật sự trên đường đi Tây phương, Tiểu Lôi lại dần dần có chút kinh ngạc.

Hần vốn động chân động tay lên người Diệp Bất Quần, hạ một pháp thuật nho nhỏ, chính là ma pháp Linh hồn định vị của Tây phương. Theo đạo lý thì hẳn nhiên dễ dàng có thể tìm được hướng đi của Diệp Bất Quần. Nhưng trên đường đi Tây phương, lại không hề có chút cảm ứng nào. Ma pháp kia dường như mất đi hiệu nghiệm rồi. Tiểu Lôi dần dần cảm thấy có chút cổ quái.

Ba người này đều là nhân vật thần tiên, đẳng vân giá vũ, thiên sơn vạn thủy, chỉ bước một bước là tới. Tiểu Lôi tự nhiên là thi triển Căn Đầu Vân học được từ Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Khinh Linh Tử thì không nói làm gì, chỉ là quái nhân kia, cứ ở bên cạnh dòm dòm, miệng thì nói, nhưng ánh mắt lại có chút cổ quái. Trong ánh mắt lại có ý cười cười, thỉnh thoảng âm thầm dò xét Tiểu Lôi.

Đêm nay, tại thành phố Rome của Ý, trên bầu trời Vatican, có ba nhân ảnh đứng trên các tầng mây.

Ở dưới là thánh địa Vatican trong lòng của giáo đồ toàn thế giới, quốc gia nhỏ nhất trên thế giới, với diện tích không quá 0.44 cây số vuông, ở tại vùng cao phía tây bắc của Rome.

Tiểu Lôi đang muốn thương lượng cùng hai người thì Khinh Linh Tử đã nói: “Ài, chính là nơi này sao? Lần trước khi đạo gia tới đây đại náo, cũng đã từng tới qua nơi này. Trong giáo hội Tây phương bọn họ cũng có vài cao thủ. Năm đó đạo gia sắp sửa phi thăng, nhìn thấy mấy tên cao thủ bọn chúng ở đó, chỉ đành tạm thời thối lui.” Tiểu Lôi nói: “Chúng ta tới nhanh quá, bản lãnh của tên bằng hữu kia của ta tính ra không cao lắm, tốc độ tuyệt đối không nhanh như chúng ta. Hiện giờ sợ rằng vẫn còn chưa đến.”

Khinh Linh Tử gật đầu nói: “Không sai, chúng ta chỉ lo chạy tới đây, lại quên một điều. Bảo Nhi mặc dù đã được chân truyền của ta, nhưng hiện tại cũng tuyệt đối chưa đến kịp. Chúng ta ở đây chờ một chút, chỉ cần Bảo Nhi đến, chúng ta tự nhiên có thể nhận ra.”

Người nọ bên cạnh cười hì hì nói: “Chỉ ở đây chờ à, không thú lắm? Nếu đã đến, ít nhất cũng nên xuống đi một vòng.”

Nói xong không chờ hai người trả lời, thân thể đã loé lên, vù một tiếng là đi xuống dưới. Thân thể vừa loé lên đã biến mất tại Vatican.

Hai người không kịp ngăn cản, cũng đành hạ xuống theo.

Vừa xuống tới dưới liếc mắt nhìn thì Tiểu Lôi và Khinh Linh Tử đều khóc cười không nổi.

Vốn kiến trúc tại Vatican, chủ yếu là đại giáo đường thánh Peter, phía sau là cung Giáo Hoàng, còn phía trước là quảng trường lớn thánh Peter. Tên quái nhân kia lộn một cái là phóng xuống nóc của đại giáo đường, lại ngồi như cưỡi ngựa lên thanh thập tự giá trên nóc giáo đường, lớn miệng cười nói: “Chỗ tốt a, ngồi ở đây nhìn thật rõ ràng. Các người xuống đây xem.”

Quả nhiên, chỉ thấy phía dưới giáo đường không ít người mặc y phục chức sắc nhà dòng ra vào nườm nượp, xem ra thì vào giáo đường cầu nguyện chi đó. Ba người xem một hồi, thì quái nhân kia cười nói: “Tây phương giáo hội này cũng thật kỳ quái, đi xuống coi cho rõ.”

Nói xong, kéo hai người như gió nhảy xuống đất. Bản lãnh ba người cỡ nào chứ, người bên cạnh làm sao cảm giác được? Chỉ là tính hiếu kỳ của tên quái nhân kia rất nặng, nhân lúc rảnh rỗi liền chạy đi mất, trong chốc lát đã trở về, hai tay vác hai người mặc áo chức sắc, cười nói: “Tạo hóa, tạo hóa. Vừa đi vài bước thì gặp được hai tên quý mập này.” Nói xong, đem hai người quăng xuống đất, không biết đã bị hần làm bất tỉnh nhân sự từ khi nào, rồi cười nói: “Hai người thay bộ y phục này đi, chúng ta tiến vào đùa một phen.”

Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử đều cười ha hả, đem áo bào của hai người trên mặt đất mặc vào. Khinh Linh Tử cười nói: “Còn người?”

Tên kia lắc đầu, trong miệng niệm một câu thần chú, lắc người biến đổi, lập tức biến thành hình dạng của một cha xứ. Chỉ thấy hắn mặc một áo bào đen, trước ngực có treo một cây thập tự giá, mắt xanh, tóc vàng, mũi lõ, không ngờ không có chỗ nào không giống.

Chỉ là vừa đi một bước, thì lại để lộ tẩy ra... Cha xứ trên thiên hạ nào có ai đi mà hai chân vòng kiềng như vậy hả?

Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử đều là thứ người vô pháp vô thiên, cũng cứ để mặc cho hắn náo loạn.

Ba người nghênh ngang cùng nhau đi, tiến vào giáo đường thánh Peter.

Bây giờ là lúc ban đêm, các giáo chức của Vatican đến giáo đường tụng kinh cuối cùng trong ngày. Trong nhiều người như vậy, bọn họ cũng không nổi bật lắm. Tiểu Lôi chưa hề tới giáo đường thánh Peter thanh danh hiển hách này bao giờ. Bây giờ nhìn thấy, cũng không khỏi than thầm.

Giáo đường của thế giới văn minh này, tự nhiên là vô cùng mỹ lệ hoành tráng. Không nói khác chứ, từ quảng trường phía tây nam đi vào, liền thấy ở trên hai bên mái chèo có mười một pho tượng điêu khắc. Chỉ là không phải đi vào bằng cửa giữa, mà bằng hai bên cửa hông. Theo truyền thuyết thì thánh môn này lúc nào cũng khép kín, nghe nói cứ mỗi hai mươi lăm năm mới mở một lần vào đêm Giáng Sinh.

Mọi người lập tức đi vào bên trong giáo đường. Giáo đường này có thể chứa được năm vạn người tự nhiên là vô cùng rộng lớn. Quả nhiên không thẹn là giáo đường lớn nhất thế giới, trên trần nhà cùng các tường vách chung quanh, đều có vẽ đủ loại bích họa, tranh sơn dầu, án chiếu theo các đề tài trong kinh thánh. Mà mỗi bức trong đó đều là đại tác phẩm của các nhà nghệ thuật nổi tiếng tự cổ chí kim.

Ở đây vào ban ngày vốn còn có một đội vệ binh giáo hội mặc võ trang đặc thù cầm trường mâu. Nhưng khi đêm đến, vệ binh lại không có ra ngoài. Giờ phút này trong giáo đường cũng không biết có bao nhiêu giáo chức đứng đó, toàn bộ đều là người của Vatican, đều đứng yên ở đó theo một trật tự nhất định.

Trên thần đàn ở mặt trước giáo đường có hai vị hồng y giáo chủ đang hướng dẫn mọi người cầu nguyện đêm nay. Tiểu Lôi để ý thì hai vị hồng y này đều có ba động pháp lực không tệ. Còn mấy người đứng bên cạnh bọn họ, ở dưới thần đàn, bên trái là hai tên nam nhân, thân người khô ngô cường tráng. Mặc dù mặc đồ giáo chức nhưng không giấu được khí tức võ giả của bọn họ, đại khái đều là người của Kỵ Sĩ đoàn. Còn bên phải là một nam nhân gầy ốm, sắc mặt âm trầm, mắt nhắm lại, nhãn thần lạnh lẽo.

Ba người Tiểu Lôi đều là hàng dỏm, tùy tiện đứng đó như vậy, tự nhiên rất dễ đứng sai chỗ, sợ rằng rất dễ bị người phát hiện. Bất quá cũng may là lễ cầu nguyện đã bắt đầu, mọi người đều đang cúi đầu xuống, không có ai quản bọn họ. Huống hồ giáo đường này ban ngày cũng mở rộng cho du khách, chẳng phải là địa điểm bí mật gì, thủ vệ canh phòng cũng không gắt gao lắm.

Ba người không hiểu ngôn ngữ cầu nguyện của đám người này. Đặc biệt là quái nhân kia, càng thêm có chút không chịu được. Đứng vừa được nửa phút, liền không nhịn được nữa mới thấp giọng nói: “Tây phương giáo này thật kỳ quái, cái người lưng vác thánh giá trên kia là thần của bọn họ sao? Nếu là bái thần, sao không thấy người ta mang hoa quả trâu bò tới cúng hiến? Cứ thao thao tụng niệm như vậy là có thể biểu hiện thành tâm của bọn họ sao?”

Tiểu Lôi liền cười nói: “Người Tây phương bọn họ không giống chúng ta. Bái thần không cần dâng cúng phẩm.”

Người kia nghe được liên tục lắc đầu: “Không hứng thú, không hứng thú. Ngay cả Phật gia cũng cần hưởng chút hương hỏa. Thần của bọn họ ngay cả hương hỏa cũng không được dùng, chịu phù hộ cho bọn họ mới lạ!” Nói xong, thân người đột nhiên loé một cái, biến mất bên cạnh hai người Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử.

Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử còn đang kinh ngạc thì liền thấy trên thập tự giá trước mặt vang lên thanh âm cách cách. Lập tức nghe ‘rắc’ một tiếng, dường như thanh âm cái gì bị kéo ra.

Thanh âm này cực lớn, lập tức người trong cả giáo đường đều nghe được! Tất cả mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, đều không khỏi trợn mắt chết lặng người ra nhìn.

Chỉ thấy Da To trên cây thập tự giá kia, không ngờ đang ra sức lắc lắc đầu, hai tay vốn đang bị đóng đinh trên thập tự giá, lắc một cái, không ngờ bung ra được. Biến cố đột nhiên này khiến gần vạn người ở bên dưới, ai nấy đều kinh hoàng la lên. Trong nhất thời cả giáo đường náo loạn cả.

Trong nhất thời, không biết bao nhiêu tiếng la lớn ‘My God’. Lập tức liền thấy Da To đã sống lại kia đang đứng trên cao, nhìn chằm chằm đông đảo tín đồ bên dưới. Ngay cả vẻ mặt của hai vị hồng y giáo chủ ở phía trước cũng lộ nét kinh ngạc, biểu tình tràn ngập vẻ không tưởng tượng được, trong ngực tim đập thình thình, lòng không khỏi nghĩ thầm: chẳng lẽ lòng thành của ta đã cảm động được con của đức Chúa Trời trên thiên quốc, chẳng lẽ Da To lại trở xuống phạm gian sao?

Lại thấy Da To cũng không nói gì, nhảy khỏi thập tự giá, ngồi lên thần đài. Ở dưới tức thì náo động, gần cả vạn giáo chức nhao nhao đứng lên, trong nhất thời ai ai cũng muốn tiến về phía trước, trong miệng thì kêu lớn Thượng Đế, Da To, Thánh Cha, Thánh Con gì đó. Cả đại diện trở nên hỗn loạn, chỉ có Tiểu Lôi và Khinh Linh Tử vẫn đứng nguyên chỗ, chết lặng người, vẻ mặt cổ quái.

Trong đại diện, vô số thanh âm hỗn tạp cùng nhau nổi lên, kêu vang ầm ĩ. Hồng y giáo chủ ở dưới thần đài cùng với đám kỵ sĩ đều đã lui xuống dưới, mạnh ai nấy nhìn chằm chằm lên Da To ở bên trên.

Cái này... cái này thật là thái quá rồi?

Da To trở lại phạm gian? Da To hiển linh?

Dưới gần vạn ánh mắt kinh ngạc, Da To lại ngồi trên thần đài... Chỉ là, tư thế ngồi lại...

Sao lại ngồi bằng đầu gối thế?

Nghe tiếng rầm rĩ ở dưới, Da To rốt cục cũng mở miệng. Vừa mở miệng liền khiến Tiểu Lôi cười lăn lộn.

“Các người kêu ta bán bánh ú (MY GOD)* gì chứ? Bản tọa hạ phạm, còn không mau tới bái kiến? Mang các thứ cúng phẩm tới dâng bản tọa hưởng dụng, tự nhiên sẽ có không ít điều lợi cho các người!” Thanh âm này thật sự uy nghiêm, cũng có pha vài phần khí phách thần tiên trong đó. Chỉ là...

Chỉ là đối thoại này bằng tiếng Trung a! Đừng nói gần vạn giáo chức bên dưới nghe không hiểu, cả mấy người hồng y giáo chủ cùng với đám kỵ sĩ cũng tròn mắt mà nghe.

Nhìn thấy đám người phía dưới không trả lời, Da To ở trên cũng có chút không nhẫn nổi nữa, liền đổi ngay tư thế, không ngờ lại nhấc giò lên, làm cái mặt quỷ rồi cười mắng: “Còn không mau! Chọc giận tới gia gia các người, ta thiêu rụi cả cái phòng này của các người bây giờ!”

Đám người bên dưới nghe không hiểu hẳn nói gì, nhưng mấy vị hồng y giáo chủ ở phía trước đã có phản ứng, phát hiện có gì không đúng, đồng thời hô lớn vài câu. Hai tên kỵ sĩ ngẩng đầu lên nhìn Da To, lớn tiếng nói gì đó.

Đáng tiếc là có nói gì đi nữa, đám người Tiểu Lôi nghe cũng không hiểu. Da To ở bên trên không cần nói, tự nhiên là do ai đó biến thành, lúc này đã có phần thẹn quá hóa giận. Nhìn thấy Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử ở dưới vỗ bụng cười khằng khặc, nhin không được lớn tiếng chửi: “Hai cái tên chết bầm kia, cứ đứng đó mà coi một mình ta làm trò hề! Không vui! Không vui! Một chút cũng không vui!”

Nói xong thân thể nhoáng lên, đã biến trở lại diện mục ban đầu. Đám người phía dưới nhìn thấy Da To biến thành một người mặc đồ Đông phương, đều bắt đầu la lối bàn tán. Hai tên kỵ sĩ đã lột áo bào bên ngoài, để lộ bộ khải giáp bên trong, đồng thời bật xuất một thanh trường kiếm, chỉ chỉ cái tên gia hỏa to gan tày trời trên kia, lớn giọng quát tháo.

Cái tên ở bên trên lộn một vòng nhảy xuống dưới, vung một cước đá văng một tên kỵ sĩ ra ngoài. Tên còn lại bị hắn chụp lấy, nắm trong tay quăng về phía hai người hồng y giáo chủ. Hai hồng y giáo chủ quát tháo vài tiếng, còn đám giáo chức bên dưới thì đồng thanh la hét om xòm.

Chỉ nghe thấy phía sau truyền tới tiếng lưỡi mác sắt va chạm, liền thấy hai cánh cửa đại môn mở ra, hai đội vệ binh cầm trường thương đã xông tới. Nhưng nào có thể ngăn cản được cái người kia chứ. Chỉ thấy hắn một mình xông tới, từng người từng người bị hắn đánh văng ra, người ngựa chống kênh, xong rồi vọt tới trước mặt Tiểu Lôi và Khinh Linh Tử. Ba người cùng nhau bỏ chạy ra ngoài.

Tới quảng trường bên ngoài, liền thấy có vài bóng người đã nhanh chóng từ phía sau nhoáng tới, ngăn cản ở bên ngoài quảng trường. Chỉ thấy đám người này đều mặc khải giáp kỵ sĩ toàn thân, ai cũng đều cầm một thanh trường kiếm, dường như là người của thời Trung cổ, ai nấy đều thân thủ bất phàm. Tiểu Lôi cười nói: “Đám này là người của Kỵ Sĩ đoàn Vatican, nhưng thánh kỵ sĩ thì còn chưa đến.”

Hắn vừa nói xong, người kia đã vọt tới. Chỉ loáng vài cái, là đã bảy quyền tám cước đánh ngã vài người, lại còn cười nói: “Không vui, không vui, cái đám này yếu như trẻ con.”

Lúc này trong giáo đường đã đại loạn, vài người đã xông ra ngoài. Đám người vừa trào ra, Tiểu Lôi cùng Khinh Linh Tử đã lôi cái tên gia hỏa kia chạy khỏi quảng trường, vừa chạy vừa đánh, nào có ai ngăn trở nổi bọn họ?

Rốt cục, chợt nghe thấy một tiếng quát lớn, chỉ thấy một bóng người từ xa phóng đến, trong nháy mắt đã tới cuối quảng trường. Tiểu Lôi liếc nhìn rồi cười nói: “Ài, tên này lại là người quen cũ rồi.”

Thì ra người đó tóc nâu, tướng mạo cao lớn, mặc một cái trường bào, mặc dù không mang khải giáp, nhưng Tiểu Lôi vừa nhìn đã nhận ra, là tên thánh kỵ sĩ Michael của Vatican mà năm đó hắn gặp trước nhất.

Michael nghe được tin tức truyền tới, lại biết đám kỵ sĩ thủ hạ bị đánh văng rất nhiều, rõ ràng địch nhân không đơn giản, không hề nói câu nào, liền phóng tới ngay. Trên tay của hắn đã sớm xuất ra thanh thánh kiếm của mình, trên người bùng lên một luồng ánh sáng đẹp mắt, hô lớn một tiếng nhắm hướng ba người phóng tới. Tiểu Lôi liền né sang một bên...

Cũng đáng đời cái tên Michael xui xẻo, đương đầu ngay trước mặt lại là cái tên quái nhân kia. Michael mặc dù thực lực bất phàm, nhưng nào là đối thủ của người kia? Một kiếm vừa mới đánh ra, đã nghe bên tai nổ ầm một tiếng, chỉ thấy trước mắt tối sầm, miệng phun tiên huyết, cả người đã bay ra ngoài, thánh kiếm trong tay cũng bị gãy thành bảy tám mảnh rơi trên mặt đất, rốt cục cũng không đứng dậy nổi.

Người kia cười hà hà nói: “Đây là hàng của Tây phương giáo sao? Không ngờ có thể chiếm cứ Tây phương, thật sự rất ngạc nhiên.”

Trong mắt Khinh Linh Tử loé lên vẻ không nhin nổi nữa, lạnh lùng nói: “Nếu đã giỡn, không ngại cứ giỡn lớn một chút.”

Nói xong, trong tay nhoáng một cái, đã huyền hóa ra một thanh trường kiếm. Khinh Linh Tử có kiếm trong tay, áo bào giáo chức trên người đã sớm nát vụn ra, để lộ mặt thật, khẽ quát một tiếng. Chỉ thấy trong màn đêm một đạo ngân quang xẹt tới...

Đêm nay, cả Rome đều có thể nghe thấy tiếng động cực lớn từ Vatican truyền đến. Màn đêm đã bị một đạo ngân sắc quang mang xẹt qua. Quang mang kia bắn tận lên trời, liền nghe ầm một tiếng...

Người trên quảng trường đều bị quang mang kia chiếu loà đến không mở mắt ra nổi. Chỉ nghe thấy tiếng nổ, liền cảm giác được mặt đất chấn động, ai ai cũng đều đứng không vững...

Chợt nghe bùm một tiếng, cuồng phong đại phát, đợi đến khi mở mắt ra nhìn...

Chỉ thấy mặt tường thành và đại môn của Vatican ở mặt trước quảng trường đã bị sụp đổ.

Trên quảng trường cũng không biết bao nhiêu người bị ngã, chỉ có ít ỏi vài người là còn đứng được. Khinh Linh Tử cười lạnh một tiếng, trường kiếm rung lên, bảy luồng quang mang trắng xóa lại loé lên, liền thấy một đạo quang nhận cực đại trực tiếp chém tới giáo đường thánh Peter.

Đột nhiên lúc đó chỉ thấy trên mặt đất phóng lên một bóng người, trong nháy mắt nhảy lên chặn trước mặt đạo quang nhận. Bóng người đó hai tay chụp lại, trên người bạo phát một luồng quang mang thánh khiết. Ầm một tiếng, quang nhận nổ ngay trên người hắn. Thân thể của người kia chỉ lùi lại sau vài phân rồi lập tức hô lên một tiếng, quần áo trên người của hắn bị nát vụn, trên người lại bùng ra cặp cánh trắng muốt thật lớn, còn luồng quang mang thánh khiết trên người kia lại càng trở nên chói lòa.

Thiên sứ!

Khinh Linh Tử nhìn thấy rốt cục cũng có người có thể tiếp một kiếm của mình liền đổi ngược lại dừng tay, lớn miệng quát: “Người là ai? Có thể tiếp một kiếm của ta, chẳng lẽ là cao nhân trong giáo sao?”

Tên thiên sứ đang đứng ở xa xa, luồng bạch sắc quang mang thánh khiết phủ lấy người, lại nhìn không rõ bản lai diện mục của người này, hai cánh rung lên rồi từ từ bay tới trước, trong miệng thì chậm rãi nói: “Thì ra là người... vài năm trước, người tấn công giáo hội chính là người à? Ta nhận ra được năng lượng của người!”

Hắn nói từng chữ từng chữ, mặc dù có chút gượng gạo, nhưng lại là tiếng Trung tiêu chuẩn.

Khinh Linh Tử cười ha hả nói: “Ài, không sai, chính là đạo gia ta!”

Vị thiên sứ kia thở dài: “Người từ Đông phương tới à? Chúng ta không có đặc tội với tiên giới Đông phương, vì cái gì các người lại tới gây hấn?”

Khinh Linh Tử còn chưa nói thì quái nhân bên cạnh đã cười ha hả nói: “Hả? Tên gia hỏa này không ngờ cánh dài thế, lại là yêu tinh biến thành chứ gì? Bộ ta không nhìn ra được sao?”

Lúc đó trên quảng trường mặc dù có người bị té trên mặt đất nhưng đại đa số đều tỉnh táo. Nhìn thấy hình dạng của thiên sứ, đều cùng nhau phủ phục, thanh âm cầu nguyện không dứt.

Khinh Linh Tử nhướng mày lên lạnh lùng nói: “Mấy năm trước đạo gia có việc trong người, không rảnh giáo huấn các người. Lần này về đây, chính là muốn lãnh giáo cho đã một phen.” Hắn nhìn chung quanh rồi cau mày nói: “Nơi này cũng không phải là chỗ đánh nhau. Nếu như người không sợ, thì chúng ta đổi sang chỗ khác. Hừ.” Hắn nhìn đối phương rồi lại nói: “Tới đây chỉ có một mình người à? Mấy tên kia đâu? Ta nhớ rõ bọn người có vài tên khác cơ mà.”

Tên thiên sứ kia hừ một tiếng rồi chỉ nhìn chung quanh. Cơ hồ ngay lúc đó, trái, phải, sau, đồng thời xuất hiện ba luồng bạch sắc quang mang thánh khiết. Dưới mỗi ánh quang mang là một nhân ảnh, từ khí tức mà nhìn thì hẳn nhiên là thiên sứ rồi.

Khinh Linh Tử cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên là đến rồi, đi thôi!”

Tiểu Lô cười nói: “Hừ, bây giờ còn bốn tên thiên sứ. Từ nhiều năm trước, thiên sứ đã sớm chết đi một tên. Mấy ngày trước ở ngay cửa của ta lại chết một, bị thương một. Vốn là bảy tên thiên sứ, hiện tại chỉ còn lại bốn.”

Quái nhân bên cạnh cười nói: “Cái đám cánh dài này đây gọi là thiên sứ sao? Danh tự này cũng thật là cổ quái.” Nói xong liền cao giọng cười nói: “Khinh Linh Tử, chuyện đánh nhau thì ta thích nhất. Không cần nói rườm rà, mau tìm chỗ đánh lộn xem nào!”

Tiểu Lô lớn tiếng nói: “Bọn họ đang mong chờ chúng ta đổi chỗ đánh nhau. Nơi này là thánh địa của giáo hội bọn họ. Nếu như đánh ở nơi này, sợ rằng cả Vatican sẽ bị huỷ đi mất.”

Mấy tên thiên sứ không nói lời nào, mặc nhiên nhìn nhận giải thích của Tiểu Lô.

Khinh Linh Tử cười lạnh một tiếng, thân người đã phóng vút lên trời cao, rồi quát: “Ta nhớ rõ phía nam là biển lớn. Chúng ta ra biển đánh một trận đi, để khỏi phải đánh thương phạm nhân.”

Nói xong thân người liền phóng về phía nam.

Bốn tên thiên sứ kia cũng không nói gì, chỉ đi theo. Tiểu Lô và quái nhân kia sớm đã đuổi theo rồi.

Lưu lại ở quảng trường thánh Peter là một đám người trên mặt đất, còn có tường thành đã biến thành đổ nát kia.

Khinh Linh Tử nói tới biển lớn phía nam, tự nhiên là chỉ Địa Trung Hải. Mặc dù cự ly cách xa Rome, nhưng đám gia hỏa này đều chẳng phải là phạm nhân, bắt đầu thi triển pháp thuật, chỉ chớp lát là tới.

Hai phe kéo nhau trước sau tới đại dương, cự ly cách ven bờ cũng cả trăm dặm, rồi mới dừng lại.

“Đã quá xa rồi, ngay nơi này đi.” Một tên thiên sứ của đối phương lên tiếng.

Khinh Linh Tử trở lại cười nói: “Cũng được.”

Hai phe tại đại dương, phân biệt đứng sang hai bên. Tiểu Lô cười nói: “Chỗ này đánh chắc là đã lắm. Chỉ là không biết đánh kiểu nào? Là đơn đấu hay quần đấu?”

Khinh Linh Tử cùng với quái nhân bên cạnh không nói tiếng nào. Chỉ thấy một tên thiên sứ đối diện đã đi tới vài bước. Dưới ánh quang mang thánh khiết toàn thân, cặp cánh trên người dung đưa nhẹ nhàng, sau đó một thanh âm trong trẻo lạnh lùng truyền đến: “Ta, chứng quả địa ngục chỉ hỏa, thiên sứ Uriel. Các người ai lên trước tiếp nhận trừng phạt của Chúa?”

Tiểu Lô cười nói: “À, xem ra là đơn đầu rồi.” Khinh Linh Tử cười lạnh một tiếng: “Tự nhiên là ta đánh trận đầu.” Nói xong, liếc mắt nhìn quái nhân bên cạnh, hung hăng nói: “Không cho người cướp phần của ta!”

Nói xong đã lẹ làng phi thân phóng tới. Thân thể hắn tại bán không hóa thành một đạo hỏa diễm, trường kiếm trong tay sáng ngời, một thanh âm như long ngâm vang vọng khắp trời đất.

Ông!

Kiểm khí như rồng, diễm ngay tên thiên sứ Uriel kia!

Hai cánh của Uriel mở ra, quang mang thần thánh trên người đột nhiên loé lên, biến thành hỏa diễm rực rỡ. Cuối cùng cũng nhìn rõ được bộ mặt của hắn, chỉ là vẻ phần nộ đầy mặt, tay phải lẳng không chớp một phát đã lấy ra một thanh trường kiếm cực lớn, trên thanh kiếm hỏa diễm thiêu đốt rực rỡ. Uriel hét lên một tiếng rồi đánh thẳng tới phía Khinh Linh Tử...

Ầm một tiếng thật lớn, hai người đã bắt đầu đầu nhau. Va chạm khiến nước biển bên dưới đột nhiên dồn lên thành một luồng sóng lớn. Một luồng bạo khí bắt đầu khuếch tán ra xung quanh. Mặt biển bị chấn động tạo thành hai cột thủy long cao mười mấy thước.

Tiếng nổ ầm ầm liên miên bất tuyệt, chỉ thấy hai bóng người giữa chừng không đã bắt đầu đầu với nhau. Những âm thanh thật lớn liên hồi vang lên, liền nghe Khinh Linh Tử đột nhiên cười lạnh một tiếng, kiếm phong rung lên, một đạo thiểm điện từ mũi kiếm bắn xuống dưới.

Lại ầm một tiếng, đánh trúng ngay mũi kiếm của thiên sứ Uriel. Cả người Uriel rung lên, từ trên trời bị đánh lộn nhào xuống dưới, đầu bị nhận chìm vào mặt biển cả. Khinh Linh Tử cười dài một tiếng: “Không chịu nổi một đòn!”

Uriel bị nhận đầu xuống biển chưa tới hai giây thì đã nghe một tiếng gào rít phần nộ. Nước biển ầm ầm tách ra, hắn lại bay lên trên, chỉ thấy người hắn bùng bùng hỏa diễm, trong nháy mắt nước trên người hoàn toàn bị bốc hơi. Vẻ mặt Uriel phần nộ, đôi con ngươi như bị thiêu đốt trong hỏa diễm trở nên vàng khè. Thân người của hắn không ngừng run rẩy, vẻ mặt phần nộ từ từ biến thành thống khổ.

Đột nhiên lại nghe thấy hắn hét lớn một tiếng.

Liền thấy phía dưới đôi cánh của hắn, không ngờ phát lên một tiếng bạch, đồng thời lại mọc thêm một đôi cánh trắng muốt, từ thiên sứ hai cánh biến thành thiên sứ bốn cánh.

Tăng thêm một cặp cánh dài, khí thế của Uriel đột nhiên trở nên cường đại hơn nhiều. Quang mang trên người cũng càng trở nên chói chang hơn, dường như trở thành một vầng thái dương. Mặt biển chung quanh không ngờ lại bị chiếu sáng như ban ngày.

Về mặt Khinh Linh Tử có chút kinh ngạc, nhận không được một tiếng ‘hả’, hiển nhiên cũng không ngờ đối phương lại có thể biến thân. Sau khi biến thân không ngờ pháp lực lại tăng mạnh lên nhiều như vậy.

Uriel rít lên một tiếng, hai tay cầm kiếm, chém tới Khinh Linh Tử. Người chưa tới, hỏa diễm trên kiếm phong đã hóa thành một đạo liệt diễm, bao bọc lấy Khinh Linh Tử. Khinh Linh Tử cười lạnh một tiếng: “Chút tài mọn mà thôi!”

Trường kiếm của hắn vẽ thành một vòng tròn, bàn tay còn lại mở ra, rồi phun một đạo hàn khí màu trắng tới trước.

Xùy xùy vài tiếng, hỏa diễm do Uriel phóng ra liền ảm đạm hơn nhiều. Khinh Linh Tử cười không dứt, vắn người một cái, một kiếm nhẹ nhàng bay bổng phóng tới. Một kiếm này lại tựa như một con độc xà, không ngờ có thể dễ dàng xuyên qua hỏa diễm của Uriel, sau đó liền nghe Uriel hét thảm một tiếng, thân người liên tục thối lui về sau, trực tiếp bay ra sau mười mấy thước mới có thể khựng lại được. Chỉ là sắc mặt tái nhợt, sau lại há miệng phun ra một ngụm máu.

Tiểu Lô ở bên cạnh cười nói: “Ha ha, thì ra huyết dịch của thiên sứ không ngờ cũng là màu đỏ.”

Ba tên thiên sứ vẫn đứng phía ngoài xem tình hình giao chiến. Đột nhiên thiên sứ đứng bên trái nhỏ giọng nói một câu: “Uriel không phải là đối thủ của người kia.”

Tên thiên sứ bên phải cũng hơi gật đầu, giọng nói bình tĩnh: “Hắn đã biến thân thành bốn cánh, đây là cực hạn của Uriel rồi. Thực lực của tên người Đông phương kia, không phải là thiên sứ bốn cánh có thể đánh bại được.”

Sắc mặt tên thiên sứ ở giữa lạnh lùng, vẫn không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn hai tên đồng bạn ở bên cạnh.

Thiên sứ bên phải lại lạnh lùng mở miệng nói: “Michael, trong bọn ta, chỉ có ngươi là thiên sứ sáu cánh, chẳng lẽ ngươi cứ đứng đây nhìn Uriel bị sát tử sao?”

Tên thiên sứ bên trái cũng thản nhiên nói: “Raphael, ngươi xem Michael vẫn không nghĩ tới chuyện xuất thủ, xem ra là không muốn khai chiến với đám gia hỏa Đông phương kia phải không?” Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn thiên sứ Michael kia: “Đến bây giờ, ngươi vẫn còn ôm nguyện vọng không muốn khai chiến sao?”

Tên thiên sứ Michael ở giữa thở dài, thanh âm của hắn cực kỳ nhu hòa, chậm rãi nói: “Người kia rất mạnh, ta cũng không phải là đối thủ của hắn. Hừ, khai chiến với Đông phương, sợ rằng đám Huyết tộc kia sẽ đứng xem chúng ta làm trò cười.”

Lập tức hắn lại thở dài: “Được rồi, mặc kệ thế nào, không thể để Uriel chết tại nơi này. Đây chẳng phải là song đầu công bằng gì. Chúng ta lên một lượt đi.”

Nói xong hắn hú dài một tiếng, thân người đã phóng ra ngoài.

Uriel bị Khinh Linh Tử ép đến liên tục thổ huyết, nhìn uy lực kiếm khí cầu vồng như một con hỏa long kia của Khinh Linh Tử, đang muốn đâm xuyên qua Uriel thì đột nhiên nghe từ phía sau truyền đến một tiếng hú dài. Khinh Linh Tử cười lạnh, thu hồi trường kiếm, thân người nhẹ nhàng bay ngang ra ngoài, quay đầu lại nhìn, liền thấy ba tên thiên sứ đang đứng ngay sau lưng.

Chỉ thấy Michael lớn tiếng nói: “Tu hành giả Đông phương, Uriel không phải là đối thủ của ngươi, hay là để ta chiến đấu với ngươi đi.”

Hắn chậm rãi thở dài rồi nhẹ nhàng nói: “Chiến sĩ chân thành nhất của Thượng Đế, thiên sứ thủ tịch Michael của quân đoàn thiên sứ khiêu chiến với các hạ.”

Nói xong, liền thấy khuôn mặt của hắn hiện lên vẻ cười u buồn. Đột nhiên lúc đó, quang mang thần thánh trên người hắn sáng loè như thiểm điện. Hai cánh sau lưng đã hoá thành một phiến quang mang!

Đợi đến khi quang mang tan đi, liền thấy sau lưng hắn bất ngờ biến thành sáu cái cánh dài màu vàng.

Tiểu Lô ở xa chấn động, lại nghe thấy quái nhân bên cạnh đột nhiên cười một tiếng: “Ồ, bản lãnh của tên gia hỏa này thật không tệ a... Ài, mặc dù không trên được Khinh Linh Tử, nhưng cũng không kém lắm.”

“Thiên sứ Raphael khiêu chiến với các hạ!”

“Thiên sứ Remiel khiêu chiến với các hạ!”

Hai tên thiên sứ kia cùng bước tới, phân biệt đứng hai bên của Michael. Tên Uriel kia cũng lui về đứng chung với bọn họ ở mé ngoài cùng.

Khinh Linh Tử cười lạnh nói: “Cùng nhau lên sao?”

Ngữ khí của Michael bình hòa: “Đây là một trường chiến đấu, không cần phải đơn độc quyết đấu, lên một lượt đi.”

Nói xong trong mắt của hắn đã loé lên hỏa diễm quang mang, sáu cái cánh dài sắc vàng phía sau đã mở ra, hai tay nắm lấy nhau, lập tức một luồng hỏa diễm từ trước ngực của hắn bùng lên.

Giữa hỏa diễm thành hình hiện lên một thanh trường kiếm màu vàng. Tay phải Michael cầm kiếm, ở phía sau ba thiên sứ kia cũng đứng vào vị trí. Raphael và Remiel cùng rút vũ khí ra. Raphael cầm một thanh liệt diễm trường kiếm, Remiel thì trong tay có một thanh trông như đoản mâu.

Đột nhiên, Michael hú lên một tiếng, thân người chợt loé lên, đã đến ngay trước mặt Khinh Linh Tử. Kiếm phong vừa tới, Khinh Linh Tử đã cảm giác được lực lượng cuồng bạo trong kiếm khí của đối phương. Hắn vẫn thản nhiên cười, không hề thối lui một bước, trường kiếm lại tiến tới nghênh đón.

Kiếm của hai người va chạm lẫn nhau mà không phát ra tiếng, không ngờ một chút thanh âm cũng không có. Thành linh liền thấy một luồng quang mang phát ra từ nơi giao tiếp của kiếm phong hai người.

Khí lưu bỗng nhiên cuồng loạn, tựa hồ không còn thấy rõ vẻ mặt của Michael nữa. Thân người hắn lùi hẳn về sau, trên người đồng thời xuất hiện vài vết thương, rỉ ra tiên huyết. Khinh Linh Tử đuổi thẳng kiếm, hít sâu một hơi rồi gượng giọng nói: “Bản lãnh khá lắm!”

Nói xong liền lướt người tới trước giờ kiếm chém xuống.

Mọi người chỉ nghe liên tục ‘đình đình đình’ ba tiếng, Michael bị hắn chém, phải liên tục lui về sau, cơ hồ đã lùi mười mấy thước. Ba thiên sứ còn lại xông tới, tạo thành bốn phương vị đông nam tây bắc, vây Khinh Linh Tử vào giữa.

Tiểu Lô cùng quái nhân kia chỉ đứng nhìn. Quái nhân kia cười hà hà nói: “Khinh Đại Linh Tử, người một chọi bốn có được không đây? Nếu không được thì mở miệng một tiếng, ta tới giúp người.”

Khinh Linh Tử ngạo nghễ cười: “Câm miệng, người cứ lo đứng đó mà coi thần thông của ta. Hai người các người đừng có nhúng tay vào.”

Giữ yên tĩnh được năm giây thì đầu tiên là Michael hét lên một tiếng chói tai, trên kiếm phong phát xuất một đạo quang mang chữ thập, chém về phía Khinh Linh Tử. Sau đó ba thiên sứ còn lại trước sau đều ra tay. Thân thể Khinh Linh Tử lay động, đối diện với công kích bốn phía của đối thủ, lại bỗng nhiên lắc mình biến thành một tượng Phật ba đầu sáu tay.

Chỉ thấy Khinh Linh Tử sau khi biến thành ba đầu sáu tay, ba thanh trường kiếm vũ động, kiếm khí tung hoành, liền thấy ánh ngân quang loé lên đầy trời, sắc sở muôn màu! Bốn tên thiên sứ vây lấy Khinh Linh Tử. Ba thanh thánh kiếm, một thanh đoản mâu không ngừng công kích. Chỉ nghe đình đình đang đang, tất cả đều bị Khinh Linh Tử đỡ được. Chỉ là khí lưu cuồng bạo càng lúc càng dữ dằn hơn. Trong không gian chung quanh mơ hồ loé lên vô số điện quang, lửa xẹt. Mặt biển dưới chân nổi sóng ba đào, cả mặt biển dường như đang ngấm ngấm bị chấn động.

Đột nhiên chợt nghe Khinh Linh Tử thét lên chói tai.

Ông một tiếng, trong nháy mắt mây đen trên trời kéo đến dày đặc. Mây đen như mực, như muốn trút nước xuống vậy. Ba thanh kiếm của Khinh Linh Tử đồng thời chém tới, chung quanh lập tức nổi lên một kiếm vòng dày đặc chi chít, ép lui bốn tên thiên sứ, sau đó trường kiếm chỉ một phát, một đạo tử sắc thiểm điện từ thiên không đánh xuống.

Trong mắt Michael loé lên một tia quang mang, thân người phóng lên trên trời, kiếm trong tay nhắm ngay đạo thiểm điện kia điểm tới!

Ầm!

Đạo thiểm điện kia không ngờ bị một kiếm của Michael kích trúng. Khinh Linh Tử cười lạnh liên hồi, trong miệng nhanh chóng niệm một câu chú. Lập tức trên trời như đổ mưa, vô số đạo thiểm điện từ trên trời giáng xuống.

Bạch bạch bạch bạch!!

Trời đất bị soi sáng như lúc ban ngày! Bốn tên thiên sứ trên người quang mang vạn tượng, dưới cơn mưa thiểm điện này ra sức né tránh, nhưng dù sao cũng không thể né hết được, vẫn bị không ít thiểm điện kích trúng bọn họ. Michael là thiên sứ sáu cánh, thực lực mạnh nhất, chịu được phần lớn thiểm điện. Cuối cùng bốn tên thiên sứ dưới sự ép bức của thiểm điện, quang mang trên người đồng thời bạo phát, dung hợp vào một chỗ, không ngờ tạo ra được vòng kết giới để ngăn cách thiểm điện! Chỉ thấy thiểm điện không ngừng công kích kết giới của bọn họ, chấn đến trời dường như muốn sụp xuống vậy.

Tiểu Lô cùng quái nhân kia cũng lui ra chỗ xa. Hắn cười hà hà nói: “Giỏi cho tên Khinh Linh Tử, bây giờ mới xuất ra bản lãnh thật sự!”

Thiểm điện trên không trung âm ầm ầm đánh xuống cả trăm phát rồi mới ngưng. Khinh Linh Tử vẫn cầm kiếm trong tay, ngạo nghễ đứng dưới đám mây đen, áo dài phất phới, cứ như một thiên thần.

Đợi đến khi đạo thiểm điện cuối cùng đã qua hết, kết giới của thiên sứ triệt tiêu, liền thấy tên thiên sứ Uriel trong đó, thần tình đã trở nên tệ hại hơn. Hắn vốn đã bị thụ thương dưới tay Khinh Linh Tử trước đó, giờ lại càng thảm, lão đảo liêng xiêng, tựa hồ tụt lúc là có thể ngã gục xuống vậy.

Ba tên thiên sứ còn lại đột nhiên đồng thời hét lên một tiếng. Hai thanh kiếm cùng một thanh đoản mâu đột nhiên đan chéo lấy nhau.

Chỉ thấy quang mang trên người bọn họ bỗng ảm đạm đi, nhưng lại ngấm ngấm phóng ra một luồng khí tức tử vong mãnh liệt.

Liền nghe thấy thanh âm của Michael lạnh lùng nói: “Hãy tiếp nhận thẩm phán chi quang đi.”

Rầm rầm rầm rầm...

Vô số đạo hắc sắc quang mang từ chung quanh thân người bọn họ quyện lấy nhau. Ba người dường như đã dung hợp thành một, biến thành một luồng sao chói, trong nháy mắt bắn ngay hướng Khinh Linh Tử.

Năng lượng này vô cùng cuồng bạo! Ngay cả Tiểu Lôi cũng đột nhiên biến sắc! Hắn trong nháy mắt chợt nhớ ra, dường như Tiên Âm có nói qua, thiên sứ có một loại pháp thuật để hợp kích.

Bất quá lúc đó là ba tên thiên sứ hai cánh hợp kích. Hiện giờ là hai tên thiên sứ bốn cánh lại thêm một tên thiên sứ sáu cánh. Năng lượng cường đại vậy, ngay cả Tiểu Lôi trong lòng cũng sinh ra vài phần kinh khủng.

Nước biển đột nhiên bình lặng trở lại. Ba tên thiên sứ vừa bắn đến trước mặt Khinh Linh Tử thì vẻ mặt Khinh Linh Tử trở nên ngưng trọng, tựa hồ cũng cảm giác được áp lực này. Hắn luôn không sợ trời không sợ đất, giờ phút này dưới một đòn công kích của đối phương, không ngờ lại cảm giác được mùi vị của tử vong!

Nói thì chậm, nhưng lại vô cùng nhanh! Chỉ thấy trường kiếm của Khinh Linh Tử rung lên, từ từ điểm tới một kiếm. Một kiếm này của hắn nhìn rất thông thả, nhưng cực kỳ chuẩn xác. Điểm chính xác ngay tại giao điểm của ba thanh vũ khí của ba thiên sứ...

Ong!

Cả không gian dường như đều bị tê liệt một cách mãnh liệt. Nhìn bằng mắt thường thì cứ như Khinh Linh Tử đã nhập vào ba thiên sứ kia. Thân thể của hắn cứ như biến thành một màn hình, vận vẹo một cái rồi cuối cùng cũng truyền ra thanh âm.

Trên mũi kiếm Khinh Linh Tử đột nhiên xuất hiện một đường nứt rất nhỏ, cơ hồ không thấy được! Lập tức lần nứt này dưới một tốc độ chậm rãi, lặng lẽ bắt đầu lan tràn ra! Khinh Linh Tử hừ một tiếng, thi triển ra hết pháp lực toàn thân. Chỉ thấy bộ tóc dài của hắn tung bay, một ngón tay kia đột nhiên cong lại, nhẹ nhàng búng vào ngay trên mũi kiếm...

Rắc rắc!!

Một thanh âm trong trẻo phát ra dường như đang hùng hổ đập vào lòng người.

Một tiếng nổ ầm thật lớn. Thân thể của Khinh Linh Tử cùng ba tên thiên sứ kia đồng thời rung lên. Bốn người đều phun máu. Khinh Linh Tử giận quá hoá cười, thân người lão đảo nhẩy về phía sau. Xoẹt một cái đã lùi về tới sau, thân mình lắc lư, chúi chúi tiên huyết bên khoé miệng rồi cắn răng nói: “Quả nhiên lợi hại!”

Ba tên thiên sứ kia vẻ mặt đầy sát khí, vẫn nhắm ngay hướng Khinh Linh Tử bước tới. Hai bên một tiến một lùi. Ánh mắt của Khinh Linh Tử tràn đầy nộ khí, đột nhiên chấp hai tay chữ thập, quang mang trong mắt đại thịnh!

Tiểu Lôi giật mình, biết rằng Khinh Linh Tử sợ rằng bị ép quá, đang muốn xuất tuyệt chiêu liều mạng.

Hắn cũng không nghĩ tới Khinh Linh Tử liều mạng với đối phương. Mặc dù đáp ứng để hắn một mình đánh, nhưng đến giờ mà không ra tay, chẳng lẽ cứ nhìn Khinh Linh Tử liều mạng với mấy tên thiên sứ kia sao? Hà huống đối phương vốn là lấy nhiều đánh ít. Mình đứng một bên, nếu Khinh Linh Tử có thể ứng phó, tự nhiên là không thành vấn đề. Nếu như tình huống không xong, Tiểu Lôi chẳng lẽ còn không xuất thủ?

Nhưng Tiểu Lôi còn chưa kịp ra tay thì tên gia hỏa bên cạnh đã ra tay rồi.

Chỉ thấy hắn đột nhiên nổi giận, thân người phóng tới trước. Giữa bán không, chỉ thấy thân hình của hắn như một con giao long đang vươn người ra. Một bàn tay lẳng không chộp lấy. Trong nháy mắt, một món pháp bảo dài dài nho nhỏ mang theo lệ khí sát phạt vô tận đã nằm trong tay hắn.

Chỉ thấy tên gia hỏa này giơ món đồ dài dài nho nhỏ kia lên, miệng thì quát một tiếng lớn như sét đánh!!

Vừa nghe câu nói đó, Tiểu Lôi thiếu chút nữa là té từ trên không xuống!

Thật sự là kinh hãi, nhưng không kinh ngạc, bởi vì trong lòng Tiểu Lôi đã sớm đoán được.

Chỉ là, quả thực là kích động a! Kích động a! Tiểu Lôi kích động đến cả người phát run!

Bởi vì, câu nói mà tên gia hỏa kia hét lên, đã biến mất tại nhân gian cả ngàn năm chưa hề vang lên lại!

“Ê!! Ăn một bồng của lão Tôn ta đây!!!”

347. Chương 347: Thắt Chặt Giao Tình, Nói Chuyện Tình Cảm!

Câu nói kinh thiên động địa này chấn động tận trời xanh, chứa chan vô vàn hào khí ngút trời, như muốn xua tan mây đen đầy trời.

Mà cái thân người kia, lẳng không phóng xuống như một con du long, phảng phất như bóng hình kia trong truyền thuyết ngàn năm! Nhìn thân hình tựa hồ không to lớn kia, lại ngấm ngấm ẩn chứa năng lượng nghiêng trời lệch đất! Chỉ một tiếng gầm đó, cả người Tiểu Lôi đã không còn kiềm nổi sự run rẩy!

Vù!!!

Cây bồng toàn thân như kim sắc hỏa diễm trong tay hắn giơ lên cao, vừa chĩa lên lại phảng phất như có thể đâm lủng một lỗ trên trời! Nhưng lại vừa như là một cây cột chống trời, không thể nào lay động nửa phân!

Đập xuống một cú như muốn nghiêng trời lệch đất, mang theo hỏa diễm vô tận, như muốn quật cho long trời lở đất nơi đại hải mệnh mông này.

Lại nghe một tiếng nổ ầm, ngay cả tu vi cỡ Tiểu Lôi, cũng bị tiếng nổ này chấn động cơ hồ muốn chúm nhủi từ trên trời xuống! Chỉ cảm giác được hai bên tai ong ong không ngừng, trước mắt tối sầm, khí huyết loạn lạc, cơ hồ máu huyết trong mọi góc ngách toàn thân như muốn phun ra ngoài theo mười vạn tám ngàn lỗ chân lông.

Ong một tiếng, đầu Tiểu Lôi nhất thời quay cuồng. Cuồng phong chung quanh trong khoảnh khắc nuốt chửng hắn! Nhìn xuống phía dưới, cây cột chống trời kia đã đập xuống đỉnh đầu bốn tên thiên sứ kia! Tầng tầng lớp lớp quang mang thần thánh trơn bóng như kính liên tục tán phát ra từ trên trời, hết sóng này tới sóng khác, dường như liên miên bất tuyệt, tận lực ngăn trở cú đập của cây cột chống trời kia.

Cây cột chống trời kia dường như đang đâm qua đậu hủ, xuyên thấu từng tầng quang mang thần thánh, cuối cùng đập ngay trên ba thanh trường kiếm cùng một cây đoản mâu của các thiên sứ.

Sau đó, dưới một luồng ánh sáng cực mạnh cơ hồ khiến người ta muốn mù mắt, Tiểu Lôi rõ ràng nghe thấy tiếng bể nát chói tai, dường như lực lượng kia đã đập nát hết thảy kẻ cả hư không...

Tất cả mọi thứ phát sinh gần nhau trong nháy mắt của một búng tay.

Cuối cùng, theo sát luồng ánh sáng cực mạnh kia, một đoàn năng lượng từ cây cột chống trời kia phát xuất ra ngay chỗ giao tiếp giữa vũ khí của các thiên sứ, liền thấy phảng phất như luồng xung kích từ vũ khí hạch tâm bạo phát, nhanh chóng bắt đầu khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ánh mắt Tiểu Lô chỉ nhìn thấy một luồng sóng xung kích siêu cường đánh thẳng tới. Hắn chỉ kịp giờ song chưởng lên đỡ trước người. Toàn thân trong nháy mắt bạo phát một luồng khí diễm để bảo vệ bản thân...

Ầm...

Mọi người chân đạp mặt biển, nhanh chóng bắt đầu tản ra bốn phương tám hướng. Trên mặt biển không ngờ lại xuất hiện một khoảng chân không khổng lồ, ngay cả đáy biển cũng đều lộ cả ra! Tiểu Lô cảm giác bản thân hắn như một con bướm giữa phong ba bão táp, thân thể cơ hồ không đỡ nổi luồng sóng xung kích cuồng bạo kia. Hộ thân pháp thuật chung quanh người hắn đã dần dần có chút kiên trì không nổi, một góc nào đó đã bị toạc ra từng mảng.

Hắn cơ hồ nhìn không được mở miệng gầm lên, dường như chỉ có điên cuồng la hét như thế mới có thể phát tiết ra hết khí tức bị kích động trong lồng ngực.

Trong thanh âm gào rít của thiên địa, Tiểu Lô đã bị luồng khí lưu nhắc bổng rồi quăng về hướng thật xa. Trong lòng hắn lúc này chỉ có một ý thức duy nhất, chính là:

Đây!

Đây chính là uy lực của người kia sao?

Định hải thần châm! Như ý kim cô bổng!!

Một bổng năm xưa tung hoành, đánh cho thập vạn thiên binh thiên tướng như hoa rơi nước chảy, đánh đến yêu ma đạo thiên hạ bó tay thần phục!!

Đây, chính là uy lực của người trong truyền thuyết kia sao!!!

Nước ngoài khơi bị rút đi nhưng chỉ trong chốc lát lại trời lên lại, sóng xung kích cực mạnh kia đánh ra một cơn sóng biển cao cơ hồ cả trăm thước, hình thành một siêu cấp sóng thần vô cùng lớn.

Đợi đến khi Tiểu Lô rốt cuộc có thể ổn định lại thân hình, hắn mới phát giác bản thân đã bị thổi ra ngoài gần cả ngàn thước. Ở xa xa, chỉ có thể mờ mờ thấy được hầu tử trong truyền thuyết kia, trong tay cầm cây côn bổng áp lên vũ khí của bốn tên thiên sứ. Sau đó cả bốn thiên sứ dường như thiên thạch rơi từ trên trời, trước sau bị đánh văng đi như những con chim, rơi tòm xuống đáy biển...

Đáng thương nhất là thiên sứ Uriel và Remiel. Hai người này cơ hồ trong nháy mắt bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ! Thân thể cường hãn của thiên sứ biến thành một đoàn máu rơi lộp độp. Vô số huyết nhục rơi xuống đáy biển. Còn Rafael kia thì cánh vốn đang bung ra, nay chỉ còn lại một nửa. Vũ khí trong tay đã sớm biến thành cát bụi phiêu tán khắp nơi. Hắn rên lên một tiếng, nhất thời còn chưa chết. Hầu tử kia lại đột nhiên quay sang hắn phun ra một ngụm hỏa diễm. Hỏa diễm kia loang ra như biển, thiêu đốt đến bầu trời biến thành đỏ rực. Cuối cùng thì Raphael ở trong hỏa diễm, cơ hồ bị thiêu đốt đến tro cốt cũng chẳng còn.

Cánh tay trái và vai của Michael đã bị gãy lìa. Sáu cánh sau lưng hắn đã sớm dính đầy máu tươi. Khuôn mặt to lớn đã có máu hòa với vẻ dữ tợn cùng một chỗ. Hắn may mắn cứu được tính mạng, chỉ nhìn chăm chăm đối thủ đáng sợ trước mặt, rồi đột nhiên hét một tiếng điên cuồng, sau đó chuyển người, giương cánh bỏ chạy mất mạng.

Tiểu Lô hít một hơi thật sâu nhưng vẫn không cách nào làm lắng lại nỗi rung động mãnh liệt trong lòng!

Mạnh!

Quá mạnh đi mất!

Một cơn động trời vừa rồi, uy lực như thế, Tiểu Lô cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ ra được! Đối với vị anh hùng vô địch tồn tại trong truyền thuyết thần thoại này, trong lòng Tiểu Lô biết hắn ta rất cường đại, nhưng lại không ngờ hắn lại cường đại quá mức thế này!!

Một cơn kiêu đó, nếu như đánh trúng hắn... vậy không biết bản thân có thể chịu nổi hay không?

Nghĩ tới năng lượng cơ hồ hủy thiên diệt địa vừa rồi, Tiểu Lô chỉ đành hít một hơi thật sâu. Đây là lần đầu trong đời, trong lòng hắn sinh ra cảm giác vĩnh viễn không tài nào ngang hàng được...!

Tiểu Lô hít một hơi thật sâu vào lồng ngực rồi từ từ thở ra, phóng người bay về chỗ giao chiến thì thấy vị anh hùng vô địch kia đã thu cây côn bồng về, nhẹ nhàng linh lợi cầm pháp bảo sau lưng. Tư thế kia y như tranh vẽ trong truyền thuyết.

Cặp mắt hỏa nhãn kim tinh kia nhìn chăm chăm lấy Tiểu Lô, trong ánh mắt tràn đầy lệ khí cùng sát khí cường đại! Ngay cả thứ người cỡ như Tiểu Lô nhìn thấy cũng không khỏi phát lạnh trong lòng.

Sau đó, mục quang của cặp mắt kia phục hồi lại vẻ bình tĩnh, hỏa diễm trong đó dần dần biến mất, từ từ từng chút một lại lộ ra vẻ ảm áp, rồi nhìn Tiểu Lô, đột nhiên mở miệng cười nói:

“Thiếu chút quên mất, nơi này là nhân gian. Một côn thể này của ta thi triển ra, có thể có chút không thỏa đáng.” Rồi lại nhàn nhàn nhíu mày cười nói: “Hầu tử không có làm người bị thương chứ hả?”

Nhìn thấy người anh hùng vô địch mà mình từ nhỏ đến lớn sùng bái, trong lòng Tiểu Lô đột nhiên sinh ra niềm ngưỡng mộ vô hạn. Con người luôn coi thường mọi thứ như hán, không ngờ lại lấp ba lấp bắp, thốt lên mấy chữ đứt quãng: “Đại đại thánh... à không, Mỹ Hầu Vương... cũng không... đại sư huynh Đấu Chiến Thắng Phật... ài, Tôn gia gia...” Nói xong liền cúi chào.

Cái tiếng gọi “Tôn gia gia” của hán lại đúng là tâm phục khẩu phục. Vị thần nhân này lớn hơn hán cả mấy ngàn tuổi. Đừng nói là gia gia, ngay cả kêu một tiếng tổ tông, cũng chẳng đủ. Huống gì, Tiểu Lô từ nhỏ tới lớn đọc truyện cổ sự truyền thuyết, đối với sự tình về vị “Tôn gia gia” trong truyền thuyết này, lại luôn một lòng kính phục.

Đại Thánh kia lại lắc người né sang một bên, cười hắc hắc một tiếng: “Thằng lẩm cẩm. Ta nói người khác đều có thể kêu ta một tiếng gia gia, nhưng ngươi thì không được.” Hán đảo mắt một cái rồi đột nhiên cười nói: “Ta ngày ấy trên đường tới thấy người sử dụng chính là Cán Đầu Vân phải không? Pháp thuật này ngay cả Khinh Linh Tử mấy người bọn hán còn chưa được truyền thụ, ngươi làm sao lại làm được hả? Chẳng lẽ ngươi cũng bái vào làm môn hạ của Tà Nguyệt Tam Tinh Động? Như thế ngươi vạn vạn lần không thể kêu ta là gia gia, nếu không chẳng phải lại làm loạn thân phận sao?”

Tiểu Lô cung cung kính kính thi lễ rồi lùi hai bước nghiêm mặt nói: “Nhờ lọt vào mắt xanh của Bồ Đề tổ sư, đã thu tiểu bối vào làm môn hạ tiểu đệ tử rồi.”

Đại Thánh “hả” một tiếng, nhìn trên nhìn dưới Tiểu Lô đánh giá một lần rồi ta thán: “Thì ra như vậy.” Ánh mắt lộ ra vài phần cân nhắc rồi đột nhiên mở miệng nói: “Sư phụ... sư phụ lão nhân gia người khỏe chứ?”

Tiểu Lô chỉ nói một tiếng “Khỏe”, rồi không dám nói nhiều thêm gì nữa.

Lúc này làm gì còn có nửa phần mặt dày mày dạn ngày thường? Trước mặt cái người mà trong lòng hán tràn đầy ngưỡng mộ, khiến hán không dám có chút khinh suất, sợ rằng sẽ bất kính đối với người anh hùng cả đời hán sùng kính nhất, nhưng trong lòng vẫn thầm lên tiếng: “Tinh thần của cái lão gia hỏa kia còn khá lắm. Nếu không phải ta lên xuống núi, mỗi ngày đều sẽ bị hán thiếu tới mấy thời thân a.”

Đại Thánh vừa tính nói gì thì đột nhiên biến sắc nói: “Không xong, cây bồng này của lão Tôn ta lần này làm ra cuộc diện kiểu này. Nếu cơn sóng thần này tràn tới bờ biển, không biết sẽ chết bao nhiêu người, rồi lại tính lên nhân quả của lão Tôn ta nữa. Người đứng chờ chút, đợi ta lo liệu một hồi.”

Nói xong đột nhiên thẳng người, từ phía sau đầu bật ra một cọng lông, trong miệng thổi xùy một hơi tiên khí rồi quát: “Biến!” Liền thấy trong tay hán hóa ra một cây quạt cực lớn, rồi nâng quạt trên tay, phóng thẳng lên trời. Phía đông quạt hai cái, phía tây quạt hai cái. Trong nháy mắt cuồng phong đầy trời liền bình lặng trở lại, sóng lớn trên mặt biển cũng dần dần biến mất trong vô hình.

Tiểu Lô nhìn đến lệt tròng, mở miệng kinh hoảng la lên: “Mẹ nó... Cái này, cái này chẳng phải là... quạt Ba Tiêu sao?”

“Tự nhiên là đúng.” Thanh âm từ sau lưng truyền tới. Tiểu Lô quay đầu nhìn, thì ra là Khinh Linh Tử. Khinh Linh Tử vốn cũng vừa rồi bị một côn kinh thiên kia đẩy ra xa, giờ mới quay trở lại. Nghe thấy Tiểu Lô mở miệng liền lạnh lùng nói: “Hầu tử đó đã là thần phật chính hiệu rồi! So với thần tiên còn cao hơn vài cấp. Một cái quạt Ba Tiêu cỡ con cũng bắt quá là một kiện pháp bảo do tiên nhân luyện chế ra mà

thôi. Hầu tử kia hiện tại đã ở vào địa vị thần phật, chẳng lẽ hần không tự mình luyện chế ra được một cây quạt sao.”

Bộ dạng của Kinh Linh Tử có chút hơi chật vật, đầu tóc khá tán loạn, nhìn thật sâu Tiểu Lôi rồi thở dài nói: “Đoạn đường này, người không ngờ chẳng nói gì với ta... Người đã được sư phụ thu vào làm môn hạ rồi sao... Ài...”

Tiểu Lôi cười khỏ một tiếng: “Chuyện này, ta còn chưa kịp nói với lão. Mấy vị Hoạt Bồ Tát bọn họ đều đã biết rồi.”

Kinh Linh Tử nhắm mắt, lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, chẳng nói năng gì.

Lúc này, Đại Thánh đã thu hồi pháp bảo, tà tà bay trở lại, lắc lắc nắm đấm rồi lớn tiếng cười nói: “May mắn lần này ta đi ra ngoài có mang theo món đồ chơi này, bằng không thu thập cuộc diện cũng phí không ít chân tay.”

Về mặt Kinh Linh Tử trầm xuống: “Người vừa rồi một côn tiêu diệt ba tên, làm sao lại để lúc tối hậu có một tên bỏ chạy được?”

Đại Thánh cười khà khà nói: “Lão Tôn ta hiện tại đã lập địa thành Phật rồi, không như trước đây. Như là lúc trước thì sẽ đem toàn bộ cái đám người chim cánh dài kia giết sạch, cũng chẳng lấy gì làm nghiêm trọng. Nhưng hiện giờ dù sao trong lòng cũng có vài phần Phật tính, tóm lại là cho người ta một con đường sống, không thể cứ đuổi tận giết tuyệt toàn bộ. Đây cũng chính là ... ngã Phật.... từ bị cái gì đó...”

Nói xong lại đưa mắt nhìn Tiểu Lôi nói: “Tiểu tử nhà ngươi, ta thấy sư phụ lão nhân gia người ngay cả bản lãnh giấu trong hòm Cân Đầu Vân cũng truyền cho ngươi, sợ rằng các bản lãnh khác cũng đã học hết rồi chứ? Bấy mươi hai phép biến hóa có học không? Còn nữa.... sư phụ lão nhân gia thần thông quảng đại, nhiều năm như vậy, không biết đã tham ngộ ra được bao nhiêu tuyệt học, vậy là tiện nghi cho ngươi rồi.”

Tiểu Lôi cười khỏ một tiếng, nghĩ thầm, lão gia hỏa kia thật sự tham ngộ ra nhiều tuyệt học khác. Nhưng cứ nghĩ cái cách bị thiêu đốt, làm gì dám kêu là tiện nghi hay không tiện nghi. Nghĩ tới đây, hần liền mở miệng nói: “Đại Thánh...”

Lại nghe hầu tử kia la lên: “Dẹp đi! Cái danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh này, lão Tôn ta đã lâu không dùng rồi.”

Về mặt Tiểu Lôi đau khổ: “Vậy ta xưng hô ngươi là gì. Chẳng lẽ cứ kêu ngươi là Đấu Chiến Thắng Phật?” Trong lòng thì lại sinh ra ý nghĩ có vài phần tà ác: tóm lại không thể kêu bằng Bất Mã Ôn sao?

Đương nhiên câu này vụn vụn lần không thể nói ra được, ngay cả về mặt cũng không dám lộ ra chút biểu tình gì. Nói không chừng, cái tên hầu tử tinh quái này, lại phát hiện ra về mặt mình có chút kỳ lạ, sợ hần hoài nghi. Cho dù mình chỉ tự nói mình nghe, hần lại sử dụng Độc tâm thuật lên mình, biết được ác niệm trong lòng này, sợ rằng mình sẽ bị ném mùi đau khổ.

May mắn là hầu tử kia không hề hoài nghi, chỉ chần chờ một lúc rồi nói: “Ta mặc dù đã bị sư phụ đuổi ra khỏi cửa, nhưng cũng không dám quên gốc. Nếu ngươi là tiểu đệ tử của sư phụ, vậy cứ xưng hô với ta một tiếng sư huynh cũng được rồi.”

“Sư huynh?” Trong lòng Tiểu Lôi nhảy dựng lên.

Khéo thay, ta có vị sư huynh này, vậy là có chỗ dựa hơn núi rồi!

Nghĩ tới đây, hần lập tức vái một vái rồi tự nhiên hô một tiếng lớn: “Đại sư huynh tại thượng, sư đệ ra mắt!”

Cái tiếng đại sư huynh kêu có chút cổ quái. Chiếu theo đạo lý mà nói, trong đám môn hạ của Bồ Đề tổ sư thì hầu tử kia mặc dù là sư huynh của Tiểu Lôi, nhưng tuyệt đối không phải là “đại sư huynh”.

Nhưng dù sao thì từ nhỏ Tiểu Lôi nghe riết quen tai, ấn tượng khắc sâu trong lòng cái truyền thuyết thần thoại kia.

Hầu tử này chẳng phải luôn được xưng hô là “đại sư huynh” sao?

Còn hầu tử kia thì cũng đã quen được người khác gọi là “đại sư huynh” rồi, cũng không phát giác ra có gì không thỏa đáng, nhưng Tiểu Lô lập tức tỉnh ngộ ra liền.

Kêu hắn là đại sư huynh, cả thế giới này chẳng phải chỉ có hai tên gia hỏa đó thôi sao? Một tên là tai to mặt bự Bát Giới, còn một tên chính là ngờ nghệch đầu gỗ Sa hòa thượng. Còn mình thì tính sao đây?

Vì để tăng thêm giao tình, Tiểu Lô cũng thả lỏng rất nhiều. Hắn vốn là một người thích chuyện vô pháp vô thiên, lại gặp thêm cái vị ở trước mặt, có thể nói là từ xưa tới nay là tên vô pháp vô thiên nhất. Hai người nói thêm vài câu, không khỏi càng nói càng tâm đắc. Hầu tử kia cũng càng nhìn hắn càng thuận mắt.

Tiểu Lô nhin không nổi nói: “Đại sư huynh, đệ có một thỉnh cầu nho nhỏ, không biết có được không?”

Hầu tử kia cười ha hả nói: “Cái gì?”

Ánh mắt của Tiểu Lô nhin không được nhìn lên cây còn để sau lưng hắn, mục quang bắn ra vẻ kích động, dùng sức nuốt nước miếng, khó lắm mới mở miệng nói: “Đệ... đệ từ nhỏ có nghe truyền thuyết của đại sư huynh, trong lòng luôn nghĩ tới cây Như Ý kim cô bồng của huynh... Hôm nay rốt cuộc đã được thấy, không biết có thể để cho đệ nhìn cho đã đời không?”

Nói đùa à, ở Trung Quốc, khi còn là con nít, ai không từng mơ tưởng có được một cây Như Ý kim cô bồng như thế này? Hôm nay có đồ thật trước mặt, nếu không thể nhìn, rờ một lần cho đã, Tiểu Lô hôm nay nhất định sẽ tiếc đứt ruột ở nơi này!

Hầu tử kia có chút trầm ngâm, cười nói: “Không sao, người muốn xem, chỉ để ý một chút là được.”

Nói xong liền đưa cây còn bồng ra, nhưng vẫn cầm trong tay không buông ra.

Ánh mắt Tiểu Lô bừng sáng, nhìn kỹ càng từ tế vài lần, chỉ thấy toàn thân cây còn này đen thui, trong màu đen lại có tỏa ánh kim quang. Nhất là ở hai đầu, đều được bọc một đoạn đai vàng. Trên cây còn bồng còn khắc chữ thế này: Như Ý kim cô bồng, nặng ba vạn sáu ngàn cân...

Quả nhiên là từng ly từng tí y hệt như trong truyền thuyết...

Tiểu Lô nén không nổi kích động, run rẩy đưa tay ra, từ từ rờ lấy cây còn bồng. Ngón tay vừa tiếp xúc với cây còn bồng kia, lập tức cảm giác được đầu ngón tay truyền đến một tia băng hàn. Đột nhiên cả người hắn run lên, cảm giác thật rõ trên còn bồng truyền đến một cỗ khí cuồng bạo tàn nhẫn, sát khí thấu trời! Tiểu Lô chỉ cảm giác được tinh thần đột nhiên hoảng hốt một trận, suýt nữa là không giữ vững được tinh thần, bên tai dường như nghe thấy vô số tiếng tru tréo gào thét.

Hắn run rẩy thật mạnh, tay như thể bị điện giật rồi bỗng nhiên bị văng ra.

Nhìn lại hầu tử kia thì chỉ nghe hắn nói: “Cây còn bồng này của ta, người khác không dễ dàng rờ được đâu. Năm đó lão Tôn ta đại náo thiên cung, vô pháp vô thiên, hiệu lệnh yêu ma thiên hạ, toàn đều là nhờ cây thiết bồng trong tay đánh lấy danh đầu. Không ngại cho người biết chứ, lão Tôn ta đánh khắp trên trời dưới đất ít có đối thủ, chỉ có bảy phần là dựa vào bản lãnh thật sự của lão Tôn ta, còn ba phần kia, thật là phải nhờ vào uy lực của cây bồng này. Yêu tinh chết dưới thiết bồng này của ta, không có một vạn cũng có tám ngàn! Khi đại náo thiên cung, Ngọc Đế lão nhi phái thập vạn thiên binh tới trừ ta. Thiên binh chết dưới thiết côn của ta, không có năm vạn cũng có ba vạn. Trên cây bồng này không biết đã dính bao nhiêu máu tươi, luyện hóa bao nhiêu hồn phách! Thật là một cây hung khí thiên hạ vô song! Nếu không phải thần thông lão Tôn ta cao cường, cây bồng này lọt vào tay người khác, cũng không chế không nổi nó.”

Tiểu Lô giật mình, suy nghĩ kỹ một hồi mới phát giác hắn thật sự nói chuyện thật tình.

Khinh Linh Tử bên cạnh lại lạnh lùng nói: “Hừ, sợ rằng trên cây còn kia của ngươi hôm nay không khỏi có thêm mười vạn tám vạn oan hồn của phạm nhân bình thường.”

Hầu tử kia nói: “Tầm bấy, ta chỉ có giết chết ba tên người chim cánh dài, lấy đầu ra mười vạn tám vạn phạm nhân gì chứ”

Khinh Linh Tử quay đầu chỉ về hướng bờ nam của vùng biển rồi cười lạnh nói: “Tên đầu khỉ nhà ngươi, chẳng nhận ra được nơi này là gì! Người ngoan ngoan để ta dạy. Vùng biển này còn gọi là Địa Trung Hải. Chúng ta từ phương Bắc đi một mạch tới hướng Nam. Người chỉ biết phía Bắc là đất liền, vừa rồi lại dấy

động sóng thần, đánh tới phương Bắc thì người đã an định sóng cả trở lại, tự nhiên là vô sự. Nhưng người lại không biết, qua khỏi mấy ngàn dặm về phía Nam cũng là đất liền như vậy! Chỉ bất quá là một đại lục khác mà thôi, hơn nữa thuyền bè trên biển rất nhiều, nếu không may lật vài chiếc thì cũng là tội của người.”

Hầu tử kia biến sắc nói: “Hả? Ta chỉ biết phía Bắc là đất liền, chẳng lẽ phía Nam cũng có?”

Khinh Linh Tử cười nói: “Người chưa hề qua nơi này, tự nhiên là không biết rồi. Nhưng đạo gia ta mấy năm trước ở đây đã động can qua với đám người chim kia một lần, tự nhiên là biết.”

Hầu tử kia nổi giận nói: “Sao người không nói sớm!”

Khinh Linh Tử cười ha hả nói: “Ta thấy huynh đệ các người vừa mới nhận lại nhau, đàm đạo tương đắc lắm, nên cũng chẳng muốn quấy rầy. Dù sao bằng vào Cân đầu vân của người, chỉ lộn nhào một cái là có thể cảm được sóng biển. Người hiện tại cứ truy đuổi sóng biển đánh về hướng Nam, cũng là vừa kịp rồi.”

Hầu tử kia lập tức nhảy dựng lên rồi hét lớn: “Không nói nữa! Không nói nữa! Nếu sóng biển chìm chết vài vạn phạm nhân, sợ rằng lại tính lên tội nghiệt của lão Tôn ta, không chừng còn làm hỏng tu vi của ta! Ta đi ngay đây! Khinh Linh Tử nhà người, dám to gan hí lộng ta, không thể để ta được thư thả thì người cũng nên theo ta ra vài phần sức chứ!”

Nói xong, thân người phóng thẳng lên bán không, hoá thành một luồng đạo quang, phóng thẳng về hướng Nam.

Khinh Linh Tử thấy đã chơi khăm được hầu tử kia một vỏ nho nhỏ, không khỏi có chút vui vẻ, liền quay sang cười nói với Tiểu Lô: “Ta đi với hầu tử kia một phen. Người không cần phải theo bọn ta. Các thứ chuyện về thiên sứ gì đó, hiện giờ chỉ còn lại có một tên, người cũng có thể đối phó được rồi. Hơn nữa tìm Bảo Nhi gấp hơn. Người cũng nên mau trở về Vatican xem thế nào, đừng để Bảo Nhi thật sự xảy ra chuyện gì.”

Nói xong, thân thể đã phóng đi mất, chỉ nói vọng lại từ xa xa: “Ta đuổi theo hầu tử kia lo liệu xong chuyện sẽ lập tức tìm người.”

Tiểu Lô vừa muốn mở miệng thì nào còn hình bóng của Khinh Linh Tử?

Hắn thật sự cũng lo về chỗ hạ lạc của Bảo Nhi cùng Diệp Bất Quân. Suy nghĩ một hồi, phân định phương hướng rõ ràng rồi lập tức phóng về hướng Bắc.

Dựa vào tốc độ của hắn, khi trở về tới Vatican thì sắc trời đã dần dần trở sáng. Toàn thành Rome từ sáng sớm vẫn còn trong cảnh hoảng kinh chấn động!

Nhất là tường thành Vatican bị sụp một đoạn. Bị kinh hoàng từ tối qua đến sáng nay tại thành Rome chính là cảnh sát. Không biết bao nhiêu ngành báo chí truyền thông đổ về Vatican, tụ tập vây lấy bên ngoài Vatican.

Trả lời của Vatican đối với bên ngoài tự nhiên là không thể nào nói thật tình, chỉ tuyên bố là bị khủng bố tập kích. Tự nhiên là có phát ngôn viên trả lời giới truyền thông, ào ào mạnh mẽ lên án việc tập kích khủng bố đối với tôn giáo gì đó cũng là tuyên chiến với cả tỷ giáo đồ lương thiện chẳng hay biết gì vân vân.

Nhưng dù sao thì giấy cũng không gói được lửa. Tối qua tại giáo đường thánh Peter, dù sao có cả vạn giáo chức chứng kiến cuộc diện Tiểu Lô ba người đại náo Vatican. Muốn bịt miệng trên vạn người trong lúc cấp bách thế này tự nhiên là không thể nào làm cho hoàn thiện hoàn mỹ được. Cuối cùng vẫn có một chút tin tức lưu truyền ra ngoài, nhưng đại đa số chỉ là nói tới việc thánh tử Da Tô hiển linh gì đó thôi.

Mà từ sáng sớm, giới truyền thông lại được tin tức về vụ nổ lớn khác! Căn cứ theo quan sát của vệ tinh khí tượng thì cách bờ biển phía nam Địa Trung Hải của Ý khoảng hai trăm hải lý, vào lúc rạng sáng, đột nhiên âm âm xảy ra một hiện tượng quý dị siêu tự nhiên, hơn nữa lại kéo theo một cơn lốc cấp mười, dấy động sóng thần cường đại.

Các bộ phận quan sát khí tượng lúc đó đều bị tin tức do vệ tinh truyền lại làm chấn động! Bởi vì ảnh khí tượng cho thấy, cơn sóng thần Bắc bộ này đang nhắm về phía lãnh thổ nước Ý! Nếu một khi đánh tới đất liền, sợ rằng sẽ dẫn đến hậu quả còn đáng sợ hơn lần sóng thần năm đó ở Đông Nam Á.

Nhưng ngay lúc đám nhân viên bộ khí tượng bị giật mình sợ đến nỗi lực thần vô chủ thì chưa tới một phút sau, hình vệ tinh khí tượng truyền tới lại phát hiện ra cuồng phong cùng sóng thần cực lớn kia mặc dù vẫn đang khuếch tán về hướng Nam, nhưng hướng Bắc thì đã biến mất không thấy hình bóng.

Tất cả người nhìn thấy mô hình của vệ tinh khí tượng này đều trợn tròn mắt! Đại đa số người đều lập tức tuyên bố cái này là tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối là do vệ tinh khí tượng xảy ra trục trặc lớn rồi! Một số ít người cương quyết không tin là vệ tinh khí tượng có trục trặc, lập tức quỳ xuống đất làm dấu thánh giá trước ngực, thành khẩn cầu nguyện Thượng Đế, cảm tạ Thượng Đế đã hiển linh kỳ tích!

Sau đó, một số vệ tinh khác cũng lục tục truyền tới hình ảnh, thuyết minh đầy đủ rõ ràng là đây không phải là trục trặc của vệ tinh mà là thật sự!

Một vệ tinh thì còn có thể nói là xảy ra trục trặc, nhưng tất cả các vệ tinh khác của Liên hiệp châu Âu, chẳng nhẽ cũng xảy ra trục trặc sao?

Khi Tiểu Lôi tới Vatican thì ký giả bên ngoài đã rút đi một phần ba để chạy tới bộ khí tượng của chính phủ. Có một số ký giả phản ứng lạnh lẽo cơ trí, đã miễn cảm ý thức được, kỳ tích khí tượng quỷ dị trên biển này, nói không chừng cùng với việc tập kích thần bí Vatican có liên quan gì đó mà không thể cho người ngoài biết được, vân vân...

Tóm lại, bên ngoài Vatican đã trở nên rất hỗn loạn.

Tại vòng phong tỏa bên ngoài của cảnh sát đã tụ tập rất nhiều người của giới truyền thông, còn có các cơ quan truyền thông lớn khắp thế giới, đều đã phái đội ngũ báo chí chuyên nghiệp nhất tới Vatican. Rất nhiều cảnh sát phong tỏa đường sá, mà Vatican cũng tuyên bố là hoàn toàn bãi bỏ việc mở cửa với du khách vô thời hạn. Lúc này tại Rome có chừng mười vạn du khách tới từ khắp nơi trên thế giới. Bọn họ đều vì danh tiếng của Vatican mà đến tham quan, chỉ vì sự kiện này mà bị kẹt bên ngoài.

Tiểu Lôi đứng cách tường thành Vatican chừng năm trăm thước. Tuyến phong tỏa trải ra rất xa, cảnh sát dùng súng thật đạn thật phòng thủ bên trong tuyến phong tỏa, còn bên ngoài thì đứng đầy đám ký giả cầm các dụng cụ quay phim chụp hình nhìn như pháo canon. Lại còn không ít ký giả lôi kéo người qua đường gần đó, biết đâu từ miệng họ lại có được tin tức gì đó có giá trị.

Tiểu Lôi đứng sau cùng đám người này, nhìn thấy bên trong Vatican đã trở nên náo loạn.

Trong lòng hần dần dần cảm thấy có chút kỳ quái.

Bảo Nhi cùng Diệp Bất Quân, bọn họ rút cuộc đã chạy tới đâu rồi?

Chung quanh Tiểu Lôi đứng đầy các du khách khắp thế giới bị cự tuyệt không cho vào trong. Rome thì tuyên bố thi hành thiết quân luật ở chung quanh Vatican. Tiểu Lôi đang đứng giữa các du khách của các nước trên thế giới thì chợt thấy có gì bất ngờ.

Đột nhiên hần cảm thấy có người bên cạnh nín thở vật áo hần. Cuối đầu xuống nhìn thì thấy một cô bé tóc vàng xinh đẹp đang nín thở lấy vật áo mình.

“Tiên sinh.” Cô bé dùng tiếng Anh giọng Ý thấp giọng nói: “Bên kia có một người muốn đưa cho chú cái này, sau đó còn viết lại địa chỉ này, nói chú hai giờ chiều hôm nay tới chỗ địa chỉ này gặp hần.”

Nói xong liền đưa ra một món đồ cho Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi liếc mắt nhìn, sắc mặt không khỏi có chút biến động.

Là vì cô bé đưa cho hần chẳng phải là thứ gì khác mà là một cái túi đeo vai tinh xảo của các bé gái.

Trên cái túi còn có một linh phù trừ vật nhỏ nhỏ! Có linh phù nhỏ nhỏ này, đồ trong túi có thể chứa được nhiều hơn gấp mười lần. Cái linh phù nhỏ nhỏ này, tác dụng so với túi Càn Khôn của Tiểu Lôi cơ hồ chẳng kém bao nhiêu, chỉ bất quá là hơi thấp hơn mà thôi.

Nguyên nhân khiến sắc mặt Tiểu Lôi thay đổi rất đơn giản! Bởi vì cái túi này là của Bảo Nhi.

Tiểu Lôi nắm lấy cô bé kia rồi thấp giọng nói: “Món đồ này là ai đưa cho bé?”

Cô bé chớp ánh mắt xinh đẹp kia rồi chỉ tới một con đường nhỏ phía sau: “Người ở nơi đó, ông ta đưa cho con một ngàn lira, muốn cháu giao cho chú món đồ này.” (lira: tiền Ý. Nay lira đã được thay bằng đồng Euro)

Tiểu Lô lập tức nói: “Cháu dẫn chú đi, chú cũng cho cháu một ngàn lira.”

Về mặt cô gái lộ vẻ vui mừng, lập tức đáp ứng rồi nắm tay Tiểu Lô kéo đi.

Nơi đó không xa lắm, chỉ cách mấy chục bước thôi. Nhưng tới đó nào thấy có bóng người nào ở đó?

Tiểu Lô thở dài, biết rằng đối phương không muốn đối mặt với mình. Hắn rút từ trong ví tiền ra một tờ giấy bạc, nhưng lại là một tờ bạc một trăm đô Mỹ đưa cho cô bé, đồng thời ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, vẻ mặt vui tươi hòa nhã nói: “Cháu cho chú biết, người đó tướng cao thế nào?”

Cô bé cầm lấy tờ bạc, nghĩ một chút rồi giọng nói có chút hưng phấn: “Người đó mặc y phục trắng, nhưng cháu không thấy mặt ông ta, chỉ thấy ánh mắt ông ta rất sáng rất sáng.”

Tiểu Lô thở dài rồi hỏi kỹ thêm cô bé này vài câu. Đáng tiếc cô bé tựa hồ thật sự chẳng biết gì, cũng chẳng hỏi ra được gì. Tiểu Lô dùng pháp lực quan sát cô bé một chút thì thấy cũng không có gì khác thường. Hắn không khỏi thở dài, lại đưa thêm một trăm đô Mỹ cho cô bé. Cô bé vui mừng hết cỡ cầm lấy rồi chạy đi.

Sắc mặt Tiểu Lô trầm hẳn xuống.

Cái túi này của Bảo Nhi, hẳn nhiên là ngày thường lúc nào cũng đeo bên người. Hơn nữa hẳn nhiên là lần này ra ngoài cũng có đeo theo! Sao lại lọt vào tay người khác vậy?

Dựa vào bản lãnh cùng thông minh của Bảo Nhi, cho dù gặp phải cường địch gì, nếu không địch lại cũng đương nhiên là có thể bỏ chạy được. Nhưng đối phương lại lấy túi đồ của Bảo Nhi đưa cho mình, rõ ràng là muốn uy hiếp mình, cho mình biết là Bảo Nhi đang ở trong tay bọn chúng...

Rốt cuộc là người nào bắt được Bảo Nhi đây? Ở châu Âu, có ai có bản lãnh có thể bắt được cái con nha đầu tinh quái này chứ?

Mở túi sách của Bảo Nhi ra, một mớ các loại pháp bảo cùng linh đơn mà nha đầu này góp nhặt hàng ngày ở trong đó, tự nhiên là đều bị người ta lấy đi mất, chỉ để lại một cái túi trống trơn.

Lại đọc kỹ cái tờ giấy kia, Tiểu Lô không khỏi biến sắc.

Chỉ thấy địa chỉ viết trên đó không ngờ lại là: Pháp quốc, thành Toulouse, phía bắc núi Pyrenees, Thánh địa tiểu trấn.

Đó chẳng phải là cái trấn nhỏ dưới chân núi Pyrenees mà vài năm trước mình đã từng đi qua sao?

348. Chương 348: Về Lại Núi Tuyết

Bốn giờ đồng hồ từ Rome của Ý chạy tới chân núi Pyrenees miền tây nam nước Pháp? Thật sự sẽ tìm được người kia ở nơi đó à!

Nhưng thật ra cũng có một khả năng, chính là đối phương biết mình còn có đồng bạn, thừa cơ hội mình hiện đang phân ly với họ, chỉ còn lại một mình, mới ước định gặp mặt với mình. Đồng thời hẹn thời gian gặp mặt sát như vậy, khiến mình không có thời gian tìm đồng bạn để đi cùng.

“Ài!” Tiểu Lô thở dài, trong mắt của hắn thật có chút lo lắng. Thu dọn kỹ càng túi đeo của Bảo Nhi xong, Tiểu Lô lập tức triển khai thân pháp đi thẳng ra ngoại thành.

Tiểu trấn trên tờ giấy kia chính là nơi Tiểu Lô năm đó lần đầu tới châu Âu trải qua một trường tao ngộ thần kỳ. Hắn tự nhiên là nhớ rõ địa điểm cùng phương vị. Dựa vào bản lãnh của hắn triển khai, tự nhiên rất nhanh chóng đã tới nơi.

Tiểu Lôi cũng chẳng đi tìm hai vị sư huynh của mình. Nếu Bảo Nhi lọt vào tay đối phương, ý của đối phương chính là muốn hắn tới một mình. Vì để không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ đành một mình mình đơn đao phó hội mà thôi. Huống chi, Tiểu Lôi là người gì chứ? Dựa vào bản lãnh của hắn, cho dù không có mấy người Khinh Linh Tử đi chung, trên thiên hạ này, hắn còn phải sợ ai sao?

Hơn nữa, hiện tại mấy người Khinh Linh Tử quá nửa là đã xuyên qua Địa Trung Hải, chạy tới châu Phi, mình đi đâu mà tìm bọn họ chứ?

Hình dáng sơn mạch của Pyrenees trải dài rộng lớn chỉ mơ hồ thấy được, trên sơn mạch uốn chuyển phủ đầy băng tuyết. Tiểu Lôi đi dọc theo đường quốc lộ tiến vào núi. Hắn tự mình thi triển Ẩn thân pháp, phi hành kiểu này mới không bị người phát hiện.

Hình dạng tiểu trấn kia vẫn như năm đó hắn tới. Chỉ là tựa hồ hiện giờ không phải là mùa hành hương, giáo đồ tới nơi này hành hương so với lần đó ít hơn nhiều. Đến trước trấn Tiểu Lôi mới hiện lại thân ảnh của mình, từ cửa trấn chậm rãi đi vào.

Trấn này không lớn lắm, bãi đậu xe ngoài trấn cũng rất ít xe đậu, người đi đường phần lớn đều là giáo đồ về mặt đều nghiêm túc, thành kính, trước ngực đeo thập tự giá. Đường nhiên cũng không thiếu một số du khách không phải giáo đồ, vì mộ danh mà đến.

Tiểu Lôi một mặt từ từ đi vào trong trấn, một mặt ngó đông ngó tây, nhìn hoàn cảnh chung quanh để tìm người đang ước định gặp mặt với mình, nhưng lại không thấy bóng người nào khả nghi.

Trong trấn có hai lữ quán, một cái thì thuộc về giáo hội, chỉ dùng để tiếp đãi các giáo sĩ trong giáo hội. Cái kia thì để tiếp đãi du khách bình thường.

Tiểu Lôi đi một vòng quanh trấn, không có phát hiện được gì, nghĩ đến lữ quán thường là nơi có nhiều người lui tới, tương đối là chỗ có nhiều tin tức lưu thông, liền quyết định đến thăm lữ quán một lần.

Vừa đi vào trong lữ quán chuyên tiếp đãi du khách bình thường thì phát hiện ra nơi này mặc dù chỉ tiếp đãi du khách bình thường, nhưng trong lữ quán vẫn thấy người mang đủ thứ phục sức của giáo hội. Tiểu Lôi vừa đi vào thì cái vẻ mặt Đông Phương của hắn trong đám đa số người Tây Phương này đặc biệt bắt mắt.

Đột nhiên một chiêu đãi viên của lữ quán ở bên cạnh tiến tới, hỏi han: “Xin hỏi, ngài có phải là Lôi tiên sinh đến từ Đông Phương không?”

Hắn nói chính là tiếng Anh, nhưng cách phát âm lại đặc sệt kiểu Pháp. Tiểu Lôi chỉ có thể miễn cưỡng lắm mới nghe hiểu.

“Là ta.”

“À há” Chiêu đãi viên kia lập tức cười nói: “Ngài khoẻ không, bạn của ngài đã giúp ngài đặt trước một căn phòng. Ngài bây giờ có muốn đăng ký lấy phòng không?”

“Ồ?” Lòng mày Tiểu Lôi nhướng lên, gật gật đầu: “Tốt lắm.”

Xem ra đối phương đã sớm an bày kỹ lưỡng rồi a...

Sau khi đăng ký xong, Tiểu Lôi hỏi một hồi mới biết, người giúp hắn đặt trước phòng, là một trung niên tướng mạo bình thường, không có chỗ nào bất phàm, đầu mới để lại duy nhất chính là căn phòng này, chỉ dự định giữ lại đến hai giờ chiều nay thôi.

Hừ!

Tiểu Lôi cười lạnh trong lòng, xem ra đối phương thật sự tin tưởng là mình nhất định sẽ đến đúng hẹn.

Nhưng cũng khó trách, đứa con gái bảo bối của mình lọt vào tay bọn chúng, sao lại không tới chứ?

“Bạn của ta còn lưu lại lời gì cho ta không?” Sau khi lấy chìa khóa vào phòng, Tiểu Lôi mới hỏi một câu.

“À, hắn nói, mời ngài cứ nghỉ ngơi trước. Hắn sẽ tới tìm ngài.”

Chẳng còn cách nào, Tiểu Lôi đành cầm chìa khoá đi lên lầu.

Đây là một căn kiến trúc cổ xưa, e rằng lữ quán này có ít nhất cả trăm năm lịch sử rồi. Cầu thang gỗ mặt dù xem bề mặt chắc chắn cứng cáp, cũng đã trải quá không ít lần tu sửa, đi lên vẫn có chút tiếng kety kety.

Không biết có phải là cố ý an bày hay không mà phòng của Tiểu Lôi lại là gian trong cùng của tầng cao nhất. Đi vào phòng thì thấy nơi này trang trí không có gì khác biệt với một khách sạn thông thường, chỉ là đơn giản hơn chút. Ngoại trừ đèn điện, không có thứ gì khác dùng điện cả, trong phòng còn đặt một cái bệ thờ nho nhỏ, trên đó có đặt một cây thập tự giá dùng để cầu nguyện.

Tới đâu thì hay tới đó.

Tiểu Lôi ráng nhìn chờ đợi, nếu đối phương hiện giờ chịu lộ diện, vậy mình mà đi loạn ra ngoài cũng không có tác dụng gì. Còn về người giúp mình đặt phòng... Tiểu Lôi có thể khẳng định, đó không phải là bộ mặt thật.

Nói không chừng, đối phương đang ngấm ngầm ở một nơi nào đó theo dõi mình, có thể đang xác định có phải là mình tới một mình, hay là có lẽ đang đợi thời cơ gì đó?

Tiểu Lôi nằm thẳng lên giường, nhắm mắt, thần thức từ từ phóng ra ngoài. Trong khoảnh khắc, mọi cảnh tượng trong lữ quán, từng nơi từng góc, cứ như là phim ba chiều, đều nhập vào trong óc của hắn.

Bất tri bất giác, thời gian dần dần trôi qua, vầng thái dương ở xa xa đã từ từ hạ xuống rồi dần dần biến mất dưới đỉnh núi. Trời đất dần dần nhập vào trong bóng tối. Về an bình bao phủ cả tiểu trấn, chỉ còn tiếng ngâm nga ca xướng từ trong giáo đường ở nơi xa xa.

Đột nhiên Tiểu Lôi bật dậy từ trên giường. Ánh mắt của hắn lộ ra ánh lạnh lẽo, đột ngột xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sổ có một bóng người màu trắng trôi giữa chừng không, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn chằm chằm mình.

Người ngoài cửa sổ toàn thân mặc một trường bào rộng rãi, trên áo không nhiễm chút bụi trần. Trên cái áo choàng có một cái mũ. Người kia đang giấu đầu bên trong cái mũ, dưới cái mũ còn che mặt, chỉ để lộ ra cặp mắt thanh nhã sắc sảo, trong ánh mắt lại có chứa vẻ trong trẻo lạnh lùng kỳ lạ.

Bản năng của Tiểu Lôi cảm giác được, mục quang đang nhìn chằm chú lấy mình mơ hồ dường như có vài phần quen thuộc, nhưng lại không biết đã từng gặp qua ở đâu. Hơn nữa, hắn có thể cảm giác được, mục quang lạnh lẽo của đối phương vừa lạc lên trên mặt mình, thì dường như mơ hồ có chút gì đó trong đó mà không nói rõ ràng ra được. Chỉ là mấy thứ này chỉ lộ lên một chút rồi biến mất.

Tiểu Lôi hít một hơi rồi bước tới, chậm rãi mở cửa sổ, nhìn thẳng đối phương rồi nói: “Là người hẹn ta tới sao?”

Người nọ từ từ gật đầu, sau đó đưa tay ra, chỉ về Tiểu Lôi, rồi lại chỉ về mình ra vẻ “đi theo ta.”

Tiểu Lôi chú ý thì thấy trên tay đối phương đeo một đôi bao tay trắng toát, một chút da thịt cả người trên dưới đều không lộ ra!

Tiểu Lôi gật gật đầu rồi lập tức phóng người ra khỏi cửa sổ. Người kia đã từ từ hạ xuống đất. Dưới màn đêm yên tĩnh, ngay trên con đường của tiểu trấn này, một nhân ảnh trắng toát từ từ tiến bước, dường như có mang theo vài phần khí tức quỷ dị.

Tiểu Lôi âm thầm lặng lẽ theo sau, ánh mắt thủy chung vẫn đặt lên bóng người trước mặt.

Hắn càng nhìn lại càng cảm thấy trong lòng có chút cảm giác cổ quái.

Người này tựa hồ là một nữ nhân.

Mặc dù cái áo bào rộng thùng thình kia có thể dấu phần dưới của thân người, khiến người khác không thể thấy rõ thân thể nàng ta, nhưng hai bờ vai gầy gầy, còn có thân hình thon thả, vẫn làm lộ ra giới tính của nàng ta. Nhất là áo bào của nàng ta mặc dù rất dài, dài đến phủ lên mặt đất, nhưng khi đi, lại vô ý để lộ ra đôi chân.

Đôi chân trần của nàng, da thịt trên chân trắng nõn mượt mà mịn màng như ngọc. Mặc dù chỉ liếc thấy vẻ duyên dáng, nhưng lại khiến người động tâm như vậy...

Tiểu Lôi dần dần trầm tĩnh trở lại. Đối phương chẳng nói gì, hắn cũng không mở miệng nói trước.

Hai người một trước một sau, không ngờ từ từ đã đi ra khỏi trần.

Đợi đến khi dần dần đi khỏi trần, đến một chỗ vắng vẻ, đột nhiên hai chân của người trước mặt điểm nhẹ lên mặt đất, thân hình bắt đầu phóng lên không trung, từ từ bay về phía trước. Tiểu Lôi nhanh chóng theo sát tới. Hai người tại không trung vẫn giữ vị trí một trước một sau. Chỉ là nhìn theo phương hướng thì cô nàng này đang dẫn theo Tiểu Lôi về hướng núi Pyrenees...

Tiểu Lôi chợt giật mình: nàng ta mặc áo bào trắng, chân để trần, chẳng lẽ là thần tộc của Olympia?

Giữa sơn mạch bao la, cô gái trước mắt dường như rất quen thuộc với địa hình. Hai người phi hành xuyên qua những dãy núi, chợt trái chợt phải, sau đó lại lên cao, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Dần dần không khí chung quanh trở nên lạnh hẳn. Trong gió đã có mùi vị của băng tuyết, thì ra đã đến sườn núi Pyrenees rồi. Chung quanh đã có thể thấy đều bị băng tuyết trắng xóa bao phủ quanh năm. Càng đi thì trong lòng Tiểu Lôi càng hoài nghi. Hoàn cảnh nơi này, lại có vị trí của dãy núi chung quanh, mơ hồ dường như có chút quen thuộc.

Dường như chính là chỗ tuyết sơn năm đó bản thân hắn có tới qua.

Nữ nhân trước mặt đã lặng lẽ hạ xuống dưới. Thân hình của nàng hạ xuống núi, hai chân lại không có dẫm nát tuyết trên mặt đất mà là trôi trên đó, cách mặt đất chừng một xích!

Tiểu Lôi cuối cùng nhin không được mới hỏi một câu: “Người rốt cuộc là dẫn ta tới nơi nào?”

Nữ nhân kia chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngay lên một tảng cự thạch khổng lồ như một ngọn núi nhỏ. Trên tảng cự thạch phủ một lớp tuyết trắng thật dày. Nữ nhân kia đột nhiên phát tay áo, tảng cự thạch theo động tác của nàng ta, lập tức vô thanh vô tức mở ra, để lộ một động khẩu thông vào khe núi ẩn ngay dưới tảng cự thạch.

Tiểu Lôi chỉ đi tới hai bước, lập tức trong lòng rung động mạnh!

Là nơi này!

Thì ra là nơi này!

Đây chính là thông đạo đi tới thần miếu băng đá ở dưới.

349. Chương 349: Thần Sứ

Nhìn cách ăn mặc của đối phương, trong lòng Tiểu Lôi sớm đã chắc bảy tám phần, hơn nữa nghĩ đi nghĩ lại người này quá nửa chính là nữ tử thần bí thực lực siêu tuyệt một đầu ba, đánh bại cả ba Thiên sứ mà Tiên Âm đã từng nói qua đồng thời chính mắt chứng kiến.

Đối phương vẫn không có ý muốn nói chuyện, chỉ phát tay chỉ vào khe hở trong tầng băng, ý muốn Tiểu Lôi đi vào.

Không có gì để nói, Tiểu Lôi hừ một tiếng, chậm rãi tiến vào trong tầng băng.

Nơi này trong trí nhớ của hắn rất đối quen thuộc.

Khe hở phía dưới tầng băng đích thực rất lớn, giống như vực sâu nhìn không thấy đáy nối thẳng tới địa ngục, nhưng phía dưới lại có một bình đài thiên nhiên nho nhỏ nhô lên, Tiểu Lôi dụng pháp thuật bay xuống, nhẹ nhàng khéo léo đáp xuống bình đài, sau đó nữ tử thần bí cũng phiêu nhiên hạ xuống cạnh hắn, nhưng vẫn duy trì khoảng cách hai thước so với hắn.

Tiểu Lôi nhìn cảnh vật xung quanh, chậm rãi thở dài.

Ngày trước khi cùng Nguyệt Hoa tránh né bão tuyết ở chỗ này, hắn thậm chí nghĩ rằng sẽ không đi tới địa phương này nữa.

Nhưng thực tế nơi này không phải là huyết động ngày đó. Ngày đó hắn tự mình xuyên qua thời không, đến một huyết động của thời không khác.

Địa điểm giống nhau, nhưng chỉ bất đồng về thời không mà thôi.

Chỉ là địa phương này, cũng thật sự có một “Tiểu Lôi” tới, lại chính là Tiểu Lôi đến từ tương lai.

Hắn cười khổ một tiếng, chuyện này thật có chút phức tạp khiến người ta đau đầu.

“Được rồi, người đem ta đến chỗ này, rốt cuộc muốn gì?” Tiểu Lôi chăm chăm nhìn nữ nhân thần bí: “Đứa con gái của ta có phải trong tay người?”

Đối phương nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt loé lên vẻ kỳ dị, rồi lập tức chậm rãi gạt đầu. Ngay lúc Tiểu Lôi định hỏi thêm điều gì đó, trong lòng tự dưng nghe thấy một âm thanh.

“Nó khoẻ lắm, ngài có thể yên tâm.”

Mẹ nó! Trao đổi ý thức! Độc tâm thuật?

Tiểu Lôi biến sắc mặt, kinh hãi nhìn chăm chăm đối phương, vô thức lùi nửa bước.

Độc tâm thuật là một môn pháp thuật đứng đầu, không cần mở miệng nói chuyện, có thể trực tiếp truyền ý thức ra ngoài, ngoài ra còn có một tác dụng chân chính là có thể đoán được tất cả ý niệm trong đầu đối phương, có thể nói là đối mặt với Độc tâm thuật, người ta không còn bí mật nữa!

Nhưng thiếu sót cũng rất rõ ràng, gặp cao nhân tu vi càng cao, loại pháp thuật này càng không có tác dụng.

Ví dụ như một tu hành giả có thực lực siêu phàm có thể dụng Độc tâm thuật đoán ý nghĩ của đối phương, nhưng nếu đối phương cũng có năng lực cường hãn thì Độc tâm thuật không có tác dụng.

Năm đó Diệu Yên từng dụng Độc tâm thuật với Tiểu Lôi, thế nhưng lúc đó là do thực lực của Tiểu Lôi kém xa so với Diệu Yên mà thôi.

Nói cách khác, nếu hiện tại có người thi triển Độc tâm thuật với Tiểu Lôi, người đó phải có tu vi cao hơn Tiểu Lôi, hơn nữa còn phải cao hơn rất nhiều.

Điều này khá khủng bố a! Dựa vào tu vi của Tiểu Lôi bây giờ có thể xem như thần tiên qua lại trong nhân gian, cho dù là Khinh Linh tử cũng vị tất dám nói rằng mình lợi hại hơn vị tiểu sư đệ này.

Đương nhiên, nếu là Hầu tử kia thi triển Độc tâm thuật với Tiểu Lôi thì họa may còn có thể.

Nhưng nữ tử Thần tộc Olympia trước mắt làm sao có tu vi sánh với Hầu tử kia? Chuyện này tuyệt đối không thể nào, hay là gặp quỷ rồi?

Làm sao kêu Tiểu Lôi không kinh ngạc cho được?

Hắn biến sắc mặt, tay phải lặng lẽ đặt ra phía sau, thủ chưởng xoè ra chuẩn bị tùy thời triệu hoán Thu Lộ thần kiếm...

“Ngài yên tâm, không phải ta dùng Độc tâm thuật.” Trong lòng hắn lại vang lên thanh âm đó, chỉ là lần này khá chặt vật.

“Không phải Độc tâm thuật thì là gì?” Tiểu Lôi nheo mắt.

“Không giống Độc tâm thuật của các ngài, đây chỉ là một loại pháp thuật trao đổi tinh thần, gần như chỉ dùng để đối thoại, không có khả năng tìm hiểu nội tâm của người.” Đối phương chậm rãi lắc đầu.

Không biết vì sao, Tiểu Lôi nhìn vào ánh mắt đối phương, trong lòng lại sinh ra vài phần tín nhiệm.

Loại liên lạc bằng tâm linh này không giống với giao tiếp bằng âm thanh. Tâm linh đối phương không hề có thanh âm, đó chỉ là một tầng tinh thần, phát ra là có thể minh bạch được ý tứ của đối phương, căn bản không nghe thấy thanh âm nào.

Cũng không biết thanh âm của nữ nhân này khó hay dễ nghe, chỉ là linh giác thiên sinh cường đại của Tiểu Lôi cảm nhận được trong từ ngữ của đối phương không hề có địch ý.

“Ngài... ngài không cần quá khẩn trương.” Ánh mắt của nàng ta bình thản nhìn Tiểu Lôi: “Hiện tại trạng thái tinh thần lực của ngài quá mức cường đại, ta trao đổi cùng ngài bắt đầu khó khăn, sẽ hao phí rất nhiều tinh thần lực của ta.”

“Khó trách người tựa như đang cố sức.”

Tiểu Lôi cười, thả lỏng một chút nhưng tay phải vẫn giấu phía sau hỏi: “Tại sao người không trực tiếp nói chuyện?”

Nhân thần đối phương có vẻ khác lạ, chậm rãi lắc đầu: “Ta không biết nói chuyện?”

Lẽ nào là bị câm bẩm sinh?

Tiểu Lôi nhìn nàng ta một lần, từ ánh mắt tự nhiên của nàng ta, tạm thời thấy tin tưởng.

Loại trao đổi bằng tinh thần lực tuy đơn giản hơn so với Độc tâm thuật, nhưng lại có chỗ hữu dụng, vì Độc tâm thuật chỉ nhằm độc tâm tư của đối phương, nhưng không thể trao đổi song phương.

Đơn giản mà nói, năm đó Diệu Yên dựa vào Độc tâm thuật đoán được tư duy của Tiểu Lôi, nàng có thể biết Tiểu Lôi nghĩ gì, nhưng Tiểu Lôi không thể sử dụng tâm linh nói chuyện với nàng.

Hiện tại pháp thuật này của Thần tộc Olympia mặc dù không đọc được nội tâm của người khác, nhưng có chỗ hữu dụng, nếu mình nắm được sau này điện thoại trong nhà không cần đến nữa.

Từ biểu tình trên mặt Tiểu Lôi mà đoán ra vài phần manh mối, nữ nhân lập tức lắc đầu, vô thanh nói với Tiểu Lôi: “Loại pháp thuật này dựa vào tinh thần lực để trao đổi, dựa vào năng lực của ta, chỉ có thể trao đổi với người khác trong vòng hai mươi thước, nếu vượt qua khoảng cách này sẽ không có tác dụng.”

“Hai mươi thước?” Tiểu Lôi bĩu môi.

“Đúng vậy, tinh thần niệm lực của nhân loại đều dùng phương pháp khuếch tán, khoảng cách càng xa, diện tích phát tán càng lớn, tín hiệu cũng càng yếu.”

Vậy cơ bản là vô dụng rồi, Tiểu Lôi bĩu môi, loại pháp thuật này chỉ có tác dụng hai chục thước. Vậy là căn bản chẳng có chỗ nào để sử dụng rồi, chỉ có thể cấp cho mấy người câm điếc sử dụng.

Hắn lại nhìn đối phương: “Đứa con gái của ta sao rồi?”

“Nó rất ổn, ngài có thể yên tâm, nó rất an toàn.”

“Hừ!” Tiểu Lôi mở miệng mắng: “Tiên sư các người! Con gái của ta tại sao lại bị các người bắt? Nếu nó mà mất một cọng lông, ta sẽ đem toàn tộc Olympia các người bồi táng.”

Những lời này nói ra, không ngờ đối phương không tức giận, chỉ thản nhiên nhìn Tiểu Lôi: “Chúng ta rất quan tâm tới cô bé đó.”

“Nói vậy, đó là con gái của ta”, Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Được, nếu người đã bắt nó, uy hiếp ta chạy tới đây, chắc là muốn ta làm gì, mau nói ra điều kiện của người đi.”

Đại khái chỉ là ảo giác, nhưng Tiểu Lôi không ngờ cảm giác được nữ nhân thần bí này đang cười mình.

Lạ thật! Cho dù đối phương che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt long lanh, nhưng Tiểu Lôi vẫn cảm nhận được từ ánh mắt nàng ta có ý cười rất bình hòa, không hề có chút địch ý nào.

“Ngài không phải là địch nhân của ta, ta đối với ngài không hề có ác ý, hồi Đông phương pháp sư cường đại tôn kính, Lôi tiên sinh”. Thần bí nữ nhân chậm rãi gật đầu, tựa hồ như một loại lễ tiết kỳ quái cổ xưa: “Chúng ta không hề là địch nhân, cũng không có bất kỳ xung đột lợi ích nào, ta sợ dĩ mạo muội tìm đến ngài, tất cả là hy vọng nhận được sự giúp đỡ nhỏ từ ngài. Đương nhiên nữ nhi của ngài rất khỏe, hiện đang được đãi ngộ như khách nhân tôn quý nhất.”

“Nói vậy, đừng dùng loại lời nói này uy hiếp ta”. Tiểu Lôi bĩu môi: “Nếu không phải là Bảo Nhi bị các người bắt, tiểu gia ta không muốn cùng người chạy đến nơi băng thiên tuyết địa này nữa.”

“Ta biết, sở dĩ ngài tới Tây phương là do thù địch với đám gia hoả thập tự tà ác, từ điểm này mà nói, hẳn nhiên chúng ta có chung lập trường.” Từng lời của nữ nhân này vang lên trong lòng Tiểu Lô, thái độ của nàng ta tựa hồ rất bình tĩnh: “Ta không có ý uy hiếp ngài, nếu ngài không muốn nhận lời thỉnh cầu của ta có thể lập tức ly khai. Ta bảo chứng sau khi ta hoàn thành việc ngày hôm nay, lập tức đem con gái của ngài trở về bình an vô sự.”

“Thật không?” Tiểu Lô trong thâm tâm không tin lời đối phương: “Người có hảo tâm vậy sao? Tốn nhiều tâm tư khiến ta tới nơi này, hừ, để bắt được đứa con gái của ta, chắc là mất không ít công sức chứ? Một thân bản lĩnh của con gái ta, không dễ dàng bị bắt đâu.”

“Mỗi lời ta nói đều thật”, nàng ta lắc đầu, nhìn thẳng Tiểu Lô: “Sự thật là, việc bắt nữ nhi của ngài đều là ngoài ý muốn, ta cũng không sử dụng bạo lực với nó, chỉ dùng một chút chút việc xấu hổ ngoài ý muốn. Vốn ta muốn trực tiếp đến tận cửa gặp ngài, nhưng trên đường vô tình gặp nữ nhi của ngài, điều này có thể nói là một sự xảo hợp.”

“Có quý mới tin người”, Tiểu Lô nghĩ bụng, bữu môi nói: “Vậy được, ta bây giờ sẽ đi. Người thả con gái ta trở về đi.”

“Hoàn toàn có thể.” Không biết vì điều gì, mặc dù thái độ của đối phương không hề thay đổi, nhưng Tiểu Lô cảm giác thấy có gì đó bất diệu.... Quả nhiên nữ nhân này nói tiếp: “Ta vừa rồi nói rằng chờ ta hoàn thành xong việc hôm nay, khi trở về sẽ hạ lệnh đem bảo bối của ngài trở về. Nhưng ta cần phải lập tức đi làm một chuyện trọng yếu, chuyện này khá nguy hiểm, sợ một mình ta không đảm nhiệm nổi...”

Tiểu Lô thở dài, không hề tức giận, không phải là không nghe ra giọng điệu đòi hỏi trong đó, chỉ vì đối phương tốn bao nhiêu công sức đưa mình tới đây, nếu không đưa ra điều kiện gì lại dễ dàng thả con gái mình thì đó mới thật sự là gặp quý!

“Người có phải muốn nói rằng, nếu hôm nay làm không được việc, không thể an toàn trở về, sẽ không thể thả nữ nhi của ta?” Tiểu Lô cười lạnh, nhưng không quá tức giận, ngược lại lại cười cợt: “Người không phải là chuẩn bị nói tiếp rằng mời ta giúp người hoàn thành việc này, như thế mới có thể mau trở về, hạ lệnh cho thủ hạ thả nữ nhi của ta?”

“Đúng là như thế.”

“Ha ha”, Tiểu Lô đột nhiên cười nói: “Được rồi, ta cũng khá tò mò với Thần tộc Olympia các người, người trước tiên nói cho ta biết, muốn ta giúp làm gì...”

Hắn nhìn xuống phía dưới vực sâu: “Người không phải là muốn ta đi xuống đó cùng người một chuyến chứ?”

Không ngờ là đối phương lập tức thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Hừ.” Tiểu Lô hừ một tiếng.

“Trên thế giới này người duy nhất quen thuộc phía dưới cũng chỉ còn lại mình ngài”, mặc dù tiếng nói vang trong lòng Tiểu Lô làm gì có âm thanh của nàng ta nhưng hắn lại phảng phất cảm thấy tiếng thở dài của nàng: “Hơn nữa, còn một số nguyên nhân đặc thù khác nên ta chỉ có thể mời ngài hỗ trợ.”

Tiểu Lô không nói, hắn nhìn vào đôi mắt nữ nhân rồi đột nhiên nói: “Được rồi.” Hắn đảo mắt: “Trước khi chúng ta cùng xuống, ta muốn hỏi một câu, chức vị của người tại Olympia là gì? Có phải là ta đang nói chuyện cùng với một vị thần linh chân chính của Olympia không?”

Lắc đầu, câu trả lời của nữ nhân rất đơn giản: “Bây giờ ta vẫn còn chưa phải là thần linh.”

Tiểu Lô chú ý tới câu “Hiện tại” của nàng ta.

Sau đó nàng ta tiếp tục nói: “Lôi tiên sinh, ta bây giờ vẫn còn là một Thần sứ, nếu ngài muốn, có thể xưng hô với ta như thế.”

Tiểu Lô nhíu mày: “Thần sứ, chẳng lẽ người không có tên cho mình?”

Đối phương trầm mặc chốc lát rồi Tiểu Lô mới nghe được câu trả lời: “Mỗi Thần sứ đều không có tên, trừ phi thần linh ban tên cho chúng ta, ngoài ra... còn khả năng duy nhất là Thần sứ tự mình tấn cấp lên thành một vị thần linh mới.”

Nói xong những lời này, nàng ta dường như chuẩn bị kết thúc cuộc đối thoại, xoay người, chậm rãi vươn tay trái đeo gang bảo hộ kín mít, giờ ngón tay trở và giữa lên.

Một tiếng ừ, đầu ngón tay nàng ta phát ra một ngọn lửa màu xanh biếc, ánh sáng phát ra vô cùng mạnh mẽ, cộng với sự phản chiếu trong tầng băng, không ngờ chiếu sáng được chu vi hai mươi thước xung quanh. Hiển nhiên đây là một loại ma pháp tạo ra hỏa quang, nhưng ánh sáng lại lạnh lẽo như ánh đèn huỳnh quang, không hề làm cháy bao tay của nàng.

Sau đó động tác của nàng ta tỏ ý muốn đi xuống dưới. Thân người của nàng ta nhẹ nhàng bay bổng, chậm rãi hạ xuống vực sâu, Tiểu Lô không nói lời nào, chỉ đi theo phía sau.

Đường thông xuống thần điện duy nhất xuống vực tới một cái bình đài rất nhỏ rộng khoảng mười thước, diện tích chỉ đủ cho hai, ba người đứng trên đó. Mặt sau của bình đài có một miệng băng hẹp chỉ đủ một người chui qua.

Đây là do Tiểu Lô nhớ lại đoạn đường đi tới thần điện ngầm dưới đất khi xuyên qua thời không. Mặc dù hiện tại không phải là thời không đó, nhưng có điểm tương đồng, đường đi không ngờ cũng giống nhau.

Từ từ tiến vào trong khe hở mặt băng của vực thăm, hướng về bên trái đi khoảng mấy mươi thước mới tới được một không gian thật lớn.

Nơi này giống như một khu triển lãm băng tầng, không gian lớn như một hang động, chung quanh bên trong vách băng có rất nhiều sinh vật cổ quái trong truyền thuyết.

“Ngài đã từng đến đây phải không?” Tiểu Lô đang ngẩng nhìn những sinh vật bên trong vách băng, trong đầu nhớ lại những việc xảy ra trước kia, đột nhiên trong đầu nghe được những lời này. Hắn cười: “Đúng là đã từng đến”, nhưng lập tức nhướng lông mày hỏi: “Nhưng sao người biết mấy chuyện này?”

Lần trước khi trải qua chuyến đi vượt thời không, chỉ có mình hắn, Nguyệt Hoa và Diệu Yên, đương nhiên sau này người trong nhà cũng biết.

Nhưng người trong nhà tuyệt đối không bao giờ nói ra.

Thần sứ tựa hồ không trả lời nghi vấn của Tiểu Lô, nàng ta chậm rãi giờ ngón tay, dường như có một luồng hỏa khí màu xanh biếc chạy trên tầng băng bên cạnh, từng chữ của nàng ta chậm rãi vang lên trong lòng Tiểu Lô.

“Tiểu Lô tiên sinh tôn kính, ngài xem, nơi đóng băng này đều là các chiến sĩ trung kiên của Thần tộc Olympia chúng ta và các người hầu.” Mặc dù chỉ là trao đổi ý thức, Tiểu Lô vẫn cảm nhận được vài phần bi thương với bất đắc dĩ.

“Đây là chó ba đầu”, Thần sứ chỉ vào mặt sau của băng tầng, đó là một sinh vật cao gần ba thước, toàn thân lông vàng, có ba cái đầu lớn của ác quỷ, rồi chậm rãi nói: “Nó vốn là sủng vật của Thần tộc, tính tình hung mãnh, sức mạnh cường đại, đã được thần linh chúc phúc, nên có một ít pháp thuật đặc thù, da lông vốn màu vàng kim, nhưng bị đóng băng quá lâu nên cũng trở nên phai nhạt rất nhiều... Khi Thần tộc còn phồn thịnh, nếu một con sư tử nhìn thấy nó, cũng phải sợ hãi run rẩy như một con cừu.”

”Đây là một con rồng một đầu, nó là một cự long cường đại của long tộc, thuộc thổ hệ cự long, khi trưởng thành thân hình có thể dài tới hai mươi thước. Con rồng này là sủng vật của thần linh, lực lượng của nó có thể dễ dàng đập nát cự nhân bằng sắt, lân giáp của nó dù là cự phủ của cường chiến sĩ cũng không thể gây nên thương tổn. Càng đáng sợ là nó có khả năng bay lượn và có thể khống chế một ít ma pháp trung cấp đặc thù, vào thời đại đó, trên lục địa ngoài thần linh thì nó là sinh vật cường đại nhất.

Tiểu Lô đứng một bên lắng lắng nghe Thần sứ giới thiệu, mặc dù không nghe được thanh âm của nàng ta, chỉ trao đổi bằng ý thức, nhưng từ ánh mắt của nàng ta thì thấy nàng ta dường như khá xúc động, ánh mắt mang theo vài phần kiêu ngạo cùng tâm tình hoài niệm.

Tiểu Lô không phải lần đầu đi vào đây, cự long trước mặt này không khác mấy so với con đã bị hắn và Diệu Yên thu phục, đột nhiên chỉ vào một vật to kèn càng nằm trong tầng băng phía trước cười nói: “Cái đó là cái gì?”

Lần này nhìn vật mà ngón tay Tiểu Lô chỉ, Thần sứ không ngờ hít sâu một hơi, nhìn Tiểu Lô.

Vật mà Tiểu Lô chỉ cao cỡ gần hai thước, nhưng to gần ba thước! Toàn thân nó tối đen, thân hình tựa hồ không lớn mà tựa như một tạo hình quái dị méo mó, dường như xương cốt toàn thân nó rất mềm dẻo, lại có vẻ như không có xương cốt. Dưới hai cánh tay toàn là cơ nhục rất dày, toàn thân phủ một lớp lông đen dày, nhìn rất xấu xí. Nhưng cái làm người ta kinh ngạc nhất là ánh mắt của nó, đó là một đôi mắt vốn rất nhỏ so với cơ thể của nó. Cặp mắt đó nhìn không khỏi có chút không cân đối, giống như hai cái rãnh, hơn nữa nếu đến gần nhìn kỹ hơn trong hai cái rãnh đó là con mắt có màu vàng hổ phách, không ngờ chẳng hề có đồng tử!

Mà trên trán của nó lại có một lỗ thủng thật lớn!

“Đó là Domenech.” Nhìn ra được ánh mắt của vị Thần sứ đại nhân có vẻ nghiêm túc: “Nó còn có một tên khác, có thể người đã nghe qua, là Ác Mộng! Đây là một loại sinh vật thần kỳ, hai con mắt của nó không hề sáng, có thể nói là mù bẩm sinh, bình thường sống tại những nơi u ám tối tăm sâu nhất của thế giới, nhưng nó lại có năng lực phi thường đáng sợ là ‘tâm linh chi nhãn’, năng ta xoay người nhìn Tiểu Lô: “Ngài có thấy lỗ thủng trên trán nó không? Vị trí đó, vốn là một con mắt lớn, nhưng con mắt đó không phải hình thành từ thân thể, mà là pháp lực của nó hình thành nên một khí quan hình dạng kỳ quái, bề ngoài giống như một con mắt, một khi bị ánh mắt đó nhìn vào người, hừ, cho dù là thần linh nếu không cẩn thận có thể chết trong tay nó.”

“Ác Mộng?” Tiểu Lô có chút tò mò: “Chẳng lẽ là loại yêu tinh trong truyền thuyết có thể khiến người rơi vào mộng cảnh à? Ta nhớ rõ trong truyền thuyết loại mộng yêu này đều có tạo hình như mỹ nữ xinh đẹp mà?”

“Lôi tiên sinh, ta nghĩ rằng ngài đọc hơi nhiều loại tiểu thuyết huyền ảo đó.” Thần sứ đại nhân không tiện làm mất đi tưởng tượng của Tiểu Lô: “Ác Mộng với con mắt thứ ba của nó có thể phát ra một loại tinh thần lực cường đại công kích địch nhân, có thể trong nháy mắt làm tinh thần địch nhân thác loạn, dường như rơi vào mộng đẹp, kỳ thực do Ác Mộng dùng tinh thần của nó tạo ra một lĩnh vực. Người bị công kích, sẽ bị rơi vào trong mộng cảnh kỳ quái, trừ phi Ác Mộng tự nguyện thả ra, nếu không cả đời có thể không ra khỏi mộng đó. Đây là một loại sinh vật đáng sợ, lực lượng tinh thần cường đại phi thường, nếu gặp phải nó, chỉ có hai khả năng, hoặc tinh thần lực của ngài so với nó cường đại hơn, sẽ không bị nó công kích, ngược lại sẽ bị vĩnh viễn ở lại trong huyền cảnh, coi như tử vong!”

“Lợi hại như vậy à?”, Tiểu Lô bĩu môi: “Tinh thần lực của nó có thể đánh bại đối thủ cấp bậc nào?”

“Rất khó nói.” Thần sứ nhìn Tiểu Lô: “Ví dụ như ngài, pháp lực cường hãn gần như đã tồn tại cùng với thần linh. Khi ngài tập trung tinh thần lực, tinh thần công kích của nó tự nhiên không phá thủ được, nhưng nếu tinh thần lực của ngài không ổn định, hoặc như lúc không phòng bị, bị nó tấn công...”

“Rõ ràng rồi.” Tiểu Lô ve cằm: “Bất kỳ ai cũng không thể lúc nào cũng duy trì tinh thần lực tập trung cao độ được.”

“May mắn là loại sinh vật này không hề thích quần cư, đều sinh tồn một mình không có đồng bạn.” Lời Thần sứ làm Tiểu Lô kinh ngạc: “Mỗi Ác Mộng trưởng thành, tinh thần lực cường đại phi thường, nếu bảy tám Ác Mộng đồng thời công kích, cho dù là thần linh cũng khó chống lại, chỉ có con đường chết!”

Tiểu Lô nhìn hai mắt của Ác Mộng rồi hỏi: “Con mắt thứ ba của nó đâu?”

“Khi một con Ác Mộng tử vong, con mắt thứ ba của nó biến mất theo sinh mệnh, bởi vì nó vốn là tinh thần chuyển hóa.” Nói đến đây Thần sứ khẽ cười: “Đương nhiên còn có một loại phương pháp đặc thù, là đem một con Ác Mộng còn sống giết chết, trước khi nó chết, lấy con mắt thứ ba ra, sau đó chế thành một món pháp khí đặt trên người, có thể miễn dịch với tuyệt đại đa số tinh thần công kích, kể cả của Ác Mộng.”

Không biết vì điều gì, Tiểu Lô cảm thấy kỳ quái trong lòng: “Người làm sao lại kể với ta chi tiết như vậy?”

Đối phương chỉ cười cười, không trả lời.

Lại đi thêm hai bước, Tiểu Lô đột nhiên chỉ vào một sinh vật đóng băng trong vách băng xa một chút, cười nói: “Con này ta biết, hình như nó gọi là Medusa?”

Vật trong vách băng, chính xác mà nói là một cái đầu người rất lớn.

Cái đầu lâu tuy to vậy nhưng lại là khuôn mặt nữ tính có nét cân đối hài hoà, mặc dù đóng băng không biết bao nhiêu năm tháng, nhưng không ngờ vẫn còn vài phần kiều mị, trong ánh sáng của băng quang vẫn sinh động như thật.

Nhưng điều khủng bố nhất là mái tóc nó dài, uốn lượn, nhưng không ngờ là vô số trường xà.

“Không sai, đây là Medusa”, nghe Thần sứ nói chuyện, tựa hồ có chút kiêng kỵ với loại sinh vật này.

“Medusa, ta biết, theo truyền thuyết thần thoại, người nào nhìn thấy nó sẽ hoá đá, biến thành tảng đá, đúng không?” Tiểu Lôi thở dài.

Thần sứ lắc đầu: “Đó là truyền thuyết.”

Tiểu Lôi cười nói: “Ta nói nhé, loại biến hình thuật của đông phương cũng là pháp thuật rất cao cấp, loại quái vật sao có thể có, cho dù là pháp lực của ta, muốn biến dịch nhân thành tảng đá không khó, nhưng không thể vĩnh viễn, nhiều nhất là biến được một hồi, đợi khi pháp lực sút giảm, tự nhiên đối phương sẽ khôi phục hình dáng.”

“Đúng là vậy, Medusa căn bản không thể làm được biến hình thuật vĩnh cửu.” Câu trả lời của Thần sứ làm Tiểu Lôi ngạc nhiên: “Sự thật, năng lực của Medusa không phải là thuật biến hình, người xem, đây là một nữ Medusa.”

“Nữ tính.” Tiểu Lôi sửng sốt: “Medusa còn có nam ư?”

“Đương nhiên”, Thần sứ giải thích: “Medusa cũng là một loại sinh vật thần kỳ, tu hành Đông phương các ngài cho rằng thiên địa đều phân thành âm dương, huống chi là loại sinh vật có đẳng cấp cao cỡ này?”

Lần này không đợi Tiểu Lôi mở miệng dò hỏi, Thần sứ tự mình giải thích: “Chuyện hóa đá trong truyền thuyết, đây chỉ là lời đồn sai lầm mà thôi, còn Medusa có bản lĩnh khác, theo ta thấy còn đáng sợ hơn chuyện bị hoá thành đá động trời trong truyền thuyết gấp nhiều lần.”

“Hả?”

“Năng lực của nam Medusa bất đồng so với nữ Medusa, chỉ cần nhìn hấn một lần, máu huyết toàn thân của người sẽ lưu chuyển chậm lại, sau đó dần dần ngưng lại, dùng khoa học giải thích, tiểu huyết cầu trong nháy mắt gia tăng gấp trăm lần, đây là khái niệm nào, ta nghĩ ngài cũng nên minh bạch chứ hả?”

Ta... Con bà nó!

Tiểu huyết cầu tăng gấp trăm lần?

Tựa như là độ dính của huyết dịch tăng gấp trăm lần a! Huyết dịch vốn lưu thông suốt, nay đông cứng lại, làm sao sống quái gì được? Lập tức tiêu tùng!

Tiểu Lôi nghĩ tiếp: “Người nói nam Medusa có năng lực này, vậy còn nữ?”

“Nữ Medusa sẽ không làm huyết dịch ngài đọng lại, nhưng cũng đồng dạng một cách đáng sợ, nó có thể khiến cho tốc độ huyết dịch của người chảy tăng gấp trăm lần trong nháy mắt! Mạch máu toàn thân bị vỡ ra, huyết dịch từ chân lông phun ra, chỉ không đến hai phút là chết chắc!”

Con bà nó!

Tiểu Lôi cổ gồng nuốt nước bọt.

“Nhưng ngài yên tâm, loại pháp thuật chú thị của Medusa chỉ có thể xuất kỳ bất ý khiến người ta trúng chiêu, chỉ cần ngài nhắm mắt lại không nhìn nó, là không cần phải lo lắng.”

Ta lo lắng cái con khỉ! Cái gì mà Medusa Meduséo, sớm đã tuyệt chủng bao thế kỷ nay rồi. Chúng nó lợi hại thế nào mắc mớ quái gì tới tiểu gia.

Tiểu Lôi bĩu môi không quan tâm, nhưng ngược lại dò xét Thần sứ một chút: “Những sinh vật cường đại này đều bị Thần tộc Olympia các người thống trị làm thuộc hạ? Không phải là do Thần tộc các người chế tạo ra chúng chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Không ngờ câu trả lời của nàng ta làm Tiểu Lôi giật mình.

“Bất luận cự long, Ác Mộng hay Medusa thực ra đều là sinh vật tồn tại trên địa cầu. Giống như Thần tộc Olympia chúng ta, từng chung sống với nhau trên thế giới này. Chỉ có điều Thần tộc là nhân loại Thần tộc vĩ đại, là thần linh có thực lực cường đại, những sinh vật bị đóng băng ngài đã thấy xem, đều là đám dã thú đã bị thần linh sau đó hoàn toàn chinh phục và thuần phục.”

“Thuần... thuần phục?”

“Đương nhiên! Đám sinh vật này dù có trí tuệ rất cao so với sinh vật khác, nhưng so với Thần tộc mà nói, chỉ là dã thú ngây ngô mới được khai hoá mà thôi. Bất kể là cự long, chó ba đầu hay Ác Mộng, hay Medusa, chỉ thể hiện bản lĩnh theo cách nguyên thủy là dưới bản thể động vật săn mồi của chúng mà thôi. Giống như con nhện đan lưới, chỉ là bản năng của động vật.”

Tiểu Lôi cố gắng nuốt nước bọt nói: “Sinh vật tồn tại cùng thời với Thần tộc Olympia các người, vậy thì bọn chúng tồn tại trên địa cầu từ rất lâu rồi a...”

“Không có gì là kỳ quái.” Thần sứ bĩu môi: “Ví dụ như con rồng này, kỳ thật chính là đời sau của khủng long mà loài người các ngài nói đến. Sau khi đại bộ phận khủng long bị diệt tuyệt, các sinh vật không ngừng tiến hoá, từ khủng long viễn cổ tiến hoá thành long tộc có trí tuệ nhất định, nhưng cũng cần một khoảng thời gian dài”

Ta lại... con mẹ nó!

Rồng là đời sau của khủng long! Tiểu Lôi trợn mắt, sau đó vuốt mũi nói: “Người đừng có nói là, con rồng này thật sự là con Bá vương long (T-Rex) trong công viên kỷ Jura (Jurassic Park) đấy nhé!”

“Hừ”, Tiểu Lôi cảm giác có điều gì đó không đúng: “Người tốn rất nhiều tinh thần lực trao đổi với ta, giải thích tường tận về sinh vật cổ quái này, nhất định là có nguyên nhân!!!”

350. Chương 350: Cửa Vào Vực Thẳm Địa Ngục

Về điểm này, Thần sứ kia đã nói, Tiểu Lôi dù chưa chắc đã tin, nhưng thật cũng không quá nghi ngờ. Từ thời đại man hoang, khủng long không có trí tuệ đã tiến hóa thành cự long cường đại có trí tuệ nhất định của Tây phương, thật sự cũng có thể như vậy.

Thế nhưng Tiểu Lôi đối với sự giới thiệu của Thần sứ về sự xuất hiện của sinh vật này khá hoài nghi.

Hai người liên lạc với nhau thông qua trao đổi tinh thần, dù Tiểu Lôi không biết loại trao đổi này có tốn nhiều pháp lực hay không, nhưng có thể khẳng định, việc này tất nhiên phải có cái giá của nó. Vô luận là hao phí pháp lực, hay về tinh thần lực, khẳng định đều có hao phí!

Dùng loại phương pháp trao đổi này, so với dùng miệng nói thì không phải càng dễ dàng nhẹ nhàng hơn sao? Nếu đã như vậy, mọi người đều sẽ học cách sử dụng trao đổi tinh thần hết.

Nhưng, hao phí quá nhiều năng lượng như thế, lại tận tình bàn luận cùng với hắn về đám sinh vật đã bị diệt chủng. Điều này khiến Tiểu Lôi có chút nghi ngờ.

Thần sứ không trực tiếp trả lời nghi vấn của Tiểu Lôi, nàng ta chỉ ra khỏi phạm vi của tầng băng, chậm rãi tiến vào trong động băng.

Vốn trong trí nhớ, đường đi thông tới Thần điện là ở giữa động băng này, trên mặt đất hẳn phải có một cầu thang đi xuống, nhưng hiện nơi đó đang bị vô số tảng băng ngăn lại.

Nhìn Thần sứ, Tiểu Lôi cười khở một tiếng: “Người không phải muốn dọn sạch đám này đấy chứ? Đây đều là những tảng băng rất lớn đó! Một đóng như vậy, quả thực như một toà núi, còn không biết phía dưới có bao nhiêu! Sợ rằng không một ngàn tấn thì cũng tám trăm tấn!”

“Ta biết, nhưng hẳn là không làm khó được ngài.” Thần sứ chỉ thản nhiên nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nhú mày: “Người muốn tiểu gia ta làm phu khuân vác à?”

“Rất đơn giản. Chúng ta tạo ra một chút lửa, đem đám băng này đun tan là được. Như vậy so với trực tiếp lấy nó ra sẽ nhanh hơn nhiều.”

Nói xong, tay nàng ta đưa ra, trên tay đã xuất hiện một ngọn lửa đỏ rực, đang muốn phóng xuống khối băng như toà núi trước mặt. Ánh mắt Tiểu Lôi chợt lóe lên, cả người trong nháy mắt đã phóng tới bên nàng ta, tay nắm lấy tay nàng ta, dùng sức kéo nàng ta ra.

“Ngài làm gì vậy!!” Ánh mắt Thần sứ hiện lên một tia sát khí, nhanh chóng lui ra phía sau. Ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén nhìn chằm chằm Tiểu Lôi.

“Hừ! Ta làm gì à?” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng: “Ta bắt quá chỉ kéo ngươi ra mà thôi, đừng làm như ta cưỡng gian ngươi vậy! Ngươi là óc heo sao.” Hắn cười lạnh chỉ vào núi băng trước mặt, ngữ khí không chút che dấu sự giễu cợt: “Ngươi thấy đám núi băng này không, sợ rằng có cả trên ngàn tấn. Ngươi muốn dung lửa đun tan nó? Hay lắm! Thiêu cả ngàn tấn băng, phải cần bao nhiêu nhiệt lượng đây? Phải cần tạo ra bao nhiêu lửa đây! Sợ rằng ngươi tạo ra nhiều lửa như vậy, đừng nói là núi băng này, cả động băng này cũng bị ngươi làm cho tan chảy!”

Đừng quên, hiện giờ chúng ta đang ở đâu! Chúng ta ở trong động băng này, quả thật là ở dưới sông băng vạn năm! Ở chỗ này, khoảng cách giữa chúng ta với mặt đất, cũng mấy mươi thước! Có trời mới biết bên trong kết cấu của sông băng vạn năm này thế nào! Vạn nhất lửa của ngươi đun tan đám băng trên đầu chúng ta, mấy chục thước sông băng sụp xuống, vậy là bọn ta lớn chuyện rồi!!”

Thần sứ lập tức trầm mặc, nhìn thật sâu Tiểu Lôi. Bằng cảm giác, Tiểu Lôi đoán chắc người ta đang đồ mặt.

Mẹ nó, ngực to thì óc nhỏ. Tiểu Lôi chửi độc trong lòng một câu. Bất quá nghĩ tới vừa rồi mình nắm lấy tay nàng ta, tựa hồ cách một tầng áo mỏng có thể cảm giác được, da thịt của nàng ta thật mịn màng.

“Vây.... Làm sao đây?”

“Làm sao à? Xích ra!” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng rồi quát: “Ngươi tránh ra một chút.” Nói xong hai tay quơ lên, từ trong ngực lấy ra một món đồ!

Chỉ thấy ừ một tiếng, một đạo kim quang loé lên, trước mặt xuất hiện một pho tượng kim loại cao hai thước! Pho tượng này có bốn mặt hỉ nộ ái ố, không ngờ có tới sáu cánh tay! Tạo hình cực kỳ đặc biệt, toàn thân hiện ra quang mang kim loại lạnh băng, trên sáu cánh tay, còn cầm hai thanh trường kiếm kim loại giống nhau.

Đây đúng là pho tượng cường hãn mà lúc trước Tiểu Lôi thu được ở Thánh Huyết Tông, có điều lúc Tiểu Lôi thu nó, trên thân nó còn có mấy chỗ bị hắn đánh hư, hôm nay thả ra, không ngờ vết thương đã lành rất nhiều. Cái thứ gia hỏa này chẳng lẽ có khả năng tự chữa trị lấy mình hay sao?

Mặc kệ, cái thứ gia hỏa này có thân thể cường hãn, khi lực lớn tới kinh người, vừa hợp để làm phu khuôn vác.

Mặc dù Tiểu Lôi còn chưa rành cách sử dụng pho tượng, nhưng một số lệnh đơn giản cũng nắm giữ được.

Thật ra, sau khi hắn thu phục pho tượng này trở về nhà, cũng từng thả nó ra, cẩn thận nghiên cứu, còn từng thử động thủ cùng nó, lại tìm thêm vài cao thủ cùng nó động thủ.

Nhưng thật là đáng tiếc, tựa hồ lay động pho tượng cường đại này cần phải có thủ pháp đặc thù. Sau khi Tiểu Lôi thu phục được nó, tự mình phát ra một ít mệnh lệnh động tác đơn giản thì nó có thể làm được. Ví dụ như đi đứng, ngồi, đều có thể làm được. Nhưng muốn cho nó chiến đấu, thì triển ra thực lực quyết chiến với Tiểu Lôi ngày đó, lại hoàn toàn không được.

Tiên Âm cũng từng đánh qua với nó, kết quả là cái con quái vật to đùng này không có lấy nửa điểm uy phong cường hãn như trước đây từng đánh Tiểu Lôi tới hộc máu. Không ngờ tuy không có lực công kích cường đại, nhưng kiếm khí của Tiên Âm cũng không làm tổn thương được nó bao nhiêu, hình như chỉ không biết phản kích, ngay cả ngăn cản đơn giản cũng không được! Tốc độ thì quả thật gần giống con rùa!

Chuyện này thực làm Tiểu Lôi tức muốn hộc máu!

Gặp quỷ rồi! Lúc trước đánh với nó, cái thứ gia hỏa này có sức công kích vật lý siêu mạnh, cộng thêm tốc độ nhanh như quỷ mị! Hơn nữa còn có ý thức chiến đấu gần như hoàn mỹ! Đồng thời lại có thêm một ít tuyệt chiêu pháp thuật đặc thù a!!

Hiện tại cũng tốt, biến thành sức mạnh vô cùng, động tác chậm chạp, đồng thời còn có sức chịu đòn....

Tiên Âm lúc ấy đã làm một so sánh đơn giản

“Đây là pho tượng mà người khoe khoang là rất lợi hại đó sao? Ta thấy nó căn bản như một con ô quy bằng kim loại thôi.”

Ô quy thì ô quy! Tiểu Lôi tức tới cắn muốn bể răng.

Bất quá nó đúng là ô quy sức mạnh vô cùng, dùng để làm phu khuôn vác, dọn đồng núi băng này thật vừa đúng lúc.

Tiểu Lôi ra một lệnh đơn giản. Pho tượng liền chuyển động. Động tác của nó chỉ có tốc độ như người thường. Chợt nghe một tiếng ầm, thanh cự kiếm kim loại to lớn đã đâm vào núi băng, sau đó là một tiếng nổ, một khối băng lớn đã bị nó quăng qua một bên.

“Khí lực thật lớn!” Lời nói của Thần sứ lại vang lên trong lòng Tiểu Lôi: “Đây là khôi lỗi của người sao? Tu hành giả Đông phương các người khi nào lại biết chế tạo ra khôi lỗi vậy? Thứ này không phải pháp thuật mà tu hành giả Đông phương các người am hiểu a! Chỉ có ma pháp Thần tộc chúng ta mới am hiểu chế tạo khôi lỗi Trời ạ, không ngờ nó còn là hoàn toàn dùng kim loại để tạo thành? Chuyện này thật không thể nào! Kim loại kỳ với ma pháp nhất! Sao ngài có thể làm được? Còn nữa.... nó dùng ma pháp trận gì để chuyển động vậy? Vì sao ta không cảm giác được chút do động ma pháp nào trên người nó vậy?”

Tiểu Lôi đi qua một bên, nghênh ngang ngồi xuống, lấy ngón út móc lỗ tai rồi trợn mắt: “Pháp thuật của Đông phương ta, người hiểu được bao nhiêu? Còn trên người nó vì sao không có dao động pháp lực...” Tiểu Lôi dứt khoát ngậm miệng.

Nói nhảm, nếu tiểu gia ta có thể tìm ra nguyên nhân dao động pháp lực trên người nó, nó còn có bộ dạng này sao? Còn có thể bị kêu là ô quy sao? Nếu có thể khôi phục lại pháp lực ba động trên người nó, không nói cái khác, tiểu gia ta chỉ cần thả nó vào trong Vatican, vậy cũng đủ quây cho Vatican long trời lở đất rồi!

Lúc trước cho dù chỉ có Tiểu Lôi đánh với nó, cũng phải một hồi khổ chiến a!

Mất thấy pho tượng này đem khối băng quăng qua một bên, trong lòng Tiểu Lôi lại nghe thấy tiếng Thần sứ than thở: “Ngài triệu hoán ra con khôi lỗi này, thật là không tệ a.” Sau đó Tiểu Lôi cảm giác ánh mắt của đối phương đang nhìn vào mặt mình, tựa hồ thêm vài phần hứng thú: “Một con khôi lỗi như vậy, luyện chế nhất định sẽ không dễ phải không? Hao phí bao nhiêu pháp lực và vật liệu rồi?”

Tiểu Lôi hừ một tiếng không trả lời.

“Chúng ta làm vụ giao dịch được không? Ta rất thích khôi lỗi của ngài, ngài đổi cho ta được không? Ta dùng một viên băng tinh vạn năm để đổi.” Thần sứ chậm rãi nói: “Băng tinh vạn năm chính là khối băng tồn tại phải vạn năm mới có thể thành hình, một tấn thủy tinh tinh thuần, bên dưới sông băng một vạn năm mới có thể sinh ra một phiến băng tinh lớn bằng móng tay như vậy. Loại băng tinh này cứng rắn vô cùng, có thể dùng để luyện chế vũ khí sắc bén, còn có thể tạo thành pháp khí phóng ra pháp thuật, đem theo viên băng tinh này bên người, có thể miễn dịch với tuyệt đại đa số hỏa diễm pháp thuật! Có thể nói là ảo diệu vô cùng. Ta dùng một trăm viên trao đổi với ngài. Bất quá người phải đem phương pháp luyện chế loại khôi lỗi này nói cho ta biết.”

Trong mắt Tiểu Lôi hiện lên một tia đùa cợt: “Ta thấy người không phải muốn khôi lỗi này, mà là muốn biết pháp thuật chế tạo khôi lỗi của Đông phương tu hành chúng ta hả? Hừ, người không cần phải nghĩ nữa, không có cách nào đâu.”

“Đáng tiếc, đáng tiếc.” Thần sứ bộ dạng như rất tiếc hận: “Khôi lỗi này mặc dù tinh diệu, nhưng ở trong tay ngài, chỉ có thể làm một đại lực sĩ, nếu cho ta điều khiển, có thể để nó sử dụng một ít pháp thuật đơn giản, thậm chí là một số võ kỹ lợi hại! Vậy mới có thể phát huy đầy đủ được tác dụng khôi lỗi của này.” Nói xong, đưa ánh mắt tiếc hận nhìn Tiểu Lôi, phảng phất như đang nhìn một tên vương bát đần.

Con mẹ nhà ngươi, ngươi hiểu cái rắm gì. Tiểu Lôì thầm dưng ngón giữa. Pho tượng này thật sự biết dùng pháp thuật và vũ khí, thậm chí còn có ý thức riêng của nó! Không biết lợi hại biết bao nhiêu! Còn cần ngươi nhắc ta sao?

Động tác của pho tượng mặc dù thông thả, nhưng tốc độ chuyển bằng cũng rất nhanh, cầu thang thông xuống Thần điện rất nhanh đã đào được một cái khe đủ để 2 người vào. Bên trong từng luồng gió lạnh thổi ra.

Nhìn Tiểu Lôì vung tay, thu lại pho tượng, Thần sứ gật đầu: “Chúng ta vào đi.”

Vẫn là thông đạo quen thuộc này, đi thẳng xuống cầu thang, bên trái là nham thạch bằng đá cứng rắn, bên phải là vực sâu vạn trượng, một đường đi xuống, không đi lâu lắm, có một khúc chuyển chín mươi độ. Chuyển qua khúc quanh này, có thể thấy được thần miếu Zeus nguy nga tráng lệ kia.

Đứng ở bậc thang trên núi, nhìn tòa Thần điện từ xa, Tiểu Lôì không khỏi thở dài u oán.

Thật khó tin. Chính mình không ngờ lại có ngày trở về nơi này.

Trong Thần điện, pho tượng to lớn do hoàng kim tạo thành của thần Zeus sáng lấp lánh, quang mang của hoàng kim chiếu sáng cả sông băng, làm nó tỏa ra một vòng sáng, có vẻ đặc biệt trang nghiêm.

“Nơi đó nhất định là Thần điện thần Zeus của bọn ta.” Thần sứ đứng trước người Tiểu Lôì, đột nhiên cười: “Nơi này ngài hẳn là đã tới một lần. Bây giờ về lại chốn cũ, có cảm giác gì không?”

Tiểu Lôì cười ha hả, quay về tượng thần Zeus phía xa dưng ngón giữa lên, vô cùng tiếu nuối nói: “Con mẹ nó, tiểu gia hối hận nhất là lần trước tới đây, đáng lẽ phải lấy cái chân giữa của hắn xuống. Mẹ nó, cái đó là vàng ròng a.”

Hắn thật không sợ ở trước mặt Thần tộc Olympia đòi hủy thần tượng của người ta, ngược lại còn trừng mắt, lạnh lùng nhìn Thần sứ: “Ngươi đưa ta tới đây rốt cuộc là có dụng ý gì?”

“Ta chưa thể trả lời vấn đề này.” Thần sứ hình như cười, bởi vì Tiểu Lôì căn bản không thấy mặt nàng ta, chỉ có thể cảm nhận từ ánh mắt mà phán đoán ra nàng ta tựa hồ đang cười.

“Tu hành giả Đông phương Lôì tiên sinh tôn kính, chắc ngài cũng rất hiếu kỳ, vì sao Thần điện thần Zeus trong truyền thuyết của bọn ta lại xuất hiện ở đây hả?”

“Ta đúng là thấy rất lạ.” Tiểu Lôì gật đầu: “Trong lịch sử, tòa Thần điện này đã bị hủy trong chiến tranh giữa các người và tôn giáo khác.” Hắn không khỏi thở dài: “Bỏ qua vấn đề tôn giáo, đây thật sự là một kiến trúc vĩ đại trong lịch sử nhân loại, một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại.”

Nói xong không khỏi chép miệng.

Đột nhiên, Thần sứ nghe câu nói của Tiểu Lôì liền mở trừng mắt.

“Vậy, ta đại biểu cho Thần tộc Olympia, đem tác phẩm nghệ thuật vĩ đại này tặng cho ngài.”

Tiểu Lôì bỗng nhiên xoay người, nhìn chằm chằm vào Thần sứ của Thần tộc Olympia.

“Tặng cho ta?” Tiểu Lôì hít sâu một hơi, trong mắt lộ vẻ khó tin: “Ngươi không phải nói đùa chứ?”

Nói xong nhìn chằm chặp vào pho thần tượng to lớn, kim quang lấp lánh....

Con mẹ Zeus nhà hắn! Pho tượng to lớn cao cả mười thước a! Hoàn toàn tạo thành bằng vàng ròng! Còn chưa tính đến đôi mắt do bảo thạch thật lớn điêu khắc thành....

Cho dù Tiểu Lôì không thiếu vàng bạc.... nhưng một pho tượng hoàng kim lớn như vậy, giá trị nghệ thuật của nó, không phải có thể đo lường bằng tiền bạc được!

Làm một phép so sánh, một khối vàng, và một pho tượng thuần kim có cùng thể tích, về ý nghĩa và giá trị thì lại khác biệt nhau xa a!!

“Cái thứ này, ngươi muốn tặng ta à?” Tiểu Lôì nhìn Thần sứ không chớp mắt, lại thấy nàng ta nhìn sao cũng không giống đồ ngốc .

“Đừng nhìn ta như vậy.” Thần sứ xem ra vẫn bình tĩnh, nàng ta chỉ lẳng lặng ngênh tiếp ánh mắt của Tiểu Lôi: “Thứ này đối với các người mà nói, là đại biểu cho tài phú vô hạn, đại biểu cho một món tiền lớn. Nhưng đối với Thần tộc chúng ta, tiền không là cái gì. Chúng ta là Thần tộc, tiền đối với chúng ta, không có bất kỳ ý nghĩa nào.”

Ài, hình như Thần tộc tựa hồ hái ra tiền, khi gặp bọn họ trên biển tại Nam Đô thì họ có một chiếc du thuyền xa hoa cỡ nào.

Sau đó, lại nghe Thần sứ nói: “Dù sao, pho tượng này, còn tòa Thần điện này đều đã dùng xong, nó đã mất đi ý nghĩa rồi. Có tặng ngài, cũng không sao. Có thể dùng một tác phẩm nghệ thuật để có tình hữu nghị với một vị đệ nhất tu hành giả của Đông phương, đây là vụ mua bán rất có giá trị.”

“Con mẹ nó!” Tiểu Lôi không khỏi liếm môi, ánh mắt nhìn vào pho tượng to như núi đang lấp lánh rồi thì thào: “Có được tình hữu nghị với ta.... Lão tử lần đầu biết được, thì ra tình hữu nghị của ta lại đáng tiền như vậy a....”

Bất kỳ người nào, đột nhiên có một núi vàng cao mười thước đặt trước mặt, cho dù là ai, cũng đều muốn ngắt xiu, hơn nữa, đây không phải chỉ là mấy trăm mấy ngàn tấn vàng mà thôi. Giá trị của vàng có thể tính toán được.... nhưng giá trị khổng lồ của di sản văn hoá và tác phẩm nghệ thuật có mấy ngàn năm lịch sử cùng văn hóa mới là vô giá!

Ai mà chỉ bán nó như vàng, mới thật ngu ngốc!! Phải xem là văn vật, tác phẩm nghệ thuật, là đồ cổ mà bán a!

Tiểu Lôi có thể không thích vàng. Bởi vì nhờ pháp thuật, hẳn thậm chí có thể biến đá thành vàng. Nhưng... cho dù hẳn có thể biến đá thành vàng, cũng không thể đem khối vàng biến thành các tác phẩm điêu khắc nghệ thuật hoàn mỹ mà các vị đại sư từ mấy ngàn năm trước, đã tốn hao vô số tâm huyết!

Mẹ, chỉ là cái món gia hỏa này lớn vậy, túi càn khôn khẳng định không chứa được.... dùng pháp thuật triệu hồi Ngũ quỷ bàn sơn (ngũ quỷ dời núi) sao? Hay là công theo pho tượng vàng lớn như vậy bay về Đông phương sao?

Người thật sự nghĩ không phận của các quốc gia Tây phương người ta không có phòng tuyến nào sao?

Những cao nhân như Tiểu Lôi bay tới bay lui, người ta đương nhiên không phát hiện ra. Nhưng đây là một pho tượng vàng lớn, không phải pháp khí gì! Một đồng vàng lớn như vật bay trên trời, không bị ra đa phòng không của các quốc gia Tây phương người ta phát hiện mới đúng là gặp quỷ a!

Ồ?

Đợi một chút....

Đột nhiên, hẳn dường như nghĩ tới gì đó: “Đợi một chút... người nói, mục đích của nó đã kết thúc? Thần điện này đặt ở đây, rốt cuộc để làm gì?” Sau đó, không đợi Thần sứ trả lời, Tiểu Lôi buột miệng nói: “Ta biết rồi, chẳng lẽ là vì để cái tên Pandora gì đó ở đây, gây hại cho những người tìm đến nơi này?”

Lần này, Thần sứ không còn trả lời nhanh chóng vấn đề của Tiểu Lôi. Nàng ta tựa hồ trầm mặc chốc lát, rốt cuộc mới chậm rãi nói.

“Lưu lại sứ giả Pandora để chỉ dẫn phương hướng cũng chỉ là một trong các tác dụng thôi. Tòa Thần điện này còn có một tác dụng khác.”

“Cái gì?”

“.... Nó chỉ là thứ để hấp dẫn chú ý của địch nhân, nó chỉ là cái vỏ ngoài.”

Nhìn biểu cảm của Tiểu Lôi, Thần sứ từ ánh mắt hẳn thấy được sự nghi hoặc liền chậm rãi giải thích: “Lôi tiên sinh, ân oán giữa Thần tộc Olympia chúng ta và đám chủng tộc nanh ác đeo thập tự giá, nghĩ tất ngài cũng đã rõ rồi.”

“Hiểu rồi hiểu rồi.... nhất định các người bị bọn họ đánh rất thảm, cuối cùng ngay cả giang sơn của mình cũng dễ mất.”

“Khi Thần tộc chúng ta hoàn toàn thất bại, rất nhiều Thần điện đều bị phá hủy. Tòa điện thần Zeus này, là Thần điện thần linh vĩ đại nhất của bọn ta, cũng là Thần điện huy hoàng nhất. bởi vì nó dùng để cung phụng phụ thần Zeus vĩ đại nên bọn ta mới chuyển nó đến đây. Nếu để ngài đoán nguyên nhân thì ngài sẽ nghĩ thế nào đây?”

“....Hả.....” Tiểu Lô suy nghĩ: “Ta sẽ cho rằng, các người muốn sau khi chiến bại, bảo lưu lại một chút tôn nghiêm cuối cùng, cho nên mới đem Thần điện cso quý tôn nghiêm nhất mà giấu ở đây.”

“Không sai.” Ánh mắt Thần sứ như đang mỉm cười: “Dựa theo tư duy bình thường, loại suy nghĩ này rất phù hợp. Dưới tình huống bình thường, đại đa số người đều sẽ nghĩ như vậy.”

“Chẳng lẽ nguyên nhân không phải vậy sao?”

“Không phải!”

Nói đến đây, Thần sứ đột nhiên mở rộng hai cánh tay, giơ cao hai bàn tay, trên người nàng ta đột nhiên bắn ra một vòng sáng đầy màu sắc, bao phủ lấy cơ thể nàng ta. Hai mắt nàng ta cũng bắn ra hai đạo tinh mang, trong đồng tử loé lên ánh ngân sắc lộng lẫy!

Sau đó, Tiểu Lô trong lòng như nghe được một thanh âm ngưng trọng.

“Thần tộc Olympia, là chủng tộc vĩ đại! Nhân dân trên thế giới này từng kính ngưỡng quang mang của chúng ta cả trăm ngàn năm! Chúng ta đã từng là chúa tể trên đại lục này! Quang huy của Thần tộc vĩnh viễn sẽ không biến mất trên đại lục này! Chỉ vì sự vĩ đại của chúng ta, mới bị một âm mưu dâm tặc lật đổ. Chúng ta không sợ khiêu chiến chính diện, lại bị gục ngã dưới chân quý kẻ ti tiện! Sự lỗi lạc của Thần tộc, không hề đồng nghĩa với ngu muội! Đám thập tự giá dị đoan, bọn chúng chưa bao giờ ngừng truy sát chúng ta. Nhưng chúng ta vẫn có thể lưu lại hạt giống của mình trên thế giới này! Nhưng, chúng ta cũng có lo lắng, địa điểm của Thần điện này mặc dù được che dấu kỳ ảo, nhưng vẫn không thể bảo đảm không bị đám dị đoan đeo thập tự giá phát hiện! Bởi vì dù Thần tộc chúng ta rời khỏi thế giới này, bọn chúng vẫn chưa bao giờ bỏ đi ý niệm ác độc muốn trăm thảo trừ căn (diệt cỏ tận gốc) đối với chúng ta trong đầu!”

Nói đến đây, Thần sứ đột nhiên thở ra một hơi dài. Đây là thanh âm đầu tiên Tiểu Lô nghe nàng ta phát ra rõ ràng, tiếng thở dài đó, nghe hơi quen thuộc....

“Thần tộc rời khỏi thế giới này, nhưng để có thể một ngày giáng hạ trở lại thế giới này, nên phải lưu lại một thông đạo. Đây chính là cầu nối giữa hai thế giới. Đám tà ác dị đoan đó vẫn luôn tìm kiếm thông đạo này.... Một mục tìm tòi! Bọn chúng muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta.”

“Nói vậy.” Tiểu Lô chen vào một câu: “Người Trung Quốc chúng ta đều biết câu ‘nghị tương thắng dũng truy cùng khẩu’ ”

(Trích bài thơ “Nhân dân giải phóng quân chiếm lĩnh Nam Kinh” vào tháng 4 năm 1949

Ý nói: không nên truy đuổi giặc vào đường cùng, để tránh việc tương tự như Sở Bá Vương tự vẫn.

é xǎ±±é£ }é:~èµ • è9?é»

ç”¾ă, !é: ă, ĭ!ă±§æ±x

è“ }è, ~é¾”ç:Ŭă» ‘è’SæŬ

ă±©çĭ»ăS°èĭ æ& ``è¬Ræ& •

ă®Să° ă0©ă9!èĭ½ç© • ă¬!

ă, ?ă?¬æ²½ă??ăĭéS, ç }9

ă±©è9¥æS0æ’&ă±©ă°ĭè¬?

ă°é ´æ£é? æŬ¬æ²§æĭ)

“Điều đáng tiếc chính là, thông đạo lưu lại này phải được bố trí cực kỳ xảo diệu. Đây là cây cầu nối giữa hai thế giới, phải có pháp lực cường đại duy trì, thậm chí cần địa hình phù hợp. Đường nhiên, quan trọng nhất là chúng ta phải lưu lại một cột mốc trên thế giới này!”

“Chẳng lẽ... đây là cột mốc các người lưu lại?” Tiểu Lô nhìn tòa Thần điện kia.

“Đúng vậy.”

Tiểu Lô rút cuộc cũng biến sắc: “Ý của người là... thông đạo đi thông tới thế giới khác của các người ở đây sao?”

“Đúng vậy.”

“Ồ...” Tiểu Lô thở ra, sau đó đột nhiên cười: “Chẳng lẽ các người không sợ Thần điện này bị người của Vatican tìm được, sau đó sẽ hủy diệt nó sao?”

“Không sợ.” Câu trả lời của Thần sứ làm Tiểu Lô giật mình: “Bởi vì Thần điện này không phải là thông đạo. Tòa Thần điện này chỉ là vỏ ngoài, dùng để che tai mắt của kẻ khác mà thôi.” Câu trả lời của nàng ta thật ngoài ý liệu của Tiểu Lô: “Không phải ngài vừa nói, nếu người Vatican tìm được Thần điện này, theo tâm lý bình thường, sẽ cho rằng đây chỉ là chúng ta muốn lưu lại tôn nghiêm cuối cùng nên mới che dấu tòa Thần điện này. Cho dù bọn chúng có hoài nghi tòa Thần điện này nhất định là một thông đạo cuối cùng tới thế giới của chúng ta mà hủy diệt nó, vậy cũng không sao. Bởi vì nó không phải là.... Nói đơn giản, đặt tòa Thần điện này ở đây, chính là để dự phòng có ngày bị Vatican tìm được, có thể để cho bọn chúng hủy diệt.”

Tiểu Lô cẩn thận suy nghĩ một lúc, không khỏi thở dài.

“Ngoạn mục!”

Đây là một liên hoàn kế a!

Thử nghĩ, nếu người hao phí tâm cơ tìm cái gì đó, khi người đã tìm rất lâu, tốn vô số nhân lực và vật lực, rốt cuộc tại một nơi vô cùng thần bí, vô cùng bí ẩn, lại là nơi không thể nào nghĩ ra được! Lúc tìm được, người sẽ có tâm tình gì?

Người sẽ thở dài một hơi. Rốt cuộc nhiệm vụ khó khăn đã hoàn thành, sẽ cảm thấy: tốt rồi, cảm ơn trời đất, rốt cuộc đã xong rồi!!!

Nhưng sự thật, mức khó khăn của quá trình này cực lớn, mới vừa được người nghĩ rằng, người đã tìm được thứ mình muốn tìm.

Mà sự thật thì lại không phải như vậy.

Khi người trả giá rất đắt để tìm ra vật này, người ngược lại sẽ không chút hoài nghi nó là đồ thật hay không.

Mà chỗ mấu chốt càng thêm ngoạn mục chính là: thông đạo đi thông qua thế giới, chính là ở đây! Ở bên cạnh Thần điện này!!

Đây quả là một phương thức che dấu tuyệt diệu tới cực điểm!!

“Bố trí rất tinh xảo.” Tiểu Lô cười khở một tiếng: “Nhưng dường như bố trí tinh diệu như vậy đã uống công rồi. Vatican không tìm được nơi này, cho nên tòa Thần điện để dụ bọn họ không bị hủy diệt, giờ lại tiện nghi cho ta.”

“Bọn chúng không phải là không tìm được nơi này.” Thần sứ nói: “Sự thật là bọn chúng đã tìm tới núi Pyrenees, hơn nữa tại nơi đây của cái thế giới này còn đại chiến một số trận để đời với chúng ta, giết bọn chúng gần như không còn.”

Tiểu Lô lập tức nghĩ tới Diệp Bất Quần từng nói qua, hắn từng phát hiện một động băng khác trên núi.

Tiểu Lô suy nghĩ rồi cười nói: “Dù sao bọn họ không tìm được nơi này là tốt rồi.”

Ánh mắt Thần sứ như đang cười: “Đây vốn chỉ là đề phòng vạn nhất mà bố trí. Nếu bọn chúng tìm tới đây, sẽ bị gạt... nếu không tìm được, đương nhiên là tốt rồi.”

“Không nói nhảm nữa.” Tiểu Lô phát tay: “Nếu người đã nói, thông đạo để rút lui về thế giới kia của Thần tộc các người ở chỗ này.... Vậy đêm nay người đưa ta tới đây, rốt cuộc để làm gì? Chẳng lẽ muốn mang ta tới thế giới đó để du lịch sao?”

Thần sứ không nói năng gì.

Nàng ta đột nhiên làm một động tác khiến Tiểu Lô giật mình. Nàng ta chợt mở hai tay ra, thả người nhảy xuống, nhắm ngay hướng vực sâu vạn trượng.

Tiểu Lô chỉ bị giật mình, lập tức hiểu ngay, rất có thể thông đạo ở dưới vực sâu bên cạnh.

Quả nhiên, sau đó, phía dưới vọng đến một câu: “Ngài hãy nhảy xuống theo ta.”

Tiểu Lô khá do dự rồi cũng lập tức thả người, theo vách núi sâu không thấy đáy nhảy xuống...

Cơ thể rơi xuống tự do, nhưng bên tai lại không có tiếng gió vù vù như đang rơi xuống. Tiểu Lô giống như trái táo từng rớt trên đầu Newton, nhưng trong lòng hẳn lại cảm thấy rất cổ quái.

Con mẹ nó! Vực sâu này rốt cuộc sâu tới đâu?

Vừa rồi sau khi nhảy xuống, không ngờ đến giờ vẫn chưa đến đáy!!

Trong lòng Tiểu Lô đã âm thầm đếm từ một đến một trăm...

Thân ảnh của Thần sứ đã ở trong phạm vi hiện tại của hắn, bên cạnh còn có băng tầng trong suốt, nhưng... Cho dù động băng có lớn hơn nữa, thì bao sâu đây? Một ngàn thước? Hai ngàn thước?

Còn rơi tiếp nữa, Tiểu Lô thậm chí cảm thấy chính mình sẽ lọt qua đầu bên kia địa cầu mất....!

Cảm giác như người đi thang máy từ lầu mười xuống lầu một, nhưng khi đến lầu một, thang máy vẫn không dừng lại, vẫn tiếp tục rơi xuống....

Đã đếm đến ba trăm rồi, Tiểu Lô rốt cuộc nhịn không được lớn giọng nói: “Đám Thần tộc các người, không phải là ở địa ngục chứ?”

Cách Tiểu Lô chùng một thước, Thần sứ trả lời: “Ngài nói đúng, thế giới mà Thần tộc lui về, đúng là địa ngục. Bất quá trước khi tới đó, chúng ta phải qua ‘Cửa vào vực sâu địa ngục’ mới được.”

Địa ngục....

Mặt trời và Thượng Đế ở trên thiên đường, mà ‘Thần’ lại ở địa ngục.... khó trách, Thánh kinh trên địa cầu đều viết ma quỷ tại địa ngục, ma quỷ là kẻ địch của Thượng Đế, mà không phải Thần tộc Olympia chính là kẻ địch của Vatican sao?

Đã đến năm trăm rồi, Tiểu Lô không nhịn nổi lại hỏi thêm một câu: “Người nói cái gì mà địa ngục cái gì mà cửa vào cái vực sâu gì đó, là dưới vách núi sao?”

Câu trả lời của Thần sứ càng làm Tiểu Lô giật mình.

“Lôi tiên sinh tôn kính, chúng ta hiện đang xuyên qua ‘Cửa vào vực sâu địa ngục’ đó.”

Trời ạ....

Tiểu Lô cảm thấy rất khó chịu.

Cũng không phải vì chuyện gì khác, chỉ là theo tư duy quán tính, danh từ ‘Cửa vào vực sâu địa ngục’ này quá hoa lệ phô trương. Dựa theo tư duy truyền thống, dưới tình huống này, trong đầu sẽ nghĩ tới một cảnh tượng như thế này.

Tại một nơi đáng sợ hỗn loạn, chung quanh huyết sắc vụ khí lơ lửng, dưới chân là biển máu, còn có hỏa diễm ma quái phụt ra phụt vào. Trước mặt là một khung cửa khổng lồ cao mấy chục thước, trên đó còn có điêu khắc hoa văn kỳ dị, tỏa ra khí tức cùng pháp lực dao động cường đại đáng sợ, còn có một số biểu tượng đen ngòm cùng hắc sắc hỏa diễm của ma quỷ địa ngục... Cuối cùng chung quanh còn truyền ra tiếng lệ quỷ kêu gào thê lương, tạo nên một không gian thâm đậm, thê lương, khủng bố tuyệt luân....

Như vậy mới đủ mùi vị đầy thôi!

Vậy mới có thể xứng với danh từ hoa lệ như ‘Cửa vào vực sâu địa ngục’ phải không?

Bây giờ thì sao? Thì ra là cánh cửa chó má này, chỉ là một vách núi!

Nhưng.... nếu đã có cái tên là “Cánh cửa vực sâu địa ngục” người... người... người tốt xấu cũng phải có cái ‘cửa’ chứ!!

Đợi cho Tiểu Lôi đếm thầm trong lòng tới một ngàn, thế xuống dần dần chậm lại, dưới chân như có một cỗ lực dẫn cực kỳ nhu hòa đỡ lấy hần, chậm rãi, từng chút từng chút làm giảm đi lực rơi của hần.... Tiểu Lôi cảm giác như hần đang rơi vào một đồng bông gòn khổng lồ, vô cùng vô tận..

Rốt cuộc, chờ khi hần đếm đến một ngàn năm trăm, thế xuống mới hoàn toàn dừng lại.

Chung quanh là một mảng sương mù mờ mờ lung. Mặc dù Tiểu Lôi phát huy tới đa thị giác, cũng không thấy rõ được thứ gì.

Thần sứ đó đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó nhẹ thở ra rồi nói nhỏ một câu: “Rốt cuộc về nhà rồi.”

“Nhà? Sao ta cái gì cũng không nhìn thấy?” Tiểu Lôi nhíu mày.

“Thật có lỗi, ta quên mất.” Thần sứ ánh mắt như mỉm cười: “Ta quên là cặp mắt của ngài là mắt phàm ở thế giới kia, tại thế giới này của chúng ta, cái gì cũng sẽ không thấy được. Xin chờ ta một chút, để ta thi triển một ma pháp nhỏ lên người ngài.”

Tiểu Lôi nhìn chung quanh rồi đột nhiên nói: “Cửa của vực sâu này cũng thật quá rõ ràng, nếu để Vatican tìm được Thần điện đó, nói không chừng bọn họ sẽ cẩn thận kiểm tra phía dưới vực núi.”

“Chuyện này không cần lo.” Thần sứ trả lời: “Cửa vào vực sâu địa ngục là một ma pháp thời không, đây chỉ là một ma pháp nhỏ vô cùng đơn giản, thậm chí không có chút pháp lực nào dao động, cũng sẽ không bị phát hiện.... mà hiệu quả của ma pháp này là trừ khi dùng lực nhảy xuống, mới có thể xuyên qua được thông đạo....”

Thì ra là thế.

Tiểu Lôi gật gù, bọn Thần tộc này nghĩ thật chu đáo.

Cho dù bất hạnh bị Vatican phát hiện Thần điện ở trên, bọn họ dù có cẩn thận xem xét vực sâu phía dưới, nhưng.... người tra xét có dám nhảy xuống hay không? Rõ ràng là không! Người ta nhiều nhất cũng chỉ là từ từ leo xuống vách núi mà xem xét thôi. Như vậy nhiều nhất cũng chỉ trèo được xuống đáy vực, sẽ không làm xung động tới ma pháp của Cửa vào vực sâu địa ngục, càng không thể phát hiện được cách xuyên qua thông đạo.

Đây là đạo lý rất đơn giản, đồng thời cũng nắm bắt được tâm lý con người.

Ngay lúc này, trong lòng Tiểu Lôi đột nhiên nghe thấy một đoạn văn tự cổ quái, như tiếng ngâm nga có tiết tấu vậy. Lập tức, Thần sứ nói nhỏ với Tiểu Lôi một câu: “Xin ngài đừng di động.”

Nói xong, đưa tay lên, một ngón tay từ xa điểm tới Tiểu Lôi, đầu ngón tay bắn ra một đoàn quang mang nhu hòa.... Lập tức, Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời!

Sương mù hỗn loạn chung quanh đã biến mất.

Hần, rốt cuộc đã thấy rõ nơi ở của Thần tộc này... Địa ngục.

Đồng thời, khi thấy hoàn cảnh chung quanh đập vào mắt, sắc mặt Tiểu Lôi liền đại biến.

“Đây là địa ngục à?” Tiểu Lôi kinh ngạc hô lên.

Biểu tình quái dị hiện lên trên mặt hần, như thể thấy được trên mũi Ngọc Hoàng đại đế đột nhiên mọc ra một cành hoa đuôi chó vậy, lại giống như là mèo bị voi đạp trúng đuôi....

351. Chương 351: Địa Ngục Thần Tộc

Kiến giải về khái niệm này mặc dù đông phương tây phương có phần bất đồng, nhưng xét trên đại thể cũng gần như tương tự. Tỷ như, ít nhất, loại địa phương như Địa ngục, tuyệt đối sẽ không phải là chỗ có phong

cảnh ưu mỹ gì đó.

Địa ngục trong khái niệm của người phương tây, trên đại thể là căn cứ vào diện mạo được ghi lại trong Thần khúc* của Dante Alighieri**, tổng cộng có chín tầng. Địa ngục trong truyền thuyết nơi nơi đều là hỏa diễm vĩnh hằng bất diệt, rần rết khắp nơi, còn có vô số lệ quỷ chịu trừng phạt cùng dày vò ở đây. Mà trong mô tả của Giáo hội, Địa ngục cũng chính là địa bàn của Satan, nơi có ma quỷ đáng sợ, nơi mà còn có linh hồn của vô số người gây ra tội nghiệt sau khi chết nhận lấy xử phạt.

Mà trong truyền thuyết đông phương, khái niệm Địa ngục so với tây phương không khác biệt lắm. Đông phương xưa nay có thuyết pháp “Mười tám tầng Địa ngục”.

Nhưng vô luận thế nào, Địa ngục, vĩnh viễn là hỏa diễm, khủng bố, tuyệt vọng, thâm trầm... Tất cả những danh từ này đều có liên hệ với nhau.

Mà hiện tại, Tiểu Lô thật sự đã xuyên qua cánh cửa vực sâu Địa ngục, nhưng sau khi đặt chân lên đó, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây dại...

“Đây chính là Địa ngục?!!”

Dùng lực néo mình một chút, lúc này rốt cuộc mới hết kinh ngạc trấn định lại. Nhưng... Cảnh tượng trước mắt là như thế này sao...

Một màu xanh biếc!

Tiểu Lô chỉ cảm thấy mình đang đứng trong một mảnh xanh biếc ẩn chứa sinh cơ vô hạn, cỏ cây kia, cây cối kia, lá xanh kia nữa, đều ngập tràn sự sinh động. Ngay cả trong không khí, cũng bao hàm vẻ nhẹ nhàng thanh thoát. Hết thấy trước mắt đều sống động như thế, sáng sủa như thế!

Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy bầu trời nhuộm một màu xanh ngắt giống như ngọc bích, lơ lửng ở phía đông là một vầng thái dương vàng rực, mà phía tây lại là một vầng trăng tròn toả ánh bàng bạc. Hai vầng nhật nguyệt cùng tồn tại trên không trung bao la, hoà lẫn vào nhau. Màu vàng rực rỡ hoà cùng với màu bạc mát lạnh, lại càng phản chiếu sắc thái thanh bình của thế giới này...

Đứng ở địa phương như thế này, Tiểu Lô thậm chí không tìm được cảm thấy tâm linh như dâng lên một cảm giác yên ổn thanh bình, phẳng phất linh hồn mình từ trong ra ngoài như được một thứ gì đó bình yên tốt đẹp gột rửa, càng cảm thấy an bình sung sướng.

Mà càng làm cho Tiểu Lô thêm sửng sốt chính là, trong khi hấn ngẩng ngơ có khoảnh khắc như vậy, bầu trời đã có một mảng ảnh tử bay lượn tới. Không ngờ đó lại là một nhóm cự đầu cực lớn không biết tên, toàn thân được bao phủ bởi thất thải quang mang.

Loài đầu kia có thân hình dài chừng mười thước, nhìn thoáng qua lại không cảm thấy chúng khổng lồ vụng về chút nào, ngược lại thân thể kia lại có vẻ rần rỏi tuấn mỹ, đặc biệt là màu sắc lông vũ rực rỡ trên hai cánh, trên trán có một đốm lông màu vàng giống như cái mũi!

Tai chợt nghe thấy một tiếng gáy vang xa như muốn xuyên thủng bầu trời, sau tiếng gáy cao vút vang vọng ấy, trong mảng cây cối rộng lớn chung quanh lập tức vang tới vô số thanh âm chim chóc hót, hoặc to hoặc nhỏ hoặc lạnh lạnh hoặc véo von...

Nếu lại dõi theo tầm mắt, sẽ thấy một rừng núi có màu xanh lam nơi phương xa. Núi non liên miên, trông giống như một con cự long đang ngủ đông, thể núi cực kỳ hùng vĩ, mơ hồ còn mang theo vài phần khí tức uy nghiêm oai phong. Mà bắt nguồn từ trên đỉnh núi, lại có một đoạn hình dáng giống như cái đai ngọc dốc xuống, chính là một thác nước, đổ xuống chân núi, lại tạo thành một con sông, chậm chậm chảy...

Trên đỉnh núi, phẳng phất như có một tòa thành thị khổng lồ cao chót vót, vòm trời phía trên thành thị thỉnh thoảng còn có một mảng gì đó mờ mờ ảo ảo bay lượn xẹt qua...

“Đó... Đó là cự long?”

Không sai. Đó đúng là cự long! Chính là đám sinh vật cổ đại có hình dạng độc nhất vô nhị bị đóng băng không biết đã qua bao tuế nguyệt mà mình nhìn thấy phía dưới dòng sông băng.

Những con phi long cực lớn đó giang hai cánh, đang bay lượn qua lại phía trên bầu trời thành thị, dường như chúng là kẻ bảo vệ kiên định nhất của nơi này vậy.

Tiểu Lôi rút cuộc đã vượt qua sự khiếp sợ và hoàn toàn tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, đưa mắt sang Thần sứ ở bên cạnh, nuốt ngụm nước bọt: “Không ngờ nơi này lại chính là Địa ngục... con mẹ nó, Địa ngục lại có diện mạo này sao?”

Nơi đây nào đâu có phải là Địa ngục?

Nếu nói nơi này là Thiên đường, e rằng mọi người đều tin!

Nếu nơi này là Địa ngục, Tiểu Lôi thật sự rất muốn biến nhà của mình cũng thành loại “Địa ngục” này.

Thần sứ dường như đối với phản ứng của Tiểu Lôi không hề giật mình, chỉ chậm rãi nói một câu: “Lịch sử đều do kẻ thắng lợi soạn.”

Tiểu Lôi lập tức hiểu ngay ý tứ trong lời nói của nàng ta ta.

Theo thuyết pháp của Giáo hội, Địa ngục là địa phương mà chỉ có ma quỷ cư ngụ, cho nên Địa ngục đồng nghĩa với đáng sợ, khủng bố, và tà ác!

Được cho là thế lực thù địch, Giáo hội làm sao có thể lại tô điểm Địa ngục được? Đương nhiên là hết sức bôi nhọ...

“Cả nhân gian này đều thuộc phạm vi của bọn họ, đương nhiên bọn họ muốn thế nào, thì sẽ nói như thế.” Thần sứ trả lời tựa hồ rất bình thản, không có chút oán hận gì: “Được rồi, chúng ta có thể tiếp tục đi tiếp.”

Tiểu Lôi thở dài: “Nhưng người đã mang ta đến nơi này, lại vẫn chưa nói muốn ta làm chuyện gì cho người.”

Thần sứ nhìn Tiểu Lôi giây lát, bỗng nhiên nở nụ cười.

Nụ cười của nàng ta lần này là thật, hơn nữa còn cười thành tiếng, không hề dùng loại phương thức trao đổi tinh thần trước đó, mà thật sự đang hé miệng cười.

Tiếng cười của nàng ta tựa hồ rất êm tai, cực kỳ dễ nghe.

Sau đó, nàng ta không ngờ lại mở miệng nói chuyện, thanh âm ấy dường như cũng rất êm tai, nó phảng phất như một làn gió xuân đang mơn trớn làm rung động lòng người.

“Lôi tiên sinh, chúng ta có thể vừa đi vừa nói tiếp.”

Nói xong những lời này, nàng ta chìa tay thể hiện tư thế mời.

Đi trong thế giới toàn màu xanh biếc thế này, Tiểu Lôi cảm thấy mình thật sự được đại khai nhãn giới, hẳn thấy rất nhiều sinh vật kỳ quái mà cho tới bây giờ mình không hề biết.

Tỷ như một loại chim màu vàng có giọng hót rất mỹ diệu, loại chim này chỉ to cỡ con ong mật, toàn thân dường như được đúc bằng vàng, thân hình nhỏ nhỏ thế mà lại có thể phát ra tiếng hót trong trẻo vang xa. Càng thêm kỳ quái là, thanh âm của loại chim này phi thường êm tai, giọng hót của chúng phảng phất như một loại ca khúc kỳ quái, trầm bổng du dương, e là ngay cả đám nữ ca sĩ chuyên nghiệp chốn nhân gian cũng không thể sánh bằng.

“Đây là tán điệu, chúng được phú cho giọng hót tuyệt vời để ca ngợi thần linh. Chúng là những ‘ca sĩ bẩm sinh’, mỗi mùa đều có thể cất lên một loại ca khúc bất đồng. Chúng thích sống tụ tập, một đám tán điệu đồng thời cất giọng hót thì cũng sẽ mỹ diệu giống như dàn hợp xướng ở nhân gian các ngài. Hơn nữa, chúng còn có một loại bản lĩnh đặc biệt, cho dù là một số sinh vật cường đại cũng không dễ dàng chọc vào bọn chúng.”

Tiểu Lôi trông đám chim chóc nhỏ nhắn xinh xắn đang không ngừng hót vang quanh người mình mà nhin không được hỏi: “Nhỏ như vậy, chẳng lẽ lại khiến cho sinh vật cường đại gì đó sợ hãi sao?”

Thần sứ lại cười một tiếng, hạ giọng nói: “Ngài có thể thử xem.”

Tiểu Lôi thò tay nhẹ nhàng bắn một cái lên một con ở gần mình nhất. Chú chim kia lại đột nhiên né tránh, sau đó há mỏ, trong miệng không ngờ lại thổ ra một đạo ngân sắc quang mang, dường như cây châm bắn trúng tay Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi hừ một tiếng, hơi nhú mào, sờ lên ngón tay đang khê tê dại, lẩm bẩm nói: “Không ngờ là biết cả pháp thuật...”

“Đây vẫn còn là điều đơn giản nhất... Nếu một đám tán điểu đồng thời ngâm xương, chúng nó thậm chí có thể phát ra một loại ma pháp khổng lồ, uy lực ngay cả phi long cũng không dám đến gần.” Thần sứ cười.

“Đó là cái gì?” Tiểu Lôi chỉ ra xa xa. Nơi đó có một cái bóng màu xám, xem ra, tựa hồ là cái lưng của sinh vật gì đó đang ẩn núp trong rừng rậm.

Phảng phất như nghe được thanh âm của Tiểu Lôi, chợt nghe thấy âm thanh cỏ cây xào xạc một hồi, sinh vật kia đã đứng lên.

Chỉ thấy nó cao khoảng bằng một người, không ngờ lại là một con tuần mã to lớn! Hai bên sườn con tuần mã này lại có hai cánh. Cái trán không ngờ lại còn có một đoạn gồ lên dài chừng một tấc.

Mặc dù khoảng cách xa như vậy, Tiểu Lôi cũng đã cảm thấy một cỗ tiềm lực ba động cường đại truyền đến từ sinh vật này.

“Đó là một con Unicorn (kỳ lân) còn nhỏ, hay gọi theo nhân gian các ngài là độc giác thú. Đây là một chủng thần thú cường đại, cũng là tọa kỵ mà đám Thần tộc cao cấp cường đại ưa thích nhất. Khi trưởng thành, lớp da hiện tại của nó sẽ biến thành màu trắng như tuyết, còn chỗ gồ lên trên trán, cũng sẽ biến thành cái sừng của nó. Con độc giác thú mà ngài thấy này còn chưa được thuần hóa, là sinh vật tự nhiên sinh sống trong khu rừng này. Một con độc giác thú trưởng thành có thể sống tới một trăm năm, hơn nữa có thể triệu hoán phong hệ ma pháp rất lợi hại.”

Con mắt Tiểu Lôi sáng ngời lên!

Độc giác thú? Cái thứ này thực sự rất thú vị, nếu có thể mang một con về...

“Lôi tiên sinh. Ta xin ngài không nên có chủ ý với nó...” Thần sứ thở dài, thanh âm nài nỉ ta mềm mại êm tai, mang theo vài phần thỉnh cầu: “Hiện tại loại độc giác thú hoang dại này đã phi thường thưa thớt rồi. Dù sao thế giới này là thế giới ảo do Thần tộc chúng ta sáng tạo ra, không có nhiều không gian lắm để đám sinh vật này sinh sôi, trừ phi là thần linh cấp bậc thập nhị chủ thần, còn Thần tộc khác cũng không có tư cách sở hữu loại sinh vật trân quý hi hữu này làm tọa kỵ.”

Tiểu Lôi thở dài, đột nhiên, ánh mắt hần lóe lên, biểu tình trên mặt nhanh chóng bắt đầu ngưng trọng, nhìn chăm chăm phía xa, chỉ thấy cuối con đường phía trước, chính là dòng sông được hình thành bởi thác nước bắt nguồn trên đỉnh núi chảy xuống đất bằng.

Trên dòng sông, là một cái cầu làm bằng chất đá màu trắng cực lớn, trên cầu có điêu khắc những hoa văn kỳ quái, hai bên đầu cầu có cắm những ngọn đuốc trên cao, đuốc đó là dùng vàng nguyên chất chế tạo nên... Mà càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, quang mang trên đuốc phát ra không ngờ lại không phải là hỏa diễm... mà là một khối bảo thạch cực lớn!

Nhìn thấy ngọn đuốc màu vàng đó, cùng với bảo thạch phóng ra lam sắc quang mang, Tiểu Lôi thở dài: “Khó trách người tuyệt không do dự liền đem thần tượng Zeus đó tặng cho ta... Thần tộc Olympia các người, thật sự quá giàu có...”

Thần sứ cười: “Đi qua khu rừng này, xuyên qua cây cầu này, ngài xem ngọn núi phía trước, chính là núi Olympia, còn toà thành thị trên đó, chính là địa phương hiện tại Thần tộc chúng ta cư ngụ. Mà khu rừng chúng ta vừa đi qua, là ‘rừng rậm hy vọng’ phía đông Thần thành, nơi này có rất nhiều thần thú hoang dã. Những sinh vật này vốn đã từng có dưới nhân gian, sau khi Thần tộc chúng ta lùi về đến nơi này, mới bắt hết chúng nó tới đây. Hiện tại thì... Có lẽ nhân gian còn sót lại một số, bất quá trải qua cuộc diệt trừ trăm ngàn năm của Vatican, thế giới bên ngoài đó, chúng hẳn là đã tuyệt chủng.”

Bước lên cây cầu, dòng nước phía dưới chảy rất êm đềm, đột nhiên nghe thấy tõm một tiếng, trên mặt nước có một khoảng rung động, lập tức một khuôn mặt kiều mỹ động nhân từ dưới dòng nước trôi lên. Mái tóc

giống như những gợn sóng bạc kim, một thân ảnh xinh đẹp từ dưới dòng nước từ từ lộ ra. Thân hình của nàng ta thật động nhân, nửa thân trên không che đậy gì, nhưng chỉ là trên bộ ngực ngạo nhân kia, lại bao trùm một tầng vẩy tinh tế, mà dưới phần eo, lại là thân cá.

“Đây... Đây là mỹ nhân ngư phải không?” Tiểu Lôi trợn mắt lên.

“Đúng vậy.” Thần sứ cười: “Các nàng cũng là một thành viên của Thần tộc chúng ta, hơn nữa là một chủng sinh vật phi thường xinh đẹp. Chủng sinh vật này mỹ lệ mà yếu ớt, tại thế giới bên ngoài đã hoàn toàn không còn... Bởi vì các nàng chỉ có thể sinh tồn trong nước biển sạch sẽ thuần khiết.”

Tiểu Lôi không nói gì, thở dài.

Thế giới nhân gian hiện tại, nào đâu còn có thể tìm được một vùng hải dương sạch sẽ thuần khiết, chưa bị loài người khai phá?

Ngay cả Bắc Băng dương cũng đã nằm trong phạm vi thể lực của loài người.

Tựa hồ nhận ra mục quang Tiểu Lôi đang dán chặt vào mình, ánh mắt uyển chuyển của mỹ nhân ngư kia cũng nhẹ nhàng dời đi. Lập tức vọng đến một hồi tiếng cười êm tai, cơ thể trượt xuống, một lần nữa biến mất dưới mặt nước.

“Lôi tiên sinh, không cần nhìn lại.” Thần sứ mỉm cười, nói: “Cái kiểu ánh mắt của ngài, trong mắt mỹ nhân ngư là rất bất lịch sự. Ngần vạn lần chớ có chọc các nàng ta tức giận. Bởi vì các nàng nhìn trông rất mỹ lệ, nhưng lại được phú cho một loại bản lĩnh kỳ dị, giọng ca của các nàng có thể khiến cho người ta tử vong!”

Lập tức nàng ta thở dài: “Đáng tiếc, hiện tại mỹ nhân ngư cũng còn lại rất ít... Vị trí không gian hiện giờ của chúng ta, quả thực quá nhỏ.”

Thế núi của cái được gọi là ngọn Olympia nhìn như không cao, nhưng khoảng cách thẳng đứng cũng ít nhất vài trăm thước, đứng ở dưới chân núi mà trông lên, không ngờ lại thấy một thông đạo bậc thang rộng phải đến năm mươi thước hướng thẳng lên trên! Những bậc thang đó được lát cực kỳ bằng phẳng, bề mặt thang được ánh sáng chiếu vào, từng khối bạch sắc cự thạch được đặt khít lại với nhau, ngay cả một khe hở cực nhỏ cũng không có. Hai bên bậc thang có dựng các loại các dạng pho tượng được tạo hình.

Có xạ thủ nhân mã (centaur), có võ sĩ gươm lá chắn, còn có người hai mặt... Tiểu Lôi lập tức phát hiện, đây là một bộ pho tượng được đắp dựa theo chòm sao mười hai tinh tú***.

Mà hai bên còn có một hàng đuốc cao ba thước! Đuốc cũng đều là vàng nguyên chất, phía trên vẫn không có hỏa diễm thiêu đốt, thay thế chính là từng khối lam sắc bảo thạch cực to...

“Mẹ kiếp, nếu có thể nạy mấy khối ra mang về thì ngon rồi...” Tiểu Lôi nhìn xoáy vào đó.

“Lôi tiên sinh.” Nhìn thấy đã dần dần đi đến những bậc thang cuối, hình dáng toà thành thị nguy nga trên ngọn núi kia cũng dần dần rõ nét, nàng ta cuối cùng đã mở miệng: “Hiện tại ta yêu cầu ngài hứa một điều.”

“Cái gì?”

“Ta muốn có được sự trợ giúp của ngài.” Thần sứ nhìn Tiểu Lôi: “Đây là nguyên nhân ta dẫn ngài trở về.”

Tiểu Lôi nhìn sang, đợi nàng ta nói dứt lời.

Thần sứ hít sâu một hơi: “Từ thời điểm bây giờ, ta yêu cầu ngài trợ giúp bên cạnh ta, hơn nữa bảo hộ an toàn cho ta.”

“...” Tiểu Lôi sững sốt: “... Cái gì?!”

Tiếng cười của Thần sứ có chút khổ tâm: “Hiện tại nói cho ngài cũng không hề gì... Thần tộc chúng ta, tịnh không phải đoàn kết như ngài tưởng tượng... Trên thực tế, sứ mệnh lần trở về này của ta là khiến phụ thần Zeus vĩ đại tỉnh lại... Từ khi Thần tộc chúng ta lui về thế giới này, phụ thần Zeus vĩ đại liên tục phong ấn mình, luôn chìm trong giấc ngủ say, bởi vì phải dụng pháp lực cường đại của ngài để chống đỡ cho sự tồn tại của thế giới này... Nhưng... Nếu không có ngài trợ giúp, ta thậm chí sợ rằng mình không thể còn sống mà ra khỏi Thần thành...”

Con người Tiểu Lôi xoay chuyển cực nhanh: “Chẳng lẽ... Trong nội bộ Thần tộc các người, có người không hy vọng Zeus thức tỉnh trở lại?”

*Thần khúc (hay Divine Comedy): là một bộ trường thi viết từ năm 1307-1321, chia làm ba phần (Địa ngục, Luyện ngục, Thiên đường), lên án sự thống trị của Giáo hội, nhưng vẫn không thoát khỏi quan điểm của thần học Cơ Đốc giáo.

**Dante Alighieri: nhà thơ người Ý (1265-1321), tác giả của Thần khúc.

***Chòm sao mười hai tinh tú: gồm Bạch Dương, Kim Ngưu, Song Tử, Cự Giải, Sư Tử, Xử Nữ, Thiên Xứng, Thiên Hạc, Xạ Thủ, Ma Yết, Thủy Bình, Song Ngư.

352. Chương 352: Thành Olympia

Đây đích thật là một tòa kiến trúc hùng vĩ!

Cổng thành cao đến mấy chục mét! Hoàn toàn được xây bởi từng khối đá vuông màu trắng cực lớn, cao hơn năm mét. Đứng dưới cánh cổng tòa thành này, Tiểu Lôi thậm chí cảm giác dường như mình đã đi tới vương quốc người khổng lồ.

Cánh cổng tòa thành cao mấy chục mét, có vẻ hơi lớn một chút.

Chỉ đứng dưới cổng thành, đã có thể cảm giác đầy đủ được sự áp bách cùng uy nghiêm của tòa kiến trúc này.

Phi long bay qua lại trên bầu trời, truyền đến những tiếng ngâm trầm thấp uy nghiêm, tản mát ra long uy cường đại. Mà ở trên đầu cổng thành, còn có một hình lục mang tinh (ngôi sao sáu cánh) cực lớn..... Từ trên đó xuất hiện sự ba động của pháp lực, rất rõ ràng, đây là một ma pháp trận.

Tiểu Lôi nhìn Thần sứ bên cạnh. Nàng cười, nói: “Đây là Thần thành Olympia, tòa thành thị này cũng là Quang Minh chi thành của Thần tộc chúng ta. Ma pháp trận trên cổng thành này, có thể bảo vệ cho tòa thành thị này vĩnh viễn được ánh quang minh chiếu rọi. Đương nhiên..... Còn có một số tác dụng khác.”

Mà làm cho Tiểu Lôi càng thêm kinh ngạc, là trước cổng thành khổng lồ này, không ngờ lại không hề có bất cứ lính canh nào.

Ngược lại chỉ thấy một sinh vật Tiểu Lôi rất quen thuộc.

Thân hình nó cao khoảng ba mét, cơ thể khổng lồ, toàn thân phủ một lớp lông dài màu nâu. Bộ dáng dữ tợn đáng sợ, răng nanh nhe ra khỏi cái mõm đỏ như máu, trên thân mọc ra ba đầu, dưới cái nhìn chòng chọc của sáu con mắt đỏ sẫm, Tiểu Lôi nhịn không được bật cười nói: “Ồ? Đây không phải là chó ba đầu sao (Cerberus: chó ba đầu canh cổng địa ngục)?”

Đây đúng là chó ba đầu, chính là một loại sinh vật bị đóng băng mà Tiểu Lôi đã từng thấy dưới băng hà.

Hiện tại không ngờ lại có thể thấy được một con đang sống sờ sờ trước mặt mình, ba cặp mắt đang trợn lên nhìn mình, cái mõm đỏ lòm như chậu máu đang thở hổn hển, hàm răng bén nhọn lờm chờm, bộ dáng tựa hồ không có chút hảo ý.

“Trong truyền thuyết chó ba đầu có nhiệm vụ canh giữ cổng địa ngục.....” Tiểu Lôi cười hắc hắc hai tiếng: “Xem ra truyền thuyết này thật sự là.....”

Thần sứ cũng lạnh lùng nói: “Nơi này vốn chính là địa ngục.”

“Nó tựa như không quá hữu hảo đối với ta.” Tiểu Lôi khẽ nheo mắt, chậm rãi đến gần hai bước, ngẩng đầu nhìn con quái vật khổng lồ này. Ánh mắt nó lóe lên sự nguy hiểm - chó ba đầu mặc dù hung ác, nhưng Tiểu Lôi không hề sợ hãi.

Hắn cũng đã lâu chưa được ăn thịt chó.

“Chó ba đầu sừng vật của Thần tộc, là một loại thần thú hung mãnh, trời sinh là tuyệt cấp thủ vệ. Nó đặc biệt vô cùng miễn cảm đối với pháp lực ba động bên ngoài Thần tộc chúng ta. Lôi tiên sinh, ngài đến từ đông phương, thân mang theo ấn ký của pháp thuật đông phương, cho nên nó mới có thể đặc biệt miễn cảm đối với mùi của ngài.” Thần sứ cười, chậm rãi tiếng tới. Nàng ta đột nhiên nhẹ nhàng phát ra một chuỗi âm phù kỳ quái, phẳng phất như đang hát, lại hình như là loại chú ngữ nào đó, rồi nhẹ nhàng giơ tay lên.

Con cự thú trong khoảnh khắc trước còn hung ác, nhưng sau khi nghe thấy chuỗi âm phù này, dần dần đã an tĩnh trở lại, bộ dáng hung ác từ từ trở nên phục tùng, cơ thể đang đứng thẳng cũng chậm rãi hạ xuống, không ngờ còn nhích đầu tới, dùng mũi khe khẽ hít hít lên bàn tay Thần sứ. Nó nằm sấp xuống, liếm liếm cẳng chân mình, biểu lộ một bộ dạng ôn thuận.

Sau khi thuận phục tên lính canh hung ác này, Tiểu Lôi đi theo Thần sứ, rốt cuộc tiến vào tòa Thần thành Olympia này.

Đi vào cổng thành, đập vào mắt chính là một cảnh tượng có thể nói là kỳ tích!

Đây là một tòa thành thị được xây dựng trên núi, hoàn toàn dựa vào địa hình ngọn núi. Tiểu Lôi lúc này mới phát hiện, vừa rồi mình đi vào mới chỉ là ngoại thành mà thôi, mà tiến vào bên trong, theo thế núi tiến thẳng lên trên, lại là từng tầng nội thành! Lại có một con đường xoay quanh thế núi thông tới mỗi cánh cổng nội thành.

Con đường này hoàn toàn được lát bởi loại đá to màu trắng, vật liệu cũng cùng một loại với cây cầu dưới chân núi và cổng thành.

Trên thực tế, cả tòa thành thị này đều dùng đá trắng xây thành. Tiểu Lôi lén dùng chân ấn xuống, chất đá màu trắng kia bị hấn giẫm lên chỉ hiện một vết tích mờ mờ, mà khi hấn chậm rãi đi qua, vết tích kia chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã phục hồi như cũ!

Điều này làm cho Tiểu Lôi không khỏi có chút kinh ngạc. Hấn rất rõ ràng lực lượng một cước vừa rồi của mình. Nếu là đang ở nhân gian, chỉ bằng một cước vừa rồi, sợ rằng có thể giẫm cả một khối đá cẩm thạch thành bột! Nhưng với loại đá màu trắng này chỉ có thể lưu lại một vết mờ mờ mà thôi!

Càng cổ quái là nó còn có thể tự động phục hồi!

“Đây là một loại vật liệu đặc biệt của Thần tộc Olympia chúng ta, không những tính chất cứng rắn, hơn nữa nếu là mức độ hư hại không lớn, nó còn có thể tự động phục hồi như cũ. Đồng thời..... Nó cũng là vật liệu ma pháp rất tốt.” Thần sứ đã nhận ra việc làm mờ ám của Tiểu Lôi, hờ hững cười nói: “Loại vật liệu này không có ở nhân gian.”

Tiểu Lôi thở dài. Cơ hồ trong nháy mắt, hấn đã nghĩ đến chỗ lợi hại của loại vật liệu này.

Nếu gặp phải địch nhân, thành trì được kiến tạo bởi loại vật liệu quả thực chính là vững như thành đồng! Chẳng những có lực phòng ngự siêu cường, cho dù là tổn hại, còn có thể tự động hồi phục..... Nghe Thần sứ này nói, nó còn là vật liệu ma pháp rất tốt..... Vậy có thể giả thiết, tại địa phương này triệu hoán đại hình ma pháp gì đó, còn có thể đạt được hiệu quả làm ít hưởng nhiều? Con đường được lát bởi chất đá màu trắng này rộng chừng mười mét, ở hai bên con đường thẳng lên trên, còn lại đủ loại kiến trúc. Phòng ốc hai bên đều có cùng tính chất của loại đá màu trắng kia, cho dù là kiến trúc thấp nhất, ít nhất cũng cao hai tầng lầu.

Đây là một tòa thành thị xinh đẹp. Vừa rồi trên đường đi, Tiểu Lôi đã thấy đủ kiểu ánh mắt bắn về phía mình.

“Đám này chính là Thần tộc các người sao?” Tiểu Lôi hơi nhíu mày.

Hấn thấy rõ ràng là một số sinh vật kỳ quái.

Hấn rốt cuộc cũng biết, vì sao cổng thành vừa rồi mình đi vào lại lớn như thế!

Dọc đường, hấn ít nhất đã thấy hai mươi cự nhân trở lên!

Đó là cự nhân chân chính! Thân hình cao khoảng mười mét, hình dáng của loại cự nhân này không khác lắm so với con người bình thường, mặc trường bào màu trắng— một cái trường bào của bọn họ, cũng đủ làm

quần áo cho mười người bình thường. Mà da thịt bọn họ lộ ra cũng giống như nham thạch, cứng rắn, hơn nữa tràn ngập lực lượng!

Mà càng thêm cổ quái là, Tiểu Lôi nhìn thấy đám cự nhân này, không ngờ toàn bộ đều là đàn ông! Trông bộ dáng, không ngờ lại không thấy được một nữ cự nhân nào!

Hai bên đường, Tiểu Lôi còn thấy một số chủng tộc thân hình rất thấp bé. Những sinh vật này cũng có hình người, cũng mặc một cái áo choàng màu trắng, chỉ là trong tay cầm đủ kiểu công cụ tinh xảo. Những người này cho dù là người cao nhất cũng chỉ cao bằng hai phần ba người bình thường. Dựa theo suy đoán của Tiểu Lôi, cũng tuyệt đối sẽ không vượt qua một mét rưỡi..... Đại đa số, cũng chỉ cao khoảng một mét hai mươi mà thôi.

Chẳng lẽ là ải nhân trong truyền thuyết?

Nhưng tựa hồ lại không giống.....

Bởi vì những người thân hình thấp bé này, cơ hồ là chủng tộc nhân loại hiếm thấy..... Không ngờ toàn bộ đều là nữ!

Đúng vậy! Toàn bộ đều là nữ! Tứ chi nhỏ nhắn, áo choàng trắng cũng không che dấu không được thân hình yếu đuối, còn có mái tóc dài mềm mại, khuôn mặt thanh tú, đôi chân trần trắng nõn, cùng với dáng vẻ yếu đuối thướt tha..... Tiểu Lôi không có nhìn lầm.

Bất quá làm cho Tiểu Lôi cảm thấy ngạc nhiên là những chủng tộc này, vô luận là đám cự nhân hay là nhóm nữ nhân hiếm thấy kia, trong ánh mắt nhìn mình gần như đều là ôn hòa pha lẫn tò mò, không hề có bất cứ địch ý gì, dường như đây là một chủng tộc có thiên tính ôn hòa.

“Lôi tiên sinh, ngài vừa thấy là chủng tộc phụ thuộc của Thần tộc chúng ta, Cự nhân tộc.” Thần sứ ở bên chậm rãi giới thiệu.

“Cự nhân tộc?” Tiểu Lôi sờ sờ mũi: “Người nói những nam nhân này chính là cự nhân, ta tin, nhưng những nữ nhân này thì sao? Các nàng sao trông thấp bé như vậy, chẳng lẽ cũng là cự nhân?”

“Đúng vậy.” Thần sứ trả lời ngoài ý muốn Tiểu Lôi: “Đó đều là Cự nhân tộc. Chủng tộc cự nhân này thiên sinh như thế, nam nhân đều có thể hình cực kỳ cao lớn, còn nữ nhân lại có dáng người nhỏ nhắn.”

“Nam cao lớn, nữ nhỏ nhắn.....” Mặt Tiểu Lôi đột nhiên lộ ra một loại biểu tình cực kỳ cổ quái, nhìn chủng tộc hai bên đường này mà ánh mắt có chút mơ hồ.

Chủng tộc như vậy, nam nhân với nữ nhân làm sao mà phối..... Ách..... Làm sao sinh đẻ??

Nam nhân thân cao mười mét với nữ nhân thân cao hơn một mét..... Tiểu Lôi đột nhiên cảm thấy một hồi rét buốt. Không nghĩ ngờ gì, hắn đã nghĩ tới cảnh tượng tội ác nào đó rất bẩn thỉu..... Loại chủng tộc này, nam nhân làm sao ‘giao lưu’ được với nữ nhân?

“Hừ!” Thần sứ tựa hồ đã phát hiện ý nghĩ tội ác trong đầu Tiểu Lôi, ngữ khí mang theo vài phần khó chịu, hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Xin ngài không nên lấy tư duy tập quán nhân loại các người ứng vào nơi này.”

Dừng một chút, nàng ta chậm rãi nói: “Tuổi thọ của Cự nhân tộc cũng ngoài ba trăm tuổi. Nam cự nhân bình thường thì trước một trăm tuổi, thể hình so với người bình thường không khác biệt lắm. Đợi sau khi bọn họ ngoài trăm tuổi, thì tốc độ sinh trưởng mới có thể đột nhiên nhanh hơn. Đối với chủng tộc này mà nói, đàn ông trước một trăm tuổi sẽ phải sinh đẻ đời sau.”

Tiểu Lôi nghe được khê ngậy ra, lần này ánh mắt thương xót của hắn nhìn về phía những người chung quanh: “Chủng tộc đáng thương a.”

“Ngài nói cái gì?” Thần sứ hừ một tiếng.

“Ta cho rằng bọn họ rất đáng thương.” Tiểu Lôi vung tay: “Người nghĩ xem, nữ nhân với nam nhân của chủng tộc này, nhất thiết trước một trăm tuổi phải kết hôn sinh đẻ con cái, nhưng sau khi một trăm tuổi, tuổi thọ bọn họ còn những hai trăm năm nữa, nhưng lúc đó, thể hình của nam nhân quá lớn, sẽ không bao giờ có thể ‘ôn tồn’ với thể tử của mình nữa..... Điều đó chẳng phải là bị bức bách phải kiêng khem cả đời

sao? Nhìn nữ nhân của mình trước mắt, cũng không thể tiếp tục ‘giao lưu’ nữa..... Chẳng lẽ yêu cũng không thể sao?”

Thần sứ tựa hồ bị giải thích của Tiểu Lôi nói cho ngây dại, ngẩn người ra, sau đó ngoảnh đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, ngữ khí tựa hồ có chút nổi giận: “Không được đem tư duy của nhân loại các người so sánh với chúng ta! Thần tộc chúng ta, không có nhiều dục vọng như vậy!!”

Tiểu Lôi không nói chuyện, nhưng vẻ mặt của hắn rất rõ ràng là đang khinh thường.

Trên đường đi, cổng thành thứ hai đã ở trước mắt, Tiểu Lôi đột nhiên xoay người, quay về cự nhân tộc phía sau, rống to một tiếng: “Huynh đệ. Ta đây thông cảm cho các người!”

Âm thanh từ cổ họng phát ra, thiếu chút nữa đã làm cho Thần sứ giận quá ngất đi.

“Câm miệng! Tên gia hỏa này!” Thanh âm Thần sứ khê run rẩy, hít sâu một hơi, rồi nghiêng rằng nói: “Người đang bôi nhọ Cự nhân tộc! Đây là bộ tộc thủ hạ trung thành nhất của Thần tộc chúng ta, nam nhân bọn họ đều là đại lực sĩ trời sinh, nữ nhân cũng được phú cho khéo tay, có thể chế tạo đủ các loại ma pháp công cụ tinh xảo!” Dừng một chút, ngữ khí nàng ta mới hơi nhu hòa một chút, tựa hồ có phần do dự, ngữ khí hơi ngưng ngừng, thấp giọng nói: “Hơn nữa, bọn họ cũng không phải là sau một trăm tuổi thì không thể tiếp tục..... Ừm, mỗi ba năm, bọn họ đều có thể triệu hoán một lần ma pháp đặc thù, loại ma pháp này có thể phóng thích ra một loại mộc dục chi quang mang đặc thù của cự nhân, phạm là nam cự nhân được quang mang chiếu rọi, đều có thể trong thời gian một đêm khôi phục lại thể hình bình thường, bất quá, thời gian chỉ có một đêm mà thôi.”

Khì khì. Tiểu Lôi nhin không được bật cười vui vẻ.

Lại hung hăng trừng mắt Tiểu Lôi, Thần sứ tựa hồ không muốn đàm luận tiếp loại đề tài này với tiểu vô lại này, đầu cũng không quay lại đi thẳng về phía trước.

Hừm, Tiểu Lôi thầm nghĩ nữ nhân này nhất định đang đỏ mặt.

Suốt dọc đường, Tiểu Lôi rút cuộc đối với Thần tộc Olympia này đã có hiểu biết đại khái.

Địa phương Cự nhân tộc cư trú là ở phía ngoài cùng của ngoại thành, mà đi lên, còn có vài nội thành của một loại sinh vật nửa người nửa ngựa, so với nhân mã tộc (Centaur) trong truyền thuyết không khác nhau nhiều. Người của chủng tộc này đều có thân trên với hai tay như con người, mà nửa thân dưới lại là hình ngựa. Chủng tộc này chính là những chiến sĩ cường tráng trời sinh. Thế nhưng điều tiếc nuối là dường như nhân số của bọn họ không quá nhiều.

Mà càng làm Tiểu Lôi thêm kinh ngạc chính là, hắn không ngờ ở chỗ này lại thấy được chủng tộc tiếng tăm lẫy lừng không thể thiếu được trong các loại tiểu thuyết huyền ảo, tinh linh tộc!!

Điều này không cần phải bàn, trong các loại tiểu thuyết đều không thể thiếu được vai phụ kim bài này a! Tinh linh tộc, cơ bản được tô vẽ với những danh từ thượng đẳng như xinh đẹp, cao nhã, thần tiên thủ.

Mà khi chân chính nhìn thấy tinh linh tộc, Tiểu Lôi lại có phần thất vọng.

Vì sao?

Tinh linh tộc luôn luôn sản sinh mỹ nữ sao? Nhưng đảo mắt một vòng thấy thân hình những người này mảnh khảnh, trang phục cả nam lẫn nữ của chủng tộc này đều cơ hồ hoàn toàn giống nhau. Tiểu Lôi vốn mở to mắt tìm kiếm mỹ nữ..... Kết quả lại thất vọng tràn trề.

Tinh linh tộc này, bất quá so với người bình thường thì thanh tú hơn một chút, thân hình mảnh khảnh hơn một chút..... Nói khó nghe một chút, nhìn qua khá là yếu đuối.

Bọn họ thật sự rất yêu cái đẹp như trong truyền thuyết. Tinh linh tộc này suốt dọc đường Tiểu Lôi thấy, là chủng tộc duy nhất mặc áo choàng trắng.

Trên áo choàng trắng bọn họ mặc có thêu các loại hoa văn, có cây xanh, đóa hoa, còn có các loại gia huy kỳ quái. Còn như từng thanh đoản kiếm mà đám nam tinh linh này đeo bên hông..... Tiểu Lôi liếc qua, liền mất đi hứng thú.

Vì sao?

Con mẹ nó, cái này cũng gọi là đoản kiếm? Cái này có gì khác so với dao ăn chứ. Vũ khí nhỏ như vậy, rất khó tạo ra được sự uy nhiếp.

Còn như cung tiễn.....

Làm ơn, đây đã là thời đại nào rồi? Tên lửa liên lục địa bay đầy trời..... Cung tiễn?

Mà những điều này thực sự chưa phải là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho Tiểu Lô thay đổi ấn tượng đối với tinh linh tộc.....

Nguyên nhân trọng yếu nhất là: Trên đường đi tới, hắn đã thấy vài cặp tinh linh, bộ dạng ân ái mặn nồng thậm chí ôm ấp trước mắt mọi người, nói chuyện yêu đương không coi ai ra gì.....

Mấu chốt nhất là: Rất nhiều cặp đều là nam nhân với nam nhân, nữ nhân với nữ nhân!

Con mẹ nó! Chỗ này là tinh linh tộc con mẹ gì? Căn bản là đám xăng pha nhớt mà!!

Thần sứ bên cạnh tựa hồ cũng có một chút không nén được giận, nhìn thấy kiểu cười giả lả của Tiểu Lô, thanh âm nàng ta mang theo giọng điệu bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nói: “Tinh linh tộc là chủng tộc trời sinh lãng mạn, bọn họ chỉ nảy sinh ái mộ với thứ gì đó xinh đẹp..... Trong mắt bọn họ chỉ phân biệt có xinh đẹp và xấu xí, nhưng lại không phân biệt nam nữ.”

Ta ngất!

Tiểu Lô thở dài, gia tăng cước bộ.

Ngoại trừ cự nhân tộc, nhân mã tộc, còn có tộc xăng pha nhớt..... Ừm, không đúng, là tinh linh tộc!

Cuối cùng, đã đi đến điểm cao nhất trong tòa thành này. Tại vị trí cao nhất của nội thành, Tiểu Lô rốt cuộc đã thấy được Thần tộc chân chính!

Dựa theo sự giới thiệu của Thần sứ, vừa rồi suốt dọc đường đi, thấy đám chủng tộc này, đều là bộ lạc lệ thuộc của Thần tộc, đều là phò tộc trung thành của Thần tộc. Mà ngụ trong nội thành, mới là Thần tộc chân chính!

Hình dạng Thần tộc chân chính so với người thường như Tiểu Lô không khác lắm.

Dựa theo suy nghĩ của Tiểu Lô: “Mẹ kiếp, giờ xem như mới thấy người. Dọc đường chỉ thấy toàn là súc sinh.”

Chỗ bắt mắt nhất trong nội thành, là một tòa Thần điện nguy nga!

Tòa Thần điện chiếm một không gian hùng vĩ, càng làm Tiểu Lô thêm sợ hãi chính là, diện tích Thần điện cơ hồ có thể sánh ngang một sân thể thao đúng nghĩa, không ngờ là dùng vàng nguyên chất tạo thành!!

Chuyện này lập tức làm cho hai mắt Tiểu Lô phóng ra quang mang chói bóng!

Con mẹ nó. Thần tộc này thực sự có tiền..... Khó trách thần tượng cao mười mét lại tùy tiện đem tặng người.....

Mà phía trên Thần điện, chính là một tòa tháp màu trắng cao vài trăm mét! Phảng phất như một thanh lợi kiếm, xuyên thủng bầu trời! Đỉnh tháp có một khối bảo thạch màu lam cực lớn phóng ra lam sắc quang mang chói mắt, mặc dù cách xa vài trăm mét, vẫn rõ ràng có thể thấy được!

Khoảng cách mặc dù rất xa, nhưng Tiểu Lô cũng cảm giác được từng trận pháp lực ba động truyền đến.....

Mẹ kiếp, khối bảo thạch kia. Ít nhất cũng nặng một tấn..... Tiểu Lô nuốt ngụm nước bọt cái ực.

“Lôi tiên sinh, bắt đầu từ bây giờ, ta yêu cầu ngài toàn lực hỗ trợ.” Thanh âm Thần sứ vang lên bên tai Tiểu Lô, thế nhưng câu thứ hai, còn có dụng ý giao lưu: “Chính như ngài nói lúc tiến vào thành, vấn đề hiện giờ có nên tiếp tục hoán tỉnh phụ thân Zeus hay không, nội bộ Thần tộc chúng ta đã nhất trí.”

“Sao?” Ánh mắt Tiểu Lô bỗng nhiên trở nên sắc bén, cười mà lại như không cười liếc nhìn Thần sứ.

“Đây là một chuyện rất bất đắc dĩ.” Thần sứ thở dài, ngẩng đầu nhìn tòa bạch tháp cao vút, đột nhiên cười, nói: “Ngài có thấy khối bảo thạch màu lam trên tháp kia chứ? Ma pháp ẩn chứa trong khối bảo thạch màu lam đó là để cung cấp cho nhu cầu của cả tòa Thần thành, chiếu sáng, sưởi ấm và các nhu cầu khác. Thậm chí kể cả lực lượng phòng vệ.” Sau đó ánh mắt nàng hạ xuống mặt Tiểu Lôi: “Đọc theo đường đi ngài cũng thấy..... Lực lượng hiện tại của Thần tộc chúng ta rất cường đại..... Cự nhân tộc, nhân mã tộc và tinh linh tộc, đã là toàn bộ phó tộc của chúng ta, ba phó tộc này cũng bắt quá chỉ có chưa đến ba nghìn người. Hoàn toàn không thể so với thời đại đỉnh cao của Thần tộc chúng ta, có hơn mười phó tộc, nhân khẩu mấy chục vạn. Mà hiện tại, chúng ta rút lui đến thế giới này đã mấy ngàn năm, cuộc sống nơi này bình yên an tường. Rất nhiều người đã hình thành tập quán vô ưu vô lự, sinh hoạt không tranh chấp.” Ngữ khí nàng ta dần dần trở nên có chút khổ tâm: “Đối với những người này mà nói, tựa hồ thế giới bên ngoài không hề thích hợp với bọn họ.”

“Hừ, ở đây cũng không tệ.” Tiểu Lôi uể oải nói: “Cuộc sống nơi này cũng rất tốt đấy chứ, sinh hoạt vô ưu vô lự, chẳng lẽ còn chưa làm thỏa mãn các người sao? Nhất định phải đi ra ngoài?”

“Không đơn giản như vậy.” Giọng điệu Thần sứ biến đổi, nàng ta tựa hồ đang cười lạnh: “Nếu thật là vô ưu vô lự, vậy sẽ không ai lại nảy sinh ý nghĩ khác..... Thần tộc chúng ta tịnh không phải là chủng tộc trời sinh hiếu chiến..... Nhưng, ngài biết không?” Thanh âm nàng ta có phần bi thương: “Mấy ngàn năm trước, lúc chúng ta vừa rút lui tới nơi này, diện tích lúc đó rất lớn..... Chúng ta gần như có được khoảng địa bàn ngài thấy, tòa Thần sơn này..... còn có sông lớn, rừng rậm..... Phía sau núi Olympia, chúng ta còn có ba khu rừng rậm ma pháp, có hồ nước rộng như hải dương. Nhưng trong mấy ngàn năm qua..... Bởi vì chúng ta đến thế giới này quá lâu, đã mất đi sự bổ sung tín ngưỡng lực chốn nhân gian, chỉ có thể dựa vào pháp lực của phụ thần Zeus vĩ đại, duy trì không gian này, nó rút ngắn lại rất nhiều..... Pháp lực tiêu hao, khiến cho sinh cơ trong không gian trở nên tiêu điều..... Ngài chưa thấy, ở phía bắc ngọn núi này, vốn là một hồ nước mệnh mệnh giống như bảo thạch màu lục, còn có diện tích hai mặt là rừng rậm ma pháp rộng lớn..... Hiện tại toàn bộ đã biến thành sa mạc không hề có sức sống..... Cả thế giới này bắt đầu có dấu hiệu co rút, một khi sinh cơ mất đi, sức sống ở đây bắt đầu suy nhược, nguy cơ của chúng ta, đã không còn xa nữa.”

“Hả?” Lòng mày Tiểu Lôi nhướn lên.

Hắn không thể tưởng được trong đó còn có nỗi khổ tâm.

Nguyên là hắn quả thực có phần khó hiểu, dựa theo những gì quan sát dọc đường, thấy Thần tộc trên núi Olympia, còn thêm đám cự nhân, nhân mã, tinh linh, nhiều nhất cũng không quá hai ba nghìn người..... Có mỗi chút lực lượng như vậy, còn muốn đánh về nhân gian?

Chưa đề cập đến Vatican có một tỷ giáo đồ trên toàn thế giới, nhân viên thần chức của Giáo hội có đến trăm vạn.

Cho dù là tu hành giả đông phương, chỉ tính riêng mười mấy đại môn phái, cũng không chỉ vài ngàn người! Tính riêng môn hạ đệ tử Côn Luân phái thôi, e rằng không ít hơn con số này!

Thần tộc Olympia đã suy sụp đến mức độ này, còn muốn đánh về nhân gian?? Tiểu Lôi xem ra, quả thực chính là hành động tự sát không tự lượng sức mình.

Hiện tại xem ra, cũng là nỗi khổ tâm có chút bất đắc dĩ.

“Bắt đầu từ bây giờ, ta cầu ngài trợ giúp. Ta cũng đáp ứng ngài, một khi từ nơi này trở về, ta lập tức đem nữ nhi an an bình bình giao lại cho ngài.” Thần sứ nói xong mấy lời này, hướng thần điện bước nhanh tới.

Ở bên cạnh thần điện, có một thạch đài nho nhỏ, trên đó có treo một cái chuông màu vàng. Thần sứ cầm cái dùi bằng vàng lên, nhẹ nhàng gõ một cái.....

Đinh.....

Một tràng thanh âm ngân dài dễ nghe, phảng phất như truyền khắp cả tòa Thần thành.

Trước cửa thần điện vốn yên tĩnh không một bóng người, đột nhiên mơ hồ vọng đến một thanh âm uy nghiêm.

“Phoenix các hạ, người trở lại rồi sao.”

Thanh âm này tựa hồ từ trong thần điện truyền ra, mang theo sự trang nghiêm và nghiêm túc khó tả.

Thần sứ lập tức cúi đầu, buông cái dùi trong tay ra, lớn tiếng nói: “Đại nhân, ta đã trở lại. Ta mang theo sứ mệnh trở về yết kiến các vị chủ thần đại nhân, đồng thời, ta còn mang đến đây hi vọng chốn nhân gian.”

Nói xong, nàng ta đưa mắt nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt ấy mang theo vài phần thỉnh cầu.

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, thở dài, không khỏi động tâm, gật đầu.

353. Chương 353: Cô Quân Phấn Chiến (chiến Đấu Đơn Độc)

Theo thanh âm uy nghiêm, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng kèn lạnh lạnh:

Ô ô

Thanh âm phảng phất như là một loại triệu hoán, lọt vào tai người nghe, tựa hồ cả linh hồn đang thúc giục!

“Đó là tâm linh hiệu giác. Thần sứ hạ giọng nói:” Đây là nghi thức Thần điện tiếp kiến chúng ta.”

Vừa nói, chợt nghe xa xa vọng đến một loại thanh âm kỳ quái

Phảng phất là tiếng kim loại giẫm lên mặt đất, cương ngạnh, lạnh lùng, còn mang vài phần sát khí. Thanh âm không ngừng vang lên, mà vẫn thập phần chính tề!

Từ hai bên Thần điện, hai đội nhân ảnh nhanh chóng nhích bước đi tới phía Tiểu Lôi và Thần sứ.

Đội đến gần, Tiểu Lôi mới nhìn rõ bộ dáng những người này, không khỏi hơi bất ngờ.

Chỉ thấy mỗi một người đều cao lớn, khải giáp sáng ngời, tản ra ánh kim loại sáng bóng, trong tay bọn họ cầm trường mâu giống như vũ sĩ cổ đại, trên mỗi tấm khiên đều điêu khắc một hình lục mang tinh.

Khải giáp trên người là loại trùm toàn thân, bao kín mỗi người từ đầu đến chân, ngay cả trên mặt cũng mang theo giáp mặt. Bàn tay cũng bao trùm bởi bao tay kim loại. Tiểu Lôi không khỏi sinh ra vài phần nghi hoặc.

Bởi vì, hắn không cảm giác được một tia sinh khí từ những người này.

Đám vũ sĩ này, trên giáp ngực mỗi cá nhân đều điêu khắc hoa văn lá ôliu (olive), chờ bọn họ đi đến trước mặt. Tiểu Lôi mới nhìn rõ.....

Làm Tiểu Lôi bất ngờ chính là, tất cả vũ sĩ, từ khe hở trên giáp che mặt của bọn họ bên trong giáp che mặt, không ngờ là trống rỗng!

Đây là ý gì?

Những người này là vũ sĩ gì? Rõ ràng chỉ là hai đội khải giáp biết đi mà thôi!

Thần sứ mỉm cười, nói:” Đây là ‘vũ sĩ lá olive’ thủ vệ nội thành và Thần điện của Thần tộc, bọn họ không hề có sinh mệnh, mà là khải giáp vũ sĩ do ma pháp chế tạo ra À, hoặc có thể nói, là một loại khôi lỗi kim loại, tựa như ma tượng.”

Tiểu Lôi gật đầu. Thu hồi ánh mắt tò mò, nhìn Thần sứ:” Người nói muốn tìm ma tượng của ta. Còn muốn tìm được pháp thuật luyện ma tượng, chẳng lẽ là để cho Thần tộc các người cải tiến ‘vũ sĩ lá olive’?”

Thần sứ mỉm cười, sóng vai Tiểu Lôi đi đến Thần điện, hạ giọng:” Nhân khẩu Thần tộc đã rất rất thưa thớt, chúng ta không có khả năng có nhiều người để làm chiến sĩ, dùng ma pháp chế tạo một ít khải giáp vũ sĩ, trở thành lựa chọn duy nhất. Nhưng khải giáp vũ sĩ của chúng ta làm ra, so với khôi lỗi của ngài còn rất kém. Lực lượng khôi lỗi của ngài, quả thực so với cự nhân tộc còn phải ghê gớm hơn, nếu có thể chế tạo loại khôi lỗi này với số lượng lớn.....”

“Đừng nằm mơ.” Tiểu Lô bĩu môi: “Ma tượng của ta không phải người muốn chế tạo là có thể chế tạo ra.”
Đừng một chút, hấn lại nhìn hai đội khải giáp võ sĩ bên cạnh, đột nhiên cười nói: “Sao có thể không chế
đám khải giáp võ sĩ này?”

“Bọn chúng được chế tạo ra, đã có sứ mệnh thiên sinh là thủ hộ nơi này. Đây là dùng ma pháp ấn ký làm
ra. Khải giáp võ sĩ có thân thể và lực lượng cường hãn, thân thể bọn chúng, cũng chính là đám khải giáp,
đều là dùng một loại kim loại đặc thù chế tạo.”

“Có lẽ bọn họ còn có một ít bản sự ma pháp?” Tiểu Lô nheo mắt: “Ta có thể cảm giác được pháp lực ba
động trên người chúng nó.”

“Chỉ là một loại ma pháp phòng ngự đơn giản.” Thần sứ biết sự tình này là không thể gạt được ánh mắt
của Tiểu Lô, hướng hồ cũng biết chuyện của mình còn phải cần trợ giúp của Tiểu Lô, cũng không hề che
dấu: “Lá chắn của chúng nó và hoa văn trước ngực, đều là một loại ma pháp trận đơn giản, có thể tùy thời
bổ sung động lực ma pháp, nếu không, mất đi động lực ma pháp, khải giáp võ sĩ sẽ biến thành sắt vụn. Mà
ma pháp trận này còn có một chút tác dụng khác, chính là có thể đề cao tốc độ của bọn chúng, khi bị công
kích, trên người có thể bắn ra một ma pháp phòng ngự cấp thấp.”

Tiểu Lô thở dài nói: “Hay quá. Thần tộc các người tại phương diện này rất khá.” Hấn chậm rãi lắc đầu,
ánh mắt lại lộ ra vài phần tham lam.

Nếu nhà mình làm ra vài khải giáp võ sĩ như vậy, vậy cảnh tượng sẽ..... so với nuôi chó giữ nhà còn oai phong
hơn!

Những thứ này không cần ăn uống, còn không linh lương, không cần ngủ, quả thực là bảo vệ thiên sinh!

Còn như chúng nó cần động lực pháp lực mẹ, trong nhà có vài tuyệt thế cao thủ, tiểu gia còn thiếu thốn
pháp lực sao?

Thấy ánh mắt của Tiểu Lô, Thần sứ lạnh lùng cắt ngang ảo tưởng của hấn: “Ngài không cần động tâm.
Loại khải giáp võ sĩ này, chỉ biết nghe ‘tâm linh hiệu giác’ chỉ huy. Nhưng tâm linh hiệu giác là bí mật bất
truyền của Thần tộc chúng ta, tuyệt đối không có khả năng dạy cho ngoại nhân.”

Đừng một chút, nàng ta cười nói: “Ngài thật sự không cần nhắc đem khôi lỗi kim loại của ngài tặng cho ta
sao? Ta có thể tặng ngài một trăm khối vạn niên băng tinh để trao đổi..... tác dụng của loại vạn niên băng
tinh này so với các tảng đá màu trắng xây nên tòa thành này không khác biệt lắm, nhưng lại mạnh hơn gấp
trăm lần.”

Hừ..... Tiểu Lô thâm cười lạnh. Người khác không biết ma tượng lợi hại, Tiểu Lô đã tự mình thể nghiệm
qua!

Ma tượng, nếu một khi có thể khôi phục hoàn toàn thực lực, đủ để sánh ngang một tuyệt đỉnh cao thủ!

Mặc dù hiện tại tựa hồ mất đi pháp lực, nhưng thấy đám Thần tộc Olympia trong lĩnh vực kỹ thuật ma
pháp khôi lỗi rất có nét độc đáo, nói không chừng giao cho bọn họ, thật sự có thể làm ma tượng khôi phục
toàn bộ thực lực!

Nhưng sự tình này, Tiểu Lô sao lại có thể đáp ứng?

Mất thấy Tiểu Lô không nói, Thần sứ đại khái là hiểu lầm ý niệm trong đầu Tiểu Lô, tưởng rằng hấn đã
động tâm, vội vàng bồi thêm một câu: “Ta thấy nơi ngài ở rồi, ta có thể nói cho ngài..... một trăm khối vạn
niên băng tinh còn có một ít tác dụng đặc thù Chỉ cần ngài dùng một trăm khối vạn niên băng tinh
bố trí một ma pháp trận, đặt ở nhà ngài, đủ để cải tạo hoàn toàn trang viên mà ngài đang ở! Có thể biến
thành một địa phương giống như tòa Thần thành của chúng ta! Khi gặp công kích, có công năng ma pháp
phục nguyên và ma pháp phòng ngự!”

Nói thật, Tiểu Lô rất động tâm.

Bất quá tưởng tượng..... mình cũng không định đánh ai! Tự nhiên vô cớ, trang viên của mình sao lại gặp
phải công kích? Hướng hồ, cho dù bị công kích, vài tuyệt đỉnh cao thủ trong nhà, chẳng lẽ còn phải rút
trong ma pháp trận hay sao?

Nghĩ như vậy, điều kiện đối phương trao đổi, đối với mình không có tác dụng gì.

Hắn lắc đầu, tỏ vẻ cự tuyệt. Thần sứ thở dài, không nói nữa.

Cuối cùng bước đến bậc thềm của Thần điện. Ấn tượng thứ nhất của Tiểu Lôi, là không tìm được sự tán thưởng đối với tòa Thần điện được làm hoàn toàn bằng vàng này!

Có thể nói đây thật sự là một kiệt tác vĩ đại!

Thần điện toàn bằng vàng, đứng xa nhìn lại đã rất huy hoàng, khi đến gần nhìn lại, đại đường cao mấy chục thước. Còn có hàng cột cao vút, mơ hồ tỏa ra một loại cảm giác lắng đọng của lịch sử, dưới kim sắc quang mang, được điểm thêm các loại bảo thạch ngũ sắc, lục sắc, bảo thạch lớn nhất to bằng cái chậu, mà nhỏ nhất, thì nhỏ như móng tay.

Đám bảo thạch này có hơn một ngàn viên, điểm trên các cột trụ của đại đường hoặc là trên trần nhà. Bố trí nhìn như hỗn độn, lại phẳng phất có một chút ảo diệu, tựa hồ tạo thành một bức tranh kỳ quái

Tiểu Lôi sửng sốt vài giây. Đột nhiên tỉnh ngộ bức tranh này, không phải là bầu trời sao?

Đúng vậy, là bầu trời đêm!

Hình dáng như cái muỗng, đúng là sao bắc đẩu, mà những hình còn lại, Tiểu Lôi thậm chí đã tìm được phân bố của mười hai chòm sao trứ danh. Trong đám bảo thạch lấp lánh, bao hàm ba động pháp lực nào đó, cả đại điện, dưới bối cảnh kim sắc, lấp lánh các loại bảo thạch quang mang. Vốn quá nhiều tia sáng kỳ dị lần lượt thay đổi cùng một chỗ, khó tránh sẽ làm người ta cảm giác hoa mắt, nhưng Tiểu Lôi lại cảm thấy một loại cảm giác kỳ quái Dường như quá nhiều sắc thái điểm lệ lần lượt thay đổi cùng một chỗ, lại hình thành một loại cân bằng vi diệu! Làm cho người ta không hề có cảm giác khó chịu.

Kim sắc quá tục, hồng sắc quá sát, lam sắc quá lạnh, hắc sắc quá ám, nhưng nhiều sắc thái lần lượt thay đổi, lại làm cho người ta không cảm thấy như thế, chỉ cảm thấy quang thái nơi này thật sự là phối hợp rất xảo diệu, trong đại điện, không ngờ hình thành những vòng tròn ánh sáng kỳ dị!

Thần điện chia làm hai tầng, hai đội khải giáp võ sĩ chỉ hộ tống hai người tới cửa đại điện thì đứng lại, Tiểu Lôi và Thần sứ đi vào bên trong.

Đại điện cực kỳ trống trải, bốn phía cũng không có tường, chỉ có một loạt cột trụ cao vút, mà bên trong đại điện, lại bày các loại pho tượng thời đại thần thoại!

Thần thái dương Apollo điều khiển cỗ xe ngựa hỏa diễm! Thần mặt trăng Artemis tay cầm trường cung rực rỡ! Poseidon cầm chĩa ba..."

Tiểu Lôi nhận ra, bọn họ đều là mười hai chủ thần trong truyền thuyết Thần tộc Olympia!

Nhưng làm Tiểu Lôi kinh ngạc chính là, những pho tượng nơi này không có đủ mười hai pho, chỉ có bảy pho tượng!

Làm Tiểu Lôi cảm thấy bất ngờ nhất chính là, thiếu hai người hắn quen thuộc nhất.

Một tự nhiên chính là Phụ thần Zeus chí cao vô thượng tiếng tăm lừng lẫy của Thần tộc Olympia, Mà còn lại là nữ thần trí tuệ Athena đại danh鼎鼎.

Còn như thiếu những người khác, bởi vì Tiểu Lôi đối với mười hai chủ thần cũng không quá quen thuộc, chỉ bằng vào con số nhìn ra mười hai chủ thần này thiếu mất vài người.

Thần sứ từ sau khi đi vào Thần điện, nàng ta tựa hồ trở nên rất nghiêm túc, buông tay cúi đầu chậm rãi mà đi.

Qua khỏi ngoại tầng của đại điện, đi qua các pho tượng, là một cái đĩa rất to, bên trong có một đoàn hỏa diễm cháy bùng bùng. Tiểu Lôi lại nhìn ra hỏa diễm này quái dị, rất hiển nhiên, đây là ma pháp hỏa diễm, đến gần, thậm chí không cảm thấy sức nóng, lại mơ hồ tỏa ra một chút rét lạnh.

Mà phía sau hỏa diễm, trên một đoạn tam cấp, là nội tầng của Thần điện, tựa hồ là một đại điện nho nhỏ.

Thần sứ ngừng lại, đứng trước hỏa diễm, miệng chậm rãi nói một câu, chỉ là một loại ngôn ngữ Tiểu Lôi không hiểu.

Lập tức, phùng một tiếng, đoàn hỏa diễm trước mặt kia đột nhiên bốc lên cuộn cuộn, trong hỏa diễm hóa thành một khuôn mặt, đôi mắt sắc bén nhìn hai người Tiểu Lôi vài lần, sau đó, phát ra một thanh âm uy nghiêm.

“Phoenix, người cuối cùng đã trở lại.”

Những lời này Tiểu Lôi hiểu được. Nhưng hẩn lại hơi cau mày. Bởi vì những lời này hẩn tựa hồ không hề nghe được bằng tai. Rất hiển nhiên, đối phương nói không phải ngôn ngữ mà Tiểu Lôi hiểu được, nhưng trong lòng lại tự nhiên hiểu ngay ý tứ đối phương.

Tựa như trong lòng có một máy phiên dịch vậy.

Rất hiển nhiên. Đây là một loại pháp thuật trao đổi ý thức.

“Đại nhân Hermes vĩ đại.” Thần sứ cúi đầu: “Ta phụng mệnh mang đến hi vọng từ nhân gian.” Sau đó, nàng ta chỉ Tiểu Lôi: “Đây là sứ giả đến từ đông phương. Đông phương ma pháp sư cường đại, vũ giả cường đại, Lôi tiên sinh.”

Lập tức, ánh mắt trong hỏa diễm nhìn chăm chăm Tiểu Lôi, hẩn cảm thấy trong lòng sinh ra một tia cảm giác không thoải mái, phảng phất mình bị một con độc xà nhìn chăm chú.

Sau đó khuôn mặt trong hỏa diễm, phảng phất lộ ra một nụ cười nhợt nhạt mang theo thâm ý:

“Sứ giả đến từ đông phương. Ma pháp pháp sư cường đại, vũ giả, Lôi tiên sinh. Hoan nghênh ngài đến núi Olympia.” Thanh âm của hẩn trầm thấp, dường như đang ngâm xướng: “Không biết ngài mang đến cho chúng ta cái gì đây?” Tiểu Lôi hơi nhíu mày, nhìn Thần sứ bên cạnh.

Thần sứ lập tức mở miệng, nói: “Đây là chương quản hiện tại, người hầu trung tâm nhất của Phụ thần Zeus. Một trong mười hai chủ thần, Hermes đại nhân.”

Tiểu Lôi nhướng mày, gật đầu.

Mặc dù đối với thể hệ phức tạp của thần thoại Hy Lạp không hiểu rõ, nhưng đối với Hermes này, Tiểu Lôi cũng biết một chút.

Nổi danh trong thần thoại Hy Lạp, tự nhiên chính là mười hai chủ thần cường đại.

Ngoại trừ Phụ thần Zeus và Hera, các chủ thần khác, cơ bản đều có lĩnh vực chương quản của mình.

Tỷ như thần mặt trời, thần mặt trăng, tên như ý nghĩa, chính là chương quản mặt trời và mặt trăng.

Chiến thần tự nhiên là chiến tranh chi thần.

Hải thần, minh thần, cũng có thể từ danh xưng biết bọn họ rốt cuộc là làm gì.

Mà trong mười hai chủ thần, đặc thù nhất, chính là Hermes trước mắt.

Tên của hẩn là: sứ giả của thần.

Cũng là một chủ thần duy nhất không có lĩnh vực chương quản cố định. Đây chắc chắn là một gia hỏa rất đáng lưu tâm thưởng thức.

Nói cụ thể một chút, tên gia hỏa này chính là bộ hạ của Zeus, trợ thủ gần nhất bên người Zeus. Hẩn không có chức trách cụ thể, cũng không chương quản trực tiếp lĩnh vực gì. Nhưng lại là chuyên môn phục vụ cho Zeus.

Làm một ví dụ, nếu dựa theo phân bổ quyền lợi trong công ti của xã hội hiện đại, trong mười hai chủ thần, Zeus tự nhiên chính là đại lão bản.

Mà các loại thần khác mặt trời, mặt trăng... là giống như các phòng ban.

Còn Hermes này, mặc dù không có chương quản bộ môn gì, lại tựa như là trợ lý thân cận của đại lão bản.

Nói khó nghe một chút, chủ thần khác, tựa như là thủ hạ đại thần của hoàng đế. Mà Hermes này, là thái giám bên người hoàng đế

“Hermes đại nhân vĩ đại.” Mở miệng vẫn là Thần sứ:” Ta mang đến tin tức nhân gian Hiện tại, đông phương tu sĩ đang cùng Vatican khai chiến. Mà không lâu trước đây, vài vị tu sĩ cường đại của đông phương, đã cùng đám tín đồ thập tự giá đại chiến một hồi tại Vatican, mà tà ác thiên sứ, đã có vài tên chết trận. Tham dự trường chiến đấu đó, có cả Lôi tiên sinh.”

Lập tức, Thần sứ đột nhiên từ tay áo lấy ra một thủy tinh cầu nho nhỏ, hai tay nâng lên.

Thủy tinh cầu lập tức phóng ra một đoàn quang mang, tựa như máy chiếu phim, giữa không trung xuất hiện một màn hình. Trên màn hình, thành tường bị hủy diệt trở thành đồng đổ nát, lộ rõ đám người đang hoảng loạn.

Đây đúng là cảnh tượng sau khi ba người Tiểu Lôi đại náo Vatican!

Ánh mắt Hermes đảo một vòng, lập tức nhắm lại. Hắn tựa hồ đang suy tư gì đó. Sau đó hắn mở mắt, khuôn mặt trong hỏa diễm tựa hồ có chút phức tạp:” Phoenix, đây là một tin tức rất trọng yếu, người đã mang đến một tin tức vui vẻ. Hiện tại, người mang theo tin tức như vậy, cùng sứ giả đến từ đông phương, rốt cuộc muốn làm gì đây?”

Thần sứ, Phoenix, nữ nhân thần bí này đột nhiên ngẩng đầu, lần này ánh mắt nàng ta không né tránh, mà là nhìn thẳng Hermes, sau đó nàng ta phát ra thanh âm lạnh lùng, thanh âm này không lớn, lại phảng phất vang vọng cả Thần điện:” Hermes đại nhân, ta muốn lập tức triệu khai lục mang tinh hội nghị, triệu tập các tộc trưởng bộ tộc, hơn nữa đánh thức Phụ thần vĩ đại! Bởi vì hiện tại, thời khắc chúng ta chờ đợi ngàn năm đã đến!”

Ầm!

Hỏa diễm bùng lên! Lời vừa nói xong, hỏa diễm chợt quay cuồng, khuôn mặt trong hỏa diễm cũng trở nên uy nghiêm, thanh âm trầm thấp nói:” Phoenix, triệu khai lục mang tinh hội nghị, người không thể quyết định. Xin chú ý thân phận, người chỉ là một tiểu sứ giả.”

Lập tức, trong hỏa diễm, đột nhiên bắn ra một tia lam sắc hỏa diễm, phảng phất như linh xà bắn tới Thần sứ, hỏa diễm u lam, mang theo vài phần hình dáng quỷ dị. Thần sứ tựa hồ không có ý tránh né, ánh mắt nàng ta thủy chung vẫn nhìn Hermes. Mắt thấy hỏa diễm tới trước mặt, nhưng nàng ta không né tránh, chỉ đứng im, trên người lại đột nhiên phóng ra một đoàn quang mang nhu hòa. Ngọn lửa vừa mới chạm đến quang mang trên người nàng ta, lập tức giảm xuống, và một tiếng, ngọn lửa tắt ngay. “Hừ.....” Hermes tựa hồ cười lạnh một tiếng, hỏa diễm lại bùng lên, bất quá lần này lại không động thủ đối với Thần sứ, chỉ là chậm rãi nói:” Phoenix, người từ nhân gian trở về..... Đã có thực lực cường đại như vậy sao? Người có thực lực cường đại như vậy, đã có thể không đặt uy nghiêm của chủ thần ở trong mắt sao?”

“Hermes đại nhân vĩ đại.” Ngữ khí Thần sứ không hề phản đối:” Ta không hề có ý mạo phạm chủ thần, yêu cầu của ta cũng không quá phận. Hay là, ngài cho rằng, một mình ngài đã có thể thay thế tất cả chủ thần?”

“Ồ.....” Trong hỏa diễm phát ra thanh âm phẫn nộ. Sau đó, hóa thành một câu nói không cam lòng.

“Như sở nguyện của người! Phoenix, lục mang tinh hội nghị sẽ triệu mở đêm nay Người có thể mang theo bằng hữu đông phương của người đi ra.”

Sau đó, hỏa diễm và một tiếng rồi tắt ngấm, trong đại điện khôi phục sự tĩnh lặng.

“Tốt lắm.” Thần sứ Phoenix đột nhiên cười một tiếng:” Chúng ta có thể rời khỏi.... Đêm nay mới là vở kịch chính.”

Tiểu Lôi vẫn đứng ở một bên thờ ơ nhìn, lúc này mới mở miệng:” Hermes này, có phải là không muốn đánh thức Phụ thần Zeus các người, cũng không muốn trở về nhân gian?”

“..... Hình như đúng vậy.” Phoenix cười, tiếng cười nàng ta có chút bất đắc dĩ.

Dẫn theo Tiểu Lôi đi ra bên ngoài đại điện, Tiểu Lôi nhìn pho tượng thần linh hai bên, đột nhiên cười nói:” Lục mang tinh hội nghị của các người, là cái gì?”

“Là hội nghị cao nhất.” Phoenix đứng trên bậc tam cấp của Thần điện, nhìn mình nguyệt và thái dương chói chang trên thiên không nói: “Thần tộc Olympia, mười hai chủ thần, tại thời đại đại chiến, đã gặp tổn thất lớn, lui đến thế giới này, chỉ còn lại có bảy vị chủ thần. Mà Phụ thần Zeus vĩ đại lại đang ngủ say, cho nên hiện tại chúng ta chỉ có sáu vị chủ thần còn đang chủ sự. Lục mang tinh hội nghị, chính là thỉnh sáu vị chủ thần cùng thương thảo một số sự tình trọng yếu. Đồng thời còn có thể cho tộc trưởng cự nhân tộc, nhân mã tộc và tinh linh tộc cùng tham gia.”

Nàng ta nói đến đây, nhìn Tiểu Lôi:” Lôi tiên sinh, ta cần ngài trợ giúp. Đặc biệt là đêm nay.”

Tiểu Lôi vuốt mũi:” Ta có thể giúp người cái gì? Đánh nhau sao?”

“Ở đây vậy là đủ rồi.” Phoenix cười:” Ta hiện tại cần chính là vũ lực. Ở chỗ này, ngài là một ngoại nhân, trợ giúp duy nhất ngài có thể cho ta, chính là vũ lực!”

Tiểu Lôi đột nhiên động tâm:” Ta rất muốn hỏi một câu, bây giờ còn sáu vị chủ thần chủ sự, trong đó ủng hộ người có mấy vị? Phản đối người có mấy vị?”

Trầm mặc.....

Qua một hồi, Thần sứ mới nói ra một câu làm Tiểu Lôi cơ hồ giật nảy người.

“Thật đáng tiếc, Lôi tiên sinh.” Phoenix nói:” Sáu vị chủ thần, hiện tại toàn bộ đều đứng về phía Hermes! Ngay cả ba tộc trưởng phó tộc, đều không tán thành đánh thức Phụ thần Zeus.” Nàng ta cười rất tinh táo:” Cũng chính là nói, ta vẫn đang cô độc chống chọi.”

“.....” Tiểu Lôi trợn mắt, suy nghĩ nửa ngày, mới phát giác mình chỉ có hai chữ có thể biểu đạt tâm tình hiện tại.

Mẹ nó!

354. Chương 354: Nỗi Khổ Tâm Của Phoenix

Nhất là sau khi nghe Thần sứ nói xong lại càng cảm thấy chán ngán, chỉ chăm chăm nhìn nàng ta mãi không mở miệng.

May mắn vị Thần sứ này là nữ, nếu không phải Tiểu Lôi có nguyên tắc không động thủ với phái đẹp thì đã sớm tặng cô em này một cước rồi.

Con mẹ nó chuyện này rốt cục là sao? Vốn theo suy đoán của Tiểu Lôi, nếu đúng như vị Thần sứ này nói, ý kiến trong nội bộ Thần tộc chắc không giống nhau, vẫn chưa quyết định xem có đánh thức Zeus để quay lại nhân gian hay không. Vậy theo lẽ đó, giữa các chủ thần sẽ có phe ủng hộ, cũng sẽ có phe phản đối.

Nếu vậy thì tốt rồi. Nhưng hóa ra, Thần sứ này vẫn luôn một mình chống lại sáu đại chủ thần, thế nên mới không có đến một đồng minh bên cạnh.

Bất quá đã cùng trên con tặc thuyền này, Tiểu Lôi chỉ buồn bực một lúc, cũng đã thông, trái lại trong lòng sinh ra cảm giác anh hùng luyến tiếc nhau đối với vị Thần sứ này.

Hầy, chỉ một thân một mình mà coi trời bằng vung, dám chống đối cả sáu đại chủ thần. Người như vậy thì làm sao mà chán ghét được!

Hai người ra khỏi Thần điện, Phoenix cười nói: “Hội nghị đêm nay còn mấy tiếng nữa mới đến, để ta dẫn ngài đi xem khung cảnh xung quanh đây nhé.”

Tiểu Lôi gật đầu, theo bước nàng ta.

Hai người ra khỏi cổng nội thành, dọc theo tường thành vòng ra sau núi. Chỉ thấy đường đi trước mặt càng đi càng hẹp, càng đi càng vắng vẻ. Tiểu Lôi không chịu được nữa hỏi: “Sao âm khí nơi này nặng nề quá vậy?”

Phoenix không nói, cứ im lặng đi trước dẫn đường.

Mãi rồi hai người cũng đến cuối đường, bỗng thấy một tấm bia đá đứng sừng sững trước mặt, cao năm, sáu mét. Tiểu Lôi nhìn văn tự trên tấm bia đá thì không hiểu, nhưng vẫn cảm thấy được một cổ khí tức trầm trọng trang nghiêm phát ra từ trên đó.

Đi tiếp chỉ thấy phía sau tấm bia đá là từng tầng kiến trúc kỳ quái.

Mỗi tầng chỉ cao chừng nửa mét, đều dùng chất liệu đá màu trắng có hình vuông tạo thành. Trên mặt còn điêu khắc đồ án lục mang tinh (sao sáu cánh). Mỗi một tầng kiến trúc này được sắp xếp theo thứ tự vô cùng nghiêm chỉnh, khiến người ta cảm thấy một thứ áp lực vô hình.

“Đây là nghĩa trang”, Phoenix nhẹ thở dài, nói ra đáp án một câu, sau đó lại bổ sung một câu: “Đây là nghĩa trang của Thần tộc. Mà phía dưới mỗi một tầng còn có nghĩa trang của phò tộc. Ba phò tộc trên đường theo chúng ta tới đây, nghĩa trang của bọn họ cũng ngay dưới thành thị.

Dứt lời, ánh mắt Phoenix vẫn luôn dõi về phía trước, ngũ khí tràn ngập sự ưu thương.

“Lúc Thần tộc chúng ta đến đây mấy nghìn năm trước, nhân số có đến gần hai nghìn, chẳng ngờ bây giờ... Thần tộc chính thống hiện nay chỉ còn chưa đến bốn trăm mà thôi.” Nàng ta khổ não nói tiếp: “Mà tam đại phò tộc lúc đến cũng có hơn vạn người, hiện tại thì... chỉ còn hơn ba nghìn. Hừ, Thần tộc Olympia hùng mạnh, đã từng là chúa tể mặt đất, năm đó oai phong nhường nào. Thần linh trên dưới có vài trăm vị, bộ hạ cũng hơn vạn! Còn có mấy chục phò tộc, tổng cộng mấy chục vạn người! Vậy mà.... Chúng ta giờ đây lại như loài chuột trốn chui trốn nhủi ở nơi này.”

Nàng ta đưa tay chỉ khu bia mộ phía trước rồi nói: “Khu vực này là nơi chôn cất những chiến sĩ ưu tú cùng những ma pháp sư cường đại. Trong cuộc chiến tranh tại nhân gian, chúng ta có rất nhiều người đã bị thương nặng. Sau đó để tới được nơi này, bọn họ đã hao tận đến lực lượng cuối cùng. Rốt cuộc khi chúng ta an toàn đến được đây, bọn họ cũng đã xuôi tay nhắm mắt.”

Nói đến đây, giọng điệu nàng ta chuyển hẳn thành vẻ mỉa mai: “Thần tộc vĩ đại đã không còn dũng khí nữa rồi. Nhớ khi xưa, mười hai vị chủ thần dũng mãnh nghênh chiến với mười ba môn đồ của Da To, chiến thần Ares có lực chiến đấu cường đại nhất bị địch nhân cường đại giết chết ngay tại trận, ngay cả linh hồn cũng bị bọn chúng phóng ra tà ác chi hỏa thiêu đốt đến không còn! Mà Thần tộc giờ đây đối mặt với cừu hận như vậy lại trở nên nhu nhược khiếp sợ. Giờ thì họ chỉ muốn trốn tránh ở đây, kéo dài hơi tàn...”

Tiểu Lôi có thể nghe ra hận ý vô cùng trong giọng điệu của nàng ta.

“Lôi tiên sinh, ta biết, nếu không phải bởi vì con gái ngài đang nằm trong tay chúng ta, ngài tuyệt đối sẽ không trợ giúp chúng ta.” Phoenix mỉm cười, hạ giọng hỏi: “Nhưng mà, chẳng lẽ ngài không nghĩ đến nếu giúp chúng ta thì ngài cũng được lợi hay sao?” Không đợi Tiểu Lôi trả lời, nàng ta lại tiếp:

“Ta biết cừu hận giữa ngài và Vatican đã không thể hóa giải! Ngày đó, lúc ngài cùng hai tu hành giả đồng phương với thực lực cường đại gây ra một phen náo nhiệt ở Vatican, ta đã tận mắt chứng kiến. Tuy nhiên, lúc đó ta chỉ dám ở xa nhìn lại chứ không dám đến. Hai người bạn đó của ngài quả thật thực lực quá cường đại, khiến ta cũng cảm thấy sợ hãi. Ta chỉ có thể tránh xa xa quan chiến, sợ bị các ngài phát hiện. Nhưng, trải qua trường đại náo đó, các ngài và Vatican đã ở thế không thể hòa giải, chỉ có thể dùng máu trả nợ máu mà thôi. Với phong cách làm việc trước giờ của Vatican, chẳng lẽ còn muốn tha cho ta và ngài sao... Hừ, trên thế giới này, tông giáo ưa chuộng nhất là tuyên dương lòng nhân từ, nhưng lại chính là tôn giáo tàn nhẫn khát máu nhất. Dưới danh nghĩa tông giáo mà chúng đã tàn sát hàng ngàn hàng vạn dị giáo đồ, gây ra bao cuộc chiến tranh. Tình huống hiện tại, Vatican đã không thể để yên cho ngài tiếp nữa.”

Tiểu Lôi khinh thường cười: “Ngươi nghĩ ta lo lắng chuyện này sao? Thánh kỵ sĩ thì sao? Thiên sứ thì sao? Đến bao nhiêu giết bấy nhiêu!”

Phoenix trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Cũng đúng, người phương đông các ngài mạnh mẽ phi thường. Từ thời xa xưa tới nay, mặc kệ là Thần tộc Olympia chúng ta, hay là Vatican, đều không phải đối thủ của các ngài. Thậm chí hai bên liên thủ mới có khả năng đối kháng được với đồng phương các ngài. Quả thực ngài không e ngại thế lực của Vatican. Nhưng đó tịnh không phải là điều ta muốn nói.”

Phoenix hít sâu một hơi rồi nói: “Chỉ cần ngài giúp đưa chủng tộc ta quay lại nhân gian, chúng ta tự nhiên sẽ giúp ngài đối phó với Vatican. Việc tốt như vậy, ngài không hứng thú sao?” Nàng ta lại như tự cười mình:

“Nếu là người khác, thì sẽ dùng mọi cách để kích động chúng ta chống đối lại với Vatican. Nói theo cách người phương Đông các ngài, thì là ‘mượn dao giết người’. Chỉ khác ở chỗ, bọn ta tuy là con dao, nhưng nguyện ý để ngài cầm sử dụng. Chẳng nhẽ ngài cho rằng thành ý của chúng ta chưa thể hiện đủ sao?”

Tiểu Lô không nói gì, suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên cười hỏi: “Ta vẫn thắc mắc một chuyện... Người không phải là chủ thần, bản thân chỉ là sứ giả của một thần nho nhỏ, vì sao đối với chuyện này lại tâm huyết đến thế? Hơn nữa, nghe những lời người vừa nói, cảm giác người quả thực là cuồng chiến tranh.”

Phoenix liếc mắt nhìn hắn, bỗng xoay người hướng về phía bên phải tấm bia đá đi tới: “Ngài cứ theo ta rồi sẽ biết.”

Tiểu Lô theo nàng ta đi qua tấm bia đá. Xuyên qua khối khoảng nghĩa địa thì đến một khoảnh rừng ôliu nhỏ.

Phoenix bước rất nhanh, dẫn Tiểu Lô xuyên qua khoảnh rừng rồi cuối cùng rẽ vào một con đường rất hẹp. Đây là một con đường núi, mặt đường cũng được lát bằng thứ đá trắng kia, nhưng hai bên đường thì không còn kiến trúc nào khác. Đi một lúc thì có một sơn động hiện ra phía trước.

Mới đến cửa động đã cảm giác được từng trận gió rít ào ào từ phía trong thổi ra, trong đó không ngờ lại xen lẫn vài phần khí tức khô nóng.

Tiểu Lô cười nhạt: “Địa phương quái quỷ gì đây? Chẳng lẽ Zeus của các người ngủ say trong cái động này à?”

Phoenix chỉ cười: “Đúng vậy. Ngài cứ theo ta thì sẽ rõ hết thấy”. Mới bước vào sơn động thì Tiểu Lô đã cảm thấy hơi quái dị.

Theo kiến thức phổ thông thì bình thường trong sơn động đều âm u ẩm ướt, thế nhưng không khí trong sơn động này lại ngập tràn sự nóng bức khô rát. Tiểu Lô đưa tay sờ thử vào vách hang thì phát hiện vách hang cực kỳ khô ráo.

Sơn động tịnh không lớn, cũng không quá sâu, đi một lúc đã thấy ánh sáng chiếu ở phía trước, không ngờ đã sắp ra khỏi động rồi.

Đến khi Tiểu Lô theo Phoenix ra khỏi động thì có thể nói càng thích hợp rằng, đây là một con đường hầm.

Vừa ra khỏi động, Tiểu Lô lập tức há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mặt!

Rất rõ ràng, hai người đã đi tới hậu sơn Olympia.

Hắn thấy mình đang đứng trên một bình đài, rộng chừng bằng một sân bóng rổ. Phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một khoảng mênh mông mờ mịt...

Từ khi cùng Phoenix lên núi Olympia đến giờ, dọc đường đi, Tiểu Lô toàn thấy những rừng cây um tùm tràn ngập sinh cơ, lại còn có thác nước hùng vĩ trên cao đổ thẳng xuống thành sông lớn. Dọc đường đi, cảm giác ‘Địa Ngục’ này rất tươi đẹp, thực sự có thể sánh ngang với Thiên Đường.

Nhưng bây giờ khi đứng trên nơi sau núi Olympia này, Tiểu Lô mắt nhìn mà lòng không khỏi trùng xuống.

Phóng mắt nhìn cảnh tượng mờ mịt trước mặt, lại là một thế giới khác a!

Đây là một mảnh đất chết!

Một mảnh đất chết thật rồi!

Tiểu Lô thấy mình đang đứng trên một ngọn núi vách cao vạn trượng. Bên phía dưới, cả mặt đất trải dài đến tận cuối chân trời chỉ toàn là hoang mạc mênh mông.

Đúng là sa mạc! Chỉ có cát sỏi khô vàng, nham thạch hoang vu. Nhưng đáng sợ hơn là có vô số các vết nứt trên bề mặt sa mạc đang không ngừng phun ra từng luồng hỏa diễm màu đỏ.

Khói đen cuộn cuộn quện với lửa đỏ rực trời, trên nền vàng chết chóc của sa mạc....

Thế giới này hoàn toàn không có sự sống!

“Đây là một mặt khác của thế giới này.” Phoenix lạnh lùng cất tiếng: “Chúng ta gọi đây là Tử Vong hoang mạc. Không sinh vật nào có thể sống tại hoang mạc này, đến cả cự long cũng không thể, bởi vì trong toàn bộ hoang mạc này không hề có bất cứ sinh mệnh nào tồn tại được. Ngài chắc cũng thấy những cột lửa kia chứ? Áo giáp kiên cố nhất có đựng vào cũng sẽ bị thiêu cháy thôi. Khói của nó có thể độc chết cự nhân tộc... Còn sỏi đá khô vàng kia... dù là một ma pháp sư cực kỳ cường đại cũng không thể dùng sinh mệnh ma pháp khiến cho một gốc cây cỏ ở đây sinh trưởng đến một phút.”

Nàng ta lại cười lạnh: “Ngài có biết không? Thế giới này là một không gian được sáng tạo ra thôi. Nhưng để duy trì không gian này thì cần phải có một nguồn pháp lực cực dồi dào. Một khi không có đủ pháp lực để duy trì, thế giới trong không gian này cũng sẽ dần mất đi sự sống, cứ khô héo tàn lụi, dần dần mất hẳn sinh cơ... Lúc chúng ta mới tới đây từ mấy nghìn năm trước, chỗ ngài đang nhìn kia còn là một cái hồ nước xanh thẳm, xung quanh là rừng rậm cây cối um tùm. Hồ thì là chỗ các mỹ nhân ngư luôn ca hát, trong rừng có rất nhiều thần thú kỳ lạ sinh sống... Tử Vong hoang mạc lúc đó chỉ chiếm một diện tích rất rất nhỏ mà thôi. Nhưng hiện tại, ngài cũng nhìn thấy rồi đó...”

Phoenix lắc đầu: “Phụ thần Zeus vĩ đại đã tự phong ấn mình, ngài đã dùng pháp lực khổng lồ của bản thân để duy trì nơi đây, nhưng pháp lực ngài dù có cường đại đến mấy cũng vẫn không thể duy trì được sự vận hành vĩnh viễn của thế giới này. Trải qua mấy nghìn năm, pháp lực của ngài cũng dần tiêu tán, thế giới này cũng bắt đầu mất dần đi sự sống... Hơn nữa, tốc độ lại ngày càng nhanh. Rừng rậm, hồ sâu nay cũng đã thành đất hoang rồi! Hiện giờ, hoang mạc cũng đã lan đến cách chân núi Olympia còn mấy nghìn mét nữa thôi.”

Thanh âm Phoenix lại chuyển sang lo lắng: “Theo ta tính toán, chỉ sợ nhiều nhất chưa đến trăm năm nữa là cả Thần sơn cũng sẽ bị hoang mạc xâm chiếm. Bắt đầu sẽ là toà thành thị mà ngài đang thấy, những kiến trúc khác, thần điện đều sẽ bị khói đen, sỏi đá, hoả diễm chiếm đoạt. Sau đó hoang mạc này sẽ tiếp tục trải rộng ra, thẳng đường thôn tính dòng sông bên ngoài núi, còn cả khu rừng rậm cuối cùng nữa... đến lúc đó sinh cơ của không gian này sẽ đồng loạt biến mất... Đến như cái không gian này, lúc đó cũng biến mất mà thôi!”

Thanh âm Phoenix dần dần chuyển thành chậm chạp trầm giọng: “Đến khi ấy, Thần tộc chỉ còn một con đường duy nhất là diệt vong mà thôi”.

Nàng ta ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tiểu Lôi nói lớn: “Con đường sống duy nhất của chúng ta chính là quay lại nhân gian! Vậy hiện ngài còn cho là ta cuồng chiến tranh nữa không?”

Tiểu Lôi trầm mặc thật lâu, rốt cuộc thở dài, nghiêm túc nói: “Người nói không sai.”

Thế nhưng sau đó hắn lại đưa ra một vấn đề khác: “Nhưng người chỉ là một Thần sứ nhỏ bé, không phải là chủ thần. Đây đâu phải là việc mà người có địa vị như người có thể can thiệp được...”

Phoenix cười, đang muốn nói gì đó.....

Đột nhiên, mắt Tiểu Lôi chợt lóe lên một tia tinh quang, chợt nghe phía sau lưng một đạo kinh khí lạnh lẽo bắn tới.

Hắn lập tức xoay người, mắt thấy một vệt sáng lóa như mũi tên đang hướng về phía mình rít lên.

Tiểu Lôi không động đậy, vẫn chấp tay sau lưng chẳng thèm lùi đến nửa phân.

Keng!

Một thanh trường mâu đã cắm chuẩn xác trước mặt Tiểu Lôi, cách mũi chân hắn chưa đến năm cm.

Thanh trường mâu đó màu bạc, mũi mâu cứng rắn đã ghim sâu vào nền đá rắn chắc, phần thân vẫn còn đang rung nhẹ.

Ở phía xa xa nơi cửa đường hầm có một bóng người đang đứng.

Người nọ rất cao, gương mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng đầy vẻ lạnh lùng thù địch. Mớ tóc nâu, xoăn, bay tán loạn. Nửa thân trên mặc một cái áo giáp bằng da, đường cong cơ bắp cuộn cuộn trông thật mạnh mẽ. Nhưng điều làm cho Tiểu Lôi ngạc nhiên nhất chính là...

Không ngờ đó là một nhân mã. (Centaur)

355. Chương 355: Tin Xấu

Gia hỏa nhân mã tộc chậm rãi đến gần vài bước.

Người này thân cao chừng hai thước rưỡi, cơ thể lực lưỡng, mái tóc quăn màu vàng càng làm hấn thêm vài phần dũng mãnh. Áo giáp da bó chặt cơ thể, càng thêm lộ ra cơ thể cường tráng của hấn. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mang theo vài phần khinh thường nhàn nhạt, đôi mắt màu hạt dẻ tràn ngập vẻ đùa cợt, vẫn giương mắt nhìn Tiểu Lôi.

Chỉ thấy hấn chậm rãi đi lên vài bước, bốn chân gõ trên mặt đất, một cánh tay mạnh mẽ đột nhiên vung lên, liền thấy một đạo bạch quang hiện lên, trường mâu vốn cầm trước mặt Tiểu Lôi, tự động phá đất mà ra, bay trở về trong tay hấn.

Ông!!

Người này nhẹ nhàng gõ trường mâu, trường mâu ngân sắc phát xuất một tiếng vang, mũi mâu hơi run rẩy, lại tràn ngập một cỗ sát phạt chi khí.

Chậm rãi đến gần, Tiểu Lôi mới nhìn rõ ràng, nguyên là trên bì giáp phía sau lưng hấn cầm một loạt trường mâu song song, hình dáng mỗi một cây so với thanh trong tay hấn hoàn toàn giống như.

Hóa ra là tên lính cầm mâu. Tiểu Lôi cười thâm.

Vừa rồi hấn cố ý không cử động, bởi vì căn cứ quỹ đạo phóng tới của trường mâu đối phương, hấn đã phán đoán ra. Người này mặc dù làm ra vẻ lạnh lùng, nhưng Tiểu Lôi lại cảm giác được hấn không hề có sát khí, chỉ là xuất thủ thử mình mà thôi.

Thanh âm Phoenix đã hoàn toàn trầm xuống. Đôi mắt nheo lại, mắt hiện lên mực quang lẳng lẽ, hạ giọng nói:” Achilles, ngươi đang làm gì vậy? Đây là sứ giả đông phương ta mời đến, không ngờ ngươi lại vô lễ?”

Achilles? Tiểu Lôi nghe xong danh tự này không khỏi cười thâm.

Đây là danh tự một anh hùng trong truyền thuyết, Tiểu Lôi tự nhiên cũng nghe nói qua trận chiến thành Troy, đối với danh tự này cũng quen thuộc. Chắc gia hỏa nhân mã trước mặt này lại là một kẻ sùng bái vị anh hùng này nên mới lấy danh tự như vậy.

À, trong truyền thuyết Achilles là bị người bắn trúng gót chân mà chết..... nhân mã này..... Mẹ. Hấn có tất cả là bốn chân.

Bách!

Chỉ thấy hấn đột nhiên nâng trường mâu, chỉ vào Tiểu Lôi. Mũi mâu cách mặt Tiểu Lôi vài chục phân, từ trên cao nhìn xuống nhìn Tiểu Lôi, ngữ khí mang theo vài phần khinh thường:” Ngươi chính là kẻ hôm nay vừa tới, được gọi là đông phương vô giả cường đại phải không?”

Á?

Không ngờ là trao đổi ý thức tâm linh!

Tiểu Lôi hơi bất ngờ, gia hỏa này nhìn như thô lỗ, không ngờ còn biết ma pháp?

Bất quá nghĩ đến cũng khó trách, ngôn ngữ bọn họ mình cũng nghe không hiểu. Đây là biện pháp duy nhất có thể trao đổi.

Tiểu Lôi cố ý không nhìn trường mâu chỉ vào mình, nhìn hấn lạnh lùng nói:” Không sai, tiểu gia từ đông phương tới.”

“Cường đại đông phương vô giả..... Hừ, ta thấy ngươi gầy ốm, có thể có bao nhiêu bản sự.....” Achilles lắc đầu, ánh mắt càng khinh thường.

Gầy ốm?

Tiểu Lôi nhìn khinh thường. Công tâm mà nói, Tiểu Lôi cao một thước tám, người mặc dù không cơ bắp như lực sĩ. Nhưng nhiều năm tu luyện, coi như là cường tráng cao ráo, hai chữ gầy ốm, vô luận như thế nào không thể gán cho hắn.

Bất quá so với Thú Nhân cao hai thước rưỡi còn kém khá xa.

“Hừ, đầu to nhất định lợi hại sao?” Tiểu Lôi cố ý cười, nói: “Ta đã gặp qua vài Thiên sứ Vatican, bọn họ rất cao lớn, nhưng lại đánh cho bọn nhân mã, cự nhân các ngươi sợ chết khiếp?” Sau đó hắn quay về Phoenix: “Phiên dịch cho hắn nghe, từng chữ một!”

Phoenix hừ một tiếng, quay về Achilles nói vài câu.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt Achilles lập tức trầm xuống, ánh mắt hiện lên lửa giận cuộn cuộn, sát cơ lộ ra! Phoenix thấy hắn muốn động thủ, đột nhiên lạnh lùng nói một câu: “Hắn là khách nhân mà chủ thần đại nhân muốn gặp đêm nay, Achilles, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho ngươi bạo gan, dám động thủ đối với khách nhân Thần điện?”

Lửa giận trong mắt Achilles sút giảm từng phần, khôi phục thái độ lạnh lùng lãnh lạnh, nhìn Tiểu Lôi: “Miệng rất cứng, nhưng không biết tay người thế nào.” Hắn lúc này mới nhìn Phoenix, lần này mở miệng nói một câu gì đó mà Tiểu Lôi không hiểu, sau đó cười lạnh hai tiếng, ánh mắt chuyển hướng Tiểu Lôi, hơi hất cằm.

Phoenix thở dài, chậm rãi nói: “Hắn nói, hắn rất muốn kiến thức một chút thực lực cường đại của võ giả đông phương. Bất quá trước khi chủ thần đại nhân gặp ngài, hắn sẽ không động thủ đối với ngài, sau đêm nay, hắn.....”

Tiểu Lôi nhàn nhạt cười: “Sau đêm nay, hắn sẽ không để ta sống mà ly khai, có phải không?”

Phoenix cười, nói: “Hắn không phải nói như vậy, nhưng ý tứ không khác lắm.” Dừng một chút, nói: “Còn nữa, Thần điện phái hắn đến nói cho ta biết, đừng cho ta dẫn ngài đi lung tung.” Lại thở dài: “Chúng ta trở về thôi.”

Nói xong, nàng ta quay về phía đường hầm, trường mâu trong tay Achilles vẫn chỉ vào Tiểu Lôi, ánh mắt thủy chung mang theo địch ý tuyệt không che dấu.

Tiểu Lôi đi vài bước, lại đột nhiên nhìn hắn, chậm rãi nói: “Ngươi có biết không, ta ghét nhất bị người khác dùng vũ khí chĩa vào người ta.”

Nói xong, hắn đột nhiên lắc mình, đưa hai ngón tay, nhẹ nhàng búng vào mũi trường mâu. Lập tức một tiếng đinh trong trẻo vang lên, Achilles liền cảm giác được trên trường mâu truyền đến một cỗ lực lượng thật lớn, hắn rung mình, liền thấy mũi trường mâu đã vỡ nát, lập tức trong lúc đó, trường mâu bắt đầu vỡ vụn, bắt đầu từ mũi mâu, nhanh chóng lan ra khắp trường mâu. Cuối cùng ông một tiếng, trường mâu chỉ còn lại có nửa thanh.

Achilles hừ một tiếng, bốn vó dưới chân lui ra phía sau vài bước, lúc này mới hít sâu một hơi. Lại đánh giá Tiểu Lôi. Tiểu Lôi lại đã cười ha ha, nghênh ngang mà đi.

Đi vào đường hầm, Phoenix mới thấp giọng cười nói: “Ngài không cần xem thường hắn, hắn là võ sĩ nổi danh của Thần tộc.”

“À, gia hỏa nửa người nửa súc sinh này, khí lực thật sự không nhỏ.” Tiểu Lôi gật đầu. Mình vừa mới nhẹ nhàng búng ra, vốn nghĩ rằng có thể đem trường mâu trong tay hắn bắn bay đi, cũng không ngờ chỉ là chấn gãy một nửa.

“Nửa người nửa súc sinh?” Phoenix ngẩn người.

Tiểu Lôi bĩu môi: “Một nửa là người, một nửa là ngựa, chẳng lẽ không phải nửa người nửa súc sinh sao? Mẹ.....”

Sau chuyện ồn ào như vậy. Tiểu Lôi đã mất hứng quan sát Thần thành. Hai người đi tới trước Thần điện, lặng lẽ đứng đợi đến buổi hội nghị lực mang tinh.

Tiểu Lôi lại rất có hứng thú quan sát đám khải giáp võ sĩ tại khoảng cách gần. Bất quá Phoenix nói cho hắn biết, đám khải giáp võ sĩ này mặc dù hiện tại không công kích hắn, nhưng dù sao khí tức trên người Tiểu Lôi lại không phải là khí tức của Thần tộc Olympia, nếu khoảng cách quá gần, lại không có nàng ta đứng gần, rất dễ dàng bị đám khải giáp võ sĩ này công kích. Dù sao chúng nó không có ý thức, chỉ là một khối lõi được điều khiển bởi ma pháp mà thôi.

Nghe vậy, Tiểu Lôi cũng từ bỏ chủ ý. Trong lòng lại nghĩ: ma tượng của mình, tuyệt đối không thể đưa cho Phoenix. Cẩn thận ngẫm lại, đám khối lõi võ sĩ của Thần tộc Olympia bọn họ, ngay cả ý thức cũng không có, chỉ biết đơn giản chấp hành mệnh lệnh của kẻ điều khiển— mà ma tượng của mình, lại có đầy đủ ý thức! So với đám khối lõi võ sĩ của Thần tộc Olympia, không biết tiên tiến hơn bao nhiêu lần!

Tiểu Lôi kiên nhẫn chờ đợi hội nghị tụ tập lục đại chủ thần, lục mang tinh. Bất quá tới buổi tối, hắn lại thất vọng.....

Vốn Tiểu Lôi lại thật sự rất muốn nhìn các vị chủ thần của Thần tộc Olympia trong truyền thuyết. Nhưng không ngờ: Hắn không hề có cơ hội tham gia hội nghị!

Mặc dù lúc ban ngày. Hermes tựa hồ nói muốn hắn cùng tham gia hội nghị buổi tối, nhưng khi thật sự khai hội, lại chỉ có Phoenix được mời đến hội trường. Mà Tiểu Lôi lại phải đợi bên ngoài Thần điện, được “hộ vệ” bởi các khải giáp võ sĩ.

Đồng thời, hắn còn tự mất thấy hai cự nhân cao lớn, còn có một tinh linh tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, cùng với hai nhân mã, đi vào Thần điện, có lẽ là ba nhân vật cầm đầu phò tộc.

Làm Tiểu Lôi cảm thấy bất ngờ chính là, tên Achilles không ngờ cũng ở trong đó! Có lẽ địa vị tên gia hỏa này trong nhân mã tộc là rất cao.

Cái gọi là hội nghị lục mang tinh quyết định vận mệnh tương lai của Thần tộc Olympia, Tiểu Lôi từ đầu đến cuối cũng không có cơ hội có thể tham gia, hắn đều là đứng đợi ở bên ngoài Thần điện. Vốn hắn nghĩ rằng, có lẽ đến lúc nào đó, sẽ có người ra mời hắn đi vào..... Dù sao Phoenix mất quá nhiều tâm tư mới mang mình đến đây, ít nhất sẽ có chỗ dùng đến mình?

Nhưng!

Dựa theo tính toán của Tiểu Lôi, hắn đợi bên ngoài Thần điện gần đến hai mươi phút, hội nghị không ngờ đã xong!

Phoenix chậm rãi đi ra từ Thần điện. Nàng ta cúi đầu, mặc dù không thấy vẻ mặt, nhưng rất rõ ràng, ánh mắt nàng ta có chút ngờ ngàng, đôi phần phẫn nộ, lại hơi bất lực.....

Sau đó, nàng ta đi đến bên Tiểu Lôi, khẽ thở dài:” Ta tính sai rồi.”

“Sao? Cái gì?”

Phoenix lắc đầu:” Ta tính sai rồi.”

Tiểu Lôi nhú mày:” Bọn họ cũng bác bỏ kiến nghị của người?”

Phoenix trầm mặc vài giây, đột nhiên dùng một loại ngữ khí kỳ quái, nói:” Không, bọn họ đồng ý! Hội nghị vừa mới bắt đầu, ta vừa nêu ra muốn đánh thức Phụ thần Zeus, bọn họ không ngờ ngay cả một chút ý kiến phản đối cũng không có, lập tức đồng ý! Lúc đó ta thật sự rất bất ngờ.....”

“Sau đó”

“Sau đó.....” Phoenix lắc đầu:” Sau đó, sáu vị chủ thần đại nhân nhất trí quyết nhất định phải đánh thức Phụ thần Zeus vĩ đại, bất quá, nhiệm vụ này, lại giao cho ta chấp hành.”

“Ta không rõ.” Tiểu Lôi có chút nghi hoặc.

Phoenix cười một tiếng, bất quá nghe ra, nàng ta cười khá khổ tâm:” Còn nhớ rõ hoang mạc đã thấy khi ta dẫn ngài đến đây không? Ta nói cho ngài..... nơi Phụ thần Zeus đang ngủ là trong tử vong hoang mạc.”

“Sao lại như vậy?” Tiểu Lôi nhú mày:” Zeus của các người tự phong ấn chính mình. Chẳng lẽ không phải tại thành thị này? Chẳng lẽ không phải tại Thần điện?”

Thế nhưng sau đó, Tiểu Lôi nhún vai:” Hoang mạc thì hoang mạc, đi xem đi là được. Chẳng nhẽ người còn sợ đi vào hoang mạc sao?”

“Không đơn giản như vậy.” Phoenix vẫn lắc đầu:” Người đánh thức Zeus phải có pháp lực cường đại mới được, sáu vị chủ thần lấy cớ không muốn đi trước, chỉ phái ta đi.”

Tiểu Lôi lập tức cười:” Nguyên là như thế, nguyên là còn có một nguyên nhân như vậy. Nói như vậy, trừ phi sáu vị chủ thần nguyện ý xuất thủ, nếu không, Zeus sẽ không tỉnh lại?”

“Không phải.” Phoenix nói:” Không nhất định phải là chủ thần xuất thủ, ý của chủ thần là ta phải đi. Hơn nữa, đồng thời phái hai vị tộc trưởng nhân mã tộc và tinh linh tộc cùng đi..... tộc trưởng hai tộc này đều có thực lực phi thường cường đại, nếu ba chúng ta cùng đi, cũng đủ giải khai phong ấn của Zeus.”

“Mẹ.....” Tiểu Lôi khinh thường:” Zeus chọn cái nơi gì không chọn lại chọn ngay hoang mạc mà ngủ?”

Phoenix tựa hồ có chút bất đắc dĩ:” Nơi chúng ta vừa mới đi vào thế giới này cũng là hoang mạc.” Sau đó ngữ khí nàng ta dần dần trở nên nghiêm túc:” Buổi sáng ta từng nói với ngài, tử vong hoang mạc, tuyệt đối đáng sợ hơn nhiều so với ngài tưởng tượng! Nếu ngài tưởng rằng nó chỉ là một sa mạc đơn giản, vậy ngài đã sai rồi!”

Tiểu Lôi bĩu môi:” Cho dù là núi đao biển lửa, cũng có thể ngăn trở được ta sao?”

Ánh mắt Phoenix lấp lánh quang mang:” Ta không hề xem thường thực lực ngài Thế nhưng ta phải nói cho ngài, tại thế giới này, người tuyệt đối không thể sử dụng quá mức năng lượng của ngài Ngài có biết, thế giới này là một không gian hư ảo, duy trì không gian này là pháp lực của Zeus Mà hiện tại, bởi vì pháp lực không đủ, không gian này đã co rút lại rất nhiều, có thể nói muốn sụp đổ..... Cho nên, vô luận là ngài, hoặc là chúng ta, tuyệt đối không thể sử dụng năng lượng quá mức tại không gian này Nếu không, không gian sẽ sụp đổ, vậy mọi người sẽ cùng tiêu thất!”

Tiểu Lôi sửng sốt:” Còn có chuyện như vậy?”

“Rất đơn giản.” Phoenix cười lạnh:” Tựa như bất luận là xe hơi, phi cơ hay thuyền, đều có tải trọng của nó, nếu chở quá nhiều, sẽ xảy ra vấn đề. Cho nên đạo lý này không khó giải thích phải không?”

Tiểu Lôi thở dài:” Tốt lắm, ta phải cùng người đi một chuyến đến hoang mạc gì đó. Đúng rồi, người nói còn có Tinh Linh tộc và nhân mã tộc cùng đi, người của nhân mã tộc sẽ không là.....”

Phoenix gật đầu:” Tinh Linh tộc cử ra chính là tộc trưởng bọn họ, Nia đại trưởng lão, nàng là một vị pháp sư xuất sắc. Mặc dù cũng là phái phản chiến, không duy trì trở về nhân gian, bất quá nàng sẽ không có âm mưu gì, dù sao Tinh Linh tộc cũng rất trung thành đối với Phụ thần Zeus. Còn như nhân mã tộc..... Lần này theo giúp chúng ta, đúng là Achilles. Hắn không phải tộc trưởng nhân mã tộc, nhưng lại là chiến sĩ cực mạnh của nhân mã tộc.”

Nói đến đây, nàng hạ giọng:” Lôi tiên sinh, đừng xem thường Achilles..... Hắn không phải là nhân mã tộc bình thường..... trên người hắn có huyết thống Thần tộc! Cho nên, hắn chẳng những là chiến sĩ nhân mã cường đại, đồng thời còn có một ít thần lực của Thần tộc! Ở chỗ này, hắn được cho là chiến sĩ đệ nhất của thần thành! Ngài phải biết rằng, nhân mã tộc chẳng qua là một trong phó tộc của Thần tộc để một phó tộc trở thành đệ nhất chiến sĩ, mà các chiến sĩ Thần tộc không thể phản đối, cũng đủ để nói lên thực lực của hắn”

Thở dài, nàng ta cười khổ:” Vốn ta phản đối hắn đồng hành, ta thậm chí hoài nghi, người này có âm mưu gì đó..... Bởi vì nhân mã tộc rất gần gũi Hermes đại nhân! Thật đáng tiếc, bọn họ có một lý do ta không thể phản bác, phải để Achilles làm thủ lĩnh lần tiến vào tiến vào hoang mạc này.”

“Cái gì?”

“Bởi vì.....” Ánh mắt Phoenix lấp lánh:” Hiện tại trong ba ngàn người của thần thành, chỉ có Achilles từng tiến vào hoang mạc, hơn nữa còn sống trở về!”

Tựa hồ là nhìn ra vẻ khinh thường từ trên mặt Tiểu Lôi, Phoenix không thể không nói cho hắn:” Ta lại nhắc nhở ngài..... hoang mạc này tuyệt đối không phải đơn giản như ngài tưởng tượng.”

Sau đó, nàng ta thở dài:” Ta đã thật sự tính sai. Vốn ta nghĩ rằng chủ thần đại nhân sẽ phản đối đánh thức Phụ thần. Ta thậm chí đã chuẩn bị tốt, mời ngài tham gia hội nghị, dụng lý do đồng phương tu hành giả các người vừa mới đại chiến cùng Vatican mà thuyết phục bọn họ. Ta thậm chí đã tìm được sự ngầm đồng ý của tộc trưởng Tinh Linh tộc và cự nhân tộc. Ta chỉ yêu cầu đánh thức Phụ thần, còn như chuyện trở về, ta còn định rời khỏi để bọn họ quyết định. Không ngờ lần này bọn họ lập tức đáp ứng đề nghị của ta. Hơn nữa, còn phái Achilles làm thủ lĩnh lần tiến vào hoang mạc này.”

Tiểu Lôi kỳ quái nói:” Chuyện đánh thức Phụ thần trọng yếu như vậy, sáu vị chủ thần không ngờ đều không ra mặt, điều này có ý gì?”

“Cũng không có thể nói chủ thần không ra mặt..... Phoenix thở dài:” Ngài có biết, Thần tộc Olympia, nguyên là có mười hai vị..... Hiện tại chỉ còn lại có bảy vị, Thần tộc vẫn có tiếng nói, muốn đưa ra vài vị tân Thần tộc vào vị trí chủ thần Mà Achilles và Nia trưởng lão của Tinh Linh tộc, đều là người dự tuyển. Chỉ cần đánh thức Phụ thần, bọn họ có thể thăng cấp trở thành tân chủ thần.”

Lúc này, một thân ảnh cao lớn chậm rãi từ Thần điện đi ra, mái tóc quăn màu vàng của Achilles tung bay, hần cười lạnh, chậm rãi đi qua Tiểu Lôi và Phoenix, liếc nhìn hai người, lưu lại một câu nói lạnh lùng, rồi rời đi.

“Tên nửa người nửa súc sinh nói cái gì?”

“Hắn nói: Muốn uống nước thì vội vàng uống đi..... Bởi vì một khi bước vào hoang mạc, chúng ta đừng nghĩ lại có thể tìm được giọt chất lỏng!”

Tiểu Lôi quay về Achilles dựng một ngón giữa:” Uống nước? Vấn đề này rất khó giải quyết sao?”

“Có lẽ rất khó.” Phoenix thở dài:” Sâu trong hoang mạc, tại phong ấn kết giới của Phụ thần Zeus Đó là một lĩnh vực cấm ma pháp trong phạm vi đó, ma pháp công cụ chúng ta mang theo không thể sử dụng Ta biết ngài có một loại túi thần kỳ, bên trong có thể có rất nhiều thứ, nhưng tại nơi đó không thể sử dụng..... Đồng thời, ta có lẽ còn phải nói cho ngài, trong phạm vi hoang mạc, ngài không thể bay. Bởi vì trong kết giới vật thể gì cũng không thể ly khai mặt đất!” Nhìn Tiểu Lôi, Phoenix lại bổ sung:” Ngài không cần cười, cũng đừng nghĩ rằng kết giới không thể trói buộc ngài..... Có lẽ pháp lực ngài rất cường đại, có thể phá giải kết giới, nhưng như vậy sẽ khiến cho cả không gian sụp đổ! Ngài phải minh bạch, kết giới là do Zeus phong ấn, mà pháp lực Zeus, lại đang duy trì không gian này Cho dù ngài có năng lực cũng không có thể phá vỡ cân bằng của không gian này.”

356. Chương 356: Tinh Linh Mỹ Nữ

“Mẹ nó! Cái này không được, cái kia cũng không xong, rõ ràng đem hai tay tiểu gia trói lại cùng người đi vào sa mạc.” Nói xong hắn còn khinh thường nhìn lại.

Nói thật, tiến vào sa mạc gì đó, Tiểu Lôi hoàn toàn không lưu ý.

Sa mạc thì sao? Còn như chuyện uống nước các loại chỉ là việc nhỏ..... Nói đùa, thân là nhân vật cấp bậc thần tiên tại nhân gian, cho dù là không ăn không uống, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Bất quá, theo Phoenix nói, thái độ Thần điện hóa ra là kiên quyết phản đối, hiện tại thái độ không ngờ chuyển biến nhanh như vậy, thậm chí ngay cả Phoenix đã an bài xong hết, cũng không dùng tới, trong chuyện này nếu không có âm mưu mới là lạ!

Phoenix không nói gì, chỉ lạnh lùng nói:” Tốt lắm, mặc kệ Achilles có mưu đồ gì, chúng ta đi đường cẩn thận một chút là được. Nếu thật sự có chuyện..... Hừ, chẳng lẽ Phoenix ta còn có thể thúc thủ chờ chết sao..... Nói đến đây, đôi mắt phương xinh đẹp của nàng ta hiện lên một tia sát khí!

Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, uể oải nói:” Ta mặc kệ các người cãi nhau thế nào. Nhưng mà không có cơ hội gặp các chủ thần của bọn người, thật là tiếc nuối. Nói như thế nào, ta lúc nhỏ cũng xem qua không ít thần thoại về bọn họ.”

Từ mặt sau của núi Olympia, còn có một thông đạo để hạ sơn, chỉ là thông đạo này so với thông đạo bậc thang đi lên nhỏ hơn nhiều lắm, cũng không có nhiều hoàng kim, bảo thạch và đuốc lửa như vậy. Càng không có những bức điêu khắc tinh mỹ. Chỉ là một con đường đi xuống, lại có vài chỗ dốc! Có vài địa phương, thậm chí cơ hồ thẳng đứng!

Vốn theo quyết định của Thần điện, lần này tiến vào tử vong hoang mạc, Achilles nhân mã tộc làm thủ lĩnh, trưởng lão Nia của Tinh Linh tộc và Thần điện sứ giả Phoenix cũng đồng hành. Mà chuyện Phoenix mang theo Tiểu Lôi cùng đi, đây là do Thần điện ngầm đồng ý, Achilles cũng không nói gì, chỉ cười lạnh.

Tiểu Lôi đối với gia hỏa nửa người nửa thú này, càng không có hảo cảm, nhìn bốn chân hần bước trên đường dốc, trong lòng không nhận được ý nghĩ ác độc: Nếu hiện tại đẩy hần, dù có bốn chân chắc hần cũng khó đứng vững.

Tinh Linh tộc luôn luôn là chủng tộc có mỹ nữ tuấn nam. Nia trưởng lão cũng tự nhiên không ngoại lệ.

Tiểu Lôi nghe nói người của Tinh Linh tộc đồng hành là tộc trưởng Tinh Linh tộc, đồng thời cũng là một vị ma pháp đại sư xuất sắc. Trong lòng còn nghĩ rằng sẽ là một lão già Tinh Linh tộc, nhưng vừa thấy mặt, lại có một chút bất ngờ.

Nia ma pháp sư này, nhìn qua không ngờ cực kỳ xinh đẹp!

Đứng trước mặt, bất ngờ là một vị mỹ nữ Tinh Linh tộc! Mái tóc dài màu bạc, ngũ quan tinh tế, xinh đẹp tuyệt trần, trên người bao bọc một tầng khí tức phiêu dật. Đôi tai dài nhọn, không hề làm xấu đi vẻ phiêu dật xinh đẹp, ngược lại càng tăng thêm vài phần thần bí.

Mà thân hình của nàng lại đúng theo tiêu chuẩn nhỏ nhắn của Tinh Linh tộc, cao chỉ chừng một thước rưỡi đến bề vai Tiểu Lôi, nhưng vì mặc trường bào, lại vẫn có vẻ rất đáng yêu.....

Ách, dùng một câu so sánh hơi thô mà nói: Thân hình này, ngực ra ngực, eo ra eo mà đùi lại ra đùi.....

Mà làn da nàng cũng không trắng như Tinh Linh tộc bình thường, mà có một màu nâu nhạt, nhìn rất khỏe mạnh. Phía sau lưng nàng đeo một cây trường cung tạo hình rất tinh xảo, theo đúng truyền thống Tinh Linh tộc, chỉ có thanh pháp trượng nhỏ trong tay mới biểu thị thân phận ma pháp sư của nàng.

Có thể nói, đây là cô gái xinh đẹp nhất mà Tiểu Lôi đã gặp từ khi đi vào Thần thành đến nay.

Bất quá mỹ nữ Tinh Linh, lại tựa hồ không có hảo cảm đối với Tiểu Lôi. Vẻ mặt nàng nhìn Phoenix rất khách khí và tôn trọng, mà nhìn Achilles lại có vẻ ôn hòa thân thiện.

Nhưng khi ánh mắt nàng chuyển hướng sang Tiểu Lôi

Mẹ nó, ánh mắt đó tựa như là đang nhìn một cọng cỏ dại.

“Đây là Nia đại pháp sư của Tinh Linh tộc. Nàng là tộc trưởng Tinh Linh tộc.” Phoenix giới thiệu một câu đơn giản, lại liếc nhìn Achilles: “Đây là nhân mã tộc Achilles, cũng là người kế thừa chức vị tộc trưởng nhân mã tộc.”

Nhìn tên gia hỏa nửa người nửa thú, Tiểu Lôi hoàn toàn không có hứng thú cùng hần nói chuyện phiếm, nhưng lại rất có hứng thú đối với đại mỹ nhân Tinh Linh tộc.

Dù sao, Tinh Linh tộc tại nhân gian có rất đông fan hâm mộ.

“Nữ nhân này tuổi còn trẻ mà xinh đẹp như vậy, không ngờ là tộc trưởng Tinh Linh tộc? Chẳng lẽ Tinh Linh tộc vốn trời sinh yêu thích cái đẹp, bọn họ tuyển tộc trưởng cũng là nhìn hình dáng sao? Ai xinh đẹp nhất chính là tộc trưởng?” Tiểu Lôi cố ý đi cuối với Phoenix, thấp giọng hỏi nàng.

Liếc nhìn Tiểu Lôi, Phoenix bất đắc dĩ thở dài: “Đương nhiên không phải! Nia đại trưởng lão đã một trăm sáu mươi tuổi! Bất quá sinh mệnh Tinh Linh tộc luôn luôn rất dài, hơn nữa Tinh Linh tộc có tu vi cao, thậm chí có thể bảo trì dung nhan xinh đẹp đến trước khi chết mới có thể già đi.”

Liếc nhìn Tiểu Lôi, ngũ khí nàng ta có chút đùa cợt: “Ta biết trong nhà ngài có không ít nữ nhân, bất quá ta khuyên ngài không nên có ý đồ với nàng.”

Tiểu Lôi đưa ngón giữa lên:” Ta chỉ là có hứng thú đối với chủng tộc trong truyền thuyết này mà thôi, không phải như người tưởng tượng đâu.”

Phoenix tựa hồ thở ra, hạ giọng nói:” Nia đại trưởng lão là ma pháp sư rất cường đại của Tinh Linh tộc, đồng thời cũng là nữ nhân xinh đẹp nhất Tinh Linh tộc. Hơn nữa..... Ngài cho dù có ý đồ với nàng, cũng là vô dụng, nàng đã có người yêu. Ngài có thấy hoa tai đeo ở tai bên phải nàng không?”

Tiểu Lôi nhìn lại, quả nhiên thấy bên tai phải Nia, có đeo một hoa tai tròn màu bạc.

“Tập tục của Tinh Linh tộc, sau khi có người yêu sẽ đeo một hoa tai. Hơn nữa tập tục các nàng là ‘Nam tả nữ hữu’, cũng chính là, nếu người yêu là nam tính, sẽ đeo hoa tai bên trái Nếu người yêu là nữ tính, sẽ đeo phía bên phải.”

Tiểu Lôi sửng sốt.

Hắn nhìn hoa tai bên phải Nia.....

Mẹ nó, mỹ nữ Tinh Linh tộc này không ngờ là một kẻ đồng tính

“Cuối cùng ta cũng biết nhân khẩu Tinh Linh tộc tại sao lại không tăng lên được..... chủng tộc này căn bản là là một chủng tộc biến thái. Điều chơi trò đồng tính, nhân khẩu có thể tăng trưởng mới kỳ quái!” Hắn không nhận được phải thở dài, nữ nhân xinh đẹp như vậy, không ngờ là một kẻ đồng tính.

Bất quá sau đó hắn lại động tâm:” Nhưng vừa rồi ta thấy thái độ ả ô môi đối với tên Achilles tựa hồ không tệ, chẳng lẽ nàng chẳng những thích đồng tính, còn thích ‘người và thú.....’” Nói đến đây, hiển nhiên là trong lòng nghĩ đến ý niệm gì đó, khuôn mặt lộ vẻ cực kỳ dè dặt.

Phoenix hừ một tiếng, ngữ khí có hơi tức giận, sắc giọng:” Bậy bạ! Chỉ có ngài mới có những ý niệm cổ quái như vậy!” Nàng ta gắng sức hít một hơi, phảng phất cố gắng kiềm chế tức giận:” Ta nói cho ngài, Achilles hiện tại được công nhận là đệ nhất chiến sĩ của thần thành! Hắn chẳng những có võ công xuất chúng, đồng thời cũng am hiểu ma pháp! Hắn là đệ tử ký danh của Nia đại trưởng lão! Rất nhiều ma pháp của hắn, chính là học từ Nia đại trưởng lão.”

Sau đó nàng ta hạ giọng nói:” Kỳ thật, bên trong thần thành vẫn có lời đồn, Achilles sẽ được phong làm tân chiến thần, thay thế vị trí của chiến thần đại nhân Ares đã khứ thế.”

Nàng thở dài:” Nia đại sư chỉ là cùng chúng ta đi một đoạn mà thôi, bởi vì ở hoang mạc, ma pháp của nàng còn có thể có tác dụng, nhưng càng tiếp cận điểm cuối của hoang mạc, cũng chính là nơi Phụ thần Zeus đang ngủ, nơi đó đã bị kết giới của Phụ thần bao phủ. Là một lĩnh vực hoàn toàn cấm ma pháp, ma pháp của Nia đại sư sẽ không thể sử dụng. Nhiệm vụ của nàng chính là hộ tống và trợ giúp chúng ta bình an đi đến bên ngoài kết giới. Đến lúc đó nàng sẽ không thể tiếp tục đi cùng chúng ta.”

Đường xuống núi mặc dù dốc, bất quá khi đứng ở dưới chân núi ngẩng đầu nhìn lại, lại có một cảm thụ khác.

Dù là đứng dưới chân núi, nhưng Tiểu Lôi lại có thể cảm giác được một cỗ cuồng phong mãnh liệt tràn ngập khí tức khô nóng ập đến! Cuồng phong mang theo sức nóng tựa như hỏa diễm, gần như là ập vào mặt, làm cho người ta cảm giác được làn da mơ hồ đau đớn. Cũng may mắn là có dãy núi Olympia này ngăn cản hoang mạc và phong bạo, bảo trì được con sông và rừng rậm ở phía núi bên kia.

Mặt đất gần sát dưới chân núi còn có một ít cây cối đơn giản, những bụi cây chịu được sức nóng, nằm sát mặt đất, mới có thể giảm bớt cuồng phong phá hoại, mà càng đi về phía trước, nhiệt độ của mặt đất dưới chân truyền đến càng rõ ràng, không khí khô nóng đến có thể bốc hỏa.

Đi về phía trước chừng mấy ngàn thước, mới chân chính tiến vào tử vong hoang mạc!

Mắt thường có thể thấy được, trong không khí không ngờ có vô số vòng xoáy khí lưu, tựa như như đám lốc xoáy! Cuồng phong càng lúc càng lợi hại, cát đập vào mặt, giống như một con dao nóng bỏng!

Lúc này, đại pháp sư Nia lập tức giơ pháp trượng lên, nàng dùng thanh âm rất êm tai, chậm rãi ngâm xướng một câu chú ngữ, một viên bảo thạch khảm trên pháp trượng lập tức huyền hóa thành thất sắc quang mang,

chậm rãi phóng ra một hình cầu đường kính ước chừng bảy tám thước, quang mang đó giống như vật chất thực sự, tựa như một tầng bảo hộ, ngăn cản cuồng phong nóng bỏng bên ngoài hình cầu.

Tiểu Lô cũng nheo mắt, hắn cũng thu hồi vẻ mặt cười cợt, bởi vì hắn cũng cảm giác được vài phần quái dị của hoang mạc này.

Đầu tiên là linh giác hắn vượt xa người thường, tựa hồ khi đi vào hoang mạc, bắt đầu có chút dấu hiệu sút giảm! Phải biết rằng, vốn tu vi Tiểu Lô đã đạt tới tiên nhân chi thể! Có thể nói, hắn sớm đã vượt xa cái gọi là cảnh giới đẳng tiên hóa vũ. Với cảnh giới tu vi hiện tại của hắn, có thể nói là tràn đầy linh khí! Mà khi tiến vào hoang mạc này, Tiểu Lô đã nhận thấy linh khí trên người phảng phất bị một cỗ lực lượng kỳ quái bên ngoài chèn ép.

Giống cảm giác của một người thường, trọng lượng cơ thể bỗng nhiên tăng lên vài lần.

Loại cảm giác này, càng đi về phía trước càng trở nên nghiêm trọng.

Đương nhiên, Tiểu Lô cũng thử vận pháp lực đối kháng. Bất quá Phoenix cảnh cáo hắn.

“Chúng ta một khi đi vào hoang mạc. Mỗi một bước, đều là gần sát kết giới Phụ thần. Đi ở nơi này, cảm chế ma pháp đối với chúng ta đã bắt đầu, càng đi về phía trước sẽ càng mãnh liệt. Ta biết pháp lực ngài phi thường lợi hại. Loại kết giới này không thể áp chế được ngài, nhưng ta hi vọng ngài đừng đối kháng. Bởi vì một khi ngài đối kháng, sẽ tạo thành phản ứng của kết giới, ngài càng đối kháng, áp chế của kết giới đối với ngài sẽ càng lợi hại. Đến khi năng lượng ngài vượt khỏi mức chịu đựng của nó, kết giới sẽ bị phá hủy..... Ta không hề nghi ngờ ngài có thực lực có thể làm kết giới bị phá hủy, nhưng ta cũng nói cho ngài biết, một khi kết giới bị phá hủy, dẫn tới phản ứng dây chuyền, rất có thể khiến cho cả không gian này sụp đổ.....”

Điều này làm cho Tiểu Lô hơi buồn bực.

Nói thật. Hắn sớm đã thành thần tiên. Thần tiên là cái gì? Cơ thể phiêu dật, nhẹ nhàng. Khi bước đi dưới chân sinh ra gió! Toàn thân phảng phất không có sức nặng! Cảm giác sảng khoái thể nào?

Hiện tại thì ngược lại, càng đi về phía trước, cảm giác thân thể mình tựa như càng nặng nề.

Tựa như trên người có đeo một cái khóa. Rõ ràng biết cái khóa này có thể tháo ra, nhưng không thể làm như vậy.

Đột nhiên, Achilles đang dẫn đầu đột nhiên dừng lại, hắn không quay đầu, ra hiệu dừng lại. Sau đó ngưng nhìn hai bên, sau đó đột nhiên cúi người, chạm vào mặt đất. Hét lớn một câu gì đó.

Phoenix lập tức kéo Tiểu Lô, theo Achilles tránh qua một bên.

Sau đó, chợt nghe ầm một tiếng!

Nơi bọn họ vừa mới đứng, cát vàng trên mặt đất đột nhiên sụp xuống, mặt đất xuất hiện một khe hở, một ngọn lửa từ trong khe bốc lên tận trời, phun ra hỏa diễm, phảng phất như đốt sạch không khí! khói đen cuộn cuộn bốc lên, cuốn theo vô số bụi cát.....

Ngữ khí Phoenix có chút ngưng trọng:” Nguy hiểm thật!”

Về mặt Tiểu Lô cũng có một chút ngưng trọng. Hắn cũng nhìn ra hỏa diễm vừa rồi phun ra, mơ hồ trong xích diễm mang theo một chút kim sắc mờ nhạt, có chút quái dị, hỏa diễm không ngờ thiêu đốt sạch sẽ cát vàng bên trên! Trên mặt đất lộ ra khe hở rất to, bất quá sau đó đã bị cát vàng chung quanh chảy xuống che lấp.

“Bên dưới hoang mạc này, có một dòng sông hỏa diễm. Khi chúng ta đi qua, lúc nào cũng phải cẩn thận.” Phoenix chuyển lại lời Achilles nói.

Achilles cũng không tiếp tục khiêu khích Tiểu Lô, vẻ mặt hắn mang theo vài phần nghiêm túc, nhìn Tiểu Lô, đột nhiên dùng pháp thuật tâm linh trao đổi nói một câu với Tiểu Lô:” Người tốt nhất theo sát ta, nếu không, nếu người bị thiêu chết, sẽ là một kết quả ta rất vui khi thấy.”

“Thiêu chết?” Tiểu Lô thiếu chút nữa cười phá lên.

Mẹ nó, tiểu gia tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, bị lão gia hỏa Bồ Đề nhốt trong lò luyện đơn của Thái Thượng Lão Quân, dùng tam vị chân hỏa đốt đến ba năm!

Tiểu gia sợ lửa??

Lúc này, Nia đột nhiên đi đến trước mặt Tiểu Lôi, lấy ra từ trong áo một thứ gì đó, lại là một hình lục mang tinh bằng bạc, tạo hình đặc biệt, bên trong khảm một bảo thạch hình trái tim, giao cho Tiểu Lôi, tỏ ý muốn Tiểu Lôi đeo trên cổ.

Phoenix có chút bất ngờ: “Đây là ‘nhân ái chi tâm’ của Tinh Linh tộc.” Nàng ta hít sâu một hơi, nhìn Nia, vẻ mặt có chút kinh ngạc: “Nia đại sư, người thật sự muốn đem thứ này giao cho Lôi tiên sinh sao?”

Tinh linh mỹ nữ lắc đầu: “Chỉ là cho mượn mà thôi. Ta có thể cảm giác được trên người bằng hữu nhân loại có khí tức cường đại. Ta nghĩ hẳn sẽ có trợ giúp rất lớn đối với chúng ta, cho nên, chúng ta hiện tại cần lực lượng của hắn.”

Phoenix gật đầu, nhìn Tiểu Lôi: “Lôi tiên sinh, người đeo thứ này đi. Đây là ‘nhân ái chi tâm’ của Tinh Linh tộc, đây là một món ma pháp đạo cụ rất tốt, ngài đeo nó, có thể tự do cùng giao lưu với chúng ta, không bị hạn chế bởi ngôn ngữ.” Dừng một chút, nàng ta bổ sung: “Bất quá, đạo cụ này khi tiến vào kết giới Phụ thần Zeus, sẽ mất đi tác dụng. Chúng ta bây giờ đang ở bên ngoài kết giới.”

Tiểu Lôi mặc dù không hiểu Nia nói gì, những ý của Phoenix thì hắn hiểu. Dem viên lục mang tinh đeo trước ngực, Tinh Linh xinh đẹp giờ pháp trượng lên, nhẹ nhàng rung vài lần trên đỉnh đầu hắn, miệng phẳng phất ngâm xướng một câu chú ngữ, Tiểu Lôi liền được một vầng quang mang bao phủ. Khi quang mang tán đi. Hắn rõ ràng nghe thấy mỹ nhân Tinh Linh nói với mình: “Các hạ, thứ này chỉ là tạm thời cho người mượn, khi ta trở về, xin người trả lại cho ta.”

Tiểu Lôi rõ ràng không nghe được ngôn ngữ của Tinh Linh mỹ nữ. Nhưng trong lòng lại lập tức hiểu ngay ý của nàng.

Quả nhiên là một món đạo cụ ma pháp kỳ diệu.

Phoenix thở dài: “Lôi tiên sinh, đây là ‘nhân ái chi tâm’ của Tinh Linh tộc, bình thường chỉ khách nhân có được sự chân thành hữu nghị của Tinh Linh tộc, mới có thể được tặng thứ này. Hơn nữa, bằng vào pháp bảo ở trên người ngài, còn có một chút ý nghĩa khác.”

“Ý nghĩa gì?”

Phoenix tựa hồ muốn cười: “Ý nghĩa chính là..... Tinh Linh tộc nhận thấy ngài xinh đẹp. Ngài có biết..... Tinh Linh tộc là chủng tộc yêu cái đẹp, nếu muốn có được chân thành hữu nghị của bọn họ, bình thường phải là chủng tộc có ngoại biểu phi thường xinh đẹp. Hơn nữa, có được nhân ái chi tâm này, khi ngài bị thương. Nhân ái chi tâm sẽ gia trì một loại ma pháp trị liệu đặc thù của Tinh Linh tộc cho người.”

“Ồ? Hay quá.” Tiểu Lôi cười. Mặc dù hắn cũng không cho rằng nơi này có cái gì có thể thương tổn mình.

“Hừ, ngài tưởng bỏ rồi!” Phoenix đùa cợt nói: “Ta phải rất thẳng thắn nói cho ngài..... cái gọi là ma pháp trị liệu đặc thù của Tinh Linh tộc, phạm vi loại ma pháp trị liệu chỉ là khuôn mặt xinh đẹp của ngài! Cũng chính là khi khuôn mặt ngài bị thương, có thể bị hủy dung, mới có thể kích thích ma pháp.....”

“...” Tiểu Lôi thật sự sửng sốt: “Mẹ.....” Thế giới thật sự có loại chủng tộc yêu cái đẹp đến bất cần mạng sống vậy sao!

“Nói đủ chưa!” Thô bạo, ngữ khí Achilles tuyệt không khách khí. Hắn tỏ vẻ không nhịn được: “Nếu các người nói đủ rồi, thì nhanh đi về phía trước thôi! Ta cảm giác được nơi này rất nguy hiểm! Hỏa diễm hà bên dưới rất tĩnh lặng, ta cảm thấy, xung quanh có thể phun ra một lần nữa, chúng ta phải nhanh chóng đi khỏi nơi này!”

Tiểu Lôi lại không hề sợ hỏa diễm.

Nhưng hắn không sợ lửa, lại không đại biểu người khác cũng có kim cương bất hoại thể. Đặc biệt là vị Tinh Linh mỹ nhân, thân thể Tinh Linh tộc khá là yếu ớt.

Thấy đối phương cho mượn pháp bảo, Tiểu Lô cũng không nguyên ý thấy một mỹ nhân như vậy bị thiêu thành than.

“Lão sư tôn kính của ta. Mời ngài cưỡi trên lưng ta. Ngài phải phóng thích ma pháp trợ giúp chúng ta tránh bão táp. Xin cho ta công ngài, như vậy có thể giảm bớt lực lượng của ngài tiêu thất.” Achilles đi đến bên Nia, dùng một loại giọng điệu cực kỳ tôn kính. Hắn khom người nói, trên mặt không có nửa phần kiêu ngạo.

Nia cười, nói: “Tốt lắm, chiến thần đại nhân tương lai của ta, ta không có yếu ớt như người tưởng tượng đâu. Chúng ta tiếp tục đi tới.”

Rất rõ ràng, nụ cười nàng che dấu vẻ mệt mỏi, dù sao nàng là Tinh Linh tộc nổi danh yếu nhược và xinh đẹp. Nàng nói mặc dù dễ dàng, lại cẩn thận nói đến thân phận “chiến thần tương lai” của Achilles, nhưng cũng không thể che dấu được.

Tiểu Lô đột nhiên cười, nói: “Ta thiếu chút nữa quên một chuyện quan trọng.”

Hắn vung tay lên, thả ra ma tượng! Ma tượng kim loại thân cao hai thước đột nhiên hiện ra, đứng trước mặt chúng nhân, Nia và Achilles đều kinh hãi!

Bất quá Nia lập tức có phản ứng, kinh hô: “Ma pháp khôi lỗi!” Nàng lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng phức tạp, đi đến cẩn thận nhìn vài lần, rồi nhìn Tiểu Lô nói: “Lôi tiên sinh, đây là khôi lỗi ma pháp của ngài sao?”

Tiểu Lô cười, theo hắn ra hiệu, thân hình ma tượng chậm rãi vận vẹo một chút, khớp kim loại vang lên ken két.

Tiểu Lô cười nói: “Nia đại sư và Phoenix, mời hai vị ngồi trên vai tên gia hỏa này, tốc độ hắn mặc dù không nhanh, nhưng khí lực cũng không nhỏ. Để hắn công các người đi tới, cũng có thể tiết kiệm chút khí lực.”

Đích xác, ma tượng này dù sao cũng có kết cấu bằng kim loại, bả vai rộng lớn, diện tích quả thực có thể so với một chiếc giường nhỏ! Hai nữ nhân cũng đủ chỗ ngồi.

Chỉ là Nia lại đưa mắt nhìn ma tượng, nhìn không được lắm bầm nói: “Trời..... khôi lỗi ma pháp này là dùng kim loại gì mà chế tạo? Ta không nhận ra là loại vật liệu gì.....” Nàng lúc này mới bừng tỉnh, liên tục lắc đầu nói: “Không được, Lôi tiên sinh, mặc dù ta nghe nói ngài là một vị đại ma pháp sư đông phương. Nhưng ta cũng biết, thân là ma pháp sư, muốn khống chế một khôi lỗi khổng lồ như vậy, đặc biệt là ở hoàn cảnh này, nơi có hạn chế rất lớn đối với ma pháp, là rất hao phí pháp lực! Chúng ta còn có lộ trình rất dài, nếu cứ như vậy, pháp lực ngài sẽ tiêu hao rất nhanh!”

Tiểu Lô cười.

Tiêu hao pháp lực?

Các nàng không biết, ma tượng này không phải khôi lỗi ma pháp, mà là một tên gia hỏa bằng kim loại có ý thức.

Hắn lắc đầu, cười nói: “Không cần lo lắng, pháp thuật Đông Phương chúng ta, có chút khác biệt với ma pháp các người, các người đừng lo lắng pháp lực của ta tiêu hao.”

Phoenix lại tựa hồ rất hiểu rõ đối với bản sự Tiểu Lô, nàng cười, cũng khuyên Nia vài câu. Sau đó nhảy lên trên vai ma tượng. Nia lúc này mới thở dài, bất quá ánh mắt nhìn Tiểu Lô có chút cảm kích, cũng nhảy lên vai bên kia của ma tượng.

Dưới sự chỉ huy của Tiểu Lô, ma tượng dựa theo một kỳ quái tư thế lần lượt đưa các cánh tay lên, vừa lúc có thể khiến một người nửa nhảy lên..... Cũng may mắn ma tượng này lại có đến mấy cánh tay.

Tiểu Lô cũng nhảy lên, ngồi bên trên, sau đó nhìn Achilles, cười nói: “Achilles các hạ, chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Hắn lại nghĩ thâm: Nhìn cái gì, tên nửa người nửa thú, nơi này đã hết chỗ, người không phải có bốn chân sao? Tự mình đi đi.

357. Chương 357: Sinh Vật Kỳ Quái

Mặc dù ma tượng cử động không nhanh, nhưng dù sao thân hình của nó cao lớn, đi một bước xa hơn người thường đi ba bước. Tiểu Lôì nhàn chán liền tán gẫu với Phoenix.

Mỹ nhân tinh linh tộc Nia mặc dù xem ra cũng không thích nói chuyện, bất quá thấy Tiểu Lôì đưa ra ma tượng để làm phương tiện đi lại, thái độ cũng ôn hòa một ít.

Sau khi tán gẫu, Tiểu Lôì mới hiểu tương đối về tình hình hiện tại của Thần tộc Olympia.

Kể ra, Thần thành Olympia hiện tại có bốn đại chủng tộc, ngoại trừ Thần tộc, có ba đại phó tộc, cự nhân tộc bởi vì nguyên nhân đặc thù, nhân khẩu đã rất thưa thớt.....

Buồn cười! Nam cự nhân cao mười thước nếu muốn ‘giao lưu’ với nữ cự nhân còn thấp hơn cả tinh linh tộc, thật sự rất khó khăn Nhân khẩu nếu muốn đông đúc chỉ có nằm mơ!

Mà tinh linh tộc..... Tiểu Lôì nhìn chiếc vòng đeo tai của tinh linh tộc mỹ nhân, ánh mắt có vài phần mơ hồ.

Hừ, mẹ nó..... Đường đường tộc trưởng mà còn đồng tính, thuộc hạ dĩ nhiên không kém.

Một chủng tộc thịnh hành đồng tính, nhân khẩu vốn ít ỏi, tự nhiên cũng không thể phồn thịnh.

Kể ra, hiện tại lại là nhân mã tộc cường thịnh nhất trong tam đại phó tộc!

Nhân mã tộc, trời sinh có cơ thể cường tráng và sức chiến đấu bất phàm, lại sinh sản ở thế giới này đã mấy ngàn năm, nhân khẩu sớm đã vượt xa cự nhân tộc và tinh linh tộc.

Thậm chí ngay cả Thần tộc, nhân số cũng ít hơn rất nhiều so với nhân mã tộc!

Quan trọng nhất là, tinh linh tộc bởi vì trời sinh thân thể yếu ớt, đại đa số đều là tu hành ma pháp, cho dù ngẫu nhiên có trường hợp cá biệt tu luyện võ công, cũng bởi vì điều kiện tiên thiên không đủ, rất khó có thành tựu lớn. Mà tinh linh tộc vốn yêu cái đẹp, khiến cho bọn họ thích kỹ xảo màu mè. Tóm lại tinh linh tộc đã mấy ngàn năm không xuất hiện võ sĩ lợi hại. Còn ma pháp sư thì không hề thiếu.

Mà tình huống cự nhân tộc lại hơi khác biệt. Cự nhân tộc thiên sinh vốn không có thiên phú tu hành ma pháp, chỉ có sức mạnh vô cùng, thuộc loại cường hãn vũ giả. Nhưng sau khi cự nhân thành niên hơn trăm tuổi, lại bởi vì cơ thể quá mức khổng lồ, nên nếu tu luyện võ công, thành tựu cũng rất hữu hạn.

Mà nhân mã tộc lại có ưu thế rất lớn. Nhân mã tộc chẳng những thiên sinh cơ thể cường tráng, giỏi về võ công, đồng thời cũng không thiếu thiên phú ma pháp, lại không có nhược điểm trí mệnh về sinh sản, mấy ngàn năm qua có thể nói là nhân khẩu phồn thịnh tại thế giới này!

Liên tục mấy đời, tại Thần thành, danh dự đệ nhất võ sĩ đều bị chiến sĩ nhân mã tộc đoạt đi. Nếu không bởi vì thiên phú ma pháp của tinh linh tộc so với nhân mã tộc mạnh hơn một ít, có lẽ ngay cả danh hiệu đệ nhất ma pháp sư cũng phải dâng cho nhân mã tộc.

Tiểu Lôì nghe vậy, nhin không được nhìn Achilles đang lạnh lùng dẫn đường phía trước.

“Năm đó trước khi chúng ta lui đến thế giới này, Nhân mã tộc chính là phó tộc trực thuộc chiến thần Ares đại nhân. Hiện tại sau khi chiến thần Ares chết trận, vị trí chiến thần vẫn chưa có người thay thế, nhân mã tộc lại liên tục mấy đời đều chiếm danh hiệu chiến sĩ cực mạnh, ai đều biết, nguyện vọng lớn nhất của bọn họ chính là có thể để chiến sĩ trong tộc trở thành tân chiến thần! Mà một khi nhân mã tộc xuất ra một vị chiến thần, vậy cả nhân mã tộc có thể tấn cấp trở thành Thần tộc chính thức, thoát ly thoát khỏi cấp ‘đơn tộc.’” Phoenix thấp giọng giới thiệu, ngẫm nghĩ, rồi bổ sung một câu:” Hiện tại nhân mã tộc cường đại, ngay cả Thần điện cũng không thể không tôn trọng bọn họ, phân lượng của nhân mã tộc, cũng vượt xa so với tinh linh tộc và cự nhân tộc.”

Tiểu Lôì ngẫm nghĩ, nhíu mày nói:” Đã như vậy, mấy ngàn năm qua, tại sao không có vị nhân mã tộc chiến sĩ trở thành tân chiến thần?”

Phoenix thở dài:” Địa vị chủ thần cao thượng, há có thể muốn làm là làm? Thần tộc Olympia có quy tắc từ xưa, mỗi một vị chủ thần đều phải được sách phong của phụ thần Zeus vĩ đại. Cho nên, nhân mã tộc

mặc dù phản đối trở về nhân gian, nhưng kỳ thật cũng là hi vọng có thể đánh thức phụ thần Zeus. Bởi vì chỉ có sau khi vĩ đại phụ thần tỉnh lại, mới có thể tự mình sách phong chiến sĩ của bọn họ trở thành tân chiến thần. Hơn nữa, nhân mã tộc cũng vẫn không bỏ qua lý tưởng này.....”

“Sao?”

“Đúng vậy.” Phoenix nhìn Achilles đang đi phía trước, cười nói:” Mỗi đời chiến sĩ trẻ tuổi của bọn họ, đều chọn lựa ba người cực mạnh, để bọn họ xuống núi, tiến vào tử vong hoang mạc, trải qua một hồi ‘thần thánh ma luyện’. Loại thần thánh ma luyện là truyền thống của nhân mã tộc, chỉ có sau khi trải qua quá trình ma luyện, mới có thể có tư cách trở thành dũng sĩ cực mạnh! Mà nội dung ma luyện, chính là tiến vào tử vong hoang mạc, tiến hành một tràng tử vong khảo nghiệm. Người cuối cùng có thể còn sống đi ra khỏi hoang mạc là người thắng lợi! Bất quá người thắng lợi chỉ có thể có một!”

“Là sao?” Ánh mắt Tiểu Lôi ngơ ngàng.

“Ta nói còn không rõ sao?” Phoenix cười lạnh:” Người thắng lợi chỉ có thể có một..... Cũng chính là một khi đi vào hoang mạc, ba võ sĩ cực mạnh của nhân mã tộc, phải bắt đầu tự tương tàn! Bọn họ chẳng những phải so bì năng lực sinh tồn, càng phải đấu trí đấu dũng trong hoang mạc! Luận võ dũng, so bì kiên nhẫn, cứng cỏi, lãnh khốc..... người thắng lợi cuối cùng có thể ra khỏi hoang mạc, hai tay đều là máu tươi của đồng bạn!”

Sắc mặt Tiểu Lôi trầm lại, trong chớp lát, mới thấp giọng thở dài:” Mạnh thắng yếu, người thắng sinh tồn, người yếu đào thải. Loại pháp tắc này mặc dù tàn khốc một chút, nhưng thật lợi hại.” Nói đến đây, ánh mắt hắn nhìn Achilles, không khỏi có vài phần nghiêm túc.

Achilles đột nhiên quay đầu, nhìn Tiểu Lôi, hừ một tiếng, cười lạnh:” Người cũng biết minh bạch đạo lý.”

“Người tưởng rằng ta đang khen sao?” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, vẻ mặt có chút khinh thường:” Cạnh tranh là như vậy, nhưng cách của các người lại rất sai. Vốn các người chiến bại lui đến thế giới này. Phải sinh sản cho đông đúc, các người còn không ngừng nội đấu, thế mới gọi là ngu xuẩn! Tranh đoạt danh hiệu chiến sĩ cực mạnh Có ý nghĩa gì? Các người ở thế giới này, tổng cộng có mấy ngàn người, tranh đoạt đệ nhất có cái gì quang vinh? Vì hư danh, mỗi đời lại tiêu hao hai chiến sĩ cực mạnh Hừ, ta đoán, loại khảo nghiệm gọi là tử vong của các người, có lẽ không phải mỗi đời đều thành công? Có lẽ còn có vài lần. Ba người tiến vào hoang mạc, nói không chừng đều chết toàn bộ! Dựa theo ta nói, tộc trưởng các người là tên ngu ngốc! Nếu không làm loại khảo nghiệm nhằm chán này, vậy trong tộc chẳng phải là có thể lưu lại rất nhiều chiến sĩ cường đại? Đem sinh mệnh chiến sĩ cường đại lãng phí tại hoang mạc này, lãng phí tại loại tranh đấu nhằm chán này, không phải ngu xuẩn thì là cái gì?”

Achilles mới nghe Tiểu Lôi nói hai câu, sắc mặt thốt nhiên giận dữ, đợi Tiểu Lôi nói xong. Hỏa khí trên mặt lại giảm xuống, ánh mắt có vài phần phức tạp. Hắn nhìn Tiểu Lôi thật sâu, không ngờ không hề lép vế trở mặt, ngược lại còn lắc đầu.

Mái tóc vàng của hắn nhẹ nhàng tung bay, thanh âm vẫn lạnh như băng, bất quá ngữ khí lại có khá phức tạp:” Người nói cũng có một chút đạo lý.....”

“Achilles là chiến sĩ nhân mã tộc thông qua tử vong khảo nghiệm Lần hắn ở trong hoang mạc lâu bằng một trăm lần cát chảy! Mà hai chiến sĩ cùng tiến vào hoang mạc với hắn, trong đó có một người em ruột của hắn.....” Phoenix nhỏ giọng nói với Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi gật đầu, trong lòng đại khái hơi hiểu rõ nguyên nhân tại sao Achilles vừa rồi không trở mặt.

Xem ra. Hắn đối với loại khảo nghiệm này cũng có một số suy nghĩ phức tạp.

Bất quá tên gia hỏa này cũng thật lợi hại. Có thể ở tại địa phương này một trăm lần cát chảy.

Tại thế giới này không có chia thành ngày đêm, thời gian đều là dùng đồng hồ cát tính toán. Một lần cát chảy đại khái hơn nửa ngày của nhân gian, một trăm lần, cũng chính là năm mươi ngày.

Nghĩ đến đây, đột nhiên thấy Achilles đưa tay, ra hiệu dừng lại. Sau đó hắn khấn trương nhìn hai bên, vẻ mặt bắt đầu ngưng trọng, lại ngửi ngửi không khí

Vì Nia dùng ma pháp lĩnh vực tránh gió, khiến cho mọi người không phải chịu đựng bão cát xâm nhập còn lợi hại hơn đao phong của hoang mạc, chỉ có điều trong không khí vẫn mang theo loại cảm giác rất khô nóng.

Nhìn về mặt ngưng trọng của Achilles, Tiểu Lôi cũng ý thức là có chuyện gì đó phát sinh.

Quả nhiên, Achilles lớn tiếng nói:” Chú ý, phía trước chúng ta có thể có thứ gì đó.....”

Tiểu Lôi đã nhún người nhảy xuống ma tượng, Phoenix đã cùng Nia xuống theo, trong tay Nia đã tỏa ra một đoàn quang mang, đại khái ma pháp phòng hỏa gì đó.

“Sao vậy, có phải hỏa diễm bên dưới phun ra không?” Tiểu Lôi nhướn mày. Hắn mặc dù không sợ lửa thiêu, nhưng còn có ba đồng bạn, bọn họ lại không giống như mình có cơ thể kim cương bất hoại.

“Hừ, người tưởng rằng nơi này chỉ có hỏa diễm sao?” Ngữ khí Achilles đối với Tiểu Lôi vẫn không tốt hơn, hắn đã khẩn trương lấy ra hai thanh trường mâu phía sau lưng, mỗi tay cầm một thanh, chậm rãi lui ra phía sau, ánh mắt khẩn trương nhìn phía trước. Cánh tay hắn đang căng ra, hiển nhiên đã chuẩn bị chiến đấu.

Đột nhiên, liền thấy phía trước ước chừng hai mươi bước, cát vàng trên mặt đất chợt phun ra, chỉ là lần này không phải là hỏa diễm phun ra, khi hỏa diễm phun ra, cát vàng sẽ phun thẳng lên, lần này lại là phun ra theo hình phóng xạ. Sau đó liền thấy mặt đất dần dần tạo thành một đồi cát nhỏ, đồi cát không ngờ còn có thể di động! Phảng phất như gợn sóng trên mặt nước, chậm rãi chuyển động qua lại, sau đó dần dần tiến đến phía bọn Tiểu Lôi.

“Cái gì đây?” Tiểu Lôi nhíu mày. Mà lúc này, trên mặt đất phía trước, lại xuất hiện những đồi cát mới! Mỗi đồi cát đều cao chừng nửa thước, có chừng hơn mười đồi cát!

Toàn bộ đồi cát đều tựa như đang sống, chuyển động qua lại, rất hiển nhiên phía dưới khẳng định là có cái gì đó!

Phoenix hiển nhiên cũng rất kinh ngạc:” Là cái gì? Trong tử vong hoang mạc sao còn có sinh vật?!”

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng:” Sao lại có thể?”

“Nhưng đây là tử vong hoang mạc! Không có nước, không có thức ăn! Phía dưới sa mạc đều là hỏa diễm có thể nung chảy kim loại” Phoenix hiển nhiên đối với hoang mạc này cũng không hiểu rõ. Tiểu Lôi chỉ nhìn Achilles đang cười lạnh là hiểu ngay, hắn thở dài:” Người nói mấy thứ đó làm gì? Sinh mệnh vốn chính là một thứ kỳ diệu. Tại nhân gian người có biết đến loài gián. Nó có thể sống vài tiếng đồng hồ không chết trong nước sôi, cho dù mất đầu còn có thể sống thật lâu..... Người có thể bảo chứng thế giới này không có một loại sinh vật có thể sinh tồn trong lửa?”

“Tốt lắm.” Achilles mở miệng, ngữ khí lạnh lạnh: “Không cần nói nhiều, đợi sống sót rồi nói sau!” Hắn nheo mắt, đột nhiên nhìn Tiểu Lôi:” Hi vọng người, vũ sĩ đông phương cường đại đừng làm ta thất vọng..... Ta phụ trách bên trái, người phụ trách bên phải..... Cẩn thận, xem ra, chúng ta đã đi vào nơi chúng sinh sống..... Hiện tại người xem đồi cát phía trước, chúng nó đã bắt đầu di chuyển sang hai bên, chuẩn bị vây quanh chúng ta!”

“Rốt cuộc là cái gì đây?” Tiểu Lôi nhíu mày.

“Một thứ chán ghét gì đó.” Achilles nhìn Tiểu Lôi:” Người có vũ khí hay không? Nếu không có, ta có thể cho người mượn một thanh trường mâu. Bất quá phải cẩn thận. Năng lực của chúng nó phi thường cường hãn.”

Vừa nói xong, chợt nghe phía trước chợt vang lên thanh âm sa sa, vài đồi cát trên mặt đất bỗng nhiên biến mất, vài bóng đen lộ ra!

Chỉ thấy những quái vật này to chừng nửa thước, toàn thân đều đen bóng, nhìn qua phảng phất là có một lớp vỏ cứng rắn! Mà những quái vật này, Tiểu Lôi lại thấy rất quen thuộc!

Chúng nó có rất nhiều chân. Cơ thể dài, phía trước có hai chiếc càng to, phía sau lại là một chiếc đuôi cao dựng đứng, cuối đuôi còn có một thứ như móc câu! Chúng nó chính là những con bọ cạp khổng lồ!

Sau đó hơn mười đôi cát đều sụp xuống, lộ ra hơn mười con bọ cạp khổng lồ!

Đám bọ cạp nhỏ nhất đều dài hơn nửa thước, lớn nhất gần một thước! Phân bố hai bên trái phải, hiển nhiên là đã vây quanh mấy người Tiểu Lôi!

Chợt nghe tiếng sa sa. Đột nhiên, những con bọ cạp phía trước đã xông đến bọn Tiểu Lôi! Động tác của chúng phi thường nhạy bén, tiếng động chúng bò trên cát, làm cho người ta dựng tóc gáy!

“A!” Achilles đột nhiên rống lên, hai thanh trường mâu đã mang theo kinh phong bắn ra ngoài!

Xoạt! Hai đạo quang mang vụt đi, vẽ thành hai đường cong tuyệt đẹp trên không trung, cắm chuẩn xác trên lưng hai con bọ cạp!

Vù! Một con bọ cạp lập tức bị trường mâu đâm xuyên, đóng cứng trên mặt đất, huyết dịch từ trên thân chảy tựa như nham thạch nóng bỏng!!

Mà một thanh trường mâu khác, không ngờ không thể đâm thủng con bọ cạp nọ, chỉ đâm vào một chút rồi văng ra!

Rất cứng rắn!

Tiểu Lôi thầm kinh hãi. Trường mâu của Achilles bao nhiêu lực lượng, Tiểu Lôi mặc dù chưa từng thử qua, bất quá đã tự mất thấy hấn đâm thủng một tảng đá ma pháp ở Thần thành!

Nhưng hiện tại không ngờ không thể đâm thủng một con bọ cạp?

Achilles lại rút ra rất nhanh hai thanh trường mâu, gắng sức quăng đi. Thủ pháp của hắn như gió! Trường mâu ào ào không dứt bắn ra ngoài, mỗi thanh mâu đều cực kỳ chuẩn xác, phía trước có vài con bọ cạp xông lên, đều bị hấn đâm trúng, mặc dù có hai con có vỏ ngoài cứng rắn, không bị đâm xuyên nhưng cũng bị thương, nhanh chóng lui ra phía sau.

“Lui ra phía sau! Nhanh lui ra phía sau!” Achilles lớn tiếng gọi, hấn thủ ở phía trước, trường mâu trên lưng đã phóng ra ngoài một nửa, ánh mắt nhìn chăm chú đám bọ cạp, nghiêng rằng nói: “Chúng ta đã xông vào nơi chúng nó sinh sống, rời khỏi là được! Đám Hạt Tử Long rất có ý thức linh địa, chỉ cần rời khỏi linh địa chúng nó, sẽ không bị công kích.”

Tiểu Lôi phụ trách mặt bên, cũng có vài con bọ cạp bắt đầu rục rịch, Tiểu Lôi hừ một tiếng. Hấn không hề cầm vũ khí, chỉ là cong tay bắn ra.

Vù một tiếng, đầu ngón tay hấn bắn ra một đạo kim quang, lập tức điểm trúng một con bọ cạp. Bất quá làm hấn kinh ngạc là con bọ cạp bị kim quang bắn trúng chỉ văng ra, lăn vài vòng trên cát, rồi quay đầu, chấn động đuôi, lại đột nhiên xông tới Tiểu Lôi!

“A? Quả nhiên là rất cứng.” Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, lập tức chuyển thành đơn chưởng phách ra một đạo kiếm khí! Kiếm khí dày đặc như băng. Vù một tiếng, con bọ cạp đã bị chém thành hai nửa! Máu chảy ra như nham thạch nóng bỏng!

Mà sự tình phát sinh kế tiếp lại làm Tiểu Lôi bất ngờ!

Đám bọ cạp phía sau vốn vẫn chưa công kích lại đột nhiên xông lên, nhưng lại không lập tức công kích bọn Tiểu Lôi, ngược lại xông đến thi thể con bọ cạp ăn ngấu nghiến, mà máu huyết tựa như nham thạch nóng bỏng của con bọ cạp bị chết, hình như là món ăn khoái khẩu của chúng!

Trong khoảnh khắc con bọ cạp đã bị nuốt sạch! Nghe tiếng nhai sột soạt. Ngay cả Tiểu Lôi cũng phải nổi da gà.

“Mẹ nó.” Tiểu Lôi gào lên, ma tượng khổng lồ phía sau đã phóng lên, nâng một chân, bách một tiếng, dậm mạnh xuống, lập tức dạp một bọ cạp nát như, nhưng sau đó bắn ra một luồng nham thạch như hỏa diễm, nhanh chóng thiêu đốt chân của ma tượng! Ma tượng không ngờ phát ra một tiếng thống khổ nghẹn ngào. Vẻ buồn vui giận dữ trên mặt chuyển biến rất nhanh, Tiểu Lôi hoảng hốt, thấy phần kim loại trên chân của ma tượng bắt đầu hòa tan, chảy ra một thứ chất lỏng, hấn vội vàng thét lên một tiếng, thu hồi ma tượng.

Bách một tiếng, ma tượng tiêu thất trước mặt chúng nhân, được Tiểu Lô cho vào túi càn khôn. Đám bọ cạp càng ngày càng nhiều, bò chi chít trên mặt cát, nhưng không lập tức công kích chúng nhân, chỉ chậm rãi tiến tới từng bước.

Achilles hét lớn: “Lui nhanh! Lui nhanh!”

Hắn kéo Nia chạy ra phía sau, Tiểu Lô và Phoenix cũng chạy theo hắn, lại đột nhiên chợt nghe phía sau cũng vang lên tiếng sa sa, đưa mắt nhìn lại, dưới cát đột nhiên chui ra một con bọ cạp! Đám bọ cạp chi chít chen chúc cùng một chỗ, từ hơn mười con biến thành mấy trăm, lại từ mấy trăm biến thành hơn một ngàn!

Thấy trước sau trái phải đều đã bị vây quanh, Tiểu Lô nhíu mày: “Sao nhiều quá?” Phoenix tựa hồ cũng có chút kinh hoảng: “Chúng ta bay qua đi.”

“Hừ, bay?” Về mặt Achilles méo xệch, nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn Phoenix chăm chăm: “Thần sứ đại nhân, người tưởng rằng có thể bay qua sao?”

Quả nhiên, liền thấy trong đám bọ cạp, đột nhiên phát ra tiếng vù vù, sau đó trong đám bọ cạp bắn ra vô số bóng đen, sau lưng chúng đột nhiên tách ra, biến thành hai cánh mỏng, vô số bọ cạp bay lên.....

“Thần sứ đại nhân, ngài kiên trì nhất định muốn tiến vào hoang mạc, cục diện như hiện tại, ngài lại chưa nghĩ đến!” Ngữ khí Achilles lạnh lùng, nhìn Phoenix chăm chăm.

Hắn kéo Nia, đặt nàng trên lưng mình, hạ giọng nói: “Nia lão sư, thỉnh ngài cưỡi trên lưng ta, chúng ta chỉ có toàn lực xông ra!”

“Hừ!” Tiểu Lô hừ một tiếng, song thủ rung lên, trên tay bắn ra hơn mười đạo kiếm khí! Trong tiếng vù vù, từng đạo bạch quang bắn ra bốn phía, kiếm khí tung hoành! Phảng phất phong tảo lạc diệp, đám bọ cạp đang bay đầy trời đều bị kiếm khí đánh trúng rơi xuống! Sát khí trên mặt Tiểu Lô càng thịnh, trên người hắn đột nhiên tỏa ra một đoàn băng lam, tay áo bay phấp phật, liền thấy đơn chưởng của hắn đẩy ra.....

Ầm, phía trước đám bọ cạp đột nhiên lóe ra một đoàn kim quang! Kim quang lan tràn, quay cuồng bao phủ đám bọ cạp, vô số tiếng nổ vang lên, cát bay đá chạy.....

“Đấu khí thật lợi hại!” Achilles nhìn Tiểu Lô thật sâu: “Bất quá người đang lãng phí đấu khí, vô dụng, người xem.....”

Tiểu Lô nhíu mày nhìn lại, liền thấy một chưởng vừa rồi của mình mặc dù nhìn qua khí thế kinh nhân, nhưng chưởng lực cũng bất quá chỉ là hất văng vài con bọ cạp, quá nửa bất quá là đang lẫn lộn trên cát, chỉ có hơn mười con bị chưởng lực đánh cho nát nhừ, trong chốc lát đã biến mất trong đám bọ cạp chi chít.

“Khá lắm!” Tiểu Lô nhướng mày. Bất quá hắn dù sao cũng không để ý. Mắt thấy quang mang băng lam sắc trên người hắn chợt sáng vài phần, Phoenix đột nhiên thét to: “Dừng tay!”

Nàng đột nhiên xông lên, kéo tay Tiểu Lô, mặc dù lập tức bị khí tức trên người Tiểu Lô hất văng ra, vội vàng quát: “Ngài quên ta nói sao? Ngài không thể sử dụng lực lượng quá lớn ở chỗ này! Bằng không..... không gian này sẽ sụp đổ!”

Achilles nhìn Tiểu Lô, cười lạnh: “Ngu ngốc, người tưởng rằng chỉ có người biết sử dụng đấu khí sao? Những con này tên là Hạt Tử Long! Vỏ ngoài của chúng nó vô cùng cứng rắn, so với khải giáp chắc chắn nhất cũng cứng rắn hơn vài lần! Bởi vì chúng nó là loài sinh tồn trong hỏa diễm! Cơ thể không sợ hỏa diễm! Mà thức ăn của chúng nó chính là hỏa diễm!” Hắn lại cẩn thận rút ra hai thanh trường mâu, quát: “Chúng nó hiện tại không công kích chúng ta, hình như là đang đợi cái gì đó. Chúng ta không được coi thường vọng động..... Cẩn thận đuôi chúng nó, nơi công kích đáng sợ nhất của đám bọ cạp không phải là đôi càng mà là đuôi của chúng! Đuôi của chúng chỉ cần đâm trúng người, sẽ truyền thể dịch của chúng vào người..... Các người cũng thấy thể dịch chúng nó, căn bản chính là hỏa diễm!”

Tiểu Lô hừ một tiếng, hắn buông tay, lạnh lùng nhìn đám bọ cạp trước mặt phảng phất đang đợi cái gì, đột nhiên nhìn Phoenix, cười nói: “Ta đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái..... thế giới này của các người không ngờ có đám sinh vật kỳ quái lợi hại thế này, các người sao lại có thể an toàn sinh tồn mấy ngàn năm, không bị đám bọ cạp giết sạch?”

Achilles lại lạnh lùng nói:” Đám bọ cạp chỉ có thể sinh tồn trong sa mạc, một khi ly khai khỏi hỏa diễm, chúng nó không thể sinh tồn. Hơn nữa quan niệm linh địa của chúng rất mạnh, sẽ không xâm nhập bất kỳ nơi nào.....”

Phoenix đột nhiên lớn tiếng quát:” Achilles!! Tử vong hoang mạc không ngờ có loại sinh mệnh đáng sợ thế này tồn tại, tại sao nhân mã tộc các ngươi lại không báo cáo cho Thần điện!!”

Achilles nhìn Phoenix, ánh mắt mang theo vẻ châm chọc:” Ngươi tưởng rằng Thần điện không biết sao? Hừ.....”

Hắn chỉ vào đám bọ cạp:” Ngươi tưởng rằng khả năng giáp vũ sĩ của Thần điện, là ở đâu ra? Hừ, ta nói cho ngươi, đều là dùng vỏ của đám bọ cạp luyện chế ra! Phoenix, ngươi bắt quá là tiểu thần sứ từ nhân gian trở về, ngươi còn không có tư cách biết những chuyện này.”

“Ồn ào quá.” Tiểu Lôi nhàn nhạt nói một câu.

Hắn đưa tay gãi tai, bĩu môi:” Không phải chỉ là một đám côn trùng sao? Chẳng lẽ các ngươi không thấy kỳ quái sao? Chúng nó tại sao chỉ vây quanh nơi này, cũng không tiếp cận chúng ta?”

Nói xong, hắn chậm rãi đi về phía trước ba bước.....

Sự tình kỳ quái phát sinh, hắn đi về phía trước chừng hai bước, đám bọ cạp phía trước lại đột nhiên lui về phía sau chừng hai bước.

“Sao? Có ý tứ.” Tiểu Lôi lại thử lui hai bước, đám bọ cạp liền ủa tới.

“A ha!” Tiểu Lôi cười to bắt đầu, quay đầu liếc nhìn ba người:” Chẳng lẽ chúng nó sợ ta?”

358. Chương 358: Sinh Vật Có Trí Tuệ

Tiểu Lôi quay đầu nhìn lại, phát hiện sắc mặt chiến sĩ nhân mã tộc vốn vẫn kiên cường, giờ lại tựa như người chết, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, thanh âm hắn cũng khò khè như đang bị bóp cổ:” Chúng nó sợ người..... Hừ, đừng nghĩ là chuyện tốt..... Chúng ta gặp phiền toái lớn rồi..... Gặp quỷ..... Đây là lãnh địa của Hạt Tử Long Vương!”

Ngữ khí của hắn tràn ngập sợ hãi, Tiểu Lôi lại hồn nhiên không thêm để ý, thăm dò vài bước, quả nhiên, chỉ cần hắn hướng về phía trước, đám bọ cạp sẽ lui về phía sau, mà khi hắn lui về phía sau, đám bọ cạp lại lập tức tiến lên.

Đương nhiên, giữa bọn họ đều có khoảng cách nhất định, Tiểu Lôi đã dần dần khám phá ra, đám bọ cạp chỉ tiến thối trong khoảng cách năm thước. Nếu mình vượt qua năm thước, chúng sẽ không lui về phía sau, mà bắt đầu công kích.

Xoạt.....

Tiểu Lôi tung ra một đạo kiếm khí, đánh rơi hai con bọ cạp công kích mình rồi cẩn thận lui về bên cạnh mọi người. Hắn nhíu mày:” Ngươi nói cái gì? Hạt Tử Long Vương?”

Achilles hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra, phảng phất như muốn trút ra tất cả sợ hãi trong lòng, sau đó hắn nở một nụ cười. Khuôn mặt dữ tợn có góc cạnh rõ ràng của hắn cười thật thê lương:” Ta nói, chúng ta đã gặp phải đại phiền toái.”

Dừng một chút, hắn nói:” Đám bọ cạp là loại sinh vật duy nhất ở hoang mạc, cũng chỉ có chúng nó mới có thể sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy. Chúng nó được gọi là ‘Hạt Tử Long’. Sở dĩ tên chúng nó có một chữ ‘long’, các ngươi cũng thấy đó, chúng nó biết bay, không phải bọ cạp bình thường. Ta nghĩ chúng nó có lẽ có một ít huyết thống của long tộc Gặp quỷ!!” Hắn mắng một câu rồi nhổ một bãi nước bọt, nghiêng răng nói:” Loại sinh vật này, sống rải rác khắp sa mạc, bắt quá cũng dễ dàng né tránh chúng nó, bởi vì chúng nó chỉ thích sống dọc theo lưu vực của hỏa diễm hà, bởi vì hỏa diễm trong hỏa diễm hà là thức ăn trọng yếu

của chúng nó. Đáng tiếc, ta đã rất lâu không tiến vào hoang mạc, khu vực này giống như lưu vực của hỏa diễm hà ta tiến vào năm đó, chúng ta có thể đã đi lạc vào nơi chúng nó quần cư.”

Tiểu Lô uể oải lấy tay quạt gió:” Người nói cái gì? ‘Hạt Tử Long Vương’ là cái gì? Chẳng lẽ đám côn trùng này còn có vua sao?”

“Côn trùng?” Achilles cười rộ lên:” Người nói chúng nó là côn trùng? Lô tiên sinh! Ta cảnh cáo người. Chúng nó không phải côn trùng! Chúng nó là một loại sinh vật có trí tuệ cao cấp! Chúng nó có đẳng cấp, thậm chí còn có chế độ và kỷ luật! Người nhìn đi. Chúng nó hiện tại chưa công kích chúng ta, chỉ vây quanh, bao nhiêu đó là có thể thấy rồi! Còn vừa rồi, chúng nó thậm chí biết công kích hai mặt, người còn cho rằng chúng nó là côn trùng không có trí tuệ sao?”

Tiểu Lô nghe thế, gật đầu, vẻ mặt hơi chăm chú một ít. Hắn ngẫm nghĩ, lại hỏi:” Vậy người nói Hạt Tử Long Vương, là thủ lĩnh của chúng nó? Tại sao người lại sợ đến như vậy?”

Achilles nhìn Tiểu Lô, rất kỳ quái, lần này ánh mắt hắn không ngờ không có ý phẫn nộ, mà lại dụng một loại thanh âm trầm thấp cười lạnh:” Người nói không sai, Hạt Tử Long Vương, chính là thủ lĩnh của chúng nó! Đó là một thứ gì đó rất đáng sợ Cả hoang mạc, Hạt Tử Long phân bố khắp nơi, nhưng chúng chỉ có duy nhất một thủ lĩnh, chính là Hạt Tử Long Vương!”

“Một thứ rất đáng sợ?” Tiểu Lô nhíu mày.

“Người sẽ nhìn thấy.” Achilles lắc đầu:” Chúng ta không chỉ gặp phải đám bọ cạp, mà còn rất tồi tệ. Chúng ta đã đi vào nơi ở của Hạt Tử Long Vương! Đáng chết..... Người có biết chúng nó tại sao không công kích chúng ta không? Bởi vì chúng nó đang đợi Chúng nó không giết chết chúng ta, bởi vì chúng ta đối với chúng chỉ là địch nhân. Nhưng đối với Hạt Tử Long Vương mà nói..... lại là..... món ăn ngon lành.”

Lời vừa nói ra, ngay cả Phoenix và Nia đều biến sắc. Nia thất thanh nói:” Achilles, người nói cái gì? Hạt Tử Long trong hoang mạc không phải ăn nham thạch trong hỏa diễm hà sao?”

“Không, Nia lão sư tôn kính Hạt Tử Long bình thường là như thế này, nhưng..... Hạt Tử Long Vương lại là ngoại lệ.” Achilles nhìn đám bọ cạp đang tụ lại chỉ chút chung quanh, cười khổ:” Hạt Tử Long Vương không ăn nham thạch. Nó thích ăn đồ sống!” Dừng một chút, hắn hạ giọng:” Ta từng gặp qua nó một lần, bất quá lần đó ta đứng ở khoảng cách rất xa.”

Phoenix ngắt lời:” Là khảo nghiệm tử vong lần trước của người sao?”

“Đúng vậy.” Achilles nghiêng răng:” Đó là một lần khảo nghiệm tử vong, người đầu tiên chết, ta và hai huynh đệ”

Tiểu Lô đột nhiên cười nói:” Ba người các người tiến vào hoang mạc, người thứ nhất chết, hai người các người huynh đệ còn sống? Chẳng lẽ là hai người các người hợp tác tiêu diệt người thứ ba?”

Không ngờ, Achilles lại thừa nhận:” Đúng vậy. Chuyện này cũng không kỳ quái, chúng ta là chiến sĩ, là kết tinh của trí tuệ và vũ lực! Không phải loại mãng phu không có đầu óc chiến lược! Ba người tiến vào hoang mạc, trong đó hai người tạm thời liên hợp tiêu diệt người thứ ba, bảo tồn thực lực của mình ở mức cao nhất, cuối cùng hai người còn lại sẽ quyết chiến. Loại chiến lược này rất bình thường. Mà rất nhiều người trước ta đều làm như vậy.”

Mặc dù rất tàn khốc, bất quá Tiểu Lô không thể không thừa nhận người này nói rất có đạo lý.

“Lần đó, huynh đệ chúng ta bắt đầu hợp tác, giết chết một người khác cũng tham gia khảo nghiệm, sau đó..... Ta và hắn tranh đấu. Chúng ta hành tẩu trong hoang mạc, bảo trì khoảng cách nhất định. Khoảng cách không quá xa, chỉ cần giữ cho đối phương ở trong tầm mắt mình là được. Bởi vì nơi này dù sao là hoang mạc, chúng ta đều sợ mất đi tung tích đối phương, sẽ bị đối phương âm thầm đánh lén. Cho nên lần đó, với một sự ăn ý rất kỳ diệu, chúng ta không hề nóng lòng triệt tiêu đối phương. Chúng ta đi ba ngày trong hoang mạc, ngày thứ ba, ta thử công kích hắn hai lần, hắn phản kích lại một lần. Bất quá chúng ta đều không làm gì được đối phương.”

Nghe ngữ khí lạnh lùng của Achilles, Tiểu Lô nhin không được thắm thở dài một tiếng. Tiểu Lô hiểu rõ, Achilles dùng ngữ khí sơ sài nói đến “Hắn”, chính là người em ruột cùng tiến vào hoang mạc với hắn!

“..... Vào ngày thứ tư, tâm tình của ta đã khá hơn một chút. Lúc ấy ta cách hấn khoảng chừng một trăm bước. Hấn gặp một đám Hạt Tử Long. Tình huống này mặc dù rất bất ngờ, nhưng lúc ấy ta không hề cảm thấy kỳ quái. Bởi vì chúng ta đã sớm biết, hoang mạc có loại sinh vật này.....”

Tiểu Lôi nhin không được châm chọc một câu:” Lúc ấy ngươi nhất định là đứng xa mà nhìn, thậm chí định thừa dịp này đánh lén hấn, đúng không?”

Không biết tại sao, Tiểu Lôi nghe thấy Achilles dùng ngữ khí lạnh lùng miêu tả chuyện huynh đệ tương tàn, không kìm được càng phản cảm đối với hấn.

“Ngươi nói không sai.” Achilles lạnh lùng nhìn Tiểu Lôi :” Thừa dịp địch mỗi một hư nhược, đánh ra một chiêu trí mệnh nhất. Đây là một phương pháp chiến đấu phi thường thích hợp Ta nghĩ, nếu lúc ấy đổi lại là hấn, cũng sẽ nghĩ như vậy. Ta cũng không cảm thấy ngượng ngùng.”

“Sau đó thì sao?” Phoenix hỏi, thanh âm của nàng ta lại đã bình tĩnh lại. Chỉ có Nia, vẫn hơi nhú mào.

Hiển nhiên, đối với tinh linh vốn cao quý và kiêu ngạo mà nói, cách làm của nhân mã chiến sĩ khác hẳn sở thích của các nàng.

“Sau đó, ta tìm một góc độ thích hợp đứng phía xa mà quan sát. Thực lực của hấn rất mạnh, ta biết vài con Hạt Tử Long không thể giết được hấn. Cho nên ta định chờ sau khi hấn đào thoát sẽ hành động. Nhưng lúc ấy, ta phát hiện tình huống đột nhiên có chút bất diệu. Bởi vì Hạt Tử Long trong hoang mạc một khi phát hiện địch nhân sẽ liều mạng công kích, nhưng lần đó, Hạt Tử Long chung quanh hấn càng ngày càng nhiều, vây quanh hấn, nhưng chúng không lập tức giết hấn..... Sau đó, Hạt Tử Long Vương xuất hiện.” Nói đến đây, Achilles cúi đầu trầm mặc vài giây rồi ngẩng đầu lên. Ánh mắt hấn lộ ra vài phần ảm đạm:” Ta vĩnh viễn không quên được tình cảnh ngày đó. Vĩ đại phụ thần Zeus tại thượng! Hạt Tử Long Vương là thứ đáng sợ nhất mà ta từng gặp! Nó.....”

Nói đến đây, đột nhiên, đám bọ cạp phát ra thanh âm kỳ quái, chúng di chuyển tựa như những gợn sóng màu đen, bọn chúng phát ra thanh âm xoạt xoạt, tựa như đang ăn thứ gì đó, khiến người nghe dựng tóc gáy.

Sau đó, chợt nghe tiếng rột rột, đám bọ cạp nhanh chóng phân ra, tạo thành một mảnh đất trống, sau đó cát vàng trên mảnh đất trống đó chợt sụp xuống lộ ra một hố sâu, cát ở hai bên chảy xuống, diện tích hố càng ngày càng lớn, bọ cạp chung quanh đều kinh hoảng lui ra phía sau, có con hơi chậm một chút, bị đồng bạn xô xuống hố, lập tức phát ra thanh âm thê thảm

Sau đó, trước mắt mọi người, một chiếc càng dài từ trong hố thò ra..... chiếc càng đen bóng có vẻ cứng rắn, phía mũi của chiếc càng có rất nhiều lông nhỏ li ti! Những chiếc lông này thập phần lợi hại, chỉ thấy phụt một tiếng, chiếc càng tựa như một chiếc roi phát mạnh vào đám bọ cạp, sau đó lại giơ lên, bên trên không ngờ treo vài con Hạt Tử Long!

Cảnh tượng này làm Tiểu Lôi nhin không được phải hít một hơi.

Vỏ ngoài của Hạt Tử Long cứng rắn thế nào, hấn vừa mới thấy qua. Trường mâu của Achilles toàn lực phóng ra, mới có thể đâm xuyên chúng nó! Mà chiếc càng này chỉ là tùy ý vung lên, đã dễ dàng đâm xuyên qua!

Sau đó, từ trong hố lại vươn ra vài chiếc càng nữa, mỗi một chiếc đều dài đến ba bốn thước! Cuối cùng, một bóng đen từ bên trong chậm rãi nổi lên.....

Từng phần dần dần lộ ra rõ ràng, chúng nhân đều hít sâu một hơi.....

Đó là một chiếc đuôi bọ cạp! Cái mấu nhọn trên đuôi theo Tiểu Lôi thấy còn to hơn cả một chiếc rìu chiến!

Ngay sau đó, là một thân ảnh to như chiếc đầu máy xe lửa chậm rãi bò ra từ trong hố.....

Đây đích thật là một Hạt Tử Long Vương!

Nó đích xác có tư cách được gọi là “Vương”!

Tam Thanh Đạo Tôn, Như Lai Phật Tổ, Ngọc Hoàng Đại Đế, Chúa Trời và Zeus tại thượng..... Tiểu Lôi có thể thề, đừng nói tự mắt thấy, hẳn thậm chí ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ ra trên thế giới lại có một con “Bọ cạp” khổng lồ như vậy!

Con bọ cạp này tựa như một con quái vật. Thân hình nó to như hai chiếc đầu máy xe lửa, trước người là hai chiếc càng thật lớn, to như hai chiếc xe hơi!

Mà càng thêm khủng bố chính là..... nó không ngờ không phải là một loại côn trùng!!

Trên lưng nó đều là lớp vỏ cứng màu đen, mà từ lưng trở lên..... lại giống như xương sống của nhân loại! Đó là một hình dáng con người, phía dưới được bao bởi một lớp vỏ cứng! Mà trên cổ nó là một cái đầu người!

Chỉ có điều cái đầu này lại quá lớn. Rất cân xứng với thân hình khổng lồ của nó, theo Tiểu Lôi thấy..... Cái đầu của nó quả thực có thể sánh với chiếc đầu của tượng thần Zeus cao mười thước dưới sông băng trên núi Pyrenees!

Đôi mắt Tiểu Lôi đã tròn tròn, miệng nhin không được lẩm bẩm nói:” Gặp quỷ..... Nguyên lại là một thứ gì đó nửa người nửa súc sinh” Hắn đột nhiên nhìn Achilles, cười khở:” Ờ, Achilles, tên này không phải là thân thích của nhân mã tộc các ngươi chứ? Hoặc là, Thần tộc các ngươi còn có một loại ‘nhân hạt tộc’ thì sao?”

Lần này Achilles không hề trả lời, hắn vô cùng khẩn trương, đôi mắt nhìn chăm chú Hạt Tử Long Vương, ánh mắt tràn ngập kinh hãi.

Quái vật khổng lồ này dài chừng mười lăm thước, cao bốn thước, ... khuôn mặt của nó, hoặc là của “hắn”, không ngờ thấp phần sinh động, trên mặt còn mang theo nụ cười dữ tợn!

Tiểu Lôi đột nhiên gắng sức đá gã Achilles đang trở nên đồ đần, quát nhanh:” Đừng ngăn người! Nếu ngươi không muốn làm thức ăn cho nó, nhanh nói cho ta biết, hẳn rốt cuộc có cái gì lợi hại!”

Achilles lập tức tỉnh lại, nhìn Tiểu Lôi:” Tốc độ nó rất nhanh..... nó biết một loại ma pháp kỳ quái, hơn nữa, thân thể cứng rắn hơn nhiều so với Hạt Tử Long phổ thông lực lượng phi thường cường hãn.....” Dừng một chút, hắn chậm rãi nói:” Trọng yếu nhất là, không có vũ khí nào có thể thương tổn được nó. Vũ khí bình thường, chỉ cần chạm vào nó, sẽ trở nên nóng bỏng, thậm chí sẽ tan chảy Đừng quên, hắn cũng là Hạt Tử Long, sinh tồn trong hỏa diễm hà nóng rực!”

Tiểu Lôi gạt đầu, đột nhiên, hắn dùng tốc độ mắt thường khó có thể thấy, chớp lấy một thanh trường mâu sau lưng Achilles, sau đó vung tay phóng đi.....

Vù.....

Trường mâu vẽ thành một đường cong đẹp mắt trên không, đình một tiếng, phóng đúng vào lưng quái vật, bắn ra một chùm tia lửa!

Nhưng thật đáng tiếc, trường mâu thậm chí không thể thương tổn dù chỉ một cọng lông, bắn ra ngoài.

Hạt Tử Long Vương chậm rãi đứng thẳng dậy, trên mặt hắn mang theo vẻ cười cợt và sát khí, nhìn xuống mấy người trước mặt, sau đó, hắn vươn một chiếc càng to lớn, từ kẹp lấy thanh trường mâu

Trường mâu trong càng của nó nhanh chóng trở nên đỏ bừng! Phảng phất là đang bùng cháy trong hỏa diễm!

Cuối cùng, chỉ thấy con quái vật này hơi mỉm cười, chiếc càng kẹp lại..... rắc, một thanh âm trong trẻo vang lên, thanh trường mâu tinh xảo, bị hắn nhẹ nhàng kẹp gãy như một cây tăm xỉa răng.....

Quái vật chậm rãi tiến lên ba bước, chiếc bóng của nó bao phủ mấy người Tiểu Lôi, sau đó, nó càng cười mãnh liệt, không ngờ mở miệng, phát ra thanh âm kỳ quái

Làm mọi người bất ngờ chính là, một quái vật khổng lồ như vậy, thanh âm phát ra không hề là tiếng gào thét phần nộ, mà là một câu nói ôn hòa Thậm chí ngay cả giọng nói của nó, lại không hề khó nghe, mà còn có vài phần hòa ái!!

Con quái vật kênh càng này mỉm cười nói:” Chào các ngươi, những bữa tối của ta.”

359. Chương 359: Vận Động Trước Bữa Ăn

Tỷ như, tiểu hồn dẫn, tiểu vương bát dẫn, tiểu vô lại, tiểu lưu manh... khi hắn là một người thường, đi theo thúc thúc xem phong thủy, xem tướng kiếm cơm, hai người cũng thường xuyên xưng hô như vậy.

Sau đó, Tiên Âm từng mắng Tiểu Lôi là ” Tiểu tặc”, lão phong tử Khinh Linh Tử cũng thích gọi Tiểu Lôi là tiểu phong tử.

Nhưng vô luận bị người gọi là cái gì, Tiểu Lôi có nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày sẽ có người gọi mình là.....

“Bữa tối”?!

Cái thứ kèn càng trước mặt nhìn mình tựa như là đầu bếp thấy được một món ăn ngon.

Càng làm cho Tiểu Lôi giật mình chính là, đại quái vật Hạng Tử Long Vương này, không ngờ lại nói bằng ngôn ngữ tiêu chuẩn của Thần tộc!!

Mặc dù Tiểu Lôi không hiểu ngôn ngữ Thần tộc, nhưng may mắn trên người hắn có ma pháp đạo cụ của Nia tinh linh tộc cho mượn, mới có thể hiểu được ý tứ của đối phương Hắn có thể cảm thấy, ngôn ngữ của người này mặc dù mình không hiểu, nhưng rất rõ ràng, rất nhiều âm tiết và ký tự đều giống như của bọn Achilles thường nói!

Hắn nở một nụ cười quái dị, nhìn đồng bạn bên cạnh, vỗ vỗ Phoenix, lại vỗ vỗ Achilles:” Ê, các người nghe thấy gã này gọi chúng ta là cái gì không? Bữa tối?”

Phoenix tựa hồ không thích có tiếp xúc cơ thể với Tiểu Lôi, lập tức tránh ra nửa bước. Mà cơ bắp toàn thân của Achilles lại gồng lên, tay nắm chặt hai thanh trường mâu, đôi mắt nhìn chăm chăm Hạng Tử Long Vương, ánh mắt có chút do dự bất quyết, tựa hồ là đang suy nghĩ có nên phóng trường mâu ra hay không.

Bất quá nghĩ đến vừa rồi một thanh trường mâu bị đối phương nhẹ nhàng kẹp lấy, gãy đôi như một cây tăm, Achilles rốt cuộc từ bỏ ý niệm trong đầu. ánh mắt hắn có chút bất đắc dĩ, hắn chậm rãi buông lỏng hai tay, trừng mắt nhìn Tiểu Lôi.

“Tốt rồi, các bữa tối của ta.” Thân hình cao lớn của Hạng Tử Long Vương không ngờ chậm rãi khom lại một chút, tựa như đang cúi chào, thanh âm của hắn chẳng những bình hòa, thậm chí phảng phất mang theo vài phần ưu nhã:” Đầu tiên, ta tự giới thiệu một chút. Ta là chủ nhân khoảng hoang mạc này, cũng là lãnh chúa của lãnh địa này. Các người có thể gọi ta là ‘hắc hỏa lãnh chúa vĩ đại’, hoặc là Sindbis đại nhân, Sindbis là tên của ta.”

Nụ cười trên mặt Tiểu Lôi càng quái dị. Bất quá hắn còn chưa nói, mở miệng trước hết, không ngờ không phải nhân mã chiến sĩ anh dũng, mà là tinh linh tộc mỹ nhân.

Nia vốn đang đứng sau mọi người, lúc này lại chậm rãi đi lên đứng trước mặt Hạng Tử Long Vương, nàng cũng dùng một tư thế ưu nhã hơi cúi người, sau đó bình tĩnh nói (ít nhất là mặt ngoài rất bình tĩnh):” Hắc hỏa lãnh chúa tôn kính, Sindbis đại nhân. Chúng ta là những tay mạo hiểm đến từ Thần thành Olympia. Chúng ta không hề cố ý xâm nhập lãnh địa của ngài.”

Hạng Tử Long Vương nhìn tinh linh mỹ nhân trước mặt, ánh mắt hiện lên vẻ cười cợt:” A..... Không ngờ là một tinh linh. Ta đã rất lâu không nhìn thấy tinh linh..... À. Ước chừng hơn ngàn năm rồi. Vậy, tinh linh tôn kính, các người đi vào lãnh địa của ta, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Phoenix tựa hồ muốn nói, bất quá Nia dùng ánh mắt ngăn lại, sau đó cướp lời:” Hắc hỏa lãnh chúa các hạ, mục đích chúng ta tiến vào tử vong hoang mạc rất đơn giản, là vì đánh thức phụ thần vĩ đại của Thần tộc Olympia chúng ta. Chúng ta không muốn cùng ngài đối địch. Nếu ngài có thể cho bộ hạ tránh đường, vậy ngài có thể nhận được tình hữu nghị của Thần thành Olympia.”

“Ha ha ha.....” Hạng Tử Long Vương đột nhiên cười to vài tiếng. Hắn chậm rãi bước về phía trước vài bước, thân hình cao lớn, hoàn toàn che phủ tinh linh mỹ nhân phía dưới, miệng hắn lộ ra hàm răng trắng ố, mặc

dù đang cười nhưng ánh mắt lại dần dần có chút dữ tợn.” Tinh linh. Nói cho ta biết, hữu nghị của các người có thể mang đến lợi ích gì cho ta? Hoặc là có ý nghĩa gì với ta?”

Đôi cẳng của hắn nâng lên:” Lời của người đối với ta không có ý nghĩa gì!. Ta cũng không có hảo cảm với Thần tộc Olympia các người Hơn nữa, thật có lỗi, ta đã đói quá lâu rồi.”

“Mẹ người, không nói thì cứ đánh đi!” Tiểu Lô bĩu môi.

“Hả.....” Hạt Tử Long Vương đột nhiên nhìn sang Tiểu Lô, hắn tỏ vẻ ngạc nhiên:” Sao? Nhân loại? Không ngờ người là một nhân loại? Phổ thông nhân loại sao lại xuất hiện tại thế giới này? Nhân loại các người không phải sinh tồn tại nhân gian sao?”

Bất quá Tiểu Lô lại cảm giác ánh mắt hắn nhìn mình lại tựa như là một tửu quỷ thấy mỹ tửu. Quả nhiên, Hạt Tử Long Vương liếm môi:” Mùi vị của nhân loại, ta cũng đã lâu rồi chưa nhắm nháp. À, bốn người các người rất kỳ quái, có nhân mã tộc, tinh linh tộc, à, nữ hài tử che mặt này là Thần tộc Olympia sao? Nhưng vì sao mùi của nàng lại có một chút kỳ quái?” Nói xong, hắn khịt mũi, nhú mày nói:” Kỳ quái..... Người là cái gì?”

“Ta là sứ giả Thần tộc, Phoenix.” Phoenix đã bình tĩnh lại:” Hắc hỏa lãnh chúa, người không chịu tránh đường, vậy chúng ta cũng không ngại ra tay!”

“.....” Hạt Tử Long Vương lắc đầu:” Không đúng không đúng..... Người nói người là Thần tộc? Nhưng vì sao trên người người có mùi của nhân loại? Hơn nữa mùi vị còn rất rõ ràng. Người rốt cuộc là Thần tộc hay nhân loại? Hoặc người lai giữa Thần tộc và nhân loại?”

Tiểu Lô nhìn Phoenix, đột nhiên cười nói:” Ê, hắn chữ người là tạp chủng, người không nghe rõ sao?”

“Hừ!” Phoenix đột nhiên hừ một tiếng, trên người nàng chậm rãi tỏa ra một tia quang mang, đó là một tia ngân sắc quang mang, chậm rãi biến thành một đoàn khí diễm, bắt đầu bùng cháy khắp người, trong tay nàng huyền hóa thành một thanh trường kiếm, ngang nhiên nói:” Chúng ta đã dám tiến vào tử vong hoang mạc, vậy sẽ không sợ hãi bất cứ cái gì!”

“Rất có hứng thú..... Rất có hứng thú..... Các người chẳng những là những bữa tối ngon lành, hơn nữa chủng loại cũng rất hoàn hảo.” Hạt Tử Long Vương cười nói:” À, tốt lắm, nhân mã tộc có thể làm món chính đêm nay của ta. Tinh linh tộc xinh đẹp là món khai vị..... Còn như người, nữ nhân kiêu ngạo, người có thể làm món tráng miệng. Mà nhân loại này thì.....”

Tiểu Lô bật cười nói:” Thịt ta không ngon hơi chua. Hơn nữa ta không thích tắm, rất dơ.”

“Không cần khẩn trương, ta thích nhân loại!” Hắc hỏa lãnh chúa nhìn Tiểu Lô:” Mùi vị nhân loại là ngon nhất. Linh hồn nhân loại cũng là thứ rất tốt. Ta sẽ dùng ma pháp biến người thành bất tử cương thi, sau đó cất kỹ, mỗi ngày ăn một chút, như vậy ta có thể ăn thật lâu.”

“Mẹ người, có muốn thêm gia vị hay không? Tỷ như là muối hay tiêu gì đó.” Tiểu Lô khinh thường hỏi.

Nia đã nắm chặt ma trượng trong tay, đột nhiên khê kêu một tiếng, ma trượng trong tay huyền hóa thành một vầng quang mang nhu hòa, mang theo lạnh lẽo vô hạn, vầng quang mang co lại rồi bùng ra khắp nơi.....

Tựa như từng đạo gợn sóng hiện ra trong không khí. Đám bọ cạp chung quanh phạm là chạm vào quang mang, đều phát ra tiếng kêu sợ hãi rồi lui ra tránh né.

Y phục và mái tóc dài của tinh linh mỹ nhân tung bay, chung quanh cơ thể cuộn lên từng đạo lưu quang.....

Trong nháy mắt, ánh mắt nàng đột nhiên biến thành màu đen! Trong mắt hiện lên một đạo ngân sắc quang mang, hắc bạch rõ ràng! Chung quanh đột nhiên huyền hóa thành vô số mũi tên!!

Đám quang mang chiếu đến đám người Tiểu Lô lại tự động tránh ra, Tiểu Lô chỉ cảm giác thấy trên mặt trên tay những nơi có da thịt lộ ra, mơ hồ có vài phần ẩm ướt, mà đám bọ cạp xung quanh bị quang mang bao phủ, càng lùi xa, dần dần, có con bốc khói, kêu rên không dứt.

Mà chỉ có một mình Hạt Tử Long Vương không hề bị ảnh hưởng.

Hắn cười lạnh nhìn Nia thì triển ma pháp, lại thủy chung không động thủ.

Nia chậm rãi niệm động chú ngữ. Thanh âm của nàng càng ngày càng cao vút, rốt cuộc phát ra một tiếng thét, quang mang bốn phía chợt lóe lên.....

Ầm một tiếng, phẳng phất như có một trái pháo vừa bùng nổ, quang mang mãnh liệt chiếu rọi làm khắp nơi ánh lên một màu trắng bạc!

Suốt năm mươi thước!

Suốt trong không gian năm mươi thước. Cát vàng trên mặt đất bị biến thành một màu trắng toát! Đám bọ cạp trong không gian này, phàm là chưa kịp rời khỏi, trên người bốc lên khói xanh, sau đó toàn thân biến thành màu xám, cuối cùng chậm rãi tan rã..... ngay cả thi thể đầy đủ cũng không có!! Mà sau khi cường quang qua đi, đám bọ cạp đều bị tiêu diệt, không một con được toàn thân!

Khi Nia thi triển xong ma pháp, nàng hơi lão đảo một chút, sau đó mới đứng vững, trên khuôn mặt kiều mỵ xuất hiện vài phần hư nhược, hít thở hơi dồn dập.

“Ngoạn mục, rất ngoạn mục.” Hạt Tử Long Vương nhìn ma pháp của Nia giết hại bộ hạ của mình, hấn lại càng vui vẻ, thậm chí còn nâng đôi càng to lớn, chậm rãi kẹp vài cái, đại khái là tỏ vẻ hoan hô:” Ma pháp rất ngoạn mục. Tinh linh, không ngờ ngươi là một đại ma pháp sư. Có thể tính là năng lực ma pháp đệ nhất tinh linh tộc, cũng rất hiếm có.”

Bất quá không đợi hấn nói xong, Nia lại đột nhiên chậm rãi cúi người, lấy ra một thứ gì đó, cắm sâu vào trong cát.....

Sau đó, trên mặt đất hiện ra một vầng quang mang như sóng gợn, đột nhiên lớp cát vàng bắt đầu phát sinh biến hóa tại nơi nàng vừa cắm xuống!

Cát vàng nóng bỏng bắt đầu quay cuồng, cuối cùng tất cả trở nên ẩm ướt, biến thành một mảnh đất đen bình thường!!

Mà đám đám đất đó bắt đầu lan tràn ra khắp nơi, trong nháy mắt, trong phương viên năm mươi thước, mặt đất không còn là cát vàng, mà toàn bộ đều biến thành đất bình thường! Bên trên không ngờ còn có từng mầm cỏ xanh vươn lên nhanh chóng.

Hết thấy quá trình này bất quá là phát sinh trong khoảng ba nhịp hít thở! Trên mặt đất đã phủ kín cỏ xanh, đám cỏ xanh vẫn còn lan ra ngoài.

Dần dần, đám bọ cạp bên ngoài cũng không thể yên ổn, đám cỏ đang bò ra ngoài, đối với chúng nó mà nói tựa như là thứ gì đó rất đáng sợ! Đám bọ cạp không ngừng lui ra phía sau, mà bãi cỏ không ngừng lan tràn khắp khuôn viên chừng trăm thước mới chịu dừng lại.....

Cơ hồ trong lúc đó, Nia đã dùng ma pháp biến không gian này thành một vùng đất tràn đầy sinh cơ.

Lúc này Nia mới nhũn người, chậm rãi ngồi xuống đất, nàng nhìn qua Hạt Tử Long Vương rồi cắn răng quăng ma trượng trong tay ra ngoài.....

Bách một tiếng, ma trượng bị nàng quăng xa hơn mười thước, cắm thật sâu xuống đất. Trong tiếng ngâm xướng du dương của Nia, ma trượng huyền hóa thành một đạo quang mang rồi tiêu thất, thay vào đó, trên mặt đất bắt đầu trào ra một dòng lưu quang kỳ quái

Dòng lưu quang phẳng phất như thủy ngân, sau đó bắt đầu lan tràn, dần dần biến thành một hình vành khuyên, bao lấy khu đất vừa rồi

Chiều rộng của vành khuyên chừng một thước, bên trong đang chuyển động một thứ chất lỏng gì đó tựa như là thủy ngân.....

Lúc này, tất cả bọ cạp bị ngăn tại bên ngoài, mà bên trong khu đất, chỉ còn lại bọn Tiểu Lô và Hạt Tử Long Vương.

Làm xong xuôi mọi chuyện, Nia mới rút cuộc buông tay, tựa hồ đã hao hết lực lượng toàn thân.

“Ngoạn mục..... Quả thực quá ngoạn mục.....” Hạt Tử Long Vương lẳng lặng đứng xem, thở dài:” Ta đã thật lâu không thấy ma pháp ngoạn mục như vậy. Tinh linh..... Ta thừa nhận ma pháp của ngươi thập phần

xuất sắc. Nếu không phải tại địa phương này, đổi thành một hoàn cảnh khác, thực lực của người cũng đủ tạo thành một chút uy hiếp đối với ta.” Bất quá sau đó, hắn lại nở một nụ cười nhạo báng:” Nhưng người lại làm như vậy tại một hoang mạc tử vong. Tiêu hao ma pháp nhiều như vậy, làm ra một khu đất xanh tươi như vậy, có ý nghĩa gì? Người biết rõ, tại địa phương này, bởi vì do phụ thần Zeus của các người, hết thấy ma pháp bị ngăn chặn, người phải bỏ ra pháp lực nhiều hơn bình thường mới có thể làm được..... Mà chủ yếu chính là, người không ngờ lại làm ra được hoàn cảnh như vậy tại một nơi khô hạn thế này. Triệu hoán ra thủy nguyên tố, tạo thành một khu đất có sinh cơ. Tinh linh, cho dù người là đại ma pháp sư, ma pháp này, cũng cơ hồ đã hao hết toàn bộ pháp lực của người. Người thấy đó, ta không hề lưu ý sinh mệnh của đám bộ hạ! Tại hoang mạc này. Chỉ cần còn có hỏa diễm hà tồn tại, đám bộ hạ này, ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Mà khu đất do người làm ra, nhiều nhất trong hai tiếng đồng hồ, sẽ trở nên khô héo bởi vì pháp lực cạn kiệt, sẽ nhanh chóng bị hoang mạc nuốt lấy.”

Nia cười hừ nhúc:” Hắc hỏa lãnh chúa, ta không hề định dựa vào ma pháp này để giết hại bộ hạ người. Ta chỉ biết, trong hoàn cảnh ma pháp bị áp lực như thế này, năng lực ma pháp của ta không thể thi triển, khiến cho ta trở thành người yếu nhất trong các đồng bạn của ta. Năng lực của ta không thể tạo thành thương tổn cho người, trong lòng ta rất rõ ràng chuyện này, bất quá ta có thể làm được chính là tạo ra một chiến trường thích hợp cho các đồng bạn của ta tác chiến. Người thấy đó, trong khoảnh khắc này, bởi vì có ma pháp sinh mệnh của ta tồn tại, đám bộ hạ của người không thể tiến vào..... Hiện tại, chỉ có thể hy vọng các bạn của ta có thể đánh bại người tại nơi này. Chuyện này cũng là cống hiến duy nhất của ta.”

Hạt Tử Long Vương trầm mặc vài phút, sau đó nhìn bọn Tiểu Lôi:” Được rồi, ta không ngại vận động trước bữa tối một chút.”

Sắc mặt Nia biến đổi, quát:” Achilles, người còn đợi cái gì?”

Nhân mã chiến sĩ nghe vậy, lập tức trên mặt cũng lộ ra vẻ giận dữ, đột nhiên hét lớn một tiếng, thân hình cường tráng của hắn lập tức phóng ra một đoàn đầu khí như hỏa diễm hùng hục! Mái tóc xoăn vàng của hắn cũng phảng phất biến thành màu lửa đỏ, bắp thịt toàn thân bắt đầu phình ra!

Cơ hồ trong nháy mắt, nhân mã chiến sĩ vốn cao chừng hai thước đã cao đến ba thước.

“Hả? Không ngờ nhân mã chiến sĩ cũng biết biến thân.” Hạt Tử Long Vương cười to.

Đôi mắt của Achilles cũng trở nên rực lửa, hắn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, xông về phía Hạt Tử Long Vương!

Bốn chân của hắn dậm mạnh lên mặt đất làm bụi đất bốc lên, hai trường mâu trong tay đã phóng đi như tên bắn! Trên trường mâu mang theo đầu khí bùng bùng.

360. Chương 360: Tiểu Lôi Thừa Nước Thả Câu

Hai thanh âm trong trẻo vang lên, hai chiếc còng của Hạt Tử Long Vương chỉ làm một động tác ngăn đỡ đơn giản, trường mâu đã bị hất văng ra, mà lúc này Achilles đã nhanh chóng rút ra hai cây trường mâu từ phía sau tấm giáp da!

Màu sắc hai cây trường mâu hơi giống nhau, mũi mâu tỏa ra ngũ sắc quang mang! Hắn nói hai cây trường mâu lại, không ngờ hợp thành một thanh vũ khí rất dài! Khách khách hai tiếng, hai mũi mâu bắn ra hai đoàn ngân quang!

Ngân quang rít lên phóng về phía Hạt Tử Long Vương!

Không ngờ là phong nhận!

Chiếc còng của Hạt Tử Long Vương nhẹ nhàng run lên, hất đi hai đạo phong nhận bắn tới trước mặt, hắn nhìn nhân mã chiến sĩ:” Người còn có vũ khí gì nữa?”

Achilles lại giơ trường mâu, phóng về phía hắn.....

Toàn thân hắn đột nhiên bốc lên hỏa diễm ngàn ngọn! Phảng phất như núi lửa đang phun! Hỏa quang bùng bùng, thậm chí Tiểu Lôi đứng phía xa cũng cảm giác được sóng nhiệt, mơ hồ thấy chiến sĩ nhân mã tộc giơ lên song đầu trường mâu.....

Ách..... Hình dáng này, tựa như thương hiệu “Nhân đầu mã” Remy Martin a.

Tiểu Lôi còn đang hồ tư loạn tưởng, lại thấy Phoenix đã phi thân xông đến, trường kiếm trong tay nàng rung lên, một đạo quang nhận sáng quắc bắn tới Hạt Tử Long Vương.

Hạt Tử Long Vương cười không dứt, đối mặt với hợp lực công kích của nhân mã chiến sĩ cùng Phoenix, hắn chỉ đứng yên tại chỗ, hai chiếc càn to lớn phảng phất như chiếc máy xúc, đón đỡ trái phải, chợt nghe thanh âm đinh đinh đương đương vang lên liên miên không dứt.

Vô công Achilles không phải không xuất sắc, trường mâu trong tay hắn xoay tròn phảng phất như bánh xe gió, vô số đạo phong nhận bắn ra ngoài, trường mâu càng múa gió tạo thành càng lớn, đánh vào chiếc càn của Hạt Tử Long Vương. Mà kiếm trong tay Phoenix lại càng kinh nhân!

Tiểu Lôi lơ mơ chỉ cảm thấy kiếm pháp nữ nhân này tựa hồ có chút quái dị, vô công của nàng không hề hoa lệ như của Achilles, chỉ có vài động tác cơ bản đơn giản, tỷ như đâm, chém, gạt. Nhưng cực kỳ đơn giản và nhanh chóng.

Ngân sắc quang mang trên người nàng càng tỏa ra chói lọi, dần dần, trong đoàn hỏa diễm chói lọi của Achilles, đoàn ngân bạch khí diễm của Phoenix, thêm vào hắc sắc Hạt Tử Long Vương, ba người tựa như một chữ phẩm(ǎ?).

Vũ khí va chạm vào chiếc càn của Hạt Tử Long Vương tỏa ra một chùm hoa lửa, thanh âm va chạm vang lên không dứt, không khí tràn ngập kinh phong đảo loạn.

Cổ quái nhất chính là Tiểu Lôi, hắn thủy chung đứng một bên, không hề xuất thủ, cuối cùng ngồi phịch xuống đất, hai tay chống cằm, bộ dáng vô tư lự nhìn cảnh giao đấu, phảng phất như đang xem kịch...

“Lôi tiên sinh, ngài còn đợi cái gì nữa!” Phoenix kêu lên, nàng lắc mình né tránh một chiếc càn giáng xuống đầu rồi vội vàng quay lại quát Tiểu Lôi.

“Xem kịch.” Tiểu Lôi trả lời rất đơn giản: “Các người chậm rãi đánh là được.”

Phoenix thiếu chút nữa giận đến ngất đi: “Ngài điên rồi! Thừa dịp hiện tại, ngài còn không nhanh xuất thủ?”

Không ngờ, ngữ khí của nàng phần nộ mà Tiểu Lôi lại tức giận hơn cả nàng!

Hắn đột nhiên nhảy lên, mắng to: “Mẹ! Xuất thủ? Xuất cái gì thủ? Mẹ, tiểu gia ta là ai! Sư đệ của hầu tử và lão phong tử! Đường đường Đệ Nhất Thiên Hạ Đông Thổ Nhân Gian Tiên Lâm Thịnh Hội! Tiểu gia thích đánh tay đôi, loại quần ẩu như bọn lưu manh hạ lưu này, tiểu gia không muốn hạ thấp thân phận đâu!”

Phoenix trừng mắt tức giận, ánh mắt nàng đột nhiên tỏa ra một đoàn ngân quang! Chỉ thấy quang mang trên người nàng trong nháy mắt bốc lên gấp ba lần! Trường kiếm trong tay đột nhiên trầm xuống, Hạt Tử Long Vương cảm nhận được biến hóa trên người nàng, chiếc càn to lớn đánh bật nhân mã chiến sĩ, quét về phía Phoenix

Trường kiếm của Phoenix trước mặt Hạt Tử Long Vương, quả thực nhỏ như cây tăm xỉa răng, nhưng vẫn là một thanh trường kiếm, chạm vào chiếc càn lớn, chợt phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Ầm một tiếng, tại nơi trường kiếm và chiếc càn lớn giao nhau, một đoàn quang mang tỏa ra, Hạt Tử Long Vương ngưng cười, thay vào đó là vẻ mặt kinh dị!

Sau tiếng nổ, thân hình khổng lồ của Hạt Tử Long Vương không ngờ bật ra phía sau vài bước, hai chiếc càn cào trên mặt đất tạo thành hai đường rãnh dài như đường ray xe lửa!

Phoenix cũng lắc người, không lui mà tiến tới, nàng đột nhiên phát ra một tiếng thét dài! Quang mang trên trường kiếm tiếp tục bốc lên ba phần.....

Lúc này, đột nhiên nghe thấy Tiểu Lô cười lạnh:” Người muốn làm gì? Người quên nơi này không thể sử dụng lực lượng quá độ sao? Người muốn làm cho không gian này sụp đổ sao?”

Quả nhiên, theo quang mang trên người Phoenix tỏa ra, cả chung quanh hoang mạc, chợt xuất hiện cuồng phong! Phẳng phất mặt đất đang run rẩy, chấn động!

Động tác Phoenix đột nhiên ngưng lại, quay đầu nhìn Tiểu Lô, nàng vận người nhanh chóng lui ra, hạ xuống bên người Tiểu Lô, tức giận nói:” Ngài.....”

“Ta cái gì?” Tiểu Lô bĩu môi, bất quá ánh mắt hắn lại có vẻ suy nghĩ.

Hừ, nữ nhân giáo hoạt, cuối cùng cũng làm cho người lộ ra chân bản sự!

Hắn nhìn chăm chăm Phoenix:” Người che dấu rất khéo... một kiếm vừa rồi mới là thực lực chân chính của người phải không? Hừ.....”

Nia mặc dù hư nhược ngồi dưới đất, nhưng ánh mắt nàng nhìn Phoenix cũng lộ ra vẻ kinh nghi.....

“Nữ nhân giáo hoạt.” Tiểu Lô uể oải cười:” Đừng che dấu ta, ta biết thực lực người rất cường đại..... Kỳ thật, theo thực lực của người, căn bản là không sợ loại địch thủ như Hạt Tử Long Vương.”

Hắn lại trầm nghĩ: Thực lực nữ nhân này quả nhiên không đồng nhất.

Lúc trước Tiên Âm từng lên thấy nàng đánh chết thiên sứ! Theo Tiên Âm đoán, thực lực nữ nhân này, thậm chí có thể không dưới Diệu Yên! Hiện tại xem ra, một kiếm vừa rồi đích xác bất phàm!

Mà..... làm Tiểu Lô kinh ngạc nhất là chiêu kiếm cuối cùng của nữ nhân này Không ngờ mình rất quen thuộc!!

Nếu..... Nếu vũ khí trong tay Phoenix không phải trường kiếm..... mà đổi thành đao

Không ngờ chiêu đó lại là bản lĩnh lợi hại nhất của Tiểu Lô năm xưa: Bách Trảm Quy Nhất Đao Pháp!!

Nguyên lý cơ bản của Bách Trảm Quy Nhất Đao, so với “Phá Sơn Không” không sai biệt lắm, đều là trong nháy mắt tăng lực lượng lên. Năm đó thực lực Tiểu Lô còn tu luyện chưa đến nơi, chỉ dựa vào hai tuyệt chiêu Bách Trảm Quy Nhất và Phá Sơn Không đối phó địch nhân.

Công bằng mà nói, vô luận là Bách Trảm Quy Nhất, hoặc là Phá Sơn Không, kỳ thật đều không được xem là tuyệt học cao minh chân chính. Mặc dù nguyên lý đều là trong thời gian ngắn tăng lực lượng bản thân lên, nhưng lại có thiếu sót lớn bên trong, khi dùng nhiều sẽ sản sinh thương tổn đối với mình, sau khi dùng xong, sẽ có một thời gian hư nhược.

Từ góc độ này mà nói, Tiểu Lô sau đó học được “Nghịch Thiên Quyết” mới là tuyệt học chân chính. Cũng là trong nháy mắt bộc phát tiềm lực, không có hạn chế và thương tổn gì, đồng thời còn có thể tăng cường công lực!!

Tiểu Lô cũng nhìn ra, thực lực chân thật của nữ nhân Phoenix này, không hề cao như Tiên Âm đoán, tuyệt đối không thể đạt tới trình độ của Diệu Yên.

Bất quá, thực lực nàng đã phi thường kinh nhân, khi nàng sử dụng tuyệt học “Bách trảm quy nhất”, lực chiến đấu bộc phát mới có thể sánh ngang Diệu Yên.

Tiểu Lô nhìn chăm chăm Phoenix, trên mặt hắn hiện ra vẻ thâm trầm:” Trả lời vấn đề của ta Chiêu kiếm người vừa rồi dùng là học được từ nơi nào!”

“Hừ.” Phoenix lạnh lùng nói:” Trong lúc này, ngài còn có tâm tình để hỏi loại vấn đề nhàm chán này?”

Mà lúc này, không có sự hợp tác của Phoenix, nhân mã chiến sĩ đã bị Hạt Tử Long Vương bức bách đến liên tục thối lui. Hỏa diễm đầu khí toàn thân Achilles đã bùng nổ tới cơ hồ muốn nổ tung. Hắn liên tục gào thét, đáng tiếc trường mâu trong tay bị Hạt Tử Long Vương đàn áp, tỏa ra một chuỗi hỏa quang. Hắn không ngừng kêu la thảm thiết, bốn chân nặng nề dẫm lên mặt đất, bắt lực lui về phía sau, cuối cùng, bịch một tiếng, chiếc cang của Hạt Tử Long Vương quét ngang, nhân mã chiến sĩ đột nhiên bắn ra ngoài vài chục bước, trường mâu trong tay đã hoàn toàn cong vẹo. Hắn đột nhiên gào lên, miệng phun ra một đạo huyết tiễn, hỏa diễm trên người nhạt dần.

Trường mâu trong tay hắn đã cháy như than hồng. Achilles lắc đầu vô lực, vẻ cuồng bạo trong mắt hắn dần dần sút giảm, biến thân cường hóa đã tỉnh lại.

Nhưng Hạt Tử Long Vương không nóng lòng tiến công, lộ vẻ phức tạp nhìn Phoenix. Hai càn của hắn cũng chậm rãi buông xuống, đột nhiên mở miệng nói: "Thần tộc, ta cảm giác được lực lượng của ngươi vừa rồi phi thường cường đại, cũng đã đủ tạo thành uy hiếp đối với ta. Nói cho ta biết thân phận ngươi là gì! Với thực lực ngươi như vậy, chẳng lẽ là một trong mười hai chủ thần của Thần tộc sao?" Bất quá lập tức hắn lắc đầu, ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc: "Không đúng..... Cho dù là chủ thần, cũng không có khí tức cường đại như vậy. Ngươi rốt cuộc là cái gì!"

Phoenix lạnh lùng ngắt đầu: "Ta nói, ta là sứ giả Thần tộc, Phoenix!"

"Không đúng không đúng..... Ngươi sao lại có thể chỉ là một tiểu Thần sứ, thực lực ngươi đã vượt xa tuyệt đại đa số chủ thần." Khóe miệng Hạt Tử Long Vương nở một nụ cười: "Thật sự là khiến ta bất ngờ, không nghĩ tới hôm nay có thể nhắm nháp được món ăn ngon như vậy chiếm đoạt được linh hồn cường giả, càng thêm mỹ vị!"

"Hừ!" Phoenix hừ một tiếng, tựa hồ vừa muốn xông lên, đột nhiên Tiểu Lôi kêu lên: "Đợi một chút, ngươi muốn làm gì? Hình dáng ngươi hiện tại thế này sao lại đánh nhau? Ngươi xem kiếm của ngươi đi."

Phoenix cúi đầu nhìn, trên mũi kiếm của trường kiếm trong tay nàng đã xuất hiện những vết thủng, mũi kiếm đã biến thành màu lửa, bởi vì nhiễm quá nhiều hỏa nhiệt, kiếm phong thậm chí đã bắt đầu mềm đi! May mắn chuôi kiếm của nàng không phải kim loại mới không cảm giác được sức nóng.

Phoenix cắn răng đem trường kiếm đâm xuống đất, ngắt đầu ngang nhiên nhìn Hạt Tử Long Vương, tức giận nói: "Tên lỳ lợm."

"Nói vậy, hắn đương nhiên rất lỳ." Tiểu Lôi cười, nói: "Nữ nhân xảo hoạt, chúng ta làm một giao dịch, thế nào?"

"Cái gì?"

"Rất đơn giản, ta cho ngươi hai lựa chọn: Lựa chọn thứ nhất, ta giúp ngươi tiêu diệt tên gia hỏa này. Bất quá phải có trao đổi, ngươi phải nói cho ta biết ngươi vì sao biết kiếm pháp này!"

"Hừ!" Phoenix hừ một tiếng, không nói.

Tiểu Lôi cười tít mắt nói: "Đương nhiên, còn có lựa chọn thứ hai, ta cho ngươi mượn một vũ khí lợi hại, cho ngươi và tên gia hỏa này đánh cho thống khoái. Đồng dạng, ta cũng có một điều kiện..... chính là..... Ngươi phải cho ta xem mặt ngươi."

Phoenix nheo mắt: "Vì sao?"

"Bởi vì ta đối với nghi vấn về ngươi rất có hứng thú." Tiểu Lôi búng tay: "Kiếm pháp ngươi biết, ta cũng biết. Ta thậm chí còn biết, ngươi từng có một thanh đao rất giống của ta!"

Phoenix lạnh lùng nói: "Nếu ta không đáp ứng ngài? Hoặc là ta chọn cả hai!"

"Vậy xin lỗi." Tiểu Lôi chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng phủ bụi đất trên quần, chỉ vào mũi, nụ cười trên mặt hắn mang theo khí tức giống như ma quỷ: "Ngươi đại khái quên tiểu gia ta là người nào à? Chọc giận ta, ta giúp đỡ con bọ cạp này cùng đánh các ngươi bây giờ!"

"Ngài!" Phoenix cả giận nói: "Ngài quên ngài đã đáp ứng ta? Còn nữa, đừng quên, con gái ngài đang trong tay ta!"

"Hừ!" Tiểu Lôi nhún vai: "Đánh thức Zeus gì đó, dù sao là sự tình của Thần tộc các ngươi, không phải chuyện của ta! Còn như con gái ta Nhiều nhất ta không giết ngươi, bắt ngươi về chậm rãi hỏi là được!" Trên mặt hắn lộ ra vài phần vô lại: "Tiểu nữ! Đừng tưởng rằng ta đi theo ngươi tới nơi này, là bị ngươi uy hiếp. Chủ yếu là bởi vì trong lòng ta có rất nhiều nghi vấn, đối với thân phận của ngươi, thêm nữa Thần tộc các ngươi cũng rất có hứng thú, nên mới có thể đi theo ngươi tới nơi này! Bất quá, nếu ta mất hứng, trở mặt còn nhanh hơn so với người khác!"

Phoenix không khỏi tức giận. Đích xác, nàng cơ hồ quên tên gia hỏa trước mặt này, là tên vô lại từ đầu đến chân!

Hắn mặc dù nhìn qua rất có đạo lý, cũng rất lễ mạo, nhưng sau khi hắn trở mặt, so với người ta còn vô lại hơn.

“Tệ nhất ta bắt người ly khai nơi này. Tiểu nữ, người có biết, ta tuyệt đối có năng lực này. Bắt người ly khai nơi này. Đám gia hỏa này tuyệt đối không ngăn ta được.” Tiểu Lôi hừ một tiếng, sau đó, hắn lại mỉm cười hòa ái: “Người hoàn toàn có thể đáp ứng yêu cầu của ta Nếu người thật sự có cái gì khó nói, nhiều nhất sau khi người nói ra, ta giúp người đem đám nhân mã này diệt khẩu là được. Còn như tinh linh mỹ nhân này, nàng đối với ta không tệ, ta không nhẫn tâm giết nàng, nhiều nhất bắt nàng cùng đi là được.”

Nia đứng bên cạnh biến sắc, Achilles lại vừa mới khôi phục sau khi cuồng hóa, còn một chút mê man.

Ánh mắt Phoenix trong nháy mắt biến đổi vài lần, cắn răng quát: “Được! Đem vũ khí của người cho ta! Ta chọn điều kiện thứ hai!”

“Xong!” Tiểu Lôi cười ha ha, hắn nhanh chóng từ trong túi càn khôn lấy ra một món gì đó, quăng cho Phoenix.

Đây là một thanh trường kiếm kiểu cổ, thân kiếm tỏa ra băng lam sắc sáng bóng, kiếm khí dày đặc lạnh thấu xương!

Không ngờ lại là Đông Thổ Nhân Gian Đệ Nhất Thần Kiếm: Thu Lộ!

361. Chương 361: Âm Mưu Của Tiểu Lôi

Trường kiếm nhẹ nhàng rung lên, trên thân kiếm lập tức tỏa ra một vầng quang mang băng lam sắc, kiếm khí tỏa ra phảng phất như một ngọn đuốc băng lam sắc!

Mũi kiếm hơi run rẩy, dường như vang lên thanh âm ong ong, Phoenix quát nhẹ một tiếng, tung người nhảy lên, đâm một kiếm về phía Hạng Tử Long Vương.

Vù một tiếng, trên kiếm phong lập tức lấp lánh một vầng quang mang băng lam sắc, thân hình khổng lồ của Hạng Tử Long Vương chậm rãi lui ra phía sau, phảng phất rất sợ hãi vầng quang mang băng lam sắc này. Phoenix đâm vào khoảng không, uốn người tiếp tục tiến lên.

“Thần tộc.....” Thanh âm Hạng Tử Long Vương trầm thấp: “Người thật sự muốn liều mạng sao? Đừng quên, tại lĩnh vực này, cho dù người có lực lượng cường đại, cũng không thể thi triển hết!” Chiếu càn to lớn của hắn vung lên, mang theo một đạo cuồng phong.

Keng!!

Thu Lộ kiếm trầm xuống chiếc càn, lần này lại không có tia lửa xuất hiện, chợt nghe Hạng Tử Long Vương rống lên tức giận, một càn khác đập xuống! Phoenix hoành kiếm trước mặt, đón đỡ.Ầm một tiếng, nàng bị đập văng ra ngoài. Nhưng cơ thể đã uốn người trên không, vẽ lên một đường cong tuyệt diệu, búng người về phía Hạng Tử Long Vương!

Hạng Tử Long Vương vừa rồi bị Thu Lộ kiếm chém trúng càn, không ngờ tạo thành vết thương sâu chùng nửa thước! Hắn kêu lên đau đớn, đón Phoenix đang bay tới, đột nhiên hít một hơi, ngực hắn phồng lên! Sau đó miệng hắn đột nhiên phun ra một đạo hỏa diễm cuồng bạo!

Vầng hỏa diễm mang theo kim sắc nhân nhật! Phoenix bay trên không, chỉ có thể đưa kiếm đỡ trước mặt! Thu Lộ kiếm tỏa ra một đoàn băng lam sắc quang mang, phảng phất như một đạo quang thuần kiên cường, đem hỏa diễm ngăn cản bên ngoài! Nhưng nàng cũng khó có thể lại tiếp tục bay về phía trước, cuối cùng rơi xuống đất.

Thanh âm Hạng Tử Long Vương đã hoàn toàn lạnh lùng, mang theo sát cơ vô hạn: “Các bữa ăn tối của ta, ta vốn chỉ định cùng các người vận động một chút..... Nhưng không ngờ, người lại có thực lực như vậy

Hắn phát ra tiếng cười kệt kệt trầm thấp:” Đáng tiếc Nếu là hoàn cảnh khác, ta có lẽ không phải đối thủ của ngươi, nhưng ở chỗ này..... Ngươi chính là là bữa ăn tối của ta!” Hắn bước tới từng bước:” Ngươi quên sao? Nơi này là kết giới do phụ thần Zeus của các ngươi bày ra, cho dù ngươi có lực chiến đấu cường đại thông thiên, không thể phát huy được ở chỗ này! Trừ phi ngươi muốn cho kết giới này phá hủy, mọi người cùng xong đời..... Nhưng ta khác, ta sinh tồn ở chỗ này. Không ai hiểu rõ cấm chế nơi này hơn ta.”

Tiểu Lô thở dài:” Hắn nói không sai. Hắn hoàn toàn nắm giữ phát huy lực lượng hữu hạn lớn nhất trong hoàn cảnh hạn chế lực lượng như thế nào. Tựa như một cái lò xo, chú ý vào kỹ xảo và lực lượng lớn nhỏ.”

Nói xong, hai cẳng của Hạt Tử Long Vương đã chậm rãi buông xuống, đôi cẳng của hắn, chậm rãi phát xuất hỏa diễm quang mang, biến thành đôi bàn tay thật lớn, sau đó trên bàn tay hắn, huyền hóa ra một vũ khí cực lớn.....

Thứ vũ khí đó dài đến bốn năm thước. Tiểu Lô chỉ nhìn qua thiếu chút nữa rớt mất xuống đất.....

Bởi vì, thứ đó, không ngờ là một thập tự giá to lớn!!

Giống như thập tự giá Tiểu Lô từng thấy tại giáo đường thánh Paul!

Song thủ Hạt Tử Long Vương giờ thập tự giá lên, đột nhiên găng sức vung lên, miệng gào thét.....

Tiểu Lô cảm nhận được năng lượng ba động trên người hắn đột nhiên trở nên cuồng bạo, liền thấy quang mang vạn trượng trước mặt. Một đạo ngân sắc quang nhận to lớn bắn ra!

Trong quang nhận, mơ hồ còn mang vài phần khí tức thần thánh!!

Nói thì chậm, nhưng lại rất nhanh. Chỉ thấy đạo quang nhận to lớn đã trong nháy mắt nuốt chửng Phoenix. Phoenix khẽ kêu một tiếng, Thu Lộ kiếm trong tay nàng, vẽ thành nửa vòng tròn, bảo vệ nàng bên trong, kiếm khí bằng lam sắc phình ra, tạo thành một vầng ánh sáng hoàn mỹ tựa như tấm chắn, nhưng lực lượng cường đại của hắn đã công kích, đập nàng xuống đất tạo thành một hố to sâu hoắm!

Tiểu Lô đã ra tay, hai tay phóng ra một đoàn kim quang, bao phủ hắn, Nia cùng với nhân mã chiến sĩ bên trong

Bên tai tràn đầy tiếng gió gào thét, quang mang sáng đến không thể mở mắt!

Đến khi mọi người có thể nhìn rõ trở lại, trên ốc đảo cơ hồ có một phần diện tích đã bị đạo kiếm khí của Hạt Tử Long Vương tạo thành một mảnh hoang vu!!

Đám cây cỏ xanh rờn do Nia dùng ma pháp tạo ra, sớm đã bị tiêu thất không còn dù chỉ một mảnh nhỏ!

Nhưng Tiểu Lô không hề bất ngờ, hắn đã nhảy lên, hét lớn:” Gặp quý! Con bọ cạp này dùng chính là thánh quang thập tự kiếm! Mẹ, không ngờ là thánh quang thập tự kiếm của giáo hội!!!”

Không kể hắn, ngay cả ánh mắt Phoenix cũng biến đổi! Còn như nhân mã chiến sĩ và Nia, dù sao là sinh ra và sống trong không gian này, mặc dù năm đó khi thiên sứ tiêu diệt Thần tộc, loại thập tự quang mang từng mang đến cho Thần tộc hồi ức thống khổ, nhưng dù sao đã lâu lắm, người giống như Achilles hoặc là Nia sinh ra trong không gian này, không hề chân chính tự mất chứng kiến loại chiêu số này, ngược lại không khiếp sợ quá mức kịch liệt.

Mà Phoenix thì khác. Ánh mắt nàng trong nháy mắt trở nên sắc bén như đao phong, nhìn chăm chú Hạt Tử Long Vương trước mặt:” Ngươi không ngờ lại biết.....”

Hạt Tử Long Vương hừ một tiếng, thập tự giá trong tay bỏ xuống, hai tay hắn nắm chặt..... đúng là tư thế tiêu chuẩn của thập tự kiếm!

Ầm một tiếng, Phoenix nhanh chóng văng ra, mặt đất bị thập tự giá đào thành một hố to, nhưng động tác Hạt Tử Long Vương cũng cực nhanh, thập tự giá vừa đập xuống mặt đất, đột nhiên chia thẳng lên trời, mang theo một vầng kiếm quang thần thánh!

Phoenix bay giữa không trung, Thu Lộ kiếm trong tay nàng, đột nhiên trở nên phẳng phất nhẹ nhàng như lá rụng, nàng cũng giống như biến thành một chiếc lá rụng, chậm rãi bay lên, dùng kiếm đón đỡ thập tự giá.....

Thu Lộ kiếm trong tay nàng, đột nhiên nhẹ nhàng vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, một đạo kiếm khí đẹp mắt quét ngang, lập tức nàng tựa như một con bướm nhẹ nhàng bay đi!

Kiếm khí trên thập tự giá của Hạng Tử Long Vương càng tỏa ra mãnh liệt, lại không thể đánh trúng chính diện Phoenix, Phoenix tựa như một chiếc lá, lực lượng thập tự giá càng lớn, ngược lại chỉ có thể đem nàng thổi đi, không thể đánh trúng.

Tiểu Lôi nhìn Phoenix mang theo Thu Lộ kiếm bay lượn giữa không trung, vây lấy Hạng Tử Long Vương. Nàng thảnh thơi nhẹ nhàng đâm một kiếm, sau đó nhanh chóng thoát đi. Về mặt hấn càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng thâm trầm.....

Đình!

Một thanh âm trong trẻo vang lên, Phoenix bay lên, một kiếm đâm về Hạng Tử Long Vương, lại bị thập tự giá của hấn đánh bật đi, nàng vội lui về, rồi nhanh chóng chém hai kiếm lăng không, bắn ra hai đạo kiếm khí băng lam sắc, lúc này, đột nhiên một bóng đen phía sau Hạng Tử Long Vương bay tới!

Đuôi bọ cạp!

Bách một tiếng, bóng đen này nhìn như đã đánh trúng Phoenix, nhưng cuối cùng nàng lắc nhẹ người, lui ra sau một thước, sau đó Thu Lộ kiếm điểm nhẹ lên đuôi bọ cạp, mượn thế bắn người ra ngoài.

Trong lúc nhất thời. Hai người không ngờ đánh ngang tay! Rất hiển nhiên, Phoenix không dám sử dụng lực lượng của mình quá nhiều, chỉ có thể nương theo thân pháp kỳ quái né tránh qua lại. Kiếm của nàng cũng phảng phất mang theo khí tức phiêu dật tiêu sái, kiếm khí băng lam sắc tung hoành, cực kỳ đẹp đẽ. Mà Hạng Tử Long Vương tựa hồ thi triển ra lực lượng cường đại rất nhiều so với nàng, hỏa diễm quang mang toàn thân hấn lại đã không còn thấy, thay vào đó là một vàng khí tức thần thánh tiêu chuẩn!!

Tựa như một thiên sứ!

Ngẫu nhiên hấn còn có thể phát xuất hai chiêu thánh quang thập tự kiếm, nhưng thủy chung không thể làm Phoenix bị thương, Phoenix chỉ đón đỡ một chút, liền lập tức né tránh.

Hai người đánh một hồi, thân pháp Phoenix đột nhiên biến đổi! Nàng nhanh chóng bắn về phía sau, Thu Lộ kiếm lại rời tay phóng đi!

Chỉ thấy nàng bấm một kiếm quyết, người lui về phía sau, kiếm quyết trong tay liên tục chuyển động, thanh Thu Lộ kiếm bắn ra ngoài, lại tựa như đang sống, vây lấy Hạng Tử Long Vương, thi triển ra các loại chiêu số! Kiếm khí băng lam sắc bay lượn, thanh âm đình đình đông đông vang lên liên miên không dứt!

Cái này..... mẹ, là đông phương ngự kiếm thuật!!!

Sắc mặt Tiểu Lôi càng phức tạp, đột nhiên kêu to một tiếng:” Ngừng!!!!!!”

Tiếng hét này, phảng phất một tiếng sấm, kiếm quyết trong tay Phoenix vừa thu lại, Thu Lộ kiếm đã như một đạo phi hồng rơi vào trong tay nàng, nàng nắm kiếm trong tay, liên tục lui về phía sau vài bước, lạnh lùng nhìn Hạng Tử Long Vương, rồi nhìn Tiểu Lôi .

Đôi mắt Tiểu Lôi đã nhắm lại, làm cho người ta thấy không rõ ánh mắt hấn.

“Hắc hắc, hay quá, hay quá! Một tên biết sử dụng pháp thuật thập tự thánh quang. Một tên không ngờ lại biết dùng đông phương ngự kiếm thuật!” Ngữ khí Tiểu Lôi phảng phất đang cười, làm cho người ta cân nhắc:” Phoenix, người lui ra đi. Ngự kiếm thuật của người mặc dù nhìn rất đẹp, nhưng ở chỗ này, trình độ kiếm thuật như thế không thể tổn thương hấn.”

Khí tức Phoenix có chút dồn dập, nàng mặc dù đang đứng, nhưng bàn tay nắm chuôi kiếm lại mơ hồ có chút run rẩy.

Tiểu Lôi chậm rãi đi về phía Hạng Tử Long Vương, khi đi qua bên cạnh Phoenix, thấp giọng nói một câu:” Tiêu Dao kiếm thuật của người luyện rất tốt! Tốt lắm, tốt lắm.”

Nói xong, hấn căn bản không để ý tới ánh mắt Phoenix, đi thẳng đến trước mặt Hạng Tử Long Vương, ngược mặt nhìn hấn.

“Xin chào.” Hắn đột nhiên mỉm cười:” Xem ra ta cũng phải tự mình động thủ.”

Hạt Tử Long Vương lộ vẻ đùa cợt:” Không có gì khác nhau. Chung quanh lĩnh vực này, cho dù lực lượng các người mạnh hơn ta, cũng không phải là đối thủ của ta.”

“Người còn chưa xuất toàn lực.” Tiểu Lô lạnh lùng nói:” Ta thấy rồi. Người vừa rồi đang cố ý tiêu hao lực lượng của nữ nhân giao hoạt này.”

“Ta chỉ không muốn làm hư thân thể nàng ta.” Hạt Tử Long Vương cũng nhàn nhạt cười nói:” Không chỉ thân thể nàng, còn cả linh hồn nàng, ta cũng muốn! Mục đích của ta không phải đơn giản giết chết các người, ta muốn chính là thức ăn ngon miệng.”

“Ta hiểu.” Tiểu Lô không ngờ vẫn cười:” Giống như ta thích ăn dưa. Nhưng nếu một trái dưa bị đánh cho nát nhừ, ta sẽ không còn hứng thú ăn nó.”

“Nhân loại, người rất kỳ quái.” Ánh mắt Hạt Tử Long Vương lộ ra vài phần cảnh giác:” Ta rất hiểu, cho dù lực lượng của người mạnh hơn ta, nhưng ở chỗ này, người có thể dùng biện pháp gì đánh bại ta. Nhưng thái độ người lại quá tự tin, làm ta cảm thấy có một chút khí tức nguy hiểm.”

“Sao?” Tiểu Lô cười:” Người nói đúng vậy, ở chỗ này, ta đích thật là đối thủ của người. Kỳ thật, nếu toàn lực phát huy, ta nói chỉ cần hai ba kiếm đã có thể chém chết người..... Nhưng như vậy, có lẽ không gian này sẽ sụp đổ.”

“Vậy, ta rất hiểu kỳ, người rốt cuộc có biện pháp gì đánh bại ta đây?” Hạt Tử Long Vương cười lạnh:” Chẳng lẽ người chuẩn bị dùng ma pháp sao? Nơi này cũng có hạn chế đối với ma pháp.”

“Hừ, chuẩn xác mà nói, không phải ma pháp. Mà là một loại biện pháp làm biến.” Tiểu Lô đột nhiên ngáp:” Như vậy đi, hoặc là người nguyện ý cùng ta đánh cược, như thế nào?”

“Đánh cược?”

“Đúng vậy.” Tiểu Lô cười nói:” Người sống lâu như vậy, chẳng lẽ người không thấy nhàm chán sao? Đánh cược, rất có ý tứ. Người cảm thấy sao?”

Hạt Tử Long Vương nhìn Tiểu Lô.

“Như vậy đi, tiền cược của ta là: Ta nắm chắc đánh bại người. Nếu ta thua, ta nguyện ý phụng hiến linh hồn của ta, thêm vào thân thể ta cho người làm món ăn.”

“Hừ.” Hạt Tử Long Vương cười lạnh:” Chuyện này đối với ta không có ý nghĩa. Người thua, ta tự nhiên có thể ăn người.”

“Chuyện này khác hẳn.” Tiểu Lô cười nói:” Nói không chừng ta nguyện ý đổ dầu lên người, sau đó rắc thêm chút gia vị trên người, tự động nhảy vào miệng người thì sao? Hơn nữa, ta bảo chứng linh hồn của ta hoàn hảo không tổn hao gì đưa cho người nhấm nháp. Người có biết, cường giả như ta, cho dù ta thua người, cũng có thể có biện pháp làm linh hồn của ta tiêu thất, mà không bị người chiếm đoạt.”

Hạt Tử Long Vương không nói. Tiểu Lô tiếp tục nói:” Nếu ta thắng người, ta cũng có thể không giết người. Nhưng điều kiện của ta là: Người phải nói cho ta biết, người vì sao biết thánh quang thập tự kiếm! Dù sao không gian này là Thần tộc tạo ra, tại địa phương này, lại xuất hiện thánh quang thập tự kiếm, quả thực quá cổ quái, xin thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta.”

Hạt Tử Long Vương quái dị nhìn Tiểu Lô:” Người là một nhân loại kỳ quái. Người cũng thú vị hơn rất nhiều so với mấy tên gia hỏa khác. Ta thậm chí không nỡ giết người..... Được rồi, ta đáp ứng người, nếu người thua ta, ta có thể không giết người, mà bảo lưu linh hồn người, có người đi theo bên người ta, thời gian ta ngủ cũng không nhàm chán.”

“Xong.” Tiểu Lô cười, nói:” Tốt rồi, nói quá nhiều, ta cũng khát nước. Ta uống ngụm nước đã, sau đó chúng ta bắt đầu, thế nào?”

Nói đến đây, vẻ mặt hắn tự nhiên, từ trong lòng lấy ra một tiểu hồ lô kỳ quái

Tựa như lơ đãng, hắn đem hồ lô mở ra, quay về hướng Hạng Tử Long Vương, đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì.” Đúng rồi, người xác nhận lại danh tự một chút, như vậy nếu ta thua, cũng có thể làm ta nhớ rõ ta thua bởi vị cường giả nào Ách, hắc hỏa lãnh chúa các hạ cường đại, tôn kính Sindbis đại nhân..... Đúng không?”

Cơ hồ không hề lo lắng, Hạng Tử Long Vương bất giác trả lời một tiếng:” Đúng vậy.”

Sau đó đột nhiên, từ trong hồ lô của Tiểu Lôi bốc lên một đạo kim quang!

Dưới ánh mắt của Phoenix, Achilles và mỹ nhân tinh linh Nia, ba người, ba ánh mắt nhìn chăm chú. Thân hình khổng lồ của Hạng Tử Long Vương, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, đột nhiên đã bị kim quang cuốn vào, trong nháy mắt biến mất, biến thành một đạo kim quang bắn về miệng hồ lô của Tiểu Lôi!

Tiểu Lôi lập tức đem hồ lô đóng lại, sau đó dễ dàng thở dài, quay đầu nhìn ba người, nhún vai:” Xong! Ta đã nói, hắn không phải là đối thủ của ta.”

362. Chương 362: Có Thực Lực Mới Có Thể Làm Lão Đại

Đây luôn luôn là tôn chỉ của Tiểu Lôi.

Hơn nữa, thực lực Hạng Tử Long Vương này cũng phi thường cường đại— loại cường đại không hề tuyệt đối, mà là tương đối. Đặc biệt là trong hoàn cảnh này, cả hoang mạc đều ở dưới kết giới của Zeus, lực chiến đấu chân chính của bọn Tiểu Lôi không thể phát huy hết. Kể ra, thực lực thật sự của hai người Achilles và Nia, cũng không đủ uy hiếp kết giới, ngược lại còn có thể phát huy tận tình.

Mà Tiểu Lôi và Phoenix, lại kém may mắn. Hai người thực lực rất mạnh, đáng tiếc thực lực càng mạnh, dưới tình huống này lại phát huy không hết.

“Người..... Người dùng đây là ma pháp gì?” Mở miệng trước hết chính là mỹ nhân tinh linh tộc, đôi mắt đẹp của nàng nhìn chăm chăm hồ lô bảo bối trong tay Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi mỉm cười:” Đây là pháp thuật đông phương , các người không hiểu đâu.” Nói xong, hắn còn dùng lực chấn động hồ lô, bên trong phát ra thanh âm rắc rắc, lớn tiếng cười nói:” Hắc hỏa lãnh chúa tôn kính, các hạ của ta, người có thể nghe thấy thanh âm ta không?”

Đại khái là rất phần nộ, nhưng Hạng Tử Long Vương không hề nói gì. Tiểu Lôi thở dài, đem hồ lô tùy tiện kẹp vào nách, nhìn Phoenix, nụ cười trên mặt hắn như không mang ý tốt lành gì:

“Nữ nhân giáo hoạt, hiện tại chúng ta nói chuyện vấn đề của người.” Tiểu Lôi đưa một ngón tay lên:” Thứ nhất, người vì sao biết kỹ thuật Tiêu Dao phái?” Hắn cười có vài phần âm trầm. Sau đó chậm đưa ngón tay thứ hai:” Thứ hai, người vì sao biết đạo pháp ‘Bách Trảm Quy Nhất’?”

Dừng một chút, hắn nhìn Phoenix chăm chăm, phảng phất như là muốn xuyên thấu nàng:” Thứ ba..... Người vừa rồi đánh nhau cùng Hạng Tử Long Vương , đã thi triển chính là thân pháp Tiêu Dao phái, đúng không? Chỉ có điều người dùng tựa hồ là công phu cơ bản nhập môn, cũng chính là Đảo Thái Thất Tinh Bộ! Người vì sao không dùng Tiêu Dao bộ pháp lợi hại hơn? Hoặc là người căn bản không biết?”

Hắn một mặt truy vấn, một mặt chậm rãi bước tới Phoenix:” Một vấn đề cuối cùng, cũng là mấu chốt nhất..... Người, thần sứ Thần tộc, nữ sĩ Phoenix, người rốt cuộc là người thế nào!!”

Phoenix lui ra phía sau vài bước, đột nhiên mới tỉnh ngộ, chỉ vào Tiểu Lôi quát:” Ngươi! Ngươi cố ý!” Lập tức nghiêng răng nói:” Ngươi vừa rồi cố ý cho ta mượn thanh kiếm, chính là muốn nhìn ta thể hiện thực lực chân thật! Hừ..... Ngươi.....”

Tiểu Lôi nhún vai, dang tay:” Thực lực Hạng Tử Long Vương rất mạnh. Chỉ có đối thủ như vậy mới có thể làm cho người dùng chân công phu.” Hắn cười lạnh một tiếng:” Bất quá ta rất hiếu kỳ, một thần sứ Thần tộc Olympia, vì sao biết sử dụng pháp thuật đông thổ hay Tiêu Dao phái của chúng ta?”

Ánh mắt Tiểu Lôi rất nghi hoặc.

Sau khi hấn đi tới không gian kỳ quái này, sự tình gặp được càng ngày càng cổ quái.

Một gia hỏa Thần tộc Olympia, không ngờ biết sử dụng Tiêu Dao phái ngự kiếm thuật! Mà một ma thú quái vật Hạt Tử Long Vương, lại biết dùng tuyệt học giáo hội thánh quang hệ!

Thế giới này quả thực điên đảo!

“Phoenix, mặc kệ thế nào. Vừa rồi chúng ta đã nói, ta cho ngươi mượn một thanh kiếm tốt, ngươi cho ta xem mặt ngươi..... Đúng vậy không?”

“Hừ, nhưng ngài cho ta mượn kiếm là không có ý tốt!” Phoenix lạnh lùng nhìn Tiểu Lôi, lại lui ra phía sau hai bước, không ngờ giờ kiếm lên chỉ về Tiểu Lôi, lạnh lùng nói:” Lôi tiên sinh, mặc kệ trên người ta có bí mật gì, chuyện này và ngài có quan hệ gì? Vì sao ngài nhất định tò mò đối với chuyện của ta như thế? Ta không hề muốn đối địch với ngài. Ta chỉ hi vọng mượn lực lượng của ngài. Chỉ cần ngài chịu trợ giúp ta làm tốt sự tình nơi này, ta sẽ đem con gái ngài trả về bình an”

Nói đến đây, nàng tựa hồ cảm thấy như vậy vẫn chưa thể đả động được Tiểu Lôi, Phoenix nghiêng răng, nói rõ ràng:” Nếu ngài có thể trợ giúp ta..... Vậy sau này, đợi Thần tộc trở về nhân gian..... Chỉ cần là chỗ ở của Lôi tiên sinh, Thần tộc chúng ta sẽ tránh lui chín mươi dặm! Thần tộc vĩnh viễn không dám cùng Lôi tiên sinh đối địch! Lôi tiên sinh vĩnh viễn là khách nhân tôn quý nhất của Thần tộc chúng ta! Đời đời kiếp kiếp, lời thề này vĩnh viễn không thay đổi!” Nói đến đây, đột nhiên ánh mắt nàng biến đổi, phảng phất đưa ra một quyết định gian nan:” Còn nữa, nếu ngài thích tài phú, chúng ta nguyện ý tặng ngài món tài phú khổng lồ nhất thế giới” Đột nhiên lại nhìn Nia, ánh mắt lộ ra một tia cổ quái:” Lôi tiên sinh, ta cùng ngài tới đây, biết ngài đối với tinh linh tộc rất có hứng thú, chỉ cần sự tình làm xong, Thần tộc nguyện ý đem tinh linh tộc tặng cho ngài, làm nô bộc cho ngài!!”

“Phoenix! Câm miệng!!” Sắc mặt Nia biến đổi, khuôn mặt phần nộ và bất ngờ, lớn tiếng quát:” Ngươi điên rồi! Ngươi có quyền gì ra quyết định như vậy!!”

“Phải câm miệng chính là ngươi, Nia!” Phoenix bỗng nhiên xoay người, nhìn chăm chăm Nia, lạnh lùng nói:” Nia, ngươi mặc dù là tộc trưởng tinh linh tộc, nhưng đừng quên thân phận ngươi, ngươi cũng chỉ nô bộc! Ngươi sao lại dám dùng loại ngữ khí đó nói chuyện với một sứ giả thượng vị Thần tộc!!”

“Thượng vị Thần tộc?” Achilles đột nhiên lạnh lùng cười nói:” Ha ha! Thượng vị nô bộc? Phoenix, nào ngươi không phải hư rồi sao, còn tưởng đây là thời đại một vạn năm trước sao? Cũng là thời đại Thần tộc các ngươi có thể định đoạt sinh sát với phó tộc hay sao!!”

Nhìn vẻ mặt phần nộ và ngữ khí tràn đầy đùa cợt của Achilles, Tiểu Lôi trong nháy mắt hiểu ngay chuyện gì!

Đúng vậy, nguyên là như thế!

Nguyên là như thế!!

Khó trách trong Thần Thành, cơ hồ mọi người đều phản đối trở về nhân gian!

Khó trách trong Thần Thành, Achilles có thân phận một phó tộc, lại dám đối với Phoenix Thần tộc vô lễ như vậy!

Khó trách tại Thần Thành, cơ hồ không ai hi vọng đánh thức Zeus!!

Nói rõ một chút, thời đại đã thay đổi!

Vạn năm trước, trong khi Thần tộc Olympia là chúa tể nhân gian, bọn họ là cường đại, quyền uy, không thể xâm phạm! Trong khi đó, phó tộc mới là chân chính “Phó” Tộc! Là nô bộc, là người hầu! Là thần phục dưới chân!

Nhưng hiện tại tình huống rất khác biệt!

Trải qua trận chiến mất đi vị trí chúa tể nhân gian, Thần tộc đã suy nhược tới mức chưa từng thấy! Cho dù đang hồi phục trong không gian nhỏ nhoi rất nhiều năm, nhưng vẫn thập phần yếu nhược- thậm chí ngay cả nhân số mười hai chủ thần cũng không đủ!

Thậm chí còn chuẩn bị từ phó tộc tuyển ra tân chủ thần..... Loại sự tình này nếu xảy ra ở vạn năm trước, căn bản là ngay cả nghĩ cũng không có, tuyệt đối là sự tình không có khả năng phát sinh!

Nhưng hiện tại tình huống hoàn toàn bất đồng!

Trong không gian này, tại Thần Thành, quan trọng nhất là nhân mã tộc, nhân khẩu so với Thần tộc chân chính còn nhiều hơn vài lần!

Thậm chí ngay cả dũng sĩ được xưng cực mạnh, cũng không phải là Thần tộc quang vinh, vinh dự này sớm đã bị nhân mã tộc đoạt đi!

Phó tộc không ngờ đứng trên Thần tộc! Loại sự tình này tại vạn năm trước, có thể phát sinh sao? Đáp án hiển nhiên là: Không!

Nhân mã tộc có cường đại chiến sĩ, lại là ma vũ song tu!

Tinh linh tộc có nhiều ma pháp sư cường đại!

Cự nhân tộc cũng có chiến sĩ lực lượng cường hãn!

Thần tộc có cái gì! Được xưng Thần tộc chúa tể hết thảy, còn lại bao nhiêu lực lượng!

Bọn họ bằng cái gì, còn có tư cách tiếp tục thống suất những nô bộc này?!

Khi người hầu đã đủ cường đại, cường đại đã vượt qua kẻ nguyên là chủ nhân, hoặc là khi đã có thể uy hiếp đến chủ nhân

Dưới tình huống này, người hầu còn có thể tiếp tục cam tâm làm người hầu sao? Chủ nhân..... Còn có thể tiếp tục làm chủ nhân sao?

Hiện tại Thần tộc, đã không thể tiếp tục cao cao tại thượng, có tư cách hưởng thụ nhìn người khác nằm rạp trên mặt đất.

Tại bất kỳ thế giới gì, thực lực mới là nguồn lực vững chắc nhất! Thực lực không đủ, ai còn có thể tiếp tục xem trọng người? Ai còn có thể tiếp tục thần phục người?

Hiện tại trong Thần Thành, lực lượng là một so sánh vi diệu.

Thần tộc mặc dù yếu nhược, nhưng vẫn bảo lưu vài chủ thần. Vài vị chủ thần này hiển nhiên rất tỉnh táo..... Hoặc là nói, thực tế đã làm cho bọn họ nghĩ rất minh bạch.

Bọn họ đã không định tiếp tục tìm được sự tuyệt đối thần phục của phó tộc tựa như mấy vạn năm trước Bọn họ tựa hồ chỉ cần bảo lưu sự tôn trọng và quyền uy.

Vì thế, bọn họ thậm chí nguyện ý cho phép phó tộc tham gia hội nghị Lục Mang Tinh! Thậm chí có thể nhận một phó tộc trở thành tân chủ thần!

Nói đơn giản một chút: Thực lực người không đủ, còn muốn tiếp tục làm lão đại? Ai sẽ phục người?

Hiện tại vài vị chủ thần còn lại trong Thần Thành đã rất minh bạch..... Hoặc là nói bọn họ đã bị ép phải nhận cục diện này.

Mà tựa hồ chỉ còn lại Phoenix là một kẻ kiên định “Thần tộc chí thượng chủ nghĩa”.

Từ trong ngữ khí nhất quán của nàng, tựa hồ có thể nghe ra, nàng quyết tâm muốn chấn hưng Thần tộc! Nếu muốn chấn hưng Thần tộc, tất nhiên phải trở lại nhân gian! Nếu không, ở lại loại không gian nhỏ bằng bàn tay, có thể có tiền đồ gì? Nói cách khác, một khi pháp lực dùng xong, không gian sụp đổ tiêu thất. Mọi người đều xong đời.

Mà các chủ thần khác nguyện ý nhanh trở về nhân gian như vậy, không hoá thân Zeus, nghĩ đến cũng là có khổ tâm của bọn họ.

Không có Zeus. Bọn họ chính là kẻ cao nhất đứng đầu Thần tộc Nếu một khi lão đại chân chính trở lại..... Hắc hắc!

Đừng trách bọn họ không trung tâm đối với Zeus Một thủ lĩnh, mấy ngàn năm không có mặt, cho dù hẳn từng có uy nghiêm cao tới đâu, mấy ngàn năm thời gian, cũng đủ làm cho người ta quên sạch về hắn!

Mà vài phó tộc, đã quen tự do tự tại, không bị Thần tộc thống trị. Nhưng ai cũng biết, Zeus là một chúa tể nổi tiếng lãnh khốc! Hiện tại Ai còn có thể hi vọng một chúa tể nghiêm khắc cường hãn trở về?!

Nói tiếp..... Tại tiểu không gian này sinh tồn mấy ngàn năm, Thần tộc sớm đã mất đi dũng khí trở lại nhân gian! Bọn họ đã quen kéo dài hơi tàn!

Trên thế giới này mọi người đều hiểu được đạo lý “Tri sĩ nhi hậu dũng” (hổ thẹn rồi mới dũng cảm), hoặc là “nằm gai nếm mật”. Rất nhiều người chỉ muốn kéo dài hơi tàn.

Hiện tại Thần tộc Olympia, trong mắt Tiểu Lôi, quả thực là rất giống vương triều Nam Tống, sau khi vứt bỏ quá nửa giang sơn, chẳng những không có dũng khí tỉnh lại, ngược lại rõ ràng đã trầm luân, thỏa mãn với chuyện tạm thời kéo dài hơi tàn.

363. Chương 363: Thân Phận Của Hạt Tử Long Vương

Bởi vì ít nhất từ khi mình đi vào thế giới này tới nay, tai nghe mắt thấy, đã hiểu: Tựa hồ cả Thần tộc, chỉ có Phoenix này chân chính còn mang lý tưởng chấn hưng Thần tộc. Cũng chỉ có nàng còn đang kiên trì muốn đánh thức phụ thân Zeus vĩ đại, thậm chí một lòng nỗ lực trở về nhân gian.

Nữ nhân này quả thực là một người thần bí. Từ thân phận mà nói, nàng gần như là một tiểu “Thần sứ” vô danh vô phận, nhưng thực lực chân chính của nàng, lại vượt qua tất cả những kẻ gọi là chủ thần!

Mà càng quý dị chính là, nàng không ngờ có thể sử dụng đông phương tiên pháp! Nhưng lại là pháp thuật Tiêu Dao phái Tiểu Lôi quen thuộc nhất!!

Người biết sử dụng pháp thuật Tiêu Dao phái, đặc biệt là nữ nhân, Tiểu Lôi cơ hồ có thể đếm ra chỉ một tay. Diệu Yên tự nhiên là không cần phải nói, vốn Diệu Yên chính là một cao nhân cấp bậc tông sư, lại ở bên Tiểu Lôi thời gian dài, cho dù là xem Tiểu Lôi thi triển, cũng biết một ít pháp thuật Tiêu Dao phái. Còn Tiên Âm, tình huống của Tiên Âm và Diệu Yên không khác biệt lắm. Hơn nữa nàng vốn cũng là chủng môn nhân Tiên Sơn phái, đồng thổ tam đại tông phái quan hệ luôn luôn không tệ, cho dù là giao lưu bình thường, cũng khiến nàng có thể sử dụng không ít pháp thuật môn phái khác. Mặc dù Tiên Âm mất đi trí nhớ, bất quá bản sự pháp thuật lại không mất đi.

Cuối cùng còn lại là Tiểu Thanh. Pháp thuật Tiểu Thanh, có một bộ phận là được Khinh Linh Tử chỉ điểm. Nàng biết pháp thuật Tiêu Dao phái cũng không kỳ quái.

Đương nhiên, trong Tiêu Dao phái, còn có nữ đệ tử Tổ Tổ. Thế nhưng Tổ Tổ tuổi cũng không lớn, pháp lực cũng rất hữu hạn, hơn nữa chỉ là một cô gái cơ hồ thiện lương không có tâm cơ, trong trí nhớ, nàng chỉ thích đi theo phía sau Tiểu Lôi, dùng giọng nói ngọt ngào trong trẻo gọi Tiểu Lôi “Tiểu sư thúc”. Tiểu nữ này, tự nhiên không có quan hệ gì với Phoenix.

Nhưng ngoài những người này ra, Tiểu Lôi quả thực không nghĩ ra còn có ai biết pháp thuật Tiêu Dao phái.

Giói tu hành Đông thổ, nữ tử luôn luôn rất thừa thớt. giống như Tiên Sơn phái coi trọng nữ tử, cũng chỉ có độc một nhà này, không có phái thứ hai. Tông phái khác có thể ngẫu nhiên xuất ra vài nữ đệ tử cho dù phi thường hiếm có, nhưng tu vi đạt tới cấp bậc Phoenix, căn bản là không thể có!

Nhìn sắc mặt giận dữ của nhân mã chiến sĩ Achilles và tinh linh mỹ nhân Nia đỏ mặt tía tai, cùng với ánh mắt lấp lánh của Phoenix, Tiểu Lôi đột nhiên cười.

“Phoenix. Người vì sao có thể tự tin thuyết phục ta như vậy?” Tiểu Lôi cười rất vui vẻ.

“Bởi vì ta hiểu rõ ngài.” Phoenix đột nhiên dùng một loại ngữ khí cổ quái nói ra như vậy: “Ta phi thường hiểu rõ ngài, Lôi tiên sinh, ta thậm chí có thể nói, ta hiểu rõ tính cách ngài bất luận là so với ai khác, cả thủ đoạn làm việc của ngài, cùng với tiêu chuẩn phán đoán sự tình của ngài!” Ngữ khí của nàng làm cho người ta không thể hoài nghi: “Hiện tại tình huống rất rõ ràng: mục tiêu của ta là mang Thần tộc đi ra khỏi đây,

sau đó, địch nhân của chúng ta chính là Vatican! Điểm ấy ngài phi thường rõ ràng, mâu thuẫn giữa chúng ta và Vatican là không thể hòa giải! Chúng ta và đám Huyết tộc khác nhau.....” Nói đến đây, nàng tựa hồ chớp mắt:” Lôi tiên sinh, tin rằng ngài cũng đã sớm từ tên Thánh kỵ sĩ phản bội biết được bí mật tuyệt Tộc! Hừ, trước đây Huyết tộc và Vatican căn bản là cùng một phe! Bọn họ đến từ cùng một nơi! Bởi vì uyên nguyên giữa bọn họ. Bọn họ còn có thể vì rất nhiều chuyện đặc biệt, bỏ đi mâu thuẫn đứng cùng một phía..... Nhưng Thần tộc chúng ta bất đồng! Lập trường giữa chúng ta và Vatican, vĩnh viễn chỉ có không chết không thôi! Từ điểm này, ta không cho rằng chúng ta và ngài có cái gì khác nhau! Chẳng lẽ ngài không hy vọng đem lại cho Vatican một địch nhân sao? Chẳng lẽ ngài không hy vọng thấy Vatican luống cuống tay chân sao?”

Nhân mã chiến sĩ đột nhiên cao giọng quát:” Đủ rồi! Phoenix! Tương lai của Thần tộc, người không có tư cách quyết định! Hết thấy đều phải đợi cho Thần điện quyết định! Người có thân phận gì chứ!!”

“Thân phận!” Phoenix cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Achilles:” Vậy người có thân phận gì đây! Achilles! Đừng quên, người là phó tộc! Phó tộc vĩnh viễn chỉ có thể là phó tộc! Chẳng lẽ tương lai của Thần tộc, còn phải do phó tộc quyết định sao?”

Nói đến đây, nàng bước một bước tới Achilles, ánh mắt không ngờ hiện lên một tia sát khí.

Achilles bị sát khí của nàng làm hoảng sợ, không tự chủ lui nửa bước, bắt quá sau đó nhân mã chiến sĩ lập tức tỉnh ngộ, ưỡn ngực, vũ khí của hắn đã bị hủy, lại nắm chặt hai tay, không hề lui ra phía sau một bước, mà là đón ánh mắt giết người của Phoenix, ánh mắt cũng toát ra chiến ý, trên người cũng mơ hồ toát ra đầu khí đỏ thẫm.

Tinh linh mỹ nhân Nia cũng lập tức đứng kề bên Achilles, ma lực của nàng đã tiêu hao đến cơ hồ không còn, lúc này ánh mắt cũng rất kiên định, khuôn mặt xinh đẹp phi thường kiên quyết, dụng ánh mắt lãnh khốc nhìn Phoenix, ngữ khí của nàng gần như bình hoãn, lại mang theo vẻ lạnh lùng và kiên định:” Phoenix, xin chú ý người đang khiêu khích một vị tộc trưởng tương lai của nhân mã tộc, đồng thời lời của người cũng đang vũ nhục tinh linh tộc!”

Phoenix cười lạnh một tiếng, tiếng cười của nàng mang theo vài phần khinh thường, Thu Lộ kiểm trong tay lấp lánh hàn quang, sát cơ trong mắt nàng cũng càng ngày càng dày đặc, cuối cùng nheo mắt, nhìn Tiểu Lôi: “Lôi tiên sinh, ý ngài ra sao? Ta cần lực lượng của ngài, trợ giúp ta hoán tỉnh vĩ đại phụ thân! Ta cần lực lượng của ngài trợ giúp ta trở lại Thần điện, ngăn chặn đám gia hỏa không nghe lời này! Trên ý nghĩa mà nói, bọn họ, đám phó tộc này và đám gia hỏa đang ở Thần điện, đều là phản đồ!”

Tiểu Lôi thở dài:” Người không cần sớm trở mặt như vậy”

“Là ngài bức ta”. Phoenix ngang nhiên nói:” Ta và bọn họ khác nhau! Bọn họ muốn bị nhốt trong tiểu không gian này, kéo dài hơi tàn! Mà ta, đã từng ở nhân gian! Ta thấy nhiều sự tình của nhân gian, ta thậm chí bỏ rất nhiều thời gian học tập mấy ngàn năm lịch sử của nhân loại! Ta đã nghiên cứu qua đường lối khuếch trương của giáo đình La Mã! Chuyện này làm ta học tập được rất nhiều! Quyền lợi thường thường là kèm theo sát và máu! Ta sẽ không nường tay, không sợ đối phương là đồng bào của ta! Trên đường tiến đến phía trước, ta cũng không phải kẻ nhu nhược và ý chí không kiên định, ta chỉ cần những kẻ kiên định đi theo!”

Nói đến đây, Phoenix nhẹ nhàng bung bảo kiếm trong tay:” Ta hiện tại có thể giết hai gia hỏa này. Ngài có biết, Lôi tiên sinh, chỉ cần ngài không ra tay trợ giúp bọn họ, ta muốn giết bọn họ, phi thường dễ dàng! Achilles được xưng đệ nhất chiến sĩ của Thần Thành, trong mắt ta bắt quá là một chuyện cười nhảm chán mà thôi! Hừ, cái gì ma vũ song tu, thực là nực cười. Hắn đích xác không thiếu thiên phú. Nếu hắn chuyên tâm tu luyện võ công hoặc là chuyên tâm tu luyện ma pháp, thành tựu nhất định cao hơn rất nhiều so với hiện tại! Đáng tiếc tại Thần Thành tiểu địa phương này, ánh mắt hắn quá mức hạn hẹp. Mà Nia đại sư.....” Nàng nhìn tinh linh mỹ nhân, thở dài:” Người là một đại ma pháp sư, thế nhưng người vừa rồi nên kiên thức đến võ công của ta. Đừng nói hiện tại ma lực người cơ hồ tiêu hao chỉ còn lại không đến một thành, cho dù là ở trạng thái đỉnh cao, với thân phận ma pháp sư của người, chiến đấu cùng ta trong khoảng cách gần như vậy, người cũng tuyệt đối chỉ có cái chết.”

Sắc mặt nhân mã chiến sĩ và tinh linh mỹ nhân đều biến đổi. Trên trán Achilles thậm chí đã chảy xuống mồ hôi. Hắn vốn đích xác không coi trọng Phoenix, nhưng từ trận chiến đấu vừa rồi xem ra, tiểu thần sứ

này, không ngờ có lực chiến đấu vượt xa chủ thần! Minh trước mặt Hạng Tử Long Vương hoàn toàn không phải đối thủ, mà Phoenix lại có thể dùng một phần lực lượng đánh ngang tay với đối phương!

“Hiện tại, quyết định đi!” Phoenix nhìn Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng:” Ta không thích người khác bức ta làm chuyện gì, Phoenix, nữ nhân giáo hoạt này. Người nói người rất hiểu rõ ta, chẳng lẽ người ngay cả điểm ấy cũng không biết?”

“Ta biết.” Ánh mắt Phoenix không hề chớp:” Nhưng ta lại biết ngài rất yêu con gái! Ngài và tất cả tu hành giả đông thổ đều bất đồng. Đông phương tu hành giả chú ý chính là xuất thế, là bỏ hết thầy trần thế, mà ngài lại coi trọng thân tình hơn bất luận kẻ nào. Nếu ta chết. Ngài cả đời này đừng nghĩ tìm được con gái bảo bối.”

Bị đối phương uy hiếp, Tiểu Lôi lại cau mày. Phoenix nói rất đúng, hắn hiện tại mặc dù rất phẫn nộ, nhưng phải lo lắng đến an nguy của Bảo Nhi.

Bất quá chuyện này cũng không đại biểu Tiểu Lôi hoàn toàn không có biện pháp.

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi cười một chút, nói:” Được rồi, dù sao ta cũng đã đi vào nơi này, cũng không để ý việc cùng đi gặp phụ thần Zeus của các người.” Bất quá sắc mặt hắn lập tức trầm xuống:” Nhưng người không thể giết người trước mặt ta.”

Hắn đưa tay, chỉ vào Achilles và Nia:” Hai gia hỏa các người, hiện tại ta cho các người hai lựa chọn, thứ nhất, các người lập tức quay đầu trở về, trở lại Thần Thành, tùy tiện hồi báo hết thầy việc phát sinh nơi này. Thứ hai, các người cũng có thể tiếp tục lưu lại, đi theo chúng ta hoán tỉnh phụ thần của các người. Chỉ có điều nếu lựa chọn lưu lại, các người tốt nhất không nên làm những trò gian trá gì đó.”

Không ngờ, nhân mã chiến sĩ lập tức quyết định, hắn nhìn Tiểu Lôi và Phoenix:” Ta trở về! Phoenix, ta báo cho Thần điện hết thầy hành vi của người! Người sẽ gặp sự trừng phạt nghiêm khắc nhất của Thần điện! Người sẽ bị tù cấm tại thần tháp của Thần điện một ngàn năm!!”

Nói xong, nhân mã chiến sĩ nhìn Nia:” Lão sư của ta, xin cùng ta trở về.”

“Không.” Tinh linh mỹ nhân lắc đầu:” Ta sẽ không trở về, ta muốn tiếp tục hướng về phía trước, nhiệm vụ của ta là hoán tỉnh phụ thần, nhiệm vụ chưa hoàn thành, hoặc là sinh mệnh ta chưa kết thúc, ta sẽ không quay đầu.”

Câu trả lời này làm Tiểu Lôi hơi bất ngờ, thế nhưng lập tức hắn đã rõ.

Tinh linh tộc đích xác cũng không hi vọng trở về nhân gian, nhưng các nàng cũng vẫn bảo lưu trung tâm đối với Zeus, bởi vì các nàng đích thật là chủng tộc kiêu ngạo và cố chấp. Đây là một điều rất mâu thuẫn, lại tìm được sự dung hợp phức tạp trên người các nàng.

Có lẽ trong đầu chủng tộc cố chấp và kiêu ngạo này, muốn hay không trở về nhân gian là một chuyện, mà có hoán tỉnh Zeus hay không, lại là chuyện khác.

Nhân mã chiến sĩ nhìn Nia thật sâu, ánh mắt phức tạp nói không nên lời:” Được rồi, lão sư. Vậy thỉnh ngài nhất định bảo trọng, không nên quá tin nhiệm hai gia hỏa này! Ta sẽ báo cáo Thần điện hết thầy sự tình phát sinh nơi này!”

Nói xong, nhân mã chiến sĩ không ngờ không nhìn Phoenix, nhổ ra một ngụm nước miếng, lớn tiếng nói:” Các người nguyện ý tiếp tục hướng về phía trước thì hướng về phía trước đi! Bất quá ta muốn cảnh cáo các người. Không có hướng đạo, ở chỗ này hành tẩu là sự tình rất gian nan! Các người tùy thời sẽ gặp phải hỏa diễm hà phun ra! Hiện tại tình huống khá tốt, đợi cho các người thật sự đi đến trung tâm hoang mạc, kết giới của phụ thần mới có thể sản sinh ảnh hưởng kịch liệt đối với các người! Tại địa phương đó, các người thậm chí ngay cả pháp thuật phi hành đơn giản cũng không thể sử dụng!” Hắn nhìn Nia:” Lão sư, xin bảo trọng!”

Nói xong, hắn không quay đầu lại, bỏ đi.

Phoenix nhìn nhân mã chiến sĩ đi xa, sát khí trong mắt dần dần giảm xuống.

“Người không sợ hắn trở về Thần điện tố cáo người?” Tiểu Lôi cười rất bất hảo.

“Ta không để ý.” Phoenix lạnh lùng nói:” Chỉ cần hoán tỉnh phụ thần, đám gia hỏa Thần điện này sẽ không hề có quyền phán xét ta.”

Nói đến đây, Phoenix không ngờ quay về Nia nhìn ôn hòa. Ngữ khí của nàng cũng khôi phục ưu nhã và bình hòa:” Nia đại sư, hiện tại chúng ta tiếp tục đi tới. Ta sẽ hết sức bảo chứng ngài an toàn, hiện tại ngài có thể tận dụng thời gian minh tưởng để khôi phục ma lực.

Tiểu Lô huyết sát:” Ta vốn nghĩ là mình đổi sắc mặt rất nhanh, không thể tưởng được người không ngờ còn có thể biến sắc mặt nhanh hơn ta.”

Nia đương nhiên sẽ không thân thiện với Phoenix, chỉ quay về Tiểu Lô chậm rãi nói:” Lô tiên sinh, chúng ta hiện tại mất đi hướng đạo Achilles, trong chúng ta cũng không ai từng sinh tồn tại hoang mạc này. Giờ chúng ta phải làm sao đi tiếp?”

Đại khái là vừa rồi Tiểu Lô không hề đáp ứng hợp tác cùng Phoenix, còn ngăn cản Phoenix hạ sát thủ, thái độ tôn trọng của tinh linh mỹ nhân đối với Tiểu Lô cũng không mất đi.

“Ai nói không có hướng đạo?” Tiểu Lô cười, hắc cười tựa như một con hồ ly giả hoạt, lắc lắc hồ lô trong tay:” Trong tay ta không phải còn có sẵn một hướng đạo sao? Achilles là cái rắm gì! Hắc bắt quá đi qua hoang mạc này một lần mà thôi, tên gia hỏa trong tay ta, lại sinh tồn mấy ngàn năm tại địa phương này.”

“Hạt tử vương thân ái, hắc hỏa linh chủ vĩ đại, Sinbid đại nhân. Nếu người còn chưa tức chết, thì kêu lên một tiếng đi.” Tiểu Lô cười rất tà ác:” Bằng không, ta sẽ đem người ngâm rượu. Bọ cạp ngâm rượu thuốc, tại đông phương chúng ta là bổ phẩm hiếm có a.”

Lắc hồ lô vài cái, bên trong vang lên tiếng gào thét phẫn nộ của Hạt Tử Long Vương:” Gia hỏa đề tiện! Dựng thủ đoạn đề tiện ám toán ta!! Người không có giác ngộ của một cường giả!!!”

“Hừ, người có tuyệt đối công bình không?” Tiểu Lô bĩu môi:” Chẳng lẽ người ở trong hoàn cảnh đặc thù khiêu chiến chúng ta, thì công bình sao? Nếu người cảm thấy bất công, vậy chúng ta chọn lựa một chiến trường công bình, mọi người lại đánh một hồi, vậy mới gọi là công bình!”

Trong hồ lô trầm mặc vài phút, Hạt Tử Long Vương thở hổn hển, lại tựa hồ nói không nên lời.

“Sự kiên nhẫn của ta rất có hạn, Sindbis đại nhân tôn kính.” Tiểu Lô lạnh lùng nói:” Nếu người không chịu hợp tác, vậy ta sẽ giết người. Hồ lô này của ta, không chỉ là một pháp bảo, dùng để ngâm rượu bọ cạp cũng rất không tệ.”

“..... Người bảo chúng không giết ta?” Ngữ khí Hạt Tử Long Vương mềm đi ba phần:” Vậy người thả ta trước đi.”

“Ha ha!!” Tiểu Lô cười vài tiếng:” Người đang vũ nhục trí tuệ của ta! Thả người ra?”

Thanh âm Hạt Tử Long Vương có chút xấu hổ, hắc cũng biết hiện tại nói Tiểu Lô thả mình là không có khả năng:” Được rồi, ta có thể dẫn đường. Nhưng người làm sao bảo chúng không giết ta?”

“Người không có lựa chọn.” Tiểu Lô lạnh lùng nói:” Mạng người hiện tại trong tay ta. Vừa rồi đối thoại của chúng ta người cũng nghe thấy được toàn bộ. Không đi hoán tỉnh Zeus, đối với ta mà nói là không được, bắt quá không giết người, lại chính là ý của ta. Cho nên người tốt nhất không nên dùng chuyện dẫn đường uy hiếp ta.”

“Được rồi.....” Ngữ khí Hạt Tử Long Vương yếu ớt vô lực.

Sau đó, hắc không ngờ dạy Tiểu Lô hai câu kỳ quái, ngôn ngữ đó phẳng phất là một loại ngâm xướng chú ngữ ma pháp. Tiểu Lô sau khi ngâm xướng, đám hạt tử vốn tụ tập chung quanh lập tức đều thối lui, tạo thành một hành lang rộng chừng năm thước. Cuối cùng, Hạt Tử Long Vương thậm chí dạy Tiểu Lô một câu chú ngữ, dùng để triệu hoán hai đại hạt tử thân hình dài đến sáu thước, để bọn Tiểu Lô cưỡi trên lưng hạt tử tiếp tục đi tới!

Hai hạt tử này cùng các hạt tử khác hoàn toàn bất đồng. Đều là dưới chú ngữ của Tiểu Lô triệu hoán, từ bên dưới lớp cát hoang mạc xuất hiện, tạo hình cùng hạt tử khác đều giống nhau, nhưng màu sắc cũng bất đồng. Toàn thân đen bóng, nhưng không có hỏa điểm quanh thân, toàn thân sở vào lạnh như băng.

Tiểu Lôi cảm thấy kỳ quái, hỏi qua mới biết được, hai con này không ngờ là hai mẫu hạt, nhưng lại là mẫu hạt tử chuyên môn thị phụng Hạt Tử Long Vương, thuộc loại hiếm có, đại khái cũng chính là Hạt Hậu gì đó, bất đồng với Hỏa Diễm Hạt phổ thông.

Trong một vạn hạt tử, mới có thể xuất hiện một Hạt Hậu như vậy.

Giải thích này làm Nia cùng Phoenix đều có chút ngạc nhiên.

Hắn giải thích rằng, loại hạt tử kỳ quái trong hoang mạc, ít nhất có hơn hai vạn con! Con số này đã là gấp vài lần toàn bộ nhân khẩu trong Thần Thành

Nếu không phải loại hạt tử ăn hỏa diễm dung nham chỉ có thể sinh tồn trong hoang mạc, có lẽ Thần thành đã gặp đại phiền toái.

Trước khi ra đi, Tiểu Lôi cố ý đưa ánh mắt mang theo thâm ý nhìn Phoenix. Phoenix lập tức nói:” Lôi tiên sinh, chỉ cần ngài chịu trợ giúp ta, ta nhất định sẽ không nuốt lời, ta đáp ứng với ngài, sau khi hoán tính phụ thân, ta sẽ trả lời vấn đề của ngài. Cũng đáp ứng sẽ cho xem diện mục chân chính của ta. Khẩn che mặt của ta sẽ nhắc lên sau khi phụ thân tỉnh lại.”

Nói như vậy, nàng lại biểu thị một loại ánh mắt không thể giả trá, mơ hồ biểu lộ ra một loại ý tứ không thể lay chuyển.

Tiểu Lôi minh bạch không thể đòi hỏi quá mức, mục đích mình vốn cũng không hy vọng, hiện tại đã đạt được toàn bộ, cũng nương cơ hội hạ đài.

Cưỡi trên hai mẫu hạt tử, Phoenix cùng Tiểu Lôi tự nhiên là cùng đứng trên lưng một hạt tử, Nia lại tựa hồ không chịu cùng đi với Phoenix, mà ngồi trên lưng một hạt tử khác. Hai Hạt Hậu một trước một sau, công ba người hướng về hoang mạc mà đi.

Tốc độ Hạt tử bỏ so với ma tượng của Tiểu Lôi nhanh hơn rất nhiều. Dọc theo đường đi, Phoenix tựa hồ còn muốn thuyết phục Tiểu Lôi, Tiểu Lôi lại hỏi:” Người vì sao nhất định muốn tìm được trợ giúp của ta? Ta cũng bất quá là một đông phương tu hành giả. Không hề là đại nhân vật gì.”

Phoenix cười lạnh nói:” Lôi tiên sinh, ngài đang nói dối. Thực lực ngài rất mạnh, cơ hồ có thể xem như đông phương đệ nhất nhân..... Không, thậm chí ngài có thể xem như cường giả mạnh nhất cả nhân gian! Hơn nữa bên cạnh ngài còn có rất nhiều cao nhân. Điểm ấy ta phi thường rõ ràng. Hơn nữa ta biết ngài cùng ba đại tông phái của tu hành giới đông phương cũng có quan hệ rất sâu. Tìm được ngài trợ giúp, cơ hồ tựa như tìm được sự ủng hộ của cả đông phương tu hành giả.”

Tiểu Lôi im lặng.

Đích xác, mình xuất thân từ Tiêu Dao phái, mà Tiên Âm là chủ môn Tiên Sơn phái, Diệu Yên lại là người đứng đầu thiên hạ yêu ma đạo, còn như Côn Luân phái, sau khi Ngọc Cơ Tử trọng thương tại Tiên Lâm Thịnh Hội, mình đã cứu hắn một mạng, làm tan rã Thánh Huyết Tông, Côn Luân phái đương nhiên sẽ đối với mình biết ơn. Mà từ thực lực, Tiểu Lôi mặc dù không phải là một người kiêu ngạo, nhưng cũng rất minh bạch, với tu vi của mình, cho dù Khinh Linh Tử vẫn còn đang ở nhân gian, lão cũng vị tất vượt qua mình. Như vậy tính ra, mình cơ hồ có thể nói là đông thổ đệ nhất nhân.

Đương nhiên, hầu tử đó là ngoại lệ.

Đừng đùa, người ta đã là chính bài thần phạt!

“Hắc hắc, không thể tưởng được người đối với tình huống của đông phương chúng ta hiểu rất rõ a.” Tiểu Lôi nheo mắt, càng cảm thấy nữ nhân này rất thần bí.

“Đó là bởi vì ta từng ở nhân gian, ta nói rất rõ ràng, ta cùng đám gia hỏa bảo thủ kéo dài hơi tàn tránh ở trong không gian này bất đồng.”

Tiểu Lôi nghe xong lời này, ánh mắt sáng ngời:” Người từng ở nhân gian..... Chẳng lẽ khi Thần tộc lui về không gian này, người cũng vẫn ở lại nhân gian, vậy chẳng phải là người ở nhân gian đã mấy ngàn năm?”

Phoenix giảo hoạt cười:” Lôi tiên sinh, ngài lại muốn lừa ta. Ta nói rồi, chỉ cần ngài trợ giúp ta làm xong sự tình nơi này, ta sẽ trả lời vấn đề của ngài.”

Đừng một chút, nàng tỏ vẻ khó hiểu:” Ta cho rằng ta đưa ra điều kiện đã khá hấp dẫn, chỉ cần ngài chịu cùng ta hợp tác, ngài có thể trở thành bằng hữu tối tôn quý của Thần tộc! Sau này ngài đi đến nơi nào, Thần tộc đều sẽ đối với ngài thối lui ba phần! Đồng thời ta thực hiện lời hứa đem tinh linh tộc xinh đẹp nhất trong phó tộc của Thần tộc tặng cho ngài..... Chẳng lẽ ngài cũng sẽ không động tâm sao? Ít nhất theo ta biết, ngài tựa hồ rất thích nữ nhân..... trong nhà ngài đã có vài vị hồng nhan tri kỷ.....”

Tiểu Lôi khinh thường nhìn, không thể tưởng được đối phương ví mình thành một tay hảo sắc, bất quá cẩn thận giấu lại, mình cũng đích xác xem như một tay hảo sắc không hơn kém. Bằng không sao lại gặp một là yêu một? Đến nỗi nữ nhân trong nhà hiện giờ cũng đủ mở hai bàn mạt chược rồi.

“Tĩnh ra! Khách nhân của Thần tộc các người, ta không có hứng thú làm. Còn như tinh linh tộc.....” Tiểu Lôi càng nhanh chóng lắc đầu:” Một tộc đồng tính, ta muốn làm gì? Chẳng lẽ mở câu lạc bộ đồng tính sao?”

Hắn nói những lời này rất lớn, Nia phía sau nghe vậy giận dữ, sắc mặt đỏ bừng, quay về Tiểu Lôi trợn mắt.

Trên đường nói huyền thoại, Tiểu Lôi còn thỉnh thoảng cùng Hạt Tử Long Vương trong hồ lô nói chuyện, đặc biệt là Hạt Tử Long Vương không ngờ biết tuyệt chiêu thánh quang hệ của Vatican, khiến cho Tiểu Lôi nghi hoặc không thôi. Bất quá điểm ấy, Hạt Tử Long Vương cũng không chịu trả lời chính diện. Tiểu Lôi mơ hồ đoán, Hạt Tử Long Vương khẳng định là cùng Vatican có quan hệ, chỉ không biết sao lại chạy đến không gian của Thần tộc.

Hai Hạt Hậu hành tẩu tốc độ rất nhanh, trong hoang mạc lúc thì rẽ trái lúc rẽ phải, lúc lại đi thẳng, đợi đến khi đi được nửa ngày, tốc độ mới dần dần chậm xuống. Hạt Tử Long Vương trong hồ lô trầm giọng nói:” Tốt rồi, chúng ta hiện tại đã tạm thời đi ra khỏi lĩnh vực hỏa diễm hà một đoạn. Sau đó, chúng ta phải ở chỗ này nghỉ ngơi một đoạn thời gian, hai Hạt Hậu của ta cũng rất mệt mỏi, phía trước còn có một đoạn đường rất dài phải đi.

Tiểu Lôi để ý càng đi sâu vào hoang mạc, ánh sáng nơi này càng tối, phẳng phất là từ ban ngày đi vào đêm đen.

Khi hắn vừa mới đi vào thế giới này, thấy mặt trời cùng mặt trăng trên không cùng tồn tại. Sau khi dò hỏi Phoenix, mới biết được, trong không gian này vốn là không có mặt trời và mặt trăng. Thế nhưng hai vị chủ thần mặt trời cùng mặt trăng đã tự mình hóa thân thành một thái dương cùng một mặt trăng, mỗi ngày lơ lửng tại thiên không, chiếu sáng thế giới này. Nhưng bởi vì hoang mạc là địa phương áp chế ma pháp, mặt trăng cùng mặt trời đều không thể đến gần hoang mạc, pháp lực hai vị chủ thần cũng có hạn. Rất khó chiếu sáng địa phương quá xa, chỉ có thể chiếu sáng xung quanh Thần thành. Cho nên càng đi vào hoang mạc, ánh sáng càng tối. Đợi đến khi vào bên trong hoang mạc, chính là đêm tối quanh năm.....

“Phì!” Tiểu Lôi khinh thường nói:” Hóa ra là như vậy! Ta vốn còn kỳ quái, diện tích hoang mạc sao lại càng ngày càng lớn, mà rừng rậm cũng biến thành hoang mạc, hóa ra là như vậy! Không có dương quang, không có ánh sáng, quanh năm tối tăm, mà thần mặt trời cùng thần mặt trăng của các người lại bởi vì kết giới của Zeus, không thể đến gần nơi này, địa phương này quanh năm hắc ám, sinh vật có thể sinh trưởng mới kỳ quái!! Dương nhiên sẽ dần dần chết đi! Cuối cùng mới có thể biến thành hoang mạc! Các người ngay cả ánh sáng và tác dụng của nó cũng không biết..... Khó trách khó trách.....”

Nia không nói gì, Phoenix lại lắc đầu:” Không hề đơn giản như vậy. Chung quanh kết giới của Zeus, chẳng những ma pháp bị kiềm chế, còn kiềm chế hết thủy nguyên tố sinh mệnh, bởi vì phụ thần dùng pháp lực của mình duy trì thế giới này, mà khi pháp lực vận chuyển, pháp lực của phụ thần tiêu hao, chung quanh kết giới, cũng sẽ không cảm giác năng lượng ba động, một khi năng lượng ba động rối loạn, sinh vật tự nhiên không thể sinh trưởng.”

Tiểu Lôi bĩu môi, từ túi càn khôn lấy ra một ít thức ăn, mà tinh linh mỹ nhân lại kinh ngạc nhìn túi càn khôn của Tiểu Lôi, tựa hồ đối với loại đông phương pháp bảo rất là tò mò. Mà ánh mắt Phoenix, nhìn túi càn khôn của Tiểu Lôi, toát ra một vẻ khác thường ngay cả nàng cũng không phát hiện ra.

Tinh linh mỹ nhân không có loại túi càn khôn như của Tiểu Lôi, mà là từ một chiếc túi da đeo bên hông lấy ra vài gói thức ăn quái dị dùng lá xanh gói lại, Tiểu Lôi vừa thấy, liền đoán thứ này đại khái là đại danh鼎鼎 bánh khô của tinh linh.

“Ngài tốt nhất ăn nhiều một chút.” Ngữ khí Phoenix có chút bất đắc dĩ:” Đi về phía trước, pháp bảo này của ngài sẽ không thể sử dụng. Có cái gì phải dùng, tốt nhất hiện tại từ túi càn khôn lấy cất vào trong người.”

Ánh mắt Tiểu Lôi hiện lên một tia tinh quang:” Hắc hắc, túi càn khôn! Người không ngờ ngay cả tên thứ này cũng biết.”

Phoenix lắc đầu:” Ta biết so với ngài nghĩ còn nhiều lắm.”

Nói xong, nàng không hề nói, mà là nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu Lôi rất muốn giặt bỏ khăn che mặt trên mặt nàng, bắt quá hấn biết làm như vậy kết quả rất có thể là hai người lập tức trở mặt. Trước khi con gái bảo bối bình an, Tiểu Lôi còn chưa có ý định cùng nàng trở mặt.

Nia trải qua nửa ngày minh tưởng, ma lực đã khôi phục không ít, sắc mặt cũng khá hơn một chút. Hiện tại vẫn đang tiếp tục nhắm mắt minh tưởng.

Hai nữ nhân không chịu nói chuyện, Tiểu Lôi đành phải cùng Hạt Tử Long Vương trong hồ lô trò chuyện.

“Lão hạt tử, người hôm nay dùng thánh quang thập tự trăm rất sắc bén.” Tiểu Lôi cười ha ha.

“Hừ.” Trả lời Tiểu Lôi chính là một tiếng hừ lạnh của Hạt Tử Long Vương.

Tiểu Lôi đảo mắt, cố ý dùng một loại ngữ khí tiếc hận nói:” Đáng tiếc a, hiện tại nhân gian đã không còn bao nhiêu người biết dùng loại thánh quang thập tự trăm. Ai.....”

Hạt Tử Long Vương chìm vào một loại trầm mặc vi diệu.

Tiểu Lôi tiếp tục tự nói:” Ta nhớ rõ, tên thiên sứ lông dài bị ta giết chết, sử dụng chính là thánh quang thập tự trăm.....”

“Người nói cái gì!!!” Hạt Tử Long Vương cơ hồ hét lên:” Người giết chết một Vũ Tộc!!!”

Tiểu Lôi âm hiểm cười hai tiếng, chậm rãi nói:” Không phải một, mà là vài tên!”

“Chuyện này không có khả năng!” Ngữ khí Hạt Tử Long Vương hiển nhiên thở hổn hển:” Thượng vị Vũ Tộc rất cường đại! Đặc biệt là Vũ Tộc sáu cánh, có lực chiến đấu cực kỳ cường đại! Ta biết người rất cường đại, với năng lực của người, cho dù người có thể chiến thắng Vũ Tộc sáu cánh, nhưng đồng thời giết chết vài Vũ Tộc, người cũng không có bản lĩnh đó! Cho dù người có, một kích trước khi Vũ Tộc lâm tử, cũng có thể làm người bị thương nặng!”

Tiểu Lôi gật đầu. Tại trận chiến trên biển, nếu không phải hầu tử đó xuất thủ, Khinh Linh Tử cho dù có thể thu thập vài tên Vũ Tộc, mình cũng sẽ thụ thương không nhẹ. Vài thiên sứ liên hợp cùng một chỗ, tựa hồ có một loại ma pháp kỳ quái có thể tăng lực chiến đấu lên rất nhiều.

“Người đối với đám gia hỏa lông dài này cũng rất hiểu rõ đó.” Tiểu Lôi cười rất đắc ý, bắt quá đáng tiếc Hạt Tử Long Vương trong hồ lô không thấy vẻ mặt hấn:” Ta lại nói cho người một tin tức, có lẽ người cũng có hứng thú. Ta còn biết vài Huyết Tộc thích hấp huyết. Chỉ có điều hiện tại cuộc sống của đám Huyết Tộc này không tốt lắm, sắp bị đám gia hỏa lông dài đuổi tận giết tuyệt.”

Lần này Hạt Tử Long Vương phản ứng càng kịch liệt. Hấn cơ hồ là rống to một tiếng:

“Không có khả năng!!!”

Thanh âm hấn mang theo phần nộ mãnh liệt và không thể tin được:” Vũ Tộc và Huyết Tộc đều là người hầu trung thực! Bọn họ sao lại có thể..... Sao lại có thể.....”

Hấn thở hổn hển, cuối cùng cả giận nói:” Người nói dối!”

“Ai lừa người làm con chó!” Tiểu Lôi nhún vai:” Người không tin? Tốt lắm, Vũ Tộc Michael gì đó. Còn có Uriel, Raphael gì đó, danh tự này người có biết không? Còn như Huyết Tộc, có huyết thân vương gì đó, trong đó có một huyết thân vương gọi là gì nhỉ..... A, đúng, là Solomon. Ta tự mắt thấy Solomon thiếu chút nữa thì giết một Vũ Tộc. Mà hiện bên ngoài là Vũ Tộc thống trị giáo hội, Huyết Tộc lại kiến lập một Hắc Ám Hội Nghị, song phương đánh nhau mấy ngàn năm. Ta còn biết vài thánh kỵ sĩ nữa!”

Thanh âm Hạt Tử Long Vương tựa hồ đang run rẩy. Hắn hít thật sâu vài hơi thở, mới miễn cưỡng làm thanh âm của mình bình tĩnh một chút:” Người nói, đều là thật? Tại nhân gian, Huyết Tộc và Vũ Tộc thật sự đang..... đang nội đấu?”

“Ta nói, ai lừa người làm con chó.” Tiểu Lô cười hi hi:” Người nếu không tin, ta mang người về nhân gian, người biết ngay.”

Hạt Tử Long Vương tựa hồ quên Tiểu Lô đáp ứng hắn, hứa sau khi dẫn đường xong sẽ đem hắn thả ra, ngược lại trầm mặc trong chốc lát, thở dài nói:” Không có khả năng. Ta không thể ly khai hoang mạc này, chỉ cần ly khai nơi này qua thời gian nhất định, ta sẽ suy nhược, cuối cùng tử vong. Nếu không..... Ta đã sớm mang theo bộ hạ của ta công chiếm Thần Thành!”

Dừng một chút, ngữ khí Hạt Tử Long Vương tựa hồ mềm xuống:” Người không thể không nói cho ta biết, Vũ Tộc và Huyết Tộc vì sao nội đấu?”

“Ai.....” Tiểu Lô cố ý thở dài sườn sượt:” Cũng bởi vì gã gia hỏa Thánh tử. Hắc hắc..... gã được xưng Thánh tử gia hỏa, tự nhiên bị treo lên. Kết quả, Vũ Tộc cho là một tên Huyết Tộc tên Do Đại làm. Song phương đánh nhau khùng khiếp, Do Đại cũng không biết chạy đến nơi nào, Thánh tử đã bị treo đến chết, cái này kêu là tổ tử vô đối chứng. Song phương đánh mấy ngàn năm, hiện bên ngoài ngoại trừ đông phương, cơ hồ đều là thế lực giáo hội của Vũ Tộc. Mà Huyết Tộc, lại đang âm thầm kinh doanh thế lực của mình, mấy ngàn năm này, người đánh ta, ta đánh người, cũng không biết bao nhiêu người đã chết.”

“Thật Thật sự..... Thật sự là như vậy..... sao??” Thanh âm Hạt Tử Long Vương run rẩy càng lớn hơn.

Tiểu Lô cười gian, ngữ khí lại mười phần tiếc hận:” Không phải sao? Ai..... Vốn ta biết, Vũ Tộc và Huyết Tộc đích thật là một nhà, trong Huyết Tộc còn có một Do Đại, cố ý bán đứng Thánh tử, kỳ thật là tạo ra một giả tượng, sau khi Vũ Tộc danh chính ngôn thuận kiến lập tông giáo, đem tông giáo tín ngưỡng tinh thần cho đám tín phụng chính nghĩa quang minh, mà Huyết Tộc lại kiến lập tà ác tông giáo, đồng dạng cũng ban tín ngưỡng tông giáo cho nhân loại tín phụng tà ác, mà thật ra, song phương chính là cùng một phe. Nhưng Thánh tử, lại thật sự chết đi. Sự tình này trở nên phiền toái, Vũ Tộc một mực cho là Huyết Tộc làm chuyện xấu, Do Đại của Huyết Tộc, cũng không biết chạy đến nơi nào, nghe nói cũng đã chết rồi. Vũ Tộc và Huyết Tộc đánh nhau to, lại không ai có thể ngăn bọn họ, đương nhiên là đánh đến người chết ta sống.”

“Hồ thuyết bát đạo..... Hồ thuyết bát đạo!!” Hạt Tử Long Vương giận đến nói không rõ, thanh âm hắn run rẩy vô cùng:” Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Hồn dân! Hồn dân!!”

Lời này tràn ngập oán hận, không biết là chửi Tiểu Lô, hay chửi Vũ Tộc và Huyết Tộc.

364. Chương 364: Tự Tác Tự Thụ

Đợi tiếng mắng Hạt Tử Long Vương dần dần đình chỉ, Tiểu Lô mới cố ý dùng một loại ngữ khí thờ ơ nói:” Dù sao lão gia hỏa Thánh tử tự treo mình lên, tội danh tự nhiên tự đổ lên người Do Đại, dù sao mọi người đều biết là Do Đại bán đứng Thánh tử. Đừng nói không tìm được Do Đại, cho dù Do Đại còn còn sống, hắn cho dù có một ngàn cái miệng cũng nói không được.”

Nói xong câu này Tiểu Lô kiên nhẫn đợi vài giây, hắn đang đợi Hạt Tử Long Vương nói chuyện.

Quả nhiên, qua vài giây sau, trong hồ lô vang lên thanh âm trầm thấp:” Do Đại..... Do Đại thật sự chết sao?”

“Đích thật đã chết.” Tiểu Lô thở dài:” Người nói cho ta biết tin tức này, sẽ không nói dối. Do Đại là Huyết thân vương của Huyết Tộc, ta nghe nói trước khi huyết thân vương lâm tử, sẽ dụng linh hồn phát đi tin tức, nghe nói có người khác đã tiếp nhận tin tức khi lâm tử của Do Đại. Có thể xác định hắn ta đã thật sự chết.”

Trong hồ lô phát ra một tiếng thở dài, sau đó lại chậm rãi nói:” Vậy..... ‘truyền thừa chi huyết’ của Do Đại lưu lại ở đâu?”

Ánh mắt Tiểu Lôi đã nheo lại:” Lão hạt tử, ngươi biết không ít sự tình a!”

Phoenix bên cạnh cũng ngưng trọng, tựa hồ muốn nói, bất quá bị Tiểu Lôi lấy tay ngăn lại, hẳn đồng thời cũng làm một động tác ngậm miệng với Nia.

“Ta đương nhiên biết!” Hạt Tử Long Vương hừ một tiếng, sau đó thở dài vô lực:” Ai, đã lâu như vậy, ta hiện tại mới biết được chuyện này, lại có tác dụng gì..... Ta ở chỗ này, cái gì cũng làm không được. Cái gì cũng không thành..... không biết”

Tiểu Lôi nghe thế, đột nhiên cười, nói:” Ngươi biết quá nhiều sự tình, chẳng lẽ ngươi cũng biết Huyết Tộc và Vũ Tộc sao?”

Hạt Tử Long Vương không trực tiếp trả lời, ngược lại dụng một loại ngữ khí lạnh lùng:” Ngươi nói ngươi giết vài thiên sứ Vũ Tộc, xem ra bản sự ngươi cũng không đơn giản.”

Tiểu Lôi hừ một tiếng, chế giễu:” Đương nhiên không đơn giản, nếu không ngươi hiện tại cũng không biến thành tù nhân của ta.”

Hạt Tử Long Vương không nói gì trong chốc lát, bất đắc dĩ nói:” Đích xác, hồ lô này của ngươi là một vũ khí ma pháp phi thường lợi hại, không ngờ ngay cả ta cũng không thể chống nổi.”

Dừng một chút, hẳn đột nhiên nói:” Ta đích xác biết Huyết Tộc và Vũ Tộc Ngươi có thể giúp ta một việc không?”

Tiểu Lôi nhin không được cười nói:” Hỗ trợ? Ta bằng vào cái gì giúp ngươi? Đừng quên, ngươi hiện tại là tù nhân của ta, ngươi lấy điều kiện gì yêu cầu ta làm việc cho ngươi?”

“Nhân loại cường giả tôn quý.” Ngữ khí Hạt Tử Long Vương đã bình tĩnh trở lại:” Ta biết, sau khi ngươi hoán tỉnh Zeus, sẽ trở lại nhân gian, sự tình ta thỉnh cầu ngươi hỗ trợ, chính là ta hi vọng sau khi ngươi trở lại nhân gian, có thể dàn xếp lại cuộc nội đấu giữa Huyết Tộc và Vũ Tộc. Bọn xuẩn hóa này đều điên hết. Chẳng lẽ bọn họ không biết, nội đấu như vậy, sẽ đưa tới..... trừng phạt sao.....”

Ánh mắt Tiểu Lôi sáng ngời:” Trừng phạt? Cái gì trừng phạt? Là Thượng Đế trừng phạt? Hay Thiên quốc trừng phạt?”

Hạt Tử Long Vương không trả lời, chậm rãi nói:” Thực lực ngươi phi thường cường đại, ta đã hiểu rõ điểm này. Ngươi tuyệt đối có năng lực trợ giúp ta.”

Tiểu Lôi khinh thường cười:” Ta sao lại trợ giúp ngươi? Ta và Vũ Tộc hay Huyết Tộc, đều không xem như bạn tốt, bọn họ bằng vào cái gì nghe lời ta? Ta bảo bọn họ không đánh, bọn họ sẽ không đánh sao?”

Hạt Tử Long Vương không ngờ dụng một loại ngữ khí lạnh như băng nói:” Rất đơn giản, ta thỉnh cầu ngươi ngăn bọn họ tiếp tục nội đấu. Không hề tham vọng quá đáng ngươi dùng phương pháp hòa bình Ngươi có thể đem một phe trong đó giết sạch! Sau đó đấu tranh sẽ chấm dứt!”

Nghe thế, Tiểu Lôi kinh hãi:” Giết sạch một phe?!”

Hạt Tử Long Vương lạnh lùng nói:” Đám gia hỏa ngu xuẩn này. Giết thì giết, có quan hệ gì?”

Loại ngữ khí lạnh lùng như vậy, Tiểu Lôi nghe xong liền động tâm.

Lạnh lùng như vậy, tuyệt đối không phải cố ý giả ra, mà là phảng phất loại lạnh lùng thiên sinh cao cao tại thượng, một loại của người đứng đầu nhìn những thần dân nằm rạp dưới chân.

Nói như thế nào đây..... tựa như hết thấy đều là đương nhiên!

Giống như.....

Giống như là Phoenix nói đến phó tộc nên nhận Thần tộc lãnh đạo, nên là nô bộc của Thần tộc! Ngữ khí như vậy, cơ hồ là giống như đức!

Kiểu ngữ khí xem Vũ Tộc và Huyết Tộc như nô bộc, Tiểu Lôi đã nghe một người dùng loại ngữ khí này.....

Chính là Tây Môn!

Nhưng Tây Môn là từ Thiên quốc xa xôi đến nơi này, tiếp quản Vũ Tộc và Huyết Tộc! Nói cách khác, hẳn đến để thế vị trí của Thánh tử, từ góc độ này mà nói, Vũ Tộc và Huyết Tộc, đích xác là nô bộc của hắn, cho nên Tây Môn tuyệt đối có tư cách dụng loại ngữ khí này nói chuyện.

Mà Hạt Tử Long Vương cũng dụng loại ngữ khí này..... Vậy, bí ẩn trong đó, rất đáng để suy ngẫm!

Tim Tiểu Lô đập thành thạch! Trong lòng hắn càng ngày càng khẳng định điều suy đoán!

“Điều kiện! Điều kiện của ngươi là gì? Sự tình không có lợi ích, ta tuyệt sẽ không làm! Nếu không, ta bằng vào cái gì xuất khí lực cho ngươi?”

“Ngươi đương nhiên có thể tìm được lợi ích.” Tiếng cười Hạt Tử Long Vương từ trong hồ lô vọng ra:” Bất quá điều kiện này ta chỉ có thể nói với ngươi..... Ta biết những người khác ở bên cạnh nghe chúng ta nói chuyện, cho nên, ta muốn mời ngươi đi đến chỗ xa một chút, ta muốn đảm bảo không cho những người khác nghe thấy mới được.”

Tiểu Lô nhìn Phoenix, hắn từ ánh mắt Phoenix thấy vài phần không tình nguyện, đáng tiếc Phoenix cũng không có lý do cự tuyệt, đành phải yên lặng gật đầu.

Tiểu Lô cười ha ha, đứng dậy, chậm rãi đi ra xa ước chừng hơn trăm bước, sau đó cẩn thận lấy ra một đạo linh phù, bố trí chung quanh một pháp thuật cấm âm. Trong hoàn cảnh này hết thảy pháp lực ba động đều bị khống chế, tiểu pháp thuật này sử dụng so với tại nhân gian cơ hồ hao tổn pháp lực gấp ba lần – đương nhiên, với pháp lực khổng lồ của Tiểu Lô mà nói, tiêu hao một chút cũng không tính là vấn đề gì.

“Hiện tại ngươi có thể nói được rồi.”

“Nhân loại cường giả tôn kính, ngươi đến từ đông phương. Đúng không? Ngươi có mái tóc đen, mắt đen và da vàng. Ta nói đúng không?” Hạt Tử Long Vương hỏi.

“Không sai.” Tiểu Lô không phủ nhận.

“À.....” Hạt Tử Long Vương tựa hồ đang do dự, bất quá hắn quyết định rất nhanh:” Có lẽ ngươi rất kỳ quái, ta vì sao mời ngươi giúp một chuyện như vậy.”

“Cũng có một chút kỳ quái.”

“Ngươi có biết hạt tử long là loại sinh vật gì không?” Hạt Tử Long Vương đột nhiên cùng Tiểu Lô đàm luận vấn đề loại sinh vật của mình. Bất quá hắn không có ý đợi Tiểu Lô trả lời, lập tức chậm rãi nói ra đáp án:

“Hạt tử long, vốn là một loại ma thú cấp thấp bị Thần tộc Olympia khống chế, bất quá đời trước của nó không hề giống như hiện tại, mà là một loại hỏa diễm hạt, kích thích của hỏa diễm hạt không lớn như hiện tại, chỉ lớn hơn hạt tử phổ thông khoảng hai lần. Hạt tử có hỏa năng, không sợ hỏa diễm thiêu đốt, đồng thời còn có một loại công dụng đặc thù. Bên ngoài cơ thể chúng nó, là một loại vật chất phi thường đặc thù, loại vật chất có thể hấp dẫn một loại từ trường kỳ quái nào đó Mà tác dụng của loại từ trường đó, có thể nhiễu loạn năng lượng ba động chung quanh. Giải thích đơn giản nhất Nếu có sinh vật bị hạt tử giết chết, chẳng những là thân thể tử vong, ngay cả linh hồn, cũng sẽ bị loại từ trường đó hấp dẫn. Rất khó né tránh. Ngươi thấy hai mẫu hạt kia không? Chúng nó đứng đầu đám hạt tử, giống như kiến chúa tại nhân gian, tất cả hạt tử đều phục vụ bọn nó, cũng đều là do bọn nó sinh ra. Mà thức ăn tốt nhất của chúng, chính là linh hồn của sinh vật. Hỏa Diễm Hạt phổ thông ăn thi thể con mồi bị giết, sau đó mang theo linh hồn nuôi Hạt Hậu, đây là cấu tạo sinh vật của hỏa diễm hạt.”

Tiểu Lô nhướn mày:” Ngươi nói chuyện này với ta làm gì? Ta không phải là nhà sinh vật học.”

“Thần tộc Olympia, có một loại bản lĩnh thần kỳ. Đương nhiên, loại bản lĩnh chỉ có mười hai vị chủ thần của Thần tộc Olympia mới có. Thần tộc phổ thông khác, hoặc là phó tộc, cũng không có loại bản lĩnh này, loại bản lĩnh này chính là: Tùy ý thay đổi hình thái và cấu tạo của sinh vật.” Hạt Tử Long Vương tựa hồ càng nói càng xa đề:” Tỷ như, chó ba đầu trừ danh, tỷ như đám quái vật trong thần thoại Olympia, thậm chí tỷ như nhân mã tộc chiến sĩ..... Kỳ thật đều là chủ thần Thần tộc Olympia, dụng bản lĩnh đặc thù của bọn họ sáng tạo ra. Mà phương pháp sáng tạo, cũng rất đơn giản: Ví như nhân mã chiến sĩ, chẳng qua chính là đem nửa người trên của người thường và nửa thân dưới của ngựa cấu thành một chủng tộc mới.”

Tiểu Lô hít một hơi, nhin không được hạ giọng nói:” Mẹ..... Loại bản sự này thật sự rất lợi hại!”

Hắn lập tức nhớ tới khi ở nhà, từng bảo đồ đệ Tiểu Bạch giải phẫu thân thể hai gia hỏa bị mình bắt về, rút ra kết luận!

Sau khi giải phẫu, phát hiện nội tạng của hai thi thể đó và nhân loại hoàn toàn bất đồng! Không nói chuyện khác, ngoài trái tim to lớn, còn có lỗ tai phía dưới có thể hít thở dưới nước!

Chuyện này nói vậy chính là kết quả dùng bản lĩnh đặc thù của Thần tộc thay đổi cấu tạo nhân thể!

Hạt Tử Long Vương tiếp tục nói:” Mà hỏa diễm hạt, vốn cũng là bị sáng tạo như vậy. Rất đáng tiếc, sau khi Thần tộc Olympia lui về thế giới này, cố sức đem vài con của mỗi dạng sinh vật mình đã sáng tạo theo, Hỏa Diễm Hạt cũng dẫn theo một ít. Sau khi đi vào không gian này, liền đem Hỏa Diễm Hạt và các ma thú khác, đều cho vào khu rừng rậm và hồ nước. Bọn họ ở trên tòa núi trong không gian này, lại kiến lập một tòa Thần Thành. Không gian này mặc dù nhỏ, nhưng những thứ cơ bản đều có. Bất quá lại xuất hiện một việc ngoài ý muốn..... Sinh vật sinh tồn, thì phải thích hợp hoàn cảnh. Chuyện thay đổi cấu tạo ma thú mặc dù bản lĩnh của chúng rất cường đại, nhưng cũng phải có hoàn cảnh thích hợp mới có thể sinh tồn. Hơn nữa, do hoàn cảnh sinh vật, nếu chuỗi thức ăn sụp đổ, vậy sẽ khiến cho rất nhiều sinh vật tử vong và diệt tuyệt. Ví dụ, cá lớn nuốt cá bé, nhưng nếu cá bé chết, vậy cá lớn không có thức ăn, cũng sẽ chết đói.”

“Ta hiểu.” Tiểu Lô gật đầu. Hắn dù sao khi đi học cũng đã học qua sinh vật, cũng biết nếu chuỗi thức ăn sụp đổ, vậy sẽ gây ra hậu quả tai nạn.

“Cho nên, tình huống liền phát sinh biến hóa.” Hạt Tử Long Vương thở dài:” Hạt tử là một loại sinh vật sinh tồn trong sa mạc, năng lực sinh tồn rất mạnh. Mà một ít ma thú khác, lại không có năng lực sinh tồn cường hãn như vậy, tại tân thế giới này, có rất nhiều ma thú mang đến bởi vì không thích ứng hoàn cảnh nên đã tử vong. Mà hỏa diễm hạt lại càng ngày càng cường đại, bức bách sinh vật khác phải di cư đến địa phương khác. Dần dần, rừng rậm cũng biến thành hoang mạc. Mà hỏa diễm hạt mặc dù cũng có thiên địch..... Tỷ như, Hỏa Diễm Hạt rất sợ hãi một loại thủy tích địch, loại thủy tích địch này thiên sinh coi hỏa diễm hạt như thức ăn. Đáng tiếc, đám Thần tộc này mặc dù có trí tuệ cao cấp, nhưng tại chi tiết này lại phạm vào sai lầm không nhỏ! Chuyện buồn cười chính là: Khi bọn hắn lui về không gian này, mặc dù ý thức được phải ở chỗ này sáng tạo tân thế giới, đem rất nhiều sinh vật sinh vật theo để gây giống..... Đáng tiếc là ở số lượng. Mỗi loại sinh vật bọn họ chỉ mang số lượng như nhau.”

Tiểu Lô đã ý thức được vấn đề.

Trong đại tự nhiên, mơ hồ là có một loại cân bằng. Tỷ như thảo nguyên phi châu, có sư tử hung mạnh, tất nhiên có , tất nhiên có cỏ và nước uống dồi dào. Sư tử ăn ngựa vằn và linh dương. Mà ngựa vằn và linh dương lại ăn cỏ. Nếu không có cỏ, ngựa vằn và linh dương toàn bộ chết đói, vậy sư tử cũng sẽ diệt tuyệt. Trong chuyện này cũng có một cán cân bình hành xảo diệu Tỷ như, nếu ngựa vằn và linh dương quá nhiều, sẽ ăn hết cỏ, cho nên sư tử tồn tại, sẽ ăn một bộ phận ngựa và linh dương, như vậy, số lượng chúng nó sẽ không nhiều đến mức ăn hết cỏ. Duy trì một con số cân bằng.

Hết thấy, đều là có một quy tắc mơ hồ!

Mà Thần tộc Olympia phạm sai lầm, chính là bọn họ sơ xuất ở chi tiết này!

Hỏa Diễm Hạt ở nơi này tạo thành tai nạn!

Hỏa Diễm Hạt vốn là có thiên địch. Đó là một loại thủy tích địch, chuyên môn ăn hỏa diễm hạt. Nhưng đáng tiếc chính là, năng lực sinh sản của hỏa diễm hạt so với thủy tích địch mạnh hơn rất nhiều. Kết quả, trong một thời gian ngắn, số lượng sinh đẻ của hỏa diễm hạt vượt qua thủy tích địch..... Khiến cho thủy tích địch không thể tạo thành uy hiếp đối với hỏa diễm hạt.

Mọi người đều biết mèo bắt chuột.....

Nhưng nếu là một con mèo đối mặt một vạn con chuột..... Vậy mèo cũng chỉ có tử lộ mà thôi!!

Cảm tạ Thần tộc Olympia phạm sai lầm này, mới khiến cho bọn chúng tồn tại trong cuộc sống rất khó khăn của không gian này. Bởi vì Hỏa Diễm Hạt chiếm cứ đại bộ phận địa bàn, uy hiếp đến an toàn của Thần Thành, hạn chế bọn họ phát triển..... Nếu không, mấy ngàn năm qua, Thần Thành sẽ không có nhân khẩu ít đến như vậy.” Hạt Tử Long Vương cười đầy ác ý.

“Chẳng lẽ nơi này cũng có công lao người?” Tiểu Lôi cười lạnh.

“Đúng vậy.” Hạt Tử Long Vương không ngờ không phủ nhận:” Ta bắt đầu đã ý thức được sai lầm ngu xuẩn của đám Thần tộc này, cho nên, ta lựa chọn hỏa diễm hạt trong đám sinh vật bọn họ mang đến, bởi vì năng lực sinh tồn và năng lực sinh sản của chúng, đều cực mạnh. Hơn nữa chúng có thể công kích. Quả thực là một lựa chọn đẹp nhất! Mà ta tự tay giết chết tất cả thủy tích dịch nơi này, khiến cho Hỏa Diễm Hạt không có thiên địch, không hề sợ hãi, sinh sản lớn mạnh, cuối cùng chiếm cứ lĩnh địa lớn, khiến cho sinh vật khác diệt tuyệt đại quy mô! Thần tộc..... Bọn họ đừng nghĩ đến chuyện sinh sản, đừng nghĩ đợi sau khi lực lượng lớn mạnh, còn muốn trở về nhân gian!”

“Thủ đoạn độc ác” Tiểu Lôi thở dài, trong lòng mơ hồ có chút phát lạnh.

Không thể không thừa nhận, chiêu thức ấy đích xác rất đẹp!

Không cần giết một người, không cần tạo thành chiến tranh đại quy mô, cũng có thể tạo thành tổn thất lớn nhất với địch nhân!

Trong lúc nhất thời, Tiểu Lôi thậm chí nảy sinh vài phần kính ý đối với Hạt Tử Long Vương.

Bất quá hần lập tức mở miệng nói:” Nhưng, người lúc đó chẳng phải một hạt tử sao?”

Hạt Tử Long Vương thở dài:” Chuyện này có lẽ là thống khổ lớn nhất trong lòng ta Chẳng lẽ là cách làm của ta thật sự xúc phạm vào quy tắc nào đó trong minh minh thế giới? Hay Thượng Đế cho rằng cách làm của ta quá mức tội nghiệt, nên đã trừng phạt ta.....” Dừng một chút, hần lớn tiếng nói:” Người đoán không sai! Ta căn bản không phải là hạt tử gì! Ta đã lặng lẽ theo Thần tộc Olympia lui về không gian này! Mục đích của ta chính là phá hoại bọn chúng sinh tồn trong không gian này, làm cho bọn chúng tại không gian này tiếp tục suy nhược, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến chuyện khôi phục nguyên khí!” Hần cười vài tiếng, nói:” Làm xong xuôi một chuyện này, ta liền chuẩn bị làm chuyện thứ hai..... mục tiêu của ta là Zeus! Hần vì duy trì không gian này tồn tại, chỉ có thể dùng pháp lực của mình để duy trì. Dưới tình huống như vậy, đối phó hần chắc chắn là thời cơ tốt nhất!”

Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng:” Người thất bại?”

“Sao người biết?” Hạt Tử Long Vương hừ một tiếng.

“Đây là chuyện rõ ràng.” Tiểu Lôi bĩu môi:” Người biến thành hạt tử, mà không gian này không sụp đổ, vậy nói rằng Zeus còn chưa chết, tiếp tục dùng pháp lực của hần duy trì không gian này.”

“.....” Hạt Tử Long Vương chậm rãi nói:” Đúng vậy, ta đích xác thất bại. Ta nghĩ nhân cơ hội công kích Zeus, nhưng sự phòng bị của hần vượt xa dự tính của ta . Nơi hần ngủ cách xa Thần Thành, hơn nữa bố trí kết giới chung quanh! Ta chính là thua ở kết giới đáng chết này! Trong kết giới đáng chết này, ta không thể sử dụng quá mức năng lượng của ta Ta bối vậy mà thua hần. Mà buồn cười nhất chính là..... Người có biết là sao không?”

Tiểu Lôi bĩu môi:” Không biết.”

Hạt Tử Long Vương cười thâm:” Sự tình buồn cười nhất là..... kết giới đáng chết này, căn bản là không phải vì phòng bị ta! Thậm chí cũng không phải để phòng bị địch nhân!”

Tiểu Lôi nhíu mày, hần cũng từng thấy có chút kỳ quái: Trong không gian này, đều là của Thần tộc, Zeus sao lại ở nơi này bố trí một kết giới mang tính chất phòng ngự như vậy? Sao không ở Thần Thành ngủ, mà chạy đến nơi cách xa Thần Thành mà ngủ? Hần suy tính như vậy, rốt cuộc là phòng bị ai?

Hạt Tử Long Vương lạnh lùng nói:” Bố trí này của hần, căn bản là không nghĩ đến nơi này sẽ xuất hiện địch nhân! Hần bố trí đều là phòng bị người của mình!!!

Hần là một bạo quân uy nghiêm, hần sợ hãi sau khi ngủ say, có người mưu toan lật đổ thống trị của hần, sợ hãi có người hạ thủ hần, lúc này mới bố trí ra một cạm bẫy giống như kết giới này, kết quả..... chuyện này hết thấy lại dùng để đối phó ta!!”

Tiểu Lôi thở dài.

Nói như vậy, thật sự rất phù hợp tính cách của Zeus.

Bởi vì trong thần thoại, Zeus đích thật là một lão gia hỏa nghi thần nghi quỷ, trong truyền thuyết, hẳn thậm chí bởi vì sợ hãi con gái lật đổ thống trị của mình, mà trước khi bọn họ sinh ra liền giết chết bọn họ! (Tỷ như chuyện Athena sinh ra trong thần thoại Hy Lạp! Chính là do tránh được độc thủ của Zeus nên mới được sinh ra.)

“Đó là một trận chiến không công bình! Tại kết giới của hắc, hắc có thể sử dụng lực lượng của mình, mà ta lại không thể! Phải phá giải kết giới này, ta phải giết chết hắc mới được! Mà nếu giết chết hắc, không gian này sẽ lập tức sụp đổ, vậy cũng tựa như ta tự sát..... dưới quá nhiều khó khăn, ta căn bản không thể thủ thắng! Kết quả không ngờ ta bị Zeus đánh bại, cuối cùng chết trong không gian này”

Tiểu Lôi hít một hơi, cười khổ nói:” Xem ra vận khí ngươi thật sự rất kém.”

Hạt Tử Long Vương hừ một tiếng:” Còn nhớ rõ ta nói không, thân thể hỏa diễm hạt có thể ảnh hưởng từ trường chung quanh, hấp dẫn vong linh chết đi không? Sau khi ta chết, lập tức linh hồn xuất ra, muốn thoát đi khỏi thế giới này trở lại nhân gian, lại tìm một thân thể khác. Nhưng ta gặp một đám Hỏa Diễm Hạt, linh hồn ta bị bọn chúng hút lại..... không thể trốn thoát..... Chúng nó thậm chí còn mưu toan đem ta cống hiến cho một Hạt Hậu thực dụng! Bất quá ta mặc dù chết, linh hồn cũng cường đại không ít so với sinh vật khác, ta bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm một hạt tử cường tráng mà nhập vào..... Kết quả, ta vĩnh viễn bị nhốt ở chỗ này.”

Tiểu Lôi nhin không được bắt đầu cười ha ha:” Trời ơi..... Thật sự là một chuyện ngoạn mục”

“Chuyện này không có gì buồn cười.” Hạt Tử Long Vương lạnh lùng cắt ngang tiếng cười hắc.

“Vậy, các hạ tôn kính..... Ngươi rốt cuộc là người thế nào? Chẳng lẽ ngươi từng là người của giáo hội?” Tiểu Lôi không biến sắc, ngữ khí cũng rất bình tĩnh, trong lòng lại có một chút khấn trương, hẳn biết, mình đã càng ngày càng tiếp cận đáp án làm hắc kích động.

Quả nhiên!

Ngữ khí Hạt Tử Long Vương đột nhiên trở nên trầm thấp, mơ hồ mang theo vài phần vị đạo thần thánh!

“Danh tự của ta nguyên là, là..... Thánh tử!”

Mẹ, quả nhiên là như thế ...

365. Chương 365: Đến Trạm Dừng Chân

Mặc dù nàng không nghe được đoạn đối thoại vừa rồi của mình, bất quá bằng vào sự thông minh của nàng, sẽ không chuyện gì cũng không biết.

Hắc cười, gơ ngón cái, thở dài nói:” Quả nhiên rung động! Đáp án của ngươi quả thực làm ta kinh hoàng.....”

Rất hiển nhiên, Tiểu Lôi rất hiểu lão hạt tử, trên sự thật, bất luận kẻ nào biết được thân phận chân chính của hắc, có lẽ đều tuyệt đối không thể giữ được bình tĩnh.

“Thánh tử.....” Tiểu Lôi day mũi:” Được rồi, cho dù ta tin ngươi, ngươi là Thánh tử..... Vậy ngươi rốt cuộc muốn nói với ta cái gì? Ngươi đưa ra điều kiện và lợi ích là cái gì?”

“Điều kiện ta đưa ra, ngươi nhất định sẽ có hứng thú.” Thanh âm Thánh tử tựa như là đang thở dài:” Thứ nhất, ta có thể nói cho ngươi một bí mật, bí mật này là do ta ở chỗ này sinh tồn mấy ngàn năm mới phát hiện. Cho dù là hai gia hỏa Thần tộc kia, cũng tuyệt đối không biết!”

“Ồ?” Tiểu Lôi lập tức có hứng thú:” Ngươi nói nghe thử.”

Thánh tử tựa hồ biết mình không có lựa chọn, vì vậy bất đắc dĩ nói:” Là về thế giới này..... Chúng ta hiện tại ở địa phương này, chính là bên rìa của kết giới, khi ngươi chân chính đi vào nơi chấm dứt kết giới, lực lượng của ngươi sẽ bị áp chế đến nhỏ nhất..... Hơn nữa, ngươi không nên thử đánh vỡ kết giới, trừ phi năng lực của ngươi mạnh hơn Zeus. Dùng bạo lực đánh vỡ kết giới, nhưng như vậy, ngươi có biết hậu quả thế

nào..... Zeus chết, thế giới này cũng sẽ lập tức sụp đổ, người hiện tại ở trong không gian này, nơi này sụp đổ, người cũng xong đời. Cho dù người bất tử, cũng sẽ vĩnh viễn trôi dạt trong không gian, rốt cuộc không về được nhân gian của người! Mà ngoại trừ chuyện này. Người tốt nhất cũng không được sử dụng năng lượng của người trong kết giới của Zeus Bởi vì, kết quả chỉ có hai, khi năng lượng người quá lớn, không gian sụp đổ. Chỉ có một con đường chết. Mà nếu năng lượng người không đủ để đánh vỡ kết giới, cũng giống như không thể tạo thành thương tổn đối với Zeus. Bởi vì năng lượng người sử dụng, sẽ rất nhanh bị kết giới hấp thu..... Chuyển hóa thành động lực duy trì không gian này.”

“Tà môn như vậy sao?”

“Ta nói đều là sự thật.” Thánh tử tựa hồ đang cười khổ:” Người tưởng rằng ta ở chỗ này mấy ngàn năm, cái gì cũng không làm sao? Ta cũng từng tuyệt vọng bị thương! Ta thậm chí định cứ như vậy tiêu diệt Zeus, mọi người cùng đồng quy vu tận! Đáng tiếc ta đã nhập vào hạt tử này. Năng lượng đã sớm kém hơn lúc đầu, căn bản là không thể phá vỡ kết giới này, mà năng lượng ta công kích kết giới, lại đều bị kết giới tự động hấp thu. Một câu, kết giới này và bản thân Zeus tương quan chặt chẽ. Chúng nó đã biến thành một vòng tuần hoàn vi diệu.” Hắc cố ý dừng một chút, nói:” Bí mật này xem như ta miễn phí phụng tặng, ta còn có thể cho người lợi ích khác. Bất quá người phải thực hiện một phối hợp nhỏ.”

“Cái gì?”

Ngữ khí Thánh tử bắt đầu nghiêm túc:” Ta muốn người dẫn ta ly khai nơi này.....” Thanh âm của hắc mang theo oán hận vô tận:” Ta bị nhốt tại thân thể này đã lâu lắm rồi..... Nếu là người, bị nhốt trong thân thể một hạt tử, có lẽ người tuyệt đối không kiên trì được mấy ngàn năm, đã sớm tự sát! Nhưng ta không thể..... Bởi vì cho dù ta tự sát, linh hồn ta cũng không đào thoát khỏi ảnh hưởng của từ trường tại nơi này, cũng sẽ bị hút trở về, lại phải nhập vào thân thể một hạt tử khác. Ta không sợ chết. Nhưng ta lại sợ bị giam cầm vĩnh cửu ở chỗ này. Ta có thể cảm giác, đạo cụ ma pháp của người nhốt ta, là một thứ thần kỳ gì đó, trong này hình như là một không gian băng lạnh, ta có thể ở trong đạo cụ ma pháp của người, được người mang ra ngoài! Mặc dù, sau khi người mang ta rời khỏi đây. Chỉ cần ta thoát khỏi hồ lô, sẽ bởi vì ly khai hoang mạc mà lập tức tử vong, nhưng ta thà rằng chết ở bên ngoài, cũng không muốn tiếp tục bị giam cầm như vậy tại hoang mạc đáng chết này, giam cầm trong thân thể một hạt tử!” Hắc hít sâu một hơi:” Nếu ta chết ở bên ngoài, linh hồn ta có thể trở về thiên đường, trở về vòng tay của Thượng Đế Làm trao đổi này, người có thể từ ta tìm được một thứ rất tốt. Sau khi ta chết, người có thể dùng thân thể ta chế tạo một đạo cụ ma pháp mang tính chất phòng ngự ma pháp, mà đạo cụ ma pháp này có linh hồn ẩn ký của ta, chỉ cần mang theo đạo cụ ma pháp này, có thể miễn dịch đối với hết thảy ma pháp thánh quang hệ!”

Ánh mắt Tiểu Lôi sáng một chút:” Người nói là, miễn dịch đối với tất cả pháp thuật thánh quang hệ? Cái gì thánh quang thập tự kiếm, thậm chí là công kích mạnh hơn, đều có thể miễn dịch?”

“Đúng vậy, ta nói chính là hoàn toàn miễn dịch. Cho dù là cường giả thiên sứ, chỉ cần hắc dùng pháp thuật thánh quang hệ, đều không thể thương tổn người.”

“Mẹ.....” Tiểu Lôi nhảy dựng lên: “Vật gì đó hay quá.”

Vật như vậy, tựa như sau này mình hoàn toàn không cần thèm nhìn Vatican! Cái gì Thánh kỵ sĩ, cái gì Thiên sứ..... Toàn bộ đều không để trong mắt. Cho dù là kéo đến mười tám thiên sứ, cũng không sao cả, dù sao bọn chúng sử dụng đều là pháp thuật thánh quang hệ, mình chỉ cần mang theo đạo cụ ma pháp này, đã có thể hoàn toàn miễn dịch.....

Hơn nữa, Tiểu Lôi tuyệt đối không sợ tên gia hỏa này lừa mình..... Nếu hắc chỉ muốn lợi dụng hồ lô của mình dẫn hắc rời đi, vậy tuyệt đối không có khả năng. Cho dù đem hắc từ trong hồ lô thả ra, pháp lực của hắc cũng sẽ tiêu thất trong vòng một ngày, thật sự Tiểu Lôi nhỏ nước bọt cũng có thể phun chết hắc.

“Xong!” Tiểu Lôi chớp mắt, đột nhiên cười nói:” Nhưng, chẳng lẽ người không lo lắng ta nuốt lời sao? Nếu ta đáp ứng người, sau khi ra ngoài cũng không giúp người làm việc, người làm sao bây giờ?”

Tiếng cười Thánh tử mang theo vài phần giảo hoạt:” Ta không có tổn thất.” Hắc thở dài:” Ta sẽ nhìn người giúp ta làm xong xuôi mới ra khỏi hồ lô. Sau đó ta mới có thể chết đi. Nhưng nếu người không thi hành lời hứa, vậy trước ta chết, ta sẽ xóa đi linh hồn ẩn ký, như vậy người không thể tìm được đạo cụ ma pháp có thể miễn dịch công kích pháp thuật.”

“Hắc! Người không sợ ta đem người giam trong hồ lô, vĩnh viễn không để người ra ngoài?”

“Ta không cần biết.” Ngữ khí Thánh tử có chút bất đắc dĩ:” Ở lại nơi này, cũng tựa như đem ta vĩnh viễn giam cầm trên người một hạt tử, hoặc giam cầm tại phiến hoang mạc này, cũng đều là giam cầm, địa điểm ở nơi nào, ta cũng sẽ không cảm thấy có bất đồng gì.”

Tiểu Lôi đã bắt đầu có chút bội phục hắc. Đối lại là mình, nếu vừa tỉnh lại, phát hiện mình biến thành một hạt tử gì đó, Tiểu Lôi có thể khẳng định mình đã sớm phát điên.

Nhìn Tiểu Lôi trở về, ngữ khí Phoenix có chút cổ quái:” Các người giao dịch gì thế?”

Tiểu Lôi cười:” Giao dịch của chúng ta, sẽ không sản sinh bất lợi gì đối với người. Trên sự thật..... Người nên cảm thấy cao hứng mới đúng.”

Trong lòng Tiểu Lôi đã quyết định: Vì hoàn thành giao dịch cùng Thánh tử, hắc phải tiêu diệt Huyết Tộc hoặc là Vũ Tộc, hiện tại hắc lựa chọn là Vũ Tộc, dù sao thiên sứ đã chết vài tên, tiêu diệt một hai tên còn lại, cũng tiết kiệm khí lực và dễ dàng một ít. Hắc nhìn Phoenix :” Người có thể đoán được tên gia hỏa này là ai không?”

Phoenix trầm ngâm một chút:” Ân..... Có thể đoán được một chút.” Nàng thở dài:” Không thể tưởng được..... Thật sự không thể tưởng được..... Hắc sớm đã biến mất từ lâu lắm rồi, chúng ta đều cho rằng hắc có thể đã sớm chết rồi mới đúng.”

Sau khi nghỉ ngơi một lát, ba người tiếp tục ra đi.

Bắt đầu có thể cảm giác rõ ràng được gió bão chung quanh hoang mạc càng lợi hại, long quyển phong ập đến, Nia thi triển ma pháp bảo hộ mọi người bắt đầu cảm thấy có phần hơi quá sức, bất quá tinh linh mỹ nhân vẫn tận tâm với chức nghiệp, tiêu hao ma lực của mình, nàng đứng trên lưng hạt tử, pháp trượng phóng ra từng đoàn quang mang ma pháp tị phong.

Tốc độ Hạt Hậu bò cũng càng ngày càng chậm, dựa theo Tiểu Lôi tính toán, bọn họ ước chừng đã đi được ba ngày.

Cuối cùng, Hạt Hậu đột nhiên dừng lại, dù cho Tiểu Lôi thúc giục như thế nào, cũng tuyệt đối không dám hướng về phía trước nửa bước, ngược lại cơ thể phát run, phảng phất đang sợ hãi cái gì đó.

Tiểu Lôi thở dài:” Nói vậy chúng ta đã tới rồi.” Hắc nhảy xuống lưng Hạt Hậu, nhìn phía trước, tựa hồ vẫn là một mảnh hoang mạc, nhưng nơi này lại dường như càng nóng nực hơn. Cát trên mặt đất cơ hồ muốn bốc lửa.

Phoenix cũng nhảy xuống, nhìn phía trước:” Chính là nơi này.” Nàng quay đầu nhìn tinh linh mỹ nhân, vị mỹ nhân này đã đứng ở phía sau Tiểu Lôi, nàng thu hồi pháp trượng của mình.

Mà hai Hạt Hậu, sau khi trên lưng không còn ai, nhanh chóng quay đầu, chạy về hoang mạc.

“Nia đại sư, hiện tại nhờ người.” Phoenix thở dài:” Mời người thi triển ma pháp.”

Nia không nói gì, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, một nửa là bởi vì ma pháp tiêu hao, một nửa cũng là bởi vì nơi này đã tiến vào cương giới của Zeus, áp lực đối ma lực của nàng tựa hồ càng mãnh liệt.

Tinh linh mỹ nhân từ bên hông lấy ra một thứ gì đó, không ngờ là một chiếc kèn khảm bảo thạch ngũ sắc. Sau đó nàng mân mê trong tay, khẽ sát bên miệng, hít sâu một hơi rồi thổi.....

Ô.....

Cát vàng vụn dậm trước mắt đột nhiên bay đầy trời! Thiên địa đều biến sắc!!

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy bên tai chấn động! Hắc phảng phất nghe thấy được thanh âm gào thét của thiên quân vạn mã! Thanh âm khuấy động tâm thần, làm cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!!

Bỗng nhiên, không khí trước mặt sản sinh một đạo ba động kỳ diệu, dường như có cánh cửa mở ra, sau đó Phoenix kêu lên một tiếng, nàng đi nhanh đến phía trước, lắc người biến mất trong không khí

366. Chương 366: Nhược Điểm Của Tiểu Lôi

Nắm chiếc kèn, ngón tay cảm nhận được bảo thạch cứng rắn lạnh như băng trên kèn, Tiểu Lôi hơi kinh ngạc:” Người vì sao muốn đem thứ này cho ta? Nếu chúng ta gặp chuyện ngoài ý muốn, đứng ở lập trường của người, thuộc loại cùng chúng ta đối địch, người nên hi vọng chúng ta bị nhốt bên trong chứ. Người cho chúng ta thứ này.....”

“Lôi tiên sinh, thỉnh chú ý ngôn từ của người.” Sắc mặt Nia trầm xuống:” Ta là tinh linh kiêu ngạo! Một tinh linh kiêu ngạo, khinh thường các sự tình đê tiện theo như lời của người. Tinh linh, cho dù đối với địch nhân, cũng chỉ biết dùng thủ đoạn chính đại quang minh.”

Tiểu Lôi gật đầu, trong lòng hấn đối này tinh linh mỹ nhân rất có hảo cảm, trầm ngâm một chút, lộ ra nụ cười ôn hòa, nói:” Nia đại sư, người yên tâm, vô luận như thế nào, ta sẽ quý trọng tình hữu nghị của người. Ta cũng sẽ không nguyện ý cùng tinh linh tộc đối địch.”

Bất quá Nia cũng không thay đổi sắc mặt..... Tiểu Lôi nghĩ đến, đại khái là câu “Chúng tộc đồng tính” đã đắc tội rất sâu với nàng.

Đem chiếc kèn giắt vào eo, Tiểu Lôi đi nhanh về phía trước.

Trong không khí một vòng gợn sóng chậm rãi khuếch tán, Tiểu Lôi chỉ cảm giác mỗi bước của mình, không khí trước mặt đều nhanh chóng phân khai, phảng phất một bước tới phía trước liền vượt qua khoảng cách khó có thể tưởng tượng

Cuối cùng, thân ảnh của hấn lấp lánh một hồi, biến mất trong không khí.

Phía sau, Nia nhìn Tiểu Lôi tiêu thất, chậm rãi thở dài. Nàng khoanh chân ngồi xuống đất, nhìn lên thiên không, vẻ mặt thành kính, cặp mắt xinh đẹp lộ ra vài phần phức tạp:” Phụ thần vĩ đại, xin người đừng từ bỏ con dân của người.....”

Tiểu Lôi chỉ cảm giác mình giống như đang ngồi trên mây bay, cơ thể hấn tựa hồ đang bị hút vào một lỗ đen, cơ thể nhanh chóng bị đè xuống, hấn thử khống chế cân bằng. Nhưng lại mơ hồ cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại áp chế pháp thuật của hấn, làm hấn ngay cả một thuật phi hành đơn giản nhất cũng không thể thi triển Đương nhiên, hấn không ngu xuẩn đến ép buộc dùng pháp lực đối kháng loại áp chế này. Mà là thuận theo tự nhiên, cơ thể cố chịu quay cuồng trong lỗ đen.

Cũng không biết qua bao lâu, phảng phất chỉ có vài giây, cũng phảng phất đã qua một trăm năm, Tiểu Lôi đã đáp xuống mặt đất, hấn lúc này mới mở mắt, đánh giá tình hình chung quanh.

Hấn rõ ràng nhớ rõ, vừa rồi mình còn đang ở trong hoang mạc rộng lớn, mà hiện tại mở mắt, lại phát hiện đã ở trong một hoàn cảnh kỳ quái.

Nói như thế nào đây..... Nơi này dường như là một quảng trường hình tròn của Hy Lạp cổ đại, giống như trung tâm Olympia, lại hình như là đấu trường. Đưa mắt nhìn lại, chung quanh đều là khán đài cao lớn hình tròn, trông trải mang theo vài phần quỷ dị.

Dưới chân là mặt đất cứng rắn, Tiểu Lôi thử vận người, phát hiện vài phần kỳ diệu.....

Nói như thế nào đây, hết thấy nơi này, phảng phất so với tình huống bình thường chậm vài phần..... Hấn vừa nhắc chân nhắc tay, tựa như là biến thành động tác quay chậm, cả không gian, thời gian, tốc độ đều bị điều chỉnh chậm lại vài phần.....

Tiểu Lôi cảm thấy có phần không quá thích ứng, hơi nhíu mày, lúc này, lại nghe thấy được thanh âm phía trước vang đến.

“Tiểu Lôi, người cảm thấy không thoải mái sao?” Nói ra những lời này, không ngờ là một thanh âm ấm áp, mang theo đôi chút mơ hồ ôn nhu, càng làm cho Tiểu Lôi kinh ngạc, là dùng trung văn để nói!

Ánh mắt Tiểu Lôi bỗng nhiên cẩn thận nhìn chăm chăm phía trước, lại phát hiện dưới khán đài hình tròn, có cửa đá cao lớn, lúc này cửa đá chậm rãi mở ra, từ bên trong chậm rãi một nhân ảnh mảnh khảnh đi ra.

Từ xa nhìn lại, mái tóc dài của người này tung bay, áo trắng toát, tóc đen như mây, đôi tay nhẹ nhàng gió lên, chậm rãi quần lại búi tóc, lại mang theo phong hoa vô tận, trên khuôn mặt lấp lánh quang huy thánh khiết, phảng phất xuân phong ấm áp.

Chỉ nhìn qua như vậy, không thể thấy rõ bộ dáng của nàng, nhưng người ta vẫn bị nàng hấp dẫn!

Người này đi tới, phong hoa tuyệt thế khó có thể miêu tả, làm trong lòng Tiểu Lô không khỏi cảm thấy một sự thân cận quen thuộc, lại khó có thể kháng cự

“Người.....”

Hắn chớp mắt, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị, mơ hồ có vài phần kích động không thể ức chế! Nữ nhân này rõ ràng là mình chưa bao giờ gặp qua, nhưng lại vẫn quen thuộc như vậy! Loại cảm giác phức tạp lần lượt thay đổi, làm trong lòng Tiểu Lô nhất thời sinh ra vài phần ngỡ ngàng!

Thân ảnh như vậy, phảng phất là từng thấy qua trong mộng

Nữ nhân đã đi đến phía trước Tiểu Lô, đôi tay như ngọc ngà đưa tới, chậm rãi vuốt ve đầu Tiểu Lô, dường như mang theo một loại quang huy mầu tím (ánh sáng của người mẹ). Ánh mắt Tiểu Lô ngỡ ngàng, từ nội tâm cảm thấy một loại cảm giác vui mừng, chỉ cảm thấy đôi tay vuốt ve trên tóc mình, ấm áp khó tả, trong nháy mắt như vậy, hắn không ngờ sinh ra một loại ảo giác kỳ diệu, phảng phất hi vọng giờ phút này cứ như vậy vĩnh viễn dừng lại, không chấm dứt.....

“Tiểu Lô.....” Nữ nhân kêu một tiếng ôn hòa, thanh âm làm Tiểu Lô thầm run lên, sinh ra một cảm giác vô cùng thân cận, thậm chí là tay đối phương đã chạm tới mặt hắn, hắn cũng không nhận thấy, ngược lại tự nghiêng đầu, đón lấy bàn tay ấm áp của đối phương.

Cơ hồ là hoàn toàn tự nhiên, trong lòng hắn lập tức hiện ra hai chữ! Đây là hai chữ cả đời Tiểu Lô chưa bao giờ có thể gặp qua, nhưng lại là từ thời thơ ấu của hắn đã mơ hồ giấu thật sâu trong mộng, giấu ở đáy lòng, một bí ẩn sâu thẳm!

Bí ẩn khắc sâu như vậy, ngay cả người thân cận nhất đối với hắn, tỷ như Diệu Yên, cũng chưa từng nói qua.

“Người.....” Môi Tiểu Lô hơi run rẩy, sau đó hít sâu một hơi, ánh mắt lấp lánh ánh sáng khác thường:” Mẹ..... Mẹ

Đúng vậy. Chỉ có tại thời khắc này, hắn mới đột nhiên minh bạch.

Nữ nhân trước mắt này, hắn quen thuộc, đích thật là quen thuộc! Bởi vì tại thời niên thiếu của hắn, không biết bao nhiêu lần, hắn từng gặp cảnh tượng như vậy trong mộng, thân ảnh và vuốt ve ôn nhu như vậy.

Đối với Tiểu Lô mà nói, mẹ, là một tồn tại quá mức xa xôi. Hắn thậm chí chưa từng được gặp mẹ, chưa từng biết hình dáng mẹ mình thế nào!

Mặc dù hắn đùa giỡn với đời, mặc dù hắn lỳ lợm, nhưng cho dù là kẻ bất kham, mỗi khi vương vấn trong mộng, hắn cũng từng không biết bao nhiêu lần mộng gặp được người mẹ của mình!

Nếu nói cuộc đời này của Tiểu Lô, trong lòng còn có cái gì thiếu thốn..... Đối với hắn mà nói, bản lĩnh thiên hạ vô địch, tình yêu trân quý, hồng nhan tri kỷ, bạn tốt sinh tử, cuộc sống tiêu dao, hết thảy hắn tựa hồ đều đã có.

Mà duy nhất chỉ có thân tình như vậy, tình yêu của mẹ, lại là thứ hắn vĩnh viễn cũng không thể tìm được!

Đây là thiếu thốn giấu thật sâu ở đáy lòng của hắn, hắn cũng thường xuyên mộng như vậy, nhưng sau khi tỉnh mộng, hắn lại lựa chọn vẫn đem ý niệm phức tạp như vậy giấu trong đáy lòng. Không thổ lộ với bất luận người nào.

Cũng chỉ có giờ khắc này, tâm thần Tiểu Lô chân chính thất thủ!

Cho dù đối mặt địch nhân cường hãn, đối mặt khảo nghiệm sinh tử kịch liệt nhất, đối mặt tuyệt cảnh đáng sợ nhất, Tiểu Lô đều có thể bảo trì tâm tính ổn định, đều không có một tia tâm linh rối loạn. Nhưng tại giây phút này, đối mặt thiếu thốn lớn nhất trong cuộc đời, cứ đặt ở trước mặt như vậy, trong giấc mộng lớn nhất của cuộc đời, cứ như vậy xảy ra trước mặt, hắn cuối cùng mất đi bình tĩnh!

Bàn tay kia đã chạm tới khuôn mặt Tiểu Lôi, trong lòng hắn kích động, thậm chí khóe mắt đã lưu lại một giọt nước mắt, trong lòng hắn trào ra một kích động khó có thể ức chế, phảng phất thầm nghĩ thả người vào cánh tay ấm áp này mà khóc rống một hồi. Cơ thể hắn, bình sinh lần đầu tiên, tựa như run rẩy như một chiếc lá rụng.

Tại lúc này, nội tâm Tiểu Lôi đã có chút mê man. Hắn thậm chí đã mất đi một bộ phận lý trí.

Từ sâu trong thâm tâm, phảng phất như có một tia lý trí còn đang nhắc nhở hắn, đang cảnh cáo hắn, hết thấy sự việc phát sinh quá mức quỷ dị! Vì sao giấc mộng của mình lại đột nhiên phát sinh trước mắt? Trong cảnh tượng quỷ dị này nhất định có điều cổ quái!

Nhưng xúc động không thể ức chế lại làm hắn cơ hồ cam tâm tình nguyện trầm mê trong đó.....

Đích xác, đôi mắt hết thấy trước mắt, quả thực khó làm cho người ta tỉnh táo. Giấc mộng cuộc đời, đột nhiên lại xảy ra trước mắt, mặc dù biết rõ đây có thể là giả dối, nhưng cũng đủ làm cho người ta khó có thể dứt bỏ.

Lúc này Tiểu Lôi chính là như thế, lý trí nội tâm hắn đã cảm thấy hết thấy không ổn..... Nhưng đối với loại ôn tình mê luyến, khiến cho hắn sản sinh một loại ý tưởng kỳ quái, tựa hồ cảnh tượng trước mắt, chỉ muốn có thể kéo dài một phút cũng tốt rồi.

Không thể không thừa nhận, nữ tử trước mặt này, quả thực là giống như người mẹ trong mộng của Tiểu Lôi. Bởi vì Tiểu Lôi cho tới bây giờ chưa từng được gặp mẹ, cho nên hình tượng xuất hiện trong mộng của hắn, thường thường là đem vài bộ phận nữ tính đẹp nhất ở chung quanh đã gặp tổ hợp lại.

Đây là hình thành hình tượng “Mẫu thân” hoàn mỹ trong mộng của hắn, có loại tuyệt đại phong hoa của Diêu Yên và Tiên Âm, lại có ôn nhu của Tiểu Thanh và Lâm San San, hết thấy hết thấy, đều hoàn mỹ như vậy.

Mà lúc này, bàn tay ấm áp đã từ khuôn mặt Tiểu Lôi trượt xuống đầu vai, dần dần nhẹ nhàng đặt trên ngực hắn.

Khi bàn tay ấm áp đặt trên ngực, Tiểu Lôi đã ý thức được vài phần không ổn, nhưng lúc này, thanh âm ấm áp đã lại khai mở tâm thần hắn. Hắn từng vô số lần ảo tưởng mình có thể giống như người khác, có cơ hội ở trong lòng mẹ hưởng thụ ôn tình đẹp nhất nhân gian, mà lúc này, tại sao hết thấy phát sinh, so với mộng cảnh càng chân thật đẹp để gặp trăm lần?

Khi một tia lý trí cuối cùng của Tiểu Lôi cũng dần dần bị chiếm đoạt, đột nhiên trước ngực truyền đến một cơn đau đớn! Sau đó hắn nặng nề hừ một tiếng, cơ thể run lên, liên tục lui lại bảy tám bước, sắc mặt vàng như giấy, há mồm oa một tiếng, phún ra một ngụm máu. Cơ thể lão đảo, chậm rãi quỵ một chân trên mặt đất.

Cúi đầu nhìn lại, bên trái ngực Tiểu Lôi đã xuất hiện một vết thương to bằng nắm tay, vết thương đã xuyên thủng thân thể hắn! Máu tươi đã nhuộm hồng nửa bên người của hắn! Nữ nhân giống như mộng ảo trước mặt, nụ cười ấm áp trên mặt, đột nhiên biến thành vẻ mặt dữ tợn, bàn tay ấm áp, bắt ngờ nắm một thứ gì đó rỗng rỗng máu tươi, thứ đó vẫn còn đập từng nhịp, không ngờ là một trái tim!!

Miệng Tiểu Lôi phun từng ngụm máu, cơ thể cơ hồ đã lão đảo muốn ngã gục, nữ nhân trước mặt cười gằn. Đem trái tim chậm rãi đưa đến bên miệng, đột nhiên há miệng, cắn một miếng.....

“A!” Tiểu Lôi cơ hồ ức chế không được phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Mặc dù trái tim này đã ly khai thân thể hắn, nhưng phảng phất đối phương cắn một miếng, hắn lại có thể cảm thấy cơ thể đau nhức! Loại đau nhức này, dường như làm ngay cả bắp thịt trên mặt hắn cũng bóp méo!

“Đáng thương..... Đáng thương.....” Thanh âm nữ nhân phảng phất trong âm u:” Người đã rất cường đại..... Nhưng vì sao cường giả cường thịnh đến đâu, cũng đều có nhược điểm”

Nàng ta nhẹ nhàng vươn một cánh tay khác:” Đem linh hồn của người giao cho ta đi..... trong lòng ta, người sẽ tìm được sự an nghỉ vĩnh cửu.”

Nói xong. Nàng ta đã bước tới Tiểu Lôi, bàn tay hết sức nhỏ, nhưng lại mang theo một sự nguy hiểm quỷ dị!

Tiểu Lôi thở gấp, cơ thể hần tựa hồ đau đến mức không cử động được, cúi gục đầu, một tay gắng sức bịt lỗ thủng trên ngực. Lại tựa hồ không thể ngăn máu tươi đang chảy, khóe miệng hần còn đang không ngừng rỉ máu, đợi cho nữ nhân này đi đến trước người hần, Tiểu Lôi lại đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười thê lương.

“Người còn có chuyện gì muốn nói sao?” Thanh âm nữ nhân vẫn âm áp, giống như Tiểu Lôi vẫn đang trong mộng cảnh:” Người không phải vẫn mơ có một ngày như trong giấc mộng sao? Hiện tại, giấc mộng người đã có thể thực hiện. Người có thể an tĩnh trong lòng ta.”

“Khụ khụ..... Khụ khụ khụ khụ.....” Tiểu Lôi đột nhiên ho khan kịch liệt, hần càng ho càng dữ dội, phảng phất như đã không thể kìm nén, lập tức hần đột nhiên cười rộ lên điên cuồng, theo tiếng cười phong cuồng, vẻ ngờ ngàng trong mắt hần từng phần được giải khai, trở lại tỉnh táo.

Tiểu Lôi thở gấp ngẩng đầu lên, nhìn nữ nhân trước mặt:” Người muốn giết ta sao?”

Không trả lời, nữ nhân đã vươn tay, điểm xuống mi tâm Tiểu Lôi. Ngón tay nàng ta hết sức thon dài, lại mang theo một loại khí tức tử vong.

Đột nhiên, bàn tay nàng ta tới được một nửa, rồi ngừng lại! Một bàn tay khác đã nắm lấy cổ tay nàng ta, sau đó cố gắng kéo giạt lại!

Tiểu Lôi chậm rãi đứng dậy, hần thở gấp mặc dù cũng rất dồn dập, lại dần dần bình tĩnh, ánh mắt hần hiện lên một tia mê man kỳ dị, lập tức thở dài:” Như vậy đã muốn giết ta sao? Người đừng nghĩ quá đơn giản.”

Hần nắm cổ tay đối phương, ngón tay chậm rãi bóp chặt lại, trên mặt nữ nhân lộ ra vẻ đau đớn và kinh hoảng. Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng:” Rất ngạc nhiên sao? Ta vì sao hiện tại lại tỉnh táo được?”

Hần nhìn nữ nhân, nhìn khuôn mặt vô số lần xuất hiện trong mộng cảnh, không khỏi suýt nữa lại mất hồn, lập tức nghiêng đầu, nghiêng răng nói:” Ta vừa rồi đích xác thiếu chút nữa mất hồn, đáng tiếc, may mắn ta tu luyện coi như đến nơi đến chốn..... Nếu không, hắc hắc..... dạng cao nhân gì ta đều kiến thức qua, cường giả cường hần bao nhiêu đều không thể đánh bại ta. Lại chết ở một thứ nhỏ nhoi gì đó trên tay người như vậy, chẳng phải là nhục đầu lắm sao?”

Ánh mắt hần dần dần trở nên lợi hại, lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt:” Ta nói đúng không? Thứ gì đó của người Ác Mộng!”

Nhìn vẻ mặt đối phương dần dần kinh hoảng, Tiểu Lôi lạnh lùng nói:” May mắn ta vừa rồi còn lưu lại một phần ý thức tỉnh táo cuối cùng, ta đột nhiên nhớ tới, Thần tộc còn có một loại ma thú kỳ quái, chính là loại có thể làm lạc lối tâm linh con người, tiểu yêu quái tạo thành mộng cảnh Ác Mộng! Hừ, bất hảo chính là, ta còn có may mắn đã được thấy qua Ác Mộng mấy ngàn năm dưới một dòng sông băng. Chỉ bằng một tiểu mộng yêu người, cũng muốn giết ta?”

Thanh âm nữ nhân không hề có nửa phần âm áp, đã mơ hồ mang theo vài phần thê lương:” Người..... Người vừa rồi không phải đã.....”

“Vừa rồi.....” Hồi tưởng cảnh tượng vừa rồi, trong mắt Tiểu Lôi hiện lên một tia mê luyện, lập tức lắc đầu:” Ta đích xác rất mê luyện loại cảnh tượng này. Người rất lợi hại, không ngờ có thể chuẩn xác cảm ứng được nhược điểm duy nhất trong sâu thẳm tâm linh của ta Đây là bản lĩnh ác mộng đặc thù của các người sao? Hừ..... Nếu không phải tinh thần lực của người so với ta kém quá xa, ta có lẽ thật sự đã chết ở trong tay người.”

Thở dài, Tiểu Lôi chậm rãi nói:” Vừa rồi ta đích xác rất quyến luyện loại cảnh tượng âm áp này. Cho nên, ta rõ ràng biết hết thấy đều là giả, lại không ngờ có gan không thể tự kiềm chế cảm giác.”

Nữ nhân lộ vẻ kinh hãi:” Người..... Người nói, người cố ý bị ta mê hoặc?”

“Không thể nói là tự nguyện. Chỉ có thể nói là không muốn bỏ qua.” Tiểu Lôi cười lạnh:” Bất quá ta thật sự rất cảm tạ người, ta thật sự rất muốn cảm thụ một mộng cảnh âm áp như vậy, người đã thực hiện cho ta Để thực hiện một giấc mộng, ta nhớ vài ngụm máu cũng chẳng sao. Bất quá là bị một vết thương nhẹ, phun ra chút máu mà thôi, ta cảm thấy rất đáng. Ít nhất tại một khắc vừa rồi, người thật sự làm ta cảm giác được hạnh phúc.....”

Ngón tay Tiểu Lôi xiết chặt lại một chút, Ác Mộng đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng, trong nháy mắt, hình dáng nó đã nhanh chóng biến hóa. Đứng trước mặt Tiểu Lôi đã không phải một nữ nhân phong hoa tuyệt đại trong mộng ảo, mà là một ma thú Ác Mộng!

Loại tiểu quái vật này thân người rất cao, gần hai thước, toàn thân đen đúa, thân hình tựa hồ cũng không lớn. Lại phẳng phất bị bóp méo thành một tạo hình quái dị, tựa hồ xương cốt toàn thân nó đều là mềm mại, lại tựa như nó căn bản là không có xương, phía dưới hai cánh tay là một lớp thịt dày. Toàn thân đều là lông dài màu đen, có vẻ cực kỳ xấu xí. Tối trọng yếu chính là, đôi mắt nó rất nhỏ. Trong mắt thậm chí không có đồng tử! Mà trên trán nó lại có một lỗ thủng rõ ràng! Tiểu Lôi biết, đây là chính là con mắt thứ ba của Ác Mộng, cũng chính là tâm linh chi nhãn trong truyền thuyết!

Ác Mộng chính là dựa vào tâm linh chi nhãn để phóng thích tinh thần lực mê hoặc đối thủ, làm đối thủ lạc trong mộng cảnh, rồi tự mình giết chết!

Dựa theo trí nhớ của Tiểu Lôi, khi Phoenix giới thiệu các loại quái vật, từng nói qua, một Ác Mộng thành niên tinh thần lực phi thường cường đại! Mà nếu có vài Ác Mộng cùng một chỗ, đồng thời công kích một địch nhân, cho dù đối thủ là một vị thần linh, cũng không thể chống cự lực công kích cường đại của Ác Mộng!

Bất quá may mắn, quái vật Ác Mộng chỉ thích độc cư, không phải là động vật quần cư.

Loại sinh vật cường đại như vậy, cũng là do Thần tộc Olympia sáng tạo ra.

Thật không hiểu nổi, bọn họ sáng tạo ra loại sinh vật cường đại nguy hiểm làm gì? Chẳng lẽ không sợ người của mình bị hại sao?

Bất quá lập tức Tiểu Lôi hiểu ngay: Nhân loại cũng chẳng phải như thế sao? Nhân loại cũng không phải điên cuồng chế tạo các loại vũ khí nguy hiểm mà cường đại sao? Vũ khí do nhân loại chế ra, cũng đủ hủy diệt chính nhân loại cả vạn lần!

Nhìn Tiểu Lôi nâng tay, Ác Mộng thét lên:” Vì sao ngươi còn có thể cử động! Tim ngươi đã bị ta khống chế!!”

Tiểu Lôi nhìn nhìn lỗ thủng trên ngực:” Tim của ta? Hừ..... thứ này sao, ngươi đương nhiên không thể hiểu.”

Buồn cười!

Tiểu Lôi là ai? Là cấp bậc thần tiên của Đông phương! Hắc tu luyện chính là kim thân tựa như của thần phạt! Thân thể sớm đã có thể tự sinh! Đừng nói móc tim hắc ra, cho dù đem nội tạng hắc lấy ra ngoài, hắc cũng có thể sinh ra cái mới!

“Ngươi muốn giết ta sao?” Ác Mộng phát run, đột nhiên ngữ khí trở nên giảo hoạt:” Hoặc là, ngươi có thể hạ sát thủ với người yêu thương nhất của ngươi sao?”

Nói xong những lời này, đột nhiên nó lắc người biến thành một bé gái đáng yêu, giọng nói lí nhí bộc lộ đau đớn vô hạn:” Ba ba..... Ba ba..... ba muốn giết con sao?”

Tiểu Lôi ngẩn người, trước mặt không ngờ lại là hình dáng của Bảo Nhi!

Mặc dù rõ ràng biết đây là Ác Mộng biến hóa ra, nhưng cho dù là trong lòng rất minh bạch, muốn Tiểu Lôi hạ sát thủ đối với hình dáng của con gái bảo bối, trong lòng hắc cũng rất khó thích ứng.

Mà Ác Mộng còn chưa dừng tay, nói xong, lại biến thành Diệu Yên, sau đó là Tiên Âm, Tiểu Thanh, Kha Nhi, Lâm San San..... Không ngừng biến hóa thành những người thân của Tiểu Lôi. Dùng các loại ngữ khí bất đồng kêu xin ai oán.

Ánh mắt Tiểu Lôi dần dần tức giận, đột nhiên rống to một tiếng:” Đủ rồi!!!!”

Thanh âm hắc giống như mưa bão gào thét, ngữ khí lạnh như băng:” Ta thống hận nhất là người khác lấy người nhà ra uy hiếp ta!! Ngươi tự tưởng rằng mình rất thông minh sao? Nếu ngươi vừa rồi cầu xin tha thứ, ta có lẽ thật sự tha cho ngươi một mạng! Hiện tại Ngươi không ngờ dám dùng tình cảm của ta” Nói đến đây, hắc cắn răng, uy nghiêm nói:” Ngươi chọc giận ta! Tiểu gia rất tức giận..... hậu quả rất nghiêm trọng.....”

367. Chương 367: Vũ Khí Thật Là Lợi Hại

Sinh vật này cũng không có bản lĩnh gì ngoài tinh thần công kích, tay Tiểu Lôi đã như thiểm điện chặn lấy cổ họng nó, nhẹ nhàng bóp lại, nhắc nó lên.

“Hiện tại, ngươi còn muốn nói gì?”

Ác Mộng bị nắm cổ, hai chân không ngừng đá loạn, run rẩy ngo ngoay, đáng tiếc khí lực của nó quả thực quá nhỏ nhoi so với Tiểu Lôi.

Ngón tay Tiểu Lôi dần dần xiết chặt lại, từ từ tăng thêm khí lực. Hắn muốn cho quái vật chuyên môn dùng mộng cảnh mê hoặc địch nhân biết đến, cái gì tên là sợ hãi thật sự!

“Sao, ngươi cũng không có gì muốn nói sao?” Tiểu Lôi nhú mày.

Mẹ, không ngờ nó cũng không mở miệng cầu xin, lý thật!

Có cá tính, ta thích!

Khí lực trong tay tăng thêm vài phần, xương cốt trên cổ Ác Mộng đã vang lên cách cách, đôi mắt không có con ngươi dù nhìn không ra ánh mắt, nhưng khuôn mặt đều là vẻ dữ tợn.

“Ồ? Không ngờ ngươi còn không mở miệng chịu thua?” Tiểu Lôi bĩu môi: “Được, vốn ta còn định chỉ cần ngươi mở miệng chịu thua thì tha cho ngươi một mạng..... Bất quá ngươi kiên cường muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn ngươi.”

Nghe thế, Ác Mộng cơ hồ nổi điên liều mạng giãy dụa, cuối cùng sau khi ngón tay Tiểu Lôi bóp chặt lại, một tiếng rắc trong trẻo vang lên, cổ nó bị Tiểu Lôi bóp gãy, cơ thể nhũn ra như một bãi bùn.

Tiểu Lôi tiện tay đem tên gia hỏa lông bờm xồm xấu xí này quăng đi.

Phụ thần Zeus vĩ đại làm chứng, con vật này cơ hồ là Ác Mộng cuối cùng trên thế giới này, ý niệm cuối cùng trong đầu nó trước khi lâm tử chính là:

.....

Mẹ! Ngươi nắm cổ ta, làm sao ta nói được!!!!!!

.....

Vị Ác Mộng cuối cùng trên thế giới này đoạn khí, loại sinh vật thần kỳ này đã tuyệt chủng trên tay Tiểu Lôi, hắn chỉ cảm thấy cảnh vật chung quanh trước mắt bỗng nhiên phát sinh biến hóa, không gian tựa như chấn động một chút, thời không vốn ngưng trệ đã tiêu thất!

Vừa rồi còn cảm giác động tác nơi này phẳng phát chậm hơn so với bên ngoài chừng nửa nhịp, hiện tại lại khôi phục bình thường. Tiểu Lôi nhìn chung quanh, nơi này vẫn là một đấu trường hình tròn. Nhưng phía trước, lại xuất hiện một nhân ảnh.

Chính là Phoenix!

Phoenix đưa lưng về Tiểu Lôi, toàn thân nàng hiện ra một luồng sát khí!

Tiểu Lôi đến gần nàng, càng cảm giác được trên người nàng tràn ngập sát phạt chi khí! Cổ sát khí này tựa như vật chất cảm nắm được!

Khi đến trước mặt nàng, lại thấy hai mắt Phoenix nhắm chặt, cơ thể bất động. Tiểu Lôi ngăn người: Nàng đến trước mình một bước. Chẳng lẽ cũng là bị Ác Mộng mê hoặc trong mộng cảnh?

Nghĩ đến đây, Tiểu Lôi lớn tiếng nói: “Ê, nữ nhân giáo hoạt, tỉnh lại, ngươi mộng đủ chưa?”

Không có phản ứng, Phoenix vẫn tựa như một pho tượng, chỉ có mí mắt nàng mơ hồ run rẩy, cũng không biết trong mộng cảnh nàng đang gặp gỡ tình cảnh gì, mà sát khí trên người nàng càng ngày càng sắc bén!

Tiểu Lôi định đưa tay vỗ vào người nàng một chút, ngón tay vừa mới chạm vào áo nàng, không ngờ cảm thấy đầu ngón tay tựa như bị kim châm!

Nữ nhân giảo hoạt này. Mong thấy cảnh tượng chiến đấu thảm thiết đến thế nào? Sát khí toàn thân không ngờ có thể bành trướng đến mức như vậy?

Tiểu Lôi sợ hãi than thầm.

Đột nhiên, nhìn khăn che mặt của Phoenix, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một ý niệm không thể ức chế trong đầu.....

Có nên thừa dịp hiện tại xem mặt nàng ta hay không?

Tiểu Lôi thật sự hiếu kỳ Phoenix này rốt cuộc là có lai lịch thế nào, hiện tại nàng hiển nhiên đang lâm vào trong mộng cảnh, nhìn bộ dáng bất động như tượng của nàng, có lẽ đừng nói Tiểu Lôi tháo xuống khăn che mặt của nàng, cho dù lột sạch quần áo của nàng, có lẽ nàng cũng không có phản ứng gì.....

Ý niệm này trong đầu Tiểu Lôi một khi sinh ra, không cách nào áp chế được. Mặc dù hắn đã đáp ứng Phoenix đợi sau khi sự tình chấm dứt sẽ xem mặt của nàng, nhưng hiện tại cơ hội đang ở trước mắt.....

Hừ, tiểu vô lại này không phải là loại quân tử câu nệ hứa hẹn.

Hắn ngẫm nghĩ, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nghiêm túc nói:” Phoenix này, ta hiện tại muốn nhìn mặt người. À, mặc dù chúng ta đã có giao ước, nhưng hiện tại ta đột nhiên muốn lập tức xem ngay..... À, nếu người phản đối, ta cũng sẽ không ép, vậy ta hỏi người, người chịu không? Ta đếm đến ba, người không nói, vậy là đáp ứng!”

Ho khan một tiếng, Tiểu Lôi nhanh chóng nói:” Một hai ba! A! Người không nói, coi như người đáp ứng!”

Hắn cười cổ quái, đưa tay hướng về chiếc khăn che mặt trên mặt Phoenix.

Mắt thấy đầu ngón tay cơ hồ đã muốn đụng vào đến chiếc khăn che mặt, trong lòng Tiểu Lôi cũng tràn ngập tò mò và chờ mong..... Đột nhiên, nàng mở mắt khi tay chỉ còn cách chừng một đốt tay!

Tiểu Lôi giật mình, lập tức tựa như đứa nhỏ đang làm chuyện xấu bị bắt quả tang lui về phía sau hai bước, ho khan một tiếng, cười hi hi:” A a, thật có lỗi, ta thấy trên mặt người có bụi.....”

Nhưng Tiểu Lôi còn chưa nói xong, lại đột nhiên cảm giác không đúng!

Bởi vì ánh mắt xinh đẹp của Phoenix, không ngờ tràn ngập sát khí và địch ý!!

Ánh mắt ấy, căn bản không có một tia lý trí, tất cả đều là một loại sát khí gần như cuồng bạo! Trong đó chỉ có phá hủy!

Mắt thấy Thu Lộ kiếm bị Tiểu Lôi nắm chặt, Phoenix lại đột nhiên vặn người bắt đầu xoay tròn, Tiểu Lôi hắc một tiếng, cơ thể nhanh chóng xoay tròn theo đó. Hai nhân ảnh biến thành hai bóng mờ, kiếm khí tung hoành, quần áo trên người Tiểu Lôi xoạt xoạt, trong nháy mắt vạch thành vài đường. Trên người hắn tự nhiên xuất hiện một đoàn quang mang tiên pháp lấp lánh, trầm giọng quát:” Nữ nhân giảo hoạt, người thật sự điên sao? Còn đánh tiếp sẽ không ổn đâu!”

Phoenix vẫn không nói, nàng trở tay nắm kiếm, đặng đặng đặng đặng liên tục lui hai bước, chuyển thành cầm kiếm bằng hai tay, lớn tiếng hét, cơ thể nàng đột nhiên chấn động, lập tức một đạo khí tức sắc bén dày đặc vô cùng từ trên thân nàng tỏa ra!

Sắc mặt Tiểu Lôi biến đổi, nghiêng răng nói:” Điên, điên! Nữ nhân này điên rồi!”

Hắn đã cảm giác được Phoenix đã dùng đến chân bản sự, xuất ra Bách Trảm Quy Nhất! Chiêu này nếu xuất ra, có lẽ sẽ lập tức khiến cho kết giới phản ứng!

Tiểu Lôi không dám lãnh đạm, không đợi Phoenix tự khí xong, đã phi thân xông tới, thân ảnh hắn bay giữa không trung như một con du long! Song thủ lăng không bắn ra hai đạo chỉ phong! Phoenix mặc dù đang nỗ lực ngưng tụ kiếm khí của mình, phản ứng lại không hề chậm lại dù là nửa phần, mắt thấy chỉ phong đến trước mặt, nàng nâng Thu Lộ kiếm đỡ trái, gạt phải, tranh tranh hai tiếng, Phoenix bị chấn động đến toàn thân run lên, lại thét lên một tiếng, ngón cái nhanh chóng lướt ngang trên kiếm phong

Ngón tay nàng lập tức bị rạch ra, một giọt máu tươi rơi xuống, chảy trên kiếm phong, không ngờ mơ hồ dưới kiếm khí băng lam sắc, tỏa ra màu xanh ngọc bích!

Tiểu Lôi thấy kiếm phong nàng biến màu, nhủu mảy nói:” Nữ nhân lì lợm, không ngờ dụng pháp thuật ‘Bích Lạc Hóa Huyết’! Hắc!”

Bích Lạc Hóa Huyết này, chính là một loại pháp thuật của Tiêu Dao phái, người thi triển pháp thuật dùng máu tươi của mình nhỏ trên vũ khí, có thể gia tăng kiếm khí phát ra, bất quá hiện tại Phoenix rất hiển nhiên là đang mê man, không ngờ lại thi triển pháp thuật như vậy!

Phải biết rằng, phi kiếm của đông phương tu hành giả đều là tự mình luyện thành, cho dù không phải tự luyện, cũng sẽ mất thời gian rất lâu để tu luyện phi kiếm, nỗ lực làm phi kiếm và linh khí của mình tương thông, như vậy sau này sử dụng, mới có thể đắc tâm ứng thủ, ý tùy tâm động. Mà pháp thuật Bích Lạc Hóa Huyết, cũng chỉ có sử dụng trên phi kiếm do tu hành giả tự tay dùng linh khí luyện hóa, mới có thể có hiệu quả.

Thu Lộ kiếm này căn bản là không phải kiếm của Phoenix, mà là Tiểu Lôi cho nàng mượn, pháp thuật như thế nào có hiệu quả?

Bất quá Tiểu Lôi đã hoàn toàn nhìn ra Phoenix đã mất đi hết thủy lý trí, trong đầu chỉ dùng bản năng chiến đấu với mình! Bản năng khiến nàng đang đem hết thủy pháp thuật biết được sử dụng để tăng cường sức chiến đấu!

Tiểu Lôi biết không thể chờ đợi, phi thân búng tay vào trên kiếm phong của nàng.

Keng một tiếng, kiếm phong ông ông run rẩy, Phoenix như trúng lôi kích, toàn thân run lên, cơ thể lập tức lùi lại, hai tay nắm chuôi kiếm đồng thời rỉ máu, nhưng nàng lại kiên quyết không chịu buông tay, nhún người bỏ một kiếm xuống Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi lắc mình né tránh, chỉ thấy kiếm khí băng lam sắc hóa thành một vòng xoáy cuồng bạo rồi nhanh chóng xoay tròn! Tiểu Lôi bất đắc dĩ, chỉ có thể phách ra một chưởng, một đạo kiếm khí sắc bén từ trên tay hất bắn ra, phá vỡ vòng xoáy, nhưng Phoenix lại giống như một người điên, nhún người áp sát Tiểu Lôi, Thu Lộ kiếm trong tay điên cuồng nhắm Tiểu Lôi đâm tới.

Pháp lực nàng vốn không thấp, lúc này càng toàn lực thi triển ra, Tiểu Lôi không muốn thương tổn nàng, vốn là có thể né tránh. Nhưng Phoenix không lúc nào không tụ tập lực lượng, chỉ cần khi nàng tụ khí xong, lập tức dùng chiêu “Bách trảm quy nhất”, nói không chừng sẽ dẫn phát kết giới tạo thành phản ứng dây chuyền, mọi người cùng chết. Cho nên Tiểu Lôi cũng không thể né tránh, chỉ có thể dùng cứng đối cứng tiếp kiếm khí của nàng, như vậy mới có thể tại mỗi một kiếm tiêu hao kiếm khí của nàng, không cho nàng có cơ hội ngưng tụ kiếm khí phát xuất “Bách trảm quy nhất”!

Mắt thấy Phoenix tựa như điên cuồng oanh tạc như bão tố, Tiểu Lôi cũng mất kiên nhẫn, tung ra một chưởng nhẹ nhàng áp trên vai nàng, ai ngờ Phoenix chỉ hơi cúi người một chút, lập tức vươn thẳng người, miệng phun ra một ngụm máu tươi! Không ngờ thà bị thương, cũng không chịu lui nửa bước! Quyết ý liều mạng cùng với Tiểu Lôi!

“Mẹ người. Phong nữ nhân, không muốn sống nữa sao, còn liều mạng như vậy à!” Tiểu Lôi tức giận mắng to, nếu không phải bởi vì mình không muốn đả thương nàng, Tiểu Lôi đã sớm đánh ngã nàng ta.

Hơn nữa, Thu Lộ kiếm trong tay nữ nhân này đích xác bắt phạm, chính là nhân gian đệ nhất thần binh, nếu là vũ khí khác, cho dù pháp lực Phoenix cao cường, cũng vị tất thương tổn được Tiểu Lôi. Nhưng đối mặt cao thủ, lại cầm thần binh như vậy, Tiểu Lôi không thể dựa vào kim thân có xích châu dung hợp mà chống đỡ được.

Cuối cùng, hấn mắng to:” Được! Ả điên này, lão tử liều mạng không cần thanh phá kiếm này nữa!”

Nói xong, hấn tung người lui ra phía sau hai bước, đột nhiên song thủ giơ lên cao, miệng ngâm nhẹ!

Tay áo hấn lập tức bay ra một đoàn hắc khí! Đoàn hắc khí mơ hồ mang theo quang mang đen bóng, phảng phất là một thanh thần binh lợi nhận!

Thanh binh khí này dài một trượng, toàn thân bị hắc khí bao phủ, đáng sợ vô cùng!

Tiểu Lô cầm binh khí trong tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh như băng.

Binh khí này cũng là hắc lần đầu tiên mang ra sử dụng! Cho dù là chính hắc, cho tới bây giờ chưa dùng đến binh khí này, ngay cả gặp cũng chưa gặp qua.

Vốn binh khí này không phải là của Tiểu Lô, mà là lần này đến châu âu, trước khi xuất phát, hầu tử đó cho hắc mượn sử dụng!

Lúc ấy hầu tử đó biết lần này phải đi tây phương đánh nhau, nhất thời vui vẻ như cuồng, chỉ hỏi Tiểu Lô dùng binh khí gì, Tiểu Lô liền xuất ra Thu Lộ kiếm, vốn hắc rất đặc ý, nghĩ đến Thu Lộ kiếm là nhân gian đệ nhất thần binh, tự nhiên bất phàm, làm sao biết hầu tử đó chỉ nhìn qua đã coi như rác rưởi quăng sang một bên. Miệng kêu lên:” Càn quấy! Càn quấy! Nhóc con này rất hiểu sự! Ta nhìn người thông minh, đáng tiếc có bản sự như vậy, lại cầm một cây gậy cời lò xấu xa như vậy! chỉ bằng cây cời lò người đem ra ngoài, cũng đủ xấu hổ chết người! Người đừng có đi theo ta, miễn cho lão nhân gia mất mặt cùng với người!”

Lúc ấy Tiểu Lô ngạc nhiên.

Thu Lộ thần kiếm chính là nhân gian đệ nhất thần binh, sao lại đến miệng hầu tử đó, lại bị giáng thành một cây gậy cời lò?

Hầu tử đó lúc ấy cười lạnh nói:” Thứ phế vật này của người, tại nhân gian tự nhiên là bảo bối, nếu là đặt ở thiên đình, ngay cả đám nhị lưu thần tướng trong thiên binh cũng không thích dùng. Người bản sự không nhỏ, tại sao lại vẫn không có một thanh binh khí thuận tay!”

Lúc ấy Tiểu Lô rất buồn bực, nghĩ thầm ta sao có thể cùng lão nhân gia ngài so bì? Cây cời của ngài, đó là thần binh nổi tiếng thiên thượng địa hạ. Ta thật sự muốn có một cây, lại không biết đi tìm ở đâu đây!

Bất quá lời này vừa nói, Tiểu Lô cũng đại thể minh bạch. Vốn Thu Lộ kiếm này tại nhân gian cố nhiên là bảo bối hiếm có, tới trên thiên đình cũng không là gì cả.

Lúc ấy hầu tử đó liền tùy ý quăng một thứ gì đó cho Tiểu Lô, chỉ nói là một món binh khí, lại chỉ tạm thời cho Tiểu Lô mượn dùng một lần. Dùng xong thì trả lại. Khi không động thủ tuyệt đối không thể lấy ra.

Lúc ấy Tiểu Lô đã đoán được thân phận của hầu tử đó, mặc dù còn không nói ra, nhưng dù sao trong lòng đã biết chắc. Vốn còn si tâm vọng tưởng hầu tử sẽ đem kim cô bổng cho mình mượn, nhưng sau đó thấy hầu tử lấy kim cô bổng đánh thiên sứ, đã biết thứ mình cầm là không phải.

Lúc này cuối cùng lấy nó ra, nghĩ thầm hầu tử miệng đem Thu Lộ kiếm coi rẻ như vậy, lại khá coi trọng thứ này, nghĩ đến là nó nhất định có thể thắng được Thu Lộ kiếm.

Hắc lúc này trong lòng cũng rất tò mò, rốt cuộc là binh khí như thế nào, không ngờ có thể làm hầu tử cũng nói là thứ rất tốt. Còn nghiêm lệnh với mình, không động thủ không được sử dụng, hơn nữa chỉ được dùng một lần!

Nói thì chậm khi đó lại rất nhanh!

Chỉ nghe thấy Tiểu Lô ngang nhiên rống to, song thủ lấy ra một món đồ dài một trượng trên thanh binh khí có hắc sắc vương vân, cuối cùng mới dần dần tán đi, nhưng nhìn lên, chỉ thấy trên đó ghi rõ:

“Hắc tự ô kim khước vô nhận, nhất đoan đại lai nhất đoan tiểu, dẫn kiến thốn đầu tam xích tam, bí lý đoản khước hựu lưỡng phân, cửu xỉ khanh nhiên tự cương nha, tức khả lê điền hựu năng canh, đoan thử diệu bảo thiên hạ vô, khước thị thiên bổng thủ thượng vật.”

Tiểu Lô nhìn rõ, vừa thấy thiếu chút nữa tức giận đến ngất đi.

Thứ binh khí lợi hại thần kỳ gì đó cầm trong tay, không phải là “Cửu xỉ đình ba” thì là cái gì?!

Mẹ người tên Bật Mã Ôn chết bầm! Không ngờ cho ta mượn thần binh lợi nhận chó má gì đó, hóa ra là Cửu Xỉ Đình Ba mượn của Trư Bát Giới!!

Tiểu Lô chỉ cảm thấy khóc cười không được, cầm Cửu Xỉ Đình Ba nơi tay, thật sự không oan uổng hắc một ngày trước đã gọi hầu tử đó vài tiếng “Đại sư huynh”.

368. Chương 368: Là Anh..... Không Phải Anh.....

Tiểu Lôi đang ngỡ ngàng, một kiếm đối diện này lại làm hắn bưng tỉnh, lập tức giơ cao đinh ba, dùng một thế “Thiên vương thác tháp”.

Phải nói Tiểu Lôi đích thật là có bản lĩnh. Lúc trước ở tại Tiêu Dao phái, chủ yếu tu luyện chính là ngự kiếm thuật, bất quá mười tám ban binh khí cũng có một số hiểu biết, đương nhiên..... Đinh ba tuyệt đối là chưa sử qua. Loại kỳ môn binh khí cũng chỉ có loại cường nhân như Thiên Bồng Nguyên Soái mới có thể sử ngoạn mục được.

Một kiếm của Phoenix chém xuống chính diện, Tiểu Lôi giơ cao đinh ba chống đỡ, chợt nghe keng một tiếng tựa như vàng ngọc va chạm, Thu Lộ kiếm không ngờ như vang lên một hồi than khóc!

Kiếm khí bằng lam sắc nhất thời ảm đạm vài phần, thanh âm vỡ vụn vang lên, trên kiếm phong không ngờ mẻ mất một mảnh to bằng ngón tay!

Tiểu Lôi rất bất ngờ, Cửu Xỉ Đinh Ba không ngờ sắc bén như thế?

Bất quá ngẫm lại cũng rất bình thường, món đồ chơi này mặc dù vẻ ngoài không ra gì, nhưng nói như thế nào cũng là binh khí của thiên tướng cao nhất thiên đình Thiên Bồng nguyên soái! Năm xưa con heo đó cầm đinh ba, cũng có thể chống đỡ mười hiệp dưới tay hầu tử! Mà đinh ba này ngay cả kim cô bổng cũng có thể tiếp được, há có thể là phàm vật??

Phoenix bị đinh ba chấn bay ra ngoài, nàng lộn người giữa không trung, không ngờ bắn ngược trở lại, hai bàn tay đầm đìa máu tươi, hiển nhiên hổ khẩu sớm đã bị đánh toạc, Tiểu Lôi bị lực chiến đấu vừa rồi của đinh ba này biểu hiện ra, không khỏi chấn động, cười dài một tiếng, lại dùng một chiêu “Hoành tảo thiên quân”.

Chiêu thức này nếu là dụng binh khí như trường thương hoặc là trường đao sử ra, tự nhiên là khí thế phi phàm, nhưng dùng đinh ba nhìn thật ớn lạnh. Có uy thế, lại tỏa ra một trận ác phong, đáng tiếc lại nhìn như đang làm ruộng.

Tiểu Lôi tự nhiên không khỏi tiếc nuối hình tượng của mình, bất quá hạ thủ lại thật lợi hại. Phoenix bay trên không, trường kiếm vừa mới đánh ra chưa đến nửa phần, bị đinh ba trong tay Tiểu Lôi vung lên, một đạo hắc khí cuốn đến, hất văng nàng và kiếm ra ngoài! Phảng phất như cuồng phong cuốn lá rụng, Phoenix bay ra hơn mười bước, cắm đầu xuống đất rồi còn lăn lông lốc một hồi. Ngộ ngាយ vài cái, nàng mới dùng Thu Lộ kiếm miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đứng lên.

Nhìn lại Thu Lộ kiếm, được xưng nhân gian đệ nhất thần binh, kiếm phong loang lổ, phảng phất như lá cây bị kiến gặm, chỉ chít vết mẻ! Ngay cả trên mũi kiếm cũng đầy những vết rạn!

“Hảo gia hỏa!” Tiểu Lôi không khỏi sợ hãi than thầm!

Thu Lộ kiếm có thể xem như binh khí cực kỳ cường hãn mà Tiểu Lôi từ khi xuất đạo tới nay dùng qua, không ngờ dưới Cửu Xỉ Đinh Ba này, mới tiếp hai chiêu đã không xong! Khó trách ngày đó Bật Mã Ôn khinh thường “Thần kiếm” này!

Xem ra bảo bối nhân gian, và bảo bối thiên đình, khác biệt thật sự không phải một hai điểm!

Phoenix run rẩy như lên cơn sốt rét, nhưng ánh mắt lại càng cuồng loạn, song thủ rỉ máu, theo kiếm phong nhỏ từng giọt trên mặt đất, nàng đột nhiên nghiêng người, phun một ngụm máu, mặc dù có khăn che mặt ngăn lại, nhưng khăn che mặt lại bị máu tươi nhuộm đỏ! Phoenix rốt cuộc không duy trì nổi nữa, tay buông chuôi kiếm, lao đảo ngã xuống.

Tiểu Lôi lúc này mới đi tới, một cước đá văng Thu Lộ kiếm bên cạnh nàng, để phòng nữ nhân này lại nổi điên, lại nhìn Thu Lộ kiếm cơ hồ đã hoàn toàn hư hỏng, trong lòng không khỏi có chút đau đớn. Bất quá cũng may Thu Lộ kiếm này không phải do Tiểu Lôi tự luyện ra, dù sao lúc trước cũng là cướp được, cũng không mất vài phần khí lực của mình.

Niệm một câu kiếm quyết, thu lại Thu Lộ kiếm, Tiểu Lôi mới nhẹ nhàng đá Phoenix một chút, miệng kêu:” Ờ, phong nữ nhân, người tỉnh chưa?”

Phoenix không nói, cơ thể lại run rẩy không ngừng, miệng vang lên tiếng răng đập “Cập cập cập cập”, Tiểu Lô hơi nhú mày, cúi xuống nhìn, đôi mắt nàng đã nhắm nghiền, mày nhú chặt, phẳng phất đang chịu một loại thống khổ to lớn.

Tiểu Lô thở dài, nắm lấy cổ tay nàng.

Phải biết rằng vốn trên tay Phoenix đều đeo bao tay, nhưng trải qua kịch chiến, bao tay sớm đã nát vụn, bàn tay còn tràn đầy máu tươi, Tiểu Lô kiểm tra mạch đập của nàng, chỉ cảm giác thấy mạch đập rối loạn, khí tức càng loạn quá mức, khi thì cuồng loạn, khi thì như sợi tơ, cũng không biết là trúng tà môn gì.

Trên người hắn mang theo vài viên đơn dược, nhưng toàn bộ đặt trong túi càn khôn, tại kết giới của Zeus, cũng không thể lấy ra.

Nơi này đích thật là hoàn toàn cấm ma linh vực, cho nên vừa rồi hai người đại chiến, lại cơ hồ dụng toàn bộ võ công độ sức, không hề dùng pháp thuật.

Nếu không, bằng pháp thuật của Tiểu Lô, cũng đã sớm chế phục phong nữ nhân này.

Tiểu Lô đang xem xét mạch của Phoenix, lại đột nhiên thấy hai mắt Phoenix chậm rãi mở ra, Tiểu Lô lập tức buông tay lui về phía sau, đề phòng nữ nhân này lại nổi điên.

Nhưng lần này Phoenix cuối cùng không xuất thủ, ánh mắt lộ vẻ mê loạn, miệng cười lạnh, nói một câu làm Tiểu Lô không hiểu nổi:

“Hừ, hiện tại ngươi hài lòng chưa!”

Không đợi Tiểu Lô nói, Ánh mắt Phoenix chuyển động, trở nên cực kỳ thống khổ, nghiêng răng nói:” Ta hài lòng sao? Chúng ta lưỡng bại câu thương, đều là người sai!”

“Hồ thuyết bát đạo! Nếu không phải ngươi khi đó đột nhiên làm khó dễ ta, sẽ biến thành tình huống hiện tại sao?”

“Hừ! Buồn cười! Ngươi không phải vì trí tuệ mà nổi tiếng sao? Chẳng lẽ ngươi cũng nhìn không ra, chúng ta vừa rồi là lâm vào trong mộng cảnh, nơi này lại có một Ác Mộng tồn tại!”

Nói đến đây, Phoenix lại thở dài một tiếng, phẳng phất đang tự nói, thanh âm trầm thấp:” Là chúng ta không cẩn thận, mới có thể như thế này. Nhưng vì sao phụ thần lại lưu một Ác Mộng trong kết giới?”

Nói xong câu này, nàng lại ngửa mặt lên trời cười to:” Vì sao? Ông ta luôn luôn nghi thần nghi quỷ! Có lẽ là sợ hãi có người sẽ thừa dịp ông ta ngủ say sẽ ám hại ông ta! Ông ta luôn như vậy, đối với ai cũng đều không hoàn toàn tín nhiệm! Năm đó ông ta lưu lại người tại nhân gian, cũng giống như không tin người, nên đồng thời lưu ta lại, để ta và ngươi không chế lẫn nhau!”

Một chuỗi lời nói này, hình như là tự nói, lại hình như là hai người đang đối thoại, Tiểu Lô càng nghe càng ngạc nhiên.

Mẹ nó!

Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết.....

Tinh! Thần! Phân! Liệt!?

Vừa nghĩ đến đây, Phoenix đột nhiên ho mãnh liệt, trên khăn che mặt của nàng tràn đầy máu tươi, lại còn không ngừng có máu trào ra, ánh mắt dần dần biến thành một mảnh màu xám.

Chen lẫn trong tiếng ho khan mãnh liệt, nàng đột nhiên thấp giọng lẩm bẩm:” Ta không được..... Ta thật sự không được..... sự tình còn lại giao cho ngươi”

“Ta.....” Phoenix đột nhiên cười lạnh:” Khụ khụ khụ..... Ngươi không được, chẳng lẽ ngươi tưởng rằng ta còn có bao nhiêu lực lượng sao? Vốn ngươi so với ta mạnh hơn nhiều lắm, vừa rồi chúng ta hai người liều mạng đến người chết ta sống, tệ nhất mọi người cùng chết thôi..... Có thể trở về trong vòng tay của phụ thần cũng tốt, ta đối với những thứ này hết thấy sớm đã chán ngán.....”

Nói đến cuối cùng, thanh âm nàng dần dần trầm thấp xuống, rốt cuộc vô thanh vô tức.

“Mẹ!” Tiểu Lôi chửi một câu, sững sốt.

Phong nữ nhân này sẽ không chết chứ?

Ý niệm này trong đầu mới vừa hiện lên, đột nhiên Phoenix ngo ngoay ngồi dậy. Ánh mắt mang theo tiếng cười điên cuồng. Cũng không biết là thống khổ hay vui sướng, dựng một loại ngữ khí như người điên nói:” Ha ha ha..... Nàng chết? Nàng không ngờ lại chết? Nàng không ngờ thật sự chết..... Ha ha ha ha ha ha.....”

—

Cuối cùng phịch một tiếng, nàng ngã quy xuống.

Tiểu Lôi càng cảm thấy kỳ quái, bất quá cũng mơ hồ đoán được một chút gì đó, mắt thấy Phoenix ngã xuống, lại thật sự giật mình.

Hiện tại Phoenix tuyệt đối không thể chết được! Dù sao con gái bảo bối của mình còn đang ở trong tay nàng! Nếu không, vừa rồi Tiểu Lôi cũng sẽ không bị nàng điên cuồng tấn công mà không chịu đả thương nàng.

Hơn nữa hẳn rất kỳ quái, vừa rồi hai đĩnh ba của mình, không hề thật sự thương tổn đến đối phương, chỉ có điều là đánh lui nàng mà thôi, tuyệt đối không có khả năng tạo thành thương tổn với nàng!

Giải thích duy nhất chính là: Nàng bị trọng thương như vậy, căn bản là bởi vì nàng gặp tao ngộ gì đó khi lâm vào mộng cảnh!

Song thủ vừa mới đỡ Phoenix đứng dậy, nữ nhân này tựa hồ đã ngất đi, hai mắt nhắm nghiền. Tiểu Lôi thở dài, may mắn mạch đập của nàng không bị ngừng lại.

Đột nhiên, mí mắt Phoenix nhẹ nhàng run rẩy vài cái, miệng hàm hồ không rõ, thanh âm cực kỳ mềm mại, dùng một loại thanh âm nhẹ nhàng mang theo thống khổ vô hạn

“Tiểu Lôi..... Tiểu Lôi.....”

.....

.....

Tiểu Lôi nghe thấy thanh âm này, động tác đột nhiên cứng đờ!

Thanh âm này mềm mại êm tai, phảng phất ôn nhu, lại mang theo thâm tình rung động tâm can!

Trọng yếu nhất..... câu nói này, lại rõ ràng dùng trung văn!!

Mà càng thêm trọng yếu chính là.....

Thanh âm này lọt vào tai Tiểu Lôi, quả thực là quen thuộc vô cùng! Cho dù Tiểu Lôi nhắm hai mắt cũng có thể đoán được chủ nhân của thanh âm này!!

Tiểu Lôi như bị điện giật, đột nhiên vươn song thủ run rẩy, nhẹ nhàng gỡ khăn che mặt của Phoenix

Dưới khăn che mặt là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, lông mày như trắng rằm, môi đỏ như son, hai gò má vốn trắng ngần, nhưng hiện tại lại dính máu!

Nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc này, Tiểu Lôi đã hoàn toàn ngây dại!!

Hắn tựa như trúng định thân pháp, nhìn chằm chặp khuôn mặt trước mặt này!

Đôi mắt nhẹ nhàng run rẩy vài cái, rồi chậm rãi mở ra, ánh mắt ngỡ ngàng, sau đó lạc vào khuôn mặt Tiểu Lôi, mê loạn dần dần tản đi, chợt bộc phát vẻ vui mừng kinh hãi.

Đôi bàn tay đầm máu đột nhiên gắng sức ôm lấy Tiểu Lôi, miệng mang theo vô hạn kinh hãi:” Tiểu Lôi..... Tiểu Lôi..... Thật sự là anh sao..... Là anh tới cứu em..... Anh cuối cùng đã tới cứu em.....”

Nói đến đây, đôi mắt đã chảy xuống nhiệt lệ, trộn lẫn với máu trên mặt cùng một chỗ, chậm rãi rơi xuống.

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy miệng mình như nghẹn lại, một chữ cũng nói không nên lời.

Bất quá ánh mắt nữ nhân trước mặt này đột nhiên biến đổi, chậm rãi biến thành tuyệt vọng, ngữ khí nàng lộ vẻ thê lương khó tả:

“Không phải..... Không phải anh..... Không có khả năng là anh..... em biết, anh đã sớm trở về..... anh sẽ không tồn tại trên thế giới này.....”

369. Chương 369: Phoenix Nghĩa Là Phượng Hoàng Tái Sinh

Trong lòng hắn run lên! Nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc, thêm vào hai câu nói cơ hồ hoàn toàn mâu thuẫn, thêm vào cùng thâm tình vô hạn và tuyệt vọng vô cùng trong câu nói.....

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Tiểu Lôi đã minh bạch!

Trước đây, rất nhiều lần suy nghĩ cũng không nghĩ ra, nghi vấn này vương vấn đã rất lâu trong lòng hắn, đột nhiên trong lúc đó bỗng nhiên sáng sủa!

Vì sao pháp lực Bảo Nhi cường đại như thế, cơ hồ đã có thể sánh ngang lực chiến đấu của đông thổ nhất lưu cao thủ, lại không ngờ bị người bất cớ?

Vì sao Phoenix không ngờ đối với tính tình tính cách của mình đều tựa như cực kỳ quen thuộc? Vì sao nàng lại biết sử dụng pháp thuật đông phương, lại còn là của Tiêu Dao phái?

Vì sao nàng lại đặc ý chế tạo một thanh đao cơ hồ giống như thái đao trước kia của mình làm vũ khí?

Vì sao nàng nói qua nàng không có ý thương tổn Bảo Nhi, chỉ thỉnh cầu mình cùng nàng hợp tác?

Hết thảy những chuyện này, đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp buồn bã trước mắt, câu đố đã hoàn toàn được giải đáp!

Đáp án chỉ có hai chữ:

Nguyệt Hoa!!

Đây là Nguyệt Hoa!

Là Nguyệt Hoa thật sự!

Khác với Nguyệt Hoa trong nhà của Tiểu Lôi là được mang về từ một thời không khác! Người đang đứng trước mắt mới chính thực là mẹ đẻ của Bảo Nhi. Nguyệt Hoa của thời không này!

Tiểu Lôi cơ hồ là dùng hết khí lực toàn thân, mới phát ra được hai chữ:” Nguyệt..... Hoa.....”

Hắn tựa hồ không ý thức được mình nói ra hai chữ này, làm trong lòng nữ nhân này rung động mãnh liệt đến thế nào! Ánh mắt nữ nhân trước mặt chợt sáng lên một tia quang thái kỳ dị, nhưng trong nháy mắt lại tiêu thất, thay vào đó là vẻ tuyệt vọng.

Nàng líu ríu:” Không phải..... Không phải anh.....”

Sau đó, ánh mắt nàng cuối cùng tỉnh táo lại. Nhìn Tiểu Lôi, nói ra một câu cực kỳ cổ quái:” Không phải anh..... anh không phải Tiểu Lôi, anh không phải.”

Kỳ quái nhất là, đối mặt với câu nói quái dị này, Tiểu Lôi không ngờ thở dài, gật đầu nói:” Em nói đúng rồi, anh không phải Tiểu Lôi.”

Phoenix có thể dễ dàng bắt cóc Bảo Nhi, chỉ vì nàng là Nguyệt Hoa! Đừng nói pháp lực Bảo Nhi cường hãn, cho dù là pháp lực Bảo Nhi cường đại thập bội so với hiện tại Chỉ cần Phoenix ở trước mặt Bảo Nhi cho nàng nhìn khuôn mặt mình, có lẽ căn bản không cần động thủ, chỉ cần nàng ngoắc tay, Bảo Nhi tuyệt đối sẽ cùng “Mẹ” rời đi!

Phoenix vì sao biết pháp thuật đông phương? Rất hiển nhiên, tất nhiên là Tiểu Lôi dạy nàng— đương nhiên, không phải mình, mà là Tiểu Lôi đến từ thế giới tương lai!

Đây là một khái niệm đơn giản mà lại phức tạp.

Dựa theo thứ tự mà nói: Tiểu Lôi của thế giới tương lai vượt qua thời không đi vào hiện tại, gặp Nguyệt Hoa của thời không hiện tại này.

Mà Tiểu Lôi của thời không hiện tại, lại vượt qua thời không về quá khứ, gặp Nguyệt Hoa của thời không quá khứ (Hắn chẳng những đã trở về quá khứ, còn thành công chuyển biến lịch sử, đem Nguyệt Hoa của thời không quá khứ trở về).

Nguyệt Hoa thở dài, nàng ho mạnh, khoe miệng lại chảy ra máu tươi:” Anh ấy không đến..... Anh ấy không đến.....”

Tiểu Lôi thở dài, bàn tay hắn đã nhẹ nhàng cầm cổ tay Nguyệt Hoa, một tia nội tức chậm rãi rót vào trong cơ thể nàng, ôn nhu nói:” Hắn không đến, nhưng anh đã đến đây, anh sẽ giúp em.”

Trong mắt Nguyệt Hoa vẫn là tuyệt vọng hồ hững, nhẹ nhàng lắc đầu, hạ giọng nói:” Em không rõ, bọn em cách xa nhiều năm, đã sớm tuyệt vọng. Em biết em và anh ấy đã phân cách tại hai đầu thời không, vĩnh viễn không có cơ hội gặp mặt.” Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn Tiểu Lôi , lại lắc đầu:” Anh không phải anh ấy..... Mặc dù anh cũng là Tiểu Lôi, nhưng..... Anh không phải anh ấy.”

Tiểu Lôi minh bạch, “Anh ấy” của Nguyệt Hoa, chính là Tiểu Lôi của thế giới tương lai. Người từng cùng hắn tương ngộ trên đỉnh băng sơn, cái gã của thế giới tương lai đã bỏ lại sinh tử ái luyến.

Có nội tức Tiểu Lôi rót vào trong cơ thể, Nguyệt Hoa dần dần không còn ho nữa, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng ánh mắt lại khá hơn một ít. Nàng thấy tư thế Tiểu Lôi ôm mình, mơ hồ cau mày, hạ giọng nói:” Buông... em ra.”

Tiểu Lôi thở dài, buông nàng, lui ra phía sau một chút, nghiêm mặt nói:” Nguyệt Hoa, anh đã đoán được, em là Nguyệt Hoa của thời không này, cũng chính là Nguyệt Hoa mà chúng ta đều tưởng rằng đã chết, đồng thời cũng là thân sinh mẫu thân của Bảo Nhi, đúng không?”

Nguyệt Hoa gật đầu, nàng ngược lại còn lộ ra một nụ cười kỳ quái mỉm cười:” Vậy Nguyệt Hoa trong nhà anh thì sao? Còn có một tiểu cô nương trong nhà anh, tên là Bối Nhi thì sao? Có phải là sau khi anh vượt qua thời không, mang trở lại từ một thời không khác đúng không?”

Tiểu Lôi gật đầu.

Trong mắt Nguyệt Hoa lộ ra vẻ bi thương:” Anh thành công..... Anh đã thay đổi vận mệnh..... Nguyệt Hoa trong nhà anh, rất may mắn, may mắn hơn em.”

Nói đến đây, sắc mặt nàng đã dần dần phát xám lại, lộ ra vài phần khí tức tử vong.

Tiểu Lôi giật mình, hắn cảm giác được sinh mệnh Nguyệt Hoa đang chậm rãi trôi qua, sức sống trong ánh mắt nàng giảm dần.

Hắn nắm cổ tay Nguyệt Hoa, vội vàng lưu chuyển nội tức nhanh hơn.

“Em làm sao vậy? Rốt cuộc là chuyện như thế nào, sao em bị trọng thương như vậy?”

Nguyệt Hoa miễn cưỡng cười:” Câu chuyện này rất dài, bất quá em nghĩ, anh nhất định đã mê hoặc thật lâu, rất hi vọng biết hết thấy phải không?”

Nhìn ánh mắt kiên định của Tiểu Lôi, Nguyệt Hoa thở dài:

”Tất cả chuyện này, đều bắt đầu từ ngày đó em gặp được anh ấy trên đỉnh núi Pyrenees Em nghĩ, anh cũng nhất định từng vượt qua thời không, trải qua những chuyện tương tự như em. Bất quá vận mệnh em so với các anh bi thảm rất nhiều. Anh ấy gặp em, trái tim của em đã vĩnh viễn trao cho anh ấy, cả đời này..... Không, là suốt đời suốt kiếp, đều sẽ không thay đổi.....

Ngày đó, chúng em ly khai trại, đi vào băng hà trên đỉnh núi, cuối cùng tìm được Thần điện Zeus dưới lớp băng hà, em vô ý phát hiện chiếc hộp của Pandora

Nói đến đây, trong mắt Nguyệt Hoa lộ ra ánh mắt sợ hãi, cơ thể rụt một chút, rồi mới tiếp tục nói:” Nếu em ngày đó không có phát hiện thứ này, có lẽ vận mệnh của em đã khác đi..... Đáng tiếc, lúc ấy em cũng

mở chiếc hộp Pandora. Pandora tỉnh lại, em đã tự tay thả ra thứ ma quỷ gây cho em tao ngộ bi thảm Nàng ta..... Nàng ta thả ra quái vật Thần điện, anh ấy đã dùng hết thủy mọi thứ, đều không phải đối thủ của quái vật này. Anh ấy vì em, dùng cơ hồ tất cả pháp bảo, chúng em bị vây trong Thần điện, cuối cùng anh ấy bị thương rất nặng, chống đỡ không nổi nên ngất đi. Em cảm thấy rất tuyệt vọng, anh ấy là nam nhân đầu tiên và cũng là duy nhất trên đời mà em yêu. Em đã biết anh ấy đến từ tương lai, đến từ một thời không mà em cũng không biết. Anh ấy tựa hồ rất muốn thay đổi lịch sử, đáng tiếc lại thất bại. Em nhớ rõ trước khi anh ấy bị thương ngất đi, anh ấy còn nói với em, bảo em đừng sợ, anh ấy sẽ bảo hộ em.....”

Trong lòng Tiểu Lôi cũng đang nhẹ nhàng run rẩy, hồi tưởng đoạn quá khứ mình đã trải qua. Lúc ấy mình đích xác cũng không phải đối thủ của quái vật trong Thần điện Nếu không có Diệu Yên.....

Nguyệt Hoa thở dài:” Pandora nói với em, nàng ta có thể tha cho chúng em, cái giá là linh hồn của em, chỉ cần em giao ra linh hồn và thân thể của em, nàng ta sẽ nguyện ý lưu lại mạng sống cho Tiểu Lôi, thả anh ấy ra ngoài.”

Tiểu Lôi trầm xuống, hẳn đã biết lựa chọn của Nguyệt Hoa!

Hắn đã sớm biết!

Mình trải qua đoạn quá khứ kia, lúc đó chẳng phải cũng như thế sao? Đối mặt uy hiếp của Pandora, Nguyệt Hoa lúc ấy đã đáp ứng yêu cầu ma quỷ, nếu không phải Diệu Yên đột nhiên thức tỉnh, vậy có lẽ mình, cũng sẽ trải qua một lần bi kịch như vậy

“Pandora, nàng ta tìm được linh hồn và thân thể của em, cuộc sống của em bắt đầu bị nàng ta chi phối” Nguyệt Hoa lắc đầu, đột nhiên lại lộ ra một ánh mắt tuyệt vọng:” Nhưng em không nghĩ đến, sự tình phát sinh sau này, làm em càng thêm tuyệt vọng.....”

“Pandora nhập vào người em, nàng ta không hề lập tức chiếm đoạt linh hồn của em, bởi vì nàng ta còn chưa đủ cường đại, nàng ta lại chỉ phối em ly khai Thần điện.”

Tiểu Lôi gật đầu:” Anh biết, anh vẫn rất kỳ quái, rốt cuộc em đã đi nơi nào, ở giữa có một đoạn thời gian, em biến mất một cách kỳ lạ, sau đó lại bất ngờ xuất hiện.”

Nguyệt Hoa cười khổ:” Có lẽ chỉ có một mình em biết, bởi vì Pandora muốn dẫn em đi tìm một người..... Tìm một Thần tộc Olympia đã chôn tại nhân gian mấy ngàn năm!”

Tiểu Lôi lúc này mới biến sắc, đột nhiên bật thốt lên:” Anh vừa rồi nghe thấy khi em hôn mê, phảng phất là đang tự nói, hình như là hai người đang đối thoại Chẳng lẽ thân thể em, ngoại trừ linh hồn của em và Pandora, còn có một linh hồn khác tồn tại?!”

Nguyệt Hoa không trực tiếp trả lời, nàng thở dài, chậm rãi nói:” Em ly khai Thần điện, nhưng em lúc ấy không có gì không tình nguyện, bởi vì em biết, mạng sống của anh đã được bảo vệ. Pandora và em kí kết linh hồn khế ước, nàng ta không thể nói dối với em, lúc ấy làm em cảm thấy kỳ quái chính là, nàng ta dẫn em xuyên qua núi Pyrenees, đến một địa phương em nằm mơ cũng không thể tưởng được Hy Lạp, Athens.”

Hy Lạp, Athens?

Não Tiểu Lôi nhanh chóng vận động, suy tư một hồi, may mắn Nguyệt Hoa đã đưa ra đáp án:

“Tại Athens, có một con cờ của Thần tộc chôn tại nhân gian mấy ngàn năm, danh tự người này, nói ra anh nhất định biết, nàng tên là Athena.”

Không đợi Tiểu Lôi kêu lên kinh hãi, Nguyệt Hoa đã điềm đạm nói:” Chẳng lẽ anh không kỳ quái sao? Giáo hội thống trị tây phương, lật đổ Hy Lạp thần thoại, hết thủy di tích của Hy Lạp thần thoại đều đã bị tiêu diệt, mà duy chỉ có Athens của Hy Lạp, vẫn bảo lưu Thần điện của nữ thần Athena! Thần tượng Athena đến nay vẫn sừng sững tại Athens! Thậm chí thành thị Athens này, cũng dùng danh tự Athena làm tên!

Hơn nữa, cho dù trên lịch sử, Giáo hội toàn lực khuếch trương, thập tự quân đông chinh, một niên đại huyết tinh, Athens cũng vẫn tồn tại, thậm chí được Giáo hội thừa nhận..... Điều này, chẳng lẽ anh không cảm thấy kỳ quái sao?”

Tiểu Lôi im lặng.

Nguyệt Hoa tiếp tục nói:” Tại nơi đó, em lại biết được một đoạn bí ẩn của lịch sử.”

“Thần tộc Olympia bị lật đổ, mười hai chủ thần chiến bại, lui về không gian này chỉ có bảy vị chủ thần, mà trong đó không có Athena. Athena vẫn ở lại nhân gian, hơn nữa dưới cuộc tàn sát của Giáo hội thậm chí còn tồn tại mấy ngàn năm!”

“Vì sao?” Tiểu Lôi cuối cùng nhận không được hỏi.

“Vì sao.....” Nguyệt Hoa trên mặt lộ ra vài phần lạnh nhạt:” Bởi vì, trong cuộc chiến Thần tộc Olympia bị lật đổ, Athena là người thứ nhất trong mười hai chủ thần đầu hàng!”

Đáp án này quá mức rung động!

Rung động đến mức trong lòng Tiểu Lôi cơ hồ trong lúc nhất thời không thể chịu được!!

Athena? Nữ thần trí tuệ Athena?

Đối với một người từ nhỏ xem thánh đấu sĩ nhật bản mà nói, ấn tượng khắc sâu nhất đối với nữ thần trí tuệ trong thần thoại Hy Lạp này chính là năm thanh âm cũng kêu lên khẩu hiệu “Vì nữ thần Athena mà chiến đấu!”

Nữ thần không ngờ phản bội Thần tộc Olympia. Là người thứ nhất đầu hàng Giáo hội?

Bất quá sau đó Tiểu Lôi lập tức nghĩ tới câu nói của Nguyệt Hoa “con cò chôn tại nhân gian mấy ngàn năm”, rất hiển nhiên chuyện này không phải đơn giản như vậy. Đại khái là chuyện “vô gian đạo” của Thần tộc.

“Hết thấy dấu vết của Hy Lạp thần thoại đều được bảo lưu tại Athens, cũng là địa phương bảo lưu được đầy đủ nhất. Có thể nói, nội dung giao dịch giữa Athena và Giáo hội, trong đó có một điều chính là bảo lưu lại linh địa Athens của nàng. Mà tòa thành thị này, trong lịch sử chính là cái nôi văn hóa của Hy Lạp, Athens cũng là linh địa cuối cùng của nữ thần, được bảo lưu tốt nhất cho đến hôm nay.”

Nghe vậy, Tiểu Lôi đã hoàn toàn bình tĩnh lại:” Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Nụ cười Nguyệt Hoa mang theo vài phần bi thương:” Sau đó, tại nơi này của em có thêm một người.” Nàng chỉ vào đầu mình.

Tiểu Lôi nhú mày:” Em nói Athena cũng nhập vào em? Chẳng lẽ nữ thần trí tuệ ở lại nhân gian, chỉ có linh hồn, không có cơ thể?”

Nguyệt Hoa bắt đầu cười:” Athena đích xác được bảo lưu lại linh địa Athens của mình. Nhưng kỳ thật, nàng cũng vĩnh viễn bị giam cầm tại Athens! Nếu anh thuộc lịch sử, vậy anh sẽ biết, thời đại giáo đing La Mã, quyền uy cao nhất cả Âu Châu chính là giáo hoàng La Mã. Nhưng tại Hy Lạp thì không phải, Athens cũng không. Đây là một điều kiện, nhưng đồng thời, Athena không thể rời khỏi Athens nửa bước. Phép lạ của nàng cũng không vượt ra ngoài Athens. Nếu nàng muốn ly khai Athens, thì phải từ bỏ thân hình của mình, mà em lại là một vật dẫn tốt nhất.”

Tiểu Lôi không nói gì, tỏ vẻ hiểu giải thích này, sau đó lại hỏi:” Nhưng anh biết, sau đó em lại xuất hiện tại cực nam núi Pyrenees, vậy là vì sao?”

Nguyệt Hoa điềm đạm nói:” Bởi vì Pandora và Athena sống lại, chúng em phải trở lại nơi này, chúng em lại tiến vào Thần điện dưới băng hà, sau đó, chúng em đi tới thế giới Thần tộc này. Nhưng lần nữa hành đó lại không vui vẻ.”

Sau đó nàng cười nói:” Anh có biết danh tự của em sau đó không - là Phoenix, Phoenix nghĩa là phượng hoàng, phượng hoàng đều là dực hỏa tái sinh. Danh tự này thể hiện quyết tâm của Pandora và Athena, đáng tiếc, các nàng sau khi đi vào không gian cuối cùng này của Thần tộc, lại là một nơi có thực tế nản lòng. Thần tộc đã đọa lạc, sớm đã mất đi chí tiến thủ. Thần điện thậm chí cự tuyệt trở về nhân gian, thậm chí không muốn thừa nhận thân phận Athena. Bọn họ thấy, Athena bất quá là một phần đồ mà thôi. May mắn lúc ấy Pandora chưa công bố thân phận Athena, nếu không, em đã bị treo cổ. Anh xem, tại Thần điện, thậm chí không có thần tượng Athena, Thần điện chỉ cấp cho em một thân phận thần sứ, vì không cho

chúng em tuyên dương tư tưởng trở về tại Thần Thành, cho nên rõ ràng phải chúng em trở lại nhân gian. Trên danh nghĩa là để chúng em tại nhân gian tiếp tục âm thầm ẩn núp, quan sát địch nhân. Mà trên thực tế, anh đã rõ, chuyện này căn bản là một loại lưu đày.”

Tiểu Lôi gật đầu:” Anh tại nhân gian gặp được vài gia hỏa Thần tộc, thậm chí còn cùng vài người đánh một hồi, chẳng lẽ đều là.....”

Nguyệt Hoa nói:” Bọn họ đều là người Hy Lạp, là người của chúng em tại nhân gian mấy năm nay, lặng lẽ phát triển giáo đồ tông giáo, trong đó có một bộ phận đã bị chúng em cải tạo thành tân Thần tộc.”

“Cải tạo.....” Tiểu Lôi thở dài:” Hóa ra là như vậy, xem ra Pandora cùng Athena còn thật sự không chịu bỏ qua, không ngờ tại nhân gian đã phát triển giáo đồ của mình, có một bộ phận lực lượng.”

Nguyệt Hoa lắc đầu:” Lực lượng của các nàng tại nhân gian rất nhỏ..... Anh nên biết. Tại thế giới tây phương, cơ hồ đều là lĩnh địa Giáo hội, ngay cả Hắc Ám Hội Nghị cũng bị áp chế thở không nổi. Chúng em chỉ có thể lựa chọn tại Hy Lạp, tại Athens phát triển, nhưng hết thấy tiến triển đều phi thường chậm chạp. Các nàng thậm chí nghĩ đến tới đông phương phát triển, nhưng tại đông phương..... Càng khó khăn, người đông phương đối với tông giáo không có cuồng nhiệt như vậy. Ngay cả đạo giáo bản thổ hoặc là phật giáo, hiện tại cũng càng ngày càng không ai tin. Mà Athena tạo ra tân Thần tộc, lực lượng quả thực quá yếu nhược..... Nàng đối Thần điện đã hoàn toàn thất vọng, thậm chí bồi dưỡng mười tân Thần tộc, làm người thay thế mười hai chủ thần trong tương lai Nhưng anh xem, buổi tối hôm đó, tại Điền gia, gã được xưng là người hầu của chiến thần Ares, người kế thừa chiến thần, ngay cả một chiêu của một thiên sứ cũng tiếp không được, đã bị giết chết.”

Nói đến cuối cùng, Nguyệt Hoa đã lão đảo muốn ngã, nàng tựa hồ đã vô lực chống đỡ. Màu xám trên mặt càng đậm nét, Tiểu Lôi lại thử nghiệm vận chuyển nội tức, nhưng lần này lại không có hiệu quả.

Nguyệt Hoa lắc đầu, thở gấp nói:” Không được, em đã không xong rồi, hai người các nàng vừa rồi tại ý thức của em đại chiến một hồi, anh hiện tại không thể cứu được. Pháp lực toàn thân em đã cơ hồ hoàn toàn rối loạn, em đã không thể khống chế lực lượng của mình Em..... Em..... Em có thể giải thoát.....” Nói xong chữ cuối cùng, thanh âm nàng đã nhỏ đến không nghe được.

Tiểu Lôi lo lắng nhìn khí sắc Nguyệt Hoa càng giảm đi, quang thái trong mắt cũng dần dần ảm đạm, đang bắt lực, đột nhiên nhớ tới một chuyện!

Hắn đột nhiên đứng dậy, cầm lấy Thu Lộ kiếm, rạch một nhát trên cổ tay mình!

Trên cổ tay máu tươi đầm đìa, máu đỏ lập tức phun ra! Tiểu Lôi hắc hắc cười, một tay nâng Nguyệt Hoa dậy, đưa cổ tay đến bên miệng nàng, trầm giọng nói:” Há miệng.”

Nguyệt Hoa cả kinh, nhưng không đợi nàng có cơ hội phản ứng, Tiểu Lôi đã bóp miệng nàng, đem cổ tay áp lên, một ngụm máu chảy vào miệng nàng.

Tiểu Lôi cũng là vừa rồi trong lúc bắt lực đột nhiên nghĩ đến.

Trong túi càn khôn của hắn còn mang không ít linh đơn diệu dược, đáng tiếc tại cấm ma kết giới này, túi càn khôn không thể mở được, hắn đang lo lắng, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Linh đơn diệu dược làm gì, mình không phải là một tiên đơn tốt nhất sao?

Phải biết rằng, năm đó Tiểu Lôi sau khi ăn bàn đào liền trở thành bán tiên chi thể! Lúc ấy Khinh Linh Tử thậm chí lo lắng an nguy của hắn, làm cho hắn một linh phù che dấu linh khí của mình!

Lúc ấy Tiểu Lôi cơ hồ đã trở thành thịt Đường Tăng! Cơ thể hắn, căn bản là đã hoàn toàn loại trừ tạp khí, biến thành linh thể thuần khiết nhất!

Cho dù là người thường, ăn một miếng thịt của hắn, có thể kéo dài tuổi thọ, cho dù là người sắp chết, uống một ngụm máu của hắn, cũng có thể khởi tử hồi sinh!

Lúc trước khi Tiểu Lôi và Diệu Yên vừa mới gặp, Diệu Yên và Tiên Âm đánh đến lưỡng bại câu thương, từng nói qua Tiểu Lôi có thể trị thương thể của nàng. Chỉ là pháp lực Diệu Yên rất cao thâm, hơn nữa thân mình chính là linh thể, muốn nàng sống lại, trừ phi ăn hết Tiểu Lôi mới được. Cuối cùng cũng dựa vào Tiểu Lôi lấy ra một quả bàn đào cuối cùng, mới cứu sống Diệu Yên.

Quả nhiên, sau khi uống vài ngụm máu của Tiểu Lôi, trong mắt Nguyệt Hoa hiện lên một tia kim sắc quang mang, đạo kim quang lập tức bao phủ trên khuôn mặt của nàng, cả người tỏa ra một loại quang thải kỳ dị!

Khuôn mặt nàng dần dần xuất hiện huyết sắc, bất quá lập tức huyết sắc càng ngày càng dày đặc, trên mặt đỏ bừng phảng phất như hỏa thiêu, nàng vội vàng ngậm miệng quay đầu, thở gấp nói:” Đủ rồi! Em..... Em cảm giác thấy cơ thể nóng quá.....”

Tiểu Lôi vội vàng thả lỏng tay, Nguyệt Hoa không phải Diệu Yên, Diệu Yên là thiên sinh linh thể, cấp càng nhiều linh khí cho nàng, đều có thể tiêu hóa. Nguyệt Hoa thì khác, nàng là thân thể nhân loại, cấp nhiều linh khí cho nàng, nàng hóa giải không được, ngược lại còn có hại.

Thở gấp trong chốc lát, Nguyệt Hoa ngẩng đầu nhìn Tiểu Lôi, ánh mắt hiện lên một tia cổ quái, tựa hồ hàm chứa vài phần lưu luyến, bất quá sau đó lại tỉnh táo, lắc đầu, thanh âm phảng phất chỉ có mình mới có thể nghe thấy:” Anh không phải anh ấy, không phải anh ấy.....”

Tiểu Lôi mỉm cười, cơ thể hắn là kim thân, ý niệm vừa động, miệng vết thương liền tự động khép lại.” Anh biết anh không phải hắn, nhưng em là Nguyệt Hoa, là mẹ của Bảo Nhi, huống hồ anh còn có rất nhiều nghi vấn chờ em giải đáp, tóm lại là không thể nhìn em chết.”

Nguyệt Hoa miễn cưỡng cười, tiếp tục nói:” Sau khi chúng em ra khỏi Thần điện, về tới đỉnh núi Pyrenees, lúc ấy chúng em lại gặp một người. Người kia hiển nhiên cũng đang tìm kiếm cái gì trên đỉnh núi, hơn nữa nơi hắn tìm kiếm, khoảng cách rất gần Thần điện dưới băng hà. Người kia rất kỳ quái, nhưng em lại có thể cảm giác được hắn rất nguy hiểm.....”

Lần này Tiểu Lôi lập tức đã nghĩ tới một nhân vật rất quan trọng!

“Em nói đến..... Tây Môn?”

Nguyệt Hoa cười:” Anh có biết?”

“Sai.” Tiểu Lôi thần nhiên nói:” Anh biết thế lực của Tây Môn và Thần tộc tại nhân gian, cũng chính là đám gia hỏa do Pandora và nữ thần tạo ra, cũng có một chút câu kết. Hơn nữa vừa khéo, anh lại biết trên tuyết sơn, không chỉ có Thần điện dưới băng hà, còn có một thứ..... Chính là di thư của Do Đại. Tây Môn nói hắn từng đi qua nơi đó, nói vậy chính là lần này, em đã gặp hắn?”

Rất nhiều khi, sự tình chia ra mà phân tích, đều là hỗn độn, nhưng liên hệ tới cùng một chỗ, sẽ biến thành ngọn nguồn đầy đủ.

“Anh nói rất đúng. Người kia..... Hắn đích thật là Tây Môn. Hắn còn có một tên nữa là DuPont. Hắn tựa hồ cùng Giáo hội và Hắc Ám Hội Nghị đều có một ít quan hệ. Mà lần đó, chúng em cùng hắn đánh một hồi, nhưng cũng không thể giết chết hắn. Lực lượng của hắn phi thường cường đại. Thậm chí có thể nói..... Lúc ấy Athena nhập vào người em, pháp lực của em đã có thể sánh ngang chủ thần, nhưng cũng không phải đối thủ của hắn. Hắn có thể dễ dàng giết chết chúng em.....” Nguyệt Hoa cười:” Lúc ấy em đã nghĩ như vậy, em thật sự rất hi vọng hắn cứ như vậy giết em.”

Tiểu Lôi từ lời của nàng nghe ra vẻ tuyệt vọng, chậm rãi nói:” Hắn sẽ không giết chết em.”

“Chính xác. Khi hắn thấy em sử dụng chính là ma pháp của Thần tộc Olympia, hắn đã buông tha chúng em, thậm chí tỏ vẻ chúng em có thể tìm được ủng hộ nơi hắn. Mấy năm nay, hắn vẫn đều là minh hữu của chúng em. Gần đây, chúng em mới chân chính trở mặt.”

Tiểu Lôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu:” Vậy Bảo Nhi đâu? Anh nhớ rõ lúc trước sau khi em về nhà sinh Bảo Nhi, mới qua đời.”

Nguyệt Hoa nghe tên Bảo Nhi, ánh mắt lập tức sáng lên, phảng phất cũng chỉ có con gái của mình, mới có thể kích thích vài phần sinh cơ còn lại của nàng.

“Bảo Nhi.....” Nàng nhẹ nhàng đọc lại cái tên này:” Lúc ấy, em phát hiện mình có thai..... Em dùng cái chết để bức bách, yêu cầu về nhà để sinh hài tử. Bởi vì đây là cốt nhục của em cùng anh ấy! Em vô luận như thế nào, cũng phải lưu nó lại!”

“Bọn Pandora đều đồng ý?” Tiểu Lôi hỏi.

“Các nàng không có biện pháp.” Nguyệt Hoa cười:” Vốn em không có tư cách cùng các nàng nói điều kiện..... Nhưng khi ở trên tuyết sơn gặp được Tây Môn, các nàng thảm bại dưới tay Tây Môn, em mới chân chính có tư cách cùng các nàng đàm phán.” Dừng một chút, nàng mỉm cười, nói:” Linh hồn của em.”

Sau đó nàng bổ sung:” Pandora thấy pháp thuật của Tiểu Lô dưới băng hà, mặc dù lúc ấy bản lĩnh Tiểu Lô cũng không mạnh, nhưng pháp thuật trung thổ anh ấy thì triển ra, làm Pandora rất kinh ngạc. Các nàng lại thảm bại trong tay Tây Môn, liền hi vọng mình có thể trở nên cường đại. Nhưng muốn học pháp thuật đông phương Không có em thì tuyệt đối không có khả năng. Mấy ngàn năm qua, Giáo hội không biết muốn học pháp thuật đông phương đến thế nào! Nhưng không có người có thể làm được điểm ấy! Anh có biết vì sao không?”

“Anh biết.” Tiểu Lô cười khổ:” Bởi vì người tây phương thiên sinh so với người đông phương thiếu mất một hồn phách, cho nên pháp thuật đông phương, chỉ có người đông phương mới có thể tu luyện, người khác dù nỗ lực, cũng tuyệt đối không tu luyện được.”

“Cho nên, các nàng chỉ có thể dựa vào em.” Nguyệt Hoa cười khổ:” Vốn các nàng thậm chí có thể chiếm đoạt linh hồn của em, làm em chân chính hóa thành tro bụi, ngay cả ý thức cũng không tồn tại! Đáng tiếc, nếu muốn học pháp thuật đông phương, thì chỉ có lưu em lại.”

Ánh mắt Tiểu Lô sáng ngời:” Cho nên Phoenix mới có thể sử dụng đông phương ngự kiếm thuật? Nhưng vì sao lại sử dụng chính là pháp thuật Tiêu Dao phái? Lại biết..... Bách Trảm Quy Nhất của anh?!”

Nguyệt Hoa nghe vậy không nói, đột nhiên si dại nhìn khuôn mặt Tiểu Lô, ánh mắt nàng thâm thúy, phẳng phất muốn đem khuôn mặt Tiểu Lô khắc họa thật sâu tại đáy lòng Nhưng ánh mắt nàng, lại làm Tiểu Lô phẳng phất cảm giác nàng không hề đang nhìn mình.....

Mà là đang nhìn một người khác

Cuối cùng, Nguyệt Hoa mở miệng:” Đó là học được từ anh.”

Nói xong câu này, nàng phẳng phất cười:” Mấy năm nay, có rất nhiều thời gian, chúng em đều âm thầm đi theo anh.”

370. Chương 370: Giải Thích Lịch Sử

Nguyệt Hoa gật đầu, nàng phẳng phất nhìn xa xăm, ngữ khí càng tựa hồ như nói mê:” Vẫn như thế. Sau khi em trở lại quê hương, bụng dần to lên, em biết cho dù sau khi em sinh hạ liền lập tức chết đi, em cũng tâm cam tình nguyện.”

Tiểu Lô biết chuyện này, hẳn từng nghe Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Sơn nói qua, lúc Nguyệt Hoa trở lại Nguyệt gia đợi sinh nở, nàng tựa hồ đã mất đi tất cả khí sắc, mỗi ngày giống như rất đau khổ, sau khi sinh hạ Bảo Nhi không lâu liền “chết đi”.

Tiểu Lô không hỏi Nguyệt Hoa giả chết thế nào, mặc kệ ra sao, với bản sự của Phoenix, làm ra một cái xác giả cũng không khó khăn. Hơn nữa Nguyệt gia cũng không có ai thật sự lợi hại. Cho dù là Nguyệt Sơn, trong mắt chủ thần Olympia, cũng không đáng gì.

“Tiểu Lô, chúng em vẫn đi theo anh. Chỉ cần khi em không ở Athens, em đều ở bên người anh, đứng nhìn anh tại một nơi mà anh không biết” Thanh âm Nguyệt Hoa rất ôn nhu, bên trong bao hàm một loại thâm tình vô hạn, bất quá Tiểu Lô hiểu rõ, phần thâm tình này không phải đối với mình, mà là đối “Hắn”.

“Khi đó, hình dáng anh thật sự rất non nớt.” Nguyệt Hoa tựa hồ đang mỉm cười:” Anh còn đang đi học, rất ít nói chuyện, cũng rất ít cùng người giao lưu. Anh tựa hồ rất bình phàm, nhưng cũng rất thông minh. Anh và thúc thúc anh sống cùng một chỗ, buồn cười chính là, anh không ngờ lại không biết thúc thúc của anh là một tu hành giả đông phương thực lực không tệ Em từng vụng trộm nhìn cảnh tượng anh và thúc thúc của anh cùng xem phong thủy kiếm tiền, anh khi đó, thật sự rất đáng yêu. Anh trẻ tuổi, lại có một bụng ranh mãnh.....” Nguyệt Hoa thở dài:” Nhìn anh, em tựa như là đang nhìn anh ấy..... Em biết, kỳ thật anh và anh ấy là người của hai thời không, em nhìn anh từ trẻ tuổi đến dần dần lớn lên, phẳng phất là đang

càng ngày càng tiếp cận anh ấy..... Em dường như là đang nhìn anh ấy lớn lên Một bước một bước, đều đi theo.....”

Tiểu Lôi thở dài.

Khi Nguyệt Hoa chết, cũng chính là khi Bảo Nhi mới sinh ra, Tiểu Lôi thật sự bất quá mới mười tuổi. Lúc ấy mình thật sự là ngây ngô dại dột, còn đi theo thúc thúc kiếm ăn, sống cuộc sống làm thầy tướng số xem phong thủy, một cuộc sống vô ưu vô lự của tiểu vô lại.

Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới, khi mình trải qua cuộc sống này, bên cạnh lại có ánh mắt chăm chú mình!!

Hắn cũng hoàn toàn có thể nghe ra, khi Nguyệt Hoa nói ra những câu này, thâm tình bên trong như thế nào!

“Sau đó, anh đi theo thúc thúc anh lên Nga Mi sơn, đến Tiêu Dao phái học nghệ, các nàng cuối cùng cũng có được cơ hội!” Ánh mắt lưu luyến của Nguyệt Hoa biến mất, mang theo vài phần bất đắc dĩ:” Các nàng mỗi ngày đều quan sát anh, anh thích chạy loạn khắp núi, thích đuổi theo hầu tử nơi nơi đảo loạn, thích cùng yêu tinh trong núi đánh nhau, ngẫu nhiên còn có thể ở trong núi luyện công. Các nàng muốn xem chính là hình dáng anh luyện công. Em mặc dù không thích học pháp thuật của anh, nhưng có thể lặng lẽ nhìn anh như vậy, em cũng rất vui vẻ. Bất quá.....” Nàng cười:” Khi đó các nàng đã bắt đầu lui lại, không dám đến quá gần anh..... Đặc biệt là bên người anh thường xuyên xuất hiện một đạo sĩ, pháp lực đạo sĩ đó phi thường lợi hại..... Các nàng không dám đến gần.”

Tiểu Lôi biết các nàng nói chính là Khinh Linh Tử.

“Sau đó, anh hạ sơn..... bên người anh bắt đầu xuất hiện nữ nhân khác, em từng rất thương tâm, em nhìn các nàng ở bên người anh, anh rất vui vẻ, liền nhịn không được rất khó chịu..... Bất quá lại may mắn. Em nhắc nhở mình, anh là anh, anh không phải anh ấy. Anh mặc dù là Tiểu Lôi, nhưng anh và anh ấy, là hai người khác nhau.” Ánh mắt Nguyệt Hoa dần dần rõ ràng trở lại:” Em cùng Pandora và Athena, biến thành một người mới. Chúng em tên là Phoenix. Phoenix có ma lực của Athena, bắt đầu lặng lẽ học tập pháp thuật đồng phương của anh, anh vừa quen thuộc vừa không quen. Bất quá anh quả thực rất không cẩn thận trong khi anh luyện công, chúng em đều lặng lẽ nhìn. Còn anh không ngờ dạy cái tên Lôi Hồng pháp thuật, chuyện này càng tạo cơ hội cho chúng em, anh dạy càng cẩn thận, chúng em học càng nhiều.”

Tiểu Lôi nhíu mày:” Vậy..... khi anh đi Tiên Sơn phái thì sao? Chẳng lẽ các người cũng vẫn đi theo?”

Nguyệt Hoa cười:” Anh nói chính là lần thứ hai anh hỏi sơn sao? Lần đó chúng em không có đi theo. Lần đó..... Chúng em gặp một chút phiền toái.”

“Sao?”

Nguyệt Hoa thở dài:” Trong lòng anh có phải là vẫn rất kỳ quái..... Vì sao, Hắc Âm Hội Nghị và giáo đình, luôn tìm bắt Bảo Nhi?”

Không sai!

Tiểu Lôi gật đầu, sau đó nhíu mày:” Chẳng lẽ là bởi vì em?”

“Là bởi vì em.” Nguyệt Hoa thở dài:” Em mỗi khi nhịn không được, chạy tới lặng lẽ nhìn Bảo Nhi, đứng xa xa nhìn nó, nhìn nó sống có tốt không. Các nàng không có biện pháp với em, muốn học pháp thuật đồng phương, chỉ có cùng em thỏa hiệp. Hướng hồ yêu cầu của em cho tới bây giờ đều không cao, vài năm qua, em đã rõ mức độ trong lòng các nàng, em cũng rất cẩn thận sẽ không đề xuất yêu cầu quá mức. Nhưng, dù sao chúng em lúc ấy luôn chú ý một bé gái đồng phương, sẽ có người cảm thấy kỳ quái. Người thúc giục giáo hội và Hắc Âm Hội Nghị đi tìm Bảo Nhi chính là Tây Môn.

Vài năm qua, Tây Môn vẫn là minh hữu của chúng em, hắn có một số thế lực tại giáo hội và Hắc Âm Hội Nghị, nhưng hắn vẫn dường như có một mục đích rất kỳ quái. Chúng em là minh hữu của hắn, cũng không dám thật sự tin tưởng hắn..... Em nghĩ, hắn đối với chúng em cũng là thái độ như vậy.”

“Anh hiểu.” Tiểu Lôi cười khổ:” Em đi gặp Bảo Nhi, lâu ngày cũng sẽ bị người biết. Tây Môn chỉ cần điều tra một chút là có thể tra được mẹ Bảo Nhi là ai, chỉ cần hơi liên tưởng một chút, có thể nghĩ đến quan hệ

của Bảo Nhi cùng em. Hẳn thử định không chế Bảo Nhi, sau đó bắt các người phải nghe hắn, là như thế này sao?”

“Phải, cũng không phải tất cả như thế.” Nguyệt Hoa trả lời: “Đó cũng là một phép thử. Thử thái độ chúng em, nếu thái độ chúng em cứng rắn, hắn sẽ không ép tới. Nếu chúng em nhu nhược một chút, sau này hợp tác hắn sẽ ép tới một ít. Em từng ngăn cản hắn vài lần, bằng không, bằng vào lực lượng Nguyệt gia, không có biện pháp bảo hộ Bảo Nhi lâu như vậy. Sau đó, anh gia nhập, em mới thật sự yên tâm. Anh thậm chí đem Bảo Nhi mang về Tiêu Dao phái, từ nay về sau không có ai quấy rối Bảo Nhi. Tây Môn là người rất thông minh, Bảo Nhi tìm được bảo hộ của Tiêu Dao phái, hắn sẽ không cùng đông phương tu hành phái tạo thành mâu thuẫn quá lớn trong lúc này.”

Sau đó, sau khi anh hạ sơn lần thứ hai, chúng em không dám đến gần anh quá mức, bởi vì đạo sĩ lợi hại kia đã đi theo anh. Em cảm thấy yên tâm về an nguy của Bảo Nhi, mặt khác, các nàng cũng rất không hài lòng. Bất quá sau đó, anh đã luyện thành một thanh đao rất không tệ, đường huynh Nguyệt Sơn của em dạy anh một loại đao pháp. Loại đao pháp rất lợi hại này, trong khi Nguyệt Sơn dạy đao pháp, chúng em vẫn ở bên người anh. Anh học được rất nhanh, nhưng với trí tuệ các nàng, học được cũng không chậm so với anh. Các nàng thậm chí chế tạo một thanh đao giống như của anh.”

Tiểu Lôi lúc này mới thở dài nói: “Nguyên là như thế, khó trách anh biết em từng cầm thanh đao giống như thái đao của anh..... Nhưng..... Cho dù là vì học trộm đao pháp của anh, cũng không cần..... không cần khắc hoa văn trên đao y như vậy?”

Nguyệt Hoa hé miệng cười: “Anh nói đến hoa văn..... OO và XX?”

Tiểu Lôi sờ mũi: “Anh cảm thấy chuyện này rất kỳ quái.”

Ánh mắt Nguyệt Hoa cuối cùng lộ ra vài phần tinh nghịch: “Đó là các nàng làm, em biết cái OO và XX..... Kỳ thật là..... là câu cửa miệng của anh. Nhưng các nàng lại không biết..... Các nàng..... Các nàng..... Các nàng vẫn tưởng rằng, đó là một loại đồ án ma pháp trận Bởi vì tại tây phương, trên vũ khí có khắc họa đồ án ma pháp trận, có thể gia trì lực lượng ma pháp cho vũ khí.”

Sắc mặt Tiểu Lôi trở nên dị thường cổ quái, nhin nửa ngày, cuối cùng không nhin nổi, cười sằng sặc!

Không ngờ còn có chuyện như vậy?

OO XX, lại là đồ án ma pháp trận?!

Tiểu Lôi không khỏi khinh bỉ một ngàn lần đối với hai Thần tộc Olympia quá thông minh kia.

Nguyệt Hoa tựa hồ cũng đang cười, chậm rãi nói: “Loại sự tình này, em cũng không giải thích cho các nàng.”

Thở dài, nàng tiếp tục nói: “Bất quá sau đó, anh đi tới Châu Âu, tìm kiếm dấu vết của em Em mới dần dần ý thức được, anh bắt đầu trải qua quỹ tích lịch sử của ‘anh ấy’.”

Tiểu Lôi đột nhiên nhớ tới một rất vấn đề trọng yếu: “Thời không chỉ môn ở dưới thánh địa thánh thủy, thông đạo vượt qua thời không, là từ đâu ra?”

Thở dài, Nguyệt Hoa nói: “Là Thần tộc Olympia.” Dừng một chút, nàng lại nói: “Bất quá đây là một bí mật, ngay cả giáo hội cũng không biết. Thế nhưng cho dù biết, cũng không có tác dụng gì.” Dừng một chút, Nguyệt Hoa cười nói: “Kỳ thật giáo hội vốn chỉ tưởng rằng nơi đó có một di tích của Thần tộc Olympia. Đối với loại di tích này, bình thường mà nói giáo hội sẽ phá hủy. Chỉ có điều di tích này phát hiện hơi trễ một chút. Hơn nữa hiện tại đã không phải mấy ngàn năm trước, không phải thời đại cả tây phương nằm dưới thống trị của giáo hoàng La Mã. Cho dù giáo hội muốn đem di tích hủy diệt, tóm lại là không thể giống như năm xưa hỏa thiêu cả tiểu trấn? Xã hội hiện đại không phải cổ đại, không phải bọn họ muốn làm gì thì làm gì. Cho nên, bọn họ bố trí rất nhiều thánh thủy trên đầm nước, dùng để áp chế ma lực ba động lưu lại trên di tích, còn lưu lại hai cao thủ canh chừng.”

Nguyệt Hoa cười tiếp tục nói: “Kỳ thật em sau đó mới biết được, trên thế giới này còn có rất nhiều địa phương như vậy, dù sao Vatican khuếch trương mấy ngàn năm, từ Châu Âu khuếch trương đến các đại lục khác, cũng diệt tuyệt không ít tông giáo bản địa, hủy diệt không ít di tích của tông giáo khác, đối với dấu vết này, có thể xóa sạch thì xóa, không thể lập tức hủy diệt, sẽ dựa theo phương pháp tương tự, kiến tạo

một tiêu chí của giáo hội mình trên di tích đó, rồi phái một hai cao thủ coi quản. Bất quá thời không chi môn, mặc dù không bị phát hiện, nhưng cho dù bị phát hiện, cũng không có quan hệ gì.”

“Vì sao?”

“Đó là một kế hoạch thất bại.” Nguyệt Hoa cười, nói:” Chuyện này cũng là sau khi em và Pandora các nàng hợp thể mới biết được. Sau khi Thần tộc Olympia có năng lực chế tạo tân không gian, năm đó đối mặt bức bách của giáo hội, Thần tộc Olympia bại liên tiếp bất lực, nghĩ ra một phương pháp rất xảo diệu, bọn họ chế tạo một thời không chi môn, có thể quay về quá khứ. Như vậy chẳng phải là so với lui về một tiểu không gian được chế ra còn tốt hơn sao? Kế hoạch bọn họ nguyên là, tìm kiếm một thời không mà giáo hội còn rất yếu nhược, trở lại thời không đó, tiêu diệt giáo hội, sau đó lại kiến lập địa vị thống trị.”

Tiểu Lô thở dài:” Kế hoạch không tệ, nếu kế hoạch này có thể thực hiện, ít nhất Thần tộc có thể lại sinh tồn tại một thời không khác.”

“Đáng tiếc bọn họ thất bại. Sau khi thời không chi môn mở ra, bọn họ lại phát hiện hai nhược điểm trí mệnh, thứ nhất, cho dù bọn họ trở lại quá khứ, nhưng thời không đó lại cùng thế giới hiện tại này không có quan hệ gì, theo logic, đây là hai thế giới ngang hàng, không có ảnh hưởng lẫn nhau. Cho dù bọn họ có thể trở lại mấy ngàn năm trước, thừa dịp giáo hội chưa phát triển, đem mười ba môn đồ đều giết chết, nhưng tại thế giới này, giáo hội cũng vẫn là giáo hội.”

Tiểu Lô buột miệng:” Chuyện này cũng không có gì, ít nhất bọn họ có thể tại thời không đó thống trị thế giới là được.”

Nguyệt Hoa mỉm cười:” Không đơn giản như vậy, sau khi lặp lại thí nghiệm, thời không chi môn này còn có nhược điểm trí mệnh thứ hai nó ‘quá nhỏ’.”

“Quá nhỏ? Là ý gì?”

“Thần tộc phát hiện một vấn đề rất kỳ quái, sau khi chế tạo xong thời không chi môn, Thần tộc cường đại căn bản không thể trở về quá khứ, chỉ có Thần tộc có thực lực rất yếu nhược, mới có thể thành công đi vào thời không chi môn này. Hơn nữa, bởi vì những dòng khí loạn trong thời không rất lợi hại, người yếu nhược mặc dù có thể đi vào, nhưng lại thường không thể sinh tồn, bị xé nát mà chết trong các dòng khí.”

Tiểu Lô lập tức liên tưởng đến khi mình tiến vào thời không chi môn, giãy dụa trong các dòng khí, loại thống khổ giằng xé kịch liệt này, thật sự không phải người thường có thể chịu được!

Phải biết rằng, lúc ấy Tiểu Lô mặc dù pháp lực rất bình thường, nhưng..... Ít nhất hắn đã là bán tiên chi thể!

Lúc ấy pháp thuật Tiểu Lô đã tới một trình độ gì? Nói cách khác, hắn gần như có thể cùng một thánh kỵ sĩ đánh ngang tay.

Mất đi đại khí lực đã thông thời không chi môn, nếu lại chỉ có thể đưa người yếu nhược như vậy trở lại quá khứ..... Mười hai chủ thần đều không thể qua, vậy còn có ý nghĩa gì???

“Không đúng không đúng..... Tựa như không đúng.” Tiểu Lô lắc đầu:” Nếu nói người có thực lực cường đại tiến vào không được, nhưng em rõ ràng mang theo Diệu Yên cùng tiến vào thời không chi môn! Nếu không phải mang theo nàng, em có lẽ đã thật sự phải trải qua bi kịch một lần nữa.”

Người có thực lực cường đại không thể xuyên qua thời không, Diệu Yên có cường đại không? Mười hai chủ thần cũng vượt qua không được, chẳng lẽ mười hai chủ thần so với Diệu Yên còn cường đại hơn?

Tiểu Lô nhíu mày, tựa hồ đang kiên trì suy tư:” Nếu nói khi anh đi vào, Diệu Yên còn đang hóa thân thành liên hoa ngũ say, năng lượng của nàng rất yếu nhược, chuyện này còn miễn cưỡng có thể hiểu được, nhưng trở về thì sao? Chẳng lẽ trở về cũng không được?”

Đột nhiên, ánh mắt hắn sáng ngời, cười nói:” Chẳng lẽ là như vậy?”

“Cái gì?” Nguyệt Hoa cũng có một chút nghi hoặc.

Tiểu Lôi ve mũi:” Xuống dốc luôn dễ dàng so với lên dốc. Nếu đem thời không chỉ môn này so với một con dốc, vậy có lẽ giải thích như vậy. Trong khi đi vào, là giống như lên dốc, phải rất cố gắng, còn có rất nhiều hạn chế. Nhưng khi đi ra, lại biến thành xuống dốc, rất dễ dàng, cũng không có nhiều hạn chế như vậy?”

Bất quá sau đó hẳn thở dài:” Đáng tiếc, anh không cơ hội kiểm tra lại một chút, với pháp lực hiện tại của anh, xem ra cũng là không trở về quá khứ được.”

Tiểu Lôi vuốt mũi, nhìn Nguyệt Hoa tinh thần đã khôi phục không ít, lúc này mới đứng dậy, cười nói:” Tốt rồi, anh nhìn em tinh thần không tệ, bất quá thương thế của em nếu muốn khỏi hẳn, có thể cần một đoạn thời gian, dù sao thương thế có thể phục hồi rất nhanh là tốt rồi, nhưng pháp lực tổn thất cũng không thể lập tức bổ sung lại được.” Dừng một chút, cười nói:” Hiện tại Pandora và Athena trong người em đều đã chết, chúng ta phải làm sao bây giờ? Tiếp tục đi vào gặp lão gia hỏa Zeus sao?”

Nguyệt Hoa có chút ngờ ngàng, đột nhiên nói:” Anh thật sự tưởng rằng các nàng đến gặp Zeus, là thuận túy muốn hoá thân hẳn trở về tiếp tục lãnh đạo Thần tộc sao?”

371. Chương 371: Kết Cục Của Vô Lại

Chỉ vì hắn cảm thấy những lời này của Nguyệt Hoa cơ hồ là nói đến chuyện nghi hoặc nhất trong lòng mình!!

Lịch sử đã cho thấy, một kẻ lãnh đạo thất bại, bộ hạ còn có thể tiếp tục trung thành được hay không?

Chuyện này gọi là thắng làm vua, thua làm giặc!

Thành công, người chính là vương giả, là chúa tể!

Thất bại thì sao?

Người chính là “giặc”!

Zeus từng là chúa tể hết thảy, cả tây phương đều là lĩnh địa của hắn, là “Phụ thần” vô thượng của Thần tộc!

Vô luận là sự thật hoặc là lịch sử đều nói rằng, sau khi trải qua một thất bại nghiêm trọng, vô luận là quốc gia, đoàn thể, công ti, hoặc là tổ chức hắc đạo, người thứ nhất hạ đài, người thứ nhất xong đời, tuyệt đối sẽ là lãnh đạo!

Đạo lý này cơ hồ có thể thông dụng ở mọi nơi!

Zeus từng lãnh đạo Thần tộc thất bại, có còn được đám bộ hạ cũ trung thành đi theo không?

Khi Tiểu Lôi đến Thần thành đã thấy, ngoại trừ tinh linh tộc kiêu ngạo đến gần như ngoan cố còn bảo lưu trung tâm đối với Phụ thần, các chủng tộc khác, thậm chí ngay cả các chủ thần còn lại, đều không quá hảo cảm đối với Zeus.

Vậy Pandora và Athena thì sao?

Với trí tuệ nổi tiếng của nữ thần Athena thì sao? Nàng sẽ là loại người ngu trung sao?

Đáp án là rất rõ ràng!

“Các nàng..... Chỉ muốn tìm được quyền trượng của Zeus mà thôi.” Nguyệt Hoa nói ra đáp án:” Quyền trượng của Phụ thần! Tượng trưng cho quyền uy cao nhất của Thần tộc Olympia Tựa như vương miện của nữ vương Anh quốc, ngọc tỷ của hoàng đế Trung Quốc. Thậm chí còn trọng yếu hơn!”

Tiểu Lôi không khỏi liên tưởng đến bốn chữ:

Thí chúa đoạt quyền!

Cho dù là người mù cũng nhìn ra, Thần tộc trong Thần thành đã không còn hi vọng.

Phoenix đã tái tạo lực lượng Thần tộc tại nhân gian, vậy rất hiển nhiên, nàng đã hạ quyết tâm từ bỏ không gian này của Thần tộc, tự mình gây dựng!

Nếu không, tại sao nàng lại bồi dưỡng một nhóm người để thay thế mười hai tân chủ thần?

Nguyệt Hoa thở dài:” Còn nữa, lúc trước tại hoang mạc, khi các nàng mua chuộc anh, chẳng lẽ anh không thấy khả nghi về điều kiện đó sao?”

Tiểu Lôi mỉm cười:” Anh đương nhiên có thể cảm thấy, cái gọi là điều kiện, căn bản là nói chơi mà thôi. Các nàng tưởng rằng có anh trợ giúp, có thể khiến Thần tộc đánh bại Giáo hội, đánh bại Hắc Ám Hội Nghị, thống trị nhân gian sao? Anh không nói thời đại hiện tại đã khác, cho dù trở thành tông giáo đứng đầu, cũng tuyệt đối không có khả năng giống như mấy ngàn năm trước, thần quyền cao hơn vương quyền, quốc gia! Hiện tại, cho dù em là Giáo hoàng, tổng thống quốc gia khác sẽ tôn trọng em, nhưng sẽ không nghe lệnh của em. Thời đại đã thay đổi rồi. Cho nên, điều kiện các nàng đề xuất, theo anh thấy, bất quá là làm liều mà thôi. Tiêu diệt Giáo hội? Tiêu diệt Hắc Ám Hội Nghị? Quả thực là hoang đường!”

Nhiều khi, không phải sức mạnh có thể quyết định hết thảy. Giáo hội đã xâm nhập nhân tâm, toàn thế giới có hơn một tỷ giáo đồ, đây là chuyện không thể thay đổi! Tiêu diệt Giáo hội? Khiến cho tông giáo của bọn họ biến mất?

Chẳng lẽ có thể làm biến mất toàn giáo đồ thế giới??

Nếu muốn thì tuyệt đối cũng không có khả năng!

Cho dù là thần, cũng tuyệt đối không có bản sự tẩy não hơn một tỷ người!

Quan trọng hơn..... Giáo hội và Hắc Ám Hội Nghị rất cường đại!

Bọn họ còn có vài Thiên sứ, vài Huyết Thân Vương! Còn có một lượng lớn Thánh kỵ sĩ, Thân vương hoặc là hấp huyết quỷ!

Đừng xem Thần tộc bây giờ có hơn ba ngàn người, đó là toàn bộ nhân khẩu! Một chủng tộc sẽ không có khả năng huy động toàn dân đi lính! Lực lượng chiến đấu trong đó, có thể chỉ chừng một phần mười.....

Đối mặt với thánh kỵ sĩ, thủ hộ kỵ sĩ đoàn, các chủ giáo, sở tài phán, và đám hấp huyết quỷ của Hắc Ám Hội Nghị

Cho dù là lấy lực lượng cao nhất để quyết đấu, một chủ thần tuyệt đối không phải đối thủ của một Thiên sứ!

Còn nhớ rõ chiến thần Ares chết như thế nào không? Chiến thần được gọi là chủ thần cực mạnh trong chiến đấu! Hắn chính là bị Thiên sứ Gabriel tự tay đánh chết..... Hơn nữa, Gabriel không phải là Thiên sứ sáu cánh Có lẽ còn chưa có đến bốn cánh.....

Cho nên, hẳn nghe xong điều kiện lôi kéo chỉ cười cười.

Theo hẳn thấy, Phoenix cũng không thể chỉ mong hẳn thật sự trợ giúp bọn họ chấn hưng Thần tộc.

Chấn hưng một chủng tộc, không phải có một hai cường giả siêu cấp là có thể làm được.

Lúc ấy Tiểu Lôi cho rằng, mục đích chân chính của các nàng, là hi vọng mình có thể trợ giúp các nàng đánh thức Zeus..... Thuận tiện, trợ giúp các nàng áp đảo các chủ thần khác tại Thần điện, chiếm lấy quyền thống trị?

Nguyệt Hoa cười rất phức tạp, nàng nhìn Tiểu Lôi, hạ giọng nói:” Nếu..... Nếu điều kiện các nàng là thật thì sao? Có lẽ có tình huống như vậy, chỉ cần có anh trợ giúp, các nàng thật sự có thể chấn hưng Thần tộc sao?”

Tiểu Lôi lắc đầu:” Tuyệt đối không có khả năng. Nếu có vài Thiên sứ, thêm vào vài Huyết Thân Vương, đã có thể đánh bại anh. Anh còn chưa cường đại đến như vậy.”

Hắn thậm chí nói một câu: Có lẽ chỉ có hầu tử kia mới có thể.

Về vấn đề này, Nguyệt Hoa không nói gì, chỉ cười:” Anh muốn gặp Zeus sao?”

Tiểu Lô cười rất cổ quái:” Đã đến đây, nếu thấy lão già đó cũng không sao mà? Nếu không, chúng ta chẳng phải là uống công đi xa như vậy?”

Nguyệt Hoa không nói gì, chỉ cố gắng đứng dậy, nàng hít sâu một hơi, phảng phất cười, nói:” Được rồi, chúng ta cùng đi gặp Phụ thần vĩ đại, em cũng rất hiếu kỳ, Zeus sẽ ra sao.”

Đột nhiên, nàng thấp giọng nói một câu:” Em nghĩ không ra, trong đời này, còn có cơ hội gặp anh..... Có lẽ là thượng thiên nghe thấy em cầu khẩn, thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của em Mặc dù, anh không phải là anh ấy.”

Tiểu Lô hơi nhú mày, cảm thấy những lời này có chút cổ quái, Nguyệt Hoa lại thản nhiên cười, đột nhiên đưa tay kéo Tiểu Lô, đi đến phía quảng trường hình tròn.

Phía trước quảng trường hình tròn, hướng mười hai giờ, là một con đường rộng lớn. Mà phía xa con đường đó là một cánh cửa thật lớn!

Cánh cửa đó cao chừng mười thước, dù đứng phía xa cũng có thể cảm giác được ma pháp ba động.

Chậm rãi đến gần, Tiểu Lô bảo Nguyệt Hoa đứng ở phía sau mình, đưa tay đẩy cánh cửa.....

Không ngờ, cánh cửa to lớn đó lại không hề nặng như đã nghĩ, tựa như là một cánh cửa rỗng, vừa đẩy đã mở.....

Cửa mở, từ bên trong, lập tức bắn ra kim sắc quang mang cực kỳ rực rỡ! Phảng phất không gian phía sau cánh cửa, đều là một thế giới đầy kim sắc quang mang!

Tiểu Lô đợi vài giây mới thích ứng loại cường quang này, sau đó đẩy cửa rộng ra, đi vào.

Sau khi đi vào, hần sửng sốt.

Cảnh tượng nơi này, không ngờ hần rất quen thuộc!

Những hàng cột thật lớn chung quanh, còn có những phù điêu tinh mỹ Mà ngay phía trước lại là một pho tượng toàn thân tỏa kim quang, cao chừng mười thước!!

Pho tượng của Zeus!

Hần mặc trường bào, đầu đội vòng hoa ôliu, chân trần, một tay cầm một quyền trượng bằng vàng thật lớn!

Bố trí ở đây tựa như là hần đã từng thấy ở Thần điện của Zeus!

Nhưng..... Zeus đâu?

Khi hần đang kinh ngạc, pho tượng khổng lồ trước mặt đột nhiên mở mắt, phát ra một thanh âm hùng hồn:” Người là ai?”

Thanh âm ấy dường như đến từ trên trời, lại tựa như vang lên trong tâm trí Tiểu Lô, hần ngơ ngác nhìn pho tượng trước mặt, cuối cùng mới lấy lại tinh thần.

Hóa ra đây là Zeus!

Tiểu Lô cười, nói:” Ta đến gặp người, thần vĩ đại của chúng thần, Phụ thần Zeus của Olympia trong truyền thuyết.”

Hần cười nói rất nhẹ nhàng, căn bản không giống như đến bái kiến một vị thần linh uy nghiêm, mà lại giống như đến nhà hàng xóm chào hỏi.

Ô.....

Zeus phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, quyền trượng trong tay lấp lánh kim sắc thiểm điện, phảng phất bất kỳ lúc nào cũng sẽ giáng xuống Tiểu Lô:” Tên gia hỏa khinh nhờn thần linh! Người rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là đám tín đồ thấp tự giá đáng chết? Chẳng lẽ bọn chúng đã đánh đến nơi này rồi?”

Tiểu Lô thở dài:” Không phải, may mắn là không phải. Đây là vận khí của người. Hôm nay ta đã vô ý giúp cho người.”

Hắn không ngờ gan lớn bao thiên chỉ quyền trượng khổng lồ trong tay Zeus, cười nói:” Đây là quyền trượng Phụ thần ư? To quá..... Thật không hiểu hai gia hỏa kia sau khi cướp được, làm sao có thể mang về.....”

Ý mạo phạm trong những lời này đã rõ ràng, Zeus gầm lên một tiếng giận dữ, trên quyền trượng đột nhiên tỏa ra một đạo thiểm điện thật lớn, giáng xuống đầu Tiểu Lôi!

Đôi mắt thiểm điện giống như một lưỡi búa cực lớn, Tiểu Lôi không hề nhú mảy.

Hắn không né tránh, chỉ đưa một tay đỡ trước mặt. Thiểm điện đánh trúng cánh tay hắn, nhưng Tiểu Lôi không hề nhúc nhích dù chỉ nửa phân.

Chuyện như thế nào?

Tiểu Lôi đảo mắt, đột nhiên thở dài:” Ta hiểu rồi!”

Công kích của Zeus, không phải quá mạnh, mà là thật sự quá yếu ớt!

Nếu là một địch nhân bình thường, phát xuất công kích thiểm điện như vậy, đã là không tệ.

Nhưng là chủ thần Olympia, Phụ thần Zeus, phát xuất công kích chỉ đến mức đó, thật sự quá làm cho người ta thất vọng!

Tiểu Lôi lui về phía sau một bước, nhìn Zeus, dùng giọng điệu chân thành nói:” Kỳ thật ta vốn có thể không cần vào, con Ác Mộng của người ở bên ngoài, đã bị ta giết chết. Ta có thể quay về, nhưng ta thật sự rất muốn đến xem người thế nào.” Hắn dừng một chút, ngữ khí rất rất chân thành:” Ta chỉ là muốn xem, hình dáng chân chính của Zeus Còn nữa, ta cảm thấy người rất đáng thương.”

Lần này không đợi Zeus tức giận, Tiểu Lôi đã tiếp tục nói:” Người đại khái chỉ có thể ngồi như vậy phải không? Duy trì một không gian như vậy, đã tiêu hao rất nhiều pháp lực của người, cho dù người vốn có bản lĩnh thông thiên, hiện tại cũng đã hư nhược vô cùng..... Từ sâu trong thâm tâm, ta rất thương xót cho người. Bởi vì, người có biết Con dân của người ở bên ngoài Người bỏ thời gian phong ấn chính mình, duy trì không gian này, giúp cho con dân của người có thể sinh tồn, kỳ thật bọn chúng đều đã phản bội người, cơ hồ không ai tiếp tục trung tâm với người. Ta nghĩ, có lẽ chỉ có con Ác Mộng cuối cùng ở bên ngoài kia là còn trung thành đối với người.”

Nói đến đây, Tiểu Lôi nhìn về mặt Zeus từ phần nộ đến nghi hoặc rồi lại phần nộ, hắn thở dài:” Kỳ thật, từ sâu trong thâm tâm ta, lại là nguyện ý trợ giúp người làm một điều gì đó, bất quá, ta cũng không định làm như vậy.”

Nói xong, Tiểu Lôi quay đầu nhìn Nguyệt Hoa cười nói:” Xem xong rồi, chúng ta có thể đi.”

Sau đó, không để ý tới Phụ thần uy nghiêm phía sau đang phần nộ gào thét, Tiểu Lôi đã ra khỏi Thần điện.

Chỉ còn Zeus phần nộ, gào thét vô lực.

“Chỉ là một lão nhân đáng thương.” Tiểu Lôi thầm nghĩ.

Khó trách Phoenix nắm chắc cướp được quyền trượng của Zeus, chỉ vì Zeus đã rất yếu ớt.

Thật không biết Zeus hư nhược như vậy, còn có thể dùng pháp lực không còn nhiều của hắn duy trì không gian này được bao lâu.

Cho nên Tiểu Lôi nói với Nguyệt Hoa:” Chúng ta nhanh ra ngoài..... Anh thấy Zeus có lẽ duy trì không được lâu nữa.”

Thần thành này đã quên Phụ thần, bọn họ có lẽ sẽ đối mặt với diệt vong?

Đi đến trung tâm của quảng trường hình tròn, Tiểu Lôi cười nói:” Chúng ta làm sao ra ngoài đây?”

Nguyệt Hoa điềm đạm nói:” Đi lên trên là được. Lên trên, chính là đường về nhà.”

Khi Tiểu Lôi và Nguyệt Hoa đột nhiên hiện ra từ trong không khí, tinh linh tộc mỹ nhân Nia lập tức đứng dậy, nàng nhìn hai người, lộ vẻ tuyệt vọng:” Phụ thần đâu? Ông ấy.....” Hít sâu một hơi, nàng dùng ngữ khí mê lương hỏi:” Chẳng lẽ các người đã thất bại?”

Tiểu Lôi lắc đầu, hắn chẳng nói câu nào bỏ đi, đột nhiên thừa dịp Nia không chú ý, dùng một chưởng đánh vào cổ mỹ nhân tinh linh tộc. Trong mắt ma pháp sư xinh đẹp hiện lên một chút kinh ngạc và phẫn nộ, sau đó ngã xuống.

Tiểu Lôi quay đầu nhìn Nguyệt Hoa:” Thần thành đã kết thúc, không gian này cũng sẽ biến mất, mặc dù anh không biết còn bao lâu, có lẽ là một phút, cũng có thể là mười năm nữa, nhưng nữ tinh linh đồng tính này không tệ, anh không muốn thấy nàng chết, cho nên chúng ta mang nàng đi theo.”

Nguyệt Hoa không nói gì, chỉ đơn giản gật đầu.

Nàng tựa hồ mất đi hứng thú đối với hết thảy.

“Em đã không phải Phoenix, cho nên chúng ta không cần trở về Thần thành phải không?” Tiểu Lôi cười, sau đó niệm chú ngữ gọi bọ cạp mà Hạt tử long vương đã dạy cho hắn, lại triệu hồi hai Hạt Hậu, quay về.

Đương nhiên, bọn họ không tiến vào Thần thành.

Không đánh thức Zeus, không mang theo Zeus trở về, cũng không cầm quyền trượng Zeus.

Có lẽ sau khi nhân mã chiến sĩ trở về báo lại, Thần thành đã chuẩn bị tòa án và đài hành hình đối phó Phoenix.

Tiểu Lôi cười, bọn họ đi ra hoang mạc, dễ dàng vượt qua Thần thành, đại sơn, băng qua con sông màu vàng.

Khi đi vào khu rừng cuối cùng của thế giới này, Tiểu Lôi quay đầu nhìn Thần thành trên ngọn núi phía xa, thở dài:” Lại nhìn lần cuối cùng..... Anh nghĩ chúng ta sẽ không đến thế giới này lần nữa.”

Trở lại nhân gian, mặc dù đang đứng dưới băng hà, Tiểu Lôi hít một ngụm không khí rét lạnh, mỉm cười:” Mặc dù không gian đó rất mỹ lệ, bất quá anh cũng cảm thấy nhân gian còn vui hơn. Em thấy sao?”

Nguyệt Hoa không nói, sắc mặt nàng rất bình tĩnh. Tiểu Lôi đem tinh linh tộc ma pháp sư đặt xuống đất, nhìn Thần điện bên dưới băng hà:” Bên trong còn có một pho tượng bằng vàng cao mười thước, anh cũng muốn tìm cách đem nó trở về, hắc hắc.”

Thở dài, hắn nói:” Nếu không có chuyến đi này, thật sự sẽ không nghĩ đến Thần tộc không ngờ đã đến thế này..... Xem ra nếu con người mất đi chí tiến thủ, cho dù là thần cũng không có biện pháp ngăn cản bị kích phát sinh.”

Nguyệt Hoa không nói, nàng đột nhiên nở một nụ cười kỳ quái, sau đó nàng chỉ về tòa Thần điện.

“Trời ơi, không ngờ ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy người..... Tiểu Lôi thân ái.”

Thanh âm này luôn ưu nhã như vậy, mang theo vẻ bình tĩnh, phong độ này làm Tiểu Lôi rất hâm mộ. Nhưng hắn nghe thấy thanh âm này, lại thật sự rất khó mà vui vẻ.

Bởi vì, người đang nói là một gia hỏa hắn rất chán ghét: Tây Môn!

Từ trong Thần điện chậm rãi một thân ảnh cao ráo đi ra.

Tây Môn mặc một chiếc áo choàng kỳ quái màu đỏ, mà phía sau hắn lại có vài nhân ảnh cũng bận áo choàng màu đỏ!

Một, hai, ba..... sáu.

Tiểu Lôi nhíu mày, thêm vào Tây Môn, tổng cộng có sáu người.

Mà Tiểu Lôi đã biết gã mặc áo choàng màu đỏ đại biểu cho cái gì.

Huyết Tộc Huyết Thân Vương.

Hắn hơi nhíu mày, nhìn Nguyệt Hoa:” Bọn họ ở chỗ này..... Chẳng lẽ là Phoenix an bài?”

Nguyệt Hoa gật đầu, quay về Tiểu Lôi lộ ra một nụ cười âm áp.

Tiểu Lôi tự nhiên sẽ không cho rằng là Nguyệt Hoa mai phục hại mình. Nhưng khi ở bên trong, Nguyệt Hoa không ngờ không nói với mình về sự an bài này, làm trong lòng Tiểu Lôi tràn ngập cổ quái.

Bất quá tính toán lực lượng tương quan, Tiểu Lôi cũng không lo lắng.

Tây Môn, thêm vào vài Huyết Thân Vương, mà bên mình, có mình và Nguyệt Hoa đã khôi phục một phần thực lực cũng không phải sợ bọn họ.

Tây Môn chậm rãi đi tới, Tiểu Lôi nhìn ra một tia giới bị trong mắt hắn.

Xem ra người này đối với sự xuất hiện của mình ở chỗ này cũng rất bất ngờ!

Rất hiển nhiên, khi Phoenix dẫn mình đến đây, nàng không nói cho Tây Môn!

Quả nhiên, Tây Môn thở dài, cố ý dùng một loại ngữ khí kỳ quái nhìn Nguyệt Hoa phía sau Tiểu Lôi:” Phoenix thân ái, tại sao Lôi tiên sinh lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ là người an bài sao? Chuyện này không phải là cách làm đối với bằng hữu đâu.”

Nguyệt Hoa đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh!

Ngữ khí nàng tựa như Phoenix, nàng dùng một loại ngữ khí kiêu ngạo lạnh như băng chậm rãi nói:” Nếu ta hoàn toàn tin tưởng người, vậy mới là ngu xuẩn! Nếu chỉ có ta đứng ở nơi này, có lẽ người sẽ tuyệt không do dự giết ta!”

Vô số ý niệm trong đầu Tiểu Lôi lóe lên, hắn không biết Nguyệt Hoa muốn làm gì! Nhưng hắn kìm lại, không hề tỏ vẻ gì.

Ngẫm nghĩ, hắn cười nói:” Tây Môn thân ái, tại sao người lại đi cùng các vị Huyết Tộc thân vương? Hơn nữa lại mặc vào áo choàng màu đỏ?”

Mắt Tây Môn hiện lên một tia hận ý, sau đó cười:” Cũng bởi vì người? Bằng hữu của ta Người có biết lập trường của ta. Đáng tiếc, người cơ hồ đã phá hủy một nửa lực lượng Giáo hội. Hiện tại ta lựa chọn cùng đứng với Huyết Tộc Người có biết, cách làm thông minh nhất, là đứng ở phía mạnh nhất. Hiện tại mời người chú ý, người đang cùng một vị Huyết Thân Vương Huyết Tộc nói chuyện..... Ta đã được Hắc Ám Hội Nghị thừa nhận, trở thành tân Huyết Thân Vương! Vị trí ta kế thừa chính là vị trí của Do Đại.”

Tiểu Lôi cười:” Huyết Thân Vương lại xuất hiện tại Hắc Ám Hội Nghị sao?”

Hắn đã biết thân phận chân chính của Tây Môn. Sứ mệnh đến thế giới này của hắn, là chia rẽ Huyết Tộc và Vũ Tộc.

Đáng tiếc, đám Thiên sứ tại thế giới này, cơ hồ đã bị tiêu diệt sạch, lực lượng còn lại cũng không còn gì.

Một Giáo hội không có Thiên sứ, Tây Môn sẽ không thèm để ý. Mà hiện tại, hắn chỉ có thể đứng ở phía Huyết Tộc. Cách làm của hắn rất đơn giản, thừa dịp Giáo hội yếu ớt nhất, đành phải cùng Huyết Tộc hợp tác, nếu có thể, thuận thế tiêu diệt Thiên sứ.

Đạo lý này, so với thỉnh cầu của Hạt tử long vương không khác lắm. Nếu không thể hòa bình thống nhất, thì phải nhẫn tâm tiêu diệt một bên!

Ánh mắt Tây Môn lấp lánh, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua người Tiểu Lôi và Phoenix, phảng phất là đang tính toán thực lực song phương.

Nguyệt Hoa nói:” Tây Môn tiên sinh, chúng ta không phải đã hẹn với nhau sao. Ta sẽ dẫn người đến không gian Thần tộc đang trốn tránh Nhưng sau này Hy Lạp sẽ là linh địa của ta. Hiện tại Thiên sứ của Giáo hội đã biến mất, bọn chúng không có lực lượng tiếp tục áp chế chúng ta nữa. Ta nghĩ vô luận là người, hay Huyết Tộc, đều rất vui mừng.”

Tây Môn đã dẫn theo đám Huyết Thân Vương chậm rãi đi tới. Phảng phất không thèm đếm xỉa đến nàng, nhìn mỹ nhân tinh linh tộc hôn mê dưới chân Tiểu Lôi, cười:” Đây là tinh linh tộc trong truyền thuyết sao? Là các người mang đến? Xem ra thông đạo quả nhiên ở phía dưới, Phoenix, lần này người không có gạt ta.”

Nguyệt Hoa cố ý cười hai tiếng, đáng tiếc, nàng đột nhiên ho rất mãnh liệt, trên người nàng còn mang một ít thương thế, khóe miệng lại rỉ máu.

Tây Môn lập tức nhận thấy, mắt hắn hiện lên một tia giao hoạt:” Phoenix, nguyên là người bị thương? Chẳng lẽ là Thần điện đã thương người? Xem ra Thần tộc các người cũng không đoàn kết.”

Nguyệt Hoa nghiêng răng nói:” Hừ, nếu chúng ta đoàn kết, hiện tại ta cũng sẽ không dẫn các người đi vào nơi này.”

Tây Môn thở dài, đột nhiên mắt lộ ra một tia tinh quang:” Nếu người đã bị thương..... Vậy Tiểu Lô tiên sinh, chúng ta không ngại đoán thử, một mình người có thể đánh bại năm vị Huyết Thân Vương, thêm cả ta nữa, được không?”

Tiểu Lô nhú mày, hắn biết Tây Môn đã động sát tâm.

Hắn hừ một tiếng, động tâm, triệu hoán ma tượng.

Mặc dù này ma tượng chậm như rùa, nhưng cũng có thể giúp mình một chút.

Đích xác, Tiểu Lô không nắm chắc có thể một mình đối phó Tây Môn và năm Huyết Thân Vương. Thực lực Tây Môn rất mạnh, còn lợi hại hơn một Thiên sứ hay Huyết Thân Vương!

“Người không yếu hơn ta. Người rất hiểu mà.” Tiểu Lô cười lạnh:” Cho nên không cần so sánh một cách vô vị như thế.”

Ánh mắt Tây Môn đột nhiên biến đổi, kinh ngạc nhìn Tiểu Lô triệu hoán ra ma tượng:” Sao? Thứ này không ngờ lại là của người?”

Lần này đến phiên Tiểu Lô bất ngờ:” Người cũng biết nó?”

Bất quá sau đó hắn đã nghĩ ra, Tây Môn tựa hồ cũng biết pháp thuật Thánh Huyết Tông, mà ma tượng này, không phải cũng là bảo bối Thánh Huyết Tông sao.

Tây Môn thở dài:” Đáng tiếc, một thứ lợi hại như thế, rơi vào tay người, kẻ không biết sử dụng thế nào.”

Tiểu Lô nheo mắt:” Người muốn cướp sao?”

Tây Môn cười không nói, bất quá ánh mắt hắn cũng tỏ vẻ: Ta đang có này ý.

Tiểu Lô cười lạnh.

Đột nhiên, Nguyệt Hoa mở miệng:” Tây Môn, người không muốn biết thông đạo đi đến nơi ẩn thân của Thần tộc sao?”

Tây Môn nhú mày.

Nguyệt Hoa cười lạnh:” Cho dù là trở mặt, cũng ít nhất phải đợi cho sự tình xong xuôi rồi mới trở mặt chứ? Người đã đọc qua lịch sử về khởi nghĩa nông dân, cũng hiểu sau khi thống nhất thiên hạ mới bắt đầu nội chiến, người hiện tại lại định liều mạng ngay sao? Hừ!” Nàng cố ý biểu hiện hình dáng rất cương nghị:” Ta không hề mất đi lực chiến đấu, còn có Tiểu Lô tiên sinh ở chỗ này..... Có lẽ chúng ta không phải đối thủ của người, nhưng người có nắm chắc giết chết chúng ta ở chỗ này, không cho chúng ta đào tẩu?”

Tây Môn thở dài:” Không nắm chắc, chỉ với Tiểu Lô, ta đã không thể đấu lại hắn, ta không dám khẳng định chúng ta là đối thủ của các người.”

Nguyệt Hoa tiếp tục cười lạnh:” Hay lắm, cho dù các người có thể đánh bại chúng ta..... Sau khi chúng ta chết, các người có thể không có thương vong sao? Người cho rằng người mang theo vài Huyết Thân Vương trọng thương, còn có thể tiêu diệt Thần tộc ư? Ta nói cho người, bọn họ còn có sáu chủ thần! Còn có ba phó tộc!”

Tây Môn trầm mặc trong chốc lát, hắn lại lộ ra nụ cười ưu nhã, nói:” Vậy, thông đạo tiến vào không gian lẫn trốn của Thần tộc ở nơi nào? Ta cơ hồ tìm hết cả Thần điện cũng không tìm được..... Bất quá Thần tộc đích xác rất giao hoạt, không ngờ lưu lại ở chỗ này một Thần điện khổng lồ như thế mấy ngàn năm.....”

Mẹ nó, tên này trở mặt còn nhanh hơn ta. Tiểu Lô thầm mắng.

Nguyệt Hoa cười, trở lại chỉ vách núi vạn trượng phía sau:” Chính là nơi này.” Nàng dừng một chút, cười nói:” Chỉ cần người nhảy xuống từ nơi này, có thể vượt qua thông đạo.”

Ánh mắt Tây Môn sáng ngời.

Với trí thông minh của hắn, đương nhiên lập tức đã nghĩ tới chỗ xảo diệu của thông đạo!

Nhảy xuống, mà không phải leo xuống.

Hắn đột nhiên vỗ tay, cười nói:” Ngoạn mục, ngoạn mục! Đích thật là bố trí rất xảo diệu. Nếu không phải người nói cho ta biết nơi này..... Nếu Giáo hội phát hiện nơi này, cho dù bọn họ tìm tới một tháng, cũng không phát hiện được ảo diệu tại nơi này, nhiều nhất sẽ tưởng rằng nơi này là di tích Thần tộc, nhiều nhất là tiêu diệt Thần điện này, sau đó đánh sập bằng hà mà thôi. Quả nhiên là bố trí xảo diệu.”

Nói xong, vài Huyết Thân Vương phía sau hắn đã cởi áo choàng, nhảy xuống từ vách núi.

Tây Môn đi ngang qua Tiểu Lôi, đột nhiên dùng một loại ngữ khí thành khẩn nói:” Tiểu Lôi, chúng ta làm một giao dịch được không? Người có thể đem ma tượng này đưa cho ta không? Ta có thể đáp ứng người một điều kiện.”

Tiểu Lôi nhướng mày, đang muốn mở miệng cự tuyệt, lại đột nhiên nghe được giọng nói của Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa nói rất đơn giản:” Cho hắn.”

Hai người trao đổi rất kín đáo, bởi vì trên người Tiểu Lôi còn mang đạo cụ ma pháp mà tinh linh mỹ nhân đã tặng.

Tiểu Lôi mặc dù không biết tại sao, nhưng hắn tin tưởng Nguyệt Hoa, cho nên cố ý cười lạnh một tiếng, cau mày, nói:” Được rồi, dù sao ta cũng không biết sử dụng nó như thế nào. Bất quá nếu trao đổi, người phải đáp ứng, sau này vô luận là Huyết Tộc, hay Giáo hội, đều vĩnh viễn không được đặt chân đến đông phương.”

“Xong!” Tây Môn cười, hắn tựa như sợ Tiểu Lôi nuốt lời, đầu ngón tay tỏa ra một tia hỏa diễm lam sắc, sau đó bên trên xuất hiện một hàng văn tự cổ quái, rồi biến mất bên trong hỏa diễm.

Tiểu Lôi biết, đây là một loại loại khế ước gì đó.

“Hiện tại, thứ này là của người.” Tiểu Lôi thở dài, hắn thật sự có chút tiếc nuối.

Trong mắt Tây Môn lộ ra một tia vui sướng, sau đó hắn đi đến bên ma tượng, miệng đột nhiên niệm ra một câu khẩu quyết kỳ quái

Sắc mặt Tiểu Lôi biến đổi, lộ vẻ kinh ngạc. Mà không ngờ ma tượng lại cử động! Trên người ma tượng toát ra một tia pháp lực ba động rất cường đại! Là pháp thuật!

Lúc trước Tiểu Lôi nghĩ đến vỡ đầu, cũng không nghĩ ra làm sao mới có thể làm ma tượng này sử dụng pháp thuật như cũ.

Hiện tại Tây Môn chỉ niệm một câu chú ngữ đã làm được!

Càng kỳ quái hơn là, Tây Môn nói câu chú ngữ đó, Tiểu Lôi lại biết rõ!

Đó là một câu.....khẩu quyết pháp thuật của Ngũ Hành Tông!!!

Tiểu Lôi suy nghĩ rất nhanh:” Nguyên là người nhắm đến pháp thuật Ngũ Hành Tông?!”

Tây Môn thở dài, ánh mắt rất thâm trầm nhìn Tiểu Lôi, lạnh lùng nói:” Đáp án vẫn ở bên người người, chỉ là người không ngờ mà thôi. Thu hoạch lớn nhất từ Diền Gia của ta, chính là tìm được đầy đủ pháp thuật Ngũ Hành Tông. Có lẽ dưới ánh mắt đám cường giả tu hành đông phương các người, pháp thuật Ngũ Hành Tông bất quá là hạng bét, nhưng ta thấy nó là một bảo vật vô giá.”

Nói xong, hắn đã đứng ở vách núi, nói một câu làm Tiểu Lôi tức giận đến trợn mắt:” Ngũ Hành Tông mấy ngàn năm trước từng danh chấn một thời tại đông phương Đáng tiếc sau đó lại đột nhiên suy giảm, có lẽ đệ tử đời sau quá yếu kém, cũng có thể do bọn họ tự chia rẽ..... Bất quá nguyên nhân quan trọng nhất là..... Ngũ Hành Tông, kỳ thật chính là Thánh Huyết Tông. Mất đi Thánh Huyết Đại Pháp, pháp thuật Ngũ Hành Tông, bất quá chỉ là yếu quyết nhập môn cơ bản mà thôi.”

Nói đến đây, Tây Môn thở dài, phảng phất là có ý chọc tức Tiểu Lôi:” Nói tóm lại, ta có thể tìm được chiếc áo choàng đỏ này, được Huyết Tộc thừa nhận là Huyết Thân Vương, đều là nhờ phúc khí Ngũ Hành Tông. Ta học xong Thánh Huyết Đại Pháp, đồng thời dễ dàng tìm được pháp thuật cơ bản Ngũ Hành Tông từ Diên Chấn Bằng không người tưởng rằng ta nhằm vào Diên Chấn làm gì? Ta sợ dĩ còn chưa rời khỏi Diên Gia, muốn cưới con gái hắn, chỉ vì ta còn đang tìm kiếm ma tượng này, ta vẫn tưởng rằng ma tượng này nằm trong tay Diên Chấn. May mắn người xuất hiện sớm, nếu không, nếu ta tìm không thấy, rất có thể đã giết nhạc phụ người và cô ả đó rồi.”

Hắn cười, Tiểu Lôi tức đến muốn học máu.

Pháp thuật Ngũ Hành Tông! Không ngờ là pháp thuật Ngũ Hành Tông!!

Gặp quỷ, pháp thuật Ngũ Hành Tông, Tiểu Lôi cũng biết mà!!!

Tây Môn chớp mắt, đã nhún người nhảy xuống vách núi, lưu lại một câu cuối cùng làm Tiểu Lôi bất ngờ: Người sáng lập Thánh Huyết Tông, chính là Do Đại.

Do Đại!

Tiểu Lôi thở dài. Quả nhiên có quan hệ với Huyết Tộc.

Lúc trước hắn cảm thấy pháp môn Thánh Huyết Tông, phảng phất giống như hấp huyết quỷ, lại không thể tưởng được quả nhiên có quan hệ với Huyết Tộc!

Do Đại cuối cùng không phải chết ở đông phương sao! Mà mấy ngàn năm trước tại đông phương, không phải là Thánh Huyết đại pháp hoành hành, dẫn tới rất nhiều môn phái tiêu trừ sao? Mà Do Đại, có lẽ đã chết trong lúc đó.....

Mẹ nó! Lần sau sẽ tìm người tính sổ!

Tiểu Lôi tức giận nghĩ.

Hừ, tìm hầu tử kia, lão phong tử, rồi mang theo bọn Diệu Yên Tiên Âm, lần sau nhất định phải tiêu diệt Tây Môn và đám Huyết Tộc!

Cường giả cả đông phương xông ra, còn không hơn Huyết Tộc và Vũ Tộc?!

Tiểu Lôi lắc đầu, bỏ qua ý nghĩ không thực tế này, hắn nhìn Nguyệt Hoa, cười nói:” Tốt lắm, chúng ta trở về đi. Bọn họ chiến đấu với Thần tộc, không quan hệ tới chúng ta.”

Nguyệt Hoa nhìn Tiểu Lôi thật sâu, đột nhiên ánh mắt lộ ra một tia kỳ quái, nàng vẫy Tiểu Lôi, hạ giọng nói:” Tiểu Lôi, anh đến đây.....”

Tiểu Lôi có chút kỳ quái, đi đến cũng không phòng bị Nguyệt Hoa đột nhiên vươn hai tay ôm lấy cổ hắn, không đợi Tiểu Lôi phản ứng lại, đôi môi mềm mại đã kề bên miệng hắn!

Nụ hôn lắng đọng như mang theo thâm tình vô tận

Tiểu Lôi chỉ cảm thấy trong đầu nổ ầm một tiếng, lập tức muốn đẩy Nguyệt Hoa, nhưng nàng ôm rất chặt, cuồng nhiệt như lửa nóng!

Trong khi đầu óc Tiểu Lôi đang rối loạn, đột nhiên chỉ cảm thấy trên lưng chợt cảm thấy đau đớn! Pháp lực toàn thân gặp được ngoại lực tự nhiên bùng ra, Nguyệt Hoa kêu lên một tiếng nặng nề, té xuống, phun ra một ngụm máu!

Lòng Tiểu Lôi lại trầm xuống! Vừa rồi Nguyệt Hoa cơ hồ là dùng một chiêu toàn lực đánh vào lưng hắn! Mặc dù thân thể Tiểu Lôi cao cường, nhưng một chiêu ở khoảng cách gần như vậy, lại là Nguyệt Hoa toàn lực mà phát, thêm vào hắn căn bản không có chút phòng bị..... Hơn nữa chỗ đánh trúng cũng yếu hại!

Tiểu Lôi lắc người, lão đảo đứng không vững, sắc mặt tái nhợt, âm trầm nhìn Nguyệt Hoa, chậm rãi nói:” Em rất cuộc muốn làm gì?”

Nguyệt Hoa thở gấp, trên mặt lại lộ ra một nụ cười thản nhiên:” Anh không cử động được. Ít nhất trong một phút, anh sẽ không cử động được, em đã dùng một định thân pháp trên người anh, mặc dù pháp lực anh rất mạnh, nhưng vì anh không phòng bị, em ít nhất có thể làm anh bất động trong vòng một phút.”

Nói xong, nàng đã đi đến bên vách núi, sau đó nàng quay đầu, nhìn Tiểu Lôi, mỉm cười:” Vừa rồi..... cảm ơn anh. Em vẫn rất muốn trước khi chết lại được thấy anh ấy, mặc dù anh không phải anh ấy..... Nhưng anh đã thỏa mãn một nguyện vọng cuối cùng trước khi chết của em.” Dừng một chút, nàng cười nói:” Con gái của chúng em ở ngọn núi bên kia, anh sẽ rất dễ dàng tìm được nó, em không làm gì nó cả, nó còn đang ngủ say, bên ngoài có một ma pháp trận đơn giản, bắt quá đối với anh sẽ không thành vấn đề. Còn nữa, gã thánh kỵ sĩ bạn của anh cũng ở đó.”

Dừng một chút, nàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói:” Anh làm ơn, chăm sóc tốt con gái của chúng em.”

Ầm!

Tim Tiểu Lôi đột nhiên thất lại!!!

Hắn trơ mắt nhìn Nguyệt Hoa nhảy xuống vách núi, thân pháp của nàng phẳng phất như đang tung bay, tuyệt vọng và bi thương!

Hắn gắng sức giãy dụa, nhưng lại không nhúc nhích được. Tiểu Lôi chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo! Trong nháy mắt hắn hiểu ngay Nguyệt Hoa muốn làm cái gì!

Còn nhớ rõ khi ở bên dưới, Nguyệt Hoa nhắc tới vấn đề: điều kiện Phoenix mua chuộc Tiểu Lôi, thật sự có thể được không?

Nguyệt Hoa đã nói: Có thể!

Nhưng điều kiện đó lại là: Thiên sứ và Huyết Thân Vương đều bị tiêu diệt! Giáo hội và Hắc Ám Hội Nghị đều mất đi lực lượng chống đỡ lớn nhất! Dưới tình huống như vậy, Thần tộc lại được cường giả đông phương như Tiểu Lôi trợ giúp, mới có thể phục hưng tại nhân gian!!

Nghĩ đến Tây Môn không ngờ dẫn người đến chỗ này, rất rõ ràng, là Phoenix đã bán đứng Thần thành cho hắn!

Nhưng chuyện này hiển nhiên là một vòng tròn luẩn quẩn!!

Phoenix muốn đem bọn Tây Môn lừa vào trong không gian đó! Hơn nữa là chết bên trong!!

Tiểu Lôi suy nghĩ rất nhanh.

Toàn bộ chết ở bên trong..... Dựa vào ai? Dựa vào sáu chủ thần của Thần thành, khẳng định là không có khả năng, có Tây Môn và năm Huyết Thân Vương, các chủ thần không phải đối thủ của bọn chúng..... Chẳng lẽ là Zeus? Nhưng Zeus cũng đã rất yếu nhược.....

Kết giới!!

Là kết giới!!

Chỉ cần bộc phát pháp lực với quy mô lớn, kết giới sẽ sụp đổ..... vậy..... Không gian sụp đổ, người bên trong chết hết! Không gian biến mất..... Vậy có nghĩa là toàn bộ diệt vong!!

Làm được chuyện đó cũng không khó, với câu nói trước khi chết của Nguyệt Hoa, nàng đã không muốn sống nữa!

Nếu nàng liều mạng chỉ cần nàng đi vào thế giới đó, sau đó

Tùy tiện phát ra một chiêu phá sơn không! Cường độ pháp lực của nàng cũng đủ khiến cho kết giới phản ứng dây chuyền, khiến cho không gian sụp đổ!!

Toàn thân Tiểu Lôi lạnh như băng.

Một phút..... một phút.....

Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ qua, một phút có thể chậm đến như vậy!

Cơ hồ như đang bị tra tấn, Tiểu Lô cuối cùng cảm giác được ngón tay hơi run rẩy.

Hắn lập tức phi thân đến bên vách núi, nhún người nhảy xuống.....

Không có cảm giác lơ lửng như lần trước, hắn rơi xuống rất nhanh, sau vài giây đã rơi đến đáy vực! Cơ thể hắn đập vào lớp băng hà tạo thành một hố rất to!

Tiểu Lô thở gấp, phi thân nhảy lên vách núi bên trên, lại nhảy xuống.....

Ầm!

Lần này đập ra một hố còn lớn hơn nữa!

Tiểu Lô run rẩy, hắn hít sâu một hơi, đập một quyền vào lớp băng trên vách đá.....

Ầm một tiếng, cả tuyết sơn run rẩy! Trên đỉnh đầu, vô số khối băng rơi xuống. Trái tim Tiểu Lô dần dần lạnh xuống.....

Nguyệt Hoa đã chết.

Nguyệt Hoa thật sự đã chết.

Hắn đã không thể vượt qua thông đạo, không thể tới không gian đó..... Vậy không gian đó đã không còn tồn tại!

Tiểu Lô chậm rãi ngồi trên đất, ôm đầu nghĩ ngợi.

Bóng Nguyệt Hoa còn đang mơ hồ trước mắt.....

“Nàng đã không muốn sống nữa.” Tiểu Lô thở dài.

Công tâm mà nói, hắn đối với Nguyệt Hoa này cũng không có cảm tình thâm sâu, chỉ có điều, từ sâu trong thâm tâm, hắn rất ái ngại cho cô gái đáng thương này.

Còn như nụ hôn cuối cùng với nàng, bất quá chỉ là thỏa mãn một nguyện vọng trước khi chết của nàng.

Từ đầu đến cuối, người trong tim Nguyệt Hoa yêu nhất, chính là “anh ấy”.

Bất quá là nàng coi mình trở thành thể thân, dùng một phương thức gần như ma túy thỏa mãn một giấc mộng cuối cùng của nàng.

Tiểu Lô đang suy nghĩ, đột nhiên một cái bóng rất nhanh từ trên trời rơi xuống trước mắt hắn, hắn vui mừng nhìn lại, tưởng Nguyệt Hoa trở lại, lại thấy trước mặt chính là ma pháp sư tinh linh tộc.

Nia lộ vẻ phẫn nộ:” Người rốt cuộc đã làm gì ta!”

Tiểu Lô buồn bã, phẩy tay:” Cái gì cũng không làm, ta chỉ cứu người một mạng mà thôi.”

Nia nhìn chung quanh:” Nơi này là nơi nào..... Phoenix đâu?”

Tiểu Lô thở dài:” Phoenix..... Nàng đã chết. Còn nơi này.....” Hắn đột nhiên mỉm cười:” Nơi này là nhân gian. Hoan nghênh đi vào nhân gian, Nia đại sư. Chỉ tiếc là ngươi không thể trở về.”

Nia run người, đột nhiên quỵ xuống đất:” Người nói.....”

Tiểu Lô lạnh lùng nói:” Người có thể đoán được, thế giới đó, đã sụp đổ. Chính Phoenix làm ra chuyện này.”

Nia giận dữ, phảng phất như một con báo cái, phẫn nộ xông tới Tiểu Lô.

Tiểu Lô lắc mình né tránh, lạnh lùng nói:” Chuyện này không quan hệ tới ta, ta cũng không muốn làm như vậy..... Đáng tiếc, ta không có cách nào khác ngăn cản nàng.”

Nia dờ người ra. Đối với một người tỉnh lại sau khi hôn mê, đột nhiên biết được bộ tộc, nhà cửa, thậm chí thân nhân của mình, đều đã không còn..... đã kích như thế cũng đủ làm nàng tuyệt vọng.

Tiểu Lô thở dài:” Ta mang ngươi đi, coi như là cứu ngươi một mạng.” Nhìn nàng, Tiểu Lô lắc đầu, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

“Người đi đâu?” Tinh linh mỹ nhân cuối cùng mở miệng, nàng đang run rẩy, thanh âm khàn khàn.

“Ta?” Tiểu Lô thở dài, sau đó trên mặt hắn cuối cùng lộ ra nụ cười rạng rỡ, lớn tiếng nói:

“Ta chuẩn bị về nhà.”

Do dự một chút, hắn thở dài, lúc này mới bổ sung một câu: “Ta có thể nói cho người, từ nơi này đi ra ngoài, người đi về phía đông, tìm một nơi gọi là thành Athena, nơi đó có thể còn có một ít Thần tộc ở lại nhân gian, có lẽ người có thể ở cùng với bọn họ.”

Nói đến đây, Tiểu Lô không để ý đến mỹ nhân tinh linh nữa, nhún người nhảy xuống núi.

Hắn đã làm đúng lương tâm, đem nàng ra, đã cứu nàng một mạng, coi như là lưu lại một tia hi vọng cho tinh linh tộc.

Hi vọng chủng tộc xinh đẹp và kiêu ngạo này sẽ tồn tại, chưa đến mức phải tuyệt chủng.

Đối với Bảo Nhi mà nói, đây là giấc ngủ dài nhất của nó. Sau khi nó ra khỏi nhà thì gặp mẹ nó, sau đó không biết tại sao lại mê man bất tỉnh.

Bảo Nhi tỉnh lại, nhìn khuôn mặt Tiểu Lô, phản ứng thứ nhất của nó chính là hai tay ôm đầu, người co rút lại, chống hông hét lớn: “Ba ba ơi, con không dám nữa! Đừng đánh vào mặt, đánh vào hông là được rồi.....”

Đợi một hồi lâu, nhưng lại không cảm thấy bàn tay nào hạ xuống, lúc này Bảo Nhi mới bạo gan lộ đầu khỏi cánh tay.

Tiểu Lô nhìn Bảo Nhi, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Thở dài, hắn bế Bảo Nhi lên, cười nói: “Tốt rồi, chúng ta về nhà thôi.”

“Á..... về nhà?” Bảo Nhi cẩn thận nói: “Ba ba không đánh đòn con sao?”

Tiểu Lô trợn mắt: “Ba ba phải đánh con sao?!”

Bảo Nhi cười, nó biết, khi Tiểu Lô trợn mắt, kỳ thật lại là không tức giận, nó cười hi hi nói: “Không cần, ba ba thương con nhất, cho tới bây giờ vẫn thương con nhất.”

Dừng một chút, nó nói: “Diệp Bất Quần thúc thúc đâu? Ông ấy.....”

Tiểu Lô cười, chỉ sang Thánh kỵ sĩ đang ngủ bên cạnh. Bảo Nhi thở ra, cười nói: “Nói như vậy..... hết thấy đã xong?”

Là đã xong sao?

Tiểu Lô ngẫm lại.....

Tây Môn và Huyết Thân Vương, đại khái đã bồi táng cùng Nguyệt Hoa tại không gian đó. Giáo hội, sau khi mất đi vài Thiên sứ, đã không còn gì đáng kể nữa.

Những thứ khác, còn gì?

Tiểu Lô lắc đầu, mỉm cười ôn hòa: “Đúng vậy, đã xong.”

Bảo Nhi lúc này mới thật sự thở ra. Cách nó cười rộ lên, mơ hồ có hình bóng của Nguyệt Hoa.

Tiểu Lô đột nhiên ôm chặt con gái, thở dài nói: “Bảo Nhi, ba ba sẽ chăm sóc con thật tốt.”

Bảo Nhi vuốt tóc Tiểu Lô, bĩu môi nói: “Ba ba, sao người lại kích động như vậy?”

Tiểu Lô cười, nói một câu, có lẽ Bảo Nhi cũng không hiểu:

“Bởi vì, đây là mẹ con nhờ ba ba.”

.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-ton-vo-lai>